Беседи на Учителя
Петър Дънов
1937 година

1937 Съдържание:

1937 Февруари

1937 Март

1937 Април

1937 Май

1937 Юни

1937 Юли

1937 Август

1937 Септември

1937 Октомври

1937_01_01 Баща и син
лекция пред специалния клас

СИН И БАЩА

Тази година ще бъде малко по-добра от онази, която замина. Миналата година беше един разточителен син, който направи много дългове. Сега идва баща му да изплати всичките борчове...

Има няколко неща, които определят Живота. Това са денят и нощта, които се образуват от въртенето на Земята около своята ос. Във въртенето на Земята около Слънцето се образуват годините. Понеже Земята има дъщеря – Месечината, от нейното въртене около Земята се образуват месеците и седмиците. Мярката на Живота е денят. Земният живот на човека се определя от Земята, която се върти около своята ос. Стават промени в самия живот, радостни и скръбни състояния идват в човека – някой път човек е разположен, някой път не е. Това е, защото неговата Земя се е завъртяла около своята ос. Завъртването на Земята около Слънцето представлява духовния живот на човека. Седмиците и месеците определят всички възгледи, които хората имат. Двете седмици определят възходящите фази на новолуние и пълнолуние; другите две седмици определят изпразването на Месечината. Следователно годината трябва да съдържа тринадесет новолуния, но онези, които са пресмятали, са турили дванадесет месеца в годината... Да оставим този въпрос.

Та казвам: всяка една година носи нещо в себе си. Годината се образува от въртенето на Земята около Слънцето, от движението на човешката душа около Бога. Човек се движи по същите закони. Той се движи и около себе си – образува ден и нощ, движи се и около Бога – образува година. Но понеже и той си има Месечина, и тя в движението си образува седмиците и месеците. Всеки от вас, в каквато система живее, такова е неговото разбиране.

Сега ще ви дам един анекдот за това как посрещат японците новата година. Преди настъпването на новата година един японец от аристократически произход – самурай отива при друг японец-търговец. Той взел от търговеца доста крупна сума и когато отива при него, казва: „Господине, съжалявам, че няма да мога да изплатя дълга си, който ви дължа. Може идната година да го изплатя, но не зная дали ще мога. Отчаях се, понеже за мен е безчестие, че не мога да си платя дълга. Реших да си направя харакири пред теб“. Това значи да си разпори корема, т. е. не иска да живее. – „Недей, господине, не прави това! Ти си от благородническо произхождение“. – „Не – отговаря първият, – не зная

кога ще мога да се изплатя, сега защо да те лъжа. Веднъж те излъгах, втори път не искам да те излъжа. Аз ще се самоубия!“ Онзи взема полицата, скъсва я и му прощава всичко, което му дължи: „Аз ти прощавам всичко, не се убивай, остани да живееш! Нямаш вече какво да ми дължиш, считай се свободен.“ – „Много ти благодаря, господине!“ Търговецът го поканва да пият по един чай, но оня казва: „Бързам, имам друга работа“. – „Че как, един човек, който искаше да се самоубие, каква работа може да има?“ – „Имам още на шест души да давам, че отивам и пред тях да си направя харакири“.

Та казвам: и вие ще бъдете толкова умни, колкото този японец. Както виждате, от разказа се разбира, че японецът посрещнал новата година без дългове – всички скъсали полиците. Да посрещнеш една година с дългове, не си струва.

На вас, на всички ще препоръчам да учите. Вие сте забравили „Пътят на ученика“. Цяла година проучвайте онова, което е писано там. За вас по-добра книга от нея не може да се намери – книга, която да ви покаже как да живеете. Прочетете „Пътят на ученика“ и изпълнете ония принципи и правила, които са вложени там. Тази година и вие като японеца може да имате противоречия, не зная как ще ги разрешавате, но казвам: в „Пътят на ученика“ ще намерите правото разрешение.

Човек е дошъл на Земята и някои питат защо е дошъл. Човек е дошъл да яде, за да работи. Ако питате учения защо човек трябва да яде, ще отговори: „За да се учи“; ако питате религиозния защо е дошъл човек на Земята, ще каже: „За да се моли“. Хубаво трябва да знаете: за да работиш, трябва да ядеш; за да се молиш, пак трябва да ядеш; каквото изкуство и да имате, вие все трябва да ядете. Яденето е потреба. Аз наричам яденето основна религия, която поддържа всички същества – от най-големите, най-великите и до най-малките. И Ангелите поддържат религията на яденето. Ако знаеш как да ядеш, имаш религия; ако не знаеш как да ядеш, нямаш. Яденето е само един символ. То е един от членовете на новата религия.

Истинската религия има четири члена. Да възприемеш Светлината е първият член. Някои казват: „Вярвам в Единнаго Бога“. Хората казват, че вярват в Бога, но дали вярват или не е въпрос. Вторият член на тази религия е да дишаш правилно; ако дишаш правилно, ще мислиш правилно. Третият член на тази религия е да пиеш вода; ти трябва да се справиш с жаждата. И последният член е яденето. Четири члена има в тази религия: който взема ядене, той е пил вода, той е дишал и е възприел Светлината. Следователно, ще ядете – това е истинската религия. В какво вярваш? – Вярвам в хляба. В начало бе Словото. И Христос, когато дойде от

Небето, не казва: „Вярвайте в Бога“, а казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от Небето на Земята. И който яде от този хляб, ще има живот.“ Той казва, че хляб има, а не казва: „Вярвайте в Господа“. Христос казва: „Аз съм живият хляб“. Ако вие се храните с живото Слово, което е слязло, само така ще растете. Защото в бъдеще и вие трябва да станете хляб за ядене.

Казвате: „Какво ще бъде началото?“ – Има едно Начало, с което Животът иде. Казвате: „Какъв ще бъде краят на живота?“ – Краят на живота ще бъде такъв, че всичко, каквото имаш, ще ти го вземат. На Земята е тъй: каквото си спечелил, каквото си придобил, в края всичко това ще го вземат. После какво ще има? – Понеже са те обрали, пак ще те пратят на работа, пак ще търгуваш, за да забогатееш и да разбереш Божия закон. В труда, в работата човек мисли. Тогава само човек може да се освободи от всички тия противоречия, които съществуват. Ние търсим спасители вън от себе си, такива спасители няма. Спасението на човека е от неговото разбиране. Ако разбираш важността на Духа, ти можеш да мислиш; ако разбираш важността на Светлината, ти можеш да мислиш; ако разбираш важността на водата, ти може да мислиш; ако разбираш как да ядеш, Животът ще дойде при теб.

Казвам: всички трябва да се занимавате с вашето сърце, всичката спънка на сегашния живот седи в сърцето на човека. По една непредвидена случайност човек е допуснал едно опущение – някой се е наместил в човешкото сърце без позволение на човека. Следователно, всичкото усилие е да се измести отвътре този, който се е наместил. Всичките страдания, всичкото воюване седят в това: онзи, който е влязъл и завладял човешкото сърце отвътре, да се извади и човек да добие своята Свобода. Човек сега не е господар на сърцето, човешкото сърце е заложено. Дотогава, докато не се изкупи сърцето, докато Бог не заживее в него, човек ще се ражда и умира и ще бъде нещастен. Когато изпъдите онзи, който заблуждава човека, който го лъже, вие ще бъдете свободни.

Например вие имате пари, нали така; обира ви някой и вие скърбите, плачете за парите. Хубаво, когато ви оберат, вие плачете, а щом направите една погрешка, не плачете, искате никой да не знае. Ето я погрешката – сега всички хора вървят по два пътя.

Ще ви приведа един анекдот. Ще го приведа на български език, като че е станал в България. Един беден човек, който дошъл на Земята, ходел да работи и не му плащали. Трудил се, работил, но никой не му плащал. Тогава решил да пее. Отива той да пее, но щом изпее някоя песен, казват му: „Да се махаш оттук, крясък не искаме да слушаме!“ Решава да ходи на църква да се моли, но и там не го огряло. Накрая казва: „Тази работа не

става нито с работа, нито с пеене, нито с молитва! Дойде ми наум друго нещо – ще купя един револвер“. Купува той револвер и тръгва. Среща един богаташ и го пита: „Какви са твоите убеждения?“ – „Остави се, човек трябва да бъде богат, да му върви работата“. – „Тъй, ами такова нещо като Господ има ли?“ – „Няма никакъв Господ, Господ е нещата за човека – уреди си нещата, за какво ти е Господ“. – „Много добре, ами за работата какво ще кажеш?“ – „Да работят другите, пък богатите не трябва да работят“. – „Ами да пееш струва ли?“ – „И пеенето не струва, да пеят другите“. Тогава бедният изважда револвера и казва: „Сега дай парите! Твоят Господ искам да бъде и мой Господ!“ Оня изважда парите си и казва: „Вземи ги, само не ме убивай!“ Бедният му показва револвера: „В туй вярваш ли?“ – „Вярвам.“

Питам сега кой печели от тия двамата – богатият или сиромахът? Нито единият печели, нито другият. Утре ще се роди друг сиромах като него и той ще му тегли револвера, ще му каже: „Дай парите на мен!“ Така не се разрешава въпросът в света. Според мен, този беден човек е работил без Любов, пял е без Любов, ходил е на църква без Любов, затова работата не вървяла. И богатият, който вървял по пътя, и той имал богатство без Любов. На съвременните хора – и на сиромаси, и на богати – едно липсва. Както казва Христос на онзи богат младеж: „Едно ти не достига – ти нямаш любов, ти не си разрешил въпроса. Иди, раздай всичко и ела подир Мене!“ Не чакай да те оберат разбойниците, за да дадеш. В турско време туряли вериги на врата на богатите, за да дадат парите си. Ще дойде време и няма да остане нито един от вас, на когото тази верига да не мине през врата. Туй, което не вярвате, ще дойде. В последния час ще дойдат разбойници, няма да дойдат Ангели Божии. Ще дойдат разбойници, ще те хванат за гушата, ще ти вземат всичко, а ти ще викаш. Питам: всичкото спечелено къде остана?

Сега, другата лъжа. Казвате: „Да оставим на децата си да прогресират“. И вашите деца ще оберат.

Вие вървите по крив път. Човек трябва да работи и да работи с Любов, човек трябва да пее и да пее с Любов. Човек трябва да е сиромах с Любов и да е богат с Любов. Богатият с Любов е човек и сиромахът с Любов е човек. Сиромахът без Любов не е човек и богатият без Любов не е човек. Следователно, туй, което на всинца ви липсва, е Любовта. Затова ще се раждате и ще умирате, и ще бъдете недоволни от Живота. Ако искате да бъдете доволни, внесете Любовта. Живейте, както вие разбирате, не както аз разбирам. Всеки от вас да опита Любовта, както той разбира. Казвате: „Аз разбирам“. Вие разбирате по чужд начин, вас са ви тълкували Любовта. Ако тази Любов, за която аз ви говоря, дойде във вас, вие няма да

умирате, вие ще възкръснете. Ако оживеете, Любовта е дошла; ако възкръснете, Любовта е дошла. Щом не си готов да се жертваш, Любовта не е дошла и последствието, разочарованието ще дойде в живота. Питам кое е онова, което ви е събрало тук, и кое е онова, което събира всички хора в света? То е Любовта. Не само тук се събират хората на събрание, но и в оня свят се събират. Да не говорим за оня свят, но има събрания на по-велики Същества от хората във Франция, в Англия. По-напреднали са ония хора, в които Любовта царува. Следователно, те се събират, те се разбират.

Онова, което вие търсите, е да идете в Небето, да търсите Христа и да бъдете щастливи. Вие на Земята не можете да бъдете щастливи. Ако дойде Любовта, ще дойде и Христос. Христос живее в Любовта. Вие никога не можете да идете при Христа, ако нямате Любов. Всеки, който би ви казал, че можете да идете в Небето, той ви лъже. Любовта е врата на Небесното царство. И който мине през тази врата, той ще влезе в Небето. Значи Любовта е вратата. Следователно, ако нямате Любов, във вас всичките условия на Живота са затворени и вие ще имате това, което животните преживяват, което рибите преживяват. Съвременните хора туй имат. Вие не може да имате живота на Небето. Вие казвате: „Като умрем, ще идем на Небето“. Има едно умиране, през което човек трябва да мине: човек трябва да умре на Земята и като умре, да възкръсне. Ако човек, когато го посеят в Земята, не може да изникне, то е изгубена работа.

Желая на всинца ви през тази година да имате Любов като врата, през която да влезете в Новия живот. Вие сте много добри хора, но Любов нямате. Няма кой да ви пази и ще ви оберат.

Та казвам сега: не се спирайте върху греха. Грехът в човека зависи от посторонни работи. Любовта не се занимава с греха на хората, Любовта се занимава да освободи човека от смъртта. Щом освободи човека от смъртта, той ще бъде с Любовта и тя ще го научи как трябва да живее. Тогава се явява едно противоречие, което се ражда във вас и което аз ще обясня с този пример и с него ще свърша. Ограниченията в Живота раждат всички престъпления, недоумения, нещастия. И във физическо и в духовно отношение този принцип е верен. Представете си, че двама души вървят по пътя. Единият носи затворено шише с вода под мишницата, а другият има жажда, иска да пие от водата, но онзи не му дава. Казва: „Не мога да ти дам от тази вода“. Жадният мисли по кой начин да се домогне до шишето с водата, прави си сметка. Онзи, понеже е умен човек, казва: „Почакай да извървим още половин-един километър, аз ще отворя моето шише тогава, ще ти дам вода“. На края на този километър те пристигат до един отличен извор. Пита го: „Искаш ли да ти дам от водата в шишето?“ Казва: „Не се нуждая от твоето шише вече“.

Всички вие страдате, понеже едни имате шишета, а други нямате. Аз ви казвам: елате при извора. Когато дойдете при извора, при изобилието, там всичките мъчнотии ще се разрешат. Там е изобилието. Като дойдете до тази вода, ще кажете: „Аз се радвам на тази вода!“ Когато всички хора дойдат до Разумния живот, това е разрешението на тази велика задача. Това не се постига изведнъж, но човек трябва да започне да мисли и да вярва.

Сега, някой ще дойде и ще каже: „Да си съберем парите на едно място“. И да ги съберем, няма да можем да ги съберем на едно място. Ако се съберем в името на Любовта, която ни свързва, Животът е разрешен. Ако се съберем без Любов, Животът е неразбран. За всички удове в тялото въпросът дали ще живеят или не стои, ако Животът функционира в тялото. Но ако Животът не функционира в тялото, въпросът с всички удове е вече разрешен. Та и писанието казва: „Бог е Любов“. Тази Любов носи Живот, в нея няма смърт. Тази Любов носи Светлина, внася Знание, внася Красота. Всичко носи Любовта. Тогава ще престанете да се заблуждавате. Вие сега седите и казвате, че някой не живее добре. Аз виждам: всички хора нямат еднакво разбиране. Когато видя една погрешка в някой човек, казвам: „Тази погрешка аз не трябва да я правя!“ Например, как мога да разреша аз един въпрос? Един човек отива и иска от един хлебар хляб. – „Пари имаш ли?“ – „Нямам“. – „Без пари хляб не давам“. Аз казвам на този човек: „Ти си сгрешил, аз съм хлебар, ти на криво място си отишъл“. Завеждам го на моята фурна и му давам хляб. Когото намеря, казвам: „Ела при мен и утре“. Това е разрешението на въпроса.

Всички бъдете носители на Божията Любов. Всеки от вас трябва да разреши по едно противоречие на ден, в седмицата трябва да разреши второ противоречие, в месеца – три и в годината – четири противоречия. За сто години колко противоречия ще разрешите? Четиристотин. Четиристотин противоречия, това е голямо богатство. А сега идва една мъчнотия и вие не я разрешавате както трябва...

Слабостта на мъжа къде е? Външно мъжете са много груби. Понеже мъжът живее в обективния ум, затова е груб. В мъжа дяволът е отвън. Мъжът в края казва: „Аз това не трябва да го правя!“ и тогава става мек. Това, че става мек, е Господ. Жената, понеже носи дявола в сърцето, най-първо е мазна. Докато се ожени, в началото тя казва: „Това ще мислиш за мен, онова ще мислиш“. Щом като се оженят, туря юлара на мъжа и казва: „Ти ще храниш тия деца!“ Понеже дяволът у жената е вътре, а у мъжа е отвън, Господ ги оженва, така че Господ, който е вътре в мъжа, да се хване с Господ, който е вън в жената, и да изпъдят дявола отвътре. Това е

дълбокият смисъл на женитбата. Защо се жени човек? Да изпъди дявола, който е вътре. И това е истинското женене. И дяволът, на когото не уйдисва това, разединява жената и мъжа, за да не го изпъдят. Политикан е той, казва: „Разделете се, вие не трябва да живеете заедно“. Или това може да се представи по следния начин: човек трябва да съедини силата на своя ум – Бог, който живее в ума на човека – със силата на Бога, който живее в сърцето на човека. Бог още не живее в сърцето, затова Писанието казва: „Сине мой, дай Ми сърцето!“ Не казва: „Дай си ума!“ Понеже Той е вътре в ума, казва: „Дай Ми сърцето си!“

Искам всички вие да служите на Бога с Любов тази година и по този начин да съедините вашия ум с вашето сърце и да изпъдите този неканен гост, който е дошъл! Да станете господари на вашето сърце – това ви пожелавам тази година!

Добрата молитва

5-та лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
1 януари 1937 г., петък, 0-1 ч. с., София, Изгрев

Книги:
Баща и син
Разумните същества (Младежки окултен клас. XVI година (1936–1937). София, 2002)
17 беседи от 25 септември 1936 г. до 26 март 1937 г.
Баща и син
Баща и син (София, 1937)
2 беседи от 1 януари 1937 г. до 22 март 1937 г.
Начало: 05:00

1937_01_03 Реалността в живота!
утринно слово

РЕАЛНОСТТА В ЖИВОТА

Ще прочета осма глава от Евангелието на Йоана, от 14-ти стих нататък. Мнозина питат: „Действителен ли е земният живот, или недействителен? Реален ли е той, или нереален?“ Това зависи от разбирането на хората за живота и от разумното прилагане на техните разбирания. Например, колкото и да говорите на ангела за страданията на хората, те остават теория за него. И на опит да му покажете страданията си, те пак ще останат за него непозната област. Той гледа на човешките страдания като на математическа задача. Същото се отнася и до вас. Някои реални неща са за вас задачи, без да ги разбирате. Казвате, че един ангел се отклонява на два, на три и на повече градуса, но какво всъщност е отклонението, не знаете. Казвате, че това отклонение може да бъде възходящо или низходящо, без да го разбирате. Казвате: A:B=B:C. Обаче какво представя това отношение в живота, не знаете. Тия отношения трябва да се обяснят. Например, парата има отношение към водата. Ако няма вода, парата не би съществувала. Парата има отношение и към дъждовните капки, излезли от един и същ източник с водата. Вие не знаете какво е отношението между водните пари и дъждовните капки. Знаете само, че водата се превръща на пари, които отиват в пространството, където се изстудяват и във вид на дъждовни капки отново слизат на земята. Падали ли сте от височина четири–пет километра, както дъждовните капки, да се ударите в земята и да останете живи? Ще кажете, че това е отношение, но казаното от вас не е достатъчно. Вие не можете да си представите как може човек да бъде в отношение, както парата към водата и водата – към парата.

Казвам: Нещата стават реални за човека само когато ги опита. Хората говорят за Любовта, но не я разбират. За тях тя не е реална. – Защо? – Защото не са я опитали, не я познават. Яде ли се, пие ли се Любовта, не знаят. Някой казва, че чувства нещата, следователно люби. Чувстването, усещането не е любов. Друг казва, че се е сгорещил, гори от любов. – Сгорещяването, стоплянето не е Любов. Когато някой се влюби, забелязва, че вратът, ръцете, краката му се разширяват. – И това не е Любов.

Разширяването е последствие на нещо. Свойство на материята е да се разширява от топлината. Любовта е нещо неуловимо: тя не се вижда, не се чува, не се пипа. Четеш книгата на някой гений, велик учен или философ. Възхищаваш се от нея, пазиш я като нещо свещено, но къде е свещеното? Къде е онова, което те въодушевява? Търсиш го в думите, но не го намираш; търсиш го в буквите, и там не е. Слушате, че някой говори или

пее по радиото. Казвате, че човек гори или пее, но къде е човекът? Гласът иде отдалеч, но човекът не се вижда. Ако съзнанието ви е будно, вие ще различите един човек ли говори, или няколко; един ли пее, или цял хор. При това може да различите отделните гласове на певците. Колкото и да различавате отделни гласове, пак не можете да възприемете какво е истинският човек. И той е неуловим, както Любовта. Казваш: „Скръбен е тоя човек“. – Къде е скръбта му? – „Радостен е.“ – Къде е радостта му? Ти не виждаш нито скръбта, нито радостта му. Радостта и скръбта му не представят самия човек. Те имат отношение към него, но човекът не се вижда.

Всеки човек има отношение към външния свят, но сам не може да си обясни противоречията, които проникват в душата му. Седиш сам и се смущаваш. Защо? – Безпокои те нещо. Търговец си и чуваш да се говори по радиото, че цената на житото спада. Ти играеш на борсата и като чуеш по радиото тая вест, веднага изгубваш мира си. Тъкмо си правеше сметка, че като продадеш житото на определената цена, ще спечелиш голяма сума. Обаче очакванията ти се разбиха. Житото не се интересува от цената си. То не иска да знае спаднала ли е цената му, или се е повдигнала. И волът не се интересува за каква цена ще го продадат. Той си стои спокойно и си преживя. Който има говеда, той се безпокои дали цената им няма да спадне. Ако цената им се е повдигнала, ти се радваш и казваш: „Моята работа е оправена“. Твоята работа е оправена, но не и работата на воля или на говедата. Ако цената на говедата се понижава, твоята работа се разваля. Обаче говедото не се интересува, и от това неговата работа пак не се оправя. Дали твоите работи се оправят или развалят, работата на говедата остава все неоправена.

Казваш: „Аз сгреших“. – Това е спадане цената на говедата. – Как си сгрешил? Минала една лоша мисъл през ума ти. – „Оцапа ме тая мисъл.“ – Все едно, че автомобил е минал край тебе и те опръскал. Той нацапал дрехата ти, а не тебе. Калта не е достигнала до тебе и ти започваш да скърбиш. Това показва, че сегашните хора имат смътни понятия върху известни въпроси. – „Искам всичко да разбера.“ – Как ще разбереш? Ти разбираш само кога се повдигат и кога спадат цените на говедата. В първия случай се радваш, а във втория скърбиш. Когато цените спадат, ти казваш: „Боли ме“. – Нищо не те боли. Това е отражение. – „Ще изгубя почитта на хората, ще изгубя положението, което заемам в обществото.“ – Така е. Човек не се почита за достойнството, което има като душа, но се почита за парите, за къщите и нивите, за говедата, за имотите, за физическата му сила. Това е почит на външни неща. Тя не почива на онова, което човек носи в себе си, което е неизменно. Парите, говедата, къщите, имотите, богатството може да ви се отнемат. Какво ще правите тогава? Ще

кажете, че сте в положението на праведния Йов, който изгубил всичко. Макар и да го признаваха за праведен, Йов трябваше да си изработи една правилна философия за живота. Той беше богат човек, почитан и уважаван от всички като добър и благочестив, но въпреки това поддържаше философията: „Всеки за себе си". Обаче като мина през големи страдания, той придоби нещо ценно, съзна погрешките си, разкая се и стана истински праведен.

Йов беше стигнал до третата категория на живота. След това дойде сатаната да го изкушава. В един от съветите Бог го запита: „Видя ли моя добър раб? Познаваш ли го?" Сатаната отговори: „Той е богат, има жена, деца, ниви, лозя, говеда, задоволен е от всичко. Отнеми богатството му, тогава ще го познаеш. Дай ми право, аз да го изпитам. Сега не мога да си дам мнението. Като го изпитам, тогава ще си кажа мнението за него".

Разказът на праведния Йов е окултен. В него се крие една вътрешна страна на живота. Вие не можете да си представите как Бог остави Йов в ръцете на дявола да го мъчи. Бог каза на сатаната: „Щом искаш, можеш да изпиташ Йова. Първо ще му отнемеш всичкото богатство, после синовете и дъщерите му, най-после ще засегнеш и тялото му. Така ще познаеш неговата сила. Ще изпиташ любовта му към богатството, към децата му и най-после към самия него. По-далеч от тези изпити няма да отиваш". Като изгуби богатството си, Йов каза: „Бог дал, Бог взел". Като изгуби синовете и дъщерите си, пак каза: „Бог дал, Бог взел". Обаче като заболя и тялото му се покри със струпеи, той не каза, както в първите два случая, но прокле деня на раждането си. Това беше една тежка служба, която той трябваше да свърши. Понеже в първо време не разбра какво се иска от него и как да изпълни службата си, той каза: „Проклет да е оня ден, в който ме поставиха на тая тежка служба!"

Казвате, че не е Божествено да проклина човек съдбата си. С това искате да кажете, че Йов е бил мек, слабохарактерен човек. Кой от вас, ако го поставят в положението на Йов, може да даде по-добър пример? Какво ще кажете, ако и вашето тяло се покрие със струпеи? Ще кажете: „По-добре да не бях се родил", т.е. да не бях приемал тая служба. Когато придобивате материални блага, вие се радвате и се страхувате да не ви ги вземат. Може да ги вземат, може и да не ги вземат, но чрез богатството ще ви дойдат най-големите изпитания и нещастия. Богатството е красива, разпусната жена, без никакъв морал. Който ѝ се усмихне, тя е готова да тръгне с него. Няма мъж, когото тя да не обича. Важно е за нея, той да бъде богат. Като го срещне, тя гледа в ръцете му, пари да има, и казва: „Дръж парата, не я пущай. В нея се крие твоето величие". И парата казва на човека: „Докато съм с тебе, всички ще те почитат и уважават. Щом те напусна, ти ставаш

обикновен човек, просяк". Това означава звънтенето на парата. И природата има една монета, с която си служи. Нейната монета е от чисто злато. Тя е красива, благородна жена. Между парите най-благородната жена е златото. Тя няма никаква слабост: не се окислява, нито ръждясва. Дето влезе, каквото прави, никога не се цапа. Като знаете това, пазете се от пари, т.е. от жени, които се окисляват и ръждясват. Те носят отрова в себе си.

И тъй ако искате да разберете живота, преведете моите думи, да разберете техния вътрешен смисъл. Сами ще се уверите колко знаете. Вие мислете, че знаете много. Не, това са стари дрехи, остатък от миналото, което продавате на бит-пазар. Ако продадете тия стари вещи, или милион ще получите, или нищо не струват – зависи от вътрешното им съдържание. Като знаете това, стремете се към новото, което отваря пътя на човека към безграничния живот. Питате ме какво означават думите, че Любовта е врата, през която трябва да се мине. – Колкото и да ви се говори по това, мъчно може да разберете. Вместо да ви обяснявам, ще ви хвана за ръка и заедно ще минем през вратата на Любовта. Да говоря за вратата на Любовта, все едно, че говоря за пари или за материални работи. На земята хората говорят главно за материални неща. На земята не се говори за реални неща. Понякога се говори за милосърдието като за нереално нещо. Кой е видял милосърдието? Как се познава милосърдният човек? Някой казва: „Аз съм милосърден". – Гледам на главата, никъде не виждам милосърдието. Ако искате да видите милосърден човек, нека да посетим десетина души и аз ще ви покажа кой от тях е най-милосърден. Ще ви кажа как се познава милосърдният.

Отива един нуждаещ се при първия от тях и му казва: „Моля ти се, приеми ме, искам да говоря нещо с тебе". – „Зает съм, не мога сега." Отива при втория, получава същия отговор: „Зает съм, ела друг път". Отива при останалите седем души, но и те не го приемат. Десетият го приема, изслушва го и задоволява нуждите му. Просителят иска от него една сума, да подкрепи семейството си. – „Колко искаш?" – „Всичко 20 хиляди лева. Имам син и дъщеря, които учат, трябва да платя такси, да им купя учебници." Той взима тая сума, благодари и си казва: „Добър, милосърден човек е тоя". Сбогува се и тръгва за дома си. Минава през една гора, дето го срещат разбойници и го нападат. Взимат парите му, но понеже той се противопоставя, набиват го добре и му счупват крака. Той остава в гората безпомощен, със счупен крак и без пари. Оглежда се натук-натам, дано дойде някой да му помогне. Минава първият от десетте, но бърза, зает бил, не се спира. Минава вторият, също не се спира. Минава третият, веднага се спира и заговаря с пострадалия. – „Какво се е случило? Защо плачеш?" – „Един добър човек ми даде 20 хиляди лева, но разбойници ме срещнаха,

ограбиха ме и счупиха крака ми. По-добре да не беше ми дал нищо, да не ми се случеше това нещастие! Ако не бях минал през гората, нямаше да ми се случи нищо.“ Милосърдният го утешава, превързва му крака, качва го на магарето си и го завежда у дома си, там да го лекува. Той му казва: „Моят приятел е направил една погрешка, която аз ще изправя“.

Като оздравял болният, милосърдният му казал: „Извикай жена си и децата си, да ги видя“. Те дошли при него. Той помогнал на всички. Задоволил нуждите им и ги изпратил да си отидат. Трябвало да минат през гората, но никой от тях не пострадал – не носели пари. Те поговорили с разбойниците и се разделили приятелски, като им дали една малка сума. Разбойниците останали изненадани от тая среща и се сгушили между дърветата с желание да си починат и помислят какво да правят по-нататък. Така се е сгушил и скрил едно време Адам от лицето на Господа. Той нямал представа колко е милостив и благ Господ. Като го търсел Бог из рая, Адам мълчал, не искал да се обади. Най-после Бог го намерил и запитал: „Адаме, защо се криеш?“ – „Сгреших, Господи. Жената, която ми даде, ме излъга. Изпаднах в изкушение с нея.“

Истинското милосърдие виждаме в лицето на Христа. Той дойде на земята, пое греховете и страданията на цялото човечество и ликвидира със своя живот. Той показа на хората как се проявява милосърдието. Не е нужно да даваш пари на хората и да ги оставаш да минат през гората, да ги излагаш на нови страдания. Бъди милосърден към хората, остави да живеят заедно с тебе, дето има ред и порядък. Правиш ли милосърдието си по човешки начин, непременно ще изложиш хората на изпитания и страдания. Богатството води към изпитания. Пръв Христос показа как се проявява милосърдието, без да постави човека на ненужни страдания.

Казвате: „Кажи ни още нещо за милосърдието“. – Аз ви дадох материала, вие трябва да го обработите. Какво прави учителят по математика? Той дава на учениците си правила, обяснява им какво нещо е просто тройно правило, сложно тройно правило, уравнение и след това ги оставя сами да решават. Има ли смисъл след като им дал правилата и образци за тяхното решаване, да си губи времето с тях, да решава всички задачи. Има задачи, за решаването на които е нужно много време, но учениците са длъжни да решават. Вие търсите лесен начин за решаване на задачите. Най-лесният начин е чрез събиране. Една единица и една единица правят две единици. Един вол и още един вол правят два вола. Една въшка и още една правят две въшки. Ще кажете, че въшките не се събират. Прави сте, никой учител не е давал на учениците си задачи, в които да се събират въшки. Всъщност майката е първата учителка на детето си, но не по събиране, а по изваждане. Като види, че детето има въшки, тя веднага взима гребана и ги

вади. Наистина, това не е правилен път на работата. Не можеш да учиш детето си да изважда, ако не си го научил да събира. Едно се иска от човека: като събира известни величини, да е готов да носи последствията на събирането им.

Питате се защо хората не успяват в живота си. Много просто, не успяват, защото са започнали с изваждането, а не със събирането. Това е крив метод на работа. Съберат се двама души на едно място и веднага бързат да се разделят. Това е изваждане. Всеки иска да се върне там, откъдето е излязъл. Когато момата се влюби в някой момък, тя бърза да се събере с него. До това време всичко върви добре. Щом се оженят и тя пожелае да отиде да види майка си, всичката работа пропада. Това е процес на изваждане. Обаче природата допуща изваждането като действие само при въшките. Не е позволено хора да се вадят.

Когато първият човек сгреши, той се превърна на въшка, която извадиха от рая. Следователно първото действие, което Адам научи, беше изваждането, а не събирането. Когато постави първите човеци в рая, Бог ги събра, но те не разбраха тоя процес. Те сгрешиха, за което ги извадиха от рая. Ако двама праведни хора се съберат на едно място, какво трябва да правят? Можете ли да ги съберете? Можете ли да съберете двама светии на едно място? Това е най-мъчителната работа. Ти можеш да събереш двама светии на едно място, ако единият е по-голям от другия. Ако и двамата са еднакво големи, по никой начин не може да ги съберете. Най-трудното действие е събирането. Питате: „Уравнението не е ли събиране?" – Не е. Уравнението е процес на взимане-даване. Като греши, човек създава условия в себе си за съставяне на уравнения. Като процес, уравнението е още незавършено. Отношенията ви към Бога, към вашия ближен, към себе си уравнения ли са? Учителят е дал няколко задачи на учениците си. Това е негово задължение. Работата на ученика се свежда към уравняване на отношенията си. Ако не ги уравни, той не е решил задачата си. Като поема задължения и задачи, човек изпълнява Божията воля, а същевременно познава себе си и своя ближен.

Питате: „Ще се познаем ли на оня свят?" – Вие тук не се познавате, че на оня свят ще се познаете! Познаването има отношение към Любовта. Не можеш да познаеш някого, ако не го обичаш. Това е закон. Не обичаш ли човека, ти не го познаваш. – „Аз го познавам." – Това е илюзия. Не можеш да говориш за оня свят, докато не си го видял и почувствал. Аз ви говоря за оня свят, за небето, за Божествения свят, но те пак остават неразбрани за вас. Вие нямате представа за Божествения свят. Мъчите се, искате да си го представите, да го разберете по някакъв начин, но не успявате. Грамадна е разликата между земния и небесния живот. За да разберете земния живот,

да го използвате и да бъдете полезни за другите, вие трябва да бъдете здрави, да имате знания и поне една добродетел. Само така ще влезете в общение с хората, с живота и ще бъдете полезен за всички. – „Не може ли без добродетел?“ – Не може. Ти можеш да обичаш един човек, който няма поне една добродетел. Можеш да обичаш един умрял човек, но ти го обичаш за нещо: или за една добра черта в него, или за някаква добродетел. Към учения можеш да имаш уважение, но не Любов. Към силния можеш да имаш почитания, но не Любов. Добродетелния, обаче, можеш да обичаш.

Какво се иска от човека, за да бъде почитан и уважаван? За да бъдеш почитан, трябва да има нещо в тебе, което да отговаря на почитта и уважението. Не можеш да бъдеш банкер, ако нямаш пари; не можеш да бъдеш земеделец, ако нямаш земя; не можеш да бъдеш умен, ако нямаш ум; не можеш да бъдеш добър, ако нямаш добродетели. Човек трябва да има нещо в себе си, което да отговаря на реалността. Вие искате да изучавате реалността, но за някои неща не е дошло още времето. Те са за бъдещето. – За когато и да е, щом сте влезли в училището, трябва да учите. Буквите на вашия буквар са скъсани, отново трябва да го изучавате. – „Пари ни трябват.“ – Колко пари искате? – Десет хиляди? Сто хиляди? Милион? Милиард? Колкото пари да имате, въпросът остава неразрешен. Мислите ли, че парите ще се влюбят във вас? В края на краищата те ще се оттеглят от вас. Умът, сърцето, дробовете ви също ще ви напуснат. И добродетелите ще ви напуснат. – Всичко земно ще ви напусне и вие ще останете сам. Какво ще стане с вас? – „Кога ще стане това?“ – Когато отидете на другия свят.

Сега, като ви говоря за смъртта, вие казвате: „Как ще умрем?“ Кое умира в човека? – Нереалното умира. Всички сенки трябва да умрат, нищо повече. В първо време художникът слага много сенки върху картината си, но една част от тях изтрива. Той оставя само ония сенки, които дават израз на картината. Ако картината има повече сенки, отколкото трябва, тя губи красотата си. Ще кажете, че около очите трябва да има сенки, да изглеждат по-дълбоки. И без сенки очите са дълбоки. Те представят дълбока долина, в която можеш да се убиеш. Паднеш ли в нея, не можеш да излезеш. Очите са дълбоко езеро, в което ако не знаеш да плуваш, ще се удавиш. Ще кажете, че черните очи са красиви. Красиви са, но и дълбоки. Който не знае да плува, лесно може да се удави в тях.

Като ученици, добре е да изучавате очите, дали са вдлъбнати или изпъкнали, както и цветът им. Ако очите са вдлъбнати, физиогномистът казва, че имате пред себе си дълбоко езеро; ако са изпъкнали, имате планински връх, покрит със сняг и лед. Ако се подхлъзнеш на такива очи,

ще отидеш дълбоко в долината. Какво ще правиш тогава? Вземи една гумена лодка и се спусни с нея по дълбокото езеро. Значи ако си на черните и вдлъбнати очи, т.е. на дълбокото езеро, вземи лодка и се спусни с нея по езерото. Иначе ще се удавиш. Ако си на изпъкналите очи, т.е. на планински връх, покрит със сняг и лед, тури шипове на обувките си, да не се подхлъзнеш и паднеш в долината. Когато искате да проникнете през очите на човека, това означава, че искате да разберете неговия духовен живот. Помнете: Зад очите е Истината, зад ушите е Мъдростта, зад устата е Любовта. Под носа е човешкият ум, зад устните е човешкото сърце, зад ръцете е правдата, а зад краката – добродетелта. Сега това ви се вижда като теория. В бъдеще тия неща ще оживеят за вас и ще станат реални. Това са символи, зад които се крие нещо реално. Правдата, добродетелта са реални неща, които днес малцина разбират. Един ден, като ги разберете, ще видите какво представят те. И те имат свой език.

Като слушате тия неща, някои казват: „Прости хора сме били ние“. Ако разбирате смисъла на думата „прост човек“, вярно е, че сте прости. Не само вие, но даже и гениалните, и светиите са прости хора. Така е на земята. Виждате един светия, смирен, мълчалив, минава незабелязано между хората. Срещнеш един богат човек, облечен с кожено палто, със самурена шапка, с бастун в ръка, поглежда гордо, самодоволно, като че ли завладял света. Светията, обаче, върви смирено и си казва: „Невежа съм, нищо не зная“. – Нищо не знае, но хората го търсят, молят го да ги лекува. Той слага ръката си върху главите им и те оздравяват. Как става това, и той не знае. Върви и си говори: „Прост човек съм“. Всички казват за него, че е добър, учен човек. Добър е, наистина, защото никого не изкушава. Когато светията срещне една красива мома, за да не я изкуси, той веднага се дегизира като старец, с набръчкано лице. Тя го пита: „Дядо, къде отиваш?“ – „Отивам да се разходя.“ Тя тръгва с него и двамата започват да се разговарят. Той ѝ разказва живота си, а тя внимателно слуша. Поканва го у дома си и казва на майка си: „Мамо, водя един гост, един дядо, който е минал през големи страдания“. Питам момите: Ходили ли сте с някой светия, да знаете какво представлява той? Питам момците: Ходили ли сте с някоя светица, да знаете какво представлява тя? Момата търси млад светия, а момъкът – млада светица. Това не е за упрек, но казвам, че реалността не е във външността на нещата. Казвате, че тоя е млад, а оня – стар. Млад е оня, който не разбира реалността на живота. В какво се изразява реалността? – В Любовта. Вън от Любовта всичко е временно, безсмислено. Вън от Любовта животът не може да се разбере. Казвате, че животът е добър. – Какво друго ще кажете? – Добър е животът, но може да бъде още по-добър.

Вие живеете на земята, но мислите и за небето. Питате, същи ли ще бъдете

на небето, както сте били на земята. – От сегашното ви тяло нищо няма да остане. – „Ще се познаваме ли?“ – Няма да се познавате. Като видите един стар, грохнал старец, ще познаете ли в него онова малкото момченце, което сте видели преди десетки години? Казвате: „И това е било някога малко, красиво момченце“. В реалността, обаче, старият и младият могат да живеят заедно, да се разбират и обичат. При това положение старият може да вземе формата на младия, а младият да вземе формата на стария. Така те ще изпълняват две служби: службата на млад и на стар. В нереалния свят, обаче, нито старият може да изпълни ролята на млад, нито младият – на стар. В реалния свят мъжът може да извърши ролята на жена и жената – на мъж. На земята това не може да стане. Защо? – Защото земният живот е нереален. Той е свят на илюзии. Докато са на земята, мъжът и жената постоянно спорят: жената иска да бъде мъж, а мъжът не иска да бъде жена. Обаче нито жената може да бъде мъж, нито мъжът – жена. – Защо? – Защото и двамата престъпиха Божия закон, но и до днес още грешат. – „Какъв трябва да бъда?“ – Човек. Казано е в Писанието: „И направи Бог човека по образ и подобие свое“. Сега аз не искам да притежавам нито формата на мъжа, нито формата на жената. И вие трябва да се откажете от своята форма и да пожелаете да бъдете човек. Не се ли откажете от формата си, няма да влезете в Царството Божие. Казано е: „Плът и кръв няма да наследят Царството Божие“.

И тъй, вие живеете в относителен свят, който трябва да изучавате. Всички неща, с които си служите на земята, ви са дадени като временни пособия. Пред вас се открива велико бъдеще. Какво е това бъдеще, сега няма да ви обяснявам. Каква ще бъде тогава жената и какъв – мъжът, не е важно. Човеци трябва да бъдем – това е важно. Как ще си обясните защо като умре мъжът или жената, които не са живели добре, плачат един за друг? Жената казва: „Биеше ме мъжът ми, но ми е мъчно за него. Добър беше! Как бих желала да си дойде!“ И мъжът, като умре жена му, казва същото. И тя го е мъчила, но той всичко забравя, чувства отсъствието ѝ. Какво представляват мъжът и жената? Мъжът е Мъдростта, а жената – Любовта. Значи мъжът търси Любовта, а жената – Мъдростта. Мъжът е форма, зад която се крие Мъдростта. Жената е форма, зад която се крие Любовта. Като форми, те са сенки на реалността. Като не разбират това, жената казва: „Не искам тоя мъж“. Мъжът казва: „Не искам тая жена“. Не е въпрос в неискането, гледай да минеш от сянката на мъжа и на жената в реалността на живота. Вие ще влезете в реалността само като минете през формите на мъжа и на жената. Казвате: „Това, което сега ни се говори, е много объркано за нас. Като се натъкнем на това, което сме учили и което ни предстои да учим, съвсем се объркваме“. – Кажете ми тогава нещо по-разбрано. Ако дъщерята доведе у дома си един стар дядо, родителите ѝ няма да кажат нищо. Обаче, ако доведе един млад момък, те ще останат на

особено мнение. Майката веднага ще запита дъщеря си откъде иде тоя момък, има ли образование, какво е свършил, какво работи, колко получава. – „Не зная, не съм го питала колко получава.“ – „Не зная, не съм го питала, не смея да говоря за това.“ Какво значение има за вас, къде е свършил момъкът, какво работи и колко получава? Ако момъкът доведе една мома у дома си и него ще питат: „Откъде е тая мома, има ли образование, има ли пари?“ Жената-домакиня трябва да има две качества: Да готви добре, да задоволява вкуса на мъжа си и да се облича хубаво. Това радва мъжа. Има ли тия качества, жената всякога може да задоволи мъжа си. В умението на човека да се облича се крие етиката на живота. Който не се облича добре, той е далеч от тая етика. Който добре готви, добре живее. Следователно, ако искаш да разбереш каква е момата, виж как се облича и как готви. За да познаеш какъв е мъжът, разбери как мисли. Мъжът трябва да мисли добре. Това се иска от него. Ако жената каже на мъжа си, че мисли добре, това показва, че тя го е оценила право. На земята, за да има добър живот между мъжа и жената, мъжът трябва да мисли добре, а жената – да готви добре и да се облича хубаво. Тия качества имат отношение към практическия живот на човека. Мъжът и жената трябва да приложат тия качества в живота си, за да се разберат и да придобият добри резултати. Като дойде при мене някоя жена, аз я питам: Знаеш ли да готвиш? – „Сега се уча.“ – Много ще страда главата ти.

В турско време, във Варненско някъде, в дома на един българин дошъл на гости турският дели-бей. Иван казал на жена си: „Гледай да наготвиш добре, защото турският дели-бей ще дойде на обяд у дома“. – „Ще сготвя пиле, да го задоволя.“ Като седнали да обядват, дели-беят пръв вкусил от яденето и казал: „Иване, кой сготви?“ – „Жена ми.“ – „Ела при мене.“ Дели-беят вдигнал тенджерата с яденето и я изсипал върху главата на Ивана. Като го видяла, жена му запитала: „Иване, защо си толкова оцапан? Кой те оцапа?“ – „Дели-беят. Внимавай, друг път да готвиш добре, за да не нося аз последствията на твоята небрежност.“ И тъй, Божият Дух дава подтик и на жената, и на мъжа да мислят. Да мисли право, това се иска от всеки човек. Изобщо, жената поема вътрешната работа, а мъжът – външната. Като се върне от работа, мъжът стажува при жена си. Има и мъже готвачи, но жените са специалистки. Мъжът трябва да се учи от жената да готви и да се облича добре. Мъжът застава смирено пред жена си и слуша нейните лекции по готварство и добро обличане. Той е доволен от тия лекции и казва: „Виждате ли как хубаво се обличам?“ – Докато се обличаш добре, ще живееш в рая. Щом не се обличаш добре, ще те изпъдят навън. „Кукуригу!“ – така казва и петелът пред кокошката. Напери се, мине край нея и продължи пътя си.

Казвам: Ползвайте се от новото, което животът носи. Останете ли със

старото, вие ще бъдете подложени на големи страдания. Някоя жена се оплаква, че не може да живее повече с мъжа си. – Кой те заставя насила да живееш с него? – „Не мога повече да остана в къщата му." – Щом не можеш, излез вън. Щом не ти е добре при него, напусни къщата му. Той не те е викал насила. – „Не мога да живея под наем, дотегна ми вече. Той трябва да направи къща, да не се местим от една къща в друга." – Откъде ще намери човекът пари? – „Искам да имам три–четири стаи на разположение, с парно отопление и баня." – Много искаш. Търсиш всички удобства на земята, а въпреки това очакваш да бъдеш приет на небето с лаврови венци, като светия. – „Как ще отидем на оня свят?" – Като пеперуди. Докато сте на земята, ще ви тъпчат като червеи. Щом се превърнете на пеперуди, ще напуснете земята и ще отидете на оня свят.

Мнозина казват: „Толкова години учим и нищо не сме придобили". – Колко години учите, не е важно. Как учите, това е важно. Давал съм ви много примери. Преведохте ли ги? Разбрахте ли смисъла им? Каква поука извадихте от примера за персийския светия и неговите последователи? Спомняте ли си тоя пример? Персийският светия имал много последователи. Един ден решил да изпита любовта им. За тая цел той извикал всички и им казал: „Искам да се пожертвате за мене. Който е готов, нека влезе в тъмната стаичка, да даде живота си". Като чули това, един по един започнали да отстъпват назад. Останали само пет–шест души пред вратата на стаята, но и те се колебаели. Една млада мома се обадила: „Аз съм готова да се пожертвам". Веднага след нея се обадил нейният възлюбен: „И аз ще дойда с тебе. Нали знаеш, че без тебе не мога да живея". Двамата млади влезли в тъмната стая и чакали момента, когато светията ще пристъпи към операцията. Той изнесъл един овен пред тях, забил ножа в гърлото му и оставил да изтече всичката кръв навън. Като видели кръвта, последователите, които чакали отвън, да видят какво ще правят двамата млади, настръхнали от ужас и един след друг се разбягали. Младите, които били в стаята на светията, стояли търпеливо и чакали своя ред. Те си мислели: „Обичаме се и ще се видим и на другия свят – нищо няма да ни раздели". Тогава светията вдигнал ръцете си нагоре и казал: „Бъдете благословени от Бога! Вие сте достойни да живеете. Живейте в мир и любов!" Казвам: Ако и вие можете, като двамата млади, да се пожертвате за Бога, ще имате Неговото благословение. Само така ще влезете в Царството Божие. Ако останете отвън и гледате час по-скоро да избягате, никога няма да влезете в Царството Божие. – „Не може ли без изпитания да влезем в Царството Божие?" – Не може. Изпитанията не са реални неща, но са необходими. Като те изпитват, ти страдаш, но в тебе страда онова, което може да се пожертва. Чрез страданията човек сам се опитва, но и други го опитват. Йов мина през големи страдания, но и те не бяха реални. Въпреки това той се огъваше, страдаше, мъчеше се. Той изгуби

богатството си, нивите, лозята, говедата, овцете, камилите си и всичко това му се върна. Той изгуби синовете и дъщерите си, но му се родиха други, по-добри и по-хубави от първите. Той се разболя, тялото му се покри със струпеи, но не умря. И Христос мина през тежки страдания. И той изгуби всичко. Върнаха ли се овцете му? – Върнаха се. Днес Христос има повече от 500 милиона последователи. Това са Неговите овце, за които Той се пожертва. Дъщерите Му още не са се върнали, не са оформени. Те са седем на брой – число на съвършенство. Страданията на Христа бяха несравнено по-тежки от тия на Йов. Последният имаше приятели, с които се разговаряше. Христос остана сам на кръста. Подиграваха Го, ругаеха Го и Му казваха: „Нали си Син Божи, слез от кръста!" Христос се молеше на Бога, но молитвата Му беше глас в пустиня. Бог проговори на Йов, а Христос не чу никакъв глас. Той се молеше и казваше: „Господи, не разбирам тая работа. В Твоите ръце предавам духа си. Да бъде Твоята воля!" След възкресението Христос разбра каква е била Божията воля. Сега казвам и на вас: И вие ще минете през страданията на Йов, през посвещение. След това ще минете и през страданията на Христа, през великото посвещение на живота.

Сега аз говоря на ония от вас, които изучават пътя на ученика. И в останалите работи има неща за изучаване, но те бледнеят пред пътя на ученика. В пътя на ученичеството предстоят сериозни задачи. Сега вие мислите как по-добре да наредите работите си. Не само че няма да ги наредите, но още повече ще ги объркате. Като ученици, ще се държите за Бога и ще благодарите за всичко, което ви се дава. Сега са времена на изпитания. Няма отлагане! Казваш: „Влязла е в ума ми една идея, постоянно бръмчи, като бръмбар". – Остави тоя бръмбар настрана. Като мине зимата, всички кошери се събуждат, пчелите започват да бръмчат, събират се на обща работа. Вижте какви изпитания идат днес! Ето, според една статистика в Испания само в пет–шест месеца са избити повече от един милион хора. В миналите войни, в няколко години са избивали едва около 500 хиляди души. Може да си представите какво би станало с Европа, ако днес се отвори война! Страшно нещо става сега в Испания! Страшно е злото в човека! Човек е бомба, готова да избухне. Ако не знаеш как да го пипаш, така ще избухне, че и от тебе, и от него нищо няма да остане. Бъдете внимателни един към друг, да не се засягате.

Като ви говоря така, ще ви насърча, да не се страхувате. Кое е по-хубаво: да пътуваш с каруца, да те тръска, да раздруса цялата ти вътрешност, или да пътуваш леко и свободно с аероплан? Каруцата ще я помниш с месеци, а аеропланът ще остави добри, приятни спомени. Доста вече тръскане! Когото срещна днес, всеки се оплаква, че го разтърсили. Аз нося новите аероплани. Качете се на тях. Това е новото учение. Ще си платите билета,

ще се качите на аероплана и след час или час и половина ще стигнете на определеното място. Тогава няма да бъдете така разнебитени, както сте сега. Пожелавам ви през цялата година да работите съзнателно с ума и със сърцето си. На сестрите пожелавам добре да готвят и добре да се обличат, а на братята – добре да мислят. След това ще се качим на аероплан и ще отидем на екскурзия, да се порадваме на зелената трева и на бистрите изворчета. Там ще седнем да хапнем и да се повеселим. Само така ще разберем, че животът има смисъл.

И тъй, да готвим добре, да се обличаме добре и да мислим добре! Всичко останало е предвидено. Това значи живот без противоречия. На вас, учениците, пожелавам да работите. Начертавам пътя ви през годината. Още много неща мога да ви кажа, но ще излезе пресилено. Ако говоря много, ще приличам на оня, който сложил мляко в една тенджера да се вари. Като започнало млякото да ври, тенджерата постепенно се пълнила; млякото преляло и се изливало навън. Той се качил на комина и оттам гледал как ще се напълни цялата стая с мляко. Казвам: Не очаквайте от един литър мляко да се напълни цяла стая. Ако се напълни тенджерата, това е достатъчно. Защо трябва да се лакомите за много? Ако имате много мляко, ще го продадете, за да забогатеете. Не се стремете към богатството, но стремете се към придобиване на Любовта. Красотата на живота е в неговото правилно разбиране. Красотата и смисълът на живота са в доброто готвене, в доброто обличане и в доброто мислене. Този е пътят, по който учениците трябва да вървят, за да влязат в благоприятните условия на живота, в новия живот, в Царството Божие.

В Божията Любов е благото на живота.

Утринно Слово, държано от Учителя
на 3 януари 1937 г., София, Изгрев.

Книги:
Реалността в живота! Качествата на мъжът и на жената. Доброто мислене, и доброто обличане и готвене
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
Реалността в живота
Той създава (София, 1998)
15 беседи от 27 септември 1936 г. до 14 март 1937 г.
Начало: 05:00

1937_01_03 И доведи тука сиромасите, и клосните, и хромите, и слепите!
неделна беседа

И ДОВЕДИ ТУКА СИРОМАСИТЕ, И КЛОСНИТЕ, И ХРОМИТЕ, И СЛЕПИТЕ!

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета 14-а глава от Евангелието на Лука, от 12-и стих нататък.

„Духът Божи“

Ще взема част от 21-ви стих на прочетената глава. „Излез скоро по улиците и пътищата на града и доведи тука сиромасите, и клосните, и хромите, и слепите!“

Животът в едно отношение е изкуство. Понякога хората искат да кажат, че живеят. Те говорят за онова вътрешно съдържание – за щастието. Те търсят щастието. Има едно противоречие в техния живот, вследствие на което те казват: „Ние не живеем добре.“ Когато човек казва за себе си, че не живее добре, това значи, че той не е щастлив. А щастието подразбира един идеален живот, при който всички условия са хармонични, няма никакви нужди. Всичко, каквото човек иска, ще го намери в този живот. Обаче животът на Земята не е такъв. Даже и онези, които имат най-много, и царете, все пак им липсва нещо. Може би външни работи да не им липсват, но вътрешни, органически – все им липсва нещо. И царят има свои разстройства, и той боледува като обикновените хора.

Сега казвате: „Какво е говорил Христос? Каква е била Неговата мисия? Какво е донесъл на света?“ Когато хората съгрешиха, това бяха децата – те съгрешиха. Умът не беше още дошъл в света, нямаше го още. Този ум, който сега хората имат, Адам го нямаше на времето си. Тогава Адам нямаше този ум, това съзнание, за да може да различи кое е приятно и кое – не, кое е право и кое – не. И сега хората, като говорят, като философстват, понякога тяхната философия мяза на декламиране – като когато декламират чужди стихотворения. Те вземат едно чуждо стихотворение и го декламират хубаво. Обаче философията, истинският живот, няма нищо общо с декламацията. Това не е още живот. За пример, някой казва: „Аз искам да живея добре.“ Това е декламиране. „Аз искам да имам хубава жена.“ Това е декламиране. „Аз искам да бъда учен човек.“ Това е декламиране. „Аз искам да бъда силен.“ Това е декламиране. Това е искане само, но то не представя още живота.

Сега, за пример вземете семейния живот. Не считайте, че засягам

семейството ви, но казвам: Сега семейството не съществува. Ще ме извините, че се произнасям така, но ето какъв е моят критерий. Под думата „семейство“ аз разбирам мястото, дето любовта царува, дето мъдростта учи хората, а истината ги осветява. И тогава, според мене, любовта е майката, мъдростта е бащата, а истината представя първия син или първата дъщеря на Бога. Всички, съединени в едно, съставят човека. Дъщерята и синът, съединени в едно, представят истината. Истината представя единственият Син на Бога, роден преди самата вечност.

Това разбирам аз под „семейство“. А така, семейство, дето всичко умира, всичко изчезва, всичко се забравя и остават от него само кости, надгробни плочи, не разбирам какво семейство е това. Кокошките не могат да имат семейство, овцете също не могат да имат семейство. И човек днес няма семейство. Казвате: „Тази дъщеря е моя.“ Каква твоя дъщеря е тя? Утре тази дъщеря ще ти я вземат. Значи тя не е била твоя дъщеря. Кой ще я вземе? – Някой вълк. Ще дойде някой вълк във форма на красив момък и ще вземе дъщерята на овцата. Овцата ще пита: „Какво стана с моята дъщеря?“ – Този момък я произвел в един висок чин, поставил я в един хубав апартамент и ѝ дал добри условия да готви – той да принася отвън, а тя да готви. Неговата възлюбена овца живее вътре, а той отвън принася.

Това е само един възглед. Но ние трябва да имаме една наука, с която да постигнем своите желания. Обаче ние трябва и можем да постигнем желанията си само по онзи път, който съществува в природата. Защо? Понеже природата от памти века е правила ред опити и е дошла до положителни резултати. Всичко онова, което ние желаем и което се стремим да постигнем, природата е изработила за това своите подходящи форми. Следователно ние трябва да вземем тези модели на природата, както сега се взимат модели за мода на дрехи от Париж; от Германия пък взимаме модели в техническо отношение, от Англия взимаме модели в друго отношение и т.н. Ако ние изнесем нашия живот извън природата, ще се намерим в голямо противоречие.

Човек е дошъл на Земята да живее, но на онзи, който иска да живее, природата е поставила две условия: да учи и да работи. Така му казва природата: „Да учиш и да работиш!“ Така се казва на човека в сегашния век. Едно време Провидението е казвало на човека чрез природата: „Ще учиш и ще се мъчиш!“ След това му е казало: „Ще учиш и ще се трудиш!“ Сега сме пред третото положение, според което природата казва на човека: „Ще учиш и ще работиш!“ По-хубаво нещо от това не може да дойде. Това е най-хубавото, което може да ви се даде.

Първо е било мъчението. Мъчението представя инволюция на човешкия дух. Трудът представя зенитът на слизането, т.е. най-долната точка на слизането. Трудът е най-долната точка, в която духът може да слезе, а мъчението е най-долният процес, до който човек може да достигне. Като се мъчи, човек мисли за онова, хубавото, до което може да достигне. Какво

ще бъде по-нататък, той не знае, но трудът е крайният предел, додето човек може да стигне. По-долу от труда човек не може да стигне. Първо човек ще работи, а след работата ще дойде и до служенето. Ако ти не знаеш как да работиш, не ще знаеш и как да слугуваш. Да служиш на Бога, това е вече зенитът на живота. По-висока точка от служенето няма. Следователно трудът е зенитът на слизането – в по-долна точка от труда не може да се слезе. Служенето пък е най-високата точка, до която човек може да се качи горе.
И тъй, човек започва първо с процеса на мъчението. Той изучава сега мъчението. Съществата, които живеят в ада, се мъчат. Като говоря за мъчението, някои хора знаят защо се мъчат, а други не знаят. Човек може да се мъчи да извади отнякъде богатство, или да обере някого, или за други някои работи – за много работи може човек да се мъчи. И, след като се измъчи колкото трябва, най-после човек казва: „Разбрах какво нещо е мъчението." Преди да роди, и майката се мъчи. Докога ще се мъчи? Докато роди. Щом роди, започва трудът. Наистина, докато майката роди детето, тя се мъчи. Щом го роди, тя започва да се труди за него. Аз обяснявам този процес така, както съществува в природата. Другояче ние не можем още да говорим за служене. Докато носиш детето в утробата си, ти ще се мъчиш. Докато носиш една идея или едно желание в утробата си, ти ще се мъчиш. Защо? Ти не знаеш дали ще го родиш и къде ще го родиш. Аз взимам термина „раждане" в смисъл на „труд". Кой ще служи после? Само синът може да служи на майка си и на баща си. Служенето е най-високото положение. Следователно, щом един син се труди, той е взел известно положение. Сега и синовете се трудят, но щом един син се труди, аз зная вече, че той се е оженил. Щом една жена се мъчи, аз зная, че тя е бременна, а щом мине мъчението, тя е родила вече и започва да се труди за детето.
По този начин обяснени, нещата стават естествени. Така се вижда съвпадението, което съществува между явленията в природата и тия в живота. Казвате: „Защо трябва човек да се мъчи?" Защото е забременял. „Не искам да се мъча." – Искаш-не искаш, ще бъдеш бременен и ще се мъчиш. И земята не иска да се мъчи, но като дойде орачът, вземе оралото, нахвърля семето, и, ще-не ще, ще се мъчи и тя. Тя не иска семето в себе си, но после му казва: „Хайде, развивай се по-скоро." След време семето израства нагоре, ожънат го и земята се освобождава.
Казвам: Не се стремете да се освободите така лесно. Вие искате да избегнете мъчението. При сегашните условия нито мъчението може да се избегне, нито трудът може да се избегне, нито служенето може да се избегне. Това са неща необходими. Помнете това. Това трябва да се забие в ума ви с по 9 гвоздея, по един метър дълги, че никой да не може да ги извади. Ще се мъчиш, а след мъчението ще се трудиш. Идея трябва да има човек. И най-после ще се научиш да служиш. Само така нещата ще се

осмислят. Идея трябва да има в тях. Значи мъчението е майката, трудът – бащата, а служенето – синът.
Сега аз ви привеждам една нова терминология, как аз разбирам нещата. За мене нещата са живи. Мъчението е почтената майка, която носи нещо. Трудът е бащата, а синът, това е служенето. Синът казва: „Аз искам да бъда онзи достоен син заради онази майка, която се е мъчила за мене, за онзи баща, който се е трудил за мене." Тъй щото, щом се мъчите, майка сте, щом се трудите, баща сте и щом служите, син сте. „Ама аз не искам да се мъча." Не ставай майка тогава. „Ама аз не искам да се трудя." Не ставай тогава баща. „Ама аз не искам да слугувам." Не ставай тогава син.
Питам тогава: Ако не си майка, ако не си баща, или ако не си син, какъв ще бъдеш тогава? Едно магаре ще бъдеш. Англичаните казват: ас (ass) – магаре. Те го пишат с буквата „а" и с две „s" накрая. Значи според англичаните магарето е живяло в две вечности, които не е разбрало. Буквата „s" на латински език означава „вечност". Англичаните са си послужили с тези букви много на място. Буквата „а" пък са я взели от египетските йероглифи. Тази буква означава „бременност". Значи „аз"-ът означава бременност, човек, който носи дете в утробата си. Всички хора си служат с думата „аз", само животните не си служат с тази дума. Те нямат това съзнание в себе си за своята личност.
Христос казва: „Излез скоро по улиците и пътищата на града!" Какво означава пътят във физическия живот? Това означава метода на любовта, с който трябва да се работи. Да ходиш в пътя означава да ходиш в пътя на любовта и на мъдростта. Затова и Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът." В този път се проявява истината и животът. В думата „път" е скрита любовта. Любовта е скрита зад пътя. Оттам трябва да започнем сега. И оттам, всички осакатени, хроми, клосни и слепи хора, това са всички хора с неразбрани идеи. Повикайте всички тия хора на онази любовна вечеря, дето всичко се осмисля. С какво ги е угощавал господарят? Господарят ги е угощавал с плодовете на мъчението, с плодовете на труда и с плодовете на служението. Вие яли ли сте от плода на мъчението? Ако сте яли, блажени сте. Яли ли сте от плода на труда? Ако сте яли, блажени сте. Яли ли сте от плода на служенето? Ако сте яли, блажени сте. Според някои български песни се казва: „Замъчи се Божа майка от Игнажден до Коледа." Колко дни има от Игнажден до Коледа?
Съвременното човечество е направило едно отклоняване от правия път и време е вече да излезе от това отклоняване, да се върне назад. Ние не сме виновни за това отклоняване, някой е направил това отклоняване. Онези, които имаха грижа за нашето ръководство, те направиха това отклоняване, вследствие на което днес всички хора се намират в една задънена улица. Важното е, че нашият параход е взел едно криво направление и не може да излезе на пристанището. Не сме виновни ние, че капитанът на парахода се е заблудил в пътя си. Както и да е, но както виждате, работите не вървят

днес добре. Тази е причината, задето не сме пристигнали на Земята навреме, не сме започнали навреме учението си, не сме проявили навреме любовта си, не сме възпитани както трябва и т.н., вследствие на което нещата не са добре организирани.
Времето е първият господар, но времето трябва да работи в съзнанието. Следователно всяка минута, всяка секунда, всяко нещо трябва да се постави на своето място, и което мислиш, и което чувстваш. Англичаните казват: „Времето е пари." Какво означава това? Времето е господар, който учи хората. Когато този господар те учи, само тогава ти ще мериш времето. И като го мериш, само тогава, като кръчмаря, ще пълниш касата си. Ако даваш без мярка, скоро ще фалираш, но ако даваш с мярка, по 10, 20, 50, 100 и повече грама, всичко онова, което даваш, ще го записваш и ще знаеш какво имаш да взимаш.
Но знайте, че вие сте само чираци на кръчмаря, не сте още кръчмари. Кръчмарят на света е дяволът, а вие сте неговите чираци. Следователно вие функционирате с един капитал, който е в ръцете още на дявола, той е чужд капитал, не е ваш.
Тук аз взимам думата „дявол" в много добър смисъл. Той е търговец, богат човек, милиардер, дошъл на Земята да търгува. Той дава на хората пари назаем, да ядат и да пият, но всичко дава със закон. Той работи със закон. Не е прост човек. Той взима всичко в предплата.
Та, сега и вие мерите, но се самоизлъгвате, мислите, че това, което имате, е ваше. Не е ваше, всичко е на дявола. Не мислете, че като дойде дяволът при вас, ще можете да го излъжете.
Аз разглеждам дявола в съвсем друг смисъл. Той е същество, което работи според законите на природата. Той спазва точно законите на природата. Той е толкова умен, че каквото и да прави, не могат да го хванат в никаква погрешка. Единствената погрешка, в която са го хванали досега, е тази с осъждането на Христа. И затова, когато Христос слезе в ада, дяволът предвиждаше, че тук ще го уловят, и каза: „Защо ми доведохте този тука?" С разпъването на Христа евреите направиха една погрешка, която и до днес още се разчепква, гледа се колко неправди са направили в това отношение. В този смисъл Христос създаде една беля на хората. Като дойде в света, дяволът пита хората: „Вие на кого сте последователи? На Христа ли сте последователи? Значи сте християни? Значи, вие сте последователи на Онзи, Който ми донесе такава голяма беля на главата." И продължава по-нататък: „Пазете се от този, който ще създаде и създава големи бели."
Това всеки може да го провери. Дяволът се интересува от всеки, който минава за християнин. Като кажеш, че си християнин, дяволът тръгва подир тебе като някой любовник и по няколко пъти на ден ти пише писма. Щом някой стане християнин и реши да върви по Бога, дяволът веднага дохожда при него и започва да му говори: „Ти си много умен

човек, гениален, като тебе друг няма. Ти си способен да строиш машини, фабрики, да пишеш хубави философски и научни книги. Ти си голям поет, като тебе втори няма. Ти можеш да постигнеш всичко, но едно не разбирам: защо се ограничаваш с тези вярвания? Отпусни се малко, поживей по-нашироко, да разбереш и да научиш още работи. Пък като дойдеш до хората, не мери точно, не преливай, можеш и малко ексик да продаваш. Поне един драм можеш да намалиш. Като си учен човек, можеш да оставиш този драм в касичката си.“ Дяволът ги учи как да пишат своите любовни писма. Така дяволът учи хората, но утре като ги хване, като одере кожата им и започнат да викат, той казва: „Такова говедо, такова магаре като тебе, което не знае как трябва да се живее по Бога, така трябва да му се одере кожата.“
Сега, като ви говоря така за дявола, внимавайте да не отидете да му разправите какво говоря за него. Аз говоря в интимен кръг. И това, което говоря, не трябва да излиза от салона. Дяволът не трябва да чува какво лошо се говори за него. Едно само може да му се каже, а именно, че съм казал за него, че дава малко ексик. Само това позволявам да се каже за него, но не и другите работи.
Един ден аз играх роля на апаш. Това беше преди години, когато пътувах в един американски параход. По едно време виждам, един голям майстор апаш се приближава към едно младо момиче, на около 20–21 година, иска да я обере. Той забелязал, че тя има нещо в джобовете си и през всичкото време я следеше. Тя беше в голяма компания, около 100–150 души се разговаряха и апашът я дебнеше. Като разбрах намеренията му, аз започнах също така да го следя. Щом се приближи до нея, аз го погледна и му махна с пръст. Той ме погледне и започне да мисли: „Навярно и този е някакъв апаш, който също мисли да я обере.“ Пак се приближи към момичето, аз пак му махна с пръст. [Той] се отдалечи. Като направи и трети опит и видя, че аз непрекъснато го следя, най-после той се убеди, че и аз съм апаш, но по-голям майстор от него и отстъпи. [Така] аз минах в неговите очи като голям апаш учител. Всъщност аз се явих като ангел-хранител на това младо момиче и го запазих от преследванията на апаша.
Сега приведете този случай и към себе си. Всеки човек представя един параход, в който се явяват такива апаши, с цел да го оберат. Какво трябва да направите? Като видите един от тези апаши, достатъчно е да му махнете с пръста си, за да го отстраните и да го заставите да мисли. В първо време той ще си каже: „Този е по-голям майстор и от мене.“
Закон е: злото в света трябва да се изучава. Злото е едно течение без закон. Значи всеки, който иска да върши престъпления, той живее без закон. По-хубаво е да живее човек без закон, защото и праведните хора казват, че законът е бил преди Христа и до Негово време. Днес всички апаши искат да живеят без закон. Ако е въпрос да се живее без закон, всички хора трябва да живеят без закон. Щом има насилие, трябва да има и закон. Има

един закон, който преследва насилието. Ако бях детектив, аз веднага щях да дам разпореждане на моите служители и този апаш в парахода щеше да се намери в затвора. Но той ме взе за по-голям майстор от себе си и се отдалечи. Той си мислеше, че аз му казвам: „Ти остави тази работа на мене, аз ще я свърша по-майсторски.“ Така си тълкува човекът.
Сега вие искате достойнството ви да не се накърни в нищо. В какво седи достойнството на човека? Какво правят хората днес? Като сгрешат нещо, те искат да скрият погрешката си. Не, не крийте погрешките си. Изнесете погрешката пред себе си и след това гледайте да я изправите. Щом покриете една погрешка в себе си, вие се съюзявате със законите на злото. След това вие нищо не можете да очаквате добро. Отде дойде на ума на Адама, като направи първата погрешка, да се скрие? Той се скри зад един храст и когато Господ го извика, той мълча, излъга. Със скриването си той иска да излъже, да прикрие своята грешка.
Сега ще ви приведа един окултен разказ, който не трябва да изнасяте навън. Нека си остане за вас. Когато черният адепт, черният дявол, влязъл при Адам и Ева в рая, той им казал: „Ако ядете от забранения плод, ще ви се дадат такива дрехи, каквито никога не сте виждали. Когато се облечете с тези дрехи, тогава само ще излезете пред Господа. Докато не се облечете в тях, няма да излизате пред Него.“ Затова, именно, Адам и Ева се скрили зад храстите и когато Господ ги викал, те не се обаждали, чакали да им се донесат тези дрехи, да се облекат с тях и тогава да се явят пред Господа.
Тази приказка за Адам и Ева съответствува на онзи мистичен разказ за един цар, който бил облечен с дрехи, непипани от човешка ръка. Един тъкач се явил пред този цар и му казал, че може да му изтъче такива дрехи, които през цялото време на тъкането да не ги пипне с ръка. Царят се съгласил. Тъкачът искал само да му се даде един стан, на който ще тъче това платно. Царят заповядал да дадат на тъкача стан, целия сребърен, за да започне работата си. Седнал тъкачът в този стан и започнал да тъче плат, непипнат с ръка. Дошъл първият министър да види как се тъче платното. Поглежда, че тъкачът е в стана, и го пита: „Как върви работата?“ – „Отлично.“ – „Да, отлично“ – казал министърът и си отишъл. След него дошъл вторият министър, погледнал какво се тъче и си отишъл. И той казал, че платното е отлично. Дошъл трети, четвърти министър. Така се изредили всички министри, най-после дошъл и царят. И той казал, че платното е отлично. Като приготвил платното, тъкачът го скроил, ушил от него дрехи на царя и ги занесъл да се облече с тях. Царят съблякъл старите си дрехи и облякъл новите, нехванати с човешка ръка. Като се облякъл с тези дрехи, той започнал да се обръща на една и на друга страна, и всички се възхищавали от хубавите дрехи на царя. Така облечен, царят излязъл из града да се разходи. Който го видял с тези дрехи, все си казвал: „Колко хубави дрехи има царят.“ Едно дете, обаче, като видяло царя така облечен, казало: „Царят е гол!“ Какво детето казало? – Истината.

Нас ни е страх да говорим истината, вследствие на което изпадаме в заблуждения. И като направим някаква погрешка, не казваме даже пред себе си, че сме направили една погрешка. Търсим начин как да я прикрием. И за да я прикриете, вие си служите с лъжата. По никой начин не употребявайте лъжата. Годината 1937 е добра. Числото 7 е добро, но тя се отличава с едно качество, а именно: бащата е взел тоягата – единицата, и на всеки, който се осмели да си служи с лъжа, той ще приложи тази тояга. Бащата ще си послужи с тупаница. В 1937 година дървото е отпред. И това дърво се отнася главно за лъжата. Каквото престъпление или каквато погрешка и да направи човек, както и да е, все може да мине безнаказано, но що се отнася до лъжата, била тя бялата или черната, няма да се прости. Лъжата е най-малкото престъпление в света, но тя носи най-големи последствия. Лъжата е най-малкото престъпление, но и най-опасното. Тя създава всички нещастия на хората.
Ще дойде някой и ще ви каже, че ви обича много. Това е преувеличаване на нещата. Това е една лъжа. Не обичаш толкова много. Ще дойде друг да ти казва, че не те обича никак. Това е друга лъжа. Друг пък ще ти каже, че миришеш на благоухание. На какво благоухание ще мирише? Този човек се намазал с нещо и затова мирише. „Какъв си гигант, като планина си станал.“ Каква ти планина? Едва е два метра висок. Или: „Колко си силен, като Крали Марко.“ Каква ти сила? Този човек едва може да дигне стотина килограма тежест. „Колко си гениален. Всичко можеш да направиш.“ Нищо не може да направи този човек. Както виждате, това са все преувеличения, все лъжи. Каквото и да говорите на човека, както и да го подкупвате, вие не можете да заставите човека да ви обича насила, бил той светия или даже и гениален човек. Днес има хора, които вярват, че могат да се обърнат за съвет към врачки или магьосници, които с магиите си могат да заставят някого да ги обича. Такива магии всеки може да направи. Турете един юлар на един лъв и вие ще го заставите да върви след вас. Но това вече не е любов, не е никаква обич. Това е по задължение. Така и волът върви след вас. Отпред има юлар, а отзад – остен. И след това ще кажете, че този човек ви обича. Не се лъжете.
Единственото нещо, което можете да направите, то е да бъдете носители на любовта. В това седи силата на човека. Силата на човека се изявява в момента, когато любовта започва да се проявява в неговото съзнание. Този момент е свещен. Той не трябва да се изявява навън. Плодът на любовта може да се изявява, но не говорете нищо за самата любов. Аз не говоря още за любовта, но за плода на любовта. Самата любов е нещо свещено. Щом любовта дойде у човека, той трябва да мълчи. За любовта нищо не трябва и не може да се говори. От светлината на твоята любов нека се ползуват хората, но никога не давай самата свещ на хората. – „Че как да не я дам? Човещина е да услужа на хората.“ – Не, в действителния свят свещта никога не се дава. Окото, това е една свещ, която не може да се даде

на никого. Светлината от тази свещ може да се дава в услуга на хората, но самата свещ – никога.
Лесно може да се образува светлина и без да има някаква свещ. Вие знаете, например, как може да се образува светлина в електрическите лампи. Там имаме комплицирана светлина. Щом знаете законите, лесно ще привлечете трептенията на светлината и ще образувате желаната светлина. Както можете да получите светлина от мазнините на свещите, които се прекарват през фитила на свещта, така можете да имате светлина и без масти, и без всякакъв фитил.
Този опит можете да направите и със себе си. Ако човек може да дойде до вътрешна абсолютна хармония между своя ум, своето сърце и своята воля, той вечер може да отделя от себе си светлина, с която да си служи като със свещ. Обаче за това се изисква живот без никакви противоречия. Ако се оставите на такава хармонична мисъл, вие ще можете да пътувате вечер, в най-тъмната нощ, като че сте със свещ. Такава светлина ще имате пред себе си.
Вие сте имали ред опитности в това отношение. Ученик решава една задача, но не може да я реши и казва: „Тъмно ми е в съзнанието, тъмно ми е в ума, не мога да реша задачата." Като мисли известно време върху нея, изведнъж някаква светлина блесне в ума му, и той веднага решава задачата си. Значи в умствения му свят е блеснала някаква светлина. В живота си човек се мъчи, докато дойде някаква светлина. Щом известна светлина блесне в ума му, и той решава въпросите, които по-рано са били за него тъмни.
Знанието е светлина. Дето има знание, там има и светлина. Всички трябва да бъдете проводници на знанието. Всички трябва да имате това знание, тази светлина. Тогава животът ви ще се уреди лесно. Тогава вие можете да отидете при най-големия скъперник и да отворите сърцето му. Вие го мислите за скъперник по единствената причина, че сърцето му е заложено. Мъчите се, мъчите се, но не можете да отворите сърцето му. Обаче ако отидете с малко масло и намажете ключа му, сърцето му веднага ще се отвори и той ще бъде готов да ви даде колкото искате или от колкото се нуждаете. Защо? Защото сте отворили касата му.
„Излез на улиците и пътищата и покани хромите, клосните, слепите." Та, сега всеки от вас трябва да излезе на пътя и да покани хромите, клосните, слепите, и още място ще има. Идете и по къщите, извикайте всички хора, нека дойдат да напълнят дома.
Сега вие искате нещо съвършено. В какво седи съвършената култура? Съвършената култура вече се ползува от онези опити, които са правили в миналото. Много култури са минали, хиляди и милиарди хора са живели на Земята и от техните блага днес се ползувате. Ако река да ви разправям как се е създала Земята, небето, Слънцето, това ще бъде цяла история, цял роман. Има много описания по това, но онези, които са създали Земята и

небето, с всички светила по него, те сами знаят каква е била идеята им за създаване на Слънцето, за пример. Те сами знаят каква идея са имали, за да заставят Земята да се върти около себе си и около Слънцето. Слънцето върви по свой начертан път и около друго едно слънце. За да обиколи своя път, около своя център, на Слънцето са нужни около [20] милиона години. На това основание казваме, че 100 милиона години се равняват на 5 слънчеви години. Значи когато човек живее 100 милиона години на Земята, той е едва петгодишно дете на Слънцето. Човек може да бъде на Земята 100 милиона години, а на Слънцето е едва едно петгодишно дете. Сега светът се намира в едно преходно положение. Тази е основната мисъл, която сега, при противоречията, които хората преживяват, трябва да залегне в умовете им. Съвременното човечество се намира в четвъртия период. То се намира в тъй наречената духовна зима на човечеството, която ще трае 3 месеца. За тази зима вие трябва да имате дебели дрехи. През тази зима ще има голям студ – 10, 20, 30, [50], 100, а някъде – близо 270 градуса под нулата. Учените казват, че под студ 270 градуса никакъв живот не може да функционира. При този студ всички микроби спират своя живот, а остават само ония микроби, които могат да съществуват при 25 милиона градуса топлина. Това е твърдение, което не е доказано. То може да се докаже математически. При 25 милиона градуса топлина може да има отличен живот.
Това е невероятно, но същото се констатира и по отношение на електрическите вълни. Доказано е във физиката, че ако през човешкия организъм се прекара електрически ток от 2000 волта, човек умира. Защо? Защото частите на този ток са толкова едри, че като минават през тъканите на човешкия организъм, те коренно го разрушават и той умира. Обаче ако през човешкия организъм се прекара електрически ток от 20–30, 50–100 хиляди волта, той не само че не разрушава тъканите, но дори подмладява целия организъм. И в края на краищата, вместо да умре, човек се напълно прераждa, подмладява. Даже и най-заразителните болести изчезват от този силен ток. Изобщо, тялото се съвършено пречиства. Причината на това въздействие на силния ток се дължи на това, че частиците му са извънредно малки, вследствие на което не разрушават тъканите на организма.
За в бъдеще хората ще се подмладяват с помощта на електричество. Човекът, който иска да се подмлади, ще седне на една площ, през която ще прекарват силен волтаж: до 10 милиона, и когато стане от площта, той ще бъде като малко дете. Пълно ретуширане ще стане. Тогава няма да има умрели. Като поставят един умрял на такава площ, той веднага ще се възстанови. Обаче само праведните ще се ползуват от привилегията да ги турят на такъв диск. Само онези от вас, които са издържали изпита си като ученици, ще имат право да седнат на този диск. Който не е издържал изпита си, не може да се повърти на този диск.

Сега някои от вас, по стар навик, казват: „Всичко това вярно ли е?“ Ами това, което вие поддържате, вярно ли е? Така, както сега мислите, вярно ли е това? Така, както сега вие живеете, право ли е това? Аз да отговоря вместо вас: не е вярно. Да ви кажа защо не е вярно. Вие казвате: „Аз ще умра.“ Защо ще умреш? Защото грешиш. Само онзи умира, който греши. Каква наука има в умирането? Никаква наука няма в смъртта. Ако в смъртта подразбирате, че като умрете, ще възкръснете, тогава сте прави. Но ако дяволът ви накара да се самоубиете, за да възкръснете, тогава не сте прави. Ще се убиете, но какво ще правите, ако не възкръснете? Знаете ли колко хиляди години са нужни на самоубилия се, за да дойде отново на Земята? Той трябва с години да се върти около Земята, докато намери врата, през която да мине. И най-после той ще намери някоя майка от низко развитие, която ще го подеме нагоре, която ще го извади от дълбочините на ада. Адът е място на изостанали в развитието си души, които не могат да се въплътят на Земята. Адът е място на безработица. Там юргани, удобства нямат. И там им дават по малко работа, за която на 10 деня едва се пада по едно малко парче хляб. Там всички живеят спартански. Като се откопчае някой от ада и дойде на Земята, казва: „Това е рай. Тук има хляб, има работа – това е цял рай.“ И ако някой се опита да застави този човек да греши, той веднага казва: „Ти бивал ли си в ада, да знаеш какво нещо е животът там? Там едва на 10 деня дават по малко хляб. Там няма ядене, няма дрехи, нищо няма.“
Сега, като ви описвам какво представя адът, не е нужно да ви го описвам много, защото достатъчно е да ви заведа в Лондон или в Чикаго, в някои квартали, там да видите същинския ад. Адът съществува на Земята. И всеки може да види този ад и да има ясна представа за него.
Сега да се върнем към красивата страна на живота. Според мене злото, грехът в света, това са неща случайни, неща вметнати. То е както някои търговци продават фалшива стока за истинска. Един търговец разправяше една своя опитност, която му струвала 20 000 лева. Идва при него един арменец и му предлага една торба, пълна с някакви диаманти, и му казва: „Видиш ли, тази торба е пълна с диаманти. Продавам ти я само за 20 000 лева.“ Търговецът погледнал в торбата и си помислил, че това е някакъв особен оказион, от който не трябва да се отказва. Веднага дава на арменеца исканите 20 000 лева. Като си отишъл арменецът, търговецът започнал да ги разглежда внимателно и с голяма скръб констатирал, че тия диаманти не били нищо друго освен обикновени стъкълца.
Всеки от вас носи по една такава торба, мисли, че е пълна с диаманти, а се оказва, че това са обикновени стъкълца. Същественото на живота не е в стъкълцата, но в истинските диаманти, които рядко се срещат. И като не могат да Го намерят, всички питат къде е Господ. Господ не е нещо физическо, което може да се намери по физически начин. Когато у човека изчезнат всякакви смущения, всякакви болести, страдания, сиромашия,

нещастия, това показва, че любовта го е посетила. Този човек е дошъл вече до любовта. Като дойде любовта, човек непременно ще я почувствува. Като мине токът на любовта през човека, в него няма да остане нищо болезнено. „Как така?“ Това може да се докаже. Без любовта човек се намира на едно високо планинско място, на един чукар. Там няма храна, нищо няма, човек ходи гладен. С любовта той се намира в една долина, дето има води, ручейчета, плодове и разни видове храни, там и храните, и водите, и светлината се събират. Всичко се събира в долината.
Следователно, когато в християнството се говори за смирение, това подразбира да слезете от високите чукари на вашия егоизъм, от вашата гордост, и да отидете в долината на любовта, дето се намират всички райски плодове, всички извори на живота, дето е пълното изобилие. На чукарите горе никой не може да ви види, но като слезете в долината на любовта, дето живеят всички хора, там всички ще ви видят и отдето минете, все целувки ще ви дадат.
Мнозина мислят, че е грешно да целунат някого. Има целувки и целувки, разлика трябва да прави човек. Един негър в Америка срещнал една богата американка и в тъмнината той си позволил да я целуне. Като не знаела, че този е негър, тя си помислила, че някой красавец бил се осмелил да я целуне и доволна от него, тя се хванала под ръка и започнали да се разхождат из тъмните алеи. Като дошли до една електрическа лампа, тя видяла, че въображаемият красавец бил негър. Веднага тя извикала стражар, оплакала се за наглостта му и този негър бил осъден да плати глоба от 10 000 долара, сума, равна на около 1 милион наши пари. Тази е една от най-скъпите целувки, които е могъл човек да даде. Ще кажете: „Как може този негър да се осмели да целуне една американка?“ Ами, когато дяволът понякога ви застави да извършите едно престъпление, това не е ли целувката му? Как приемате дяволът да ви целува?
Когато в човека се зароди едно низше желание, това не е нищо друго освен целувката на дявола. Когато в човека се зароди едно възвишено желание, това не е нищо друго освен целувката на ангела. Тъй щото, при всяка добра мисъл, при всяко добро чувство или добра постъпка от страна на човека казваме, че някой ангел го е целунал. А всяка лоша мисъл, всяко лошо чувство или всяко лошо действие, това не е нищо друго освен целувката на дявола. Когато казвам, че дяволът е целунал човека, той ще каже, че не го е видял. Може да не го е видял. Но е получил целувката му. Всяко престъпление се дължи на целувката на дявола. И всяко добро дело се дължи на целувката на ангела.
„Иди да повикаш всички сакати, клосни, хроми, слепи“, които дяволът е целунал, за да приемат Божието благословение – благословението на любовта – и да станат хора. Та, когато поканите някой свой брат на угощение у дома си, не трябва само да му дадете да яде, но ще го прегърнете, ще го целунете, та като излезе от дома ви, да помни, че сте го

целунали, че сте му дали нещо от благословението на любовта. Той не трябва да се оплаква, че никой досега не го е целунал. Така трябва да правите и вие през тази година. Ще дадете едно угощение на хроми, на клосни, на сакати, на слепи, но ще ги прегърнете и целунете, та като излязат от дома ви, да кажат: „Целунаха ме."
И тъй, пожелавам доброто на новата година и на Онзи Баща, Който иде с нея заедно. Бащата говори на своите синове и дъщери: „Нека всички опитат Моето благословение, Моята целувка, а не Моята тояга, защото всички сте достатъчно бити."
И тъй, желая ви да имате Божественото целуване на ангелите, на добрите хора, а не тоягата на лошите хора. Тоягата не може да донесе нищо, а целувката всичко може да донесе. Целувката е вратата, пътят на любовта, през която може да се влезе. В това седи спасението. Всинца трябва да минем през тази врата.
„Благословен Господ Бог наш"

(Допълнителни обяснения от Учителя за смисъла на целувката
Под думата „целувка" аз разбирам да обгърнете човека със своята светла мисъл. Както Слънцето всяка сутрин обгръща човека със своята светлина, така и човек може да обгърне човека със своята светла мисъл. Това е истинската целувка. А не е въпрос до физическа целувка, както мнозина я разбират. Целувката трябва да се разбира в широк смисъл, да не изпадне човек в съблазън. Ако ти можеш да обгърнеш човека със своята възвишена светла мисъл, както Слънцето го обгръща със своята светлина и топлина, по-добра целувка от тази не може да съществува.

„Добрата молитва"

5-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 3.I.1937 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1937_01_06 Трите картини
лекция пред общия окултен клас

ТРИТЕ КАРТИНИ

Отче наш.

„Духът Божий."

В Евангелието на Йоанна е казано: „В начало бе Словото". Това е философската страна на въпроса. Всяко начало почва с Божественото. Божественото е начало на всичко. И след това ние идем до онова, което е станало чрез Словото; идем до човека, до създаването на човека. Вие не можете да знаете смисъла на вашя живот, ако не знаете това Начало. Едно просто изяснение: Всяко семе посято в земята, без слънчевата светлина и топлина не може да се прояви. Искам да кажа тук най-просто Истината. Служа си с едно сравнение: семенцето и слънчевите лъчи. У вас има едно желание да знаете. В какво седи знанието? Да знаеш, значи да направиш нещо. Какво можеш да направиш? Едно добро можеш да направиш. Какво е доброто? Какво може да направи една круша? Крушата ще роди круши. Сега разликата е, че човек спада към съвсем друг свят. Човек спада към мисловия свят. Човек не е едно същество от животинския свят. Със своето тяло той се намира между животните, но със своята мисъл той е един свят, който е недостъпен за животните. Някой път вие се поставяте в положението на животните и казвате: „Аз живея". Ти не можеш да живееш, ако не познаваш това Начало! Някой може да каже: „Аз вярвам". Но вярата е вече един вътрешен подтик. Ако кажеш, че имаш вяра и нямаш подтик, тогаз ти не си разбрал смисъла. Щом дойде вярата, тогаз в тебе има един велик подтик и ти не можеш да стоиш на едно място. Не можеш да бъдеш мъртъв. Умрелият човек съзнава, а хората казват, че е умрял. И той обикаля и не може да се прояви. Казват, че е отишъл при Господа. Могат да дават хиляди тълкувания, но този човек ако има вяра, може да оживее.

Ако в дадения случай се намирате в една мъчнотия, вие лесно можете да излезете, но само като вярвате, като имате вяра. Щом можеш да излезеш из мъчнотията, ти имаш вяра. Щом не можеш да излезеш из нея, ти нямаш вяра. Когато умрелият го носят в ковчега и пред него свещениците и му държат надгробни речи, никъде не е отишъл той. Че това е много материалистическо схващане, че отива при Бога. Ти като отидеш в църквата, ставаш ли набожен? Църквата е едно състояние вътрешно. Отвън има нещо на земята. Хората са направили едно здание на Земята, което са нарекли църква. И казват: „Човек трябва да ходи в църква". Сега, другото сравнение е: Да допуснем, че тук е един университет. Като ходиш в

университета и не слушаш професорите, какво ще научиш? Можеш да посещаваш първия факултет, втория, третия, но не слушаш и казваш: „Аз съм ходил в университета“.

Ти казваш: „Аз съм слушал Учителя“. И привеждаш един пример. Но в моите беседи всеки един пример е един метод за работа. А пък вие ще ги приведете, ще се посмеете малко. Може би е смешно. Представете си, че приведа следния пример: Един момък се запознал с една високообразована мома. Не е важно къде – в Англия, Франция и пр. Мога да ви кажа къде, но само примера ще приведа. Той много мисли, осторожно, предпазливо я изпитва. Изпитва я, дали ще може да живее с нея. Той я обича, но не се решава да ѝ каже, че я обича. Страх го е. Па и на нея е неловко да му каже: „Прояви се де!“ Той не се проявява. Най-после тя употребява една хитрина. Направя си един друг момък от восък. Много хубав, красив, с мустачки. Донасят го в къщи, тя го туря на стол при прозореца, край който минава нейният възлюблен. И тя говори с него, тя го туря така, като че приказва с него. И онзи момък казал: „Моля, не давай никакво обещание. Аз реших вече тая работа!“

Кой реши въпроса, кажете ми? Беше ли така, имаше ли тя някакъв друг кандидат? Восъчният кандидат накара онзи момък да се реши да каже, че ще живеят заедно. Сега това положение право ли е? Преведете сега тая восъчната фигура. Това е сега един метод за работа. На какво ще уподобите в живота този восъчен момък? Ще ви дам друго обяснение. Представете си, че тая мома е бледна, малко жълта, не е толкоз хубава. Той не се решава, но представете си, че един ден на тая восъчна картина се паднат два милиона. И тя, восъчната картина, стане малко по-угледна. И има защо тогаз да живееш с нея, два милиона има тя. Добре, но тук животът има една материална основа. Хубаво е донякъде. Но представете си, че тия два милиона ти ги вземат и като мома останеш без восъчния човек.

Оная мома е скрила. Тя казала на онзи момък: „Ако ти беше закъснял с един ден, аз с моя восъчен щях да замина на разходка някъде!“ Има ли тук някаква реалност, кажете ми.

Някой път вие искате да повярвате дали има друг свят или не. Че какъв свят искате вие? Вие нали живеете в един човешки свят? Какъв свят друг търсите освен човешкия свят? Едно просто обяснение. Фактът е следният: Ти няма какво да търсиш друг свят, но трябва да разбереш света, в който ти живееш. Ти си вече и в онзи свят и в този свят, едновременно. Но ти си в корените на едно растение. Едно същество може да живее в два свята. Растението живее в два свята: корените живеят в един свят, а пък клоните –

в друг свят. Корените живеят в по-гъста материя, а клонищата – в по-рядка. Да отидем в онзи свят разбираме да отидем със соковете от корена нагоре. У растенията изобщо плодовете се образуват над Земята. Но у някои растения плодовете могат да се образуват и в Земята. За растенията онзи свят е светът, в който се образуват плодовете. Вие искате да познаете онзи свят. Онзи свят е мястото, в което се разбирате с хората. Онзи свят е мястото, дето с всекиго можеш да се разбереш и дето всеки може да ти бъде обичен. Тук не е така. В онзи свят с всекиго можеш да се разбереш и ти можеш да влезеш в неговото положение. А пък в този свят не можеш да влезеш в положението му. Мъртвият човек не може да влезе в положението ти, а пък живият може. Живият може да погребе мъртвия, а пък мъртвия не може да гледа живия. Един извод: Щом ти не можеш да вършиш една работа, ти си мъртъв. Ти казваш: „Аз вярвам“. Мен ми е безразлично в какво вярваш. Но и този умрелият вярва, но той не е в състояние да стане и да каже, че живее. И ако вас най-малките мъчнотии ви спъват, тогаз какво? Аз ви гледам, че за нищо и никаква мъчнотия вие плачете. Нямам нищо против плача, но аз разбирам живота. Животът започва с нереалното. Господ каза в рая на хората: „Драми и комедии ще играете, но трагедии – не! Не се позволява да играете трагедия в рая“. Но като дойде онзи адепт той каза: „Не, аз имам една нова трагедия, нещо хубаво. Вие с Адама ще вземете първите роли и ще играете. Те са отлични роли. И вие като играете тия роли, ще станете като Бога“. Ева каза: „Така ли? Нали ни каза Господ да играем само драми и комедии, а пък трагедии по никой начин?“

Ако вие играете една трагедия, кой е виноват? Господ ти каза: „Да не играеш трагедии, но само драми да играеш!“ Ти казваш: „Че представете си, аз много страдам!“ Смешно е, че страдаш! Ти на сцената представляваш, че някой умира. Умираш 10 пъти, пак оживяваш. Цар си. За колко време си цар? За 3–4 часа. На сцената ти си цар, съдия, учен, адвокат, прокурор, поет. Това реално ли е? Сега вие сте слушатели. Ние не играем роли тук, но аз обяснявам. Всеки един от вас е нещастен, понеже не можете да си играете ролите. Да кажем, че вие пишете любовно писмо някому: „Откак ви видях за пръв път!“ – Реално ли е, че си я видял за прав път? Нищо не си видял! Това е писано в драмата. Ти казваш: „Трепнало ми е сърцето“. Никакво сърце не ти е трепнало. Тя е оженена, и на сцената тя се жени за някого! Във всяко представление ние се женим за някого. Питам: „Реално ли е това!“ Това е естествено, понеже не е реално. Ако беше реално, щеше да бъде друго. Не е реално това положение. Та сега вие играете роли като актьори. Вие казвате: „Аз съм голям грешник“. Така е писано в книгата. Вие знаете ли кой е произхода на греха? Не го знаете. Вие разбирате за греха толкоз, колкото един стар изповедник във Варненско. Мен ми го разправяше това един свещеник дошъл от Света

гора. Той никога не бил пил. Това било по Великден. Млади моми отивали да се изповядат тогаз. Той бил стар, на 80 години. Той се напил. Идват момите да се изповядват. И той носи една голяма пила и казва: „Ще ви изтрия всичките ви грехове“. Виното влязло в него и внесе едно ново разбиране. Той искал да им каже: „Вие сте млади моми. Нямате никакви грехове. Елате да изтрия вашите заблуждения. Идете да живеете в света, както Господ дал“. Добре разбирал е старецът. Не можете ли и вие да се изтриете с вашите пили? Целта ми е следната: Вие имате едно разбиране. Да дойдете до реалния живот. Има неща, които не са реални. Вие сте длъжни да играете тая роля. Вие мислите, че сте някой свят човек. Мислиш, че си учен човек. Ти си учил 4 години в първоначалното училище, 3 години в прогимназията, 5 години в гимназията, 4 години в университета и 2 години специализация. И най-сетне си забиете един гвоздей в главата, че си учен човек. Не мисли, че си учен човек! Учен човек си, а пък утре дойде една хрема, хване тебе, учения човек! Гледам сега и папата, който минава за заместник на Христа. Идват лекарите, тия невежите, които той би афоресал, четат му лекции, какви лекарства как да вземе. Че какъв папа е той? Никакъв папа не е той! Като дойде една болест, тя идва да ви покаже вашето невежество. Търсиш един лекар. Казваш: „Той е грешен!“ Но ти търсиш помощта от един грешник. На този лекар ще му проповядваш, че трябва да се спаси, че не е праведен, а пък ти го викаш да ти помага. Ти си от спасените, той не е от спасените, а пък ти го викаш да ти помага. Каква е тая работа? Тъй е писано в драмата! И после друг един факт: Аз се занимавам с нови работи сега. Някой казва: „Не разбирам тая работа, Божествената работа“. За да разбереш Божествената работа, ти ще вземеш Земята в нейното движение. Тя се обръща около Слънцето. Това е един Божествен подтик, началото на нещата. Но кои са причините? Учените хора обясняват кои са причините за въртенето на Земята около Слънцето. Всички по-малки тела се въртят около по-големите. И второто положение е, че Земята се върти около оста си. Кой е дал този подтик да се върти Земята около своята ос? Туй е раждането на човека! Като каже човек: „Аз съм“, той се върти около себе си. минават се дни и нощи, стават промени. Ако не ставаха тия промени, ако не се въртеше Земята около себе си и около Слънцето, то щеше да бъде съвсем изгубена работа. Ако Земята тръгне да хойка из пространството, какво ще стане с нас? Драма ли ще бъде или трагедия? Трагедия!

Та казвам за вашето верую: Ще знаете, че трябва да имате едно отношение към Слънцето. Слънцето трябва да бъде една книга, която да четете. Не божество на което да се покланяте. Слънцето съдържа една голяма книга, която трябва да четете. После, трябва да изучавате Земята. Земята като се върти, тя определя нашите отношения, личността на човека. Земята определя личността на човека, а пък Слънцето определя нашето

отношение към Бога! Земята е една книга, която трябва да четете. Искате да бягате от Земята. Къде ще отидете? Кажете ми? Намирате, че земният живот не струва, че бил грешен. Не, то е съвсем друго понятие. Земята трябва да се изучава. Слънцето трябва да се изучава. Там ще намерите тия основни закони. Не че ги нямате, но постоянно нови неща се внасят. Ще дойде някой да проповядва, че онзи свят бил такъв, че ангелите били такива и пр. Всичко каквото описват тия поети, отчасти е вярно, но то не е точно така! Божественият свят не може да се опише. Ако понякой път описвам Божественият свят, но то не е точно така. Казвам си: Тия хора ще попаднат в заблуждение. Аз ви говоря за Любовта, за целувките. Вие мислите за целувката това, което не е целувка. Целувката е нещо което може да те обгърне, да проникне в тебе. Както Слънцето целува. Като те обгърне една мисъл, като те обгърне едно чувство и проникне в тебе, това е целувка. Външното не е целувка! Някой ще дойде и ще ви бацне по устата. Това не е целувка. Тъй може да се дава известна идея.

Фиг. 1 Представете си, че аз мога да играя ролята на някой художник (фиг. 1). Може да ме критикувате. Излезте нарисувайте! Трябва съразмерност. Нямаме типове още. Вие още не сте идеалния тип. Аз поне не съм го срещал още идеалния тип. Някой път носът е по-дълъг или по-къс, отколкото трябва. Някъде е вдлъбнат повече. Някой път ухото не е направено както трябва. И следователно вашите възприятия не са толкоз правилни. Всеки един орган е един способ за възприемане и работа. Едно хубаво ухо или око, това е отличен орган. Първата от горните фигури е профил, втората е en face. Във втората фигура как и къде ще турите веждите? Какъв човек искате вие? Какъв човек искате вие? Мога да му туря дебели вежди, тънки вежди, прави, криви. Ако ги направя така или иначе, ще изменя характера на човека. В тая картина е вложена известна идея.

Сега, положението е следното: Вие се обезсърчавате. Казвате: „Толкоз години съм работил и нищо не съм придобил“. Тогаз вие сте за лотарийните билети. Билетът ви не е излязъл! Има един българин някъде в странство, който 25 години взема все билет от лотарията, все за да се оправят работите му. И казва: „И досега не ми се пада!“ Едва ще му се падне 100 лева. А пък той има идеята: 25 години все чака да му се падне един милион лева, та да се върне в България. И все не му се пада. И там си има закони! Когато вземаш лотариен билет, ти трябва да бъдеш голям

математик. Някой път мога да взема билет, но няма да взема, защото за мене няма условия там! Ако има условия, ще взема. И всеки един от вас може да знае дали ще спечели или не. Някой път ви казвам: „Не си хабете пари за билети!“ Казвате: „Не, ще взема!“ Когато ще спечелиш, ти имаш един импулс, подтик, не си раздвоен в себе си. Тогаз можеш да спечелиш! Но те са изключителни условия! В Англия един астролог има, който си има метод за изчисление. Той взема билет от четири тегления на лотария. Той взема 4 билета, и като изчисли по тях, той ще каже какъв номер трябва да вземеш, за да спечелиш. Но трябва да му дадеш 4 билета, които са теглени и на петия ще имаш една печалба, ако вземеш посочения от него номер. Има един закон. Не е нещо случайно. Но ти казваш: „Аз да зная това!“ И скоро една сестра вземала билети от лотария и не ѝ вървяло и тя взема един билет за мен, та дано да ѝ тръгне. Тя ми носи билета. Аз като го погледнах, казах ѝ: Напразно си дала парите. Най-първо аз нямам нужда от лотария, нищо повече. Аз имам повече знания. Ако е за пари, имам откъде да извадя пари. Но аз пари не искам. Задача за мен не са парите. Радвам се, че други са банкери, че имат по 100 милиона. Нито пък мога да уча другите хора. И вие знаете. Вие сте много учени. Като дойде някой при мене, уж ме изпитва. Под око ме гледа. Мери ме. Уж смирен. Аз го знам. Казвам: Слушай приятелю, трябва да бъдеш искрен. Да не играем. Какво искаш да играеш: комедия, драма или трагедия?Аз трагедия не играя; драма играя. Защото като играя трегедия, трябва да излеза из стаята навън. Вие ще кажете: „Че това е набожният живот! При Бога да отиде човек!“ Че как се отива при Бога? Трябва да имаме едно право и чисто сърце, един светъл ум и да не престъпваме Божия закон. Че ако играя една роля, ще я играя на свят? Хубаво, вие казвате, че някой не ви обича! От къде знаете, че не ви обича? Можете ли да ме убедите, че една лисица не обича кокошките? Дайте и я? Тя ще я изяде! Обича я тя! Аз ви давам една хубава ябълка. Вие я изядете. Ябълката ви обича. И вие я обичате. Това, което можете да изядете, вие го обичате. А пък това, което не можете да изядете, вие не го обичате, обич няма там.

Тогаз как ще кажете за обичта? От ония неща, които Бог е създал, от света, с който сте заобиколени, там ще учите Божията Любов! Любовта ще научите от себе си: Тя е двуяка, външна и вътрешна Любов. Вътрешна, когато имате във вас един подтик. Наскоро дойде при мене една сестра и аз ѝ четох 10 канона. И като ѝ четох 10 канона, тя излезе вън като мокра кокошка. И казва: „То моята работа е свършена! От мене нищо няма да стане!“ Не се самоизлъгвай, не мисли, че можеш да играеш една роля както трябва сега. Веднъж може да си я играл, втори, трети път, десети път – нищо не значи това. Че ако аз изнеса тая картина на изложба, какъв медал ще ми дадат? Ще кажете: „Учителят го нарисува“. Не е въпросът дали я е нарисувал Учителят. Едно дете може да нарисува много по-добре,

някой път отколкото друг някой. (Учителят показва втората картина). На този човек му трябва голяма реформа. Той е материалист. Обича да яде и да пие. Трябва му ядене, пиене, трябва му да има от всичко! Тая глава отгоре трябва да се моделира. Страните му, брадата му трябва да се моделират. Сега въпросът е: Как ще се моделират? То е изкуство! Вие не сте се оглеждали. Как работи човек, моделира се. гледам, някои от вас съвсем сте загазили в художеството, във вашата скулптура! Например вземете този брат дядо Благо, който е турил тая скулптура, тия бразди по челото си. Защо са дошли тия бразди? Това показва много практически ум. Той си има една философия много определена. Той казва: „Аз предпочитам една кокошка в курника, отколкото десет в гората“. Но той не трябва да се спре там. Трябва да се изменят тия черти. В какво направление трябва да се изменят линиите? Всяка една линия, която се явява, тя има един подтик в живота на човека, в неговия ум. Тия линии не са произволни – линиите, които се образуват по лицето, ръцете и пр. По лицето ще разбереш дали твоите мисли са хармонични или не! Ще имаш едно огледало. Всеки ден ще се огреждаш и ще видиш, къде ти е погрешката.

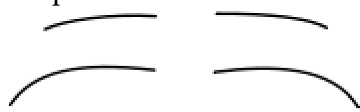

Фиг. 2 Например, виждаш, че веждите на младини са нагоре, а на старини са надолу (Фиг.2). Остарели сте вие. Това е вече песимистично направление. Ако ти туриш една песимистична линия на лицето си, ти не можеш да се освободиш от нея. Всяка една песимистична линия прилича на един горчив хап, който си взел. Искаш да ти е приятно. Не създавайте никакви отрицателни черти в себе си. например, разгневиш се, вземеш една особена поза. Днес вземеш особена поза , утре – друга особена поза и най-после ще остарееш. Или обичаш да се подиграваш; направиш една крива гримаса на този, на онзи и най-сетне ще ти се изкриви устата. Никой път не прави такава гримаса! Иначе ще остане тая черта! Ако се повтаря мрачната мисъл, най-сетне ще добиеш едно песимистично настроение. Едно дете в училище заеквало. Едно друго се подигравало с него и след 5–6 месеца и то почнало да заеква! Като се подиграва на другите, взема същите навици на онова дете, което заеквало. Не подражавайте на недостатъците на хората. Дойде някой при мен да ми разправя какво лошо казал онзи. Казвам му: „Не ми разправяй това!“ Нямам нужда от това ! Като разправяш това-онова, ти се осакатяваш! Не дръж човешките недостатъци в своя ум! Дръжте ги настрани! Дръжте онова Божественото в своето съзнание! Една храна, която се е развалила, дръжте я навън, изхвърлете я! Всеки ден – прясна храна! Днес какви мисли трябва да имате? Какво носи новата година? Новата година, ако сте здрави, много добри работи ще носи! Ако си умен, много добри работи ще носи. Но ако си глупав, тогаз една видна роля в театъра няма да имате.

Представете си, че играеш една много незавидна роля. Представете си, че играеш ролята на един престъпник. Един актьор е честен и ще се учи сега как да краде, как да лъже. То е хубаво за предметно учение, но според мене не трябва да се турят добри хора да играят тая роля, а някой, който знае да краде. Последният ще каже: „Тъкмо тая роля ми допада на сърцето!“

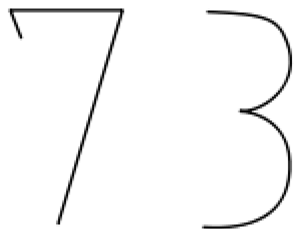

Фиг. 3 Та казвам: Като се върти Земята, тази година Земята обикаля около Слънцето по особен начин, понеже ние минаваме в една нова област на пространството. И ако вие сте харомонично разположени, то Божието благословение от невиделица ще дойде върху вас! Не че ще станете богати, но във вас ще станат някои хубави възпоменания от тая 1937-а година. Цифрата 7 на какво прилича? (Фиг. 3) Това е българската гега. Всички тия стари български овчари имат такава седморка. Някоя овца като не върви в правия път, той ще я хване за крака. Седемте ще го вземеш като гега и като намериш някой свой недостатък, ще го отстраниш. А пък цифрата 3 какво означава? Трите има няколко тълкования. То показва едно семе, което е сято в земята, разпукна се и поникна. Но същевременно то може да се сравни с човешките уста; постоянно трябва да му давате да яде. Трябва да знаеш да ядеш. Трите не признава никакъв пост. Единицата пости колкото си иска. А пък трите обича винцето, печените кокошки, хубавите торти. Или другояче казано: Ще бъдете един овчар, който се ползува от млякото на своите овце, т.е. ще се ползувате от условията, при които живеете, разумно ще се ползувате; да извършвате добре волята Божия и да ви е радостно на душата. Защото трябва да ви утеши някой отвътре. Ако не ви се усмихва Слънцето, трябва да ви се усмихне някой отвътре. Вие търсите някой да ви се усмихне. Но трябва да знаете, че някои хора са в северния полюс. Има хора, които живеят на екватора, други в умерения пояс, а други – в студения поляс. Трябва да знаете кой човек къде живее. Ако се спрем да изследваме, ще видим. Тълкувам сега: Ако при най-лошите условия можете да живеете, вие сте учен човек. Ако пък при най-добрите условия не можете да живеете, тогаз не сте от много учените.

Та казвам сега: Всеки един от вас е недоволен от живота си, нали така? Защо сте недоволни? То е едно криво положение. Вие сте недоволни от нещо. То е една роля, която ви е дадена временно да играете – няма нищо! То е само за три часа. Като я играете веднъж на сцената, то втори път ще се смени. Всеки ден ви дават различни роли да играете. Някои от вас сте недоволни, че сте се родили жена. А пък жените не се раждат. И мъжете не

се раждат. Мъжът е направен от пръст, а пък за жената са взети две ребра и е направена. Жената е направена от две ребра, а пък мъжът от хубава пръст. Щом казваш, че си се родил и си недоволен, че ти опорочаваш най-хубавата дума! Що си се родил жена, то е едно велико благо. Щом си се родил като мъж, то е едно велико благо. И ако съжаляваш, че си се родил жена, ти не разбираш живота. че жената е проводница на Божията Любов. Ако тя се е родила, значи Любовта е почнала да функционира в тебе. То е раждане! Мъжът представлява Божията Мъдрост. И ако неговият ум е почнал да бъде проводник на Божията Мъдрост, той е вече мъж. Под „мъж" разбирам да дойде знанието, което освобождава хората. А пък Любовта е, която задоволява всичко! Та сега каква е вашата мисия на Земята? Вие сте напуснали вашата мисия и цел ден седите пред огледалото и само се мажете с това-онова, със сапун се чистите. Хубаво е това, но цял ден пред огледалото, това не е жената! Жената трябва да има качества: да знае да готви хубаво и при това да се облича хубаво! Някой казва: „Неглиже". Не, наглиже няма! Знаете ли какво е хубавото обличане? Да изпъкне лицето, а не дрехите! Всичко да даде израз на лицето. Като погледна някому обущата или палтото, да не кажа: „Много хубави обуща, много хубаво палто, всичко хубаво, а лицето не е хубаво!" Много хубаво да е лицето, а пък обущата са второстепенни неща. Лицето е човекът. Та казвам: Умът е човекът, сърцето е жената.

Вие седите и казвате: „Как ли ще се родя втори път?" Вие сега не знаете как сте родени, а пък искате да знаете за втория, за следния път!
Идат при мене и казват: „Дайте ни някоя работа!" Че каква работа да ви дам? Аз мога да дам на всекиго работа. Ако ви дам най-леката работа, работата на един капелмайстор, да си махате ръцете, да кажеш: „Това е лесна работа!" Но там има ритъм! Всичките трябва да ги дирижираш. Онзи не разбира, че затова трябват познания. Не е в тояжката. И без да маха тояжката, той като ги учи те могат да свирят. (Учителят прави движения). Това е така писано в драмата вътре. Ще го играеш.

Някои цигулари при свирене на цигулката много се кълчат. Ако се кълчи, не е лошо. И ако е тих, пак не е лошо, но кое е по-хубаво? Един цигулар-виртуоз Олибоу като свири, ходи по цялата сцена и се кълчи. И всеки един музикант ако рече да прави така! Не подражавайте. Всеки един от вас трябва да носи онзи характер, който природата му е дала. Ако трябва да се движиш, движи се, не е лошо това. Той е бил ученик на Паганини. Сега аз изграх една роля на Олибоу, но не можах да го представя както трябва. Той има дълга коса и тя се мята при кълченията му. Той свири хубаво. Цялата публика се възхищава от движенията му. А пък някой свири тихо, класически. Ако в един оркестър всички почнат така да свирят, какво ще бъде с капелмайстора?Това са индивидуални черти, които човек може да

прояви само при особени условия. Има право, но то не е един общ порядък на нещата. Когато ние говорим за един морален строй, то е да не се влиза в стълкновение.

Не опетнявайте вашите чувства! Не опетнявайте в себе си онова чистото и святото, което Бог е вложил. Всякога по възможност на всяка една мисъл ѝ дайте едно правилно тълкувание. Често аз съм забелязал: като ям нещо, може да остане по брадата ми нещо. Не го виждам. Занят съм с мисълта. Идва някой и ми казва: „Имате нещо на брадата си!" Трябва да си нося огледало. Не я виждам каква троха останала на брадата ми. Какво има от това? Ще познаете какво съм ял! Ще познаете, че съм ял сирене или мед. Няма да ме питате: „Дали ядете мед или не?", щом има на брадата ми. Тогаз аз изваждам огледало и поглеждам. Като видя къде е хапката, снема я от брадата си. Много добре. Сега аз мога да се докача и да кажа: „То не е твоя работа да ми казваш дали имам нещо или не!" Аз казвам: Благодаря!

Дойде някой и ти направи забележка за погрешката ти. Погрешката ти каква е? Ял си нещо и е останало нещо на брадата ти. То е погрешката.

Вчера сядам в обедната стая и като ядохме хубавото ядене, пълнени чушки, сестрите ми носят една голяма чаша с кафе. А пък другите всичките гледат. Казвам: Непотребно е. Дайте на другите. Те казаха: „Невъзможно е! Толкоз кафе и захар де да намерим?" Казах: Дайте на всички по една лъжичка! И изпращам моята чаша да вземат. И като взеха всички, остана половина чашка. Вие казвате: „Ние обичаме Учителя". Аз казах: И на другите дайте! То е лош навик. Утре ако станете учители и почнете да пиете по цяла чаша, и тогаз отиде вашето учителство? Един учител трябва да яде най-скромно. На други се позволява да ядат, но на Учителят да не си дояда. На вас вярующите казвам: На светските хора много работи са позволени, но на вас много работи не са позволени. Ако аз бях изпил чашата, то мнозина, които ме гледаха ,можеха да кажат: „Какво беше кафето? Трябва да е било много хубаво!" А пък сега като взеха по една лъжичка, имаха понятие. И всички останаха доволни. След това се разви една хубава тема. Разговаряхме се половин час. Философски работи. Ако не бяха пили моята чаша, то щяхме да си излезем много скоро. И тогаз ще кажат: „Струва си човек да бъде учител!" Питам сега: Кое е по-хубаво – една чаша кафе или една чаша вода? Аз бих предпочел една чаша хубава, отлична балканска вода, отколкото бърканото кафе. Кафето вземам, като дойде някой път хремата или треската. То е лечебно. Ако искате да се лекувате, пийте кафе. То е лечебно растение. Стимулира.

Та сега какво разбрахме? Трябва да имате едно изкуство. Като слушаш някой човек, не прави никакви гримаси. Аз ви превеждам примера на

онзи апаш. Аз го наблюдавам. В него имаше едно движение. Като му дам знак с пръст, той направи гримаса кисела. Не му е приятно. Той си казва: „Майстор е той!“ Той тълкува от моето движение с пръст, че тая мома при която е седнал е за мен. Право ли е това? Този човек ме слуша, като му давам знак с ръка. Може да мисли, че тая плячка е за мене, или че има дедективи. Оглежда се той наоколо. Инстинктът му пак заговори. Иска пак да бръкне. Пак му давам знак с пръст. Най-сетне той стана и си замина и си каза: „По-майстор е от мене!“ Каква е неговата задача! Да ви разправя един ден! Като махнах три пъти на човека, излезе си! С един малък поклон! Каза: „Покланям се пред твоето изкуство“. Наблюдавайте дявола, когато дойде във вас, да ви е отворено съзнанието. Ако съзнанието ви не е будно, ще ви обере! Будно съзнание трябва да имате всякога! Защото животът е един голям изпит. Теренът по който ходите, не е никак равен. Като се качвате по планинско място разни пози вземате: какъвто е теренът, такива пози вземате. Тия алпийски туристи, които се качват по ония глетчери, какво внимание, какво съсредоточаване имат. Със своите брадвички, със своите лопатки правят стълбичка и по нея ходят. И най-малкото подхвълзване е опасно! – Теренът, по който вървите е различен. Ви имате да разрешавате една задача. Вие сте дошли в този живот например да развиете вярата си; или да развиете надеждата си; или да развиете своето милосърдие; или своята съвест; или своята справедливост. Или в този живот си дошъл да развиеш волята си! Има хиляди неща, за които вие сте родени. Всички неща не може изведнъж. Или сте дошли да развиете своето религиозно чувство. Да знаете как да се молите! Иде някоя болест или землетресение, помолиш се и се отложи! Значи в този случай чул те е Господ. Апостол Павел като беше на онзи кораб, имаше буря. Той се помоли, но престана ли бурята? Колко дена бяха тласкани от бурята в морето? Но това трябваше да стане. След 14 дена той извади хляб и каза: „Братя, ще имате едно нещастие. Корабът ще се разтроши и нито един няма да загине. Хапнете малко! Благодарете на Бога!“ И това, което каза Апостол Павел стана. И излязоха на острова и много хубаво ги приеха на острова. Три месеца седяха там.

Всеки един от вас трябва да знае какво му трябва. Вие искате неща, които не са ви потребни. Вие искате да бъдете красив. Това е една табела; табела на една голяма кантора отгоре. Колониални стоки! Нямате вие нужда от колониални стоки. Вие сте родени за астрономи, да разбирате небето, вам са ви дали тръба; какво ще ви трябва красивия надпис за колониалните стоки. Ще отидете да наблюдавате небето и да давате познания на хората за ония светове, които са далеч от Земята. Това е по-хубаво, отколкото да бъдете търговец на колониални стоки. За колониални стоки много хора има, но за астрономи – малко. И малко религиозни хора има сега! Обикновени религиозни хора има много, но малко религиозни хора има –

да блика от тях Любовта! – Един хубав извор! Има извори но мътни, но хубави извори има много малко. Аз желая вие да бъдете сега от хубавите извори! Казано е: „В начало бе Словото“. И ако Словото беше начало ти трябва да бъдеш край на нещо хубаво: да извършиш волята Божия.

Помнете: Трудът е най-ниската точка, до която можете да стигнете. А пък служенето е най-високата точка, до която можете да се качите. Желая всинца да се научите да служите. Трудът всички го знаете.

Сега да се издигнете до най-високата точка, да се учите да служите.

Искам сега от вас: нарисувайте три картини. Едната картина, на добродетелта. Един човек, който е добродетелен. Втората картина: нарисувайте един човек, който се е влюбил. И третата картина: Един, който е взел билет лотариен и е спечелил един милион. Това за следующия път. Ще нарисувате каквото и да е! Да видим вашата идея. Добродетелен, влюбен и човек, който спечелил на лотария. Аз да ви кажа: Влюбеният е концентриран човек, той трябва да се концентрира. Първият беше добродетелният. Как ще го представите? Хайде да ви улесня: Представете си кошница с плодове и той ги раздава. Третият е този, който е спечелил един милион лева. Ковчегът с парите е пред него. Той ги брои. Като банкерин ще го представите. Всичките са хора. Вие не правите разлика. Всички са ценни: и добродетелният, и влюбеният и пр., само че някои служби са по-високи. А пък ония органи, които имат по-низки служби на тях Бог е дал по-голяма почит, за да няма раздор. Службата на краката не е такава, каквато на ръцете. И краката, и ръцете, и очите и пр. извършват своите служби и функции. Всички не са еднакви. Та в дадения случай, когато извършваш някоя работа, ти трябва да знаеш къде функционираш. И ако извършваш по-низка служба, трябва да знаеш, че имаш по-голяма почит.

Ако някой на Земята е щастлив, на небето не обръщат никакво внимание на него. Но ако е нещастен, в небето вече обръщат внимание на него. Това е най-хубав сюжет за тях. И всеки е готов да даде нещо на този брат на земята за да го направят щастлив. Вие като не разбирате сега Божия закон казвате: „Нещастен съм!“ Че обикнали са те в небето. Видали са те и някои приятели имаш, които са записали твоето име.

Кажете ми сега, кое остана у вас, което няма да влезе в стълкновение с вашите възгледи. Вие казвате: „Нищо не сме придобили!“ Не, всякога към живота си трябва да притурите нещо ново! Вие имате някои неща, които са останали у вас от вашите бащи, от вашите деди. Вие нещо ново не сте внесли в тая картина. Всеки един от вас трябва да внесе нещо ново. Чрез

вашата мисъл трябва да внесете нещо ново в себе си. Ако парите могат да ви направят щастливи, аз да ви дам. Но няма! Ще ви направят нещастни. Ако плодовете могат да ви направят щастливи, добре! Но знайте: Те ще изгният. Колко дни могат да траят плодовете? Десет, двайсет дни. Трябва да се ядат. И колко време ще траят един милион лева. Някой казва: „За цял живот ми стигат!" Един милион на един цар стигат ли му? Че има царе, които имат един милион на ден разноски! Вие казвате, че за вас един милион ви стига за цял живот. За английския крал със своите придворни слуги и пр. 365 милиона български не са много. Колко струват те в английски лири?

Сега разбрахте как ще нарисувате. Каква ще бъде първата картина? Човек с кошница в ръка, с круши, ябълки и пр. и ги раздава. Втората картина – едно дете, което гледа нагоре към кошницата и казва: „Няма ли да ми дадеш?" Влюбил се е той! И най-после онзи, който брои парите от лотарията. Както децата, няма нищо, че няма да нарисувате художествено. Колкото аз нарисувах. Така че аз ви давам насърчение. Аз турих 3–4 черти. Това е модерно рисуване. Някой турил нещо и казва: „Модерно рисуване".

Природата е направила опити. Нещата трябва да се представят такива, каквито са. Ни повече, ни по-малко.
„В начало бе Словото". Дръжте се затова Начало! Не се спирайте в своя път към Бога! И Земята като се върти да ви бъде приятно, че се върти и че става ден и нощ. Като стане нощ, ще си починете, и като стане ден, ще станете да работите!

Тая година ще бъде една благословена година за ония, които разбират! Че знаете ли тая година след колко години ще се върне? Те казват, че тя отива във вечността. Не, учените астрономи изчисляват: Една комета идва и след колко години тя ще се върне: след 100 години, след 2000 годни, след 3000 години. Земята в 365 дни като се завърти около себе си, прави цял един кръг.

Тая година след колко години ще се върне? Това е доста труден въпрос. Има математика там! Ще се върне пак! Но доста е протяжна найната орбита. С следующия ви живот като влезете в 25-та си година, тя ще ви бъде на гости! Като заминете и като седите в онзи свят 45 години или 100 години, или 2000 години – 2000 години няма да седите горе вие – и като се върнете на Земята, 25 години след вашето връщане на Земята тая година – 1937 – пак ще ви дойде на гости. И тая година тогаз ще има връзка със сегашната 1937 година. Ако вие разбирате закона, тогаз цялата картина ще изпъкне като на кино. Каква е връзката между тогавашната година, която ще дойде и сегашната 1937 година? Това сега не е важно.

Важното са картините. Ще нарисувате една картина, която да представлява добродетелния. Една картина, че сте се влюбили. Но бих желал да се влюбите, което пари струва. И най-сетне, да забогатеете. Умен да бъдеш, Любовта да дойде и да бъдеш богат, да имаш знания! Влюбен разбирам онзи, който е разбрал Любовта. Като хапне, той ще разбере. Това е осмисляне сега на тая картина.

Добрата молитва.

6ч.25м.

Гимнастически упражнения.

Небето ясно. Студено.

16 година
6 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 6 януари 1937 г., сряда, 5 ч.с.

1937_01_08 Което мислиш, става
лекция пред специалния клас

КОЕТО МИСЛИШ, СТАВА

Пишете върху темата: „Какво аз зная“. Вие може да предполагате, че знаете много работи, но онова, което от опит знаете, то е съществeното. Има и несъществени работи, но съществeното, което знаете, за него ще пишете.

Има ли някоя изостанала, нечетена тема или всичко е наред?...

Например, ако ви попитат за произхода на мигането, как бихте го определили, ако кажем, че е тема? Откога се е родило мигането? Една функция е то. На какво е резултат мигането? Някои птици не мигат, човек изобщо мига. Някой мига по-бързо, някой мига по-бавно. Нали казват, че мигането не е нещо научно, но е една функция на клепачите. Или пък какъв е произходът на сълзите? При голяма светлина двата клепача изменят положението си. Каква форма взема окото? – Зеницата се свива, а същевременно клепачите стават елипсовидни. Колкото светлината се увеличава, толкова елипсата става по-голяма. Значи, клепачите се свиват и увеличават. И вие, ако сте един физиономист, ще изучавате клепачите, защото те се различават. От тях можете де научите някои особени черти на душевните изживявания, понеже всяко нещо си има свои причини. Някъде причините са далечни и на човек на ум не му идва за тях. Има далечни причини, които създават нещата. Но когато са се построили клепачите на човека, тогава са се събрали най-гениалните Същества, мислили дълго време, правили опит, втори, трети, милиони опити правили и после това, което са мислили, са го проектирали върху човешкото лице. Човек днес си служи с клепачите.

Тогава представете си какви трябва да бъдат очите на един Ангел. Те виждат много далеч в известни отношения. Или пък вземете функцията или създаването на устата, на зъбите. Може да кажем, че у някои животни устата и зъбите са създадени, но зъбите не функционират. Вземете змията: тя не дъвче храната си – щом хване някоя жаба, постепенно я нагълтва цяла; змията има навик да гълта жабите цели. Колко време е било нужно за създаването на зъбите? При това, физиологически те си имат свое предназначение – зъбите са в услуга, за да помогнат на стомаха в неговата работа. При човека и животните е така. При животните, например при някои месоядни като лъва и тигъра, когато остареят и нямат зъби, за да си хванат жертвата, те отиват подир младите животни от своя род, та когато те хванат жертва и се нахранят, старите доядат останалото. Значи, в туй

отношение синът приглежда бащата, защото зъбите му са паднали и не може да си лови жертвата.

С тези работи в съвременната наука не се занимават; учените се занимават с по-велики работи, а тези ги считат за маловажни. Хората се занимават с ония работи, които са необходими, които са грандиозни. Учените хора търсят причината – как е създадена Вселената. Ония теории, математически изчисления и геометрически чертания – как, защо и за какво се движат телата, какви са били причините, които са създали Слънцето, планетите, кометите, падащите звезди и т. н. – това искат те да изяснят. Един обикновен човек казва: „Далечни работи, не ми трябват. В старо време са изучавали астрологията. Обаче не можеш да бъдеш астролог, ако не разбираш устройството на Слънчевата система. Не можеш да бъдеш астролог, ако не знаеш нещо за домовете на Слънцето. Земята обикаля около Слънцето, има дванадесет дома и когато се спира, образува известни характери в хората, които се раждат. Откъде-накъде Земята се е спряла в някоя зодия? Да кажем, че се е спряла в Овен, в Бик, в Рак. Донякъде тия животни, които са турени в Зодиака, отговарят на някаква идея.

Да кажем, имате навик да си изтърквате подметката на обувката отзад. Гледаш, петата е изядена и бащата току поглежда обущата; някои деца толкова силно вървят, че бащата след месец-два трябва да праща обущата при обущаря, за да им поправя тока. Някои кривят обущата си настрана, някои – отпред. Онези, които изучават човешкия характер, търсят причината защо човек изяжда обущата отзад или какво означава това, ако са изядени отвън, отстрани или отпред. Това изтъркване на обувката, този навик не сте го създали вие – десет, петнадесет, двадесет, сто, двеста поколения, хиляда поколения са го създали. Всеки навик си има своя повод отнякъде. Сега човек трябва да образува навик да постъпва правилно. Ако искате да си създадете характер, трябва да се научите да ходите правилно. Ти никога не можеш да си създадеш правилен характер, ако не знаеш да ходиш. Туй изкривяване на крака е навик, който ще се отрази на твоята мисъл. Най-първо, когато вървите, в ума ви трябва да има една правилна фигура за това как трябва да стъпва човек. Някой път вие сте нервни; нервността произтича от едно сътресение – вие някъде удряте крака си повече, отколкото трябва. Така вие всеки ден с тези маловажни неща създавате вашите навици. Представете си, че петдесет пъти на ден туряте повече енергия, отколкото трябва, т. е. като вървите, петдесет пъти удряте крака си повече, отколкото трябва. С петдесет удара знаете ли колко излишна енергия изхарчвате? Природата търпи, но за една година по петдесет удара на ден колко удара правят общо? Сметнете го. – 18 250. Колко енергия ще се изхарчи, нервната енергия е скъпа! Ако турим на 18

250 по една стотинка, колко ще струва? Да кажем, ти си живял 120 години – по 18 250 удара на година колко удара ще станат за през целия ти живот? Точно пресмятайте, да не ме заблудите, понеже върху това ще построя нещо; Природата държи една много тънка сметка. – 21 840 лева за година. Представете си, че се плаща в златни; Природата не признава книжните пари, но златните. Да кажем, че за всяка една погрешка тя заставя човека да плаща по един грам злато. Колко ще стане тогава? – За всяка погрешка по един грам злато. Знаете ли колко струва един грам злато? – Осемдесет лева. За всяка погрешка вземат по един грам злато за енергията, която се е изразходила.

Помнете закона: онова, което мислиш, в края на краищата става само то; онова, за което никак не мислиш, не става. И ако нещо е станало във вашия живот, то е защото вашият дядо, прадядо и прабаба са мислили, мислили и сега то става. И ти участваш в туй, което дядо ти и баба ти са мислили. Онова, за което вие сега мислите, то ще стане в бъдеще. И онова, което е станало, за него са мислили дядо ти, баба ти, хиляди поколения са мислили и ти участваш в него.

Сега, този закон какво ще ви ползва? Казвате: „Каквото ще стане, ще стане“. Помнете: онова, за което мислиш, ще стане, когато и да е. Може да мислиш, че някои неща може да станат, може и да не станат. Не е така, каквото мислиш, ще стане. Една мисъл може в даден момент да не се реализира, но след време ще се реализира. Някой път в ума ти мине една мисъл: „Какво ще ходиш да работиш, да се мъчиш, иди и открадни двадесет-тридесет-петдесет хиляди лева“. Ако не загладиш тази мисъл, ще дойде ден и ти ще откраднеш. Казва някой: „Какво има, ако се открадне?“ Няма нищо! Аз разсъждавам философски. Вие казвате: „Няма нищо, ако се открадне“; Учителя казва: „Какво има, ако си преместил парите от една каса в друга?“; държавата има друга теория и казва: „Понеже ти си преместил парите от една каса в друга каса, и аз ще те преместя от една къща в друга къща“. Аз турям мислите последователно: понеже ти си имал добрата идея да преместиш златото, направил си услуга, и държавата ще те премести, ще те тури в затвора. Вие казвате: „Това е карма“. И седят хората да обясняват кармата. Има изопачаване на кармата. Да дадем сега изяснение за причините и последствията: ти си преместил златото от една каса в друга, и теб ще те преместят от една къща в друга; след туй с големи почести ще ти турят няколко души адютанти да ти сервират и гвардия ще имаш, когато излизаш навън; по някой път ще ти турят гривни на ръцете и на краката, за да те украсят; ще дойде някой, ще надникне от прозореца да види на този висок гост, който е дошъл в този дом, да не му е лошо. Казват: „Защо са го преместили от неговата къща в друга къща?“ Защото и той направил една „услуга“ – преместил едната

торба от една каса в друга. Тогава какъв извод ще направите, ако не искате да имате адютанти вече? Щом си на такова почетно място, без адютанти не може – ти вървиш и адютантът върви, не можеш да бъдеш свободен, пазят те да не би да ти напакостят някъде. Да кажем, че ти си взел само една торба, но представете си, че си хвърлил златото във водата. Тогава как ще стане работата?

Разправяха ми един анекдот: вървят един паток и една патица с малките си патенца. Излиза един плъх и хваща едното пате. Патокът се затичва, хваща плъха за врата, вдига го във въздуха и го носи. По същия начин, както плъхът искал да вдигне патето, и патокът го хваща, носи го и го потапя във водата. После го изважда, за да види дали мърда, пак го потапя и когато престава да мърда, той го оставя на брега. Какво иска да му каже патокът?

Аз съм наблюдавал патици, гъски и кокошки лятно време, когато падат черниците. Стоят под дървото и щом видят, че падне една черница, затичват се. Ту кокошка, ту пате се затичва. Гледам ги отгоре: кокошки тичат, патици тичат, петли тичат. Вятърът като разклати дървото, падне някоя барабонка и те се затичват. Най-първо всички седят спокойно и чакат да падне нещо. Ако падаха черници изобилно, нямаше да тичат, но за една минута падат две-три. Отначало духа слаб вятър, но когато задуха силно, тогава падат много черници и всички се наядат; после всички лягат на корема си – и петлите, и кокошките. Питам сега кой ги събра под черниците, какво ще стане с тия кокошки, ако са се събрали без позволение? – Ще кажат, че там става престъпление – преместват тия барабонки в себе си. Какво ще стане с бъдещето прераждане? Казват: „Имат ли право те да ядат?“ Едни казват, че имат право да ядат, други казват, че нямат право... Гледам лятно време косерите летят на големи групи и току нападнат някоя череша. Ако не ги подплашиш и ако всеки един изяде по десет череши, стотина косери колко череши ще изядат?... Вие считате, че тия неща са маловажни. И аз съм съгласен с вас, че са маловажни.

Ами вие седите и се безпокоите, че нямате обуща за Великден. Или пък вие, модерните хора, които имате някакво разбиране, гледате, че някъде обущата ви са прогледнали. Вие изведнъж си затваряте очите и казвате: „С прогледнали обувки не се ходи!“ Посъдрали се обущата и вас ви е срам да ходите с тях. На какво отдавате срама да се носят съдрани обуща? Когато обущата са нови, човек има особено разположение. Твоите обуща са нови, но от кой гръб са снети? Знаеш ли колко ще платиш за едни великденски обуща? Колко обуща могат да се направят от една телешка или от една ярешка кожа? В своето желание да заколят едно теле и да направят от

кожата му обуща ти представяш ли си, че след няколко поколения трябва да плащаш за своите обуща? Знаете ли колко ще платите? Според временния морал на човека, ти ще помислиш, че искаш обуща, но и ще помислиш, че трябва да се платят. Казвате: „Този добитък е заклан, аз не съм отговорен“. Човек е отговорен за всичко онова, което той върши! Твоето желание за новите обуща ще се предаде на хиляди хора и ти несъзнателно ще причиниш вреда и страдание на не едно животно. Ще кажеш: „То е животно, в него страданието не е така силно“. Право е, че животните не страдат така, както човек страда, но все таки, щом животните страдат, туй страдание ще се пренесе и върху хората. Страданието у животните ще се предаде тъй, както в по-висшия живот страдат от по-нисшия. Вземете например микробите: един по-нисш живот става причина друг по-висш живот да страда. Вземете чумата, холерата; има и други болести, които се дължат на малки същества, които искат да живеят. Тия същества, когато влязат в човека, ни най-малко искат да го уморяват, но те са като стадо говеда, които минат ли някъде, опасват и отъпкват тревата. Тия микроби са такива: когато навлязат в човешкия организъм, за двадесет и четири часа стават милиони, оставят своите изверженияа, отравят човека и той умира, не може да се справи с тия нечистотии. Отровата на микробите зависи от техните изверження. Сега учените хора се опитват да спрат процеса на тяхното размножаване и така са дошли до положението, че човек трябва да има чиста кръв и щом дойдат микробите, да не намерят храна за размножаване и да измрат гладни. Някой пита защо те трябва да живеят вътре. Ти трябва да имаш чиста кръв, за да не те изядат микробите; щом имаш нечиста кръв, ще ти идват нагости. Най-първо, да кажем, идва хремата. Тя е дама от високо общество, в стомаха не слиза – отива в носа, качва се там, взема първите стаи в апартамента и след туй започва да чисти, отваря прозорците. И понеже се е качила в носа, ти не може да я изпъдиш...

По същия начин погрешките, които вършите, когато дойдат във вас нагости, ще заемат някой апартамент – ще се качат на очите, на ушите, на устата, на зъбите, на пръстите. Щом погрешката се качи на пръстите, казва: „Аз искам видно място!“ Качва се тя на пръстите, деформира ги или ви излизат такива малки фуски... Казвам: трябва да имате начин за вашето самоусъвършенстване. Това е процес.

Туй, което говоря, не е лошо за един обикновен човек. Вие искате да уредите живота си на Земята. За да може да уреди живота си, човек трябва да го разбира, т. е. да знае как трябва да живее. Защото живеенето на Земята е едно изкуство. Един цигулар, който иска да се научи да свири, трябва да разбира от музика, трябва да разбира онзи инструмент, който има – как да го държи и как да разполага с него. И Животът е едно голямо

благо. Вие искате да живеете, например, но всякога трябва да знаете как да живеете – дайте една правилна насока. Например, искаш да бъдеш щастлив. Какво подразбирате вие под думата „щастие“? Или искате да бъдете здрав, или пък искате да бъдете умен, или искате да бъдете добър. Много неща има в Живота, много качества, които трябва да придобиете. Добрият човек, за да бъде добър, какво му трябва? Според вас, какво трябва да има добрият човек? Добрият човек трябва да има едно качество, което да е придобил в миналото: той не трябва да бъде свидлив. Добротата не може да се прояви, ако си свидлив. Искаш да направиш някое добро, искаш да дадеш на един човек хляб или грозде, или ябълки, или круши. Аз често съм наблюдавал: някой носи кошница с ябълки, иска да даде, спира се, гледа в кошницата – отгоре има много хубави, но той дава отдолу една малка ябълка, не дава от хубавите. Друг пък, който също иска да даде, гледа да даде най-хубавата. Какво има в единия и какво има в другия – в този, който е дал хубавата ябълка, и в този, който е дал малката? Единият е свидлив. Другият, който не е свидлив, дава най-хубавата или вземе с ръка две-три ябълки и дава. Казвам: добрият човек не трябва да бъде свидлив.

Сега, вие разсъждавате и си казвате: „То, ако човек дава така, какво ще стане?“ Не считайте, че това даване, което хората правят, е правото. В Природата има едно даване, което иде естествено. Трябва да дадеш, понеже даването е един закон. Природата, когато прати човека на Земята, го опитва да види какво той дава. Някои хора много добре изпълняват този закон, щедри са; някои не го изпълняват добре, не са щедри. Тези, които са изпълнили този закон, вече са белязани в света – и те имат благото, те носят това благо. Който се учи, и той има благо; който е поет, има едно благо; ако човек е художник, ако е учен, той има благо. Всички неща, които човек е придобил, са негова награда. Същото е, ако срещнеш някого, който е много учтив. Природата, например, е отбелязала, че някой е бил много учтив, особено любезен към младите моми – това е отбелязано на човешката глава. Някой учител е особено любезен към ученичките си, които са 15-16-годишни; някоя учителка е много любезна към учениците си. Това е отбелязано и минава за особена добродетел. Ако влезете в един свят и срещнете един ваш приятел, кое е онова, което е привлякло вниманието ви, за да се образува тази връзка? Някой казва: „То е кармически“. Това е много общо казано, трябва да има един повод. Според вас кой е поводът? Двама ученици в училището стават приятели, кой е първият повод за това? Някои от вас, учителите, какво ще кажете? Доста сложен въпрос...

Нека си послужим с едно сравнение. Кой е първият повод, че искаш да ядеш? Кога се ражда този повод? Поводът за приятелството кога е настанал? Някаква причина има. Някаква малка услуга е направил

единият в училището. При малките услуги се образува приятелството. Един много малък повод може да послужи да се образува приятелство за цял живот. Всички велики работи в света стават не с нещо голямо, но с нещо микроскопическо. В приятелството човек е много внимателен в малките работи и ги оценява. Ако вие не можете да оценявате малките работи, които образуват връзката в човешките отношения, това ще ви липсва много и не можете да бъдете щастливи. Много пъти малките работи, които човек е направил, могат да послужат за повод на големи работи.

Та искам да ви наведа на една мисъл. Да допуснем, че вие седите и сте крайно неразположен, не ви върви, не знаете защо, но криво ви е. Някой човек е облечен – намерите му махна, като че ли той ви е крив. „Много се е облякъл, много се натруфил!“ Или някой направил къща – и тя ви е неприятна. Или някой се вози на файтон, автомобил – и това ви е неприятно... Сега, аз разсъждавам: ако аз се безпокоя за положението на хората, какво ще придобия? Казвате: „Той е много богат, може да разполага“. Какво от това, че може да разполага, че дава пари назаем? И аз разполагам – плащам, и той разполага – дава пари назаем. Той, да кажем, дава пари назаем, пък аз събирам парите. Каква разлика има между онзи, който дава парите си, и онзи, който събира тия пари? Къде има по-голяма иждивена енергия – когато даваш или когато вземаш?

В Живота има много малки правила, които трябва да знаете. От какво зависи доброто разположение на човека? Ти седиш, неразположен си; как лекувате вашето неразположение, как се освобождавате от този взискателен гост? Когато дойде във вас, какво правите, как се освобождавате? Той е гост, почитан като княз. Недоволството е княжеска дъщеря, принцеса – щом дойде вътре, раздрусва всичко. Дошла недоволната принцеса и всички стават недоволни – тя е недоволна и те са недоволни. Дошла принцесата радостна и всички са радостни... Сега, да оставим принцесите, които носят радостта, те са щедри. Принцесата на недоволството, когато дойде, събира данъците. Щом дойде тя, казва: „Това защо не е направено, онова защо не е направено?“ Онази, която носи радостта, щом дойде, подарява и казва: „Това ще раздадеш, онова ще раздадеш“. Радостта е най-голяма гадателка, най-голям астролог – когато дойде, даром ще ти направи един първокласен хороскоп. Радостта прави най-хубавите хороскопи. Когато дойде скръбта, и тя прави хороскопи, но хороскопи с всичките противоречия. Тя прави неподходящи съчетания – как са били сдружени Венера и Марс... Някой път ще се занимая с астрология, аз не я разбирам. Някой седи, занимава се с астрология и казва, че простият българин си заминал и че това имало връзка с Марс. Чудя се откъде е намерил връзката между този прост българин и Марс!

Или казва, че Юпитер, който е благородник, карал онзи българин да ходи с онова велико разположение – той му обръщал особено внимание, занимавал се с него.

Сега, да оставим това, тия неща ще ги изучавате в бъдеще. Но казвам: имате неразположение на духа, какво трябва да го правите? – Ще изучавате психологията на вашето неразположение, ще го изучавате като голям аристократ. Ще видите какви особености има, ще видите дали обича да го хвалиш, ще намериш някоя негова слаба черта. Например, недоволен сте, че нямаш дрехи; мислено може да си заръчате една дреха – викате някой шивач, заръчвате някой хубав плат, правите хубава дреха, обличате се хубаво. Ако не си доволен от тази дреха или не ви харесва, поръчайте си втора, трета. Или имаш дрехи, но пак не си доволен, казваш: „Не съм ял сладко" – направи си най-богатата трапеза. Представи си, че си ял вече хубаво и пак не си доволен; представи си, че си в университета, че си свършил четири факултета, голям професор си, ученици имаш, обичат те студентите, но пак си недоволен; представи си, че имаш някаква идея, но пак нещо не ти достига. Аз ще дойда до последния момент – недоволен си в себе си. Тогава ти ще седнеш и ще напишеш едно любовно писмо на твоето недоволство, ще кажеш: „Откак дойде в мен, сърцето ми трепери. Досега бях много невежа, много работи не разбирах, но откак дойде, умът ми се просвети от онова, което ти внесе в мен. Моля да имаш добрината по-често да ме посещаваш". Когато напишеш това и още няколко неща на твоето недоволство, какво ще стане с вас знаете ли? Като че от вас ще падне един товар, ще се проясни.

Та казвам: най-после имайте един вътрешен характер, с който да осъзнавате вашия живот. Защото начинът, по който хората се възпитават, е много механичен, човек така не може да се възпита. Ако дойдете до най-голямото нещастие, което може да сполети човека, какво ще мислите? Ще ви представя много примери от историята. Нещастието, което сполетя Христос, не ли е най-голямото нещастие, което може да сполети някого: млад човек на 30-33 години, който трябва да живее – хващат Го без никакво основание и Го разпъват на кръст. Казвате: „Такъв позор!" Това е едната страна. Когато разгледаме този живот след 2000 години, как беше по-добре – трябваше ли Христос да бъде разпънат или не, кое е по-високо? Христос не беше първият, който беше разпънат – и други хора са били разпъвани преди него. Той влиза в положението на страдущите, за да опита най-мъчителното състояние, което човек може да опита – да ти заковат ръцете и краката с гвоздеи. Казвам: колко може да трае това мъчително състояние? – Дотолкова, доколкото съзнанието е в тялото, т. е. дотогава, докогато ти се свързваш с материалното, което имаш на Земята, дотогава страдаш. Искат да ти вземат тялото, което имаш; щом се решиш да

напуснеш тялото, страданията ще престанат. Най-после Христос казва: „Тялото, което имам, давам го!“ Казва, че духът Си предава в ръцете на Бога, а тялото оставя на хората да правят каквото искат. И тогава... Хиляди хора има, които се ползвали от смъртта на Христос. Един пример е Той в Живота. Често, когато ви дойдат страдания и помислите за Христа, ви олеква, понеже Неговата мисъл е силна. Той е разсъждавал. Например, каква концентрирана мисъл е имал, когато са Го удряли, ругали – Той седи тих и спокоен и разсъждава за характера на хората. Изучавал е характера на хората – не само какви са, но и в бъдеще какви ще бъдат. Той наблюдавал хората и после, когато бил на кръста, правел своите наблюдения и виждал от какво произтичат несгодите на човешкия живот. Той решавал една задача.

Следователно, когато страдате, вие трябва да знаете какво решавате в това страдание. Някой път страдате; трябва да знаете защо страдате. Някой път нямате обуща – страдате за обуща, някой път нямате шапка – страдате за шапка, някой път не сте яли – страдате за ядене, някой път не сте здрави или нямате жилище през зимата. Има много причини, които създават неразположение в човека, но всякога трябва да се спрете при съществените работи. Вие сега минавате и казвате, че сте много нещастни. Не разсъждавате правилно, хората не могат да бъдат нещастни. Най-първо, нещастни сте, ако нямате глава, нещастни сте, ако нямате ръце, крака, уши. Но сега всичко ви е на място: ушите са на място, главата е на място, стомахът е на място, дробовете са на място, мозъкът е на място, очите са на място – всичко имаш и при това си недоволен. Вие не оценявате благата, които имате в себе си, нямате ясна представа за всичките блага, които са вложени във вас. Някои казват: „С такова малко чело какво мога да направя?“ Хората, които имат голямо чело, нищо не правят. Малката глава е опасна, но и голямата е опасна. Ако човек имаше главата на една муха, какво щеше да направи? Нищо няма да направи. Но ако една муха има човешка глава, и тя нищо няма да направи. Човешката глава ще я туриш на човека и главата на мухата ще я туриш на мухата, всяко нещо – на мястото си.

Сега, всички вие грешите, че искате да имате главите на другите хора. В дадения случай ти, който си се родил в света, не можеш да намериш по-хубава глава от тази, която имаш. Винаги всички хора страдат по единствената причина, че искат да имат други глави. Казвате: „С добро не може да се ходи“ и туряте друга глава. Че в тази глава е доброто, ти трябва да туриш своята глава. – „Ама човек трябва да бъде учен“. Това е друга глава, а тази, с която си в дадения случай, която ти е дадена, тя е най-добрата. Когато идеш в другия свят и пак те пратят на Земята, ще ти турят друга глава. Но не съжалявайте, че имате тази глава, с която сте сега... Друг

път се оглеждате и сте недоволни от вашето лице. По-добро лице от това не може да ви се даде. Ако ви дадат друго лице, съвсем ще загазите.

Та казвам: оценявайте тази глава, която имате, тия разбирания, които имате. Радвайте се, вие имате много хубави разбирания. Всичките хора имат много добри разбирания, но щом дойде до приложението, не прилагат. Няма приложение! Например, аз седя и съм щедър. Когато погледна някой човек, не ми харесва; погледна главата му – не ми харесва. Бръкна в джоба си, търся дребни пари, напипвам сто лева, но казвам: „Не“, напипвам петдесет лева, пак го погледна, казвам: „Не“, напипвам десет лева, но и тях не давам. Когато напипам пет лева, казвам: „Стига му“. Това не е справедливо. Справедливо е да не знаеш какво имаш в джоба и като бръкнеш, да не търсиш по-малка монета, а каквото напипаш, дай го, не разсъждавай. Когато бръкнеш и хванеш сто лева, сто и петдесет лева, дай, законът е този. Така е, ако искате да се поправите.

При един съвременен епископ (да кажем, католически или православен) идва богомолец, хваща ръката на владиката и туря една банкнота от десет хиляди лева. Какво трябва да направи владиката с тия пари? Той ще вземе да ги тури в джоба си. Щом си отиде богатият човек, след него идва сиромах и той целува ръка на владиката. Когато сиромахът целуне ръката, владиката трябва да даде това, което му тури в ръката богатият. Владиката служи само като един проводник. Когато погледне към сиромаха, ще каже: „Много ми харесваш, мога да ти дам десет хиляди лева, понеже ти си се молил заради мен. Ще ти дам тия пари, ти да се помолиш заради мен, че като човек правя грехове“. Или да кажем, че богатият е дал хиляда лева – една целувка е хиляда лева. Владиката счита устните на бедния човек толкова чисти, че само за да го целуне, ще даде хиляда лева.

Трябва да имате тия разсъждения. В Живота трябва една правилна обмяна на мисли и чувства. Във всеки момент, когато се представяш пред лицето на Бога, трябва да бъдеш изправен и разположен. Не само да искате благословение, но туй благословение, което Господ ти е дал, давай го и на другите. Аз похвалявам поета – каквото богатство Господ му даде, той пише стихове и даром ги дава. Можеш ли да накараш един поет да ти напише едно стихотворение? Колко ще ти вземе? Човек от добра воля написва нещо. Цигуларят и той свири от добра воля. Но можеш да му дадеш хиляда долара, които правят осемдесет и две хиляди лева. Някъде този цигулар с пари го заставят да свири, друг път отива в някой дом и без да му плащат свири. Кое е онова, за което свири? И там има нещо дадено – и те са платили, не мислете, че не се плаща в света. Ако Бог на едного дава повече, а на друг – по-малко, това зависи от човешкото разбиране и като не разбираш, криво разсъждаваш. Ако Господ беше ти турил слонска глава с

дълъг хобот, какво щеше да правиш? На всеки едного Той е дал точно онова, което му трябва. Аз съм ви привеждал това положение: тези тела, в които сега сте облечени, вие сте си ги харесали. Един окултист и учен човек така представя работата – аз изнасям неговата мисъл, това е според неговата идея. Горе-долу той е прав, казва, че всичките тела на хората са като костюми, изложени на витрините в другия свят. Ако някоя душа иска костюм, тя ще облече едно тяло, турено в една форма, после ще го съблече; тя облича едно, второ, трето тяло, докато облече форма, която ѝ хареса. И щом ѝ хареса една форма, тя от нея не може да се освободи, иска да я съблече, започва да рита, рита, но все повече се оплита, докато най-после се роди на Земята. Щом обичаш дрехата, когато я облечеш, не може да се освободиш. Ако започнеш да риташ, ще се намериш роден на Земята. Та казвам ви: законът е верен – щом обичате нещо, непременно то се хваща за вас и най-после туй, което желаете, ще стане.

Затуй седнете и мислете за онова, което е положително – за онова, хубавото, постоянно мислете! Вие седите и мислите лошо за себе си. Мислите лошо за себе си, а искате другите хора да мислят добро за вас. Научете се да оценявате онова, което Господ ви е дал. Детето трябва да оценява своето детство, възрастният да оценява своята възраст, музикантът да оценява музиката, поетът да оценява поезията, работникът да оценява своята работа. Оценявай в даден случай онова, което имаш. Онова, което оценяваш, то ще дойде; онова, което не оценяваш, няма да ти се даде. Всички нещастия произтичат от факта, че ние сме неблагодарни за онова, което имаме. Вследствие на това животът ни се изопачава. Как се изопачава? Вземаш един плод, държиш го една седмица, две седмици (някои плодове не могат да траят дълго време) и той изгнива. Ти трябва да вземеш на момента да го изядеш; щом остане за няколко деня, той сам по себе си ще се развали. Има неща, които са спешни, не ги оставяйте. Сготви си ядене, не го оставяй за другия ден – днес, довечера трябва да се изяде. Аз съм имал опити: всичко, каквото оставям, се разваля. Туй, което ти готвиш, се разваля. За Природата въпросът е друг. Каквото приготвиш днес, трябва да го изядеш. Утрешният ден ще донесе нещо ново.

Казвам: научете се сега да мислите (понеже човек се отличава със своята мисъл, човек е онзи, който мисли). Всички противоречия в света са начини да ни заставят да мислим. Те са противоположности. Да кажем, ти се считаш нещастен; не че онова, което чувстваш, не е вярно, но ти се радваш и оценяваш радостта, а не оценяваш скръбта. Когато си радостен, ти си захласнат в своята радост, а в скръбното състояние ти си много разположен да направиш услуга. Някой път, когато си страдал, си готов да услужиш повече, отколкото, когато си радостен. Някой път си се облякъл официално като министър, отиваш на визита, виждаш някой беден човек,

казваш: „Нямам нищо“. Щастливите хора нямат време за нищо, но трябва да ги хване скръбта, която казва: „Скоро направи това!“ Скръбта е на място. Някой пита: „Защо скърбя?“ Ти си министър-председател и скръбта ти казва: „Слез от автомобила, направи услуга“. Ако не направиш тази услуга, ще ти пати главата. Скърбите са благословение.

Аз имам два много интересни случая. Отива един човек при един български чорбаджия да му иска нещо, а той му казва: „Иди да работиш!“ Казват на чорбаджията: „Знаеш ли, този човек ще стане министър-председател“. – „Брей, не думай!“ Тогава вика той човека в къщата си: „Ела бе, момче!“... Другият случай: при един свещеник идва един калугер, който ходел по окъсан селата – отивал на Света гора на хаджилък и знаел няколко езика. Гледа го попът – иска да се освободи от калугера. Последният му иска 50 лева за път, но попът казва: „Нямам“. Калугерът си отива. Аз се приближавам при свещеника и казвам: „Ами този калугер е Христос!“ – „Стой, не думай, пари имам! Ако е Христос, готов съм да дам!“... Че това е неразбиране. Много материалистично разбираме работите. И Христос казва: „Понеже гладен бях... туй бях, онова бях“. – „Господи, кога? Не те видяхме!“... – „Понеже не сте го направили на едного от Моите малки братя, нито на Мен сте го направили“. В един човек всякога виждай Божественото, зачитай онова, с което Бог е благоволил да го надари. Направи една услуга и виж Божественото в него – това е добрият начин. По този начин ще подобрите живота си. Всяко добро, направено по този начин, влиза в скачените съдове. Ако разсъждавате така, вашата карма постепенно ще се разтопява, разтопява и във вашата долина на живота тревата ще започне да изниква, ще има за оране и плод ще има. Този е Правият път.

Оценявай онова, което Бог ти е дал. Не роптай против главата си, не роптай против дробовете си, не роптай против стомаха си, не роптай против краката си, против ръцете си. Всичко онова, което Бог ти е дал, използувай го в дадения случай – то е на място. В другия живот друго ще ти даде. Благодари на Бога – туй е щастието на човека. Проверете това. Ако е вярно, следвайте този път. По-права философия от тази няма. Това е философията, която съществува в Природата – тя така работи. Тя наблюдава хората: щом сте съгласни с нея, и тя е съгласна с вас. Няма нещо по-хубаво от това да бъдеш в съгласие с Природата и няма нещо по-хубаво от това тя да бъде в съгласи с теб. Ако ти си в съгласие, и тя ще бъде в съгласие; ако ти си в несъгласие, и тя ще бъде в несъгласие.

Сега, какво разбрахте в ядката? Каква разбрахте от правилото? Всичката погрешка е, че не сте заинтересовани от следното: вие трябва много да платите за нещата.

Ще ви приведа един български анекдот (дали е верен или не, не зная): отива един да си купува ахтапод. Продавачът по погрешка отрязва едно парче сапун. Оня взема ахтапода, начева да го дъвчи, а той започва да се пеняви. Човекът си мисли, че е особен ахтапод и казва: „Пениш се, не пениш се, пари съм дал, ще те ям“. Пък то какъв ти ахтапод – сапун! Питам: щом е сапун, трябва ли да го ядете? Вие понякога това представлявате. Бих показал несъответствието на една мисъл. Казвате: „Толкоз ли съм глупав да ям сапун“. Колко пъти ядеш сапун и казваш: „Пари съм дал“. Ти ядеш, а той се пени. Сапунът за какво е? – За очистване на дрехата, за пране. Следователно, когато искаш да се очистиш, сапун ще вземеш; когато искаш да се наядеш, ахтапод ще вземеш.

Един американски цигулар отишъл да взема уроци при виден професор. Последният поискал по 10 000 долара за един урок от три часа. – „Втори урок ще искате ли?“ – „Не – отговаря цигуларят, – засега е достатъчно, всичко научих за десет хиляди долара“. Не е долар, не са два, а десет хиляди долара. Да ги дадеш от джоба си за един урок!... Казвам: вие не сте научили, защото нищо не сте платили. Ако платите за една лекция десет хиляди долара, ще научите. Чудите се, че за една лекция са дадени десет хиляди долара. В Природата има един закон и аз сега ще го преведа: когато не оценяваш една постъпка или едно действие както трябва, глобяват те десет хиляди долара. Тук доброволно ще дадеш на професора, т. е. Природата, щом изпрати своите агенти, ще платиш – ще те глобят според закона. Закон е, трябва да се плати. Стражарите седят с перото и кой-къде плюе, глобяват го. Хубаво е това – всеки трябва да си извади кърпичката.

Ако не изпълните онова, което ви казвам, всеки един от вас ще даде десет хиляди долара за един урок. Ако имате пари, нямам нищо против да платите. Четири-пет глоби по десет хиляди долара – петдесет хиляди долара, които правят пет милиона български лева. Всеки един от вас да мисли добре!

После, нали трябва да правите някакви справки и трябва да ходите на пощата да си дадете адреса. Адресът трябва да бъде много точен. Някой път ви намират на еди-коя си улица, еди-къде. От Невидимия свят обичат, когато ви пишат, да имате точен адрес. А вие не можете да имате точен адрес, ако не правите Добро. Тогава, каквото ви изпратят от Невидимия свят, няма да дойде. Щом правите Добро, вече имате точен адрес и тогава всичките ви работи ще се оправят. Защото всичко, каквото съдържа Земята, е за разумните хора. Един ден всеки от вас ще участва в тия блага – на Земята има още хиляди неопитани блага и те очакват разумните хора

да дойдат и да им се радват.

Вие сега мислите за оня свят – да умрете и да се преродите. Но вие ще направите една погрешка. Турците казват: „Дойде говедо, вол си отиде“. Ако си се родил говедо и си отидеш вол, какво си придобил? Сега, аз ви казвам какво можете да направите: поне една плевня можете да запалите. Казвам: свещ можете да запалите. Вие казвате: „Нищо не мога да направя“. Една стомна вода можете да донесете навреме – това струва милиони. Ако не я донесете навреме, нищо не струва. Някой път човек би дал милиони за една стомна вода. И ако навреме запалиш свещта, и тя струва много. Навреме правете всичко онова, което ви казвам.

„Отче наш“

6-та лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
8 януари 1937 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

Книги:
Което мислиш, става
Разумните същества (Младежки окултен клас. XVI година (1936–1937). София, 2002)
17 беседи от 25 септември 1936 г. до 26 март 1937 г.
Начало: 05:00

1937_01_10 Светът на духа, на душата, на ума и на сърцето
неделна беседа

СВЕТЪТ НА ДУХА, НА ДУШАТА, НА УМА И НА СЪРЦЕТО

„В начало бе Словото“

Ще прочета част от 11-а глава от Евангелието на Иоана.

„Духът Божи“

Сега ще бъда кратък, понеже времето е студено. Мнозина казват, че отрицателната страна на живота няма смисъл. И затова те казват: „Аз не искам да бъда виден, не искам да бъда невежа, не искам да бъда болен“ и т.н. При това болните хора са условие да могат лекарите да се прославят. Ако Лазар не беше умрял и Христос нямаше да се прослави. От 2000 години насам още се говори за това, което Христос е направил с Лазара. И Христос познава този факт, затова казва: „Добре, че не бях при Лазара, за да може Бог да се прослави. Това е за славата Божия.“ Това е за слава Божия, за онези, които могат да направят нещо, които могат да превърнат лошите условия в добри. Ако имаш знания, това е едно условие вече. Но човек мъчно може да познае при какви условия живее. Човек винаги крие своите недостатъци, своите погрешки. Той крие недостатъците си съзнателно и изнася своите добри черти. Това е свойство на всички органически същества. И за да се яви някакъв недъг у човека, за това се изискват специални условия, извънредни условия.

Сега ще ви приведа един анекдот, който е станал някъде, дали в България, в Англия, в Америка, или другаде някъде не е важно, все е станал някъде. Един млад момък, който имал черни очи, се оженва за една млада мома със сини очи. Те живеели много добре, без да си знаят недостатъците. Една вечер били на представление и след това се отбили в един локал да пийнат нещо разхладително, някакво питие. Върнали се у дома си доста уморени. Загасват лампата и лягат да спят. Но за учудване, като стават сутринта, той вижда, че окото на неговата възлюбена станало черно. Едното било синьо, а другото станало черно. И тя видяла, че едното око на възлюбения ѝ станало синьо, а другото черно, както си било. Той се почудил на това и запитал възлюбената си да не би да се е ударила някъде. И тя го запитала да не би да се е ударил някъде, че окото му да се е изменило. А то какво станало: всеки от тях имал по едно изкуствено око и на сутринта, в бързането си, всеки гледал да тури по-скоро изкуственото си око, да не го забележи другия, но в бързината си те разменили очите си и по този начин недостатъците им се открили.

И тъй, когато една наша погрешка или един наш недостатък се пренесе в другите хора, само тогава ние го виждаме. Само когато синьото око отиде на мястото на черното, и черното – на мястото на синьото, само тогава ние виждаме погрешките си. Сега, като видят, че са разменили очите си, хората ще кажат: „Не е трябвало толкова да бързаме." Не, не е въпросът там. Важно е, че човек не трябва да има изкуствено око. Аз не се спирам върху факта, че единият по погрешка турил синьото око вместо черно, а другият – черното око вместо синьо. Важно е, че човек не трябва да носи изкуствено око. Човек не трябва да изважда естественото си око – нищо повече.

Следователно [при] сегашните условия, при които хората живеят, всеки носи по едно чуждо око; всеки носи по едно чуждо ухо; всеки носи по една чужда ръка; всеки носи по един чужд крак. Какви са тези хора, които носят по един чужд крак или една чужда ръка? Ще ги наречете ли герои? Можете ли да изпратите тези хора на бойното поле? Или можете ли да ги изпратите да инспектират нещо с чуждото око? Не можете. Такива хора не стават за никаква работа.

Сега желая ви да прегледате краката си, да видите дали са чужди или не. Желая ви да прегледате ръцете си, очите си, ушите си, да видите дали са чужди или не. Това е същественото за човека. А другите работи ще ги оставим настрана. Ако можете да направите това, вие ще станете един виден човек. И тогава, всеки един човек, който може да намери една своя погрешка или един свой недостатък и може да го признае от сърцето си, от душата си, от ума си и от силата си, в него се зараждат възможности, както в морските звезди, на мястото на изкуствения крак да дойде вашият, на мястото на изкуствената ръка да дойде вашата, на мястото на изкуственото око или ухо да дойде вашето естествено. На такъв човек и самата природа ще съдейства. Това значи да има човек знание. Това знание ще дойде. Но кога?

Някой казва: „Защо трябва да се разкайвам?" Или: „Защо трябва да се изповядвам?" Според мен истинска изповед не е онази, която нищо не придава на човека. При такава изповед и 20 пъти на ден да се изповяда човек, той нищо няма да придобие. Истинска изповед е онази, при която, като се изповяда човек, окото му да се върне на място, ръката му да се върне на място, [ухото] му да се върне на място, [кракът] му да се върне на място. Всичко да му тръгне напред. Това значи да се изповяда човек. Такава изповед е на мястото си. Следователно всяка изповед, която не възвръща на човека онова, което той е изгубил, е една самоизмама, едно замаскиране, което нищо не допринася, нищо не ползува човека.

Казвам: Нещата в света трябва да се осмислят. Ние трябва да изучаваме света, в който живеем. Едни искат да докажат, че светът е много красив; други искат да докажат, че светът е много лош. Ние се спираме върху едно, а именно: съществата, които живеят в този свят, прогресират много бавно. Изобщо, животът прогресира с големи мъчнотии. Знаете ли, за пример, че една птица, докато се е научила да хвърка, докато се е превърнала в птица, през какви ли не изпитания, мъчнотии и борби е минала през хилядите поколения? Първоначално тя не е била птица. Тя е била риба и от големи мъчнотии, от големи страдания най-после тя се е превърнала на птица и започнала да хвърка. Като риба тя е минала през такива мъчнотии, през каквито човечеството не може да си представи. После, и конят, за да се научи да бяга, и той е минал през големи мъчнотии, през големи изпитания. Той не е добил това изкуство изведнъж. От голям зор е научил той бягането. Никой не му е плащал за това изкуство. Днес на хората се плаща за изкуствата, които притежават, и за това правят ред упражнения. За пример на боксьорите се плаща. Един боксьор, като се боксира, за една вечер може да получи 10–20 000 долара. Това са 2 милиона лева български пари. Не струва ли човек да разбие носа на някого, или той да разбие неговия нос, за да получи на една вечер 20 000 долара или 2 милиона български левове? Струва си. Обаче на коня никой не плаща за неговото изкуство да бяга. Като се е видял в зор, той си казал: „Трябва да се бяга.“ И така е научил науката на бягането. И сега този кон минава за атлет. Като го вземат, казват: „Добър кон, добър беглец е този кон.“ И човек също се е научил да мисли от голям зор. Някой баща казва на сина си: „Ти трябва да мислиш.“ Според мене майката трябва да каже на сина си: „Синко, желая ти да те гонят, да се научиш да мислиш.“ Така да ви гонят, че никой да не може да ви избави от това, което ще ви дойде до главата. Тогава само ще се научите да мислите както трябва.

Сега аз ще направя едно малко възражение, защото вие искате да ви избавят от онова, от което няма нужда да ви избавят. За пример вас ви е страх да умрете, а това ще ви дойде до главата. Ето, като проследим човешката история от времето на Адама досега, колкото много години да е живял човек на Земята, в края на краищата, все е умрял. И Адам, който живя 900 години, пак умря. След като съгреши човек, смъртта неизбежно ще дойде. От времето на Адама годините на живота постепенно се намалявали, докато днес човек може да умре още в първата година след раждането или във втората, третата, четвъртата и т. н. Аз не вярвам, че [сред] онези от вас, които днес ме слушате, може да се намери един, който да преживее над 120 години. На когото и да е от вас, давам най-много 120 години живот. И след това той непременно ще умре.

Къде ще отидете след смъртта си? Сега ред философи ще доказват, че има

онзи свят. Къде е онзи свят? Ще доказват, че онзи свят се намирал на еди-кое си място. Те доказват, че след смъртта си човек няма да има физическо сърце, няма да има физически дробове, физически очи, уши, и при това положение, той пак трябва да живее. И при всички тези отрицания, той пак трябва да живее някъде в другия свят. Те доказват, че има друг свят, в който живеят разумни същества.

Такъв пример имаме във времето на Христа. Учениците Христови видяха как Христос се възнесе някъде пред очите им, възнесе се някъде горе. Те Го видяха, как Той се възнесе някъде перпендикулярно, нагоре. Така хората си представят онзи свят някъде нагоре. Но досега никой не е открил къде е този свят. Те казват, че съществува онзи свят, но къде е, не знаят. Между този свят и онзи свят горе има известно отношение. Този свят е на болните хора, а онзи свят е на здравите.

И тогава аз правя паралел между двата свята. Понякога ме питат къде е онзи свят. Казвам: Хващат те разбойници, връзват те с въже и те обират – това е този свят. Дохождат после твоите приятели, развързват те, освобождават те, връщат ти парите – това е онзи свят. Следователно онзи свят, това са онези наши приятели, които ни освобождават. Онзи свят са приятелите ни, които ни носят свобода. Те носят свобода на хората. Този свят е свят на ограничения, а онзи свят – свят на свобода. Докато живеете на Земята, в този свят, вие ще претърпите хиляди промени: косите ви ще побелеят, зъбите ви ще окапят, ще остареете, ще се прегърбите и в края на краищата ще умрете. В онзи свят като влезете, там ще намерите вашите приятели, които ще ви освободят от всички ограничения.

Кой е първият приятел, когото познавате? Първият приятел, когото познавате, това е вашият дух. Вторият ваш приятел, когото познавате, това е вашият ум. Третият ваш приятел, когото познавате, това е вашата душа. И четвъртият ваш приятел, когото познавате, е вашето сърце. Следователно когато тези ваши четири мощни приятели дойдат и ви освободят, вие сте влезли вече в онзи свят. Това е онзи свят, на който вие трябва да разчитате. В света на вашия дух, в света на вашия ум, в света на вашата душа живее това, което хората наричат „безсмъртието“, т.е. това което не умира. Там живее Бог и всички живеят в Бога. А какво представя този свят? Този свят, т.е. тукашният свят, е свят на отрицания. Мислиш лошо – ти си в този свят. Започваш да мислиш добро – ти си в онзи свят. Разболееш се – ти си в този свят. Оздравееш ли, ти си в онзи свят. Физическият свят ние го наричаме „греховния“ свят. Физическият свят е този, в който стават и ще стават ред промени. Докато имаш това физическо тяло, ти си изложен на най-големи опасности. За да избегнеш тия опасности, ти трябва да бъдеш много умен. Като говоря на някой

човек, който живее в този свят, ще му кажа: Слушай, приятелю, така както живееш, ти ще изгубиш очите си, ушите си, ръцете си, краката си – трябва да бъдеш внимателен. Отиваш на разходка, качваш се на планината – трябва да бъдеш внимателен, защото всичко може да стане с тебе. Пази се. Отиваш при някой прокажен – ако не си внимателен и не знаеш как да се пазиш, проказата може да дойде у тебе. Всички болести, физически и духовни, се предават от човек на човек, понеже сме скачени съдове. Болестите минават в хората по един магически начин.

В Америка, в една област, имало един виден евангелски епископ, който имал в областта си, в своя район, около 400 души проповедници. Този епископ имал обичай да държи главата си малко наклонена наляво. Всички проповедници от тази област подражавали на епископа, всички държали главата си наклонена наляво. Че някой човек може да е смахнат. Коя е причината за това? Трябва ли всички хора да му подражават? Някой човек накуцва малко и другите около него накуцват. Някой е болен и другите около него са болни. Без да подозира даже, без да съзнава, човек подражава понякога на своите ближни. Ще кажете, че той е епископ, голям човек. И без да е голям, човек може да предаде своите пороци на други хора. Пороците на майката и на бащата се предават на децата им чрез кръвта.

Следователно докато живеете в този свят, има ред условия да се предадат недъзите на този свят и вие да ги приемете. Щом живеете на онзи свят, ще има възможност да приемете дарбите и добродетелите на онзи свят. Две мнения по този въпрос няма. И няма какво да ме убеждавате. По това аз имам една голяма статистика. В това направление нито един учен на XIX век не е направил такива подробни изследвания, каквито аз съм направил. Аз съм първият учен през този век, който е изследвал този въпрос подробно. Колкото и да са подробни моите изследвания, те пак не са нещо особено и те остават за мене. Обаче аз съм дошъл до верни заключения и казвам: Ако бутнеш един кон, кон ще станеш; ако бутнеш един бръмбар, бръмбар ще станеш. Ако бутнеш един музикант, музикант ще станеш. Ако бутнеш само един [светия], [светия] ще станеш. И затова казвам: Всичко в света става само от пипане, от докосване до него. Ако бутнеш пари, пари ще станеш; ако бутнеш водата, вода ще станеш; ако бутнеш земята, земя ще станеш; ако бутнеш дървото, дърво ще станеш. Каквото бутнеш, това ще станеш. Значи опасна работа е да буташ.

Сега вие ще ме питате фигуративно ли говоря. Както и да го вземете, все е вярно. Не бутайте! Ако бутате огън, бутайте го с дълъг дилаф, дилафът да го бута, а вие да не го бутате. Понякога хората постъпват много хитро. Двама американци, пострадали още от междуособиците в американските

области, останали сакати, единият имал крака, нямал ръце; другият имал ръце, нямал крака. Решили двамата да отидат да крадат. Къщата, в която живеели, имала хубави ябълки. Дощяло им се да си хапнат, но поради нямане на пари да си купят, те решили да откраднат от ябълката, която била в техния двор. Те решили да си откраднат ябълки, но какво да направят? Най-после им дошло наум да направят следното: този, който няма ръце, а има само крака, да носи на гърба си онзи, който има ръце, а няма крака. В това положение те дошли до ябълката и си набрали колкото искали. В това време полицията ги хваща и ги завежда в участъка. Както навсякъде, така и тук, американците са щедри – завело се дело. Съдията извиква обвиняемите и ги пита как са направили кражбата. Онзи, който нямал крака, казал: „Аз не съм крал, защото както виждате, не мога да отида до ябълката.“ Другият, който нямал ръце, казал: „И аз не съм крал, защото не мога да късам ябълки.“ Тогава съдията казал: „Поставете ги един върху друг: който няма крака, турете го върху онзи, който има крака и вижте, че при това положение те могат взаимно да извършат кражбата.“ След това той ги запитал защо не са искали от господаря на градината да им откъсне няколко ябълки, но трябвало да отиват сами да крадат. След това той се обърнал към господаря на градината и му казал: „Ако ти си човек, а не магаре, прости на тия двама хора, които са отишли без твое позволение да си откъснат няколко ябълки.“ Това значи: „Ако имаш човещина, прости на тия хора; ако не им простиш, магаре си.“ След това господарят на градината искал извинение от двамата души и им казал: „Братя, ще ме извините, че ви дадох под съд. Вие от зор сте отишли до ябълката. Тези ябълки, за които ви дадох под съд, не са мои. Аз влизам в положението ви и искам извинение.“ От този момент той всяка година изпращал слугата си при тях от време на време да им донася ябълки и круши от [неговата] градина. По този начин те станали приятели.

Така трябва да постъпват и съвременните хора помежду си. Като дойдат до съдията, той трябва да реши право, но после трябва да каже на обвинителя: „Ако си човек, прости им. Ако си магаре, няма да им простиш.“ И като се простят, той ще им каже: „Хайде сега да си вървите.“

Ще кажете: „Аз магаре ли съм?“ Понякога е за предпочитане да бъдеш магаре, отколкото човек. Ако вземете първичната форма на магарето, тя не е била такава, каквато е днешната. Слабостта на магарето е добре представена в една от приказките. След грехопадането един мъдър цар извикал всички животни при себе си да им даде известни наставления как да живеят, за да не грешат, да не спрат своята еволюция и да не се лишат от възможността да развиват своя език. Събрали се всички животни. Конят, със своята порода, и магарето тръгнали заедно. По пътя конят казал на магарето: „Слушай, ти имаш една слабост. Гледай да не проявиш тази

слабост пред царя, че да ме засрамиш. Като останеш насаме, можеш да я проявиш, но пред царя пази се да не се изложиш, да не изложиш и целия наш род.“ – „Бъди спокоен, аз си зная работата.“ Като стигнало пред царя, магарето отворило устата си и започнало с всичка сила да реве. Царят се усмихнал и казал: „Ти ще бъдеш добър образец за всички ония, които ще проповядват новите учения в света.“ Конят дошъл после при магарето и му казал: „Какво направи? Нали ти казах да не проявяваш своята слабост.“ – „Че ако аз на царя, на такъв умен човек, не покажа изкуството си, да го оцени, на тебе ли ще го покажа? Ти си кон, нищо не разбираш от това изкуство.“

Сега аз давам друго тълкуване на приказката. Не е лошо, че магарето реве. Слабата страна на магарето не е в рева му, но в неговото ядене. Що се отнася до пиенето на вода, магарето пие всякога най-чиста, най-хубава вода. Дойде ли до яденето, то не прави избор, не обръща внимание – каквото му попадне, всичко яде. Друга една слаба страна на магарето е, че то всякога обича да води. Дето и да го турите, то иска да бъде на първо място, да води: камили ли ще води, овце ли ще води, все то да бъде на първо място. В това отношение то представя образец на самосъзнание. То иска всякога и всички да води. То не пуща нито една овца, нито една камила да върви пред него. Това са отрицателните страни на магарето.

Всякога отрицателните страни, било на животните, било на хората, са по-силни от положителните. Лошите навици, които човек има, са по-силни от добрите. В това отношение можете да направите един опит. Винаги силата да теглиш към себе си е по-голяма, отколкото когато тласкаш някого. Когато човек дяла нещо, ръката му е по-силна, когато прави движение навътре. Но когато движението е навън, ръката му е по-слаба. Когато човек иска да раздава нещо, той всякога ще раздава по начина, по който е взел. Някой иска да бъде по-щедър в раздаването, отколкото във взимането. Никой не може да бъде толкова щедър в раздаването. Всякога във взимането е по-щедър. Законът е такъв. Все таки вие трябва да се научите да давате. Ако не си давал, не можеш и да взимаш. Ако не си взимал, не можеш и да даваш. Не е лошо, че взимаш и даваш.

Доброто не е в даването и злото не е във взимането. Доброто седи в правилната обмяна. И злото седи в неправилната обмяна. Когато постоянно взимаш, а нищо не даваш, това е зло. Когато постоянно даваш, а нищо не взимаш, това е добро. Тогава човек е съвършено чист. Ако в тебе от една страна се влива и ти постоянно даваш, твоето даване ще бъде чисто. Но ако постоянно взимаш, а нищо не даваш, това не е Божествено. И тогава ти не можеш да бъдеш чист. Значи изправянето на света стои в правилното даване.

Вие още не сте се научили съзнателно да давате. Как се учат хората да дават? Само чрез голямо насилие природата учи хората да дават. Казвате, че свободно трябва да давате. В природата няма никаква свобода. Ако мислите, че в природата има свобода, вие се лъжете. В природата има такъв гнет, такова насилие, каквото вие даже не сте сънували. Често съм наблюдавал как някой поет седне всред зелената, росна трева, и започва да пише своите стихове. Той се възхищава от тревата, от росата, от мушиците и растенията около себе си, а не вижда това голямо насилие, което съществува на всяка крачка около него. Той не вижда как насекомите се изтребват едни други. Той не вижда как паразитни растения живеят на гърба и на труда на други. Всичко това минава и заминава покрай него, той не го вижда, а възпява това, което почти не съществува. Той пише: „Хубав е този свят. Божествен е светът.“

Наистина, съществува един Божествен свят, но той не е тук. Божественото не се заключава във взимането, но в даването. Срещам един човек, който носи тази кокошка. За да го позная, аз го питам: „Къде носиш тази хубава кокошка? Тя е добра порода.“ – „Нося я у дома си, ще я пусна в курника.“ Щом ми каже това, аз зная вече какъв е този човек и какво мисли да прави. Срещам друг човек, който пак носи кокошка в ръцете си. – „Къде носиш тази кокошка?“ – „Нося я у нас. Извън двора си имаме една хубава полянка, ще я пусна там да се разхожда.“ За този човек аз имам вече особено мнение. Той има добри отношения към животните.

Докато човек поддържа културата на курника, от него нищо не може да излезе. Който поддържа културата на свободата, да поддържа животните и да дава, от него може да излезе нещо. Когато ти вземеш една кокошка и я пуснеш на полянката свободно да се разхожда, ти служиш на Божественото. Това е истинска култура. Всякога, когато даваме възможност на малките същества да се развиват, това е Божественото. Всякога, когато поддържаме едно животно за себе си, това е човешкото.

Казваме, че Бог е направил света така. Не, този свят, който виждаме днес така направен, това са наши нововъведения. Нима тези дрехи, които аз и вие носим, са Божествени? Не, те са човешки. Нима вашите обуща са Божествени? Нима лицето, което носите, е Божествено? Нима очите, които носите, са Божествени? Нима ушите, които носите, са Божествени? Материята е Божествена, но формата, която носите, не е Божествена. Сега аз няма да кажа нищо за вас, но един ден, като умрете, ако ми дадат вашия череп, аз мога напълно да се произнеса за вас, да кажа какви сте били. Каквото ви кажа тогава, вие ще ме слушате много добре, а сега сте заинтересувани. Сега не искам да спъна еволюцията ви.

Има една малка приказка за Настрадин Ходжа, който, като живял известно време между източните народи, които минават за философи, научил много нещо за хората. Главно той научил, че хората не обичат да плащат. Един ден той взел една голяма пила и отишъл пред къщата на един богаташ, спрял се пред кофара на вратата му и започнал усилено да пили. Минава един познат и го запитал: „Какво правиш тук, Настрадин Ходжа?“ – „Свиря на кеманѐ.“ – „Ами защо не се чува гласа на кемането?“ – „Утре ще се чуе.“ Тъй щото, когато Настрадин Ходжа дойде със своята пила да свири на вашия ключ като с кеманѝ, вие трябва да бъдете там и при това, трябва да бъдете толкова благородни, да турите нещо в джоба на Настрадин Ходжа, за да не излезе гласът на онова, на което той е свирил.

Сега мнозина се запитват: „Какво е говорил Христос?“ Тия неща е говорил Христос: „Научете се да мислите право, както Бог мисли. Научете се да чувствувате и да обичате, както Бог обича. И научете се да работите така, както Бог работи.“ Това значи: Научете се да упражнявате вашата воля, както Бог упражнява Своята воля за добро. Това е ядката на Христовото учение.

Сега всеки от вас може да развие тази тема. Обаче всеки се спира и казва: „Да имам силата на Христа, да повдигам мъртви.“ За да дойдете до това положение, всеки от вас трябва да направи първо един опит със себе си. Ако сам не може да направи този опит, нека каже на Господа така: „Господи, нека умра като Лазара. Ти ела после да ме съживиш.“

В това отношение ние имаме много примери из целия свят. В миналия век в Германия се е случило следното нещо. Едно младо момиче, на около 16–17 години, се разболяло и умряло. В тази местност имало по това време един човек, който имал сила да съживява умрели хора. Извикали го в това семейство. Той влязъл в стаята на умрялото момиче и като погледнал към него, казал: „Късно сте ме повикали.“ Тръгнал да си отива, но някакъв вътрешен глас, някакво внушение му подсказало да се върне. Той се върнал при момичето, което след половин час се съживило. Близките на това момиче останали крайно признателни за това съживяване.

Казвам: Всяка нова идея, която влиза в човешката душа, или Божественото в човека, е в сила да възкреси умрелия. Ще кажете: „Как става това нещо? Как се придобива това изкуство или тази дарба?“ Понеже аз нямам желание да се прославям, а вие имате желание да се прославите, сега ще ви кажа как можете да направите това нещо. Когато видите, че някой умиращ се готви да замине за онзи свят, постарайте се да му внушите една Божествена идея. Ако той възприеме тази идея и започне да живее с

нея, няма да умре. Не може ли да я възприеме, той непременно ще умре. Всички хора умират по единствената [причина], че не остава нито една идея в тях, която е Божествена. Всеки човек, който няма в себе си нито една Божествена идея, той непременно трябва да умре, да замине за онзи свят.

За да помогнат на някой болен, който е определен да замине за онзи свят, сегашните лекари са се домогнали до един нов начин, който се състои във вкарване на кръв в артериите на този болен. Тази кръв се взима от някой здрав, силен човек. Тази кръв е в състояние да съживи болния. Обаче ако лекарите допуснат някаква малка погрешка по отношение на този, на когото правят операция, той непременно ще умре.

Казвам: Изкуство е да се внесе кръв във физическото тяло на човека. Изкуство е да се внесе едно Божествено чувство в сърцето или в душата на човека. Изкуство е да се внесе една Божествена мисъл в ума на човека. Аз съм наблюдавал причината за смъртта на хората и съм дошъл до едно заключение, в което няма никакво изключение. Отнемете на човека любовта, и той непременно ще умре. Мнозина казват, че обичат хората, а други питат какво нещо е да обичат.
Сега ще ви приведа един пример от българския живот, за верността на който отговарям. Една майка имала едно дете, което много обичала. По едно време това дете се разболяло много тежко. Викала един, втори лекар, но никой не могъл да му помогне, детето трябвало да си отиде. Викала свещеници, но и те не могли да му помогнат. Тогава майката се обърнала към Господа с думите: „Господи, аз обичам детето си и не го давам, не искам по никой начин да умре. На Тебе не Ти трябва моето дете, не го давам. Аз искам то да живее.“ И наистина, за учудване на всички, детето оздравяло.

В подобни случаи някои майки казват: „Господ иска да вземе детето ми.“ И така се примиряват. Не, това, което човек обича, не може да умре. Умира само онова, което човек не обича. Защо умря Христос? Защото не Го обичаха всички. Които не Го обичаха, насила Му извадиха душата. Заковаха Го на кръста с гвоздеи на ръцете и на краката. По онова време, когато разпъваха някого на кръст, пробиваха и колената му – това беше според тогавашните римски обичаи. Христос, като знаеше това, каза: „За да не пробият колената Ми, ще умра.“

Тъй щото, когато някои ме питат защо хората умират, казвам: Хората умират от безлюбие. Защо страдат хората? Хората страдат от безлюбие. Не че хората нямат любов. Напротив, хората имат голяма любов, но главно към себе си. Ако хората имаха и към ближните си такава любов, каквато имат към себе си, светът не би очаквал никакво друго спасение отникъде.

Светът би бил спасен. Ако всеки човек обича другите както себе си и ако всеки дом обича другите домове както себе си, ето, светът би бил спасен.

Лазар беше болен и после умря, но Христос отиде в този дом, защото обичаше Марта и Мария и брат им Лазара. Вие се смеете на Марта, която Христос обичаше. Тя беше спретната. Заради Марта Христос обичаше и Мария, и брат им Лазара. Затова отиде Христос при умрелия Лазар, за да го върне от онзи свят. Но и Марта, и Мария, и Лазар обичаха Христа. Като се разболя Лазар, Марта отиде при Христа и каза: „Брат ми Лазар умря." Отиде Христос в дома им и върна техния брат.

Сега и на вас казвам: Ако обичате, вашият брат Лазар ще се върне. Пък и Христос ще дойде във вашия дом. Докато е болен още вашият брат, пратете да викат Христос да дойде при него.

Сега вие ще кажете: „В прям или в преносен смисъл да вземем тези думи?" Вие трябва да разглеждате този процес като духовен процес. Гледате ли на него така, само по този начин ще можете да се подигнете. Вие ще опитате нещата и ще видите, че няма какво да се съмнявате в тях. Много мъчно се проповядва на хора, които се съмняват. Като проповядвате на такъв човек, той казва: „Аз съм опитал всичко, на мене няма какво да ми проповядваш. Няма какво да ми разправяш." Това не е никаква философия. Какво е опитал той? Ще дойде някой да ме пита: „Ти знаеш ли френски?" – Една–две думи зная само. – „Ами немски?" – Пак толкова. – „Ами италиански?" – Толкова, по една–две думи. – „Ами английски?" – Английски зная като едно малко дете. – „Ами български?" – Български език сега изучавам. – „Ами какво знаеш?" – Зная езика на природата и отлично го зная. Когато говоря на хората, те не ме разбират. Но когато говоря на природата, тя добре ме разбира. При това, макар и да не зная човешките езици, пак се интересувам от тях.

Интересуват ме езиците, защото, за да се запозная с англичаните, за да изуча техния характер, аз трябва да познавам езика им. Ако искам да изуча французите или немците, аз трябва да изуча езика им, да вляза във връзка с тях. Аз съм изучавал много езици, но не с цел да ги говоря, а да познавам хората. Всеки език след 200–300 години ще претърпи голямо изменение във формите си и в произношенията си. Днес германците имат гърлено произношение, но след 100 или 200 години това гърлено произношение ще се измени. Едно време буквата „р" у англичаните е била много силна, но сега се е изменила, смекчила се е – според условията. У българите пък този силен звук „у", когато, за пример, хукат на заека, един ден ще се измени. Те казват: „Ху!" Това „ху" означава, че трябва да бягаш. Англичаните казват: „Ху итс ду?" (Who it's do? – Кой прави това?). Те искат

да знаят защо трябва да бягаш и кой е онзи, който трябва да бяга?

Казвам: Всичко в природата си има свой смисъл. Малките неща са толкова важни, колкото и големите. Един човек е толкова важен, колкото и една слънчева система. Той е важен пред законите. Всеки човек има толкова право, колкото и цялата Слънчева система. Разликата е само в това, че Слънчевата система може да даде много повече блага, отколкото един човек може да даде. Това показва, че в бъдещето човек ще има големи възможности, каквито възможности има и Слънчевата система. Според както живеете, според както познавате природата, толкова тя ще ви даде.

Сега, като ме слушате днес, от тази беседа аз нищо не печеля, защото и вие нищо не ми плащате. Ако дойде някой да ми плаща, аз не искам да ми даде един лев. Защо ми е един лев? Ако ще ми плаща, да ми даде поне 5 или 10 хиляди лева. При това, в тези пари той трябва да вложи любов или доверие, пълна вяра. Знаете ли за какво ще употребя аз тези пари? Като взема тези пари, аз ги държа, докато при мене дойде един беден човек и ми целуне ръката. В това време, когато той се ръкува с мене и ми целува ръка, аз му дам парите, които съм получил от богатия. Тъй щото, богатият дава на мене, а аз давам на бедния. Обаче по никой начин не позволявам двама бедни души да ми целуват ръка един след друг. Аз позволявам да се редуват един богат и един беден: от богатия взимам, а на бедния давам. В това време другия беден, който иска да ми целуне ръка, аз го изпращам някъде на работа, като същевременно му казвам: „Ела довечера при мене.“ Това е правилна обмяна.

Дойде някой при мене и ми казва: „Искам да се запозная с Вас.“ – Нямам време сега. – „Защо?“ – Нямам време да ти услужа. Тъй щото, когато казвам на някой човек, че нямам време да го приема, това значи, че нямам време да му услужа. Това е закон, който и вие трябва да спазвате. Съвременните хора вярват в Бога или в живата природа. Но това са обикновени вярвания. Не е достатъчно само да вярвате. Аз вярвам в един Господ, на Когото съм посветил своята любов. Не е въпрос да вярвам в един светия. Що се отнася до светиите, аз съм изпратил всички светии на работа. Идва един приятел при мене и ме пита: „Де са иконите ти?“ – Аз ги изпратих на работа, да проповядват. – „Де са светиите? Ти вярваш ли в свети Никола?“ – Вярвам във всички светии. – „Де са твоите светии?“ – Аз вярвам и в свети Никола, и в свети Иван, и в свети Георги, но всички съм ги изпратил да проповядват. Сега и аз се готвя да проповядвам. Сега и аз се готвя да отида да проповядвам.

Та сега, посветете вашата любов на Божията любов. Посветете вашия ум на онази велика мъдрост, в която сте влезли да живеете. Това е новото учение.

Като мислите по този начин, вие ще станете здрави хора. Първото нещо, което ще придобиете е, че ще станете здрави. Ако сега сте болни, радвайте се, че сте болни. Ако нямате въглища, това е лесна работа. Ако аз съм беден и нямам въглища, от никого няма да искам, но ще се помоля да се стопли времето. И тогава ще стане топло, стаята ми ще се отопли, както днес салонът е топъл. Слънцето ще влиза в стаята ми, както в този салон днес влиза. Аз имам горе една стая малка, в която нямам печка. Когато искам да прекарам известно време там, помоля се, и времето се стопли. Щом стане студено, слизам долу.
Отвън може да има студ около 25–30 градуса, но ако имате в себе си една идея на любовта, трептенията на тази идея са в състояние да уравновесят външната температура с вътрешната и вие да не усетите никакъв студ. От тези високи трептения в кръвта ви ще стане такова напрежение, че вие няма да усетите никакъв студ. Сега хората треперят от нищо и никакъв студ. Дойдат ли до 5 градуса студ, те започват да треперят.

Сега пожелавам ви тази нова година да се впрегнете на работа. Не ви заповядвам, но ви пожелавам. Този е пътят. Само по този начин аз можах да се избавя, да снема юларите си. Щом възприех любовта, каквито несгоди имах, каквито букаѝ имах, всичко това падна от мене и ми олекна. Така беше и с апостол Петър, когато беше в затвора. Като влезе при него ангел Господен и му каза да стане, веригите паднаха от краката и от ръцете му и той беше свободен, намери се вън.

Ако не възприемете идеята за любовта в себе си, хиляди години можете да чакате, но букаѝте няма да паднат от краката ви. Ако възприемете тази любов в себе си, ангел Господен ще дойде от небето и ще ви извади вън от затвора. Ако сте служители на Бога, Той ще изпрати ангел от небето, да отвори всичките врати, да ви изведе навън и да ви каже: „Вървете си сега, свободни сте.“ Ако не възприемете любовта, пак ще дойде ангел Господен, но вече няма да ви изведе вън от затвора, а ще ви закове в ковчег, ще те тури в един кабриолет или във файтон, ще прати да те опеят, но в никакъв свят няма да те заведе. Съвсем друго беше положението на Лазара. Като дойде Христос при него, Той отвали плочата от гроба му и каза: „Лазаре, излез вън!“ Как стана това нещо, вие не знаете. Христос каза на Лазара да излезе вън, и Лазар излезе. Това е философия. Знае се, че Христос обичаше Марта и Мария и брат им Лазар, но и те Го обичаха. Следователно и да дойде смъртта в този дом, тя пак ще си замине.

Та казвам: Сега това е новото за тази година. Приложете го. Ще кажете: „Ние знаем това нещо.“ Това, което не сте опитали, вие не го знаете. Доколко е сладка захарта, вие знаете само след като сте я опитали. Преди това нищо не знаете за нея. Вие познавате само онази любов, която сте

опитали. Вие познавате само онова благородно чувство, което сте опитали. Вие познавате само онази възвишена и светла мисъл, която сте опитали. Само онзи астроном знае какво е движението на звездите и планетите, който ги е наблюдавал и изучавал със своя далекоглед.

Казвам: Докато у човека не дойде неговият дух, неговата душа, неговият ум и неговото сърце, той завинаги ще остане в този свят.
Сега аз искам всички вие да не останете сегашните сирачета, но у вас да дойде вашият дух, вашата душа, вашият ум и вашето сърце!
В заключение ще кажа: Две неща трябва да познавате: в език – буквите, а в музиката – нотите.

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

6-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 10.I.1937 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1937_01_10 Божествената храна
утринно слово

БОЖЕСТВЕНАТА ХРАНА

Ще прочета 9-та глава от Евангелието на Йоана, от 1-ви до 21-ви стих. „Сам той да говори за себе си.“ (– 21-ви стих.) Като се върнете по домовете си, прочетете 32-ра глава от книгата на пророк Йеремия.

Три престъпления спъват човека. Първото престъпление е пролятата кръв на земята. Второто престъпление, което човек е направил и сам се спъва в него, е изопачаване на неговото сърце. Да изопачиш сърцето си, това значи да изопачиш чувствата си и да тръгнеш след чужди богове. Щом изопачи сърцето си, човек влиза в областта на неправдата. Той вече не служи на един бог, но на много богове. При тия условия човек неизбежно огрубява. Той мисли само за себе си и се ръководи от това, което е за него приятно. Той се ръководи само от своите лични чувства и интереси. Онова, което дава простор на човешката душа и помага за развитието ѝ, това е Божията Любов. Да дадеш място на тая Любов в себе си, това значи да бъдеш проводник на доброто. Третото престъпление, което човек прави, е изопачаването на неговата мисъл. Така той се отдалечава от Божията Мъдрост. Изопачената, кривата човешка мисъл е причина за спора и недоразуменията между хората. Детето се сърди на майка си, че не му е дала навреме да яде. Има ли право то да се сърди? Бедният се сърди на богатия, че не му дава дърва, въглища, дрехи да прекара зимата. Има ли право той да се сърди? Всеки иска да нареди първо своите работи, а после чуждите. И това е добре, но в Божествения свят всички работи са наредени. Ние не трябва да поемаме грижата за Божествените работи върху себе си. Светът не е създаден за едного; той е създаден за всички. Следователно от Божествено гледище за всеки човек е определено малко място. Той има право да се ползва от мястото и на другите. Обаче опита ли се да присвои чуждите места, той греши против Бога. Трябва ли човек да пожелава благото на своя ближен за себе си? Трябва ли да завижда, че някой има повече блага от него? Представи си, че срещаш човек, добре облечен, с нови, хубави дрехи, с нови обувки. Ти поглеждаш към него, а същевременно и към себе си и казваш: „Виж колко хубаво е облечен тоя човек! Моите дрехи са стари, износени, а обувките ми скъсани“. Това събужда завист в тебе и ти изпитваш неприятно чувство към него. Ако гледаш с примирение на нещата, ще кажеш, че тоя човек е умен, заслужава да бъде добре облечен. Същевременно ти виждаш как тоя богат човек яде хубава храна. На трапезата му са сложени няколко яденета, добре сготвени, а ти ядеш сух хляб. Питаш се защо тоя човек се храни толкова богато, а ти едва намираш сухия хлебец. Ако се примиряваш

лесно, ще кажеш: „Тоя човек е умен, знае как да се храни. Аз съм глупав, затова се задоволявам със сухия хляб“. Който не разсъждава така, остава непримирен. Ако сте малко дете, имате по-големи братя и сестри, казвате, че майка ви повече обича големите си деца, затова ги облича по-хубаво. Може да е така, може и да не е така. Какво ще кажете, ако сте 25-годишен момък, работите някъде и пак не се обличате добре? Пак ли майка ви е виновна? Вината вече е във вас, във вашия характер. Обаче, ако не обичате истината, вие ще търсите вината в майка си, в своята баба и в своя дядо, от които сте наследили някои черти. Като ученици, вие трябва да бъдете искрени, всякога да говорите истината. Пътувате вечер през гора и хлътвате в една голяма локва. Чудите се как се образувала тая локва и как хлътнахте в нея. Като ви питат защо сте кален, казвате: „Хлътнах в една локва. Чудя се как не я видял някой, да я премахне от пътя“. Значи вината е пак в други, а не във вас. Вие знаете, че ще пътувате вечер.

Следователно трябваше да си носите фенерче, да осветявате пътя си. Ето защо, казвам: Не търси вината в майка си, че не те обича, както другите си деца. Не търси вината и в Господа. Не казвай, че Той обича едни хора повече, а други – по-малко. На любимите си деца дава всичко, а ония, които не обича, лишава и от насъщното. Това е криво разбиране. Въпреки това така мислят и някои вярващи. Те казват, че Бог е Любов, но като се намерят в затруднение, съмняват се в Неговата Любов. Това е бялата лъжа, от която хората сами се спъват. Отивате при една добра шивачка, искате да ви ушие дреха. Докато сте при нея и гледате как шие, тя е изправна. Тя обшива шевовете добре, даже и най-скритите. Щом си отидете, тя започва по своему. Ония места, които се виждат, са добре ушити. Тия, които са скрити, тя ги ушива набързо, отгоре-отгоре, да не губи време. И това е бяла лъжа. Външно дрехата е добре ушита, а вътрешно – лошо, едва е минала иглата. Можеш ли да бъдеш доволен от тая шивачка? Питам: Коя е причината за човешкото недоволство и неразположение? Много причини има за това. Те могат да бъдат от физичен, от сърдечен и от умствен характер. Някой те бодне с игла по ръката. Ти веднага изгубваш разположението си. Причината е физическа. Дали съзнателно или несъзнателно те е убол, това е друг въпрос. Той може да те убоде и с езика си, да ти каже една обидна дума, която да разстрои твоя чувствен свят. Най-после, той може да те убоде и с мисълта си. В който свят и да те убоде, ти губиш разположението си. Събират се десет майки и се разговарят помежду си. Петте майки се обичат и децата им се обичат. Петте майки не се обичат и децата им не се обичат. Първите пет майки говорят добре за своите деца; щом заговорят за децата на другите майки, веднага започват да ги укоряват. Ако някой слуша тия разговори отвън, ще се омъчни. Той вижда, че те са на крив път. Не е право да говориш добре за тия, които обичаш, а лошо за ония, които не обичаш. Ще кажете, че така е било

всякога на земята. И да е било така, това не е право. Ще кажете, че на другия свят е така: едни са в рая, на вечно блаженство, а други в ада – на вечно мъчение. Явява се въпрос: Кой е причина за това? – Човек може сам да се мъчи, може и други да го мъчат. Ако се прободеш с нож в ръката, кой е причина за това? Ако не обичаш истината, ще кажеш, че други са те заставили да направиш това. Някой се самоубие или се удави и пише, че причината е голямото отчаяние, в което е изпаднал. Същевременно, като виновен за отчаянието си, той посочва друг някой. – Защо се самоубива човек? – За да придобие нещо, което няма. Това е атавизъм. Чрез убийство нещата не се постигат. Чрез удавяне нищо не се постига. Ако си риба, има смисъл да се хвърлиш във водата. Така се хвърля и сомът, хваща по-малки риби и задоволява глада си. Какво ще хванеш ти във водата? Не само че нищо няма да хванеш, но ще умреш, ще станеш жертва на рибите. Какво виждаме в живота на сегашните хора? – Навсякъде неправда. И светските, и религиозните хора са крайно несправедливи един към друг. Духовният гледа как се моли неговият ближен и го критикува, че не се моли, както трябва. Как трябва да се моли, и той не знае. Друг пък казва, че времето се подобрило, защото той се е молил на Господа. Това е несправедливо заключение. Не мисли, че само ти се молиш за подобряване на времето. С тебе заедно се молят стотици хора. И тяхната молитва е допринесла нещо. Казваш: „Тая къща е моя“. – Не е твоя къщата, ти си я получил в наследство. – „Аз я направих.“ – Не си я направил ти. Десетина работника са взели участие в съграждането ѝ.

Питам: Кой може да се похвали с нещо, което той сам е направил? Кажи едно добро, в което ти сам си взел участие. Не казвам, че не правите добро, но във всяко добри взимат участие много същества. Доброто е колективен процес. Казваш: „Миналата година градината ми даде много плод“. – Много си работил. Тая година имаш по-малко плодове, защото по-малко си работил. Докато дърветата ви раждат, вие всякога ги посещавате. Щом престанат да раждат, вие го напущате. Това е користолюбие. Такива са отношенията на сегашните млади. Момата обича момъка не за самия него, но за неговите качества. Щом е млад, силен, здрав, може да я пази. Той е красив, учен, работи добре, може да я храни и облича хубаво. Други са отношенията на здравия към болния. Ти обичаш болния и му помагаш, готов си на всякакви жертви за него. Тая любов е безкористна. Момата черпи от здравия и красив момък. Отиде ли при болния, там тя дава. Момата разчита на силния момък, но стане ли въпрос за неговата красота, тя губи почва под нозете си. – Защо? – Много моми се стремят към тоя момък. Всички го харесват, всички налитат на него. Момата започва да ревнува, страхува се да не го изгуби. Много моми могат да обсебят момъка, но красотата никой не може да вземе. Тя е отразена на човешкото лице, но е неуловима. Обаче момата иска да задържи красотата на момъка само за

себе си.

Като говоря за момъка, който се стреми към красивата мома, имам предвид духовната страна на въпроса. Значи той се стреми към красивото чувство в човека. Момъкът хваща красивата мома под ръка и самодоволно се разхожда с нея; иска да я покаже на хората, да видят неговата възлюбена. Друг момък постъпва точно обратно. Той гледа да скрие своята възлюбена от очите на чуждите хора. Ако се жените, кого от двамата бихте предпочели? – Първия. – Наистина, първият е за предпочитане, но и в показването на възлюбената пред хората има нещо неправилно. И двете постъпки не са идеални. До излагаш своите красиви чувства на показ пред хората, това е тщеславие. Да затваряш и задържаш своите красиви чувства само за себе си, това е користолюбие, ревност.

Днес сте дошли да ме слушате. Вие приличате на оня момък, който води възлюбената си навсякъде, всички да я видят. Ония, които не са дошли да ме слушат, приличат на ревнивия момък, който държи затворена своята възлюбена, никой да не я види. Те казват: „Ние се занимаваме с Господа, затова не дойдохме на събрание“. Това не е истина; те не се занимават с Господа. Нито тия, които са дошли на събранието, се занимават с Господа, нито ония, които не са дошли. Никой не говори истината. Молитвата е вътрешен процес. Не можеш да се молиш на определено време: само сутрин, на обяд или вечер. Ще се молиш, когато душата ти пожелае. Това значи да се молиш с разположение. Можеш да се молиш и вътре, и вън. Като знаеш това, не казвай, че като се молиш вечер вкъщи, тогава отиваш при Господа. Псалмопевецът казва: „Ще те хваля, Господи, в голямо събрание“. Никъде не е казано, че ще хвалиш Господа само пред себе си.

Христос казва: „Ако искаш да ме познаеш, влез в скришната си стаичка и се помоли в тайно“. За коя стаичка се говори? За стаичката ти вкъщи? Не, ще влезеш вътре в себе си, в свещеното място. – Кое е това място? – То е мястото, което е далеч от всяко подозрение, от всяко съмнение, от всяка омраза, от всяка лъжа, от всяка тъмнина, от всяка завист. Мястото, в което сте сега, е място на лъжа, на спор и на омраза. Това са вашите къщи. Дрехите, с които се обличате, са пропити с отрицателни мисли и чувства. Какво ще кажете за това? Казват някои, че не ги обичам. Те мислят така, защото нямат Любов в сърцата си. От сутрин до вечер те се грижат само за себе си. Бог ли трябва да живее за мене, или аз за Него? Краката ли са създадени за човека, или човек за краката? Разбира се, че краката са създадени за човека. Следователно те трябва да служат на човека, а той да се грижи за тях, да им желае доброто. Иначе те не биха му служили. Питам: Кой е пътят, по който можем да бъдем благоугодни на Господа? – Пътят на служенето. Докато не се научите да служите на Бога, не можете

да намерите правия път. Закон е: Бог обича всички ония, които Му служат. Който служи само на себе си, не може да бъде обичан от Бога. Да обичаш само себе си, това значи да бъдеш изложен на страдания. Да служиш на Бога, това значи да се радваш.

Служенето на Бога носи живот. Страданието подразбира, че имаш повече любов към себе си, отколкото към своя ближен. – Какво трябва да прави оня, който живее само за себе си? – Той трябва да се остави свободен, да понесе последствията на своя живот. Вие искате всички хора да бъдат добри към вас. И те искат същото. Не е лошо това, но всеки трябва да го изисква първо от себе си. Бъди добър към другите, за да бъдат и те добри към тебе. Майката е добра и снизходителна към погрешките на своето дете, но не и към погрешките на чуждите деца. Ако има една дреха, първо тя ще облече своето дете. Това е естествено. С една дреха не може да облече всички деца. Обаче тя може да направи по една дреха и на другите деца. Това е въпрос, който се отнася до всички хора. Препятствията могат да се премахнат при колективното участие на всички хора. Те трябва да се обединят, да доставят храна за всички. Бог е дал достатъчно храна, но хората не я разпределят равномерно помежду си. Благодарение на това се създават противоречия. Понеже хората не са добри проводници на Божията Любов, между тях се ражда омраза. Те не са добри проводници и на Божията Мъдрост, поради което се раждат кривите и изопачени мисли. Ето защо, казвам: Хората сами са причина за своите страдания и нещастия. Големи и много са страданията на хората, но ти не си отговорен за тях. Ти си отговорен за своите страдания и всеки момент можеш да ги премахнеш. – „Как ще ги премахна?“ – Като внесеш Божията Любов в своя ум, в своето сърце и в силата си. Умът има отношение към умствения свят, сърцето има отношение към сърдечния свят, душата – към духовния свят и силата – към причинния свят. За духа не се говори, той още не е дошъл. Затова не казваме „Да възлюбим Господа с духа си“. Ум, сърце, душа и сила – това е пътят, по който трябва да вървите. Докато изминете тоя път, ще преживеете големи страдания. Това е неизбежно. Като знаете това, работете съзнателно върху себе си, да се освободите от връзките и желанията на тялото. Не успеете ли в това, и да заминете за другия свят, дълго време ще обикаляте гроба си. Близките ви ще мислят, че сте отишли при Господа, но вие знаете истината. Малцина знаят кой е свободен от тялото си и кой е свързан с него.

Като ученици, вие трябва да изучавате човешката и Божествената Любов, да ги различавате. Човешката любов представлява вдлъбната чиния, която всичко събира. Като я пълниш, ти се нахранваш. Речеш ли да раздадеш всичко, което си събрал, гладен ще останеш. Божествената Любов представлява изпъкнала чиния с дъно нагоре. Преди да се сипе нещо в нея,

тя го е раздала вече. Та нищо не задържа за себе си. Като раздаваш всичко, което имаш, ти се нахранваш. Значи, ако живееш в човешката любов, ти постоянно ще събираш; ако живееш в Божествената Любов, постоянно ще даваш. Това, което постоянно взима, е човешко; това, което постоянно дава, е Божествено. Не са лоши тия неща, но не знаеш: Като взимаш постоянно, по човешки ще бъдеш нахранен, а по Божествено – гладен. Ако постоянно даваш, по човешки ще бъдеш гладен, а по Божествено – нахранен. Тогава ще изберете едно от двете: или гладен по човешки, или гладен по Божествено. Ако се храниш по човешки, ще изпитваш Божествен глад; ако се храниш по Божествен начин, ще изпитваш човешки глад. Кое от двете ще изберете, това е ваша работа. Според мене по-добре е човек да бъде нахранен по Божествено, а да гладува по човешки, отколкото да е нахранен по човешки, а да гладува по Божествено.

Коя храна е Божествена? Кой начин на хранене е Божествен? – Майката храни детето си с Божествена храна и по Божествен начин. Първоначално детето не знае да се храни. Майката отваря устата му и слага в нея храна. Който служи на Бога, той се храни по Божествен начин. Идат хора отвън да го хранят. Кога ще ви нахранят по човешки? Как да се храни праведният на земята? – Като говорят лошо за него. Това е Божествен обяд. Той не се огорчава. Каже ли някой, че хората го огорчават, той се храни по човешки. Бъди радостен, даже когато говорят лошо за тебе, за да се нахраниш по Божествен начин. И двата начина на хранене не разрешават въпросите на живота.

И тъй, за да разберете живота и да разрешите задачите си, вие трябва да познавате човешката и Божествената Любов и да направите човешката любов служителка на Божествената. Докато те са отделени и независими една от друга, вие всякога ще се натъквате на противоречия. Искате ли да разрешите противоречията си, сложете човешката любов да служи на Божествената. В това се крие разрешаването на всички въпроси. Не правите ли това, животът ви остава неразрешен и вие ще останете такива, каквито сте сега.

Кога ще дойде новото в света? – Когато човешката любов стане служителка на Божествената. Това трябва да стане доброволно, а не с насилие. Човек сам трябва да застави своята любов да служи на Божествената. Само така ще се махнат противоречията ви и ще влезете в новия живот. Да дойде новото във вас, това значи да се откажете от своята воля и да се проникнете от желанието да изпълнявате Божията воля. Това подразбира влизане в правия път на живота. Да подчиниш своята воля на Божията, това е правото разбиране. Това се отнася до всички царе, патриарси, владици и обикновени хора, до всичко живо в света. Всеки трябва доброволно да се

подчини на Божията воля, да стане служител на Божията Любов. Да служиш на Бога – ето ключовете на живота. Вън от това служене всички ключове са празна работа. За тая цел ти трябва да бъдеш умен и добър. Умен е само оня, който е подчинил своята любов на Божията. Добър е само оня, който е подчинил своето знание на Божествената Мъдрост. Това всеки може да направи.

Казано е в Господната молитва: „Прости греховете наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници“. Ти искаш да следваш Божия път. – Как ще постигнеш това? – Като простиш дълга на своя ближен. Някой има да ти дава нещо. Прости задължението му. Забрави всичко, което ти дължи. Ако искаш да служиш на хората, ще вземеш парите от ближния си. Щом заличаваш дълговете на своите ближни, и Бог ще заличи твоите.

Сега говоря и на млади, и на стари. Първото нещо, което се иска от всички, е да заставите нашата любов да служи на Божията; вашата воля да се подчини на Божията. – Кой е млад и кой – стар? – Според мене стар е оня, който заставя Божията воля да служи на неговата. Млад е оня, който заставя своята воля да служи на Божията. – Кой е красив и кой – грозен? – Младият е грозен. – Защо? – Защото е в процес на оформяване. Красив ли е неузрелият плод? Обаче, като узрее, той става красив. Стремете се към младостта, като непрекъснат процес.

Бъдете вечно млади, да подчинявате своята воля на Божията, да се отказвате от старите си човешки навици, да следвате пътя на съвършенството и красотата. Младият постоянно прилага добродетелите си в служене на Божественото.

Т. м.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 10 януари 1937 г., София, Изгрев.

Книги:
Божествената храна
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
Божествената храна
Той създава (София, 1998)
15 беседи от 27 септември 1936 г. до 14 март 1937 г.
Начало: 05:00

1937_01_13 Мелодия и хармония.
лекция пред общия окултен клас

МЕЛОДИЯ И ХАРМОНИЯ. КРЪГ – ЕЛИПСА, ПАРАБОЛА – ХИПЕРБОЛА

Отче наш.
(Учителят показва картините, които са на катедрата).

Изкуството е нещо, което се придобива. Човек трябва да работи дълго време за да придобие едно изкуство. Тук има гениални работи. Някои линий гениални – в проекция. Гениалните работи ги прави природата, а пък човек само ги рисува.

Вие се обезсърчавате по причина на въртението на Земята. От това произтича обезсърчението. Обезверявате си, понеже Земята едновременно се върти около Слънцето и около себе си. Понеже не разбирате нито единия закон, нито другия. Защо Земята се върти? То е доста дълбок философски въпрос. Защо се върти около Слънцето и около своята ос? Ще оставим тия работи. Ще се спра на друго. Искам да бъда кратък.

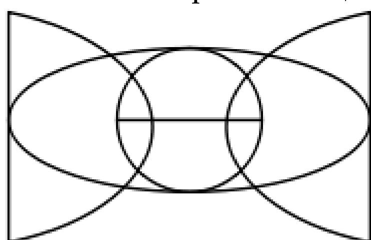

Фиг. 1 Вие сте учили в училището. Има 4 вида криви линии, от които два вида са затворени, а пък двата са отворени. Тия 4 вида криви линии съответствуват на онзи път, по който човек върви. Имате кръг. Той е затворена крива линия. Имате елипса. И тя е затворена крива линия. Имате парабола и хипербола. Те са отворени криви линии. Хиперболата – това представлява Божествения свят; параболата представлява ангелския свят; елипсата представлява човешкия свят; а пък кръгът животинския свят (Фиг. 1).

Някой път вие разнасяте новини. Хубаво е да бъде човек кореспондент, но разнесените работи трябва да бъдат верни.

Кръгът – това е една проекция. От кръга се образува сферата. А пък какво се образува от елипсата? И от параболата и от хиперболата какво се образува? Хиперболата – това е обърнат кръг. На този кръг двете страни са обърнати. Значи преувеличение. Да ти кажат, че тия два кръга могат да се

съединят, непостижимо е това за ума. Как неща, които са противоположни да се обърнат и да се съединят? А пък параболата можем да си я представим другояче: Единият по стеснен кръг да има допирна точка. Това показва, че едната страна е по-далеч, а пък другата по-близо. Но все пак не е завършен. Параболата не е кръг от нашето измерение. Тя е кръг от четвърто измерение, което в сегашната геометрия се нарича от четвърта степен. Елипсата е от трета степен, а пък параболата – от четвърта степен. Вие сте изучавали дескриптивна геометрия. Не е лошо да учите геометрия, и стари и млади. Защото вие сега за сега проучвате само правата линия, нейните функции. Езикът ви е едно шило. Всички сте обущари. Вие учите обущарство. Някои майсторски шият обуща, а други само ями шият, дупчат, дупчат. Някои хубаво шият обуща, а пък някой са прогресирали и правят костюми, дрехи. Все езикът шие дрехите. И онези, на които са ушити дрехите критикуват тези, които са шили, не са доволни. Казвам: Шийте добре, за да няма критика. Но и критиката не е лошо нещо, понеже тя поправя шивача. Едно време шиеха с ръка, а пък сега с машина. Сегашното шиене е по-хубаво, отмерено, но то не е толкоз магнетично, защото е с машина. Едно време беше с игла, и човешката ръка като шие все таки придава нещо друго.

Та казвам: За да смените едно състояние с друго, вие трябва да разбирате онзи основен закон. Притеснявате се. Вие имате един кръг, имате едно животинско състояние. Един кръг, в който се въртите постоянно, обикаляте от една или друга страна; този кръг не се разширява. Дотегнало ви е в този кръг еднообразието – все с този радиус, понеже всички точки са еднакво отдалечени от центъра. И стане животът ви несносен. Тогава трябва да изучавате закона на елипсата. Елипсата има само две допирни точки с кръга, а пък другите точки са далеч от него. Значи като напуснете животинското състояние, вие ще имате с това състояние само две допирни точки. Вие не може да се освободите от животинското състояние. Вие мислите, че животинското състояние означава грубост, вие криво мислите. Не, не разсъждавайте така. То е първичният живот. В онова животно няма мисъл да разбира причините и последствията.

Уж учени сте вие, знаете много работи, но ако ви дадат една тема да развиете: „Каква е разликата между личност, честност и справедливост?“ Какво бихте писали? Аз ще ви дам една дефиниция. Може да отворите речника, има други дефиниции. Може да ги сравните. Можете да отворите който и да е речник, и ще видите какво означават тези понятия. Честността защищава личността на човека, неговата чест. Да бъдеш честен, значи да защитаваш своята чест, окръжаващите хора да имат добро мнение за тебе. А пък да бъдеш справедлив, значи да защитаваш името на Бога, честта на Бога да защитаваш. Справедливостта не се отнася до тебе; тя се отнася до

Бога. То е един велик закон. Ако ти не си справедлив, опорочаваш името Божие. Значи справедлив си не за себе си. Това представлява един широк принцип. А пък честен си заради себе си. Ти казваш: „Аз съм честен човек“. Живееш за себе си. Казваш: „Справедлив съм“. Живееш за Бога, ти искаш в себе си да въздигнеш името Божие. Честността е първата стъпка, едно предисловие на справедливостта. Честността, това е запада на човека. Да бъдеш честен това е залеза на твоето слънце. А пък да бъдеш справедлив, това е елипса. Ти само при елипсата може да бъде справедлив. А при кръга ще бъдеш честен. Това е един закон. Като се изучава устройството на човешкия мозък, ще видим, че мозъкът се удължава към южния и северния полюс. Но тази енергия, която се набира на двата полюса се изявява на екватора, защото двете страни на екватора са по-изпъкнали. Учените хора обясняват, че това става от въртежа на земята. Но всяко едно движение е един разумен акт. Ти не можеш да бъдеш разумен в своето движение, не може да се движиш правилно, ако в тебе разумността не действува, ако не си разумен. Даже по движението може да познаеш, дали един човек е учен, философ, търговец, адвокат, поет, музикант, свещеник и пр. Може да познаеш и какво мисли. Даже и състоянието на другия може да познаеш. Ако някой има събудени груби чувства, това се издава в движенията на пръв поглед. Ще кажете, че това е сложна работа. Че животът е сложно нещо! Има да учиш. Тепърва ще започнете да учите. Още колко други сложни работи има. Ти казваш: „Не искам да се уча“. Ще играете на хорото и пак ще учите. Ако мислиш, че няма да учиш, много се лъжеш. Като мечка ще ви разиграват и пак ще учите. Тогаз ще учиш науката на другите, а не онази наука, която тебе ти е потребна. Казвам: Учете се доброволно, а не да ви карат да играете като мечка. Вие казвате: „Свобода“. Вие не знаете що е свобода. Свободен е разумният човек. Питам: Де е областта на разумността? Разумността се осмисля чрез закона на Любовта. А пък Любовта се изявява чрез закона на Мъдростта. Мъдростта се изявява чрез закона на Истината. А пък Истината се осъществява в живота. То е един кръг. Ти трябва да бъдеш разумен, за да може да влезеш в Любовта и да се ползуваш от онези блага, които тя носи. Никой не може да използува Любовта, да се ползува от нея, ако той не е разумен, или ако няма отмереност. Един не може да стане музикант, ако той няма нещо да обича, да има нещо, което да го подтиква към музиката.

Да вземем едно сравнение. Вземете разликата между източната и западната музика. Източната музика е кръгообразна, а пък западната музика е елипсовидна. Източната музика е мелодична, а пък западната е хармонична. Каква е разликата между мелодия и хармония? Мелодията се занимава с един малък кръг. Кога се занимава човек с мелодия? Когато те ударят, ти казваш: „Олеле мале, кракът ме боли; олеле мале, какво да правя?“ (Учителят пее тези думи и се върти) Това е мелодия. А пък сега

какво е хармония? (Учителят пее следните думи и върви напред „Оздравях вече аз, напред вървя!“) – Значи има разширение. Това е удължаване вече. Следователно, малкият кръг на мелодията е един затворен кръг. А хармонията е отворен кръг. Има отворено пространство, има разширение. Една мелодия в хармонията ти ще я развиеш. Мелодията става едно украшение на хармонията. В съвременната музика ние сме дошли до хармонията и ритъма. Но в хармонията трябва разумност, трябва Любов, трябва светлина, трябва свобода и простор, в който музиката да се проявява. Мелодията се дължи на симпатичната нервна система. Мелодия има и у животните. И животните са правили опита да пеят. Но едвам у човека започва хармонията. Славеят пее, той има мелодия, но колко завъртвания има той на гласа си? Той си пее за ограничителните условия на живота, в един малък кръг. Има известни извивки, украшения. Всички славеи пеят една и съща песен. Те имат някои нюанси, но много малко могат да се различават тези нюанси. Наблюдавано ли е, колко са парчетата, които славеите пеят? (Изброени са до 48 различни мелодии.) А пък колко мелодии има човек? В хармонията колко вида има? Та казвам: При живеенето в едно мелодично състояние се засяга сърцето ти. А пък в една хармония се засяга ума. Следователно, сегашната музика се дължи на човешкия ум. Музиката трябва да ползува не вашите чувства, но вашия ум. Ако ползува вашият ум, ще ползува и вашите чувства. Ония, които искат да чувствуват музиката, те грешат. Не, ти най-първо ще разбереш музиката в нейната същина и тя да ти помага. Защото музиката е един подтик за живота. Човек не може да се облагороди, ако не пее и не свири. Иначе човек ще остане един грубиян, или ще остане един неодялан камък. Не казвам само да пееш, но ти трябва да се интересуваш. Ти трябва да се интересуваш, защото това е един подтик, това е един Божествен импулс. Музиката както е сега, тя е изкуство, но трябва да се разбере музиката и в самия живот. Ако се развие вашият слух, ще видите, че във всичките клетки като работят, има едно пеене. Най-хубавото пеене е вътре в човешкия мозък. Там хармонията е горе. А пък, ако искате мелодия, ще намерите парчета в симпатичната нервна система. Когато мелодията и хармонията са съединени като се съединят мелодията на симпатичната нервна система и хармонията в мозъка и образуват едно цяло, то е едно здравословно състояние.

Хармонично и мелодично ще пеете. В хармонията има разширение. А пък в мелодията има една подробност, специалност, специалист; изучавате някои малки функции.

Та всеки един от вас трябва да има малко понятие за музиката. Например, малко музиканти има, които знаят как се минава от едно мелодично състояние в хармонично, понеже в мелодията има по-големи разногласия,

по-големи мъчнотии. Мелодията се движи в една по-гъста среда. Там човек чувствува болките. Щом запееш мелодия, казваш, че чувствуваш тук, под слънчевия възел влияние. А пък щом ти пеят хармония, ти веднага ще имаш една мисъл, един подтик, енергия за работа. Ако искаш работа, хармония ти трябва, ако искаш съзерцание, да седиш както някои светии са седяли и са съзерцавали, трябва ти мелодия. Светиите са седяли 20–30 години и са разрешавали един въпрос. Какъв въпрос е разрешавал светията? – За чистотата и святостта. Да бъде чист и свят. – 20 години той изучавал закона на мелодията. И той на стари години излиза – 80-годишен – за да учи в живота хармонията. Тогаз той предава мелодия, а пък те го учат на хармония. Грешните хора са по-силни от него. Той е бил страхлив, че избягал в гората. А пък те са седяли на бойното поле на фронта и са се сражавали. А пък той сега отива в тила да им помага. Той си почива 20 години на планина, като един момък, който е бил влюбен в една мома и ходи по стъпките ѝ. И най-сетне момата казва на момъка: „Слушай, стига толкоз, върви сега да помагаш на другите хора!“ – „Аз обичам да те гледам!“ – „Гледай ме колкото искаш, но не само с мене да се занимаваш!“ И момъкът трябва да постъпи така при подобен случай.

Вие имате, една идея, в която сте се влюбили. Вие казвате: „Аз искам да влеза в духовния свят“. Вие не може да влезете, ако не разбирате законите на духовния свят.

Вие трябва да преведете думите на Писанието. Там някои думи са хармонични, а някои мелодични. Не искам да остане сега в ума ви идеята: сега на стари години да бъдете млади! Има някои неща, които на стари години не могат да станат, но има неща, които и на млади години не могат да станат. Колкото едното е невъзможно, толкоз и другото. На младия трябва да му помага майка му, за да направи нещо. И на стария трябва дълго време да му помага младия, за да направи нещо. На млади години старият ще помага на младия, а пък на стари години младият ще помага на стария, и последният ще учи. Какво учи старият човек от младия? Той учи мелодия. А пък какво учи младият при стария? Той учи хармония. Младият като се приближава при стария, трябва да учи хармония. На младия му трябва хармония. А пък на стария му трябва мелодия. Сега, кои са причините? Като млад вие може да придобиете онзи материал, с който трябва да работите. На вас ви трябва материал, с който да работите в света. Каквато и да е идея, за да я турите в проекция, трябва ви материал, едно разположение. Скръбта и радостта са мелодии. Те са нюанси на мелодията. Вие се плашите от скръбта. Скръбта и радостта са противоположни полюси в мелодията. Скръбта и радостта са два полюса. То е една елипса. С мелодията вие се приготовлявате да влезете в живота. като влезете в ума си, вие ще влезете в елипсата, ще се изправите

перпендикулярно и ще почнете да функционирате в параболата, или ще дойдете под влиянието на онази мисъл на напредналите същества, които наричаме ангели, съвършени същества или светии, които са завършили своето развитие. Вие трябва да дойдете под някое влияние, да не мислите, че като мислите нещо, вие ще може да направите нещо. Българската поговорка казва: „С един камък къща не става". Вашето състояние се дължи на чуждо състояние. Аз правя опити. Опитвам едно свое състояние, дали е реално или не. Изваждам едно правило. Едно свойство има снегът, че се топи. Едно свойство има водата, че замръзва. Казвам: „Водата при известни условия замръзва". Водата казва: „Гледай да не ме изстудиш, че аз ще стана толкоз твърда, че и главата ти мога да пукна". Снегът казва: „Има нещо добро в мене. Ако туриш малко повече топлина в мен, аз ставам много мек". Следователно, на онова състояние на снега, тури топлина. На студено тури топлина. А пък онова, което е топло, трябва да го измениш по друг начин. Какво ще му туриш? Тури му повече студена светлина. Умът, той функционира със студена светлина. Умът, е почти без топлина. Но това е в умствения свят. Ако слезеш в сърцето, законът е друг. Трябва да разбираш противоречията. Ще кажеш: „Господ така направи света". Вие ще изучавате света такъв, какъвто Господ го е направил. Защо Господ направил земята да се върти около себе си и около слънцето? То е Негова работа, но вие ще учите. Вие ще учите, че земята се върти и ти ще бъдеш в хармония с нейното движение, когато тя се завърти около слънцето. Иначе ще имаш други стълкновения.

Какво трябва да знаеш сега? Ти казваш: „Аз искам да обичам хората!" Как ще обичаш? За да обичаш, ти трябва да си учил хармония, за да има какво да дадеш. Ако аз не разбирам нищо от хармония и мелодия, какво ще ви дам, какво ще ме слушате? Или ако не бях учил тия работи, които вие не знаете? Вие казвате: „Ти си учен човек!" Аз да ви кажа: Едно време, когато аз исках да се кача на земята, исках да изуча защо тя се върти около оста си и около слънцето. Казах тогаз: „Иначе не се качвам". Исках да зная защо тя се върти, да видя дали ще мога да се нагласа спрямо нея. Исках да зная къде отива тя в своето движение. Като разбрах нейното движение, сприятелихме се със Земята. Иначе можех да се намеря в противоречие с нейното движение. Снизходителен съм към земята. Тя казва: „Понеже Слънцето не може да ме огрее отвсякъде, аз се въртя, за да огрее Слънцето всички малки, дребни същества, да им дам възможност да ги види моят възлюблен, да се проявят, да поживеят и като се уморят, пак ще се въртя, за да си починат". Аз виждам, че тя много умно постъпва. Дава им, после ги туря на легло, събужда ги. Значи много целесъобразно постъпва.

Казвам: Във вашия живот, има едно противоречие. Вие ще дойдете да се нагодите с него, с онази Божествена мисъл. Към волята на Бога трябва да се

нагодите. Бог е създал нещата. Вие трябва да знаете какъв е законът на вашето създаване. Вие чувствувате. Хубаво, но чрез сърцето си вие ще се домогнете най-първо до Любовта. А пък чрез ума си ще се домогнете до Мъдростта. Със сърцето си ще намерите майка си, а пък чрез ума си ще намерите баща си. А пък двамата като се съберат заедно, ще видите какви са отношенията, които съществуват между бащата и майката. Или: Като съедините вашия ум и вашето сърце, ще видите какви са отношенията между ума и сърцето. Умът е едно дете. То е мъжко дете. Син е той. А пък сърцето е дъщеря. Тогаз ще намерите баща си – Духът и майка си – Душата. И следователно, онези ще останат в средата. Те ги обземат. Та казвам: Вие ще бъдете добър за да можете да намерите баща си. Вие, които сте жени, трябва да бъдета добри, за да намерите баща си. Защото бащата иска добродетели. А пък вие, които сте мъже, които мислят, вие трябва да развиете вашия ум, за да намерите кого? Майка си! Те се прекръстосват. Мъжът търси майка си, а пък жената търси баща си. Жените търсят своите бащи. И тъй: Между хората на земята, ония, които вървят по пътя на Любовта развиват сърцето, а пък ония, които вървят по пътя на Мъдростта, развиват ума. Мъжът и жената се сприятеляват за нещо друго: Между едните, които имат придобито в науката на Любовта и ония, които имат придобито в своята наука, става обмяна на придобитото в тях.

Сега вие искате да знаете защо Господ ви е направил, защо ви е дал форма. Сега каквато и дума да употребите в отговор, опорочават се думите. Питате: „Защо съм станал жена?“ Защото не можете да станете мъж! Някой пита: „Защо аз станах мъж?“ Защото не можеш да станеш жена! Не при дадени условия. Обаче, постепенно мъжът може да се превърне в една жена и жената постепенно може да се превърне в един мъж. Какво ще разберете под израза, че тя ще се превърне в мъж? Като се превърне тя в мъж, ще му израстнат мустаци, ако е човек. Но у животните и жените имат мустаци: котката и котаракът. На котката антените са по-дълги. С мустаците, които котката има, тя възприема ония чувствувания на котарака, какво мисли той за нея: чрез антените от едната и другата страна. И котаракът като дойде, и той приема мислите чрез антените. Думата „котарак“ не е хубава. „Кот-арак“. „Кот“ – значи да хванеш котка, котарак. Какво име бихте турили, ако от вас би искал Господ едно име? Какво име бихте турили на кучето, котката, кравата? На буквата „к“ върви!

Ние на български казваме: „ЧОВЕК“. Друг е смисълът на думата „човек“. Други трептения има като произнесеш думата „човек“. Като кажеш веднага чувствуваш едно животно, на което месечината има голямо влияние. А пък като дойдеш до кучето вече там какво влияние има. Върху кучетата има влияние Меркурий. Кучето е меркурианец. Той се съобразява с всичките. Върти си опашката. А пък котката е студена като

месечината. Тя като си намери къща, не я напуска вече. Месечината може ли да напусне земята? Като ѝ кажеш да отиде при коя да е друга планета, тя ще каже: „Мен не ми трябва! Аз съм си намерила една къщичка! Мен ми е добре тук!“ Котката все около човека се върти, а пък кучето може да има много господари. То е меркурианец! Но вие сега не можете да намерите какво има от това, че луната е упражнявала влияние върху котката. На нас месечината ни праща една светлина, която е без топлина. Отлична е светлината на месечината. Тя пречиства. В месечината е хубаво това, че тя изтегля лошите неща от човека. Ако човек знае законите на месечината, тя ще пречиства човека и ще му помогне в живота. Ако ти искаш да научиш чистотата, дръж 1–2 котки в къщи. Всяка къща трябва да има 2–3 котки, за да се научи човек как да се чисти. Котката си прави тоалета, ближе се, ближе се. Отличен характер има. А пък като дойдете до кучето, което е меркурианец и то има отличен характер: отличен пазач е. То пази човека, пази стадото му от вълци. У всяко животно има по една отлична черта. После, кучето е привързано. И като види стария си господар, мърда си опашката. И на новия си господар мърда. На всички мърда опашката си. Една хубава черта е това. Има едно малко изключение, има някои кучета, които си изменят характера – не си мърдат опашките. Добиват един тип на аристократизъм, и като дойдеш, то погледне и казва: „Какво търсиш тук?“ И прилича на стражар. То казва: „Тук няма да влизате!“ Да оставим сега това. Това е затворен кръг. Защо са животните? Ако разбирате кръга, оттам започвате вие, от животинския живот. И всичко онова, което животните са преминали, вие трябва да имате тяхната опитност. Трябва да имате опитността на котката, кучето, кравата, вола, паяка. Всичко това ще ви служи. Да имате тая опитност, за да можете да влезете в човешката мисъл.

Например, вие седите и намирате, че мухите ви безпокоят. Една муха ще принесе на хората повече полза, отколкото вреда. Тия мухи като влезат във вашата стая, въртят се, въртят се, а пък в стаята има доста вредни микроби. Мухата ги събира и ги нагълтва всичките. Случва се някой път, че те ухапе, направи ти инжекция. То е от невнимание. И внесе тия микроби във вас. Не е много учена. Но тая муха изяжда микробите. В мухата намерете един хубав пример, че тя без да знае, ви помага. Следователно, от нея се научете, че тия микроби, от които се опасявате, тя ги нагълтва и нищо не ѝ става. Нейният стомах ги смила. Следователно, и вашият стомах един ден може да издържа на микробите. – Как? – Аз ще ви кажа! Ще имате една отлична, чиста кръв. Микробите не са опасни. Микробите са опасни в своето размножение и ако имате какво да ядат и пият във вас. Ако имате чиста кръв, нито холера, нито чума, нито какъв да е друг бацил могат да ви повредят. Вие ще ми говорите за охтиката. Но нека да имате чиста кръв и охтиката няма какво да яде във вас. Тогаз охтиката умира. Но вие имате достатъчно нечиста кръв и охтичавите бацили вземат периметър, настанят

се и мъчно можете да ги изкарате. Те нападат дробовете. Друго е при чистата кръв. Тогаз ще приложите закона на хармонията. Може да се направи един опит. Един охтичав нека да пее „хармония“ една година, две, три и ще изблъска всички микроби! Разширение да има! Охтичавите хора са много свити и лъжливи в себе си. Той вярва, че ще умре и като го питаш, казва: „Много съм здрав!“ А пък той се лъже. Ако си каже на себе си той: „Хванала ме е охтиката и трябва да се боря“. Тогаз той може да оздравее по-лесно. А пък той не признава това.

Не крийте за себе си вашите погрешки. Изповядвайте ги, за да можете да се справите с тях. Всяка една погрешка, която държите в своето съзнание, ще я поправите. Всяка една погрешка, която е открита пред вашето съзнание, пред вашия ум, сърце, душа и дух ще можете да се справите с нея и тогаз ще се избавиш от едно зло. Ако я скрийте, ще си създадете едно зло. Не крийте погрешките, но ги изправяйте! Ще намерите един път, за да ги поправите. Бог ще ги поправи. Тая погрешка не е нещо лошо. Направил си една погрешка. Няма нищо лошо. Сега да оставим това.

Знанието във вас не трябва да бъде като един гардероб, да имате стотина костюма и всеки един ден да мислите, кои костюми да обличате. Не е необходимо това. 12 часа има един ден. 12 костюма на ден са достатъчни. В един час по един костюм. Сутрин при изгрев слънце малко по-дебеличък. Колкото повече се увеличава топлината, по-тънък костюм. Към обед най-тънкия костюм. И като започне да залязва Слънцето, пак изстива времето и пак ще облечете сутрешните костюми. Това е една възможност. Зимно време да носим по-дебели дрехи, за да спестим топлината, а пък тая топлина е необходима за да можем да работим. Ако няма достатъчно топлина мускулите и мисълта не ще могат да действуват. При сегашните условия известно количество топлина е необходима. Лятно време е потребна известна хладина, а пък зимно време известна топлина.

Трябва да се пази равновесието, което съществува в човека. Не изменявайте вашите състояния. Едно стеснително състояние става причина да изгубите топлината си. а пък при едно разширително състояние, когато си давате простор, топлината ви ще се повърне. И всичките нещастия, които стават у хората, стават от свиването, от незнанието, как човек да пее. Свива се симпатичната нервна система, и капилярите, и кръвообращението става неправилно. Тъй че ще се спрете при едно лошо състояние и ще пеете „хармония“.

Например, вие често пеете „Махар Бену“ . Как трябва да се пее Махар? При пението на „Махар“ ти най-първо ще започнеш силно и полека ще слизаш. „Бену“ – то е закон на посаждането. Слезъл си най-ниско и сега ще

започнеш една крива линия, ще почнеш от слабо към силно. Имате едно слизане надолу и едно качване нагоре. А пък при „Аба“ имате разширението на музиката. (Учителят прави с ръце движение надолу – „Махар“, после движение нагоре „Бену“; и движение настрани „Аба“!) Това е първият пасаж. Като пееш „Махар“ ти отгоре слизаш, от Божествения свят. Слизаш до дъното на живота. „Бену“ – почваш еволюция, да се повдигаш. И като се повдигаш, ще благодариш. Широчина – „Аба“! Слизане, качване и разширение! Това го изисква хармонията. Като пееш непременно трябва да спазваш този закон на кривата линия: слизане, качване и разширение.

В мелодията вие имате един кръг: въртиш се, въртиш се в един замотан кръг. Ще образувате тогаз една елипса. Двете точки на този кръг ще ги разшириш. Имаш трима души приятели, с които не можеш да живееш. Ще намериш още трима души за тях – шест души. Ти ще станеш център. Ще станеш 7. И работата ще тръгне напред. И като избирате приятели, не ги избирайте еднообразни. Един приятел изберете, чийто ум е развит, у втория приятел сърцето да бъде развито, а пък у третия ваш приятел разумността да бъде развита. Намерете един приятел, който е тръгнал по пътя на Любовта, намерете един приятел, който е тръгнал по пътя на Мъдростта, един приятел, който е тръгнал по пътя на Истината. Съберете ги всичките и веднага вашата работа ще тръгне.

Какво разбирате под приятелство? Ако аз съм приятел някому, приятелството трябва да му допринесе нещо. Ако вие сте приятел някому, трябва да допринесете нещо. Тогаз законът е такъв: Ти ще се приближиш до Бога, за да Му дадеш възможност да ти помогне. Има някои работи, които ти не можеш да свършиш. Отвори сърцето си и имай вяра в Бога! Има някои работи, които само Бог може да свърши. Само Бог е в състояние да свърши тая работа. Ти се болен, умираш. Лекарите казват: „Свършено е!“ Всички домашни плачат. Единственият, който може да ти помогне, е Бог. Ако ти отвориш сърцето си на Него и Го призовеш, Той ще се отзове. Казано е: „Призовете ме в ден скърбен, и аз ще ви помогна“. А ти казваш: „Я ми помогне, я – не!“ На какво основание ще кажеш, че Господ няма да ти помага? Не сте приятел на Бога и Бог не ти е приятел. Тогаз няма да ти помогне. Законът е верен. За Аврама какво се казва – че бил приятел на Бога! Имаше една хубава черта – послушание на Бога. Всичкото си богатство, каквото искаше Бог, никогаш на Бог не правеше думата на две. Вие седите и върху това, каквото иска Бог от вас вие си давате мнението. И казвате: „Това не мога да направя“. Вие правите само това, което вие искате. Вие искате да бъдете обичани от Бога. За да бъде човек обичан от Бога, той трябва да направи всичко, което иска Бог от него да направи. Ти направи опит да го направиш! Дали ще го направиш, то е друг въпрос. Но

не се отказвай! Не казвай: „Аз не мога“. Аз сега говоря за една Божествена идея, която прониква във вас. Има идеи, които имат надпис отвън! Аз говоря за златото, не за позлатеното. Всяка една идея ще видите дали е златна или позлатена. Ако е златна, тя е от Бога. Ако е позлатена, тя е от хората. Позлатените идеи оставете настрани, а пък онова, което е от злато, го турете в действие. Вие казвате: „Не ми е дошло времето!“ Все се готвите да идете някъде, все очаквате да ви дойде някоя дарба и все остарявате. И казвате: „Нищо не можахме да направим!“ Вие криво разсъждавате. Пред вас седят още 4 свята! Вие сте във физическото поле. Пред вас са още астралното, умственото и причинното поле. Вие отивате нагоре. Още три свята имате над нас, без физическия. Вие казвате: „На кого ще оставя жена си, децата си!“ Няма какво да се грижите нито за жена си, нито за децата си. Господ се е погрижил. Бог им дава слънце, земята ще ги носи. Въздухът, храната, водата Бог ги дава. Ти не даваш на жена си въздух. Ти казваш: „Какво ще прави жена ми?“ Ами ти какво ще правиш като умреш.

Ние имаме съвсем смешна философия! Ни най-малко не се безпокой за жена си и за децата си! Някой път се безпокоиш за себе си и казваш: „Какво ще стане с мене?“ И затова не се безпокой! Ти казваш: „Аз умирам!“ Не, кажи: „Аз отивам в духовния свят. Този свят го изучих. И като изуча астралния свят, ще се кача в умствения свят, в причинния свят. И тогаз ще се върна на земята за работа!“ Ти казваш: „С такива глупости не искам да се занимавам!“ По-добре с глупости, отколкото без глупости! По-добре е влюбената глупост на младия, отколкото мъдростта на стария! Влюбеният млад има повече знания, отколкото мъдрия стар, който седи със своите предустановени възгледи за себе , какво величие е бил преди време! Оставете едно време какво сте били. Ти казваш: „Едно време бях млад“. Като бяхте млади, защо напуснахте вашата младост? Казваш: „Напущам баща си!“ Защо? Защо напуснахте Бога като излязохте? Защо ни прати Бог на земята? Знаете ли защо? Няма какво да ви казвам сега защо. Пратил ни е за нещо. Та мнозина от вас сте забравили същественото. Един американски професор отива на пощата. Имал едно болезнено нервно състояние и си е забравил името. Той се казвал Джон. Казал му чиновникът: „Господине, моля кажете си името!“ – „Извинете, малко работа имам!“ Тръгва по пътя и мисли. Среща го един приятел и му казва: „Добър ден, мистер Джон, как сте?“ – Благодаря, казва той и се връща в пощата и си взема писмото. И вие сте забравили вашето име. Забравили сте какво трябва да правите. Седите някой път и мислите какво да правите. Та първото нещо: Отнесете се до вашия ум. Ще знаете, че сте дошли да учите. Светлината, която иде във вашия ум, тя иде от невидимия свят. И топлината, която иде в сипматичната ви нервна система, иде от невидимия свят. Щом дойде Божествената светлина, вие ще почнете да мислите. И щом дойде Божествената топлина, вие ще почнете да чувствувате. И щом

дойде Божествената топлина и светлина, вие ще почнете правата мисъл. Тая е връзката, която трябва да направите. Ти казваш: „Аз ще почна да работя!“ Но седиш и мислиш: тук има мъчнотии, там има мъчнотии и напуснеш. Тая връзка я късате понякой път. Решиш да пееш, но си казваш: „Мъчна е тая работа“. Решиш да рисуваш, но казваш: „И тая работа е мъчна“. И най-после дойдеш до най-лесния занаят: да шиеш. Че то е стар занаят. Едно време цяла година е седял ученикът да се учи с игла да боде. Господарят после ще го учи да пришие две парчета на едно място. Сегашните чираци в една година искат да изучат цялото изкуство. Понеже знаете да шиете хубаво, употребявайте шивачеството като едно изкуство. Като знаете да шиете, ще си оправите работите. Като срещнеш някой брат, кажи му нещо хубаво, уший нещо. Тури и малко мекота. Вие в училището как сте се справили с ония учители, които са били строги? Някои се крият, слагат се зад чиновете, за да не ги видят. А пък онзи, който знае, дига двата пръста. А пък учителите са много умни. Те търсят някой, който не знае. Само го дебнат и му казват: „Я излез!“ И той се намира в чудо, свива се. Във Варненската гимназия имаше един Белчев по математика. Той казваше: „Я излез Стояне, да видим ти какво знаеш по математика!“ Онзи излиза и мълчи. – „Много си прост!“ И го разклаща. „Нищо не знаеш“. Онзи приятел го гледа в очите. „Какво да ти туря сега?“ И пак го бута, разтърсва го, пък беше щедър на бележки. „Какво да ти туря? Една опашка ли? Хайде, една тройка!“ Ще го побутне малко ученика. Не изкарваше тия които много знаят, но тия, които не знаят. Ще даде диктовка на учениците. Бутне някой ученик по главата и му казва как да учи, даде му някои наставления, напътствания. Та не се страхувайте от вашите професори. Те не са толкоз строги. Но обичайте ги вие! Ако го обичате вие учениците, той ще се отвори за вас.

Сега вие имате известна идея за Бога. Вие се плашите. Вие някой път мислите, че сте свободни. Често ние сме жертва на известни мисли, които си внушаваме. Гледаш на пътя едно ножче. Не го бутай. Това ножче е опасно. Или някоя монета. Пак не я бутай. Опасни са. Пътуваш из Европа. Някой ще ти даде цигари. Но като изпушиш цигарата, ще видиш, че нищо не е останало в джоба ти. Или ще ти дадат някой бонбон. Яли са попарата някои. Ще го вземеш бонбона и ще го туриш в джоба си. Ще кажеш: „Извинете! Стомахът ми малко не е добре“, и ще се освободиш от сегашните си неестествени мисли и настроения. Няма да бъдеш един ветропоказател – да се менят чувствата ви. Но всяко чувство, което изтича от тебе, трябва да е минало през твоя ум. Неговата енергия трябва да е минала през ума ти. Трябва да искаш и съгласието му, понеже не си сам, който действуваш в света. Вие сте едно съдружие, които сте дошли заедно – по 10 000, 20 000, 100 000 души сте дошли по целия свят. Свързани сте. Ще се спреш. Ти не си председател. Ще питаш другите членове на

сдружението: „Моля ви се, как мислите вие?“ Не бързайте. А пък те ще се допитат по-горе йерархически. А ти веднага направиш погрешката.

Сега коя е основната мисъл, която остана във вас? Ще измените кръга в елипса, елипсата в парабола, и параболата в хипербола. Като дойдете до хиперболата, вие ще повикате Бога на помощ. Има неща, които са крайно противоположни. При параболата ще повикаш някой светия на помощ. Като дойдеш до елипсата, ще повикаш своя ум. А пък като дойдеш до кръга, ще повикаш своето сърце. Или другояче казано: ще повикаш ума си, сърцето си, душата си и духът си. Те са четирите криви линии. Всеки ден трябва да се прави това. Двете външни криви линии са Божествените възможности, а пък двете вътрешни затворени криви линии са живота, който сега изпитвате. Затвореният кръг на животните, много мъчно можем да се справим с него – с тия неследствените черти вътре. Изисква се много голямо знание, за да се справим с тия животински отрицателни черти на цялото животинско царство, които функционират в него. Трябва да има един метод, за да може да се трансформира човек. Това е теорията. Дадох ви някои правила. Вие казвате: „Това аз го зная“. Това, което знаете е много полезно. Но днешният ден изисква нов метод. И утрешният ден изисква нов метод. И сегашният метод, който трябва да употребите, ще изтича от това, което сте имали.

Какво означава тая картина? (Учителят показва една от картините, които като теми бяха сложени на катедрата) От трите зададени картини коя представлява тая? Добродетелта – Този човек раздава, носи кошница. Но колко копчета му турил онзи, който я е рисувал? – 11. Защо не тури 12? И на ръкавите по едно копче – стават 13. Няма да му върви в живота на този човек (в картината). Той казва: „Забатачихме, не вървят работите! Не се продават тия плодове!“ Турил на корема си 11 копчета. Борба. Всичко 13 копчета. Не върви.

Избери най-хубавите ябълки, узрели в градината, тури ги в една хубава, отлична кошница. Това лице подава плодовете с ръка протегната настрана. Не! Ръката при даване не се туря настрани, а напред, по-близо до сърцето! Някой като ти дава нещо, теб ти е приятно. Добродетелта си има своята линия и трябва да я изучим. Тая линия на картината не е лоша, но тя казва: „Не ми върви“. Не му върви, понеже е направена по закона на месечината. Тя е лунен тип. Тя очаква 100%. Турците казват: „Сметката, която си правя, не излиза“. (Учителят показва друг лист)

В този лист първата рисунка представлява добродетелният, втората влюбеният, а пък третият брои милионите: навел си главата и казва „Може да ме оберат!“ Този, който е рисувал тая картина е бил в Египет. Това е

египетският маниер на рисуване. Сега е влязъл в европейската култура.

Сега ще наблегна на две съществени неща. Много да се говори е лошо нещо. Много да се говори е лоша работа според мен. Аз считам лошо в този смисъл: Например, някой не е готов да разбере. Натрупване става. Забелязвам, че някой път известни идеи внасят известно разочарование. Казвате: „Де е Господ? Къде да Го намерим? Животът е такъв! Остаряхме, гладни сме!“ Ти си остарял по следната единствена причина: То е внушение, че си остарял! Ти мислиш, че си млад. И то е внушение. Ти мислиш, че си възрастен, че си учен. Ти вечерно време сънуваш, че мушкаш неприятел. Събуждаш се и виждаш, че няма никакъв неприятел. Каква илюзия! Разправяше ми един познат: Вечерно време сънувал, че мушка някого. Мушка го, но никаква кръв не изтича. И той му казва: „Аз съм една сянка. Защо мушкаш? Не бивай толкоз будала!“ Ние в живота мушкаме сенките и страдаме от фикс идеи. Ти си фиксирал идеята, че трябва да те обичат. Че има кой да те обича! Нима не те обича въздухът, хлябът, водата? Обичат те! Какво искаш повече? Другите неща от тебе зависят, от тебе зависи да те обичат хората! Имай един хубав език! Имай един хубав поглед. Някой път ние седим и не искаме да падне честолюбието ни. Че и онзи човек насреща има своето честолюбие! Тогаз като пазим своето честолюбие да бъдем справедливи и да пазим и неговото честолюбие. Двама души вървят по един път. Единият върви и не отстъпва. И другият – също. Бъдете един човек, който отстъпва на другите. Ти си учен, почтен човек. Ако искаш да покажеш, че добре мислиш за някого, отстъпи на други мястото си, не взимай първото място. Чакай благоприятни условия. В клас учителят изкарва учениците си. За да се покажеш един даровит ученик, остани последен. И ти кажат: „Стани да пееш!“ И пееш. Или: „Стани да решиш задачата!“ И я решиш. Тогаз ще се повдигнеш пред очите на всичките ученици. Този излиза, не знае. Онзи излиза, не знае. Ти излизаш и решиш. Ти чакай последен. Не искай ти пръв да излезеш. А пък друг излиза пръв, а пък се връща последен. С други думи, онова, което знаете, да можете да го направите. Малко да знаете, но да знаете да го направите.

Сега да изпеем „Махар Бену“. Сега турете идеята, че „Махар“ е благословението на Бога, което слиза и достига до нас. „Бену“ е благото, което придобиваме и го възнасяме нагоре. И „Аба“ е приношението, което трябва да принесем. Тъй да го изпеем, с израз. Това, което иде отгоре, това което издигаме отдолу и това, което принасяме, всичко това да образува една форма. (Учителят изпява „Махар Бену“ до края) Това е вашето пение. Сега ще го изпея както трябва, с израз. (Учителят пее) Може да се изпее още по-хубаво. За себе си да го изпеете, за да се ползувате. Като изпеете песента, вие ще се ползувате. Аз като пея, гледам това, което пея да го

изпея хубаво. Защото считам, че като пея хубаво и го харесам, то и другите ще го харесат. И ако аз не го харесам, то и другите няма да го харесат. Изпейте го веднъж, дваж, три пъти. За себе си пейте. Ще направим музиката като една динамическа сила, един път за постижение. То е едно благо, което Бог ни е дал една възможност, с която трябва да си служим. Ти си обезсърчен. Попей си! Скръб имаш. Пей мелодия! От мелодията трябва да преминеш в радост. От елипсата ще влезеш в хармонията. Сега нямам време. Някой път аз искам да ви покажа разликата, да ви дам преходните степени при свиренето или пението. Как мелодията минава в хармония и хармонията как може да мине в мелодия. Трябва да стане едно трансформиране вътре. Някой път нямате разположение да работите. Някой път имате разположение да работите, но искате изведнъж, нямате търпение. Във всяка една работа човек трябва да има търпение. И няма да имате ония предвзети възгледи. Предвзет възглед е например, когато вие искате да знаете какво мислят хората за вас. Хората мислят за вас това, което те мислят за себе си. Те не могат да мислят повече от това. Всеки един мисли за другите това, което е самият той. Влез при един учен човек, който е благороден, има знания. Той като те види, веднага ще види хубавите работи във вас. Той ще види лошото, но не се спира върху това. Умният човек не се спира върху лошите черти. Той вижда една слабост, но зад тая слабост се показва една дарба. Някой човек много разпилява, но умният човек вижда, че в това има нещо хубаво. Той вижда, че при тая черта му трябва един ум. Той разпилява, той сега раздава дето трябва и дето не трябва. Но една хубава черта има той в основата. А пък щом влезете при един човек, който е невежа, той мисли да не го излъжеш. Аз съм наблюдавал у българите. Един стар българин, който има опитност, с дебели вежди. Той като те гледа казва: „Не мисли, че ти можеш да ме излъжеш. Мен са ме лъгали. Аз имам опитност.“ Аз се поусмихвам. Казвам му: „Как си дядо! Много голяма опитност имаш! Лицето ти внушава нещо хубаво!“ Той пак ме гледа. Иска да знае с думите си дали го мажа нещо. Казвам му: „Имаш няколко синове, много са добри. Много ги харесвам синовете ти. После имаш една дъщеря отлична, както виждам. Жена ти хубаво е сготвила. Стара е, но хубаво се носи, спретната е“. Той ме погледна и после от положението с навъсените вежди взе едно естествено положение. Казвам му: „Аз не искам да те стеснявам. Аз на твоите години още не съм дошъл. Млад съм. И виждам, че мога да науча нещо хубаво от тебе. Я ми разправи как беше ти на млади години. Вашият живот как беше тогаз? Сегашните млади ни най-малко не приличаме на тогавашното време. Вие как живеете. Ние покръшнахме малко. Сега не прилича на тогаз“. Той започна тогаз историята си. То е един повод за разговор. Виждам, че този дядо е умен. Той разправя. Аз го слушам с всичкото си внимание. Той има здрави, солидни мисли. И старата баба ми разправя много хубави работи. Та най-първо между вас в класа липсва едно нещо:

Вие не се познавате. Имате едно желание – всеки иска да изпъкне. То е хубаво. Не е лошо нещо, но изпъкването си има своето време. Онова, за което ти си роден, никой не може да ти го отнеме, никой не може да ти отнеме правото. В природата има един закон, помнете това: Никой в света не може да ти отнеме правото. Щом Бог е определил да израстнеш, да направиш нещо, целият свят да е против теб, стига ти да не грешиш, то ще стане. Ти можеш да имаш хиляди неприятели, но всичко това ще се случи, което Бог е определил. Ако пък нещо не ти е определил, то ти и да се мъчиш, няма да ти върви. То е все едно да изринеш сняг един метър зимно време, че да ореш и да сееш. Ти ще прокопсаш и никой няма да те види.

Имай вяра! Питаш: „Дали Господ е вложил в мен нещо?“ Вложил е един отличен ум, едно отлично сърце, една отлична душа и дал ви е един отличен (дух). Имате отлични неща. Пазете ги. Само така ще бъдете мощни. Какво ще ви залъгвам сега! Ти казваш: „Аз съм прост“. Аз бих желал ти да си прост, но не сте прости. Вие казвате, че сте прости, но като ви кажа, че сте прости, вие се обиждате. Някой път казвам на себе си: „Много си прост, че вярваш на тия хора!“ И после си казвам: Какво да правя да не вярвам? Ако не вярвам, че той е добър, ще трябва да вярвам, че е лош. Кое е по-добро? И едното и другото ще ми причини вреда. Вярвам, че някой е добър. Той идва при мене и се моли да му дам. Вярвам, че някой е лош. Той си изважда кобура и казва: „Всичките пари дай!“ Кой човек да ме срещне? Добрият или лошият? Добрият, разбира се! Излъже ме някой. Казвам: „По-добре, че с малко се освободих!“ Като ме срещне някой, казвам: „Няма да ме лъжеш! Ако ме излъжеш, ще ти дам по-малко. Ако не ме излъжеш, ще ти дам повече!“ Не лъжете Бога, защото много малко ще ви даде. Кажете Му нещата така както са! Не се оправдавайте! Кажете Му: „Това направих! Направих зло! Нямахме лошо намерение, невежество имахме и ще поправим! Каквато е волята Божия. Ще направя работата!“ Искрени трябва да бъдете! Не се оправдавайте. Пред умния човек няма защо да се оправдавате. Нарисувал съм една картина. Написал съм нещо на френски, английски, но не съм го написал както трябва. Казват ми: „Толкоз невежа ли си?“ Ще им кажа: Едвам сега уча английски. „Как така?“ – Нов език е. Вземете ме за езика на природата. Там е друго. Него го знам. Но във френския език си има особеност – носовото произношение, в немския – гърленото. Всеки език си има своите свойства. Някои хора изучават повече езици. Не са даровити всички хора еднакво. Един за една година отгоре може да научи един език.

Казвам: Изучавайте Божествения език. Всеки един език е хубав: френски, английски, немски, италиански. Защо е хубав? Защото всеки език е отворена врата, за да влезеш във връзка с тия хора. Ако искате да станете умни, практични, изучавайте английски. Ако искате да имате маниери,

външна обхода, етикет, изучавайте френски. Ако искате малко мекота, изучавайте италиански, за пението. Ако искате да дадете на характера си малко енергичност, изучавайте немски. Немецът като се хване, като някой молец – рови, рови! А пък, ако искате да изучавате новото, изучавайте руския език! Това са възможности. Във всеки един език Божественото се проявява по особен начин. Всички езици са области, в които се проявява Божественото в света. Ще кажете сега: „У русите е комунизмът." Вие оставете комунизмът. Той не е опасен. Какво има комунизмът? Той е една вода, която слиза отгоре. Всичко помита. Но като слезе в полето, утихне и пои градините. Фашизмът, комунизмът, всичко това са начини Божественото като дойде, всички тия учения служат на Бога, нищо повече! Философи, поети, мъже, жени всички служат на Бога! Няма никой, който да не служи на Бога! Един комунист казва: „Прилагаме учението на братството". Много хубаво. Фашизмът казва: „Старото запазваме". Много хубаво. Някой казва: „Той е безверник". Няма безверници по света. Има вярующи в разни системи. В едно учение ти си безверник, а пък в друго учение ти си вярующ. Но всички чувстваме, всички мислим, всички работим, всички дишаме, всички пием, всички ядем. По какво се различаваме? Няма никакво различие! Та ученикът трябва да има една широка идея в душата си. Господ казва: Не критикувай, което Бог е допуснал в света! Щом нещо е станало Господ го допуща. То е турено временно на сцената. После се двига. Всяка неприятност, която идва във вашия живот тя е временно дошла. Или болест, или неразположение, или загуба! Ако вие по този начин разсъждавате, всичко в света ще се превърне в добро. Някой път сега вие седите и казвате: „Какво ще правим? Никак не живеем добре!" Много добре живеете, само че приходи нямате. Работите, отлично работите. Като си направите баланса, нямате никакви приходи! Не че не живеете добре, но приходи нямате. Пари нямате. Защо ви са парите? В много хубаво състояние сте. Тук имаше един брат. Той изучаваше труда. Но отиват и му задигат всичките инструменти и той остава без пособия. Казвам: „Как те обраха?" Казва: „Не знам!" Всичко му задигат. И той сега трябва да ги намери, да ги купи пак от тях. После, нямайте едно окултно Учение като средство да преживеете. Една религия да ви бъде връзка, да дойдете в съобщение, да имате връзка с невидимия свят, или да имате връзка с добрия свят, със света на Любовта. Той е реалният свят. Много реален е той. И той не може да се опише, докато не го видите! А ако ви заведа там, мога да ви го опиша, но тук как ще ви го опиша?

Има една аксиома. Един от египетските мъдреци казва: „Както е горе, така е и долу". Това е писано погрешно. Както е горе, така е и долу, но както е долу, не е така горе! От земята не можеш да видиш как е направено небето. По устройство на небето не можеш да познаеш как е устроена земята, но

по устройството на земята не можеш да познаеш как е устроено небето. Трябва да видиш и горе, и долу. Като слезе горното, ще живее както е живяло горе. Долното като се качи, ще живее както е живяло на земята. Тогаз пояснявам така: Бог като слезе на земята, ще живее като човек, а пък ти като се качиш на небето, ще живееш като Бога. Но Бог като живее като човек, ще живее с познания – познания има у Него. А пък ти като отидеш горе, ще живееш като Бога, понеже там всичко е съвършено. Всичко, каквото бутнеш, ще ти върви. Всичко е уредено. Всички окръжаващи хора ще живеят в тебе, като че те живеят в тебе! Те ще те накарат да вярваш, че те живеят в тебе, като направиш нещо, те ти се притичват на помощ и ще живеят в тебе. И тогаз ще кажеш: „Аз съм могъл да живея добре!" А пък на земята Господ като слезе, трябва да живее в нас, понеже Той като има всичко, за Него животът не съставлява мъчнотия. Той знае как да приложи законите. Той разбира законите, знае как всичко да изправи. И като слезе на земята Господ ще изправи всичко! Затова казвам: Оставете Бога да работи на земята във вас. А пък като се качите на небето, вие ще работите в Него, в Бога! А на земята ще оставите Бог да работи във вас, а пък вие ще Му помагате като асистенти. Не да му давате съвет: „Тъй не се прави, инак не се прави!" Не! Той като дойде ти ще бъдеш асистент

Сега аз мислех да ви свиря (Учителят беше донесъл цигулката), но ви уча на шивачество. Малко не е хубаво изкуство. Колко часа? Два часа. Колко спечелих? Нищо не спечелих, но изгубих си времето. Два часа изгубих. Всеки от вас задигна нещо и го носи. Ще каже някой: „Учителят много говори, но Той пропусна там нещо. Тъй трябва да каже." Тогаз приличате на онзи българин, който женел дъщеря си, той бил чорбаджия. Повикал гости. И като излизали, на всички сватбари им давал по една крина жито. Един казал: „Твоята крина беше пълна догоре и издута на могилка отгоре, а пък моята беше изгладена, изравнена отгоре с литъра."

Божията Любов носи пълния живот! (три пъти.)

6 ч. 55 м.

Гимнастически упражнения.

Небето ясно. Хладно.

XVI година.
7 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 13 януари 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1937_01_15 Гладни и сити – единение и разединение
лекция пред специалния клас

ГЛАДНИ И СИТИ. ЕДИНЕНИЕ И РАЗЕДИНЕНИЕ

„Отче наш“

Имате ли тема? – Да. Каква? – „Какво аз зная“. Нека двама-трима души прочетат темата си.

На какво може да уподобите Знанието в Живота? На ред неща може да го уподобите. Знанието е това, с което човек разполага, то е капиталът, на който можеш да разчиташ. Знанието може да има приход – всеки капитал има приход. Само че заблуждението някой път е в това, че очаквате от туй, което знаете, по-големи лихви или приходи. А случва се, че понякога никакъв приход не може да дойде и тогава се разочаровате. Не, Знанието си е Знание, капиталът си е капитал, трябва да го турите в обръщение и да бъдете умни. Всички влагате капитала си там, дето не трябва. По някой път изгубвате от капитала си и вследствие на това се огорчавате. Не влагайте капитала си там, дето ще изгубите. И аз наричам Знанието майката на нещата. Ти гледай да не изгубиш майка си; ако изгубиш майка си, отиде вече.

Сега, може да имате разни възражения, това е друг въпрос. Можете да мислите както искате. Знанието, което имаш, ти ще го провериш с ума си, със сърцето си и с волята си. Знанието навсякъде може да се провери, т. е. туй, което човек знае, може да го приложи. Може да имаш някакви понятия, някакви теории, хипотези, но те са неща, които в бъдеще могат да се проверят. Да кажем, имате понятие за музиката, но всъщност в какво седи музиката? Музиката е един вътрешен подтик, определен подтик, музикален подтик. Когато дойде този музикален подтик, той се отличава с това, че всички състояния, които обезсърчават човека, изчезват. Сега, може да кажете, че у някой човек звучи някоя тъжна песен. Туй тъжно състояние е вметната материя, то не е музика, музиката дава друго настроение. Музиката е форма, изявление на самия Живот. Когато Животът губи тази форма, какво става с него? Прозаичният живот е по-малко музикален, поетичният живот е повече музикален, а духовният живот е музикален. Вие искате да отделите живота си – тъй да го оголите, че да останат сухи кости. Че това не е Живот! Животът трябва да бъде облечен, не само да има оголени диреци, а да има мускули, нерви, мазнини. Много работи трябват на Живота, за да се прояви.

Една от страните на сегашния ви живот е, че се обезсърчавате. Кои неща обезсърчават човека? Вие се занимавате с аритметика, да кажем

умножавате 2 по 3; на колко е равно? Или умножавате 3 по 4, или умножавате 5 по 7. Казвате: „Това е механична работа". Ако двама души работят по три часа на ден, колко работа ще свършат? Те ще работят шест часа. Две еднакви души в Природата не могат да работят, както два десни крака не могат да работят. Ако имаш един десен и един ляв крак, те вече могат да работят – може да се изходи едно място. Човек, когато ходи два дни по три часа, колко ще изходи? 6 е число, което показва изходеното вече. Добре, тогава тия двама, които работят, мисълта им и състоянията им еднакви ли са? Не , различават се. Ако вие сте чувствителен, ще знаете и работата, която те са изработили, и мястото, през което са минали. Ще знаете кой е минал, дали е бил мъж или жена, откъде е вървял мъжът – отдясно или отляво. Едно куче по стъпките познава господарят му откъде е минал. То ще ходи по стъпките на господаря си, ще обикаля.

Не е безразлично какво вие мислите. Казвате: „Аз мога да си мисля каквото си искам". Ти в даден случай мислиш това, което си, а не мислиш това, което не си. Пък ако искаш да се учиш, трябва да разбираш нещата. Например, имаш един приятел; ти трябва да влезеш в неговото положение, за да го разбереш. И никой не може да те разбере, ако не влезе в твоето положение. Вие не се заблуждавайте или да употребявате други думи. Не си туряйте дума, която ще ви постави в крива посока. Вие седите и казвате: „Ако аз бях в тази форма, щях да постъпя другояче". Хубаво, да допуснем, че аз мога да ви дам каквато искате форма; кажете ми сега каква форма искате? Нали някой път искате друга форма, а не тази, която имате? Кажете ми коя форма искате, за да ви я дам, но тази форма, в която да няма погрешка. Аз бих опитал. Ако дойде един художник, който рисува гениално, накарайте го да тури на картината основните черти на човешката Добродетел. Не може да ги тури; той ще нарисува красиво облечена форма, но Доброто го няма вътре. Тъй че в дадения случай изкуството не е само да рисувате в Живота, но трябва да внесете Доброто в себе си. Трябва да знаете. Аз мога да внеса мекота в леда; на един лед казвам: „Аз мога да изменя твоето естество". Имам една кибритена клечка, имам и една лампичка, запалвам я, турям леда в една паница и лампичката отдолу – ледът става мекичък, изменям естеството му и той става подвижен. След това казвам: „Пак мога да изменя твоето естество". Отнемам топлината и той веднага пак става лед.

Та сега, вие мислите, че знаете това изкуство. По някой път вие разтопявате леда, по някой път вие замразявате водата. Казваш: „Аз мразя някого". Да мразиш, значи да го заледиш, да го замразиш – туй значи думата „мразя". Обичаш някого – искаш от лед да го направиш вода. Той ще стане мекичък, пластичен, каквото искаш ще направи. Щом е вода, готов е на всички услуги за теб – дето го капнеш, там ще слезе. Казвате: „Това така ли

е?“ – Идва съмнението. Аз нямам нищо против всички възражения, те са на място. Туй, което знаеш, то е на място. Но ако вие имате раница и сте добре въоръжен, а трябва да минете през една дупка, питам можете ли да минете тъй, както сте въоръжени? Какво трябва да направите? Ще снемете оръжието си, раницата си и ще минете без оръжие. Някъде в Природата има много малки, тесни дупки, през които трябва да минете. Какъвто багаж имаш, ще го оставиш, ще остане само същественото. Ще оставиш пушките, ще оставиш ножа, ще оставиш горното палто, ще останеш само с тънки дрехи, ще минеш през дупката и като минеш оттатък, ще изтеглиш сабята и пушката. Щом минеш през тази дупка, пак има широк свят. Понякога се случва, че оттатък има митница – хващат те и казват: „Ще платиш, има мито за пушката; тази дреха е нова, и за нея ще платиш“. Та страданията, които сега имате, се дължат на това, че когато минавате през тесните дупки, хващат ви митничарите и казват: „Плащай!“ Колкото мито да платиш за тези неща, в новия свят те няма да ви послужат, там има много по-хубави работи. Ами представете си, че влизате през тази дупка в нов свят и носите разни консерви, а там има всички видове узрели плодове, питам вашите консерви какво ще ви ползват? Онази кола с тенекета какво ще ви ползва? Там има узрели круши, ябълки, защо ви са консервите. Оставете ги зад дупката... Сега, тази мисъл нека да седи в живота ви. Сравнявайте.

Когато говорех онзи ден, една сестра се обезсърчила и казва: „Аз се обезверих, не зная в какво да вярвам!“ Казвам: това не е вяра, това е наука. Вярата е онова същественото, реалното. Тя досега считала, че кръгът е идеалното, а пък аз го направих нещо животинско. Тя не разбира разсъжденията. Кръгът, който е идеален и е Божественото, слиза да помага на животните, слиза там, защото трябва да ги пази. Не турят елипсата, защото елипсата сега се учи от кръга как да помага. Тя е излязла от едната и от другата страна – наблюдава какво правим, може да определя. Сестрата казва, че понеже при животните съм поставил кръга, работата излязла бамбашка. Божественото трябвало да вземе друго място. Хубаво, Божественото, когато слиза да ни помага, става ли като нас? Бог ли става като нас или ние ставаме като Него? Огънят, когато слезе при дървото, става ли дърво? Не, огънят не става дърво, но огънят си е огън. Дървата какво стават? Дървата горят, горят, нещо отива в огъня, а пък една част от дърво става на пепел.

Та аз искам да ви кажа: не туряйте съществените неща, реалните неща, те са неизменни. Във всеки един човек има нещо, което е неизменяемо, то е същественото на човека. Вие се дръжте за туй, реалното в себе си. Вън от реалното има нещо, което постоянно се мени и променя, и вие на това обръщате внимание – в туй седи културата на човека, на неговото

развитие. После, не само вие обръщате на това внимание, но всички хора. Да кажем, че един поет е писал нещо. Като говорим за поетите, ще знаете, че те имат три степени: обикновен поет за народа, талантлив поет и гениален поет. Представете си, че един гениален поет е писал нещо, а хората не го оценяват. Не че не го оценяват, но тия хора са малки деца по на 4-5 години; той писал отлични работи, но тия деца вземат написаното, а не го разбират. Има ли някаква погрешка, че този човек писал неща, които децата не разбират? – „Аз съм написал, та тия деца, като станат възрастни, да четат". Поетът не трябва да бърза; неговата погрешка е, че той бърза. Тия малки деца не са за неговата поезия. Ще дойде време, те ще станат възрастни, ще могат да разбират поезията му. Някой път вие се смущавате, че хората не могат да приемат вашите идеи. Не се смущавайте, тези хора са още деца, те си имат залъгалки. Туй, което очаквате, след време ще дойде. След пет, десет, петнадесет, двадесет, тридесет години то ще дойде на Земята. Тъй трябва да разсъждавате. Понеже разсъждавате материалистично, затова се намирате в трудно положение.

Казвам: когато умножите 3 по 4, това са динамични числа. В обикновения, във физическия живот процесите са други. Ако умножиш 3 по 4, знаеш ли какво ще стане? Представете си, че това са дванадесетте зодии, през която Земята минава. Но когато се върти Земята, и ти ще минеш през всичките зодии. И като минеш през всички тях, какъв ще бъде халът ти? Като минеш през зодията на Телеца, какъв ще бъде халът ти? Като минеш през зодията на Лъва или на Овена, като минеш през Скорпиона или през Стрелеца, или през Риби, или през Водолей? Вие печелите едно. Числото 12 в обикновения смисъл е много просто: дванадесет гроша, дванадесет лева, дванадесет зодии в годината. Колко годишни времена има? Четири годишни времена по три месеца – дванадесет. Разделят зодиите на кардинални. Сега, ако един човек е роден в зодията на Овена, какви качества има? Нали сте учили, тук има астролози, кажете какви качества ще има? – Реформаторски. Реформаторството засяга неговия мозък. Но в Природата вие не може да умножите 3 по 4. В Природата можеш да умножиш, само ако обичаш. Ако обичаш някого, ти може да му дадеш, ти може да го заведеш в къщата си. Ако не го обичаш, умножение не можеш да направиш. В Природата не можеш да кажеш, че 3 по 4 е 12. Ако една ябълка не те обича, тя нищо няма да ти даде и казва: „Аз не мога да умножавам". Не, само Любовта е, която умножава нещата. Ако имаш този закон на Любовта, ти можеш да умножаваш. Някой казва: „Аз съм научил умножение". Да, умножаваш, но без да се умножава. 3 по 4 е 12, например трима души имат по четири вола – това са дванадесет вола. Но дванадесет вола имат хората, а аз нямам нито един вол, само правя сметката на хората. Ти не можеш да умножаваш чуждото – те си го знаят, нямат нужда от твоето умножение. После, ти не можеш да бъдеш астролог, не можеш и

учен да бъдеш, ако не обичаш хората – един човек не се открива пред теб, ако не го обичаш. Ако го обичаш, веднага можеш да говориш с него, понеже със своята обич хвърляш Светлина върху него. Тази твоя Светлина го осветява и можеш да видиш как е създаден. Като не го обичаш, ще бъде тъмнота и той ще бъде непознат за теб. Някой път искате да познаете някой човек. Не може да го познаете, ако не го обичате; щом не го обичате, той е затворен за вас. Туй е разбиране. В музиката е същото: не можеш да бъдеш музикант, ако не обичаш музиката. Ти не можеш да бъдеш поет, ако не обичаш поезията; не можеш да бъдеш учен човек, ако не обичаш науката. Трябва да обичаш всички отрасли, които съществуват в Природата – тогава имаш възможност да се ползваш от благата, които са там.

Казвам сега: това са новите възгледи, които трябва да имате. Вие седите и без да обичате нещата, искате да ги познавате. Тогава седите и гледате един красив и някак въображаем живот. Някой иска да отиде в Небето. Можеш да отидеш в Небето, щом имаш Любов. Щом нямаш Любов, никъде не можеш да отидеш – ти си без пари, без капитал, а без тях никъде не можеш да отидеш. Здравият човек навсякъде може да отиде, но болният, който очаква да го водят с количка, къде може да отиде? Някои хора очакват като инвалиди и казват: „Ако имаш вяра...“ Никъде няма да отидеш – вярата подразбира съвсем друго нещо.

Та, вие съвсем сте загазили. Загазили сте знаете ли в какво? Защото искате да имате един красив и богат живот, искате да се оправи животът ви без Знание и Любов. Тогава се сърдите на Провидението, сърдите се на приятелите си, сърдите се на баща си, на всинца се сърдите – на условията, на държавата, на строя и казвате: „Не се живее!“ Може да се сърдите, нямам нищо против това. Ако три дни се сърдиш по шест пъти на ден, какъв ще бъде резултатът? 3 по 6 е 18. Какво ще ви допринесе сръднята – три дена по шест пъти като се сърдиш, какво ще спечелиш? Представете си, че всеки ден строшаваш по едно шише с розово масло: разсърдиш се, удариш шишето, т. е. за шест дена строшиш осемнадесет гърнета. Колко струва едно гърне с розово масло? Да направим сметка, това е реалното: като счупиш осемнадесет шишета по един килограм, а едното кило е по 35 000 лева, колко ще струват всичките? Аз ви навеждам на една нова мисъл и казвам: три дена по шест пъти на ден е осемнадесет – вие сте изпочупили осемнадесет шишета с розово масло. А колко пъти само с вашата сръдня сте изгубвали най-хубавото. Имал си хубаво чувство, което струва милиони; ти се разсърдваш и туй чувство изчезва някъде – отиде розовото масло, блъснал си гърнето, няма го! Мъчно ти е, мъчиш се в душата си. Добре, да допуснем друго положение: ти си учил три дена по шест часа – осемнадесет часа. Например, три дена си изучавал закона на Любовта. Три

деня по шест часа си научил по един закон и вече можеш да направиш един малък опит. А пък един от законите, които си научил, е: когато човек се сърди, да знаеш как да му отвориш сърцето – като го бутнеш с този закон, той става щедър и разположен, дава колкото искаш, въпрос не прави, не пита. Ако вие разбирате тия три закона, нали съвременната криза ще се махне?

Да кажем, някой от вас е учител, директорът или инспекторът – много е взискателен, може да направи такава ревизия, да даде такива показания, каквито не трябва. Но, когато го бутнеш по сърцето, той става разположен и пише показания: „Идеална учителка, такава учителка не съм срещал!“ Казвам: изучавайте положителното и отрицателното. Вие повече изучавате отрицателното. Вие искате нещата да стават и се сърдите, ако не станат. Детето ще се разсърди на майка си, че не му дала хляб с масло – то иска и ще я застави да му даде хляб, намазан с масло. Идва майката, погалва го, даде му, но това не е наука. Ти на майка си можеш да се разсърдиш, но представи си, че ти си войник, а офицерът е майка ти. Ако войникът се разсърди, дали ще има пак масло? Веднага ще иде в карцера за три дена. При майката сръднята минава, ще му даде масло, но ако се разсърди при офицера, ще иде в затвора.

Сега, някои от вас се сърдят на Господа. Малко хора съм срещал, които да не се сърдят на Господа, че не ги направил такива, каквито трябвало да ги направи. „Не ми е дал Господ – казва, – имаше в мен нещо, ама не ми е дал Господ онова, което искам“. Трябвало нещо да му даде. А пък той не знае, че Господ е намислил нещо по-хубаво, по-мощно да му даде, Господ е предприел нещо велико заради него. Но понеже туй, което Господ е намислил, е неразбрано, понеже Господ ще му даде нещо по-хубаво, той се сърди преждевременно, че не му е дадено нещо. А то сега не му е времето да му го даде. Например, вие искате да сте богати, без да имате знание. То е все едно да искате да ядете много, когато стомахът ви е разстроен. Питам какво ще ви ползва това ядене? Когато стомахът ви е разстроен, не ви трябва много ядене, диета ще пазите. Яденето подразбира едно здравословно състояние, че онова, което ядеш, да ти е приятно. Ако имаш изобилна храна, твоят стомах не може да я възприеме и тя е безполезна е в дадения случай. Богатството е безполезно и вредно в случай, когато ти не си готов да го използваш. Природата не търпи да влагаш капитала в банката някъде. Всяко нещо, което имаш, трябва да е в оборот – такъв е законът в Природата. Всякога, когато престане този оборот, явяват се ония състояния, които сега имаме – неразположение на духа.

Сега, вие какво искате, какво да умножавам сега? Умножението в Природата е друго. И когато двама души имат обмяна на мисли и

започнат да вършат нещо, това е един друг процес. Умножаването е един процес във физическия свят, това е само за изяснение. Но в Природата процесите са други: да се умножи, да се събере или да се извади една добродетел – съвсем друг смисъл има това. Казвам: ако в Живата Природа събираш, числата имат друг смисъл. Числата 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 – всяко от тях има особени черти. Следователно, за да впрегнеш един кон на работа, ти трябва да познаваш неговото естество. Например, трябва да му туриш седло, за да се качиш; ако няма хубаво седло, конят ще те хвърли. Ще туриш хубаво меко седло и като се качиш на гърба му, ще бъдеш внимателен. Ако направиш погрешка, конят пак ще те хвърли. Сега, това са външни обяснения. Това нека остане за вас, за вашата мисъл, няма какво да разправяте. Чакайте да видите какъв смисъл имат числата.

Суеверието е безпредметно. Суеверието на хората от какво произтича? Българите във вторник и в петък не работят, казват: „Не върви работата“, а понеделник, сряда, четвъртък са щастливи дни. Все има някаква наука, има някакъв повод, поради което едни дни да ги считат за щастливи, а други – за нещастни. Разбира се, в сегашния свят и в петък карат машините да работят; войниците също не гледат на дните – например, вторник за тях е ден за работа. Но обикновените хора, които нямат определени системи, понякога проявяват някои атавистични разположения. Казвате: „Днес нямам разположение“. Хубаво, да допуснем, че нямате разположение. Например, имате тънки дрехи, а отвън е 25 градуса студ – разбира се, че с тънки дрехи нямате разположение да ходите. Представете си, че излезете с хубави топли дрехи и обуща. С тях може да ходите зимно време, но с такива дебели топли дрехи лятно време не може да ходите. С тънки дрехи зимно време не може да ходите, но лятно време можете. През лятото, ако турите дебелото палто, а отвън има 30-40 градуса топлина, то веднага ще вземе да ви тежи. Зимно време с него е добре, но лятно време не може да ви служи. Та ви казвам: вашите зимни дрехи, вашите възгледи, които сте носили досега, са много хубави, но лятно време са невалидни; вашите дрехи, които сте носили през лятото, са несъвместими със зимата. Туй трябва да го знаете. Когато срещнете един вол и когато срещнете един вълк, по един и същ начин ли ще постъпите? Как ще постъпите с вола? Нека да направя мисълта си малко по-ясна: имате хляб, който ще турите в торбата си, но ако имате вода, може ли да я налеете в торбата? Няма да я налеете, понеже ще излезе през торбата. Хлябът няма да си позволи да излезе, но водата ще си позволи, тя си дава тази свобода. Когато изучавате хората, някои мязат на хляб, други – на вода, трети – на огън. Ако имате огън, ще го турите ли в торбата? Ще го носите в кибритена кутия или затворен херметически. Там, дето ви трябва, ще цъкнете и огънят ще излезе навън; дето не ви трябва, огънят ще стои пак затворен. За всяко нещо трябва да имате съответната форма, която Природата дава. В тази

форма нещата са безопасни.

Вашето разбиране ще го приложите към сегашния живот. Това, което мислите, само при известни случаи е право. Например, казвате: „Човек не трябва да бъде мек“. Прави сте, при дадените условия, при които се намирате, тази мекота е несъвместима, но при други условия твоята мекота е съвместима. При дадени условия твоята сила е несъвместима, но при други условия е съвместима. Казвам: едно ваше състояние не го пренасяйте. Например, вие искате да пренасяте Любовта и казвате: „Трябва да се обичаме“. Едного, когото обичаш, ще го превърнеш на вода; другиго, когото обичаш, ще го превърнеш на огън; другиго, когото обичаш, ще го превърнеш на дим, на лед – на всичко може да го превърнеш. Ако той всичко може да издържи, ти го обичаш и той те обича. Ако обичаш едного, ти ще го прекараш през всички форми на Битието. Ако не е готов да мине през тези форми, той не може да разбере Любовта. Ти, който имаш силата да направиш тия неща, ако не разбираш какво може да донесе всяка форма, не се занимавай с това изкуство. Казвате: „Трябва да се обичаме“. Какво разбирате под това? Когато обичате ябълката, какво правите с нея? Ядете я. Когато обикнете хляба, и него изяждате. Когато обичате някой скъпоценен камък, носите го на пръста си. Когато изядете хляба, знаете ли дали той ви обича? Ако, след като ги изядете, хлябът или крушата ви обичат, във вас ще дойде една отлична мисъл, вие ще се повдигнете. Щом изядете ябълката и тя не ви обича, тогава казвате: „Стана ми нещо“, т. е. между ябълката и вас няма обич. Следователно, трябва не само да я ядеш, не само ти да я обичаш, но и тя да те обича. Понеже имаш право да ядеш само нова, което те обича. Ако си я изял без обич, няма да се ползваш. Ако четеш една книга, която не разбираш, ако четеш един философ, който разсъждава по някой въпрос, а твоята вяра се разколебава, веднага ти казваш: „Тази книга ми размъти ума“. За онова, което проучвате, трябва да имате знание. Дръжте за онова верую, което имате, всякога се допитвайте до вашето верую. Всеки човек има едно верую, което е право – колкото и малко да е, допитай се до него. Колкото и малка да е тази частица, която гори в съзнанието ви, допитайте се до нея. Не оставяйте другите хора да четат заради теб.

Сега, да оставим другите хора, не разбирайте криво. Там, където трябва ти да четеш, не карай другите хора да четат, а там, където трябва другите хора да четат, не отивай да четеш. Там, където трябва другите хора да ядат, дай им правото да ядат; там, където трябва ти да ядеш, не карай другите хора да ядат, защото ти няма нищо да придобиеш. Казваш: „Нека учат заради мен“. Хубаво, ако един яде заради теб един, два, три, четири дена, на него ще му е добре, но ти какво трябва да правиш? До четиридесет дена ти можеш да постиш, а той да яде. Той ще намери тази постъпка за

съобразна, но след четиридесетия ден ти ще кажеш: „Сега ти няма да ядеш, пък аз ще ям“. След четиридесетия ден трябва ли да му дадеш яденето си, как мислите? Аз да съм, няма да му го дам, а ще му кажа: „Достатъчно те храних четиридесет деня, сега ти няма да ядеш, пък аз ще ям, за да опиташ, а на четиридесетия ден пак няма да ми даваш да ям“. Следователно, туй, което аз говоря, правя го доброволно със себе си – не му давам да яде, пък аз правя своите разсъждения. Когато погледна, виждам, че очите ми са хлътнали, лицето ми се е поиздължило, светец съм станал, а той е мазничък, червеничък. Казвам: „Моето ядене много добре му е подействало“. Този човек има тлъсто лице, но няма моята мисъл. Казвам му: „Ще дойдеш на моето място и аз ще дойда на твоето, за да се разберем“.

Сега, тия правила не ги вземайте за абсолютни. Това, което вие знаете, не е достатъчно. Всяко едно ново разбиране, всеки способ е опресняване. Считайте всяка една теория на място. Всяко едно ново знание е малък приток, който се влива в едно езеро и го опреснява. Не че ще принесе нещо, но всякога едно езеро, което има притоци, се опреснява. Не че ще изнесе нещо, но всякога трябва да има втичане и изтичане. Тия езера, в които има втичане и изтичане, се опресняват. Когато в Живота става втичане и изтичане, това е правилното положение. Какво е Радостта? Радостта е едно нещо, което се втича в човека. Какво е скръбта? Това е нещо, което изтича от човека. Сега имате едно ново понятие за скръбта като изтичане. Радостта е втичане вътре, вливане. Щом скърбите, значи излиза нещо от вас; щом се радвате, влива се нещо. Казвам тогава: Радостта ще се превърне в скръб, т. е. един ден вашата Радост ще се превърне на скръб и ще излиза навън. Но тогава вашата скръб, вашата вода, която се е вляла, ще излиза и тя ще бъде Радост за другите. Вашата Радост е скръбта на другите, т. е. тази радост, която е дошла във вас, иде от скърбящите. Вашата радост иде от едно скърбящо езеро. Това е разбиране. Тъй като мислите, нещата в Природата ще ви станат ясни. Другите разбират работата другояче. Сега мислите, че не трябва да скърбите. Невъзможно е да не скърбите. Щом Радостта се влива, внася нещо, а скръбта ще изнесе нещо. Стига да не изнесе повече, отколкото трябва, и тя ще внесе толкоз, колкото трябва.

Сега, как разбрахте работата? Може ли да накарате един въглен да прояви свойствата на един диамант? При състоянието, при което сега въглените се намират, никога не можете да го заставите да прояви тия качества. Тогава при какви условия можете да накарате въглена да прояви свойствата на диаманта? Учените хора сега правят опити да го превърнат на диамант. Въгленът може да се превърне на диамант, но при какви условия, знаете ли при каква топлина може да се стопи той, без да изгори? – При пет-шест

хиляди градуса. Следователно, щом имате една мисъл от рода на въглените, турете я над пет-шест хиляди градуса топлина, за да я превърнете в диамант, за да кристализира. Аз уподобявам това на промяната у ония хора, които имат големи страдания – в техните лаборатории въглените се превръщат на диаманти. Някой ми разправя за страданията си, а аз му казвам: „Ти богат човек ще станеш“. Стига опитите във вашата лаборатория да бъдат сполучливи, вие ще забогатеете от ония въглени, които ще се превърнат в диаманти. Ако едно страдание може да внесе в душата ви една идея, на място е. Да кажем, че един изобретател се мъчи, мисли двадесет-тридесет години и един ден влага нова мисъл – основната мисъл, която той прилага. Оттам насетне всичките му работи ще тръгнат...

Сега, нагазихме в една дълбока област, нека се повърнем назад. Не е лесна работа човек да носи страданията, не е лесна работа човек да дава. Има един такъв пример: един беден лорд в Англия започнал търговия и се прочул със своята добрина и щедрост. Всеки ден получавал по шестстотин писма на ден, в които все му искали нещо, все му разправяли за своите страдания. Получавал по шестстотин писма, на който отговарял. И казвал на хората: „Аз си имам своите бедни“. Пишел и на онези, които не са негови. Накрая лордът казал: „Дотегна ми да бъда щедър!“ и избягал от Англия. Все пак, да отговаряш на шестстотин писма – всичките все с просби за нещо! И лордът напуска Англия, казва: „Бягам, за да не съм известен толкова със своята доброта“.

Хубаво. Сега си представете въпроса по обратен начин – на някой човек, който не е щедър, му пращат шестстотин писма. Той какво ще прави? Представи си, че ти си онзи, който не е щедър – излезеш на пътя, някой разбойник извади револвер и казва: „Давай!“ Тъкмо минеш няколко крачки, среща те друг и казва: „Давай!“ Шестстотин души те срещат и все искат. И ти ще даваш. След като има тази опитност десет дена, този, който не обича да дава, до какво заключение ще дойде? Той ще каже: „Ще си купя един револвер и аз“. Следователно, и този господин има една опитност, но тя е неестествена.

Разбира се, всичките англичани не са щедри като този. Ако всички хора бяха щедри, едва ли ще се случи на ден един човек да дойде да поиска и тогава това е в реда на нещата. Тогава, може би, едва на месеца може да се случи някой да поиска и ти тогава ще го считаш за привилегия. През цялата година колко души биха дошли да ти поискат? Тогава ти ще считаш за привилегия, че някой е дошъл. Но ако всеки ден шестстотин писма идват и искат от теб, това е неестествен процес. Казвам сега: не си струва човек да бъде щедър. Ако за десет години един дойде да ти поиска

нещо, струва си човек да бъде щедър и тогава, разбира се, това ще бъде една привилегия.

Какво приложение има досегашното ви състояние? Вие питате: „Сега, за да излезем от това състояние, в което се намираме, какво трябва да направим?“ Онези от вас, които са учители, какво трябва да направят, за да излязат от учителството? Онези, които държат изпит, какво трябва да направят с изпита? Които държат изпит, много се молят, свещи палят, чрез спиритизъм питат духовете дали ще мине изпитът им добре или няма да го изкарат. Трябва да се повърнете към същинското вярване, което всеки един човек има. И тъй, вслушвайте се във веруюто на всеки човек, когато ви разправя някоя своя опитност – обръщайте внимание, понеже всеки говори от туй, което знае. Именно на туй вътрешно знание, което хората имат, там те могат да си помагат.

При мен дойде един господин и ще ви предам само това, което той ми разправи: „Намерих едно лекарство, което лекува почти всички болести. Ако вземеш мед, ленено семе, чер пипер и индийско орехче, ще имаш цяр, с който могат да се лекуват всички болести“. Той ми даде пропорцията, сега не ви я казвам. Какво ще разберете вие? Има си пропорция. Медът е лековит, лененото семе го вземат за разслабване на червата, черният пипер сгрява, индийското орехче също има лечебни свойства. Когато се съберат медът, лененото семе, черният пипер и индийското орехче, когато се сдружат на едно място, лекуват всичките болести. Туй ще интересува тези, които сте болни. Които са здрави, ще кажат: „Нито медът, нито лененото семе, нито черният пипер, нито индийското орехче ме интересува!“ Но когато сте болни, ще кажете: „Колко мед...?“

Един пример: смесете един грам Любов с два грама Знание, смесете десет грама Свобода и смесете двадесет грама Справедливост; разбъркайте тази каша и ще имате едно лекарство. Туй е съвсем отвлечено – един грам Любов... Слушайте, аз мога да направя такова лекарство. Ето как ще го направя. Ако искам да взема един грам от Любовта, какво трябва да направя? Ще намеря едно момиче на 15 години, което една минута да си държи ръката в една чаша вода. Когато мине една минута, ще кажа „стига“. После ще намеря едно момче на 15-18 години, което да държи ръката си в чашата две минути. От него ще взема два грама Знание. За да взема десет грама Свобода, ще намеря един възрастен на 21 години, който да си държи ръката в чашата десет минути. И най-после ще намеря един професор, който ще си държи ръката двадесет минути. Туй лекарство ще го давам по три капки сутрин, три капки на обед и три капки вечер – всичко девет капки. И може да има отлично успокоение. Вие сте се нервирали, но щом вземете три капки, ще дойде едно успокоение във вас.

Когато момичето, момчето и възрастният държат ръката си, тя трябва да бъде чиста. Лесно ще убедите децата да си държат ръката, но професора как ще убедите? Кажете ми вие как бихте убедили професора да си държи ръката? Хайде, нека оставим един въпрос неразрешен до Великден. До Великден можем да мислим за професора... Мъчното състояние в човека е професорът. Някой път човек е опак – седи, не можеш да го убедиш, т. е. този професор в теб не можеш да го убедиш. Казва: „Не може по никой начин!" Как ще го убедиш? Той трябва да си тури ръката, нищо повече.

Та за туй лекарство съм дошъл до първите трима души, но сега се занимавам с професора. Него намирам много упорит. Той казва: „Тази работа е суеверие, как ще си туря ръката там?" Мога да намеря един болен професор, но болна ръка не ми трябва. Здрава, гладка, хубава ръка ми трябва. Сега не остава друго, освен да го приспим, да му вземем ръката и да я турим в чашата – водата полека да се нагоди на неговата топлина. Когато се събуди, професорът ще усети, че нещо е взето от него. А сега как ще влезете в стаята, как ще убедите домашните му – мъчно се влиза в тази стая, може да е женен, да има жена, деца...

Сега, спрете се и вярвайте в онова, което Бог е вложил във вас. Вярвайте на онова, което Бог ви говори. Не на онова, което хората говорят, но на онова, което Бог говори. То се отличава по следното: когато Бог говори на човека, винаги има едно единство, няма спор – и мислите, и сърцето са на един ум. Щом хората говорят, винаги има раздвояване. Човешкото винаги раздвоява, Божественото винаги обединява. Там, дето се обединяват нещата, Бог говори; там, дето нещата се разединяват, хората говорят. Законът е верен. Всяко нещо, което обединява сърцето и ума ви в даден случай, то е от Бога; всяко нещо, което разединява, то е от човешки произход – него ще проучвате.
Станете!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит Животът.

7-ма лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
15 януари 1937 г., петък, 5 ч.с., София, Изгрев

Книги:
Гладни и сити – единение и разединение
Разумните същества (Младежки окултен клас. XVI година (1936–1937). София, 2002)

17 беседи от 25 септември 1936 г. до 26 март 1937 г.
Начало: 05:00

1937_01_17 Учение и служене на Бога (Учение и служение)
утринно слово

УЧЕНИЕ И СЛУЖЕНИЕ

Ще прочета 9-та глава от Евангелието на Йоана, от 22-ри стих нататък. Сега ще ви говоря ясно, определено върху някои неща, които вие трябва да знаете. Това се отнася главно до старите, защото всичките погрешки са в тях. Старите казват: „Измъчиха ни“. – Кой ви измъчи? – „Младите.“ – Не е вярно. Старите измъчват и младите, и децата, а не младите тях. Че това е така, вижте какви са отношенията между големите и малките деца в един дом. Когато майката излезе от къщи, голямото братче бие малкото, като казва: „По-рано майка мене държеше на ръце, но откак дойде ти, напусна ме. Ти взе мястото ми“. Малкото братче плаче и не разбира защо го бият. Не само децата плачат и не знаят защо страдат, но и възрастните страдат, без да знаят причината за страданията си.

Казвам: Сегашните хора страдат от много знания. Като мислят, че знаят много, те казват: „С вяра се постига всичко“. Така е, но само оня вярва, който знае нещата. Вярата е условие за развиване на човешкия ум и за служене на Бога. А Любовта е сила, с която човек работи. Ако имаш Любов, ти си силен и можеш да работиш; ако нямаш Любов, ти си слаб и не можеш да работиш. Надеждата е помощник на вярата и на любовта. Тя върши най-дребните работи. Ето защо, човек трябва да си служи с вярата, като условие за придобиване на знания, с любовта – като сила за работа и с надеждата като приложение на придобитото в най-малък мащаб. Само така той служи на Бога и изпълнява Неговата воля.

Някои казват, че не разбират смисъла на кръга в живота. – Ако днес не го разбират, ще го разберат в бъдеще. Кръгът е представа за нещо, както и човек представя нещо, което трябва да се изучава. Срещаш един човек, добре облечен, а друг – лошо облечен. Облеклото е второстепенна работа. То не влияе върху ума и сърцето на човека. Облеклото дава само представа за нещо, но то не определя човека. То е само външна украса. Облеклото не прави човека добър или лош. Добрият човек и с хубавите, и с лошите дрехи си е пак добър. Лошият човек и с хубавите, и с лошите дрехи си е пак лош. Помнете: Човек е господар на себе си не със своето външно богатство, не с онова, което другите хора притежават, но с вярата, надеждата и любовта в себе си. Значи човек е господар само на себе си, а Бог е Господар на целия свят. Като не разбират докъде се простират правата им, понякога хората искат да се налагат на всички. Не, ти нямаш право над другите. – Защо? – Защото правото им е дадено от Бога. Да бъдеш господар на себе си, това е твое право, дадено ти е от Бога. Какво

придобиваш, ако вземеш с насилие правата на другите? Дойде някой в дома ти, иска да те учи как да живееш, какво да правиш. Как мога да уча човека? Например, искам да го уча на щедрост. Как ще го науча? Първо аз трябва да му покажа какво нещо е щедростта, как да дава и по колко да дава. Това, което хората дават, не показва, че са щедри. Някой дал пари на свой познат и мисли, че е щедър. Това не е никаква щедрост. Някой вдигне ръка да благославя и казва: „Аз ви благославям". Това не е никакво благословение. Друг е въпросът, ако с вдигане на ръката си ти извикваш Божието благословение върху човека. И двамата трябва да признаят силата на Бога. Само така Божието благословение има сила. Можеш ли да кажеш, че като си опекъл хляба, ти си нахранил своя дом? Житото храни човека. Ти само си го посял и ожънал. Силата, която придобиваш от хляба, се дължи на житото. Сега от всички се изисква едно: да признаем онова, което Бог е вложил в нас. Като имам това предвид, аз зная право ли постъпвам, или не. Няма защо да питам хората за това. Щом постъпвам добре, нещо в мене се радва. Чувам тихия глас на Бога, Който ми казва: „Ти постъпи добре". Ако не постъпвам добре, пак чувам тихия глас да ми казва: „Не постъпи добре, не си справедлив". Защо съм несправедлив, защо не постъпвам добре, нищо не ми казва. – „Аз зная как трябва да постъпвам." - Това не е важно. Ти си несправедлив – нищо повече. Ти имаш знания повече, отколкото ти трябват. Защо ти са толкова знания? Ти приличаш на оня милионер, който след като имал сто милиона, искал да има 200 милиона. Защо трябва да се лакомиш? Днес Бог иска от всички хора да свършим първо Неговата работа. Според вашите неразбории и любовни работи вие сте изоставили Божиите работи назад. Младият момък, слуга в някой дом, се влюбил в слугинята, захласнал се в нея и забравил задълженията си. И млади, и стари правят същото и оставят Божията работа назад. – Кой е причината за неизпълняване на вашите задължения? – Любовта. – Какво трябва да правим тогава? – Щом си слуга, не трябва да се захласваш. Като станеш господар, тогава можеш да се захласваш, колкото искаш. Ако господарят види, че слугата му се захласва с някоя слугиня, той казва: „За това ли ти плащам? Нямаш право да се захласваш със слугините!" Това значи: Имаш ли право ти, обикновен слуга, да обичаш царската или княжеската дъщеря? Обикновеният човек няма право да мечтае за царската дъщеря. Какво става в действителност? Само царският син има право да се влюби в царската дъщеря и да мечтае за нея. Всеки обикновен човек може да хвърли крадешком един поглед към нея, да си въздъхне и да каже: „Красива е тая мома, но да не беше царска дъщеря. Ако само се опитам да се приближа към нея, ще ме бият". Има изключения и от това правило, но рядко се случва обикновен човек да се влюби в царската дъщеря и да има достъп до нея. Обикновеният, простосмъртният няма право да се влюбва в царската дъщеря. Нито той ще бъде щастлив с нея, нито тя – с него. Колко души могат да се оженят за

царската дъщеря? – Само един. Тя си има свой възлюбен. В царството на баща ѝ има милиони поданици. Колко от тях имат право да се оженят за нея? – Неколцина. От тях тя ще избере само един. Това се отнася до земния живот на хората. На небето отношенията между хората са други. Като дойдем до истинската Любов, там отношенията между природата и живота са в пълна хармония.

Когато любовта не е правилна, и отношенията не са правилни. Ако между ума, сърцето и волята няма единство, никаква хармония не съществува в живота. Често дисхармонията в живота се предизвиква от стълкновението между новите и старите възгледи. Старите възгледи, старите мисли и чувства влизат в разрез с новите и произвеждат дисхармония в човека. Всеки има тая опитност. Всеки е опитал завистта на старото към новото. Старото не вярва на новото. Ако си бакалин и при тебе дойде някой да иска ключа на касата ти, какво ще направиш? Ще му дадеш ли ключа? Няма да го дадеш, защото не му вярваш. – „Морален човек е той." – Може да е морален, но ти не го познаваш. Ако в дома на двама млади, мъж и жена, влезе един млад проповедник с желание да ги обърне към Бога, ще му вярват ли? Младият съпруг ще се усъмни в проповедника. – Защо? – Не му вярва. Той не познава още новия морал и не го вижда в лицето на проповедника. Казвам: Не ходи да обръщаш внимание, които се обичат. Любовта ги е обърнала вече, няма защо ти да ги обръщаш. Бог е в тях. – „Те трябва да повярват в Христа и да Го възлюбят." Повтарям: Не обръщайте хората, но ги събудете. Ако двама млади са заспали, кажи им: „Станете!" Щом видите, че станат, продължете пътя си. Не се спирайте да ги питате нещо за тяхната любов. Проявете вашата любов към тях. Искате ли да ги обърнете към Бога, ще се натъкнете на големи противоречия. Какво се иска днес от хората? – Приложение. Всеки има известно разбиране, което трябва да приложи. Разбирането се отнася до това, как да служи. – На кого трябва да служи човек? – Първо ще служиш на Бога, после на ближния си и на себе си. – „Трябва да учим, да свършим университет." – Това е последна работа. Ще учите, ще придобивате чистота и святост, но постепенно.

Първата задача е като учите, да служите на Бога. Останалите работи са украшения, облекла. Трябва ли, като проповядваш Христовото учение, да се стремиш към хубави дрехи и шапка, към богатство? Мнозина мислят, че за да проповядват, трябва да имат пари. С пари ли се обръщат хората към Бога? Със знание ли се обръщат? – Нито с пари, нито със знание. Човек е пратен на земята да работи за Господа. Това е първото му задължение. И знанието е потребно, и богатството е потребно, като второстепенни неща. – На кого ще проповядва майката? – На децата си. Две деца трябва да има тя – две пъпки. Тя трябва да им проповядва Словото, докато се разцъфтят.

Това е задачата на майката. Време е вече да работим за Господа, да Му служим, да Го задоволим. Тогава нашата вяра, надежда и любов ще се увеличат. Мъчнотиите и несгодите в живота ни постепенно ще изчезнат. Животът ни вътрешно ще се подобри. Една от мъчнотиите в човешкия живот се дължи на факта, че всеки иска да постави другите хора на местата им. Това не е твоя работа. И те ще искат да те поставят на твоето място. Какво ще стане тогава? – Каша. Кой кого може да постави на мястото му? Това е все едно да се изредят няколко лекари да поставят очите ти на място. Един от тях ще каже: „Да извадим дясното око, за да не се зарази лявото“. Друг ще каже: „Да извадим лявото“. Трети ще каже: „Да оперираме и двете очи“. Не се поддавайте на тия съвети. Не вадете очите си. Един човек от Търново заболял сериозно. Явил се някакъв абсцес на единия му крак. Отишъл в болницата да се посъветва с лекарите как да се лекува. Прегледали го и му казали, че кракът трябва да се отреже до коляното. Иначе и другият крак ще се зарази. – „Не давам крака си. Защо е на Бога моят крак? Ако иска някаква жертва от мене, готов съм да дам цялото си тяло. Цял дойдох на земята, цял ще се върна при Господа. Напущам болницата. Ще се върна в село, там ще се лекувам, както разбирам.“ След шест месеца той отишъл в болницата при лекаря, който го преглеждал, и му казал: „Господин докторе, аз съм съвършено здрав“. – „Какво стана с крака?“ – „Оздравя. Господ не позволи да ми режат крака.“ Какво се иска от хората? – Учене и служене на Бога. Който се учи и не служи на Бога, влиза в стълкновение с Него. Той отива при Бога и се оплаква от брата си. Знаете ли какво нещо е да отиде синът при баща си и да се оплаква от брата си? Ще кажеш, че брат ти е лош. Кой е причина за това? – Майката и бащата. Те го родиха лош. Като знаеш това, не се оплаквай от брата си. Да се оплакваш от хората, това значи косвено да хвърляш кал в лицето на Господа. В каквато форма и да идат оплакванията, вие хвърляте кал върху Първата Причина на нещата. Бог нищо няма да ви каже, но вие петните Неговото име. – Лош е брат ми. – Знаете ли какво означава думата „лош“? Лесно е да кажеш на човека, че е лош, че е изедник или богат. Всички бедни се нахвърлят върху него и го обвиняват за крадец. Те казват, че богатството му е крадено. Обаче има и друго разбиране за богатия. Той е касиер на Бога. Той се ползва с доверието Му. От него се иска само едно: да изпълни задължението си. Той трябва да знае на кого колко да даде. Който взима пари от Божествената банка, трябва да е готов да дава. Обаче невъзможно е в даден момент да помогнеш на всички.

Казвате: „Трябва да си помагаме“. – В даден момент ти можеш да помогнеш само на оня, който е поставен на такова място, дето ти ще минеш. Той е определен за тебе. Само ти можеш да помогнеш на тоя човек. Той е дошъл на гишето, дето ти работиш. Ще вземеш чека му и ще

го размениш. – Имаш ли право? – Имам право. Христос отвори очите на слепия и се повдигна цял въпрос: Кой му отвори очите? Как ги отвори? Евреите не искаха да признаят, че Христос отвори очите на слепия. Те казваха: „Бог е говорил на Моисея, него познаваме; на Тоя не е говорил, не Го познаваме“. Чудно нещо! Тогавашните евреи не са били във времето на Моисея. Отде знаят, че Бог е говорил на Моисея? Днес виждат пред себе си човек, който върши чудеса и не вярват, че Бог чрез него прави тия чудеса. На зададените от тях въпроси, от рождение ли е бил сляп изцеленият и как му се отвориха очите, родителите му казаха: „Той е на възраст; сам той да говори за себе си“.

Какво виждаме в прочетената глава? – Сблъскване между старото и новото. Евреите бяха недоволни от Христа, че руши стария порядък, обърква разбиранията им. Какво трябва да се прави тогава? Какво трябва да прави майката, когато големият брат бие братчето си? Тя трябва да ги раздели. Ще отдели големия брат от малкия и ще му даде всички условия за развитие. Големият брат е старото в света, а малкият – новото. Следователно старото и новото трябва да се отделят. Те не могат да живеят на едно място, да се хранят с една и съща храна. Останат ли на едно място, достатъчно е майката да излезе за един момент вън и големият брат непременно ще набие малкия. Мога да ви кажа коя е причината за това, но нищо няма да се ползвате. Според индусите това е карма, а според окултистите – борба между старото и новото.

Ще приведа един пример за богат и беден. При един голям богаташ работел един беден човек. Богатият бил голям скъперник, не обичал да плаща задълженията си. Бедният мълчал, страдал, но нямало как да го застави да му плаща. Случило се нещо неочаквано: богатият ненадейно умрял. Според тогавашния обичай богатите не заравяли веднага; оставяли телата им на гробищата и на другия ден ги погребвали. Възползван от това, бедният взел една тояга, отишъл на гробищата и започнал да бие умрелия. Какво станало? От ударите на тоягата умрелият се събудил, огледал се наоколо и като видял, че бедният му отмъщава с бой, казал: „Не ме бий повече, ще платя всичко, което ти дължа“. Той му благодарил и тръгнал за дома си. Питам: Ако вие бяхте на мястото на богатия, нямаше ли да се радвате? Ако не беше бедният, жив щяха да го заровят. Благодарение на тоягата богатият оживя. – Защо идат страданията? – Това е боят на гробищата. – Защо ни бият? – Да платите дълговете си. Ако не ви бият, живи ще ви заровят. По-добре е да ви набият малко, но да оживеете, отколкото да не ви бият и живи да ви заровят. Щом оживеете ще поканите бедния у дома си и между вас ще се създадат приятелски отношения. Закон е: Когато Любовта дойде, и боят иде. Благодарете на боя, който иде от Бога, а не от хората. Когато изпитва човека, Бог изпраща Любовта.

Когато се изпитва ума на човека, Бог изпраща вярата. Когато изпитва човека на физическия свят, Бог изпраща надеждата. – Защо се дава богатство на хората? – За да работят. Бог им дава овце, говеда, ниви, лозя, да се мъчат и работят по цели дни. Иначе те ще станат лениви. – „Ще страдаме с това богатство." – Ще страдате, ще се наказвате, но и ще учите. Значи Бог изпитва сърцето на човека чрез любовта, ума – чрез вярата, а волята – чрез надеждата. Да служиш на богатството си, на твоите овце и говеда, да ги считаш за частна собственост, това е Божие наказание. Ще се занимаваш с една идея, с друга идея и така ще придобиеш знание. Като богат, умственият свят ще те изпитва. – Как? – Чрез вярата. Така ще придобиеш знание и ще усилиш вярата си. Казват, че Бог наказва всеки, когото обича. Значи Любовта наказва. За оня, който не разбира законите, Любовта е наказание; за оня, който ги разбира, Любовта е благословение. Страшно е, ако Любовта буди ревнивост между хората. Разумният намира начин да се справи и с ревността.

Някога живяла една красива, мъдра, добра мома. В нея се влюбили десет момци; всеки от тях бил готов да се пожертва. Тя разбрала, че ако останат всички заедно, ще започнат да ревнуват. Затова решила да ги изпрати по чужди страни, да учат. Тя им казала: „На всички давам по сто хиляди лева и срок от пет години, през което време ще събирате най-ценните камъни в света". Те се съгласили и тръгнали да странстват. След пет години се върнали при нея със скъпоценни камъни и с много знания. „Сега – казала им тя, – ще пътувате още пет години да събирате от най-хубавите цветя в света." Те тръгнали с радост да събират цветя и да придобиват знания. Така ги пращала тя в света да учат, докато станали 120-годишни старци. Най-после се върнали при нея с желание да им даде отговор, кого от тях предпочита. Тя им казала: „Сега аз ще вляза в една реторта, а вие ще гледате какво става с мене". Тя започнала да се топи, докато съвършено се стопила и изчезнала. Като изгубили последната си надежда, момците започнали да плачат и съжаляват за изгубеното време по една мома. Те си казвали: „Много неща научихме, но момата изгубихме".

Днес мнозина се оплакват и казват: „Много неща научихме, но момата изгубихме". С други думи казано: Много неща научихме, но Любовта изгубихме. – Не сте изгубили Любовта. Тя има свойството да се смалява и разширява. В случая тя се е смалила толкова много, че се е скрила в сърцата ви. Вие страдате, защото я търсите отвън. По-добре е Любовта да бъде вътре във вас, отколкото отвън. Ако е отвън, ще се яви спор, кой повече да вземе от нея. Всеки ще си вземе по нещо от нея: един ще си вземе ръка, друг – крак, трети око, ухо и т.н. Не делете Любовта. Тя е неделима. Не поставяй Бога в себе си на противоречие. Не казвай, че тоя или оня брат не живее добре. Откъде знаеш, че не живее добре? Ти искаш да живее

като тебе. – „Очите му играят много.“ – Откъде знаеш? – „Хвърля очите си към моята жена.“ – Това е невъзможно. Ако хвърля очите си, нищо няма да види. Ти как видя това? Значи и ти си хвърлял очи. Ти не си гледал Господа, не си слушал Словото Му, а си хвърлял очи към жена си. Тогава и ти не живееш добре. Чудни са хората! Ако влезете в една художествена галерия, където са изложени сто картини, представящи изгряващото слънце, какво ще правите? Ще гледате тия картини, но ще ги сравнявате със слънцето на живота, което всеки ден изгрява. Според мене хората са картини, които представят изгряващото слънце. Те дават идея за живото слънце, но не внасят живот в човека. Ето защо, когато слънцето изгрява, всичко ще напусна и ще отида да го посрещна, да видя първия му лъч. Не са лоши картините на изгряващото слънце, но живот няма в тях. Велико нещо е изгряващото слънце! Като знаете това, не се занимавайте с хората, но и хората да не се занимават с вас. Занимавайте се с живото слънце, което всеки момент може да ви даде това, от което се нуждаете.

И тъй, от вас се иска учене и правилно служене на Бога. Вложете повече доверие един към друг и оставете Бог да оправя работите на човека. Дойде някой при мене, оплаква се от своя брат. – Остави тая работа, Бог ще я оправи, не се бъркай в Неговите дела. Един ден и аз пожелах да оправя една погрешка, но Бог ми каза: „Не се бъркай в тая работа. Аз ще я оправя“. Наистина, ако се наема да я оправя, ще я разваля повече. Бог си знае работите. Той знае тънкостите на нещата и ги оправя. Който е направил часовника, той знае как да го пипа, за да върви добре. Едно се иска от човека: да не греши. Ако прави погрешки, сам да ги изправя. Представете си, че при мене дойдат двама души, един след друг. На първия давам един пръстен от мед, с красива форма. Той слага пръстена на ръката си и се радва, че получил нещо от мене. На втория давам един златен пръстен с диамант. И той слага пръстена на ръката си и се радва на скъпия подарък. Показва го на всички и се хвали, че съм му подарил толкова скъп пръстен. Първият вижда това и ме обвинява в пристрастие. – Къде е погрешката? – Във втория, който не ме послуша. Като дадох пръстена, казах му да не го показва на никого, но той не ме послуша. Той трябваше да скрие пръстена и отвреме-навреме да си го поглежда.

И тъй, не показвайте златния си пръстен пред хората, да се представяте за големец. Стремете се всякога да взимате последно място. То е по-добро от първото място. Аз взимам всякога последното място и съм доволен. Когато се качвам на трамвай, пак взимам последно място. Щом има много хора, оставам да се качат преди мене; аз се качвам последен. Това място е най-спокойно, никой не ме бута. Като вляза в трамвая, оставям всички да седнат, аз стоя прав. Ако бързам да седна, ще дойде някой и ще каже: „Моля, сместете се, да седна и аз“. В такива случаи предпочитам да стоя.

Дръжте правилото: Никога не взимайте първо място в живота. Всякога следете големите да не бият малките. Не са виновни малките – старите са виновни: майката и бащата. Щом е така, и аз излизам виновен за всички недоразумения между вас. Ако се карате вие, аз съм виновен. Някой умрял, аз съм виновен; някой обеднял, аз съм виновен; забогатял, аз съм виновен; заболял, пак аз съм виновен. Каквото и да става в живота, все аз съм виновен. Какво трябва да направя, за да махна вината от себе си? За да живее някой, трябва да накарам друг да умре. Например, кокошката трябва да умре, за да живее господарят ѝ. Кокошката ме пита: „Защо си ме сложил да живея в курник, а човека – в хубава, голяма къща?" – Само така ще се повдигнеш. – „Докога хората ще ме колят?" – Докато станеш човек. Трябва да минеш през стомаха на човека, за да станеш като него. Първо ще минеш през мъчнотии, а после ще благуваш. Ще се родиш като човек, с два човешки крака, ще говориш като човек. – „Вярно ли е това?" – Ще го опиташ. Всъщност това още нищо не доказва. Ние не знаем какъв е Божият план. Ние не можем да заемем мястото на Бога. Каквото и да говорим, съществува една Мъдрост вън от човешките разбирания. Всички противоречия, както и доброто, и злото, имат свое предназначение. – „Защо съществува злото?" – Това не е важно. Бог ми казва: „ Няма да ядеш от дървото за познаване на доброто и на злото". – Защо не трябва да ям, не питам. Казано ми е, че ако ям, ще страдам. Това е достатъчно. Дървото за познаване на доброто и на злото не е за мен – нищо повече. Змията каза на Ева, че ако яде от това дърво, ще стане като Бога. Защо не трябваше да ядат от това дърво, не се знае. Това е тайна, дълбоко скрита в човека. Дълбокият смисъл на нещата е скрит от него. Един ден, когато стигне до най-голямата дълбочина на живота, до неговата философия, човек ще разбере защо не е трябвало да яде от забраненото дърво. Това може да бъде след хиляди години, не е важно. Тоя въпрос не може да се разреши днес.

Някой казва за себе си: „Добър човек съм". На другия ден вижда лоши работи в себе си и казва: „Чудно нещо, не знаех, че съм толкова лош! Имам желания да отмъстя на хората". – С отмъщение работите не се нареждат, но и с добро не се нареждат. Значи не можеш да наредиш нещата нито с добро, нито със зло. Единствената сила, която примирява нещата, е Любовта. Щом дойдеш до закона на Любовта, всичко лошо изчезва. – „Какво значи, че Любовта примирява хората?" Представи си, че двама души се мразят. Причината за тая омраза между тях се крие в миналото. Единият ограбил другия. Ограбеният не може да прости на тоя, който го ограбил. Последният дохожда при пострадалия и му казва: „Братко, прости! Някога аз те обрах, но днес съм готов да изправя погрешката си. Всичкото си имане оставям на твое разположение". Сега ще мразиш ли тоя човек? Ти си готов да му простиш. Следователно, за да се примириш с Господа, бъди готов да пожертваш всичкото си богатство на Него и да

станеш Негов слуга. Кажеш ли, че първо искаш да изправиш живота си, а после да служиш на Бога, ти си на крив път. Няма защо да вдигаш шум около себе си. Ще се опретнеш да служиш на Господа – нищо повече. Досега ти си бил само господар. Там е злото. Слуга ще бъдеш, а не господар. И Бог е слугувал и продължава да слугува. Коя майка не е слугувала на детето си? Като порасне, като стане голям син или голяма дъщеря, майката казва: „Досега аз ви слугувах; отсега нататък вие ще ми слугувате. Сега и вие сте порасли, имате знания, може вече да слугувате. Вие имате знания, както и аз; имате любов, както и аз. Хубавата вода познавате; хубавите работи разбирате. Облечени сте с хубави дрехи, макар и не с най-хубави“. Какъв смисъл има да облечете най-хубавите си дрехи? При това вие имате толкова много дрехи, че нямате възможност да обличате всички. Ако всеки ден сменяте костюма си, за 365 дена ви трябват 365 костюма. Как ще се справите с тях? Това е голям товар. Едно е важно за вас: Да се стремите към знанието, което ще ви се открие в бъдеще, и да виждате в брата си поне една добра черта. Ако виждаш доброто в брата си, ти виждаш Бога. Ако виждаш злото в него, ти виждаш себе си. Не гледай себе си в хората, но гледай Бога в тях. Това е метод за примиряване с хората. Никога няма да се примириш с човека, докато не видиш Бога в него. Следователно, за да се примирите с хората, трябва да виждате Бога в тях и те да виждат Бога във вас. – „Не зная как трябва да виждам Бога в своя ближен.“ – Не се оправдавай! Всеки знае как да постъпва. Щом трябва да проявя Любовта си към някого, аз сам си свършвам работата. Другаде може някой да ме замести, да свърши една работа заради мене. Обаче по отношение на Любовта никой не може да ме замести. Там аз сам свършвам работата си.

Казано е: „Бог беше в Христа и примиряваше хората със себе си“. Ако Бог не е в нас, ние никога не бихме се примирили с хората. – В тебе ли е Бог? – Не е. – Щом Бог не е в тебе, ти не си се примирил с хората. Бог трябва да живее в нас, за да ни научи как да се примиряваме и как да се любим. Казано е, че Бог е Любов. Какво представлява човек? – Проводник на Бога, т.е. на Неговата Любов. Човек е проводник само на една част от Любовта, а не на цялата Любов. Ако аз съм червеният лъч на светлината, мога да играя роля само на червения цвят, но не и на останалите. Щом дойдем до останалите цветове – оранжевия, жълтия, зеления, синия, виолетовия, там ролята на тия цветове се играе от други хора.

Сега, като давам различни примери, наблюдавам как те се отразяват върху вас. Ако примерът е положителен и погледна към някого от вас, приятно му става; ако примерът е отрицателен, неприятно му става. Ако мина покрай някого и не го видя, той се обижда и казва: „Защо Учителят не ме погледна?“ Някога аз съзнателно не виждам, защото не искам да ви

смущавам. Някой краде. Защо ще го смущавам? Като не виждам, аз мисля, че той слага нещо в касата, а не вади. – „Как е възможно? Тоя човек краде.“ – Аз мисля, че той слага нещо в касата. Ако, наистина, взима, скоро ще върне парите в касата. Тоя човек не е лош. Щом е взел една торба, ще върне две. След това аз сам поправям погрешката му. Отварям касата и слагам две торби вместо една. Който иска да изправи погрешката на своя ближен, трябва да сложи в касата две торби вместо една. Това означава стихът: „Даром сте взели, даром давайте!“ Пазете се от ролята на примирител. Това е прерогатив на Бога. Не казвайте, че вие обичате. И Любовта е прерогатив на Бога. Единственото право на човека е да служи на Бога. Аз искам да ви науча да служите. Няма по-хубаво нещо от това, да служи човек на Бога.

Помнете: Няма по-велико нещо от ученето и служенето. Учете се и служете! Останалите работи са за Бога. Той ще дойде у вас да ви научи как да обичате. Той ще дойде у вас да ви научи как да примирявате. Това е наука, която само Бог може да предаде. Христос казва: „Отец никого не съди. Той е Любов вечна и неизменна“. Когато се обърнаха към Христа с думите „Учителю благи“, Той каза: „Защо ме наричате благ? Благ е само Бог. Той всякога прощава“. Бог никога не вижда лошото в хората и казва: „Добър е човек. Аз го създадох добър. Ако е изопачил нещо, аз ще го поправя“. Наистина, Бог оправя всички объркани работи на хората. Лошото, изопаченото, което виждате в хората, ще се оправи. – Кога? – Когато и да е. Рано или късно, важно е, че ще се оправи. Вярвайте в доброто и служете на Бога. В това се крие вашето щастие. За Бога няма невъзможни неща. Невъзможното за човека е възможно за Бога. – „Защо не успяваме в живота?“ – Защото се стремите към много знания, към голямо богатство. После не знаете как да се справите с това изобилие. Справедливи трябва да бъдете!

Някой дойде при мене, седи повече от един час, иска изведнъж да вземе много нещо. – Какво ще прави с това, което получи? Ако може да го обработи, добре; ако не може да го обработи, ще страда. Друг дойде при мене, седи само пет минути, но не е доволен – и тоя иска да седи един час. Аз съм решил, които идват при мене, да седят малко, пет минути. Затова ще ги приемам или в топла стая, като баня, или в много студена. Обаче това е вметнато, не е съществено как ще приемам гостите си. Който има някаква мъчнотия, и в топла, и в студена стая да е, пак ще седи повече време. Това е страничен въпрос. За вас е важно да знаете как да служите на Бога. Като Му служите, Той ще ви научи какво нещо е Любовта и какво – ученето. Любовта е изобилие, което примирява нещата. Като имаш достатъчно средства, ти ще се справиш лесно със своите кредитори и длъжници. Ако нямаш средства, не можеш да си плащаш дълговете и ще

търсиш начин да се примириш с кредиторите си. Понеже изобилието е в Бога, трябва да Го оставим да живее в нас и свободно да се проявява. Щом Бог живее в нас, да кажем всички в един глас: „Да бъде Божията воля, а не нашата!“ Всички да изпълним волята Му, както Той изисква. Да пожелаем да изпълним Божията воля от сърце! Той знае каква работа да даде на всекиго. Единството ще бъде в изпълнение на Божията воля, а разнообразието – в работата, която всеки ще извърши.

Помнете: Всичко в света ще се оправи, затова ви желая да се учите и да служите. По-хубаво нещо от това няма. Добре се учете и добре служете на Бога. Сегашният свят се нуждае от ученици и от служители: себе си да учат, а на другите да служат. Кой каквото е научил, да го приложи. Кой каквото е изслужил, да го каже. Всеки да се чувства вътрешно така свободен, че където и да попадне, да му е приятно да учи и да служи на Бога. Христос казва: „Ако ме обичате, ще опазите моите заповеди“. Без Любов Божият закон не може да се изпълни. Без Любов не може да се служи на Бога. Ученето и служенето са два процеса, чрез които иде Любовта. Само Любовта ще оправи света. Учене без служене и служене без учене нищо не струват. Онова, което научиш, ще го служиш; онова, което служиш, ще го учиш. Само така ще дадем възможност на Бога да се прояви в нас и да примири хората един с друг. Няма по-хубаво нещо от това, двама души да се примирят и обикнат. Да се обичат двама души, това значи да имат толкова уважение и почитание помежду си, каквото към себе си.

Хората искат да им се помага, без да поемат същото задължение към другите. За да ти помагат, ти трябва да имаш абсолютна вяра в Бога, да не държиш лоши мисли и чувства към никого. Какво по-хубаво от това, да имаш доверието на приятеля си и да разчиташ всякога на него? Да имаш абсолютна вяра в Бога, това значи при всички условия на живота – като грешен и праведен, като болен и здрав, да знаеш, че всичко ще се оправи, ще се нареди добре. Какво очаквате днес? – Да влезете в новия живот, в който Любовта царува. Където е Божията Любов, там всички противоречия изчезват, всички погрешки се изправят. Новият живот подразбира приключване със сметките на стария живот. Какво нещо е старият живот, всички знаете. Той има добри страни, но има и лоши страни, с които трябва да се ликвидира. За новия живот е казано: „Нито око е видяло, нито ухо е чуло това, което Бог е приготвил за ония, които Го любят“. С други думи казано: „Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за душите, които учат и които Му служат“. Желая ви да влезете във великото благо, което Бог е приготвил за вас. Казвам: Всички сте добри, но не сте проявили своята доброта; всички сте богати, но не сте проявили богатството си; всички сте учени, но не сте проявили своята

ученост. Защо не сте се проявили? – Не сте имали условия. И Бог няма условия да се прояви като Любов. Коя е причината за това? Нежеланието ви да направите едно малко усилие, да дадете възможност на Божията Любов да се прояви във вас. Казвате: „Бог може да направи всичко. Следователно може да се прояви, когато пожелае“. Обаче насила Бог нищо не прави. Хората са застанали на пътя на Бога и Му пречат да се прояви. Тая пречка трябва да се премахне. И вие не можете да се проявите. И за вас има пречки. При това положение само Бог може да помогне на хората. – Как? – Той влиза в Христа и примирява хората със себе си, като им прощава всички грехове. След това Той казва: „Идете си с мир, живейте и не грешете повече“. Ако Бог не прости греховете на хората, ще дойде кармата върху тях. Сложи ли се тя на гърба на хората, те ще потънат. Примирете се с Бога, за да се освободите от дълговете си, да олекнете и да излезете на повърхността на водата.

Като ви говоря тая сутрин, вие пожелавате да дойде Бог във вас. Той ще дойде, но при условие, че няма да се оплаквате от мъчнотиите си. Защо трябва да Му казвате, че тоя ви обидил, оня не ви оценил? Бог ще ви изслуша, но няма да вземе страна. Ето, вие се оплаквате и на мене, но аз мълча, не взимам никаква страна. Чиято страна да взема, работата няма да се оправи. Важно е на всеки да се даде онова, от което се нуждае. Всеки трябва да се задоволи по Божествен начин. Гладният трябва да се задоволи, жадният трябва да се задоволи. Само така човек проявява своята благодарност. Той става щедър, готов на всякаква жертва. Ако не задоволиш човека, в него се раждат горчиви чувства.

И тъй, всеки трябва да се задоволи правилно, по Божествен начин. Задоволяването не е механичен процес. То подразбира примиряване с Господа. Дайте място на Христа в себе си, за да се примирите с Господа. Тогава няма да искате Бог да ви обича, защото и без това Той ви обича. От вас се иска само едно: Не поставяйте препятствия на пътя на Божията Любов! Само така Бог ще се прояви.

Коя беше основната мисъл на днешната лекция? – Учене и служене на Бога. Повтарям: Учете и служете на Бога! Само така ще дойде примирението. Само така ще дойде Любовта, която носи новия живот. Новият живот носи възкресението.

В Божията Любов е благото на човека.

Утринно Слово, държано от Учителя
на 17 януари 1937 г., София, Изгрев.

Книги:
Учение и служене на Бога
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
Учение и служение
Той създава (София, 1998)
15 беседи от 27 септември 1936 г. до 14 март 1937 г.
Начало: 05:00

1937_01_17 Царството небесно
неделна беседа

ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета 5-а глава от Евангелието на Матея.

„Духът Божи“

Ще взема само част от трети стих на прочетената глава. Ще говоря само върху думите: „Царството небесно“. Царството небесно представя организираното, разумното в света. То представя великото, неизследимото. Царството небесно е това, за което, когато се говори, всякога на човека става приятно, защото има какво да вземе.

Всичко иде от Царството небесно. И това, от което всичко иде, хората не го признават. Учените хора се спъват от много учения, а религиозните хора се спъват от много чувствувания. Когато чувствуванията на човека се събудят, той мисли, че е станал много религиозен. Такъв религиозен човек аз наричам онзи човек, у когото се е събрала много пара, която няма накъде да излезе. Той търси начин да се отпуши и като намери някого и ще започне с него да говори, да разисква за религия, за право, за криво, докато се отпуши котелът и парата излезе навън. Та, когато някой каже, че е много религиозен, аз казвам, че той има много събрана пара в себе си. Някой е много учен. Аз наричам учения човек гладен човек. Понеже гладът го мъчи, той е започнал да мисли, чуди се какво да измисли. Учените хора са гладни, затова са станали учени. Ако ти не станеш гладен, учен не можеш да станеш.

Но има нещо у вас, на което вие трябва да разчитате. На външните условия вие не можете да разчитате. Някой човек може да изгуби религията си по единствената причина, че вън е студено, има 30–40–50 градуса студ. Вследствие на това той казва: „Няма религиозни хора в света.“ Той счита, че няма кой да му помогне. Единственият най-добър човек в света, това си ти сам. По-добър човек от тебе няма. Следователно, ако ти в студа не можеш да си помогнеш, това показва, че не си добър. Това показва, че не си бил умен. По-добър и по-умен човек от тебе няма.

Българите все разправят онази приказка за Настрадин Ходжа. Той се занимавал само с врачуване. Един ден жена му казала: „Докога ще се занимаваш с врачуване? Я иди на гората да донесеш малко дърва, да сварим боба.“ Той взел триона, качил се на едно дърво и започнал да

търка. Търкал дървото и си казвал: „Това значи да имаш жена." По едно време минал един човек и му казал: „Настрадин Ходжа, какво правиш горе на дървото? Знаеш ли, че ще паднеш?" – „Това и аз зная." Настрадин Ходжа си мислил, че той му казал някаква притча. Като отрязал клона, той паднал от дървото. Като се намерил на земята заедно с клона, той си казал: „Чудно нещо, отде знае този човек, че и аз, и клонът заедно ще паднем?" След това той настигнал човека, който му предсказал, че ще падне, и му казал: „Слушай, в твоето лице видях човек, който може да предскаже, че ще падна от дървото. Като знаеш толкова, ти ще знаеш и кога ще умра. Я ми кажи кога ще умра?" – „След 3 деня."

Като се върнал дома си, Настрадин Ходжа казал на жена си: „Така е то, като ме пращаш за дърва. Качих се на едно дърво да режа, но като отрязах клона, паднах заедно с него на земята. Срещнах един човек, който ми предсказа, че ще падна. Тогава го запитах кога ще умра и той ми каза, че ще умра след 3 деня." Той се разплакал и жена му поплакала. Той ѝ казал: „Няма какво, жена, ще се мре, но досега цял живот се занимавах с врачуване, не съм помислил за Господа. Как ще се явя при Него така неподготвен? Сега ще трябва да отида някъде да прекарам в уединение тези 3 деня, да размишлявам за Господа."

Простил се с жена си и излязъл от своя дом. Отишъл накрая на селото и легнал под една круша. Започнал да размишлява за онзи свят, за Господа, но в това време една узряла круша паднала от дървото. Той взел крушата, изял я и пак легнал на гърба си и продължил да размишлява за онзи свят. След малко пак паднала една круша. Той взел и нея, изял я и продължавал размишленията си. Мислил за Господа, за всичко онова, което е създал.

След известно време той чул някакъв голям шум, чул, че нещо се приближава към него. Врявата се увеличавала. Той си помислил, че от онзи свят идат вече да го вземат и решил да се подигне да види какво става около него, коя е причината за този шум. Като [се] надигнал да види какво става, видял, че камили пристигат. Те били натоварени с празни стомни и празни грънци, които камиларят карал за продан. Като видели главата на Настрадин Ходжа, камилите се уплашили и хукнали да бягат. В бързината си те изпотрошили стомните и грънците. Тогава камиларят дошъл при Настрадин Ходжа, набил го добре и продължил пътя си.

Настрадин Ходжа станал, изправил се и си казал: „Както се вижда, аз още не съм готов за онзи свят. Не ме искат там. Трябва да се върна дома си." Но понеже се срамувал, не знаел какво да каже на жена си, намислил да ѝ каже, че се върнал от онзи свят, понеже не го искали още. Като го видяла, жена му го запитала: „Какво има на онзи свят?" – „Там има много хубави

круши, но ако посмееш да уплашиш камилите, голям бой ще падне.“

Казвам: Когато някои хора говорят за своите нещастия, аз считам, че те са подплашили камилите и камиларят ги набил добре. Има нещо ценно у човека – това е Царството небесно. Царството небесно е организираното в него, в което човек никога не трябва да губи своята вяра. Никога не губете своята вяра в това, в което Бог ви се изявява. Нека всички неща отвън бъдат условия, пособия, чрез които твоята вяра да се развива.

Докато даваш коз на Божественото в себе си, животът тече приятно. Щом Божественото в тебе се наруши, животът губи своята приятност. Никога не опетнявай пособията, с които твоят ум оперира. Или никога не опетнявай сърцето си. Душата работи чрез сърцето. Не опетнявай сърцето си, понеже чрез него работи твоята душа. Чрез ума ти работи твоят дух. Понякога ние ставаме еднообразни.

Можем да говорим и за онзи свят, но онзи свят е нещо, което не може да се опише. Досега не се е намерил човек, който може да опише онзи свят. Ани Безант е писала една книга за онзи свят, но така, както го е описала, това ни най-малко не е онзи свят. Това е само едно формиране. Човек функционира в 7 тела – така предполагат окултистите. Но според нас не само 7 тела, но човек има 12 тела. Днес обаче той не функционира даже и в своите 7 тела. Днес човек функционира само в своите 4 тела. Тези 4 тела представят 4 условия, в които човек може правилно да се развива.

Какви са тези 4 тела? Как могат да функционират едновременно? Те функционират едновременно в човека и пак остава място за още тела. Как е възможно това? Много просто. Представете си, че имате една празна тенекия, в която туряте едри куршуми, с които едно време българите пълнеха своите пушки. Като я напълните с тези куршуми, в тенекията има още място. В празното пространство ще можете да турите от ситните сачми, но пак ще остане празно пространство. В това пространство ще можете да турите ситен пясък. И пак ще остане място. В това пространство можете да сипете известно количество вода. И при това положение ще остане още празно пространство, в което можете да турите около 10–15 грама спирт. Трябва ли да се питате как се събират всички тия неща в тенекията? Както в тенекията могат да се съберат няколко тела и пак да остане още празно пространство, така и в човешкото физическо тяло могат да се вместят още няколко тела, които да изпълняват своя самостоятелна функция.

Значи и в нашето тяло има доста празно пространство, което ние трябва да завладеем. В нашия ум има доста празно пространство, което не е заето от

нашите мисли. И в сърцето ни има доста празно пространство, което не е заето от нашите чувства.

Един познат дойде един ден при мене и ме пита: „Ти си учен, учен човек, голям философ си, кажи ми къде е моята погрешка. Докато не вярвах в Бога, работите ми не вървяха. Като повярвах в Бога и започнах да чета Евангелие, работите ми пак не вървят. Как ще ми обясниш сега тази работа?“ Да ти кажа. Ти си един много богат човек, искаш изведнъж да изкараш много работи. Ти искаш да започнеш с големи работи. Насял си 500 декара земя с жито, които искаш изведнъж да обработиш. При сегашните условия на живота ти си един бедняк, можеш да изкараш, да разореш само един декар земя, а искаш изведнъж да разореш 500 декара земя. Казваш: „Кой ще си губи времето да се занимава с този един декар земя?“ Според мене, ако човек иска да бъде щастлив, то той трябва да разоре единия декар земя, а да мисли за 500-те декара. После в ума си можеш да градиш къщи, да правиш всичко, каквото пожелаеш, но единия декар земя трябва да разореш.

Мнозина са идвали при мене и са ми казвали: „Не съм даровит човек. Да бях поне някой писател, някой философ, поет или с някакъв талант, все бих направил нещо. А като обикновен човек, нищо не мога да направя.“ Ти много се лъжеш. Както те гледам, ти страдаш от много ум в главата си. Ти си изгубил връзката с твоето Царство небесно, вследствие на което не вярваш в Бога. Ти търсиш един свят вън от себе си. Ти търсиш добрите хора вън от себе си. Ти търсиш умните хора вън от себе си. Не, ти първо ще считаш себе си за един от най-умните хора. Кой е най-умният човек в света? Най-умен човек е този, който никога не прави погрешки. Кой е най-добър човек? Най-добър човек е този, който никога не се отказва да прави добро. Да правиш добро, това не е мъчна работа.

Този човек после ми разправяше, че не бил добър. Той въздъхва и ми разправя един свой сън. Сънувал една вечер, че пял пред една голяма публика, но така хубаво пял, че всички му ръкопляскали. Като се събудил сутринта, нито публиката останала, нито песента му. Сън било това. Казвам му: Без да знаеш, ти си бил певец. От невидимия свят искат да ти покажат, че ти си даровит човек, но трябва да работиш, за да развиеш дарбите си. Ти имаш този глад в себе си, но има нещо замръзнало в тебе, което ти пречи да се проявиш. Той продължи: „Лошото ми е, че когото срещна в света, все ще му намеря някакъв недостатък. Мъж, жена или дете ли срещна, на този устата му била крива, на онзи носът му бил гърбав, на трети ушите му били лоши. Досега не съм срещнал един човек, който да ми харесва.“ Казвам му: Започни сега по обратния път. Започни да виждаш доброто и красивото у човека. Не му гледай кривия нос, или

кривата уста, или грозните уши. Отивам при един банкер, който има правилен, красив нос, красива уста, добре сложени уши, искам му да ми даде пари назаем, но той не ми дава. Отивам после при друг един банкер, на когото носът е крив, устата неправилна, ушите лошо поставени. Искам му пари назаем и той ми дава. Кой от двамата е по-добър за мене? В дадения случай за мене е по-добър онзи, който може да ми помогне. Това е практичната страна на живота. Онзи човек, на когото носът е крив, по този начин той ви изпитва дали вие разбирате нещата или не. На този човек се е случило някакво нещастие в живота, поради което носът му е крив.

Има един анекдот за един американски милиардер, който по някакво нещастие пострадал така, че изгубил носа си, заради което трябвало да си направи изкуствен нос. Един ден той извикал един от видните американски художници да го нарисува, като му казал, че ще му плати скъпо, ако може да го нарисува добре. Художникът започнал да рисува и схванал добре чертите му. Трябвало да идва още няколко деня наред, за да довърши добре портрета. Като дошъл на втория ден, останал зачуден, че носът не бил така, както го нарисувал предишния ден. Той поправил носа и си отишъл. На другия ден пак дошъл, но носът не бил както вчера. Коригирал го и този път и си отишъл.

Така идвал той десетина деня наред, всичко било добре, но носът му създавал голяма мъка. Чудил се защо не може да го нарисува точно, а трябвало всеки ден да го коригира. Най-после, когато останалата част на портрета била добре схваната, той видял, че носът не е точно нарисуван. Тогава казал на милиардера: „Господине, отказвам се по-нататък да Ви рисувам. Не зная защо, но носа Ви не мога да поставя както трябва.“ Милиардерът го погледнал, усмихнал се и спокойно му казал: „Господине, моят нос е изкуствен.“

Той искал да направи една шега с художника и затова при всяко идване у дома му той помръдвал малко носа си. Но по това той разбрал, че художникът е голям майстор. И най-малкото мърдане на носа не оставало незабелязано от него.

Казвам: Изкуствените работи в света не могат да се рисуват. Умрелите работи в света не могат да се обичат. Казвате, че някой е умрял и не трябва да се мисли за него. Това, което обичате, не е умряло. Оставете умрелите да мислят за своите умрели. Тъй, както вие разбирате смъртта, няма умрели хора, няма смърт.

Знаете ли какво правят умрелите хора? Когато умните, добрите хора умират, знаете ли какво правят? Знаете ли къде отиват те? Те не отиват

направо на небето. Те казват: „Ние имаме много работа, която не сме свършили на Земята. Ние още не сме живели за Господа, затова сега трябва да свършим тази работа.“ Тогава 100–200 души се събират около един беден, закъсал човек, на когото работите са много объркани, и започват всички да работят за него, докато го подигнат. Щом го подигнат, те го оставят свободен и му казват: „Хайде сега, служи на Бога. Иди да работиш за Господа.“ Като му направят това добро, те фотографират този беден какъвто е бил отначало и какъв е станал сега и с тази фотография те тръгват на небето, да покажат как 100–200 добри и умни хора са могли да подигнат един беден човек.

И вие, като отидете на онзи свят, ще се постараете да се групирате по няколко заедно и ще започнете да помагате на някой беден, докато го подигнете. Ако някой музикант закъса, стотина музиканти от онзи свят ще се съберат около него и ще му помогнат, ще го направят виден музикант. Ако днес вие не можете да успявате, причината за това е, че няма добри, умни хора умрели. Те трябва да бъдат ваши близки, за да могат да ви помогнат. А сега около вас са се събрали все невежи хора, които не могат да ви помогнат. Невежите, наместо да подобрят работите, те ги развалят. Сега ние искаме да умират добри, умни хора, които да подобрят живота, да подобрят работите ви.

„Царството небесно“ е онова, на което вие разчитате, и което можете да проверите. В него няма никакво изключение. Когато отидете в Царството Божие, при Господа, ще искате най-малкото, което Той може да ви даде. Ще кажеш: „Господи, не искам много. Дай ми само една трошица, както на всички, които са идвали досега при Тебе.“ Ако искаш много, нищо няма да получиш. Някой, като отиде при Господа, иска да му даде цяла една планета, да я управлява. Господ е употребил милиони години, докато създаде една планета, а ти искаш веднага да я получиш и да се наемеш с нейното управляване. Господ ще ти каже: „Много време ще чакаш, докато получиш това нещо.“ Една мома иска да се ожени за един красив, млад, добър момък. Тя отива при Господа и казва какво желание има. Този момък още не се е родил, а тя иска да се ожени за него. Тя трябва да чака, докато този момък се роди и порасне. Тогава тя отива при някой астролог да го пита какво ще ѝ каже за женитбата. Той ѝ казва, че този живот не ѝ е определено да се жени. Определено ѝ е да се жени, но следния живот. В този живот не ти е определено да се жениш. Ако искаш на всяка цена, тогава ще отидеш, като Настрадин Ходжа, да режеш клона на дървото, на което седиш. А след това камиларят ще те бие.

Сега, като говоря така, онези от вас, които имат разправии и недоразумения в дома си, казват: „Учителят има предвид нас.“ Никого

нямам предвид. Женитбата е едно нещо, а това, което аз говоря, е друго.

Бог направи първите хора, но кой ги ожени? Бог създаде Адама, но видя, че той не може да живее сам. Господ искаше да му изпрати една много хубава жена, но преди това Той искаше да го изпита колко знае. Един ден Бог даде задача на Адама да даде имена на всички животни. Учен човек беше Адам. Когато тури имена на животните, всички те се изредиха пред него две по две, мъжко и женско.

До това време Адам се чудеше на знанието и на мъдростта Божия, но [в] този момент той покритикува Бога в себе си и каза: „Чудно нещо. Аз сам турих имена на животните, зная много повече от тях, но въпреки това Господ ги е създал две по две, мъжко и женско, а мене остави сам да живея. На всички животни даде по една другарка, а мене остави сам. Измъчих се вече, как ще живея сам? Как ще свърша тази работа самичък?"

Адам прибърза в своето желание да има другарка. Като видя ума на Адама, Господ го приспа, извади две от ребрата му и създаде от тях неговата другарка. Някога човек е имал 13 ребра, но от долното, от тринадесетото, Господ направи жената. Числото 13 е силно число. И така и на Адама дошла другарка, от която той много се нуждаеше. Когато тури имена на животните, Господ каза на Адама, че всичко това, което вижда около себе си, е негово. В животинското царство, в което влязъл Адам, се породило желанието му да има другарка, която да му помага. И така се създала жената.

Питам: жената на Адама помагала ли му? Помогна му някой, но кой всъщност му помогна? Дотогава първите хора не знаеха какво нещо е страхът. Страхът беше най-силната, основната черта в животинското царство. Всички животни се страхуваха от Адама. Те минаваха със страх и трепет пред него. Той пишеше имената им и им определяше службата. Голям човек беше Адам, не беше това, което се говори в Библията. Обаче животинското у човека се събуди. Адам не знаеше какво нещо е страх. Запитаха Адама: „Знаеш ли защо тези животни ти се подчиняват? От страх." – „Какво нещо е страхът?" – „Ще го научиш."

Ева дойде, за да научи Адама какво нещо е страхът. Като сгреши пред Бога, Адам се уплаши и се скри. Като го викаше Господ, той отговори: „Чувам гласа Ти, Господи, но се убоях от Твоя глас. Убоях се от лицето Ти." – „Защо се убоя?" – „Онази другарка, която ми даде, даде ми един съвет и аз съвсем закъсах." В ума на Адама седеше идеята, че Господ е крив. – „Аз мислех, че ще имам една добра другарка, а Ти ми даде такава другарка, която ме накара да сгреша." После Господ се обръща към жената и тя

казва: „Онези животни, на които Адам даде имена, едно от тях, змията, дойде в рая и ме излъга. Моят другар ѝ даде името и аз ѝ повярвах, но тя ме излъга.“

Това са разни легенди, разни митове. Какви ли легенди и митове няма по този въпрос. Но трябва едно разбиране за противоречията, които съществуват в живота. Ти обичаш един човек, но после се ражда едно противоречие. Имаш любов към Бога, но един ден се ражда едно противоречие в душата ти. Ти мислиш вече, че Господ не мисли за тебе. Ти се молиш на Господа, но не получаваш отговор и казваш: „Господ ме е забравил, не ми отговаря на молитвата.“ Защо се месиш в Божиите работи? Когато хората се раждат, по наше желание ли става това? Не, хората са раждат по желанието на Бога. Хората умират, обаче, по свое желание. Бог казва на първите хора: „В който ден ядете от забраненото дърво, ще умрете. Ще станете недоволни от живота си. И всичко онова, което имате, няма да бъде ваше, няма да разполагате с него.“

Но има един начин, по който човек може да не умира. Ако съзнанието на майката никога не се раздвоява и ако съзнанието на бащата никога не се раздвоява, ако те живеят помежду си в любов, а с всички съседи са в мир и съгласие, децата им никога няма да умират. Те могат да доживеят и до 100 или 120 години. Кога умира човек? Когато никой не го обича. Някой казва: „Защо ще живея на този свят, когато никой не ме обича? Другарите ми заминаха, никой не ме разбира, никой не ме обича.“ Щом се намери човек в такова положение, той не може повече да живее. Ето, в Испания за 6 месеца само са избити повече от един милион хора. Това е цяла чума. Това са хора, които се избиват помежду си с онези средства, които те сами са измислили. Испанците днес се бият братя помежду си и като хванат роб, не го държат като такъв, но го прекарват под нож.

Учените хора държат статистика за всичките промени, за всичките изтребления, които стават днес, за да покажат един ден на хората какви големи разрушения са ставали. Една тревога, една лоша мисъл е в състояние да умъртви в човека около 1–2–3 милиона клетки в неговия организъм. И след това тези клетки трябва отново да се пресъздадат. Погледнете един човек, вижте, че е отслабнал. Става нещо в неговия организъм. Дали това произтича от външни или от вътрешни причини, то е друг въпрос. Важно е, че всяка скръб, всяко страдание, всяко неестествено положение ще постави човек в някаква промяна.

Казвам: Когато ви говоря за Бога, аз имам предвид следното. Само любовта към Бога е в сила да подигне човека, да направи ума, сърцето и тялото му съвършено здрави. „Защо трябва да обичам Бога?“ За да бъдеш

здрав. Като имаш здраво тяло, ще имаш здрав ум, здраво сърце, крепък дух. Ако не обичаш Бога, няма да имаш тези неща, а каквото имаш, всичко ще изгубиш. Всички хора искат да бъдат здрави. Всички хора имат какво да ядат, но всички трябва да имат едно тяло, един подслон. Всички трябва да имат нещо, в което да вярват. Но това, в което вярвате, не трябва да бъде външно, нещо физическо. Тялото, това са 9-те блаженства, 9-те метода, в които можете да добиете всичко онова, което е потребно за сърцето, за ума, за душата и за духа ви в този свят, в който живеете.

Като ви говоря така, вие казвате: „В какво да вярваме ние?" Вярвайте в това, което [духът] ви е дал, вярвайте в това, което душата ви е дала; вярвайте в това, което умът ви е дал; вярвайте в това, което сърцето ви е дало. Вярвайте най-после и в това, което тялото ви е дало, което имате в себе си. Като пипнеш главата си, вярвай в Онзи, Който я създал. Несметни богатства се крият в човешката глава. Ако някой умен пипне главата ви, веднага ще потекат положителни, възходящи енергии в нея. Обаче ако някой глупав пипне главата ви, течението на тия енергии ще спре.

Какво може да проповядва днес един проповедник? За да проповядва някой, той трябва да отиде в другия свят, там да изучава Божественото. И като дойде отново на Земята, тогава ще може да проповядва това, което горе е учил. Всичко друго не представя някаква проповед или някаква реч. Има неща за развлечения – и те са на мястото си. Другояче не може. Не мислете, че така, както се проповядва, това е проповед. Има проповедници, които разправят на хората за вечния огън, за вечното мъчение. Съществуват тия неща, но отде са ги взели хората? Ето, Земята и досега гори. В Земята има около 10 000 накладени огньове. Комините на тези огньове се виждат отвън и те постоянно пушат. Ако кажем, че Земята е нещо хубаво, ще влезем в разрез с разбирането на Божията благост.

В какво седи Божията благост? Когато бедният Лазар умрял, той отишъл в рая, а богатият отишъл в ада. И след това Христос ни разправя за разговора, който се е водил между Авраама и богатия. Богатият казал: „Отче Аврааме, изпрати Лазара да ми накваси гърлото." Авраам му отговорил: „Голяма пропаст има между вас."

Вземете един човек, който страда от проказа или от сифилис в гърлото. Кой може да му помогне? Пропаст има между него и другите хора. Може да се даде храна на този човек, но храната няма да го ползува. Какво трябва да се направи? Болестите са живи същества и който иска да помогне на болния, той трябва да разбира тия същества, да знае как да се разговаря с тях. Чели ли сте медицинските книги, да видите как са описани болестите, от които страда човек? В силни краски са отбелязани болестите на

човешкия организъм. Тези болести показват анормалните състояния, в които се намира човек.

Има един лек, който лекува всички болести. То е панацея – то е Божията любов. Любовта Божия лекува всички болести в света. Ако ти вярваш, няма болест, която да не се лекува от любовта. Обаче, ако не вярвате, тогава болестите няма да се лекуват и ще трябва да дойдат хората да ви лекуват.

И това не е лошо, но хората ще ни лекуват като хора. След 3 месеца вие пак ще имате нужда от лекар. След 5 месеца пак ще имате нужда от лекари. Наскоро на една млада жена от новото учение лекарите ѝ правили операция, но пропуснали да направят нещо и затова ѝ казали да мине малко време, докато оздравее малко, а след това ще ѝ направят втора операция, да довършат започнатата. Казали ѝ да излезе от болницата и след няколко месеца пак да се върне, да довършат операцията. Човешка работа е това! Може би лекарите да имат известни съображения, но важно е, че след няколко месеца пак ще трябва да се върне. Може би се опасяват, че не може организмът да издържи. Дойдеш ли до операция, трябва да бъдеш готов на всички изненади в света.

Трябва да се правят операции, но как? И Христос казва: „Ако дясната ти ръка те съблазни, отсечи я и я хвърли навън.“ Ще ви дам едно ново тълкуване на този стих. Христос подразбира, че всяка ръка, която може да се отсече, е изкуствена ръка или присадена към тялото. Човек не се нуждае от присадени неща. Това, което е присадено в него, той трябва да го отсече и да го тури настрана от себе си. Някой има дървена, изкуствена ръка и у него се заражда желание да открадне нещо и да си постави една хубава ръка. Ръката на човека може да се върне. Ако той има Божията любов в себе си, ръката му ще дойде и ще се настани на мястото си. Христос казва: „По-добре е да влезеш в Царството Божие с една ръка, отколкото с две, но да се съблазняваш.“ Ако едната ръка на човека е изкуствена, той не може да влезе в Царството Божие с две ръце. Мислите ли, че с вашите изкуствени крака ще можете да влезете в Царството Божие? Изкуствените крака и ръце не ги искат в онзи свят. Изкуствените крака и ръце, това са човешките кости. Всички вие мислите, че имате крака.

Същинските крака на човека, това са неговите добродетели. Същинските ръце на човека, това е правдата. Същинските очи на човека, това е истината. Същинските уши на човека, това е мъдростта, а същинската уста на човека, това е любовта. Човешкият език, човешката уста, това е любовта. Ако устата на човека е изкуствена, това се дължи на дявола. Все дявола ще обвиняваме. Всички изкуствени крака и ръце на човека все дяволът ги е направил.

Има един мит, в който се разправя, че в желанието си да бъде самостоятелен, дяволът решил да направи един човек. Той физически го направил, но не могъл да му вдъхне живот. Затова той се обърнал към Господа с думите: „Господи, направих един човек, но не мога да му дам живот. Ти му вдъхни живот, че да станем с Тебе ортаци." Затова Господ е станал съдружник с дявола, т.е. дяволът е станал съдружник с Господа. Човек има изкуствени крака, направени от дявола, поради което не може да служи на Господа. Онова, което Бог е направил в човека, с него именно той служи на Господа. Затова Христос казва: „Ако се не родите изново, няма да влезете в Царството Божие. Роденият от Бога грях не прави." Това е първото положение.

Сега, да оставим настрана въпроса дали това е така или не. Това е един мит, на който можете да турите каквито искате добри страни, или лоши, но важно е, че в живота има нещо, от което ние трябва да се освободим.

Представете си, че вие отивате през една студена зимна утрин при един богат човек и започвате да му разправяте своето положение. Казвате му, че сте беден, че нямате дърва, въглища, дрехи, но той ви поглежда под вежди и ви казва, че трябва да работите, да си изкарате прехраната. Вие просите нещо от богатия, но какво трябва да направите, за да ви даде нещо? Защо богатият не ви дава нищо? Защо не се отваря сърцето му? Богатият има изкуствени крака, ръце, уста, език и изпъжда бедния навън.

След време при същия богат човек идва друг един беден, който слиза от планината и влиза в дома на богатия. Той нищо не му иска, но го пита какво ново има в техния дом. – „Остави се, дъщеря ми е зле болна. Викахме няколко лекари, и сега се събраха на консулт, но положението е много сериозно, не могат да ѝ помогнат." – Какво да се прави? Бедният казва: „Откажете се от всички лекари." След това влиза в стаята на дъщерята и пита домашните: „Вярвате ли в Бога?" – „Досега вярвахме, но ето че лекарите не могат да помогнат на дъщеря ни." – „Ако вярвате в Бога, дъщеря ви ще се върне, ще оздравее." След това той се приближи към дъщерята, отвори очите ѝ и духна вътре. После пипна ръцете ѝ, краката ѝ, отвори устата ѝ и дъщерята на богатия започна да се съживява и оздравя. Тогава богатият се разположи към този беден човек и му каза: „Останете, моля Ви се, в нашия дом." Питам: Защо единия беден не приемат в дома си, а другия го приемат? Вторият беден носи Царството небесно в себе си. Той е външно беден, а вътрешно богат. А вие отивате при богатия човек и си мислите, че сте беден.

В това отношение вие имате крива идея за богатството и за сиромашията.

Когато отивате при някой богат, вие ще отидете при него като богат човек, няма да мислите, че сте сиромах. И като богат, вие нищо няма да искате от него. Ако ти си роден от богат баща, как ще отидеш при него и ще му разправяш, че си беден, че нямаш ум, нямаш сърце развити? Как ще му разправяш, че умът и сърцето ти не достигат? Не, така не се говори. Ако отидеш при богатия, ще го посетиш като негов брат. Ще гледате на богатия като на човек, който се е подигнал в известно отношение и ще му кажете: „Братко, аз дойдох при тебе, със своята работна риза, да те поздравя за подигането ти.“ Ще се извиниш на брата си и ще го поздравиш, ще му изкажеш радостта си. Като те чуе да говориш така, той ще се заинтересува от тебе и ще те приеме в своя дом.

Следователно не се спирайте върху онова, което хората досега са ви внушавали. Казвате: „Щом човек се е родил веднъж, той непременно ще умре.“ Съгласен съм, че роденият трябва да умре. [По] начина, по който сега хората се раждат, смъртта е една промяна, неизбежна промяна. Ако гъсеницата не се промени и не стане пеперуда, тя няма да се развива. Тя трябва да умре, за да стане пеперуда.

Ако отидете в Америка или в Англия и влезете в някое религиозно общество, което се отнася към известна община, ще чуете там да се разправят чудни и интересни духовни опитности. Рядко се случват някои опитности, но все таки се случват. Разправят за един случай с един сляп, който прогледал. Доколко е верен този случай, не се знае. Един богат американски милионер ослепял. Трябвало да му се направи операция. Явил се един лекар, който казал, че може да направи операция, от която слепият да прогледа. Богатият човек започнал да се колебае да се съгласи ли на тази операция. Той обещавал един милион долари на доктора, но с условие да го излекува. В това време един беден работник, също така сляп, се явил при милионера и му казал: „Вместо да правят опита с твоите очи, вместо на тебе първо да направят операцията, нека я направят на мене. И ако излезе сполучлива, тогава да я направят на тебе.“ Милионерът се съгласил. И в този ден, когато направили операцията на бедния, от която той прогледал, богатият умрял. Защо? Защото не може човек да приеме едно Божествено благо, ако не е страдал.

Благото е вливане в езерото, а изтичането от езерото е страдание. Ако нищо не си дал от себе си, ако нищо не е изтекло от тебе, ти не можеш да приемеш Божественото благо. Страданията в света идат по причина на това, че Бог иска да изтече нещо от нас. Сиромашията не е изтичане. Вие имате криво разбиране за нещата. Ако от гишето на един касиер цял ден изтичат милиони левове, осиромашал ли е този човек? Не, на другия ден той пак ще има пари. Следователно, ако ти вършиш волята Божия, в

твоето гише постоянно ще има пари на разположение. Ако не вършиш волята Божия, ти ще излезеш вън от гишето.

Ако съвременните религиозни и учени хора се запитат какво са направили за Господа, какво ще си отговорят? Наскоро един познат искаше да знае моето мнение по въпроса трябва ли да се целува ръка на владиката. Защо да не целува ръката на владиката? Как целува ръката на една млада мома? – „Но тя е млада мома, има нещо вдъхновено в нея.“ – По този въпрос аз имам една особена теория. Според мене първо богатите трябва да целуват ръката на владиката, а после – бедните. Когато богатият целуне ръка на владиката, всяко целуване струва една банкнота от 1000 лева. Значи той туря в ръката на владиката една банкнота от 1000 лева. След богатия ще дойде беден да целува ръка на владиката. Какво ще направи владиката? Той веднага ще даде на бедния банкнотата от 1000 лева, която е взел от богатия. Тъй щото, богатият ще дава, а бедният ще взима. Когато бедният получи 1000 лева от владиката, той ще каже: „Струва си човек да целува ръка на владиката.“

Питам себе си: Ти дошъл ли си до това? Аз още не съм дошъл до това положение. Пък и нямам такива богати, които, като ми целуват ръка, да ми дадат по 1000 лева. При мене идват все бедни хора. Казвам: Аз няма какво да дам на тия бедни хора. И затова им казвам да не ми целуват ръка. Като ми целуне ръка, сиромахът ме пита мислено: „Какво ще ми дадеш?“

Казвам: У всинца ни трябва да се зароди онова силно желание да оценяваме талантите. Видите ли един музикант или един певец, оценете го. Ако не оцените него, оценете поне благото, което той носи в себе си. Когато певецът пее или музикантът свири, той дава от себе си хиляди. Това, което той носи в себе си, струва хиляди. А тъй, някой дал 100 лева за билет – това нищо не струва в сравнение с хилядите, които музикантът дава от себе си. От музиканта или от певеца излиза една енергия, която струва хиляди. Когато излизате от един концерт, вие излизате с голямо разположение. Това разположение не може да се купи с никакви пари. От него излиза нещо хубаво, нещо Божествено. Всички, които слушат концерта, са участвували в него. И дали даден човек приема нещо или не, това не важи за музиканта. Той дава от себе си и който е готов, приема. Достатъчно е човек да има уши да чува и да възприема. Ти четеш една поезия и тази поезия те вдъхнови. Тези стихове за тебе са като светиня. Четете една статия, вдъхновявате се.

Та, вие трябва да четете всичко онова, което е Божествено, от каквато област да е: наука, религия, изкуство. Това са придобивки, това е благословение от великия свят. Това именно търсят хората.

Между вас има много талантливи хора, но вие трябва да минете през големи скърби, за да намерите мястото си. Много астрономи, музиканти, учени не знаят своето място. Дълго време работят в известна област, а след време стават например актьори и се изявяват в тази област като големи таланти. Други пък напущат музиката и стават астрономи, в която област се изявяват много добре. Аз зная за един от великите проповедници в Америка, че първоначално е бил обущар. Като такъв му се смели, но впоследствие той е станал виден проповедник. Той е ходил в Англия, в Америка да проповядва. Там са го слушали по 20–30 000 души. В първо време, като е отивал на църква, са го следели да не открадне нещо. Той не е знаел да чете, но с голямо постоянство и настояване, най-после достигнал да стане виден проповедник.

Много хора днес очакват баща им да умре, да получат голямо наследство, да оправят работите си. Казвам: Не очаквайте на имотите на вашия баща и на вашата майка, нито на вашия богат чичо, че тогава да се уредят работите ви. Ти имаш един талант да долавяш нещата. Развий този талант в себе си.

Ще ви приведа примера за българския герой Дан Колов. Той има успех, защото вярва в своята сила. Той днес разполага с милиони, но през какви големи мъчнотии е минал, той си знае. Ушите му са обрулени. Освен това, понякога така го хващат за врата, че докато се освободи, той си знае. За да стигне до това положение, за да направи тия милиони, той знае какъв труд е употребил. Той е минал през големи мъчнотии и страдания.

„Ама аз не искам да бъда Дан Колов.“ Ако не искаш да бъдеш като него, бъди друг някой. Но работи, постоянствувай в известно направление. Един Дан Колов е постоянствувал и постоянствува на своя занаят, а срещате някой религиозен човек, който казва: „Не искам повече да се моля.“ Без упражнения нищо не се постига. Ще се упражнявате година, две, три, десет, докато опитат силата ви. Един негър излезе да се бори с Дан Колов, но не можа да го победи. Той му даде един добър урок. Дан Колов е опечен човек, не може лесно да се излезе срещу него. После е излязъл един друг българин да се бори с този негър, но негърът му даде добър урок. Веднъж той е ял попарата на Дан Колов, знае как да се бори. Този българин е още ученик, лесно може да се справят с него.

Съвременните хора често правят грешката, която са направили двама ученици от старо време още. Един от техните християнски учители [ги] изпратил да проповядват. Те срещнали един езически жрец, който отивал да проповядва. Учениците го спрели и го запитали: „Сине дяволски, къде

си тръгнал да проповядваш?“ Той взима тоягата си, удря единия от тях и го повалява на земята. След това удря и втория, и него повалява на земята. – „Вие сте дяволски синове.“ След това жрецът срещнал учителя на тия двама ученици. Учителят го поздравил и му казал: „Добър ден, братко.“ – „Какъв брат ме наричаш ти? Преди малко аз наложих твоите ученици както трябва.“ – „Много хубаво си направил, ти си им дал един добър урок.“

„Блажени нищите духом, защото е тяхно Царството небесно.“ Сега и на вас казвам: Не се обезсърчавайте. Светът иска герои. В света има една премия за геройство. Във войните се изпитва геройството на човека.

Един полковник ми разправяше една своя опитност. По едно време, във всеобщата война, когато нашите войски били към Солун, сражението било страшно. Като започнали да гърмят онези оръдия, онези гранати да летят във въздуха, просто ужас обхващал човека. Генералът се приближил към него и го запитал: „Как сте, господин полковник?“ – „Много добре съм.“ – „Ами вие как сте?“ – „И аз съм много добре.“ Полковникът казваше: „После се чудих на себе си, на своето честолюбие. Аз умирах от страх, а трябваше да казвам, че съм добре, че не ме е страх. И генералът се намираше в същото положение, но и той не искаше да се издаде. И двамата минавахме за герои, за храбри хора.“ – Е, какво научи от войната? – „Едно научих: че пред гранатите не можеш да бъдеш герой. Те никого не щадят. Под тях може да попадне и полковникът, и генералът. Най-после ние с генерала се скрихме в един окоп. Иначе гранатите щяха да ни пометат.“

Да, човек все трябва да има един окоп, в който да се скрие. Окопът, това е човешкият ум. Окопът, това е човешкото сърце. Крепостта, това е човешката душа. Силната защита, това е човешкият дух. Ако нямаш тези съоръжения, ти ще бъдеш бит от неприятеля си, който те напада. В подкрепата на твоя ум, в подкрепата на твоето сърце, там е Бог, Който действува.

Значи човек трябва да положи вярата си в Царството небесно, което е в него. Вярвай, че Онзи, Който те е изпратил на Земята, е в тебе и с тебе. Той те е изпратил да вършиш Неговата работа. Ако вършиш Неговата работа, ти си под защитата на Неговата мощна сила. Следователно Бог, Който ни е изпратил в света, Разумното Начало, Което ни е изпратило в света да се учим, ще дигне всички препятствия, които имаме в живота си. Всички препятствия пред вас ще се дигнат, но за това се иска вяра. Човек трябва да има вяра.

По който и да е начин, светът ще се оправи. Как? Бог иде да оправи света, но Той ще го оправи не по нашему, а по своему. Днес всички висши същества съдействуват на Бога в оправянето на света. Когато някой ваш брат закъса и се отчае от нещо, вие трябва да му се притечете на помощ, да му помогнете.

Сега ще ви приведа един пример за един млад момък, който се отчаял по нямане на пари, на средства да живее. В това време той обичал една мома. В отчаянието си той решил да се самоубие. Като се научила момата за това, тя го извикала и тихо пошепнала нещо на ухото му. Тя му пошепнала само една дума, и той се отказал от намерението си да се самоубива. Каква дума била тя? Тя му казала: „Не се убивай. Знай, че това, което аз имам, е и твое, то е на твое разположение.“ Той се изправил.

Не е въпрос само да се говори, но нещата трябва да се изявяват на дела. От всички се иска дела, а не само думи. Така и вие трябва да кажете на Господа: „Господи, всичко, каквото имам, е на Твое разположение.“

Тайна молитва
„Благословен Господ Бог наш“

7-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 17.I.1937 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1937_01_20 Сътрудници на Бога
лекция пред общия окултен клас

СЪРАБОТНИЦИ НА БОГА

Отче наш.

Сегашното човечество има една трудна задача, която трябва да решава. В тая задача всички вземат участие, всеки според своето разбиране. Всички вие имате разни разбирания за живота. Всеки от вас си има все някоя теория, някои си правила, по които той си разсъждава и мисли. И всякога намира, че нещата в живота не вървят, както той мисли. Намира едно голямо противоречие между природата и себе си. И той не може да се примири дали той е крив или природата е крива. Някой път казва: "Природата е крива, тя не е направила работите както трябва. Според мене така трябваше да бъде!" По отношение на неговите работи може би, но по отношение на Цялото? Някой казва: "И сам мога да живея. И без хора мога да живея". Питам, следната теория да се провери на опит: Кракът може ли да живее без тялото? Той може да живее когато е с тялото. Без тялото той не може да живее, понеже е част на тялото. Той има известни функции там. Някой казва: "Аз искам да бъда независим". Какво подразбираме под думата "независим"? Независим значи: Да си на своето място и да функционираш както трябва. Това разбирам аз "независим". А ако разбираш, да бъдеш независим от другите хора, ти се лъжеш. Всички същества са зависими едно от друго. Дали са близки или далечни, те имат една вътрешна зависимост.

После, ние сме в стълкновение със себе си. Съвременната наука се занимава с минали работи Съвременната геометрия се занимава с неща, които съществуват във физическия свят. Например, геологията изучава пластовете, които преди милиони години са образувани. После минералогията, която изучава минералите, скъпоценните камъни и тя изучава миналото (по отношение на образуване на скъпоценните камъни). Ние оценяваме диаманта и казваме: "Той е твърд, той е много красив камък". Ти казваш: "И аз бих желал да бъда като диаманта". Но вие нямате никаква представа през какви мъчнотии и страдания е минал диаманта, докато стане диамант. Сега и човек се мъчи да прави някой път диамант, само че неговите диаманти са черни. Той още не може да ги направи така чисти, както природата ги е направила. Ти казваш: "Аз сам мога да се повдигна в морално отношение". Ще се повдигнеш, но ще бъдеш един чер диамант, няма да бъдеш като диаманта, който природата е направила. Ти казваш: "Да създадем един характер от себе си". Ще бъдеш един черен диамант. Носи онзи характер, който Бог ти е дал. Само проявявай характера си!

Нека вземем геометрията. Но от нея трябва да направим един превод. Някой казва: "Мен геометрията не ми трябва". Ако си едно животно, никаква геометрия не ти трябва. Но тия животни и те се ползуват от геометрията. Те изучават ъглите, правите линии, но без да знаят. Те нямат учебници по това.

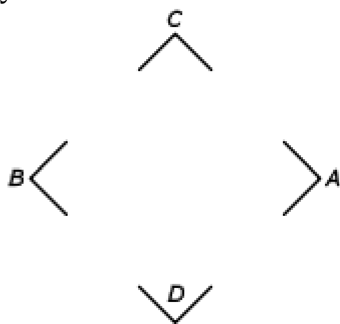

Фиг. 1 Аз ще ви начертая една фигура тъй, както не е: ъглите A, B, C, D (Фиг. 1). Имате едно хармонично състояние на хората, които си живеят добре. Но външните условия ще се изменят. Представете си, че ъглите A и B – това са бащата и майката, а пък C и D – това са синът и дъщерята. Ако увеличите ъглите C и D, то ще се намалят ъглите A и B, т.е. ще се измени хармонията, която е съществувала между тия лица. Как ще се измени. Представете си, че имате 4 души, които носят по 25 кг. От първите двама вие снемате тия 25 кг., които имате и ги туряте на останалите двама. Първите оставяте без никакъв товар, а пък последните двама имат по 50 кг. Питам: Какво ще бъде разположението на тия, чийто товар е снет и на тия, чийто товар е увеличен на гърба им? Най-първо тия, които носят по 50 кг. като се намали тяхната сила, ще вървят по-полека, а пък тия, чийто товар е снет, ще вървят по-бързо. Казват: "Защо вървиш бързо?" – "Защото ми се махна товара!" – "Защо вървиш бавно?" – "Товарът ми се е увеличил". Когато се увеличи някому товарът, ти казваш: "Трябва да търпиш" и пр. Те са празни работи! Този товар, който е турен на този човек, не е турен от Бога! Тук има един порядък, който не е от Бога! Сега ще ви обясня. Вие вземате един гребен, направен от слонова кост. Какво е предназначението на коста у слона, и какво е предназначението на един гребен, който е направен от слонова кост? Този гребен е един човешки порядък. Първоначално както е била турена, природата я е турила да издържа известна тежест. А пък човек е взел костта и й дал друга служба – да бъде стражар, да гони въшките. Слонът си подпира тялото с тая кост или има тая кост някоя служба в устата му, а пък човек с нея гони въшките. Ще кажеш: "Така Господ е определил". Те са два порядъка. У вас човешкият порядък гони въшките. Той дава стражарски чин на тая слонова кост. А пък природата съвсем друга служба й дала. Ако вие имате за цел да гоните въшките в живота си, от кой порядък сте? Вие търсите грешките на хорта. Гребен сте вие тогаз! Вие тогаз не сте в Божествения порядък, но сте в

човешкия порядък. Те са два порядъка. За вас е много хубаво, че ще изгоните въшките. Но за слона какво ще му стане? Вземате му една кост : крак или зъб. Какво ще стане с него? Той ще изгуби една от своите функции. Най-първо ще се освободите в себе си от онзи човешки порядък, който сте унаследили.

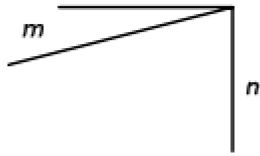

Фиг. 2 Всяка една Божествена мисъл в човека никога не произвежда раздвояване в неговото съзнание. Щом е човешка, ще има раздвояване. Щом е човешка, ще стане така – (m), а щом е Божествена ще стане така – (n) (Фиг. 2).

Ще кажеш: "Да изхвърлим човешкото!" – Не! Човешкото трябва да се подчини на Божественото. Казваш: "Няма ли друг начин, по който да изгоним въшките?" – Може! Вземи, че обръсни главата си, всичките косми и като се качат въшките, вземи една кърпа и всичките ще изпадат на земята. А ако ти оставиш космите си дълги като моите, те въшките като се навъдят, трябва ти тогаз гребен от слонова кост. Ти казваш: "Смешна е тая работа".

Страданията произтичат, когато заместим човешките работи с Божествени, а Божествените с човешки. Те са несъвместими. Детето се е родило от Бога. А пък пелените, с които го завива майката, това е човешкото. Пелените са човешкото, а пък тялото, което е родено, то е Божественото. Детето не се създава за пелените, а пелените за детето. Докато детето порастне можете да смените 4–5 пелени. Но, ако вие отметнете детето, както отмятате пелените, ще се натъкнете на големи мъчнотии. Могат у нас да се сменят човешките мисли. Те са пелени, които можем да отхвърлим. Но Божественото никога не бутай в себе си. Трябва да разбираш кои неща са Божествени. Това, което не произвежда във вас никакво раздвояване на съзнанието, това, което не носи никаква скръб във вас, това, което пази мира, Любовта във вас, то е Божественото. Вие имате една крива представа за Любовта. вие казвате: "Да се обичат хората." Но за да се прояви Любовта, човек трябва да има две качества: Той трябва да има воля и той трябва да бъде свободен. Щом на един човек му отнемеш волята, щом му отнемеш свободата, никаква Любов – нито човешка, нито Божествена може да се прояви. Това е закон. Тогаз на мястото на Любовта ще се яви омразата, злобата, злото. Казваш: "Какво трябва да се прави?" Дайте свобода на Божественото и остави волята на Божественото да действува в тебе и веднага Любовта ще се прояви. Щом Любовта се прояви, то животът, който ти търсиш сам по себе си ще дойде. Другояче, ако ти

нямаш воля да служиш на Бога, и ако ти не си свободен в своите мисли, ако ти се смущаваш, то Божията Любов не може да действува в тебе. Това трябва да го знаете. Някой път се нарушава вашия мир. Светиите са изучавали този закон в планините, 20 години са изучавали да служат на Бога и когато са го изучавали, те са слизали от планините при народа за да го учат.

Защото вие неверно можете да преведете и единия, и другия порядък. Вие казвате: "Трябва да се живее, но без пари не може!" Парите Божествен порядък ли са? Не са! Тогаз какво място заемат те? Казваме: "Не може без пари". Те са пелени! Тялото необходимо е да има една дреха. Вие казвате, че децата без пелени не могат. Много добре. Това донякъде е вярно. Питам тогаз: С какви пелени увиват животните своите деца? С какви пелени птичките увиват своите малки? Никакви пелени нямат. Още от начало по тялото си имат малки пеленки (перца), които почват да растат. С тях те почват да хвъркат. Птиците са много по-умни от хората. Те казват: "Да направим тия пеленки да растат и през живота си с тях да хвъркат. Ако оскубите тия пеленки, птичката не може да хвърка. Пак ще живее, но щеше да се изложи на известни мъчнотии.

Та казваш: "Без пари не може!" Хубаво, право е, без пари не може. Но при какви условия някой човек не може без пари? Ти казваш: "За да пътуваме до Виена или Париж, трябват пари." Но като тръгнеш за онзи свят колко пари ще платиш за билета си? До Виена ще платиш 2-3-4 хиляди лева, първа, втора или трета класа. Като тръгнеш за онзи свят, колко хиляди ще платиш? Нито 5 пари! Колесници има! И казва се там за свети Илия, дошла огнена колесница и го грабнала, и го занесла. Но в тази колесница не му взели даже и неговия кожух, и го хвърлили. Така казват. Горе приемат само това, което Бог е направил, а пък човешките работи тук да останат на земята. Аз ви навеждам на тая мисъл: Вие не можете да влезете в Царството Божие с човешките разбирания. Това го помнете! Невъзможно е! Помнете го! По-лесно може да мине камила през иглени уши, отколкото човек с човешкия порядък да мине в Царството Божие. Той вярва в наследствеността, в науката и пр. Но всичко това, в което той вярва тук е човешко, то е от земята. Една птица е имала една човка. Като стане тя човек може ли да си служи с това, което е имала като птица? Дадеш ѝ една паница. Тя казва: "Дайте ми нещо, с което да мога да кълва". Не може. Като птица е обичала да рови, а като човек не може да рови. По някой път се объркват понятията ви. Казвате: "Не зная вече в какво да вярвам". Вярвай в Божественото в тебе, при което ти имаш свободата и волята, при което свободата и волята ти действуват. Това, в което си свободен и имаш воля да го направиш, остави и другите да го направят и не ги ограничавай. Защото щом ограничаваш когото и да е, ти си

извършил вече едно престъпление. Ще вървиш по онзи път, който Бог е държал. Когато Бог тури човек в рая, той знаеше, че човек ще съгреши. Той можеше да тури двама ангели при онова дърво да пазят със своите мечове и щяхме да бъдем праведни хора, но не щяхме да бъдем свободни. Бог предпочете да бъде свободни и да имаме воля в направянето на греха, за да бъдем свободни и да имаме воля когато възприемем Любовта. Защото ако нямаме воля да направим прегрешението, да нарушим една заповед, то ние не щяхме да бъдем свободни, за да възприемем Любовта. Някой иска Бог да тури двама ангели да го пазят от греха.

Някой казва: "Хубаво е човек да има къде да живее". Казвам: Че какъв по-хубав живот от този в затвора. Затворникът си има адютанти. Пазят го. Пущат го вечер или сутрин, един или два пъти на ден. Кое е по-хубаво: да бъдеш затворник или да бъдеш един, който си ходи из града? Затворникът си има място, дето живее, има си въглища, има си храна, но той не е свободен, а пък другият е свободен, но свива се, трепери от студ. Кое е по-хубаво: да трепериш или да си настанен вътре в затвора? Затворникът не може да отиде в църква когато иска. Ако го заведат от затвора, ще отиде по команда и ще се върне по команда. А пък този, който трепери, всякога може да отива в една църква. Питам: Кое ще изберете – затвора или външната свобода? Треперенето и то е хубаво. И двете неща са хубави. Да трепериш е хубаво, и да си затворник е хубаво. Кое ще изберете? Затворникът е болен. Кой е затворен? Ония в болницата са затворени, има върху тях обвинение, направили са някое престъпление и го турят в затвора: за 10 години, за 20 години или до живот. А пък има друг по-хубав затвор – болницата. Там човек не е направил никакво престъпление, но е дошла някоя болест, арестуват го, дохождат милосърдни сестри, лекари и го питат де го боли: кракът, ухото и пр. Поглеждат го мило, утешават го. Той седи и разправя де го боли. А пък друг човек е здрав, около него няма нито лекари, нито милосърдни сестри. Кое е по-хубаво: да лежите в болницата или да сте свободен отвън? Ако си невежа, болницата е по-добра. Ако си учен човек, отвън без слуги! На ученият не му трябват никакви слуги. Който е невежа трябват му 2-3 слуги, за да не влезе в някоя беля.

Сега някой път вие говорите, че Господ ви говори. Хубаво. Аз гледам някой път, Господ им говори, а пък никак не се е изменило тяхното естество. Когато някой дилаф ми казва, че огънят му е проговорил, казвам: Чакай да опитам! Пипам го и никаква горещина няма! Този дилаф е ходил при черните въглища и няма никаква топлина. Казвам: Ти не си бил при огъня, не си бил при живите въглища, за да видиш какво са вътре.

Някой ще каже: "Какви са нашите въглища?" Аз ще ви задам един въпрос:

Имате ли в себе си Божествената Любов? Свободни ли сте? Ако ти не можеш да види Доброто и Истината в твоя ближен и ако той не може да види Доброто и Истината вътре в тебе, вие сте чужди един за друг. Това е Божественото! Двама души за да се споразумеят, това е нужно. Това е основата на Невидимия свят, на Божествения свят. Доброто и Истината са основата!

В Невидимият свят когато Любовта и Мъдростта почват да действуват, проявява се Истината. А пък щом се прояви Истината, доброто и Истината са полюси вече. Те заедно действуват. Доброто е външната страна на Истината. Доброто може да се опитва. Истината никога не може да се опитва. За да опиташ Истината, ти трябва да бъдеш добър. Ако не си добър, ти няма да имаш никакво понятие, какво нещо е Истината. Казва се: Истината и Доброто ще ви направят свободни. И ти ще се пожертвуваш. Христос казва: "Аз съм живият хляб". То е Доброто, то е Истината. Това е Истината, която се е пожертвувала, това е Доброто, което е влязло в тебе. Това е Истината, това е Живото Слово, което слиза на земята и ти разбираш и почваш да живееш за Господа!

Аз мога да ви покажа, че съм много учен човек. Но ето по какво се отличавам. Колко съм учен аз не знам. Хората знаят повече, че аз много зная! Но аз не зная, не познавам невежеството на хората. Зная кое хората не знаят. Не се занимавам с това, което не зная. Това, което аз зная, и хората го знаят. А сега се занимавам да уча това, което хората не знаят. И бих желал и вие да учите това, което хората не знаят! А кое хората не знаят. И бих желал и вие да учите това, което хората не знаят! И кое хората не знаят. Аз сега се занимавам да уча това, което хората не знаят. И бих желал и вие да учите това, което хората не знаят! А кое хората не знаят? То не знаят още какво нещо е Любовта! Те не знаят още какво нещо е Мъдростта! Те не знаят още какво нещо е Истината! Не знаят какво нещо е доброто. Ако аз съм художник, няма да ви нарисувам нещо пощо-защо, но трябва да го нарисувам хубаво.

Аз считам реални неща само тези: Някой път много малко знам. Три неща разбирам само: Разбрал съм малко от Любовта! Разбрал съм малко от Мъдростта! Разбрал съм малко от Истината! Много малко! Но го разбирам! А другите и това не са разбрали. Някой казва: "Как така? Аз Любовта я зная!" Отиваме при един умрял човек. Аз много малко знам от Любовта. Понеже ти много знаеш от Любовта, хайде да помогнем на този човек! Той го дига, слага, не може да го съживи! Много упорит, своенравен човек е, не иска да стане! Той го бута по краката, разтрива го, бута го по жилите – нищо не става. Аз отивам, никак не го разтривам, но прошепвам му нещо на ухото, ще му кажа нещо! Няма да ви кажа какво му казвам! И

той ще тръгне с мене! Никакви разтривки, нито масло, нито зехтин, нито оцет. Пришепна му нещо и той си отваря очите! Христос като отиде при Лазара каза: "Лазаре, стани!" И стана Лазар. И му снеха превръзките. Не отиде да го разтрива! Вие можете да кажете: "Че то е много трудна работа". Много проста работа е да възкресиш един човек. Аз както го разбирам, то не е много трудна работа. Падне някой в кладенеца. Ти носиш един копринен конец, по който могат да ходят мравките, а пък аз нося едно дебело гемиджийско въже. Конецът е това, с което искате да помагате на този човек в кладенеца. Пущаш конеца и речеш да го извадиш, къса се. Турям аз дебелото въже и по него излиза човекът. Онова въже, което не се къса, то е Любовта! Всички ония въжета, които се късат като конец, са човешката Любов!

Сега вие се приготовлявате за какво? Всички вие сте кандидати за Царството Божие, за онзи свят. Хубаво, един ден ще похлопат на вратата ви. Един ден непременно Михаил ще похлопа. Тогаз вие ще се намерите в положението на онзи, който се молил на Господа да му даде сила. Много бил беден. Той се молил на Бога да му даде Бог нещо да преживява. Казал: "Господи, дотегна ми да живея без въглища" и пр. И като се молил, Господ се смилил и пратил арахангел Михаила, който му казал: "Слушай, ти ще отидеш да лекуваш хората. Като заболее някой богат човек, ако аз съм при краката му, ще кажеш, че той ще оздравее. Ако съм при главата му, ще кажеш: "Той ще си върви за онзи свят". и прочул се той. И тръгнал той да лекува хората. Отива при един богат човек и като видял арахангел Михаила при краката му, казва: "Той ще оздравее". И като оздравявал, дарявал го. А като види Михаила при главата му, казвал: "Ще си върви!" И той прекарал живота си много добре. Направил си къща и пр. Но разболял се той и дошъл арахангел Михаил при главата му. И той си обърнал краката. Обаче Михаил дошъл пак при главата. Той пак се обърнал. И най-после ангелът за да го избави от страха, му казал: "Аз дойдох да те взема да излезем на разходка". И като излезли, завежда го при една хубава чешма. И той като клекнал да пие вода, извадил му душата. И онзи не разбрал, че му извадили душата. Той казал на ангела: "Не искам да умра. Нека да си поживея в света. Ти ми даде тоя занаят и тъкмо съм добре в този свят и да отида в другия свят!" Ангелът му казал: "Иди при чешмата. Забравил си нещо там". Онзи вижда тялото си и казва: "Туй миризливо тяло не искам!" Ангелът му казал: "Това е твоята къща. В тази къща по-дълго време не можеш да живееш!"

Та казвам: При вашето знание ще похлопа арахангел Михаил, на твоите врата и вие ще почнете да се въртите, да се обръщате.

Аз не искам да кажа, че не вярвате в Христа. И аз вярвам, както и вие

вярвате. И в Бога вярвате, във всичко вярвате. Но ето какво понятие имам аз за живота. Когато бащата се явява в къщи, само слуги има. Нито дъщери, нито синове има. Когато майката се явява, дъщери и синове има. А когато бащата и майката заминат, всички в къщи остават роби. Там дето има роби, бащата и майката ги няма. Дето искате братя и сестри, майка ви трябва да бъде там. Дето искате слуги, бащата трябва да дойде. Когато бащата е там, слуги има. Как ще го преведете? – Това е отношение. Каква е съществената разлика между слуги и синове. Слугите работят с възнаграждение, с пари работят. Всеки един слуга ще дойде, ще работи и ще му плащат. Ще дойде и ще излезе, и ще спечели пари. Синът като дойде, работи на баща си без пари. И той му става наследник в къщи. Та син е онзи, който не иска да му се плаща за неговата работа. Той казва: "Каквото баща ми определи за мене, аз съм доволен." А пък слугата сам определя. Тогаз наместо бащата се явява господарят. Дето има слуга, има господар. Там, дето има баща в една къща, трябва да има и майка. Дето има баща, там има и майка. А пък дето има баща и майка, там има синове и дъщери. А пък дето има синове и дъщери, след тях идат слугите. Преведете този порядък в къщата. Вие сте едно семейство. Вие не търсете Истината вън от себе си. То е една вътрешна Истина. Вашият баща е вашият Дух. Майката у вас е вашата душа. Кой е брат ви и кой е сестра ви? Сърцето ви е вашата сестра, а пък умът е вашият брат. Следователно, сърцето ви и умът ви подразбират, че вие имате баща и майка. Сърцето ви говори за баща ви, а пък умът ви говори за майка ви. Прекръстосани са тия отношения, които съществуват. Тия отношения съществуват и в мозъка. Лявото полушарие на мозъка управлява дясната част на тялото, а пък дясното полушарие – лявата част на тялото. Баща ви се завзема да изправи сърцето на своята дъщеря, защото всички грешки са в сърцето. Грехът е в сърцето. Сърцето представлява сестрата. Грехът е в сестрата. Бащата идва да изправи дъщерята. У всеки един човек дъщерята трябва да се изправи. Тя е тръгнала по един път, който не е Божествен. Тя си върви по своя си път. Тя е своенравна. Казва: "Искам да си поживея, да се веселя?" Тя се весели. Но един ден заболее, турят я в затвора, дойдат всичките ѝ нещастия. И тя казва: "Светът е крив. Порядъкът не е хубав, Бог не е направил всичко както трябва". Онова доброто, което тя съзнава, то вече принадлежи на нейния баща и на нейната майка, тя съзнава доброто в баща си, в майка си, в брата си, но тя не съзнава, че злото е вътре в нея.

Питам: Как ще се изправи сърцето тогаз? Писанието казва: "Сине мой, дай ми сърцето си!" Трябва да го дадеш за какво? Ще дадеш сърцето си да слугува някому. Тая сестра, на която са слугували, сега ще слугува. Работа трябва! Тя и ще се учи! Трябва да се учиш и да слугуваш, за да можеш да се изправиш. Ако не учиш и ако не слугуваш, никакво изправяне не е възможно. Учение и слугуване за изправяне на човешкото сърце.

Човешкото сърце може да се изправи само чрез учене и чрез слугуване. Сега какво разбирам под "учене" и "слугуване"? Ще намерите един господар, който да бъде много добър. По възможност най-добрият господар. И после, и господарката ще бъде най-добрата. И после да кажеш като слуга: "Много са добри господарят и господарката". При такъв един господар и при такава господарка сърцето може да се изправи. Когато сърцето слугува на човешкия Дух и на човешката Душа, само тогаз сърцето може да се изправи, защото Господ се проявява чрез човешкия Дух и чрез човешката Душа, понеже те са излезли от неговата същина. А пък умът е един принцип. Вашият ум трябва да стане като един помощник в тая работа. Ние с ума си работим. Без ум ти за Бога не можеш да работиш. Ще впрегнете всички умът си за работа. Вие искате да уредите вашия живот. Желанието ви е много добро. Как се урежда животът? Искаш да бъдеш свободен от какви да са болести. Сегашните лекари съзнават, че непременно трябва да имате много чиста кръв, а пък за да имаш чиста кръв, трябва да имаш много чиста храна. Хубаво трябва да се храниш, с чиста храна. А тая чиста храна вземате само от чисти мисли и от чисти желания. Само тая чиста храна може да направи кръвта чиста. Някои преливат на един болен човек, който е на умиране, здрава кръв от един здрав човек и човекът може да се съживи. Сега има мъртви хора, които съживяват като им турят здрава, чиста кръв. Когато ние говорим за новите идеи, ние подразбираме нещо подобно. Тъй както съвременните лекари искат да внесат в умиращия чиста кръв, така и новите идеи трябва да се внесат вътре в човешкия ум, за да дойде това оживяване. Ако не дойде една нова идея в човека, то неговият живот не може да се продължи. Това е един закон. Всеки ден трябва да внесете в ума си по една нова идея и тя ще внесе една много малка радост във вас. Колкото и да е малка, новата идея прилича на един скъпоценен камък. Онзи ден ви приведох онзи пример: Това малкото, което Бог ви е дал, да не го показвате никому. Дървото, което е във вашата градина, никому да не го давате. От плода му можете да давате. Ако речете да го подарите някому или издънките, които излизат, нарушили сте закона. Никакви издънки не давайте от Божественото. Само от плода горе можете да давате. На всички пътници, които минават ще дадете. Ако пък са закъснели, ще им кажете: "Идущата година!" А пък в Божествената градина дърветата цъвтят и връзват плод през цялата година, както лимоните.

Та човекът е такова дърво! Всеки ден човек трябва да цъвне. Всеки ден като станете една ваша пъпка да цъвне и да завърже. Една пъпка нова всеки нов ден. Да дойде една нова мисъл и едно ново чувство и тогаз работите ви ще тръгнат напред.

Вчера беше при мен един млад момък. Не му върви. Материално не му

върви. Казвам му: "Имаш много тежка карма, но когато работиш, като спечелиш, колкото и малко да е то, отделяй 1/10 за Господа в една каса". Това му казах преди известно време. Сега като почна така да прави, работите му тръгнаха. Тръгват работите ти като държиш Божествената идея в себе си. Този пример ви го навождам още, има един разказ от един френски писател: Един търговец, като не му вървели работите, направил договор с Господа: "Толкоз капитал внасям – толкоз за мен, толкоз за Господа". И всяка година той си правил баланс и казвал: "Толкоз за Господа, толкоз за мене". И се повдигнал човекът, вървяли му работите. И така си заминава за онзи свят. Туй е една идея. Сегашните хора забогатяват и осиромашават. Богатството на човека трябва да принесе полза. Оная ябълка, която трябва да цъвне и завърже, нейният живот има смисъл, когато човек вкуси от плода й, някое същество когато вкуси от плода й. И човек ще посее семената й. Та хубаво е да бъдете богати, но вие не трябва да оставите вашите ябълки да паднат и да изгният в почвата. Богатството трябва да върви някъде. Та вие сте богати с идеи. Всеки ден от плода на вашите идеи трябва да излезе навън! Вие сте богати по сърце. От плода на вашето сърце трябва да дадете нещо. Всичко онова, което е цъвнало и завързало, трябва да излезе. Това е волята Божия. Божественият Дух ни подбужда да направим добро, да го правим заради Любовта. Като дойдеш някъде, веднага да се спреш. Тури си едно правило: Искаш да направиш добро, спри се! Видиш ли Бога, направи доброто. Щом не Го виждаш, не прави! Щом дойде арахангел Михаил при краката ти, стани и тръгни с него. Щом е при главата ти, тя работата е друга. Щом се смущаваш, арахангел Михаил е при главата ти.

Ще се изповядваш на Господа. Вечерно време всичко трябва да изповядваме. Ще направиш преглед на целия си живот, как сте прекарали през деня. Докато отидете на онзи свят, ще се случи нещо, което не желаете. Ще ви приведа един малък анекдот за един богат американец, който казвал: "Мога да дам комуто и да е работа, но да работи." На никого не помагал. Един ден тръгнала подире му една вдовица с едно дете. Той й казал: "Вземи един долар!" И го хвърлил и казал: "Махни се!" И си тръгнал. И умрял той. Отишъл в онзи свят и казал: "Това и това направих: църкви и пр". Те му казали: "Това е човешко! Писаха ли вестниците за това?" – "Писаха." – "Това не върви тук!" – "Едно училище направих!"– "Писаха ли вестниците?" – "Писаха." – "Тук се приема доброто, за което на Земята не са писали вестниците." Той си почесал главата. Казал: "Хвърлих един ден на една бедна вдовица един долар и никой не писа за това." Ония казали на Господа за това. Господ им казал: "Дайте му два долара и да се върне на земята!" Като дадете един долар по този начин, ще ви дадат два долара и ще ви върнат пак на земята, за да се научите, че човек трябва да слугува на Бога разумно. Това, което обичате да ви правят, правете го на другите.

Вие сте ученици, нали? Вие сте свързани. Има телефони, които ви свързват с онзи свят. Каквото правите, там го слушат. И фотографии има. Всичко това е там на филм. Каквото става тук, е на филм. На онзи свят като отидете ще видите колко е вярно. На филм е всичко. Най-първо светиите слушат горе. Те знаят, че в България има едно училище, новото училище, знаят кои са ръководителите там, имената. Всичко каквото правите и братята, и сестрите каквото рисувате, и всички тия картини ще ги намерите там. В малко по-добра форма турени на филм. Важното е другаде: Онова, което ние вършим.

Някой път казва някой: "Какво мисли Учителят?" Аз да ви кажа какво мисля. Аз седя и мисля: Отгоре като ме гледат, какво мислят за мене? Така както съм направил, какво мислят за мене? Щом дойдат при мене хората и ми казват: "Много хубаво говориш, отлично говориш." – Казвам си: То е писано вече във вестниците. Казвам си: То отиде вече! Приех си заплатата! На другия ден пак някой каже: "Как приятно говориш! Отлична беседа!" Казвам си: Отиде и тая! Някой път мисля какво да направя без да ви излъжа да говоря така хубаво, че да не ме похвалят. Така да ви замотая, както един цигулар свирил тъй хубаво, така пренесал хората, че той като си отишъл 20 минути не му ръкопляскали и после като дошли на себе си ръкоплескали, но него го нямало. Та и аз искам така да ви говоря, та не за мен да мислите, а за онзи свят, и като слезна от сцената, тогаз да ръкоплескате. Та много мъчно е да свирите така на хората, че да ги омагьосвате. Много малко лица има, които да са слизали така от сцената.

Върху това мислете всякога: Не да се безпокоите. Каквото направиш добро, има кой да го оцени. Направиш нещо лошо. Пак има кой да го оцени. Каквото направи човек, все се преценява. И тогаз за възнаграждение на земята, щом направиш едно добро, ще дойде една радост. Щом направиш зло, ще дойде съмнение, страдание, неразположение.

В Божествения свят има поляризиране: от една страна има ад, с духове, които са свободни да правят престъпления. И от друга страна: раят със същества, които са свободни да правят добро.

Та, не съдете нито ония, които правят лошо, нито ония, които правят добро. Радвайте се с тия, които правят добро и скърбете с тия, които правят зло. На онзи брат, който прави зло, ще му кажеш: "Братко, много имаш да страдаш!" Например, запалите един затвор. Ти си в затвора. Няма откъде да излезеш. Като го запалиш, ти ще изгориш в него. Злото като го запалиш и ти сам ще изгориш. А пък доброто като го направиш, ти си свободен отвън.

Та нека да остане само мисълта: "Имайте Любов към Господа!"-Да не мислим как хората живеят. Всички трябва да се стремим да имаме Любов към Бога, да Го обичаме с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила. И всичко у нас трябва да бъде пълно. И тогаз ще ви дадат ония методи, които са необходими за сегашния живот. Много е трудно сега да живее човек. Не е лесна работа. За да опечете вие една баница какво ви трябва? Суха баница без масло може ли? Колкото по-хубаво масло имате, толкоз по-лесно се опича. Но като турите много масло, то баницата се пресища и не е хубава. Трябва умерено количество масло, за да стане баницата ви хубава.

Та сега да се повърнем към мисълта, която разглеждаме: Във всеки момент да знаете кое е човешко и кое е Божествено. Божественото винаги го последвай, а пък човешкото всякога го подчинявай на Божественото. Щом дойде човешкият порядък, той е временен. В живота си имаме да отделяме тия две неща. Злото е човешко, а пък доброто е Божествено. Свързани са. Те са неразделни един в други. И трябва постоянно да ги отделяме в себе си един от други. Това няма да стане в един ден или в два дена. През целия ден човек трябва да различава и съзнанието му трябва да бъде толкоз будно, че веднага да види тая мисъл в коя част е Божествена и в коя част е човешка. Много неща има присадени. Виждаме една слива. На нея е присадена праскова. То е човешкият порядък. Един сорт череша е присадена на друг сорт череша. Има бели и червени череши. То е човешкият порядък. И в един човек има присадени много работи. Можете ли да накарате един човек да има към сухия хляб такава обич, както към топлата пита? Лошият човек е един сух хляб, а пък добрият човек е един пресен хляб, който сега е излязъл от фурната. Сега на земята кое ще предпочетете? Пресният хляб, излязъл от фурната или пък мухлясалия, сух хляб. Извадете вашия топъл хляб, а не сухия хляб. По-хубав е пресният хляб.

Та основната мисъл: Дръжте се за Божествения порядък и го изявявайте в себе си, понеже той ви е потребен. Силата на човека седи в Божествения порядък на нещата. Ако държиш човешкия порядък, в началото ще бъдеш силен, а пък в края съвършено слаб. А пък като поддържаш Божественият порядък, в началото ще бъдеш слаб, но в края ще бъдеш силен и никой не ще може да те разклати. Не се разклащайте. Псалмопевецът казва, че като влязъл в Божественият свят, видял че не струва човек да живее както иска. Като влязъл той в Божествения храм, като разгледал бъдещето, видял, че Бог поставя лошите на една хлъзгава почва.

Радвайте се, че Бог не ви е поставил на хлъзгава почва. Вие понякой път се

сърдите затова, че Господ не ви е поставил на хлъзгава почва. Аз вярвам в богатството, но според мен онзи, който ви обича, той да ви донесе парите. Всеки човек, който ви донася пари без любов, той не ви мисли доброто. Всеки човек, който ви обича и ви носи, каквото и да е, вземете го. От всеки човек, който не ви обича, не взимайте нищо. Кажете му: "Има бедни. Раздайте ги". Нека да си даде богатството на друго място. Но щом има Любов, вземете го. Кажете му: "На мен ще го донесете". Не да вярвате, аз искам да опитате нещата и тогаз да вярвате. В опитаните неща вярвайте.

Какво разбрахте сега? Я кажете вие Йордане. Ти си един стар брат. (Брат Йордан Савов каза: "Да възлюбим Бога с всичкия си ум, сърце, душа и сила). – Трябва да видим дали право го е разбрал или не. Той още не го е разбрал. Той като го приложи, ще го разбере. Наполовина го е разбрал. Като го изпълниш, ще го разбереш напълно.

Няма по-хубаво нещо от Любовта! Няма по-светло от Мъдростта! И няма по-широко от Истината! Истината е цялата вечност. Никакви граници няма. Като влезеш в Мъдростта, там е всичко светло, всичко е ясно. Като влезеш в Любовта, там е животът, мирът, радостта, всички тия неща ги има там!

Та казвам сега: Учете се и слугувайте на Бога с всичкото си сърце. Този е пътят без изключение, и за праведните, и за обикновените хора, и за гениалните, и за талантливите, за всички!

Добрата молитва.

Гимнастически упражнения.

8 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 20 януари 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1937_01_22 Поводи на мисълта
лекция пред специалния клас

ПОВОДИ НА МИСЪЛТА

„Отче наш“

За следния път пишете върху темата: „Отношението на нервната система към човешкия ум“.

Сега, какво разбирате под думите „чистота на човешката мисъл“? Най-простото разбиране какво е? Какво разбирате под думите „чиста мисъл“? Изхождайте от думата „чистота“. В най-простия смисъл под думата „чистота“ какво разбирате? Казвате „чиста дреха“, „чисто лице“. Когато говорите за чиста вода, разбирате да няма никакви примеси. От какво се състои водата, кои са нейните елементи? – Кислород и водород. Щом има други примеси, водата не е чиста. Така е за водата. Ами от какво се състои човешката мисъл? Или коя е подбудителната причина на човешката мисъл? Това е доста дълбок философски въпрос, нали? Поне някой път не сте ли се спирали да помислите какво е движението на човешката мисъл – възходящо или низходящо? Човешката мисъл слиза от една много висока област – също като времето, когато започнат да се топят снеговете, и от планинските върхове се образува движението на малките ручеи.

Най-първо човек трябва да се научи да мисли. Той не може да мисли, докато няма в себе си самообладание. Правата мисъл изисква самообладание. Когато човек не се самообладава и се страхува от външните условия на Живота, мисълта му не може да бъде права или, другояче казано, мисълта му не може правилно да се развива.

Представете си един богат и един сиромах, поставени при различни условия. При сегашните условия, какво ще мисли един богат човек и какво ще мисли един сиромах? За какво ще мисли богатият, който има достатъчно средства? Парите са една подбудителна причина. За какво ще мисли богатият? Богатият човек би ли помислил най-първо да иде на църква да се помоли? Например, имате един богат човек в обикновения смисъл на думата. Богатият казва: „Аз имам всички средства“. Той за какво ще помисли най-първо? Сутрин, когато се пробудите, най-първо за какво мислите? Представете си, че един богат човек се пробуди и стане от леглото; за какво ще мисли? Най-първо той е мислил да спи и спал; сега, след като се е събудил, за какво ще мисли? Той трябва да хване една права нишка на мисълта си. За да мисли, той трябва да хване един път – аз го наричам път на напрежение, гама на напрежение. Когато дойдеш, ти нямаш дълго време, за да избираш в коя посока да тръгнеш – затуй

непременно ще се яви гамата на напрежението. След гамата на напрежението ще се яви гамата на движението. На музикален език казано, напрежение, движение, а след движението вече иде музикалното мишление. То е третата – мажорна гама. След тази гама има други – миньорни гами. Напрежение, движение и музикално мишление – така човек ще започне да мисли. За какво ще мисли? Ще започне да мисли за най-хубавата песен. Коя е най-хубавата песен в Живота? Мнозина тук са музиканти. Я ми кажете коя е най-хубавата песен в Живота?

Ами че, представете си един, който е осъден на смърт някъде и вече е последният му ден, ще го бесят. Той за какво ще мисли? Вие нямате тази опитност, но искам да знаете за какво ще мисли този, когото бесят. Той има едно особено чувстване, една особена мисъл, въпросът остава неразрешен в него. Сега ще ви представя друга картина – този, когото бесят, казва: „То мен ще ме обесят, ще увисна като един плод, а когато узрея, когато се скъса въжето, ще падна и какво ще стане с мен не зная“. Той знае, че ще увисне на въжето, а след туй, ако въжето не издържи, долу има пропаст. Той казва: „Когато падна там, не зная какво ще стане. Падането трябва да разбера“. Но представете си, че по някакво щастие идва помилване: този човек е осъден, но намират истинските виновници, идват и му казват: „Пущаме те“. Когато го пуснат, за какво ще мисли спасеният от въжето? Българинът как е разрешил този въпрос? Той казва: „Какво ще правите, ще ме бесите ли? Каквото ще правите, правете го, само ме оставете да изям мамалигата, която е приготвила майка ми“. Той мисли за един хубав обяд, хубаво ще се наяде и ще каже: „Без малко щяха да ме лишат от яденето!“ Когато го освободят, ще даде едно хубаво угощение, че се е освободил от въжето. Българинът казва: „Как тъй – човекът ще го бесят!“...

Често вие имате такива психологически състояния: понякога ви дойде наум да си турите въжето на врата и да свършите. Нали има и млади, и стари хора, които се бесят. Не зная дали според сегашния закон биха осъдили един старец на 120 години да бъде обесен. Ако е 120-годишен, няма да го обесят, и ако е дете на 10 години, пак няма да го обесят. Кога ще го обесят, ако направи престъпление? Когато мине 21-годишна възраст, могат да го окачат на въжето.

Сега, вие се възмущавате, че съдбата може да не е справедлива. Но вие с вашата мисъл съдите ли право? Някой път казвате: „Аз не искам да живея, отщя ми се да живея, нямам никакъв смисъл в живота“. Има разказ за един, който се обесил, но негов приятел отишъл навреме и го снел от въжето. И той казал: „Втори път вече не се беся! Нямах никаква опитност, но когато минах през тази, втори път вече не турям въжето на врата си.

Туй, което ме мъчеше, беше лошо, но щом турих въжето, стана десет пъти по лошо. Туй, което изпитах, беше десет пъти по-лошо от онова, което ме мъчеше“. Сега, да оставим подбудителните психологически причини. Всички престъпления, които човек върши спрямо себе си, ги върши заради това, че могат да му донесат някаква опитност. Това е един изходен пункт. Когато се намира в безизходно положение, човек прибягва до тия крайности, като мисли, че с тях ще разреши въпроса. И права е мисълта, че при крайностите се разрешават въпросите. Когато на едно яйце му дотегне да седи в черупката, какво трябва да направи? Представете си, че вие се намирате затворен в едно яйце, искате да разрешите този въпрос и казвате: „От това яйце трябва да се излезе“. Но питам: ако по един обикновен начин излезете от яйцето, какво ще разрешите? Значи, ако излезете при нормално състояние, онзи, който ви е турил в гнездото в естествено състояние, трябва да дойде, да поседи малко отгоре ви, за да ви стопли и на 21-я ден туй яйце ще разреши въпроса. При туй напрежение яйцето ще се отвори, затвореният ще излезе навън и ще се освободи. Следователно, човешката мисъл започва при известни условия. Ти не можеш да мислиш, докато нямаш някакви условия, които да те стоплят, да изменят твоето вътрешно състояние – или някакъв предмет, или някакъв обект трябва да ти даде някакъв повод да мислиш. Някакъв образ трябва да има.

Сега, вие казвате, че човешката мисъл е много отвлечена. Дайте ми една отвлечена мисъл, която да няма форма – най-отвлечената мисъл ми дайте. Например, имате отношението А : В; имате А и В. Какво представлява „А“? Това „А“, като символ у египтяните, минавало за натоварена камила. „А“, както е сега, е натоварена камила, но туй положение е временно. Когато се пише „А“, се образува един ъгъл, т. е. това е движение на две противоположни сили. При „А“ имате движение нагоре и надолу. Сега, в обикновения живот вие казвате: „Лоши са условията“. Но представете си, че между един богат и един сиромах няма хармония, не се споразумяват, имат разногласия. Представете си, че богатият човек някъде е замръзнал – влязъл е в затвореното яйце, където напрежение има. Кой може да го освободи? Един може да го освободи – сиромахът. Когато намери богатия, той какво трябва да направи? Трябва да го извади от положението, в което се намира. Ако успее да го размрази, може да се образува една връзка между богатия и сиромаха. Богатият ще каже: „Ти спаси живота ми, сърцето ми е отворено за теб, готов съм да направя каквото искаш от мен“.

Та сега на вас, младите, ще ви кажа как да поправите вашето положение. Вие сте закъсали като беден човек и казвате: „С тази сиромашия не се живее в света!“ Прави сте, не се живее. Да носиш в живота си едно празно шише, да го държиш и да мислиш, че в него седи твоето щастие, това е

само една възможност. Откъде ще го напълниш? Да кажем, че трябва да налееш в него някаква течност, която да носи Живот. Ще гледаш да намериш един замръзнал богат. Или друга идея: един професор някъде в странство бил неразположен към един студент и искал да го скъса по който и да е начин. Този момък пък свършвал последен семестър, а професорът мислел да го скъса. Обаче, един ден, като се разхождал, последният се подхлъзнал и си изкълчил крака. Студентът бил наблизо (той следвал медицина и разбирал от изкълчено), приближил се при професора, взел крака му, поразтрил го, подръпнал го и го наместил. Оттам насетне професорът изменил вече своето отношение към него. Професорът направил една несъзнателна погрешка, не стъпил както трябва и падал. Студентът използвал тази погрешка и наместил крака. Оттам насетне професорът бил много разположен и студентът завършил много добре. Вие, които не разбирате, какво ще кажете? – „Да пострада този професор, хак му е!“ Това не е разрешение на въпроса. Случаят е една възможност за вас.

Сега, представете си друго положение: имате един приятел и хвърлят една бомба, която всеки момент ще се взриви (сегашните бомби се взривяват, щом ги удариш, а при старите бомби, след като се запали фитилът, минават десет-двадесет-тридесет секунди, докато гръмнат, и онзи, който знае това, веднага отрязва фитила). Когато видите някъде бомба със запален фитил, какво трябва да правите? Или трябва да бягате преди да се е взривила, или трябва да отрежете фитила. Сегашните бомби на хората в Умствения свят са все със запалени фитили. Запалил го, гледаш – дими, дими и щом дойде до края, избухва тази бомба. Например, какъв е признакът, че някой се е разгневил и сега ще избухне, наблюдавали ли сте? Забелязва се, че в лицето се явява известно движение. Седят един богат и един сиромах, който дължи на богатия; бедният казва: „Няма да ти платя“. У този, който има да взема, започва едно движение. Той е малко бабанко и си мисли: „Няма да взема, още малко остава...“ После казва на бедния: „Аз ще те накарам да ми дадеш!“ Бедният поглежда, разсъждава и казва: „Не ще ти платя по този начин“. Но щом вижда движението по лицето на богатия, той се приближава и казва: „За да те опитам, ти казах, че няма да ти платя. Ще ти платя всичко с лихвите. Само исках да те опитам какво ще си помислиш“. Следователно, богатият, който има да взема, мисли сериозно и поради тази сериозна мисъл сиромахът плаща. Сега, професорът беше богат, а студентът – сиромах. Професорът си изкълчи крака, а студентът го намести. Такъв е законът. Понякога и богатият намества изкълчения крак на сиромаха.

Сега, трябва да разбирате вътрешните отношения. Да кажем, че отнякъде във вас има една неканена мисъл, на която не знаете произхода. Вие трябва

да знаете какво отношение има тя към вас. Трябва да знаете пътя на всяка мисъл, която е във вашия свят, както съвременните астрономи искат да знаят защо една комета в е дошла Слънчевата система. Те знаят, че тя отива към главния център, т. е. ще се завърти, ще се завърти и след това взема друго направление. Астрономите вземат всички данни – откъде иде, след колко време ще се върне и според ъгъла, който прави тя в този завой, те заключават по елипса ли се движи, по парабола ли, по хипербола ли. Ако се движи, например, по параболична или хиперболична линия, много време ще й трябва, докато се завърти.

Сега, вие разрешавате въпроса, но един главен въпрос не сте разрешили. В Живота най-главният въпрос е човек да знае как да се освободи. Първото нещо: когато влизаш в някоя къща, спри се при вратата, помисли ще можеш ли да излезеш навън и ако не може да излезеш, не влизай. Един много смел учен ходил да изследва действащите вулкани. Спущат го с едно телено въже, за да види какво има в кратера и го изваждат примрял. После той разправял за знанието, което придобил. Докато имал съзнание, помнел какво е видял, но след като изгубил съзнание, оттам насетне нищо не е видял, т. е. там има знание, което няма да го ползва. И вие, когато изгубите съзнание, казвате: „Не искам да мисля“. Вие сте като онзи професор, който е спуснат вътре в кратера, но когато те извадят навън, ще започнеш да мислиш. Някой казва: „Аз не искам да мисля“. Какво подразбира туй? – Че си турен в кратер и въглената киселина е играла роля във вас. Има две положения: ти доброволно ли влезе в този кратер или те спуснаха вътре не по твоя воля? Какво трябва да правиш тогава? Ако доброволно влизаш, трябва да вземеш всички предпазни мерки, та онези, които те спущат, да могат те извадят отвътре. Ако други те спущат, без ти да искаш, какво трябва да правиш тогава? Тогава...

Ще ви приведа един пример из българския живот: един баща от Варненско се разгневил на сина си, който бил на 10-12 години и не слушал съветите на бащата. Той го хванал, вързал го с едно въже и го спуснал в кладенеца. Синът казва: „Татко, не ми е жал, че умирам, но имам четири сестри и когато ти умреш, кой ще ги гледа?“ Като чува това, бащата си казва: „Хайде да го извадя“. Значи, братът не мисли, че ще умре, но му е жал за сестричетата. Бащата разбира, че той е умен син, изважда го и казва: „Ти отсега нататък ще станеш човек“. Питам: ако бащата те спуща в кладенеца, ти за какво трябва да мислиш? Ако мислиш, че баща ти е жесток, той ще те спусне в кладенеца; ако мислиш за своите сестри, той ще те извади навън. Вие всинца сте спуснати в кладенеца – вашият Баща ви е спуснал и казвате, че светът е лош, че въпросите не се разрешават. Законът за ближния е този, който разрешава въпроса. Спуснат си в кладенеца – ще започнеш да мислиш за ближните си, ще изпълниш закона. Когато

започнеш да мислиш за ближните си, ти ще излезеш от всичките мъчнотии. Мъчнотиите не са само до него, те са до всички. Една велика задача има, която всеки трябва да разреши. Много лесна е тази задача – много лесна е, ако знаеш; ако не знаеш, работите не стават.

Сега ще ви приведа друг пример (това е един анекдот, един мит, но и българите го привеждат): един млад българин тръгнал да се учи на занаят. Най-първо минал покрай орачи, които орат ниви, и покрай лозари, които режат пръчки, и казал: „Много мъчна е тази работа“. После минал покрай един грънчар и вижда как той върти върху едно колело малко кал и прави стомни и гърнета. Българинът си казва: „Лесна работа, ето един хубав занаят“. Пита грънчаря: „Аз искам да се науча на този занаят, вземаш ли ме да уча при теб?“ Започнал майсторът да го учи как да приготвя калта, как да върти колелото. Три години той се учил и когато научил как да прави гърнета и как да ги пече, най-после казал на майстора: „Три години те слушах, искам да стана самостоятелен, да се замогна“. Майсторът го потупал по гърба, платил му и той отворил работилница. Започнал да върти сам стомни и гърнета, натурил ги в пещта, но когато ги извадил, всичките били напукани. Отива при грънчаря и казва: „Майсторе, всички стомни и гърнета ми се напукаха“. – „Ще дойдеш още три години да ми служиш, за да те науча на тайната да не се пукат гърнетата“. Започнал той пак да върти колелото, напалил пещта, турил гърнетата вътре, опекли се и видял, че майсторът, още като ги вади, духва вътре в тях: „Ху“. – „Брей – казва си младият българин, – за едно „ху“ три години трябваше да работя!“

Човек трябва да се научи да мисли. Това „ху“ не е лесна работа – трябва да духаш в гърнето, когато го изваждаш. Ако духаш, когато го туряш в пещта или ако духаш, когато изстине, не духаш навреме. Ако духаш, когато го изваждаш от пещта, навреме духаш – това значи да мислиш. Туй се отнася до човешката мисъл: нещо в човека, което се пече, трябва да го туриш на работа, когато го извадиш от себе си. Например, в Англия нещата, които са предвидени за продан, първо трябва да се турят на опит и тогава държавата дава позволително – поставят марка, че е позволено да се продават. Всяка мисъл, която излиза от човешкия ум, трябва да има печата на държавата, на Божественото. Туй значи, че всичко, което човекът твори, трябва да има печата на Божественото. Ако вашите работи не вървят, държавен печат нямат, изнасяте ги контрабанда. Сега, може да ви се стори малко обидно. Вие предполагате, че може да мислите каквото искате. Съгласен съм, може да мислите каквото искате, но не може да продавате каквото искате, ако нямате държавни печати. В какво седи свободната мисъл? Мисълта, която няма зад себе си подбудителна причина на Любовта, няма да се реализира. Само ония мисли имат бъдеще, на които

подбудителната причина е Любовта. Всяка мисъл, зад която не седи като подбудителна причина Любовта, не може да се реализира, тя ще остане чужда за вас.

Сега, вие често разрешавате много странични въпроси, но има един въпрос, който е важен. В сегашния живот човек трябва да знае как да сменя душевните състояния. Например, имате едно неразположение и търсите начин как да се смени. Но човек трябва да знае как да сменя едно неразположение. Представете си, че сте се изгорили някъде. Ако знаете, ще намерите лек, за да намалите болката от изгарянето; ако не знаете, ще оставите нещата произволно. А сега при изгаряне вие какво правите, как се лекувате? Някои от вас, може би, знаят, че има няколко начина. Не е лошо, че не знаете, не сте лекари; лекарите знаят как се лекува изгаряне. Трябва ви известно вещество, което да отнеме излишната горещина и да успокои организма. Понякога турят дървено масло или кисело мляко, по някой път турят каймак. А пък аз съм срещал в живота някой да казва: „Изгори ме този човек!“ или казват за някого: „Колко души е изгорил той досега така!“ В моя ум остава мисълта: „На тоя човек му трябва зехтин или кисело мляко“. Гледам – вървят две млади моми и едната казва: „Изгори ме!“; търговецът и той казва: „Изгори ме!“ И на двамата трябва дървено масло. По-нататък гледам млад момък, и той казва: „Изгори ме!“ – Дървено масло! В мен въпросът лесно се разрешава, но сега те ме викат да ги лекувам. По-добре е вие да бъдете лекар на себе си. Това са посторонни въпроси, но не мислете, че всичко в живота ще ви бъде гладко. Щом сте дошли на Земята, ще имате много големи противоречия. Някои от вас ще имат много големи противоречия.

Да кажем, че във вас Луната не е представена в добър аспект, Венера не е представена в добър аспект, Марс не представен в добър аспект, Сатурн – също не е представен, т. е. съществува едно неблагоприятно астрологично съчетание. Луната ще ви даде разположение да фантазирате за неща, които никога няма да станат. Венера ще ви даде подбуждение, че всичко можете да вкусите и ще ви подбуди да имате разположение за неща, които никога не можете да вкусите. Сатурн ще ви накара, когото видите, все да го критикувате, и когото видите, все да мислите, че е измамник, крадец, разбойник, да мислите, че вие сте единственият добър човек, останал в света. Казвате: „Тогава какъв е церът?“ Ще намажеш Сатурн с дървено масло, ще намажеш Месечината с кисело мляко, ще намажеш с каймак Венера. Това са думи, които ще преведете. Туй значи да се говори сладко.

Никога не туряйте в ума си излишна мисъл. Всяка една мисъл може да се реализира само при известни условия. Всичко в света има закон и за всички неща в света има един последователен път. В пътя на човешкото

развитие има един процес. Всеки един от вас трябва да знае кое може да се постигне и кое не. Музикант за една година не можеш да станеш. Казваш: „Че какво мога да постигна?“ Каквото помислиш, става, но не знаеш колко време ще мине. Художник за една година не можеш да станеш, философ за една година не можеш да станеш и най-богат човек за една година не можеш да станеш – нищо не става за една година. Това са изключителни условия, които стават само насън. Насън работите лесно стават, но когато се събудиш, казваш: „Това е илюзия!“ И когато някой път казват, че каквото помислиш, може да стане, какво ти пречи да седнеш и да мислиш, че си цар, че имаш голяма държава, голяма войска. Цар си, но щом дойдеш до действителния живот, събуждаш се – не си цар, а един обикновен човек. Също можеш да мислиш, че си философ, че си написал няколко книги, разрешил си всички въпроси, но идваш до обикновените въпроси на живота, събуждаш се и виждаш, че тази философия не издържа. Може да мислиш каквото искаш, но помни, че онова, което мислиш и искаш, вече е станало. Каквото мислиш, става – ако мислиш, че си цар, някой вече е станал цар; ако мислиш, че ти си философ, някой вече е философ. Вярно е, че каквото мислиш, става, но не за теб, за други е станало. Следователно, каквото помислиш за другите, става и каквото другите помислят за теб, то ще стане за теб. Бащата казва: „Моето дете философ ще стане“ и то става философ. Ако баща ти каже, че философ няма да станеш, ти няма да станеш. Тогава казвам тъй: законът е верен. Онова, което Природата ще каже за нас, то ще стане, а не това, което ние казваме. Което ние казваме да стане, за нас няма да стане, то ще стане за другите. Каквото вие казвате, е хубаво, не се отказвайте. Можеш да кажеш: „Аз помислих да стана цар“; и той става цар. Можеш да кажеш: „Аз помислих богат да стана“; и той става богат. Може да си праведен, може да си философ, но ще се намериш в голямото противоречие на онзи Ангел, когото изпратили от Невидимия свят на Земята, за да донесе всичките благословения на хората. До известно време той ги носил хубаво в една голяма торба. Когато идва на Земята, гледа една царска дъщеря в едно езеро – толкова хубава, че като я видял, се захласнал още отдалеч и си казал: „Как е възможно на Земята да има такава красота!“ В Ангелския свят не бил виждал такава. В захласа му торбата се обърнала надолу и благословенията започнали да падат. По едно време му дошло на ум за тях и като погледнал – всички пакети били изпопадали от торбата и хората ги разграбили. Тогава вижда, че е останал само един пакет – на вярата. След като всички разграбили пакетите, Ангелът видял, че един беден човек идва и казва: „Няма ли едно пакетче за мен?“ – „Един пакет е останал, но той не е за Земята, той е за Небето“. Последният, който взел този пакет, станал поет. Когато няма вече какво да правиш на Земята, поет ще станеш, ще започнеш да пишеш.

Сега, две мисли да останат у вас: всичко онова, което вие мислите, то ще стане за другите; и онова, което другите мислят за вас, ще стане за вас. Кои хора мислят за вас? Затова ние искаме да имаме доброто мнение на нашите ближни. Онова, което твоите ближни мислят за теб, то ще стане; каквото и ти мислиш за другите, и то ще стане – това е онзи вътрешен закон. Помнете хубаво: мислете хубаво, понеже вашите мисли ще се реализират не само за вас. Вие искате мекота, искате да бъдете учени, да станете добри. Когато мислите да станете добри, другите ще станат добри, вие няма да станете. Когато мислите лоши да станете, вие няма да станете лоши, другите лоши ще станат. Затуй за всяка ваша мисъл ще ви държат отговорни. Когато намерят всичките престъпници, вас ще хванат за причина. Причината я търсят от Невидимия свят и ще намерят, че ти си мислил. Например, казваш: „С добро не става, а с лошо“. Ти лош няма да станеш, но ти вече си причина всичките хора лоши да станат. И затова на теб работите не ти вървят. Затова човек всякога трябва да мисли добре – за да бъдат окръжаващите хора добри. Това е закон, аз така го обяснявам: каквото ти помислиш, при теб ще се върне. Доброто, което другите хора реализират, то ще се върне при теб. Те ще започнат да мислят за теб и тогава твоето положение ще се подобри. Това е Божествен закон. Затова в Писанието е казано, че човек трябва да се отрече от себе си. Благото ще го пратиш на твоите ближни и твоите ближни, когато опитат от това благо, ще го пратят при теб. Така работи законът. Тогава ще се образува крива линия и всяко нещо ще се върне оттам, отдето е излязло.

Та сега, погрешката е във вас – мнозина искат туй, което мислят, за тях да стане. Не, то ще стане за другите. Бих ви привел много примери, за да ви покажа, че в Природата туй е вярно, но ще го оставим за друга лекция.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит Животът.

8-ма лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
22 януари 1937 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

Книги:
Поводи на мисълта
Разумните същества (Младежки окултен клас. XVI година (1936–1937). София, 2002)
17 беседи от 25 септември 1936 г. до 26 март 1937 г.
Начало: 05:00

1937_01_24 Конкретното в Любовта
утринно слово

КОНКРЕТНОТО В ЛЮБОВТА

Ще прочета 10-та глава от Евангелието на Йоана, от 1-ви до 21-ви стих.

Има положения в живота, при които човешкият ум и човешкото сърце се изопачават. Благодарение на това, човек има крива представа за нещата. Затова той вади и криви заключения. Тази е причината, където хората не разбират живота, не знаят защо е създаден светът. Често и религиозните, и светските хора се питат защо светът е създаден така, а не иначе. Досега никой не е отговорил на тоя въпрос и не може да отговори. Който е създал света, Той има свой план. Като знаете това, не се занимавайте с въпроса, защо светът е създаден така; не се заемайте с решаване задачите на други същества. Тия въпроси не са за вас. Задача на детето от първо отделение е да изучава буквите – нищо повече; задача на детето от второ отделение е да се занимава с читанката си; детето от трето отделение изучава естествознание, отечествознание и други предмети; детето от четвърто отделение преговаря и разширява всичко, което е изучавало в първите три отделения. Като научи буквите и започне да срича, детето има високо мнение за себе си. То мисли, че много знае. Наистина, изкуство е да знаеш да сричаш. Не е малко нещо от пълен невежа да прогледаш, да знаеш да четеш. Да научиш буквите, да сричаш и да четеш, това е наука за децата. Коя е науката за възрастния? – Любовта. И Любовта има своя азбука. Първо ще научиш азбуката, а после ще четеш, ще изучаваш правилата на тая наука. Значи Любовта има своя граматика, свой език. Можеш да изучаваш Любовта в превод, от преводната литература; можеш да я изучаваш в оригинал. Като изучаваш любовта на растенията, на животните и на хората, това е Любовта в превод. Това е проява на Любовта в малък мащаб. Въпреки това комарът, например, мисли, че неговата любов е голяма. И рибата мисли, че любовта ѝ е голяма. Амбицията на рибата е голяма, а не любовта ѝ. Тя не ражда по едно–две деца, но хиляди и то наведнъж. Рибата казва: „Както виждате, аз не раждам само едно дете, но триста хиляди!“ Да се хвалиш с такова изобилие, това е детинска работа.

Като ученици, изучавайте всичко, което става в природата. Това е същественото; това внася дълбочина в човека. Що се отнася до изобилието, с което рибата се хвали, човек има думата. Рибата снася хиляди яйца, които той изяжда. Човек използва хайвера на рибата за храна. Особено се цени черният хайвер. Който яде такъв хайвер, минава за богат човек. Черният хайвер е недостъпен за сиромаха. Колкото и да се интересува от

своя хайвер, рибата не може да си отговори защо човек яде яйцата ѝ, а не ги оставя да се превърнат на рибки. Тоя въпрос не е за рибата. Тя не е дошла даже да първо отделение. Може ли детето от първо отделение да пита защо учителят не му обръща внимание? То не може да се пита обича ли го учителят, или не. Тук не става въпрос за любовта на учителя, но за знанието, което той дава на ученика си. Любовта на учителя към ученика се проявява чрез знанието, което получава, и чрез подтика, който му дава да учи. Ако детето цял ден мисли дали учителят му го обича, то не може да учи. Ученикът трябва да учи! Учене се иска от всички. Животът на сегашните хора не се развива правилно по единствената причина, че те се занимават с въпроса, обича ли ги Бог, обичат ли ги хората, на кого колко е дадено. Детето се занимава с въпроса, колко ябълки е дала майка му на по-малките братчета и колко на него, кое дете най-много обича тя и кое – най-малко. Това не е важният въпрос нито за възрастния, нито за детето. Всички хора – млади и стари – трябва да учат. Знанието трябва да се придобива, а Любовта – да се прилага. Затова казваме, че Любовта е приложна наука. Някой казва, че е научил десет букви от азбуката на Любовта. – Това не е достатъчно. Когато Бог е създавал света, извикал всички букви, всяка да си даде мнението, с коя от тях да започне създаването. Това е цяла история, която интересуващите могат да намерят в историческите паметници на миналото. Аз ще ви приведа тая история накратко. Първа се явила българската буква „А“, не еврейската алеф. Буквата „А“ на български е гласна, а на еврейски е съгласна. Изобщо, еврейската азбука има 22 съгласни букви, гласни няма – те се подразбират. Като се представила буквата „А“ пред Господа, Той се замислил и казал: „Не мога да започна създаването на света с тебе, защото ти мислиш само за себе си“. Казваш: „Аз“ – имаш предвид само себе си. Ако започна с тебе, светът ще се обърне с главата надолу. Така се изредили всички останали букви. На всяка от тях Бог казал по нещо, с което им обяснил защо не може да започне създаването на света с тях. На буквата „М“ казал: „Ти си началната буква на думата „мразя“. Ти ще смразиш света“. На буквата „У“ казал: „Ти си началната буква на думата „умирам“. Ти ще умориш света“. Последна се явила пред Господа буквата „Б“. Господ се спрял на тая буква, защото тя е начална буква на думата „блажен“. Наистина, първата книга, в която се говори за създаването на света, е Битието. Дълъг и широк е митът за създаването на света. Питате: „Буквите могат ли да говорят?“ – Говорят. Грамофонната плоча говори ли? Щом я сложите на грамофона и завъртите ключа, плочата започва да се върти и да говори като човек. По какво се отличава плочата от оригинала? Плочата вечно може да се върти и да повтаря едно и също нещо. Един ден повтаряш: „Аз съм добър, аз съм добър“. На другия ден повтаряш: „Аз съм лош, аз съм лош“. Това са грамофонни плочи. Коя е причината, че един ден си добър, а на другия – лош? Ако си дърво, което ражда хубави плодове, ти си добър. Ако си

ябълка, която ражда сладки, вкусни плодове, добра си; ако раждаш кисели, стипчиви плодове, не си добра. Същото се отнася и до човека. Обаче това, което мислите, че е добро, всякога не излиза добро. Срещаш един човек, който бяга и в бързината успява да сложи в джоба ти хиляда лева. Гледаш хиляда лева в джоба си. Радваш се и благодариш на тоя човек, че бил толкова добър, помислил и за тебе. Не виждаш, обаче, че полицията преследва твоя благодетел. Хващат го, обискират го, нищо не намират в джобовете му. Кой открадна парите? Той посочва към тебе. Веднага полицията те хваща и намира в джоба ти търсените пари. Как ще се оправдаеш? Завеждат те в затвора, там да те изследват.

Казвам: Доброто е вътрешен процес. Важна е подбудителната причина, която заставя човека да прави добро. За самия човек е мъчно да разбере коя е подбудителната причина за доброто, което прави. Затова той вади криви заключения. Например, вие имате лошо мнение за оня, който отнема топлината ви. За оня, който ви предава топлина, имате добро мнение. Правилно е да определяте добрата и лошата постъпка по резултатите, които тя произвежда. Например, съвременните лекари слагат лед на главата на оня, който страда от възпаление на мозъка. Лош ли е тоя лекар? Той е добър човек, защото помага на болния. Понякога болният умира, но желанието на лекаря е добро. Някои лекари си служат с топли компреси, а други – със студени. Защо едните прилагат студеното, а други – топлото? И едните, и другите си имат свои съображения. Първите казват, че студените компреси произвеждат реакция в организма, която възстановява нормалната температура на болния. Мнозина от вас, като слушате да ви говоря върху различни въпроси, казват: „Ние искаме да ни научиш да служим на Бога“. Наистина, да служиш на Бога, това е велика наука. Откъде трябва да започне детето, което иска да учи? Първо майката хваща детето за ръка и го завежда на училище. Учителят поглежда детето и пита как е името му. То казва името си, а учителят го записва ученик в първо отделение. След това детето влиза в класната стая и слуша как учителят открива първата буква на азбуката. Детето учи буква след буква и решава зададените от учителя задачи и упражнения. Това е служене на учителя. Първоначално детето пише прави и криви линии, кукички, камшичета, докато започне да пише буквите. Детето изучава буквите една след друга, съчетава ги в срички, докато най-после започне да чете цели думи и изречения.

Питам: Знаете ли вие да напишете първата буква на доброто? Можете ли да напишете първата буква на Любовта? Не е достатъчно само да ги напишете, но красиво да ги пишете. Някой ученик прави големи усилия, но не може да напише буквите. Ще кажете, че това нищо не значи. Не е така. Графологията определя характера на човека по неговия почерк.

Графолозите изучават буквите, техните линии, форми, ъгли и по тях четат характера на човека. Например, по начина на написаната буква „М“, графологът определя щедър ли си, или не; мек ли си, или не; предаваш ли нещата точно, или ги изопачаваш; умен ли си, или глупав. – „Може ли само по една буква да се каже толкова много за човека?“ – Може. В една буква се крият големи подробности за човешкия характер. Това вижда само оня, който работи в тая област. Ако буквите са надебелени в основата, те говорят за твърд, упорит човек. Много естествено, неговата упоритост се отразява върху почерка. Той пише буквите и ги надебелява в основата. Вътрешното налягане в човека не може да не предизвика надебеляване на буквите. Който не е упорит, пише тънки букви и без надебеляване. Някой пише с по-едри, обемисти, широки букви, а друг – с тесни, заострени и по-малки. Първият човек по характер е разположен, мек, а вторият – сприхав, гневлив. Това е наука на образите. Малцина познават тая наука и си служат с нея. Учителите, които не са изучавали графологията, не могат да си представят как е възможно по почерка на човека да съдят за неговия характер. Достатъчно е да се вгледат в почерка на учениците си, да видят как се отразил характерът на децата върху него. Наука е това! И тъй, за да разберете Божиите работи, вие трябва да се освободите от вашите изопачени мисли и чувства. Изопачените мисли и чувства, както и кривите разбирания, внасят неразположение в човека. Някой тръгва на планина с шапка на глава и с раница на гърба си. По едно време излиза силен вятър, грабва шапката му и я хвърля на земята. Според мнението на мнозина планинските духове правят това. Обаче, който разбира природните закони, може да се разговаря с вятъра. Той го пита: „Как смееш да хвърляш шапката ми на земята?“ – Вятърът отговаря: „Ти трябва да знаеш кой съм аз. Искам да те науча, като влизаш в черква, да сваляш шапката си. Тук е Божествената черква и ти трябва да се съобразяваш с нейните изисквания“. Вървиш напред, оглеждаш се натук-натам, виждаш разхвърляни камъни и се чудиш как може да си в черква. Обаче вятърът настоява на своето. Кой от двамата е по-прав: ти, или вятърът? Като разсъждаваш, най-после дохождаш до въпроса: „Птицата има ли шапка? Аз съм надигнал кожата на една овца и казвам, че шапката е моя“. Така дохождаш до заключението, че вятърът има право да задига шапката ти и решаваш: „Следния път, като отивам на планината, няма да се обличам в кожи, нито ще слагам кожена шапка на главата си. Ще си направя вълнена шапка“. И при това положение не си изправен. Ще платиш на оня, който ти направи шапката, но не и на овцете, от които е взета вълната. Значи ти носиш неплатена шапка. Пак ще те хванат и ще те накарат да плащаш. Сега, аз не искам да ви създавам противоречия. И без това имате достатъчно противоречия. Доброто се познава по това, че намалява и лекува болките. Ако болката се увеличава, доброто не е свършило работата си, както трябва. Въз основа на тоя закон, казвам: Всяко прогресивно

учение премахва тъмнината. Колкото повече се увеличава светлината, толкова по-ясно се виждат предметите. Когато светлината се намалява, заблужденията се увеличават. Значи заблужденията се дължат на слабата светлина. Благодарение на заблужденията в живота, хората нямат ясна представа за онова, което Бог е създал.

Пазете се от изопачените мисли и чувства, за които не сте отговорни. – Коя е причината за тях? – Неравният път, по който вървите. Без да искаш, хлътнеш някъде и кракът ти се изкълчва. Тогава ще се принудиш да търсиш лекар, да го намести. Ако можеш сам, няма да търсиш лекар, но малцина могат да си помогнат сами. Опасен е пътят, по който сегашните хора вървят. Ако не внимава, човек има възможност да изкълчи крака си. В това отношение туристите имат големи опитности. Те минават за много опитни, но като се явят бури и виелици, става нужда да ги спасяват други хора. Често човек е изложен на големи опасности и изненади. Не мислете, че всякога може да се справите с мъчнотиите си. В обикновения живот човек лесно се справя с мъчнотиите си, но в необикновения живот става нужда някога да му помагат. Например, когато лекар заболее, той вика друг лекар да му помогне. Той се намира в анормално състояние на организма си и не се решава сам да си определи лекарства; не се решава сам да определи и дозата на тия лекарства.

Болестта произвежда аномалии в мислите и в чувствата на болния. Следователно никой болен не може сам да определи състоянието си. Болният не говори за нищо друго, освен за болестта си. Щом оздравее, престава да говори за себе си. Той забравя болестта си и влиза в нормалния си живот. Казвам: Живейте така, че да ликвидирате с болестите. Време е вече да ликвидирате и със старото. Когато дойде на земята, Христос влезе в стълкновение с религиозните хора на тогавашното време. Това беше естествено. Както всеки учител влиза в стълкновение със старите методи, така и Христос влезе в стълкновение със старото. Някой се оправдава и казва: „Аз така разбирам нещата“. – Как ги разбираш: по старому, или по нов начин? Природата допуща само един, естествен начин на разбиране, наречен Божествен начин, Божествено разбиране. В Божествения свят всичко е живо. Там буквите сами говорят. Какъвто въпрос и да зададеш на буквите, те веднага отговарят. Всяка буква представя живо същество. Щом се обърнеш към нея, тя веднага отговаря. Тя е като човек: извикаш я и веднага пристига. Тя казва: „Ето ме, аз съм „А“, алфа, начало на нещата“. Друга казва: „Аз съм омега, край на нещата“.

Какъв ще бъде краят на нещата? – Каквото е началото, такъв ще бъде и краят. Отчасти това е право. Ако началото е тъмно, и краят ще бъде тъмен.

С други думи казано: Ако в началото мислиш криво, плодовете на твоята мисъл ще бъдат лоши. Обаче от това не следва, че киселите плодове и в началото, и накрая ще бъдат кисели. Първоначално всеки плод е кисел, стипчив, но като узрее, става сладък. Друг смисъл е вложен в думите „каквото е началото, такъв ще бъде и краят“. – Защо? – Защото Бог е и в началото, и в края. Той представя начало и край, т.е. алфа и омега на нещата. Единство има в Него. Единството образува и началото, и края. Вярно е, следователно, че началото определя края. Хубавата семка, като начало на плода, е излязла от хубавия плод – краят на процеса. От добрата семка излиза добър плод. Христос казва: „Благ е само Бог, от Когото излизат всички неща“. Питате: Щом Бог е благ, защо и ние не сме като Него? – Вие сами трябва да разрешите тоя въпрос. За себе си аз съм го разрешил, но не и за вас. „Бог е благ!“ – В това не се съмнявам. – „Защо и аз не съм като Него?“ – Щом желаеш, ще станеш като Него – от тебе зависи. В първо време плодът сладък ли е? – Постепенно той става сладък. За това има ред причини, които са ясни за мене. Сега, оставям на вас да свършите работата, която ви е дадена. Зная, че Бог е благ, но аз още не съм благ, стремя се да стана като Него. Зная, че Учителят, който ме учи, всичко знае, но аз още не зная това, което Той знае. Един ден, като науча нещата, както Той ги знае, и аз ще бъда благ. За да се научиш да мислиш като Бога, трябва да станеш благ. Ако не си благ, нищо положително не знаеш. – „Много неща зная.“ – Възможно е, но тия неща не са съществени, не са реални. – „Зная какво представя Любовта, опитал съм я.“ – Нищо не си опитал, нищо не си разбрал от Любовта. Даже аз още не я познавам напълно. Едва сега изучавам азбуката на Любовта. Тя не се състои само от букви. Срички, думи, цели изречения има в Любовта. Всичко това трябва да се изучава. Ако изучите значението на буквите, с които се пише думата „любов“ на български или на английски език, вие ще знаете много неща. На всеки език Любовта има свои специални качества. Колко качества има човешката любов? Под „човешка любов“ разбирам степента на съзнанието, до което вие сте дошли. Като не разбират духовната и Божествената Любов, хората говорят за материалната любов. Какво нещо е материалната любов? – Шише, което съдържа само един литър вода. На колко души можете да услужите с тая вода? – Само на пет–шест души. Ако имате едно буре от сто литри вместимост, ще услужите на много хора. Ако имате на разположение стотици и хиляди бурета, пълни с Любов, ще услужите на повече хора. Значи Любовта има степени. Определено е при всяка степен колко товар може да се носи. Например, ти можеш да носиш 50 килограма товар, друг може да носи 100 килограма товар, трети – стотици и хиляди килограми. Има същества, които могат да носят земята на гърба си. Това не е научно доказано, но е факт. Днес се знае, че земята се движи около оста си и около слънцето. В бъдеще ще се знае още нещо за движението на земята. В един гръцки мит се казва, че волът носи земята на

рогата си, но това не е научно доказано и проверено. Като чел тоя мит, някой се запитал: „На какво стои тоя вол?“ – Това не е твоя работа.

Какво показва тоя гръцки мит? – Че хората често приемат за верни неща такива, които нямат основа. Допуща се, че земята стои на рогата на вол, а къде стои волът? – Не знаем. Казваш, че обичаш някого. Може да го обичаш, може и да не го обичаш. Това е предположение, едно самочувство в тебе. Казваш, че си готов да се жертваш за него. Опитал ли си колко го обичаш? Дойде някой при тебе, иска да му дадеш нещо. Ти го погледнеш накриво, не си готов за никаква жертва. Значи към оня, когото обичаш, си отворен, всичко даваш. Към оня, когото не обичаш, за него си затворен, нищо не даваш. Ако отидеш при един дрехар, който има разположение към тебе, веднага той ти показва най-хубавите дрехи, да си избереш, каквито ти харесат. При това продава ти по-евтино и казва: „Давам ти такива дрехи, че да ги помниш дълго време“. Казвам: Има случаи да помниш нещо хубаво и нещо лошо. И аз дълго време помнех обувките, които ми направи един прочут обущар. Той ми направи едни хубави обувки, според него, които десният ми крак и до днес помни. Принудих се да ги дам на някого – толкова тесни бяха.

Често хората носят такива идеи в ума си, които образуват мазоли на краката им. Дълго време носят мазолите от тия идеи. От тесните обувки лесно можеш да се освободиш, но не и от тесните идеи. Същото се отнася и до тесните чувства. Казваш: „Не обичам тоя човек, не мога да го търпя, не искам да ги видя“. – Защо не го обичаш? – Защото си сложил тесни обувки на сърцето си, които те стягат. Когато мразиш някого, ти го поставяш в тесни обувки и го носиш в сърцето си. Искаш да бъдеш свободен, не можеш – стягат те обувките. Ако ги свалиш, друга неприятност – не можеш да ходиш по камъните. Слагаш обувките на калъп, но и това не помага. Изкуство е да се справиш с тесните форми на своите чувства.

Христос казва: „Любете враговете си“. – Как можем да любим враговете си? – Това е наука. Ти мразиш някого, но Бог го обича. Щом го обича Бог, и ти трябва да го обичаш. Знаеш ли, че той може да стане цар, а ти – негов поданик? Какво ще правиш тогава? Ще се научиш да обичаш и дявола, да не говориш лошо за него. Ако си позволяваш да говориш лошо по негов адрес, той ще изпрати стражари да те хванат и сложат в затвор. Днес дяволът е цар. При това положение щеш, не щеш, ще казваш, че царят е добър. Като останеш сам в стаята си, оглеждаш се наоколо и щом видиш, че никой няма при тебе, казваш: „Царят е лош човек“. Като кажеш така, ти си въздъхнеш спокойно и се облекчиш. В това отношение ти приличаш на оня българин от Варненско, който отишъл в града да си купи чехли. Обиколил дюкяните в целия град, но никъде не намерил чехли по мярка.

Най-после отишъл в дюкяна на един турчин, дано там си намери чехли. Турчинът му дал да мери едни, втори, трети чифт, но нито един не бил по негова мярка. Ядосан, турчинът извикал: „Калъпсъз!“ Българинът се принудил да се върне в селото си без чехли и обиден от турчина. Той намислил да му каже нещо в отговор на обидата, но се въздържал, страхувал се от него. Като напуснал града, качил се на един баир и оттам извикал към турчина: „Сен калъпсъз!“ – и продължил пътя си. Помни: Християнската философия, като практична философия на живота, препоръчва на всички хора да не се произнасят за злото, както и за дявола. Никой няма право, нито власт да съди дявола и да се произнася за него. Кой ти даде право да обвиняваш за всичко дявола? Ако, наистина, дяволът е толкова лош, защо Бог го допусна в съвета на Синовете Божии? Даже Бог го запита: „Познаваш ли моя раб Йова? Знаеш ли, че няма подобен на него?“ Дяволът отговорил: „Аз съм на особено мнение за Йова. Ти си му дал много богатства, осигурил си го. Отнеми всичкото му богатство, тогава ще видиш колко е вреден. Дай го на мене, аз да го изпитам. Тогава ще си кажа мнението“. Така се разговарял сатаната с Господа. Сега и на вас казвам: Не се занимавайте с дявола. Не говорете лошо за него. Колкото по-лошо говорите за дявола, толкова по-зле за вас. Закон е: За каквото говори човек, това го сполетява. Ако говориш за злото, зло те сполетява; ако говориш за доброто, добро те сполетява. От каквото се страхуваш, това става. Дали вярваш в тоя закон, или не вярваш, не е важно. Някога ще го провериш. Ти желаеш смъртта на някого. Той може да не умре, но друг някой ще умре. Като знаете това, бъдете внимателни в своите мисли и чувства. Искаш да застреляш някого. – Защо ще го стреляш? – „Защото не го обичам.“ Обаче по невнимание куршумът попада на друг някой, за когото скърбиш. Също така и мисълта ви рядко попада там, където я отправяте. Та отива там, където не сте очаквали. Казвам: Ония, които вървят в Божия път, трябва да изпразнят пушките си. Пълната пушка има място само на бойното поле. Не е позволено на човека да носи пълна пушка и да си служи с нея. Всяко действие на човека, който живее в Божествения свят, трябва да бъде съвършено и добре обмислено. Той отговаря за всяка празна дума. Всеки съдия трябва да постъпва според законите на правдата. Ако не спазва тия закони, той носи отговорност. Както съдията е отговорен пред закона, така и ние сме отговорни за своите действия. Всеки носи отговорност първо пред себе си, а после и пред окръжаващите. Сегашните хора държат другите отговорни за постъпките им, а те държат отговорни тях. Малцина държат себе си отговорни за делата си. Докато държиш ближния си отговорен за нещо, а той държи тебе отговорен, светът никога няма да се оправи. Господарят държи отговорен слугата; слугата държи отговорен господаря и светът остава неоправен. Първо ще държиш себе си отговорен, а после другите.

Като е дошъл на земята, човек е длъжен да мисли право, както Бог мисли, и да чувства като Него. Ако някой дойде при тебе, не казвай, че не си разположен да го приемеш, но си кажи: „Бог има отношение към тоя човек. Следователно аз съм длъжен да го приема“. – „Съществува ли Бог в света?“ – Съществува. – „Има ли Промисъл?“ – Има. – За оня, който съпоставя нещата, съществува Промисъл, съществува велика Разумност. В тоя смисъл няма случайности в света. Не е случайно, че котката яде мишката. Като я изяжда, тя ѝ предава нещо. Котката е хитра, умна, а мишката е глупава. Тя възприема нещо от котката.

Ще ви приведа един пример, от който се вижда проявата на Божия Промисъл. Преди повече от 25 години наблюдавах един интересен случай между котка и мишка. Котката хвана мишката и започна да си играе с нея. Дълго време тя си игра с мишката, като че нямаше намерение да я изяде. – Защо не изяде изведнъж мишката, както постъпват всички котки? – Тая котка беше умна, разбираше хигиената. Тя знаеше, че ако изяде мишката изведнъж, ще я уплаши и ще се образува отрова в тялото ѝ. Котката не искаше да яде мишката с отровата. Като наблюдавах играта между котката и мишката, реших в себе си, че мога да помогна на мишката, но се въздържах, исках да видя дали няма да дойде друг някакъв фактор отвън. Щом реших да помогна на мишката, котката задряма. В това време мишката избяга и се скри зад един сандък. Котката се събуди и започна да търси мишката. Намери я зад сандъка и пак започна да я гони. Като отправих мисълта си към котката, тя отново заспа. Мишката пак избяга и се скри зад друг сандък, но котката и там я намери. Казвам на мишката: Защо си толкова глупава? Защо не се скри другаде, да не те намери котката? В тоя момент мишката пак избяга и се скри между купчина камъни. Котката я търси, но не можа да я намери. В случая Божият Промисъл се прояви чрез мене. И тъй, когато Бог иска, котката няма да изяде мишката. Тя ще играе с нея, ще я гони и в момента, когато се готви да я изяде, ще задреме, а мишката ще избяга. Като не разбирате живота, питате: „Защо Бог не оправи света?“ – Няма защо да го оправя. Светът е оправен. Вашият свят не е оправен; вашите разбирания са криви. Като гледах как котката си играе с мишката, мислех, че непременно ще я изяде, но не излезе така. Съществува Божи Промисъл, но той може да се разбере само от ония, за които Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие“. Станете добри, разумни деца, да дадете плодове. С доброто заедно иде Любовта, която се оформява чрез Мъдростта на Бога. Човек трябва да бъде разумен, да използва условията. Какво иска учителят от своя ученик? Когато учителят разкрива буквите на учениците си, те трябва да бъдат съсредоточени, да възприемат това, което им се преподава. Детето следи движението на ръката на своя учител и се старае да го подражава. Казвате: „Кажи ни нещо конкретно за Любовта“.

Питам: Кое е конкретното в любовта на двама млади? – Желанието им да се оженят. Ще го обича ли тя завинаги, или не? Ще я разбира ли той, или не? Това е конкретното в любовта на младите. Каквото и да кажа, важно е дали това ще стане. Ако ти кажа, че ще бъдеш щастлив, това ще стане ли? Можеш да бъдеш щастлив при условие, че ще живееш по Божествен начин. Как ще бъдеш щастлив, ако правиш избор между две и повече моми? Истината и Любовта сами ще те намерят. Оня, който те обича, сам ще дойде при тебе. Той няма да те чака да го търсиш. Ти ли отиваш при светлината, или тя иде при тебе? Ти ли отиваш при красивата мисъл, или тя иде при тебе? Светлината трябва да дойде при тебе. И мисълта – добра или лоша, тя сама иде при тебе. Значи, който те обича, той сам иде при тебе. Ако обичаш лошия човек, той ще се нахвърли върху тебе да ти отмъсти. Ако обичаш някого и видиш, че го обиждат, ти пръв ще отидеш при него да го защитаваш. Това са обикновени работи, които постоянно стават в живота.

Питате: „Защо спорят хората?“ – По причина на обикновената, човешката любов помежду им. Ако тяхната любов е Божествена, никакъв спор не може да има. Не можеш да причиниш пакост на оня, който носи Божията Любов в себе си. Това е закон. Да обичаш някого, това значи постоянно да се разширяваш. Ако Бог те обича, ти пак се разширяваш. Където е Любовта, там никакво зло не става. Стане ли някакво зло, това показва, че любовта ви е слаба.

Помнете: Където Бог присъства, никакво нещастие не може да стане. Много естествено. При 100 градуса топлина всяка граната, насочена към тебе, ще те убие. Обаче, ако топлината е десет хиляди градуса, гранатата не може да издържи; при сто хиляди градуса тя съвсем ще се разтопи. Голям е огънят на Любовта. В тоя огън всички гранати се разтопяват и престават да действат. Който живее в огъня на Любовта, той е свободен от всякакво зло, от всякакво нещастие, от всички лоши мисли и чувства. Не живее ли в тоя огън, всичко може да го засегне. Аз гледам широко на Любовта. Не можеш да обичаш някого, с когото не си имал връзка от далечното минало. Любовта между хората не се проявява само в един живот. Любовта излиза от Бога и пак в Бога се връща. Велико нещо е да обичаш! В 13-та глава, 1-во Послание към Коринтяните, апостол Павел говори за Любовта. Той казва: „Любовта не завижда, не прави зло, не се гордее, не търси своето“.

Сега, като наблюдавам хората, виждам, че всички се стремят към нещо красиво и възвишено. Няма човек в света, който съзнателно да се стреми към зло и престъпления. Те идат сами по себе си, по механичен начин. Поводът на злото е един, а на Любовта – друг. Поводът на Любовта е

всякога чист, понеже Бог е Любов. Ако Той те подбужда да обичаш, или ако Той те изпрати някъде да помагаш, поводът за това е чист, безкористен. Друг е въпросът, ако ти си слаб и не можеш да изпълниш Божията воля. Тогава можеш да извършиш някакво престъпление, но причината е в самия тебе.

В далечното минало Бог изпратил един ангел на земята да донесе благословенията Му и да ги разпредели справедливо между всички хора. Като слязъл на земята, ангелът видял царската дъщеря, като миела лицето си. Той погледнал към нея и му се видяла толкова красива, че вдигнал ръце от учудване и изпуснал торбата с Божиите благословения. Хората се спуснали към тях и започвали да грабят, каквото им попаднало. Така ангелът не могъл да изпълни Божията воля. Грешката не е в желанието му да погледне към царската дъщеря, но в неразбиране на Божията воля.

Казвам: Ако и вие, като тоя ангел, се увлечете в някоя красива мома и оставите торбата с благословенията сред пътя, ще изпълните ли Божията воля? После ще се оправдавате с това, че сте се увлекли. Погрешката на ангела се заключава в това, че в любовта му имало известно раздвояване. Единство трябва да има в Любовта. Като е дошъл с мисия на земята, ангелът трябвало да бъде крайно съсредоточен. Ето защо, когато обичате някого и се раздвоявате, не се осъждайте, но се запитайте защо чувствата ви се раздвояват. Това е важен въпрос, който трябва да се разреши. Днес мъжът и жената се ограничават взаимно, поради което отношенията им не са искрени. Жената среща един мъж, поглежда го и се чуди къде е виждала тоя мъж, познат ѝ е. Тя не подозира, че в миналото той е бил неин баща. Чуди се защо ѝ е толкова приятен, защо изпитва особено чувство на благодарност към него. Обаче мъжът ѝ я следи, недоволен е, защо поглежда тя към него. Тя си спомня най-после, че тоя човек ѝ е бил баща в миналото и казва на мъжа си: „Благодаря на тоя човек за хубавото, което нося в себе си. То се дължи на него“. – „Баща ли? Не признавам това! Ти ще гледаш само мене.“ Питам: Само за един предмет ли са създадени очите?

Ето и това, което ви говоря, е нещо конкретно в Любовта. Мъжът подозира жена си, жената подозира мъжа. Това било любов! Мъжът не трябва да подозира жена си в никакво престъпление; и жената не трябва да подозира мъжа си. Защо мъжът, като види, че жена му поглежда към друг мъж, да не се радва на свободата ѝ? Защо и жената да не се радва на свободата на своя мъж? Божественото се изявява чрез свободата. Въпреки това хората искат да заставят Бога в себе си да се проявява като тях. Това е невъзможно. Христос казва: „Не дойдох за праведните, но за ония, които грешат“. Сега вие искате да ви кажа нещо конкретно за Любовта. Ето,

казвам: Не се подозирайте. Любовта изключва подозрението. Някой говори нещо – не го подозирай. Друг гледа на една или на друга страна – не го подозирай. Защо трябва да казваш, че той говори глупави работи? Ако той говори пред тебе глупави работи, пред други ти говориш глупости. Бъди справедлив към всички. Какво правят хората? Като обичат някого, приятно им е да седят при него повече. Ако не го обичат, бързат по-скоро да си отидат. – Какво означава бързането? – Движение с експрес. Ако си товарен влак, ще се спираш на всяка гара, където ще се товариш и разтовариш. Каквото и да правите, не допущайте съмнението и подозрението в себе си. Временно те могат да минат през ума ви, но никога не ги допущайте в душата си. Временно може да допуснете едно противоречие в сърцето си, но в душата си – никога. Ако не можете да се справите с някое противоречие, кажете: „Божия работа е това!“ Вие не знаете крайния резултат на Божиите дела. Следователно не трябва да се произнасяте за тях. Казвате, че Адам и Ева са виновни за много неща. – Защо? – Защото те първи сгрешили. Не говорете така. Вие не знаете Божия план. Всяко нещо, което Бог е допуснал, има свое велико предназначение. И тъй, пазете се от своите изопачени мисли и чувства, от своите криви разбирания. Как ще бъдете благоугодни на Бога с вашия изопачен живот? Ще отидете при Него да се оплаквате ли? Ако се оплаквате от беднотията си, нямате право. Вие сте в изобилието на живота. Защо сте бедни? Ако сте в живота, където хората се раждат и умират, все ще намерите нещо, от което да се оплачете. Обаче, ако влезете в живот, където смърт не съществува, от какво ще се оплачете? Всички трябва да влезете в Божествения живот. В тоя живот се разрешават всички задачи. – „Мъчно се постига това.“ – Докато дойдеш до новото разбиране, мъчно е да възлюбиш врага си. Това е велика наука. Мъчно се прилага законът на Божията Любов. Ония, които се качват на Хималаите, разбират това. Там въздушното налягане е малко. При това налягане от порите на човека започва да тече кръв. Както не е лесно да се качваш на високите върхове, така също не е лесно възлизането по високите върхове на духовния свят. На високите върхове е много студено, а същевременно и въздушното налягане е различно от това на ниските места. Човек трябва да се приспособи към това налягане.

Казвам: Противоречията в Любовта се дължат, именно, на голямото различие в налягането на ума, сърцето, душата и духа. Вън от тия налягания съществува едно Божествено налягане, към което човек трябва да се приспособи. Който не може да се приспособи към това налягане, той изменя отношенията си към Първата Причина на нещата. Когато обичате някого, отношенията ви към това налягане са правилни и вие се привличате взаимно. Ако не го обичате, отношенията ви не са правилни и вие се отдалечавате един от друг. Има ли нещо лошо в отдалечаването? –

Зависи от какво се отдалечавате. Двама души седят при тебе, а ти казваш: „Единият ми е близък, а другият – далечен“. Значи близостта е вътрешен процес. Някой човек ви е близък в духовния свят, а далечен – на физичния. За да не се сблъскате, той трябва да бъде физически далеч от вас. Когато някой човек е далеч от вас на физическия свят, това показва, че той няма какво да ви даде. Учителят е близо до учениците си, защото има какво да им даде.

Какво трябва да се придаде към вашата любов? – Повече знание, повече светлина, повече мъдрост, повече истина. Една майка обича детето си и от любов го храни по десет пъти на ден. В любовта на тая майка липсва знание. Тя претоварва стомаха на детето си и после се чуди коя е причината за това. Много просто – нейната неразумна любов. Ако го храни по два–три пъти на ден, това е достатъчно. Ще кажете, че птиците хранят малките си по няколко пъти на ден. – Законът за храненето у тях е друг, не е както при хората.

В заключение на всичко, казвам: Пазете следените правила: Изправяйте своите изопачени мисли и чувства! Не се месете в Божиите работи! Следвайте Божиите закони! Не се заблуждавайте от лошите си състояния. Те са временни, не са общи за всички хора. Може само ти да не си разположен. Всички хора не са болни. Ако си трескав и ти е горчиво в устата, на всички хора не е горчиво. Другите хора си ядат сладко. Ако си неразположен, всички хора не са като тебе. Ти не обичаш един човек, но други го обичат. Бог обича тоя човек. Той е излязъл от Бога, както всички хора. Следователно Бог изисква от тоя човек да бъде като Него. – „Как можем да станем като Бога?“ – Вие знаете това. Едно време, когато не сте знаели, никой не ви е държал отговорни, но сега носите отговорност за делата си. Христос казва: „Аз съм вратата. Който мине през мене, той ще бъде спасен“.

Като ученици, вие трябва да изучавате буквите, които вашият духовен Учител ви открива. Научите ли тия букви, те ще бъдат талисман в живота ви. Никога няма да се освободите от тях. Те ще ви придружават навсякъде. Без тях не можете нито на физичния, нито на Божествения свят. Колкото и да е елементарна работа изучаването на буквите, в тях се крие велика истина. Често някои истини на земята са покрити с кал. Измийте тая кал. Под нея ще намерите онова, което търсите. – Защо са покрили истината с кал? – За да не прогледнат хората. Следователно, ако някои ваши чувства са окаляни, не се отвращавайте от тях. Измийте ги, за да видите каква е любовта ви към Бога, към вашия ближен, към семейството ви, към народа ви, към цялото човечество. Каквито са отношенията на Бога към вас, такива трябва да бъдат и вашите отношения към Него. Бог гледа еднакво към

всички същества. Да любите Бога – това е вашият път.

В Божията Любов е благото на човека.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 24 януари 1937 г., София, Изгрев.

Книги:
Конкретното в Любовта
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
Конкретното в Любовта
Той създава (София, 1998)
15 беседи от 27 септември 1936 г. до 14 март 1937 г.
Начало: 05:00

1937_01_24 Така трябва да бъде издигнат Син Човечески!
неделна беседа

ТАКА ТРЯБВА ДА БЪДЕ ИЗДИГНАТ СИН ЧОВЕЧЕСКИ!

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета само 14-и стих от 3-та глава от Евангелието на Иоана. „И както Моисей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Син Человечески!“

„Духът Божи“

За да стане всичко ясно на човека, той трябва да има условия – външни и вътрешни. Или той трябва да има пътища, проводници, през които да може да намери това, което търси. За пример какво би се ползувал човек, ако нямаше своите пет сетива? Какво би се ползувал, ако зрението му липсваше? Или ако слухът, или обонянието, или вкусът, или осезанието му липсваше? За него физическият свят щеше да бъде затворен. Та казвам: Като живеем на Земята, ние трябва да използуваме онези условия, онова, което съществува около нас.

Ние намираме, че някои неща в света са хармонични, а някои не са хармонични. За пример вземете двама цигулари. Единият от тях свири по-хубаво, по-изразително, по-приятно, а другият има в себе си нещо металическо, нещо сухо, нещо механическо. Този, който свири по-сухо, има по-добре развита мозъчната си нервна система. В него симпатичната нервна система е по-слабо развита, вследствие на което той няма мекота в свиренето си. По това именно се различават тия двама цигулари. Хубавото, мекото, приятното в единия цигулар, в неговата музика, се дължи на симпатичната нервна система, която е силно развита в него. За да свири един цигулар добре, това зависи още и от публиката, която го слуша. Публиката може да стане такъв добър проводник, че да вдъхнови цигуларя и той да свири вдъхновено, а същата публика може да се постави спрямо цигуларя така, че той съвършено да изстине. Този цигулар казва: „Не съм вдъхновен, не мога да свиря.“

„Както Моисей издигна змията в пустинята.“ Коя е причината, че Моисей издигна змията, от която хората се страхуват и която стана причина за човешкото нещастие? Според хората падналата змия била причина за човешкото грехопадане. Тя влезе в рая и изкуси жената. Така се създаде

един лъжлив донос, че змията е причина за човешкото нещастие. На друго място виждаме, че същата тази змия, Моисей я издигнал в пустинята, за да могат хората да се лекуват. В този смисъл змията представя знанието. А знанието е благодатта за човечеството. Неразбраното знание носи всички нещастия, а разбраното носи всичкото щастие. И тогава Христос казва: „Така трябва да бъде издигнат Син Человечески.“

Моисей стигна до там, да издигне змията, да се лекуват хората. Но невидимият свят видя, че този емблем не е толкова правдоподобен, заради което изпрати вече не змията, но изпрати един човек, Син Человечески, който да донесе на хората истинското знание, което лекува. Така трябва да бъде издигнат Син Человечески. Той е знанието, което трябва да бъде разбрано. Като погледнете живота, виждате, че всичките нещастия произтичат от неразбраното знание. Онези, които не разбираха знанието, направиха пушките и топовете. Онези, които не разбираха знанието, направиха отровите. И в животинското царство е същото. Същото е и в човешкото царство. Онези пък, които разбираха смисъла на знанието, създадоха, направиха плодните дървета.

Сега на пръв поглед се вижда, че между растенията, животните и човека няма голяма близост. Между тях няма никаква близост, понеже човек не беше в началото, когато светът се създаваше. Знанието, това е резултат на всички онези наслоявания на земните пластове, всички онези геологически промени, през които Земята е минала. Но всичко това са среди, пластове, наслоявания, които показват разните състояния на онзи мисловен свят, през който Земята е минала.

Това е така за онзи, който разбира. Но за онзи, който не разбира, той ще каже: „Какво отношение има между Земята и мисловния свят?“ То е все едно да питате какво отношение има между ума, мислите на човека и неговите чувства. На пръв поглед като че няма никакво отношение. Например човек може да ви обича, но може да ви остави и да умрете. Човекът може да ви обича, но в едно бедствие не може да ви спаси. А някога човек може да не ви обича, а в едно бедствие може да ви спаси. Знание има човекът, може да ви помогне.

Преди няколко деня един познат ми разправяше как човек може да се лекува от ухапване на змия. Той ми изнесе цяла формула, цяла процедура. Ако се лекува по тази формула, ще оздравее; ако не се лекува по нея, може да умре. Сега аз няма да ви разправям тази формула, защото тя няма да ви послужи за нещо. В краен случай може да ви помогне, но ще ви разправя тази формула, когато ви потрябва. Ако ви ухапе змията, тогава ще ви разправя. Все таки една змия ще ви ухапе, не можете да избегнете от нея.

Това е неизбежно.

Наскоро четох в един вестник за един учен човек, който ходил някъде из дълбините на Африка да търси от тези, скъпоценните цветя, наречени орхидеи. Много мъчно се пренасяли тези цветя в Европа. Той дава една статистика, че от 27 000 образци от тези образци само два излезли здрави. Един ден, като се взирал към земята да търси тези цветя, той видял, че нещо леко се движи и помислил, че това е една орхидея. Оказало се, че е змия, със същия цвят като орхидеята. Орхидеите са много подвижни цветя, но същевременно много скъпи. Едно от тези цветя струвало 220 000 лева, а най-скъпото от тях се продало за 250 000 лева. То имало особени нюанси. Тъй щото, в търсене на това цвете, този учен се натъкнал на змия, която напълно наподобявала цветето по цветовете си. Той без малко щял да плати с живота си. Едва се избавил.

Сега, като ви навеждам този пример, питам: Какво ще се ползувате от това, че някой си учен тръгнал да търси орхидеи? Ще кажете: „Кажи ни нещо съществено.“ От съществените неща всички сте задоволени, всички ги имате. Слава Богу, очите ви са здрави, имате достатъчно светлина. Дробовете ви са на място, имате достатъчно въздух. Както виждам, и стомахът ви е на място, приемате достатъчно храна и ядете сладко. Не само това, но имате и още съществени работи. Вие имате мозък в главата си, имате нервна и симпатична нервна система, имате възможност да проявявате вашите силови енергии, вашата деятелност на Земята. Но въпреки това все ви липсва нещо.

Да, липсва ви само една буква. Ако махнете само една буква на някоя дума, тази дума остава вече неразбрана. Една буква липсва на човека. Вие сами ще си намерите тази буква. Като намерите тази буква, вие ще придобиете всичко. Ако четете окултните книги, ще видите, че в Индия от хиляди години насам различни общества с духовен характер учат, работят, но досега още не са намерили онази дума, която им липсва. Те знаят много неща, само тази дума още не са я намерили. А на вас не ви липсва една дума, но само една буква ви липсва. И вие знаете много работи, но само тази буква не знаете. Като дойдете до някоя дума, в която се пише тази буква, вие не можете да прочетете и думата не знаете каква е тя.

Сега можете да ми зададете въпроса защо е така. Да ме питате това, то е все едно да ме питате защо даден цигулар свири така, а не иначе. Така се е учил човекът. Така се е учил, така свири. „Ами защо този човек говори така?“ – Така е учил, така говори. – „Ама той трябва да ни обясни това нещо.“ Той не го намира за съществено. Дойде някой и ме пита: „Ти какво мислиш за Христа? Син Божий ли е Той?“ – Ами ти за какъв Го мислиш? –

„За Син Божий.“ – Тогава аз ще те попитам: Ти живееш ли като Него? Тогава казвам му: Ние с тебе се различаваме по две неща – ти вярваш, че Христос е Син Божий, но не живееш като Него. Аз пък живея като Него и тогава искам да Го разбера. Аз искам първо да вляза в огъня и да се нагорещя, а не да се нагорещя и тогава да вляза в него. Да се мисли така, това е повърхностна мисъл. Следователно ти не можеш да знаеш дали Христос е Син Божий, докато не живееш като Него. Без любов ти не можеш да познаеш Син Божий ли е или не. Докато не обичате един човек, вие не можете да го познаете. До това време вие ще имате само механическо познаване.

Сега да се върнем към предмета. Съвременната култура се нуждае от знание. Съвременният свят е достигнал до най-високата точка на развитие. Тъй, както днес науката се развива, тя е повече разрушителна, отколкото творческа. Във философията си, в религията, в техниката, тя е повече разрушителна, отколкото съграждаща. Във възпитанието си тя е повече разрушителна, отколкото съграждаща. Тя е наука на змията. След като дълго време учителят е проповядвал, че трябва да се отнасяме добре с децата, че трябва да имаме добри отношения с тях, най-после казва: „Не може без дърво. Все трябва дървото да се приложи към децата, за да се вразумят и възпитат. Като ги удряш от време на време, тогава те слушат.“ Много учители са били бити от учениците си. Понякога децата са доволни от боя на своя учител, защото ги е ударил на място, но някога не са доволни – учителят им не ги е ударил както трябва. И вместо да ги възпита, той ги осакатил.

Един учител ударил едно от своите деца по главата, по ушите, но така лошо, че то оглушало. Като пораснало, като станал голям момък, той срещнал един ден учителя си. Той спрял учителя си и го запитал: „Ти помниш ли, че едно време ме учи?“ – „Помня те.“ – „Помниш ли, че един път ме удари и аз оглушах с едното си ухо?“ Веднага ученикът се засилва и удря две плесници на учителя си. Учителят си тръгва недоволен и си казва: „Така е то, учи деца, че после да те бият.“ С двете плесници ученикът иска да каже на учителя си: „Ти ме учи много добре, но ми даде лош пример.“

Какво заключение може да се извади от този пример? Че вие не знаете кога какво да направите и как да го направите. Това е една погрешка, която се среща в цялата съвременна култура. Като проследите всичките методи в живота, ще видите, че и научните и религиозните, и философските – навсякъде хората започват добре, а свършват зле. Любовта между двама братя всякога започва добре, а свършва зле. Докато са при майка си, докато не са [се] оженили, те живеят много добре помежду си. Щом се оженят, те се скарват. Като дойдат двете жени, те насъскват братята

помежду им и те започват да се карат, да делят имането на баща си. Питам: Тези две жени на място ли дойдоха? Те представят знанието на змията. Първата жена казва на мъжа си: „Не бъди толкова прост, толкова отстъпчив. Брат ти те играе, той иска да задигне имането на баща ти. Ти ще станеш просяк. Как гледаш това нещо! Отвори очите си и не ставай толкова глупав. Дай отпор на брата си, покажи му, че и ти знаеш как седят работите. Стресни му се малко, да не мисли, че може да те играе както иска.“

Смешни са хората, когато искат да се стреснат един на друг. Те искат да покажат, че са герои. Много герои са най-големите страхливци. Колко герои са бягали от една кобра! Те знаят, че тяхното геройство не струва пара пред кобрата. И като я видят, те плюят на краката си и бягат колкото сили имат. Колко герои има, които бягат от мечки, от тигри, от лъвове. Какво геройство е това да не можеш да се справиш с една кобра?

Какво нещо е кобрата? Омразата е една ужасна кобра. Достатъчно е да те клъвне веднъж, за да умреш. И мнозина след това казват, че като умре човек, всичко с него се свършва. Аз виждам много умрели хора на Земята. Казва някой: „Едно време аз обичах, но видях, че това е празна работа.“ Според него любовта е празна работа, в нея няма нищо. Казвам: Този човек е един от умрелите. Ухапала го е кобрата, и той е вече погребан. Той се намира вече в астралния свят и казва, че няма любов в света. Жена, деца, всичко това е празна работа. Той е в онзи свят. За него всичко е илюзия. Умрял е човекът.

Това е вярно за този човек, но питам: ако ние отречем всичко в света и кажем, че всичко е илюзия, че нищо в света не съществува, кое е реалното тогава? Илюзиите са сянка на реалността. Как е възможно сянката да съществува без реалността? Може ли сянката да се прояви без обект? Вие имате една сянка, но тази сянка е сянка на някаква реалност. Вън от реалността никаква сянка не може да съществува. Казвате, че сенките съществуват. Не, съществува реалността, обектът, а сянката не съществува. Да се мисли, че сянката съществува, а реалността не съществува, в това няма никаква логика.

Та казвам: Първото учение е учението на Моисея, което господства във всички хора. Всички хора са издигнали змията в пустинята, както Моисей я издигна. Който е ухапан от змия, със змия ще се лекува. Но сега иде Христос и казва: „Така трябва да бъде издигнат Син Человечески, за да не погине всеки, който погледне към Него, който вярва в Него.“

Та казвам: До идването на Христа беше старата култура, а от идването на

Христа насам е новата култура. От идването на Христа започва културата на Син Човечески, т.е. културата на Божественото знание в света. Христос донесе новото знание. Това, че Христос умря, това показва, че заедно с Христа умря и старата култура. Старата култура я разпнаха с Христа заедно на четири гвоздея, а новата култура представя главата на Христа, която остана незакована. До времето на Христа Моисей беше издигнал змията в пустинята, но с разпъването на Христа на кръста, заедно с Него се разпъна и старата култура.

В какво трябва да вярват хората сега: в умиращия Христос или в Христос, Който е възкръснал? В умрялата майка ли трябва да вярваме или в живата майка? В умрялата любов ли трябва да вярваме или в живата любов? В умрялата сила, в умрялата мъдрост ли трябва хората да вярват или в живата сила, в живата мъдрост?

Казвам: Новата култура, това е знанието на Сина Човечески. Това е новото разбиране, новите пътища на Провидението, новите пътища на природата. Ако всеки вникне в себе си и чете някаква книга, ще види, че този автор е писал за старата култура. И така той трябва да различава кой автор е писал за новата култура и кой – за старата. Искаш да си отмъстиш някому – това е старата култура. Не вярваш в нищо – това е старата култура. Тщеславен си – това е старата култура. Всички стари работи представят старата култура – културата на змията.

Не е въпрос, че в старата култура няма нищо важно. Много важни работи има в старата култура, но в старата култура човек непременно ще стане жертва на онова, което му проповядват. И Христос беше разпнат от евреите, но те Го разпнаха по единствената причина, че те вярваха, [че] новото знание, което Христос носеше, ще разруши Моисеевото учение, ще разруши всичко старо. И те Му казаха: „Ти трябва да заминеш, за да остане старото в света.“ Те не знаеха обаче, че с Христа заедно заковаха и старото. Не се мина много време, Христос се измъкна от гроба, т.е. новото излезе от гроба. След това дадоха пари на стражата, за да кажат, че дойдоха учениците Христови и откраднаха тялото Му.

Кое се краде в света: старата, грозната мома или младата, красивата мома? Младата, красивата мома се краде, а не старата. Кое се краде: онова, което не струва пет пари, или скъпоценното, златото? Значи, ако учениците откраднаха Христа, те откраднаха ценното в Него. Само ценното се краде. „След това дойдоха учениците Му и Го задигнаха.“ Това е едно схоластическо разбиране, но въпросът съдържа една практическа основа.

Христос се яви на учениците Си, но те не Го познаха, понеже имаха знания

на старата култура. Те искаха да видят Христа след разпятието. След разпятието Си Христос имаше съвсем нови, съвсем други разбирания. Като Го видяха двама от учениците Му, те не Го познаха. И Христос ги запита: „За какво говорите?“ – „Говорим за нашия Учител.“ Христос започна да им говори, но те не Го познаха. Те Му казаха: „Господине, много хубаво ни говориш. Не можеш ли да останеш с нас да ни проповядваш?“ Едва след като ги благослови, те познаха, че Той е Христос. Едва тогава умовете им се отвориха да Го познаят, но Той изчезна.

Какво означава изчезването? Всеки човек, когото ние обичаме, като ни се яви, ще изчезне. Когато разбере любовта, снегът се стопява. Когато водата изгуби любовта си, тя замръзва. Когато видя, че снеговете и ледовете се топят, казвам, че любовта е дошла и всичко става нормално. И съвременният свят сега се топи. Защо? – Любовта иде в света.

Едно време ние бяхме така сцепени, както леда, но сега всичко това се стопи. Като си турях крака върху леда, можах да опитам каква любов има в леда. Ние не искаме това единство на леда, каквото хората търсят. Хората са свързани помежду си по друг начин, а не както частиците на леда помежду си. Има едно единство на човешката мисъл. Когато една велика мисъл свързва умовете на хората, това е истинското свързване. Ти може да си на другия край на Земята и пак да си свързан с всички хора по лицето на Земята, които имат връзка с великата мисъл. Сега не казвам, че това знание, което вие имате, не е никакво знание. Вие имате знание, което е ценно, но аз правя следното сравнение. Когато туряте дърва на огъня си и го стъкмите, за да го запалите, вие имате всичко на разположение, но ви липсва само едно нещо. Какво ви трябва? Дървата са на място, пирустията е на място, тенджерата е на място, но ви липсва само едно нещо. Всичко имате, но работата ви не върви.

Едно време българите са си служили с кремък, с огниво, с прахан. Изваждат праханта от една малка кесийка, доближат я до кремъка и огнивото и тя се запали. Днес хората си служат с нови средства, те употребяват кибрит. Като приготвят огъня, тенджерата, трябва им само една клечка кибрит. Драсват клечката и тя се запалва. Доближат я до дървата и огънят се запали. В 2–3 часа яденето е готово. След това майката, бащата и децата ще се наредят около трапезата, всички ще бъдат радостни. Ако огънят не беше се запалил, ако яденето не беше готово, всички щяха да се съберат в дома си, но ще бъдат неразположени духом, недоволни. Значи всичко е в огъня.

Огън липсва на съвременното знание. Кибрит липсва на съвременното знание. Питат как ще се оправи светът? Светът се нуждае само от една кибритена клечка – нищо повече. Щом цъкнете тази клечка, въпросът ще

се разреши. Щом цъкнете тази клечка кибрит и новата култура ще дойде. Казвате: „Какво разбираш от това?“ Аз ще ви кажа какво разбирам и вие ще го разберете като мене – не можете да не го разберете. Да цъкнете кибритената клечка, това значи да се запали вашият ум, да се запали и вашето сърце и да почнете да горите. Това е всичкото.

Като ви гледам, когото срещна, виждам, че сте много добри хора. Вие сте запалени вече и сте започнали да димите. Казвате, че някой човек дими. Казвам: Щом дими, той е на спасителния бряг, на спасителна точка. Ако някой никак не дими, аз го съжалявам. Аз не облажавам хора, които никак не димят. Като вляза в един дом и видя, че вътре дими, казвам: Добре е това, огънят се е запалил, не гори още добре, правилно, но горенето ще се усили. – „Не може ли без дим?“ – И без дим може, но при сегашните условия по-добре е да има дим, защото ще има и силен огън след време, отколкото да няма никакъв дим. Дето няма никакъв дим, няма и условия за пълно горение.

Няколко наши приятели направиха тук една нова кухня, но като влезеш вътре, цялата кухня е пълна с пари – няма отдушник. Казвам: На тази кухня липсва нещо. Какво ѝ липсва, вие сами ще видите. На кухнята липсва един отдушник. Като се направи този отдушник, като ѝ се направи една дупка, парата ще излиза навън и няма да пълни кухнята. Трябва да ѝ се направи нещо като българските комини. В това отношение българите са добри инженери. Като направят един голям комин, една голяма дупка, парата ще излиза навън през комина и няма да се събира дим, нито водни пари в кухнята. Но и да има дим и пара, и това не е лошо. Ще отваряте прозорците. Някои дават съвет как да се отвори една дупка, през която парата да излиза навън, да не се събира в кухнята.

Казвам: И вашата кухня не е построена както трябва, че се събира много пара, която не може да си намери път да излезе навън. Вашето огнище е направено така, че дими малко. И моето огнище, и моят комин не е направен както трябва, че като дойде някой вятър, наместо да излиза димът през комина, той влиза в стаята ми. За това този дим ме е изкарвал няколко пъти вън. Казвам: Днес печката няма да се пали, докато посоката на вятъра не се измени. Коминът протестира, че не му е дадена нужната височина. Като направиха един комин, дълъг 3–4 метра, като на фабрика, нямаше повече дим. Коя е погрешката, за да има дим? – Височината на комина, не беше достатъчно висок.

Казвам: Във вашето разбиране се изисква ново знание. Вие седите в една стара система и мислите, че разбирате Бога, че разбирате Неговите закони. Вярно е, че разбирате законите, но не знаете как да ги приложите. И в

приложението се раждат много изключения. Дохождали са някои да ме питат как да постъпят, ако някой извади срещу тях револвер. „Представи си – казва някой, – аз изповядвам едно учение на мир, а дохожда някой при мене и ми вади насреща револвер. Не трябва ли да се защитавам?“ Този човек ми представя един случай от старата култура.

Сега аз ще ви представя друг един пример. Представете си, че аз имам да давам около 50 000 лева на един човек, който същевременно е изпаднал много, беден човек е сега. Понеже иска парите си от мене, той ми казва: „Ще платиш ли дълга си, или ей сега ще извадя куршум, сега ще ти тегля куршум.“ Какво трябва да направя? Преди да дойде това положение, аз взимам 50 000 лева, които дължа, и отивам при този човек да му ги върна. При това положение, ще стане ли нужда този човек да вади куршум срещу мене или да ме плаши с куршум? Следователно старото учение отива да взима дълговете си, а новото учение носи благодатта. При новото учение невъзможно е човек да ви убива. Ако мислите другояче, това показва, че нямате разбиране.

Сега ще ви приведа друг един пример. В едно от западните планински места в Америка, един американски мисионер ходил да събира пари за някакво благотворително дело. Хората били щедри и давали големи суми. Като събрал една крупна сума, той тръгнал да си отива за мястото си, дето била нужна тази сума. За тази цел той трябвало да мине през един планински проход. В това време един разбойник го проследил и се скрил зад едно голямо дърво да го причака и да го убие. Разбойникът си казал: „Защо са тези пари на мисионера? Те са нужни на мене, а не на него.“ Като наближил към дървото, мисионерът, който бил на кон, почувствувал нещо, разбрал, като че нещо лошо има да му се случи. Той слязъл от коня си и отправил към Бога една гореща, искрена молитва: „Господи, запази ме.“ След това, успокоен, той се качил на коня си и продължил своя път. Като стигнал до дървото, зад което бил скрит разбойникът, той видял един човек с пушка в ръка, но го отминал, без да му каже нещо.

След 2 години един умиращ от епархията на този мисионер вика мисионера у дома си, иска да се изповяда. Разбойникът запитал мисионера: „Ти знаеш ли кой съм аз?“ – „Не зная.“ – „Аз съм онзи разбойник, именно, който те причаквах в гората да те убия. Ти имаше в себе си много пари и аз се бях скрил зад едно дърво, въоръжен с пушка, готов всеки момент да те убия. По едно време ти слезе от коня, спря се нещо, и когато отново се качи на коня, с тебе заедно вървеше друг един човек на бял кон, добре въоръжен. Аз се уплаших и не посмях да тегля куршума.“

Следователно, когато човек отива да работи за Бога, той никога не е сам. С него заедно ще върви и друг някой, добре въоръжен, който всякога ще го пази.

Казвате: „Виждал ли е някой онзи свят?“ Вие сте чудни. Нашият свят е в онзи свят. Ние сме като Иона в утробата на кита. Ние сме в утробата на онзи свят. Онзи свят, това са всички благоприятни условия. Другият свят, в който искате да влезете, това е този свят. Вие сте в него, без да го познавате. Тази радост, това веселие, което имате на Земята, се дължи на онзи свят. Светлината, която възприемате, се дължи на онзи свят; въздухът, който дишате, се дължи на онзи свят; водата, която пиете, се дължи на онзи свят; земята, на която стоите, се дължи на онзи свят. Та, [в] кой свят живеете вие? – На онзи свят.

Казвате: „Разправи ни нещо за онзи свят.“ – Че, онзи свят е този свят. Този свят, разбран, е онзи свят, а онзи свят, неразбран, е този свят. Онзи свят е неразбран, докато този свят е неразбран. Щом този свят разберем, той ще стане онзи свят – онзи свят на благата, в който иде доброто. Под „онзи свят“ ние разбираме широкия свят – светът на свободата. В този свят човек е свободен да мисли, свободен е да чувствува, свободен е да прави добро, свободен е да се занимава с всичко, каквото иска – да пее, да свири. Бог е оставил човека абсолютно свободен, в нищо не го е ограничил.

Разбирайте правилно какво нещо е свободата. Човек е свободен само в една много малка област, той не може да носи цялото човечество на гърба си. Ти можеш като баща да се грижиш за жена си и за 4–5 деца, но не за целия свят. Като слуга ти можеш да се грижиш за десетина души в едно семейство, но повече нямаш възможности. Друг някой може да има грижа за прехраната на няколко хиляди души, но вън от тази възможност той пак е ограничен – не може да се грижи за целия свят.

Като говорим, че трябва да се обичаме, ние имаме предвид това, че човешката любов е ограничена. Ти можеш да обичаш само баща си и майка си, или само брата и сестра си. Днес толкова са възможностите ти. Ти не можеш да обичаш ония твои братя, които са ти правили хиляди добрини. Ти още не ги познаваш. Това са ангелите на доброто. Благодарение на тях ти днес си това, което се виждаш. Ти познаваш само сянката на тези братя. Когато дойдат тези истински братя при тебе, ти ще видиш, че с тях не можеш нито да се караш, нито да спориш. В тяхно присъствие ти не можеш да мислиш криво. Като те види, този брат ще ти каже: „Братко, всичко, каквото имам, твое е. Разполагай с него, каквото искаш. Аз имам пълно доверие в тебе.“

Направил си някаква погрешка. Това е обикновено нещо. Някой път си нервен. Това показва, че си наклал повече огън, имаш повече енергия в себе си. Ти си в положението на котел, който има много пара в себе си. Какво трябва да направиш? – Да извадиш малко пара, да намалиш огъня. И тогава всички работи ще се уредят.

Ние, съвременните хора, искаме да уредим всички работи изведнъж. Това е привилегия само за Бога. И Бог даже, за да създаде свят, Той е мислил цяла вечност. Сега сме в друга една вечност, в която Той пак мисли за онова, което впоследствие ще създаде. И при това положение, ние искаме да Му дадем съвет. Ние искаме да дадем своя проект. Затова аз казвам и съм казал на мнозина: Дайте вашия проект, по който светът трябва да бъде създаден, и аз ще го изпратя на Господа. Вие казвате, че светът не създаден както трябва. Всички вие сте недоволни от това, което не знаете. Всички вие вода газите, жадни ходите.

Двама съседи имали по няколко слуги. Единият господар се отнасял много добре със слугите си, хранил ги добре, впоследствие на което те били доволни от него. Вторият господар винаги се оплаквал на съседа си от своите слуги. Той му казвал: „Много добри са твоите слуги. Моите не ме слушат, обичат да крадат – много съм недоволен от тях. Не зная какво да правя и как да се спогаждам с тях. Не можеш ли да ми дадеш един–двама от твоите слуги, а аз да ти дам от моите?“ – „Може.“ Разменили слугите си. След една година лошите слуги се поправили и господарят им бил толкова доволен от тях, колкото и от първите си слуги. Той веднага разбрал къде е грешката на съседа му. Той не хранел добре слугите си, не се отнасял добре с тях, а понякога даже ги излъгвал. Като видял съседа си, той го запитал: „Как се спогаждаш с моите слуги?“ – „Много добре. Те са добри слуги.“ – „Как така?“ – „Че, ти не знаеш как да се отнасяш със слугите си, затова са лоши. Ти трябва да им даваш от своето ядене. Както се храниш ти, така трябва да се хранят и те, да видят, че наистина си справедлив. Каквито плодове ядеш, и на тях ще даваш. Ще им даваш пари да си купуват хубави дрехи. Така те ще разберат, че ги зачиташ като себе си, че ги обичаш. Тогава и те ще ти отговорят със същото.“

Докато сме при Господа, ние всички сме добри, но като дойдем на Земята, ставаме лоши. Защо? Нашият господар е лош, държи ни гладни, не ни облича добре. И най-после изгубваш търпението си и казваш: „Не може да се живее така.“ И ставаш като господаря си. Това е старата култура. Ние още мислим, че с лъжи и с хитрини може да се живее на този свят. Казвате: „Трябва да се вярва в Христа.“ Но вие не сте готови, не се вярва така. Ние държим Христа някъде вън от нас. Докато държим Христа вън от себе си, ние няма да имаме никаква култура.

Ето как свързвам аз нещата. Ако моята градина не е изложена на слънце и плодовете не се греят, от нея нищо няма да излезе. Ако върху плодовете туря една дебела покривка, да не ги грее слънцето, те няма да узреят и нищо няма да дадат. Същото сме направили и ние. Ние сме турили такава една дебела покривка между Христа и нас, запалили сме една лампа и сме оставили плодовете да зреят на нея. Нашата лампа не може да застави плодовете да зреят. Те могат да узреят само ако тази лампа бъде във връзка със Слънцето. Ако Слънцето изгасне, нито една лампа не можеш да запалиш. Когато една лампа се запали, казваме, че Слънцето още не е изгаснало. Щом видим, че една лампа или един огън гори, казваме, че Слънцето още грее. Когато виждам, че някой пуши тютюн, или че тялото му е още топло, казвам, че има живот в този човек. Казвам тогава, че Слънцето още гори, макар и да не го виждаме.

Щом възприемем Божественото знание в себе си, ние ще създадем една нова култура. Старата култура може да служи още дълго време, но новата култура – културата на Син Человечески, ще я замести. В това отношение ние трябва да знаем какви са теченията в природата, от какви посоки идат. Теченията идат от [6] посоки: отпред, отзад, отляво, отдясно, отгоре и отдолу. Значи, 6 посоки има, отдето идат теченията на Земята. Вие трябва да знаете тези течения. Всяко течение има свои специфични прояви. Освен тях, във вашата симпатична нервна система също така има няколко течения. Ако не разбирате тези вътрешни течения, вие не бихте могли да си обясните състоянията, през които минавате. Някога сте притеснени, усещате че нещо ви е мъчно, криво, не знаете причината за това. Причината се дължи на неправилните течения, които стават у вас. Ако разбирате Божиите закони, веднага ще можете да смените едно състояние с друго.

Преди няколко време аз се лекувах сам по един нов начин. По невнимание бях се простудил и кръвта се беше събрала в гърлото. Яви се голямо възпаление. Една млада сестра ме видя и се чуди какво ще правя сега. Казвам ѝ: „Лесна работа.“ Взимам тогава чайник, възварявам вода, а настрана приготвям няколко пласта дебел памук. Потапям памука във врялата вода, а отдолу турям парче гутаперча. Така горещ и намокрен във вода памука, турям го на гърлото ту от едната, ту от другата страна и го държа, не като сгряващ компрес, а само по 2–3 минути и пак натопявам памука във врялата вода. Така правя няколко пъти. След няколко деня възпалението мина. Младата сестра седи като асистентка и наблюдава.

Казвам: Болното място се нуждаеше от движуща се вода, която можах да туря чрез топлите компреси. Като проникна на болното място, тази вода

стана проводник на магнетизма, който подобри кръвообращението. Ако не бях направил тези компреси, трябваше да ми правят инжекции, да предотвратят задушаването. Никакви превръзки нямаше нужда да се правят. Но важно е човек да знае, да умее как да направи тази работа. Онези, които си служат с медицина, те имат правила, които са прилагали от дълго време. Тези правила дават много по-добри резултати, отколкото ония, които сега изнамират. Всяко проверено и изпитано нещо има по-добър резултат, отколкото новите, непроверени методи. Когато се говори за силата на някое лекарство, аз казвам: Ако едно лекарство лекува 5 на сто, то още не е лекарство. Ако лекува 10 на сто, пак не е лекарство. Ако лекува 50 на сто, така и природата лекува. Истинско и полезно лекарство е онова, което лекува поне 75 на сто.

Казвам: В новата култура, която сега иде, всеки трябва да вярва на любовта. Някой вярва в Бога. Казвам: Помоли се на Господа и виж дали Господ ще те послуша. Ако не те послуша, значи има някакво препятствие. Тогава ще се помолиш още един път. Сега аз това говоря за вярващите, но не да кажат, че нямат нужда от лекари. Лекарите са на мястото си. Ако лекарите изчезнат, в света ще дойде най-голямото зло. Засега лекарите са една предпазителна клапа в света. Тази клапа е на мястото си. Но казвам: Какво ще правите, ако попаднете на място, дето няма лекари? Ако сте някъде далеч в планината, дето няма лекари, какво ще правите? Вие трябва да имате едно познание, чрез което да се свържете с невидимия свят. Вие трябва да имате една връзка и като по радио, както сегашните параходи, във време на опасност по моретата или океаните се съобщават, викат за помощ. Ако параходите не дават никакъв сигнал, те могат да потънат. Същият закон се отнася и до невидимия свят.

Казвате: „Господ не знае ли?“ Господ знае всичко, но Той е наредил нещата така, че като се намерите в голяма опасност, да дадете сигнал. Щом не дадеш никакъв сигнал, ти сам ще носиш отговорността. И като дадеш сигнал, ще вярваш, че ще ти се помогне. Ти дадеш сигнал, а после казваш: „Господ я ми помогне, я не.“ Че ти обезличаваш твоята вяра. Не е въпрос какъв си, но ти поставяш своята вяра на изпитание.

Казано е в Писанието: „Потърси Ме в ден скърбен, и Аз ще ти помогна.“ „Тогава ще Ме познаете и ще тръгнете в новата култура.“

Та казвам: Необходимо е сега да имате тази вяра. Вие можете да приложите вярата си навсякъде. Някои ме питат как да учат, как да засилят паметта си. Слабата памет се дължи на човешките чувства. Когато става сблъскване между мислите и чувствата на човека, паметта му отслабва. Когато по-гъстата материя се намести в по-рядка, паметта на

човека отслабва. Следователно, за да усилите паметта си, трябва да намалите интензивността на своите чувства. – „Не мога да помня.“ – Ти си внушаваш. Вярвай, че можеш да помниш. Ти не помниш, понеже си излязъл от Закона на Любовта. Всички хора, които са изгубили любовта си, не помнят. Онези пък, които имат любов, помнят. Вижте като обичате нещо, как помните. В правата любов е силата на любовта.

Паметта е склад на миналото, на настоящето и на бъдещето. Всичко се складира в човешката памет. Важно е, че чувствата не трябва да управляват ума, но само да влязат като подбудителна причина.

Ти се безпокоиш какво ще стане утрешния ден. Ти се безпокоиш да не умреш. Няма защо да се безпокоиш. Кой е определил, че ще умреш? Ако не пазиш Божиите закони, ти сам си приготвяш смъртта. Ако пазиш Божиите закони, ти никога няма да умреш. Ти ще заминеш като свети Илия, тържествено с огнена колесница, без да те погребва някой. Ако нямаш любов, други хора ще те погребват, и то на общински разноски. Слушам един вярващ да се оплаква, че няма кой да го погребе. Това е стара култура. Не мислете за погребението си, но мислете за вашето възкресение – възкресението на новия живот.

Казвате: „Това не може да се постигне на Земята, но като отидем на онзи свят, тогава ще го постигнем.“ Онзи свят е този свят. Като разберем този свят, той ще стане онзи свят.

Ти живееш с една жена, която не можеш да разбираш, и казваш: „Дотегна ми тази жена.“ Българите много вярват в късмета. В това отношение аз съм правил няколко опита. Познавах един българин, който не можеше да търпи жена си. Казвам му един ден: „Ти знаеш ли, че жена ти е много късметлийка? Всичкият късмет на дома ти зависи от нея.“ – „Не думай!“ – „Истина ти казвам. Каквото каже тя, всичко ще стане.“ – „Ами, аз съм я бил няколко пъти.“ – „Не я бий, ако искаш да ти върви. Гледай я като писано яйце. Ако я гледаш добре, на целия дом ще върви добре. Ако не я гледаш добре, и Господ няма да ти помага.“ – „Право ли говориш?“ – „Право говоря. Тя е царска дъщеря.“ – „Че как е дошла до този хал тази царска дъщеря?“ След една година той ме срещна и ми каза: „Много ти благодаря, както ми каза, така излезе. Тя наистина била много късметлийка.“ И наистина, той я обикна, измени погледа си към нея. Срещам и нея, и тя ми благодари: „Много ти благодаря, дето даде този съвет на мъжа ми. Дано Господ го задържи в този път.“

Така трябва да мислите всички. Вие имате една жена, която Господ ви е изпратил. Като отидете в онзи свят, там ще я видите като ангел, който, за

да дойде на Земята, се е въплътил в човешка форма. Без нея вие не можете да живеете. – „Как така?“ – Така е.

В случая пак ще обвиним Адама. Той направи една погрешка. Като видя жената, която Бог създаде, Адам не каза, че тя е ангел, изпратен от Бога, но каза, че тя е „кост от костта ми и плът от плътта ми“. Тази беше неговата погрешка. Оттам насетне всичко му тръгна назад.

Тъй щото, ще вярвате, че жената, която имате, е изпратена от небето. Ще вярвате, че жената е едно благословение от Бога. Ще вярвате, че и мъжът е едно благословение от Бога. Пък, ако имате син или дъщеря, пак ще гледате на тях като на благословения, изпратени от Бога. Това е новата култура, това е новото вярване. Така гледам аз на нещата. Вярвайте абсолютно в онова, което Бог е наредил. Учете с любов всичко! Каквото и да вършите, най-малката работа, вършете всичко с подтика на любовта. В най-малката работа, която вършите, нека любовта ви бъде като основа. Когото и да срещнете, виждайте в този човек хубавото.

Казвам: Това е новата вяра. Ако очаквате всичко на Христа, вие нищо няма да постигнете. Я ми кажете, как ще ви учи Христос, когато дойде на Земята? Той ще ви учи, че трябва да обичате Бога, да имате абсолютна вяра в Него, да бъдете готови на всички жертви заради Него, да не казвате, че това или онова не можете да направите. Всичко можете да направите заради Господа.

Щом влезете в Божествената Любов, всички ще обичате. Разногласието не седи в пълната любов. Ти обичаш едного повече, а другиго по-малко. Някои привеждат примера, че Христос обичал Иоана повече. Какво разбирате от това? Казва се, че Иоан обичал Христа повече, а другите Го обичали по-малко. Това значи: който има по-големи прозорци, повече светлина влиза през тях; който има по-малки прозорци, по-малко светлина влиза през тях. Къде е причината: вън или вътре в човека? В самия човек е причината. Ако отвориш душата си, и хората ще станат добри; ако затвориш душата си, и хората ще станат лоши. Под „душата“ аз разбирам съзнателното у човека.

Христос казва: „Не мислете, че Господ и от тези камъни не може да направи да оживеят.“ Ние нямаме разбирания. Ние мислим, че нещата стават механически. Според някои теории тези камъни представят спящи духове, спящи хора. Един ден това нещо ще бъде като в „Хиляда и една нощ“.

В приказките от „Хиляда и една нощ“ има една приказка, в която се

разправя за една царска дъщеря, която се казвала Пилял Кази. Като отивали при нея царски синове, казвали: „Да излезе царската дъщеря вън, да я видим.“ Тя казвала: „На камък да станеш.“ Като повтаряла тези думи три пъти, царският син се превръщал на камък. Хиляди царски синове се превърнали на камък. Останал последният царски син. Той отишъл при царската дъщеря и извикал да излезе вън, да я види. Понеже бил с кон, той казал на коня си: „Когато се обърна към царската дъщеря с думите да излезе вън, ти ще изцвилиш три пъти.“ Конят послушал господаря си, изцвилил три пъти. Като чула това цвилене, царската дъщеря забравила да каже думите, с които превръщала царските синове в камъни, така необикновено ѝ се видяло цвиленето на коня. Тя излязла да види какво става вън. Царският син веднага я хванал и я турил на коня си. Тогава отишъл към превърнатите царски синове в камъни и казал: „Ставайте, царски синове, царската дъщеря излезе вън.“

И тъй, конят, това е вашият ум. Докато вашият кон не изцвили, работите ви никога няма да се оправят. Докато човек не почне правилно да живее, право да говори, да мисли и да чувствува, той няма да оправи работите си. Човек трябва да се научи да говори истината. Казвате: „Ние знаем голата истина.“ Не, не е въпрос да се говори голата истина, но облечената истина. Голата истина, това е Адамовата истина. Вие трябва да говорите облечената истина, с бели дрехи. – „Кажи ни голата истина.“ – Не, аз не говоря голата истина. Аз не се занимавам нито с голи деца, нито с голи хора. Аз не се занимавам със старата култура, но с новата култура, с облечената култура.

Сега казвам на всинца ви: Облечете се с новата любов, с Божията любов, с Божията вяра, с Божията надежда. Тогава вашият живот ще се промени издъно. Тогава ще познаете, че вашите братя и сестри са ангели, изпратени от небето. Те са слезли на Земята да ви помагат, но вие не сте ги разбрали и досега.

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

8-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 24.I.1937 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1937_01_27 Свещеното правило
лекция пред общия окултен клас

СВЕЩЕНОТО ПРАВИЛО

Добрата молитва.

Имате ли зададена тема? – (Нямаме.) – Пишете върху темата: „Какво може да постигне човек в един живот?“ Т.е. конкретно казано, какво може да постигне човек в един ден. Може. Но може да постигне, а може и нищо да не постигне. Ако учи се може да постигне нещо. А ако не учи, нищо не може да постигне. Ако ходи, може да изходи нещо, един километър, 2, 3, но ако не ходи, нищо не може да изходи. Задавали ли сте си въпроса: произхода на мъчнотиите. Как са произлезли мъчнотиите в света, които сега имате? Как идват и как трябва да си заминат и какво трябва да бъде нашето отношение на мъчнотиите в живота? Има една мъчнотия сега: зимно време е сега, сняг има, студено е, какво ще правиш? Външните условия оказват голямо влияние. Трябва едно специфично разбиране. Ние имаме едно частично разбиране. Казваш: „Мене не ми трябва много“. Ти казваш, че не ти трябва много, но какво ти трябва. Трябва ти нещо. Много не трябва на човека, но онова, което му трябва е много съществено. В даден случай какво трябва на човека. Все му трябва нещо. В дадения случай когато аз дишам трябва ми едно малко количество въздух. Например, правя 20 вдишки на една минута. Малко въздух вземам, но това в дадения случай е необходимо и ако ти не го направиш, ще се изложиш на мъчнотии. В дадения случай не се изисква много за човека. Човек е доста успял. Запример, на един слон му трябват 75 кг. ориз на ден, а пък човек е доста прогресирал. На вас ви трябва една четвърт килограм ориз. Ако ви трябваше да си приготвите 75 кг. на ден при сегашните условия, де ще му излезе краят? Ако е за богат, както и да е, но за другите хора? Та казвам: Доста сме прогресирали. Сега това са сравнения. Слонът в дадения случай е едно предметно учение. Сегашния ни живот, който сега имаме и той е предметно учение. Върху тази тема няма да се спрем. Ти си едно малко дете в дадения случай. Такъв няма да останеш. На пет години си. Майка ти те милва, носи те на ръце, гали те. Но да не мислиш, че се така ще те носи майка ти. Един ден порастнеш, станеш по-голям от майка си. Майка ти казва: „Синко, едно време можах да те галя и да те нося, а сега си голям.“ Запитвате се: „Защо се измениха условията?“ Майка ти външно не може да има тия отношения към тебе, каквито е имала едно време. Но се таки, майка ти има известно отношение към тебе и ти имаш известно отношение към нея. Та казвам: Нашите отношения към природата не са такива, каквито са били преди 50 години, преди сто години, преди хиляда години и пр. Какво трябва да правим? Ако знаем, ще се приспособим при тези условия, ако не знаем, ще дойдем в стълкновение. Има един прост

пример. Някой път крака те заболи. Не се подчинява, не служи. Кажеш му да ходи, той казва: „Не мога да ходя." Даваш му заповед, той не я изпълнява. Какво трябва да правиш, когато кракът ти не слуша. Започва едно вътрешно противоречие. Сега това не можем да отдадем на лошото разположение на крака. Ние ще обясним, че има някоя причина, която е вложена в крака и го дезорганизира и кракът не може да изпълнява своята функция. Онзи, който не знае и той ще даде някакво обяснение. Това са посторонни работи по отношение на физическия живот. Но често по отношение на нашия душевен живот или в света на чувствата настават известни противоречия, също и в нашия мислов свят. До известно време мислиш, че всички хора са добри. Ти като едно дете имаш едно идеално схващане на майка си и баща си, най-хубавото чувство имаш за тях, че са като божества. Но това отношение, което имаш към баща си, това верую, което имаш за баща си, ще се измени. Има някои работи в майка ти и баща ти, които няма да харесаш и ще видиш в тях едно противоречие. Ти ще се поставиш в положението на съдия и ще почнеш да съдиш майка си и баща си. И мислиш, че онези погрешки, които имат баща ти и майка ти, като че не са в тебе, като че ти си ги надраснал. Това е една самоизмама. Както малкият рак. Бащата казва на малкото раче: „Право да ходиш." Синът се обръща към баща си и казва: „Покажи ми тогаз как!"Бащата показал и казал: „Така трябва да ходиш." – „Че и аз така ходя". Всички криви раци се накриво ходят, се на една страна. Но то е вече човешко разбиране. Кои са били причините, които са накарали рака да ходи на една страна? Далечни причини има затова. Онзи, който се занимавал със зоология, дава някои причини. Нас не ни интересува, че ракът ходил накриво. Верно е, има много работи, които не ни интересуват. Аз привеждам друг пример. Трябва да се запали една печка. Има сухи дърва. Теб ти трябва само една кибритена клечка. Не ти трябват 200, 300, 500 клечки, но една клечка. Какво е излязло от кибритената клечка и се предало на дървата, та всичките дърва горят? Едната кибритена клечка е извършила работата си. Тя много малко е направила. Запалила се и изгоряла. А пък това нейно горение се предало на всички тези дърва. Една мисъл в тебе е запалила огъня. Тя е предала вече своята енергия и резултатите вече не приличат на малката клечка, на малката причина. И за доброто и за злото е верно това. Една малка дума казана при сегашните отношения какъв резултат може да има. Колко са внимателни дипломатите когато говорят. Езикът им е прецизен, внимателен, понеже една дума може да стане причина да се отвори цяла една война. Разбирате ли? И затова са внимателни, говорят дипломатически. Казват, че Русия така казала, че Франция така казала, Англия така казала. И уж доста строго са казали. А пък то едвам се подразбира. Някоя нота подала една държава, но чели ли сте вие една нота? Когато Англия дала нота, то не прилича както когато се карат хората. Ако дипломатите си говореха така, както

хората си говорят, то биха си изпопукали главите. В сегашния живот всички трябва да станат умни. Една дума може да ти създаде цяло нещастие. Една дума има свой физически ефект или духовен ефект, има и свой умствен ефект. Някой път ти казваш някоя дума и в тебе остава нещо, което те безпокои. Това, което си казал, то е в дисхармония със самия тебе. Ти самия не го удобряваш. Може би хората не са забелязали това, което си казал. Или една мисъл е минала в тебе, която хората не знаят, но тя те безпокои един ден, два дена, цял месец, година и не може да се успокоиш. Има нещо, което нарушило мира ти. Да ви дам пример: Представете си една княжеска дъщеря, която е ходила в градината. Последната е пречистена много добре. Нейните учителки и наставници са я учили по този начин, че тя не е срещала никакви мъчнотии. Един ден тя излиза на планинска разходка и на нея ѝ се дощява и си събуе чорапите, и ходи боса по тревата. За пръв път тя събува чорапите и се натъква на крака ѝ един трън. Изваждат тръна от крака ѝ, но става една малка инфекция. Тя накуцва. Коя е причината? Малката грешка на един трън. Той израстнал някъде и тя си натъкнала крака на него. Може да се извади заключение, че княжеските дъщери боси не трябва да ходят. Това е една крайност. Някой казва, ти не трябва да мислиш лошо. Много добре. Но някой път ти не мислиш лошо, но лошото те посещава. Лошото не е нещо механическо. Ти не искаш да отидеш при него, но то идва при тебе. Лошият въздух, лошата миризма не ги викаш, не ги каниш с девет бъклици, но те идват. Неприятната миризма идва, намира те и усещаш едно неразположение. Кой е виновен тогаз? Няма никой виноват. Това, което за тебе е неприятно, за другите е приятно. Тая, лошата миризма, която на тебе може да ти предаде нещо лошо, тя може да събуди онзи инстинкт в орлите. На една мърша може да се съберат може би стотина орли. Това, което тебе ти прави отвращение, там се събират птиците на угощение. Ще се съберат стотина орли, ще се разговарят и ще си разделят мършата. Всеки ще си вземе по един къс и след това пак ще си заминат. Сега, ако не знаете, как да мислим, може би ще кажем така: какво ни интересуват що правят орлите. И действително, ако у мене съзнанието е в едно първобитно състояние, не ме интересува. Но минаваш покрай тези орли, пътят ти е оттам. Тази мърша е там и тези орли са дошли. Ти какво ще правиш? Стотина орли се разправят за едно наследство, разпределят го, имат цял един конгрес, разпределят един обяд. Наричат го мърша. Не, но някой е заклал обяд за орлите. То е мърша, но е едно угощение за тях. Пътят ти е да минеш оттам. Какво трябва да направиш? Ти си един овчар с тояга. Впущаш се и всички се разбягват и оставят мършата. Като дойде овчаря погледне и види, че това е за тях, а не за него. Те се повърнат, а той си замине. В дадения случай как бихте постъпили вие, ако сте на мястото на този овчар. Имаш ли право да нарушиш обеда на тия стотина орли и ти да отидеш с кривака си, и да ги разпръскаш? – Нямаш право. Често ние се завземаме да уредим

въпроса на едно орлово угощение. Те се събрали там и ние искаме да уредим работите им. Оставете орлите сами да си уреждат този въпрос. Те ще го уредят много по-добре, отколкото ти. Каквото и да правиш, ти не може да разрешиш този въпрос по-добре от орлите. Можеш да разрешиш. Ти казваш: „Не трябва да има този обед.“ Вземаш търнокопа, изкопаеш една дупка, заравяш в нея храната им и орлите обикалят, обикалят и си заминат. Какво ще ти кажат орлите? Те ще кажат: „Развали обеда ни сега, взеха всичкото ни имане и го заровиха за себе си, и след време ще го изкопаят“. Орлите не може да го изкопаят, понеже е дълбоко заровено. Питам: Имаме ли право да разваляме угощението на хората?

Сега преминаваме към аналогични въпроси в живота. Ние разваляме едно наше настроение, което имаме, разваляме едно разположение, което имаме. Двама души се разговарят, спорят за някой философски въпрос: Има ли бъдещ живот или няма. Ти минаваш. Щом има сегашен живот, има и бъдещ живот. Новата философия гласи така: Щом има сегашен живот, има и бъдещ живот. Щом няма сегашен живот, няма и бъдещ живот. А пък щом има бъдещ живот, има и сегашен живот. Щом няма бъдещ живот, няма и сегашен живот. Някой като аргумент казва: „Този огън ще изгори, и като изгори, ще се свърши.“ – Правото е, че ще се свърши огъня, но като изучавате метеорологията, често забелязвате, че един облак в пространството се изгубва. И казвате: „Облакът се изгуби“. Но ще забележите, че на 400, 500 метра, на един километър разстояние от другата страна ще се яви друг облак. Тук се изгубил, а там се явил. Той е същият облак. Тази влага минава по течението. Тук, дето се губи облакът, става разредяване на парата. По това течение тази пара минава на един километър разстояние, там се сгъстява и пак става на облак. Ние казваме, че изчезва. Не, той се е разредил и е станал невидим за нас. И после там се е сгъстил и е станал видим за нас. И учените хора казват: „Нищо в пространството не се губи.“ Възразяват ни така: „Как не се губи?“ Една грамофонна плоча като се счупи, всичко е изгубено. Не, има не само една грамофонна плоча, но има четири, пет, десет хиляди грамофонни плочи. Счупила се едната, но има десет хиляди грамофонни плочи, които говорят едно и също. И като се счупи едната, другите говорят. Ти казваш: „Ако се счупят всичките плочи?“ – Всичките грамофонни плочи не могат да се счупят. Ти казваш: „Ако се унищожи сега животът.“ Всичкият живот не може да се унищожи. Формите на всичкия живот не могат да се унищожат. Може да се счупи една плоча, две, сто, но десет хиляди плочи е невъзможно да се изпочупят всичките.

Та казвам: Често вие имате една философия, която спъва вашето развитие. Ти казваш: „Мене няма да ми върви“. – Отде накъде? Казваш: „От мене човек няма да стане!“ – Че отде тази философия? Защо няма да стане човек

от тебе. Какво ще стане? То е едно криво заключение. Или може да ти влезе мисълта: „Моята вяра се е намалила.“ – Възможно е да се е намалила твоята вяра, но да изчезне твоята вяра, това е невъзможно. Ти временно може да напуснеш известна работа, но ти не си самостоятелен господар. Изпратен си отнякъде, ти не може да се откажеш от работата, която ти е дадена в дадения случай. Един прост пример: вземете един войник. Има един обикновен ред на нещата, но войникът отива в строя и казва: „Не искам да служа.“ Явяват се всички войници, а пък него го няма там. Той разрешил ли е въпроса? Идва капитанът и казва: „Еди кой си войник, редник къде е?“ Отиват да го търсят. Намерят го, докарат го и го турят пак в реда. Питат го, кой му позволил той да излиза от казармата без позволение. Ти казваш: „Като войник няма да я върша тази работа“. Ще я вършиш. Има заинтересовани. Ти казваш: „Не искам да живея, не искам да съм на тази служба, дотегна ми.“ Ти си войник, капитанът ще дойде, ще те хванат и ще те турят в реда на нещата и трябва да функционираш.

Та казвам сега: Онези войници, които изпълняват това, което им се казва, те са добрите войници. А пък онези войници, които нарушават, техните началници имат малко по-друго мнение за тях. Наричат ги непослушни войници. Сега нас не ни интересува това. Човек през целия си живот няма да бъде войник. През целия си живот човек няма да бъде млад, през целия си живот няма да бъде възрастен, ще се измени той. На едно петгодишно момче му казват така: „Ти през целия си живот няма да бъдеш млад. Един ден ще остарееш, ще ти изникне брада.“ Някой път си здрав. Някой път се заредят твои приятели и влезат в брадата ти. При такива случаи е по-добре да бъдеш без брада. Те се крият там като в една гора и почват да те човъркат. И по-добре е да мине бръснач, че тези приятели да не идат. Сега това е външната страна. Представете си, че брадата вече е свещена. Да кажем, че има такова правило, че брадата е свещена. Не зная дали светиите не носят бради. Дойдеш в едно противоречие. Какво трябва да правиш? Като имаш една свещена брада, ще я оградиш. Ако ти би направил всеки косъм да бъде една запалена свещ и да има горещина, питам тогаз: Твоите приятели биха ли дошли в твоята гора? Ако брадата ти е едно огнище, дето всичко се вари и пече, то колко души от тези неканени гости биха дошли да живеят в тази брада?

Ще ви наведа на мисълта: Ако твоят ум се намира в такова положение на брадата, която не гори, тогаз? Защото човешкият ум трябва да мисли сега. Тогаз не влизат посторонни лоши мисли. Ти казваш: „Аз не искам да мисля.“ Щом не искаш да мислиш, те ще дойдат в тебе. А пък щом мислиш, те няма да дойдат в брадата. С мухите, които са толкова глупави, аз съм правил опит и виждам, че всички неща в едно отношение са разумни. И трябва да знаеш как да се поставиш. Някой път ставам да ги

пъдя. 50, 60, 100 мухи гоня ги, гоня ги и те се скрият под масата, и под долапа. Гониш ги, гониш ги и после пак излизат. Някой път внушавам на мухите да излезат. Отворя прозореца. Някой път ми взема половин час да излезат. Някой път им казвам: Отвън времето е хубаво, само за разходка и хубава храна има там. Казвам им това, което те обичат. И като овцете след половин час всички излизат вън. И като излезат затворя прозорците. След половин час виждам, накацат на прозорците. Почват да хлопат, казват: „Отвори да влезем“. Вие ще кажете: „Какво ще иждивявам половин час да пъдя мухите. Купи една мухоловка да ги ловиш с нея.“ – Не е лошо. Но види се, че има закон за мухите. Един ден те питат: „Кой ти даде право да хващаш мухи с мухоловка?“ Казвам: Ако си един светия нямаш право да убиваш нито една муха. Ако я туриш на смъртно наказание, трябва да имаш основание. На какво основание? Един светия могат да го подведат под отговорност за една муха. Дошла една муха, кацнала на носа му. Той я блъсне и я убие. Ако един светия може да го безпокои една муха, той не е светия. Ако мухата дойде, светията прилича на слон. Могат стотина, двеста мухи да накацат по него и да ходят по гърба му, но той си върви. Той е толкоз вдаден в своята мисъл, че мухата като ходи, ходи и тя се вдаде в мисълта на светията. И мухите могат да мислят като тебе. Ти седиш и те седят. Ще ви разправя някои неща, които ще мязат като на хиляда и една нощ. Някой път аз като седна в размишление, моите мухи в стаята ми всички кацнат по тавана, и те размишляват като мене, не се мърдат. Влезе някой в стаята ми и като ги погледне казва: „Не те ли безпокоят?“ Казвам му: Седят си, смирени са, учат се. А пък някой път са много игриви деца. Ще дойде на ухото ми, въртят се, и ще кацне на носа ми. И много щестлавие имат мухите. Ще кацне на носа ми и ще почне да лази. Но това не са общи правила. Всички мухи нямат този характер. Има къщни мухи, но има и някои хапливи мухи, с жила. Тъкмо си се замислил, кацне ти някоя муха на ръката ти и те ухапе. Или кракът ти е без чорап и те ухапе по крака. И после те сърби. Защо хапят мухите? Защото времето ще се развали. Тогаз мухите кацат. Те кацат на крака ти. Обувай си обущата, понеже времето ще се развали и скоро студено ще стане. Това са метеорологически данни. Щом почнат мухите да хапят, да знаеш, че времето ще се развали. Щом не хапят, времето ще бъде добро. Аз го обяснявам. Има научно обяснение. Понеже на върха на хобота на хапливите мухи се събира извънредно много положително електричество, което безпокои самата муха. И понеже в човешкия крак има негативно електричество, то мухата прави своите научни изследвания, туря хобота си вътре и прекара своето електричество вътре в крака и ти почваш да усещаш на това място един малък сърбеж. Ако искаш тези мухи да не те хапят, ти трябва да измениш цялата обстановка на нещата. Може да измениш. Сега да ви приведа един пример. Когато в къщи ме безпокоят мухите, аз им правя угощение. Ще туря малко захар в малки панички тук-

там. И всички мухи си телефонират по радиото и веднага се съберат всички в тези панички, и няма да ме безпокоят. Най-износното е това: три–четири панички със сладко. Те обичат сладкото. Вие ще отидете по-далеч. То е един метод, как трябва да развиете вашата вяра. Има нещо, което ви безпокои. Ако ви безпокои, сложете три–четири панички със счукана захар и мухите постепенно ще дойдат, и няма да ви безпокоят.

Имате една своя мисъл, която ви безпокои. Вие може да накарате вашата мисъл да дойде при захарта и да седи, и да не ви безпокои. Искате сега методи. Или другояче казано. Имате едно лошо разположение на духа, ще дойде то. То иде отвън. Лошото разположение всякога иде отвън. Влязъл е трън в крака ти и ти имаш лошо разположение. Не е причината вън, а вътре. Ударил си се някъде. Или каква да е малка причина дойде и наруши тая хармония. Трябва да бъдете в дадения случай предвидливи. В пътя, по който вървите, трябва да бъдете много предвидливи. Трябва да се изучава човешкото естество, за да се избави човек от много нещастия, които ще ни дойдат. Да кажем, ако вие минавате през една местност, дето има кобри, трябва да бъдете внимателни. Или през местност, дето има усойници. Ако вие вървите с боси крака и я настъпите, тя веднага ще ви ухапи. Тогаз какво трябва да правите? Някои ходят лятно време, някои сестри ходят с половин обуща и къси чорапи, понеже модата била такава. Но в гората, дето има усойници, ще имаш високи кожени обуща, защото като стъпиш, ако рече да те ухапе една змия, да ухапе кожата. Онези пътници, които ходят в топлите места, имат високи кожени обуща и кракът се предпазва. Сега другата страна на въпроса. Ти казваш: „Господ ще ни пази." Но Господ ни пази. Той ни казва: Там дето има много змии, ще имаш високи обуща. Там, дето има големи препятствия в живота, непременно трябва да мислиш. Че защо ни е даден умът? Ще кажеш: „Мен не ме интересуват окултните науки." Не е за развлечение, но да изучаваш ония отрицателни сили, които могат да ни бъдат вредни. И с отрицателните сили в природата трябва да бъдеме много внимателни, понеже имат голяма взривна сила. Ти седиш като един светия и почваш да мислиш: „Защо Господ е допуснал дявола в света?" Че ти сам си навличаш така беля на главата.

Ти се занимаваш с един въпрос: „Защо дяволът живее в света, защо Господ го допуснал?" С този въпрос ти ще си създадеш цяло нещастие в света. Ти като почнеш да мислиш за дявола, той ще дойде при тебе и ще ти каже: „Какво искаш? – Ти искаш да знаеш защо съществувам?" И ще ти даде да разбереш. Той е цял философ. Ще ти създаде цяло нещастие. Най-първо ще те излъже. Ще те примами в нещо. Той ще ти тури един бръмбар в главата. Ти си живял в една малка къщица. Доволен си. Той ще ти каже: „Защо си толкова прост, че живееш в тази малка къщица. Направи една

голяма къща на 4–5 етажа, ще даваш под наем, ти и децата ти ще бъдете добре облечени, ще уредиш живота си.“ Ти вземаш пари назаем от този, от онзи. И той ще дойде и ще те накара да туриш такива наематели, които нищо не плащат. Те седят пет, шест месеца, седят цяла година и те завлекат. Ти си казваш: „Не ми трябваше да правя тази къща.“ Той ще ти тури бръмбар в главата: да станеш министър, министър-председател в България или в Англия. Но същевременно ще даде идеята как трябва да управляваш. А пък ще настрои другите хора против тебе да ти търсят всичките погрешки и да ги изнесат. И ще направи каша и ще те свалят. Ти ще кажеш: „Защо ми трябваше да ставам министър-председател.“ Аз не казвам сега да се откажете от идеята да ставате министър, ни най-малко. Но представете си, че той ти казва да станеш един съвременен свещеник. Хубаво, свещеник на всичко онова, в което вярваш и в което хората вярват. Но ако станеш свещеник и хората не вярват в това, в което ти вярваш, тогаз какво ще правиш? Ти отиваш да проповядваш на хората едно учение и мислиш, че е право. Но на хората тепърва трябва да доказваш, че това учение е право. Как да го докажеш? Всеки вярва, че това, в което той вярва е право. Как да докажеш, че нашето учение е право. Опитната страна. Двама лекари се спрат върху лекуването на един болен. Има болести, които лесно се лекуват, но има някои болести, които мъчно се лекуват. Понеже те принадлежат към друг род. Почти всички болести се дължат на един по-низш живот, на микроби. И външните болести са резултат на тези микроби. Ти ще си създадеш в организма храна за тези микроби. Те идват и почват да живеят там. Ако имаш чиста кръв и няма храна за тези микроби, те няма да дойдат. Дойде холера и много хора измори. Но хора със здрава кръв не се повреждат. И за злото е същото. Щом у тебе си задържиш известен род мисли, те стават като храна. Наричат ги лоши условия, лоши духове. Има души ненапреднали в света. Няма да ви говоря за тях като научна страна. Отде иде той ти не го виждаш. Само резултата ще видиш. Имаш едно хубаво настроение и след половин час то се сменява. Преди половин час ти си бил като някой светия и след половин час ти мязаш на едно животно. В тебе бошува нещо, искаш да удариш някого със стол, да набиете някого. Ти съзнаваш, че имаш едно такова състояние.

Най-първо тия духове започват така. Такова нещо е станало с една сестра. В къщи имало едно огледало. Внушава ѝ се, че това огледало докато е там няма да ѝ върви. Казва ѝ: „Ще счупиш това огледало!“ И тя го счупила. И като отиде на друго място, казват ѝ: „Ще счупиш огледалото!“ Или като срещне българинът свещеник, казва, че няма да му върви. И българинът се върне. Какво лошо има в един свещеник. Той на Бога служи. Това са поверия. Има нещо верно, има нещо неверно.

Та казвам: Никога не се поддавайте на една мисъл. Проверете я. Защото и най-добрите ваши настроения ще се изменят, ще дойде нещо и може да измени мисълта ти, и чувствата ти. Писанието казва така: Опитвайте духовете от Бога ли са. И ако ти си по-чувствителен, ще забележите нещо понякога: от лявата си страна или от дясната страна нещо в роде като пихтия. Докосва се до лявата ти или до дясната ти страна или по рамото ти. А някой път нещо като лъх, лазурен въздух отстрана, като раздвижване, като че те гали, може от лявата или от дясната ти страна. Когато е като лазурен лъх, усещаш някаква хубава мисъл ще дойде, имаш едно разположение. Но когато идва тази пихтия, тогаз въпросът е друг. Сега има друга една опасност. Ти можеш сам да си внушиш и твоята мисъл може да се повърне. Човешките мисли имат понякой път обратни движения. Каквото помислиш, отиде до известно място и ще се повърне. Например, ти помислиш лошо за някой човек. Не че искаш да го мислиш, но дойде ти една мисъл. Дойде някой човек в къщи и после си излезе, и виждаш, че нещо се изгубило. Ти казваш: „Той го е взел." Не се минава половин час и намираш изгубеното. Но тази мисъл, която си изпратил на едного, ще се върне при тебе. Друг път по същия начин друг тебе набеди, че ти си задигнал нещо. Аз ви говоря за неща, които постоянно стават. Вие някой път минавате и отивате някъде. Двама души се разговарят и се интересувате какво се разговарят. Аз веднъж минавам през Борисовата градина и гледам един млад момък, хубаво облечен и една млада мома, много красива. Двамата като гълъбчета си гугуцат. Приказват си. Казвам си: Колко хубаво се разговарят. Ако всички хора можеха така да живеят, колко хубаво щеше да бъде! Гледам, че тази млада мома, току изведнъж се намуси и си отвърна лицето. Като си гугуцаха, аз си казах: Ако всички хора така живееха, Царството Божие ще дойде. А току гледам, че младата мома си обърнала гърба. Той говори нещо, аз наблюдавам, тя пак се обърна. Една малка усмивка има тя и го погледне. Той помисли нещо. Влюбените хора те всичко приемат по радиото. Той в ума си помислил нещо лошо за нея. Ето какво си помислил: „Тя утре може да седне и на друг да говори по същия начин". И щом си помислюва той това, тя си обърне гърба. И той казва: „Не, не." Оправдава се. Тя казва: „Такива мисли да не допущаш в твоята глава. Ти опетняваш живота ни." Той мисли: „Утре тя може да ме напусне. Тя не ме обича. Сега се показва, че ме обича, но то е лицемерие." Чудна работа, откъде може да се яви да те обича един човек и после да не те обича. Откъде може да се яви това. Много естествено. Ще се случат тия работи. Аз го обяснявам по следния начин. Един учител от първо отделение на учениците открива азбуката. Той трябва да допусне, че тези ученици утре ще напуснат това училище и ще минат в по-горно. При сегашния ред на нещата един учител преподава до четвърто отделение, но в прогимназията има други учители. Тези ученици ще отидат при друг учител да ги учи нещо по-високо. Трябва ли да се сърди първият учител, че

тези ученици ще го напуснат и ще отидат да учат нещо по-високо. Какво лошо има в това? Но един ден, учениците ще напуснат и прогимназията, и ще влезат в гимназията, после в университета и ще имат други учители. Но въпросът е, че между първо отделение, изобщо първоначалното училище, прогимназията, гимназията и университета има една вътрешна връзка – има връзка между знанието. В старо време е било така, че учителят като започне от отделенията все той ще те кара докато свършиш. Но в модерно време много учители ще имаш. Най-първо по музика ще те учи един обикновен учител. Когато напреднеш в музиката, ще търсиш виден учител, във Франция, Англия, Германия, за да ти даде десетина двайсет урока по новата музика. Ще се върнеш специалист в твоя бранш. Религиозните хора казват: „Всички ще бъдат научени." Писанието казва, че всички ще бъдат научени от Бога. Господ ли ще ни учи или хората? Как ще бъдат научени хората от Бога? Значи, когато Бог ни учи, Той ще ни изпрати учители от души, които са завършили своето развитие. Способни учители ще ни изпрати. А пък, ако ние си избираме учители, те ще бъдат не толкоз подготвени. Когато Господ ги изпрати, всички учители ще бъдат на място. Писанието казва: „Господ ще изпрати своя Дух, и този Дух ще те учи". Но ако този учител дошъл без да е изпратен, какъв учител ще бъде? Как ще различиш, как ще разбереш дали учителят е от Бога или не. Или дали един дали един дух е от Бога или не е от Бога. Онзи дух, който не е от Бога, той ще каже: „Гледай да уредиш работите си." Той частично разглежда работите. А пък онези духове, които идат от Бога, те разглеждат общо въпросите, те работят за цялото. А онези, работят за частите. Не е лошо и това учение – низшите духове. Те си имат своето предназначение. Ако искате вие да прогресирате, вие трябва да правите различие между една лоша и една добра мисъл. И лошите мисли и те са на място. Няма нещо, което да не е потребно. Но в дадения случай една мисъл не ти е потребна. Ти искаш да бъдеш обичан от хората. За да бъдеш обичан от хората, ти трябва да имаш магнетично състояние, магнетична сила и не трябва да имаш никаква слабост. И дето ходите трябва да раздавате. Както богатите американски милиардери, които влизат в един хотел и щедро раздават от джоба си. Всички келнери треперят над този богаташ. Някому пет долара, някому десет долара ще даде. Ще кажете, че това е много изкуствено. Така е. Ако отиде един беден българин, който нищо не дава, ще го посрещне ли келнера добре? Никой няма да се интересува от него. Най-първо ще плащате. И в духовния свят вие отивате в някой хотел. Като влезеш в някой хотел, всички тези служащи ще ги туриш на същия уровен, както си ти. Ако ти си княз, ще направиш и келнерите да са князе. Това е плащане. Ти ще имаш една благородна обхода към тях. Но щом мислиш, че те са на по-долна степен, щом мислиш, че някой е на по-долен уровен, ти не може да бъдеш приятел с него. В какво седи величието на Христа? Той искаше да подигне хората на своя уровен. Той искаше да направи

всички хора синове Божии. Има една страна на Любовта, която трябва да се изучава. Има една любов в живота, която може да приложим. Да оставим сега идеалната Любов. Но една обикновена любов както хубавата вода може да я приложим. Идеалната Любов, идеалната мисъл, те са свързани с човешкия характер. Като дойдеш при един човек, ти ще намериш най-хубавата черта в него и ще държиш в ума си. Даже като дойдеш при един разбойник и ако можеш да предизвикаш най-хубавото в неговия ум, ако му кажеш: „Има нещо в тебе много хубаво, но ти си хванал един занаят не добър. Има нещо по-велико от живота на един разбойник." Ако тази мисъл можеш в дадения случай да внесеш в неговия ум, този разбойник ще сложи своето оръжие. Разправяха ми един пример в Англия. Един знаменит проповедник така говорил, че всички негови слушатели се захласнали в мисълта, която той разправял. Започнал да ходи в събранието един апаш. Той искал да използува. Казал си: „От тези захласнати хора по-лесно може да се извади нещо." Какво става с него? Отива той. Като се захласнали другите и той се захласнал и забравил за какво е отишъл. Свършила се проповедта, той си казал: „Много хубава беше проповедта, но не можах да бръкна в никой джоб, втори път няма да се поддавам на този дявол" – Втори път пак се захласнал. Питат го и той казал: „Все са захласнати там, но този, който влиза да ги обира и той се захласва. Не могат да се обират там хората." Най-после започнал да мисли другояче: „Защо да обирам, ще живея като другите." Това мислил през време на беседата. Но след свършване на беседата казал: „Този дявол ме омагьосва!" Казвам: Да омагьосвате всички апаши, които влизат във вашата църква, че като говорите да се заплеснат. Всеки един апаш, който влиза, трябва да се захласне. Един проповедник казва на един актьор: „Слушай, сега ние проповядваме на хората Истината и не ни вярват, вие на сцената проповядвате лъжата и ви вярват." Актьорът казал: „Вие проповядвате Истината като лъжа, а ние проповядваме лъжата като Истина. Аз като проповядвам лъжата като Истина, хората се захласват, а пък вие като говорите Истината, се смущавате, като че лъжете." Истината не да я проповядваме, но да я носим със себе си. Истината е като онези хубавите плодове, ако ги носиш със себе си, не ги препоръчвай. Те сами ще дойдат да ги купят. Като се казва, че трябва да се проповядва Истината, се разбира, че Истината трябва да живее. Истината дава красота на очите, на ръцете, ушите и пр. Онзи човек, който носи Истината е красив. Красив е по движение, пластичен е той. И в къщата му като влезеш има хармония. Вие мислите, че Истината е нещо външно. Не, като дойде Истината в човека, целият човек ще се преобрази. Като имаш Истината, френски, немски, много лесно ще научиш. Като нямаш Истината, френски мъчно ще научиш. С Истината всичко се учи лесно. И музиката, и всичко друго се учи лесно, без Истината мъчно се учат нещата. Някои казват: „Защо ни е Истината?" Няма изкуство в света, което да не може да го постигнеш като е

в тебе Истината. И вярата ти ще се развие тогаз, и надеждата ти, и Любовта ти към Бога ще се развие, и твоята справедливост, всичко ще се развие. И богат ще станеш и здрав ще станеш, и в къщи всичко ще ти върви. Сега учат, че като идем на онзи свят ще се уредят работите. Онзи свят е светът на Истината. Той е сегашният свят. Сега може да остане във вас мисълта: Възможно ли е? При тези условия, при които живеем, възможно е.

Днес аз исках да ви свиря, но разсъждавам: Отвън е студено и сняг, какво ще им свиря сега, какво ще разберете да ви свиря. И да ви кажа, че някои песни са мелодични, а някои – хармонични. Аз като засвиря някой път променя се времето. Но аз не искам да го изменя сега. Истинският цигулар като свири, променя времето. Но това време пак е свирене, пак ви свиря сега. За да се разбираме, непременно трябва да имаме Истината в себе си. Трябва да имаме едно отношение. Някой мисли и си казва: „Какво мисли Учителят заради мене?“ Ето какво мисля: Някой път гледам и казвам – много Земя има той, талантлив е, гениален е, но седи и мисли, захласнал се някъде и мисли, че няма нищо. Една погрешка е това. Някой казва: „Аз да бъда като еди-кой си брат.“ Ти искаш да бъдеш като него нали? Хубаво, как ще станеш като него. Видиш една красива мома, искаш да станеш красива като нея. Но две красоти еднакви се отблъскват. Едната красива, ако е със сини очи, руса, другата не трябва да бъде точно като нея, косата ѝ да бъде малко кестенява. На едната, ако очите са сини, на другата да са кестеняви. Трябва да се различават. На едната, ако пръстите са дълги, на другата трябва да са по-къси, трябва да има едно различие. Природата никога не търпи еднообразие. Ако двама души се съберат и се молят по един и същ начин, то е еднообразна молитва. Еднообразната молитва не помага. В дадения случай силата на молитвата седи в онова, което дълбоко чувстваме. Това, което чувстваме, то е молитва. Това, което произнасяме без да го чувстваме, то не е молитва.

Та казвам сега: Поддържайте Истината като нещо, което може да възприемете. Като влезете в атмосферата на Истината, ще стане едно подобрение. Не че нямате Истината, но я държите далеч от себе си. Сега да ви обясня: Представете си един въглищар, който копае руда долу в земята, на 500–1000 метра дълбочина в тези подземия. Може ли да се подобри неговият живот. Като излезе оттам как ще бъде. Лицето му ще бъде кално, черно, той трябва да се измие дълго време със сапун. Докато влиза в това подземие, това е една необходимост, то не е нещо за неговия прогрес, той може да живее и другояче. Питам: Какво ще постигнеш като копаеш в земята на 500 метра дълбочина. Ще изкараш само прехрана. Като седиш в някоя мина, недоволен си от живота, от това, от онова. Въглища копаеш. Тези въглища няма да бъдат за тебе. Ти живей на повърхността, във външния свят, дето светлината грее.

Та казвам сега: Започнете да вярвате, че Бог е вложил във вас много работи, които не са доразвити. Аз ги виждам тук стари сестри, които можеха да станат отлични певици и съжалявам, че не са станали. Младите ще остареят и ако не знаят, и те процеса на подмладяването, какво ще правите? Ние искаме да бъдем все млади. Научете се на онзи процес на подмладяването, на опресняването. Вие си внушавате: „Аз съм остарял, аз съм на 50, 70, 80 години.“ Детински работи са това. Че ако отидете на Слънцето, там 20 милиона години са единица. Един слънчев жител на 20 милиона години е на една слънчева година. А пък тук на земята, като си още на сто години, каква хилядна част е това от 20 милиона години. Ти казваш: „Много съжалявам.“ Че сто години живот ли е това. Че какво може да научиш за сто години? Имайте един мащаб. Аз като мисля за Бога, Той е цялата вечност, годините Му нямат край. Като дойде да мисля за човека съм като еднодневка, и искам да зная нещо за Бога! Дълъг живот има Той. Неговите години са без край. Като мислим за Бога какво трябва да мислим за Него? Да мислим за Бога най-хубавото, което може да мислим. Най-хубавото да мислим за Него. Като дойдем до Него, най-хубавото, което имаш изнеси го към Него. Това е жертва. Остави своето недоволство. Като мислиш за него да ти станат всички хора мили. Това е Любов към Бога. Беден си, не мисли за беднотията, а за Бога. За Бога мисли най-хубавото! Болен си, не мисли за своята болест, а мисли най-хубавото за Бога! Дойде смъртта, остави я, мисли пак за Господа. Не мисли за нея, а мисли за Бога. Докато мислиш за Бога, смъртта не те бута. Тя седи с благоговение. Тя търси като тебе хора. В мига, когато няма да мислиш за Бога, като престанеш да мислиш за Него, тя ще те клъвне. Като мислиш за Бога, тя като онзи апаш ще ти каже: „Изгубих си занаята. По пътя, по който си тръгнал, аз те похвалявам“, и тя ще си отиде.

Мисли най-хубавото за Бога. Поблагодари за доброто, което ти е дал. Благодарете за главата, за вашия ум, за сърцето, за живота, за условията. Поблагодари. Всеки ден като станеш, прави така. Вие искате да развиете вашата вяра, вашата надежда, вашата Любов. Вашата проявена Любов ще се развие, ако мислите за Бога. Мойсей казва: „Да възлюбиш Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила.“ И с най-хубавото, което имаш в душата си, да пренесеш жертва на Бога. И тази жертва ще бъде благоприятна и Той ще те благослови. И ще каже: Ето, имам на земята едно умно дете, което ме разбира. А пък ти седиш сега със своето недоволство, изискваш от Господа това, онова, казваш, че това нямаш, онова нямаш и целият ти живот е пълен с недоволство.

Тогаз какво да ви нарисувам на вас? Аз не искам да ви объркам. Поставям

ви правило. За да ти тръгне всичко напред, започни да мислиш за Бога най-хубавото. Отиваш да готвиш – мисли най-хубавото за Бога. Отиваш за вода – мисли най-хубавото за Бога. Отиваш за някаква работа – мисли най-хубавото за Бога. Обличаш се – мисли най-хубавото за Бога. Вървиш по пътя – мисли най-хубавото за Бога. И като вървиш по пътя така, няма да паднеш и няма да ти се пукне главата. Аз съм изследвал тези работи и няма изключение. Когато тръгнеш някъде мисли само за доброто и всичко върви добре. Едно малко пропущане, идва нещо. Мога да ви приведа много примери. Примерите някой път развалят нещата, не ги обясняват. Защото един пример трябва да се обясни. Цяла беседа трябва да ви говоря върху примери. Трябва да ви обясня какво значи един пример. Той си има свое приложение. И това приложение не е произволно.

Сега питат някои: „С какво се занимава Учителят?“ – Аз се занимавам с най-дребните работи. Има дребни работи, които виждам. Някой път се занимавам с музика. Разглеждам сегашната музика, интересува ме музиката. Кои са били подбудителните причини, защо са я направили така, разглеждам разпределението на тактовете, създаването на съвременните оркестри. Това всичко става за благото на човека. То не е така произволно. Каквото се свири, всичкото свирене се предава на въздуха. И тези музиканти допринасят. Един оркестър принася полза на хората без те да знаят. Като свири някъде един оркестър, те смекчават времето, смекчават нравите на хората. Десет души цигулари свирят в едно кафене и някой казва: „Тук са дошли да свирят!“ – Те правят добро. Дето цигуларите свирят, там ще има по-малко побоища. Пият си винцето и няма побоища. Тези хора помагат, те облагородяват хората. На дявола като му свириш и той омеква. Някой път аз питам дявола, казвам му: Слушай, кои са причините, които те заставиха така да мислиш както сега. Кое е онова, което те застави да мислиш така, по този начин? Откъде взе тази философия? Де я намери, как започна да я учиш. Дипломатически така го запитвам. Дяволът казва: „Искаш ли да я научиш?“ – Не, казах аз, интересува ме само външната страна. Той ви казва: „Човек трябва да бъде самостоятелен.“ В какво седи самостоятелността? Казвам сега: Може ли цялото да се замести, може ли друго някое цяло да го замести? Дяволът отговаря: „Там е всичката мъчнотия. Това е болното място.“ Но всякога след един такъв разговор мене ми трябва един месец да се чистя после. Та съм ви давал онзи пример: Един игумен имал някои безпорядъци в своите работи. Умрял той и отива в другия свят. Следният игумен видял, че има някой безпорядък и искал да уреди работите, намерил една нередовност, известни суми били изгубени някъде. Той извикал първия игумен , а пък той бил в ада. Той правил престъпления. Като го повикали, той оправил работите, но после трябвало да преместят целия монастир на друго място. Запустял монастира. Той добил такава лоша миризма, че всичко се

разсипало. Ако и вие извикате някого от ада, от когото имате да вземате, отиде работата. Не го викайте. Този калугер нека да стои там, не предизвиквайте вашето минало какво е било. Някои искат да им кажа тяхното минало. Това не е наука. Това го знаете. Това, което Бог е вложил във вас, това е важно. Бъдещето е онова великото, това е за вас важно. Какво сме били това не е важно, но какво може да бъдем в бъдеще, това е важно, това е интересно. Вложете тези мисли във вас и ги приложете, и всичко, каквото стане, мислете най-хубаво за Бога. Като станеш сутринта, мисли за Бога най-хубавото, което имаш в душата си. Там е Истината. И това е за твоя прогрес. И органически, и сърдечно, и умствено и здравословно ще се подобрите. И всички външни условия постепенно ще се подобрят. Сутринта щом станеш, десет–петнадесет минути мисли за Бога, поблагодари на Бога, че те пратил на земята, че ти дал всичкото. Поблагодари на Бога в душата си и иди на работа. И всичко ще ти върви. Това е свещено правило. Трябва да го опитате вие. И като го опитате, другите неща ще станат вече достъпни за вас. Казвате: „Да вярваме в Христа." Аз когато мисля за Христа, мисля за Неговото търпение. Когато беше турен горе на кръста, закован, присмиват му се. Какво благородство имаше в душата си и казва: „Отче, прости им за грешките. Аз не искам отмъщение, те не знаят какво правят". Това е до вътрешната страна. Благородство има. Казвам си: Ако мене заковат на кръста, ще бъда ли способен и аз да кажа така: Да бъде волята Божия! След като си се молил, молил, никакъв глас няма, нито слушание. Идва ангел и му казва: Тази чаша ще я пиеш. И дойде до онова разочарование и казва: „Отче, защо си ме оставил?" Той вижда всичките противоречия, вижда че всичко това, което учил е изгубено. Така се преде това на неговия ум, че казва: „Както и да бъдат работите аз ги предавам в Твоите ръце." Това е великата страна. При най-голямата тъмнота и при най-голямото разочарование в света, той казва: „Да бъде Твоята Воля! Предавам се в Твоите ръце! В Твоите ръце предавам живота си. Направи онова, което Ти е благоугодно!"

И на вас казвам: Когато се намерите в малките мъчнотии – вие големите мъчнотии на Христа няма да ги имате – но в малките мъчнотии, в които сте подложени всеки ден, имай това разположение на Христа. При най-малките мъчнотии, които имате, трябва да имате научно разрешение на този въпрос. За да пишете на английски или френски трябва да знаете азбуката. Буквите са начини за да се изразиш на английски или френски. Ако ти не знаеш азбуката, не може да пишеш. И после трябва да разбираш английските или френските слогове и думи. Ако ти не ги разбираш, ти не може да се изразиш.

Та казвам: Трябва да разбирате езика на небето. Коя е първата буква на небесния език? УС. Знаете ли какво значи УС? Англичаните го пишат ЮС.

„УС“ е: Учи се и Служи! Учи, учи, учи всичко учи. Езиците учи, музиката учи, изкуството учи, да готвиш учи, да палиш огън учи, да ходиш учи, всичко учи. Да не остане нищо неизучено. Камъните изучавай, цветята изучавай, реките изучавай. Изучавай и злото. Всичко изучавай. И като има човек това желание, той може да има постижение.

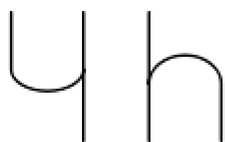

Фиг. 1 Тази буква трябва да се обърне нагоре. (фиг. 1) Това е същата буква, обърнатата нагоре – една чаша, която трябва да възприема Божиите добрини. Като приемаш нещата, обърнеш надолу буквата У (Учителят

показва буквата „У“ и казва Това е: Учи се! И това, което възприемаш, това Ч, това е пъпка, която се развила и след като зачене тази пъпка, тя постепенно става тежка и се обърне надолу, расте и зрее. (Учителят вдига

двете ръце нагоре, отворени, и казва Учи се и цъфти! (След това

Учителят сваля ръцете надолу и казва Завържи и зрей! И даде плод! И тогаз хората да те вкусят и да благодарят на Бога, че си сладък. Сега какво друго ново да ви кажа. Мисли за Бога, най-хубавото за Бога, което има в тебе. Това да бъде една подбудителна причина в тебе. Слуга си, жена си, мъж си, дете си, каквото и да си, стар си, млад си, някоя птичка си, каквато и форма да ти даде Господ, мисли най-хубавото. Всички тези форми, те са една азбука. Ти гледаш на животните, на облаците, на растенията, на небето, на слънцето, но като мислиш най-хубавото за Бога, ще видиш, че Бог работи в света и всички неща ги турил на място, и ще видиш кои са подбудителните причини, защо са създадени птиците, млекопитающите, растенията, реките, планините, полетата, звездите. Всичко това ще ти се разкрие и тебе ще ти стане радостно на душата. И при най-лошите условия, ако си с вериги вързан, тези вериги ще паднат от тебе. Мислете най-хубавото за Бога и не се занимавай с низшите дребнави мисли. Мислете и за тях, но най-първо мислете най-хубавото за Бога и сетне се занимавайте с всички тия работи. Това е правилният път. Аз пак ще се повърна върху това. Това сега е много общо казано. Има малки упражнения, които трябва да се правят. Писанието казва така: Когато пътищата на един човек са благоугодни на Бога, Бог го примирява с враговете му. Или другата формула: Когато пътищата са благоугодни на Бога, Той го примирява с кредиторите му. – Когато пътищата на един ученик са благоприятни на Господа, той го примирява с учителя му. Когато пътищата на един мъж са благоприятни на Господа, той го примирява с жена му. Когато пътищата на една жена са благоугодни на Бога, Той я примирява с мъжа ѝ. Когато пътищата на един слуга са

благоугодни на Бога, Той го примирява с господаря му. Навсякъде е така. Това са практически приложения. Казвал ми един свещеник: „Тебе тъпкал ли те владишки ботуш. Той като монарх, нямаш право да се оплачеш никому.“ Ще се оплачеш на Бога и ще мислиш най-хубавото за Бога. Като дойде Бог, тази канара ще се разтопи. Няма друго разрешение. Причината за неразположението на хората е съвсем на друго място. Някой човек е неразположен. Той е само малък повод. Причината за неразположението на човека не седи в този човек. Тя е съвсем далечна причина. Няма друго разрешение. Практическото приложение е: Мислете най-хубавото за Бога, понеже чрез Него ще постигнете онова, което вие искате. Тогаз Бог във вас ще ви помогне за постигането на вашите мечти. Аз говоря за онова, за което човек трябва да живее. Човек трябва да живее за нещо. Човек трябва да живее по най-хубавия начин. Не само с отстъпване се постигат нещата. Ти казваш: „Това не ти трябва, онова не ти трябва.“ Не, трябва да живееш по най-хубавия начин. Не само отстъпване, но трябва ни едно разумно мислене на света.

Сега разбрахте, нали. Станете! (Един брат каза: „Поне най-малката частица да можем да приложим от това, което казахте!“)

Човек мъчно се справя със себе си. Някой път аз нарушавам всичките окултни закони. Има някои неща, които в окултната наука никой път не се позволяват – това е да говориш за себе си. Това е една най-опасна тема. Като речеш да говориш за себе си, ти вече имаш една опасност. Всичката опасност произтича, когато човек говори за себе си. Това е едно от правилата. И всичките нещастия произтичат и когато говориш зле за хората. И когато говориш за себе си е лошо, и когато говориш зле за хората, пак е лошо. Ще се отучиш да хвалиш себе си. Щом се похвалиш, ще дойде една голяма беля. Ти не оставяш Господа да говори за тебе, каквото Той иска.

Аз оставям сега това. Каквото и да изнеса, ще кажете: „Учителят и той има слабости.“ Аз като говоря, виждам противоречията. Виждам какви противоречия се произвеждат. Като говоря за една жена, за семейството, за децата, се ще обидя някого. Като говоря за семейството, аз разбирам друго семейство. За мене семейството е нещо друго. За мене Любовта между хората е съвсем друго. Но като речеш да буташ там, ще се родят противоречия. По никой начин не може да накараш един човек да мисли другояче. Всеки един човек, като го засегнеш малко се обижда. Един човек ми разправяше: „Помниш ли преди 20 години ти много ме ухапа.“ Казвам му: Ще ме извиниш. – „Ти ми каза една дума, която ме ухапа“. Много хубави работи съм му казал и той не ги помни, но онова, лошото го помни. Казвам: Колко внимателен трябва да бъде човек. Казах му: Как я държиш

20 години. Много ти благодаря, че я пазиш. Че то е цяло богатство. Каква дума съм ти казал? – „Ти ми каза, че много съм мързелив.“ Казвам му: Станал си сега много трудолюбив. Така ли? Аз съм го забравил, ти не си мързелив, много си трудолюбив, вземам си думите назад. Опасна работа е! Всякога може да обидиш когото и да е. Хубаво е да мислиш добре, да гледаш със сърцето си и в ума си да не обиждаш никого. Не трябва да се обиждаме!

Всички трябва да живеем така, както Бог се проявява. Трябва да бъдем носители на Божественото. Аз в себе си трябва да бъда съобразен с Божественото. Аз като се върна изправям нещата. Виждам, че една дума не е турена на мястото. Та мъчнотиите за мене са и ваши мъчнотии. Някой път аз търся думите. Всяка дума има двойно значение. Та много мъчно е да не обижда човек хората и да не говори за себе си. И затова Господ не създаде светд с буквата „А“. Аз, аз.

Мислете най-хубавото за Бога, а пък другото ще се оправи. Сега като ви кажа, че вие не живеете добре, то е пак обида. Като кажа: „Ти с жена си не живееш добре“, това е пак обида. – „Как не живея.“ Човекът със своето разбиране много добре живее с жена си. Някоя жена се оплаква от мъжа си. А аз намирам като отида у дома му, че той е много добър. Много е добър, но те седят на две различни гами. Тя свири хубаво, и той свири хубаво, но ключът е различен. Нямат еднакъв ключ. Казвам: Ще се нагласят. Трябва да дойдат Духът и душата, той е хубавият ключ. И двамата свирят добре, но ключът е различен. И двамата не се споразумяват. Та и в религиозно отношение, и във всяко друго отношение мъчно може да се живее един хубав живот. Аз като говоря, някого не го погледна както трябва или не му кажа както трябва. Казвам си: Трябваше да му кажа нещо, но бързам някъде. Той иска да му говоря много. Казвам му: Не мога да ви приема. Някой като дойде, казвам му: Ще ме извините, не мога да ви приема, много меко му казвам. А пък на онзи казвам късо: Не мога да те приема. Той казва: „Цял час ви чаках“. Казвам му: Ще ви приема. Някой път до среднощ съм чакал да ги приема и всички са доволни. Някой път слънцето като залезе не приемам никого. Някой път си мисля: Да си вървят, искам да си почина. Слънцето е залязло. И казвам после: Не е верно, слънцето не залязва и приемам всичките. На някого, като дойде му казвам: Днешният ден не е благоприятен. Каквото и да ти говоря, няма да се ползуваш, ела след една седмица. За твое добро е. Днес мога да те приема, но нищо няма да се ползуваш. Тогаз той разбира.

Та трябва да бъдем много внимателни. Някой път казвам нещо и после си казвам: Не трябваше така да говоря. И като го срещна му казвам: Аз съзнавам, че те обидих, но и ти не трябваше да се обиждаш. И ти трябва да

мислиш като мене. И той трябва да бъде умен. И обиденият, и който обижда, и двамата трябва да бъдат много умни. Не само добри.

След като говоря една беседа, аз си казвам: Там другояче трябваше да кажа! Като се върна, коригирам нещата, цяла седмица коригирам. Защото виждат ония Съвършените! Пред тях не може да мине така! Непотребните работи не трябва да се казват.

Искам и вие да се коригирате. Аз се коригирам постоянно, понеже условията изискват коригиране. В говора някой път интонацията не е както трябва. Не е произнесена думата както трябва. Не е лесно да се говори на един език. Мъчна работа е.

Отче наш.

7 ч. с.

Гимнастически упражнения.

Сняг вали. Времето меко.

XVI година.
9 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 27 януари 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1937_01_29 Грозота и красота
лекция пред специалния клас

ГРОЗОТА И КРАСОТА

„Отче наш“
Имате ли зададена тема? – Да. Четете.

Да допуснем, че вие си мислите. За сладкото може ли да мислите, без да сте го опитали. Може ли във вашата мисъл да имате понятие за сладкото, без да сте го вкусили? Вие по някой път казвате „чиста мисъл“. Какво подразбирате под думите „чиста мисъл“? Чистата мисъл подразбира мисъл без никакви примеси. Но какви примеси може да има в една мисъл? Мисълта може да бъде във формата на някакво чувство. Например, когато обичаш някого, представяш си, че е хубав, красив, придаваш му качества, които няма, казваш: „Той е ангел“, туй-онуй. Щом не го обичаш, ще му предадеш противоположни качества – пак такива, които няма. Но представете си едно същество, което има само чувстване, пък няма мисъл. Как ще си представите това? Представете си вашето съзнание без мисъл, представете си човешкото съзнание без човешката мисъл. Сега между тия работи не може да намерите връзка.

Туй, което ви смущава, е следното: каква е връзката между хубостта и грозотата, между красотата и грозотата? Г. К. – грозота и красота. В какво седи грозотата на човека? Физически в какво седи грозотата? Седи в очите, във веждите, в устата, в брадата, във всички съотношения, във всички удове, които има човек. В какво седи външната красота? Например вземете нарисуваната тук уста.

Фигура 1.

Кога тия линии са красиви? Втората уста има образ на красота, но художникът, който я правил, не я е довършил, това е само една скица. На горната линия й липсва нещо, за да се прояви красотата. Например, ако гледате един предмет отдалеч, той не е така красив. Някои предмети отдалеч изглеждат красиви, някои – отблизо. Ако гледате човешкото лице отдалеч, то е красиво, но ако го гледате отблизо, голяма грозота е. Ако увеличите човешкото лице сто пъти в сравнение със сегашната му големина, ще има едно несъответствие – ще видите, че някъде е гладко, а другаде има празнини, дупки в порите. Сега правим извода, че красивите неща винаги трябва да се гледат отдалеч. Всяко нещо, което се гледа отблизо, е грозно; всяко нещо, което се гледа от много далеч, е красиво. Затова аз превеждам: грозотата, това са неща, отблизо гледани, т. е. когато

не можем да гледаме целия предмет, а само частите виждаме. При красотата виждаме целия предмет. Един планински връх е красив, ако отдалеч го гледаме, отблизо не е така красив.

Сега, ние разглеждаме това философски. Всички предмети, които са много близко до нас, ние не ги разбираме – отношението не разбираме. Например, вие живеете близо до един планински връх: всякога ще чувствате, като че нещо ти е натегнало отгоре като някой орел и ще бъдете като кокошката, която се плаши от орела. Казват за кокошката, че никога не гледала нагоре – все надолу гледала. Действително, кокошката не гледа нагоре, но даже ако на един километър височина се яви някой доган или орел, тя изведнъж ще изкърка. Как ги вижда? Веднага дава знак на пилците, че трябва да се бяга. Сега, ще оставим психологическия въпрос отде е този страх на кокошката. Какво вижда кокошката, там е въпросът. Например, интересно е, ако някой аероплан (и той мяза малко на орел) започне да се върти отгоре, дали по същия начин кокошката ще каже на пилците: „Бягайте!“. Това психологически е вярно, този закон е същият.

Кога хората се карат? Всякога, когато са близо. Кога се обичат? Всякога, когато са много далеч. Това е същият закон. Наблизо виждаш това, което не трябва да виждаш – виждаш грозотата, което не съставлява важната част, а не виждаш основното, което трябва. Сега, това са противоречия. Казвате: „Той е близо до мен и далеч от мен“. Близките хора са по плът, а далечните – по дух. Казвате „близки роднини“ и „далечни роднини“. Щом кажеш „Този човек ми е близък“, подразбира се проява на физическото поле. В красотата там има нещо свързано...

Сега, кои най-много се карат – далечните или близките хора? Къде става голям спор, къде се бият най-много? Братчетата и сестричетата се бият вкъщи, най-много бой има там. Сега, аз вземам за верни половината мои наблюдения. Вкъщи стават най-големите спорове. Големи политически преврати и революции стават, а след половин час погледнеш – революцията отминала, братчетата и сестричетата са в мир. Защо става това? Защото братчетата и сестричетата са много близки.

Хубаво, сега вземете един случай от Природата: кое е по-добре – ако два върха са близо един до друг или ако са далеч? Да кажем, че два съседни върха са близо или са много далеч; ако гледате отдалеч, кои върхове ще бъдат по-красиви? Под „далеч“ разбираме нещата, турени на определено разстояние. И голямата далечина, и голямата близост са извън фокуса. Нещата, които са много близко, не ги виждаме; и нещата, които са много далеч, също не ги виждаме. Далечните тела не можеш да ги видиш. Големите неща отдалеч трябва да ги гледаме, а малките неща отблизо

трябва да ги гледаме. Следователно, грозотата е свързана с малките работи, а красотата – с големите работи. Ако гледаш големите работи отблизо, те ще станат грозни. Ако гледаш малките работи, които, гледани отблизо, са красиви, гледани отдалеч, те са грозни, изгубват своите черти.

Сега, от психологична гледна точка или в истинския живот, когато се говори за грозота, вие не разбирате какво нещо е тя. И когато се говори за Красота, пак не разбирате. Когато говорим за красота, разбираме някои линии на лицето. На красивото лице всяка красива линия е линия на някаква мисъл, на някакво чувство, на някаква воля. Една линия в човека често пъти изразява Истината. Хора, които обичат Свободата, имат особени линии. Човек, в когото Любовта е развита, има особени линии. Човек, който е много умен, мъдър, има особени линии. Три вида линии има: едни, които изразяват Любовта; други, които изразяват Истината и трети, които изразяват Мъдростта. Няма да говоря какви са тия линии. Според мен, преводът е сянка. Точката, това е Любовта; правата линия е Мъдростта, кривата линия е Истината. Истината се занимава с кривите линии. Кривите линии са създали Красотата – без криви линии Красота не може да има. Ако лицето го направите навсякъде с прави линии, никаква красота няма да има.

Какво показва една права линия в съвременната геометрия? Прави линии в Природата няма. Наистина, те съществуват, но, геометрически определена, правата линия има само две точки. Щом линията има три, четири точки, тя не е права, тя е крива линия. Много прави линии могат да бъдат съединени на една плоскост, но всяка една е отделена. Затуй казват, че правата линия ще се срещне в безконечността, т. е. двата края на правата линия ще се съединят в безкрайността. Всяко нещо, на което двата края се срещат, право ли е? Право е, разбира се. Всяка права е крива права и всяка крива е права крива. Правото за едного не е право за другите. Правото за човека не е право за кокошката, не е право на вола. Като хванеш една кокошка, може ли тя да тръгне с теб да се разхожда? Например някои млекопитаещи животни се научават да ходят с човека, както кучето, но те вървят по особен начин. Никога едно животно не върви като човека, то си има особен начин. Кучето върви отдясно, отляво, после тръгва напред, остава назад, обикаля около човека, пак тръгне напред, пак се върне. То не може да ходи като теб, казва: „Как е вървежът?“ То не говори истината. Кое свързва човека с кучето в дадения случай? Кое е онова, което свързва въздуха с човека? Необходимостта. Кое е онова, което те кара да обичаш водата? Ти имаш нужда от нея. Малката вода е приятна, голямата вода е опасна. Някой казва: „Ти, човекът, във водата се удавяш“. Има същества, които не се давят във водата. Кои са те? Рибите. Там, дето човекът се дави, рибите не се давят. Извадете рибата във въздуха и тя

веднага ще свърши... Сега да оставим това, това са философствания.

Казвате: „Той е грозен човек“. – Отблизо го гледаш. Или той трябва да се отдалечи, или ти трябва да се отдалечиш. По-добре ти се отдалечи – щом е грозен, отдалечи се малко, за да ти стане красив. Тогава имаме два вида Красота в света: красота на големите тела, които отдалеч трябва да се гледат, и красота на малките тела, които трябва да гледате отблизо. Грозотата винаги разбира несъответствие на частите – ти не си избрал един фокус в света. Ти не разбираш едно положение: грозотата в света е една обстановка. Ти можеш да представиш човека грозен – например, един карикатурист представя човека грозен. Що е карикатура, какво означава тази дума, кой е нейният корен? Карикатурист значи да представяш нещата тъй, както не са. В карикатурата има голямо несъответствие на частите. Когато представят Америка, карикатуристите я представят като Чичо Сам – сух, висок, с тънки крака, с тънки ръце, с цилиндър, а Англия представят като Джон Бул – с хубаво благоутробие, пълничък. Едно време представяха Русия като една бяла мечка или като Дядо Иван с калпак. Откъде е дошло наум на карикатуристите да представят Русия като мечка или с бял калпак? Може би, защото в северните страни има мечки и карикатуристите искат да кажат: „Ти се пази от характера на Дядо Иван, понеже той е много добър, но ако го обидиш, не ти прощава!“ Защо представят американците като висок Чичо Сам? Това сега не искаме да разрешаваме.

Сега, в езика често се внасят някои неприемливи думи, например често казват „грозен“, „неприятен“. Аз казвам: не, приятен. „Не“ е отрицателна частица – тури една запетая след „не“. В случая имате дума, съставена от представката „не“ – отрицателна частица и от думата „приятен“ – положителна дума. И тогава на цялата дума даваш един отрицателен смисъл – казваш: „Неприятен ми е този човек“. Тури една запетая след „не“. Аз мога да ви направя този човек приятен. Как? Като отделя „не“-то и туря два милиона пред „неприятен“, т. е. като отмахна „не“-то. Неприятният човек е беден, но когато отмахна сиромашията на този човек, той става приятен, забогатява. Неприятен е, ако е глупав. Премахвам „не“-то, изваждам невежеството, туря му наука, туря му музика, туря му изкуство, туря му сила и той става приятен. Тогава казвате: „Много ми е приятен“. „Не“ се превръща в „много“. „Много (не) приятен“ – „не“-то го туря в скоби и стане „много приятен човек“. Така зелените плодове узряват: той дава плодове, услужва, всякога дава. Сега, ако турите не запетая, а едно тире, какво ще стане? „Не-приятен“. Когато турите тире след „не“, думата какъв смисъл добива? Туй вече е процес на изваждане – тирето означава изваждане. По кой начин можете да махнете неприятностите? Пред „не“ има минус, а пред „приятен“ има плюс. Какъв

процес е събирането? Изваждането е процес на кристалите – правите линии се представят във форма на кристали. Има ли кристали с криви линии? При тях кривите линии са почти изключени, те са ръбести тела. Щом дойдем до органическия свят, тогава идват кривите линии. Правите линии са притежание на една култура, която е вече завършена, и показват един отличен ум. Кристалите са достигнали края на своето развитие, затова всички те показват високи умствени форми. Такива са всички форми, които свършват. А пък органичният свят е свят, където разумността е още далеч. В него имаме първоначално движение, елементарно страдание и тогава се образуват кривите линии. Всяка клетка има кръгообразна форма. Та казвам: ако сега, при съвременните условия, искате наука в Природата, много векове ще минат, докато животът стане малко по-сносен.

Сега, представете си, че имате в себе си едно неразположение. – Трябва ви или една запетая, или едно тире. Ако турите запетая, какво означава? Запетаята е един мощен фактор – това е еврейската буква „йот“. Тази буква в еврейския език показва творчески принцип. Когато туриш една запетая, т. е. когато еврейският „йот“ е турен там, тогава трябва да знаеш как от една неприятност да изкараш приятност. Получава се точка. Точката е един център, а запетаята е неин помощник. Точката трябва да твори – тя се уподобява на това как е създаден света. Тогава може да обясните: имате точка, а запетаята какво показва? – Че най-първо нещата излизат от точката. Имате точка и запетая, т. е. имате две точки. Двете точки са елипсата. Знаете ли как пишат някои? Гледам писателите – турят точки, запетаи, точка и запетая. Казвам: кръг, парабола, хипербола. Тази запетая е парабола - опашката ѝ отива навън. Параболата показва един външен свят – външният свят, който в дадения случай чувства. След туй гледам – писателят туря две точки; казвам: елипса. Туй е жената, т. е. двете точки са жената, жената е в елипсата. Адам беше едната точка, жената влезе и образува елипсата. Така те двамата измениха кръга в елипса. Когато нещо се върти, изменя се. Едно тяло може да се върти само около себе си и тогава има равновесие. За да излезе от това положение, трябва да дойде един малък дисонанс. Вземете, например, кометите – те не се движат в кръг, някои се връщат след хиляди години, други пък никога не се връщат. Пътят, който кометите изминават, нито е кръгообразен, нито е елипсообразен, нито е параболичен. Той е хиперболичен – някъде отива, време минава...

Сега, ще оставим тия въпроси. Вас какво ви интересува? Когато пишещият тури точката и запетаята, той ще покаже доколко е умен. Понякога гледам доколко точно са турени думите. Има закон за положенията на всяка дума. На български може да кажеш: „Мисля“. Англичанинът не може да каже

така, той ще каже: „Аз мисля". И той е като французина – личният елемент е силен у него. Изразът „мисля" е безличен. Сега, има хора, които казват: „Безлично трябва да се говори". Но англичанинът безлично не може да говори, той казва: „Аз така правя". Българите казват: „Правя така". Българинът е по-безличен, той туря „аз" не отпред, а в глагола – има една буква, която показва Аз-а, т. е. българинът е скрил своето Аз в окончанието на глагола, много скромен е. Той се крие зад глагола, но англичанинът така не може да се крие. Питам тогава кой е по-успял – който се крие или който не се крие? В сегашния живот кои са успели повече? Може да се оспори. Ако вземете английското „аз", англичанинът се крие зад него. Славяните са донякъде по-скромни. На българина баща му може да е богат, земя да има, всичко да има, но виждаш го – напуснал баща си, ходи, та опъва каиша. Като ходи да чука, да работи така упорито, българинът иска да стане независим като баща си. Той търси своята независимост там, дето не съществува. Ще се освободиш ти от независимостта на баща си, че никой няма да те види – ще тръгне някой вълк да се освобождава от философията на баща си! Може ли да го направи някой? Не влагайте във вас идеята, че няма да мязате на вашите бащи, това е невъзможно.

Сега, ще дойдем до същественото. Кое е същественото в Живота? – Туй, което съществува в Природата. Грозотата, това са близките предмети; хубавите предмети са далечните. Тогава има друго едно разрешение: големите неща отдалеч са красиви, отблизо са грозни; малките неща отблизо са красиви, отдалеч са грозни. Една малка красота може да я разглеждате отблизо – ако я турите под микроскоп, ще видите какво чудесно устройство е вложено вътре.

Сега, каква беше основната мисъл? Вие се плашите и казвате: „Ти гладен ще умреш". Какво значи да умре човек? „Умира", у-мира, т. е. в мира отива. „Умира" значи човек да влезе в света. Когато един религиозен човек умре, значи отишъл е в света, няма го – религиозният човек е отишъл да живее свободно. В началото религиозната мома е с висока яка, дрехата ѝ е затворена, с дълъг ръкав, всичко е закопчано, нищо не се вижда. Когато отиде в света, тя е с деколте, с голи ръце – отрязала е ръкавите. В началото момъкът е скромен, бастун не носи, носи шапката си право, но щом отиде в света, накриви си шапката, носи вече бастун, започва да го върти. Когато е религиозен, не носи фрак, но когато влезе в света, ходи с един фрак, разцепен отзад. Модата, която хората преживяват, показва психологическото състояние на тяхната мисъл. Аз гледах наскоро един наш беден брат – дали му един фрак; казвам: „Официално облечен".

Грозотата се образува от човешките чувства – чувствата са майката на

грозотата. Хубостта или Красотата е качество на бащата, на човешкия ум – човешкият ум е, който образува красотата на нещата. Красивите неща ги образува умът, грозните неща ги образува човешкото сърце. Ако се поддадеш на чувствата си, веднага ще станеш грозен, ще придобиеш тъмна сянка. Наблюдавайте психологически всеки човек: у когото чувствата вземат надмощие, образува се една сянка в неговото лице. Тя произтича от единствения фактор, че чувствата хвърлят сянка, т. е. върху човешкото лице не може да проникне Светлина и се раждат тъмните сенки. Извадете излишните чувства от грозния човек и той ще стане красив; турете му повече чувства и той ще стане грозен. Грозотата е тежка, Красотата е ефирна. Грозният човек е много тежък, красивите хора са тънки, деликатни. Ако в тоя смисъл разглеждате нещата, един светия никога не може да бъде грозен и, ако го претеглите, тежестта в него не е голяма. Човек, който е развил своя ум, винаги ще стане красив. В мисълта има нещо хармонично, тя е, която създава красотата на определена форма. Дотогава, докато твоят ум е силен, той изменя линиите на лицето, изменя линиите на ръката. Навсякъде умът е този, който твори в света, който прави нещата, той е, който образува Красотата. Ако искате да бъдете красиви, работете с ума си.

Та, каква беше темата ви? – „Отношението на нервната система към мисълта“. Има положения, които сега трябва да се разрешат. – Мисълта ли е образувала нервната система или обратното? Мисълта е образувала нервната система, мисълта съществува преди нервната система. Ние сме още в заблуждение. Едно време мислехме, че трябва да има жици, за да се предава електричеството, че без жици не може. Сега, когато напреднаха в знанието, видяха, че трябват известни центрове. Всяка енергия може да се предаде и чрез жици, и без жици – през въздуха. Сега ние си служим със стари системи: в тялото трябват жици. Един ден ще имаме само центрове. По-напредналите Същества могат да изменят тялото си. Има Същества, които моделират своите тела – могат веднага да стават невидими, да приемат хиляди форми, т. е. могат да се сгъстяват и да вземат каквато форма искат. Например, един умен човек може да се представи пред вас в хубаво плодно дърво, може да се представи в един кристал, може да се представи в кон, в магаре – може да вземе каквато форма иска. Дори може да се представи в един планински връх. И тогава вие ще мислите, че тук е връх, а то е този умен човек, който взема вечните форми и те опитва колко разбираш. Ти казваш: „Ами че това е едно магаре“ , а той те слуша и казва: „Аз съм едно магаре, което те носи, а ти си едно магаре, което ме язди“. Кое е по-силно – магарето, което носи, или магарето, което язди? Магарето, което носи е по-умно, отколкото онова, което язди. Понеже вие сте свикнали, веднага ще го отнесете това за себе си и ще кажете: „Че аз, който яздя едно магаре, магаре ли съм?“ Ами ако ти, който яздиш

магарето, нямаш почитание и уважение към Бога, не разбираш Природата, не си ли едно магаре, което язди друго магаре, което е по-умно от теб? Туй магаре знаеш ли защо е станало магаре?

Аз съм ви казвал каква погрешка има магарето. Понеже дало една крива, лоша преценка за жената, затуй го яздят, затуй сега се учи на смирение – изправя своята погрешка. Сега, защо са пораснали ушите му от тази погрешка? Обясняват, че ушите на заека са пораснали от голям зор, а пък на магарето – от голяма тъга: когато мислило за жената, ушите му пораснали. Сега, от хиляди години магарето изправя своята погрешка. Когато влезе, то казва: „Не давайте преценка на онова, което Бог е създал, защото като мен ще ревете". Не си давайте мнението нито за човешкия порядък, нито за Божествения порядък на нещата, не давайте една погрешна преценка! Най-първо магарето си отворило устата и когато видяло жената, казало: „Красива е". Но когато тя дошла наблизо, магарето казало: „Не е хубава, господарят ми има да пати!"

Тогава какъв е смисълът на страданието? Винаги имаме страдание за неща, които са близки до нас; радостите са за неща, които са надалеч. Ако дойдеш близо до огъня, ще ти бъде много горещо; ако се отдалечиш от него, ще ти бъде по-приятно. Имаш страдание – много близко е някой предмет. Та казвам: психологически никога не изменяйте разстоянието между нещата, винаги се поставяйте в такова отношение, каквото трябва да имате. Сега, аз говоря за завършените процеси – говоря за човешкия ум, за човешкото сърце. Всички неща във физическия свят са символи, мотиви. Мъжът и жената в тази форма, в която са, те не съществуват. Как мислите, идеалният човек мустаци има ли? Може ли да си представите един Ангел с мустаци и с брада? Един мъдър човек можете да си го представите с дълга бяла брада и с мустаци. Но сега вече навлизаме в една друга област. Произходът на мустаците, на брадата, на косите – всичко това в човека си има своя психология. Един ден тези елементарни правила ще ги научавате още в началното училище – ще научите каква роля играят космите на главата, веждите, мустаците, брадата, космите на лицето, под мишниците. Доста косми има човек, той не се е освободил от тях. И ако при сегашните условия рече да ги изкорени и да стане съвсем гладък... Тези косми имат своя причина.

Сега, вие сте заети с мисълта, че вашият живот трябва да бъде добър. Но знаете ли произхода на Доброто? Най-първият човек, който дойде да проучва Доброто, се натъкна на онова Дърво, където бяха събрани Доброто и злото. Те бяха на едно място, в една фамилия бяха, в едно дърво. И му се каза: „Никога да не пипаш нито Доброто, нито злото!" В Разумния живот Доброто и злото са свързани. Когато човек се научи какво нещо е

Доброто и злото, изпъдиха го от Рая (понеже в Рая беше Дървото на живота, към което сега се стремите, което не сте постигнали, понеже не сте разбрали какво е отношението на Доброто и злото). Вие считате за зло туй, което не е. Например, вие чувствате нещо неприятно и считате това за зло във вас. Това е сянка на злото. Злото е една творческа сила в Природата. И Първият принцип, който слиза в Природата да твори, това е силното. В злото има повече Сила, в Доброто има повече мекота. Злото е силно и следствие на това те са съединени – Силата е съединена с мекотата. Ако манипулирате заедно с Доброто и злото, ако речете да отделите Доброто от злото, вие ще се натъкнете на една нелечима болест. Както хората са създадени при сегашните условия, ако се изключат болестите от живота им, те ще се натъкнат на едно много по-голямо зло, отколкото сега, когато страдат от болести. Болестите смекчават хората. Разболее се един човек – смекчава се. Болестта е една предпазителна клапа в човека, когато се е набрала много излишна пара.

Вземете сега голямото наводнение в Америка – досега близо седемдесет хиляди хора са без подслон и, може би, още ще продължи. В ниските места водата достигнала до двадесет и осем, двадесет и девет, тридесет метра височина и още прииждa. Цяла Америка, всичката войска е мобилизирана, тридесет и пит хиляди камиона отиват да помагат. Цели градове са залени, жителите им трябва да ги опразнят и напускат градовете. Водата завлича всичко; как ще си обясните това? Това е един възпитателен процес в света. Такива наводнения периодически стават и в човека. Това е един процес, който подбужда човека да мисли. Испанците сега воюват помежду си – в тази революция за шест-седем месеца има избити повече от един милион испанци.

Преди няколко дена четох една статия: учените правят статистика за размножението на малките мушици, на малките гъсеници, за размножението на рибите, на птиците, на млекопитаещите. Ако нямаше нещо да ги обуздава, тъй, както се размножават, в разстояние на десет-двадесет години щяха да създадат цяло нещастие. Та казвам: колко хора сега трябва да живеят на Земята, колко хора трябва да живеят, за да бъде Земята мирна? Ако имаш инстинкта на рибите да се размножаваш по триста хиляди, ти си в едно неестествено положение. Същото е, ако имаш инстинкта на птиците – два пъти в годината да снасяш яйца и да ги мътиш. Ти трябва да учиш закона на размножаването. И у човека всичкото нещастие седи в ония неестествени желания за размножаване. Някой иска да бъде голям човек – да кажем, иска да бъде художник. Колко картини трябва да нарисува художникът? Трябва да нарисува само една, а не да рисува десет-двадесет картини. Една картина е достатъчна. Напиши една книга, но на свят – може да е от десет листа (по-малко от десет листа не

пиши). И по музика научи една песен, ама на свят, че като я засвириш, мъртвите да оживеят. Сега свирите Бетховен, Моцарт. Хубаво е. Аз сега другояче гледам: туй, което класиците са написали, е само едно парче. Всичката класическа музика не е написана, тя е много дълго парче. Моцарт е взел само една част. Това мога да го изведа, да ви го преведа с музикални термини. Бетовен пък е взел друга част. Бах, който минава за учител, ходел по планините, за да види как музиката се изразява. Музиката на Бетовен не е като тази на Бах – нещо класическо има в нея, едно равновесие, не еднообразие. Той описва хубостта на самия живот – как човешкият дух се бори с някои неприятности, как ги преодолява. Музика има в човека, който се бори, музика има в учения, в поета, музика има в художника, музика има във всички хора – навсякъде има музика.

Та казвам: стремете се към единство – в музиката има единство. Научете се да свирите онова парче на Живота – стремете се не да станете музиканти, но като засвирите, да измените своето състояние, да измените своята карма. Свирете на Живота. Някой пита: „На кого да свиря?“ Свири на Живота. Когато свириш на умрелите, те трябва да оживеят. Кои хора са умрели? Аз наричам „умрели хора“ ония, които не мислят. Когато дойдеш до един човек, той трябва да започне да мисли. Индусите са изучавали този въпрос и са намерили, че всички животни имат своя музика. Те я крият, но когато засвирят, слушат и тигри, и лъвове и всички идват. Всички животни имат по едно парче и когато индусът засвири със своята пищялка, те се събират. Всяко неприятно чувство има своя музика. Аз мога да разиграя всяка неприятност, колкото и да е лоша. Щом започне да играе, тя си заминава. Например, дойде ти някакво чувство, искаш да биеш някого – то е кобра. Засвири една песен и веднага тази кобра ще се дигне, ще се измени, няма вече да те хапе, ще те погледа и ще отмине като котка. Казва някой: „Защо ми трябва да свиря?“ Ако не свириш... Трябва не само да бъдеш цигулар, но трябва да учиш. Господ ти е дал музика, за да знаеш как да се лекуваш. Пей, свири! После, тропай музикално! Какво е тропането? (Учителя тропа с крака в такт) Музика е това – тъпан. И тъпанът си има свое място в оркестъра. Ще кажете, че това не е класическа музика. Съгласен съм, това е органическа, това е психическа музика. Вие трябва да проучвате цялата музика. Туй, което става вън в света, показва усилията на човешкия дух. Всички умове, свързани в едно, са дошли да дадат нещо на света. Всички музиканти са дали нещо отлично на света. Имат да се дават още по-хубави работи. Това е началото на нещата – ще дойдат още хиляди хора да работят и в науката, и във философията. Всичко онова, което е създадено в поезията, в музиката, е хубаво, но не трябва да мислите, че то е последното в света. Не, то е още началото. Радвайте се на това, което имате. Ако в сегашния век не можете да пеете, ако в сегашния век не можете да свирите, аз съжалявам. Ако в сегашния

век не можете да сте весели, аз съжалявам.

Например, понякога небето е тъжно (не, че е тъжно в действителност), но Бог веднага ще изпрати влага, ще направи добро на тревата и тя ще израсте. Когато започнат да се радват тревите и растенията, които израстват, Небето се отваря. Те казват: „Много ви благодарим за онова, което ни дадохте!“ Сега, що е скръбта? В скръбта нещо иде отгоре. След като приемеш благословението, което иде отгоре, Небето пак се отваря. Благодари за всичко онова, което израства в теб. Радвайте се на вашите страдания. Ще кажете: „Как да се радваме на страданията?“ Всички се намирате в това положение.

Един турски паша искал да направи услуга на някое си село във Видинско и му подарил един слон. След като подарил слона, хората обеднели, защото трябвало да му купуват по седемдесет и пет килограма ориз на ден, за да го хранят. Подир пет-шест години пашата минава пак и пита как са. Казват му: „Много сме доволни от слона“. – „Да ви пратя още един“. Селяните от един слон обедняха, а ако им дойде още един, по сто и петдесет килограма ориз на ден ще трябва плащат за двата слона. Не че слонът е лош, но трябва да знаеш как да го туриш на работа. Тогава той ще изкарва прехраната си в двоен размер. В Индия, например, го турят на работа и слонът се изплаща. Та казвам: вие имате едно желание, огромно като слон. Ще кажете на пашата, че сте много доволни от слона, и той ще ви даде втори. Тогава аз казвам тъй: при всеки замислен човек има един слон. Щом станеш радостен, весел, казвам: „Пашата си е взел слона“. А щом видя някого много замислен, казвам: Пашата е пратил още един слон“. Научете се да разбирате малките неща. Научете се да имате един начин на разсъждение.

Каква песен, на коя музикална гама трябва да пеете на яйцето, за да се излюпи? – На до-мажор – гамата-напрежение. Хубаво. Каква песен трябва да свирите на един човек, за да го накарате да ходи? – Песен на гамата-движение. Сега, ще турите правата мисъл. С какво започва гамата-движение? Гамата-напрежение започва с „до“, гамата-движение започва с „ре“. Третата гама, която ще научи човека да мисли, откъде ще започне? Ще започне от „ми“. Може ли да повишите тона „ми“? – Не. Значи мисълта е нещо, което слиза, т. е. туй, което понижаваш, слиза. В до-мажор имате „ми“ и „си“, които само се понижават. Другите тонове можете да ги повишавате и понижавате. „Ми“ и „си“ са входни врати на гамата. Понеже са входни врата, в коя се влиза и в коя се излиза? Тонът „си“ може ли да го повишите? И него само можете да го понижавате.

Сега, мисълта си има своя гама. За да започне да мисли, човек трябва да

има известна гама. Когато дойде в тази гама, той вече може да започне да мисли и всичките мисли вече се нареждат музикално. В тази гама ти вече ще видиш как са наредени мислите ти и тогава те ще имат външно напрежение. Да допуснем сега, че някой пее много тихо, а някой пее много силно. Ако пеете силно, кои са съображенията ви? Ако пеете тихо, кои са съображенията ви? Вземете един тон, да кажем – тона „ми“. (Учителя пее „ми“) Сега, какво означава това, от какво произхожда този тон? Той не произхожда от до-минор. Когато един тон е много близко, не е ясен. Когато някой тон не е правилен, трябва да го турите там, дето трябва да бъде. Този тон не е правилен. За да бъде правилен, не трябва да го вземаш по-долу от границите на своя бял дроб. Когато излиза оттам хармонично и влиза в гърлото, мисълта ти трябва да бъде съсредоточена, за да чувстваш добре това, което излиза през всичките дихателни пътища. И когато говориш, ти чувстваш как то излиза във въздуха и как иде отвън. Туй, което ви казвам, сега не можете да го приложите. Трябва ви една школа на предметно учение. Трябва да се приложи сегашната музика – могат да се извадят много парчета. В сегашната музика има богат материал за цяла една школа. Може да се вземе от Бетовен, от Моцарт, от Шопен – да се извадят пасажи. Другото е развита тема, а тия пасажи са основни. Както в една реч има основна мисъл, така и в музиката има основни пасажи, които са развити. Може да ги свирите. При какви условия? Някой път сте разположен и може да вземете тона правилно; някой път не сте разположен и тонът не е верен. Например, кой тон можете да вземете най-вярно? Някои от вас ще вземат вярно „сол“, някои ще вземат „си“, някой могат да вземат вярно „до“, други – „ре“, някои могат да вземат „ми“, някои могат да вземат „фа“, някои – „ла“. Това са вече разни състояния. Онзи, който се намира в едно притеснено положение и искрено желае да се освободи, много вярно взима „до“. Ония, които искат да вървят напред, могат да вземат правилно „ре“. Който мисли правилно и няма крива мисъл, взема правилно „ми“. Онзи, който иска да забогатее в света, взема вярно „фа“. Онзи, който иска да рисува някаква картина, взема „сол“. Който иска да вземе някаква служба, да почива, взема вярно „ла“. Онзи, който иска да стане много религиозен, много набожен, взима вярно „си“. Това е цяла философия в музиката. Значи, един човек, който иска разумно да се освободи от ограничителните условия, може да вземе вярно „до“. (Учителя се обръща към един от братята) Иване, вземи един тон – който искаш, но вярно.

Сега забележете: за да бъде ясен един тон, не трябва да има никакво препятствие в чувствата на човека. В гениалните музиканти винаги има един трепет – не страх (те го различават), но един трепет, едно приятно безпокойство. Щом започнат да свирят, умът и чувствата в тях се сливат и те вдъхновено свирят. В чувствата не трябва да има никакво препятствие,

безпокойствие, никакво прекъсване на вътрешните чувства.

Та сега, ще учите музика! Ще я изучавате много добре и трябва да минете от сегашната музика – от до-мажор – към музиката в Природата. Как да ви предам това? – Когато тоновете са правилни, в Природата има естествен ключ, т. е. ако произведеш правилно този тон, веднага в Природата ще стане промяна. Ако е облачно, когато засвири един цигулар, времето ще се изясни. Ако изпееш определени песни, а времето е облачно, веднага ще се изясни. Ако пееш определени песни, за половин час цялото небе ще се покрие с облаци; и когато половин час пееш други песни, небето може да се изясни. Сега, вие ще кажете: „Може ли това?" Може, когато работиш съответно на Природата. Аз мога, когато разбирам нейните закони. Щом постъпя съобразно с нейните закони, ще имам известни последствия. Но кога ще направя това? Например, отивам в едно място, дето два месеца не е валяло дъжд. Щом ме видят растенията, започват да плачат и казват: „Измряхме!" Сядам при тях и запявам една песен. Там вече има смисъл моята песен. Ще попея и няма да мине половин час и облаците ще дойдат, т. е. след един, два, три часа ще има вече дъжд. Да кажем, някъде има толкова много дъжд, че са се изподавили хора, водата завлякла ниви. Когато ида там, мога да помогна. Кога ще престане дъждът? Защо дойде потопът? Потопът дойде заради ония дисхармонични състояние и чувства, дойде, за да даде почивка на Земята. Сега, помнете кога трябва да пеете.

Първо, пеенето трябва да има връзка с вашето възпитание и, второ, трябва да има едно отражение. Пейте за себе си. Най-първо, пейте за Природата – пейте за гората, пейте за тревата, пейте за цветята, пейте за реките. Това е за вас – те са благата. Пейте за Природата! Когато погледнеш Природата, тогава пей, тогава свири. Има смисъл. Разбира се, кога ще вършите това? Не когато сте на работа или да отделяте специално време, а когато сте излезли на екскурзия. Когато сте на екскурзия, отделете част от времето си за едно самовъзпитание.

Сега, ако дойдат двама цигулари, ще има състезание кой да свири по-хубаво. Когато пък дойдат двама певци, забелязваме, че единият пее не за самото пеене, а за да се покаже, че пее по-хубаво. Двама готвачи правят същото – единият тури масло в яденето, другият туря повече. Хубавото ядене не е в изобилното масло. Ако аз бях готвач и дойде някой, ще взема хубави ябълки, ще ги измия, ще ги туря и ще кажа: „Ето какво е сготвил най-добрият готвач. Аз съм Негов слуга. Когато се науча да готвя като него, ще готвя". Най-добрите сегашни готвачи готвят буламачи, дори най-видните готвачи готвят буламачи. Трябва да идете при плодните дървета и да готвите така, както те са се научили – те са истинските готвачи. Както те готвят, така ще готвите вие. Преди няколко дена ми донесоха тук едно

ядене с толкова чер пипер, че като взех две-три хапки, изпотих се. Че черният пипер е цяр, когато имаш кашлица...

Сега, аз говорих повече от един час. Понеже е определен само един час, сега ще ни глобят за светлината. Вие ли ще платите глобата или аз? Понеже салонът беше нает за един час, ние пресрочихме с половин час повече и сме изхарчили повече светлина.

Станете.

Някой път ще наемем салона не за един, не за два, но за три часа. Три часа са необходими, за да се спрем върху едно положение, върху една философия, която може да има приложение. Сега, за да излезем от туй положение, има известни правила. Трябва да се излезе навън. Някои от вас кашлят, някои от вас боледуват, някои от вас са неразположени, някои от вас са обезсърчени, но трябва да се живее. Това е вече резултат. Хиляди години са минали вече, няма какво да се прави. Какво трябва да се прави? – От къща, която гори, трябва да се излезе навън. Когато дойде наводнение, трябва да се излезе вън от къщи. Ако дойде голяма буря, която ще събори къщата, трябва да се излезе вън. Та питам сега какво трябва да се прави. – Да се тури всеки човек на своето място. Вие още не сте турени на своите места. Трябва да дойде някой голям майстор, за да ви тури на мястото така, че никой да ви не бута. Сега ви турят на едно, на второ, на трето място, търкалят ви. Най-после къде е вашето място? Трябва да дойде големият майстор. Имате седем тона, но когато дойде гениалният музикант, той съчетава тоновете, вземе шестнайсетини, взема тридесет и втори, после – шестдесет и четвърти, туря четвъртини, туря цели ноти, после – половини, после туря и паузи и създава хубава песен. След туй туря и украшения. Колко мъчно се свирят украшенията.

Казвам: за човешката мисъл се изисква много голяма музика. Сега, когато човек говори, да не се смущава, защото всички хора еднакво мислят, еднакво чувстват и няма да има никакъв спор. Дайте на всички хора хубаво ядене и няма да има никакъв спор, дайте на всички хора хубаво ядене и всеки ще те обича, всеки ще е зает със своята паница. Дайте на едни хубаво ядене, а на други – лошо и веднага спор ще има. Едните ще кажат: „Този буламач яде ли се!“ Но дадете ли хубаво ядене на всички, ще чувате хармония: „трак-трак“ – вървят лъжиците. Сега на всинца ви трябва хубаво ядене.

Сега, ние сме едно общество, където има различни мнения – стомахът има един възглед, дробовете имат мнение, мускулите, костите, клетките – и те имат мнение. По някога в теб се заражда желание и казваш: „Яде ми се

кисело зеле, яде ми се кисело мляко“. На някой му се прияде баница, после му се припие малко винце, ракийца – какви ли не желания. Те са атавистични неща, които човек е унаследил. Че трябва да пие, така е, но да пие вода. Но тази вода не е такава, каквато той иска – къде ще намери в големите градове вода. Тук, в София, водата е по-хубава, но отвън такава вода не може да се намери. Вие сега сте в гостилницата, където готвачът готви по своему и вие сте недоволни от неговото ядене. Готвачът казва: „готвя само за себе си, за вас не мога да готвя“. Озовеш се в гостилницата: ако намериш нещо за ядене, ще ядеш; ако не, ще си излезеш навън. Понеже вие всички готвите. За какво се готвите? Например, някои се готвите за поети. Какво ще пише? – Поезия. Някой се готви за художник – ще рисува; или някой се готви за учен – коя област от растенията ще вземе? Той трябва да представи първоначалната форма, с която Животът е започнал – с нея може да започне. Тази първоначална форма е много красива, човек отпосле е погрознял. Грозотата иде от това, че ние сме дошли близо до Живота и не сме в хармония с него. Сега се изисква хармония със самия Живот.

После, вземете младостта и старостта – те са два полюса. Младостта е влизане в Живота, а старостта е излизане от Живота навън. Влиза малкото, излиза голямото; ражда се малкото, умира голямото. Умният човек е малък, не умира. Човек и да умре, малките клетки не умират. Те си отиват, всички клетки живеят самостоятелно, а човек е организацията между клетките. Разруши ли се организацията, тогава казват, че настъпва смъртта. Трябва да разбирате правата на клетките. Първо ще разбирате правата на вашето сърце, правата на вашия ум, ще разбирате правата на вашата душа и ще разбирате правата на вашия Дух – това са четири неща. На сърцето ще му дадете право, на душата ще дадете право. Вие, който ще отдадете туй право, кой сте? Аз казвам: Духът е вън от вас, душата е вън от вас, сърцето е вън от вас и умът е вън от вас. Вие какво сте тогава? Ще дадете право на Духа да мине през вас, ще дадете право на душата да мине през вас, умът да мине през вас и сърцето да мине през вас. Вие сте проводници. Какво сте вие всъщност? Вие сте едно малко дете в люлката. Аз разбирам следното: вие сте едно дете, идва баща ви, помилва ви, дава ви нещо; идва майка ви – и тя ви помилва, и тя ви даде нещо; идва брат ви – и той ви помилва, сестра ви – и тя ви помилва. Ти си малкият син на баща си и на майка си, а на брат си и на сестра си ти си брат. Майка ти, баща ти, брат ти, сестра ти няма да те посрещнат по един и същ начин. Баща ти и майка ти са твои родители. Тогава сърцето е вашата сестра, умът е вашият брат, душата е вашата майка, Духът е вашият баща. Вие сте малкото братче, което сега е родено, което се нуждае. Ще дадете право на всеки: майка ви ще ви подхвърли – вие ще ѝ дадете право; баща ви ще ви хване, ще ви подхвърли – и на него ще дадете право; брат ви ще ви вземе от

люлката, сестра ви ще ви вземе – на всички ще дадете право. Те си играят, те се забавляват с вас – ще им дадете право да се забавляват, ще бъдете доволни от тяхното забавление. Вашият Дух, вашата душа, вашият ум и сърце се забавляват с вас, които сте деца. И ще бъдете доволни от начина, по който те се забавляват.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит Животът.

9-та лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
29 януари 1937 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

Книги:
Грозота и красота
Разумните същества (Младежки окултен клас. XVI година (1936–1937). София, 2002)
17 беседи от 25 септември 1936 г. до 26 март 1937 г.
Начало: 05:00

1937_01_31 Великодушие и Целомъдрие. Мекота
утринно слово

ВЕЛИКОДУШИЕ И ЦЕЛОМЪДРИЕ

Ще прочета 10-та глава от Евангелието на Йоана, от 22-ри до 42-ри стих.

Има един специален начин за изучаване на свещените книги. Много хора са забравили тоя начин. Трябва да се знае, че свещените книги не се изучават, както обикновените. Обаче сегашните хора са объркали тоя начин и не знаят какво да правят. В това отношение те приличат на един наш познат, който се объркал в смятането. Той умножил 6x9 и получил 54. После умножил 6x10 и получил 60. Като сравнил числата 54 и 60, веднага се запитал: „Как е възможно да умножиш 6x9 и 6x10 и да получиш числа с разлика 6 единици?“ Той извадил 9 единици от 60 и получил 51. Как е възможно да умножиш 6x10 и да получиш 51, по-малко от 54? Колкото повече смятал, толкова повече се обърквал, докато най-после разбрал, че грешката е в деветорката, която вади от 60. Трябва да извади шест единици и ще получи 54. Сегашните хора често се объркват, понеже искат земните им работи да се нареждат, както духовните. Това е невъзможно. Между земните и духовните работи има известно подобие, но има и голяма разлика. Тая разлика се вижда и между хората, които живеят на земята. Някой човек има големи желания, като слона. Когато яде, той се задоволява със 75 килограма ориз. Друг се задоволява с малко – 200–220 грама ориз му е достатъчно. Първият има повече земни желания, като слона. Това желание е остатък от миналото. Вторият има повече духовни стремежи, затова се задоволява с малко. Някога слонът ял дневно по 75 килограма ориз, но сегашните условия са други, не могат да му доставят толкова много ориз.

Един млад момък се оженил за красива, млада мома. В деня на сватбата се случило нещастие: младоженикът изпаднал в летаргия и така прекарал цели 45 години. Неговата възлюбена се чудела какво станало с младоженика, но решила да му остане вярна, да дочака неговото пробуждане. Това станало едва след 45 години, през което време, от скръб за него, тя се състарила толкова много, че била почти неузнаваема. Като се събудил от дългия сън, той веднага си спомнил за своята възлюбена, която си представил все такава млада, красива, каквато знаем преди 45 години. В неговото съзнание 45 години се равнявали на един ден. Като я видял, той се изненадал – толкова стара му се видяла тя! Времето и условията хвърлят отпечатък върху човешкото лице, както и върху предметите. Колкото по-бързо стават нещата, толкова повече енергия се изразходва. Бързите работи не стават добре. Това се забелязва особено при храненето.

Някой казва: „Яж така, че ушите ти да пукат“. Кога пукат ушите? – Когато се яде бързо. Тогава челюстите се движат бързо и ушите пращят. Питайте какво ще каже стомахът. Като ядеш бързо, той започва да протестира. – Защо? – Не може да се справи с бързо нахвърляната храна. Червата също протестират. При бързото ядене храносмилането не става правилно. Една част от храната не прониква в кръвта и не може да храни клетките. Несмляната храна се наслагва във вид на утайка около ставите, както и в капилярните съдове. Тази е причината за заболяване на човека от ставен ревматизъм. Казваш: „Откъде дойде тоя ревматизъм?“ – Много просто, от бързото хранене и от несдъвканата храна. – „Какво трябва да правя?“ – Бавно ще ядеш и много ще дъвчеш храната. Това е предвидено в Божия план. Щом изпълняваш тоя план, работите ще се нареждат добре. Ако не го изпълняваш, всичко ще тръгне назад. В това няма никакво изключение.

Днес всички хора се оплакват от последствията на своя минал живот. – Няма защо да се оплакват – трябва да изправят лошите последствия на миналото. Много хора имат висок стремеж, любов към Бога, молят се по няколко пъти на ден, външно изглеждат като светии. Обаче, щом заговорят, веднага започват да се оплакват от болести, страдания и мъчнотии. Тук ги задържали да плащат дълговете си, там ги задържали и те се чудят какво да правят, къде по-рано да плащат. Като не могат да се справят със задълженията си, отказват се да плащат под предлог, че кредиторите им са милионери, няма защо да им плащат. Не е така. Понеже в миналото сте яли и пили, не сте мислили за утрешния ден, сега ще плащате: по малко, но редовно ще плащате задълженията си. Ако си светия отвън, ще бъдеш светия и вътрешно. Като влезеш в живота, казваш: „Лесно се говори, мъчно се изправят погрешките“. И тъй, лесно се теоретизира, мъчно се прилагат нещата. Много мога да ви говоря за музиката, но мъчно е да вземеш един тон правилно. Всеки може да пее, но истинско пеене е това, което оправя обърканите човешки работи. Да пееш хубаво, това значи да дъвчеш храната си добре, за да се всмуче още от езика и устата. Колкото по-дълго време се задържа храната в устата, толкова по-лесно се всмукват част от хранителните вещества и от храната. Така те отиват направо в нервната система. Ония сокове, които не се всмукват в устата, отиват направо в стомаха, където става пълно смилане. Казваш, че няма време да дъвчеш много храната и да я задържаш в устата. – Ако се разболееш, как ще имаш време да лежиш? Като болен, ще ти дадат отпуск две–три седмици и ще изгубиш много време. За предпочитане е по-бавно да ядеш, но да бъдеш здрав, отколкото да ядеш бързо, да не губиш време и да боледуваш. Казвате: „Да се обичаме!“ Какво означават тия думи? Какво дава любовта на човека? Това всички знаете. Какво прави майката с любимото си дете? Тя го целува по едната бузичка,

а после по другата; целува му едната ръчичка, после другата; едното краче, другото краче, коленцата – навсякъде го целува. Който не разбира значението на майчината целувка, казва: „Защо тая майка целува толкова много детето си? На място ли са нейните целувки?“ – На място са. Всяко дете, целувано от майка си и баща си, става човек в пълния смисъл на думата. Следователно, ако работите ви не се нареждат добре, ще знаете, че майка ви и баща ви не са ви целували, както трябва. Като говоря за дъвкане на храната, имам предвид младия човек, на когото зъбите са здрави. Какъв смисъл има старият, беззъбият дядо да дъвче храната си? Той няма зъби, не може да я дъвче. За да дъвчеш храната си, трябва да имаш зъби. Какво представляват зъбите? Те са емблем на човешката доброта. И кучето често се зъби на човека, лае го. То казва: „Знаеш ли, че аз имам зъби?“ Как се справям аз със зъбите на кучето? Изваждам от джоба си парче геврек, давам го на кучето и казвам: Твоите зъби трябва да се занимават с нещо. Ето, аз имам достатъчно гевречета. Вземи това парче, за да станем приятели. Като показва зъбите си, кучето иска да каже: „Трябва да знаеш, че аз съм справедлив. С всички постъпвам еднакво. Ако смееш да причиниш някаква пакост на господаря ми, ще опиташ моите зъби“. – Бъди спокоен, аз дойдох тук да изпразня джобовете си от гевречетата. Това, което искаш да направиш на мене, направи го на гевречетата. Като си хапнеш от тях, ще разбереш защо съм дошъл.

Някои казват: „Бог живее в нас“. – Как познавате това? – „Той ни казва да направим нещо, за което ние не сме мислили.“ – Изпълнихте ли го? Един евангелист, наш познат, сега е вече на оня свят, казваше за себе си: „Много съм мързелив. Искам сутрин да стана рано, но не мога, спи ми се“. Той сам се упрекваше, но по естество беше мързелив. Той имаше къси, дебели ръце, пръстите в основата му дебели, краката – също дебели. Цялата му фигура беше дебела, разположена към леност. Старият човек в него обичаше да си поспива повече; новият човек го подтикваше към работа и му казваше: „Със спане нищо не се постига“.

Ще приведа един случай от живота на Едисона, на когото близките често казвали, че трябва да спи повече, да не се изтощава. Едисон размишлявал дълго време върху фонографа, но не могъл да го разреши. Една вечер се събудил към един часа след полунощ и не могъл да заспи. Той веднага станал и започвал да работи. В тоя момент той разрешил въпроса, който го интересувал. Доволен от разрешаването на задачата, той си казал: „Ако бях продължил да спя, нямаше да открия фонографа“. И на вас казвам: Ако спите много, нищо няма да разрешите. Събудите ли се среднощ и не ви се спи, станете веднага. Така ще разрешите задачата, която до това време не сте могли да разрешите. В сънно състояние въпросите не се разрешават. Сънят е почивка, минаване от едно състояние в друго.

Сега да дойдем до пеенето, да видим какво липсва на сегашните певци. Двама души пеят. Единият има чист тон, но пее грубо, мекота няма. Другият пее чисто, с мек тон. Изобщо, както певците, така и говорителите, се нуждаят от мекота. Това липсва на сегашните хора. Всяка груба дума се отразява вредно върху нервната система на човека. – Защо? – Защото тя се връща обратно върху него. Както каруцата разтърсва човека, така и трептенията на грубите думи, на отрицателните мисли и чувства произвеждат сътресение на нервната система и човек заболява. За предпочитане е да вървите пеш, отколкото да се качите на каруца, която ще ви разтърси до последната клетка. Като знаете това, пазете се от мисли, чувства и постъпки, които разтърсват нервната система.

От какво се нуждае каруцата? – От пружина. Трептенията на човешките думи, мисли и чувства също се нуждаят от пружина, т.е. от мекота. И пеенето се нуждае от пружина. Умен човек е оня, който е поставил пружина на своята каруца. Всяка каруца, която се движи бързо в умствения свят, непременно трябва да има пружина, да не причинява никакво сътресение. Нервната система се нуждае от пружина. Няма ли такава, тя е изложена на голямо сътресение. Някой казва: „Не съм доволен от себе си, от своята сприхавост. Какво да правя? Вината е в баба ми и в дядо ми. Те бяха сприхави и предадоха своята сприхавост и на мене“. – Не се оправдавай с дядо си и с баба си. Те бяха бедни, нямаха възможност да си купят пружина. Днес ти разполагаш, имаш средства да си купиш пружина. Колко струва една пружина? – Двеста–триста лева. И хиляда лева да е, пак можеш да си купиш. Ти имаш пари в спестовната каса. Извади, колкото трябва за една пружина, че като седнеш, да ти е приятно.

Като изучавам въпроса за грубостта на човека, дохождам до заключението, че за да се придобие известна мекота, нужни са условия. Отивам в един дом, наблюдавам какви са отношенията между децата и родителите. Децата са груби с родителите си, говорят им сопнато, грубо. Родителите се чудят какво да правят с тях. Според мене причината за тая грубост се крие в излишната енергия у децата. Ако знаят как да я пласират, те ще бъдат по-меки и внимателни. Един ден малкият Иванчо става момък и грубостта му постепенно намалява. Той си намерил една Калинка, с която се разговаря меко, нежно. Като се обръща към нея, нарича я Калинчица. Защо към майка си е груб, а към Калинка – мек и внимателен? Причината за грубостта на Иванчо е майката. Когато била бременна, тя не могла да внесе в Иванчо нужната мекота. Ето защо, Калинка иде отвън, като лекар, да излекува Иванчо от неговата грубост. Тя знае как да постъпва с него, за да внесе нужната мекота. Какво представлява мекотата и какво – грубостта? Грубостта е лошото ядене, а мекотата – доброто и вкусно ядене.

Ти си учен човек, разбираш от доброто ядене. Отиваш на гостилница при един стар готвач. Ти мислиш, че той е опитен, знае да готви добре. Обаче оставаш изненадан. Той слага яденето пред тебе, но то не те разполага. Излизаш недоволен от гостилницата и втори път не влизаш в нея. Лошо е яденето, т.е. груб е готвачът. Влизаш в друга гостилница. Посреща те млад, разположен готвач. Слага ти вкусно, добре приготвено ядене. Макар и неразположен, ти ядеш и се чувстваш добре. Причината за това е мекотата на младия готвач. От него лъха нещо меко, приятно. Да срещнеш груб човек, това значи да влезеш в мрачна, прашна, непроветрена стая. Да срещнеш мек човек, това значи да влезеш в чиста, добре проветрена и наредена стая.

Какви са условията за духовния живот? – Чистота, абсолютна хигиена и проветряване. Духовният човек работи със златни, а не с книжни пари. Всеки знае цената на златото и се стреми към него. Златото има цена на всяко време, а книжните пари са временни, скоро губят цената си. Възгледите на хората за сегашния живот са книжни пари, които на другия ден още изгубват своята стойност. Божественото в човека е злато, което никога не губи своята стойност. Ако Божественото е в тебе, ти никога не губиш цената си. Човешкото губи цената си, но Божественото – никога. И човешките неща са хубави, но са временни, леки, като книжните пари. Божествените неща са вечни; те имат ценност като златото. Кое е по-хубаво: да разполагаш с книжни, или със златни пари?

Тук има едно малко котенце, което често седи пред вратата на стаята ми, чака да му дам нещо за ядене. То представлява пример на мекота. Един ден отворих вратата на стаята, да му дам нещо за ядене. То измяука много приятно. В мяукането имаше особена мекота. За това приятно мяукане аз ставах няколко пъти през нощта, да му дам нещо за ядене. За пръв път срещам котка да мяуче така приятно и меко. Магическа сила се крие в мяукането на това котенце. Колкото пъти го чувах да мяуче, всякога давах ухо, с удоволствие се вслушвах в него. Така то изказваше своята благодарност. То казваше: „Навсякъде ме гонят, не ме приемат; ти ме прие, даваш ми ядене“. Благодарността му го правеше приятно. И Бог се вслушва с трепет да чуе нашата благодарност, да чуе нашия мек глас, израз на любов към Него и към нашия ближен.

Аз взимам това котенце за пример на мекота и благодарност. Външно то е слабичко, нежно, със скромна дрешка, но в очите му има нещо приятно, а в гласа му – нещо музикално. Като чуя мяукането му, веднага ставам разположен. То прилича на купувач, който дава на бакалина златна монета. Всеки разбира цената на златната монета и я слага в джоба си. Макар и животно, и то носи в себе си нещо Божествено. Като слушам

мяукането на котенцето, казвам: Ако едно котенце може да изрази Божественото в себе си, какво остава за човека, излязъл от Бога? Човек може да изрази Божественото не само като котенце, но много по-добре. Желание се иска от човека! Има ли го, той дава възможност на Бога да се прояви в него в пълнота. Като четете свещените книги, вие се спирате на малките и големите пророци и виждате голямо различие в техните характери. Някой пророк говори строго на хората, но с мекота. Той ги съди, бичува, като съдия, но му става мъчно. Така постъпват много от сегашните съдии. Един съдия ми разправяше своя опитност. „Разглежда се едно дело между богат и беден. Последният дължи една голяма сума на богатия. По закон той трябва да плати дълга си. По съвест делото е в полза на бедния. Ако не приложа закона, аз нося отговорност, мене ме съдят. Приложих закона и осъдих бедния да плати дължимата сума на богатия. Обаче съвестта ми говореше: „Сега ти ще платиш половината сума на бедния, да му помогнеш“. Аз се съгласих и взех участие в дълга на бедния.“ Това значи будна съвест, която разбира на коя страна е правото. По съвест правото е на страната на бедния, а по закон – на страната на богатия. Тоя съдия е последовател на Новото учение и постъпва според него. Какво правим ние? – Всеки ден издаваме по едно решение, съдим себе си: по закон е право, но не и по съвест. Бъди такъв съдия: да осъдиш и бедния, и богатия, щом са виновни. Едно време турската съдебна процедура ставаше много бързо. Там нямаше никакви защитници. Беден човек се оплаква на съдията, че работил на един богаташ, който не иска да му плати. Съдията извиква богатия и го пита: „Дължиш ли на тоя беден човек?“ – „Дължа.“ – „Веднага да му платиш, още сега, без никакво отлагане!“ Това значи експедитивност на съдбата.

Днес всички хора, като съдии, постоянно отлагаме делата си. Един съдия отлага делото, вторият го отлага, третият го отлага, четвъртият – също, докато се намери най-после някой, който го разглежда и даде резолюция. Такъв пример има с едно голямо дело, което попаднало в ръцете на един опитен германски съдия. Той отлагал делото постоянно и почти целия си живот прекарал от средствата на това дело. В това време той оженил дъщеря си. Зет му бил също съдия. Вместо зестра той получил от дядо си това дело с думите: „Ето, това дело може да те повдигне. С него можеш да прекараш целия си живот“. Зетят взел делото, разгледал го и в две години го разрешил. Като чул това, дядо му казал: „Това дело реши съдбата ти – не можеш да бъдеш добър съдия. Ако работиш така, много ще гладуваш“. Да отлагаш делата с години наред, това е крив метод, в който се крие известно користолюбие. То не си служи с къси процедури. Това са интимни работи в човешкия живот. Ако не мислиш право, не можеш да се ползваш с благоволението на невидимия разумен свят. Той обръща внимание на същината на нещата. Ако мислиш право, а в мислите и в

чувствата ти няма мекота, мисълта ти е абсолютно права. В мисълта трябва да има любов, а в любовта – мекота. Тя подобрява живота. Мекотата е здравословно състояние на човешкия живот. Който има мекота, той лесно се учи, лесно се възпитава, лесно възпитава и децата си. С мекота всичко се постига. Без мекота човек е недоволен от себе си, от своите мисли и чувства.

Като правя наблюдения върху човешките прояви, с това аз изучавам и плодовете. Отвън още познавам условията, при които всеки плод е зреел. Най-хубави плодове са ония, които били изложени на юг; после идат тия, които били изложени на изток и запад, и най-после идат изложените на север. Същото нещо се забелязва и с дините. Яжте дини, които са били изложени на юг, да видите каква разлика има между тях и тия, които са били изложени на запад или на изток. При това яжте само горната част на динята, а не и долната, с която тя е лежала на земята. Правете тоя опит в продължение на един месец, да видите какъв резултат ще имате. Същото нещо се забелязва и с хората. Всеки човек иска да бъде мек и сладък, но не може. Повечето хора са изложени на север. Има едно място, на което човек трябва да застане, за да бъде огрян от всички страни. Може ли човек да направи къща без северни прозорци?

В ума на един учен се родила идеята да си направи къща на северния или на южния полюс. Само там тя ще се огрява от всички страни еднакво. Понеже мъжът и жената са полюсите на живота, човек трябва да се ражда ту като жена, ту като мъж, да добие необходимата мекота и сладчина. Тогава човек няма да живее на екватора, но ще живее на своя полюс, огряван от всички страни. Някой мъж не е огрян, както трябва. Той казва: „Студено е при мене“. – На северния полюс си. – „Ще ида на екватора.“ – Според мене няма защо да отиваш на екватора, но ще си останеш на северния полюс, да добиеш мекота като мъж. За да добиеш нужната мекота като мъж, ти трябва да бъдеш великодушен. За да добиеш нужната мекота като жена, ти трябва да бъдеш целомъдрена. Полюсът на мъжа е великодушието; полюсът на жената е целомъдрието. Ако мъжът не е великодушен, не може да придобие оная мекота, която ще внесе новото в неговия живот. Ако жената не е целомъдрена, не може да придобие оная мекота, която ще внесе новото в нейния живот. Помнете: Мекотата ще донесе новия живот. Великодушието и целомъдрието са условия за придобиване на мекотата. Една от красивите черти на мъжа е великодушието, а на жената – целомъдрието. Приятно е да срещнеш великодушен мъж. Ходът му е лек, подвижен, пластичен. Приятно е да срещнеш целомъдрена жена. Тя има красива фигура, добре сложена, с пъргави, леки движения. Няма по-красиво нещо от великодушен мъж и целомъдрена жена. Който иска да придобие нужната мекота, трябва да

бъде великодушен и целомъдрен. Великодушието изисква отличен ум, а целомъдрието – отлично сърце. Великодушието изисква бодър, мощен дух, а целомъдрието – необятна, обширна душа. Къде са те? – У вас. Дайте място на ума, на сърцето, на духа и на душата си да се проявят. Постигнете ли това, вие ще придобиете нужната мекота. За тая цел човек трябва да бъде свободен. – „Да оставим всичко в ръцете на Господа." – Оставете всичко на Господа, но слушайте Го и изпълнявайте Неговата воля. На мъжа казва: „Бъди великодушен по ум и по дух". На жената казва: „Бъди целомъдрена по сърце и по душа". Каквото им каже, трябва да Го слушат. Да бъде човек великодушен и целомъдрен, това са възможности, вложени в него. Като казвам това, аз влизам в положението ви. Вие живеете в свят на големи борби и противоречия, на големи несгоди и мъчнотии. Вие се товарите с големи задачи, за разрешаването на които се искат специални условия. Ако очаквате тия условия, ще знаете, че няма да ви се дадат. Ако мислите, че светът лесно ще се оправи, лъжете се. Дълго време ще чакате, както очаквате да спечелите на лотария. Днешният ден съдържа всички необходими условия за вас, но трябва да вярвате в това. – „Има ли изходен път от положението, в което се намираме?" – Има, но за това се изисква разумност. Една мома, най-добрата дъщеря в семейството, била и най-умна, но въпреки това всички вкъщи били против нея. Тя не се огорчавала от това и търпеливо понасяла всичко. Един ден цялото семейство тръгнало на планината, да направят една екскурзия. Неочаквано времето се развалило и започнало да вали сняг. Те измръзнали и се видели в чудо, как да накладат огън, да се стоплят – никой не предвидил това. Дърва имало, но трябвало кибрит. Добрата им дъщеря предвидила всичко, тя носела кибрит. Така тя помогнала на домашните си да излязат от безизходното положение. До тоя момент всички я наричали Мария, но като видели нейната предвидливост, започнали да я наричат Марийка. Само разумният е предвидлив.

И тъй, лошите условия в живота не са нищо друго, освен възможност на Бога да прояви своята Любов. Ще дойде Марийка от някъде, ще драсне кибрита, ще запали огъня и от тоя момент душата ни ще се развесели. Няма по-хубаво нещо от това, да бъде човек разположен по дух, да бъде разположен душевно, умствено и сърдечно. Ето задачите, които очакват разрешаване. – Как ще се разрешат? – По вътрешен път. Тия задачи са важни и за тоя, и за оня свят. В разрешаването им се крие богатството, което човек ще занесе със себе си в другия свят. Всичко ще оставите на земята, но това богатство ще занесете със себе си. Значи единственото богатство, което човек ще занесе със себе си в оня свят, е мекотата на неговия дух, мекотата на неговата душа, мекотата на неговия ум и мекотата на неговото сърце.

Т. м.

В Божията Любов е благото на човека.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 31 януари 1937 г., София, Изгрев.

Книги:
Великодушие и Целомъдрие. Мекота
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
Великодушие и целомъдрие
Той създава (София, 1998)
15 беседи от 27 септември 1936 г. до 14 март 1937 г.
Начало: 05:00

1937_01_31 Да сторя
неделна беседа

ДА СТОРЯ

„Отче наш“
„Бог е Любов“
Ще прочета само няколко стиха от 6-а глава от Евангелието на Матея, от 1-ви до 4-ти стих.
„Духът Божи“

Сега ще се спра само върху две думи, които вие ще намерите някъде из Писанието: „Да сторя!“ Англичаните имат една дума, която също така се произнася – story. Тя означава „приказка“. Българите пък казват: „Е, стори го вече.“ Англичаните казват: „стори“ [story], което означава „приказка“, „разказ“.

Като наблюдавам съвременния свят, виждам, че светът никога не е бил така удобен за наблюдение, както сега. Като се вземе предвид миналото на Земята, миналото на Слънчевата система, вижда се, че никога не е имало по-удобен момент за наблюдение, както сега. Сегашните хора правят големи погрешки, че не наблюдават. Те наблюдават дребните работи. Не трябва да се наблюдават дребните работи, но работите на природата. Това, което природата е направила, е ценно.

Всичко има в природата. Всичкото богатство, всичкото знание, което търсите, всичко ще намерите в нейните библиотеки. Нейните библиотеки са пълни с най-хубавите книги на видни поети, философи, учени, скулптори, музиканти, художници, алхимици. Каквото пожелаете, всичко ще намерите в библиотеките на природата. Там алхимиците превръщат желязото в злато. Там учени, лекари търсят начини как да се справят с различните болести. Всичко има в библиотеките на природата. Но там има следните надписи: „Човек, на когото краката не са чисти, да не влиза в библиотеката на природата. Онзи, на когото сърцето не е топло, да не влиза в библиотеката на природата. Който има някаква мрежа на очите си, да не влиза в библиотеката на природата.“ Той трябва да има съвършено здрави очи. Ушите, ръцете, всичко трябва да бъде здраво на човека, който иска да влезе в библиотеката на природата да чете. Иначе, ако човек има най-малък някакъв недъг, не му се позволява да влезе в библиотеката на природата. Докога? Докато не се освободи от този дефект. Там пише още така: „На любители не се позволява да влизат в тази библиотека.“ Отвън могат да седят, но вътре не им се позволява да влизат. Онези, които търсят своето лично щастие, могат да седят отвън, там да наблюдават и да гледат,

но вътре не им е позволено да влизат.

Идеята седи в това. Човек търси своето лично щастие, но то не може да бъде негов идеал. И да го търси, той никога няма да го намери. Личното щастие не прави човека щастлив. Защо? Понеже щастието не зависи от човека. Ако си дете, щастието ти зависи от твоята майка и от твоя баща. Ако си женен, щастието ти зависи от твоята жена. Ако си чиновник, щастието ти зависи от твоя господар, от твоя началник. Ако си министър, щастието ти зависи от царя. Ако си военачалник, щастието ти зависи от по-горния от тебе. Каквото и да направиш, ти не можеш да направиш това, което искаш. Щастието ти не зависи от тебе.

Понякога ние мислим, че сме свободни. Свободата е нещо относително. Свободата, която хората търсят, е нещо относително. Има една свобода в света, която изисква спазване на известни закони. По-свободно нещо от природата няма. Какво ли не е правила тя? Какви ли опити не е правила? Следователно, ако искате да бъдете свободни, ще отидете при нея, тя ще ви покаже как можете да бъдете свободни. По отношение на нея често ние постъпваме като малките деца. Като кряскаме, като се сърдим, като искаме това-онова, ние мислим, че тя ще отстъпи. Не, природата никога не отстъпва. Повидимому нам се струва, че природата ще отстъпи и ние ще възтържествуваме. Не, природата никога не отстъпва.

Влизат разбойници в къщата на един маг, искат да го оберат. Те влизат със своите оръжия, готови за обир. Магът веднага ги поканва и им казва: „Заповядайте, господа. Всичко, което имам, е на ваше разположение." Той излиза вън, а тях оставя в къщата си свободно да се разпореждат. Щом влиза в стаята си, той бутва едно копче и стаята се напълва с вода. Разбойниците се виждат залени до гуша с вода. Тогава той ги запитва отвън: „Ще се опитвате ли втори път да обирате един маг? Ако ми дадете честна дума, че втори път няма да си позволявате това нещо, ще ви пусна. Ако не, ще ви оставя в това положение." Питам: ако се намерите в това положение в стая, в затвор, пълен до гуша с вода, какво ще правите?

Съвременните хора се намират именно в това положение. Те са затънали до гуша във вода и не знаят какво да правят. Те са влезли като разбойници в Божествения свят и мислят, че могат да правят каквото искат. Обаче положението им е опасно, те са затънали до гуша във вода. – „Какво трябва да правим?" – Трябва да бъдете послушни деца, да учите. Бог е направил света заради нас, да учим.

Ако искате да знаете какво представя светът, в който вие живеете, ще ви дам следното изяснение. Светът, в който ние живеем, е свят за забавление

на ангелите. Когато ангелите се уморят от голямата работа, която имат, тогава те слизат на Земята да се занимават с нас. Те се занимават с нас като с малки деца. По този начин те си почиват. Като им разправяте за своите нещастия, за своите несгоди, те веднага уреждат работите ви и си заминават за другия свят. Те знаят всичко.

Сега във вашите умове ще мине друга една мисъл: „Какво представя другият свят?“ Наистина аз ви говоря за онзи свят, но вие не сте го виждали. Някога можем да ви представим някои екземпляри от невидимия свят. Ако искате да видите някое рядко животно или птица, каквато е, за пример, райската птица, вие трябва да отидете в тропическите страни и там да я видите. Струва ми се, че в нашата зоологическа градина няма райска птица. Ако речете да пренесете една райска птица от тропическите страни у нас, тя тук не може да живее. Тя е облечена като царска дъщеря, с хубава премяна. Сега, това ще ни отдалечи от онова, което искам да кажа.

„Да сторя!“ Какво иска да стори човек? Всичко е сторено заради него. Само едно нещо му остава – да учи. Да прави крака – той ги има; да прави ръце – той ги има; да прави пръсти – той ги има; да прави очи, уши – и тях има. Какво трябва да прави? Ако рече да си направи стомашна система – и нея има. Ако му трябва въздух – и него има; ако му трябва вода – и вода има; ако му трябва светлина – и светлина има; ако му трябва храна – и храна има. Човек има всичко, но само едно нещо не му е дадено – знание не му е дадено. Всичко си има човек, само знание няма.

Знание, работа ви трябва! Това знание вие сами ще го придобиете. Учение е нужно на човека. И за това знание, за това учение ние сме принудени да служим. И цар да си, и княз да си, и патриарх да си, и владика да си, и какъвто големец да си, ще свалиш своята царска, патриарска, владишка дреха и ще започнеш да учиш. Ще се учиш, за да добиеш смирение. Иначе ще четеш надписа: „Онзи, на когото краката са нечисти, да не влиза в библиотеката на природата.“

Сега нас ни казват, че като умрем, ще научим това, което ни е нужно. Други пък казват, че като умре човек, всичко с него се свършва. Вие ще се намерите в противоречието, което изживял един англичанин от Лондон, богат човек, който отишъл един ден в една от катедралните църкви да послуша какво ще се проповядва и да се успокои малко, понеже единственият му възлюбен син наскоро бил умрял. Той слуша проповедника, който говори за онзи свят, че душите на всички умрели отивали при Бога. Като се свършила проповедта, богатият господин се приближил при проповедника и го запитал: „Какво има на онзи свят?

Къде е моят син сега?" – „Той е при Бога." До богатия господин седял един господин и казва: „Твоят син е при тебе." – „Откъде знаеш?" – „Виждам го." Богатият човек се видял в чудо: проповедникът казва, че син му е при Бога, а този скромен човек казва, че син му е при него. Питам: Кой от двамата е по-прав? Външният господин започва да говори на богатия: „Ако искате, да ви опиша сина." И започва: „Той на ръст е такъв и такъв, облечен е с еди-какви си дрехи, очите му са кестеняви, веждите – тънки" и т.н. „При това, синът ви говори с Вас и Ви казва да не се безпокоите за него. Тук той се учи. Сега разбира нещата по-добре, отколкото по-рано." Той казва на баща си: „Татко, твоята педагогия не я разбирах така добре, както сега разбирам." Питам: Кой от двамата е по-прав – проповедникът, който е на амвона, и казва, че синът на богаташа е при Бога, или външният господин, който казва, че синът на богатия е при него и се разговаря с него?

Ако ние разбираме, че Бог е на небето, това не е право. Бог е навсякъде. Бог е Същество, Което живее навсякъде. Апостол Павел казва: „Ние живеем и се движим в Бога." Въпреки това ние Го търсим някъде. Това е физическо схващане на въпроса. Но според духовното схващане Бог наистина е небето, но под думата „небе" ние разбираме образ, символ, идеал на един възвишен, уреден живот – живот на възвишена разумност. Небето е центърът на напреднали същества, които живеят в самата вечност, които творят, които са създали материалния свят. Това представя небето – един уреден свят, който се грижи за всички същества около себе си. Всички звезди, които виждате на небето, това са все техни творби.

Цялата човешка раса живее разпръсната върху всички планети и звезди. Човек минава от една планета в друга, според степента на своето развитие. Красиви са планетите, през които ние минаваме своето образование, за да дойдем до една по-висока наука. Те представят светове, резултат на разумна деятелност. Всяка планета представя един университет. Детето първоначално постъпва в забавачница, после в първоначално училище, в прогимназия, в гимназия, в университет. Като свърши университет, човек се специализира и след специализацията си той влиза в свят, дето жъне плодовете на своя труд. Сега някои от вас са в забавачница, други – в първоначално училище, трети – в прогимназия, в гимназия, в университет, след което ще се приготвят за широкия свят.

Един учен на миналото е правил ред изчисления по въпроса колко хора могат да населяват Земята, и по този въпрос прави известна статистика. Как се казва този учен, вие сами ще намерите името му. Той твърди, че в света съществуват около 100 милиона земи и ако на всяка от тия земи живеят по 300 милиона хора, то след като се размножават тия хора, след

6000 години, те пак няма да могат да попълнят Земята. Обаче, на всеки човек той определя по 30 сантиметра. Той казва: „Всеки човек се нуждае от една къща от 30 сантиметра, на която може да живее.“ Значи, като се съберат всички тия хора на Земята, те ще могат да живеят още 6000 години. Някои хора казват, че ако хората се размножават така, както днес се размножават, те ще изпълнят Земята. Не, този учен твърди, че подигането на човечеството седи в размножаването му. Подигането на човешкия ум седи в размножаването. В Божествения свят, дето има размножаване, там става подобряване на нещата; дето няма размножаване, там става влошаване. Според него, според този учен, щом се размножаваш, ти се умножаваш и подобряваш. Щом се влошаваш, ти не се умножаваш.

Та, на онези хора, които се страхуват, че когато хората се размножават, ще изпълнят света, ние възразяваме: вечността с нищо не може да се изпълни. Това, което е вечно, което е безпределно, никога не може да се изпълни. Размножаването е един разумен, духовен живот, от който не трябва да се страхувате. Ако ние мислим обратното, погрешката е в нашето схващане.

Един ден срещам един учен, който се занимава с болестите – лекар е той. Като ме видя, веднага започва да ме гледа отгоре до долу, да нямам някаква болест в себе си. Понеже той се занимава с болестите, когото срещне, все го поглежда да не би да има някаква болест. Аз пък го гледам де не му достига умът. Аз не му търся болести, но гледам какво не му достига. После му казвам: Според мене всяка болест е отклоняване от здравословното състояние на организма. След като някой е работил дълго време и се е уморил, най-после от невидимия свят му дават отпуск, да си почине. Той трябва да се подчини на неговите закони. Щом се подчини, той ще трябва да легне на леглото си и да не се мърда. След това милосърдни сестри ще дойдат около него и ще го наглеждат, няма да му позволят да се мърда – абсолютно спокойствие ще му се наложи. На всички болни хора се препоръчва да не мърдат от мястото си, да не се скъса някоя нишка, някой кръвоносен съд у тях, да не стане някакво кръвоизлияние. Щом си почине, щом оздравее, той ще дойде до едно здравословно състояние. Здравословното състояние иде само по себе си.

Та казвам: Това, което невидимият свят счита за почивка, ние го считаме за болест. Какво значи думата „болест“? „Бол“ означава „изобилие“; „есть“ – русите казват: „има“. Значи, в болестта има голямо изобилие, а хората не разбират това и казват, че са болни. Филологически ни най-малко болестта не е това, което хората я считат. Болестта подразбира едно голямо изобилие на нещата. Тъй щото, в думата „болест“ се съдържа съвсем друго нещо от това, което се съдържа според разбиранията на хората. Болестта е почивка. Когато някой човек заболее, той казва: „Досега мислех, че съм

много твърд, че нищо не може да ме събори, но сега виждам, че не съм бил толкова твърд. Сега започвам да разбирам хората, да им съчувствувам и да моля Бога да им помага, да ги спаси. Сега започвам да виждам, че имам какво да дам на хората. Досега нищо не съм давал и съм живял само за себе си.“

Запитали един свещеник: „Накъде да се моля – на изток, на запад, на юг или на север?“ – „Ами като те бият, накъде ще се молиш? Представи си, че така те бият, че турят главата ти на север, а краката ти на юг. В каква посока ще се молиш?“ – „В каквото положение ме поставят, така ще се моля.“ – „Ами като те бесят, накъде ще се молиш?“ – „Накъдето ми падне, няма да избирам никаква посока.“

Човек трябва да се моли при всяко едно условие, безразлично дали е изложен на изток, на запад, на север или на юг. При каквито условия и да се намираш, отправи ума си в тази посока, дето е Бог. Де е мястото на Бога? Аз съм го определял така: там, дето всички хора отправят ума си, там е Бог. Следователно отправи и ти своя ум в посоката, дето всички хора отправят ума си към Бога. Това място е центърът на живота.

Сега да се върнем към по-приятна мисъл. Вие сте много богати хора, но вашият капитал не е в обращение. Краката на вашите банки се клатят малко. Защо? Защото капиталът ви не е в обращение. Щом капиталът се вложи някъде, той трябва да бъде в обращение. На същото основание казвам: Човешката мисъл трябва да бъде производителна. Ако всяка сутрин, като ставаш, не можеш да направиш едно добро на себе си или едно добро на своя ближен и ако не можеш да изпратиш едно благодарително писмо на Господа, ти не си турил своя капитал в обращение. Ако аз съм в едно училище и слушам лекциите на своя учител, аз трябва да му благодаря за светлината, която той е внесъл в моя ум. Когато учителят ви говори за аритметическите и за геометрическите прогресии, ако знаете законите, как се създават тия прогресии, вие ще можете да уредите вашия живот.

Представете си, че имате два конуса, които се срещат с върховете си. Тези два конуса представят две различни движения. Ако започвате да се движите от първия конус към втория, т.е. отдолу нагоре, първо ще минете през широката част на конуса. Колкото по-нагоре се качвате, толкова конусът повече се свива. В това положение вие се намирате в състояние на взимане – взимате само. Щом дойдете до най-тясната част на конуса, вие започвате вече да давате, влизате в обратното движение на конуса. Значи в първо време вие сте в закона на взимането, от другите взимате, а после влизате в закона на даването, от вас взимат.

Иосиф седя 2 години в затвор, в тъмница, за да научи закона на конусите. Как влезе в затвора, няма да ви разправям – важното е, че той трябваше да научи смисъла на конуса. Той влезе в затвора по единствената причина, че не искаше да се окаля. На Иосифа дадоха една висока служба, но същевременно му дадоха много хубави обуща и му казаха, че трябва да мине през една кална улица, без да се окаля. Той се отказа от тази си служба. Заради отказа му трябвало да лежи в затвор.

Като влезе в затвора, Иосиф срещна там други двама души от двореца на фараона – единият бил виночерпецът на фараона, а другият – неговият хлебар. Те сънували една вечер по един сън и се обърнали към Иосифа с желание да им ги разтълкува. Виночерпецът сънувал, че пак давал вино на фараона да пие. Иосиф му казал, че Фараон ще го върне пак на старото място. Хлебарят сънувал, че носи хляб на главата си, но птиците небесни се доближавали до хляба, който носел на главата си, и го кълвали. Тогава Иосиф му казал, че наскоро ще бъде обесен и птиците небесни ще кълват тялото му. След това Иосиф се обърнал към виночерпеца с думите: „Като излезеш от затвора, спомни си и за мене, защото аз съм затворен по причина на това, че не исках да се калям."

Както изтълкувал сънищата, така се случило. Виночерпецът бил пуснат на свобода, а хлебарят – обесен. Обаче невидимият свят си спомнил за Иосифа. По това време Фараон сънувал в една нощ два съня. Той сънувал, че от реката излизали 7 големи, тлъсти крави. След тях излезли други 7, но мършави. Мършавите крави изяли тлъстите. Фараон извикал всички свои сънотълкуватели, но никой не могъл да разтълкува съня му. Тогава виночерпецът си спомнил за Иосифа и казал на фараона: „В затвора с мене заедно имаше един млад човек, който знае да тълкува сънища." Иосиф знаел какво означават седемте тлъсти и седемте мършави крави. Седемте тлъсти крави, това е конусът, който дава, а седемте мършави – конусът, който взима. Иосиф изтълкува съня на фараона. Той каза на Иосифа: „По-учен човек от тебе не съм виждал." И затова постави го на високо място, даде му висока служба. Фараонът му каза: „Оставям на тебе да събереш храна, колкото може повече, според твоите разбирания, че когато дойдат седемте гладни години, да има храна в запас, да можеш да спасиш от бедствие целия еврейски народ."

Мислите ли, че Иосиф беше прост човек, невежа? Не, той беше човек с големи познания. Той имаше достатъчно познания по окултните науки – с една дума, той беше човек в пълния смисъл на думата учен, който познаваше законите на природата.

Обаче съвременните хора, които считат, че светът е реален, той представя всъщност проекция на друг един реален свят. В реалния свят има перспективна и дескриптивна геометрия. В перспективната геометрия вие ще видите как са поставени нещата, а в дескриптивната геометрия според мене се изнасят седемте гладни крави, които ще изядат тлъстите. Според перспективната геометрия нещата са представени така, както са. Там има даване, а в дескриптивната геометрия има взимане. Докато виждаш един свой приятел, тебе ти е приятно, но един ден, когато започнат да ти описват какво е правил този твой приятел, тогава идва вече дескриптивната геометрия, тогава идват мършавите крави и ти започваш да вадиш от себе си това, което имаш.

Та, в геометрията има известни правила, проекции, как да се изчисляват нещата, как да работиш в перспективната и дескриптивната геометрия, в смисъл как да се приложат те в самия живот. Това не е лесна работа. Отвън е лесно да се пише, но да се разбере тази геометрия в умствения, в духовния свят и да можеш да я вложиш в себе си, това не е лесна работа.

Всеки човек трябва да бъде геометрик, да знае всяка дума къде да я постави – точно на своето място. Всяка дума представя едно тяло, следователно тя има своя форма и съдържание. Всяка дума, проектирана в пространството, съставя цял един свят. Тя трябва да бъде поставена на своето място и след това да ѝ се начертае път, по който тази дума трябва да се движи. Същото се отнася и до мислите на човека. Който не знае законите и хвърля само нещата в пространството, без определен ред и място, той ще се натъкне на ред противоречия. Турците казват: „На всяко нещо трябва да се намери чарето му“ – това значи да се намери мястото му.

Следователно човек трябва да се учи от законите, които съществуват в света. Ще видите, че Бог, който е създал човека, поставил го е на [неговото] място. Той е поставил на [тяхното] място и жената, и мъжа, и ангелите, звездите, Слънцето, Луната, всички планети и звезди – на всяко нещо е определил мястото и времето на [неговото] движение из пространството. Всеки човек иска да знае къде е неговото място. Може лесно да се определи мястото на всеки човек.

Ако един вол дойде при мене, аз веднага мога да му определя къде е неговото място и каква е съдбата му. Ще започна да му врачувам: „На тебе ти е определено от съдбата да бъдеш вол, да те впрягат в кола, да имаш хомот на шията си и с остен подир тебе да те мушкат и карат да вървиш напред. По 7–8 часа ще ореш на нивата, а след това ще ядеш слама в обора. Защо ти е така определено, не зная.“

След това дойде едно славейче при мене и на него казвам: „Ти няма да ореш на нивата, остен след тебе няма да има, нито хомот ще имаш на врата си, но ти ще бъдеш поставено в едно кафезче и там ще пееш. Ще бъдеш поставено в една малка къщичка, дето ще живееш през целия си живот."

След това свинята иде при мене и ми казва: „Ти си гадател, кажи нещо и на мене." – „Ти ще бъдеш поставена в кочината, дето господарят ти ще дохожда по четири–пет пъти на ден да те храни, добре да те угои. Когато наближи българската Коледа, ще дойде същият този твой господар, но вече с нож в ръка, ще те заколи и след това от месото ти ще направят хубави работи. Маста ти ще стопят и ще си служат при готвене." Българите не мислят добре за свинята, но като дойде до месото ѝ, там са на друго мнение. Свинската мас е много хубава за омекване на кожа. Когато кожата на някои обуща е твърда, намазват ги със свинска мас, за да омекнат. „Това ти е писано – казвам на свинята. – Защо ти е това определено, не зная. Съдбата ти е такава."

Ако дойде някой човек при мене, и на него ще предскажа какво е писано. Първото нещо, което ще му кажа, е следното: пази се от безразборното ядене, да не ядеш какво и да е. Това е храната за човека, а всичко останало е храна за свинете, за говедата. Защо са малките семенца? За славейчетата. Не бутай тяхната храна. Яж онази храна, която е за тебе. Така е писано. Не се занимавай с онези мисли, с които животните се занимават. Не се занимавай с онези чувства, с които животните се занимават. Не се занимавай и с онова разположение, което животните имат.

Отде произлиза думата „свиня"? Аз взимам свинята като емблем на същество, което оценява живота. Тя толкова много обича живота, че когато предчувствува, че ще я колят, тя започва да вика толкова силно, че събира хората около себе си. Тя има силно желание за живот. Ако искате да създадете една приятност на свинята, идете при нея и започнете да я чешете по гърба. Тя веднага ляга на корема си и започва да се върти. Хубаво е това за нея, но свинята е закъсала в своето развитие. Тя е останала много назад в развитието си. Първоначално тя не е живяла така, но тъй както днес живее, тя е дошла в едно противоречие със своите по-раншни разбирания. Тя е дошла в противоречие със себе си. Следователно след няколко хиляди години свинята ще се употребява главно за маслото си. Всичкото ѝ предназначение ще се свежда само към това – да я гоят и да я колят. Какво друго предназначение може да има свинята? Значи тя е една форма, която е останала извън общата форма на живота.

Ще кажете, че Бог е създал свинята. Не, времето, когато Бог създал свинята,

тя не е била такава, каквато днес я виждаме. Формите на вола, на овцата и на всички останали животни едно време не са били такива, каквито днес ги виждаме. Първоначално животните са имали съвсем друго предназначение от това, което днес им се дава. И човек не мяза на онзи човек, който някога е бил създаден по образ и подобие Божие. Сега, дали вие ще приемете това нещо или не, то е друг въпрос.

Сега вие можете да зададете въпроса: „Какво трябва да се стори?“ Човек все е сторил нещо и за това, което някога е сторил, той носи днес последствията му. Значи в първия конус вие сте взимали, а сега трябва да давате. Казва се сега, че от съвременните хора нищо няма да остане, от тях ще се вземе. Сега всички искат да бъдат щастливи в живота си. Че как можете при тези условия да бъдете щастливи? Утре майка ви умира – вие не можете да бъдете щастливи; баща ви умира – вие пак не можете да бъдете щастливи; брат ви или сестра ви умира – вие не можете да бъдете щастливи. Всички съвременни хора боледуват. Това показва, че сте изгубили нещо. От друга страна, къщата ви изгоряла, земетресение станало, болести дошли. Как мислите при един такъв свят да бъдете щастливи?

В този свят щастието е изключено. Не че и това не може, не че целият свят е болезнен, но важно е, че днес щастието много трудно се придобива. При тези условия, така, както ние живеем, така, както ние мислим, не можем да бъдем щастливи.

Трябва да се проповядва на хората. Те казват: „Кажете ни истината.“ Като им се каже истината, те намират, че истината била горчива. Горчива ли е истината? Не, истината е най-сладкото нещо в света, стига да знае човек как да я каже. Чудни са хората! Като кажеш на човека една сладка дума, тя лекува.

Дойде някой при мене, пита ме как лекувам. Ако е болен, аз му казвам една сладка дума, казвам му, че ще оздравее. Той се оплаква, че има хрема. Казвам му: „Това е едно пречистване за Коледа.“ – „Ама, треска имам.“ – Това е едно пречистване за Великден. Докато те хваща хрема или треска, ти си за облажаване. При треската ще имаш огън, който ще изгори всички нечистотии. Като изгорят нечистотиите, ти се освобождаваш от тях. Хремата показва, че ти трябва вода. Носът постоянно капе, нещо постоянно изтича вън от него. Всички нечистотии, събрани в канала, излизат навън. Като мине това състояние, ти чувстваш вече гласа си по-ясен.

Та казвам: Болестите в света съществуват като една предпазителна клапа,

да не дойде нещо по-зло. Болестта е една предпазителна клапа, а здравето е нормалното състояние на човешкия организъм. Здравият човек всякога може да учи. Той трябва да учи и да слугува.

Мога да ви приведа много примери, но те са излишни. Има някои хора болни, но много малко се изисква от тях, за да оздравеят. Тук имаше един книжар, който е заминал за другия свят. Той ми разправяше една приказка. Той бил родом от едно село в Македония. Баща му имал воденица. Един ден го нападнали разбойници и го убили. Той видял всичко това и толкова силно го преживял, че цели 3 години го тресло. Цели 3 години го лекували и не могли да го излекуват. Един ден майка му решила да го даде в църква, да служи там, за да може по някакъв начин да се излекува. Един ден клисарят в църквата, заедно с един свой другар, и двамата млади, намислили да се пошегуват с детето. Те взели една кутия, вързали я с връв за една от иконите и от време на време дърпали връвта. Като дърпали връвта, иконите започнали да се движат. Те направили тази шега във времето, когато детето било в църква. Както седяло, то видяло, че някои от иконите започнали да се движат. То се уплашило толкова много, че припаднало от страх. Като го свестили, всички останали зачудени, понеже от този момент треската му вече не се повторила. Значи в него станали две движения: едното движение му докарало треската, а другото движение я излекувало.

Това е закон. Понякога едно нещастие освобождава, избавя човека от друго нещастие. Значи едно нещастие може да избави от друго нещастие. Една радост може да ти даде условия за друга радост. Това е закон. Така се проявява Божественото.

„Какво трябва да се стори?“ Създай първо в себе си условия, вяра в бъдещето. Веднъж си дошъл на Земята – ти трябва да знаеш, че някой те е изпратил. Ти трябва да се запознаеш с Този, Който те е изпратил. Той не само че те е изпратил, но Той е помислил за тебе. Той ти е дал светлина, въздух, вода, храна, заобиколил те е с баща и с майка, които те обичат, които те милват. Заинтересувай се от този добър човек, който те е изпратил на Земята, който ти е сторил всичко това. Заинтересувай се от адреса на този човек, да му напишеш едно благодарително писмо.

Сега аз мога да ви приведа много примери, но понякога примерите не дават нужното обяснение. Има един пример, който често съм привеждал, но малцина са го разбрали. Една кметица, жена на един български чорбаджия от старо време още, което се случило някъде из България. Докато бил жив кметът, тя имала на разположение много слуги, които вършели всичката ѝ работа. Не се минало много време, кметът –

чорбаджията – умрял, и работите му се така оплели, че кметицата се видяла в чудо, не могла с нищо да си помогне. Пък и ненаучена сама да работи, тя се затруднила много. Един ден отишла при един от своите съседи и го помолила да отиде в гората да ѝ донесе малко дърва. Тогава съседът ѝ казал: „Иди сама в гората, набери си дърва, вържи ги на един вързоп и започни тогава да викаш към Благата съдба. Тя е една много добра жена, която веднага се притичва на помощ."

Кметицата отишла в гората, събрала си дърва, направила си един вързоп и когато трябвало да го дигне и да го занесе в село, тя започнала да вика Благата съдба. Викала един, два, три пъти, но Благата съдба не дошла. Слънцето залязло вече и започнало да се мръква. Тогава кметицата си казала: „То се вижда, че Благата съдба няма да дойде, ами аз да си взема сама вързопа и да го занеса на село." Тя дигнала вързопа дърва на гърба си и поела пътя към селото.

Благата съдба, това си ти сам. Дигни товара си, да видиш колко е тежък, да заместиш тези, които са ти слугували. Ти се оплакваш, че Бог взел мъжа ти. Защо Господ взе мъжа ти? За да те научи да учиш и да слугуваш. Мъжът пита: „Защо Господ взе жена ми?" – За да се научиш да слугуваш и да учиш. Ти не обичаше жена си. При тебе тя беше цяла слугиня: готвеше ти, чистеше къщата, оправяше леглото ти и в края на краищата никаква любезност не отправяше към нея. Сутрин му държеше палтото да се облече. Мисли ли мъжът, че жена му е негова робиня? Ни най-малко тя не му е робиня. Затова именно Господ я прибра при себе си.

Днес навсякъде виждаме, че мъжът и жената спорят помежду си кой от двамата има по-голямо право. Казвам: И двамата имате право, но имате право да учите, имате право да слугувате – никакво друго право нямате. Тъй щото, дойде ли въпрос до правото на човека, казвам: Човек има само едно право – да учи и да слугува. И мъжът, и жената имат само това право, никакво друго право нямат. За другите работи нямат никакво право. – „Ами нямам ли право да обичам жена си?" – Нямаш право да я обичаш, понеже Господ я обича. – „Как така?" – Така е.

Ако питате мене, аз не искам любовта на хората, защото щом те ме обичат, аз трябва да платя за тяхната любов. Досега аз не съм срещал нито един човек, който, след като ме е обичал, да не съм платил за неговата любов. – „Че, аз от толкова време те обичам." – Да, обичал си ме, и аз трябва да платя за тази любов. Аз ви говоря искрено. Като дойде някой при мене и ми каже, че иска да ме обича или ме обича, аз му казвам: „Ти трябва да знаеш, че аз съм сиромах, нямам какво да платя за твоята любов." Така е, щом един човек ме обича, аз трябва да платя за неговата любов. Трябва да

плащам, а аз нямам пари за това.

Сега, като ви говоря за любовта, искам да ме разбирате правилно. Аз не съм против любовта, но казвам, че такава любов, каквато повечето от съвременните хора имат, това е неразбрана любов. Ако аз обичам някого и после му кажа, че съм го обичал и той трябва да знае това, каква любов е тази? В какво съм показал своята любов?

Да обичам някого, това значи, ако този човек е бил сакат, от моята любов той се излекува. Ако ръцете или краката му са били схванати, от моята любов и ръцете, и краката му се освобождават. Това значи любов. И след като освободя човека от всички негови недъзи и болести, той започва да учи и да слугува, това значи любов. А тъй, и след като съм обичал човека, той си остава пак сляп и глух, какво ще му разправям за своята любов? Какъв смисъл има тази любов? Какво ще разправям на този слепия и на глухия човек, че го обичам? Нищо няма да разправям на този човек за своята любов. Кой от вас е чул досега от Господа, че Той го обича? Слънцето ми говори, че Господ ме обича; въздухът ми говори, че Господ ме обича; водата ми говори, че Господ ме обича и храната ми говори, че Господ ме обича. Всичко наоколо ми говори, че Господ ме обича, само Господ мълчи по този въпрос.

Когато човек направи една погрешка, нека се вгледа в лицето на Господа, да види какво ще прочете. Той непременно ще види, че по лицето на Господа като че минава една мрежа, което показва, че е недоволен от него. Този, който е сгрешил, като види Божието лице недоволно, той веднага ще почувствува в себе си едно голямо неспокойствие, отсъствие на вътрешен мир. Всичко ще му се вижда криво, хората около него – изопачени, всичко в него се разбърква. Като съзнае погрешката си, да се обърне вътрешно с молба към Господа да го прости, защото той е готов да изправи погрешката си. Щом съзнае и изправи погрешката си, мирът му ще се възстанови. Свободен бях, направих погрешката, но свободен съм и да я изправя.

Преди няколко деня получавам едно писмо, адресирано: „До добрия господин Дънов.“ Досега не бях получавал такова писмо. Мисля си: „Какво ли ще има в това писмо?“ Отварям писмото и вътре намирам два билета за някакво кино, което щяло да се дава. Билетите са на стойност от по 100 лева. Погледнах датата, когато се дава този филм – виждам, че за да отида на него, трябва да напусна беседата. Разбрах, че тези хора, които ми изпращат билетите, имат нужда от пари. Тогава турих в един плик 200 лева и им ги изпратих. Казвам си: Понеже те са ги изпратили за „добрия господин Дънов“, трябва да им дам 200 лева. Билетите дадох на други, те

да ги използуват. Понеже тези хора се нуждаят от пари, казах си: „Дайте кесаревото кесарю, а Божието – Богу.“ Ако не бях дал тия 200 лева, трябваше да си създам голяма неприятност. Трябваше да им кажа, че нямам пари. Че нямам пари, така е, аз взех пари назаем. Трябваше след това да работя, да спечеля тия пари.

Аз държа като правило следното положение: всеки ден работя и каквото спечеля, тогава ям. Аз не ям без да съм работил. Сега наскоро седя в стаята си и мия своята паница и лъжица. Някой тропа на вратата ми, иска да му отворя. Аз пък съм зает с миенето на чинията си, гледам дали съм я измил хубаво. Понеже се тропа силно, тогава излязох насреща с чинията в ръка и му казах: „Ще ме извините, аз мия чинията си, зает съм, а вие мислите, че не ви отдавам нужното уважение и почитание. Господарят ми иска да измия тази чиния хубаво.“ Той се усмихна.

Казвам: Ние трябва да имаме едно понятие за себе си. Седя в къщи и мия чинията си – това е една длъжност, трябва добре да измия чинията си. А някой тропа вън. Нека потропа, нека почака малко, докато измия чинията си. Отгоре ме наблюдават как ще измия чинията. – „Ама друг някой да я измие.“ – Не е така. От мене искат да я измия, и то много хубаво, да не оставям никакви нечистотии. – „Това не е важна работа.“ – Как да не е важна? Отгоре ме гледат как ще я измия. След това ще им отворя и ще им кажа: „Ще ме извините, че съм занят.“

Питам: Знаете ли какво ще бъде, ако всички вършехме работата си сами, с най-голямо разположение? Аз сам върша работата си, никой не ми заповядва и на никого не заповядвам. Няма какво да проповядвам на другите как да я мият. Аз сам взимам чинията, измивам я добре и след това внимателно я преглеждам, да не е останала и най-малката нечистотия. Също правя и с метенето. Аз взимам метла и лопата и измитам добре, да няма никакви прашинки. Като измета, оставам и метлата, и лопатата на място. Въпреки че мета толкова внимателно, пак остават малки прашинки. Чудя се отде се взимат тези нечистотии. Толкова чисто държа и пак се събрат нечистотии. И най-после се утешавам по следния начин. Казвам си: „Ако мета по три пъти на ден, пак се събират прашинки; какво ще бъде, ако метях само по един път на ден, или ако никак не метях?“

Оттук аз правя следната аналогия: ако след като учим и слугуваме, пак имаме мъчнотии, какво щеше да бъде, ако никак не учехме и не слугувахме? Тогава щеше да има много повече мъчнотии.

И тъй, човек трябва да има разположение да стори нещо във всеки даден

случай. Като вляза в стаята си и започна да мия чинията си или да мета стаята си, веднага ще ми дойде на ума колко слуги и слугини са бити само заради това, че не са изпълнили длъжността си както трябва. Някои от тях са бити, а други не са. И тогава си казвам, че има хиляди и милиони хора по света, които вършат тази работа. Тогава аз се свързвам с тях и разбирам положението им.

Не мислете, че само простите хора вършат тази работа. Един японски принц пожелал да изучи характера на американците и затова помолил един свой приятел да му намери място за слуга при някое американско семейство, без да казва, че е принц. Приятелят му го препоръчал на едно американско семейство, дето той останал за известно време като слуга. Той миел чинии, метял, вършел всичко, каквото го карали. Семейството било много доволно от него. Те казвали: „Много добър е нашият слуга, много добре си гледа работата. При това, във всяко свободно време чете някаква книга, учи нещо."

След 3 месеца този слуга изчезнал някъде. Тогава американското семейство намерили приятеля, който им препоръчал този слуга, и го запитали: „Къде отиде твоят приятел? Ние искаме да му платим. Той ни работи много добре." – „Той не иска никаква заплата. Той е японски принц, който беше дошъл в Америка с желание да изучи американския живот. Той е доволен, че можа да научи нещо от живота на американците."

Всички вие сте японски принцове, които сте изпратени на Земята да служите. И след като служите 3 месеца, след като учите 3 месеца, можете да отидете където искате. Но 3 месеца сте дошли да учите. Онова, което научите, научете го добре.

Сега от всички се иска смирение. Някой заболее или се намери в някакво трудно положение и се смущава. Не се смущавайте, но си спомнете, че всички ония същества, които създадоха света, не са болни, но са здрави. Онези, които създадоха света, не са сиромаси. При това, те са толкова чувствителни, че предвиждат всички ваши нужди. Това, което вас ви смущава, на тях е известно. Те искат да знаят до каква степен на развитие сте дошли и какво разбиране имате за реда и порядъка, който съществува в природата. Вие сте една книга и не сте прочели тази книга, не сте прочели себе си. Цялата история на вашия живот, историята на вашите деди и прадеди, историята на целия български народ, на цялото човечество е написана върху вас. Вие можете да си създадете една голяма история от „Хиляда и една нощ". Вие не сте чели още това, което е написано върху вас. Какви ли не разкази, какви ли не поетически книги

има написани върху вас, но вие още не сте влезли във вашата библиотека да четете.

Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ Това значи: „Аз съм вратата за живота. Аз съм пътят, истината за знанието на онази велика библиотека, в която можете да влезете и да учите.“ Ще влезете, ще излезете и паша ще намерите. Жалко е, ако при това положение вие нямате знание и мъдрост. Вие трябва да имате знание и приложение на това знание в себе си. Знание в приложение на любовта, на онова, което си научил. Това, което човек е научил, той трябва да го приложи.

Ние виждаме примери. Не беше ли Христос, Който казваше: „Аз не дойдох да изпълня Своята воля, но волята на Онзи, който Ме е пратил.“ На друго място Той казва: „Син Человечески няма де глава да подслони“. Много знания имаше Той, но важно беше онова съзнание в Него, че е дошъл да извърши волята Божия, да лекува, да утешава. Когато при Христа беше дошъл един богат еврейски равин, той видя, че при Христа седеше една голяма грешница и през всичкото време Му целуваше краката и плачеше. Тогава равинът си помисли: „Този човек навярно не ще да е някой знатен учен, нито виден пророк, защото иначе би знаел каква ще е тази жена, която се докосва до него.“ Като разбра мисълта му, Христос му отговори: „Тази жена, откак съм дошъл, не е престанала да целува нозете Ми, а ти никакво целование не Ми даде. Затова за нейните грехове ще ѝ се отвори път. Нов живот ще ѝ се даде.“ На тази жена, която целуваше краката на Христа, Христос ѝ каза нещо много важно, което не е писано в Евангелието. То е писано на нея. Ако искате да знаете какво ѝ е казал Христос, намерете я, тя ще ви каже.

„Да сторя.“ Това значи на английски „стори“ [story] – една повест, която е писана за живота. Тя е писана у нас. Да сторим, да проучим онова, което Бог е вложил у нас в много широк смисъл. Това се отнася до всички, безразлично дали сте българин, англичанин, французин, германец, японец или китаец. Но японците и китайците, като от по-ниска култура, от по-ниска раса, те трябва да прогресират. И българите също трябва да прогресират. Бялата раса трябва да мине в една по-висока стадия на развитие. Това положение, в което тя сега се намира, ни най-малко не е последното.

Лицето на бялата раса, в сравнение с лицата на другите раси, е доста добре устроено, но далеч още не е тъй симетрично и хармонично, както на бъдещите хора, които идат. Тези, новите хора аз ги наричам хора на любовта, хора на висшето съзнание, които искат да оправят света чрез любовта. Те казват, че благото на всички хора трябва да бъде благо и на

отделния човек. Трябва да се намери за това един начин.

В някои отношения аз съм се насърчавал от българина. Когато се намери някъде, дето няма нито кибрит, нито огън, той веднага вади от джоба си една кожена торбичка, в която има кремък, огниво от стомана и парче прахан. Веднага драсва кремъка в огнивото и се вижда искра. Приближава праханта до искрата и веднага тя се запалва. Така на бърза ръка той си приготвя огън. Ето една хубава черта на българина. Ако някой ме пита каква добра черта зная на българина, ще кажа: Българинът знае как да цъка. В това цъкане той ще изкорени своите слабости. Като цъка, искри излизат от кремъка. Някога искрите не попадат точно на праханта, но той повтаря и потретва цъкането, докато най-после праханта се запали. Знание е това. Има някои, които са толкова големи майстори, че още при първото цъкане, праханта се запалва. Други трябва да цъкнат няколко пъти.

Та, понякога нашият живот върви така, че каквото помислим, става. Понякога, като помислим веднъж, работите веднага стават. Някога за едно и също нещо трябва да помислиш два, три, четири и повече пъти, за да стане нещо. Като помислим няколко пъти, работите стават добре.

„Да сторя!“ Какво трябва да стори човек? Аз да ви кажа какво трябва да стори човек. Да стори да има широки обуща на краката си, да не му образуват мазоли. Обущата му да са направени така, че да не го притесняват. После, той трябва да си направи ръкавици и дрехи свободни, никак да не го притесняват. После, да не си туря очила за украшения. Без очила да е. Едно време хората си туряха очила за украшение. Ако днес носи очила, те трябва да бъдат много хубави. Ако носи шапка, трябва да бъде с много хубава форма. Ако яде, да яде най-хубавата храна; ако пие, да пие най-хубавата вода; ако диша, да диша най-чистия въздух; ако възприема светлина, да бъде от най хубавата; ако чете книги, да бъдат най-хубави; ако се занимава с някои въпроси, да бъдат най-възвишени и идеални и да ги разбира добре. Това е задачата на целия свят.

Ще кажете, че това са дребнави работи. Не, аз не ви препоръчвам дребнави работи. Дребните работи са за комарите; дребните работи са за жабите; дребните работи са за рибите; дребните работи са за птиците; дребните работи са за воловете, за конете, за говедата. За човека се изисква сериозна работа: да учи и да слугува на Бога, на ближния си, на себе си и на всички други.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

9-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 31.I.1937 г.,10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1937_02_03 Царството на Духа
лекция пред общия окултен клас

ЦАРСТВОТО НА ДУХА

Добрата молитва.

(Прочете се една от темите: „Какво може да постигне човек в един живот?“)

Има такива работи, които сега стават! Например в Америка има сега два милиона хора, които са без подкрепа и повече от 150 града са покрити отгоре с вода, която има височина 28 метра. На какво ще отдадете вие това? Кой караше тия хора да се заселват на това място – при тия реки Охайо и Мисисипи, които са ги влякли много пъти, но като този път – не! Тъй че във всеки живот има по някои Охайо и Мисисипи. Мисисипи е голяма река, която завзема едно голямо пространство като цяла Европа. Питам: Какво ще правите вие при една голяма вълна с 10–15 метра височина, която върви с 50 километра бързина в час, и градове с 300–400 000 жители трябва да се изселват? Съвсем са покрити. Ние някой път имаме за Бога повърхностно понятие. В съзнанието ни има нещо, което е недоразвито. Има човек нещо, което недовижда.

Трябва да се спрем върху следното: Страданията произтичат само у хора, у които съзнанието е вече развито. Не можем да кажем, че камъните страдат или че дърветата страдат. Но човек е който страда, понеже съзнанието му е вече развито. И колкото повече се развива човек, толкоз повече страданията му се увеличават. Степента на страданието му показва степента на развитието му. Сега не е въпрос за физическите му страдания.

Това, което се втича в живота е радост, а пък това, което изтича, е скръб. Това, което приемаш е радост, а пък това, което даваш, е скръб. Не във всеки случай това е вярно, но като общ закон така е. Когато човек възприема живота, той се радва, а пък когато дава живот, той скърби.

В самата скръб има нещо неразбрано. Ние много пъти не знаем защо скърбим. Има физическа скръб. Скръбта, страданието, болката може да произтича от движението на човешката кръв. И в човека има две реки, които течат у него: неговата артериална кръв, която изтича, излиза, и венозната кръв. Някой път натрупването на тая, венозна кръв прави големи пороища във вените. И тогаз се зараждат ред състояния. Да кажем, когато човек е много меланхоличен, тогаз има натрупване на венозна кръв. Тогаз има особено състояние вътре. А пък някой път изобилието на артериалната кръв дава на човека активност. Тогаз той е груб в своята

обхода. Иска да се прояви, става груб. Той не мисли. Той трябва да регулира токовете на своите реки. Сега какво трябва да направят американците? Трябваше да имат предвид това, което сега дойде. Сега укрепяват бреговете на реката. Но някъде тия укрепявания не държат. Като се събори някое укрепление и нахлуе реката, какво ще правиш тогаз? Това е едно нещастие, което американците не са имали досега. Това не помни историята. Повече от 2 милиона хора без подслон, пък колко има издавени, не се знае. От епидемиите, които ще се явят след това наводнение, колко ще измрат, не се знае.

Някой път питате: „Защо Господ е направил света така?“ Питам тогаз: Когато някоя майка роди някое хилаво дете в къщи, пак Господ ли го даде или майката го е дала? Майката го е родила, но има външни причини. Ако майката се тревожи при раждането на своето дете, ако няма благоприятни условия, когато носи този човешки плод, няма да роди такова дете, каквото тя иска. То ще бъде едно хилаво дете, и при всичкия труд, който бащата и майката полагат, няма да се постигне нищо. Сега не е въпрос само за физическото раждане. Но човек ражда по три начина: той ражда мислите си, ражда желанията си, ражда и своите постъпки. След това съответно на това е другото.

Защо жената ражда, а мъжът не ражда? Вие ще кажете: „Защото Господ направил така!“ Тогаз вие не учите Писанието. Че Ева кой я роди? Жената се учи да ражда сега. Мъжът е родил вече. Адам е родил една дъщеря, която създаде на баща си такава беля, че той се отказа вече да ражда. Престана да ражда. Каза: „Не искам да раждам“. А пък жената не е раждала още. Понеже Господ взе две ребра от Адама и създаде Ева, значи Адам роди. А пък жената се приготовлява да ражда, но тя не е родила. За да роди, трябва да се вземат две ребра от нея, а пък такива ребра не са взети от нея още.

Сега как можете да си го представите това? Когато едно момиченце си прави куклички, ражда ли? Сега хората си правят куклички. Упражняват се. Ще кажеш: „Как? Мъчи се!“ Едно малко момиченце като си счупи кракът на куклата, то се мъчи, скърби, докато го направят. Понякой път съм виждал малките момиченца да бият куклите си и да казват: „Ще слушаш!“ Къпят ги в банята. Турят ги да спят. Детето в този случай е майката.

Трябва една трезва мисъл. Мислите ли, че ние живеем в един реален свят, когато се забравяме един други? Например, между двама съществуват известни отношения, които за един ден се изгубват и те престават да мислят един за друг и един ден казват: „Забрави ме!“ Сега не искам аз да

говоря! Хората изобщо говорят много отрицателно. Всякога в религията, у религиозните хора и у светските хора има навсякъде отрицателен елемент. Някой казва: „Ти в Бога не вярваш“. Казвам: Какво има да вярвам в Бога? Във въздуха какво има да вярвам? Не е въпрос за вярване в този случай. Аз всеки ден опитвам. Ако аз вярвам във въздуха, но не мога да приемам въздуха, какво ме ползува това? Тук не е въпрос за вярване в този случай. Аз всеки ден опитвам. Ако аз вярвам във въздуха, но не мога да приемам въздуха, какво ме ползува това? Тук не е въпрос за вярване. А въздухът трябва да влиза и да излиза. Какво ще вярвам в яденето? Трябва да ядем. Аз чувствувам глад в себе си: трябва да ям. Ние се спираме върху вярата в Бога, но това не е въпрос само за вярата. Някой пита: „Има ли Господ или няма?“ То е смешно положение. Има ли въздух или няма въздух? Въздухът не съм го виждал, но всеки ден го опитвам. Каква форма ще му дам? Въздухът не прилича на мен. Понякой път слушам гласа му. Какъв е гласът му? Понякой път е тих, а понякой път причинява шум, буря. Това, което не виждаш, гледаш, че мърда листата, някой път събаря това-онова, подхвърля нещата, какво ли не прави? Представете си, че понякой път въздухът се разиграе, пътува със 150 километра бързина в час. Какво би станало? Наскоро ми каза един брат, че имало едно предсказание: щяло да дойде буря с 4000 километра бързина в час. Той си мисли, че е играчка това. Това нещо беше предсказал един англичанин за 1929 г., но не стана. Ако дойде такъв вятър, то Второто пришествие би станало. Всичко щеше да хвърка във въздуха. Канари щяха да хвъркат във въздуха, църкви и пр., всичко ще се изчисти. Всички неща ще хвъркат, че нищо няма да остане от тях. Не може да си представим 4000 километра бързина. Не можем да кажем, че е ураган. Ураганът е нищо. Той е играчка. Това би било най-голямата катастрофа, която може да дойде на земята. Сега можем да философствуваме, възможно ли е да дойде такава буря? Възможно е. Но ние не сме я опитали, не я знаем. Как да ви я опиша? Мога ли да ви я опиша аз, ако дойде такава буря с 3–4000 километра в час? Че понякой път минават бури със 150–200 километра в час и автомобил се вдига във въздуха и хвърчи както аероплан. Някоя голяма греда, някое дърво го дига във въздуха и го носи.

Сегашните хора в това положение трябва да изучават духовния свят. Ние седим и мислим кой е на правата страна, кое верую е право, коя църква е права. Старозаветните ли хора са живяли по-добре или новозаветните? Светът казва за старозаветните и новозаветните така: „Тия хора ще ги извиним. Не им стига умът. Едно време се покланяха на идоли, а пък сега тия новозаветните мислят, че някой си Господ дошъл на земята да помогне на хората! Некултурни хора! Не разбират! Някоя жена родила един човек, израстнал той и два метра не е висок и направили го божество. Казват хората, че е пратен отнякъде. Няма той никакъв диплом. Невежи хора! Тия

религиозните не разбират, но ще им простите.“

Някой път някои попитват: „Къде е вашият Господ?“ А пък всеки от тях – „праведните“ – потупват в джоба си парите и казват: „Ето това! Виждаш ли?“ А някой друг казва като удря кобура в пояса си: „Вие пари търсите, а пък аз като отида и като извадя кобура си 50–60 000 лева ще дойдат изведнъж. Онзи ще ходи, ще се моли на Господа? Няма защо! Ще извадя кобура си и ще кажа: Скоро парите!“ – Та сега и вие казвате: „Както светът живее, умни хора са – човекът си показва своя Господ отвън и ето 50 000 дойдат“. А пък ти казваш: „Никакъв кобур! Нито в джоба си буташ парите!“ Тогаз какво? Ще си дигнеш ръцете към Господа.

Хубаво, ако дойдем сега да поставим работите на опит, как ще докажем чрез аргументи от причини към последствия, че има в природата закони. Главата е една причина човек как да мисли. А пък ръцете и краката – това са закони. Четири закона има които управляват човека. Един е умът: главата. Няколко прозореца има тая глава, през които се дават подбужданията, за изразяването на закона. Тия прозорци са очите, носът, ушите, устата. Те са една причина. Видиш нещо и в тебе те повдига един закон. Какво означава законът? Законът регулира в природата. Можете ли да си представите, че земята като една жена може да пристане, както една жена може да напусне мъжа си и да отиде при друг мъж? Може ли да се допусне, че земята може да напусне своя мъж? И земята е женена. Господ знаеше слабостта на мъжа и жената, научил е слабостта на женския елемент в човека и за да не се карат, турил е земята на 92 милиона мили от мъжа ѝ, от слънцето. Слънцето е мъжът. Всъщност не е така, но аз го вземам така. Друга теория има, но сега ще говорим тъй, както не е. Аз ще ви говоря като онзи дядо. Ще ви изложа разказа: Едно момче яздило на магаре. Срещнал го един дядо и му казал: „Добър ден, синко! Как си?“ – „Много добре съм дядо! Ти как си?“ – „Синко, поостарях! Хайде синко да говорим за нещо, което може да бъде!“ – „Да говорим дядо, как не! За какво да говорим?“ –„Я синко, слез от магарето и аз да се кача на него.“ – „Може дядо, може!“ Качва се дядото. И след 10 километра детето казва: „Дядо, да говорим затова, което може да бъде.“ – „Синко, не могат да бъдат някои работи.“ – „Слез ти от магарето и аз да се кача!“ – „Не може дядовото.“

Ти си, да кажем, богат човек. Казват ти: Хайде да говорим за онова, което може. Ти казваш: „Може“. – Кой е сиромах? Сиромах е онзи, който няма нито пет пари в джоба си. Казват му: „Хайде да купим тая къща!“ – „Не може, пари нямам!“ – „Хайде да направим една къща“. – „Не може, нямам сили!“ Който има сила, млад е. Който няма сила, стар е. Той казва: „Не можем да направим“. Който има вяра, казва: „Можем да направим!“

Който няма вяра, казва: „Не можем да направим“.

Та казвам: Земята и Слънцето не могат да се карат. Как ще се карат? Питам: Земята прилича ли на Слънцето? Изобилие има нейния съпруг. Постоянно изпраща своите блага от 92 милиона мили разстояние. И тя горката от любов все обикаля около него. Ходи да гледа да не би Слънцето да има работа с други жени. Обикаля около Слънцето. Че доста жени има Слънцето! Погледнато според тая теория, колко жени има Слънцето? Земята е една. Месечината, която е дъщеря на Земята, и тя иска да се жени. После Венера и пр. Това е едната теория. Другата теория е другояче: Меркурий, Венера, Земята, Марс, Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун и пр. са все деца на Слънцето. Слънцето е майката. Тя ги е народила. Първият син е Меркурий, който е роден от Слънцето. Той е търговец. Възлюбената дъщеря е Венера. Земята не е от скопсаните дъщери. После и тя е родила дъщеря – Месечината. Доста войнствен син е Марс. Високопоставен син е Юпитер. Той има голямо достойнство. С много високо мнение за себе си. После имаме Сатурн – човек-философ. Всичките философии знае. Каквото и да му кажат, все си има особено мнение. Това е едно семейство. Коя е майката? Слънцето е майката. Къде е бащата? Бащата го няма. И той е някъде, но той остава невидим.

Та казвам: Според това гледище за нас природата е известна вече. Майката е известна в света, но бащата е още неизвестен. Всичките ни несрети се дължат на това, че бащата го няма. И у нас противоречието произтича от това, че ние нямаме връзка. С природата, майка си, ние имаме вече връзка, но човек не се подчинява. И когато Господ се яви – Той е майката – и даде заповед, децата не слушат. Майката казва: „Като дойде бащата ще видите!“ Всички синове ги е страх, като дойде бащата. У Него има голям авторитет. Той не е като майката, Той не отстъпва.

Сега вие седите и разсъждавате: Ами, ако дойдеше това наводнение на Охайо и Мисисипи у вас, какво ще правите? Ще кажете: „Излез от къщи!“ Как ще излезеш от къщи? Някои ще кажат: „Ние сме свободни! Ние създадохме тия къщи“. В Америка има един град с 400 000 жители, които са избягали вън от града, 200–300 километра далеч. Градът е покрит с вода. Ще питаш: „Защо се случи това?“ Аз съм привеждал един пример. Американците минават за много културен народ, но понеже бързо правят нещата, то всички работи на американците са бързи работи. За 30 години американците свършват толкоз работа, колкото европейците свършват за 70 години. Като че ли се е запалил някой огън някъде! Като отидеш в Америка, като че ли се е запалила къщата от четиритях страни. Има тичане! Всички бързат! Няма така да ходят, както в Европа. Ако не вървиш бързо, този-онзи ще те бутат. Както течението на пороя. И този народ

казва: „Времето е пари“. Те всичко превръщат в пари. И се уморяват, работят повече отколкото трябва. Умен народ са, но има у тях нещо недомислено. Преди години, може би преди повече от 30 години, богаташи в град Джонстаун – казвал съм го в някоя беседа – искали да си направят забавление. Те имат една река. Подпушват реката над града и направили цяло езеро. Но не им идва на ум, че като стане наводнение, тая стена може да се събори. И при голямо наводнение тая стена се събаря и водата протича и се покриват къщите до третия етаж. И се издавили много души. Оттам насетне те не направиха това езеро.

Американците тук таме направиха укрепени брегове, тук-там направиха бентове – дето има опасност. Но водите като дойдоха, събориха бентовете, и сега едно пространство по-голямо от цяла Германия е залято с вода.

Та ние сами в живота си създаваме своето нещастие. Не че го създаваме, но мислим, че всичко в света ще върви така, както ние мислим. Но в Америка тия реки Мисисипи и Охайо не мислят по американски. И те си имат свои теории. Те като дойдат казват: „Не търпим никакво препятствие в пътя си. Дето минем, каквото срещнем, ще съборим. Никакви бентове не признаваме. Че построили някои градове, не признаваме. Когато са построявали тия градове не са ни питали!“ В бъдеще американците ще вземат поука от тая случка. Това е голямо нещастие. Сега има и добрата страна. Това има възпитателна страна върху бялата раса. Защото ние мислим, че ние сме господари на положението. На някои неща ние сме господари, а някои неща не сме господари. Всеки ден говорят за открития, но най-важното ние не сме открили. Ние не сме открили законът: По кой начин човек може да бъде щастлив. Можеш да си предполагаш, че можеш да бъдеш щастлив, но не са открили по кой начин човек може да бъде щастлив и да задържи това щастие. Никой не е открил по кой начин може да добие човек вечния живот. Вие не сте открили закона на младостта в себе си. Човек остарява. Ходил е като млад. Като остарее, чуди се как е дошъл до това. Не вярваш, че ще остарееш, а пък при това остаряваш и краката ти не държат. Един ден един много умен стар човек ми казва: „Какво съм се вдетинил! Седя някой път и приказвам за неща, уж че съм ги правил, уж че съм ходил някъде, а пък никъде не съм ходил! Струва ми се, че каквото мисля, го правя. Мисля, че съм ходил на разходка, а пък не съм ходил никъде. Уж, че съм ходил на Витоша, а пък не съм ходил. Аз си седя в къщи. А пък сега оглупях, раздвоил съм се. Мисля, че всичко мога да направя като в детинството, а пък като стана, виждам, че краката ми не държат. И пак клекна, и не зная къде е причината. Като стана, виждам, че в мен ще дойде нещо. И все отлагам! Ще реча да направя нещо и казвам си: „Това си го преживял!“ – Реча да направя друго, и пак си казвам: „И това си го преживял!“ – Какво трябва да правя тогаз? Дойде ми: „Трябва да

умреш!“ Казвам си: „Как така?“ Току дойде тая мисъл. Казвам си: „Да умра, да ме турят в гроба, да ме заровят там, че да ме ядат червеите!“ А пък той е от високо произхождение! И се чуди той и казва: „Как така, да ме заровят в земята?“ Нещо му казва: „Трябва да умреш!“ – „А пък не съм умирал! Присъствувал съм като умират. Тежка е тая работа. Мъчи се, не може да излезе лесно!“ – Това е сега външната страна – неразбрана. Смъртта е едно ограничение. При смъртта ти не си свободен да правиш каквото искаш. Ти ще правиш каквото те искат. Смъртта ще дойде. Тя е един голям бирник. Каквото си спечелил ще го предадеш. Нито пет пари не дава за тебе! Ние казваме: „Няма какво да се прави. Ще се мре!“ Защо трябва да умираме? Понеже не слушаме, понеже не изпълняваме ония велики закони, затова трябва да умрем, за да се научим. И при това, при сегашните условия ние туряме причините вън от себе си. Ние казваме, че еди-кой си е причината. А пък то причината е някъде другаде. Питам сега: В живота, когато някой човек обикне парите, злото в обичта към парите ли е? Не е лошо, това е в реда на нещата. Ако ти обикнеш едно дърво, злото не е в обичта, която имаш към дървото. В какво седи злото? Желаеш да направиш добро,: да пренесеш някого през една река. Де е злото? Това е самоотричане. Носиш го този човек. Той уповава на тебе. А пък ти дойдеш до средата на реката и го хвърлиш в нея и той се измокри. Къде е злото? Злото не е, че пренасяш този човек. Че го хвърляш в реката, там е злото. И ние съвременните хора сме толкоз умни. Разправят един анекдот за едно магаре, което слугувало на господаря си. Един ден то било натоварено със сол. И влиза в реката. Понеже товарът бил много тежък, клеква в реката. Докато се дигне, солта се стопила и става и вижда, че олеква му нещо. Значи му дохожда на ума, че като клекне във водата, товарът олеква! Почва да се чуди господарят. И друг път когато това магаре идва до реката, клеква в нея. За магарето добре, но за господаря не е добре – отива солта! Мисли какво да направи. Магарето носи сол. Казва си търговецът: „Клеква магарето и отива солта. Трябва да се почне търговия с вълна. Със сол не върви. А пък като клекне във водата няма да се топи вълната.“ Един ден натоварил магарето с вълна. И клеква магарето във водата, и не може да стане вече. Докато е било натоварено със сол, със захар, работата е лесна. Щом е с вълна, не върви! Та американците сега са дошли до вълната. И понеже ние сме на противоположния полюс, трябва да вземем поука от това. Ако един ден реките Охайо и Мисисипи на човека излезат вън от бреговете си, той ще каже: „Защо е това нещастие?“

Сега трябва да се помага. Хубаво е, че тия хора са мобилизирали цялата си войска; всички тия хора отиват да помагат. Казват: „Направихме каквато и да е погрешка. Трябва да се помага сега.“ Цяла Америка е мобилизирана и сега отива да помага. Туй е хубавото сега, за да мине това нещастие.

Та всеки един от вас трябва да се мобилизира. Ние казваме, че човек трябва да учи. Ученето подразбира, че в живота има една опасност и само чрез учене, и чрез служене на Бога ние можем да избегнем големите опасности, които ни очакват в живота. Опасности има навсякъде: можеш да си изкълчиш крака, можеш да си изкълчиш ръката, можеш да си осакатиш очите, ушите, стомашната система, дробовете, главата. Навсякъде има възможности! Трябва един разумен живот! Чрез един разумен живот можем да се запазим. Да има нещо, което да ни пази! И когато аз говоря за Любовта, аз подразбирам оная сила, Любовта е ония условия, при които можем да живеем, дето нещастия не стават. Някой от вас ще каже възражение: „Мен колко ми е патила главата от Любовта!" От безлюбие е това! В Любовта няма страдания! Ти като изгубиш Любовта, тогаз ти казваш: „Аз залюбих някого и знаеш ли какви страдания имах?" – В Любовта не може да има страдания. В Мъдростта не може да има страдания. И в Истината не може да има страдания. Те го изключват. Ти казваш: „Много пострадах за Истината!" Истината никакво страдание не произвежда. И Любовта никакви страдания не произвежда. И Мъдростта никакви страдания не произвежда. И ако страдаме, причините са другаде – трябва да ги изясним. Щом сте в непослушание, в разрез с Любовта, страданията ще дойдат. Щом сте в разрез с Мъдростта, страданията ще дойдат. Щом сте в разрез с Истината, страданията ще дойдат. Законът е такъв. За когото и да е, е така! Всяко страдание в нас, каквото и да е, зависи от онзи разрез между нас и Първата Причина – Бога! И туй, което става – има някои неща, за които не сме отговорни. Много пъти в нас има склонности, има желания, които не са наши. Ние участвуваме в своя личен живот, участвуваме в семейния живот, в обществения живот, в народния живот, в живота на цялото човечество. Каквито печалби и загуби имат те, турят и на нас. Някоя си жена Ева в рая съгрешила и цялото човечество носи последствията. Но това е един колективитет. Ония последствия на една погрешка в рая трябва да се плащат. Всяка година току погледнеш една партида трябва да се плаща. Ти казваш: „Аз нямам нищо!" На общо основание ще плащаш! Но същият закон е и за общите блага, които са придобити. За Ева ти си страдал. Когато един ден Ева изправи живота си и придобие блага, тогаз и ти ще имаш блага. Тогаз ще дойде някое благо в тебе, което не си сънувал. Има наследствени черти, майка ти, баща ти са живяли добре, гениални са били. Тия дарби ги унаследяваш, без да си се трудил ти ставаш гениален. Та трябва да се свържете вие с природата, да дойдете в послушание, за да имате блага. Тогаз дарбите от природата ще протекат, и нещата даром ще ги имате. Христос казва на едно място: „Даром сте взели, и даром давайте!" Нещата сега даром не вървят. Парите не са даром. Светлината, въздухът са даром, но всичко не е даром. Следователно, в този свят, в който всичко не е даром, не може да се живее щастливо. А пък дарованието подразбира, че трябва да има изобилие. Вие

искате да живеем наблизо. Казвам: Да не сте наблизо, ако искате да живеете добре. Между вас трябва да има разстояние такова, каквото е между земята и месечината – 250 000 км – най-малкото разстояние е това, което трябва да има между вас. И тогаз отдалеч добре се живее. Вие всички искате да бъдете наблизо. Близо и далеч, то зависи от бързината. Това, което светлината може да направи за 10 минути, на една биволска кола ѝ трябват милиони години, за да го направи. В една секунда светлината извървява 300000 километра. Колко време ти трябва, за да изходиш това пространство като човек? Тя като пътува 300000 километра в една секунда, то колко ще изходи за една минута, т.е. за 60 секунди? (18 милиона километра). Това, което светлината изхожда за 8 минути колко е? Тя за туй време изминава едно пространство от 92 милиона мили. Ако ние пътуваме това пространство с най-бързия трен, който взема 100 километра в час, ще ни вземе 250 години! Някои искат да имат постижения. Аз ви казвам, какви ще бъдат вашите постижения: „Трай коньо за зелена трева!“ Една работа, която природата постига за 8 минути, на тебе ти трябват за нея 250 години. А пък това, което природата прави за една година, ти за колко милиона години ще го постигнеш? На тебе ти трябва цяла вечност.

Сега как ще се оправи животът? Синът трябва да бъде в съгласие с баща си. Земята трябва да бъде в съгласие със Слънцето. Месечината трябва да бъде в съгласие със Земята. Всички трябва да бъдат в съгласие с наредбите, по които е направен светът.

Вие сега се спирате и казвате: „Виж другите хора как живеят?“ Вие сте чудни! Казвате: „Виж как светът живее! Как са облечени!“ Нямате разсъждение! Мислите ли, че едно магаре, което е натоварено с икони и кръстове, че то като носи образа на Христа, то прилича на Христа? Мислите ли, че магарето, което носи икони е религиозно. Мислиш ли, че ако натовариш ума си със свещи и икони, че ти си религиозен? Не, вие сте в положението на магарето. Можете да се кръстите, но какво от това? Някой казва за някого: „Той прилича на Христа!“ Казвам: Носи иконите на гърба си! Казват за мене: „Той достигнал до Христа, Той прилича на Христа!“ Приличам на Христа, но още не съм висял на кръста. Оная задача, която Той е направил аз не съм я направил още. Не съм дошъл още да изкупя греховете. Казва някой за мене: „Той прилича на Христа! Да го слушат хората!“ Какво ще ме слушат хората? Или какво ще ви слушат вас? И вие искате да ви слушат! За какво ще ви слушат? Какво сте дали на света? Ти казваш: „Ама аз се моля!“ Че кой не се моли? Ще учиш! Да се молиш е хубаво, то е в реда на нещата, но за да вярват в тебе, какво сте дали на света, какво сте направили?

Сега не ви говоря за обезсърчение, но това са наши заблуждения. По този

път не можеш да вървиш, така да се мисли, не може. Някой казва за мен: „Той прилича малко на Христа!“ Аз съм ги слушал. Казвам: Бих желал да приличам на Христа. Не че е лошо, но да го правя това. Христос се отличаваше с това, че като имаше високото богатство придобито, дойде, че го раздаде на хората. Апостол Павел казва: „Той, който беше богат, раздаде всичкото си богатство и живота, който имаше и всичката си слава и величие, и беше дошъл да живее между хората, за да помогне на тия хора“. Някой казва: „Аз съм жертвувал 10–20 000 лева“. Ще ви приведа тогаз един анекдот, има го във вестниците. Не зная колко е верен този анекдот, но много добре е скроен той. Няколко апаши, които загазили, намислили следното: Един шоп носел около 200 килограма масло. По 50 лева килограма, то са доста пари. Отиват двама апаши при него като търговци, спазаряват се за цената на маслото и му казват: „Но ние имаме още един ортак – свещеник. И той ще ти плати.“ Дават му малко капаро. Пишат на свещеника и турят в писмото банкнота от сто лева и казват му в писмото: „Дядо попе, този човек е малко смахнат. Чети му една молитва. Ти като четеш и той започне да ти говори за масло, чети му, дано да му се помогне“. Отива той при свещеника. Свещеникът като прочита писмото, казва: „Ела синко!“ Завежда го в църквата, туря му на главата епатрахиля и почва да чете. Минава се половин час. Шопът казва: „Дядо попе, с четене няма да стане тая работа. Трябва да се плати маслото“. Попът пак чете. – „С четене няма да стане. Четенето е много добро, но маслото трябва да се плати“. Чуди се сега свещеникът. Той е изигран. Ние сега седим и с епатрахиля четем. Шопът казва: „Не, с четене няма да стане тая работа!“ Погрешно схващане имаме ние за живота! Това е попско схващане и шопско схващане. Попът мисли да чете, но шопът не иска да му се чете. Попът мисли, че като тури епатрахиля, парите ще дойдат, а пък те не идват сега. Неразбрана работа.

Много пъти, след като съм говорил, някой казва: „Учителю, как трябва да се живее?“ Или „Какво трябва да правим?“ Какво мога да ви кажа? Ти си се влюбил в някого, трябва да знаеш да говориш. Влюбиш се в някого – трябва да знаеш да пишеш. Щом се влюбиш, става една промяна в тебе.

Оная мома, която е влюбена е хубаво вчесана, измита, приградена. По-напред е била недоволна. Сега добива едно ангелско лице. Лицето ѝ добива един хубав цвят, също и очите ѝ са други. Тя знае как да гледа. Вие вижте влюбената мома. И аз бих желал да съм влюбен, както момите са влюбени. Какво благородно нещо има! Но като изгубим своята Любов, казваме: „Животът не струва“. Да, без Любов, животът не струва.

Та онова, великото в света е Любовта. Че ти като се влюбиш, то е Бог, Който се проявява чрез нас! Ние мислим: „Къде ще му отиде края, като

съм се влюбил!“ И ние почваме да икономисваме Любовта си. Щом вложиш икономия в Любовта, отиде всичкото! Любовта не търпи никакви икономии! Ти казваш: „Чакай този да любя така, онзи – така!“ – Не, на всички ще дадеш даром, на всички изобилно, и никаква икономия няма да туриш в Любовта! Казваш: „Къде ще му отиде края?“ Никакъв край няма да има! Едно начало ще има! Ти казваш: „Хубаво! Ще се качат на главата ти!“ Че ако ти имаш Любов, хората ще седят на 92 милиона мили далеч от тебе! Ти ще бъдеш такъв огън! Мислиш ли, че ти можеш да отидеш лесно до слънцето и да влезеш в него? Някои учени хора казват, че то има 6000 градуса топлина на повърхността си, а пък някои считат че има 25 милиона градуса топлина вътре. Какво ще правиш ти при слънцето при такава негова топлина?

Ти като дойдеш в Любовта, разрешаваш всичките въпроси. Ти ще бъдеш свободен. Ти казваш: „Ще се качат всички хора на главата ми“. Кой ще се качи? Не, не могат да се качат хората на гърба ми, аз ще бъда свободен. Като падне земята на слънцето при такава топлина, то цялата земя ще се стопи и няма да има никаква тежест. Ние съвременните хора мислим, че като дойде Любовта, ще имаме нещастия. То е статичната Любов. Едно неразбиране, едно невежество е това. Това е наше идолопоклонство. Ние падаме пред идола и се кланяме: „Ваале, Ваале!“ Знаете ли, какво значи Ваал? Нищо не се постига с този Ваал! Онзи, който може да снеме огън от небето, той е важен. Като дойде Любовта, тя произвежда огън. Любовта е огън. Същественото в Любовта е огън. Там, дето има Любов, там дето е огънят, там дето сърцето тупти, там дето мисълта и чувствата работят, там е Господ! Признакът е това! В този път трябва да вървите!

Сега аз искам да ви говоря. Защото мога да ви говоря и ще кажеш: „Объркахме се“. Не искам да ви обърквам. Не искам да ви туря като един петел в кълчища. Съвсем ще се объркате тогаз! Ако туря петел в кълчища, със своите мапмузи съвсем се обърква и не може да кукурига. Аз съм виждал някои петели така оплетени, че горкият като погледне в кълчищата, клъвне, но какво ще клъвне, ония кълчища? И той гледа и се чуди на себе си. И аз трябва да отида и да извадя кълчищата. Кълчищата е оная много дълбока мисъл и ти нямаш начин как да се разплетеш от кълчищата. Не влизай в кълчища! Цялото човечество сега е в кълчища, оплетени са краката му. Та ни най-малко не искам вие да се оплетете.

Разрешението на въпроса е: Учене и служене! Служене на Бога. А пък в служенето ние ще имаме вече един опит. Като служиш, ти ще опиташ нещата. А пък в резултата, който ще добиеш, там е щастието. То е резултат на Учението и Служенето. Ние трябва да знаем в какво седи щастието. Щастието не трябва да бъде отпред тебе, но отзад тебе! Защо щастието

отподире ти трябва да върви? Ако върви пред тебе, ти никога няма да го постигнеш. То трябва да те търси, а не ти него. Но ти трябва да търсиш Любовта. Но ти трябва да търсиш резултатите на Любовта. Резултат на Любовта, това е знанието. А пък знанието може да се добие чрез учене.

Ако двама души се обичат, как трябва да се обичат? Те трябва да бъдат свободни. Единият, който обича, ще каже на другия: „Всичко, каквото аз имам е на твое разположение“. И другият ще каже същото: „Всичко, което аз имам, е на твое разположение“. За да се обичат, законът е такъв. Каквото всички имаме, то трябва да бъде на наше разположение. И Бог, Който обича всички ни, същият пример дава. Бог казва: „Всичката природа е на ваше разположение“. Но дотогаз, докато Го обичаме. Щом не Го обичаме, веднага тая врата се затваря. Ние всеки ден отваряме и затваряме вратата. Аз гледам сега, наблюдавам. Дойде някой при мене, посрещна го, помогна му. Има той добро мнение за мене. Весел е. При най-малкото недоволство, като не дадеш каквото иска, виждам по лицето му, че се е развалило мнението му по отношение на мен.

Някой вярва в тебе. Ти имаш едни отношения. Не вярва в тебе. Ти имаш други отношения. Говори добре за тебе – ти имаш едни отношения. Не говори добре за тебе, ти имаш други отношения. Някой казва: „Търпение“. С търпение тая работа не става.

Аз искам да ви кажа: Вие сте направили един дълг и при тия условия, при които живеете, вие никога няма да изплатите дълговете си. Ти казваш, че си заборчлял и имаш да даваш 2 милиона лева. А пък ти си чиновник, който имаш 30000 лева приход на година. За колко години като спестяваш половината от заплатата си – 15000 лева ще можеш да изплатиш дълговете си от 2 милиона лева? Да направим сметка. А пък тия два милиона си имат своята лихва и те растат. А пък като дойде Любовта, тя опрощава всичко. Защото този дълг, тия неща са фиктивни. Казваш: „Имаш да ми дължиш два милиона лева“. Откъде имам да ти давам два милиона лева? Дал съм дума. Думата е важна. Казваш: „Изяде ми парите“. Че парите аз не съм ги изял! Че как съм изял парите? То е голяма лъжа! Казва някой: „Изяде ми парите! Изяде ми къщата!“ Че как съм изял къщата му? Къщата му е там. Ти казваш: „Той ми развали живота!“ – На мен ли остана да разваля живота ти? Казваш: „Развали ми живота.“ – Крива философия, лъжа от единия край до другия. Ти казваш: „Изяде ме, опропасти ме!“ Никой не може да те опропасти. То са заблуждения на нашето умствено схващане. Че има нещо, аз не отричам – другаде седи опропастяването. Не е до парите.

Привеждал съм този пример: Един голям скъперник банкер в Америка

пет пари не дава на никого. Най-големият скъперник. Отива една красива мома, американка, магнетична. Знае къде му е слабостта, поглежда го, усмихва му се малко, и този банкерин никога не е виждал да му се усмихва някой така. Тя се приближава, помилва го, потупва го. Той като войник казва: „Какво ще кажете? Каквото ми кажете, аз съм на ваше разположение." И отваря касата. Затупва му сърцето. Милиони има той. – „Заповядайте! Аз съм на ваше разположение!" И като излиза тя, той въздъхва и си казва: „Животът има смисъл!" И всеки ден гледа навън да не би да иде тя. Ще кажеш: „Глупав е!" Не е глупав този човек. По-учен е сега! Сега е влязла една свещена идея в главата му. По-рано е мислил за пари, а пък сега за момата. Той тръгва с нея и тя го води. Облече се той и тя го води от къща в къща и казва: „Трябва да се помага на тия хора." Той е подир нея и помага. Той казва: „При всички бедни с нея отивам, навсякъде, но без нея никъде не отивам". С Господа, с тая красива мома навсякъде можеш да отидеш, но с Господа! Но без нея, не! Има нещо в нея!

Ти казваш: „Ти вярваш ли в Господа?" Не е въпросът там. Като дойде Господ банкеринът ще се отвори, всичко се отваря. Да му показвате само Неговия образ, не се лъже. Той трябва да дойде, да се запали сърцето му. Господ е идвал при вас много пъти, но вие сте спали. Аз не отричам. Идвал е Господ. И Той понеже ви обича е казвал: „Нека си спят тия деца. Като дойда втори път". Като дойде втори път, пак спите. Казвате, че Той е идвал. Идвал е, но в съзнанието си вие сте спали, не е било будно съзнанието ви. Дойде и замине! Дойде и замине! Сега искам не да се събудите един ден и да се усещате неразположен, но като дойде Господ, трябва да сте се наспали вече и така да Го чакате, както този банкерин чака тая млада мома. И като Го погледнете, в сърцето си да имате това разположение да служите на Господа. Сега не искам ни най-малко да хвърлям сянка върху вашите молитви и върху вашите стремежи. Всичко това, което правиш, аз не го зачеквам. Аз зачеквам сега новото положение, което имаме сега. Как сме живяли в миналото, оставам го. Новото в живота е важно. Казано е: „Дойдох да им дам живот". После е казано: „И това е живот вечен, истинският живот, Благото – да познаят Тебе Единаго Истинаго Бога и Господа Исуса Христа, когото Си изпратил". Ти казваш: „Аз го знам това". Много хубаво, че го знаеш. Аз не споря. Може да имате тая опитност. Не говоря за неща, които знаете. Можете да знаете още повече. Ако имате тая опитност, аз се радвам. Не казвам, че нямате. Но сега този огън не трябва да го държим само в себе си, но този огън трябва да мине от вас в другите. Не само едно дърво да се разпали на огнището, но всичките дърва трябва да горят. И не само днешният ден трябва да имате този огън. Този огън, който е в мене трябва да го предам, трябва да мине в другите. Бог изисква това, което ни е дал да премине в другите, а не само да го държим за себе си. Казано е: „Даром сте взели, даром давайте".

Сутринта като станеш, мисли не само за себе си. Мисли за Царството Божие! Сутринта като станеш, казваш: „Светът не може да се оправи!“ Не туряй тая мисъл вътре в ума си. Ти казваш: „Ще се мре“. Не мисли, че ще се мре. Дойде мисъл, че ще умираш. Но тури мисъл, че ще възкръснеш. Дойде ти мисъл, че ще страдаш. Това е вярно че ще страдаш, но тури мисълта, че след това ще дойде радостта. Дойде ти мисъл, че ще боледуваш. Тури мисълта, че след това ще дойде по-добро здраве. Дойде ти някоя мисъл: „Сега ходя в храсталаци“. Тури мисълта: „Тъй е, но след малко ще излеза на правия път“. Някой ти казва: „Ти си на кривата страна“. Кажи: „След няколко часа ще бъда на правата страна“. Някой ти казва: „Ти си невежа“. Кажи: „Така е засега. Но очаквам много голямото знание.“ Най-големите блага са сега! Сега аз не искам да ви туря в една мода. За мене вярата трябва да произтича от Любовта. А пък Любовта трябва да произтича от Духа. Аз по-нататък не бутам. Вярата трябва да произтича от Любовта. Надеждата трябва да произтича от вярата. Самата вяра и надежда трябва да произтичат от живота, а пък животът иде от Бога. Ти казваш: „Да имам вяра“. Ти не можеш да имаш вяра, докато нямаш Любов. Ти не можеш да имаш Любов, докато Духът не е почнал да действува. Духът е Който носи Любовта! Любовта е плод на Духа. Духът е, Който произтича от Бога! Те са двата полюса. От единия полюс иде светлината – условия са това на живота! А пък от другия полюс иде самият живот! Резултатът на Любовта, това е животът. Че живеем, това показва, че извън този живот има една Любов, която ние трябва да получаваме. И от тая Любов ние възприемаме малко живот. И когато дойде голямата Любов, която произтича от Духа, ние ще имаме онзи новият живот сега!

Та казвам: Сега ще ви кажа една нова песен. Аз казвам така: В детството е скрито Царството на духа в човека!

Всяко плодно дърво, що расте в него,

Носи плода на живота – живота на младостта.

Дърветата, които растат в това Божие Царство,

Те носят младостта!

Нали е казано: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие!“

Ще носим Царството Божие,

Но трябва да станем наследници

На това Царство.

В детството е скрито Царството на Духа в човека.

Всяко плодно дърво в него

Носи живота на младостта!

Божията Любов носи пълния живот! (три пъти.)

6 ч. 28 м.

Гимнастически упражнения.

Слаб вятър. Облачно. Вали скреж.

XVI година.
10 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 3 февруари 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1937_02_05 Естествена хладина и топлина
лекция пред специалния клас

ЕСТЕСТВЕНА ХЛАДИНА И ТОПЛИНА

„Отче наш“
Пишете върху темата: „Силата на човешката мисъл“.

Кокошото яйце има ли сила? Кои неща имат сила? Яйцето след като се излюпи придобива своята сила, започва да расте. Може ли да има богатство там, дето няма мисъл? Изреченията и думите са камъни, които трябва да се поставят на своето място. Ако всяко нещо не се постави на своето място, тогава то остава неразбрано. Вземете, например, две противоположни неща: водата, която е мека по своето естество, откъде добива своята твърдост щом стане студено? Сгъстява ли се водата? Оказва се теоретически, че когато телата замръзват, те се свиват; а водата когато замръзва, тя се разширява. Можем да кажем, че водата при замръзването се разширява и при това се втвърдява. Откъде произтича твърдостта й? Защо ледът на слънчевата светлина и топлина се стопява и смекчава? Откъде произтича мекотата на леда? Значи студът е твърд, а топлината е мека. Следователно, студът придава твърдост на водата, а пък топлината й придава мекотата.

Например, защо циментът, щом го размесят с вода, която след известно време се изпарява, се втвърдява? Най-първо той е във вид на прах; когато се тури вода, той се размеква, става на каша; щом се изпари водата, той се втвърдява. Откъде се взема това сцепление при цимента?

В сравнение с миналото сега вие сте доста учени хора, но доста разбърквате цимент с вода, туряте краката си в тази каша и те се циментират. Често се циментират твоите мисли, твоите чувства и казваш, че усещаш нещо кораво вътре в себе си. – Направил си някакъв опит, който не е научен.

Човешките чувства могат да се втвърдят така, както водата се втвърдява и могат да омекнат тъй, както ледът омеква. Първоначално всички неща са били меки. Сега имате твърда материя, но първоначално твърдата материя е била жидка. Всички предмети са били жидки, а сега са твърди. Аз няма да се спирам върху твърдостта, но ще ви задам друг един въпрос: кое е онова, което образува мъглата? Защо някой път мъглата пада на земята и не се вдига, а седи? Научно как се обяснява образуването на мъглата? Нали за водната пара казват, че се вдига нагоре? Такава въздухообразна пара е и мъглата, по-лека е от въздуха, но защо не се вдига нагоре, а седи по земята? Понякога, когато й скимне, тя току се вдигне и

иде някъде, където пак образува пластове и току засенчи Слънцето. Понеже малките частици се разделят, парата образува две противоположни сили. Когато електричеството горе и долу е отрицателно, тия две сили се сблъскват, тогава противоположното електричество наляга върху долното и всяка частица се държи за земята. Когато електричеството горе стане отрицателно, а долу е положително, отрицателното електричество отива при своя възлюбен – положителното електричество – и завлича всички капки отгоре в пространството. Тогава как ще обясните ясното време?

Следователно, щом във вас има мъгла, законът е се същият, както в Природата. Щом в човешките мисли и чувства има мъгла, електричеството горе и долу е еднакво, става отблъскване и тогава между вашите мисли няма хармония. Щом има противоположни течения, ще има мъгла; щом няма противоположност във вас, веднага ще се яви ясно време. Тогава можем да извлечем за Земята следното приложение: за да отмахнеш едно тягостно състояние в себе си, трябва да измениш полюсите на Живота.

Ако два полюса се привличат, те имат различно електричество. Ние казваме, че северният и южният полюс се привличат. Но във всяка една частица, във всяка една молекула има северен и южен полюс. Тия полюси колко са отдалечени един от друг? – Няма никакво пространство между тях. За да отидете от Северния полюс на Земята до Южния, трябва да пътувате много дълго и ще минете през екватора. Във всяка една частица силите са поляризирани, т. е. тя има два полюса и те имат същите свойства, както и Земята.

Та сега, превеждам този физически закон: ако мъглата седи и се усуква в нашия двор, ние можем да поляризираме електричеството отгоре, можем да примирим силите и за половин час мъглата ще се вдигне. Една дума трябва да се каже и мъглата ще се дигне. Но трябва да знаете какво да кажете.

Има един такъв анекдот: някой си пожелал да има такава сила, че да плаши Дявола в света. Той му казал, че за да придобие тази сила, трябва да намери някоя хубава мома и да се ожени. И действително, намерил той тази хубава мома, оженил се за нея, но тя започнала така да го изтезава, че той се чудел какво да прави. Един ден, тя отишла на кладенеца и за да се освободи от нея, той я бутнал и тя паднала вътре. Казал тогава: „Освободих се от нея!“ Но след половин час гледа, че от кладенеца излиза Дяволът побелял и хуква да бяга. Пита го: „Защо бягаш?“ – „Влезе вътре една жена, но дори и половин час не можах да я търпя!“

Та и ти сега, когато искаш хората да не се карат, ще казваш: „Жена ми иде!“ Разболял се някой; „Жена ми иде!“ – ще кажеш. Навсякъде, където ходиш, ще казваш: „Жена ми иде!“ и всичко ще се урежда. Сега вие може да направите аналогия и да кажете: „Колко са лоши тия жени – за половин час от тях побелява главата!“ Въпросът не е там. Този човек не е знаел скритите сили в неговата жена. Защо го биела? Защото не е бил способен да разбере.

Някой учител казва на неспособния си ученик „тъпак“, а когато работи със способен ученик, приятно му е и го поощрява. По някой път и вие се възмущавате. Природата понякога се възмущава от вашето невежество, а вие роптаете и казвате: „Защо животът е така устроен, защо е така в Природата?“ Това не е философски въпрос. „Защо така е направен светът?“ – Този въпрос няма приложение. Например, направена е една машина. – „Защо е направена тази машина?“ Оставете въпроса защо машината така е направена, но вижте нейното приложение. Ти казваш: „Защо краката са два, ходенето с тях не е така устойчиво“. Че колко крака искаш? Преди всичко, не е практично да имаш повече крака. Ако имаш сто крака, ще ти трябват сто обуща. Ако петдесет чифта обуща са по 500 лева или по 300 лева, колко ще струват? Даже и да ги турим по 100 лева, ако са 100 чифта, ще струват 10 000 лева. При сегашните условия това не е практично. От чисто икономично гледище много по-добре е да имаш два крака – ще дадеш 200 лева и ще купиш едни обуща. Някои животните имат десет, някои осем, някои шест крака. Това е един опит на Природата. Тя е имала причини, за да постави толкова крака на тези същества. Но да не се спираме върху тях...

Сега, щом мисълта ти не работи, мъгла има в теб, т. е. има противоположни сили, които се отблъскват. Човек не е напълно поляризиран. Например, между ума и сърцето ти няма съгласие, което означава, че и умът е положителен, и сърцето е положително. Щом умът и сърцето са положителни, винаги се раждат мъгли и тогава ти не знаеш какво да направиш – отлагаш, отлагаш, отлагаш. Сега, как бихте приложили този закон? Можете да направите опит дали мъглата отвън може ли да се вдигне. За да се стопли този салон, колко време трябва? За да го стоплим с тия печки, трябват седем-осем часа.

Да вземем числото 100. Представете си, че това са сто лотарийни билета. Един от тях печели. Питам: ако тия билети ги турите в една торба, може ли да кажете след колко бъркания ще извадите печелившия билет? Да кажем, че печели номер 50; възможно е при първото бъркане да го извадите, а може и след петдесет бъркания. Може след едно, две, три четири бъркания, но непременно след стотното ще извадите билета, който

печели. Може ли тогава да предскажете на кое бръкване ще го извадите? Бръкнете веднъж – виждате, че не е числото 50; бръкнете втори път – изваждате числото 4 или 5; може да извадите числата 67, 89. От какво зависи кой билет ще извадите? Ще ви кажа една нова теория: всяко число има свое напрежение, има свой магнетизъм, има и свое електричество. Следователно, ако знаеш кой номер печели и туриш този магнетизъм в ръката си, с бръкването си в торбата ти ще привлечеш туй число и ще извадиш този билет. То ще се привлече както железните стърготини се привличат към магнетизма. Ако разбираш силата на този номер, проектирай я в ръката си и този номер ще бъде изтеглен. Ако не я проектираш и бръкнеш, няма да го изтеглиш.

Този закон е поставен в действие и в окултната наука. Това, за което човек мисли, става. Това, което мислиш, има сила и тази сила може да излезе през теб навън и да се реализира. Това, което не можеш да мислиш, не можеш да го проектираш през себе си и то няма да се реализира. Ще обясня какво в този закон се има предвид под израза „ако ти мислиш“. Някой човек казва: „Аз мисля“. Но тази мисъл трябва да роди нещо. Например, ако ти мислиш, че си посял едно кило жито, т. е. мислено вземаш от хамбара житото и мислено го посяваш на нивата, какво ще придобиеш? Най-първо, за да реализираш една мисъл, ти трябва да мислиш за нея, после трябва да я почувстваш, след това трябва да я направиш. Ако извадиш житото и го посееш на нивата, това ще бъде мислене, чувстване и действие и тогава туй жито ще даде своя плод. Това е реализиране – не само да мислиш за житото, но трябва да направиш нещо за него.

Друго едно противоречие, което може да се яви, е следното: например, едно семе е паднало много плитко – едва е покрито с половин сантиметър с пръст, а друго е покрито с повече пръст – по-дълбоко е паднало. При една студена година семето, което е покрито с малко пръст, по-скоро израства, но понеже няма дълбоки корени, измръзва, попарва го сланата. Онова, което изниква по-късно, идва навреме. Някой път се случва обратното: онези, които са дълбоко заровени, изгниват, не могат да порастат. Казвам: има едно средно положение – нито много плитко, нито много дълбоко. Тогава ще пренесем аналогията: нито плитко трябва да сееш, нито много дълбоко.

Сега, вие как се учите да ядете – колко хляб отчупвате и туряте в устата си? Този закон вие почти го знаете. Някой път отчупвате голяма хапка, туряте я в устата си и едва можете да си обърнете езика, за да я сдъвчете. Не е потребно да туряте големи комати в устата си, може хапката да е съвсем малка. Същият закон е и за стомаха: ако турите в него повече храна,

отколкото трябва, той не може да работи. Не, ще туриш толкова храна, колкото може да се сдъвчи.

Онова положение, при което можеш да мислиш, онова положение, при което можеш да чувстваш, онова положение при което можеш да действаш, да работиш – това са норми, това са нормални състояния, които не изменяйте. Понякога имаш някаква мисъл – искаш нещо голямо, грандиозно. Какво ще правиш с една грандиозна мисъл? Да допуснем, че можете да напишете книга и да обясните как е създаден светът. Теоретически как ще го направите? Че вземете кой да е морски охлюв и вие ще видите как е създаден светът. Той има табела на гърба си – гърбът на охлюва показва как е създаден светът. Също така, когато се образува вихрушка и се върти нагоре, и тя показва как е създаден светът.

Тогава се заражда въпросът дали вихрушката мисли. Добре, да вземем следното: аз въртя този молив; моливът мисли ли, когато се върти? Ръката мисли ли, когато се върти? Туй движение показва, че зад него има една сила сега – самото движение не мисли, но друго Същество мисли. Зад вихрушката, която се върти, има една мисъл, която я е образувала – движението ѝ не е произволно. Следователно, всяко едно механично движение в света се дължи на една разумност, която е зад него. Да допуснем един прост пример: ако турите в тази соба дърва за горене или хубави въглища, питам топлината еднаква ли ще бъде?...

Сега, често с желанията си произвеждате всички ваши страдания. Не самото желание е причина, но някои са толкова интензивни, че развивате магнетична енергия, сила, която не знаете как да употребите и след това имате неразположение. Да кажем, че отидете в София, нямате и пет пари, но сте си взели билет от лотарията и ви казват, че той печели един милион лева. Ако вземете този милион и минете през София при положение, че всички знаят за тия пари, както има апаши, ще можете ли да ги донесете до Изгрева по вечерно време? Могат да ви причакат десет, двадесет, тридесет, четиридесет души – цял един кошер можете да привлечете. Ако спреш пред кошер с една тава мед, всички пчели ще се натрупат, за да вземат от меда. И ще напуснат тавата едва когато усетят, че няма нищо в нея. Веднъж имах такъв опит: оставих горе една малка медна пита и гледам – стаята пълна с пчели. Чудя се откъде са дошли – около седемстотин-осемстотин пчели бръмчат в стаята. Търся причината и виждам, че е тази пита – медът ги е привлякъл. Първо е дошла една пчела, не зная как е влязла вътре, но съобщава на другите и веднага всички намират стаята. Не оставяйте вашия мед открит, защото пчелите ще дойдат!

Сега, вие имате повърхностни знания при изучаването на Живота. Знаете много работи, учили сте теоретически как да съедините водород и кислород или как се образуват циментените изделия, но е трудно да го направите. Всяко изкуство изисква време, за да се приложи. После, окултната наука изисква приложение. Разбира се, много знания трябват, не само приложение. Аз често ви говоря да употребявате музиката. Трябва да знаеш кои тонове да вземеш и с колко време да ги туриш в една песен. После, трябва да знаеш как да започнеш с тона „до“. Трябва да знаеш колко време да дадеш на тона „до“ – четвъртина, осмина, шестнадесетина или тридесет и вторина. Когато съедините тия тонове по определен начин, ще произведете известен ефект. Ако вземете всички тонове равномерно – да кажем, че имате все половинки, какво ще добиете?...

През идната седмица направете един опит: ако имате някакво неразположение, постарайте се за петнадесет минути да го смените. Извадете часовника си и изменете състоянието си за петнадесет минути. Всичко, каквото знаете, каквото ви дойде на ума, приложете го, но за петнадесет минути да го измените! Вижте дали можете да измените неприятното състояние, което имате. Турете в действие всичко, каквото знаете, каквато философия имате – всичко използвайте! Например, разгневиш се, искаш да кажеш нещо, идва ти желание да се караш; спри се и изведнъж измени разумно това си състояние. Направи така, че не само да не се скараш, но да смениш това си състояние в приятелско настроение. Защото, когато се караш, ти се подхлъзваш, слизаш надолу, а дойде ли приятелски да говориш, ти се качваш нагоре. Когато отиваме нагоре, ние мислим. Когато се хлъзгаш надолу, ти искаш да се хванеш за нещо, защото можеш да се хласнеш някъде. Когато слиза, човек не мисли, а само чувства и казва: „Това ще направя, онова ще направя“. Но той нищо не може да направи. Какво може да направи за петнадесет минути? Светлината за петнадесет минути какво може да направи? – Почти веднъж ще иде до Слънцето и ще се върне, т. е. два пъти ще измине този път. Тя ще изходи два пъти разстоянието от деветдесет и два милиона мили, което значи, че ще извърви сто осемдесет и четири милиона мили или триста милиона километра. За колко милиона години човек ще изходи това пространство?...

Фигура 1.

Понеже египтяните разбираха от геометрия, то и рисуването им е геометрично. Те не са разбрали от перспектива, затова са рисували така. Този, който изучава ъгъла между челото и линията на носа, знае ли какво означава той? Означава нещо – той е почти ъгълът, с който човек насочва своя поглед. Понякога е хубаво човек да тури пръста си между очите – в

началото на носа и така да се концентрира. Разсеяните трябва да турят пръста си на върха на своя нос и да мислят малко. Ще се концентрираш, ще събереш мислите. Ако искаш да съсредоточиш ума си, тури пръста си между очите в началото на носа. Човек трябва да направи определено движение, за да стане обмяна. Ръцете се крайно мощна сила, те са два полюса – в дясната ръка е положителната сила, а в лявата е отрицателната. Следователно, когато събереш ръцете си, между тия сили се образува течение. Когато седиш с ръце отстрани и надолу, тогава ти си във връзка със Земята. Или когато поставиш краката си близо един до друг и ръцете – настрани. Във всяко движение се образуват известни течения. Всяка стойка – това са все различни състояния. Защо на войниците не им позволяват да стоят разкрачени, а с допрени пети? – Те са готови да тръгнат веднага.

Състоянията, които сега имате – радост, скръб, неразположение, в бъдеще ще представляват научна област за изследване. Имате с много работи да се занимавате, Природата е турила във вас цяло богатство. Скръбта – това са израсли тръннаци; тя е едно голямо богатство, но ако не знаеш откъде да минеш, ще се изподереш, защото има бодили и тръни. После, там навсякъде има отровни змии, зверове. Скръбта е нещо необработено – енергия, която трябва да се обработи. Радостта е вече една обработена енергия, Любовта е вече обработена енергия. Злото е необработена енергия. И тъкмо това е въпросът: в Любовта има един вътрешен закон, а в злото няма никакъв закон. В злото има стремеж да се разшири, да обсеби, да завладее всичко. В Любовта има стремеж да повдига, да даде Живот, да направи всички съпричастни на благото, което има. Злото е точно обратен процес.

Някой път ние се намираме в стълкновение със себе си. Когато започвате да се борите със себе си, с кого се борите? Можете с външни хора се борите, например някой ви е направил пакост. Но когато се борите със себе си, кой ви е направил пакост? И според вас, трябва ли човек да се бори със себе си? Няма какво да се борите и да показвате пехливанлък със себе си. Не бива да побеждавате себе си! Като победиш себе си какво ще спечелиш? – Нищо. Казано е: „Не в побеждаването на себе си, но в познанието на себе си.“ В познанието законът е друг. Познавай всичките възможности, които са скрити вътре в твоето естество.

Сега, каква е основната мисъл, какво остана във вас, какво разбрахте? Нали хвърлихме мрежата в морето и хванахме риба? Ще изберем кои да оставим и кои ще върнем. Ще оставим някои, които струват пари – тях ще ги вземем; другите, които не струват пари, ще ги върнем обратно в морето. Онова, което струва пари, то е печалбата на рибаря. Да кажем, че имаш желание да станеш сутрин, за да идеш на работа; събуждаш се в леглото,

но не ти се става, имаш едно неразположение. Или пък станеш, спуснеш краката си долу, но не искаш да се облечеш и казваш: „Да помисля“. Какво ще мислиш в леглото? Питам колко време човек, след като се е събудил, трябва да размишлява в леглото си? Вие как се събуждате? Някой се събуди, обърне се на лявата, после на дясната страна и пак заспи. Или събуди се, обърне се на лявата страна, после на гърба си или легне на корема си. Щом се събудиш и искаш да станеш, какво трябва да бъде положението ти? Трябва ли да седнеш на леглото си и да мислиш, или трябва да станеш, да оправиш леглото си, да се облечеш, да се измиеш и да започнеш работата си? Сега, вие не можете да си дадете мнението, понеже всички имате различни навици. Всеки си има начин на ставане, но на никой човек събуждането и ставането не е меродавно, то е специфично само за него. Когато човек се е разболял, щом се събуди казва: „Боли ме туй-онуй“. Например, най-първо обръща внимание, че го боли крака и казва: „Не мога да се мръдна, не мога да стана“. Някой път го боли главата и казва: „Ако не ме боли главата, щях да стана“. Добре, но и онзи, който няма болка, се събужда и казва: „Няма какво да работя“. Следователно той няма никаква мисъл, няма обект в Мисловния свят. Друг казва: „За кого ще го направя?“ – Следователно той няма чувства. Най-после някой казва: „Какво ще придобия, ако направя това?“ Например, мен често ме питат: „Какво ще придобия, ако пея?“ Казвам: и да пееш, и да не пееш, ще работиш, ами работи на свят! Ти ще пееш, но хубаво пей, не можеш да се откажеш. Ти не можеш да се откажеш да дишаш, но научи се да пееш, че поне издишвай въздуха музикално.

Сега, ще ви наведа на следното: бързото дишане е една слабост. Много медлено трябва да се диша и всяка една вдишка трябва да бъде отмерена. Когато дишаш бързо, това е ненормално дишане. И когато дишаш с пресекулки, и това е ненормално дишане. Дишането трябва да върви музикално. Стани и се научи да пееш хубаво, понеже пеенето е норма на здравето! Дотогава, докато си склонен да пееш, ти ще придобиваш блага отвън. Щом пеенето седи в твоята мисъл, щом седи в твоите чувства, в твоите постъпки, ти си здрав. Щом престанеш да мислиш за музика, ти си болен човек. Щом не ти се пее, ти имаш симптоми на някаква болест. Докато искаш да пееш в мисълта си, ти си здрав; щом изчезне в теб желанието да пееш, няма да се минат ден-два-три, месец и болестта ще се прояви. Не ѝ давай място, попей на твоята болест! Не оставяй цимента да се втвърди около краката ти. Докато е в жидко състояние, изхвърли го навън, освободи си краката, никакъв цимент не оставяй по тях. Никога не оставяйте едно желание или една мисъл, които могат да те циментират. Едно лошо разположение е цимент – освободи се колкото се може по-скоро! Докато е в жидко състояние, освободи се от него! Как ще се освободиш? Ще ви кажа: наливай вода в цимента, за да се размеква,

разреди го, за да не може да се втвърди – наливай, разбърквай, наливай, разбърквай. Какво ще стане с цимента? Ще изгуби свойството да се втвърдява. Ето една философия: туряй вода и бъркай, не туряй повече цимент! Разбърквай с водата малкото цимент, защото ако добавиш още, работата е лоша. Разбърквай, разбърквай докато се освободиш и желанието изгуби своята сила на сцепление. Лошите мисли и желания имат сила на сцепление, не им позволявай да се втвърдят. Щом позволиш сцеплението да стане, тогава ще трябва да работиш с чукове – да трошиш, да чупиш. Но тогава ще се образува болка, защото докато го отчупиш от мястото, ще бутнеш дето не трябва.

Сега, да кажем, че дойде във вас едно безверие. Как ще го лекувате? Това, че си се обезверил, е лъжливо понятие. Обезверил си се, но все пак ти вярваш в нещо. В едно нещо не вярваш, но в друго вярваш. Тогава дръж ума си само онова, в което вярваш, и не дръж онова, в което не вярваш. Някой казва: „Аз не вярвам в това“. Но вярваш в нещо. Някой мост е лошо направен и не можеш да вярваш в него, но има хиляди мостове в света, които са хубаво направени. Не може поради този частичен случай да не вярваш във всички мостове. Другите мостове са добре направени, всички са здрави. Според нас, всеки човек е учен. Има една максима: всеки, който се е родил на Земята така, както сегашните хора, който мисли както сегашните хора, той непременно е умен. Всеки човек, който престане да мисли, не е умен.

Сега, ние казваме, че тъй, както сме родени, възпитани и както живеем, е достатъчно. Ние не обръщаме внимание на Живота, не живеем както трябва. Провеждали ли сте наблюдения в живота си? Къде са вашите дневници? Откакто се е оформило съзнанието ви, нямате и един дневник, в който да сте записвали по три пъти на ден какво е било вашето състояние – сутрин, на обед и вечер. Не зная някой да има такъв дневник. Някои неща са останали в паметта ви, но много сте забравили. Хубаво е да имаш един дневник, когато си влязъл в училището, в отделенията, в прогимназията, в гимназията, в университета, че като погледнеш, да имаш цяла една статистика.

Сега, ние често се спираме върху ред положения, които са резултат на миналото. Понякога мислиш за някоя лоша дума в миналото и се разтревожиш. Всичко, което ни тревожи, все е от миналото. Всичко онова, което ни радва, е от бъдещето. Ние очакваме нещо от бъдещето. Бъдещето, това са умните хора; миналото, това са лошите хора. Миналото е „зад“, бъдещето е „пред“; миналото е юг, бъдещето е север. Тогава вземи нещата от миналото и ги тури на юг! Казват, че по-рано земната ос била перпендикулярна, което показва, че Южният полюс е по-тежък. Южната

страна на Земята е по-тежка, понеже тя имала големи главоболия и ги пренасяла от север към юг. Днес земната ос има това положение под ъгъл. Това са научни теории: оста първоначално била хоризонтална спрямо земната орбита, после започнала постепенно да се издига и сега дошла до 23 градуса. Оста постоянно се издига и колко й е останало още до отвесно положение? Тогава ще имаме човек, на когото главата е горе – Южният полюс ще са краката му, а северният полюс – главата му. Сега човек върви настрани – с глава, наведена настрана. (Учителя показва като върви наляво и с глава, наведена наляво) Така върви Земята. Но тя ще се изправи и стройно ще върви по орбитата си. Сега Слънцето иска да я изправи. Земята е гърбава, приведена е, а то й казва: „Изправи се, искам хубава да бъдеш!" Погрешката на Земята е, че върви малко наведена. Слънцето й казва: „Защо все така вървиш? Ти малко не знаеш как да ходиш". Да, нашата Земя не се е научила още как да ходи. И Месечината се е научила от майка си – като змия се върти ту насам, ту натам, много трудно й е да се движи право. Следователно в окултната наука трябва да поставим Земята в нейното първично състояние. И това, дето не можем да ходим както трябва, се дължи на земната ос. Когато тя се изправи, и ние ще се изправим. Сега е много трудно – и тя ходи наведена, и ние ходим наведени.

Аз съм привеждал в беседите примера за онзи американски епископ, който имал навик да си носи главата наведена наляво. Той имал в енорията си около 500 пасоми и всички те по подражание също си носели главите, наведени наляво... Та затова ще мислите повече за Слънцето, отколкото за Земята. Щом мислиш за Земята, веднага ще се наведеш на 23 градуса. Щом мислиш за Слънцето, твоето състояние ще се измени. Мислиш ли за Земята, това означава, че още нищо не е разрешено, защото най-важните въпроси тя още не е разрешила. Ами че какво е разрешила Земята? Тя първо накарала всички тия същества, които живеят на нея, да дойдат, а после, когато видяла, че много се размножават, взела да ги мори. Земята мяза на онзи човек от анекдота, който се оженил и искал да има деца. Докато нямал деца, той се молел. И понеже децата все ги нямало, един ден го догневяло и казал: „Щом нямам деца, защо ще живея!" Имало до него крина с жито и в гнева си той я хвърлил, зърната се пръснали и всички станали на деца. Че като заграчили всичките! Човекът се видял в чудо: „Тия деца ще ми изядат ушите!" Милиони деца – какво да ги прави! Взел едно дърво и почнал да ги убива. Убил всичките. Едно дете се скрило и започнало да се моли: „ Татко, не ме убивай!"... И така, не размножавайте вашите желания, понеже ще започнете да ги трепете. Ние размножаваме желанията си, но те искат храна и ти ставаш разсеян от многото деца. Не може да се живее с толкова деца, ще изядат всичко, а ти ставаш роб.

И така, Божественото е хармонично. То не е тъй безразборно, както сега някои го разбират. Трябва да има една възможност за реализиране на интересите. За Природата, за Бога всички интереси са еднакво важни – всеки трябва да функционира, да работи и да расте. Човек не е дошъл на Земята да живее за себе си. Много сериозен въпрос е, когато понякога се събирате и разисквате за кого трябва да живее човек и как трябва да живее. Например, вие разсъждавате, че каквото мисли човек, може да го направи. Ако аз съм на вашето място, ето какво ще направя: най-първо ще взема да посея сто стръка жито. Обикновено едно семе, един житен клас може да даде 30, 40, 50, 100, 150, до 250 зърна. Но можем да съсредоточим ума си и със своята мисъл да направим 60 на 90 или на 120. Това е човешката мисъл. Понякога искате да подобрите вашата памет, но това зависи от човешката мисъл. Ако имате хубава, хармонична мисъл, непременно паметта ви ще стане сама по себе си по-силна. Ако мисълта ви не е хармонична, паметта ви ще бъди слаба. Слабата памет представлява нахлуване на повече чувства, а магнетизмът внася повече обекти в човешкия ум. Тогава за какво ще мислиш по-напред, щом не мислиш само за едно нещо. Най-правилното е само за едно да мислиш. В определено време ти можеш да мислиш само за едно и също нещо – това е нормално. В един момент за едно нещо ще мислиш, после за друго ще мислиш, но за две неща едновременно няма да мислиш.

Сега, когато се обезсърчавате, защо не се запитате обезсърчението какво ще ви даде. Разсърдиш се; запитай се какво ще ти даде сръднята. Съмняваш се; запитай се какво ще ти даде съмнението. Понякога казваш: „Не вървят работите!“ Защо не вървят. При голям студ работите не вървят. На Земята има едно състояние, при което нещата не вървят. Има една естествена хладина, при която работите вървят; има една естествена хладина, при която работите не вървят. Има една естествена топлина, при която работите вървят; има една естествена топлина, при която работите не вървят. Това са специфични неща. Това ние наричаме естествена хладина и естествена топлина. Тази естествена хладина ние наричаме здраве – здравословно състояние.

Сега, коя е основната мисъл в днешната лекция? Ще ви дам едно правило, което да приложите за една седмица: когато се храниш и ти дойде желание още да ядеш, прекрати яденето. В момента, когато ти дойде желанието, спри и не яж повече. Направете опит и ще видите какви резултати ще имате. Яденето, колкото и да е сладко, има мярка. Там, дето дойде раздвояването, спри и нито една хапка не вземай повече! Ако не спреш, ще преядеш. Природата всякога ще ти прати едно желание, но ти не чакай да вземеш повече. Например, тъкмо си решил да спреш, донасят някой сладкиш и казваш: „Ха да си хапна“. Не хапвай повече, нека други

да го ядат. Ако аз ви дам една хубава ябълка, която тежи петдесет грама, и хубав хляб и вие ги изядете, а след това ви донесат баница, трябва ли да ядете от нея подир хубавата ябълка и хляба? Няма по-хубаво ядене от ябълката и хляба, баницата е една залъгалка. Ако нямаш ябълка и хляб, яж баница, но щом си ял ябълка и хляб, не я яж.

Сега, вие, когато изучавате окултната наука, идете и вижте как живее светът. Най-първо изучете как живеят хората в света, после се занимавайте с окултна наука. Вие ядете безразборно. Погрешка е това, което сега правят хората по Коледа. Разправяше ми един български свещеник: „Станал съм човек на 60 години и всякога по Коледа, когато съм ял свинско, все съм се разболявал. Но тази попска глава не разбира, гледа – сладки кебапи, хубаво направени, изпечени, че с малко лимон отгоре! Инак свинята грухти, отвън е много непривлекателна, но когато я направят на кебапи, много е привлекателна. И не е бивало изключение да не боледувам по Коледа две седмици. После си казвам: „Няма да ядеш повече свинско месо! Дядо попе, колко пъти стана ти казвам, да не ядеш свинско месо!“ Но пак ям...“

Та сега и вие мязате на този поп – когато дойде Коледа, все ядете кебап. Според мен, когато се разгневи, човек е свинско месо. Когато се обезвери, когато изгуби смисъла на Живота, пак е ял свинско. Всички тия неща са все свинско месо. Когато някой каже: „Много съм неразположен“, казвам: „Ял е кебап“.

Сега, вложете в себе си мисълта следната седмица всички да приложите това: седнете ли да ядете, щом ви дойде мисълта трябва ли повече да ядете или не, спрете там. Ще кажете: „Може да съм изял само десетина хапки“. Спри там, нищо повече! Направете този опит за една седмица, за да видите какво ще спечелите и какво ще загубите. Накрая ще теглим една равносметка за печалбите и загубите.

Сега ви казвам, че в тази торба колкото пъти и да бръкнете, все ще извадите печалбата. Някой казва: „Аз всякога съм сигурен, че ще изтегля билета“. Когато закупя всичките сто билета, няма ли да ми се падне печалбата? Питам сега какво ще спечеля? Аз ли ще спечеля или онзи, който е направил лотарията? В една лотария каква част се отделя за печалба знаете ли? В държавната лотария печалбата е шестдесет процента. Тогава аз мога да наглася този магнетизъм на 60-ти номер и който и да тегли, моят билет ще излезе печеливш. В сегашните лотарии кои билети печелят? Ако аз посея жито, някое зърно ще израсте, друго няма да израсте. Някои зърна, които са паднали много надълбоко, остават, без да израстат. И Природата понякога играе на лотария, но тя не експлоатира.

Колкото й дадеш, тя ще ти го върне, пък и от печалбата ще ти даде. Тя ще ти върне капитала, т. е. семето, което си посял. Всеки човек, който посее една крина, все ще пожъне поне пет – посял една, придобива четири крини в повече. Тогава трябва да знаете закона с кой номер можете да спечелите. В такъв случай защо да не участвате в една лотария, да кажем със сто билета, от които още при разпродаването ще знаете кой печели. Тогава кому ще се падне този билет? При старият начин на теглене на лотарии хората са станали големи шмекери и не трябва да знаят, за да не правят престъпления. Новият начин е по-справедлив.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит Животът.

10-та лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
5 февруари 1937 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

Книги:
Естествена хладина и топлина
Разумните същества (Младежки окултен клас. XVI година (1936–1937). София, 2002)
17 беседи от 25 септември 1936 г. до 26 март 1937 г.
Начало: 05:00

1937_02_07 Първият и последният
утринно слово

ПЪРВИЯТ И ПОСЛЕДНИЯТ

Ще прочета 11-та глава на Евангелието на Йоана, от 1-ви до 27-ми стих. Има много неща в света, които трябва добре да се разберат. Много неща разбирате и много неща не разбирате. Онова, което сте разбрали, е останало назад; онова, което не сте разбрали, е напред. Следователно разбирането е непрекъснат процес, който показва, че човек не стои на едно място. Разбирането не е механичен процес. Казано е: „Да вярваме в Господа". Вярването не е механичен процес. Както в разбирането има движение, така и вярата е процес на съзнателно движение. Ако пътник трябва да извърви 500 километра път за известно време, той трябва да си направи сметка, по колко километра да върви на ден. Не си ли направи точна сметка, времето ще изтече и той ще остане сред пътя. Ако сметката му е точна, той ще стигне навреме, но ще се усети уморен, след което трябва да си почива няколко дена. Какво придобива пътникът? – Придобива нещо. Той се спрял при един хубав планински извор, пил от неговата вода и занесъл от нея на близките си. Водата, от която пил, представя знанието, което човек придобива като пътник в своя дълъг живот на земята.

И тъй, като придобива знания, човек трябва да се подмладява. Всъщност става точно обратното: човек придобива знания и остарява. Значи сегашният човек се товари със знанието, а не се разтоваря. Много естествено, човек не търси начин да изправи погрешките си, но се пита защо е сгрешил и защо греши. Не питай защо си сгрешил и защо грешиш, но питай защо си служиш с белите и черни лъжи. Лъжата е причина за преждевременното остаряване на човека. Казваш: „Аз никога не лъжа". – Днес малко хора говорят истината. Ти се оплакваш от живота – не говориш истината. Казваш, че Бог не те е надарил, нямаш никаква дарба – не говориш истината. Ти не си орал, не си сял, а поглеждаш със завист към нивите на другите хора и казваш: „Моята нива нищо не роди, а нивите на съседите ми дадоха много плод". – Ти не говориш истината. Твоите съседи ораха, сяха, затова имат плод, а ти нищо не работи. Ти говориш лошо за своя ближен, че греши, без да знаеш как е сгрешил. Нямаш право да съдиш! Ти не познаваш правото, не си поставен за съдия. Никой няма право да се заема с работа, за която не се е учил. Преди години бях в едно село. При мене дойде един стар човек да си поговорим, да се оплаче от живота. Първата му работа беше да се оплаче от един селянин, който го излъгал, че знае да стриже. Старецът му казал: „Щом е така, остригай ме". – „Остригa ме, но виж какво направи." Той свали шапката си и какво да

видя? Остригал го на стълби. Срам го е човекът да си открие главата. Принуден е в най-горещото време да носи шапка. Казвам: Не оставяйте да ви стрижат чираци, които не знаят занаята. Ако искате да ви острижат, идете при майстор. Дръжте се за възгледите, които Бог и природата са вложили във вас. Всичко друго, което хората ви говорят, да бъде външно условие. Казано е: „Всичко изпитвайте, доброто дръжте“. Това не значи, че не трябва да вярвате на хората. Ще ги изслушвате, но ще се вслушвате и в себе си.

Едно време заекът имал рунтава опашка, по-дълга от сегашната. Като се разхождал из гората, той срещнал лисицата. Спрял се пред нея и започнали да се разговарят. Тя махала опашката си и той махал своята. Отвреме-навреме заекът поглеждал към лисицата, сравнявал опашката си с нейната, която била по-дълга и по-рунтава от неговата, и запитал: „Защо опашката ти е толкова дълга?“ Тя отговорила: „Откак започнах да ловя риба с опашката си, тя се проточи, стана по-дълга“. – „Как ловиш риба с опашката си?“ – „Много лесно. Отивам на определено място на реката, където има много риба, потопявам опашката си във водата и чакам известно време. Като усетя, че много риба се натрупва на опашката ми, излизам от водата с рибата заедно.“ Заекът казал: „Хубав е тоя занаят. Покажи ми на кое място ловиш риба“. Лисицата го завела на реката, показала му едно място и си отишла. Заекът останал сам и приложил първия урок. Пъхнал опашката си във водата и започнал да чака да се натрупа много риба. Било студено, зимно време. Заекът мислил, че много риба е наловил и дръпнал опашката си. Дърпа, но тя не излиза – замръзнала. – „Много риба налових, не мога да извадя опашката си. Ще почакам още малко, да наловя повече риба.“ Почакал още, но опашката вече замръзнала. Дърпал се той, обаче опашката не излизала. Дръпнал се по-силно и опашката се скъсала. И до днес заекът носи последствието на своя пръв урок – късата опашка. Питам: С опашка лови ли се риба? Заекът си казал: „Аз не знаех как се лови риба с опашка, затова отидох да се науча. Понеже опашката ми натежа от риба, не можа да издържи и се скъса. Като я теглих, ушите ми се продължиха“. Един съветник, подобен на лисицата, му казал: „Аз ще ти дам метод, как да скъсиш ушите си“. – „Не искам да слушам чужд съвет. Послушах лисицата и ето, опашката ми се скъса. Предпочитам ушите ми да останат такива, каквито са.“ Откак се скъсала опашката на заека, той не слуша чужди съвети. Какво представя опашката на животните? – Каквото е носът за човека, това е опашката за животното. Лицето на заека е кръгло, като луната. Това показва, че той повече чувства, по-малко мисли. Това се потвърждава и от късата му опашка. Един от първите учени на времето си казал на заека: „Аз ще ти помогна да удължиш задните си крака, че като видиш опасност, да бягаш. Твоето спасение е в бягането. Ако бягаш, кожата ти ще бъде здрава; ако не бягаш,

ще ти одерат кожата“. Наистина, заекът трябва да бяга. Ако не бяга, нещастието го следва. И вашето нещастие се крие във философията на лисицата и на заека. Докато искате в ума си да правите опити, които нямат никаква основа, вие всякога ще се натъквате на нещастия.

Казвам на заека: Не мисли, че с опашката си можеш да ловиш риба. На вас казвам: Не мислете, че с вашия ум може да направите нещо велико. Разберете ме право. Аз не отричам вашите способности, но не се простирайте по-далеч от тях. Често хората се занимават с велики работи, а като дойдат до елементарните, не могат да ги обяснят. Например, те знаят, че като умножат единицата сама на себе си, пак единица остава: 1x1=1. Като я съберат с друга единица, получават две единици: 1+1=2. Защо е така, не знаят. Обаче като умножават 2x2, получават четири. Като събират 2+2, получават пак четири. Защо в тоя случай и при умножаване на двойката сама на себе си, и при събирането ѝ се получава един и същ резултат, и това не знаят. Освен в смятането има елементарни неща и в писането, които също не знаят. Например, думите „ама“ и „ала“, четени и напред, и назад, остават едни и същи, с един и същ смисъл. С други думи не е така: отпред четени имат един смисъл, отзад – друг смисъл. Какво виждате, като се огледате в огледало, съставено от няколко огледала, поставени под ъгъл? Ще се видите в няколко образа. Действителни образи ли са те? Не, те са сенки на истинския образ. Сянката предава ли нещо на човека? – Нищо не предава. Следователно единицата, умножена на своята сянка – единица, дава пак единица. Значи, когато умът се проявява в човека, той само увеличава сянката му. Така той показва реалността в света, в който човек живее. Реалните неща се познават само чрез ума.

Как се изразява реалността в човешкия живот? – Чрез четири процеса: чрез мислене, чувстване, дишане и хранене. Някой казва: „Не искам да ям“. Друг казва: „Не искам да дишам“. Трети: „Не искам да мисля“. Четвърти: „Не искам да чувствам“. Колкото и да се отказваш, и ще ядеш, и ще дишаш, и ще мислиш, и ще чувстваш. Ако имаш сила да се откажеш от един от тия процеси, ти ще се намериш вън от живота. Правили ли сте опит да излезете вън от живота? Ще кажете, че като излезете от живота, ще влезете в смъртта. Правили ли сте опит да излезете вън от тялото си и да видите, че извън вас съществува друг свят? Има хора, които съзнателно излизат от тялото си и се разхождат, както вечер, във време на сън, ходите на едно, на друго място; слизате, качвате се, хвърчите из въздуха. С кое тяло излизате? Ще кажете, че това е въображение. Това е състояние, чрез което човек проверява връзката между физичния и астралния свят. Ще кажете, че това са сънища. Но сънищата се сбъдват. Вечер сънуваш нещо, което на другия ден се сбъдва. Какво показва това? В бъдеще, като се освободите напълно от тялото си, ще имате съвсем друг род сънища.

Сега, мнозина от вас искат да станат по-добри, по-учени, по-силни. Колко по-добри ще станете? Определен ли е размерът на добротата, на учеността, на силата? Колко голяма може да стане една гайда? Като духнеш веднъж, гайдата не издава никакъв звук. Духнеш два–три пъти, пак не свири. Духнеш десет пъти, гайдата се разширява и издава глас. Щом започне да свири, колкото и да надуваш, обемът ѝ не се увеличава, но звукът става по-силен.

Следователно и вие може да се надувате, да станете по-добри, по-учени, по-силни, но дотолкова, че вашата гайда да започне да свири и да издава ясни, чисти тонове. Казваш: „Живея добре, колкото мога“. Така не се говори. Детето може да свири слабо на гайдата, но всички го извиняват. Обаче не е простено на виртуоза да свири слабо. Когато бил дете, той е свирил слабо, но като виртуоз, от него се иска сериозна, класическа музика, с хубав тон и добро изпълнение.

И тъй, когато говорим за живота, имаме предвид оня живот, който може да ни донесе радост и веселие. Това е реалният живот, на който всякога можем да разчитаме. Който се е домогнал до тоя живот, прилича на майстор-цигулар или певец, който разполага с цигулката или с гласа си. При всяка болест той сам може да си помогне. Ако се яви хрема, кашлица, треска или друга болест, той ще изсвири или ще изпее съответно парче и болестта ще изчезне. Мъчно се пее или свири, когато си болен. Здравият всякога може да свири и пее. Ще свирите, ще пеете и ще се учите. Затова сте дошли на земята. – „Трябва да се молим!“ – Ще се молите, но молитвата иска разбиране. Първо ще се помолиш, после ще отидеш на училище да учиш. Молитвата ще ти помогне да разбираш това, което ти се преподава. Като се върнеш, ще приложиш онова, което си научил. Не прилагаш ли наученото, молитвата е безпредметна. То е все едно да търгуваш, без да знаеш защо си станал търговец. Задачата на търговеца е да продава стоката си и да печели пари. Задачата на лекаря е да лекува болни и да печели пари. Задачата на учителя е да учи учениците и да печели пари. И религиозният има задача да проповядва и да печели души. Докато е живял на земята, човек трябва да е спечелил поне една душа. В това се заключава смисъла на живота.

Да се върнем към думите „ама“ и „ала“. Първата дума е по-груба от втората. Причината за мекотата на думата „ала“ се дължи на буквата „Л“, в която има възлизане. Наистина, когато слиза, човек става по-груб; той влиза в гъста, груба материя. Когато възлиза, той става по-мек. Когато художникът трябва да нарисува поне една картина, да покаже, че е художник, че е работил, така и духовния човек трябва да придобие нещо

ново, да покаже, че е работил върху себе си, че е смекчил своята груба природа. Казваш: „Измъчих се, докато постигна желанието си“. Друг казва: „Много се трудих“. Трети казва: „Усилено работих“. Следователно имаме думите „мъчение“, „труд“ и „работа“. Каква е съществената разлика между тях? Мъчи се оня, който след като прави големи усилия, нищо не придобива. Труди се оня, който след големи усилия придобива нещо, от което други се ползват. Работи оня, който след големи усилия придобива нещо и пръв той се ползва от придобитото. Например, ти посаждащ едно дърво, поливаш го, копаеш го и след време придобиваш плодове. Това е работа, която те възнаграждава. При това ти си първият, който опитваш плода на своята работа. В тоя смисъл яденето, мисленето, чувстването са работа, защото ти пръв се ползваш от плода на тая работа. Самата работа храни, задоволява човека. В работата той расте, възраства и силен става.

Като ученици, от вас се иска учене и работа. Вие сте дошли на земята да работите и в работата да бъдете благословени. Работа без учене не може. Работата е опитната страна на ученето. Първо ще учиш, после ще работиш. Ако никак не си учил, не можеш да работиш. Учене без любов не може. Ако имаш малко любов, малко ще учиш. В това отношение Любовта действа като парата. С малко пара можеш да свариш няколко картофи. Със същата пара, обаче, не може да накараш една кола да се движи. За да се движи една кола, един влак или един параход, парата трябва да се сгъсти. Само при голямо налягане парата има двигателна сила. Значи има любов, на силата на която можем да сготвим само едно ядене. Обаче има любов, която движи коли, влакове и параходи.

Обикновено хората искат да бъдат много обичани и те да обичат много. Кога Любовта се изявява в своята сила? – Когато се постави на голямо налягане. Тогава, като срещне беден, страдалец човек, тя го поставя в движение. Тя започва да му дава сто, двеста, до хиляда лева. Ако има повече нужда, повече му дава. Бедният е доволен от тоя, който проявява любовта си към него, и го нарича добър човек. Какво прави бащата със своята любима дъщеря? Той ѝ дава възможност да учи, облича я добре, купува ѝ различни украшения, докато най-после я оставя наследница на всичките си имоти. Някой се оплаква от баща си, че не разпределил наследството справедливо: на най-големия брат дал по-голям дял, а на останалите – по-малко. Той е недоволен от баща си, без да потърси причината за привидната несправедливост. Всъщност бащата е справедлив. Като има предвид, че след смъртта си ще се прероди, той влага капитала си в големия син, защото има доверие в него. Той ще се прероди чрез него, затова го осигурява. По-малките синове са егоисти, мислят само за себе си, на никого нищо не дават. Бащата разчита на

големия си син, затова го възнаграждава повече. Следователно човек може да обича само оня, който е отворен път за него. И Христос обича повече грешните хора, защото те бяха път за Него. Чрез тях Той се повдигна. Чрез тях Той изпълни Божията воля. Казано е в Писанието: „Бог толкова възлюби света, че даде в жертва Своя Единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него“. Като знаеше, че Бог обича света, Христос слезе на земята и се пожертва за тоя свят. Синът се пожертва за Баща си и жертвата Му даде плод. Питам: Искате ли и вие да бъдете обичани от Бога? Нямам право да ви задавам такъв въпрос, но искам да зная какво сте направили вие за Него. Ако сте намислили да правите нещо за Него, направете го. Само така ще се повдигнете. Да се повдигнеш, това значи да минеш от човешката любов, която спъва, в Божествената. Ако двама души те обикнат по човешки, ще почнат да те делят. Страшна е човешката любов. Някой дойде при мене, седи един час и половина. Друг седи половин час. Като разбере, че първият е седял много, той се огорчава, недоволен е от мене. Аз не съм виновен за това. Първият е болен, трябва да го оперирам. За операцията е необходимо повече време, отколкото за написването на една рецепта. Вторият има хрема. Дам му едно лекарство и го изпратя. Той е здрав. Естествено, че ще седи по-малко време при мене. Някой може да седи при мене десет години, друг – десет дена, трети – един ден, а четвърти – само осем минути, за колкото време пристига светлината на слънцето при нас. В първите три случая всеки ще свърши толкова работа, колкото свършва светлината за осем минути. И тъй, учете се да мислите право и да бъдете доволни от това, което Бог ви е дал. На здрава греда се слага повече товар. Силният кон се товари повече, а слабият – по-малко. Детето яде по-малко от възрастния. С една дума, на всеки човек се дава съответна работа. Благодарение на работата, която ви е дадена. В Царството Божие вие не може да бъдете нито пръв, нито последен. Първото и последното място са прерогатив на Бога. Казваш: „Аз съм пръв и последен“. – Не говориш истината. Ти не можеш да бъдеш нито пръв, нито последен. Бог казва: „Аз съм алфа и омега“, т.е. начало и край на нещата. Всичко е в Бога. Той е в началото, Той е и в края. Хората са в средата, между първия и последния. Колкото и да се силиш да бъдеш пръв, не можеш – Бог е на това място. Колкото и да се бориш за последното място, пак не можеш – Бог е и там. Мнозина се борят за първенство – това е невъзможно. Защо? – Първото място е заето. – „Да бъдем последни.“ – И това място е заето. Да бъдеш последен, това значи да си свършил вече училището. А ти едва сега постъпваш, малко дете си. Ще знаете: Пръв в света е Бог. И последен в света е пак Бог. Кажеш ли, че си пръв, ще дадеш това място на Бога в себе си. Кажеш ли, че си последен, ще дадеш това място пак на Бога в себе си. Ти си в средата между първото и последното място. Радвай се, че заемаш средата. Бог е на границите на нашия живот. Така Той ни пази. Бог ни е преден и заден страж. – „Искам

да бъда пръв в Любовта, да ме обичат всички.“ – Това е невъзможно. – „Тогава да бъда последен.“ – И това е невъзможно. Ще бъдеш някъде по средата. Ако те обичат много, ще се стопиш, нищо няма да остане от тебе. Ако те обичат малко, ще замръзнеш, пак нищо няма да остане от тебе. Ще бъдеш по средата, че нито да се стопиш, нито да замръзнеш. Само Бог се справя със законите на топлината и студа. При студа меките неща стават твърди; при топлината твърдите неща стават меки. – „Твърд съм.“ – Ти не си виновен, студът те е направил такъв. – „Мек съм.“ – Топлината те е направила такъв. – „Искам да бъда добър.“ – Това не зависи от тебе. – „От кого зависи?“ – Питай плода. Както узряването на плода зависи от земята и от слънцето, така и твоята доброта зависи от земята и от слънцето. Ако почвата не е добра и слънцето не грее, както трябва, плодът не може да узрее. Сега, да дойдем до новите условия, да видим какво изискват те от човека. Новите условия искат ново знание. Вие сте минали известен път, извървели сте голямо пространство и сте придобили много знания. Вашето знание е само до известно време. В детинството си вие сте придобили знание, което днес, в напреднала възраст, не ви трябва. Апостол Павел казва: „Като бях младенец, по младенчески мъдрувах; като станах мъж, напуснах това, което е младенческо“. Затова казвам: Човешката любов е създала пелените на детето. Божията Любов е създала тялото на човека, т.е. неговия живот. Следователно човешката любов създава пелените на живота, а Божията – самия живот. Като дойде детето, пелени са нужни. Щом детето израсте и стане голям човек, защо му са пелените? Тогава животът е нужен, т.е. Божията Любов. Ще сложите пелените, т.е. човешката любов настрана и ще се облечете в Божията Любов – в самия живот. После пак ще потърсите пелените, пак ще ги хвърлите и отново ще дойдете до Божията Любов. Щом се нуждаеш от пелени, ще търсиш човешката любов. Щом дойдеш до развитието на ума, на сърцето, на душата и на духа си, ще търсиш Божията Любов.

Докато си във външната страна на живота, ще живееш с човешката любов; щом дойдеш до вътрешната страна на живота, ще приложиш Божията Любов. Човешката любов е служителка на първия и последния, т.е. на духа и на душата. Духът е първият, а душата – последният. Умът и сърцето са по средата – нито първи, нито последни. Когато сърцето иска да вземе последно място, отива при майка си, т.е. при душата. Когато умът иска да вземе първо място, отива при баща си, т.е. при духа. Всъщност, нито сърцето е последно, нито умът е пръв. Същото се отнася и до вас. Вие може да отидете при първия, но не може да бъдете пръв; може да отидете при последния, без да бъдете последен. Пръв е духът, последна е душата. Умът и сърцето са техни деца. Такъв трябва да бъде вашият духовен възглед, за да не влизате в стълкновение със себе си.

Един ден влиза една сестра в стаята ми, иска да поседи, да си поговорим. Питам я: Какво искаш? – „Да поговоря малко и да чуя нещо от вас." Казвам: Ако учиш добре, ще видиш моето засмяно лице. Ще се радвам, че имам една способна ученичка. Ако не учиш добре, ще видиш гърба ми. – „Ти си добър човек." – Аз съм и добър, и лош – от тебе зависи кое лице ще ти покажа. Ако ученикът не учи и лъже, учителят му показва строгото си лице. Не се позволява никаква лъжа – нито бяла, нито черна!

Един наш брат разправяше една своя опитност от ученическия си живот. Като ученик в Габровската гимназия, той си позволил един път да си послужи с една бяла лъжа, за която скъпо платил. Бил ученик в шести клас. Един ден отишъл на училище неприготвен. Един от учителите му го вдигнал на урок. Той веднага се извинил под предлог, че предишния ден страдал от зъб. Учителят го извинил. Като се върнал у дома си, до вечерта още го заболял съвършено здрав зъб. От силни болки той се принудил да го извади. Със здравия си зъб трябвало да плати за една бяла лъжа.

Не е позволено на ученика да си служи с лъжа – нито бяла, нито черна! Само така ще бъдете свободни. Съзнанието ви трябва да бъде будно, за да не се поддава на лъжата. Направиш една погрешка – не се извинявай. Колкото и да е малка, изправи я. Ако не я изправиш, ще дойдеш до лъжата. Допуснете ли лъжата в себе си, тя спира вашето развитие. Като отидете на оня свят, белите лъжи ще тръгнат след вас, като ваши деца. Те ще викат: „Мамо, тате, вие ни родихте". Вие ще се чудите откъде излязоха тия деца. Докато е вън от вас, лъжата е в спящо състояние. Щом влезе във вас, тя се събужда и оживява. Не поддържайте лъжата. Нека стои далеч от вас. Който я създал, той да се грижи за нея. Ти не трябва да разпределяш чуждата стока. Защо ти е стоката на лъжата? Не казвай, че така мислиш и така говориш. Всичко, което минава през ума ти, първо го провери и после говори за него. Не говори непроверени неща.

Дойде една млада сестра при мене, а отвън приятелките ѝ стоят и си мислят: „Какво ли ѝ говори Учителят?" Аз обръщам внимание на техните мисли и казвам на сестрата: Ако и ти си вън, ще мислиш като тях. Какво ти говоря? Аз искам да ти помогна, да те освободя от бялата лъжа, с която си служиш. Те мислят, че нещо особено ти говоря, не знаят, че минаваш през стъргало. Който си служи с бели и с черни лъжи, не може да бъде щастлив. Ще каже някой, че не го обичам. Това е бяла лъжа. Откъде знаеш, че не те обичам? Какви доказателства имаш за това? Ако не те обичам, ти не можеш да живееш. Щом живееш, това показва, че те обичам. Бог е Любов. Значи Бог в мене те обича. Не казвай, че хората не те обичат. Ако, наистина, не те обичат, Бог те обича. Закон е: ако хората не те обичат, ти ще ги обичаш. Сега вие сте в гроба, като Лазара, и минавате през голямо

посвещение. Христос застава пред гроба и ви пита: „Ще се откажете ли от вашите бели и черни лъжи?“ Вие сте в гроба заради стария живот, за лъжата. И Лазар трябваше да се откаже от стария живот, за да възкръсне. Докато е в стария живот и старите си разбирания, човек е в гроба, т.е. в областта на смъртта. Иде новото в света. То ще се роди чрез Божествената Любов. Да бъдем носители на Божията Любов – това се иска от нас. Кажи си: „Искам да бъда като Бога. Искам да бъда истинолюбив!“ Някой мисли, че като говори истината, ще изгуби много неща. – Нищо няма да изгубиш. Казваш: „Не мога да кажа на някого, че го обичам“. – Не можеш, защото не си се научил да говориш истината. Можеш да говориш за Любовта само тогава, когато мислите, чувствата и постъпките ти са в хармония. Това значи да проявиш Божията Любов. И Бог, когато ни е обикнал, първо е мислил за нас, после ни е чувствал и най-после е действал за нас. Ние трябва да Му благодарим! Ти си недоволен, че хората не те обичат. – Бъди доволен, че Бог те обича. Щом Той те обича, ти имаш всичко на разположение. И тъй, да се свържеш с Бога, това значи да бъдеш постоянно в молитва, Колко време се моли човек на Бога? По колко часа се молите вие? Доколкото зная, най-напредналите от вас се молят най-много по три часа. Останалите се молят от 5 до 30 минути. Повече от три часа никой не се моли. Ако някой се опита да се моли по десет часа, той ще се стопи. Това е извън силите на човека. Никой не може да издържи това напрегнато състояние. Как се молят православните? Някой влезе в черква, прекръсти се набързо, прочете набързо „Отче наш“ и бърза да си излезе.

Като четеш „Отче наш“, чети бавно, съзнателно, с мисъл. Чети: „Отче наш“. (Учителят произнася бавно.) „Който Си на небето.“ (Бавно, спокойно.) „Да се свети името Твое.“ (Пак бавно, тихо.) „Да дойде Царството Твое.“ (Бавно, с мисъл върху думите.) „Да бъде Твоята воля!“ (Тихо, спокойно.) Пожелай дълбоко в сърцето си да дойде Царството Божие на земята. Когато всички хора пожелаят това от сърце, светът ще се оправи. Вие четете набързо „Отче наш“ и както четете, така става. Светът бързо си върви и не се оправя. Не ви упреквам, но казвам, че вие сте чели Свещената книга набързо, като литературно произведение, и нищо не сте разбрали. Има особен начин за четене, който ще донесе особено разбиране. Особеното се състои в това, да четеш с Любов. Тогава ще те озари особена светлина, в която нещата се виждат ясно. Има стихове в Писанието, които, четени с Любов и прозрение, откриват пред човека картини на миналото и бъдещето. Бог не е престанал да говори на човека и няма да престане. От хиляди години Той говори, но малко се възприема от това, което говори. И днес Той говори по нов начин.

Кое е новото в света? По кой начин иде то? – Чрез първата хапка, която приемате при ядене. Ядеш нещо вкусно. В който момент усетиш, че ти е

най-сладко, там спри. Нека остане в тебе желание да продължиш яденето следния път. Ако престъпиш това правило, непременно ще преядеш. Това упражнение дадох на младите. Ако отидеш на гости и поседиш известно време, в който момент се разположиш добре, веднага тръгни, не стой повече. Щом излезеш от едно място, иди на друго, там те чака нова работа. Това изисква Божественото. Когато десният крак е напред, левият остава назад. Щом левият излезе напред, десният остава назад. Краката сменят местата си: когато единият е пръв, другият е последен. И обратно: когато последният става пръв, първият става последен. Има ли нещо лошо в това? Десният е една крачка напред, а левият е след него. После левият излиза напред, а десният остава назад. Така първият и последният вършат успешно своята работа. И тъй, да застанеш съзнателно по средата, между първия и последния, това значи да придобиеш самообладание. Щом можеш да се владееш, няма да се тревожиш за това, което става. – „Какво ще стане с нас?" – Най-много, което ще стане, е да ви съдят. – „Кой ще ни съди?" – Дяволът. По-голям прокурор от дявола не сте виждали. Били ли сте под ударите на прокурорската съдба на дявола? Били сте, но сте забравили. Всички светии са минали през тая съдба. Като дойде дяволът, веднага започват обвинителните речи, фактите се нижат един след друг. Еди-кога си направил това и онова. Еди-кога си не си направил, каквото трябва. Какво ще кажеш против тия обвинения? Как ще се освободиш от дявола? Трябва да му кажеш: „Вземи си стоката, повече не я искам, не искам и парите ѝ. Отказвам се от твоята стока. Ако искаш обезщетение, и това ще платя. Аз започвам да работя отново". Платете всички полици на дявола. Скъсайте всички договори и повече не се свързвайте с него. Вие трябва да постъпите с него честно, без никаква лъжа. И дяволът обича истината.

Едно малко дяволче се опитало да излъже големия дявол, учителят на лъжата. Той му казал: „Слушай, аз те учих да лъжеш. Мене ли ще лъжеш сега? На мене ще говориш истината, а другите ще лъжеш". Дойдете ли до Божественото, там не се търпи абсолютно никаква лъжа. Там ще говорите абсолютната истина. Затова предварително ще ликвидирате с всички полици на дявола. Ще претърсите добре сандъците си и ще извадите и последната полица. Вие сте подписали полици и с Господа – и тях ще платите. Време е вече да се работи за Господа. Казвате: „Като станем добри, тогава ще работим за Господа". Не, всяка вечер ще се явявате пред Господа със сметката си, какво сте направили през деня за Него. След това ще легнете да си починете, а не да спите. Сутринта ще станете радостни, че отивате на работа за Господа, ще изплащате задълженията си към Него. Само така молитвата ви ще бъде съсредоточена. Вие знаете вече, че нямате никакви полици и дългове към дявола. Като дойде дяволът, ще види, че няма какво да ви вземе. Обаче отвреме-навреме той пак ще ви обикаля и

ще ви предлага нова стока. Ще му кажете: „Благодаря, аз ликвидирах вече с тая търговия, не съм способен за нея“.

Желая ви да видите Христа пред гробовете си и да чуете Неговия глас: „Лазаре, излез вън! Махнете саваните си настрана. Бъдете свободни и идете по домовете си!“ Гробът е място на лъжата. И Христа сложиха в гроба, но още на третия ден Той излезе от тая търговска борса. Аз наричам гроба дяволска борса. Всеки ще мине през тая борса, но не оставайте там, да играете с дявола. Христос казва: „Да ида да го събудя!“ (– 11-ти стих.) „Аз съм възкресение и живот. Който вярва в мене, и да умре, ще оживее.“ (– 25-ти стих.)

Казано е в Писанието: „Ще им дам ново сърце и ще напиша закона си на него“. Желая ви да имате ново сърце, с което да възкръснете и оживеете. Това е красивото и великото, към което и вие се стремите. Всички трябва да бъдете готови за тоя момент.

В Божията Любов е благото на човека.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 7 февруари 1937 г., София, Изгрев.

Книги:
Първият и последният
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
Първият и последният
Той създава (София, 1998)
15 беседи от 27 септември 1936 г. до 14 март 1937 г.
Начало: 05:00

1937_02_07 Разумният човек
неделна беседа

РАЗУМНИЯТ ЧОВЕК

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета само няколко стиха от 7-а глава от Евангелието [на Матея] от 24-ти стих надолу.

„Духът Божи“

Ще взема само думата „разумният“ човек. По какво се отличава разумният човек? Разумният човек се отличава по това, че всякога ходи прав. Той не е гърбав, не е огънат като стария човек. Умът на разумния човек е свързан със Слънцето, а краката му са свързани със Земята. Следователно той живее между Слънцето и Земята. Следователно разумният човек е свързан с два центъра. Каквото Слънцето учи човека отгоре, каквито заповеди му дава, това той изпълнява на Земята. [За] разумния човек Земята е една обширна лаборатория.

Сега във вашите умове може да влезе мисълта: „Ние не сме ли от разумните хора?“ Понякога заставят човека, иска-не иска, да мисли. Той казва: „Няма какво много да му мисля.“ Някой път природата може да те застави да мислиш. Как го заставя? Хване го някаква болест и той започва да мисли как да се освободи от нея. Човек трябва да бъде разумен. Как ще излезе от това положение, как ще се освободи от болестта, не е важно. Разумният човек всякога може да излезе от едно мъчение.

Английски стражари хващат един апаш. Апашът е човек, който, като се намери в трудно положение, оттук-оттам все ще вземе нещо без позволение. Стражарите хванали този апаш и го закарали в участъка. Те го затворили в една стая в третия етаж. Вързали краката и ръцете му с едно въже и го оставили на кревата да лежи. Стражарят бил человеколюбив. Той оставил на апаша една свещ да му гори и си отишъл. Апашът бил от умните хора. Той започнал да мисли и си казал: „Защо ми е тази свещ?“ В това време му дошло на ума да използува по някакъв начин тази свещ. Той дигнал краката си към свещта, да може да изгори въжето, дето бил вързан. После приближил ръцете си към свещта, да изгори въжето, с което били вързани. Макар че малко поизгорил ръцете си, но се освободил от въжетата на краката и на ръцете. Не само това, но като видял чаршафа на леглото, той го накъсал на парчета, които вързал едно за друго и направил от тях едно въже, с което се спуснал от прозореца и избягал. По едно време стражарят влязъл в стаята при апаша и какво било учудването му, когато

видял свещта, че гори, стаята празна, а апашът го нямало. Не само това, но той задигнал също и чаршафа. Питам: този апаш глупав човек ли е бил или умен? Умен е бил.

Сега ще дойде критиката. Ще кажете: „Такъв пример не трябва да се дава, защото ще насърчава апашите да ходят да крадат.“ Ако разсъждавате по този начин, тогава можете да дойдете при Христа, при Когото доведоха една блудница и Го запитаха: „Учителю, Ти какво ще кажеш? В Моисеевия закон е писано, че такива трябва да се убиват с камъни. Ти как ще разрешиш този социален въпрос според новото учение?“ Христос ги погледна и почна да пише с пръст на земята. Той смяташе нещо, правеше някаква сметка и започна да смята: 2 по 2 прави 4. И 4, делено на 2, прави пак 2. Две по 3 прави 6, а 6, делено на 3, прави пак 2. Той смяташе: С два крака ли трябва да ходи човек или с един крак? Да се убие ли трябва човек или да се изправи? Тогава Христос им казал: „Много добре е писал Моисей, но за да се изправи тази жена, всички вие трябва да бъдете светии. Ако сте светии, хвърлете всички отгоре ѝ по един камък, но ако сте грешници, като хвърлите отгоре ѝ по един камък, вие ще убиете тази душа. Следователно, за да се изправи, хвърлете отгоре ѝ по един камък.“ И пак почнал да пише на земята. В това време един по един почнали да излизат навън.

Кое е по-хубаво: да умре един човек или да се изправи? Да се изправи е по-хубаво, отколкото да умре. В българския език думата „изправяне“ има два смисъла. Да се изправи един човек, това значи да се изправи гърбицата му. Или, да се изправи един човек, на когото краката са схванати от ревматизъм. Думата „изправяне“ може да се употреби и в морално отношение. Един човек, на когото волята по някакъв начин е отслабнала, може да се изправи, отколкото да се убие.

Питам сега: защо евангелистите са писали този пример в Евангелието? Какво ще допринесат на хората с този пример? Ще излезе от него, че така се насърчават всички грешни хора. Христос обърна внимание на тия хора, че нямат право да убиват грешниците. Само праведните хора имат право да убиват грешниците. Грешникът грешник не трябва и не може да убива. Защо? – Защото те са еснафи. Само праведният има право да убива грешниците. Защо? – Защото той не е като тях. Праведният само може да убива грешния. Подобното подобно не убива. Законът е такъв.

Сега вие трябва да се освободите от привременните работи. Има много работи, които човек ги разбира по съвсем опак начин. Представете си, че извършвате едно престъпление – обирате един банкер. Какво наказание трябва да ви се наложи? Представете си, че това е насън, обрали сте

няколко милиона, но като се събуждате, виждате, че нямате пет пари в джоба си. Изтрезнели сте от това престъпление, но все таки направили сте го насън. Представете си друг сън. Вие сте вегетарианец, обаче насън ядете печена кокошка. Като се събудите, виждате, че това е било сън, но все пак сте яли кокошка. Какво наказание трябва да си наложите?

Това, което човек може да направи насън, и наяве може да го направи. Сънищата не са нищо друго освен една възможност да направи същите неща човек и в действителния, в будния си живот. Понякога сънищата са предпазителни мерки, да не направи в будния си живот човек нещо, което може да му напакости. Чрез сънищата човек се предупреждава да не извърши нещо лошо.

Понякога човек сънува, че е богат, и в действителния си живот става богат. Понякога сънува, че е осиромашал, че е оголял, и в действителния живот осиромашава. Насън сънува, че учи, и в действителния живот учи. Малко изключения има да не се случи на човека това, което той е сънувал. В това отношение сънищата не са празна работа.

Ако знаете да тълкувате сънищата си, много нещо ще можете да предвидите и да избегнете. В свещените книги се предават много сънища. Фараон, за пример, е сънувал, че от една река излезли 7 тлъсти крави, които пасли трева. След тях излезли други 7 крави, но мършави. Те изяли тлъстите крави. Който не разбира от сънища, той не може да разбере какво означават тия крави. Който разбира, обаче, той може да каже, че на Земята ще настанат 7 плодородни и 7 гладни години, които ще изядат всичко онова, което плодородните години са дали. Фараон извиква всички мъдреци, всички учени хора в Египет да разтълкуват съня му, но никой не може да го разтълкува. Тогава трябваше да извикат Иосифа от затвора, той да изтълкува съня на фараона. Иосиф каза, че ще настанат в Египет 7 години на голямо изобилие, а след тях – 7 години глад. Ако не се вземат мерки, ще пострада целият Египет. Като видя голямата разумност на Иосифа, Фараон го направи главен везир, главен управител на цял Египет.

Значи всичко, каквото човек има да преживее, той го предвижда чрез сънищата си. Нещата не само се предвиждат, но се и предчувствуват. Сънищата, това са един подтик от невидимия свят. Обаче вследствие на своето голямо неверие, хората често не обръщат внимание на тези предупреждения, вследствие на което се натъкват на големи противоречия в живота си.

Един мой познат ми разправяше следното: „Чудно нещо, аз съм човек с висше образование, свършил съм университет, но въпреки това има в мене

нещо, което вярва и на най-глупавите работи. Толкова положителен човек съм, но като ми проиграе дясното или лявото око, дясната или лявата вежда, винаги ми се случва нещо приятно или неприятно. При това, забелязал съм, че като ми проиграе лявото око или лявата вежда, винаги ми се случва нещо неприятно. Като ми проиграе дясното око или дясната вежда, работите ми се уреждат добре. Когато съм в добро разположение на духа и случайно ми проиграе лявото око или лявата вежда, казвам, че ще ми се развалят работите. Не се минава дълго време и наистина работите ми се развалят." Пита се този човек какво отношение има между неговите работи и проиграването на веждите или на очите му. Но човекът проверява, вижда, че има известно съотношение. „При това, забелязал съм, че когато намисля да посетя някой свой приятел и ми проиграе в това време лявото око, няма да го намеря в дома му. Това съм проверявал повече от сто пъти и в стоте едва ли ще има един случай на изключение." Питам го: „Как си обясняваш това нещо?" – „Не мога да го обясня, но вярвам в него. Както вярвам, така става."

Сега да се върнем към същественото – към разумния човек. Сега, това, което ще ви кажа, не го прилагайте в момента, но приложете го, когато съвсем закъсате в живота си, когато, след като сте чели ред философи и никъде не намирате утеха, тогава само приложете това, което ще ви кажа. Щом го приложите, ще видите резултата му. Толкова глупави работи сте правили и вършили, направете и това, което сега ще ви кажа. Чуйте и моите думи, които сега ще ви кажа: Дълбоко в себе си признайте, че всичко онова, което ви се случва в живота, е добро. Благодарете на Господа и кажете: „Господи, аз не искам нищо повече от това, което си ми дал." Поблагодарете дълбоко в душата си и останете с идеята, че Онзи, Който е създал вселената, не може да направи някаква погрешка. В Него няма никаква несправедливост – нищо повече. Той е абсолютно справедлив. Признайте това нещо дълбоко в душата си и почакайте половин час, за да видите какво ще стане с вас. Това някога може да стане изведнъж, но някога и в продължение на повече време. Ще почакате само година и половина най-много и ще видите как всичко ще се измени.

Разправят за Емил Зола, голям реалист, че имал една торбичка с номера, в която бъркал всякога, когато ще дава под печат някой роман или когато започва да го пише. И от числото, което изваждал, той правел заключение ще му върви ли добре работата или не. И той сам казвал: „Не зная мога ли да се освободя от този атавизъм. Виждам, че е някакъв атавизъм, но въпреки това го правя. Вярвам или не вярвам, но все таки, става." Атавизмът е нещо, което човек е наследил от деди и прадеди и постоянно се преповтаря. Има неща в света, които няма да станат, но има неща, които стават.

Някога в сънищата си човек може да вижда неща, които ще станат за него; някога може да вижда неща, които ще станат с другите хора; някога може да вижда неща, които ще станат с обществото, с неговия народ или най-после и с цялото човечество. Пророците на миналото са виждали неща, които ще станат за цялото човечество, и са ги предсказвали.

И тъй, разумният човек се отличава по своите възгледи. Разумният човек не е триизмерен, той има съвсем други схващания за нещата в сравнение с тия на обикновените хора. Той съди за нещата от причините към последствията. Разумният човек не обръща внимание на големите работи. Той обръща внимание на най-малките работи в света.

Разумният човек, като отива на далечно пътешествие, той взима със себе си една кобра. Като излезе някой тигър насреща му, веднага изважда кобрата. Достатъчно е да подигне главата си нагоре, за да не смее тигърът да се доближи до кобрата. Тигърът остава на мястото си. Кобрата е оръжието на разумния човек. Той казва: „Ако смееш да се приближиш, опитай се само.“ Кобрата респектира не само тигъра, но всички животни, които са опитвали нейната отрова. Те всички я познават.

По какво още се отличава разумният човек? Разумният човек не знае какво нещо е обезсърчение, какво нещо е безверие, какво нещо е безлюбие. Той не знае какво нещо е тъмнината. Ако поставите разумния човек в някоя изба, в най-голямата тъмнина, той ще извади своята лампа и ще освети пространството около себе си. Той си носи светлината навсякъде. Като го извадите от тази изба, ще разберете, че той и тук е бил на светло. Дето и да го турите, в каквато тъмнина да го поставите, той веднага ще си направи инсталация, ще си извади лампата и свободно ще се разхожда – навсякъде му е светло. Разумния човек не можеш да го затвориш, не можеш да го излъжеш, не можеш да го вържеш, не можеш и да го подкупиш. Този човек с нищо не се подкупва. Защо? Защото всички съкровища на Земята са негови. Когато му потрябват пари, той не ходи в някоя голяма банка, „Гирдап“ например, да вади оттам пари, но знае всичките големи банки в Земята и от тях си услужва.

Това, което ви говоря, няма да го вземете като една истина, 101 на сто, но ще го вземете като една древна приказка, от приказките на „Хиляда и една нощ“. В Земята има големи банки, всяка от които има хиляди тонове злато. Там има парчета злато, големи, около 10–20–30–50 и повече килограма тежки. В тези подземни пещери има и скъпоценни камъни, големи като кокоши яйца; някъде има такива камъни, големи и като пачи яйца.

И това не го взимайте като истина. Аз не искам да вярвате в това. Вие можете да вярвате, а можете и да не вярвате – свободни сте. Мислите ли, че диамантите не могат да бъдат големи като пачите и като камилските яйца? Има в Земята толкова големи диаманти, но още не са ги намерили. Първите, разумните хора, които бяха на Земята, те извадиха ония диаманти, които бяха големи като камилски яйца. След тях хората извадиха диамантите, които бяха големи като пачи яйца. После извадиха диамантите, големи като кокоши яйца, а сега за нас останаха да намираме диаманти, големи най-много като гълъбови яйца. Големите диаманти са складирани някъде.

Както и да вярвате в тия неща, това още не е знание. Възможно е да има такива диаманти, но това е само вярване. Разумният човек сам си прави диамантите. Той може да си направи диамант, два пъти по-голям от камилското яйце. Щом пожелае, той може да си го направи сам. Той е майстор.

Съвременните хора мислят, че са много умни, че имат голям прогрес. Ако посетите фабриките, ще видите какъв прогрес имат. Ако се обърнете към онези разумни същества, които изпращат своята енергия от Слънцето, ще видите какво представя тяхната разумност, какво представя техният прогрес. Можете ли да кажете по какъв начин изпращат те слънчевата енергия от разстояние 92 сибометла [милиона мили] към Земята, и по този начин я отопляват? Казвате: „Нима разумни същества изпращат тази енергия чрез Слънцето, за да отопляват Земята?“ Има една научна теория, според която Земята представя едно огнено разтопено тяло – възможно е да е така, но възможно е и по друг начин да става отопляването на Земята.

Един от турските султани давал една голяма награда на онзи, който могъл да му каже една такава лъжа, така добре скроена, че да може да ѝ повярва. Дошъл един човек при султана и му донесъл един много дълъг косъм, като казал: „Този косъм е от брадата на баща ми. Едно време баща ми простря този косъм през широчината на Дунава, направи от него един голям мост, през който можаха да минат всички войски на целия свят.“ – „Възможно е“ – казал султанът. След това дохожда друг един при султана и му показва едно паче яйце. „Едно време – казва той – майка ми насади това паче яйце на една квачка и тя лежа върху него цели 21 деня. След това време от яйцето се измъти една камила.“ – „И това е възможно.“ Най-после дохожда трети човек, като води двама хамали със себе си, които носят един голям кюп, който съдържа около 500–600 килограма. Тогава той започнал да разправя на султана: „Султан ефенди, преди години твоят баща отвори война с московците, но понеже войната трая много години, баща ти

нямаше вече пари да продължава войната. Тогава моят баща му услужи с пари. Той му даде толкова пари, че трябваше да ги пренесе с този кюп." – „Виж, това вече не е възможно" – казал султанът. Ако султанът каже, че това е възможно, ще трябва да върне тия пари на сина. Той разбра, че това е лъжа. Докато двамата разправяха на султана работи, които никога не са ставали и не могат да станат, като далечни от живота, султанът казваше, че е възможно да са станали, но когато третият му разказа един случай, който е близо до живота, султанът го отрече. Ако го беше признал, трябваше да му даде тия пари, които бащата е взел назаем.

Казвам: Разумният човек е онзи, на когото ние трябва да подражаваме. Всичко в природата е предметно учение. Ако искате да ви върви, вие трябва всичко около себе си да изучавате, да наблюдавате. Често хората се смеят на египтяните, които обожавали Аписа. Този Апис, именно, смекчаваше характера на египтяните, които бяха един много реалистичен народ. Ще кажете, че това е заблуждение. Не, в Аписа те считаха, че живее някое божество, на което се кланяха. Египтяните одухотворяваха животните и казваха, че и у тях има нещо Божествено. Те мислеха, че във всяко животно се вселяваше някое божество, вследствие на което почитаха и уважаваха животните. Така гледаха те на Аписа, на котката, като на свещено животно. Там никой нямаше право да убива животните. Те бяха на голямо почитание. Ще кажете, че това е едно заблуждение.

След хиляди години хората ще се чудят на заблуждението на съвременните хора, че уповават толкова много на парите. Те казват, че без пари не може. И наистина, като турят няколко стотици хиляди лева в банката, те веднага имат упование, имат надежда, имат вяра, имат достойнство. Които имат пари, започват да ходят изправени, добре облечени и обути, със скъпи дрехи и обуща. Дето ходят, все за банката си мислят, в нея са вложени всичките им надежди. И след всичко това ще дойде някой проповедник да ви разправя, че може да се живее в света и без пари. Той ще проповядва на вас това нещо, а сам ще проповядва и работи за пари. Той сам се намира в противоречие, а също така и вас поставя в противоречие. Казват, че пари не трябват на света, а те сами проповядват за пари. Казвате, че и без пари може, а същевременно градите къща. Казвате: „Хляб трябва!" Казвате, че трябва да се създаде нов социален живот. Може да се живее и без пари, но парите трябва да се заместят с друго нещо. Все трябва да има някаква разменна монета. Защото цената на нещата не седи в самото злато, но в друго нещо.

Сега, като наблюдаваме всичко онова, което става в света, виждаме, че злото не седи в парите, нито вън от нас, но злото седи в самия човек. В човека има нещо неразумно. Той не разчита на своята разумност. Човек

всякога трябва да разчита на първата мисъл, която идва в ума му. Тази мисъл се развива като едно зрънце. Щом тази мисъл узрее, тя постоянно се оформява. Ти имаш вече една идея, имаш поле да действуваш. Отхвърлиш ли първата мисъл и вземеш втората или друга някоя, тя непременно ще те постави на крив път.

Следователно в какво и къде седи злото? – Злото седи в това, ако човек отдели злото от доброто. При сегашните условия доброто, отделено от злото, няма никакво приложение. Ако злото е вън от вас, то има своето велико предназначение. Вземете злото в неговата научна страна. За пример знаем, че вътрешно Земята има висока температура, голяма топлина, вследствие на което се намира в разтопено състояние. Въпреки това, ние живеем на повърхността ѝ. Защо? Благодарение на външната атмосфера. Тя, именно, изстудява, смразява Земята и дава възможност ние да живеем върху нея като върху твърда повърхност.

Злото смразява, а доброто разтопява. Злото и доброто, съединени в едно, чрез тях може да се работи, както златарят топи и обработва златото, дето трябва – повече топлина, дето трябва – повече студ. Дето трябва – доброто, дето трябва – злото, ще ги съединиш в едно. Ти трябва да работиш чрез тях, но не те чрез тебе.

Ако ги оставиш те да работят чрез тебе, животът ти ще се обърне с главата надолу. Вие ще се намирате в положението на човек, който мисли, че като отиде в една кръчма и си пийне малко винце, че ще му дойде умът в главата. Мислите ли, че такъв един човек е умен? Мислите ли, че той може да мисли право? Той ще извади от една табакера тютюн първо или второ качество, ще го завие в една тънка книжка, ще си направи една цигара и ще запуши. Мислите ли, че такъв човек ще стане умен? И след това този човек ще мисли, че тютюнът ще оправи работите му.

Една баба казала на внука си: „Синко, да ти бая да не те среща мечка, да не те яде мечка.“ Той казал: „Бабо, по-добре ми бай да не ме среща мечка, а не да не ме яде. Аз още не съм дошъл дотам, че като срещна мечка, да мога да се справя с нея. По-добре е мечка да не ме среща.“ Прав е човекът, той не е толкова смел, да се справя с мечка. И със своя талисман, който има в себе си, като види мечка, пак ще се качи на дървото.

Един индус, който приел християнството, разправя една своя опитност. В едно от своите пътешествия трябвало да влезе в една пещера, там да се скрие, и пред едно дърво на пещерата той видял една кобра, която го гледала право в очите. Той се уплашил, не знаел какво да прави, още повече, че кобрата била така близо до него. Като нямал никакво оръжие в

себе си, той не се решавал да излезе от пещерата вън. Тогава му дошло на ум да се помоли. Веднага се обърнал мислено към своя Учител, да заповяда на кобрата да не го хапе. Докато се молил усилено, кобрата слязла от дървото, минала край него, без да му причини някакво зло. Ако той беше минал покрай кобрата, без да се моли, какво щеше да му направи тя? Значи човек всякога може да се обърне към Онзи, Който може да го освободи от злото.

Веднъж една малка пчела била хваната в паяжината на един паяк. Тя започнала да бръмчи и в това време видяла един човек и му казала: „Моля ти се, освободи ме от този нехранимайка, осакати ме, не мога да работя. Все някога ще ти бъда с нещо полезна.“ Той си помислил да я освободи или не. Най-после си казал: „Какво ми коства да я освободя?“ Бутнал с бастона си и развалил паяжината на паяка. Така пчелата се освободила и продължила своята работа. Един ден същият човек отишъл на лов, той бил ловец. В това време един негов неприятел го дебнел да го убие. Той насочил пушката си към него, но в това време пчелата излязла отнякъде и като видяла това, веднага отишла към неприятеля, жилнала го силно по ръката. От ужилването пушката мръднала настрана и спасителят на пчелата бил освободен. По този начин пчелата го освободила. Тя казала: „Ти ми направи едно добро, спаси живота ми, и аз ти отблагодарих за това.“ Оттук се вижда, че и пчелата е в състояние да направи едно добро.

Казвам: Ние търсим своето щастие извън разумния живот. Обаче извън разумната човешка мисъл животът няма никаква реалност. Само чрез мисълта си вие можете да познаете дали даден човек е справедлив или не. Само чрез своята мисъл вие можете да определите какво нещо е човекът.

За да се пробуди съзнанието на човека, той трябва да провери нещата, и то чрез своята мисъл, а не чрез своите чувствувания. Без мисъл ти не можеш да провериш нещата. Мисълта е проверка. Ти не можеш да обичаш някого, без да си мислил за него. Щом мислиш за някого, ти можеш вече да го обичаш. В цялата човешка история ние нямаме нито един пример, дето някой да е обикнал някого, без да е мислил заради него. Все трябва да има някаква форма, която да го привлича.

Следователно не е право, когато някои казват, че човек не трябва много да му мисли. Не, на съвременните хора им трябва трезва мисъл. Думата „трезва“ не е толкова добра, защото подразбира човек, който не е пиян. За да няма трезва мисъл, човек подразбира, че е пиян. Важно е човек да има една чиста мисъл, без никакви сенки, без никакви оттенъци. Сама по себе си мисълта е красива.

За да почнеш да мислиш, това показва, че ти си влязъл в един разумен свят. В разумния свят всички хора са щастливи по единствената причина, че мислят един за друг. Като се говори за небето, някои мислят, че е подобно на Земята. Не, съществата на небето мислят един за друг, затова са щастливи. Като мислят един за друг, те са щастливи и се обичат. На Земята не е така. Минаваш покрай един човек, не мислиш нищо за него. По едно време поглеждаш в очите му и ти веднага виждаш неговата душа. Като погледнеш в ушите му, в тях трябва да видиш човешкия ум, в носа му – човешката интелигентност, а в човешката уста трябва да видиш неговото сърце. Ако не видите всичко това в човека, вие нямате представа какво нещо е човекът. Виждали ли сте какво нещо е окото на един разумен човек? Достатъчно е да ви погледне това око, за да се вдъхновите. Тогава вие сте готови на всички услуги, даже и на всички жертви за този човек. Тогава човек се освобождава от дребнавостите в живота и в него се заражда една свещена идея.

Днес търсят много хора в света, търсят ги по фамилия, по име. По име има много велики хора в света, но разумни хора трябват в света. Разумните хора почти нямат история. Какво ще описваш историята, или живота, на един разумен човек? Какво ще разправяш, че се родил преди 60 години? Преди тези 60 години, които сега живее на Земята, той е живял милиони години още.

Разумният човек има една история, която датира отпреди 250 милиона години. Той е живял и на Слънцето, и на Венера, и на Юпитер, и на Сатурн – къде ли не е живял? Разумният човек се разхожда из цялата вселена. Ако днес е в България, утре ще бъде на друго място.

Ще кажете, че разумният човек е странен. Не, той е разумен човек, той разбира онзи велик Божествен път. Като погледне на света, той вижда, че няма от какво да се обезсърчава. Вие, като сте дошли на Земята, обезсърчавате се, че няма кой да ви обича.

Разумният човек първо мисли за хората и после ги обича. Като срещне някого, той го наблюдава и изучава. Като влезе в дома ви, първо ще ви пита за жена ви, за децата ви, за къщата ви, за лозето, за нивите ви, за овощните ви дървета. Ще гледа как сте облечени, какви дрехи носите и т. н. Той няма да ви пита защо обущата ви не са добри, но той се интересува от всичко. След всичко това ще видите, че в него не се ражда никакво противоречие. Ако му турите една печена кокошка, той няма да се откаже от нея. Той ще я погледне и привидно само ще яде, както и вие ядете. Ако вие ядете с трите пръста, и той ще яде така. Ако вие ядете с вилица и нож, и той ще яде като вас. Ще видите, че по нищо не се различава от вас. Той е

господар на живота си, а вие сте роби на условията. Той всичко върши, но е господар на условията. Като си замине, той оставя една голяма торба със злато при вас и вие ще се чудите кой е оставил това злато. Той няма да каже, че е оставил тази торба, но ще я остави мълчаливо и ще си замине. Такава торба може да има най-малко 20 килограма злато. От тези пари вашият син и вашата дъщеря ще могат да отидат в странство да свършат известна наука. Какво ще кажете за този човек: разточителен ли е или не? Не, той прилага правилото: Даром сте взели, даром давайте.

Казвам: Сегашните хора имат една идея, че не трябва да се молят. Религиозните хора казват, че трябва да се молим на Бога. Светските хора пък поддържат идеята, че трябва да се вярва в парите, понеже те уреждат живота. Както и да се говори, хората още не са дошли до онова стабилно положение, на което да разчитат. Представете си, че уредиш работите си, но смъртта дойде. Какво ще правиш тогава? Разумният човек знае къде отива, а ти нищо не знаеш, ти предполагаш само.

В Америка един параход спира на пристанището. Слиза един беден човек на пристанището и се обръща към хората наоколо, които се посрещат едни други. Никой не му обърнал внимание, никой не дошъл да го посрещне. Тогава той извикал: „Няма ли някой брат на Христа и мене да посрещне?“ Тогава се намерили много хора, които го посрещнали.

Все трябва да се намери някой човек в света, който да ви посрещне. Ние считаме Бога нещо извън нас. Защо? – Защото нямаме една свещена идея в себе си какво нещо е Бог в Своята същина.

В известна степен разумният човек е приблизителен образ на Бога. Който познава разумния човек, той ще има една идея за Бога. Ти търсиш този човек някъде, но нямаш никаква връзка с него. Погледни всичко, което виждаш: Земята, Слънцето, звездите, плодовете, растенията и животните – всичко това е създадено от Бога. При това всичко е така наредено, че си върви без никакви противоречия. И след това Той дълго време е мислил как да устрои човека на Земята. Той се интересува от него и урежда работите му.

Ако вие бихте живели във времето на цар Харун Ал Рашид, така щеше да се грижи той за вас, че всичките ви работи щяха да бъдат добре наредени. Добре щяхте да бъдете, ако той ви беше приятел. Или ако имате за приятел един голям банкер, в която и да е държава работите ви пак щяха да бъдат добре наредени. Или ако сте в някоя планета, и сте силен там, всички същества щяха да ви бъдат на разположение. Но вие трябва да знаете как да помагате на тия хора.

Сега вие се спирате на сегашното си тяло, обаче то не е пълен модел. Тялото, което сега носите, още не е съвършено идеално. Един ден, искаме или не искаме, ние трябва да напуснем това тяло. Засега то може да ни служи 10, 20, 40, 50, 120 години най-много, но един ден трябва да напуснем това тяло и да вземем друго, по-добре устроено. И в природата става същото. Постоянно се мени планът на живота. Природата мисли да съгради един нов план, който трябва да мине през вашата къща. Ето, и сега Мусман създава един нов план, който ще засегне много къщи и квартали. Той предвижда нов план на града. Имат или нямат средства, той не иска да знае. Казва: „Съборете тази къща – нов план минава. Тук няма да останете, ще отидете на друго място."

Сега да оставим това нещо. Аз не искам да ви представям тъмната страна на живота. Когато разумният човек дойде във вашия дом, той ни най-малко не иска да му разправяте за вашите нещастия. Той ще ви пита от какво се интересувате: имате ли някакво изкуство, обичате ли някаква наука или музика, художество, изобщо, какъв интерес, какъв стремеж имате към нещо. Това интересува разумния човек.

Ако му разправяте, че страдате от ревматизъм, достатъчно е само да чукне с пръчицата си, и ревматизмът изчезва. Ако му се оплаквате, че очите ви са възпалени или че нищо не виждате, той с едно чукване само ви излекува. Той ви казва, че някъде сте сгрешили, но това не е важно за него. Той иска да знае какъв е вашият стремеж.

После ще ви попита имате ли някаква идея, вярвате ли в Бога. Вие ще започнете да му разправяте последните научни теории, които сте писали. Той ще ви каже, че всеки човек, който няма ум, Господ не съществува за него. За онзи, който има ум, и Господ съществува. За всеки мъртъв човек няма Господ. За всеки фалирал човек също няма Господ. За всеки човек, който забогатява, има Господ. Богатият навсякъде търси парите.

Тогава разумният човек ще ви даде едно голямо угощение в един салон, като нашия, ще ви представи един филм и вие ще разглеждате как се е създал светът. След това на друг филм ще ви представи създаването на Слънчевата система, създаването на другите светове, как живеят жителите там и т.н. Тогава вие ще го питате вярно ли е всичко това или не. Той ще ви каже, че тези картини ги е фотографирал през своето дълго пътешествие. Той ще ви покаже картини от Юпитер. Всичко това той сам е фотографирал. Колко време е мислил той, докато е намерил начин да снеме тези картини и да ги покаже на хората! Иначе, колкото и както да мислят, хората си представят другите светове като Земята.

Слънчевите хора коренно се различават от хората на Земята. Колко години живее едно Слънчево същество? За да се завърти Слънцето около своя център, нужни му са 20 милиона години. Тъй щото, когато казваме, че някой човек от Слънцето е на 10 години, това число от 20 милиона трябва да се умножи на 10, за да се получат истинските му години. Значи този човек се равнява на наши 200 милиони години. Тогава каква разлика има между един човек, който е живял на Земята 10 години, и друг, който е живял на Слънцето 10 години? Слънчевите 10 години се равняват на нашите 200 милиона години. Грамадна разлика ще има. Такъв човек се коренно различава от човека на Земята. Земният човек ще мълчи пред Слънчевия като камък.

Сега аз ви разказвам една приказка от „Хиляда и една нощ", за насърчение. Някой от вас ще попита кога ще достигне това нещо? Вие всички сте кандидати за Слънцето. Ако вярвате, вие сте кандидати да отидете при тези разумни хора и да се освободите от ограничителните условия на Земята. Ако днес не вярвате в това, един ден ще го проверите.

Сега аз не искам да вярвате. Ще го проверите някога. Сега аз не мога всичко да ви докажа. Даже и филм да ви поставя, пак можете да кажете, че е измислен. Ще гледате филма и ще кажете, че е много хубаво направен, но е измислен. Дали е така или не, пак можете да се усъмните.

Само разумният човек може да разбере разумния. Само любещият човек може да разбере любещия. Само праведният човек може да разбере праведния. Само милостивият човек може да разбере милостивия. Такъв е законът в света.

И тогава мога да ви питам: Всинца вие не се ли намирате под хипноза? Уверени ли сте 101 на сто, че сте хора, на които съзнанието е свободно? Вие не сте ли в хипнотическо състояние?

Разумният човек е напълно събуден, той не е под юрганя. Неговото съзнание постоянно работи. Докато човек се страхува, той още не е събуден, той още не разбира Божия закон. Щом мислиш само за себе си, ти още не си събуден; щом не разбираш нещата, ти още не си събуден; щом не мислиш, ти още не си събуден; щом не си справедлив, ти още не си събуден. Това се отнася за цялото човечество. Ти чувстваш пулса на човешката душа. Не е изложен човек само на страдания. Той може да страда, но има същества, които му помагат.

Аз съм правил ред опити, които и вие можете да правите. Преди години

направих следния опит. Седя в стаята си и чувам, че една муха силно бръмчи, дава зов за помощ. Поглеждам в едно кюше на стаята си, в една паяжина се оплела тази муха и остават още една–две минути, паякът ще я удуши. Обръщам се тогава мислено към паяка и казвам: „Ще знаеш, че в моята стая, в мое присъствие, не позволявам да нападаш тази муха. И тя има право да живее, както и ти. Ти си влязъл в стаята ми без позволение, без да ме питаш имаш ли право за това или не. Затова ще пуснеш мухата още сега.“ Той прие мисълта ми и се нахохори, остана недоволен. – „Ще ме слушаш или не? Защото имам бастон за тебе. Сега още ще се намериш вън.“ И какво направи този паяк? Току взе да къса паяжината. Мухата се освободи и хвръкна вън. Паякът си каза: „Белята си намерих с тази муха.“

Сега аз не искам да ми вярвате. Направете опит, съсредоточете мисълта си и ще видите, че можете да помагате. Ако при сегашните условия на живота разумните, добрите хора не помагаха, светът щеше да бъде в ада. Сега е лошо, както казвате вие, но ако не бяха разумните хора да помагат, светът щеше да бъде 101 на сто по-лош, отколкото е сега. И като работят, хората пак си създават толкова много неприятности.

Разумните хора работят. На тях се дължи преобразованието на днешните общества. Те им влияят със своите мисли. Те казват на хората: „Така не трябва да живеете.“ Те влизат между хората и ги вкарват в новите общества. Те им казват: „Така трябва да живеете, такива закони трябва да имате, така трябва да се отнасяте“ и т.н. И благодарение на тях ние виждаме един голям прогрес на човечеството.

Така беше и във времето на Моисея. Той беше един от разумните хора на времето си. Ако четете неговите закони, виждате, че те са много хубави. Ако евреите биха приложили законите на Моисея, съвсем други резултати щяха да имат. И ако дойдем до новите времена, и ако хората биха приложили Христовото учение, което има едно социално приложение, друго щеше да бъде положението на съвременното човечество.

Христовото учение има социално приложение, а не така, както хората го изучават. То си има своето приложение. Христовата любов е приложима. Какво коства на човека да приложи това учение, да приложи любовта? Какво коства на една държава от 10–15–20 милиона жители да направи къщи за всички хора? Сега Англия харчи около 13 милиарда английски лири за своето ново въоръжение. Ако тези пари биха се употребили за нещо разумно, каква голяма полза щяха да имат! И сегашните народи, които се въоръжават, и те не знаят защо правят това. И това е хубаво, създава се работа на хората, но ако Англия би употребила тия 13 милиарда английски лири за направата на къщички от по две стаи и кухня за хората,

нямаше да има такава мизерия, каквато днес съществува. Сега там хората се поощряват да се женят, да раждат деца. Няма нужда от много деца. Едно–две деца сега са достатъчни. Казват, че на Земята трябвало 10 милиарда хора. При толкова много хора на Земята, това ще бъде цял ад. При това индустриално положение, в което се намира Германия, за пример, къде ще изкарва тази стока, която изработва? Ако нейното население се увеличи двойно, как и къде ще изкарва прехраната си? Ние още не мислим по това.

В Писанието е казано, че една държава трябва да се насели с разумни хора. Ние трябва да ограничаваме женитбите. Болните хора не трябва да се женят. Глупавите хора не трябва да се женят. Днес само здравите хора трябва да се женят, а другите да останат за други времена. „Трябва ли да се оженя?“ Ако си здрав, ожени се. Ако си умен, ожени се. Ако не си здрав и не си умен, не се жени.

Та казвам: Само умните, само разумните хора имат право да се женят. За в бъдеще само разумните хора имат право да раждат деца. Глупавите хора нямат право нито да се женят, нито деца да раждат. Че сега глупавите хора раждат деца, това е друг въпрос.

Не мислете, че аз искам да ви обиждам, но казвам, че светът така не може да се оправи. Ако аз имам един син, който не ме обича, защо ми е този син? Ако имам една дъщеря, която не ме обича, защо ми е тази дъщеря? Да имам една дъщеря, която може да ме обича така, както аз я обичам, разбирам. Или да имам един син, който може да ме обича така, както аз го обичам, разбирам.

Какво ще обичам едно верую, в което хората днес вярват, а утре се съмняват? – „Ама, той вярва в Бога.“ – Че, и аз съм дошъл дотам, по-далеч не съм отишъл. Ако имам един хляб и дойде при мене някой, аз му давам половината от хляба, а другата половина задържам за себе си. Като дойде втори, и на него давам половината от половината си хляб, а другата половинка задържам за себе си. Като дойде трети някой, и на него давам половинката и т.н. След това ще ме критикуват, че на някого съм дал една голяма половина, а на другиго – едно малко парче. Важно е, че от своето парче хляб аз давам на всички половинката и за себе си оставям другата половинка. И тогава, ако ме съдят, махна с ръката си, хлябовете се увеличават и на всички давам равни половинки. Тогава вече не могат да ме обвинят в несправедливост. Тогава и малки, и големи имат все по равна половинка. После и за себе си задържам една половинка.

„Че как стана това? Отде се взеха толкова много хлябове?“ – Лесна работа.

Брашно имам и меся. После, ще кажа на някои от тях, че хлябът се пренася през въздуха по един изкуствен начин. Тогава имаме не само един хляб, но много хлябове. Като им се каже така, това става достъпно за тях.

Сега аз говоря за живия хляб, който расте и се умножава моментално, като житното зърно. Всеки житен клас дава от 30–100–120 житни зрънца. Някои класове могат да дадат и повече зрънца.

Сега да се върнем към разумния човек, към същественото. Сега ще ви кажа нещо, което трябва да опитате. Приложете го само когато загазите в нещо. Когато напълно загазите, когато четете всички философи и никой не може да ви помогне, тогава приложете това, което сега ще ви кажа. Толкова глупави работи сте слушали, послушайте сега и мене. Дълбоко в душата си признайте, че всичко онова, което ви се е случило в живота ви, е добро. Благодарете на Господа и кажете: „Господи, повече от това добро, което си ми дал, не искам." Благодари Му за всичко и остани в душата си с идеята, че Онзи, Който е създал вселената, не може да направи никаква погрешка. В Него няма никаква несправедливост. Той е абсолютно справедлив – нищо повече. Признай това нещо в душата си и почакай най-много една година и половина, да видиш какво ще стане с тебе.

Не казвам повече от една и половина година, за да не се обезсърчавате, но трябва да признаете това дълбоко в душата си и ще видите, че положението ви ще се измени. Но вие трябва да бъдете чистосърдечни. Няма да играете на въже, но в душата си ще съзнаете това. В душата си ще съзнаете, че Онзи, Който ви е дал светлина, Който ви е дал живот, и вие сте Му длъжни. Всички вие сте длъжни на Господа.

Сега, като ви проповядвам, аз си казвам: Аз трябва да бъда носител на Божественото. Какво ще остане в умовете на хората, ако не им проповядвам Божественото или ако им кажа някаква лъжа? Най-много в продължение на 100 години всякаква лъжа ще бъде открита. Каквато неправда и да извърши човек, най-малко в продължение на десетина години или най-много в продължение на 100 години, тя ще бъде разкрита.

Сега ще ви кажа следната истина: За човека трябва да мислите, а после да го обичате. За Бога е точно обратно: Бога трябва първо да Го любиш, а после да мислиш за Него. Значи, в това отношение в света има само едно изключение и то се отнася до Бога. За Бога, първо трябва да Го обичате, а после да мислите за Него. За човека е обратно: първо трябва да мислите за него, а после да го обичате. Бог първо е помислил за човека и тогава го е създал. След като е помислил за човека, Бог казал: „Да направим човека по образ и подобие Свое". Значи, Той първо е помислил за човека. Така

трябва и ние да правим: първо да мислим за човека, а после да го обичаме. Дойде ли до Бога, първо трябва да Го обичаме, а после да мислим за Него. Любовта е Божествено нещо. Дойдете ли до Божествената любов, първо трябва да внесете любовта, а после мисълта. Дойдете ли до човешката любов, първо трябва да внесете мисълта, а после любовта.

Вие трябва да имате предвид това разграничение и навсякъде да го прилагате. Ако не го пазите, вие няма да имате никакви резултати. Опитът ви ще излезе несполучлив. Ако го пазите и прилагате, всичко ще ви върви добре. Само Един има в света, Който заслужава да Го обичаме без да мислим. Това значи: първо ще Го обичаме, а после ще мислим за Него. Ако и за човека приложим същия закон, какъвто е за Бога, ние ще влезем в едно противоречие.

Сега, понеже няма нито един от вас, който да не е играл ролята на любовта, който да не е обичал, кажете ми: как бихте определили вашата любов? Опишете ми какво е останало от вашата любов. Аз бих желал да ми дадете едно малко парченце, което е останало от вашата любов. Ако ми донесете едно малко парченце от вашата любов, аз бих ви платил за него колкото искате. Сега за една стара английска лира се плащат хиляди английски стерлинги.

Любовта не е нещо, което не се плаща. Тя минава от един живот в друг. Човек може да заспи, но като се пробуди, любовта пак действува в него. Любовта действува и в сънния живот, и в будния. Любовта действува и на Земята, и в другия свят. Дето и във вселената отидеш, все ще разбереш един закон, а именно: любовта действува навсякъде, но хората се различават само по степента на своята любов. Навсякъде ще видите такива чудесии, каквито не сте предполагали.

Ако отидете на Слънцето, ще ви водят от едно място на друго, на гости ще ви водят. Ако прекарате 3–4 години там, нищо няма да харчите. Дето и да отидете, ще ви обсипват с подаръци. Ще се чудите после как ще ги донесете от Слънцето на Земята. Ако направят един такъв опит с вас, ще ви се стори, че това е една приказка от „Хиляда и една нощ“. Могат да ви заведат на Слънцето, но как ще донесете на Земята подаръците, които ще ви дадат там? Ще кажете: „Който ни е завел, той ще има грижа за нашите подаръци, той ще ни ги донесе.“ Ако аз ви заведа, това не мога да направя, защото едва ще заплатя за билета ви. Пътят от Земята до Слънцето е 92 милиона километра. Ако на всеки километър се плаща по един лев, значи ще платя всичко 92 милиона лева за всеки едного. Значи един билет струва 92 милиона лева, и то в звонкови, а не книжни пари. Там книжни пари не се приемат. При това, за да ви заведа на Слънцето, вие трябва да тежите

само един грам. При това, трябва да ви простра на такава ширина, толкова да олекнете, че да се привлечете от Слънцето. При това, като ви обсипят с толкова много подаръци, те струват милиарди левове. Нещата, които ще ви дадат на Слънцето, не бихте могли да ги използувате на Земята, защото не са пригодени за нейните условия. На Земята вие не можете да ги използувате.

Светлината, която иде от Слънцето, трябва да мине през ред реформатори и като стигне на Земята, тя слиза на дъното на Земята, дето пак минава през ред процеси, реформира се. Следователно светлината от Слънцето не може да стигне на Земята такава, каквато иде от Слънцето направо. После, когато светлината минава през мозъка, също така претърпява ред трансформирания, ред процеси. И там има ред трансформатори, които изменят светлината.

Това, което виждате отвън, това е един свят, който вие сами сте създали в себе си. Като дойдат до реалния свят, тогава те ще видят каква е разликата между това, което те са създали в себе си и това, което съществува вън от тях. Представете си, че разумните хора, разумните същества изпращат своята мисъл из целия свят.

Каква е мисълта на разумния човек? Какво мисли разумният човек? Когато дойде при един умрял човек, у разумния веднага се явява желание да го събуди, да го съживи. Ще дойде при него, ще тропне с крака си и ще каже: „Стани!“ – и той ще стане. Той ни най-малко няма да пролива сълзи за умрелия човек, защото той не е от слабите хора. И след това ще му каже: „Ти умря по единствената причина, че не вярваше. Ти умря поради своето неверие. Не бъди неверен, но верен. Ти умря по единствената причина, че не беше от любещите хора. Ти умря от безлюбие. Затова люби в бъдеще. Напусни безлюбието. Ти беше човек, който живееше в тъмнина и не възприе Божията мисъл. Напусни безлюбието и винаги работи с Божествената мисъл в себе си. Впрегни ума си на работа.“ Тури ръката си на главата и иди между другите хора да проповядваш новото учение.

В това отношение ние имаме един отличен образ в лицето на Христа. След като Го заковаха на кръста, Той каза: „В Твоето име предавам Духа Си. В Твоите ръце предавам Духа Си. Ти, Господи, знаеш как седи тази работа. Не им вменявай в грях. Толкова разбират те, но един ден всичко ще научат.“ Христос повидимому умря, за да слезе при умрелите. И като слезе при умрелите, Той ги извади оттам. Казва се в Писанието, че тогава много телеса са възкръснали. След това Христос се яви на учениците Си, за да им покаже, че има един живот на любовта, в който хората не умират.

Който има вярата на Христа, който люби Бога, той никога не умира. Пророците са казали, че Бог няма да остави преподобния Си да види изтление. Ти, който обичаш Бога, ти, който обичаш ближния си, и в гроба да слезеш, и на кръста да си прикован, каквото и да стане с тебе, един ден ти ще бъдеш избавен от лошите условия на живота.

Казвам: Такава е волята Божия, понеже ние се намираме в една епоха, когато има най-много страдания в света. Днес в Америка има повече от два милиона хора без подслон. Повече от 10–12 000 хора са издавени. Как и с какво ще им помогнем ние от България? Вие не можете да си представите какво значи два милиона хора без подслон. Каква тъга, каква скръб се изживява! Всичко пред тях е опропастено и разрушено. Вестниците съобщават, че приблизително има загуби за 600 милиона долара. Ако биха поискали от американците 100 милиона долара за нещо полезно, надали биха дали, но сега плащат глоба от 600 милиона долара.

Днес Господ глобява всички народи, както и цялото човечество, за непослушанието им. Те плащат данъка за непослушанието си. Разумният, разумното в света, изобщо, никога не може да се надхитри. Земята е много умна. Това, с което ти си работил, в края на краищата тя ще си го вземе, даже с лихвите му. Да знаем, че ще дойдем до последната митница. Вие трябва да знаете, че всичко, което сте придобили контрабанда, ще ви се вземе на последната митница.

Сега аз не искам да ви оставя с тази мисъл. Ти си вярвал в един човек, който е бил много богат, който разполагал със 100 милиона лева. Обаче един ден той осиромашава, изгубва тези 100 милиона и ти изгубваш разположението към него. Според мене човек, който е имал на разположение 100 милиона лева и в един ден ги изгубва, той не е разумен. Разумният човек никога не губи. Онзи, който може днес да печели, а утре да губи, той не е разумен.

Разумният човек може да се уподоби на човек, който е съградил къщата си на здрава основа, на камък. И затова всичко, каквото дойде в природата, бури, ветрове, стихии, няма да съборят къщата му. Неговото знание, неговата вяра, неговата къща ще устоят на външните влияния. А глупавият, който е построил къщата си на пясък, още при първите стихии, бури и ветрове ще изчезне, ще се събори неговата къща. Стихиите ще завлекат къщата му.

Това не показва, че природата е жестока, но тя ни дава един урок. Утре може да дойде такова наводнение и у вас вътре. Природата не се шегува. Като дойде, тя на общо основание действува. Пред нищо не се спира, но

ние трябва да бъдем разумни, да мислим какво правим.

Сега ще се спра върху една мисъл, с която искам да приключа. Разумният човек има голямо самообладание. Той знае, че на Земята само един човек не е фактор. Много фактори има на Земята, но разумният човек е в съгласие с всички разумни хора по Земята. Той вижда как стават работите в природата и работи съобразно с тях. Всички разумни хора имат само една велика цел и тази велика цел, това е Божественото в света.

Достатъчно е да се свържете само с един разумен човек в света, за да се оправят всичките ви работи. Същото се отнася и до физическия ви живот. Ако вие излизате на чист въздух, и работите ви ще се оправят. Ако не проветрявате къщите си, работите ви няма да се оправят. Ако дишате чист въздух и пиете чиста вода, работите ще ви се оправят. Но ако въздухът ви не е чист, ако водата ви не е чиста, и ако светлината, която приемате, не е силна, работите ви няма да се оправят. Тогава вие сте осъдени на страдания. Ако влезете в стаята на разумния човек, първо ще усетите, че въздухът му е много чист. Светлината му е много мека и приятна и ако крушките на електричеството или на светлината, с която си служи, са горели 10 и повече години, в тях няма да намерите никакви нечистотии. Водата, която пие, също е много чиста и съставена само от водород и кислород.

Водата съдържа нещо повече от другите води – жизнена прана, според както индусите я наричат. Ако отидете на Хималаите, там има от тази вода, но индусите я крият. Който пие от тази вода, той коренно се преобразява. И Христос загатва за тази вода. Той казва: „Аз съм живата вода, аз съм живият хляб.“ Вие трябва да разбирате къде е тази вода. Тя може да бъде в самия човек, като извор, отдето ще извира.

Христос не отива по-далеч от човека, нито аз мога да ви кажа къде е тази вода. Като станете разумни, вие ще видите къде се намира тази вода. Нали знаете как Христос изцери слепия? Той го бутна тук-там, намаза очите му и го попита: „Какво виждаш?“ – „Виждам хората като дървета.“ После пак го бутна. – „Какво виждаш?“ – „Виждам, че хората се движат.“ И като го бутна трети път, пак го запита какво вижда. – „Виждам хората в тяхното естествено положение.“

Сега ние не вярваме на хората, че ни обичат, нито вярваме на тяхната честност. Като дойде някой в дома ви, вие гледате да не би да е взел нещо. Ние сме хора на съмнението. Където и да отидете, ще те погледнат от краката до главата.

Има нещо, което ние познаваме в човека. Отива един човек при един банкер и го запитва: „За колко оценяваш лицето ми? Колко пари можеш да ми дадеш назаем?“ – „1000 лева мога да ти дам.“ Толкова доверие му внушил. Отива друг при банкера и го запитва за колко може да оцени лицето му. – „На тебе мога да дам 5000 лева.“ Значи на него има доверие за 5000 лева. Отива трети: „За колко оценяваш лицето ми?“ – „За 25 000 лева.“ Питам: Как познава банкерът на кого колко да даде? Има нещо, на което той се основава, което той познава вътре в човека.

Ще ви разкажа един анекдот. При хаджи Калчо отива един габровчанин да му иска пари назаем. Това било в турско време. Той му поискал 250 турски лири. Хаджи Калчо му дал тези пари, но някак си не му внушил особено доверие. Той си направил известни заключения и затова тръгнал подир своя длъжник да види какво ще прави. Длъжникът, като излязъл от дома на хаджи Калчо, взел посоката към рибарите и отишъл да си купи един килограм черен хайвер. Като купил хайвера, хаджи Калчо веднага се приближил до него и му казал: „Почакай малко, направил съм една погрешка, дал съм ти по-малко пари, отколкото трябва. Дай да ги проверя.“ Взел парите, преброил ги, и му казал: „Човек, който взима пари назаем и отива да купува черен хайвер, той нито може да ги върне назад, нито мисли да ги плаща.“ Взел парите и си отишъл дома. Длъжникът останал само с черния хайвер в ръцете си. Значи хаджи Калчо отишъл след него да види за какво ще харчи парите.

Същото прави и природата. Когато ти даде известно благо, тя тръгва подир тебе да види дали ще се спреш пред рибарите да си купиш черен хайвер. И като види, че се спреш пред някой рибар, ще се спре пред вас и ще каже: „Господине, имаш грешка.“ Ще вземе благото от ръцете ти и ще каже: „Ти трябваше да употребиш това благо за целта, за която ти е дадено, а не да купуваш с него черен хайвер.“

И тъй, не си играйте в живота, защото хаджи Калчо върви след вас. Ако се спрете пред рибаря да си купувате черен хайвер, и тя ще спре при вас и ще вземе назад благото, което ви е дала.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

10-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 7.II.1937 г.,10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1937_02_10 Музикална забава
лекция пред общия окултен клас

МУЗИКАЛНА ЗАБАВА

Отче наш.

Да имаме една музикална забава. Аз съм избрал два мотива: един мелодичен мотив, без разрешение, и един хармоничен мотив, с разрешение. Музиката има и един вечен хармоничен мотив с постижение. Музиката представлява една обширна област на човешкото битие, на човешкия Дух. Първия мотив съм го взел из българите, от много мотиви, които те имат. Един прост мотив е той. Но съм проследил неговата история каква е. На майката не ѝ турям име. Името на сина е Велко, а пък чорбаджията е Велю чорбаджи. Майката казва на сина си: „Синко, ти ратай на Велю чорбаджи да не ставаш, понеже ще изгубиш своята свобода." А пък синът се е увлякъл. Понеже чорбаджията има дъщеря Вела. И той се увлякъл по нея. Майка му казва: „Ти тръгна по ума на Вела и стана ратай на Велю чорбаджи." И майката продължава: „На чорбаджията дъщерята е учена, а пък ти си неук, прост. Такава мома не може да те почита и уважава. И ти ще изгубиш всичкото достойнство." Вторият мотив, който следва, е вече хармоничен. Той напуска чорбаджията си и отива да се учи в странство. И пише той на майка си: „Когато аз се върна, ще карам ралото си да оре без волове и жито ще даде. И ще накарам колата да хвърка без волове и аз отгоре ще седя." И най-после казва той: „Ще съградя училище с големи прозорци и ще го окича с картини и ще уча децата и хората как да живеят."

Аз го наричам това: ПРИКАЗНО ПЕНИЕ И ПРИКАЗНО СВИРЕНЕ. То е най-лесното, но е и най-трудното. В съвременната музика има големи постижения. Един виртуоз има особен начин да държи ръката си, особен начин да държи лъка. 20–30 години е посветил на това изкуство и свири. Класически работи има там. На всеки един концерт, който се дава, тия хора отиват като на богослужение.

А пък това, което ще вземем сега няма да бъде богослужение, но предметно учение за един окултен клас. За да имате идея за музиката, образец трябва да се даде, един подходящ образец.

Българската музика вие я знаете. Всеки един от вас знае да я пее. Но да употребите музиката като едно средство за вашето самовъзпитание! Понеже един ученик, един окултен ученик не може да успява, ако той не знае как да смени състоянията си, едно състояние с друго. А пък за да смениш едно състояние с друго, ти трябва да знаеш преходните пунктове

от едно състояние в друго.

Някои се молят, но само с молитва работата не отива. Молитвата трябва да бъде мелодична и хармонична. Има молитва без разрешение, има молитва с разрешение, има молитва и с постижение. Това зависи от музикалната сила на човека. Сега не искам да влезе във вашите умове идеята, че нещата са непостижими. Вземете един микрофон, който може да отбележи музикални творби, той знае повече от вас. Като му изпеете една песен, веднага ще я изпее, а пък на вас 20 пъти да ви се изпее, не можете да я схванете. Но има неща, които микрофонът не може да предаде, защото в музиката има математически разрешения, геометрически постижения, после има и разширение вътре в музиката. Разширенията влизат в съзнанието. Онова, което ни липсва на съвременния свят е развито музикално чувство. Грубостта, която хората имат, се дължи на това, че в тях музикалното чувство не е развито. А пък трябва да го развият. Онзи, Божественият свят е свят на хармония, на музика. И когато вие говорите на Любовта, това е най-хубавата песен, която можете да имате. Ти чувстваш нещо, гласът му не слушаш, чувстваш нещо приятно, че то иде отнякъде и то е нещо музикално. Сега у българите, когато някой свири на цигулка, мислят, че той е много прост, циганин е. Българинът казва: „Цигулар къща не гледа“. Не, не, цигуларят десет пъти гледа. Един цигулар като даде един концерт, взема 100 000 лева. Колко години трябва да работи един българин за да спечели 100 хиляди лева без цигулка? Българинът първоначално е бил музикален, но после изгубил нещо. После го постигнало нещо, една катастрофа. Тепърва трябва да изправя една голяма своя погрешка. И с тая катастрофа, той е осакатил едно от най-добрите си чувства – Любовта към Бога! Българинът няма Любов към Бога. И ако може да я възстанови, всичкото му е на място. Той е съвестен. Твърд е. Донякъде е милостив. Като дойде до религиозност, у него няма никакво уважение, никакво почитание. Той ще разправя най-интимните си работи, какво е вършил, ще разправя за баща си, за майка си. Има неща, които не трябва да се разправят. Хубавите работи трябва да се изнесат, но грозните работи само един философ трябва да изнесе. А пък за човек, който не е философ, грозните работи да стоят далеч от него. Така и в музиката. Аз съм слушал някой път като свири българинът. Всичките български класически песни са без разрешение. Той се намери в един замотан кръг, изгубил това чувство към Бога. Гледа, че пари няма, ниви няма, това няма, онова няма, умрял син му, умряла майка му и казва: „Не ми трябваше да се женя. Що ми трябваше да раждам тия деца да умират!“ Няма разрешение! После, взели нивите му, къщата му. Казва той: „Що ми трябваше да купувам тия ниви, тая къща!“ Така е с всичките му песни. Като дойдеш до игривите му песни, той търси един изходен пункт. Но и в играта си, след като е играл, българинът пак е замислен и си казва: „С игра няма да стане тая работа. Трябва да се

работи“. И в религиозните работи, и след като се учи, и в окултизмът, скоро се насища. Той е като американците. Българинът и американецът си приличат. И американецът е същият. Американецът обича разнообразието. И затова американците не са толкоз музикални. Не че не са музикални, те обичат музиката, но като му говориш за пари, трепне му сърцето, той напуща музиката, всичко напуща, за да печели пари. И казва той: „Като спечеля пари, ще си купя грамофон и радио, и ще има музика, всичко ще има, стига да има пари“. (Учителят взема цигулката.) Сега няма да го изсвиря като виртуоз. Нека дойде един виртуоз да изсвири. Два модела ще дам, за да видим какво може да направи всеки един от вас с два мотива. Сега нямате отвън микрофон. Но микрофонът го имате.

Сега музиката без разрешение! (Учителят свири.) Започва разрешението (Учителят свири друго.)

Това са песни без разрешение и с разрешение. Но с постижение е мъчно. Там влиза вечната игрива музика.

Та казвам сега: Всеки един от вас трябва да се упражнява да пее. (Учителят пее един мотив.) Какво ви костува да го направите? Ще кажете: „С такива работи да се занимавам!“ С какво ще се занимавате, кажете ми. Сега се занимавате с много работи. Вие казвате: „Да се моля“. Че ти без музика не можеш да се молиш. Как ще се молиш на Господа? Бог не иска еднообразни работи. Като се молиш, да забравиш себе си! Една молитва, това е най-хубавия говор; свободен да си от всичко! Ти се молиш, но си тягостно обременен. Това не е молитва. Това е просба. Ще благодариш на Бога за всичко като едно дете, освободен от всички грижи, които има в света.

Не върви работата! Започни да пееш! (Учителят пее игриво. „Ла, ла, ла, ла!“ И после пак пее игриво. „Ще тръгне тая работа, ще тръгне тая работа! Макар и да се спъвам сега, ще тръгне тая работа!“) Пей на себе си! Не на другите! Ти пей на себе си! Ти за себе си ще тръгнеш, защото като ти тръгне на тебе, то ще тръгне и на други хора. И може би ти си спънката. Като не ти върви работата, на 200–300 000 души не върви. А пък като тръгне тяхната работа, после те ще кажат: „Господ живот и здраве да му даде на този човек, че ни е подтик и нашата работа да тръгне.“

Как ще се научите вие да мислите? Вие искате да критикувате. Обаче критиката в света е за философи. То не е за деца. То не е лесна работа. Най-мъчната работа е да критикувате. Не смесвайте две неща: Като купуваш нещо, трябва да го провериш. Това не е критика. Ориз има първо, второ и трето качество. Той ги смесва. Този човек, който ги е смесил, той от музика

не разбира. Честният човек е музикален. Той туря от първото качество. А пък другият човек, който не е музикален, той смесва и трите качества.

Оная вечер слушах концерт по радиото. Братът, който управляваше радиото каза: „В Народният театър микрофонът не е турен както трябва.“ Един го попита: „Откъде знаеш?“ – „Гласните не се предават хубаво. Не е така отдалечен, че звуковете да се предават правилно.“ Ти не можеш да пееш добре, ако не се поставиш на нужното разстояние от онзи предмет, от който искаш да се вдъхновяваш. Не трябва да си много близо или много далеч. Ако мислиш, че музиката е недостъпна за тебе, ти си много далече. Ако пък мислиш, че тя е много лесна работа, ти си много близо. Ще се поставиш на известна дистанция и ще мислиш, че Бог ти е дал дарба да пееш и ти е поставил задача да се научиш да пееш. И като се научиш да пееш и говорът ти ще бъде мек! Знаете ли колко е хубав един говор музикален! За ония напредналите души, които слизат отгоре в нашия свят, нашият език е толкоз гръмотевичен, прилича на гръмотевица! На хората трябва да им говори той гръмотевично. И Илия чул горе Господ да говори като гръмотевица. Бог накарал да се говори на хората като гръмотевица, за да го чуят и разберат. Езикът на небето е музикален, деликатен, та ония тънките звукове проникват. Като отиде човек там, трябва да турят това, което усилва звука – високоговорителят. Та всички ние на земята сме с високоговорители.

Та казвам: Първата музика беше музика на миналото. Сетне втората музика с разрешение, музика на мелодията. А пък третата музика, музиката на красотата, на вечната хармония на красотите, тя е с постижения. Това е идеал. Щом излезем от неразрешената музика, ще влезем в разрешената.

Мнозина от вас имате доста музикални способности, но вие седите и чакате някое друго прераждане. Следующето прераждане си има своето предназначение! В този живот трябва! Ти казваш: „Като се родя втори път!“ Как ще се родиш? Когато ще се родиш втори път, няма да имаш може би най-малко тия благоприятни условия, които сега имаш. В музикално отношение не се срамувайте, не се срамувайте да си попейте. Съберете се в къщи и си попейте 2–3 сестри. Вместо да се разговаряте и да одумвате този-онзи, пейте! Пейте и светски песни. В музиката няма светски песни. Както разбираш – от тебе зависи. Всички песни имат духовен характер. Всички български хороводни песни са религиозни. В светилището са били пети. И после в българските условия, българинът ги е приспособил. И изоставил по-мъчните свещени песни настрана. Само лесните оставил, които лесно се разбират. Българинът има завършено колело. Които се хващат на завършеното колело, се оженват. Има

отворени колела. Там се пазят от хората. А пък в затвореното колело има религиозен такт. Хванат се, прекръстосват си ръцете, Любовта се предава. Който е влязъл в това колело, той от Любовта навън не може да излезе. Като се хванеш на това колело, отиде вече. И тогаз с девет чифта биволи да те теглят, оттам не можеш се отърва. Ние наричаме този завършен кръг – животът. Някой казва: „Не ми се пее.“ Ще пееш, понеже животът е един мелодичен кръг без разрешение. В колелото вътре ще пееш. Ще търсиш. Има изходен пункт. Ще минеш в хармонията. Когато аз ви казвам, че трябва да имате вяра в Бога, разбирам следното: У Бога няма това неразположение, което ние имаме. Той не е беден, както ние сме бедни. Той не е оскуден в знание. Всичко има. Какво ще го застави да си играе да ме измъчва мене. То е заблуждение! Не. Той гледа, че ти се заблуждаваш и казва: „Не прави това, за да не си навлечеш страдания“. А пък ти искаш да му наложиш своите идеи. Ти направиш нещо както ти си искаш, направиш го веднъж, два пъти, три пъти. Мислите ли, че ако вашата първична майка би седяла под първото дърво и би яла от него, тя щеше ли да яде от забраненото дърво? Щеше да забрави да яде от него.

Сега всички певци, които излизат да пеят, искат да се харесат на публиката. Не се пее така. Хубавото, то ще даде един резултат. Всеки един певец, всеки един цигулар, или свирец на какъв да е инструмент, той е един проводник на Божествените енергии. Те са проводници на възвишеното, Божественото през тях минава. Като се карат някои хора, един обикновен цигулар засвири с цигулката и те казват: „Чакай да го послушаме! Дай едно кило вино!“ Той свири една стара народна песен, как са живяли едно време хората, живяли са така, че не са се били и не са пили. Пазете се, че не само физически кръчми има, но има и астрални кръчми, има и астрално пиянство. Като излезеш оттам, след като си пил, ти си готов да се караш.

Разправяха ми за едно семейство, дето бащата свири първа цигулка, майката свири алтова цигулка, големият брат свири тенор, а пък дъщерята на контрабас. Като дойде вечерта, бащата, майката, брата и сестрата вземат инструментите и свирят и пеят. Ще им остане ли време да се карат? Че ако твоят дух пее, ако твоята душа пее, ако твоят ум и сърце пеят, то ще остане ли време да се караш и да мислиш за други работи? Пей с ума си, пей със сърцето си, пей с душата си, пей с духа си. Ти казваш: „По кой начин ще дойде прогресът?“ Без пение в света прогрес не може да има. Без пение всички хора са били роби. Робство е било. Като се е освободил човек от робство, почнал да пее.

Птиците откъде са се научили да пеят? Например, славеят? Аз съм го наблюдавал, каква поза има той при пението. Откъде е научил той

пението? Кой му е преподавал по пение? Дълбока история е пението на птиците. Човек неотдавна се е научил да пее. Имало е прекъсване. В първите хора на земята музиката е била в своя апогей. Има свещени песни. Това, което имаме сега, са части от тая музика.

За следующите десет дена ви давам една задача: Ще изпеете една българска песен и вижте какво ще почувствувате. Или пък вземете и изпейте една религиозна песен. Всеки един от вас да научи по една песен.

Коя песен знаете да пеете сега? Вие сестрите, коя песен знаете? Някоя сестра може ли да стане да изпее една песен, коя знае най-добре да пее? Една малка песен. Срам ви е. Ще кажете: „Няма да можем да пеем така, както трябва“. Хубаво, срамът не е лошо нещо. Да се срамува човек преди да е изгубил гласа си, а пък щом го изгуби, да не се срамува, а да търси да го лекува. Срамуването е предпазителна мярка за да не се изгуби нещо. Коя музика обичате вие? Оставете тия песни, които сте ги пяли. Кажете ми някоя друга песен, която много сте обичали да пеете на младини. Като бяхте млади моми, коя песен най-обичахте да пеете? Срамувате се. (Един брат пее македонска песен за хубавата мома: „Излязох да си пошътам край лозето, край гроздето и намерих хубава мома“) Преведете сега „хубава мома“. Ние търсим щастие в нея. Щом тая мома не може да носи щастие, тя не е хубавата мома. Значи тя е сянка. Защото хубавата мома действително носи щастие на човека. И хубавият момък, и той носи щастие. (Един брат пее една друга македонска песен: „Млад момък на кон яхаше“.) Аз да ви направя един превод: „Млад момък на бял кон яздеше. На млада мома се показваше“. Това (са) песни без разрешение. Показва се на момата, но нищо не се разрешава с това. Музиката е вече една наука с разрешение. Мелодия, хармония и вечната хармония с постижение. Неща, които нямат разрешение, неща, които имат разрешение и неща, които носят постижение.

Та казвам: Неуспехът, който понякой път вие имате, се дължи на непението. Надеждата у човека е най-близкият кръг. Имаме и вяра. Имаме и Любов. Постижението (е) в Любовта. Във вярата е разрешението. А пък в надеждата – там е обоснован нашият егоизъм. Ние се надяваме на това, което сме облекли. Та от надеждата да влезеш във вярата, и от вярата – в Любовта. Или неразрешението ще те накара да мислиш как да можеш да разрешиш тая задача. Всички задачи са неразрешени най-първо.

Да изпеем сега нещо. (Учителят взема цигулката.) Коя дума искате да изпеем? Коя дума ви е най-любима? Трябва и малко теория. Вие проучавайте сегашната музика. Тя ни е потребна. Човек като не е свободен, много мъчно може да пее. Българската песен никак не може да започне от

„ла“. От „до“ може, от „до“ от „ре“, „ми“, „фа“. А пък другите: „сол“, „ла“ се явяват като украшение. Например, вие сте в едно напрегнато състояние. Според философията на музиката казано, вие имате едно напрегнато състояние, имате „до“ в напрежение. Сега на туй напрежение трябва да дадете ход – да имате разрешение. „Ре“ разрешава. „Ре“ в обикновената музика разрешава – означава движение. А пък движението подготвя път за човешката мисъл. Там, дето има движение, ти можеш да мислиш. А пък там, дето има мисъл, може да има постижения. За забогатяване трябва да добиеш нещо. (Един брат пее други македонски песни.) Това са образци от ученици, не са от учители. Това са остаряли песни от ученици. Главните учители на музиката са дали много образци. Учениците са ги превеждали и са ги нагодявали според времето. И според песента можеш да определиш каква е била епохата. Петстотинте години, които са прекарали българите под робство, са оставили нещо, са се отразили върху музиката. Неговите песни не са такива, както първите песни.

Ония от вас, които мислите, че сте остарели, трябва да знаете: миналото – това е песента на старите хора. Ти като пееш за миналото – това е една стара песен. Песента на настоящето е песен на младите. Едно време какво е било – това е песен на старите. Разрешението е на младите. Младият разрешава.

После, в музиката трябва да има една идея. Музиката трябва да има една идея. Вземете новите песни на Шуберта и на някои други музиканти – проследете ги. Не всички са важни, но има някои модели много хубави. Окултната наука във виделината на музиката става ясна.

Изпейте „Аз смея да кажа“. По колко начина може да се изпее „Аз мога да кажа“. Можеш да я изпееш като една класическа песен. Можеш да я изпееш по прогресивен начин.

Вземете сега всички „до“! (Учителят свири „до“. После Учителят свири отначало по-тъжно и бавно, и после по-весело, живо.)

Когато вземете за успокоение, можете да свирите така: „до“-„ла“, „до“-„ла“.

Трябва да се пее. Съчинявайте си песни. Като повтаряте стари песни, съчинявайте и нови песни. Превеждайте. Правете преводи. В българската музика има добра основа. Ако дойде гениален музикант, има доста хубави образи в българската музика. Някои имат повторения, повторения, много големи повторения. Много малко са образците, мотивите. Не е лесно да се намерят.

В музиката се изисква голяма вяра. Не се притеснявайте. Турете си най-първо мисълта, че Господ иска да пеете. Щом пееш, ти ще почнеш да мислиш. И тогаз само старите ще се подмладят. Човек остарява като не пее. Той казва: „Остарях, остарях! Младите да пеят." Че това е вече едно самовнушение. Това е един живот вече без песен. И ние очакваме да влезем в другия свят. Като дете трябва да пееш. Ти си на 20 години. Но като влезеш в другия свят, ще видиш, че има и от тебе по-стари, но са се подмладили.

Някои много се държат за народната песен. Народната песен трябва да се пречисти. Там има повторения, но повторението не е майка на знанието. Някъде продължава повече. А пък ритъмът на всяка музика не търпи произвол. Всяко нещо е определено. Ти не можеш да продължаваш музиката повече, отколкото трябва. Тогаз изгубваш ритъма. Ритъмът определя дължината – до колко можеш да продължаваш. До колко може да се продължава един тон? Например, един певец продължава един тон половин минута, цяла минута. Много мъчно е това. Повече от 5–10 секунди продължаване е мъчно. И с пението ще се научите на търпение. Продължавате един тон 5 секунди, 10 секунди, 50 секунди. Ония, които са нетърпеливи, ще се обучават. Като се разгневиш, почни да пееш „до"! (Учителят пее „до".) Право ли е това „до"? (Учителят проверява с цигулката.) Право е това „до". В моя глас се отразяват вашите вълни, понеже вие сте притеснени, не сте свободни в музиката. Вие се намирате в чудо. Един нов порядък на нещата е туй. Ти казваш: „То бива, бива, но стар човек пее!" Представете си, че един човек на 120 години излиза да дава концерт. Ще кажете: „Той да си върви! Някой млад да пее!" Старият човек не трябва да излиза с брадата си, но като малко дете. Да обръсне брадата си. Да не излиза като стар. Младите не струват хас от старите. Младите казват: „Старите знаят повече. Ако свири, ще ни засрами." Апострофират го. Старият ще каже: „Аз на такива невежи хора не искам да пея." Старият пее: (Учителят пее.) „Едно време аз бях като вас млад. Тъй ме добра майка всяка сутрин будеше: „Стани синко, слънцето вече изгрява. На нивата да ходиш!" Пък аз юргана обичах повече. И когато майка ми заминаваше, аз изново заспивах".

Тъкмо се пробудиш за някоя духовна дейност, току заспиш пак под юргана на обикновената мисъл. После казваш: „Ще стана!" И пак заспиваш. Та не спете под юрганите си. Ще преведете в широк смисъл. Всяко добро подбуждане трябва да следваш. И сега можете да бъдете певци, певици. Някои от вас сте на 60 години сестри. Аз да ви приведа пример. Във Варна имаше едно младо момиче, което следваше гимназия. То не можеше да вземе и два тона. По натура имаше нещо добро унаследено, имаше добра

душа. Тя казваше: „Не мога да пея“. Понаучи се да пее. Сега я срещам. Виждам, че в нея се зародило едно песимистично разположение, което се дължи на онова състояние на младини, когато не пееше. Сега казва: „Не ми се живее“. В нищо не намира смисъл. Казва: „И деца да имам, и къща да имам, в нищо не намирам смисъл.“ Това е едно немузикално състояние. Какво я интересува сега? Тя казва: „Когато го исках, то не дойде, а пък сега защо ми е вече?“ На какво се дължи това? Не е пяла! Всякога трябва да знаете, че когато дойдете в едно мрачно състояние, това показва, че някога сте били немузикални и сега преживявате това състояние и носите последствията. Ако вие сте пели, друго състояние ще имате сега.

Ти се разсърдиш. (Учителят пее: „Иде ми да го набия. Иде ми да го набия! Да го набия! Като ме хванат после и ме турят в затвора, какво ще правя? Кой ще гледа моята жена и моите деца? Няма да го бия. Ще му кажа: Братко, ела да си хапнем, че в затвора другояче аз ще влеза. Ела братко, ела да се примирим. Ела, ела и така двамата братски ще живеем!“) – Ако си сърдит, така като пееш, ще ти мине сръднята. „Иде ми да го набия!“ Като пееш, няма да го биеш. Като влезе мъжът ще пее: „Иде ми жено да те набия“. (Учителят пее.) А пък тя да му отговори: (Учителят пее.) „Колко си ми хубав и красив. Аз ще те разцелувам“. Една опера. А пък детето да каже: „Колко си ти майко красива! Още по-красив е моят баща, та така любезно, хубаво си говорете!“

Та казвам: Ако ние почнем да пеем, ще се изменят работите. Попей си песента: „Едно време аз обичах да се сърдя.“ Попей си. прекарай тая песен и ти ще премахнеш сръднята и ще видиш каква нова светлина ще дойде в ума ти. Това е един начин за възпитание. Вие ще кажете: „Как съчиняват, как творят музиката?“ Ние ще оставим онова придобитото в оперите и пр. Те са хубави работи. Но казвам: Сега трябва модели за самовъзпитание, защото оперите са недостъпни за всички. Сега ще вземем прости модели. Тогаз ще преминем към оперите. Аз бих желал за в бъдеще в оперите лицата да не бъдат дегизирани, а естествено да излизат да пеят. Сега в операта има нещо изкуствено. В бъдеще музикантите ще уредят и този въпрос.

Та сега за десет дена съчинете една песен. Пейте: „Иде ми да го набия“. Станете сега!

Божията Любов носи пълния живот! (три пъти.)

6 ч. 10 м.

Гимнастически упражнения.

Небето облачно. Времето тихо и меко.

XVI година.
11 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 10 февруари 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1937_02_12 Прави и криви линии
лекция пред специалния клас

ПРАВИ И КРИВИ ЛИНИИ

„Отче наш"

Пишете върху темата: „Геометрическата зависимост между правите и криви линии".

Ако човек винаги яде чорби, т. е. меки храни, ще си развали зъбите; ако се храни само с твърда храна, ще ги строши. Ако човек разрешава най-лесния въпрос, има опасност да му изпадат всичките зъби; ако разрешава мъчните въпроси, зъбите му ще заякнат, но той трябва да ги пази да не ги строши, да не ги натисне повече, отколкото трябва.

Каква е темата от миналата лекция? – „Силата на човешката мисъл". Четете. (Прочете се темата)

Фигура 1.

Сега, геометрически как се определят кривите линии? Кривата линия е сбор от прави линии. Вземете един център, от който излиза една права линия, и придвижете тази права около центъра – образува се крива линия. Защо при движението на права около център се образува крива линия? Нали казват геометриците, че ако една права линия се продължи във вечността, тя ще се срещне. Ако продължите две успоредни прави, във вечността те ще се пресекат, т. е. ще се приближат. Ако движението върви от точка В към точка А, ще се приближат ли? Правите, които могат да се срещнат в центъра по този начин, успоредни ли са? При обикновеното механично разбиране, причината, която движи две успоредни прави, е външна и тогава вътрешното отношение между тях няма да се измени. Но да допуснем, че влиянието на тези успоредни линии се пренесе върху самите тях. Представете си, че около една права линия се образува крива (защото само около правите се образуват криви). Кривите линии, които се образуват около правите, ще приближат разстоянието. Тогава успоредните прави могат външно да се приближат.

Сега, когато вие вървите, кое ви кара да се приближите при един извор или при един човек? Например, не обичате даден човек, казвате: „Дръж се настрана от него!", но един ден във вас се зароди желанието да се приближите. Кои са мотивите, за да искате да се приближите? Два мотива има: този, че го обичаш или този, че го мразиш. Когато го обичаш, ти ще се приближиш. Когато го мразиш и ти си по-силният, пак ще се

приближиш. Ако той е по-силният, той ще се приближи, за да ти покаже, че не трябва да имаш работа с него, че той е господар на положението, а не ти. Как мислите, кой е по-силен – който се приближава или който се отдалечава? Този, който се отдалечава, е съобразителен; този, който се приближава, е смел. Който се отдалечава, заема позиция, очаква.

Сега, ако придвижите правата АВ около центъра А, ще се образува крива линия. Какви ще бъдат нейните свойства? Всичките ѝ точки са еднакво отдалечени от центъра. Тези линии математически каква дължина имат? Но представете си, че линиите имат еднаква дебелина (колкото и да е малка, те имат дебелина). Ако се вземат безброй прави линии като този радиус, центърът сам по себе си нали ще заеме известно пространство? Тогава какви ще бъдат неговите свойствата? Щом едно тяло заеме колкото и да е малко пространство, какво заключение може да се направи? Щом телата са безпространствени, те нямат влияние във физическия свят. Ако едно тяло съществува извън пространството, казваме, че е безпространствено. Обикновеното физическо пространство наричаме триизмерно. Има и четириизмерно пространство. И в четириизмерното пространство пак можете да правите наблюдения. Например, човек казва: „Потъвам някъде“. Никъде не потъва. Или пък казват за някого: „Издига се този човек“. Как се издига? Има нещо в него, което се издига; има нещо, което потъва. Ти не можеш да видиш неговото издигане. Например, казват: „Той се издига в обществото“. Физически колко се е издигнал? Друг път казват: „Потъна, съвсем изгубен е вече“ или „Този е изгубен“, или „Този го намерихме“. Той никога не се е изгубвал и никога не е бил намиран. Всеки, който мисли различно от вас, е изгубен. „Изгубеният“ е влязъл в друга система, движи се като комета, привлечена от някое слънце. Този човек е изгубен за системата, от която е излязъл и в която хората живеят. Понякога мислите ви така се изгубват. Друг път казвате: „Еди кого си не го обичам“. Как тъй, защо не го обичате? Това означава, че чувствата ви са минали в някоя друга система.

Сега, да дойдем до физическия свят, който е свързан с органичния. Представете си един предмет, чиято магнитна сила е единица, и друг предмет, десет пъти по-силен. Да допуснем, че предметът със сила единица привлича една игла, но ако насочите магнитът, който е десет пъти по-силен, иглата ще остане ли на първия магнит? Не, привлича го притегателната сила на втория магнит, която е по-голяма. Добре тогава, нека разсъждаваме философски: защо обвиняват крадеца, когото една пълна каса е привлякла, а пък той е привлякъл парите в своя джоб? Богаташът е привлякъл парите, турил ги е в касата, иде този апаш, туря си ръката и всичките пари се привличат към него. Тогава защо го обвиняват и как ще обосновете наказанието? Какво представлява наказанието в дадения

случай? Оставете моралното схващане, че е направил нещо лошо. Апашът турил ръката си, привлякъл парите, а съдът го съди за това, че намагнитизирал с десетократно по-голяма сила парите и ги привлякъл. Следователно, когато го турят в затвора, богаташът взема неговата сила и апашът остава с единица сила. Силата на богатия се увеличава, защото силата от апаша отива в него. Ако не хванат апаша, богатият започва да се опасява, че и друг ще го ограби. А щом банкерът вземе от всички апаши силата да крадат, той има десет единици сила и парите ще останат при него.

Фигура 2.

Сега, как си обяснявате закона, че правите линии образуват кривите? Да кажем, че имате една крива линия, която е образувана от прави. Когато правите линии се удължават и скъсяват, кривите линии изменят своя път. Когато кривата линия се придвижи в една посока, едни от правите се скъсяват, други се удължават. Ако в елипсата вземете двата й фокуса като полюси, тогава къде е екваторът? А и В са полюсите, а екваторът е СД. Ако вземем за отправна точката О, то линиите, отиващи към полюсите, са по-дълги и колкото се приближават към екватора, повече се скъсяват. Защо се скъсяват именно тия прави? Тази зависимост произлиза от този център О. Същевременно и елипсата се движи, в следствие на което правите линии на екватора се скъсяват, докато кривата линия на полюса се стеснява, а на екватора се удължава. Тогава как обясняват защо Земята към полюсите е сплесната, а към екватора е изпъкнала? Центробежната сила е по-голяма, затова става това. Сега, ако аз движа един предмет, например движа един камък, къде е центробежната сила? Тя е в самия камък и се явява по посока на тангентата. - Накъде е движението? Коя е причината на това движение? То е разумно, то не може да бъде механично. Движението на Земята е механично, но се обуславя от един разумен център. Следователно Земята е изпъкнала на екватора, защото радиусите й там са удължени, а на полюсите са по-къси.

Сега, ако разгледаме човека, кои са били причините, които са го удължили? Да кажем, че главата е центърът. Тогава тялото е спуснато надолу, а главата горе е свободна. Следователно главата, като център, се носи от тялото. От какво зависи главата да се постави в посока, противоположна на краката? Човек е една елипса. Къде е екваторът на човека и защо не е по-изпъкнал? Да вземем сега човешката глава, която е издължена. Къде е екваторът й? Главата е елипсовидна – дължината й (височината) е 19, 20, понякога – 21 сантиметра, а широчината е 15-16 сантиметра. Поясът около ушите е екваторът. Значи човек е сложна елипса и се състои от четири преплетени елипси. Това, което теософите наричат

физическо, Астрално, Ментално и Причинно тяло, това са вещества от различни измерения. Физическото тяло е триизмерно, Астралното тяло е четириизмерно, Умственото е петизмерно и Причинното е шестизмерно. Това значи, че материалите са от съвсем различен състав. Следователно имате три центъра. Стомахът се намира в противоположност на мозъка. Симпатичната нервна система е в противоположност на централната нервна система и цялото тяло от главата надолу е под нейно влияние. Централната, мозъчната нервна система се е явила отпосле. Симпатичната нервна система е подготвила нейния път, защото мозъчната система е от по-висок свят. Следователно симпатичната нервна система е създала тялото, а после мозъчната нервна система е създала главата и сега тя взема властта. Единствено мозъчната система ще измени човека. В бъдеще човек ще има по-друг образ, отколкото сега...

Това, което сега излагам пред вас, все ще образува някакво напрежение. Представете си, че един човек притежава изкуството да хвърля ножове около друг, който е изправен пред една дъска. Този започва да хвърля ножовете, забива ги около главата – до ухото, отгоре, отстрани. Кой има по-голяма вяра – онзи, който хвърля ножовете, или онзи, който вярва, че те ще бъдат хвърлени на място? Вие как мислите, кой има по-голяма вяра – който хвърля или който седи на дъската? – Който седи на дъската има по-голяма вяра. Онзи, който е на дъската, вярва в онзи, който хвърля ножовете. А онзи, който хвърля ножовете, в кого вярва? Той ще каже на партньора си: „Ако се мръднеш половин-един сантиметър, работата е опасна!“ Ще кажем, че той вярва в себе си. Но в кое „себе“ ще вярва той и какво подразбира да вярваш в себе си? Например, човешкият ум вярва в човешките крака, вярва в костите. В какво вярвам аз, когато искам да вървя? Вярвам в краката. Когато искам да гледам, вярвам в очите си. Аз, човекът, вярвам в моите очи, възприемам тази светлина. Тази светлина иде отвън. Значи пред себе си имам светлина, която е една разумност извън нас и с която ние сме свързани. Когато тази разумност се прояви, като че ли се проявява известно отношение и щом влезе тази светлина в очите, приятно ми е. Следователно, аз се споразумявам с това, силното, което праща светлината, и между мен и него ще се образува връзка. Друг път пък светлината не ми е приятна и тогава гледам да я възприемам по-малко.

Та казвам сега: в сегашния живот ние сме израснали достатъчно. Вие сте израснали, но мерите със старите мерки и разсъждавате много по старому, разсъждавате както животните. Една котка разсъждава математически и когато иска да хване една птичка, тя измерва разстоянието. Има диви котки, които измерват пет-десет метра и се хвърлят точно върху гърба на жертвата. Как изчисляват да паднат точно върху гърба? И човек както котката е направил взривни вещества, турил е мерник, измерва и гледа

бомбата да падне точно на мястото на неговия неприятел. По какво се отличават котката и този индивид, който хвърля бомбата? Как изчислява той и как изчислява котката? Ами че котките са предали оръжието на своето поколение. Малкото коте още на една година знае както майка си да измерва и да се хвърля върху жертвата. То няма още достатъчно сила за скок на голямо разстояние, но може да се хвърля точно на място. По същия начин и онзи, който е направил пушката и разбира нейните законите, вдигне, тури мерника и куршумът точно на място отива. Ако дойде някой невежа, той няма да постави мерника на място и няма да улучи.

Та казвам: вие разсъждавате за Доброто, за добрите отношения, но нямате една ясна представа какво нещо е добро отношение. Говорим за права мисъл, но нямаме представа какво нещо е правата мисъл. Някой казва: „Аз зная какво е правата мисъл“, но няма една ясна представа. Каква е правата мисъл? Например, аз считам, че човек, който си е платил дълговете спрямо мен, е прав. Ни най-малко не е прав. Той има да дава на един беден човек, но има да дава и на някой богат и понеже е в зависимост от последния, плаща на него, а на бедния казва: „Ти ще чакаш!“ Права ли е такава мисъл? Банкерът казва за някого: „Той е честен човек, има кредит“. Понеже е умен човек, той му дава пари, а на бедния казва: „Имам да вземам и когато ми дадат, и аз ще ти дам“. Правата мисъл не трябва да бъде в зависимост, тя трябва да бъде свободна. Семето трябва да стане зависимо, само когато падне в почвата, а когато е в хамбара, то трябва да бъде свободно, независимо от влагата, за да не се поквари. Ако влагата влезе в хамбара, нищо няма да се постигне. Не може да има влага в хамбара. Понякога вие искате да обичате някой човек. Имаш ли право да обичаш някого в хамбара? Кажете ми имаш ли право да обичаш житото в хамбара? Каква полза могат да ви причинят двама души, които ви обичат? Казвам: освен че няма да ти причинят никаква полза, но те ще те развалят – единият тегли насам, другият тегли натам.

В реалните неща има само едно отношение, което е център. Центърът образува всичко – образува правите линии, образува плоскостите, образува всичко в света. Всичко зависи от центъра. Движението на центъра, който образува правата линия, е само в една посока. В плоскостта центърът се движи едновременно в две посоки, а в тялото той се движи едновременно в три посоки. Следователно движението в правата линия е по-слабо, в плоскостта се увеличава, а в тялото е увеличено три пъти. С други думи, силата се развива: в правата линия е единица, в плоскостта е в квадрат, а в тялото е кубична. Това определение ще влезе в разрез с вашите разбирания, но в геометрията има увеличаване на физическата сила и увеличаване на нервната, разумна сила. В човека има отношения, но те се

различават. Например, ако човек става физически силен, той огрубява. Ако се развива неговата чувствителност, явяват се страданията. Страданията в нас са едно анормално развиване на чувствителността на човека и тогава се явява напрежение в мисълта. Ако пък се увеличава силата на мозъка, тогава се усеща едно напрежение и разширение. Следователно, за да се избави от грубостта на физическото поле, човек трябва да намали силата, а за да се избави от страданията, трябва да намали чувствителността. Тук не разбирайте притъпяване на чувствата. Човек трябва да разбира закона на това болезнено състояние, да го разшири на една широка площ. Например, боли те пръста, ти чувстваш болката и не можеш да търпиш. Но ако се яви по-голяма болка, тогава ти забравяш малката, мислиш за голямата болка. Ако голямата болка се премахне, болката в пръста пак ще се яви. Щом и тя се премахне, тогава ще мислиш за някоя малка фуска. Човек трябва да разбира законите: големите болести сменят малките. Но какво се ползваш, ако една голяма болест смени малката? Всяка една болка в света произтича от един по-нисш живот. А когато един по-нисш живот влезе в организма ти, той образува болест. Ако един по-висш живот дойде в теб, той внася здраве. Сега лекарите казват, че храна с нисши трептения не е хранителна за организма. Онази храна, която не е нагласена да има същите трептения, както организма, не е в състояние да влезе в неговото устройството и тогава се образуват известни анормалности.

Сега, вие страдате и не знаете защо. Казвате: „Защо ми са тези страдания?“ Ще ви запитам тогава защо ви са радостите. Аз мога да ви докажа, че една радост може да ви излезе много горчива. Представете си, че в съвременния живот един беден човек се моли за щастие, иска да му се паднат пари. Минава един апаш, когото гонят, дава на бедния човек една пачка с банкноти и му казва: „Услужи си с тях!“ Това благо на място ли е? Това щастие ли е? Как този човек ще се оправдае, че парите не ги е откраднал той. Та и ние, съвременните хора, често имаме щастие, произтичащо от такива банкноти. Не вземай тия банкноти, в това няма никакво щастие! Туй щастие ще бъде нещастие за вас. Сега вие търсите щастието, което носи нещастие със себе си. Не че парите са нещастни, но отношението на тия пари не е право. Вие искате някой да ви обича, да ви даде пачка с пари. Защо ви са тия пари? Кажете ми сега кое е по-хубаво – да ви дам десет милиона лева или да ви дам една идея без пари? Да ви дам една идея, например едно лекарство, което лекува всички болести, или да ви дам един милион лева? Кое бихте предпочели? Когато влезете при двама болни богаташи и ги излекувате за по петстотин хиляди лева, ето ви един милион.

Та и ние често искаме от Природата да ни даде пари. Не, искайте една

лечебна идея, от нея ще спечелите повече пари, отколкото са един милион лева. Понякога вие искате да бъдете добри – искате да бъдете богати, че да давате. Не искайте богатство. С него добро не може да правите. Богатството трябва да дойде отпосле като резултат. Сега, при това положение, при което сте вие, какво ви трябва? Трябва ви вяра. Казва някой: „Да имаш вяра“. Ще ви дам едно пояснение: представете си, че разчитате на един ваш приятел, който е маг – знае привичките на тигрите, лъвовете, змиите, на всички опасни животни. Допуснете, че той ви поставя на един изпит: пуска ви при лъвовете, но е нагласил така, че зверовете само да ви близнат с език. Вие чакате, всички лъвове идат отгоре ви, наближават до един метър. Какво ще правите в дадения случай? Казвате: „Ще се моля“. Щом се молиш, това е една слабост в теб. Не, ти ще вярваш. И когато се приближат зверовете, ти ще седиш спокоен, като че нищо не могат да ти сторят.

Сега, всичко това е на теория, но какво ще бъде твоето действително състояние? Най-първо ти ще си кажеш: „Изложи ме този човек, тази работа тук как ще я бъде!“ И ще започнеш да мислиш за начин, по който да се избавиш от лъвовете. Да допуснем, че в дадения случай вие сте една птица, която има крила. Какво ще правиш? Издигнеш ли се над тях, ти разрешаваш сам въпроса. Да, разрешаваш сам въпроса, но нямаш вяра в приятеля си. Сегашните хора имат ли вяра в Природата? Не, имат вяра само в туй, което те знаят. Затова всички вярвания са ограничени. Хората вярват повече в парите, които имат в банката, отколкото в своите приятели. Ти вярваш повече на онова здраве, което имаш, на онази мисъл, която имаш в себе си, отколкото на онова, което хората имат. И това е право. Та питам сега какво е основното качество на вярата? – Тя се отнася до човешкия ум. Ти не знаеш, че твоят приятел е казал на всички зверове да дойдат и всеки да те близне малко с език – лъвовете ще отворят уста, няма да те захапят и ти ще се чудиш какво искат от тебе. Те искат само целувка. Но ти не знаеш какви ще бъдат резултатите и докато ги опиташ, в теб изведнъж ще се образува една пертурбация. Когато разбереш после истината, ще ти стане приятно и ще кажеш: „Той накара косите ми да настръхнат малко!“ Всички вие се намирате при тия условия в света и когато се опитва вярата ви, вие се приближавате при лъвовете. Лошите условия са зверове, които се приближават при вас.

Фигура 3.

Та питам сега в какво седи силата на човешката мисъл? В нейната правота. Тази мисъл трябва да има една основа, трябва да има правота и да се движи около един център. Някой казва, че е изкривил пътя си. Не, кое е лошото в това, че пътят се отбива вляво или че се отклонява вдясно. Какво

означава „в ляво“? Да се отклониш вляво означава, че са взели надмощие чувствата, а да се отклониш вдясно означава, че надмощие е взела силата, а силата е свързана с човешкия ум. Следователно, ако в даден случай ти се движиш по права линия, това е хармоничното влияние на човешките мисли и чувства. За да вървиш по права линия, изисква се хармония на твоите мисли и чувства. Това е Правият път. Под Прав път се подразбира човек, който мисли право и чувства право, т. е. прав е и в чувствата, и в мислите. Така трябва да се разбира. Щом чувствата управляват, човек е на крива посока. Щом мисълта му вътре го управлява и произвежда налягане върху чувствата му, това пак е погрешно положение. Защото в човека мисълта не може да бъде съвършено независима от чувствата, а чувствата не могат съвършено да се освободят от мисълта. В животните преобладават чувствата така, като че мисълта не ги управлява, но у тях мисълта е външна. А когато един човек стане господар на своите мисли, туй подразбира, че чувствата са станали хармонични с тях. Някой път те залае куче и ти веднага изгубваш спокойствието си, навеждаш се, вземаш камък и го нахвърляш отгоре му. Кое е най-доброто, което можеш да направиш в дадения случай? Извади парченце геврек, хвърли му и кажи: „Пожелавам да те освободят от това положение!“ А сега в теб идва едно гневно състояние, започваш да играеш ролята на вързано животно и казваш: „Не искам да живея, искам да умра!“ Как ще умреш, ти умирал ли си? Вие не знаете какво нещо е умиране. Ако си свързан с въже, прегризи го.

Та казвам: правата мисъл разрешава всички прави отношения, които трябва да имаме в тесен и в широк кръг. Всякога трябва да развивате едно от качествата на правата мисъл. Не бързайте да обещавате нещо, но веднъж обещаете ли, изпълнете го. Когато обещавате, гледайте да не сте раздвоени. Щом сте раздвоени в себе си, онова, което обещавате, няма да го изпълните. Щом обещаеш нещо и си раздвоен, няма да го направиш, затова не се излагайте.

Понякога ние искаме да ни направят нещо, което е извън силите на човека пред нас. Може да е малка работа, но какво ще се получи, ако задължа един професор да ми направи обуща? Човекът е много учен, но никога не е правил обуща, а аз искам от него нещо, което не може да направи. Професорът може да ти поръча обуща при някой обущар, но ако го задължиш сам да ти направи, той ще каже: „Тази работа не е за мен“. Така и някой иска от нас да бъдем добри. Какво разбира той под думата „добри“? В някои случаи ти не можеш да бъдеш добър. Например, ако ви ухапе едно куче, вие ще бъдете ли добри? Истината е, че няма да бъдете добри.

И така, казваме, че правата линия може да образува криви линии. Но кривите линии могат ли да образуват прави? Кривите линии са резултат на правите, а последните са резултат на движещ се център. Плоскостта е резултат на една движеща се права, тялото е резултат на една движеща се плоскост. Та казвам: физическият свят може да ни стане ясен, когато го приложим в Живота. Например, понякога имате желание да бъдете учени. В какво трябва да бъде учен човек? Един математик, който има на разположение десет числа, знае как да манипулира с тях и къде да ги тури, може да изчислява. Сега, допуснете, че имате десет приятели, които са числа. И вие като този математик трябва да разбирате закона, да знаете в дадения случай всяко едно живо число какво може да направи, на какво можете да разчитате. Например, имате един приятел, но нямате ясна представа доколко можете да разчитате на него. На честността на човека доколко можеш да разчиташ? Съществува човек, който е честен до сто, двеста, хиляда, сто хиляди лева, но като дойде до повече от сто хиляди, честността му започва да се колебае. Има някой, който е честен до един милион, но като дойдат вече до десет милиона, честността му се колебае. Някой казва: „Остави стотинките!" Не, Природата обича точността. Една десета част от стотинката е нищо, но една десета от милиона е много. Да бъдеш справедлив значи да не подяждаш човека даже с половин стотинка.

Какво е една обида? Някой ти казва грубо: „Иване!" В какво седи тук обидата? После казва нежно: „Иване!" Каква е разликата? И в единия, и в другия случай казва все „Иване", но кое обижда? Едното е музикално, другото не е музикално. Ако аз съм човекът, който обижда, аз вече съм обидил себе си, защото произнасяйки думата грубо, най-първо съм огрубил себе си. Когато взема неправилен тон, аз огрубявам себе си. Всякога произнасяй нещата музикално, та каквото кажеш, да е с по-малко разноски. Ние сме учени хора, но не разбираме отношението на енергиите, не знаем как да ги управляваме. Какво ти коства да говориш нежно? Някой казва: „Аз не мога да го направя". Какво ти коства да кажеш „Иване" нежно, меко? Под думата „Иван" разбираме правилна посока на движение. „Иван" показва пътя, начинът, където нещата могат да станат много добре. „Иван" още показва по кой начин товарът може да се пренесе от едно място на друго. „Иван" показва същевременно и противоречията, които могат да се разрешат. Следователно, под думата „Иван" разбираме правата посока на движение, после, пътя, по който нещата могат да станат много добре, после, начинът, по който мъчнотиите могат да се понесат най-разумно. Това разбираме, като кажем меко: „Иване!" Когато кажем грубо: „Иване!", разбираме, че тази работа няма да стане. Всякога, когато говорим меко, в меката светлина расте растителното царство. Грубото е нещо външно, странично, то е изключение. По някой път в Природата има грубости, с които тя ни предава нещо, едно

предметно учение са те. Когато ние сме груби, и тя става като нас и пита: „Кое е по-хубаво говорене – когато говориш меко или когато говориш грубо? По-хубаво е да бъдеш мек. И за вас е по-добре да бъдете меки. Ако моите отношения са меки, и за вас законът е същият“. Чрез грубите неща Природата ни учи да бъдем меки.

Колко важни неща има сега? В какво седи правата мисъл? Разбира се, върху този предмет още нямаме опит. Трябва да се направи един опит. Миналия път казах на класа да се съберат десет души, да намерят един лотариен билет и да видят дали ще спечели. Съберете се десет души и един да каже: „Този номер вземете“. Може да изгубите, няма нищо. Втори посочва друг номер – вземете него. Трети, четвърти, пети... Ако от десетте номера един печели, ще знаете, че този човек е учен. Ако всинца не печелите, всинца сте под еднакъв знаменател. Защото за какво ми е знание, което не може мен да ползва? Има лекари, които не могат да лекуват себе си. Един човек трябва да знае да лекува себе си. Ако знанието не може да ми помогне в големите мъчнотии, защо ми е това знание? Ако на силата, която имам, не мога да разчитам в усилни времена, защо ми? Тя е безпредметна, тя е външно украшение.

Сега, какъв опит искате да направите? – Да вземем няколко числа и номерът на единия билет да печели. Добре, имате число 1578. Как мислите, туй число печели ли? Туй число не може да печели, понеже първите две и вторите две числа са в стълкновение. Ще кажете, че така е наредено от Господа. Има особени съчетания на числата. Сега аз не мога да ви кажа кои числа печелят, защото мога да внеса противоречие във вас.

Хармонията е разбиране. Да ви изпея една хубава песен е трудно, но да ви покажа дисхармонично пеене мога колкото искате. Да пеем криво можем колкото искаме, но да пеем хубаво е трудна работа. Понякога не можеш да пееш и туй, което излиза, е криво. Вие трябва да разбирате закона на числото 8. То е трудно число. Поставили са знака му, изправен нагоре. Оставен е отгоре отворен. Защо знакът на числото 8 е написали така? Когато дойдеш до числото 8 и то не ти помогне да свършиш работата си, всичко е свършено. Ако тук числото 8 не те освободи, ти ще се намериш в затвора. Числото 8 е последното, на което можеш да разчиташ в дадения случай. Ако то не може да ти помогне, другите числа не са в състояние. Щом числото 8 е накрая, то е последното, което може да те спаси. Или, ако числото 9 е накрая, то може да ти помогне. Ти не можеш да разчиташ на другите числа. Ако числото 7 или 5 е накрая, ти разчиташ на тях, но не можеш да излезеш на добър край. Последното число е това, на което можеш да разчиташ. Ако то не може да ти помогне, тогава всичките числа не могат. Трябва да имаш нещо в себе си, на което да разчиташ в дадения

случай. То всякога трябва да бъде краят на нещата. Началото и краят на нещата са важни.

Сега, предметът, който развивам, ви измъчва. Измъчва ви, защото всички вие сте гладни, а аз съм сложил пред вас една трапеза и ви разправям откъде са всички тия плодове, хлябът как е направен, въобще – дълга една история. А вие казвате: „Кажи най-важното!“ Кое е най-важното? – Да ви позволя да ядете, да ви кажа: „Заповядайте на ядене“ и чак след като се нахраните, да ви разправям. А пък аз ви разправям сега. Но яденето, колкото и да е хубаво, няма смисъл. Та затова въпросът остава малко нещо неразбран...

Сега, кое число да изберем за билета? Да кажем, имате две по 8. На две осморки никак не може да разчиташ, работата става по-лоша. И на три деветки не можеш да разчиташ – имаш числото 999, равно на 27, равно на 9. Това е едно хубаво число – сборът му е 27. Имате и числото 666, равно на 18, равно на 9 – това е един лош резултат, крайният резултат е 9. От 9 по-нататък не може да идете, то е завършена еволюция. Числото 9 показва един завършен цикъл, където вече нямаш условия. Щом си дошъл до числото 9, трябва да ликвидираш – ако си спечелил, спечелил си; ако си изгубил, изгубил си. Девет може да бъде положително и отрицателно число.

И така, казвам: търсете онова в себе си, на което може да разчитате. На коя способност в себе си може да разчитате най-много? Аз вземам пеенето, защото то е музикален говор, а повечето неща във физическия свят вие ги създавате чрез говора. Например, говориш наляво-надясно и си създаваш мъчнотии. Когато говорът не е правилен, и чувствата, и мислите, и действията не са правилни. Затова музикалността на човека е начин да се изгладят чувствата, мислите и постъпките да станат хармонични. Когато мислите и чувствата са хармонични, вече имаме музикално състояние. Ти не можеш да бъдеш музикален, докато нямаш хармонични мисли, хармонични чувства и хармонични постъпки. Едва тогава ще бъдеш музикален. Музиката е сила – тогава всичко можеш да постигнеш. Това значи умът ти да вземе участие, сърцето ти да взема участие и волята ти да вземе участие. Там, където умът, сърцето и волята вземат участие, музиката вече се проявява като една мощна сила. Затова музиката се препоръчва като едно усилие, което съединява ума, сърцето и волята в един разумен процес. А в обикновената музика често не знаем защо пеем.

Сега запомнете само това: ти не може да бъдеш музикален, ако нямаш прави мисли, чувства и постъпки. Само хармоничната мисъл, само хармоничните чувства, само хармоничните постъпки дават условие за

хубавата музика!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит Животът.

11-та лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
12 февруари 1937 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

Книги:
Прави и криви линии
Разумните същества (Младежки окултен клас. XVI година (1936–1937). София, 2002)
17 беседи от 25 септември 1936 г. до 26 март 1937 г.
Начало: 05:00

1937_02_14 Конкурсният изпит
утринно слово

КОНКУРСЕН ИЗПИТ

Ще прочета 11-та глава от Евангелието на Йоана, от 27-ми стих нататък. Има една опасна страна в живота – еднообразието. Като знае това, човек трябва да избягва еднообразието, в каквато форма и да се явява то. Една музикантка, ученичка на Шевчик, ми разправяше една своя опитност. Няколко пъти тя молила професора да ѝ предаде нещо от Бетовен. Той ѝ казал, че Бетовен не е още за нея. Трябвало да свири по-лека и весела музика. Най-после професорът ѝ заминал за другия свят. Една вечер тя сънувала, че професорът ѝ се явил и казал: „Сега вече можеш да свириш Бетовен". Обаче тя нямала разположение вече към музиката на Бетовена. Скоро след това сънувала майка си няколко пъти наред, че я гони с пръчка в ръка. Тя се чудела защо майка ѝ я гони. Казах ѝ, че по тоя начин майка ѝ настоява да изпълни съвета на професора си, да свири Бетовен. Щом започнала да свири, майка ѝ вече престанала да я гони.

Казвам: И християнството препоръчва на човека да пее, да свири и чете тъжни, скръбни неща главно в оня период на живота си, когато той сам минава през страданията. Докато е млад и радостен, човек трябва да пее и свири леки, весели неща. Щом мине през страданията и ги познае, той може вече да изрази дълбочината на страданието. Той може вече да свири Бетовен и да предаде скръбта и дълбочината на неговите произведения. Казвам: Вие се спирате върху известни положения в живота и постоянно повтаряте, че трябва да се живее добре. Само да се говори не е достатъчно. Кажи и свърши. Важно е да живееш добре. Друг казва, че трябва да се храним добре. И това не е достатъчно. Как ще се храним добре? Ако ядеш по три яденета на ден, това още не показва, че се храниш добре. Може да ядеш три яденета, без да са хранителни. Има свекърви, които седят около снахите си и ги учат да готвят. Като започне да реже лука, свекървата настоява да бъде ситно нарязан и така запържен в зехтин, че да придобие особен цвят и вкус. Тя не знае, че с пърженето лукът губи летливите си масла. За да угоди на свекървата, снахата придобива навик да пържи лука много, че яденето придобива вкус на прегоряло.

Една млада жена обичала да посещава съседките си и като наближавало време да готви, все бързала, да не дойде мъжа ѝ и завари яденето сурово, та често прегаряла лука. Мъжът вече навикнал да яде прегорено ядене – вкусът му се изопачил. Случило се, че жена му заминала за другия свят, и той се принудил да се ожени втори път. Втората му жена била добра домакиня. Тя готвела много хубаво, но той все казвал: „Не е като на

покойната“. Тя се чудела как да го задоволи. Мислела си, че първата жена е била голяма специалистка в готварството. Един ден тя отишла за малко при една съседка и оставила яденето на огъня, да ври бавно. Като се върнала, отворила тенджерата и усетила миризма на прегоряло. Тя се уплашила и си казала: „Толкова години не можах да задоволя мъжа си, а днес ще му предложа прегоряло ядене. Той ще остане крайно недоволен“. Като седнали да обядват, мъжът вкусил от яденето, усмихнал се и казал: „А, ето това е като на покойната!“ Едва сега тя разбрала какво харесвал мъжът ѝ. Първата му жена обичала да посещава съседките си и често прегорявала яденето.

И природата прегорява нещата. – Кога? – Когато е дошло време да ги свали от дърветата. Това става с плодовете. Когато един плод узрее, т.е. прегори на слънцето, природата го сваля от дървото и го предлага на хората за ядене. Прегорелите неща са еднообразието в живота. Мнозина търсят щастието си в прегорялата храна, в установените възгледи на живота. Някой казва: „Аз имам установен характер“. – Какво особено си придобил с тоя характер? Ще те извикат в другия свят, където ще ти определят особен чин. Според мене всички хора, които имат установен характер, заминават за другия свят. Ако установеният характер е добро нещо, защо старият е недоволен от живота си и мечтае за младостта? Младият няма установен характер, наричат го зелен, но въпреки това старият с въздишка си спомня за младите весели и радостни години. Кое предпочиташ: възгледите на младия или на стария? Да седнеш на първо или на последно място? Да влезеш в училището да учиш, или да излезеш от училището? Влизането в училището е първото място, излизането е последното място. В тоя случай и първото място е добро, и последното е добро. Важно е с право човек да заема мястото си. Стопанинът на дома заема последно място. Той дава първите места на гостите си, а сам заема последно място. Всъщност, той е на първо място. В живота на първо място са младите, на последно са старите. В училището на първо място са малките, ниските ученици, а на последно – големите и високите.

Добрият ученик заема първо място в училището, а слабият – последно място. Добрият ученик получава добри бележки – петорки и шесторки. Има учители, които не пишат шесторки. Учителят казва: „Аз пиша шесторка само на себе си. На учениците пиша петорки“. Никой ученик не знае предмета така, както учителят. И петорката е хубава бележка. Тя представлява сърп, с който ученикът жъне своята нива. Шесторката е топуз, с който можеш да счупиш главата на някого. Шесторката създава спорове. Учениците започват да спорят кой от тях заслужава шесторка и се разделят на партии. И религиозните хора спорят помежду си кой е по-добър, по-умен. Ако в едно отношение имаш предимство над другите, в

друго отношение оставаш последен. Един виден математик стои по-горе от много математици, но ако се сравни с един опитен обущар, той отстъпва. Като математик, той заема първо място, но като обущар – последно. Същото се отнася и до обущаря: като шие обувки, той е на първо място; като смята, той заема последно място.

Човек има много центрове, но всички не са еднакво развити. Някои дарби и способности са по-добре развити в едного, а в друг не са добре развити. Същото се отнася и до чувствата. И вярата не е еднакво развита във всички хора. Някои хора имат слаба вяра, други – слаба надежда, трети – любовта им към Бога е слаба. Някои не са милосърдни, а други имат силно развито милосърдие. Казваш: „Аз имам силна вяра". – Ако центърът на вярата е силно развит и вярата ти е силна. Иначе само ще говориш за вярата, без да си вярващ. Какъв певец си, ако ларинксът ти не е добре развит? Ципицата на ларинкса трябва да е добре развита, за да издава чисти, ясни, високи тонове. „Да бъдем благоугодни на Господа!" – Как ще постигнете това? „Да бъдем милосърдни!" – Как ще постигнете това? Милосърдието е музика. Да бъдеш милосърден, това значи да изсвириш правилно едно хубаво музикално парче. Центърът на милосърдието е отпред на главата, а центърът на честността – отзад. Следователно да бъдеш милосърден, това значи да заемаш първо място; да бъдеш честен, това значи да заемаш последно място. В децата честността е слабо развита. И възрастният не е абсолютно честен. Той все ще вземе една ябълка от градината на съседа си. Когато почне да умира, човек става абсолютно честен: от никого нищо не взима. Децата са повече милосърдни, отколкото честни. Някое дете вземе торбата си, влезе в една градина да бере плодове. Щом напълни торбата, излиза от градината и раздава плодове на своите другарчета. При тъй проявено милосърдие и Бог не съди децата. Казвате: „Какъв е тоя морал?" – Все е по-добър от морала на сегашните хора, на снахите, които прегарят лука.

Някой казва за себе си, че е лош човек, че прави грешки. Аз слушам какво говори той, но мълча. Ако си позволя да кажа и аз това, което той казва за себе си, веднага ще се докачи. Той е лош, защото е прегорил лука. Щом съзнава, че е лош, може да стане добър, праведен – от него зависи. Казвам му, че едно време и аз правех погрешки. – „Какви погрешки правеше?" Пържех лука. Мислех, че работите се нареждат с пържене на лука. Като заболях, разбрах, че лукът не трябва да се пържи. Сега слагам боба в тенджерата, измивам го добре, слагам лука направо във водата и хайде на огъня. Така изправих всичките си погрешки и станах добър човек. Погрешките на сегашните хора се заключават в това, че са сложили човешкия порядък на мястото на Божествения с фалшива табела. Така те искат да бъдат съвършени по човешки. Това е невъзможно! За да станеш

съвършен, трябва да се откажеш от пържения лук. Даже и варен лук не препоръчвам. Яж суров лук. Той е за предпочитане и пред варения, и пред пържения.

И тъй, погрешките на хората се дължат на вярата им в човешкия порядък. Искаш да бъдеш честен. – Защо? – За да имаш доброто мнение на хората. – Това е човешка работа. Откажи се от човешкия порядък. – „Искам да ми вярват." – Вярата е разумен процес. Тя има отношение към разумния свят, а не към механичния. Който мисли, само той има вяра. Ако не мислиш, никаква вяра нямаш. Вярата има отношение към ума, надеждата – към волята, а любовта – към сърцето. Тия неща не трябва да се смесват. Също така правете разлика между честност и справедливост. Честността е едно нещо, а справедливостта – друго.

Казано е в Писанието: „Да се не смущава сърцето ви". – Кога се смущава сърцето на човека? – Когато живее в човешкия порядък. Влезе ли в Божествения порядък, той не се смущава. Как ще се смущава, когато живее в изобилие? Отиваш при чиновника, който седи и раздава пари. Даваш му чек за сто хиляди лева. Той веднага ти дава сумата. Смущаваш ли се от нещо? Взимаш парите, благодариш и си отиваш. Друг дойде, покаже чека си от десет хиляди лева и чака спокойно, докато чиновникът му даде сумата. Вземе парите и си отива спокоен, и той не се смущава. И двамата живеят в Божествения свят, в изобилието на живота. В тоя свят нещата стават лесно, а в човешкия – мъчно. Много естествено, нямаш чек. Щом нямаш чек, не можеш да получиш нищо. В Божествения порядък на нещата вярата работи сто на сто, а в човешкия порядък – само няколко процента на стоте. Чрез вярата човек може да бъде благоугоден на Бога, чрез надеждата той изправя отношенията си към Бога, а чрез любовта той му служи. Следователно без вяра не можеш да угодиш на Бога. Без надежда не можеш да постъпваш добре. Без любов не можеш да служиш. Стреми се да проявиш вярата си, за да угодиш на Бога, надеждата си – да имаш добри постъпки, а любовта си – да служиш на Бога. Питате: „Досега не сме ли вярвали в Бога? Не сме ли постъпвали добре? Не сме ли служили на Бога?" – Малцина са изпълнили задълженията си към Бога. Ако всички биха изпълнили Божията воля и биха му служили, нямаше да се натрупат толкова грехове и престъпления. Сегашните хора си угаждат едни на други, но без вяра; действат без надежда; служат без любов. Ако отидете със сегашната си вяра, надежда и любов в разумния свят, ще чакате с години наред, докато ви приемат. Не е лесно да постъпиш в Божествения оркестър. Капелмайсторът на тоя оркестър има изтънчено ухо, схваща и най-малките погрешки на музикантите. Той приема в своя оркестър само видни, прочути музиканти. Двама китайски мъдреци били посещавани от много хора – бедни и богати. Бедните се ползвали от

тяхната щедрост, а богатите – от мъдрите им съвети. Един крайно беден човек посещавал много често първия мъдрец. Той ходил при него 99 пъти наред и всякога получавал по нещо. Мъдрецът го приемал добре, разговарял се с него, от което се виждало, че не се отегчил от честите посещения. Бедният посещавал и втория мъдрец. На 19-тия ден мъдрецът го посрещнал сърдито и му казал: „Докога ще дохождаш? Колко бедни хора има, на които трябва да помогна!" Бедният го изгледал и му казал: „Напразно се състезаваш със своя съсед. Аз го посещавам 99 дена наред и той всякога ме посреща любезно, като че за пръв път отивам. При тебе идвам само 19 дена и ти вече се отегчи. Той е по-голям мъдрец от тебе. Ти не можеш да се сравняваш с него".

Много от сегашните хора приличат на втория мъдрец, който на 19-тия ден казва: „Прекали го вече!" И вие, като дойде някой при вас и говори много, казвате: „Прекали го вече!" Как постъпвате с Господа? Не правите ли същото? Молите се, оплаквате се, че имате жена, деца, че живеете в лишения. Бог ви слуша, търпи и нищо не казва. Вие се молите на Бога да ви благослови. Той ви пита: „За какво да ви благословя? За пържения лук ли?" Пърженето на лука представлява човешкия порядък, в който хората се критикуват едни-други. Да критикуваш човека, това значи да го направиш знатен. Писано е за праведния Йов, че като боледувал, тялото му се покрило с рани, от които излизали червейчета. Те изяждали гнойта на раните му и ги чистели. Като дохождали просяци при Йова, той им давал по едно червейче, което се превръщало в злато. Така Йов използвал червейчетата да помага на бедните. Страданията на Йова го направили известен пред човеците. Ето защо, аз казвам на критиците: Критикувайте, но правилно, за да направите хората знатни. Пък и вие трябва да се стараете да предавате нещата вярно, да станете добри кореспонденти на вестниците. Така наричам аз ония, които се занимават с предаване на слухове.

Като ученици, вие трябва да се научите да превеждате нещата правилно. Как превеждате дроби към еднакъв знаменател? Има правила за това. Следователно за всяко превеждане на нещата има известни правила, т.е. една основна мярка. Една от основните мерки на живота ще ти помогне да различиш кога си в човешкия порядък и кога – в Божествения. Когато правиш нещо и не си доволен от себе си, ти си в човешкия порядък; когато правиш нещо и си доволен от себе си, ти си в Божествения порядък. Щом се обезверяваш, ти си в човешкия порядък; щом се усилва вярата, ти си в Божествения порядък. Когато любовта ти отслабва, ти си в човешкия порядък; когато любовта ти се усилва, ти си в Божествения порядък. Когато обедняваш, ти си в човешкия порядък; когато забогатяваш, ти си в Божествения порядък. Значи човешкият и Божественият порядък са

полюсите на живота. Под „забогатяване“ аз имам предвид вътрешното богатство, което дава стимул на човека. Под „обедняване“ разбирам обедняване от грехове и престъпления. Такъв беден се отказва от всякакво наследство, придобито чрез насилие и кражба. Той работи усилено, честно и справедливо придобива своето богатство. Той разчита на своя собствен труд, на своите усилия. Като знаете това, вие трябва да се откажете от всички лъжливи възгледи на живота, които ви правят нещастни и ви свързват с човешкия порядък. Щом се откажете от тоя порядък, вие ще влезете в Божествения порядък, в света на радостта и веселието. Дойде някой при мене и ми казва: „Ти не си толкова добър, колкото си мислят хората“. – Това е тяхна работа. Какво мислиш ти за мене, това е твоя работа. Какво мисля аз за себе си, това е моя работа! За мене е важно какво Бог мисли. На първо място за мене е важно какво мисли Бог за мене. На второ място иде какво мисля аз за себе си. На трето място какво мислят хората за мене. Кой каквото мисли за мене, намирам, че е прав. И аз да съм на негово място, ще мисля като него. Едно е важно: Оня, който говори за мене лошо, нека излезе на конкурс, да се състезаваме. Конкурсът ще покаже какъв съм аз и какъв е той.

Понякога аз изпитвам хората, да видя доколко са готови на услуги. Дойде някой при мене, иска пари на заем. Казвам му: Ето бинлика, ще те помоля да донесеш малко вода. Той погледне бинлика, озърта се натук-натам и казва: „Няма ли друг някой, който може да донесе вода? – Срам ме е да нося бинлик“. – Не е важно има ли друг, който може да донесе вода. Аз те моля ти да ми донесеш. – „Не мога.“ – Щом не можеш, и аз не мога да ти дам пари. И мен ме е срам да давам пари. Само банкерите дават пари на заем. Какво ще кажат хората за мене? Ще ме нарекат банкер. Ако ти дам пари и не можеш да ги върнеш, още на другия ден ще почнеш да ме избягваш, да се криеш, да лъжеш. Ти се срамуваш да донесеш един бинлик вода. Няма ли да се срамуваш от поведението си?

И тъй, каквото правите, поставяйте го на критика. Запитвайте се: „Като правя това, какво мисли Бог за мене, какво мисля аз за себе си и какво мислят близките ми за мене“. Като си задавате тия три въпроса, вие внасяте в живота си голямо разнообразие. Казваш: „Не мога да изменя лошото мнение на хората за мене“. – Лесно можеш да го измениш. Ти си богат човек. Твоят беден съсед мисли лошо за тебе. Вземи един чувал брашно и му занеси. На другия ден занеси друго нещо. Колкото пъти отиваш при него, носи нещо. Виж дали мнението му за тебе няма да се измени. Тоя човек ще те обикне и ще почне за мисли добре за тебе. Направи услуга на човека, за да имаш неговото разположение и добро мнение.

Казвате: „Мъчно е да угодиш на хората“. Не, най-мъчната работа е да угодиш на себе си. – Коя е причината за това? – Вътрешното недоволство в човека. При това положение той не може да бъде доволен нито от себе си. Малко те обичат хората, не си доволен; много те обичат, пак не си доволен. Откъде знаят колко да те обичат и как да те обичат. Коя е мярката за любовта? Изкуство е да знаеш да обичаш и да те обичат. Любовта е нежно цвете, което трябва да отглеждаш внимателно. Ще го поливаш от ниско. Поливаш ли го от високо, ще изкараш пръстта му. Наблюдавайте как жените поливат цветята. Ония, които обичат цветята, ги поливат по малко и чакат да попие водата. След това сипват още вода и пак чакат да се попие. Като наблюдавам как поливат цветята, и аз се уча от тях. Казвам си: Така ще постъпвам и аз с хората. Като дойде при мене някой недоволен, аз му сипя само една–две капки и чакам да се попие. После му сипя още малко. Той иска да му дам изведнъж много, но аз не искам да го удавя, затова давам по малко и чакам докато го погълне. И на вас казвам: Наливайте по малко, внимателно, да не се излее капка навън. И Христос постъпи по същия начин. Като нахрани петхилядния народ, останаха 12 коша укрухи. Той каза на учениците си да съберат всичко, да не остане нито една троха навън. Хубавите неща трябва да се събират, да не остане нито една частица навън.

Казват за някого: „Лош човек е тоя, знае само да одумва хората“. – Според мене той не е лош. Щом обича да разнася нещата, той ще разнася и лошото, и доброто. И дяволът, от когото днес всички хора се оплакват, разнася и доброто, и злото. Да не говорим за дявола, защото той едва чака това. Той стои вън, зад вратата. Щом говорим лошо за него, ние го извикваме. Той ще отвори вратата и ще влезе при нас. Един ден, във време на беседа, виждам, че един брат стои вън и се напряга да чуе какво говоря. Чудя се защо не влезе вътре. Ако иска да напряга слуха си, това е друг въпрос. После го питам защо стоеше вън. Той каза, че имал силна кашлица, не искал да смущава другите. Прав е човекът. Кашлицата ще пречи и на него, и на другите.

Да се върнем към основната мисъл. Прилагайте любовта си за служене на Бога; вярата си, за да угодите на Бога, а надеждата – за добри постъпки. Служенето усилва любовта, благостта усилва вярата, а добрата постъпка усилва надеждата. Вярата, надеждата и любовта трябва да се приложат. Като се научите да прилагате любовта в служенето, вярата в благостта и надеждата в добрите постъпки, вие ще издържите конкурсния изпит. Като отидете на оня свят, ще ви спрат пред райската врата и ще ви запитат служихте ли, т.е. каква беше любовта ви, Бяхте ли благоугодни, т.е. каква беше вярата ви? Постъпвахте ли добре, т.е. каква беше надеждата ви? Ако отговорите на всичко положително, ще отворят вратата и ще ви пуснат в

рая. Това е паспортът ви, с който може да влезете в разумния свят. Това е резултатът от вашия конкурсен изпит. Влезете ли съзнателно в разумния свят, може да останете, колкото време искате, и да излезете, когато искате. Ако пожелаете, може да дойдете на земята, да помагате на своите ближни. Който не е приложил любовта, вярата и надеждата, ще стои отвън. Всички ще имат особено мнение за него. Вярвам, че вие прилагате тия неща и ще влезете в разумния свят.

Някои искат да им дам метод за работа. Ето метода: Служете, за да усилите любовта си; приложете благостта, за да усилите вярата си; постъпвайте добре, за да усилите надеждата си. Като прилагате тоя метод, животът ви ще се осмисли, ще стане по-добър и весел.

В Божията Любов е благото на човека.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 14 февруари 1937 г., София, Изгрев.

1937_02_14 В начало бе Словото
неделна беседа

В НАЧАЛО БЕ СЛОВОТО

„Отче наш"
„В начало бе Словото"
Ще прочета само един стих от 1-ва глава от Евангелието на Иоана: „В начало бе Словото, и Словото бе у Бога".
„Духът Божи"

Разумното в света, това е разумният акт, който твори. Под думата „Слово" разбираме пробуждане на разумния акт в света, който създава цялата вселена. За да се разбере този процес, човек трябва да съпостави срещу него контрасти. Контрастите се заключават в противоположностите. Противоположностите съдържат някои неща, а някои не съдържат.

За пример, предназначението на рибата е да плава в морето, на птицата – да хвърка във въздуха, на коня, на млекопитаещото – да бяга, а на човека – да мисли. Обаче човек знае и да плава. Той е направил парахода, с който може да плава повече и от рибата. Той е направил аероплана, с който днес хвърчи повече и от птицата. Човек може да бяга повече, отколкото конят бяга. Най-после, човек мисли повече и от рибата, и от птицата, и от коня. По какво се отличава един човек от друг? По своята разумност. Той може да има качествата на рибата, той може да има качествата на птицата, той може да има качествата и на коня, но щом дойдем до човек, ние влизаме вече в друго едно царство.

Съвременните хора са дошли до едно положение, отдето животът им трябва да се обновява. Обновата е потребна, понеже половината от човечеството остаряват и умират. Какво да се прави с тези хора, които умират? Виждаме човек със знание и с мъдрост, но един ден умира и ние не можем да се ползуваме от неговото знание и мъдрост. И след тях идват онези, които сега трябва да се учат. Колко труд, колко време трябва да се иждиви за тях.

Какво виждаме в света? Че от дълги векове и досега хората още нямат ясна представа за себе си. Те сега едва се учат как да живеят. Рибите не знаеха как да живеят и вследствие на това, че животът им в морето стана непоносим, една част от тях, по-напредналите, изхвръкнаха от водата и станаха птици. Големите страдания ги накараха да си направят пера и да станат птици. Птиците пък, от големите преследвания и страдания и гонения във въздуха, принудиха се да станат коне, да бягат и така да се

спасяват от неприятелите си. И конете, като се ритаха, като страдаха, станаха най-после хора.

Казват учените, че всичко става по еволюционен път. Еволюцията върви по насилствен път. За да еволюира човек, трябва да се употреби голямо насилие. Насилието е творчески акт в природата. Природата твори по този начин. Земята едно време не е била в такова състояние, в каквото е днес. Преди милиони години хората не са били такива, каквито са днес.

Ние отчасти имаме детински възгледи и това, което не е съгласно с нашите възгледи, ни съблазнява. Някога ние се възмущаваме и намираме, че природата не е справедлива. В какво ще я съдим? В какво природата е несправедлива? Ако природата не ми е дала много да ям, каква неправда има в това? Ако в една воденица има малко брашно или малко жито ѝ даваме да мели, де е неправдата тук? Някой се оплаква, че природата не го е надарила или че богатство не му е дала и т.н. – защо му е това богатство? Ще кажете, че природата е направила човека много дребен. Тя си прави ред опити. Тя е направила слона голям, но ако този голям слон се яви пред онези предпотопни животни, той ще изглежда като малко бебенце. Но ако едно от предпотопните животни се яви сега на Земята, в 3–4 месеца надали биха му стигнали горите в една държава. То скоро би я опропастило.

От опитите, които природата е правила, тя е видяла, че силата и величието на човека не седи в грамадната форма. Тя е разумна, добре обмисля нещата. Тя е направила рибите и след това казва: „С рибите светът не може да се оправи." После е създала птиците, но и за тях е казала същото. След птиците е създала коня, млекопитаещите, но и за тях е казала същото. Най-после е създала и човека. И за човека е казала: „И с него няма да се свърши работата."

Сега природата се е заела със създаването на нещо ново. Новото за рибите са птиците; новото за птиците е конят; новото за коня е човекът. Какво е новото за човека? Това вие ще го намерите. То е нещо неизвестно. Сега ви задавам една математическа задача с едно неизвестно, която сами трябва да решите. Ще кажете, че тези задачи лесно се разрешават. Не се разрешават лесно.

Сега, за пример, се развива цяла теория за хормоните. Какво разбирате под думата „хормони"? Хормоните са особен род елементи, с които учените искат да подмладяват старите хора. Чрез хормоните старият човек, който е изгубил смисъла на живота си, който е изгубил радостта си, може да се подмлади, да стане радостен и весел, очите му да светнат и бръчките на лицето му да изчезнат, да се подмлади поне с 10–15–20

години. Учените не са постигнали още това нещо, но се занимават с този въпрос. И са дошли по този случай до щитовидната жлеза като едно от условията за подмладяването.

Четете във физиологията за функцията на щитовидната жлеза и ще видите, че тя играе голяма роля между мъже и жени, в любовните им отношения. Онзи, у когото щитовидната жлеза е силно развита, се влюбва повече от този, у когото щитовидната жлеза е слабо развита. Тази жлеза бива женска и мъжка. Женската жлеза образува известни елементи, известни клетки, които, като се съединяват, според новата теория, образуват една нова физиологическа клетка, от която организмът постепенно се подмладява. Ако се интересувате повече от този въпрос, намерете в някоя книга писано и прочетете нещо по тази нова теория.

От гледището на окултизма теорията за подмладяването е стара. Умът, за пример, произвежда хормони. Думата „хормон“ е гръцка и означава нещо, което има начало, един подтик в себе си, който може да произвежда. Това, което има подтик отвътре, е оформено и отвън. Намерете точно произхода на думата „хормон“ в гръцки език.

Сега ще направя идеята за хормона малко по-ясна. Ще знаете, че умът и сърцето произвеждат по един хормон. Хормонът на мисълта и хормонът на чувствата, като се съединят в щитовидната жлеза, образуват една нова клетка. Ако знаете как и къде да поставите тази клетка, вие ще се подмладите.

Учените са дошли до заключение, че за да знае човек как да се подмлади, той трябва да знае начина, по който може да вкарва в мозъка си повече кръв. Хората остаряват преждевременно, защото не знаят как да хранят мозъка си с повече кръв. Хората остаряват, понеже не хранят достатъчно своя мозък. Хората не мислят достатъчно, защото, ако те мислеха, щяха да внесат повече кръв в мозъка си. Като влезе тази кръв в мозъка, тя ще почне да го обработва. Понеже мисълта на хората е много еднообразна, в мозъка не може да нахлува много кръв, вследствие на което те остаряват.

Някой казва: „Какво ще се прави? Къща нямам, това нямам, онова нямам.“ Това не е мисъл. – „Ето, след 20 години ще умра, ще ме заровят в черната земя.“ И това не е мисъл. Някой казва: „Да хванем няколко риби, да ги опечем, да минем някак живота си.“ И това не е мисъл. Трети казва: „Дърва нямам, въглища нямам, нямам работа – не зная какво да се прави.“ И това не е мисъл. Това са празни работи. Тези мисли именно карат хората да остаряват. Като не мисли правилно, кръвта отива на друго място, а не в мозъка.

Човек чувствува нещата със своята симпатична нервна система, вследствие на което се развива неговият стомашен мозък. Но не е все едно дали се развива главният или стомашният мозък.

Казано е в Писанието, че онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови. Или, онези, които вярват в Господа и Го обичат, ще се подмладят и ще възкръснат. Учените хора доказват това нещо научно. Те правят опити и донякъде подмладяват хората. Те могат да ги подмладят за 10–20 години.

Допреди няколко години учените хора не можаха да определят функцията на сляпото черво и затова те поддържаха, че сляпото черво, като остатък на миналото, може да се отреже и да се хвърли. В Америка бяха въвели в мода да отрязват сляпото черво на децата, но забелязаха, че в резултат на това се явяваше запичане, храносмилането не ставаше правилно. С това те отравяха децата. Сегашните физиолози намират, че сляпото черво помага на тънките и на дебелите черва да отделят по-лесно нечистотиите. Обаче отрежат ли сляпото черво на човека, той е осъден вече на нови страдания.

Съвременните лекари са съгласни вече, че няма орган в човешкото тяло, който да не е нужен. Всички органи имат своето велико предназначение. Много от миналите и сегашните страдания на хората се дължат на това, че хората не са турили на работа органите, които Бог им е дал.

Сега вие трябва да си зададете въпроса защо трябва да любите. Ако не люби, човек никъде не може да си намери място. След като е мислил дълго време, най-после Господ създаде света заради любовта. Човек трябва да люби.

Следователно, за да живее, човек трябва да изучава законите на Божията любов. „Защо трябва да любя една жена?“ За да се подмлади твоят живот. Жената пита: „Защо трябва да обичам мъжа?“ За да се подмлади твоят живот – нищо повече. Ако дъщерята иска да продължи своя живот, тя трябва да обича баща си, а не майка си. Синът пък трябва да обича майка си. Така върви законът. Братът и сестрата пък отделно ще се обичат. Най-първо братът ще обича майката, сестрата ще обича бащата и тогава ще родят онази мощна сила.

Ако в дома така се кръстосат енергиите, такъв дом ще бъде здрав и физиологически, и духовно, и умствено. В такъв дом никакви болести не могат да се явят. И да се явят някакви болести, те лесно ще заминат. Там всяка болест е добре дошла. Обаче в този дом никога не може да се яви

такава болест, която да задигне един от членовете. Те живеят дълго време. Дълго време могат да останат на Земята. Те могат да живеят колкото искат. Ако намират за разумно, могат да живеят 100–120 години. Ако не им се живее, могат да си вземат паспорт и да заминат за другия свят. Нали когато един човек заминава за странство, продава всичкия си имот и със себе си взима само звонковите монети? Тъй щото, когато човек напуща Земята, той продава всичките си ниви, всичките си земи и със себе си взима само онова, което е най-ценно.

Сега вие се смущавате от онзи свят, но аз още не искам да ви направя екскурзианти, вие още не сте за изследователи. За да отиде човек на Северния полюс или на Хималаите, той трябва да бъде герой. Казва се, че човек може да отиде до Месечината. Той може да отиде, но за това се изисква гениалност, той трябва да бъде гений, човек, който е разрешил въпроса за смъртта и е дошъл в безсмъртието. Който иска да бъде гений, той трябва да е разрешил въпроса за безсмъртието. Смъртен ли е той, нищо не може да направи. Безсмъртен ли е, всичко може да направи.

Някои предполагат, че може да се направят такива гранати, с които човек може да стигне до Месечината. Добре е това, може да падне на Месечината, но там пространството е много рядко, а неговите дробове не са приспособени към тази атмосфера. Какво ще прави той там? Хайде, за една година може да има въздух, но после какво ще прави? Там няма никакви ниви, не може да се сее. При това, температурата е около 100–150 градуса студ. Какво ще прави тогава? Ще кажете: „Ти ходил ли си на Месечината?" Не съм ходил, но научните ми изследвания са такива. Според моите данни на Месечината има не по-малко от 120 градуса студ.

Сега да се върнем към това, което е сега. Това, което говорим, са [неща] за бъдещето, които не принадлежат на настоящето. Казвате: „Какъв смисъл има животът?" Смисълът на живота не се отнася само до Земята. За нас Земята представя едно яйце, в което ние сме затворени. Засега можем още да прекараме в това яйце, но когато се излюпим, ще можем ли да живеем? Един ден Земята ще ни стане тясна и ние няма да намираме смисъл да живеем на нея. Какво ще правим тогава? Представете си, че свършвате всичките факултети на един университет. Каквото ви попитат, всичко знаете. Какво ще правите след това? Обаче искаш още да учиш. Тогава ще минете в някой по-специален факултет на някой университет. За пример, колцина от вас имат знанието, с което да превръщат желязото в сребро и среброто в злато? Колко души в България имат това знание? Или колко души в Англия, в Америка, или в другите страни на света знаят това изкуство?

Едва сега се явяват хора, които започват да говорят за подмладяването. Сега учените говорят за някакви хормони, причина за подмладяването, които се отделят от щитовидната жлеза. Засега тази жлеза упражнява известно влияние върху малкия мозък. Тази е причината, дето у хората се явяват някакви неестествени страсти и желания, някакви анормални състояния. За да се тури тази жлеза в правилно действие, от нея непременно трябва да се отделят два хормона, мъжки и женски, които да се съединят и да образуват една нова форма. Тази нова форма ще даде повече подтик на организма да отпрати повече кръв към мозъка.

Човек трябва да се научи да мисли. В човешкия мозък има цели области, които са празни, не са разработени. Те са като пустини. Защо са пусти тия места? – Вода няма в тях. Водата е потънала дълбоко някъде, на около 2–3000 метра дълбочина. Защо е станало това, и то си има своите причини. Сега Сахара е едно от лошите места за живеене, но един ден тя може да се наводни от Средиземно море и да стане добро място за живеене. Тогава европейците ще могат да живеят в покрайнините на Африка.

Казвам: Съвременните хора имат по една такава Сахара в своя мозък. Както в света съществуват 5 континента, така и в човешката глава има 5 чела. Днес едва предната част на единия лоб се разработва, а трябва всички тия 5 чела да се разработят добре. Първоначално се е развивала страничната част на човешкия мозък, както това и до днес виждаме в животните, главно в хищните животни – тигри, лъвове и др. Тревопасните пък развиват друга част на своя мозък. Едва човек е започнал по-съзнателно да работи, да развива и други части от своя мозък.

На човека са дадени главно две области от мозъка да развие. Той трябва да завлада тия две области от мозъка си. Тези области са моралната и умствената. Тях трябва той да развие. За да ги развие правилно, той трябва да разбира законите на природата. Ако той се развива правилно, тогава в горната част на мозъка ще се родят женските хормони, а в предната част на мозъка ще се родят мъжките хормони. Като се съединят тия два вида хормони, те ще родят една нова форма, която ще предизвика подмладяването.

Като не знаете как да се подмладите, един ден вие ще кажете: „Сега вече аз не намирам смисъл в живота.“ Защо? Защото сте остарели в живота си. Ще дойде някой да ми разправя, че се е обезсърчил, че животът му се е обезсмислил. Чудно нещо! Питам този човек: научил ли е всичко, което трябва за този живот, та да се обезсмисли неговият? – „Нищо не съм още научил, но не ми се живее.“ – Като не ти се живее, къде ще отидеш да живееш? – „Искам да се освободя.“ – Че, ако те извадят от един затвор и те

поставят в друг, по-лош, по-добре си остани в първия затвор.

Вярно е, че Земята е затвор, но като умре, човек отива в един карцер, дето ще бъде поставен на големи изпитания. Не, по-добре не желай да умираш. Достатъчно е, че си умирал един път. Втори път не желай да умираш. Като си дошъл на Земята, искай да живееш, да придобиеш нещо. Ако разбираш законите на природата и черпиш от нея, тя може да те гарантира, да ти даде голям кредит. Тя винаги е внимателна към всички онези, които разбират законите ѝ и които ги изучават. Тя е открила своите тайни на тях.

Сега хората казват, че трябва да служат на Бога. Как ще служат на Бога, ако не зачитат Неговите закони? Зачитането на човешките закони не е зачитане на Божиите закони. За да зачиташ един Божий закон, ти трябва да се подмладиш.

Почнете ли да страдате, това показва, че вие не зачитате Божиите закони. Страданието е признак на незачитане на Божиите закони в себе си. А това незачитане спъва човека в неговото развитие. Някой казва, че се обезверил. Няма защо да се обезверява. Обезверяването показва, че ти нямаш ясна представа за величието в природата. Ти никога не си срещал същество по-деликатно, по-внимателно, по-разумно от природата. Ако човек разбираше природата, той лесно би се справил със своите страдания. И тогава, когато не я разбират, щом види, че страданията на човека станат непоносими, тя веднага се намесва. Човек тогава изгубва съзнанието си, не чувствува вече своите страдания. Природата го изважда от физическата област на страданията и го поставя в област, дето нищо не чувствува. Като минат страданията, тя пак го поставя при същите условия. Като лекува хората, природата ги приспива. Приспиването на човека, изгубването на съзнанието е метод, чрез който природата поставя човека при условие да си почине от страданията.

Сега, като ви говорих малко за щитовидната жлеза, можете да прочетете и вие нещо за нея. Освен тази жлеза, в организма има много още важни жлези. Една от тях е тази, която се намира между веждите, в мозъка някъде. Тези жлези индусите ги наричат „чакри“. Чакрите са особен род жлези, свързани със специални функции. От всяка жлеза се създават особен род енергии, специфични енергии. Ако човек не може да произведе в себе си умствени, духовни енергии, това показва, че съответните органи в него не са събудени. Човек трябва да работи върху себе си, да дойде до положение да отделя фина енергия, с която да извърши някаква по-висока работа. Той трябва да се разбира в това отношение.

За пример, дойде ли до любовта, знае се, че любовта има 3 полюса, свързани с 3 различни центъра: любов към Бога, който център се намира в горната част на главата; любов към ближния, който център се намира в средата на главата; и най-после, любов към себе си, чийто център се намира в малкия мозък. Последната любов е най-груба, поради енергиите, които се развиват у човека. Днес хората живеят специфично с тази любов, вследствие на което мислят само за себе си.

Най-важна любов е любовта към Бога. Този център е от най-голямо значение у човека. И ако българите са страдали досега толкова много, това се дължи на факта, че у тях тази жлеза, този център на любов към Бога е слабо развит. У славяните, обаче, този център – любов към Бога – е най силно развит. Затова именно на тях е дадено толкова много земя. Защото те обичат Бога. Няма народ, на който Бог да е дал толкова много земя, както на славяните. Докато славяните обичат Бога, всичко ще имат. Щом изгубят любовта си към Бога, всичко ще изгубят. На какво се дължи силата на човека? Силата на човека се дължи именно на тази жлеза у него, на любовта му към Бога.

Мнозина казват, че любовта е празна работа. Не, любовта не е празна работа. При това, когато в дома ви влезе човек, който има любов към Бога, от този момент в дома ви протича Божието благословение. Щом дойде в дома ви човек, който има любов към Бога, всичко протича – вие ставате по-здрави, по-интелигентни. Дето Божественото минава, всичко се развива, а дето Божественото отсъствува, там всичко се губи.

Питам: трябва ли да държите в ума си такава идея, която обръща всичко наопаки? Трябва ли да държите тази идея в ума си? Казвам: Разрешете идеята има ли Господ или няма. Вие я разрешавате, но нищо не можете да разрешите. Вие разрешавате идеята ще бъдете ли щастливи или ще бъдете нещастни. Ако мислиш и любиш, щастлив ще бъдеш. Ако не мислиш и не любиш, няма да бъдеш щастлив.

Мнозина ме питат и са ме питали как виждам нещата. Сега ще ви представя как аз виждам нещата, за да ме разберете. Дойде някой при мене, иска да му кажа нещо. Аз веднага поставям пред себе си едно платно, един екран. Този екран е много чувствителен, като светочувствителната пластинка на фотографията. И ако искам да зная дали даден човек обича парите или не, веднага прекарвам светлината през този човек и ако той обича парите, на екрана веднага се очертават големи купове от злато. Веднага разбирам, че този човек обича парите. Ако искам да зная дали този човек е учен, аз пак прекарвам светлината през него и на екрана се

очертават книги отворени и той чете, пише. Казвам: Учен човек е този. Няма ли нищо на екрана, той не е учен. Ако искам да зная дали даден човек ще бъде щастлив, и това може да се познае. Ако искам да проверя неговото милосърдие, правя същия опит. Веднага на екрана се очертава този човек с торби брашно, хляб в ръцете си и ходи да разнася на бедни вдовици, на сиромаси. Дойде някоя млада мома при мене, иска да знае ще бъде ли щастлива, ще се ожени ли. Като поставя екрана пред очите си, виждам, че тя има работа с четирима момци. Казвам: „Докато прилагаш многоженството, главата ти много ще пати." Виждам, че единият от тях има продълговата глава. Другият – широка, дебели вежди. Казвам: „С този човек трябва да се готвиш да опъваш каиша." Също така разглеждам и останалите двама. Но тя не знае кого да избере.

Тъй щото, каквото и да прави човек, той не може да се скрие от мислите си. Неговите мисли се четат. Нашите мисли не са създадени от сега. Те са образувани от хиляди години насам. Каквото човек мисли, не се губи. То се напечатва върху нашата глава, главно в нашия мозък. Когато някой не обича някого, образът на този човек се напечатва на очите му. Мозъкът е като фотографията, всичко се снема върху него. И човека, когото обичате, също се отпечатва неговият образ в очите [ви]. Ако някой мисли да извърши някакво убийство, и това се отпечатва в очите му. Ако образът на любимия ви човек се изгуби от очите ви, или вие преставате да го обичате, или той престава да ви обича.

Един ден, когато отидете на онзи свят, няма да ви питат как сте живели, но ще прекарат светлината през вас и всичко ще се очертае на екрана. Ще ви кажат: „Гледайте сега, сами да видите какъв живот сте прекарали на Земята." Вие ще видите живота си в картини, отначало докрая. Вие ще видите как сте родени, в какъв дом, кой е бил баща ви и коя майка ви, през какви перипетии сте минали и ще ви питат: „Харесвате ли всичко това?" Вие ще се ужасите от това, което видите, но красиво е да видите своите животи и да се изправите. На този екран вие ще видите и добрите работи, които сте правили, и лошите, и по този начин ще можете да се оправите. Като видите погрешките си, ще разберете, че много неща не са били така, както вие сте ги мислили. Тия картини ще ги видите в един по-висок свят от физическия.

Сега да се върнем към Словото. За да разберете Словото Божие, вие трябва да вярвате в онова, което е вложено у вас. Вярата е един закон, който образува един хормон у вас. Вярата има свой специфичен орган. Ако вашата вяра не може да привлече кръвта в мозъка, тя е слаба вяра. И надеждата в човека има своя специална жлеза. Ако надеждата ти не може да привлече кръв в мозъка, и тя е слаба. Ако твоят разсъдък не може да

привлече кръв в мозъка ти, и той е слабо развит. Ако и в музикално отношение вашата музика не може да привлече кръв в мозъка, слаба е вашата музика. Музиката на човека трябва да привлече кръвта към музикалния център.

Всички центрове на човешкия мозък трябва изобилно да се напояват с кръв, да могат да се развиват. Така само те могат да се обновяват. И след това трябва да се образуват хормоните на човешката мисъл, на човешките чувства, на Божествената любов, на милосърдието, на съзнанието, на съвестта у човека. Като се развият или събудят всички тия центрове у човека, създава се тогава новият човек. Всички тия центрове ще създадат новия човек. Той няма да се създаде така, както мнозина си мислят.

Религиозните хора лесно решават въпроса за подмладяването, за новия човек. Обаче учените, светските хора ми харесват в едно отношение – че те се трудят, много работят. Религиозните хора много знаят, но малко разбират, а светските хора малко знаят, но каквото знаят, добре го разбират. Религиозният казва: „Господ е създал света, но как, не знаем." Светският казва: „Дали съществува Господ или не, ние не сме се занимавали с този въпрос, но донякъде поне знаем как е създаден светът."

Сега, в какво се заключава Словото у нас? Говорите за Словото Божие, но какво сте разбрали от Него? Всичко зависи от степента на развитието. Много религии има в света, но те не са на еднаква степен на развитие. Вземете само в Индия колко религии има, но всички са различни в степента на своите прояви. Религиите още не са разрешили най-важния въпрос. Те не са разрешили любовта към Бога. Те не са разрешили още и любовта към ближния, нито са разрешили въпроса любовта към себе си. Значи те не са разрешили трите главни въпроса. Каква религия, каква наука е тази, която не е разрешила трите главни въпроса?

Казват тогава, че трябва да се живее и да се служи на Бога. За какъв Господ говорят те? За въображаемия Господ ли говорят? Щом става въпрос за Господа, човек трябва да влезе в Него, да Го опита така, както опитва слънчевите лъчи. Човек трябва да влезе в общение с Неговия ум, да го опита. Защо е даден умът на човека?

Ще опитате Господа с любовта си, без да Му давате някакви наставления. Ще кажете: „Господи, помогни ми както искаш и чрез когото искаш – чрез камъче, чрез някоя птичка, чрез някое дете, както намираш за добре, готов съм всичко да приема от Тебе." Той не трябва да очаква Господ да изпрати Своите ангели да му помагат, но да каже: „Господи, готов съм да заема и най-долното положение, но помогни ми само. Голям простак съм. Откак

съм дошъл на Земята, така съм се объркал, така съм се оплел, че не мога да се освободя." Ако чрез Божественото в себе си човек не може да възстанови своя първоначален живот и не може да задържи Божественото в себе си, какво знание има той?

Казват някои, че е светотатство да опитват Господа. Да, но сам Господ е казал: „Опитайте Ме, да видите, че съм благ." Ще Го опитате разумно, а не по човешки. Съвременните учени, които се занимават с хормоните, на които са посветили цели години, виждат, че в тях седи подмладяването, те дават подтик на човешкия организъм. Докато религиозните хора говорят, че Бог е направил това, онова, учените хора се домогват до хормоните, които се отделят от различни жлези, и виждат, че в тях седи безсмъртието на човека.

Значи безсмъртието е вложено у човека, но той не знае как да го бутне. Щастието е вложено у човека, но той не знае как да го намери. Разумността е у нас, в челото ни, но не знаем как да я използуваме; смелостта е у нас, но не знаем как да я изразим. Всички дарби са у човека, но той не знае как да ги развива. И после, когато дойде някой да ни разправя нещо, ние питаме това, което ни се говори, вярно ли е, или не.

Това, което сега ви говоря, е опитано. Ако искам да ви покажа мога ли да пея или не, аз няма защо да аргументирам това нещо на думи, но ще започна да пея и вие ще видите мога ли да пея или не. Мога да ви разправям, че съм свършил музика, но това се доказва на опит. Следователно има неща, които ние моментално можем да докажем верни ли са или не. И щом ги проверим, ние трябва да вярваме в тях. Щом аз имам чувството на любов развито в себе си, с него аз мога да проверя любовта и на другите хора. Ако имам милосърдие, ако имам смелост и ако мога да мисля, по този начин аз ще мога да проверя милосърдието, смелостта и на другите хора.

Сега аз искам да ви освободя от мисълта да мислите, че аз оспорвам вашето знание. Вашето знание е на място, но в това положение вие играете роля на риби, на птици, на коне и на съвременните хора. Аз нямам нищо против това, но ако рибите можаха да разрешат въпросите, нямаше защо да се създават птици. Но и птиците не ги разрешиха, и млекопитаещите не ги разрешиха, нито хората са ги разрешили. В Писанието е казано, че трябва да се създаде един нов човек.

Съвременните хора, мъже и жени, които искат да разрешат социалните въпроси, това е невъзможно днес, при сегашните условия на живот, при сегашната им любов. Невъзможно е днес да разрешат тия въпроси. И днес

е възможно, но ум се изисква за това. Може да се направи опит в това отношение. Възможно е, но само при следното условие: младата мома да види само един момък и в него да няма никакво съмнение. Каквото и да направи той, в нея да не се яви никаква отрицателна мисъл. Същото се иска и от него. Тя трябва да го вижда в екрана, да знае какво прави и каквото после и да ѝ говорят за него, тя да казва: „Аз зная всичко, каквото той върши, и не се съмнявам в неговите постъпки." Тя извади екрана си, прекарва светлината си през него и всичко, което ѝ трябва, вижда. Тя вижда, че той отива да помага на бедни. Защо трябва да мисли, че той е лош човек? Екранът всичко ѝ показва; на екрана се вижда човек такъв, какъвто е в действителност.

И вашите вярвания за Бога не са лоши, и те са добри. Така, както се молите, и това е добро. Ако е въпрос да говоря френски, и аз мога да кажа: „Знаете ли да говорите френски?" Или: „Добър ден, господине." На английски пък мога да кажа: „Какво правите?" Дотук съм дошъл. По-надалеч не мога да отида. Когато и да е, ще уча френски, няма да остана само с думите „Парле ву франсе" (Parlez-vous français? – Говорите ли френски?), но освен това има и други философски работи от идеалния живот, които трябва да се изучават. – „Аз вярвам в Бога." – Това е френското „Парле ву франсе?" Или на английски: „[Ду ю] спийк инглиш?" (Do you speak english? – Говорите ли английски?) Ако ме турят да държа реч на английски език, ще се поставя в трудно положение. Не е въпрос да вземеш една книга и оттам да четеш, но трябва да се научиш сам да говориш и то да бъде за всички разбрано. Трудно нещо е езикът. Всеки език си има своите особености.

Казвам: Има един начин за изучаване на езиците. Това е да се учат езиците с любов. Аз мога да изуча един език за един месец, за два, за три, за четири или за повече месеца, а мога да го изуча за една година или за повече – от любовта ми зависи това. Аз мога да уча някой език 25 години и пак да остане ненаучен. Това зависи от любовта, която имам към езика. За да изучите един език, вие първо трябва да обичате самия народ, в който се говори този език. Ако искате да научите френски, влюбете се в една французойка; ако искате да научите английски, влюбете се в една англичанка и т.н. Ако искаш да научиш езика на природата, ще се влюбиш в природата. Само така можеш да научиш нейния език.

Отлична е граматиката на езика на природата. Отличен израз има тя. Казвате: „Какво ще се види в природата?" Вие още не сте видели онази красота, онова величие, което тя е скрила от човешките очи. Какви ли не инструменти, пиана крие тя в себе си! Какви ли не картини, какво художество крие в себе си. Като влезеш в природата, ти като че се

намираш в приказките от „Хиляда и една нощ“. Никой няма да ви вярва на това, което виждате. Вие ще се намирате в положението на учения, който гледа под микроскоп и вижда различните хормони. За простия човек това не са никакви хормони, той даже не знае какво нещо е хормон. Ученият вижда в подробности как се развива тази клетка, как се движи, дали е женска или мъжка и т.н. Те се различават по форма една от друга, но за да се видят, трябва да се увеличат няколко хиляди пъти и тогава може да се разбере кои от тях са по-активни. Като нацъркате един от тези хормони в човешката кръв, той веднага ще се подмлади. Ако вие можете да възприемете идеите, те ще окажат върху вас такова влияние, каквото и хормоните – ще се подмладите. Живи са хормоните.

Тъй щото, ако повярвате в Словото, аз мога да нацъркам в кръвта ви от Него, мога да ви направя една инжекция, с която да изменя живота ви. Но законът е такъв, че ако аз ви направя инжекцията, а вие не искате, нищо няма да придобиете. После, ако се усъмните, най-малкото съмнение ще ви причини някаква вреда. Ще кажете: „Какво ни направи този човек? Той ни омагьоса.“ Ако имате пълна вяра, ще може да ви се тури един хормон в кръвта. Но какво ще правите после с този хормон?

Представете си, че ви туря един такъв хормон в кръвта и с това продължа живота ви на 200–300 години. Но, като не разбирате живота, вие ще кажете: „Какво направи този човек, че ми продължи толкова живота и ми създаде толкова много нещастия?“ Какво ще правите, ако останете да живеете на Земята цели 300 години? Вашите другари са измрели, нямате близки, с никого не се разбирате, а не можете да се освободите от тялото си, да заминете за онзи свят. Какво ще правите тогава на Земята? Какво ще правите, ако сте разсилен цели 500 години и трябва да седите през всичкото време пред вратата на някой министър? Какво ще правите при това положение?

Ако сте разсилен в природата, има смисъл. Там разсилният трябва да е свършил 6 факултета. Той разполага със знания. Ако отидете при главата на природата да я питате за нещо, тя ще ви каже: „Идете при разсилния, той е много добре запознат с тази работа, ще ви ориентира по всичко.“ Вие ще отидете при разсилния и той ще ви разправи всичко онова, което искате да знаете.

Разсилният, това са вашите крака. Щом краката на вашия разсилен започнат да изстиват, вие трябва да знаете, че положението не ви е добро вече. Разсилният ви трябва да бъде здрав. Вие веднага ще му изпратите кръвчица, ще му направите една баня, да подобрите неговото положение, ще го разтриете малко. Няма да го измъчвате, но ще се интересувате за

неговото здравословно положение. Щом краката на вашия разсилен се стоплят, той ще ви благодари. Мислите ли, че вашите крака не мислят? Вие имате една повърхностна идея за вашите клетки. Клетките на тялото ви са много интелигентни. Знаете ли колко неща зависят от краката и от ръцете ви?

Сега това са само твърдения, не е още научен въпрос. Сега учените подемат въпроса за хормоните, за мъжките и за женските хормони, които подмладяват хората. Чрез тях те искат да усилят здравословно слабите деца.

„В начало бе Словото, и Словото бе у Бога.“ Питам: Къде ще търсите вие Бога? Кажете ми. В центъра на човешкия мозък, там е началото. Там е малката вселена, която си има едно слънце. Следователно от видимото слънце вие ще се пренесете във вашето слънце и от вашето слънце ще се пренесете към Бога. Човек трябва да намери своето слънце, за да може в неговия екран да се отрази неговата идея. В тази идея пък ще се отрази неговата мисъл. За пример, някой е болен, моли се, вглъби се в мисълта си и несъзнателно изпадне в безсъзнание. После се събуди и в него се яви мисълта, че след 3 деня ще оздравее. Така се случва – след 3 деня той оздравява.

Зависи как ще схванете това. Но ако човек има правилни отношения към Бога, и Бог ще има правилни отношения към него. Ако неговите отношения към Бога не са правилни, и Бог няма да има правилни отношения към човека. Ние сами предизвикваме Бога да има към нас такива отношения, каквито и ние имаме към Него. Ако някой човек намокри струните на цигулката си с вода и не взима това нещо в съображение, какъв тон ще издаде неговата цигулка? Ако музикантът не пази инструмента си, какво ще излезе от неговото свирене? Струните на цигулката трябва да бъдат сухи, а лъкът – намазан. Ако има пиано, той също така трябва да го пази.

Следователно, ако ние не пазим тялото си, което Бог ни е дал, като инструмент, какво струва това тяло? Вие не знаете какво богатство представя тялото ви. Върху това тяло милиарди същества разумни са работили с милиарди години и като са мислили много, те са разбрали, че това тяло е необходимо на човека. В това тяло се крият всички възможности за постигане на човешките идеали.

Човек не разбира тялото си. Ако ти търсиш живота вън от тялото си, ти не си го разбрал. Тялото включва всичко в себе си. С тялото си, с този капитал, човек всичко може да постигне. „Ама, аз нямам ум.“ Защото го

търсиш вън от тялото си. Твоят ум може да се прояви само чрез мозъка на твоето тяло. Ако си умен човек, ти трябва да вземеш всички грижи за мозъка си, да не го смущаваш, но да вярваш в него. Какво трябва да правиш? Не можеш да мислиш – ще се помолиш да отиде малко кръв към мозъка ти и ще започнеш да мислиш. Ако не можеш да мислиш, ако не можеш да учиш, ако не можеш да вярваш, ако си безсилен, помоли се да отиде малко кръв към тия специални центрове на мозъка ти и ще започнеш да се проявяваш.

Но мозъкът трябва да се пази в нормално състояние. Съвременните хора са мозъчно изтощени. Защо? Те се тревожат за нищо и за никакво. Всички хора чертаят нови планове и проекти за Господа. Всички проекти, които хората отправят към Бога, ще отидат в архивите на забравата. Преди това Господ преглежда всеки човешки проект, всяко негово недоволство и после го отправя в архивата. Оттам го изпращат назад на Земята.

Аз съм питал мнозина, които искат пари, могат ли да носят 500 000 лева. Те ги искат в злато, но и в книжни пари не могат да ги носят. Колко тежи един грам злато? Медните пари тежат още повече. Ако имаш комерчески характер и отидеш при Господа да искаш пари, Той ще ти даде пари, но не в злато, а в мед. При това, Той ще го натовари с тия пари, ще ги тури на гърба му, че няма да може да се движи.

Ти търсиш една красива жена, но тази красива жена има разноски: тя иска да се разхожда с автомобил, да носи скъпи, хубави дрехи, хубави обуща, да живее разкошно. Всичко това струва 2–3 милиона на годината, а ти имаш всичко 2–3000 лева годишен приход. Как ще се справиш с такава жена? И тя си има мястото, но е жена за някой княз, който има големи приходи. Аз разисквам сериозно този въпрос. Ти се радваш на тази красива жена, но тя не е за тебе. Ти не знаеш още как да се обхождаш с нея. Като дойде при тебе и види положението ти, след една седмица най-много тя ще те напусне. И след това ще се оплаква, че жена му го напуснала.

Привеждал съм ви друг път примера, който и сега ще ви приведа. Един млад българин свършил науките си в Америка и като се върнал в България, отишъл при княз Батенберг да иска служба. Князът бил готов да го назначи на висока служба, министър в България, но го попитал: „С какво мога да Ви услужа?“ – „Искам служба.“ – „Каква служба искате?“ – „Да ме назначите директор в една от софийските гимназии.“ – „Щом искате да бъдете директор, идете при министъра на просветата. Той се занимава с тези служби.“ Така е – ако искате високи служби, трябва да отидете при царя. Повечето хора днес искат да бъдат директори на гимназии.

Аз привеждам този пример, за да покажа, че хората искат от Бога неща, които не са на мястото си. Те искат да заставят Бога да направи неща, които не се отнасят до Него. Който иска да стане директор, той трябва да отиде при министъра на просветата, той да го назначи. Царят може да подпише заповедта, но той назначава хората на по-високи служби. Всичко става по надлежен ред.

И тъй, вие трябва да изучавате себе си. Знайте, че всички възможности зависят от вашето тяло. От вашия мозък се определя стойността на вашия ум. От вашата симпатична нервна система се определя стойността на вашето сърце. А от функциите на цялото ви тяло се определя стойността на вашата воля. Когато се разглеждат удовете на човека, от тях може да се определи отпреди хиляди години през какви форми е минало едно същество, как е живяло през миналите поколения и т.н.

Това са отвлечени въпроси, но важното за вас е да не пренебрегвате тялото си. В това отношение вие можете да правите ред опити. Ако можете да направите една промяна във вашия мозък с една десета от милиметъра, това е едно голямо постижение. Ако наблюдавате кожата на разните части на тялото си, например на краката, на ръцете, на лицето, ще видите, че навсякъде тя не е еднакво гладка. На краката кожата е по-груба, а на раменете – по-гладка. И съществата, които са работили върху нея, са от различна интелигентност. Та, ако можете да измените малко поне кожата на тялото си, вие сте постигнали много нещо. Кожата трябва да бъде чувствителна, да възприема. Тези клетки, хормони, трябва да работят, да бъдат майстори.

Вярата в Бога е творческа сила. Тя трябва да събуди човешкия ум, човешкото сърце и да даде подтик на човешката душа. Този век изисква хора на работата, не да бягат от живота, но да работят. По този начин животът може да се изправи, да се премахнат мъчнотиите. Тази е задачата на цялото човечество. Иначе как ще се създадат условия за новия живот? Как ще се внесе новият порядък на живота? Ето, сега в Испания се бият братя помежду си. Всички европейски народи се събират, търсят разрешение. Пет–шест месеца как воюват и държавите не могат да намерят метод как да постъпят. Те не могат да се намесят в тази война, да спрат избиването. Интересите на държавите са така намесени, че трябва разумно да действуват. Много време се иска, докато се успокоят хората.

Вземете колко време трябва да работи човек върху себе си, за да се справи със своята упоритост. Някой обидил някого и той не може да се примири с него, не може да му прости, защото неговото достойнство било засегнато.

Ако ти паднеш в един кладенец и този, който те е обидил, дойде и ти подаде ръка и те извади от водата, ти няма ли да се помириш с него, няма ли да му простиш? Ако този човек, който ти е бил враг, сега дойде и ти подаде ръката си за примирение, няма ли да му простиш? Пак ли ще останеш със същото разположение? Сладките думи са сладки, но приятелят се познава във време на мъчнотия. Любовта към Бога се познава във време на мъчнотия. Вярата, надеждата се познават във време на мъчнотия.

Та, онова, което ви е нужно, е да напуснете вашите стари методи, донякъде поне. Българите минаха досега през няколко метода на възпитание. Първо учителите си служиха с фалагите, така наказваха учениците си и ги възпитаваха. Двама ученици взимаха две дървета, между тях поставяха ученика и учителят го биеше по краката.

Вторият възпитателен метод беше следният: двама от по-снажните ученици хващаха онзи, който трябваше да се накаже. Един от тях го туряше на гърба си, а другият държеше краката му. Тогава учителят взимаше една пръчка и го биеше по задницата.

Третият метод е днешният. Учителят взима една пръчка или една линия и казваше на ученика: „Дай си ръката.“ Щом подаде ръката си, учителят започваше да го удря. Ученикът тъкмо подаде ръката си, и веднага я скрива. Пръчицата често биваше дрянова. Сега това биене е заместено от някои учители с дърпане на ушите или с шамари, с плесници. Този метод мнозина го прилагат. Той още не е сменен.

Нямам нищо против тези методи, защото онези, които са много бити, те стават много учени. Турците имат една поговорка: „Който е много страдал, той много знае.“ Едно само трябва да желаете: като ви бие някой, да бъде той учен, че и вие да станете учени. Ако ви бие някой, да бъде той добър, че и вие да станете добри. Ако ви бие някой, да е богат човек, че като го глобят, да има какво да плати. Да ви не бие някой, който нищо няма, че после да ви моли да не го давате под съд. Богатият, като има какво да плати, ще ти каже: „Не ме давай под съд, но вземи тези 100 000 лева.“ Какво ще ти костват тези две плесници? Ще получиш поне 100 000 лева.

Някой казва, че Господ го е наказал. Аз бих желал Господ да ме накаже, защото това е едно благословение за мене. „Когото Господ обича, него наказва.“ Че, ако ти си болен и Господ ти удари две плесници, за да оздравееш, има ли нещо лошо в тия плесници? Ако ти си загазил материално и Господ ти удари две плесници, а сиромашията ти хвръкне настрана, какво лошо има в това? Когато Господ те наказва, това е добро,

но ако не те наказва и те остави да си вървиш по своя път, това е лошо.

Та, когато страдате, не съжалявайте, макар че в страданието има една негативна любов. Не е за препоръчване страданието. Радостта е позитивната любов, а страданието – негативната. Страданието е майката, а радостта – бащата. Като се съединят, ще видите, че ще се роди нещо. При страданието вие виждате, че майка ви страда заради вас. Майката носи вашите грехове. Когато я питате защо страда, тя не казва, че носи греховете ви, че страда заради вас, но си мълчи. Само по себе си страданието не е страдание. Живите хора създават страданията на другите, но те създават и радостите им. Те създават и едното, и другото.

Сега да се върнем към същественото. Няма защо да се говори дълго време. Определете всеки ден по 10 минути, не повече, сутрин, на обед или вечер, когато имате свободно време, и си направете един отчет в себе си, какво ви трябва. Мислете за най-същественото, а не за друго нещо. Турете същественото в ума си.

И тогава ще бъдете в положението на онова малко бедно дете, което писало писмо на Бога. Това малко дете останало без майка и без баща и като нямало нищо, решило да напише едно писмо до Господа. То написало писмото, изказало своите нужди и го адресирало: „До Господа Исуса Христа в онзи свят." Пуснало писмото в пощата и се върнало в дома си, да чака отговор от Бога. Като получили това писмо на пощата, чиновниците се събрали да го прочетат заедно. Като видели тази чиста детска вяра, те решили да му помогнат. Наистина, като събрали една голяма сума, могли да задоволят всичките му нужди. Значи то получило отговор на своето писмо до Господа. Вяра има в това дете. То не разбира порядъка на нещата, но вярва, че Господ ще му отговори. И наистина, Господ му отговорил чрез чиновниците в пощата.

Нека станем и ние като малките деца. Нека имаме тяхната вяра. Като не разбираш някой въпрос, пиши едно писмо до невидимия свят, да ти отговорят. Съвременните хора се срамуват да се молят. Да се молиш, това значи да учиш езика на природата. Това е единственият най-добър начин за изучаване езика на природата. Не е въпрос да седнеш на колене и да се смиряваш, но така трябва да се молиш, че да научиш нещо. Ще пращаш писмата си до Господа, ще кореспондираш, докато научиш техния език.

Ние сме закъснели в духовното. Ако евреите страдат от 2000 години насам, то е по единствената причина, че те избиваха пророците си. Колкото пророци дохождаха да ги учат на Божествения език и им говореха това, което Бог им казваше, те не вярваха на думите им и ги избиваха. Няма

пророк, когото те да не са убили, но затова от толкова години насам са тласкани по Земята. И като дойде Христос, те пак не Го приеха.

Вие сте българи и затова вземете пример от евреите, бъдете по-умни от тях. Човек, който се обезверява в Божественото, за него ще дойде дървото, той ще мине през големи страдания и изпитания. „Всичко изпитвайте и доброто дръжте", казано е в Писанието.

Та казвам: Размишлявайте всеки ден по 10 минути, да станете по-милостиви, да имате повече любов към Бога, повече любов към ближните си, да обичате повече бедните, децата, растенията, животните, да обикнете въздуха, светлината, водата – цялата природа. Обикнете всичко в природата. Прекарайте всичко през ума си за 10 минути и се свържете с живата, разумна природа.

Вие можете да четете много религиозни книги, но ако не можете по този начин да размишлявате и да се свържете с всичко възвишено и благородно в света, вие и себе си не можете да облагородите. Всяка книга е важна дотолкова, доколкото ние можем да възприемем същественото от нея. Най-малкото съмнение е един червей, който изяжда човешкото сърце.

Каквото четете, мислете върху него. Във всяка книга има нещо вярно, което трябва да разглеждате внимателно и да проучавате. Спирайте се върху вярното и дръжте в ума си идеята, че другите хора не стоят по-ниско от вас. Хората нито са по-низко от тебе, нито са по-високо от тебе. Като видите едно животно, и за него не мислете, че седи по-долу от вас. И то е на своето място. Щом Господ се е занимавал и се занимава с тия животни, вие не питайте защо ги е създал. Всяко растение, всяко животно – всичко, което Бог е създал, е на мястото си. Както виждате, от една женска хормона зависи подмладяването на човека. Ако имаш хормони, ще се подмладиш. Ако хормоните изчезнат, ти ще остарееш, а след това и ще умреш. Ако хормоните изчезнат, ти ще изгубиш смисъла на живота си, всичко ще изчезне пред тебе. Ако хормоните дойдат в човека, той ще се подмлади. Това е факт. В който дом хората имат повече хормони, и жената, и децата, и мъжът – целият дом ще се обнови и подмлади. Зачитайте вашите мъжки и женски хормони, които Бог е изпратил да работят за вашето подмладяване.

„Благословен Господ Бог наш"
„Добрата молитва"

11-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 14.II.1937 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1937_02_17 Обичай и познавай! Добър и учен!
лекция пред общия окултен клас

ОБИЧАЙ И ПОЗНАВАЙ! ДОБЪР И УЧЕН!

Отче наш.

Попитали един китайски мъдрец: „Какво нещо е да бъдеш един учен човек?“ – „Да познаваш човека.“ – „Какво нещо е да бъдеш добър човек?“ – „Да обичаш човека!“ За да бъдеш учен човек, трябва да познаваш човека, а пък за да бъдеш добър, трябва да обичаш човека. Често ние не познаваме нещата, още не познаваме човека. Това, което мисли не го познаваме. В себе си не познаваме това което мисли, и в себе си не познаваме това, което обича. Някой ще каже: „Аз познавам баща си“. Ти като познаваш баща си ще бъдеш учен. А пък, ако обичаш баща си, ще бъдеш добър. Щом не си добър, според тая китайска поговорка, значи не си обичал баща си. А пък щом не си учен, значи не познаваш баща си. Казваш: „Да познаваме Бога!“ За да Го познавате, всички трябва да бъдете учени. Има елементарни работи, които трябва да учите. Какво нещо е яденето, какво нещо е дишането и какво нещо е мисълта. Всеки от вас може да държи цяла лекция по това. Хубави са тия работи. Цяла наука е това. Обаче процесът на готвенето става в природата по друг начин. Природата и тя диша. Природата и тя мисли. Но тя мисли по съвсем друг начин, отколкото ние мислим. Ние си представляваме, че мислим и дишаме като нея. Ние казваме: „Какво нещо е природата?“ Питам: „Какво нещо е баща ти?“ Казваш: „И той е човек като мене“. Не. Че ако попитат дима какво нещо е огънят, той ще каже: „Вижте мен и не питайте за него“. Обаче между дима и огъня има грамадна разлика. Дима и огънят не са едно и също нещо.

Сега, целта ми не е да ви кажа, че вие не знаете. Вие всички страдате от много знания. Вие мислите, че много знаете. И не само вие, но и навсякъде, когото и да срещнете, мислят че знаят. И когато в дома се зароди спор, всичките спорове между хората, между децата, в семейството стават за знания. Мъжът мисли, че знае повече. И жената мисли, че знае повече и се скарат двамата. Кой е по-добър. И в училище не се познават. Някой ученик мисли, че той знае повече. Той казва: „Аз съм учен, математик, изчислявам пътищата на месечината.“ Много хубаво. Всеки от яденето не придобива оная красота, която трябва да има лицето. На някого лицето е хубаво, на някого очите му са светли, той е свеж и върви бодро, а пък другият върви тромаво. От яденето зависи. И двамата ядат, но не знаят как да ядат. Някой казва: „Аз не искам да дъвча. Аз искам течна храна“. Като светия се храни. Само с малко чорбица. С чорбица светия не се става. Светията е човек, който мисли. И той има такава наука, че гори! Той се е запалил, гори и не изгаря. Светията е този, който е направил тялото си да гори и да не изгаря.

А пък обикновеният човек като се запали, гори и изгаря. И затова умира. Всички хора, които умират, изгарят. Една свещ изгори. Турят на мястото ѝ друга свещ. Сега, всяка една аналогия вие можете да я вземете и да я приложите. Но друго се крие още. Тая работа не е така лесна. (Учителят изписа на дъската): АЗ ВИ ОБИЧАМ!

Какво значи да казваш: „Аз ви обичам". Най-първо като обичам някого, то е моя работа. Ако аз обичам някого, то е моя работа. Ти казваш: „Как ме обичате?" То е моя работа. То не е ваша работа. Това е една наука вътре в мене. Да обичаш някого, това е наука. Когато обичаш някого, той е като един предмет, когото обичаш и изучаваш. Обичам една книга. Прочитам първия лист, втория, третия, подчертавам отдолу на едно място, на друго място. Дават ми друга книга. Казвам: Не, оная книга обичам. Разгръщам я, чета я. Някой ме пита: „Че какво има в нея?" Онзи не разбира. Той казва: „И тая книга е учена!"

Един прост пример. Седя аз при една печка. Обичам една печка, зимно време е, има 25 градуса студ отвън. Седнал съм при тая черната печка, обичам я. Защо? Защото черпя от нея нещо. Той казва: „Защо не обичаш другата печка?" Няма никакъв огън в нея. Тя е за тебе, а пък тая е за мене. Че ако човек не е една запалена печка, какво се ползуваме ние от него? Тая печка си има своето предназначение. Добра е дотолкоз доколкото гори. Това е предназначението на печката. Но от печката нищо не може да стане. Тая печка не може да се развива. Това, което остарява и това, което се изменя, не е реално. Вие гледате на себе си, че сте малко дете и после се измените и казвате: „Остаряхме". Животът не е нито в младостта, нито в старостта. Трябва ви една аналогия. Вие гледате една птица. Вие не сте вникнали да видите кой живее в птицата. Казвате: „Птица е това. Има един клюн. Няма никаква интелигентност." – Не, вие се лъжете. Че вие, ако разсъждавате за едного, който хвърка с един аероплан; този, който е в аероплана, прилича ли на аероплана? Вие гледате, че аеропланът скача, върти се, но след като излезе от него човекът, ще видите, че той не е скачал и не се е въртял като аероплана. Човек крила няма. Той има съвсем друга форма. Аеропланът е летило. А пък той, който лети с този инструмент, той влиза и излиза от своя аероплан. Птицата за разумните същества е такъв аероплан. Влизат в него когато искат. Хвърка си с аероплана, дойде като кокошка, като патица. Вие разберете аероплана и мислите, че сте онзи, който е дошъл. Не, вие се лъжете. Ти казваш: „Какъв е смисъла на живота?" Ти казваш: „Аз се моля на Бога". Че знаеш ли какъв е езикът на Бога? Кажете ми. Ти казваш: „Аз се моля, и Господ ме слуша". Хубаво. Но Господ не всякога слуша хората. Да кажем, че учителят преподава урок, предаде една лекция. Ти, ученикът я предаваш както не е. Тогаз? Преведете сега, да кажем, че някой от вас казва: „Аз съм окултист". Но той

сам не знае какво нещо е окултист. Някой казва: „Аз съм християнин", но той сам не знае какво нещо е християнин. Вземете Евангелието – според учението, християнин е онзи, който се е отрекъл от стария живот и е възприел новия живот и ходи по ония принципи, по които Христос е ходил. Той е вече християнин. Християнин е, който има любовна връзка. Кого наричаме любовник на някоя мома? Можем ли да наречем някого така? Само онзи, който я обича, той е нейният любовник. А пък онзи, който не я обича, той какъв е? Неин приятел, неин познат, неин далечен роднина или някой съвсем чужденец.

Вие не сте още дошли да изучавате на какво се дължи неразположението. Някой път сте неразположен. Седиш ти и си неразположен. Казваш: „Този обичам, а пък този не обичам". Сега обяснете си: Обичаш едного. Този, когото обичаш, ти си го познал. Ти го обичаш, познаваш го. Щом го обичаш, ти си добър човек. Щом някой ме обича, аз не искам да зная какъв е. Аз зная едно качество в него. Казвам: Щом ме обича, той е добър човек. А пък щом ме познава казвам: Учен човек е. „Учен човек" значи да ме познава. Щом не познаваш някого ти не си учен човек. Щом не ме познава, аз не се занимавам с теорията, защо той ме познава, или не ме познава, но казвам, че е учен човек. Щом не е учен човек, ти не можеш да се разбираш с него. Щом не е добър човек, с него не може да се разбираме. Сега, когато обичате, трябва да се прояви вашият живот. Когато познавате хората, това значи да се прояви вашият живот. Когато познавате хората, това значи да се прояви вашата ученост. /Писанието/ казва: „Това е живот вечен, да познаят Тебе Единнаго Истинаго Бога и Господа Исуса Христа, когото си изпратил". Вие казвате: „Мен наука не ми трябва. Но да се преживее на земята 60–80 години." Ако преживеете 80 години какво ще постигнете? След 80 години няма да бъдете на земята. След 80 години вие ще се върнете някъде – в дома си – и какво ще занесете? Ще ви попитат: „Какво сте научили от Земята?" Каква опитност ще занесете вие, кажете ми. При сегашните условия, какво ще занесете в невидимия свят, от което те да се заинтересуват, като се върнете при вашите? Как мислите? Какво ще занесете? Вие казвате: „Ще отидем при Христа!" Какво ще занесем сега при Христа, като напуснем земята и отидем в другия свят? Когато един плод слезе от дървото какво ще занесе? Своята сладчина! Ако той донесе на мен своята сладчина, той има всичкото ми уважение и аз ще го приема добре. Вие имате съвсем повърхностни понятия. Аз като погледна един плод, за мен плодът не е проста работа. Казвам му: Приятно ми е, че мога да се запозная с вас. – „Много обичам да ви услужа!" – Къде обичате? – „На ваше разположение съм!" Вземам го в джоба си. Казвам му: Как сте? Откъде идете? Разправям се с него. Вие, които сте много учени, ще кажете: „Как да се разправям с един плод, да говорим с него? Тя е глупава работа тая!" – Че в лагера как се разправят двама? – „Като те видях за пръв път, моето сърце

се запали! Не знаеш ли какво беше с моето сърце!“ Двама си приказват. Вие знаете: „Тия глупаци! Каква глупава работа!“ (Учителят изпя горните думи.) Сега не обръщайте внимание на звука. Операта е още далеч. Могат двамата да пеят. Сега вие мислите, че Любовта е една погрешна работа. Любовта може да употреби всичките методи. Работата е да познаеш. Той казва: (Учителят пее: „Хей, мари Станке, аз искам да те обичам. Аз искам да те обичам“. – „А бре Стоянчо, а пък аз искам да те познавам! Аз искам да те познавам!“) Някой път не пея както трябва. Някой път буквите не са хубави, но съдържанието, идеята искам да ви кажа. Можете да ме коригирате. Ще кажеш: „Еди кой си пасаж не се пее така“. Можете да ми кажете начина, как се пише една буква. Аз го приемам. Единият казва: „Аз искам да те обичам!“ А пък другият казва: „Аз искам да те познавам“. Как е написано писмото е друг въпрос. Но най-важното е съдържанието. Та ние не трябва да се срамуваме. Ние, съвременните хора се срамуваме от доброто. Ти казваш: „Не си струва човек да бъде добър“. Ти не можеш да бъдеш добър, ако не обичаш хората. Ти не можеш да бъдеш учен човек, ако не познаваш хората. Или другояче казано: Ти не можеш да бъдеш учен човек, ако не познаваш Бога. И не можеш да бъдеш добър, ако не любиш Бога. Като се спреш при един плод, то не е проста работа. Вие нали сте разглеждали плодовете под микроскоп да видите какви чудесии има, какво устройство има, каква разумност има, как са настанени соковете в тия малките клетки. Каква разумност е това! Тия, които са създали плодовете, тия разумни същества, които са създали плодовете са много умни.

Та казвам сега: Ние седим и не учим. Ние искаме удоволствията в живота. Оставете удоволствията настрани. Удоволствието е непотребно. Ти ще се удоволстваш, но най-първо кое е същественото в живота? Съществените неща са тия, без които човек не може. Храната е съществено нещо. Ти най-първо ще избереш една храна такава, която да съответства на твоя стомах, за да не стане причина да се изродиш. Ако не подбираш храната, тя един ден ще почне да оставя известни излишъци в тебе и след това ще се измени цялото ти настроение. Всички болести в нашия организъм вътре се дължи на яденето. Ревматизмът например е поради събирането на нечистотии. Човек бърза всякога. Не седне да сдъвче храната добре, да си избере някоя хубава храна. Хлябът е недопечен. Брашното е старо, маслото е старо. Всичко е старо. Казва си той: „Да има да се тури в стомаха“. Не туряй в стомаха една храна, която е отровна. И ако ще ядеш, яж една храна, която да е на свят, да е хубава храна. Аз съм гледал много пъти, правил съм опити. Отида някъде и ме гощават и цяла седмица ми е вземало да се поправя. Едно угощение ми е коствувало много скъпо. Приемам храните по техния начин на готвене и после цяла седмица поправям работите. Според мен, целта ми не е да ви изтъквам

погрешките. Вие знаете как да се храните, но тая култура до която сме достигнали е такава, че даже и на най-културните хора храната е много некултурна. Някой път не се спираме върху храната. Ние още не знаем какво да ядем. Някой път имаме стари навици. Искаш нещо соленичко, искаш нещо киселичко, искаш нещо лютивичко, но това е един навик. Един американец никак не обича лютите работи. А пък у българинът лютото събужда апетит. На един американец, мисионер, наричал се Бляк, дават му люта българска чушка. Той се задавил и мислил, че е отрова. В Америка има люти краставички, като българските арнаутски чушки. Двама американци пътували по железницата. Единият бил виден проповедник в Западна Америка на Съединените щати. Той носил в една стъкленица за аператив от тия лютиви краставички. Другият американец казал: „Можете ли да ми услужите с това?“ – „Може, може!“ Дава му стъкленицата. Онзи отрязва един голям къс и го нагълтал. И запалила се устата му. И казва: „Господине, каква е твоята професия?“ – „Аз съм проповедник!“ – „Аз съм слушал за огнените камъни на ада, но вие сте човекът, който ги носите“.

Та казвам: Къде е приложението на казаното? Всички вие си имате такива стъкленици с люти краставички, че като дадете някому, като близне от вашите краставички, чергата му се запалва. Нам ни трябва сега при сегашните условия един нов начин за живеене. Това трябва да влезе в ума ви. Нашата погрешка е, че ние искаме да живеем както в старо време са живяли хората. Това е невъзможно. От стария живот ще има нещо, но ние не можем да живеем по този начин както са живяли едно време хората. Невъзможно е аз, възрастният човек който съм на 21 година, да живея както съм живял едно време като дете. Ти имаше тогаз слугини. Тогаз майка ти те е карала на количка. Сега на 21 година другояче. Сега, освен че няма да ме кара на количка, но аз трябва да ѝ услужвам. Ние искаме да караме така, както едно време. В този смисъл трябва да схващаме нещата. Понеже сте възрастни, всеки един трябва да знае своите задължения – какво трябва да прави. Сега вие, сестрите имате едно предназначение. Вие нали се казвате братя и сестри? Минавате тук за братя и сестри. Право е. Не знаете как се е образувала думата „сестра“ и думата „брат“. Да оставим как са се образували тия думи. Има една теория. Но каква е функцията на сестрата и каква е функцията на брата. И след това отде накъде сега сте една сестра, а пък след няколко години си изменявате името и станете еди-коя си госпожа, станала майка. Сестра, а пък сега станала госпожа Иванова и станала майка на две деца. Хубаво, какво представлява сега сестрата? Сестра – това е образ на Любовта. Брат – това е образ, чистият образ на Божествената Мъдрост. От невидимият свят братът и сестрата са се събрали. Та сестрата ще даде от Любовта си на брата, а пък братът ще даде от знанието си на сестрата си. И ще стане една обмяна на онова, което те

носят в света. И тая обмяна ще стане кога? Ако те като брат и сестра не искат да направят тая обмяна, природата ще ги застави по друг начин да я направят. Мислиш ли, че всякога е необходимо да станеш майка и да станеш баща? Ония, които стават бащи и майки на земята, то е вече наследствено. Не е в съгласие с Писанието. Ако това е едно естествено положение, Христос не би казал така: „Един е вашият Отец!“ Какво ще кажеш на това? Според нашето разбиране, ти имаш един баща, друг втори баща, трети и пр. Няма единство. А пък Христос казва: „Един е вашият Баща, а пък всички вие сте братя и сестри“.

Та казвам: След това всички имате като ученици и друг един бръмбар. Искате да станете учители. Хиляди, милиони учители има в света, а пък там се казва: „Един е вашият Учител, а пък всички вие сте ученици“. Защо страда светът? И сега светът страда от много учители, не от ученици. И тук на Изгрева има 20–30 учители. Какви ли не теории има! Слушам ги аз новите теории. Може да мисли човек. Не е лошо. Може да играе той ролята на учител, но той трябва да знае, че е актьор. Мога да играя аз ролята на учител, но дали съм учител? Туй е въпрос. Вие играете най-първо ролята на ученици. Да разберете какво нещо е ученик. Ученикът ще пее, а пък Учителят ще бъде публика, той ще го слуша. Учителят не пее. Аз ви пях сега, нали. Всички вие минавате за учители. Аз ви пея, вие слушате и си давате мнението. Всинца си дадохте мнението. Оная вечер, след като се върнахме от концерта на Пшихода, всички си дадохте мнението. Едни едно мнение, а други – друго. Казвам: Изкуство има човекът – свири. Ръката му пада на место. Някой казва, че не турял душа. Той още душата си не може да тури в цигулката. Дотам той не е дошъл още. Тая работа е трудна. Артистът не е дошъл още да тури чувствуване в цигулката. Не свири хубаво. Един брат даже откри, че имало нещо ново в Пшихода. Той имал особен начин на вземане някои тонове на цигулката. И аз ходих да го слушам. Аз съм учител и той е ученик. Аз слушам. Той свири. Казвам: Научил си урока добре. Той започна най-първо с един чешки автор Дворжак. Донякъде свири го хубаво. Той го свири по-хубаво, отколкото Дворжак го е направил. Той му даде израз. Чехите го разбират. Но българите не могат да си изяснят какво искаше да каже – не знаят. Встъпление беше това, за да покаже, че може да свири. И после дойде до Бах. И той излиза сам с цигулката, без акомпанимент на пиано. И виждам, че с пиано и само цигулката еднакво изпълни. Човекът свири. Бах го свири хубаво. Той го свири, а пък аз го проверявам. Проверявам ритъма на Баха, какъв е. Мен ми се хареса ритъма на Бах. После дойде да свири Моцарта. Щом дойде след това втората част на концерта, гледам и ония, които не бяха толкоз музикални, почнаха да се ококорват. В първата част всички седят и не знаят, не разбират, а пък като дойде втората част, нещо, което те разбират всички си подигнат главите, интересува ги нещо, почнаха да

разбират. Питат ме: „Как ти се харесва?“ Казвам: Този човек много труд е турил. В 30 сантиметра толкоз много работи е свършил! През целия си живот той е мислил в тая малката ръчка, в тая цигулка как да се прекръстосат пръстите. И после, малко е нарушил правилата. По правилата той трябва да прекарва лъка по средата, а пък той, гледам понякой път свири повече с долния край на лъка, към дръжката. Не свири както другите цигулари. Значи излязъл е от общите правила на свиренето. Има си известни съображения защо.

Сега казвам: Ние, които искаме да влезем в живота, да не се държим за старите матоди. Казваме: „Човек трябва да бъде морален“. Какво нещо е морал? Казваме: „Трябва да бъдем справедливи“. Какво нещо е справедливост? Какво нещо е справедлив човек? Сядам да ям. Справедлив съм. Дойде някой. Искам да го гощавам. Половината от хляба в торбата за моя гостенин и половината за мен. Имам половин килограм сирене. Половината на моя гостенин и половината на мен. Това е справедливост. А пък, ако го обичам, какво ще направя? Ако го обичам, ще му дам стол, на който аз седя, защото той е по-мекичък. Мекият стол с възглавницата ще дам на него, а пък за мен ще взема друг стол, какъвто да е. Когато обичаме някого, ние му даваме мекичко на което да седне. Казвам му: Как сте? Много меко му говоря. А пък на другия му говоря по-грубо: Стояне, как сте? На онзи, когото обичам, казвам: Много ще ми бъде приятно да останете в дома ми за дълго време. (Учителят говори тия думи нежно). А пък на другия, когото не обичам, казвам: Кога ще си отидете? (Учителят изговаря тия думи грубо). Когато аз се интересувам кога ще си ходи, това вече ме поврежда. Аз не трябва да се интересувам от това. Мен ме интересува изгрева на слънцето, но като изгрее слънцето, не се интересувам от неговото залязване – кога ще си ходи. Не мисля за неговия залез. Мислете за Изгрева на слънцето. Като дойде един човек, не мислете за неговото отиване. Че той ще си замине, ще си замине. Важно е неговото идване. Като срещнете един човек, вие искате да знаете защо сте го срещнали.

Отидох да слушам този цигулар и разбрах, че той познава музиката, има познания. Сега какво му трябва още? Още му трябва малко да приложи своята доброта. Аз му турям само една погрешка в свиренето. Като свири, той прикляка малко напред с колената, а пък тялото назад. Това не е музикално. Той когато свири, трябва да е изправен. Пшихода по-рано е бил сухичък, а пък сега е много по-угоен. Обича да си похапва. Той трябва да свири още. И ако той може да внесе добротата, т.е. обичта, тогаз ще има по-големи резултати. Но това е вече за бъдещата музика. Да се внесе Любов в музиката, това е голямо изкуство. Но и додето е стигнал той, е хубаво. Техника отлична. Малцина цигулари имат такава техника.

Сега не е въпрос за Пшихода, но за окултните ученици. Пшихода служи като едно встъпление.

Та казвам: Каква трябва да бъде нашата поза? Ако ти се сгърнеш, ако ти се прегърбиш, мислиш ли, че това е едно религиозно положение? Че какво е положението на ученика? Какво трябва да бъде? Каква поза трябва да имате всички? Аз гледам някой като ходи си държи главата на дясно или на ляво, или някои напред. Малцина ще срещнеш с глава изправена право нагоре. Гледам някой си стиснал устата. Защо? Като че воюва с някого. Друг път някой си отворил устата. Не стискайте много устата си и не си отваряйте устата. Не дишайте чрез устата си. Говорете чрез устата си, дишайте чрез носа си. После, когато ядете, не приказвайте. Мислете за храната. Почитайте тая храна. Това, което ядете, са ви го приготвили ония, които ви обичат от невидимия свят и влизате в съприкосновение с тях. Ние седим и сме недоволни как е сготвена храната. Една храна трябва да се сготви много хубаво. Ако аз я сготвя, ще я сготвя много хубаво. Не само да му туриш солчица, чер и червен пипер, масло. Прясно масло ще употребиш. Ще издоиш кравата, ще изчукаш сам маслото, сам ще го изкараш. Аз ако готвя, аз сам ще издоя кравата, ще изчукам маслото. Маслото да бъде прясно. И брашното трябва да бъде добре смляно, от днес. Хлябът да бъде от днес, а не вчерашен.

Вие сега ще кажете: „Не знаем нещо“. Много работи знаете, които не са ви нужни. Вие знаете, че хората са лоши. Това не ви ползува. Какво ви ползува вас, че хората са лоши. Казвате: „Лош е светът“. Че защо ви е това знание, кажете ми. Мога да ви приведа много примери сега, но не искам да се цапам. Не мислете за лошото на хората, понеже с това няма да (ги) поправите. Аз мога да знам, че въздухът е лош в една стая, но е важно да излеза на чистия въздух. Няма да стоя да опитам този нечистия въздух. Ние трябва да имаме една ясна представа за нещата. За нас хората са лоши, понеже те не постъпват според нашите интереси. Че един стражар, който има своя длъжност, каже: „Не минавайте от там!“ Но са учтиви. Английските стражари са много учтиви. Американските идат подир тях. Американските стражари ще те предупредят и ако речеш да се противиш, има веднага боксиране. И американските стражари не са като нашите баби, но той е 6 крака (стъпки) висок. Той стърчи над другите. И може да дига с едната си ръка 70–80 кг. И казва: „Който дойде в Америка, трябва да се подчинява на законите“. Много учтив. Ще те покани, но ако се противиш, с бокс ще почне. Вие всички се противите някой път на законите на природата и казвате: „Как така?“ Природата си има стражари и казва: „Господине, заповядай на бокс!“ Що е една болест? Една руска морда в лицето! Що е ревматизъм? Плод на нашето непослушание.

Главоболието, коремоболието, ревматизъмът – това са все удари на природата. Най-първо, за да бъдете добри и за да бъдете учени хора, трябва да се освободите донякъде от болестите. Болестите трябва да ви бъдат само като гости. Не ви казвам съвсем да се освободите от тях. Сега ви идат като черкези, като турски башибозуци, като турски каймаканин. А пък сега трябва да дойде една болест и да ви каже като похлопа: „Моля ви да влеза. Може ли да ме приемете?" А по-рано влизаше като турски башибозук. Как става тая промена? Като почнеш да живееш по новото разбиране! И ще каже болестта: „Мога ли да влеза?" Ти казваш: „Какво обичате?" Тя ще каже: „Мога ли да ви услужа в нещо?" – „Аз нямам нужда, но имам един непокорен син. Можеш да го повъзпиташ малко". Тя ще каже: „Може". Така се възпитават хората в света.

Сега, ражда се една мъчнотия. Ние казваме: „Много е труден този, новият живот". Не смесвайте старата вода с новата вода. Не смесвайте старото брашно с новото брашно. Не правете това! Когато месите един хляб, месете го от чистото, от пресното брашно. И когато обичате един човек, защо го обичате? Че той е едно условие за вас! Вие не можете да бъдете добър, не можете да придобиете една стабилност в себе си, една устойчивост, ако не обичате хората! Всеки един човек е едно условие за вас да станете добър. В добрината печелите вие, а пък в Любовта печели вашият близък. Ако той печели, и вие печелите. Ако той губи, и вие губите. Ако познавате човека, в познаването той печели. А пък и вие като го познавате, и вие печелите. Учен ставате. Добротата ви е потребна. И знанието ви е потребно. Без знание човек нищо не може да постигне. Като отидете в Англия и Франция, ако не знаете езика, какво ще постигнете? Ако влезете в един английски или френски колеж какво ще добиете, какво знание ще добиете, ако не знаете език? И ако не разбираме езика на природата, какво можем да придобием? Вчера дойде един военен и разправи своята опитност от войната – офицер от ниските чинове, между подпоручик и капитан. Полковникът му казва: „Господин капитан, ще вземеш ротата си и три села всички ще ги прекараш под нож." Казва онзи: „Ще отида господин полковник, ще направя тая работа!" И ми разправя той: „Но отивам и виждам, че глупава е тая работа. Да ги избия три села – трябват ми три месеца. Не вземам ротата си, но вземам 12 души и им казвам за какво отиваме. Но казвам им: Не става тая работа! Отивам да видя причините, запознавам се с хората, които искахме да ги избием, и те се съгласиха, и доброволно уредихме въпроса. Тия хора отстъпиха от своето. Казах си: Как ще се убият тия хора!" На този човек предната част на мозъка е така развита, центърът на милосърдието е така развит, че този човек не може да престъпи Божествения закон. Ако нямаше развит този орган на главата си, да схваща от Невидимия свят, той щеше да изпълни заповедта. Всяка една заповед, която се дава, трябва разумно да се

изпълни. И той казва: „Считаха ме за непоправим. Казваха ми: Вие сте непоправим. Казвах им: Господин генерал, аз не пия, не лъжа, не крада!" Онзи му казва: „Не изпълняваш заповедите както трябва!" – „Че как ще изпълня. Ще компрометира това работите! Трябва да се мисли! Има някои неща, които не са справедливи. Не само държавата, е която може да ни наложи един закон. Но има закон на Бога, на който трябва да се подчиним." – „Непоправим сте! Обичате да философствувате". Той като ми разправи, рекох му: Много добре сте направили. Каза ми той: „И сега не ме харесват". И той дойде тук, иска да се запознае с нас. Казвам му: Той като дойде тук, със своя ум, от свето гледище ще види, че и тук не мислите някои както трябва.

У българина има една черта, той казва: „Аз като стана министър ще избеся всички!" Беси българинът. Някой казва: „Да се изпъдят тия хора! Да се освободим от тях!" Как ще ги изпъдиш? Де ти са стражарите? Най-първо постарай се да заповядаш на мухите да не влизат в къщи.

Не, ще учите закона на Любовта! Бог хиляди години ни изучава и ни показва Любовта си и при всичките наши прегрешения ни обича! Той казва: „Не го прави това, защото не е за твое добро. Ти ще страдаш!" Трябва да знаете, че страданията произтичат от нашето непослушание. Всички страдания са дошли от непослушанието. И в който ден извършиш непослушание, ще дойдат страданията. Всички да бъдете умни, да се вслушвате и после, никой да не злоупотребява. Не трябва да ви говоря много. Не е хубаво да ви се говори много. Като дойде някой в дома ми, ще му кажа: „Не искам да преядеш, но не искам и гладен да останеш. Ще ядеш и като си отидеш, да не кажеш, че си преял. Да излезеш от моята трапеза с най-хубавите впечатления. Да остане при ставане от масата за 20 хапки място."

Сега, каква е целта в една школа? Някой си ми разправи, че като ходил в едно събрание да се моли, като се молил с другите, виждал какво правят всички там при молитвата. Че това не е молитва. Ти като влезеш в един дом да се молиш, ще бъдеш сляп за всичките погрешки на хората. И като речеш да се молиш, никакви погрешки на хората да не виждаш. Бог знае тия погрешки по-добре, понеже Бог живее в тях. Ако ще искам да разправям на хората, ще разправям за себе си. И те да разправят за себе си. При мене често идват да се оплакват един от друг. Отдалеч, с политика почват. И казват: „Какво трябва да направим? Учителю, ти можеш!" – Не мога! Не мога да престъпя закона на Любовта! Има неща, които не мога. И да искам, не мога да го направя. Той казва: „Кажи му така строгичко". Ти мислиш ли, че ако му кажа малко строго, той ще разбере нещо? Няма да разбере? Не мислете, че със строгост може да се поправите. Аз съм правил

опити, не помага. Има нещо, което помага. Обичай хората като себе си! Нищо повече! Този е законът: Влизай в неговото положение, обичай го като себе си и познавай го както себе си познаваш. Вие сега губите вашия мир. Бог като влезе в света, Той гледа другояче на всички свои деца. Вие не сте родили тия деца. Като родиш едно дете, не го биеш. То е твое. Бог, Който живее във вас, вие Го познавате. За вас вие искате най-хубавото. Дръж това хубавото в ума си и за другите. Сега аз не намирам мъчнотии в това. Не че вие не искате да слушате, но понякой път вие грешите в следното: Вие мислите, че човек може да има две мерки за живота. Той трябва да има една мярка. Всички трябва да се пазите от следното: Човек към някои хора е повече разположен, едни хора го разполагат повече, а пък други – по-малко. Един богат човек, който има повече пари, то разполага повече (от) тебе, който имаш нужда от пари. А пък един беден човек, който няма нито пет пари, не те разполага. Един учен човек, един добър човек, милосърд, кротък, въздържател те разполагат, а пък ония, сприхавите хора не те разполагат? Какво трябва да правите сега при сприхавите хора? При бедните хора какво трябва да правите? Да кажем, дойде един ден, ще ви пратят на земята и ще ви дадат двама упорити хора – да ги поправите. Как ще ги поправите? Това ще бъде един изпит. Трябва да се явите на изпит. Господ ще ви даде един син и една дъщеря упорити, че ще се чудиш какво да правиш. В България един българин има едно дете. Той е от братството. Държи всичко под ключ: то краде, взема, води се с най-лоши другари. Иска да се наложи на баща си, иска да прави каквото иска. Няма морал. Пита ме той: „Какво да правя?“ Какво ще правите сега, кажете ми? Причината знаете ли откъде произтича? Понеже с една от старите – бабата или майката на бащата, или майката – те не са постъпили добре и тя е умряла, заминала е за другия свят, и тя е влязла в сина, и по този начин си отмъщава. Това, което те са правили на старата жена, сега тя го прави на тях. Какво ще правите?

Преди години дойде при мене един свещеник. Той добил едно състояние на вечен страх. Като влезе в църквата го е страх, в къщи го е страх. В къщи не може да влезе. Страх го е. Трябва да има при него двама души свещеници, когато ходи в църква. Той казва: „Намислил съм да си давам оставката. Ходил съм при лекари. Казват ми, че нямам никаква болест. Но болен съм. И като река да се моля ме е страх. Навсякъде ме е страх!“ Казах му: Няма да ме лъжеш. Ще ми кажеш истината. Като поп, няма да ме лъжеш. Ти имаш ли някой свой ближен, с когото не си живял добре? Много ти е бил ближен. Обидил си го. Направил си му пакост и в това състояние е заминал. Към него не си бил справедлив. Няма да ме лъжеш. Ако ми кажеш истината ще ти помогна. Инак ще си носиш страха. – „Майка ми живееше при мене. Бих я! И тя умря“. – Сега ще почнеш да се молиш за майка си, ще се примириш с нея. В това състояние ще те

напусне. Майка ти е влязла в другия свят и има голяма омраза към тебе. И ако караш така, тя ще те разпопи. Та не мислете така, както мислите! Не трябва да правиш никакво зло, понеже това зло по обратен път ще се върне. И ако някои деца – дъщери или синове – са немирни и ви измъчват, може би причината е някой стар дядо или стара баба, които имат нещо против.

Че кога ще се поправи света? Някой път вие не се спогаждате, нали! Не вие, но другите не се спогаждат. Те като дойдат, са немирници. Сега другото положение: Ние обичаме Бога. За да обичаме Бога, трябва да бъдем добри и да постъпваме справедливо. Невидимият свят иска да ни направи да бъдем носители на доброто, да знаем как да го посадим. Един градинар изучава почвата и семената, как се посаждат. Един пчелар изучава пчелите. Ние, които искаме да внесем новото Учение, мислим, че ще минем без Учение. Ти казваш: „Аз искам да бъда окултен ученик“. Как ще бъдеш окултен ученик, като не разбираш законите? Не че не разбирате! Много работи сте научили, но много работи има в света, които трябва да учите. Дойде някой, повиши се тона ти. Вие всички трябва да имате едно разположение, че който и да дойде при вас, все мек да става. А пък някой път вие мекия го направите остър. Че мислите ли тогаз? Някой човек влиза в някой дом. Мек е влязъл. И отгоре един час се е наострил. В дадения случай или сте нож, или точило. Вие сте влезли нож и той ви е наточил. Като ви наточи, режете. Какво можете да сторите с този нож? Врагове си правиш. Но влизаш при брата си, защо ти е тая сабля? Той няма какво да ви лъже. Отивам при един човек, който има да ми дава. Казвам му: Готов ли си да ми платиш онова, което ми дължиш? – „Заповядайте!“ И плаща! Свърши се!

В окултната наука се изисква да бъде човек най-първо господар на себе си. Да познава хората и да обича хората. Оттам ще почнете вие, учениците. И ако не се познавате, вие учени не може да станете. И ако не се обичате, вие добри не може да бъдете. Доброто се развива от Любовта, а пък учеността се развива от познаването. И тогаз, някому като не му върви, той казва: „Аз ще напусна това Братство, Школата“. – В която и школа да влезеш, законите на природата са едни и същи. Не мислете, че има лесен път. И в света да влезете, пак ще учите. Тогаз вие ще минете по-дълъг период, по-дълго време. Във всички школи крайните резултати са едни и същи. Не мислете, че това познание можете да го добиете така лесно. Понякой път говоря за някой елемент, който ви е даден, да го превърнеш в злато. Докато дойдеш да превърнеш желязото или среброто в злато, изискват се познания!

Това, което ви говоря е трудна работа. Но работа, която можем да я

постигнем. Някои хора идват и казват: „Защо вашите хора не могат да кажат в какво седи вашето Учение?“ – В какво седи то? Аз ще ви кажа в какво седи новото Учение: Ще се научиш хубаво да ядеш; хубаво да дишаш и хубаво да мислиш. Че то било лесна работа, казваш. Да се научиш да ядеш хубаво, то е цяло изкуство. И как ще ядем хубаво? Ако аз туря под петите ти нещо с висока температура, ако натопля под краката ти на 70–80 градуса топлина, ще можеш ли да ядеш хубаво? И ако туря електрическа жица под твоя стол и като седнеш и пусна тока, когато ядеш, как ще ядеш? Не ще можеш да седиш на стола. Какво ще правиш тогаз? Аз гледам: Някой път доста майсторска инсталация електрическа има под столовете. Един брат ми каза: „Да направим един сюрприз на учениците.“ Един американец преди 30–40 години направил веднъж следното: В Америка има някой път 5–6 хиляди слушатели в събранието. В една публика от 2–3000 души, стотина най-малко ще спят. Дошло му наум, всичките столове да ги съедини с електричество и да има копчета. И като заспи някой, бутне копчето! Искал да ги държи така в будно състояние, да не спят. Та и тук трябва сега малко електричество.

Сега практическата страна: Не обръщайте внимание на ония изопачените неща. Защото у мнозина от вас се проявява един атавизъм. Не е нещо свойствено. Имате добри работи, но много пъти вие в новите работи изнасяте и битпазарски работи. Нещо старо, отпреди 5–10 поколения, турите го при новите дрехи. Атавизъм е това. Някой път искате да се покажете с вашите атавистически черти. Най-първо познаване и обич към хората. И после, всички трябва да бъдете справедливи. Ако ти би бил на негово място, как би желал другите да постъпят с тебе? Всички вие сте свързани. Постоянно вас ви разглеждат от невидимия свят, напредналите същества от горната школа и виждат къде са вашите слабости. Имат един екран и искат да знаят какво мислите вие. На този екран е представено какво мислите вие. И това представлява интерес за тях. Филм, интересен за разглеждане. Те печелят, но ние не печелим с нашия филм. Ако ти играеш ролята на един крадец в някоя драма, какво ще спечелиш, кажете ми. Ще ти платят. Но аз като актьор не бих желал да играя тая роля. Трябва да турят там онзи, който има тази склонност. За философ, пак същото. Актьорите трябва да се избират по склонността. Някой няма склонност да краде, а пък го турят там. Ще турят някого, който има тая склонност, а пък някой път като турят друг, той само се измъчва. Ще турят някой, който не е умирал, да умира! А пък той ще се мъчи да умира. Да турят някого, който е разположен, който иска да се самоубива. Ще му кажете: „Я покажи на сцената как ще умреш, да видим как се умира, 2–3–4–5 пъти го представи и после ако го намираш за разумно, можеш да го изпълниш“. От закона на самоубийството можеш да го излекуваш лесно. Един искал да се самоубие. Казва му един приятел: „Понеже искаш да се самоубиеш,

хайде и аз ще дойда“. И той му турил на коляното една халка отзад с връв, без да знае онзи. Казва му: „Хайде, хвърли се!“ Онзи се сбогува и се хвърля. И като падал надолу, увиснал във въздуха, останал във въздуха. И той се учудвал как останал във въздуха. Пита го онзи отгоре: „Стигна ли на дъното?“ – „Увиснах във въздуха!“ Някой път това се случва в нас. Ние мислим, че като направим някоя постъпка, ще постигнем някой резултат и после увиснем на въздуха и виждаме, че нищо не сме постигнали. Да не ви идва идеята за самоубийство или не се отегчавайте в живота, понеже вие не разбирате. На вас ви са дадени най-хубавите условия. По-хубави условия на вас никой не може да ви даде сега! Даже най-лошите условия, те са най-хубавите условия. Те са за вашето възпитание. Най-лошите условия, те са добри. Да кажем, че нямате къща. Тая къща ще дойде. Пари нямате. Тия пари ще дойдат. Знание нямате. Знанието ще дойде. Другар нямате. Другарят ще дойде. Книги нямате. Книгите ще дойдат. Всичко това, което нямате, ще дойде. Вие чакайте! Не бързайте! Това, което искате, ще дойде както слънцето изгрява. Аз няма да се тревожа, кога слънцето ще изгрее. Чакай! То ще изгрее! Небето ще бъде ясно и ще се ползуваме от светлината. Имайте тая вяра! Казваш: „Аз вече си изгубих вярата!“ Защо си изгубил вярата си? Изгубването на вярата е една слабост. Това е един атавизъм на вашето минало. Не губете вярата си! Бог е неизменен! Бог не може да се измени! Казват, че е строг, но какъвто и да е строг, милостив е. На израилския народ казва: „Вечно ще ви отхвърля отпред лицето Си“. И не се минават 20–30 години и казва: „Израилю, обърни се към мене!“ Благоутробен е Господ, милостив е! Прощава. Казва се: „Не благоволява Господ в смъртта на грешника“. Той не благоволява на вашето невежество, на вашето страдание, на всичко това, което иде Той не благоволява, но трябва да Го разбирате. Трябва да имаш широко сърце. Като страдаш, благодари на Бога! За добро е! Не си ти първият, който страдаш в света. Че ти не си първият болен в света. Хиляди болни има в света. Не си първият сиромах в света. Че всяка болест ще ти даде едно хубаво условие да влезеш във връзка с някой човек, да се запознаеш. При тебе ще дойде един лекар, с когото отдавна не сте се виждали, ще те излекува и ще се запознаеш с него.

Сега могат да кажат: „Много говори“. Нека за втори път остане /6 ч. 20 м./ 20 минути съм говорил повече. Ще ни глобят. Повече светлина съм изгорил. За един час е предвидено.

Две неща помнете: Познавайте хората и обичайте хората! Познавайте Бога и обичайте Бога! Познавайте себе си и обичайте себе си!

Обичайте се! И при най-лошите условия защо да не се спогаждате? И сега кажете ми: Какъв опит искате да направим? Някой път вие искате да направим опит. Какъв опит да направим, от който всички да бъдете

доволни? Много мъчно е да се каже какъв опит. Във всяка една школа трябва да се създаде една среда – проводници, една среда, която да бъде добър проводник. В това отношение трябва много да се тонират човешките мозъци. Всичката мъчнотия е в човешките мозъци. Възприятията на всички хора не са еднакви. Всички имаме добри желания, но нямаме еднакви възприятия. Да кажем, че можеш да отидеш при един болен човек. Той със съвсем друго се занимава. Ако той е здрав, ще бъде разположен. Ако е болен, няма да ви услужи. Не са му правилни възприятията.

И после, има една слаба страна, че ние мислим, че ние разбираме живота. Аз проверявам някой път какво зная. Някой казва: „Има неща, които ние не знаем.“ Човек не знае какво ще излезе от него, как ще завърши живота си. Той не знае. И да се радваме, че има неща, които той не знае. Има неща, има знание, което е достояние само на Бога. Казва се там: „За свършека на света ангелите не знаят. Само Бог го знае“. Има неща, които ангелите не ги знаят. Не мислете, че всичко, което съществува в света, ние можем да го знаем. И мнозина от вас казвате, че сте ясновидци например. А пък иде един човек и не го познавате. Преди 4–5 години дойде при мен един свещеник, облечен в расо, с калимавка. Седи. Аз го гледам. Православен свещеник. Той каза, че е недоволен от православната църква, че му е дотегнало и иска да напусне и му трябва едно бяло джубе. И казва ми, не мога ли да му дам пари за едно бяло джубе. Казах му: Как един свещеник не може да спечели пари за едно бяло джубе? Казах му още: Ти недей напуска православната църква. Ти ще бъдеш там много полезен. Той казва: „Ще ми помогнеш да се освободя от това“. След 5–6 месеца пак дойде. Питам го: „Откъде идеш?“ – „От град Пловдив, свещеник на еди коя си улица, на еди-кой си номер.“ Записах всичко. Пак иска бялото джубе. Писах в Пловдив. Няма никакъв свещеник на този номер. Той е детектив, който се е облякъл в попски дрехи да види какво аз мисля за православното духовенство. И при вас често идват подобни. Много глупци има между вас. „Аз съм от вашите“, казва някой като дойде. А той е детектив, той ви опитва. И вие се отворите като някой охлюв. Казваш: „Този е брат“. Никакъв брат не е той. Един вестникар е, който иска да спечели малко пари и като си излезе, подиграва се. Погледни го, виж го дали е брат или какъв е? Де ви е тогаз ясновидството, като не познавате хората? Ще му кажеш: „Мога да ви бъда на вашите услуги. Колко ви плащат?“ – „200–300 лева!“ – „Аз ще ти дам 400, остави се от тая работа!“ Не се лъжете! На този човек му кажете, не какво разбирате, а му кажете така, аз ще му кажа така: „Не трябва да се лъжем!“ Той иде да ме лъже. Казва: „Вашето Учение е добро, вие сте идеални. За вас хубаво говорят. Вие сте отличен“. Казвам: Много хубаво говорят, но и много лошо говорят, та не знам кое е по-верното.

Та казвам: Вие се влияете какво говорят заради вас. По-добре е да говорят зле понякой път заради вас. А пък някой път е хубаво и добре да се говори. Щом зле говорят, дяволът е дошъл. Щом добре говорят, Господ е дошъл. Дяволът какво ще каже? Той и да иска да каже нещо добро, не може да го каже. Вие говорили ли сте с дявола някой път? Много пъти сте говорили! Той е като светия. Като говори човек с дявола, трябва човек да напусне мястото, дето е живял. Ти като имаш разговор с дявола в една къща, ти тази къща трябва да я напуснеш. В тая къще не можеш да живееш. Някой път ти чувствуваш едно тъжно, мрачно нещо. Не го допущай! Това са влияния, хипноза. Има общества, които работят по закона на внушението, на хипнотизма. Не мислете, че сте свободни. Всякога има прицелна точка. Не мислете, че е лесна работа това. Сега не искам да ви занимавам с това. Военните имат позиции, окопават се, знаят, че имат неприятел и не го подценяват. И вие не подценявайте злото. Те са същества разумни. В света хората са много умни. Мен са ме лъгали много пъти. Аз зная, че той ме лъже и пак вярвам, че няма да ме лъже. Имам вяра. Аз зная, че ще ме излъже и вярвам пак, че няма да ме излъже. Все ще ме излъже и после ще се извинява. То е друг въпрос. Много пъти ще бъдете лъгани. Това не зависи от вас. Зависи от другите. Има цели формули в геометрията, които показват на какво се дължи това. Има известни хора, които са построени на една почва тъй неустойчива, и той не може да каже истината. Аз съм ви привеждал онзи пример: Един среща един свой приятел, който никога не можел да каже истината, все полъгвал. И му казал: „Я ми кажи една лъжа!" Мисли, че го изучил. Онзи му казва: „Остави се, беля ми дойде до главата. Аз отдавна напуснах лъжата. Баща ми умря. Нямам нито пет пари!" – „Колко ти трябват?" – „800 лева!" – „Тая е последната лъжа, която ти казах".

Като ученици трябва да имате едно нещо: Да имате уважение и почитание един към други. Защото като уважаваш другите хора, уважаваш себе си. Като обичаш другите хора, обичаш себе си. Като познаваш другите хора, познаваш себе си. Всички вие съставлявате един организъм и тяло, в което Божественият Дух функционира. Вие не можете да се избавите от това влияние.

Та казвам: Колкото и да е лош един човек, той може да е от дебелото черво долу. Че е от дебелото черво долу, виновен ли е той. Че е от тънките черва, виновен ли е той? Той е долу, като че ли кал гази. Един казва: „Аз съм лош и не мога да си помогна". Казвам му: Един ден ще се измени твоето положение. Някои хора са добри. Той е благороден, той живее в носа, в очите, езика, устата, в мозъка – на благородно място. А пък някой е съвсем загазил, много низка служба има сега. Та трябва да влезем в положението

на другите. За да имаме една отлична философия. Това е, всъщност, да гледаме на нещата както Бог гледа. Така ще се образува един възглед. И ако така не се обичаме, ние не можем да прогресираме. Не насилствено да става, но винаги ще отправиш умът си към Бога и ще кажеш: „Господи, научи ме да обичам хората така, както ти ги обичаш; научи ме да познавам хората така, както ти ги познаваш; и да постъпвам така, както Ти постъпваш“. Учене ни трябва на всички. – Аз толкоз работи съм казвал. Ако ви попитам в 1929 година на днешния ден каква лекция съм държал, кой би могъл да отговори? Миналата година на този ден каква лекция държах? Преди три среди какво се е говорило? Аз ви оправдавам, понеже вие се занимавате с неща много по-важни, отколкото тия философии. Онези неща са се наместили, а пък това е второстепенно.

Имате ли някоя тема зададена? После и в темите вие много учени сте станали, не пишете много, а лаконически. Какво нещо е яденето, лаконически казано? Какво нещо е да обичаме Бога – лаконически казано. Това са философски изречения. Но знаете ли, че вие нямате нищо ваше. Това са все чужди работи. „Да бъдем добри“. Това не е ваша мисъл. „Да бъдем честни“, това не е ваша мисъл. „Да бъдем учени хора“ това не е ваша мисъл. Кажете ми една мисъл, която е ваша. „Трябва да се обхождаш добре с другите“ – Това не е ваша мисъл. Кажете ми сега една ваша мисъл.

Единствената ваша мисъл според мен е: „ДА УЧИМ! ЖЕЛАНИЕТО ДА УЧИМ!“. А пък другото е чуждо. И дрехите са чужди. И обущата са чужди. Не съм ги правил аз. Дрехите ми, шапката ми и прочее не съм ги правил аз. Тия дрехи ги е шила една сестра много майсторски. И яденето не е мое. Кое е мое сега? Единственото мое нещо е: Да уча! Да познавам хората и да обичам хората – това е мое. Като обичам – това е мое. И като познавам хората – и това е мое. Те са наши работи. И ако нямате това, всичко друго е чуждо. Всичко друго е чуждо и ще ви се вземе. И само това ще ви остане: Знанието, което имате; Любовта която имате – само това ще остане във вас. Ще ви остане само познанието и обичането на хората. Та сега, спрете се и не се занимавайте с чуждите работи.

Тайна молитва.

6 ч. 50 м.

Гимнастически упражнения.

Ясно звездно небе. Времето тихо и меко.

XVI година.
12 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 17 февруари 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1937_02_19 Хигиена на сетивата
лекция пред специалния клас

ХИГИЕНА НА СЕТИВАТА

„Отче наш“

Чете се темата: „Геометрическата зависимост между правите и криви линии“.

При какви условия са се образували правите и криви линии, тъй както сега съществуват? Ако проучвате медицината, при какви условия са се образували сегашните лекарства? Или пък при какви условия са се явили сегашните ваши възгледи?

Как бихте определили един сладък предмет? Той спада към сетивото на вкуса, нали? Казвате: „Това е сладко, това е горчиво“. Всичко отнасяте към едно от петте сетива. Някой път ви е приятно едно усещане на обонянието. По какво се отличава обонянието от вкуса? Има нещо особено, което действа на вашето обоняние. Звукът действа на вашия слух. От звуците, които се докосват до вашето ухо, някои ви са приятни, а някои – неприятни. Има неща, които са приятни за очите, а други са неприятни. По какво се отличава градацията на тия сетива? Идваме до най-низшето сетиво, което е осезанието. Някои неща при него са приятни, а други не са – например, едни тела са гладки, а други са ръбести.

Сега, по какво се отличава човешката мисъл? И в нейния състав влизат чувствата. Казва се „права мисъл“. Следователно в мисълта си трябва да имаш едно чувство, т. е. да чувстваш в какво седи правата мисъл. Геометрическа ли е правата и кривата мисъл? Когато кажем: „Право мисли този човек“, това права линия ли е? Или когато кажем: „Криво мисли този човек“, крива линия ли е?

Това е красивото мислене – да имате ясна представа. Вие казвате: „Аз чувствам“. Това, което чувствате, какво отношение има към петте сетива? С какво чувствуваш и схващаш? С мисълта си схващаме, със сърцето си чувстваме. Как чувстваме със сърцето, на кое място чувстваме? Казвам: всичките пет сетива са в зависимост от силите на сърцето, т. е. сърцето има силови полета. Не мислете, че сърцето е глупаво, то представлява един по-нисш живот в по-гъста материя. Няма да спорим с учените. Чудновати са тези хора – някои от тях изчислили, че гъстотата на Сириус била тридесет и пет милиона пъти по-гъста от водата. Следователно, един килограм от материята на Сириус ще тежи на Земята тридесет и пет милиона килограма, а наши тридесет и пет милиона килограма там ще тежат един

килограм. През такова огромно пространство как са направени тези изчисления, как е намерена такава гъстотата? Друг учен пък твърди, че намерил звезда, материята на която била толкова рядка, че един милион килограма от Земята там ще тежат едва един килограм. Можете ли сега да си представите колко рядка е тази материя? Добре, ако вземем тия два факта, каква полза ще извадите от знанието, че гъстотата на Сириус била тридесети пет милиона пъти по-гъста от водата, пък гъстотата на другата звезда била един милион пъти по-рядка? И астролозите са чудни. Астрологът казва, че Сириус има влияние върху човека. Когато попаднеш под неговото влияние, гъстотата му ще започне да се пренася в теб, ще чувстваш, че един килограм тежи много повече, няма да можеш да си намериш място, няма да знаеш къде да застанеш. Разбира се, ако привлечеш един килограм от Сириус, ти няма да знаеш какво да правиш. Ако пък дойдеш под влиянието на другата звезда, на която материята е един милион пъти по-рядка от тази на Земята, тогава в друго чудо ще се намерите – твоята телесна материя ще се разреди толкова, че няма да можеш да седиш на Земята. Затова казвам: измени влиянието им.

Казват, че повечето от нас са били някога на Сатурн. Добре, ама тази теория не е в съгласие със сегашните. Защо пък да сме били на Сатурн? Ами че нали астролозите считат Слънцето за планета. Тогава пък ще кажат, че най-първо сме били на Слънцето, после на Сатурн, после сме слезли на Луната и оттам – на Земята. Значи, тази теория не може да се приеме. Върху сегашните теории не можем да базираме астрологията, друга някоя теория трябва да се създаде. Откъде-накъде твърдят, че Сатурн или Марс влияят? Например казват за някого: „Той е марсианец“. Не, трябва съвсем друга теория. Всеки един трябва да се ползва от дадена теория.

Сега, вие всички имате нужда от медицина. Все пак, трябва да знаете кои треви действуват слабително, например. Или имате главоболие – съществуват някои растения, които могат да ви помогнат. Боли ви главата, но не знаете причината. Причината за главоболието е стомахът. Щом те боли главата, няма да търсиш да лекуваш нея, а ще лекуваш стомаха. Щом пък те заболи корема, причината е в главата. Заболи ли те стомаха, ще лекуваш главата. Тази теория не е в съгласие със сегашната медицина. Аз искам да ви наведа на тези мисли, защото сега има много възгледи и редица теории.

Сега, вие имате един възглед, според който искате да знаете много, искате да бъдете щастливи. Някой казва: „Щастлив искам да бъда, да имам добри условия“. В какво седи щастието на човека, в какво седят добрите условия? Трябва научно да търсите нещата. Има неща, които знаете научно.

Например, казвате, че 2 по 2 е равно на 4. Това е една аксиома. Защо 2 по 2 е равно на 4 и 2 плюс 2 е пак равно на 4? Тогава защо 5 по 5 е равно на 25, а 5 плюс 5 не е равно на 25? Как ще примирите тези различия, защо е това изключение? Да оставим този въпрос...

Сега, да вземем две деца. Едното дете въз основа на своето сърце, на своите чувства щом погледне някоя ябълка, в него се явява мисъл да я опита, да направи научно изследване с нея. Отива при градината, но градинарят я е заобиколил с плет, не му дава възможност да прави своите научни изследвания. Детето цял ден стои около плета и мисли. Да допуснем, че един ден градинарят е заспал, детето влиза и взема няколко ябълки. Но градинарят е учен човек, знае всяко дърво колко плода има, вижда, че липсват два, но по какъв начин са изчезнали не знае. Той е видял, че едно дете се е мяркало покрай плета и започва да предполага, че то е взело ябълките. А детето взема плодовете, изяжда ги и разправя на своите другари: „Отлични са тия ябълки, много са сладки!“ Отиват и другите деца, но градинарят е търговец, който продава ябълките, и не е съгласен, че детето е взело, без да си е платило. Нека сега да турим цена на ябълките – например, хубавите да струват двадесет и пет лева. Това дете е взело две ябълки и ако всяка ябълка тежи по половин килограм, двете правят един килограм, който струва двадесет и пет лева. Защо градинарят си търси ябълките? Той търси двадесет и пет лева, понеже за двадесет и пет златни лева се купува един чифт обуща. Един златен лев струва тридесет и пет лева. Следователно двадесет и пет по тридесет и пет е равно на деветстотин лева. Кое е подбудило детето да вземе ябълките? Най-първо, то иска да ги вкуси. Ако бяха горчиви, детето щеше ли да ги вземе?

Когато помиришете едно цвете, вие се възхищавате от неговото ухание. Когато слушате някой оратор, вие се вдъхновявате от неговия говор. Той така е съчинил изреченията, така е наредил глаголите, прилагателните, съюзите, местоименията, съществителните, че събужда във вас интерес да го слушате. Също и когато някой цигулар поставя пръсти по струните, от тях излизат тонове и теб ти е приятно да слушаш. Щом някой път вземе неправилен тон, не ти е приятно и го коригираш. Значи, ти усещаш, че цигуларят не е турил някой пръст на място или че ораторът не е турил съществителното на място. Къде трябва да се тури съществителното и всъщност коя е най-важната част на речта? – Глаголът. Глаголът не е основа на речта. Съюзът е най-старото, с което човек е започнал, а след туй е дошъл глаголът. Съюзът е баща на глагола. Например, ти казваш „и“. На български „и“ е съюз, а на турски „и“ е наречие и значи „хубаво“. Защо „и“ в български е съюз, а в турски е наречие? Тук нещата са случайни. Но в Природата няма случайни работи, а има един закон, който определя противоречията. На френски език, например, имаме „о“, което значи вода;

и на български имаме „о“, но в случая се разбира само една буква.

И така, каква роля играят сетивата в човека? Човек трябва да има правилни усещания. Ако твоят вкус е правилен, при ядене той ще внесе известни елементи в твоята мисъл. Много работи в света са минали през вкуса, много работи са минали през обонянието, много елементи ще минат през слуха, много ще минат през твоето око и много ще минат през твоите пръсти. Затова казвам: трябва да държиш ръцете си изправно – да ги миеш, да бъдат чисти. Ако не държиш ръцете си чисти, през тях ще минат някои елементи, които могат да ти причинят малка вреда и болка. На това основание е създадена хигиената. Човек има в тялото си седем милиона прозорци и трябва да ги чисти. Това са порите по неговата кожа. Вчера една сестра очисти прозорците в салона. А ние седем милиона прозорци трябва да чистим. Как става това? С вода трябва да ги чистим. През всички тези прозорци на тялото клетките дишат. Ако умиеш прозорците, т. е. ако всички пори са отворени, ти ще бъдеш здрав. Щом се затворят десет, петнадесет, сто, хиляда, две хиляди, един милион прозорци в твоята къща, твоето физическо състояние ще се измени. Та, най-първо дръжте тялото си чисто – измийте всичките си прозорци. Все пак, поне веднъж в седмицата трябва да измивате тия седем милиона прозорци. Хванете някой да ги измие, платете му – затова са направени баните. Идете на баня най-малко един път в седмицата, за да отворите прозорците. Ако нямахте никакъв прозорец на тялото, нямаше да имате нужда от никаква баня, но сега сте задължени да платите. Колко струва най-малко? Осем лева. Но ако вземете по-аристократическа баня, ще платите петнадесет, осемнадесет, двадесет лева. Ние сме пренебрегнали ония съществени здравословни неща.

Сега, ти можеш да видиш в какво състояние се намира твоето осезание, ако пръстите ти са чувствителни. Човек не трябва да изгубва чувствителността на пръстите, на кожата или на лицето. Особено тази чувствителност на пипането не трябва да се изгубва. Ако се изгуби, това е лош признак. Не трябва да губиш също и своя вкус. На някои вкусът е по-силен и те, например, турят в чая си една бучка захар и им е сладко. Други турят две, три бучки и пак не им е сладко и казват: „Аз много обичам сладко“. Не че обичаш сладко, но твоят вкус е притъпен. И после, това не е икономично – достатъчна ти е една бучка захар. Икономията е естествено положение.

Сега, някой път обонянието не е добре развито или слухът, или зрението не са добре развити. Питам тогава: ако твоите пет сетива не са хармонични, мислиш ли, че ще може да успяваш? Те са проводници на известни енергии, които трябва да преминат. Тия енергии най-първо ще минат през сърцето и тогава то ще започне да сортира тия особени чувства. След това

умът ще започне да сортира елементите, които са влезли през петте сетива, минали са през сърцето и оттам са дошли до него. После ти от понятията на ума ще си съставиш една програма – как да постъпваш в света, в който живееш.

Сега, много учени хора говорят за подмладяването. И ние някой път говорим за подмладяването като идея. Как става подмладяването? Аз мога да ви покажа, но подмладяването не е така лесна работа. Най-първо трябва да подмладиш осезанието си, след туй трябва да подмладиш вкуса си, трябва да подмладиш обонянието си, трябва да подмладиш слуха си и трябва да подмладиш зрението си. После ще подмладиш сърцето си, ще подмладиш ума си и ще станеш нов. Много интересна работа е подмладяването.

Например, сега осезанието на пръстите ви е притъпено и казвате: „Като умра и ида на другия свят, ще се подмладя“. Вие умирали ли сте, за да знаете, че така ще бъде? Откъде знаеш, че като умреш, ще се подмладиш? Не сте правили опити. Сега казвате, че имало духове. За духовете има спор, понеже те живеят в свят на по-рядка материя и следователно не се занимават с грубата материя, с която на физическия свят се занимават. С други думи, техните понятия за нещата са малко по-други и туй, което нас ни интересува, тях не ги интересува. Допуснете, че един човек е гладен – в този момент него го интересува езика му, т. е. гладът се обосновава на вкуса. После гледате един господин, който се интересува от цветята – ходи, поглежда едно цвете, туря носа си и щом хареса мириса му, взема го и се закичва или на лявата, или на дясната страна. Защо туря цветето на лявата страна? – Да е близо до сърцето. Защо го туря на дясната страна? – За работа или, както се казва, за ума. Когато го тури на лявата страна, е по-идеално, а на дясната страна е по-практично. Нали българите турят за кума и за кумицата – на лявата страна е за кумицата, а на дясната е за кума. Ние казваме: за днес и за утрешния ден. „За кума“ е за днешния ден, а „за кумицата“ е за бъдещия ден. Сега ние разглеждаме нещата за кума.

И така, искам да ви обърна внимание каква важна роля играят човешките сетива. Понеже са области, през които известни сили, известна материя минава и ви дават материал за градеж. Ако не сте внимателни със сетивата си, с онова, което минава през вашето осезание, през вашия вкус, обоняние, слух и зрение, тогава ще дойдете до едно противоречие в Живота. По някой път ви е мъчно, криво ви е – пуснали сте в себе си нещо неестествено. Трябва да знаете произхода му. На какво се дължи вашата мъчнотия? Яли сте храна, която не е била добре сготвена, и ви става мъчно. От яденето много пъти на човек му става криво.

Сега, понякога животът на един ученик се обезсмисля – той не е разположен, не му се учи. Откъде е дошло това неразположение, че не иска да учи? – Защото професорът му казал, че е неспособен, че е простак, че си губи тук времето и че от него нищо няма да излезе. И ученикът започва да си повтаря тези думи. Не, ти трябва да знаеш как да отговориш на професора, а не да страдаш. Ако аз съм студент, ще кажа на професора: „Господин професоре, ти си млад и при това си учен – професор; аз съм прост, но вярвам, че като ми говориш, говориш, ти ще ме научиш и аз ще стана учен като теб. Ще ме извиниш, сега съм прост, слухът ми не е развит“. Професорът има развито ухо и понеже аз не мога да разбирам, той ще ме научи, като ми говори. Например, той развива някаква задача, казва ми така: А + В = АВ. Това е вярно само в случая, когато А и В са равни на 2. Щом те не са равни на 2, равенството не е вярно. Вие казвате: „Аз чух нещо“. И аз чух, че А + В = АВ. Значи, между мен и професора има различие в сетивата – моят слух е по-грубичък, сливам тоновете. Така е и при музикантите – има някои, които веднага различават тоновете; има други музиканти, на които тоновете не им са ясни.

Казвам: мисълта е едно изящно чувство. Тя се ръководи от едно крайно фино, изящно чувство, което определя качествата на всеки елемент на мисълта. Това е правата мисъл. В правата мисъл всяко нещо е турено на своето място.

Фигура 1.

Да допуснем сега, че в изкуството имате една единица, втора единица, трета единица, четвърта, пета, шеста, седма, осма, девета и десета. (Учителя рисува човешки профил с прави линии). Но ако това, което рисувам сега, го покажа на един художник, той ще намери, че липсват много неща от изкуството. Ако един художник дойде да рисува, той ще замени правите линии с криви и ще знае как да съпостави правите и кривите линии. На тази рисунка липсва нещо, тромава е. На това лице челото е малко, едва един сантиметър. Такъв, какъвто го нарисувах, не бих желал да имам работа с него. Ако един професор има такъв ученик, знаете ли колко време ще му трябва, докато го накара да стане учен? Аз го нарисувах по този начин, защото така е най-лесно. Когато дойдем до кривите линии, те са по-трудни – майсторлък се изисква, не е така проста работа, философ или гений трябва да бъдеш, за да нарисуваш една крива линия. А правите линии всеки ги прави.

Сега, хората казват на някого: „Ти си изкривил пътя!“ Аз другояче разсъждавам: ако той знае как да го изкриви, учен човек е, но в случая не го е изкривил на свят, а е направил една пречупена линия. Как трябва да

направиш една крива линия? Казват, че кривата се състояла от прави линии. Тогава ще кажете, че и кривата образува прави линии, когато се вземат от нея малки части с характер на прави. Така твърдят, че безброй прави линии образуват една крива. Как е възможно от прави линии да се образува крива? Казват, че Животът е лош. Възможно ли е от сладкото да се образува горчиво? Не. Тези неща са прави, но философия няма в тях и ако ги приложим в действителния живот, ще се намерим в противоречие.

Така например, някой сега иска да има добър ум и добро сърце, без да обръща внимание на сетивата си. Той разказва как гледал, как слушал, как помирисал и мисли, че всичко това няма влияние и че може да гледа каквото иска, може да слуша каквото иска. Не е така. Можеш да гледаш, но животът ти съвсем ще се измени. Трябва да бъдеш внимателен в своето гледане и слушане. Ако слушаш всичко, каквото става в света, животът ти съвсем ще се измени. Представете си, че във вас има едно любопитство и когато двама души разговарят, вие нададете ухо – слушате какво ще си кажат. Да кажем, единият е гостилничар, който е сготвил ядене, а другият е негов познат, който казва: „Имаш ли нещо в тенджерите?“ Гостилничарят отговаря: „Отлично ядене имам засега!“ – „Много хубаво“. Ти се интересуваш от съдържанието на тенджерите, защото си гладен. Но представи си, че не си гладен, а чуваш как гостилничарят казва, че яденето е вкусно, и от това впечатление в теб ти си казваш: „Поне ако не бях ял, можех да отида в гостилницата да опитам туй ядене“. Ти можеш да опиташ, но на онова дете, което прави научни изследвания в градината, искат 25 лева за това. Оплаква се някой: „Много хубаво готви, но е лош човек – щом ядеш, трябва да платиш“. Ако не му платиш, гостилничарят е сприхав – ще вземе да те набие и ще ти каже: „Иди си сега, друг път без пари да не идваш!“ Тогава потърпевшият казва: „Без пари дава, ама бие!“ Питам къде тук е лошата страна? Разбира се, тия работи са само мои предположения, гостилничарят няма да те набие. Но градинарят може да набие детето, понеже то има сетиво за вкус, ябълките го привличат. И когато го нашарят по задницата, то казва: „Много хубави са, но ме биха за две ябълки!“ Тук са налице две противоположни усещания – на вкус и на бой. Градинарят е учен човек, и той иска да вкуси – той взeме тоягата, удря веднъж, два, три пъти. Детето казва: „Много боли“ и тогава то сравнява качествата на вкуса с качествата на осезанието, прави разграничение къде има повече капитал – във вкуса или в осезанието. Ако види, че много скъпо се плаща, тогава детето казва: „Аз се отказвам от тази наука, не искам да имам осезание, защото се плаща повече!“

Сега, може едно от сетивата да преобладава във вас. Имате сетива на обонянието, на вкуса, на зрението и всички те са елементи на вашия Живот. Ако сетивата ви не функционират както трябва, вие ще имате

материал, с който няма да знаете какво да правите. Да кажем, че не искаш да се учиш. Къде е болката, къде е слабата страна, че не искаш да се учиш? Или пък не искаш да рисуваш, не обичаш изкуството или изобщо не обичаш някоя работа. Къде е причината на тази необич?

Сега, вие можете ли да направите едва крива линия тъй правилна, че всички точки да са еднакво отдалечени от центъра, като начертани с пергел? Правили ли сте опит? Някой казва, че знае как да чертае крива линия, но с пергел чертае. Той е учен, но пази своето знание за себе си. Когато отидеш при него като асистент и го попиташ как чертае, той казва: „Ще турите пергела с острието върху хартията и ще го завъртите около себе си“. Питам къде е лошото на кривата линия? Ако някой вземе една желязна топка и те хлопне по главата, къде е кривото, в кривата ли е? Кривата за нищо и никакво страда, понеже една топка е направена от криви линии. Удареният казва: „Валчеста беше топката, с която ме хлопнаха“. Питам: този, който хвърли топката по теб, по крива или по права линия те удари? Той направо, изведнъж, по права линия те удари. И тъй, правата линия е погрешката. Когато някой рече да те удари, а ти се снишиш, ти образуваш крива линия и тази крива те избавя от голяма опасност. Е, къде е сега лошото? Нали казвате по права линия да се движим. Ако седиш на правата линия и някой хвърли топката по права линия, какво ще ви допринесе. Вие разсъждавате и казвате ,че човек не трябва да се движи по крива линия. Не обвинявайте кривите линии. Под израза „крива линия“ подразбираме човек да изкриви пътя си, усещанията и чувствата, които му са дадени и които не е запазил чисти. Той не е запазил сетивата на своето сърце. Защото и сърцето има сетива – има вкус, обоняние, зрение, слух, осезание и така нататък. И умът има ред сетива... Тия неща ги споменавам само за изяснение.

Та казвам: първото нещо при възпитанието е сутрин, когато станеш, ще пожелаеш ръцете ти да са меки и всичко, което пипаш, да ти е приятно, т. е. да знаеш как да пипаш. После, езикът ти не трябва да бъде обложен, а да бъде фин, та и леко подсладено като вкусиш, да го усещаш. Понякога туряте много захар в чашата и пак не усещате. Обонянието ви трябва да е така развито, че от половин километър да чувствате мириса на едно цвете, а не както сега – от един метър. Обонянието ви трябва тъй да е развито както у насекомите. Едно куче, например, може да премине през един град, дето хиляди хора са минали, но пак разграничава по уханието стъпките на своя господар и където и да е той, го намира. У нас това сетиво не е така развито.

Сега, ние искаме да възпитаме едно младо поколение. Как ще го възпиташ? Притъпено е неговото осезание, притъпен е неговият вкус,

притъпено е неговото обоняние, притъпен е неговият слух, притъпено е неговото зрение, притъпени са чувствата на неговото сърце, притъпени са и чувствата на неговия ум. Как ще възпиташ този професор? Ако е от тези учени – с правите линии, как ще го възпиташ? Ще му разправяш елементарни неща. Преди да дойде до A и B, той откъде е минал? Тогава ще имаме: A + 2 = 3; 1 + 2 = 3. В аритметиката имате: 1 + 1 = 2; 1 + 2 = 3. Това са количествени числа – да кажем, имате едно кило вода и две кила вода, които, събрани, правят три кила вода. С други думи, взели сте водата от едно шише, което съдържа едно кило вода, и водата от друго, което съдържа две кила, събрали сте ги, понеже са от едно качество, и ги наливате в трето шише, което съдържа три кила вода. Каква е идеята в израза: A + B? В алгебрата това са спомагателни числа. В аритметиката числата представляват по-широка област. Представете си, че аритметиката представлява вашите усещания, а алгебрата представлява чувствата на сърцето. Тогава чувствата на ума ще определим с един по-широк кръг. Къде съществува този процес? – Трябва да различавате чистата мисъл. В нея има отвлечени понятия и няма нищо материално. Който влиза в тази област, умът му трябва да е много здрав. Ако не е, обърква се, понеже не всеки може да се занимава с висша математика. Там има голямо разширение на мозъка и можеш да се объркаш. Много пъти се занимавате с известни въпроси, за които умът ви не е още готов.

Сега, да дойдем до елементарните неща. Тази работа излезе малко чапрашък. Я кажете защо правата линия не е права и кривата не е крива? Не че правите не са прави, прави са, но вътрешна философия нямат. В геометрията кривата и правата имат особени функции, а ние ги вземаме като спомагателно средство. Казват за някого: „Прям е този човек – по права линия върви“. Онези, които са взели тези линии, разбират. Линиите, родени без закон, са незаконно родени деца в математиката. Има прави линии, които нямат баща и майка, т. е. не че нямат, но не изразяват един закон. Има също и криви линии, които не изразяват един закон. Всичката мъчнотия е в кривите линии, които не могат да дадат една идея.

Фигура 2.

Например, имате някъде крива линия, но не знаете каква е идеята ѝ, т. е. какво е отношението ѝ. За един учен човек всички криви линии имат отношение. Например, всяка една от тия начертани линии има отношение. Аз ги поставям физиогномично на лицето: едната поставям отгоре на главата, другата – отдясно, третата – отляво. Тук вече отношенията, които съществуват, са различни; тук кривите и правите линии си имат място. Ако имаш една крива линия отгоре на главата, ако имаш една хубава крива линия отстрани на лицето, ако имаш една права

линия, турена на място на носа, всички те вече имат смисъл. Инак, те са отвлечени работи. Правите и кривите линии във физиогномията ще ги изучавате в тази пластичност на тялото. Някои тела са красиви, понеже имат много хубави криви линии, т. е. има съчетание на линиите и от тях зависи красотата на тялото. Има линии, които произвеждат едно приятно впечатление за очите ни. А други пък са така безформени, че не произвеждат приятно впечатление и когато се погледнете в огледалото, не се харесвате, но не знаете кое не ви харесва. Някой път не харесвате веждите, някой път не харесвате носа, някой път не харесвате ушите, устата. Прави сте, ама не знаете как да ги поправите. Да кажем, че имате малък дефект на устата; как ще го поправите? Да допуснем, че устните ви имат малко керемиден цвят; как ще го поправите? Този цвят показва, че трябва да измените цвета на вашата кръв, т. е. храната, която ядете, условията, при които живеете, трябва да ги измените така, че устата ви да стане ясно-червена, здравословна. Следователно, трябва да обърнете внимание на храната си. Да допуснем, че устните ви станат сини; какво трябва да правите? Този син цвят трябва да го премахнете, не му е мястото там. Къде е мястото на синия цвят? – На очите. Ако имате сини очи, хубави като ясното небе, какво означават те? Хората, които имат сини очи, и хората, които имат кестеняви очи, се различават по характер. Това е много хубава и дълбока философия: ако искаш известни неща да станат, трябва да имаш сини очи. Някои работи растат само при сините очи, а някои растат само при кестенявите очи. Къде живеят хора със сини очи, с какъв темперамент са те? Разбира се, не живеят в тропика. А хората с черни очи са повече на чувствата – те живеят в тропическите места. Хората със сини очи са сантиментални, имат много широк свят, имат похват. А тези с черните очи всичко изказват. Всъщност, по закона на еволюцията най-първо слязоха хората с белите очи – с очите на светлината. В началото всички имаха бели очи и знаете ли с какъв бял цвят? Този бял цвят, който имате сега, в сравнение с него е като черен. Тези хора започнаха с белия цвят, но видяха, че с него по-надолу не могат да идат. Как са разположени цветовете в цветната гама? – Виолетов, тъмно син, небесно син, зелен и т. н. Така че, по-късно те си направиха сини очи. Но зеницата синя може ли да бъде? Тя е черна, а само ирисът около нея може да бъде син. Тогава каква е зеницата в онези, които имат черни очи? Черният цвят е гъстата материя, където светлината не може да проникне.

Сега, това са начини на размишление. А това, което знаете, не трябва да го напускате. Аз не съм за напускането на онова, което имате, но казвам: разширете кръга на вашето сърце. Това означава да разширите кръга на вашите чувства и новото да се внесе в това, което имате. Същественото е новото, което трябва да ви обнови. Понякога вие внасяте стари неща, които се повтарят – например, цитирате някой стар гръцки философ, който

казва: „Познай себе си“. Разбира се, и от Библията има изречения, които не остаряват, но Природата не остава в същия ритъм – всеки ден тя внася нещо ново. Тя иска ние да вземем участие в новото. Сегашният век има своето Ново. Понеже не сте дорасли до Новото, което Животът внася, сегашният живот ви се вижда лош. Лош е, понеже не го разбирате. Например, имате едно много хубаво ядене и за да се запази, туряте го при температура от минус 10-15 градуса. Можете ли да го ядете в това състояние? Не, ще го турите на огъня да се постопли. По същия начин ви се предава една мисъл, която е студена; какво трябва да правите? – Трябва да я стоплите, но трябва да знаете как да сторите това. Или пък ви дадат едно много горещо чувство; какво трябва да правите? – Ще го поизстудите малко. Нали хората говорят за студени чувства? Някъде студеното е на място, някъде топлото е на място. Някъде топлото не е на място, някъде студеното не е на място. Казват за някого, че има горещи чувства. Щом чувствата ви са горещи, с колко градуса трябва да ги намалите? Има закон в Живота: горещината на едно чувство може да го намалите с един, с два, с три, четири, пет, шест градуса. Следователно, ще намалите трептенията на това чувство, докато започнат да хармонират с усещанията, които имаме сега. Тогава казваме: „Това ни допада, можем да го приемем!“ И при самовъзпитанието имате същия закон. Ако мислите по този начин, ще знаете как лесно да се справите с мрачните и песимистични състояния, които понякога имате.

Сега, аз нарисувах този човек. Ако не знаете да рисувате, какво ще каже за вас един художник? Ако искате да си ушиете дрехи, ще отидете при един шивач, който е свършил по шивачество и умее добре да шие, а не при някой учен, който е свършил четири факултета, но не разбира от шев? Може да е математик, но тук той не знае да смята. А шивачът веднага взема плата и прави дрехата както трябва. Ако вземете един гостилничар, който е специалист, и му дадете каквато и да е храна, той ще я сготви. По-добър готвач от Природата няма – толкова хиляди яденета е сготвила и когато дойдете при нея, всякога сте доволни. Щ се стремите да различавате ония храни, които хората са сготвили от храните, които Природата е приготвила! Има мисли, има чувства, има усещания, които хората са образували, а има и такива, които са образувани от Природата. Тогава усещанията са за външните сетива на човека, чувствата са за сърцето и вътре по-дълбоко са мислите. Мисълта е пак чувство – не чистата мисъл, но онова чувство, което минава през мисълта и става мисъл. Тя е понятна мисъл. Правата мисъл е тази, която минава през чувствата на ума. Има други чувства, които означават сетива в по-висок смисъл, като интуицията, например. Една мисъл, която минава през интуицията, схваща изведнъж всичко ясно. В интуицията нещата стават ясни – например, чувстваш какво ще бъде след десет години.

Сега, най-първо гледайте да спазвате хигиена на вашите сетива, хигиена на вашите чувства и хигиена на вашите мисли, за да развивате вашата интуиция. Тия три неща ще ви въведат в един Разумен свят със Същества, които са минали по вашия път. И трябва да има кой да ви ръководи. Без ръководство никой не може да ви помогне. Някой иска да бъде самостоятелен. Самостоятелност в света няма. Ръководство трябва да има човек. Успяват само ония хора, които имат ръководство. По-учени Същества, които са минали по този път, ще ви кажат: „Така не постъпваш добре!“ Всеки път ще ви казват и така вие ще си оправите работите. Трябва да чакате, не трябва да бързате. Сега понякога вие бързате и не слушате какво ви се говори. Бързането е слабата ви страна. Не бързай, какво има да почакаш половин или един час, за да се срещнеш с някого? Дори отиването до Слънцето не представлява голяма мъчнотия. Ако аз се движа с бързината на светлината и имам три часа на разположение, няма какво да ме смущава, че ще закъснея с половин час, след като ми трябват само осем минути, за да отида до Слънцето и да се върна. Ако имам интуиция, няма какво да чакам – винаги ще намеря този, с когото трябва да се срещна. Както седя, ще проектирам ума си и ще го намеря къде се е скрил. Когато се върна на Слънцето, ще дам своя доклад. Въпросът не е в бързането. Някой казва: „Не го зная къде е“. Този интуиция няма. Не, ще го намериш! За това сега се изисква познание – да познаеш себе си, да знаеш къде си се скрил. Вие понякога себе път не можете да намерите. Дошъл някой, дегизирал се, играе роля. Например, както някоя жена играе ролята на майка ви...

Един руски цар дал задача на едного от своите министри да разреши три въпроса, в противен случай ще бъде уволнен. Министърът намерил един философ, който разбирал от тия неща. Философът казал: „Аз ще те освободя, но какво ще ми дадеш?“ – „Само ме освободи от тази беля!“ Философът взема, дегизира се като министъра и отива при царя. Разрешава той първите два въпроса, остава последният и царят го пита: „Какво мисля аз?“ Този му отговаря: „Ти мислиш, че аз съм твоят министър, но аз не съм“.

Сега, три неща трябва да останат във вас: трябва да се пречистят сега човешките сетива, да се турят чувствата в нормално състояние и да се тури интуицията на нейното място. Ние сме детронирали интуицията и казваме, че е стара работа. Не, не, тя е един от нашите професори – ще го турим да заеме катедрата си. Ще турим и чувствата да заемат своята катедра. Ще турим и сетивата, и чувствата, и интуицията на техните катедри и ще идем да слушаме всички тия професори. И ще ги слушате внимателно! Ще бъдете внимателни какво ви казват сетивата – те ще ви

дадат всички елементи. Чувствата ще ви дадат своето знание, което имат. А интуицията ще ви говори. И тогава вашите работи ще тръгнат напред. Другояче не виждам изходен път. Има и други пътища, но те са постоянни изпити и разочарования. Да се турят сетивата на тяхното място, да се турят чувствата на тяхното място и да се тури интуицията на своето място – това е Новото, което може да се каже на всинца ви тази сутрин.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит Животът.

12-та лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
19 февруари 1937 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

Книги:
Хигиена на сетивата
Разумните същества (Младежки окултен клас. XVI година (1936–1937). София, 2002)
17 беседи от 25 септември 1936 г. до 26 март 1937 г.
Начало: 05:00

1937_02_21 Защо плачеш и кого търсиш?
неделна беседа

ЗАЩО ПЛАЧЕШ И КОГО ТЪРСИШ?

„Отче наш“
„Ще се развеселя“
Ще прочета няколко стиха от 20-а глава от Евангелие на Иоана, от 12-и стих надолу.
„Духът Божи“

Казва Исус: „Жено, защо плачеш? Кого търсиш?“

„Жено, защо плачеш и кого търсиш?“ И двамата ангели зададоха въпроса на Мария „Защо плачеш“, без да я разбират. Но Христос я разбираше и затова я запита: „Защо плачеш? Кого търсиш“?

Плачът е състояние, което се отнася повече за децата. Плачът е едно състояние, общо за цялото човечество. Всички хора днес плачат. Всеки се оплаква, всеки плаче – в тесен и в широк смисъл. Плачът показва, че на човека му липсва нещо. Плачът е една от подбудителните причини. Детето плаче, защото или му липсва нещо, или го безпокои нещо. Недоволството у човека се отнася към същата категория. Човек е недоволен от нещо – има за какво да е недоволен. Противоположната страна на плача е доволството и радостта. Понякога и радостния човек плаче, но от радост.

Често хората пренебрегват най-важните работи в живота и считат, че плачът е нещо детинско, че човек не трябва да плаче. В старите окултни школи се казваше, че за да стане човек ученик, сълзите му трябва да [пресъхнат]. И християните са казвали, че християнинът трябва да престане да плаче. Какво трябва да прави? Не трябва да плаче. Обаче да не плаче човек, това е цяла наука, цяло изкуство. Ако може да придобие това изкуство, добре.

Може да не плаче човек, но той трябва да измени условията на своя [живот]. Много от съвременните окултни ученици са дали криво обяснение на думите „сълзите на човека трябва да пресъхнат“. Да пресъхнат сълзите на човека, това е криво учение. Тези думи могат да се изтълкуват по друг начин, да им се даде съвсем друго значение. Някои казват, че така е писано в Моисеевия закон. Така е писано, но буквата умъртвява нещата, тя убива всяка мисъл.

Следователно сълзите на човека не трябва да пресъхнат, но трябва да се

канализират. Ако водата не е канализирана, тя ще образува мокри места, мочурлуци. Думата „мочур“ е турска, на български се казва „кално място“ или „тресавище“. Водата не е виновна, но тя трябва да се канализира, да се тури на работа. Каквото и да се говори за сълзите, те имат благотворно влияние върху човека. Като излязат от очите, те ги пречистват. Първоначално природата е създала жлезите на очите, за да се чистят. Човек всякога трябва да чисти очите си. Затова именно е създаден плачът, за да пречиства очите на човека, да вижда ясно. А после е дошла службата на плача, то е второстепенна служба.

Ето, първоначално устата на човека е била създадена, за да яде той с нея. Но после, след като природата е мислила дълго време, решила е най-после да тури на устата и друга една служба. Същата уста е създадена за поемане на въздух.

В устата също е турен езикът, да вкусва и да опитва храната. Езикът пък е създаден не само да вкусва, не само да разказва какво е видял и чул, но и разумно да говори. Значи човешкият език има 3 функции: да се научи правилно да яде, правилно да разпознава вкуса и правилно и разумно да говори. При това езикът има задача не само правилно да пише, да се изразява като поет, но и правилно да пее. Всичката тази работа се върши все с устата.

Казвате: „Каква е службата на човека?“ – Да мисли. – „Това е много проста работа.“ Какво нещо представя човешката мисъл? Какво нещо е устата? Като приеме нещо в себе си, тя го чувствува като приятно и неприятно. Чувствуванията на човека представят един обширен свят. Чрез тях той разпознава положителните и отрицателните сили в природата, приятните и неприятните състояния. Чрез тях той разпознава две същини на нещата, които съществуват в света.

В нашия век хората са достигнали до положението да се учат. В миналите векове, преди нас още, хората не са имали тези условия, защото от невидимия свят идваха големи войнства със своите оръжия, с цел да завладеят Земята. Сега хората трябва да напишат една книга, че няма вече какво да завладяват.

Първата война, първото слизане на съществата на Земята се наричаше „инволюция“, а сега – „еволюция“. Това са две чужди думи, които трябва точно да се определят. Някои учени точно са определили какво нещо е еволюция и какво – инволюция. Инволюцията представя слизане от голямото към малкото, а еволюцията е възлизане от малкото към голямото. Това са прости думи, но за да се разбере този път от малкото

към голямото и от голямото към малкото, човек трябва да образува един цял кръг.

Един ден запитах няколко млади студенти, които се интересуват от науката, какво нещо представя правата линия. Какво представя нейната дължина? Те казаха, че най-малкото разстояние между две точки, това е права линия. Какво нещо е кривата линия? – Сбор от прави линии.

Ние се различаваме малко в разбиранията си. Кривата линия е съществувала преди правата. Значи кривата линия е права. Като се съберат много прави линии, не знаят накъде да вървят, ще ги турите в пътя на кривите линии. Само така те могат да се оправят. Следователно пътят на правата линия е кривата линия. Що е крива линия? – Пътят на правите линии.

Отде са измислили хората кривата линия? Те казват за някого: „Пътят на този човек е крив." Това е неразбиране на нещата. Никой човек в света не върви право. Наблюдавайте го как върви. Като наблюдавате човека, ще видите, че той върви накриво. Къде е тогава неговата права линия? – „Ама, много праведен човек съм." – Не, никой човек не върви в права посока, в прав път.

Ако вземете тия думи в буквален смисъл, вие ще изпаднете в противоречие. Ето, вземете, хората гледат на плача като на слабост на човека. Те казват: „Не е мъжествено да се плаче." Те казват, че бабите плачат. Не, бабите най-малко плачат. Бабата плаче за нейния дядо, ако е умрял. Ако дядото е жив, бабата никак не плаче. Тя си го потупва от време на време по гърба и казва: „Да си ми жив!" Бабите разсъждават много правилно. В това отношение те мязат на Настрадин Ходжа. Запитали един ден Настрадин Ходжа какъв е смисълът на живота. Той отговорил: „Докато жена ми е жива, аз разбирам половината свят. Докато аз съм жив, разбирам целия свят. Ако жена ми умре, аз изгубвам половината свят. Ако аз умра, тогава изгубвам целия свят."

Значи, в плача се крие нещо възвишено и благородно. Човек търси онова силното, мощното, възвишеното, благородното, отдето той е изгубил пътя си. Той се е отклонил от него и изгубил пътя си. Пътя си търси човек в света. Понякога му потичат няколко сълзи. Той сам не си харесва пътя, по който върви. Каквото и да направи, той чувствува, че нещо му липсва. В това отношение сълзите му представят един зов към онова, което някога е изгубил.

Кой оценява сълзите най-добре? – Растенията. Всяко растение използува

сълзите много разумно. Вие правили ли сте опит да видите как действуват сълзите на растенията? Когато плачете, наместо да оставите сълзите ви да капят на земята, вземете едно малко цветенце в саксийка и оставете сълзите да капят върху него. Като направите опита, ще видите каква магическа сила имат сълзите. Но вие трябва да бъдете много учени, да намерите тази магическа сила.

Някой казва: „Омагьосаха ме." Те не разбират какво нещо е магията. Да омагьосаш един човек, това не значи, че ще го омотаеш, но ще приложиш някакво знание по отношение към него. Магията представя знание. Магията подразбира знание на онези велики закони, които функционират в природата. Според законите на природата всички неща стават много правилно. Който знае тия закони, за него всичко става; за онзи, който не познава законите на природата, за него нищо не става.

Когато видят човек, който знае много неща, хората казват, че този човек е голям магьосник. Под думата „магьосник" те разбират човек, който те е замотал. Днес обаче думата „магьосник" ни най-малко няма това значение, каквото първоначално е имала. Вземете думата „йезуитин". Какво представя йезуитинът? Той е християнин, човек, който вярва в Христа. Значи на хората, които вярват в Христа, им е дадено най-лошото име. Казват за някого: „Той е цял йезуитин." Значи той е цял християнин. Следователно всички християни са все йезуити. Какво лошо има в това? Има причини, поради които тези християни са наречени „йезуити". Важно е днес как ще се поправи тази работа. Понеже ние не искаме да я оправяме, тя сама по себе си ще се оправи. Няма какво ние да оправяме света. Един ден от човешките възгледи нищо няма да остане. Всичко това ще се утаи. Тази дума „йезуитин", в смисъл на „християнин", един ден ще се измени, ще ѝ се даде друг смисъл.

И думите се изменят. За това има ред примери. В английския език, за пример, има една дума, която преди 200 години е означавала едно, а след 200 години тя означава съвсем друго нещо. Това е думата „привент" (prevent – предотвратявам, не допускам). Преди 200 години думата „привент" е означавала: „Помогни ми, Господи, да направя нещо." А след 200 години тя означава: „Забрани ми, Господи, да направя това нещо." Как се е изменил толкова много смисълът на тази дума? Тя е претърпяла цяла еволюция. Същото може да се каже и за думата „йезуитин", която някога е означавала „християнин". Можете ли и вие сега да откажете, че не сте йезуити? Щом си християнин, ти си йезуитин. Значи в думата „християнин" се е вмъкнало едно такова значение, каквото тази дума не съдържа. – „Как? Аз да съм йезуитин?" – Какъв си тогава? – „Християнин съм." – Че, то е едно и също.

Сега аз изнасям тези странични въпроси само за изяснение. Често в ума ни, в сърцето ни влизат такива понятия, които имат точно обратен смисъл на това, което те днес съдържат, или на това, което природата първоначално е вложила в тях. Всичките погрешки на нашия живот седят в това, че сме изопачили нещата. Ние сме изопачили значението на нещата, на тяхното вътрешно съдържание, което природата първоначално им е вложила. Природата им е вложила едно, а ние разбираме друго. Ето защо често със своите разбирания хората са в противоречие с окръжаващата среда.

Често мнозина говорят за условията в живота, които определят развитието на човека. Други казват, че условията не са важни, но важен е човекът. Да, важен е човекът, който мисли. Условията са само средства, чрез които мисълта може да се прояви. Човекът е онзи, който обмисля нещата, какво може да постигне, ако има благоприятни условия.

За пример каква е била целта или намерението на природата, когато е създавала жената и когато я направила красива? Още не се знае смисълът на красотата, но чрез нея природата имала предвид да постави човека при условия да може от едно грубо състояние да премине в едно благородно, възвишено състояние. Красотата е един подтик, който природата е вложила с цел да помогне на човека да излезе от своето грубо състояние. Всички неща, които не са красиви, съдържат тъмнина, а всички красиви неща съдържат светлина, знание и мъдрост в себе си.

Красотата е сбор на всички велики добродетели, които съществуват в битието. Това е общо и за външната, и за сърдечната, и за умствената красота. И духът е красив, и душата е красива. Значи красота има навсякъде. Тъй щото, външната красота на тялото се обуславя от вътрешната красота на човешката душа и на човешкия дух.

Случва се, че и духът, и душата, и умът, и сърцето и тялото понякога биват грозни. Тяхната грозота се дължи на грубостта. Дето съществува грубост, там има грозота.

Казвате: „Как да разберем това нещо?“ Вие го разбирате много добре. Кажете ли, че не го разбирате, аз съм уверен, че го разбирате повече, отколкото трябва. Съвременният свят страда от много знания. Ще дойде някой да ме пита зная ли какви са последните теории за светлината. Казвам: Старите теории ги зная, но новите още не съм научил. И тях един ден ще ги науча. Много теории има за светлината. „Ами знаеш ли теорията за произхода на живота?“ – Не зная. – „Животът е произлязъл от

една малка клетка.“ – Възможно е. Чудно ми е как е могло от такова едно малко същество да произлезе такава мощна сила – животът, в който хората сами не вярват. Те сами не вярват в това, което учат. Има едно противоречие. Животът не е произлязъл от такова малко същество. Вярно е, че животът е произлязъл от нещо малко, но какво е това малкото? То е работникът, то строи, то е демократът. Малките работници са все демократи, които работят, които строят, но всъщност животът е произлязъл от великото.

Животът произтича от безграничността, която няма начало, няма и край. Сам по себе си животът произтича от една същина, но не от малкото, а от голямото. За нас се показва, като че животът е произлязъл от една малка клетка, а всъщност тази клетка е само проводник на живота, както е проводник на водата чучурът на чешмата. Самият чучур, обаче, не дава водата. Водата изтича от съвсем друг източник, а чучурът служи като проводник на тази вода. Тъй щото, когато казваме, че животът е произлязъл от една малка клетка, ние се заблуждаваме в това. Клетката е само проводник на живота.

Клетката сама по себе си не е толкова проста, както мнозина си я представят. Те имат много сложен живот. Те имат особени специалности, каквито ние не можем да си представим. Тези малки клетчици съставят целия човешки организъм. Едни от тях устройват мозъка, други – стомаха, трети – белите дробове, четвърти – нервната система и т.н. Клетките са разпределили помежду си работата. Те са отлични химици, знаят как да работят, как да съединяват елементите. Ако разгледате работата на клетките, които са в човешкия мозък, ще се учудите на това, което те вършат и ще видите, че по отношение на знанията си те са по-учени и от самия човек, в когото се намират.

Човек се мисли за господар на тялото си, но всъщност някои от слугите му знаят повече от своя господар. Човек е господар, но прост господар. Един ден той трябва да се обърне към Господа с думите: „Господи, бих желал да зная поне толкова, колкото знаят моите слуги в главата ми.“ Мозъчните клетки са много учени.

Смирение се иска от човека. Той трябва да знае, че не знае много. Който не признава това, той си мисли, че много неща знае, а в същото време се чуди защо животът му не върви добре. Малко кръв имаш. – „Ами, много ям.“ – Много ядеш, но кръвта не [от] яденето образува живота. Кръвта е водата на живота. Който няма достатъчно кръв в организма си и при това чиста кръв, работите му не вървят добре.

Ако разсъждавате по човешки, вие ще дойдете в стълкновение със сегашните биологически и физиологически разбирания. Аз не съм против хората, но съм за онези природни процеси, които всеки момент се извършват правилно. Тези процеси трябва да се изучават. Христос казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си". Значи „ако ядете плътта Ми и пиете кръвта Ми, ще имате живот в себе си." Ако не разберете дълбокия смисъл на тия думи, вие ще изпаднете в друга крайност, в каквато изпаднаха много от последователите на Христа. Ако им дадете криво тълкуване, ще дойдете до онова разбиране и онова мнение, според което се казва, че евреите имали обичай да пият кръвта на християните.

Вие трябва правилно да разбирате нещата. И във времето на Христа мнозина казваха: „Не знаем дали този е Син Божий." Ако те Го признават за Син Божий, трябва да разберат какво нещо е Синът Божий.

Много християни и до днес още се заблуждават, че са християни, само защото са пили от Христовата кръв. И те мислят, че като отидат на онзи свят, ще се препоръчат за християни, като кажат, че са пили от кръвта Христова и са яли от Неговата плът. Това според тях означава вярване в Христа.

Това са заблуждения, спорове, които стават не само между християните, но и между всички вярващи. Едни други се обвиняват, че еди-кой си не вярвал в иконите или че не вярвал в църквата, не посещавал църквата. Чудно нещо. Те не подигат въпрос дали някой вярва в Христа, но се застъпват за иконите, за църквата. Църквата и иконите са второстепенни неща, те отпосле са дошли.

Ние се застъпваме за съществените неща, в които трябва да се вярва. Като вярваш в човека и като го обичаш, ще обичаш и неговото тяло, ще обичаш и неговата дреха. Ако в човека вие не обичате онова, което мисли, всички останали работи не са съществени, не са важни. Това, което кара хората да се обичат, е душата. Ти можеш да обичаш само едно същество, което мисли и живее. Човек може да обича само живите същества, които се проявяват и които мислят. Само тия неща са достъпни за нас. Вие не можете да обичате мъртвите неща.

Казвате: „Това е камък." Камъкът е жив, и растенията, и въздухът, и водата, и светлината – всичко е живо. В природата няма мъртви неща. Всичко в природата е живо. – „Ама, еди-кой си човек е мъртъв." – Не, не е мъртъв той, но клетките, които са работили в него, напущат работата си и отиват на почивка. Когато умира, човек се прощава с всички свои клетки, ръкува

се с тях, извинява им се и казва: „Ще ме извините, че докато бяхте у мене, аз не знаех как да се справя с вас, не знаех как да ви управлявам. Сега отивам при Господа да се уча, че като дойда втори път, да зная как да ви управлявам.“

Ние, съвременните хора, не знаем как да се справяме със себе си, със своите клетки, а искаме да оправим света. Човек не може да оправи своя вътрешен свят, че ще оправи хората и света.

Защо плаче човек? Човек не плаче, но плачат неговите слуги, които са изгубили свободата си. Когато умре майката, детето плаче и казва: „Майка ми беше, която ми даваше живот.“ Че как така? Ти не можеш ли да живееш без майка? И без майка може да се живее. Аз бих желал да дойде някой при мене, да ми каже, че може да живее и без майка. Щом напусне майка си, младият момък веднага започва да търси някоя млада майка. Защо? – Не може да живее без майка. Младите момци търсят младите си майки, а младите моми търсят младите си бащи.

Бащата и майката са важни. Това трябва да го разбирате. Те съставят дома. Ако вие имахте тази идея, плачът щеше да престане. Който иска да знае как може да престане плачът, той трябва да разбира какво нещо е майката и какво – бащата и да ги цени. Като намерите майка си и баща си, и плачът ще престане. Като намерите майка си, ще я виждате и в младата мома, и в цветята – навсякъде ще я виждате. Ако се разболееш, майка ти ще дойде и ще каже: „Не бой се, синко, ще оздравееш.“ Ако осиромашееш, майка ти пак ще дойде и ще каже: „Не бой се, синко, сиромашията ще те напусне скоро.“ При всички случаи на живота ти твоята майка ще дойде и ще те утеши. Една е Майката. И при този зов ние плачем.

Христос я запита: „Жено, защо плачеш и кого търсиш?“ – „Взели Господа моего.“ Думата „Господ“ в еврейски език е в женска форма. Това значи: „Майка ми са взели“, т.е. „Майка ми е умряла“. Сега аз не искам да обяснявам тия неща, защото от едно заблуждение ще влезете в друго заблуждение. Който не знае какво нещо е майката и не я разбира, той нищо не знае. – „Е, майката е една жена.“ – Не е жена Майката.

„Ами какво е това, което омагьосва света?“ Мъдрецът е магьосник. Значи човек е станал магьосник, след като е придобил голяма мъдрост, след като е станал мъдрец. Това пък, което индусите наричат „мая“, това е силното, мощното, великото, което е създало света.

Когато говорите за заблужденията в света, вие трябва да знаете, че те се

дължат на неразбиране на реалността. Тази е единствената причина за заблужденията в света. Заблужденията съществуват само в ума на човека, но не и вън от него. В природата няма заблуждения. Значи Майката съставя великото в света, великото в човека. Като разбереш нещата, тогава ще разбереш и Майка си.

От Духа излиза Любовта. Значи плодът на Духа е Любовта. Първият плод на Духа е Любовта. И тогава, според новите разбирания, Духът представя Майката. Като намериш Майка си, ти си намерил онази топлина в живота си, която може да те съживи, да те стопли. Духът, това е Майката, това е топлината на живота. Такава идея трябва да имате за майката. Майката може да бъде и една обикновена жена, но ако нямаш едно свещено понятие за майка ти, тя нищо не може да ти помогне. Имаш ли свещено понятие за майката, каквато и да е тя, ще може да ти помогне.

Сега, както ви виждам, вие не сте от онези, които искате да се заблуждавате. Като ви срещне някой, веднага ви пита защо сте тръгнали в този път да се заблуждавате, защо не държите християнството. Вие поддържате християнството, но какво всъщност е християнството днес? Християните не са нищо друго освен йезуитите в миналите векове. Какво са поддържали християните? Какво е било тяхното учение? Те са подържали идеята, че целта оправдава средствата. Всъщност целта никога не оправдава средствата. Значи, според йезуитското учение ти можеш да убиеш един човек, за да спасиш своя живот. Да, но като убиеш едного, после и тебе ще убият. Но какво се ползува човек, ако убие едного или другиго? Ако ти убиеш едного, и тебе ще убият. Де е тогава спасението? Как си се спасил? Къде остава тогава девизът на йезуитите, че целта оправдава средствата?

Казано е обаче в закона: „Не убий!“ Не убивай онова, което Майката е създала. Не разрушавай онова, което Майката е създала. Съвременните хора оправдават убийството поради това, че като се защитават, могат и да убият. В самозащитата се позволявало убийството. Когато някой убива някого, той има криво понятие за него, той го мисли за [свой] враг. Ами ако този човек после разбере, че този, когото е мислил да убива, му е бил най-добър приятел? Ако го убие, той ще си причини най-голямото нещастие.

Когато отрязват крака на някой човек, с това му причиняват най-голямо нещастие. Лекарите обаче казват, че ако не му ампутират крака, ще се зарази всичката му кръв. Не вярвайте в това. Ако не вярвате в ампутирането на крака, ти ще оздравееш. Който изпълнява волята Божия, той всякога може да оздравее.

Заболява един добър, благочестив човек от крак и толкова се влошило положението му, че лекарите го посъветвали да отрежат крака му. Той им отговорил: „Не, не давам крака си. Щом съм дошъл на Земята, аз съм дошъл да живея и да работя за Бога с всичките си удове. Не разбирам защо Господ ще се нуждае от единия ми крак само. Ако е въпрос да пожертвувам нещо за Господа, аз цял ще се пожертвувам, цял ще Му се предам, но по никой начин не давам крака си. Готов съм на всякаква жертва, но не частично, а изцяло.“ Той веднага излязъл от болницата и започнал да се лекува по обикновен начин и наскоро кракът му се излекувал.

Та казвам: Такова нещо е йезуитското учение. То иска да жертвува крака или ръката, някакъв уд. Не, не жертвувай крака си. Според Христа жертвата се разбира другояче. Той казва: „Представете телата си в жертва жива и благоугодна на Бога“. Той не казва, че трябва да пожертвувате крака или ръката си, но цялото си тяло, т.е. каквото имаш. Не мисли, че Бог ще злоупотреби с тебе. Ако служиш на Бога, Той ще ти бъде господар, а ти – Негов слуга. По-добър господар от Бога не можете да намерите. Ако се посветите в служене на Духа, ще знаете, че по-добра майка от Духа не можете да намерите. Някой път ние се спъваме от мисълта, че това, което пожертвуваме, няма да отиде към своята цел.

Често хората разглеждат нещата повърхностно, занимават се с дребнави работи. Като видят, че някой изучава нещо или се подвизава в духовния живот, казват: „Този човек 20 години се занимава с духовни работи, трябва да е станал светия.“ За друг казват: „Този е постил 20–30 деня, станал е светия.“ Христос е постил 40 деня. Той е бил силен човек.

Наскоро преглеждах една статистика кой колко време може да пости. Птиците могат да издържат пост от 10–12 деня. След 12-дневен пост те умират. Обикновеният човек може да пости 20 деня, след което умира. Костната жаба пости 500 деня. Змията – 800 деня. Има риби, които могат да прекарват пост, да седят гладни и до 1000 деня. Учените хора са намерили, че когато едно тяло изгуби половината от своята тежест, то умира, т.е. разрушава се. Следователно, дойде ли до това положение, да изгуби половината от теглото си, човек е осъден вече на смърт. Такъв е законът за поста.

Или, когато човек изгуби равновесието на своя живот, смъртта иде като естествено последствие. Значи животът представя едно равновесие между силите на сърцето и на ума. Следователно, щом се наруши равновесието между силите на сърцето и силите на ума, т.е. силите на живота, тогава

идва вече смъртта.

Нови методи трябва за възпитание на младото поколение. Сегашните хора вървят към голямо размножаване, а с размножаването заедно се увеличават и страданията. При това положение животът става още по-несносен. Във времето на римската империя, когато е царувал Юстиниан, тогава хората са били много по-малко. Сега има голямо увеличаване на хората по Земята.

Хората трябва да се увеличават пропорционално на тяхната разумност. А днес, като се увеличават хората, не се увеличава тяхната разумност, а се увеличава тяхната вътрешна борба. Всеки иска да живее. Колко години най-много може човек да живее на Земята? Средно човек днес може да живее най-много около 50–60 години, при това туй са години на тревоги. Ако пък приеме едно верую, постоянно ще мисли дали ще бъде спасен или не. Ако имаш богатство, постоянно ще се безпокоиш да не изгубиш това богатство по някакъв начин. Ако си здрав, ще се безпокоиш да не изгубиш по някакъв начин здравето си. Ако си чиновник, ще се безпокоиш да не те уволнят. Навсякъде в живота си човек все ще има условия за безпокойствия. Днес някой те обича, но утре ще се безпокоиш да не те разлюби. Ако те обича, ще те срещне, ще ти се усмихне, но ако не те обича, ще те срещне и нищо няма да ти даде. Отде иде безлюбието в света? Има едно коренно крайно вътрешно обезверяване между хората. Хората не вярват в това, което проповядват.

При един голям банкер в Ню Йорк дохожда един млад господин и му казва: „Господине, знаеш ли на колко хора ти дължиш? Знаеш ли, че твоето голямо богатство се дължи на труда на милиони хора?“ – „Зная. Знам, че съм длъжен на около 500 милиона хора. Като разпределя справедливо богатството си между всички тия хора, на всеки се пада по един лев. Тъй щото, ето, вземи и ти своя лев и бъди свободен. Това мое богатство от 500 милиона е един голям дълг, който трябва да разпределя между всички хора.“

Който има богатство, той трябва да знае разумно да се справя с него. Иначе той ще мине за безчестен човек. Природата държи точна сметка за всички неща. Казвате: „Да сме богати.“ Можете да бъдете богати, но трябва да знаете, че като ви направи богати, природата ще иска от вас първо да изплатите дълговете си. По този начин тя ще види кой колко е умен. Ако изплатите дълговете си, тя ще ви даде нова служба. Ако не изплатиш дълговете си, тя ще разбере колко си умен и ще те направи сиромах. Тогава няма да имаш на никого нищо да даваш, но няма и какво да взимаш. Тя казва: „Ти сега ще работиш.“ – „Дотегна ми да работя.“ Едно

време те бяха направили богат човек, за да изплащаш дълговете си, но ти не искаше да направиш това. [Сега] те турят на работа, но ти не искаш да работиш. Природата казва: „Още едно знание имам." – „Какво е това знание?" – Да умреш. Това е последната инстанция, чрез която можеш да се освободиш от всички мъчнотии. Това е смъртта. И тогава никой няма да те търси: нито сиромаси, нито богати. Тогава всички ще се дезинтересират от тебе. Тогава никой няма да дойде при тебе. Ти ще останеш сам.

Да остане човек сам, това е едно философско окултно учение. И ще те остави Господ сам в пространството, в един остров. И след като седиш стотина години сам, без да похлопа на вратата ти нито една мухичка даже, тогава само ще разбереш какво нещо е самотията в живота.

Красотата на живота седи в това, когато онзи, който те обича, идва при тебе. Красотата на живота седи и в това и ти да отидеш при онзи, когото обичаш. В това седи смисълът на живота. Хората се страхуват от Бога, страх ги е да отидат при Него. Защо хората се страхуват? Много примери има, които показват как хората се страхуват. Те се страхуват от вампири, от много неща. Какво нещо са вампирите?

Един богат човек ял сливи, но една от кокичките на сливите влязла в кривото му гърло и той се задавил и умрял. Погребали го с всички почести, с всички церемонии. Като богат човек, турили на пръста му един скъп пръстен с хубав голям диамант. Един от присъствуващите на погребението, беден човек, видял този пръстен и турил в себе си мисълта да го открадне. За тази цел той отишъл на гробищата и като заровили умрелия, той останал там да чака всички хора да се разотидат. Като се разпръснали всички близки и познати на покойния, той отишъл до гроба, разровил го и посегнал да вземе пръстена на богаташа. За да се добере по-лесно до пръстена, той стъпил на гърдите му. В това време кокичката, която била заседнала в кривото гърло на богаташа, отскочила и той поел въздух и оживял. Бедният, който дошъл да краде пръстена, веднага избягал. Богатият обаче скочил от гроба и тръгнал да си отива у дома си. Като се върнал и похлопал на вратата, всички негови домашни се силно изплашили и разбягали, понеже помислили, че е вампирясал.

Това представя едно комично положение, каквито англичаните често сами си създават. В това отношение те много обичат хумора. Когато някого не го приемат никъде, за такъв човек се казва, че е вампирясал. Такъв човек, дето и да отиде, никой не гледа с доверие на него, никой няма вяра в него. Всички гледат на него с подозрение. Това е особено положение, в което всеки човек може да изпадне.

Христос я запита: „Жено, защо плачеш и кого търсиш?“ – „Господа моего взели.“ Всички търсим Господа, нашата Майка, Духа Божий, Разумното в света. Като дойде Разумното у човека, То отвътре ще ни научи на всичко. Като дойде Майката у човека, Тя ще го научи.

Седиш ти и въртиш ръцете си, като някоя млада мома. Ще ме извините, че взимам за пример все младата мома, но такъв е днешният живот. Седи една млада мома, свършила гимназия, и си мечтае: „Да намеря някой млад, красив момък, с хубави мустачки, да се оженя за него, че да си поживеем добре. Да си вземем един апартамент с 3 стаи и кухня, с баня, че да си поживеем.“ Така си мечтае момата, но майка ѝ казва: „Слушай, я остави твоя възлюбен настрана. Зная ги аз тия възлюбени. Ти си се заблудила в него, но утре ще плачеш от него. Я стани, облечи се, та иди накрая на квартала. Там има една бедна вдовица, с няколко малки деца, която от няколко деня не е яла нищо. Вземи кошницата и тури в нея 1–2 хляба, малко кашкавал, сиренце, захар, да си хапнат малко и да се порадват. След това поговори с нея, кажи ѝ няколко сладки думи. А така, да мислиш за своя възлюбен, нищо няма да спечелиш. Ти няма да живееш с него добре. Не мисли, че той ще дойде при тебе.“

Ти можеш да живееш само с онзи, когото ти намериш. Той може да ти бъде възлюбен. А този, който тебе те намери, с него не можеш да живееш. Той не може да ти бъде възлюбен. Когато жената намери своя възлюбен, тя ще може да живее с него. И когато мъжът намери своята възлюбена, той ще може да живее с нея. Но ако възлюбената го намери, той не може да живее с нея. И ако той намери своята възлюбена, тя не може да живее с него. Когато момата намери своя възлюбен, тя трябва да му каже: „Слушай, иди да намериш своята майка. Аз не мога да живея без нея. Тя трябва да дойде при мене.“ И когато момъкът намери своята възлюбена, и той трябва да ѝ каже: „Иди да намериш майка си. Без нея аз не мога да живея.“ Мъжът трябва да каже на жена си: „Ти намери ли баща си?“ – „Не съм го намерила.“ – „Иди да го намериш и тогава дойди при мене. Тогава ще живеем добре.“

Сега аз ви казвам какво трябва да правите. Вие възразявате, че вярвате в Бога. Съгласен съм с вас. Вие сте намерили своя възлюбен, но едно не ви достига – не можете да го задържите. Кажете ми кой от вас, като е намерил своя възлюбен, е могъл да го задържи, или своята възлюбена? Днес я намерите, но утре ще дойде смъртта и ще ви я вземе. Щом смъртта може да го задигне, той не е вашият възлюбен. След това ще кажете: „Взеха ми мъжа или жената.“ Че как могат да задигнат цял мъж или цяла жена? Аз не вярвам в това. – „Ама, изгори ме еди-коя си мома.“ Аз и в това не вярвам. Той сам се е запалил и изгорял.

Аз ви привеждам тия примери из живота, за да видите какви криви схващания имате за живота. Само така вие можете да видите какви криви възгледи имате за любовта, за добродетелта, за управлението, за отношенията между хората и т.н. Това са все заблуждения, това са неверни положения. Ние трябва да дойдем до онова положение, в което живеем. Когато Духът дойде у нас, когато реалността се прояви, тогава само целият ни живот може да се измени. Тогава вече няма да бъдем в положението на малките невръстни деца. Какво казва апостол Павел в 13-а глава на своето Послание? Той казва: „Като бях дете, мислих по детински, но щом станах възрастен, започнах да мисля като възрастен и напуснах детинските работи.“ За децата е казано, че на такива принадлежи Царството Божие. В думите „като бях дете, мислих по детски, но като станах мъж, започнах да мисля умно“, Апостол Павел е вложил друга идея. Той искал да каже, че като мъж, когато дошла в него истинската мисъл, той напуснал вече онзи тесен кръг, в който по-рано се движил. Значи като дете той се движи в тесен кръг, но като стане мъж, той напуща тесния кръг и започва да се движи в широк кръг. Та, всинца ние се нуждаем от онзи широк кръг, от широк свят, който стои пред нас.

Съвременните хора се страхуват да изучават бъдещия живот и затова казват: „Нека първо уредим физическия, сегашния си живот, че тогава ще мислим за бъдещия.“ Как ще уредите този си живот, когато след 10–30–40–60 години ще ви извикат за онзи свят? Това не е никакво уреждане на живота. – „Е, като ме изпъдят от една къща, ще отида в друга.“ – Това не е разрешаване на въпросите. Аз влизам в положението на онези, които, като влязат в една къща, поживеят няколко месеца и след това ги изпъждат. Все ще се местите от една къща в друга, но това не разрешава въпросите на живота. Живеете в една къща известно време и след това започват да ви увеличават наема, но като нямате средства, вие се измъчвате, не можете да платите колкото ви искат и се принуждавате да излезете от тази къща, да намерите някоя по-евтина. При това положение вие започвате да залагате, да продавате това-онова, да се освободите от трудните условия. Но това не прави живота ви щастлив.

Че кой не е бил изпъждан? Дойдат, хванат те и ти казват: „Ще излезеш вън от тялото си.“ Вие се молите, искате да ви почакат малко, но не ви слушат, казват ви: „Не, ще излезете навън.“ И като излезе човек от тялото си, близките му се успокояват, казват, че техният любим брат, сестра мъж, жена или дете е умряло. Това е примиряване само. Никаква смърт не е това, не е умрял този човек. Да се мисли, че е умрял, това говори за вашите криви разбирания. Казано е в Писанието: „Бог не благоволява в смъртта на грешника.“ Като греши още човек умира, а не умира когато и както вие

разбирате, че е умрял. Вие трябва да имате съвсем друго понятие за смъртта. Когато някой брат или сестра умира, той не трябва да губи съзнание, но да повика своите близки и приятели и да им каже: „Ето, аз вече заминавам за другия свят. Искам да си кажа с вас сбогом и да видя на кого ще изпратите много здраве за другия свят.“ След това се ръкува с близките си и заминава.

Христос казва: „Какво търсите вие живите между мъртвите?“ Следователно има едно положение, което ние трябва да напуснем. Това положение именно в сегашния живот ни смущава. Мнозина казват, че това положение именно демагнетизирва човека. Закон е: Докато ти не обичаш хората, никой не може да те обича. Който мисли, че първо хората трябва да го обичат, а после той да ги обича, той е попаднал на крив път. Закон е: Ти първо възлюби ближния си, а после и той ще те възлюби. Инициативата трябва да бъде у всеки едного и тогава, като залюби пръв ближния си, после и ближният му ще го залюби.

Какви са резултатите днес? Точно обратни. Защо? Защото всеки иска първо другите да го обичат, а после той тях да обича. Никога майките и бащите не могат да имат добри синове и добри дъщери, ако като основа на своя дом не са положили любовта. Много моми и момци са ме питали да се оженят ли, но аз съм им отговарял: Ако Бог ви е съчетал, можете да се ожените. Но ако Бог не ви е съчетал, тогава чакайте, не бързайте да се жените. Ако се ожените и Бог може да влезе във вашия дом и да живее с вас, тогава вашата женитба е намясто. Ако се ожените и Бог не може да живее между вас, по-добре да не сте се женили.

Как ще стане това съчетание? В никой дом не трябва да съчетавате противоречиви мисли и чувства между братята и сестрите на този дом. Щом такива мисли и чувства се съчетават между братя и сестри, непременно между тях ще има големи разправии, недоразумения. Христос казва: „Идете и кажете на Моите братя, че Аз отивам при Отца Моего, при Бога Моего.“ Това значи: „Идете и кажете на вашите братя как трябва да живеят в бъдеще.“ Как трябва да живеят? – В любовта. Христос казва: „Всичко онова, което Аз направих в света, е за благото на Моите братя и сестри.“ Всички вие трябва да вървите по този път. „Жено, защо плачеш и кого търсиш?“ – „Взели Господа моего.“

И тъй, под думата „любов“ аз разбирам Майката в света, а под думата „мъдрост“, това е Бащата. Под думата „Бог“ разбирам Бащата. А под думата „Дух“ разбирам Майката, Която съгражда нещата. Под думата „Дух“ аз не разбирам ония обикновени духове, но Духа Божий, Който ободрява човешкия ум и човешкото сърце и оправя всичко в живота.

Когато Духът, т.е. Майката, дойде у човека, неговият живот тръгва в нормалния си път. Когато Майката – Духът, присъствува в един дом, той изцяло се благославя.

Досега хората са живели без Майка си и без Баща си. Отсега нататък те трябва да живеят със своята Майка и със своя Баща. Досега вие сте търсили Майка си и Баща си в лицето на човека, но не сте Ги намерили. И това не е лошо, но не се придобива много. Добре е понякога човек да има някаква картина, но в тази картина не е вложен същинският живот. Днес рисуват образа на Христа, на светиите, но по-добре е човек да има живия образ на Христа и на светиите, отколкото техните нарисувани образи.

И тъй, докога ще плачат хората? Докато намерят Майка си и Баща си. Щом ги намерят, у тях ще дойде онова истинско радостно състояние. У тях ще дойде новото верую, което сега иде в света. Новата религия ще бъде религия на любовта между майката и бащата, на любовта между братята и сестрите в дома.

Жено, защо плачеш? Братко, защо плачеш? Сестро, защо плачеш? – „Взели Господа Бога моего.“ Ще плачат хората, докато намерят Майка си. Майка им още Я няма.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

12-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 21.II.1937 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1937_02_21 ***Ликвидиране и прилагане***
утринно слово

ЛИКВИДИРАНЕ И ПРИЛАГАНЕ

Ще прочета 12-та глава от Евангелието на Йоана, от 1-ви до 25-ти стих.

Когато майката отиде в града, децата я очакват с нетърпение. – Защо? – Очакват да им донесе нещо. Какво ще им донесе, не знаят. Важно е, че ще им донесе нещо. Майката знае какво ще донесе на децата, тя си е определила, но за децата е тайна. И на вас, като на децата, казвам; Пазете се от желанието да знаете всичко и от еднообразието в живота. Пророкът казва, че и Бог не иска да знае всичко. Наистина, има пророци, които казват за Господа неща, за които на ум не Му е дохождало. Те говорят от името на Бога неща, за които Бог никога не е мислил. Да знаеш всичко, това значи да имаш отношение към истината. Само истината дава знания. Лъжата не дава никакво знание. Казваме „лъжа“, „лижа“. Може да лижеш мед, може да лижеш мляко. Всеки обича меда и млякото. И котката обича мляко. Ако не е гладна, тя не поглежда хляба, но млякото на всяко време ще го оближе. Дето го намери, тя ще се справи с него. Какви трябва да бъдат хората днес? – Такива, каквито са. Утре ще бъдат други. Като посеете ябълкова семка, от нея ще излезе пак ябълка. Важно е да бъде доброкачествена. От сливата излиза слива, от черешата – череша. Сливата казва: „Аз няма да бъда вечно слива“. – Вечно няма да бъдеш слива, но и човек не можеш изведнъж да станеш. И човекът иска да стане ангел, но изведнъж не може да стане. В далечното бъдеще ще стане нещо повече от ангел, но време се иска за това. В бъдеще ще станеш херувим, серафим, ще минеш през всички степени на ангелската йерархия. Днес, обаче, не можеш да се докоснеш до един серафим или херувим – ще изгориш, ще се превърнеш на пепел.

Серафимите и херувимите са огън, който изгаря всичко. Ако станеш преждевременно херувим или серафим, ще направиш хората нещастни: нито ти можеш да се приближиш до тях, нито те до тебе. Като говорим за изгаряне, ние внасяме нещо отрицателно в умовете на хората, но това зависи и от тяхното тълкуване. Тълкувайте нещата правилно. Има опасност от криво тълкуване при четенето на свещените книги. Който тълкува, мисли, че внася нещо ново, а всъщност той повтаря старото. Така постъпват всички сегашни хора. Те казват: „Да се обичаме, да бъдем добри, да почитаме баща си и майка си!“ Това са изтъркани думи, повтаряне на старото. Днес, каквото и да кажеш на човека, не му се слуша, той иска да чуе нещо ново. Всеки се интересува от истината. Казвам на един млад момък: Иди на планината, да видиш колко хубава колибка има там. Около

нея е разположена една кошара с овце, които дават мляко. От млякото правят масло и сирене. Едно немирно дете наклало около колибката огън и я запалило. Момъкът слуша и се ужасява. Продължавам: Една добра и красива мома видяла това и бързо се затичала с менците си, пълни с вода, и изгасила огъня. Така тя спасила колибката от пожара. Момъкът се заинтересувал още повече; той иска да знае коя е тая умна и добра мома. Интересува се той от думите ми, защото не са проникнати от истината. Днес, каквото и да се говори на хората, те се отегчават. Всеки иска да чуе нещо ново, което никога не е чувал. Религиозният иска да му се каже нещо върху религията. Думата „религия“ не е много съдържателна. Като се разболее, човек става религиозен. Религията подразбира нещо външно, без вътрешно съдържание. Ще кажете, че не е добре да се говори така за религията. Това се отнася за религията като външна форма, а не за религиозното чувство на човека. Каква религия е тая, която вярва в парите? Днес вярваш, че някой ще ти плати добре; на другия ден, като не ти плати, не вярваш. Сега, за вас е важно това, което всеки ден възприемате от разумния свят като блага, които трябва да използвате. Кога може човек да използва разумно тия блага? – Като стане съзнателен. В първо време той е малко дете, в люлка. То прави постоянно погрешки, за които никой не го съди. Щом порасне, не му позволяват да греши. Всяка грешка се наказва. От четири до седем години то ходи на забавачница. След това го записват ученик в първо отделение. Като свърши четирите отделения, то постъпва в прогимназия, после в гимназия, в университет, докато свърши образованието си. Съзнателен ли е този човек? – Отчасти. Той влиза в живота, оженва се и изучава специфичен университет. Раждат му се деца, които също растат, учат се, женят се. Като се занимавате с училището, с децата и с внучетата, не усещате как минават годините и като станете на 100–120 години, чудите се, че като сте живели толкова много, нищо не сте направили. Един ден ще похлопат на вратата и ще ви поканят за оня свят. Там ще прегледат какво сте свършили на земята и ще ви дадат нова служба. Старият ще каже: „Отивам вече на другия свят, предавам службата си“. Какво виждаме днес? Всички хора уреждат работите си на земята, но все неуредени остават. Някои от вас не са свършили университет; други не са свършили гимназия; трети не са свършили прогимназия. Мнозина са свършили университет, но не са отгледали децата си. Други не са ги оженили. В края на краищата всички се критикуват, че тоя или оня не живеят добре. Не е лесна работа да разбереш кой как живее. Как ще познаеш кой човек е певец? По пеенето ли? Но за да пее, той трябва да се предразположи. Ако не го предразположите, не може да пее. Ако му платите добре, ще пее. Значи чрез парите вие изразявате любовта си. Певците и музикантите се нуждаят от любов, те искат да бъдат обичани.

Един американец-милионер чул, че един виден европейски цигулар ще даде концерт. Милионерът искал да посети тоя концерт, но закъснял. Понеже имал силно желание да чуе цигуларя, той отишъл в хотела, където цигуларят се установил, почукал на вратата му и помолил да го приеме. – „Какво обичате?“ – „Исках да ви чуя, но не можах. Моля ви да ми посвирите.“ – „Не мога, уморен съм, ще си лягам.“ – „Ще ви дам хиляда долара.“ – „Не съм съгласен.“ – „Ще ви дам още 500 долара.“ – „Добре, ще ви посвиря малко.“ След като благодарил на цигуларя, американецът казал: „Ще ви дам още една сума, да ми услужите с цигулката си, аз да ви посвиря, да проверите докъде съм стигнал“. Днес много хора са в положението на цигуларя, който свирил на американеца за 1500 долара. Щом му плащат, нека свири. Интересно е положението на американеца, който искал да провери догде е стигнал в музиката. Той държал в тайна желанието си, да се провери в музикално отношение, за което бил готов да жертва и време, и средства. Значи всяко нещо, което е в процес на развитие, трябва да остане в тайна. Щом узрее, то става явно. – „Да изнесем всичко пред света.“ – Не, докато плодът не узрее, не трябва да излиза на пазара. Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка трябва да стоят на дървото, докато узреят. Ако са още зелени, не водѝ малки деца при дърветата, да не се изкушават. Макар и зелени, децата преждевременно късат плодовете и ги развалят. Не изкушавайте нито себе си, нито децата. Има неща, които могат да изкусят и младите, и старите. Пазете се от тия неща. Ако попаднете в тая област, където има диаманти, все ще се яви у вас желание да си вземете поне един диамант за спомен. Обаче забранено е да взимате диаманти. На това място са поставени хора, които следят, да не се взимат диаманти.

Сегашните хора се намират пред една опасност, а именно: живеят с миналото. Те казват: „Какви бяхме едно време! Какво беше по-рано!“ – Може да е било по-добре, но може да е било и по-лошо. Има две мнения по тоя въпрос. Един стар, 85-годишен дядо, малко тщеславен, като вървял по една ливада, видял един голям трап. Спрял се пред него и като мислел, че има хора наблизо, казал си: „Едно време прескачах и по-големи трапове. Ще се засиля да прескоча и тоя трап“. Засилил се и паднал в трапа. Пак си казал: „Така ли беше едно време?“ Като излязъл от трапа, огледал се наоколо и като видял, че никой не го вижда, казал: „Каквото беше едно време, това е и днес“.

Преди няколко дена един наш брат, на възраст 45–50 години, иска да вдигне на гърба си един чувал, тежък около сто килограма. Като го видял, казал му: „Добре е да викнеш двама млади братя да ти помогнат“. – „Няма нужда, аз сам ще си го вдигна и пренеса.“ Той се засили, вдигна чувала на гърба си. В първия момент се залюля, но после се закрепи и занесе чувала

на определеното място. Казвам: Макар и възрастен, тоя брат може да свърши такава работа, каквато и млади не могат да свършат. Той е силен, може да носи товар от 80–100 килограма. Всеки човек ще бъде поставен на такива изпитания, чрез които да изпитат силата му. Виждам братя и сестри, които обичат да проповядват. Те казват: „Това трябва да се направи, онова да се направи“, но като дойде до тях, те да направят нещо, крият се. Виждам един брат, физически слаб, надигнал един чувал с тежест 30–40 килограма, едва го носи, сълзи му текат от очите. Те го гледат, но никой не му помага. Казвам: Тоя брат е слаб, защото губи разположението си от малките изпитания. Той носи чувала и плаче. Аз се интересувам от плача на хората. Малцина плачат, както трябва. Като видя, че някой плаче, казвам: Приятелю, не знаеш да пееш. Плачът е музика. Някой плаче меко, приятно е да го слушаш. Друг плаче задъхано, хълцане се чува. В чувствата му се събужда известно противоречие, в него се смесват чувства на обида и тщеславие. Той е обиден, как след като се моли толкова много, Бог не му обръща внимание, хората и приятелите му не го оценяват, жена му и децата му – също. Казва: „Станах за посмешище на хората и на близките си“. Чувствата и мислите му се объркали и той плаче. Аз го наблюдавам и изучавам неговата музикалност. Музикалността на човека се познава освен по плача, още и по начина, по който хлопа на вратата. Ако някой хлопа силно, това показва, че той е сприхав, не е музикален. Аз го наричам „султан чорбаджия“. Преди да хлопа, някой стои известно време пред вратата и мисли колко пъти да тропне. Той съобразява нещо. Някой тропне един път. Казвам: Няма да отворя. Ако хлопне два пъти, мога да отворя, мога и да не отворя. Тропне ли три пъти, ще му отворя. Тройката е положително число. Четворката е число без всякакво съмнение. Изобщо, като тропате на вратата, аз броя по колко пъти се хлопа и правя своите научни изследвания. Мнозина хлопат по един път, но аз не им отварям. После ме питат защо не съм им отворил. Според мене тия хора са крайно пестеливи, не изразходват енергията си. Те искат с едно хлопане да им се отвори вратата и да разберат много неща. И духовете хлопат. По хлопането им се разбира кой какъв е. Когато зададете един въпрос на някой дух, и той хлопне само веднъж, това показва, че от работата, която ви интересува, нищо няма да излезе. Ако хлопне два пъти, това показва, че или ще излезе нещо от работата, или нищо няма да излезе – зависи от условията. Казвам: Всяко нещо, към което се стремите, трябва да има определена цел. Седя един ден между младите братя и сестри и им обръщам внимание на малките величини. Например, много от тях са свършили университет, но като ги питам на колко е равно a+b, те дават различни отговори. Един от тях казва, че a+b=a+b. Друг казва, че a+b=c. Трети казва, че a+b=ab. Защо a+b=ab, той отговаря: Ако a=2, b=2, то 2+2=2x2. Това равенство е вярно само за числото 2, но не и за другите числа. Например 5+5 не е равно на 5x5. Лесно се казва, че знаете да събирате, да

изваждате, да умножавате и да делите, но важно е да прилагате тия действия при всички свои несгоди, да се справяте с тях. Има болести, които се лекуват с изваждане, други – с умножаване или деление. Всеки трябва да знае кое действие да приложи при дадена болест. Ако знаеш, добре; ако не знаеш, ще носиш болестта дълго време със себе си. Знанието е потребно, да освободи човека от всички мъчнотии и препятствия. Без знание нищо не се постига.

В Писанието е казано: „Без вяра не може да се угоди на Бога". Без вяра молитвата не се приема. Иначе не може да се обясни защо Бог отговаря на някои молитви, а на други не отговаря. Всеки, който върши Божията воля, получава отговор на молитвата си. Затова е казано: „Преди да поискаш нещо от Господа, ще получиш отговор на молитвата си". Някой отправя много молитви към Господа, но не получава отговор. – Защо? – Молитвата му не е силна. Тя е лишена от вяра. В Стария Завет има пример, където 400 пророци се молеха на Ваала, но не получиха никакъв отговор. След това пророк Илия се обърна към Господа с молба, да му се изяви, и след малко получи отговор на молитвата си: огън слезе от небето и изгори жертвата, която беше поставил на жертвеника. От голяма ревност към Бога Илия изби всички пророци. Какво щяхте да направите вие, ако бяхте на мястото на пророк Илия? Лъжливите пророци и днес пълнят главите на хората. Ако искате да се освободите от тях, ще вземете гребен, както чистите паразитите от главата си, и ще ги извадите навън, да ги избиете.

Изкуство е да се справиш с паразитите. Един американец намерил начин да възпитава бълхите. Той събрал около 40–50 хиляди бълхи, сложил ги под един стъклен капак и започнал да ги командва. Разделил ги на взводове, на дружини, на полкове, на дивизии и започнал да ги учи да маршируват. Това постижение се разчуло из цяла Америка, откъдето започнали да се стичат хора да го видят с очите си. Всички искали да видят военната тактика на бълхите. Един религиозен човек, редактор на вестник, пожелал да разбере как тоя американец могъл да накара бълхите да маршируват по заповед. Американецът му отговорил: „Единствената мъчнотия, която срещнах в своя опит, беше да отвикна бълхите да скачат. След това всичко вървеше добре". – „Чудно нещо – казал редакторът, – толкова време се мъча да накарам хората да вървят в правия път, а ти можа да научиш бълхите да маршируват!"

Питам: Вие правили ли сте такъв опит? Нито вие сте правили, нито аз. Обаче правили ли сте опит да възпитавате своите неестествени мисли и желания? Ако не сте правили, ваша задача е да направите тоя опит. Ако и това не постигнете, къде е вашата сила? Много от вашите движения се дължат на тия неестествени мисли и желания. Те не са красиви и вместо

добро причиняват ред нещастия. На неестествените мисли се дължат и някои отрицателни думи, с които човек си служи. Магична сила се крие в отрицателните думи. Често лошите резултати на вашите действия се дължат на такива думи. Казваш: „Какво лошо има в това, че съм казал една отрицателна дума?" И в написване на името ви няма нищо лошо, но някога то може да се използва за нещо лошо. Ако над подписа ви пише, че дължите голяма сума, трябва да плащате. Какво ще правите тогава? Може ли да откажете, че подписът е ваш? Ето защо, царският подпис се пази строго. С него могат да стават такива злоупотреби, за които той да плати с живота си.

Да се върнем към Лазара, когото Христос възкреси. Къде отиде Лазар след излизането си от гроба? Той се върна в своя дом, където беше и Христос, да слуша Божието Слово. Когато влезе в Божествения свят, човек разбира колко работа предстои на младите и на старите. На ум не му е дохождало това, което Бог дава на човека. Ако не проникне в тоя свят, той живее като обикновен човек и казва: „Прекарах и днешния ден". Прекара и тоя ден, но не можа да използваш благото, което Бог изпраща всеки ден. И тоя ден мина неизползван.

Един ден, като разглеждам писмата си, намирам едно още неотворено. Отворих го и видях, че е писано преди шест месеца. Един млад човек ме моли да помогна на неговата възлюбена, която заболяла тежко. В това време тя или е оздравяла, или е заминала за другия свят. Навярно той останал недоволен, че не съм му отговорил. Как е попаднало това писмо между отворените? Някой го бутнал, като си мислел, че Учителят знае всичко. Така не се постъпва. Същия ден намерих още неотворено писмо, изпратено преди три месеца. Как мислите, аз ли съм го забутал, или някой друг? Всеки от вас има такива случаи в живота си, да получава писма, които остават неразрязани и непрочетени. Много писма ви е изпратил Бог, но като сте мислили за други неща, сложили сте писмата настрана и сте ги забравили.

Днес ние сме на края на една епоха, където всичко старо изгаря. Всички стари възгледи се топят и заместват с нови. Иде новото в света. Снегът вече се топи и от земята изникват нови, хубави цветя. Сега вие страдате, но страданията са признак на нещо добро. Те показват, че нов живот се показва изпод земята. Малките цветенца подават главичките си от земята, а вие страдате за тях, страхувате се от неблагоприятните условия, при които растат, и казвате: „Животът няма смисъл". Днес се готвят условията за новия живот. Следователно не може да се говори още за намиране смисъла на живота. Ще дойде ден, когато ще постигнете всичко, каквото желаете. Някой иска да бъде като светията. Знаеш ли какво представя той?

Светията е човек, който гори, без да изгаря. Той е човек, който никога не обеднява; учен, който никога не губи знанието си; умен, които никога не оглупява; той носи болестите на гърба си, без да боледува; където и да отиде, никога не се цапа. Светията се движи бързо, като светлината; мисълта му е като светкавицата, затова нищо не го засяга, нищо не го съблазнява. Сегашните хора се съблазняват от малки неща. Ако някой види, че съседът му яде кокошка, пуйка, прасе, той се съблазнява и казва: „Нали съм беден, не мога да ям нито кокошка, нито прасенце". Той не подозира колко нечисто е месото на прасето. То е най-нечистото животно. Човек мисли, че с изхвърляне червата на прасето всякаква нечистотия се премахва. Не е така. Нечистотията е в клетките на прасето, изобщо на свинското месо. Растителната храна е по-чиста от месната. Най-чиста храна е житото, или на евангелски казано: „хляб наш небесен". Като излязоха от Египет, евреите бяха принудени да ядат растителна храна. Те станаха вегетарианци по необходимост, но вдигаха бунт против Моисея, искаха месна храна. Те казваха: „Дотегна ни вече манната".

Това, което говоря днес, се отнася до учениците. Искате ли да бъдете ученици? Евреите бяха ученици на Моисея. Дълго време ги учи той, но въпреки това понякога те се бунтуваха против него, не бяха доволни от живота си. Той казваше: „Тия ученици ще ме убият с камъни". Те бяха възрастни и страдаха от мисълта, че много знаят. Понякога те не вярваха и на своя пророк – Мойсея, и роптаеха против него.

Как познавате кои неща са верни и кои – неверни? Ако обонянието ви е силно развито, лесно ще различавате цветята. По миризмата им ще познаете кое цвете е карамфил и кое – роза. Като дадете на близките ви да ги помиришат, и те ще се съгласят с вас, че едното е роза, а другото – карамфил. Който няма силно обоняние, не може да се съгласи с вас. Сега, като ви говоря и ме разбирате, това показва, че обонянието ви е силно развито. Следователно, който и да ви говори – ученик или учител, проверявайте дали верни неща се говорят, или неверни. Без проверка нищо не приемайте. Всяка дума трябва да се проверява. От това зависи бъдещето на човека. Хиляди години ще работи човек върху своята бъдеща сграда. Щастието на човека се крие в днешния ден. Казвате, че щастието е в Любовта. Вие говорите за Любовта, но опитвали ли сте докъде е стигнала вашата Любов? Не казвам, че нямате Любов, но трябва да сте я опитали. Казвате, че Бог е Любов. Имате ли представа за Неговата Любов? Знаете ли, че Бог, като Любов, не търпи абсолютно никаква лъжа? Той мълчи, но не оправдава лъжата. С когото и да говорите – никаква лъжа! Който иска да се развива, не трябва да допуща никаква лъжа в съзнанието си. То трябва да бъде будно и абсолютно чисто. Ще кажеш, че ти се налага да излъжеш. – Никакво оправдание! Ще живееш без лъжа. Само така ще

растеш и ще се развиваш правилно. Ако си сгрешил, не се оправдавай. Веднага изправи погрешката си. Не можеш да бъдеш благоугоден на Бога, ако допуснеш най-малката лъжа в себе си.

Кои са основните мисли на днешната беседа? Днес ви прочетох 25 стиха от 12-та глава от Евангелието на Йоана. Тук се говори за Юда Искариотски, който имал практичен ум. Мария взе един литър чисто драгоценно миро нард и помаза нозете Исусови. Тогаз Юда Искариотски, който щеше да го предаде, казва: „Защо не се продаде това миро за триста динарии и да се дадат на сиромасите?“ Тогаз Исус рече: „Недейте я ! За деня на погребението ми го е задържала. Защото сиромасите всякога имате със себе си, а мене всякога нямате“. (3–8-ми стих.) Тук Юда и Христос са на две различни мнения. Юда казва, че Мария е направила грешка, като употребила маслото за нозете на Исуса. Христос казва, че тя е направила добре, защото Той няма да бъде всякога между тях. Христос казва: „Който иска да запази живота си на земята, той ще го изгуби. Който се отрече от своя живот и ме последва, той ще придобие вечния живот“.

Много ангели са идвали и до днес идват в домовете ви, но като не ги познавате, казвате: „Дотегнаха ни тия бедни просяци и страдащи“. Ангелът не е обикновен просяк, нито обикновен страдащ. Той е дух от високо произхождение, слязъл на земята да ви изпита. Като влезе в дома на човека, той го следи как постъпва с хората. Ти седиш на стола си и като влезе някой беден в стаята ти, погледнеш отвисоко към него, посочваш му стол да седне и го питаш какво иска. Ако дойде при тебе някой министър, веднага ставаш прав, предлагаш му стол да седне и през всичкото време се разговаряш учтиво с него. Значи на богатия и на силния ти ставаш прав и му правиш път да мине, а на бедния и на слабия не обръщаш внимание. Той не е големец, не е силен човек, нямаш интерес от него. Тоя беден и прост човек е дегизиран ангел, който иде да те изпита. Като се върне на небето, той ще даде рапорт за тебе, за твоето поведение, въз основа на което ще те уволнят. И най-бедният да дойде в дома ти, предложи му стол да седне. Бъди еднакво разположен и пред бедния, и пред богатия. Сложи госта си от дясната си страна. След това го запитай откъде иде, как е пътувал. Какво представляват сегашните хора? Всеки ден искат от Господа блага и като получат, задържат ги само за себе си. Бог изпраща един беден човек при тебе да те изпита, да види имаш ли любов и милосърдие. Някои просяци носят по две празни торби: едната за него, а другата за близките му. Като напълни едната, той започва да пълни и другата. Ако пълни първо лявата, той те изпитва, не постъпва добре. Същевременно той иска да знае коя торба ти пълниш първа: лявата или дясната. Който пълни първо лявата торба, той се интересува повече от чуждите работи, а по-малко от своите. Той обръща внимание повече на човешките работи, а по-

малко на Божествените. Той иска да знае какво говорят хората за него, а не какво Бог мисли за него. Оня, който живее повече в човешкия порядък, не предава точно нещата. Вие ще кажете нещо, което не е в съгласие с истината. Мнозина се опитват да ме лъжат, но аз зная, че това, което казват, не е съгласно с истината – астрологически не е вярно. Всички неща са строго определени. Определено е кой ден и час ще се роди един обикновен човек или един министър. Казваш, че си роден в седем часа сутринта. – Не е вярно. По чертите на лицето ти се чете, че си роден в четири часа след обяд. За всеки човек е определен месецът, денят и часът на раждането му. Също така е определено кога ще се роди една наша мисъл или едно наше чувство. Пазете се от мисли и чувства, които не са родени на своето време. При това, като се разговаряш с някого, запитай се говориш ли истината, или не.

Сега, като ви говоря, аз имам предвид същото правило и за себе си: да говоря само истината; да предавам фактите така, както са – нито да увеличавам, нито да намалявам; да си служа с отбрани думи – нито една обидна дума. Какво печеля, ако кажа, че вие сте прости, не ме разбирате? При това никого да не съдя. Като виждам погрешките им, казвам: И аз да съм на тяхно място, ще постъпя като тях. Ако постъпвам с едного по един начин, с друг – по друг начин, аз пакостя на себе си. Не е право да постъпваш добре само с оня, когото обичаш. Друг е въпросът, ако не мога да услужа на човека. Аз съм искрен с него и казвам: „В тоя момент не мога да ти услужа“. – Защо? – Много естествено, нямам ябълки на дървото. Много ябълки имах, но децата ги изядоха. Сега нямам нищо на дървото си. Ще почакаш няколко месеца, да роди отново. Тогава ще ти дам, колкото искаш. На заем не мога да взема. Трябва да ти дам само от моите ябълки. Както виждаш, има неща, които в даден момент не мога да направя. Има неща, които всякога мога да направя. Това, което казвам за себе си, се отнася и за другите. Не изисквам от хората това, което те не могат да ми дадат.

Вие искате да се развивате добре, да работите върху себе си. – Щом е така, прилагайте правилата, които ви давам. Казвате, че се разговаряте с Бога. Ако това е вярно, вие трябва да знаете една от Неговите отличителни черти и да я прилагате в живота си. Тя е следната: Бог обръща внимание на малките неща. Той никога не пренебрегва малките животни, цветенца и камъчета. Той се отнася еднакво и с малките, и с големите същества. Христос казва: „Отец ми никого не съди“. – Защо? – Защото знае условията, при които всяко същество живее. Някои се страхуват от Господа, защото гледат на Него като на човек. Велик е Бог в своите прояви! Той се отнася снизходително към всички същества, но щом разбере, че някой човек обича да лъже, Той изменя отношенията си към него. Затова

казвам: Изключете лъжата от живота си. Не се позволява никаква лъжа, нито пред Бога, нито пред себе си, нито пред своя ближен. Живот без лъжа – това се иска от всеки човек. Мъчно се изправят погрешките на лъжата. Само чистият живот е в състояние да организира вътрешното естество на човека. Следователно, като дойда до човека, аз не се интересувам, дали той говори истината, или не. За мене е важно аз да говоря абсолютната истина. Ако направя една погрешка, ще я изправя. Не казвай на хората, че си сгрешил, но изправи погрешката си. Само така хората могат да обичат. Все трябва някой да ви обича! Любовта внася подтик в човека. Тъй щото, даже и грешният човек, който има подтик към доброто, може да бъде обичан. Той страда, мъчи се, търси начин да изправи погрешките си. Друг някой греши, но не признава погрешките си. Той се мисли за праведен, добродетелен човек, както фарисеят мисли за себе си. Учителят обича оня ученик, който признава погрешките си, изправя ги и се учи от тях. Ученик, който си въобразява, че е придобил големи знания, сам се спъва. Сега, нека всеки от вас си зададе въпрос, докъде е стигнал: в забавачницата, в отделенията, в прогимназията, в гимназията, в университета или на специализация. Като си отговорите, започнете да се самовъзпитавате. Вие бързате да заемете висока служба, т.е. да се ожените. Да стане човек баща или майка, да възпитава децата си, това значи да прекара най-малко 30 години в житейския университет. Какво получават родителите от синовете и дъщерите си? След техните грижи те казват на родителите си, че са прости, невежи хора. Преди години срещнах един млад човек, въздържател. Попитах го как е станал въздържател. Той каза, че баща му, голям пияница, е станал причина за това. Като гледал как баща му пие и бие жена си, той се отвратил от пиянството и решил никога в живота си да не пие. По тоя начин той искал да изправи погрешката на баща си. След няколко години синът се ожени и живееше добре с жена си. Когато виждал, че ще се разгневи, веднага си казвал: „Трябва ли и аз да постъпвам като баща си? Трябва ли да се карам и бия с жена си?“ Така той се въздържал и живял добре с жена си.

И тъй, не си позволявайте три неща: да измъчвате ума, сърцето и душата си. Служете на Бога с любов и с радост! Това е новото, което днешният ден носи.

В Божията Любов е благото на човека.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 21 февруари 1937 г., София, Изгрев.

Книги:
Ликвидация със стария живот и приложение на новия
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
Ликвидиране и прилагане
Той създава (София, 1998)
15 беседи от 27 септември 1936 г. до 14 март 1937 г.
Начало: 05:00

1937_02_24 Не ограничавай Божественото
лекция пред общия окултен клас

НЕ ОГРАНИЧАВАЙ БОЖЕСТВЕНОТО

Отче наш.

„Духът Божий."

Има един процес в природата, постоянно се извършва той. У ония, които вярват и у ония, които не вярват, процесът действува еднакво. Няма една теория, която да обяснява противоречията, които се явяват в самия човек. Значи Духът щом слезе и се облече в материята, отслабва му силата. Едно дете като се роди е слабо. Да допуснем сега, че това дете е един Дух, който е бил мощен. Но щом се облече в материята, духът става слаб. Не че духът става слаб, но ония средства, с които си служи, с които разполага, са слаби. Казано е в Писанието: „Духът е мощен, но плътта е немощна". Това, с което се облича духът е немощно. Трябва дълго време да работи човек, за да уякчи нещо в себе си.

Казвате: „Кажи ми Истината". Истината не може да се казва никому! Истината е свободата. Щом влезеш в нея, ти си свободен. От всичко си свободен. Това е Истината. Когато хората говорят за някаква си истина, това е един факт – нещо, което е станало. Две тълкувания могат да се дадат. Кое е Истина в света и кое е факт. Че слънцето грее, това е един факт. Някои ще кажат, че това е Истина. В Истината няма никакви промени, т.е. не могат нещата да се променят. Например, днес е светло и утре да стане тъмно; това не е Истина. Ти си свободен, но изгубваш своята свобода. Свободен си – това е резултат на Истината. Ограничаваш се – значи изгубил си Истината. Тогаз кои са причините за изгубването на ония условия, които Истината ти дава? Да кажем, че си млад и след време остаряваш. Кое е онова, което те състарява? В детинство мислиш едно, а пък като остарееш, мислиш друго. Ние мислим сега за вашите убеждения. Това, в което вярвате е право. Вярвате в Бога, но имате смърт. Вие казвате: „Като се моля на Бога, Бог ме слуша". Има нещо неопределено, един смут. Даже в ума на светията пак има нещо неопределено. Той вярва, че ще го послуша Бог, но това не зависи от него. От какво зависи тогаз да го послуша Бог? Ония, които вярват в Бога, напълно вярват, имат пълна вяра, благоугодни са. Човек, който вярва в Бога, трябва да има благост. Ти не трябва да се съмняваш в Него. Понеже щом се съмняваш в Него, тогаз Той е едно същество, което се изменя. А пък и най-напредналите същества вярват за Бога, че Бог е неизменяем. Около Него всичко се изменя, а пък той остава неизменяем.

Той е една величина, на която винаги можеш да разчиташ. Той не може да мисли днес едно, и утре друго, трето, четвърто и т.н. както хората. Вие казвате някой път, че Бог ви е забравил. Можем да извадим едно заключение, ако слънцето не грее. Някой път слънцето не грее, образува се една облачна преграда и тогаз ние не се ползуваме от лъчите на слънцето. Кое е причината за това явление? Облаците! Та има едно разсъждение, което сега трябва да го добивате. Ония евреи, които Мойсей ги учи да вярват в Бога, той им даде една представа. Тия хора, които бяха изведени от Египет, от робство, трябваше да ги учи отново как трябва да вярват в Бога. Египтяните имаха две вярвания: напредналите египтяни бяха еднобожници, а пък народът бяха многобожници. И днес е почти същото. И днес едни са еднобожници, а пък други са многобожници. Вие вярвате в едни светии. Едновремешните богове са като сегашните светии. Сега има свети Никола и други светии. Тогава ние имаме едно противоречие: В светията ли да вярваме или в Бога да вярваме. Не знаем кои са отношенията между Бога и светиите и между светиите и нас.

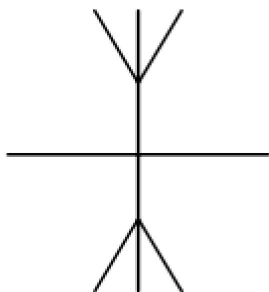

Фиг. 1 Сега в природата имаме един закон (Фиг. 1): Растителното царство е разделено: половината от растението има стремеж да се държи за гъстата материя, долу, за почвата. Това наричаме корени. Всеки един корен се отнася към почвата, както един клон се отнася към въздуха. Ние казваме, че земният живот е подобен на духовния. В някои неща е подобен, в някои не е подобен. В природата има един закон, че плодовете изобщо стават отгоре, а понякой път се образуват отдолу. У някои дървета плодовете са горе, в духовния свят, а пък в някои растения плодовете са долу. Корените се отличават от клонищата по какво? Горната среда е по-благоприятна, по-голяма свобода има за клонищата да се развиват. И плодовете, които зреят горе се различават от тия плодове, които зреят долу в земята.

Да допуснем, че един човек е светски: ще го наречем материалист. И той може да даде плода на някоя добродетел. И един духовен човек – да го уподобим на една ябълка – и той може да даде един плод. Тия два вида плод се различават. Следователно, плодовете нямат тъй хубави условия да узреят в земята, както могат да узреят горе във въздуха. Сега можем да извадим заключение, че като живеете на земята и тук можете да дадете плодове. Но прогресът в гъстата материя не е такъв, както прогресът в рядката материя. Аз под „рядка материя" разбирам по-голяма разумност.

Светът там е организиран. И гъстата материя е образувана отпосле. Сега това е един въпрос, който и учените хора не го знаят как е. Ние твърдим, че земята е била тъй създадена. Но ние нямаме ясна представа, че сме били при този процес, когато светът се е създавал. Писал е Мойсей: „В Начало Бог създаде Небето и земята и земята беше неустроена. И Духът Божий се носеше по повърхността“. Това е много материалистично схващане. Това е за деца. Трябва да се представи геометрически. Корените се отнасят към твърдата почва, както клоните се отнасят към въздуха.

КО. : Т.П. = КЛ. : В.

И въздухът представлява една почва, която благоприятствува. Въздухът представлява една почва, един проводник за светлината, за оная сила, която иде от слънцето. И от тая среда зависи вече какви промени ще имат растенията, какви могат да станат плодовете. Сега как ще приложите това. Какво приложение ще дадете? Вие казвате, че ще вярвате. В кого и как ще вярвате? Хубавите мисли на хората съставляват едно условие заради нас. Мислите и желанията на хората в известно отношение съставляват една почва, в която ние можем да растем по-добре. Например, майката се държи за детето, детето се държи за мислите и желанията на майка си. Но същевременно то се държи и за нейното тяло. И след като е излязло от майка си, то със своите ръце я прегръща. То не може да види нейните мисли и желания. Понякога гледа нейните очи, нейното лице и на нейната обхода и понякой път като някой философ, мисли какви са вътрешните предразположения на майка му. По нейната усмивка, по нейната обхода то гадае онова, което ще изисква от майка си. Най-първо ще погледне на лицето ѝ. Това е даже и у животните. Едно животно като погледне лицето ти, ще иска нещо. Например, иска хляб. Често съм наблюдавал котката. Тя има понятие за хляба. Има един начин, когато котката иска хляб. И ако ѝ се даде нещо хубаво – кашкавал и пр., то тя си има едно понятие затова. Тя не може да го изрази. Те си имат една обща дума: „Сладко!“ Но тия качества, с които кръщаваме сладките работи, котката ги няма. Като дете, тя иска сладко. Има различие в гласа ѝ, ще го каже мекичко. Сега в Божествените работи защо трябва да намесим и животните /като ви говоря за тях в тая лекция/. Че навсякъде са били намесени животните. Като четем Иезекиил, ще видим, че ония четири животни имаха четири образа: едни приличали на орли, други на лъвове, трети на волове и най-после, един от тия същества имал образа на човек. Ние сега от нашето морално гледище мислим, че животните седят на едно по-ниско стъпало. Техните мисли, техните желания донякъде съставляват една среда заради нас. Даже растенията и те съставляват такава среда, и те отделят нещо от себе си. Като израстне една ябълка, тя веднага ще създаде в тебе нещо ново. И когато овцата погледне на тревата, тая трева дава подтик на нея.

Бог се разкрива постепенно в нашето съзнание. И всички хора служат като едно условие, при което Бог да се прояви. Ако иска Бог да прояви Своята милост към тебе – да кажем, че ти си се разболял от един неестествен живот, не си спазвал законите и поради (това) станало някакво нарушение в тебе – ще дойде тогаз някой умен, добър човек лекар и ще те излекува. Няма да дойде най-първо някой ангел от небето. Ангелите идат в много редки случаи. Те са същества толкова напреднали, че имат ред помощници и вместо той да дойде, ще прати някои от своите помощници на земята. И напредналите хора са ученици на ангелите. Ние ги вземаме ангелите не само в този смисъл като служители, но като същества, които имат една висока култура. Ангелите си имат семейства като хората, имат си своите деца. И училища имат за тях. Но у тях много от нашите порядки ги няма. Между тях мъжете и жените никога не се карат. От такова нещо нито помен няма. Между тях един мъж да се скара на своята жена, той ще изхвръкне, няма да го има там. И жената, ако се скара, и тя ще изхвръкне. Тук на земята вие се жените и се разженвате, стават цели спорове. Там ги няма тия работи – никак не съществуват. После, тяхните къщи не са като вашите къщи. Една къща 4 на 7 метра е такава, че ви дотяга да гледате жена си. Дето погледнеш, все жена ти! Като някой облак пред тебе насреща ти и ти казва: „Мен ще гледаш!“ Ако трябваше Бог да направи така, то трябваше да създаде само една жена и само един мъж, да се гледат и да няма други. Не щеше да създаде другите жени! А пък сега има милиони мъже и милиони жени. Да кажем, че една жена иска да привлече вниманието на един мъж. Имайте едно по-друго разсъждение, мислете по друг начин! Ти да имаш почитанието и уважението на хората, трябва да имаш един отличен ум, едно отлично сърце, една отлична душа, един отличен Дух и едно отлично тяло. По човешки говоря. Че ти, ако имаш един хилав ум, едно хилаво лице, едно хилаво тяло, една хилава душа, тогаз? Тук душата я вземам в друг смисъл. Евреите имат думата „нефеш“ – не оная висшата душа. Някой път думата „душа“ има две значения. Не оная душа, която е излязла от Бога, но оная, която се е вплела в материалния живот. Ти искаш да имаш уважението, Любовта на Бога! Че как ще имаш Любовта на Бога? Ти нищо не си извършил за Него и от сутрин до вечер мислиш само за себе си. И като се помолиш, искаш Бог веднага да ти направи, каквото искаш. Такова понятие всички хора имат. Ти казваш: „Аз се моля на Господа“. Какво си направил за Него? Ти оставил ли си го вътре в себе си, имаш ли едно свещено място, един храм вътре в себе си, който да си установил заради Него и в който да Му служиш? Още никакъв храм не си построил. Ти си един пътник. Ти казваш: „Съществува една сила в света, която го е направила“. И понякой път нас ни срам да кажем, че вярваме в Бога. Да не кажат: „Ти ученият човек как е възможно да вярваш в Бога, в такива глупави работи“. – „Човек

трябва да оглупее, за да вярва", казва някой. Ние казваме: „Човек трябва да вярва". Че ти като вярваш в слънцето глупав ли си? Нали може да вярваш, че едно говедо живее. В български език думата „говедо" има много лошо значение, а пък всъщност друго е значението на слоговете. Ако кажеш „го", това на английски значи „иди". А думата „веди" значи да знаеш, да разбираш нещата. Говедото като ходи навсякъде, учи се то, разбира. Но това е съвсем произволно тълкуване. То не е произволно, то се обосновава на един закон, но във вашия ум вие не може да използувате това. Като кажем „говедо", това говедо не може да те ползува. Като кажеш „говедо" чувствуваш в симпатичната нервна система една дисхармония и като те кръстят „говедо", като ти кажат: „Ти си едно говедо", ти пак чувствуваш дисхармония. Във Варненско има един анекдот за един човек от Чатмата. Тая местност може да са я прекръстили сега. Той казал на съдията: „Господин съдия, ние сме хора говеда, ние не знаем. И вие сте наши братя". Какво ще каже съдията сега? Онзи казва: „Ние сме хора говеда, невежи и вие сте наши братя". Има една градация вътре в природата, има степени. Има известни хора, известни общества, на които съзнанието е силно развито. Те имат един отличен ум. Те съставляват една област. Ти като влезеш между тия хора, чувствуваш една свобода. Ти, ако идеш при тях, няма да има стражари там, но тези хора виждат това, което ти направиш. Преди да го направиш, те го знаят, те го виждат още като се заражда в тебе. А пък отиваш в един друг свят, дето подир тебе тръгват няколко детективи. Като отиваш в Англия, Германия, Франция подир чужденеца вървят няколко души. Ти може да си честен, но като спреш, те наблюдават, следят подир тебе. Ще знаят всичко за тебе. Нямат доверие в тебе. Във време на Балканската война идва един шпионин у нас. Той имал един кух зъб и в него едно писъмце. Минава тук в България. Стражарите не го знаят, но и детективите не го познават. Един германец идва и казва: „Минавал ли е един оттук. Той е шпионин". Хващат го, той бръква с една кукичка и от зъба му изважда писмото. Отде се е научил, че именно в зъба е писмото. Някой път вие скривате някое писмо във вас. Но тези напредналите същества дойдат и с кукичката извадят писмото. И това, което нас ни безпокои, то е че ние като отиваме при Бога много работи крием. Ние сме скрили работите и постоянно се оправдаваме. Няма какво да се оправдаваме. Човек трябва, в дадения случай трябва да има ясна представа. Той трябва да знае, че съществува такъв закон: Кривото си е всякога криво и правото си е всякога право. Това го дръжте. Една крива постъпка както и да я извъртаме, си е всякога крива. Кривото остава криво. Че може да бъде простено, но пак кривото е криво. Ако съм прав, няма какво да се оправдавам, ако съм крив, аз си оставам крив. Правото си остава право: значи има на какво да разчиташ. Някой казва: „Аз съм онеправдан". Праведният човек никой не може да го онеправдае. То е привидно. Но твоята правда никой не може да я вземе. И твоята кривда

никой не може да я вземе. Кривото остава в тебе и правото остава в тебе. И твоето право е твое и твоето криво е твое. Ние мислим, че нашата правда може да я вземат. Не. – Ти вярваш в Бога и твоята вяра не може никой да я вземе. Но ако не знаеш как да вярваш, може да осакатиш своята вяра. На едно дърво можем да спрем процеса. Като искаме да усилим корените, ние отрязваме горните клони. И тогаз корените отиват по-дълбоко. И след това като се впуснат корените надолу, ще дадат горните клонища. Виждаме тук шопите са изсекли някои дървета. Тъкмо излязат някои клонища и те ги отрежат. Има някои стогодишни дървета стоят като чутури, оттук, оттам само няколко клончета.

Та вашето верую трябва да бъде следното: Вашата любов не може никой да отнеме. Вярата ви никой не може да отнеме. Надеждата ви не може никой да отнеме. Условията, които имате никой не може да отнеме. Могат да ви разколебаят. Но всеки един си има своето място и от това място не може никой да ви премести. Писанието казва: „Написах ви на дланта си“. Преди християнството още са имали хората това разбиране. Господ казва: На дланта си ви написах. – Но кои? – Ония, които развиват своя ум. Аз трябва да живея добре по единствената причина, за да може да се прояви Бог в мене. Бог е една среда за мене, която ме обгражда отвън и отвътре. Извън Бога аз не зная светът какъв е. И вътрешният свят мога да зная дотолкоз, доколкото познавам Бога. Понеже знанието и Мъдростта в света идат от Него. Защото ако Бог не мисли, аз не мога да мисля. Аз мисля, понеже Бог в мене мисли. Тогаз да ви приведа на вас една аналогия. Ти казваш: „Аз, ти, той“. Кое е по-старо? „Аз“ ли е по-старо, „ти“ ли е по-старо или „той“ е по-старо? Кой е най-старият от тях? Как се проявиха те по закона на еволюцията. Всички казвате: Аз, аз, аз. А за другите казвате: ти, той. Кое е най-старото от тия три местоимения? „Той“ е бащата, „ти“ майката, а пък „аз“ е роденото дете. „Аз“ е най-малкото, което сега се родило. Щом кажеш „аз“, значи ти си малкото дете по отношение на „ти“ и „той“, ти казваш за себе си „аз“. „Той“ е онзи далечният от нас, „ти“ е по-близо до нас, а пък „аз“ – аз чувствувам вече себе си. Та азът понеже е най-младият, той трябва да се учи. Той трябва да расте, то е едно дете, което трябва да се развива. Ние правим една погрешка. Ти казваш: „Ти Господи, Който си бил преди вековете“. А пък Господ казва за себе си: „Аз бях!“ Някой от вас може ли да каже: Аз бях преди вековете. Господ казва: „Аз създадох света“. Можете ли вие да кажете това? Да кажем, че ще приемем това. Тогаз ще кажа: В този създаден свят намирам една погрешка. Понеже ти си създал света, поправи я. Ти си една женена жена, имаш един мъж и този мъж те бие по три пъти на ден. И ти казваш: „Аз създадох света“. Как е възможно една жена да създаде света и мъжът да я бие. Или един мъж на жена си казва: „Аз създадох света, аз съм твоя Господ.“ Дойде жената, удари му една плесница, после втора, оттук – оттам и той почне да се плаши. Той

казва, че създал света, а пък го страх от своето дело. Има ли тук някаква философия. Всичките ние страдаме от нашето верую. Хората са създавали едно време идоли и ще коленичи пред идола и ще каже: „О, Ваале, помогни ми!“ Та сега всичките ваши идоли, които имате снемете ги долу от трона. Поне пратете вашите идоли да проповядват. Направете както онзи, европейски цар, той имал 12 апостола направени от злато. Но останал един ден без пари и взел, че ги стопил и направил ги на пари. И после направил пак апостолите от мед. Попитали го: „Къде останаха апостолите?“ Понеже идвали да се покланят на тях. Той казал: „Пратих ги да проповядват“. – Вие сега имате известни възгледи, които от хиляди години не са се изменили. И сега са такива. А пък имате известни възгледи, които са променчиви. Има неща, които са променчиви. Те са променчиви величини във вас. На тях не може да разчитаме. Ще разчитаме само на онова, което не се мени. Любовта каквато е била едно време между мъжа и жената не се изменила в нищо. В нищо не се изменила от хиляди години Любовта между мъжа и жената. Аз бих желал някой да каже в какво се изменила Любовта? – В нищо. И отношението, което имало между бащата и майката и децата не се изменило. И отношението на птиците и у млекопитаещите пак не се изменило. И в човека има нещо, което не се изменило. Но има нещо, което се изменило. Формата се изменила. Много неща са се изменили. Та при сегашните условия вие се намирате в известни мъчнотии. Вие казвате: „Обичам една книга, ако я отварям често, чета от нея и се ползувам от нея. И казвам: Тази книга ми е обична. А пък има една книга, която едвам отварям на десет години веднъж. Тази книга е необична“. Ние обичаме едно плодно дърво. Защо го обичаме? Родило е плодове. Докато е този плод, ние ще обикаляме около дървото. Всеки, който мине, дигне си очите, гледа го и казва: „Колко е хубаво“. Щом се оберат плодовете и изпадат листата в умерените пояси, вече не поглеждаме дървото. И идната година като дойдат плодовете, пак можем да го обикаляме. Та казвам: Кое е онова, с което можем да привлечем хората, за което хората могат да ни обичат? Вие искате да привлечете хората без плод, с една обикновена мисъл? Необикновени мисли трябва да имате, или постоянни мисли. Пак ще ви наведа едно правило: Ако искате да завържете приятелство, постоянно приятелство, непременно трябва да имате една основна черта на вашия приятел, която никога да не се мени във вашия ум. Да знаете, че каквото и да стане, тази черта не може да се измени в него. И когато Христос постави своите ученици на изпит, Той каза: „Всички тази вечер ще се съблазните в мене“. Петър, който минаваше за най-вярващ и най-решителен казва: „Ако и всички да се откажат, аз обаче няма да се откажа“. Христос знаеше слабата страна на Петра. Апостол Петър не мислеше здраво. Христос му каза: „Аз се молих и заради тебе, да не оскудее твоята вяра.“ За какво се молил? Апостол Петър беше съвестен човек, държеше се много консервативно, за старото, но съзнание

имаше в него. Беше малко страхлив. Като го хванаха, питаха го: „Да не си и ти от Неговите ученици. Ти приличаш на галилеянин“. Той каза: „Не, този човек не го познавам“. Той забрави в страха си, че се обеща. Но Христос като го погледна, искаше да каже: „Петре, какво ти казах на тебе.“ Дойде му на ума на Петра това, което каза Христос: „Преди да пропее петелът три пъти ще се отречеш от Мене“. Дойдоха му наум и другите думи на Христа: „Аз се молих заради тебе, да не оскудее твоята вяра“. Тази молитва не е нищо друго освен, че Христос знаеше, че има нещо добро в неговата душа. И Писанието казва: „И като го погледна Исус, Петър излезе навън и плака горко. Разкая се“. И оттам насетне Петър си каза: „Аз не трябва да бъда вече страхлив. Ти, Петре, трябва да измениш своето естество. Не трябва да бъдеш така малодушен“. Ти ще кажеш, че апостол Петър имал много слаб характер. Като дойде едно малко изпитание, вие като апостол Петра започвате да се отричате. И ще кажете или че го познавате, или че не го познавате. Ако се отречеш от Бога, какво ще придобиеш. Някои идат при мене и ми казват: „Няма Господ в света“. Казвам му: Какво ми даваш ня мястото Му? Дойде някой и казва някому: „Твоята жена не струва“. Другият казва: „Дай ми по-добра вместо нея“. Че тази е лоша, но без нея още по-лошо. Ти живял ли си без жена? – Тази жена беше вътре в човека. Господ взе малко пръст и от тази пръст направи човека. Това е неговата плът. И в тази плът Той вдъхна дихание на живот и стана човек жива душа. От гъста материя е направено неговото тяло. И Божественият Дух е онова, което Бог вдъхна. Дръжте вие тези две неща. Вие не можете да се освободите от вашето тяло. Щом се освободите от вашето тяло, не може да живееш на земята, не може да имате тази опитност. Ти казваш: „Искам да отида в другия свят“. Но за да отидеш в другия свят, трябва да имаш по-фино тяло, а пък го нямаш. Като го нямаш какво трябва да направиш? Както на земята трябва да имаш едно тяло, така и в другия свят трябва да имаш тяло. Ако останеш и тук без къща, и там без жилище, тогава казвай, че не е хубаво това положение. Много теории има. Много души има на земята, които са излезли из телото се намират под едно първобитно състояние, из въздуха. Нито жилище имат, нито дом имат. И те бягат, като духне вятърът бягат. И като се развали времето, бягат да се скрият в някоя дупка. Те са постоянно между хората. Като ядат хората и те взимат участие, но уста нямат, стомах нямат, уши нямат. И насърчават хората, като че те ядат. И те са, които създават големите нещастия в този свят, които сега съществуват. Те на тях се дължат, на тези неорганизирани души. Дойде при тебе някой от тия души и ти тури бръмбар да плачеш, тури ти една мисъл на безверие, внуши ти едно чувство на омраза. Ти казваш: „Мразя го този човек“. – Не го мразиш, но друг те кара да го мразиш. Тръгнал е конят и тегли каруцата. Впрегнали го и му турили хомот. И кара конят каруцата, не от добра воля. А конят си казва: „Аз по добра воля тегля каруцата“. С това не искам да онеправдавам вашата вяра. Вие имате

по-голяма вяра, отколкото сте имали. Но често вие внасяте клинове във вашата вяра. В това, в което вярвате вие се разколебавате. Вие смесвате неизменните величини с изменчивите. Вие казвате: „Защо ми трябва да знам повече. Не ми трябва да знам повече“. Какво трябва на човека? Ти казваш: „Трябва да обичаме Бога“. Ти знаеш ли какво значи да обичаме Бога. Мойсей, който е бил адепт, който е живял в Египет, казва на евреите: „Трябва да обичаш Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа, и с всичката си сила.“ Какво значи с всичката си сила? – Цялото ти естество трябва да бъде запълнено, да няма място за никаква съблазън. И после, ако Бог ти отговори, и ако не ти отговори, трябва да знаеш следното: Бог ще ти отговори. Няма молитва, на която Бог да не отговори, само че на някои молитви Бог ще отговори днес, на някои утре, след една година, след сто години и след хиляда години. За някои молитви ще дойде ред след хиляди години. И тогаз ще се чудиш откъде е дошло това Божие благо. Бог всичко бележи и понеже хората не са мъдри като Него, то много неща оставя на заден план. Той на първо място дава на човека това, което трябва в момента. Кое ви трябва сега? Ти се раждаш. Какво ти трябва? Трябват ти два крака, две ръце, две очи, една уста, един нос, един стомах, бели дробове, мозък. И най-първото нещо трябва да мобелираш своята стая и след това трябва да знаеш как да се разправяш със своя стомах, със своите ръце, бели дробове, с краката си, с мозъка си. И някой път ние употребяваме (израза): „Краката са човешките добродетели“. Но каква връзка имат те с добродетелите? Понеже за да отидеш някъде да направиш нещо, трябва да отидеш със своите крака, едно движение трябва. Доброто в човека се проявява само в гъстата материя. Доброто се проявява в човека само при най-лоши условия. Когато те турят на големи изпитания и ти издържиш, тогава си добър. Когато дойде до справедливостта то да знаеш как да разпределиш богатствата, които имаш. Вие правите опити. Имате деца. Как ще разпределите вашите блага между децата? Ако бащата е умен, той ще знае как да разпредели благата. Та по този начин Бог ни разпределя благата, които ни дава. Бог ни изпитва на земята, наблюдава ни как прогресираме. Бог иска неговите деца да бъдат учени, на място да изпълняват неговата воля. Той като дойде казва: „Вие сте сега в низко положение, но за бъдеще за вас има нещо велико. Трябва да се учите“. Ти казваш: „Господи, не стига ли аз да те обичам?“ – Хубаво, ти постоянно може да четеш писмата на Бога. Той може да ти е пратил някои писма. Ти може да четеш думите на Христа, какво е говорил Христос. Даже Христос може да ти е говорил, но какво ще те ползува, ако не си приложил тези думи? Сега ще ви попитам: Вие имате опитност. Някои от вас в съня сте виждали Христа. Аз съм срещал мнозина, които ми казват, че насън са виждали Христа. Мене ми разправяше една сестра, която не беше много учена. Тя е от Сливен. Явява ѝ се Христос и ѝ казва: „Слушай, ти желаеш някои работи и те ще дойдат. Виж това място

/показва ѝ един гроб/ като минеш през този гроб, онова, което искаш ще го намериш". И Христос ѝ дал тогава напътствия с какво да се храни. Казва ѝ някои храни, които да употребява. Сега на вас няма да ви кажа същите храни. Като дойде при вас Христос, ще ви каже с каква храна трябва да се храните. Храната на едного не може да бъде храна за другиго. Една и съща храна не може да бъде за всички. Да кажем, че някой път вие сънувате някой сън, вие виждате Христа разпънат на някой кръст. Казваш: „Видях Христа разпънат на кръст". Какво означава това? – Това означава, че тебе ще разпънат. Както ти си видял това разумно същество, така ще те разпънат. Както ти си видял Христа разпънат, ще има някои неприятности в живота ти. Една жена видяла в съня си, че космите ѝ били остригани. Какво означава това? Казвам: Това означава, че уважението и почитанието, което имаш от децата си, от мъжа си, от приятелите си, ще го изгубиш. Това значи отрязването на косата. Мъжът да кажем сънувал, че в съня го събличат и остава по долни дрехи. Казвам му: Това означава, че туй положение, което завземаш, ще ти го вземат, ще ти го отнемат. Да ви приведа един пример. Един наш брат, когато беше в Цариброд сънувал един сън. Този брат сега е заминал. Той ми разправи съня си: Той сънувал, че е капитан, облечен с мундир и сабя. Разказава ми той: „Дойдоха и ме съблякоха, взеха ми дрехите и шапката, и сабята, и ме оставиха гол". Попита ме той: „Какво означава това?" Казах му: Ще те уволнят. И не се мина много и го уволниха. Значи този мундир ще го съблечеш. Този военен мундир не е от постоянните величини. Той е от преходните величини. И следователно, няма какво да се безпокоиш. Нашият земен живот е една преходна величина. Макар, че искаш да живееш на земята, но искаш не искаш, ще дойде един ден и ще трябва да напуснеш земята. Колкото и да те обичат другите, пак ще трябва да си заминеш един ден. Една сестра ми разправя. Тя си имала един мъж, когото обичала и мислила, че в другия свят като отиде нейният мъж е пак неин, тя ще го държи. Той човекът едвам се освободил от нея! Той като умре не е вече твой мъж. Нейният мъж умрял. Тя си казвала: „Какво ли прави моя мъж?" И сънувала тя една вечер: Нейният мъж отива и иска тя да му даде един юрган. Доста било хладно времето. И тя се готви да му даде един хубав юрган и го пита: „Как живеете?" Той казва: „И у нас, е както на земята." – Той дотам дошъл в своите разбирания. По едно време идва една стройна жена, хванала го под ръка и казала: „Този е моят мъж". – „Ти взе мъжа ми". А онази жена казала: „Ти нямаш право, той е мой сега". – Мъжът е само за този свят. За онзи свят не е. Оная го взема. Тя се събужда сутринта, мъжът ѝ отива при другата възлюблена. И тук на земята тия неща ни спъват. Вие искате да имате един мъж и каквато песен да му пеете, вие искате на тази песен той да играе. Оставете се. Жените трябва да се научите да почитате своите мъже, понеже мъжът е бащата на жената. Нищо повече. Баща е той на жената. И тя трябва да почита баща си. И ако тя

почита баща си, и нея ще почитат. Понеже Бог е направил мъжа, мъжът трябва да има вяра. Ако мъжът не вярва в Бога, и ако жената не вярва в мъжа, ще се случи това, което не очаквате. Бог е бащата на мъжа. Бог е бащата. Мъжът не е баща на жената. Мъжът е майката. Понеже от него тя се роди. А пък бащата е Бог. Аз турих криво горе. Бог е бащата на жената, а пък мъжът е майка. Тя го туря на едно място, дето не подобава. Тя го туря на мястото на Бога. Не поставяйте вашите майки на мястото на Бога. Бащата си е баща и майката е майка. И мъжът трябва да постави дъщеря си на мястото. Като дойде да я потупа малко и да ѝ каже: „Много си добра дъщеря. Трябва да се подчиняваш. Баща ти иска това. Той те е пратил при мене да те възпитавам. Ти трябва да ме слушаш“. Една жена казва: „Как ще слушам този мъж?“ – Той е майка ти, той е професор, ще го слушаш. Може професорът някой път да се покаже малко строг, няма нищо.

Така трябва да мислите заради идеите на бъдещето, заради оная велика ваша идея да се освободите от тия окръжаващи условия. Защото, ако не почнете така да мислите, ще има всякога нещо, което може да наруши мира ви. И това, което може да те освободи, това е Любовта. Като дойде до Любовта, то е Божественото, като дойде тя във вас, вие ще имате свободата. Като дойде Любовта да живее във вас, тя е Божествения елемент, тя е същественото. Аз бих желал вие да имате Любовта и всички да бъдете пророци. Ако всички бяхте пророци, то лесно щяхме да се разберем. А пък сега мъчнотията е, че едни са пророци, пък други не са. Някои имат Любов, пък други нямат. Всички трябва да имате Любов, такава Любов, която е достъпна за вас. Но вие искате една изключителна Любов, такава Любов, каквато е достояние само на Бога. Бог не ви налага това, което вие не искате. Изучавайте човека. Всичко онова, което човек иска, то е написано на него. Вие ходите да питате: „Какво мислиш за този, за онзи човек?“ – Онова, което Бог е написал в човека, то е вярно. Какво ще ходиш да питаш Ивана, Драгана честен човек ли е онзи. Документи има затова. И степента, до която човек е дошъл е написана. Прочети Божественото. Родило ти се едно дете, искаш да знаеш какво ще стане от него. Тури му ножче, перо, дрежка и пр. четири, пет, десет неща и виж при кое ще иде. Ако хване перото, писател ще стане; ако хване ножа, военен; ако хване ябълката, търговец ще стане. Вие може да опитате какви сте. Ти казваш: „Аз да имам сила“. – Ти си хванал сабята. Казваш: „Аз да зная да пиша. Перо ми трябва“. – Това показва вашите стремежи. Аз бих желал вие да имате и перото, и сабята, и ябълката, и дрехата. Всичко това е заради вас. Но ако мислите, че ако имате сабя, ще оправите света, няма да го оправите. И с перо като пишете, не се оправя светът. И с ябълката светът не се оправя. И с дрехите светът не се оправя. Светът ще се оправи, когато започнем да мислим право, когато почнем да чувстваме право, когато почнем да постъпваме право. Да имаме всеобемляща Любов. Казваш:

„Ние сме чада Божии". – Не сме още чада Божии. Ти казваш: „Нас ни направил Господ". – Не, тялото ни е направено от хората. Не са били големи майстори. Бог направи едно време Адама по Своя образ. Но като се народиха деца, единият син уби брата си. Не беше направен както трябва този син. Ти казваш: „С Любов не може в света". – Искаш да убиеш някого. В тебе има един башибозук. Ти искаш да си отмъстиш. Онова, което искаш трябва да бъде справедливо. Не може другите хора да ви обичат, ако вие не обичате. Та казвам: Ако искате да ви обичат, трябва да направите същото. И ако имате един приятел, той ще ви обича дотолкова, доколкото вие го обичате. И Бог знае, че един ден, ние ще го обичаме толкова, колкото той ни обича. Той чака тия деца. Като изпохарчим, тогаз както онзи син, който взел наследството, похарчил имането на баща си. И като дойдем подобно на него до рошковите, че и тях да не ни дават, тогава ще дойде ден да се върнем при баща си и да бъдем като едни от неговите слуги. Ние се хвалим, че хората ни почитат, че имате високо произхождение. Щом като изядат онова, което имате, ще ни напуснат и ние ще видим кои са нашите приятели. Ще намерим единственият наш приятел в живота – Бога. Като се върнем, ще каже: „Този Син загубен беше, намери се и се върна". Имайте тази вяра! Вяра в себе си, че Бог ви обича. Мен мнозина са ме питали: „Ами обича ли ни Господ?" Ако не ме обича Господ, аз няма да бъда жив. Че живея, Господ, че ме обича. – „Виж, казва, Той не ме обича." Как може другите да обича. Аз не виждам никакво различие в моя ум. Той казва, че не го обича. На онзи кон е турена хубава юзда, хубаво седло, подкован със златни подкови. Другият е с железни подкови, има едно обикновено седло, но и двата коня са натоварени, носят еднакъв товар. Единият носи хляб, другият носи злато. Питам: Какво е по-хубаво да носи (злато или хляб) на гърба си? – Хляб да носи е по-хубаво. Ние казваме: „Да бъде свободен от големия товар е най-добре". Големият товар, който носим в нашите умове, как ще се освободим при сегашните условия, как ще разрешим въпроса? Ти имаш един господар, с когото не можеш да живееш. Или ти си мъж, имаш една жена (с) която не може да живееш. Едно предметно учение. Ако един мъж може да изучи жена си и да види кои са причините, че той не може да живее с нея. Ако в моята обувка влезе едно камъче, аз не мога да ходя, коя е причината? Обущата ли са причината. В тази обувка влязло едно камъче, казва: „Ходи сега!" Трябва да събуя обувката, да извадя това камъче, да го хвърля и тогава ще ходя спокойно. Ако една жена не може да живее с мъжа си, не е виноват мъжът. Да събуе обувката. Не е виновата обувката. Камъчето е виновно. То става причина на моето незнание. Не допущайте тия камъчета вътре. Те ви измъчват. Въпросът може да го разрешите. Една жена е недоволна от мъжа си. Кажи: „Господи, да живея ли с този мъж, или да не живея? Ако не може да живея Господи, да се оставим. Защо ще ходим да даваме заявление, че се развеждаме." Цял един процес да се

доказва, че лъгал, че мъжът ходил при други жени. Или че една жена ходила с други мъже. Вината не е там. Чудни сте. Ако те турят във водата, престъпление може ли да вършиш? Или, ако пия вода, какво престъпление правя. Ако пия повече отколкото трябва, престъплението е там. Ако пия колкото трябва, няма никакво престъпление. Вие не туряйте идеята, че той ходи с другите жени. Ако ти искаш да държиш чиста мисълта, ти мисли, че ти си единствената жена, всичките други са сестри. Ти като туриш други жени, дяволът иде тогава. Че мъжът да мисли, че той е единствен мъж, другите мъже са нейни братя. Така трябва да мислите. Казва: „Той ходи с чужди жени“. То е царството на дявола. Ще кажеш: „Мъжът ми има само една жена, другите са негови сестри. Той тях да ги целува и да ги прегръща, то е Божия работа.“ – Нищо повече. – „Нека бъде при братята си. Тия братя са едно благословение. Тия сестри и те са едно благословение.“ Ходете при вашите братя, говорете с тях. Но отиде ли мъжът при втора, работата е опасна.

Аз засягам този въпрос, понеже Бог създал света и ние трябва да го обичаме. Бог изисква Любовта в нас да дойде. Оставете се всеки един от вас да разреши въпроса той както разбира чистосърдечно. Аз трябва да разреша в себе си. Ако някъде не мога да го разреша, ще гледам другите как го разрешават. Другите хора ще ми послужат със своята опитност. Ще намеря един човек, който разрешил по-добре от мене въпроса (ще) казвам: „Ще постъпя според тебе.“ Някой посадил една градина с плодни дървета. Той има хубав плод. Ще следвам неговия път. Някой е учил добре езика. Ще следвам неговия път. Някой изследва природата по един добър начин. И аз мога да я изследвам. Ще следвам неговия път. Та казвам: Хванете новите пътища, които имат успех. Има една статистика, доколко е верна, не зная: В Лондон имало близо 250 семейства щастливи от 8 милиона души. Те идеално живеят. Три хиляди семейства средна хубавост, а пък на другите Бог да им е на помощ. По аналогия на тая статистика може да се вярва, че и в България има 150 семейства щастливи на 6 милиона население. Но статистика няма. Образци имаме. Намерете едно от тия щастливите семейства и питайте, как живеят. Няма по-хубаво нещо от това да имаш в ума си един мъж, като идея, че каквото и да говорят против него, да кажеш: „Не, той е благ. Аз го познавам“. Сега бих ви навел други примери, но те ще ви отклонят. Новото верую е: В света всичките противоречия, които сега ги имаме, това са нечистотиите на миналите векове, които сега се изкарват навън. Сега Бог отвътре навън ги изкарва. Ние виждаме злото в света. Това е по закона на еволюцията. Ние виждаме, че тия неща навън ги изпъжда Бог. Бог изкарва греха от целия организъм на цялото човечество. И този грях става видим. А пък по-рано тия слабости са били потенциални, а сега се изкарват навън и стават явни. И сега Бог пречиства човешкия ум и човешкото сърце. Бог чисти. И на човешкия ум

дава светлина. Казвам: Използувайте тази светлина. И събирате се някои сестри и казвате: „Тази сестра не живее добре“. И за вас ще кажат така. Събирате се и други две, три сестри, образуват дружества. И понеже едните сестри привличат повече клиенти, а пък другите по-малко, то започва една ежба и казват: „На онзи бакалин не струва стоката“. Не че не струва, но интересите са други. Да се обединят тия бакалници. Иначе си конкурират.

Сега казвам: Вие искате да живеете в новото разбиране нали? Аз постоянно правя наблюдение. Дойде някой, вие се покажете по-любезен, той ви е благоприятен. Но дойде друг и вие го посрещнете другояче. На Бога не е угодно това. Не, еднаква температура трябва да има човек. Че се променява моята температура, зная че това е променчива величина, има чужди вещества. Повишението на температурата се дължи на известни величини. Някой път иде някой, гледам го, не е учен човек, но виждам колко заложби Бог е вложил в него. Виждам, че е добър. Казвам: Аз искам да видя целите на този човек. Какво отношение има към Бога. И Бог ме опитва тогаз как ще погледна, как ще го оценя. Бог го намира, че е на място. Аз не го критикувам. Мога да критикувам моите работи, но Божиите работи аз ги изучавам. Казвам: Своята работа като я направя, ако не е добра, Бог ще я поправи. Всички поправяйте своите картини, своите работи, а пък Божиите работи изучавайте в себе си. Изучавайте своя ум, изучавайте своето сърце, не се самокритикувайте. Не казвай: „Аз съм лош човек.“ Кажи си: „Аз съм много добър човек, който мога да поправя своите погрешки.“ Добрият и умният човек може да поправи своите погрешки. Една погрешка няма да костува много да се поправи. Погрешката ти казва, е носът ти е много гърбав. Значи войствен си. Или носът ти е закривен долу – песимист си. Или вглъбнат – има маймунско любопитство. Ако върхът на носа стърчи нагоре, това пак показва любопитство – навсякъде се вреш. Аз гледам двама души приказват и някой се приближава и слуша, дал си ухото. Всичката тайна седи в следното: единият казва на другия „Снощи ядох черен хайвер, той беше развален и ме боли корема.“ А онзи мисли, че някаква тайна казва. Тайната е: черният хайвер не бил така пресен и го боли коремът. Вземи малко очистително, казва му другият. А онзи, който се вслушва разбрал: „Аз искам да ям черен хайвер и да се очистя“. Криво тълкуване на работите. Този човек, в когото ти намираш недостатък, той един ден ще ти бъде приятел. Онова колело е с хиляди зъбци и като се върти това колело, то всеки един зъбец ще дойде на едно място, дето може да ти помогне. Вие тук сте се събрали с Любов. Какво ви държи? Трябва да имате Любов помежду си. Вие казвате: „Каквото каже Учителят ще го слушаме“. Хубаво, аз уважавам това. Този път проверете и Божественото приложете. В онова, което ви казвам, намерете кое е Божественото и го приложете. А онова, което не е Божествено, турете го настрани. Много

работи има човешки, Божественото всякога се опакова в човешко. Аз някой път казвам неща, които са опаковани. Това е неизбежен закон. Като намерите Божественото, посадете го в себе си. Силата на човека зависи от Божествените добродетели, които насажда в себе си. Силата на човека зависи от Божествената мисъл, която човек възприема в себе си. Възприемайте Божествените мисли и им давайте подобаваща цена. И всеки ден посаждайте по една Божествена добродетел в себе си. В живота има много места, дето трябва да се садят. Може да изучавате музиката. Аз бих желал да пеете хубаво. Трябва една пробна лекция за пението. Така както сега пеете е хубаво. Да бъдете и добри художници да можете да рисувате хубаво. И да бъдете добри шивачи. Един идеален шивач наричам този, че като ушие една дреха някому, то последният оттам насетне да се подобри. Да ушиеш дреха на един човек, без да кажеш една лоша дума. Земеделец да станете и като орете нито една лоша дума да не кажете. И като мажеш къща нито една обидна дума да не кажеш. И да ти е приятно. Да не казваш: „Аз ли се намерих да мажа, аз слуга ли съм, аз ли се намерих да мажа?“ И като се облечеш и като си туриш обущата и излезеш навън, благодари на Бога, че ти е дал очи и уши. И който човек и да срещнеш, ще се радваш. Защото има един нов път, по който човек може да разглежда света. Има много работи, които могат да ви се кажат, но те ще останат неразбрани. Нима Христос преди две хиляди години каза разбрани работи? Той ги каза в една прикрита форма. И туй Учение на Христа не е приложено и не може да се приложи. За да се приложи, трябва да имат хората разбиранията, каквито Христос ги имал. И отношенията, които Христос имаше към Бога, хората трябва да имат тия отношения.

Онзи ден обяснявах думата „езуити“. Езуити това е общество на Исуса. А пък християните, общество на Христа. Сега всички престъпления стават в обществото на Исуса. Ти не може да бъдеш християнин, докато не си бил в обществото на Исуса. Ти най-първо ще бъдеш езуитин и тогава ще станеш християнин. Значи, трябва да се освободиш от човешкото. За да си християнин, трябва да се освободиш от човешкото. Та езуитите са християни в първа степен. Още в човешкия живот, в материалния живот. А пък християни е висока степен. Христос, който пострада, трябваше да възкръсне и се възнесе. Ти още не си възкръснал, езуитин си. Та хората са още езуити. Вие сте в обществото на Исуса. И апостолите бяха в обществото на Исуса. И се разбягаха всичките. След като възкръсна Христос, те станаха християни. Той им даде благословение и им каза: „Призовавам на вас благословението на Отца Моего. Идете да проповядвате на всички в името на Отца по целия свят. Проповядвайте живота“. Та казвам: Някой може да каже, аз съм в обществото на Исуса. Не че е лошо това. Но в това общество понякой път се допущат и човешки работи. Ще се съберат две женени сестри и двама братя. Едната сестра

вярва в Бога. По едно време единият брат вижда, че другият брат хвърлил око на жена му. И почва да го човърка нещо. Един брат наскоро ми разправя, че неговата възлюблена сънувала, че се женила за един турчин. Видяла само феса му. Това се случило срещу свети Харалампий. Казва му да купи хляб, за да раздаде. Тя се женила за един турчин – духовния свят. Един светия е дошъл при нея. Това означава нови възгледи. Значи жената добила нещо. То е в духовния свят. Освен, че ти нищо не губиш, но твоята жена се подига в нова степен. Ако онзи брат е погледнал жена ти, та защо да не погледне? Той видял нещо добро в твоята жена. И мисли сега по кой начин да стане по-добър. Ти защо си недоволен? Ти ще погледнеш тази жена, понеже Бог я направил. Ще я погледнеш през очите на Господа. Мъжът трябва да гледа на другите жени през очите на жена си. И жената трябва да гледа на другите мъже през очите на мъжа си. А пък тези очи са очи на Бога. Така както Господ е направил света, така трябва да гледаме. Ако така не гледаме, ще имаме погрешни схващания. Ще имаме тези преходни величини, които нищо не допринасят. Та Любовта, истинската Любов зло не мисли. Достатъчно е да имате всички Любов към душата си и злото не може да дойде. Там, дето е Любовта, никакво зло не може да се яви. Там, дето отсъствува Любовта, може да се породят много недъзи. Та не се поддавайте на онези внушения. Мнозина казват, че едно време живели по-добре. Не, сега живеете много по-добре, отколкото едно време. Едно време лицемерствувахте, нямахте ясни понятия. А сега каквото познаете, го знаете по-ясно. Едно време имахте по-малка светлина и затова не виждахте вашите погрешки, а пък сега светлината е по-голяма и виждате по-ясно, и имате по-големи възможности в живота. Та сега сте десет пъти по-добре отколкото едно време. А пък след време, след десет, двайсет години ще бъдете по-добри, отколкото сте сега. Любовта сте я приложили. Любовта е нещо колективно. Тя не е нещо единично. Не може да има Любов между двама хора. Те могат да бъдат проводници на Любовта. Любовта е един всемирен закон на всички онези същества, които изпълват цялата Вселена. И във физическия и в духовния, и във всички светове тя пулсира еднакво. Тя навсякъде се проявява. Тя има общ характер. И всякога, когато у хората се прояви желание да ограничат Любовта, те създават в себе си зло. Не ограничавайте Божията Любов. Кажете: Това е Божия работа, щом дойде до Любовта. Защото този въпрос за Любовта не можете да го разрешите. Ако вие мислите да ви обичат хората трябва да знаете, че да ви обичат хората, това зависи от Бога. Бог е Любовта. И на всинца ви Бог дава точно това, до което сте достигнали. А пък ние като не разбираме, казваме, че някои се обичали повече, а други по-малко. А пък това не е така. Всеки един от вас е обичан повече, отколкото трябва. Та не ограничавайте Любовта. И се самовладайте. Не можеш да живееш с една сестра; тури между себе си и нея още една сестра, две сестри, три сестри, четири сестри и като ги туриш между себе си и нея, тогаз ще се нагласят

силите, ще се хармонизират. Един мъж не може да живее с друг мъж. Тогаз да тури между себе си и него още един мъж, втори, трети и т.н. И много хора като са на едно място то ще се уравновесят Божиите сили.

Да не ви е страх от Любовта. Ако Бог не може да ви изправи, никой друг не може да ви изправи. Следователно, под думата Любов аз разбирам Бога, Който се проявил. Като говоря за Любовта, аз разбирам Бога, който се проявява. И всичките противоречия, които ние имаме тук на земята, Той ще ги изправи. Затова няма никакво съмнение. То е въпрос на време. Сега нямам никого предвид. Да не си мисли някой, че имам някого предвид. Никого нямам предвид. Аз познавам хората така, както себе си. Това, което става вън в света, става и в мене. Когато ще става една промяна в природата, тази промяна става и в мене. Когато ми става криво, зная, че ще има промени в природата. Когато ми стане приятно, пак зная, че става промяна в природата. Дали ще има сняг, дъжд, вятър и пр. това и вие може да познавате. И вие може да познавате света по същия начин. Това е новото Учение, новото верую. Само така ние ще дойдем да преодоляваме ония мъчнотии, които имаме. И ако не внимаваме, можем да се подхлъзнем и ще страдаме ненужно. И трябва да избягваме ненужните страдания. Трябват ни сега и малки радости. Да не бъде небето през цялата година облачно, но да имаме и светли дни и малко да се радваме.

Та и умовете ви, и сърцата ви, и душите ви да бъдат служители на Божествената Любов. И Бог, Който е започнал тази работа, Той ще я довърши.

И казва Христос: „Идете и проповядвайте на всички, и аз ще бъда с вас до скончанието на века“.

Добрата молитва.

6 ч. 40 м.

Гимнастически упражнения.

Снежна покривка. Студен вятър. Облачно небе.

XVI година.
13 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 24 февруари 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1937_02_26 Съсредоточаване на човешкия ум
лекция пред специалния клас

КОНЦЕНТРИРАНЕ НА ЧОВЕШКИЯ УМ

„Отче наш“

Пишете за другия път върху темата: „Най-добрият метод за развиване на човешкото сърце“.

Днес ще ви говоря върху концентрирането, съсредоточаването на човешкия ум. В съвременната култура на хората липсва съсредоточаване. С каквото и да се занимават хората в ума си, те нямат постоянни величини, на които да разчитат. Разсеян е човешкият ум. Например, всички науки, които съществуват, са само за развиване на човешкия ум и са все на физическото поле. Понякога път говорят за окултни науки, но те влизат в съвсем друга област. Вземете математиката, например; какво отношение има тя към физическия живот? Към физическия живот тя има отношение на изчисление. Какво е отношението на физиката, на химията? Един учител попитал свой ученик: „Я, Драганчо, ми кажи каква наука е геометрията?“ Оня казва: „Учителю, геометрията е наука за сполука“. И право е – без геометрия няма сполука

Вие влизате в окултната наука и понеже не я познавате, казвате, че се занимавате с нея, но в действителност вие от нея малко знаете. Защото, ако не разбираш математика, геометрия, физика, химия, физиология, зоология, ботаника, как ще разбираш окултната наука? Тя е съвсем отвлечена. Вие имате едно вътрешно понятие, едно чувство, което определя отношението ви към дадена наука. Всяка една наука си има едно чувство, на което почива, и ти чувстваш в себе си знаеш ли нещо, или не знаеш. Например, за да бъдеш метеоролог, трябва да имаш едно чувство, чрез което ще знаеш кога ще се развали времето, кога ще има вятър, дъжд, кога ще има сняг. Не само това, но ти можеш да имаш в себе си един сеизмограф и да знаеш кога ще стане земетресение. Също можеш да знаеш кога ще има промени на Слънцето – ще има ли петна или не. Ти чувстваш тия неща, но тия ваши вътрешни чувства не можете да ги разберете. Да кажем, някой път вие сте неразположен, а всъщност това е едно налягане върху кръвообращението отвън. Различно е налягането, когато времето е влажно или сухо. Когато времето пък е бурно, имате пак специфично налягане, което е неустойчиво. Следователно това песимистично настроение се дължи на времето. И когато някой е крайно неразположен, налице е едно съвпадение на неговото неразположение с външното налягане. Някой път се случва, че паднете. Като не разбирате закономерните отношения, които съществуват в известно налягане, него

ден вие не вземате в съображение, че няма да можете да ходите свободно. Например, ако се вдигнете във въздуха като птица с крила, какво трябва да правите? В това отношение птиците знаят повече от човека как да хвъркат. Или ако влезете в морето и искате да се гмурнете надълбоко, какво трябва да правите? В това отношение рибите знаят много повече от човека. Понякога вие подценявате птиците – те са много учени същества, специалисти. Също и рибите са специалисти в спусканията на тия дълбочини – имат знание като водолази да слизат на най-голяма дълбочина, понеже могат да живеят там. Човек е изгубил туй познание, което рибите имат, и ако слезе там, ще се задуши.

Сега, да се върнем на темата: вие не можете да изучавате окултните науки, ако нямате интуиция. Окултната наука без интуиция е непонятна. Човек, който няма интуиция, мъчно може да се справи с нея. А помагало на интуицията е вътрешното чувстване на нещата, усетът. Всички те са спомагателни средства за изучаване. Това, което ви казвам, е теория. Мислете върху него, а не го навивайте на пръста си.

Ако изучавах музика, за да имам яснота на тона, най-първо ще упражнявам първата фаланга на пръстите. Ако искам да дам съдържание на тона, ще упражнявам втората фаланга на пръстите и ако искам тонът да има изражение, ще упражнявам третата фаланга на пръстите. Музикант, който не разбира този закон, няма да знае да пее както трябва. Той ще пее, но тонът му няма да има никаква форма, няма да има съдържание и няма да има изражение. В тона ще има нещо празно.

Нещата, които Природата е създала, не са произволни, а си имат предназначение. Сега, ако човек с протегнати ръце и крака се завърти около пъпа, ще образува един кръг, а ако свие ръце и крака си и се завърти, ще образува една елипса с два центъра. Сега вие сте в едно елипсовидно състояние. И силовите линии, които излизат от двата ваши центъра – от центъра на вашата симпатична нервна система и от центъра на вашата мозъчна система, се пресичат по различен начин и разни отсечки образуват. Например, на млади години се чувстваш по един начин, а на стари години се чувстваш по друг начин; на млади години мислиш по един начин, а на стари години мислиш по друг начин. Всеки мисли различно, но за да мислиш, най-първо трябва да имаш една постоянна величина, т. е. трябва да схващаш нещата право, трябва да ги проучваш.

Например, какво понятие бихте имали за Любовта, ако не я чувствате, а само с ума си я схващате? Какво понятие ще имате за Истината или какво понятие ще имате за Мъдростта, ако само вашият ум работи? Мъдростта

има постоянна величина, т. е. има нещо, с което трябва да ви е ясно какво нещо е тя. Щом говорим за Мъдростта, ние подразбираме Светлината, от която нещата стават ясни. Щом говорим за Любовта, ние разбираме Живота, разбираме движението, което чувстваме. В Живота чувстваме приятни и неприятни неща. Някой пита какво нещо е Истината. Ти трябва да живееш в Истината, понеже, живеейки в нея, ще бъдеш свободен. Извън Истината няма да бъдеш свободен. Ако не живееш в Истината, нямаш Свобода – Истината носи Свобода. Ако умът ти живее в Истината, той ще бъде свободен; ако сърцето ти живее в Истината, то ще бъде свободно и ако волята ти живее в Истината, тя ще бъде свободна. Който живее в Истината, той ще бъде свободен. Свободен ли си, няма да кажеш, че това е възможно, а онова е невъзможно. Всичко е възможно, но всяко нещо има свое време.

Понякога вие искате да постигнете всичко. Добре, може ли един певец да изпее наведнаж ария, която е дълга няколко минути? Някой път искаме да разбираме всичко. Това е невъзможно, защото Животът е музика и изисква да пееш дълго време. Някои мислят, че може да се отделят от Живота и казват: „Аз искам да чувствам всички работи". Младият не може да има живота на стария. Даже старите, които в миналото са живели живота на младите, и те са изгубили нещо и сега знаят нещата половина. Сегашните стари, когато бяха млади, знаеха едно нещо, а младостта на сегашните млади е друга, не е като на старите. Следователно, вие, младите, когато остареете, няма да бъдете такива стари като сегашните, други стари ще бъдете. Младите, които ще дойдат подир вас, и те ще се различават. Има едно постоянно различие. А ние мислим, че ще бъдем като сегашните стари. Няма да бъдете като тях. Съберете старите дори от една възраст и ще видите, че опитностите им са различни. Кажете ми вие, когато остареете, какви ще бъдете, какво ще мислите, какво ще чувствате и каква ще бъде вашата свобода? Старият човек е онзи, който може сам да си запали свещта, който може сам да си донесе вода, който може сам да се храни. Стар човек е онзи, който никога не пъшка, който върви по права линия. Казвате: „Ще остареем". Хубаво, но когато остареете, сами ще си палите свещта, сами ще имате светлина и ще бъдете свободни. Старостта подразбира Свобода в Живота. А сега в проявяването на стария човек хората разбират, че той има нужда младите да го гледат. Ами че младите пък имат нужда старите да ги гледат. Кой кого гледа – младите ли гледат старите или старите гледат младите? При сегашните условия на живота старите гледат младите. Но сега заблуждението на старите е там, че те казват: „Когато остареем, младите ще трябва да ни гледат". Какво трябва да направят младите в замяна на туй, че старите са ги гледали, когато са били деца? Например, имаш един приятел, който те целува. Какво трябва да направиш, и ти ли трябва да го целунеш? Две целувки не правят една

добродетел. Една целувка е на място, но щом и двамата се целуват, не е на място. Единият трябва да целува, другият трябва да пасува – нищо повече. Щом и двамата се целуват, те не разбират целувката. Сега, малко противоречие се яви във вас, нали? Ако вие отидете при една круша и я обикнете, питам ще дойде ли и тя с вас да ядете заедно? Вие ще вземете от плода ѝ и ще ядете, а тя ще гледа, ще ви обича, но никога няма да направи това, което вие правите, т. е. няма да обядва с вас. Тя не обядва с вас, но ви дава храна, услужва ви.

Сега, какво заключение може да направите? Вие считате, че ваши приятели са ония, които ядат и пият с вас, които в даден случай мислят като вас. Питам: от тия приятели, които мислят като вас, колко са останали? Колко приятели имате, които ядат и пият с вас и на които можете да разчитате? Тогава какво трябва да правим? Сега, да вземем целувката на човека. Какво разбирате под думата „целувка“? Когато целуваш, можеш ли да говориш? Целувката е един начин да мълчиш. Когато целуваш, ти ще мълчиш, пък другият ще ти предава един урок. Майката ли първо целува детето или детето майката? В Природата как е, как мислите? Целувката е едно средство, едно качество на съзнанието: разбирането на един предмет е целувка. Следователно, тя е онова, което разбираш и обичаш, т. е. целувката е един духовен опит. Онова, което опитваш, трябва да ти е близко. Не можеш да опиташ неща, които са далечни. Можеш да опиташ само близките неща, в които съзнанието е пробудено. Когато съзнанието на другото същество е пробудено, вие можете да имате контакт и тогава вече се образува запознанство и приятелство.

Сега, трябва да се освободите от заблуждението да мислите, че много и всичко знаете. Вярно е, не отричам, че в дадения случай ти носиш шише с едно кило вода и казваш: „Аз имам всичката вода, която ми е потребна за днес“. Заблуждението е в това, че тази вода ще ти стигне за един ден, а за следния ден ти пак трябва да идеш да пълниш шишето. Много пъти трябва да изпразваш това шише, а това, което се празни и се пълни, не показва, че има всичкото знание. Ти имаш достатъчно знания и мислиш ли, че когато целунеш един твой приятел, ще знаеш всичко? Не, не можеш, ти си направил само една връзка. Целувката е връзка, която се прави в Духовния свят. И ако тази връзка е направена правилно, тогава резултатите ще бъдат правилни; ако връзката е направена неправилно, последствията могат да бъдат лоши.

Сега, в какво седят лошите условия? Например, ти влагаш парите си в някоя банка и мислиш, че си се осигурил, но тази банка фалира и парите ти отиват. Не правете влог не на място. В Природата всяко нещо, което

правите, трябва да бъде разумно. Всички неща трябва да бъдат разумни, за да бъдат те величини, на които всякога можете да разчитате. Всяка една постъпка трябва да бъде обоснована. Ако една постъпка не е основана на този закон, трябва да се изправи.

Сега, понякога има известни начини за наблюдение, въпреки че Природата е скрила неговите обекти. Това се доказва, ако вземете локализациите на всички центрове в главния мозък. Представете си, че направим отвор на главата там, където е религиозното чувство; после направим отвор там, където е центърът на причинността; после направим два отвора отпред на челото, където е центърът на разсъждението; после направим два отвора отстрани на главата, където е центърът на инициативността; направим два отвора над ушите, където е центърът на гнева или пробием два отвора на малкия мозък. Какво ще забележите? – Щом човек стане религиозен, мозъкът ще се надигне четири-пет пръста нагоре там, където е центърът на религиозното чувство; щом човек престане да е религиозен, мозъкът ще слезе пак надолу. Щом човек започне да мисли и разсъждава, мозъкът ще се надигне отпред на челото като два рога. Щом се влюби човек, веднага отзад ще му се появят две издатини. И вие ще разберете, че една млада мома се е влюбила, щом има отзад два рога. У онзи, който дава милостиня на хората, ще изскочат два рога на мястото, където е центърът на милосърдието. И когато видите такъв човек, вие ще кажете: „Защо са тия рога?“ Питат някого: „Тебе рога израснаха ли ти?“ Трябва да растат рогове, ако не растат, не можеш да станеш човек. Трябва да имаш не един, но стотина рогове трябва да имаш. Обаче, над тях Природата е турила един капак, така че рогът не може да излезе навън. Това е, за да не се възгордее човек, за да може да мисли по-правилно. Инак, човешкият мозък щеше да бъде изложен на големи сътресения. Сега роговете са скрити. Те са големи рогове и малки рогчета. В мозъка има такива малки рогчета. Някой път роговете стават така големи (някои хора имат такава опитност) и толкова твърди, че пораждат такова напрежение, от което черепът на човек се разпуква. Тия рогове притискат черепа и го раздвояват.

Та сега, имате цял един свят за изследване, а вие седите и мислите какво да правите. Имате една мисъл да свършите училище, да вземете диплома за гимназия или университет, след туй да ви назначат някъде за чиновник или военен да станете. Хубави работи са те, но след това започвате един еднообразен живот. Питам: след като сте били двадесет години инженер и сте измервали земята, какво сте придобили? Вземете една специалност, каквато рибите са придобили, или една специалност, каквато птиците са придобили! Например, конят е специалист в бягането, бяга повече от мен и аз не мога да се надбягвам с него. В това отношение той знае повече за

бягането, отколкото мен. Някоя птица пък знае повече и от коня, защото тя хвърка.

И така, вие сега ще изучавате окултната наука. Тя е наука, която говори за правилния живот. Например, вие сте изучавали физиката на сърцето, вие сте изучавали физиката на ума. Трябва да разбирате качествата и свойствата на вашия ум, трябва да разбирате качествата и свойствата на вашето сърце. Например, какво е първото свойство на вашето сърце? Ако вземете физическото устройство на сърцето, нали то има две подразделения, които се делят по на още две части. В едната половина имате артериална кръв, в другата – венозна кръв. Значи, в сърцето имате лошо чувство и това е венозна кръв. Добрите чувства са артериалната кръв в сърцето. Някой казва: „Защо съм неразположен?“ – Венозна кръв имаш. Трябва венозната ви кръв да мине през белите дробове, трябва тия чувства да минат и да се преобразят. При това, вие всеки ден трябва да се храните и в чувствено отношение. С каква храна храните сърцето си, какво меню му давате? – Меню на милосърдие, меню на вяра, меню на надежда, на приятелство. Може да му дадете Любов към Бога – това е най-богатото меню. А какво меню ще дадете на вашия ум? – Музиката е храна за ума. Ако нямаш музика, не можеш да храниш ума си. Наблюденията, които правите в обективния свят, са обикновена храна за човешкия ум. Следователно, когато в училище мислим, ние фактически храним своя ум. От храната, която ще дадем на ума си, зависи неговият успех.

Сега, това влиза в стълкновение с вашите сегашни разбирания. При сегашното самовъзпитание ние казваме, че човек трябва да живее добре. Ти не можеш да живееш добре, ако не знаеш да храниш ума си. Да мислиш значи да се храниш. Ти не можеш да бъдеш добър, ако не знаеш да храниш сърцето си. Да чувстваш добре – това е хранене. Чувстването е хранене. Ти не може да бъдеш добър, ако не постъпваш добре. Добрите постъпки са храна на човешката воля. Твоята воля не може да укрепне, ако не я храниш. Всяка една добра постъпка е укрепване на човешката воля. За да укрепне волята ти, трябва да я храниш. Волята ти е като един лост за теб. Ако нямаш възпитана воля, не можеш нищо да постигнеш в Живота; ако нямаш възпитано сърце, нищо не може да постигнеш; и ако нямаш възпитан ум, нищо не може да постигнеш. Тези неща са потребни на човека. Един възпитан ум, едно възпитано сърце, една възпитана воля – това е завършен процес на едно възпитание, което трябва да почива на един закон.

Сега, ще обясня нещо друго. Ти казваш, че обичаш еди кого си. Какво означава това? Онзи, когото обичаш, е свързан и ти дава храна или за ума, или за сърцето, или за волята. Той е като едно дърво и ти трябва да ядеш

от неговите плодове. Така ще укрепне или ума ти, или сърцето ти, или волята ти. Ти казваш: „Аз го обичам“. Кой печели – който обича или когото обичат? Онзи, когото обичат, винаги губи, а онзи, който обича, винаги печели. Вие искате да ви обичат, нали така? Но всякога, когато ви обичат, вие ще губите. Всинца търсите да ви обичат, но трябва да имате положението на дървото – то е толкова търпеливо, даже има по-голямо хладнокръвие, отколкото Сократ. Сега вие се усмихнете и казвате: „Отлично е това дърво“. Ти го считаш за неразумно, но как може да ядеш плодове от неразумното, пък да ставаш разумен? Питам може ли глупавото дърво да те направи разумен? Не може. Не мислете, че онова, което мълчи, е глупаво. Ако вземете една съвременна грамофонна плоча и я турите да се върти, тя говоря. Когато тази проста плоча се върти, от нея излиза нещо разумно. Плочата е толкова скромна, че казва: „Не търси разумността в мен, тя е написана от еди кой си автор“. По същия начин всеки човек в света трябва да бъде разумна плоча, от която трябва да намерим реалността. Ако действително бяхте реалност, щяхте да бъдете една постоянна величина, но щом се изменяте, реалността седи другаде. Реалността седи във възпитаното ваше сърце, във възпитания ваш ум и във възпитаната ваша воля. Там седи реалността – извън онова, което виждате и знаете, и извън онова, което чувствате. Туй, което чувствате в дадения случай, показва една реалност, но последната е във възпитаното сърце, т. е. онова, което сърцето може да задържи, то е реалното. Онова, което минава през сърцето и не може да се задържи, то е преходна реалност.

Сега, вие говорите за концентриране. Концентрирането ще го придобиете във възпитанието на вашите клетки. Трябва възпитание на клетките. Когато се безпокоите за нещо, не вие се безпокоите, безпокоят се клетките ви. Например, безпокои се вашият стомах, понеже сте му дали храна, която не му съответства – безпокоят се клетките на вашия стомах, безпокоите се и вие. Или дишате нечист въздух – безпокоят се клетките на белите дробове, безпокоите се и вие. Или сте внесли в ума си една нехармонична мисъл – безпокоят се клетките на мозъка ви, безпокоите се и вие. Най-първо трябва да дадете хубава храна на клетките си и да учите техния език, така че всички да ви разбират и вие да им говорите. И щом започнат да протестират, веднага да ги запитате къде е погрешката. Те ще ви кажат и вие ще я поправите.

Да допуснем, че имате някакво неприязнено чувство. Представете си, че ваш приятел е счупил една ваша чаша, която ви е останала от баба ви и дядо ви. Какво трябва да правите? Защо тази чаша е ценна заради вас? Ако чашата на вашите баба и дядо е ценна, не е ли по-ценен вашият мозък, не е ли по-ценен вашият бял дроб, не е ли по-ценен вашият стомах? Ти отдаваш важност на една чаша. Питам тогава откъде падна чашата? – От

вашата ръка. Тогава ще кажете на парчетата: „Съберете се на едно място и не се делете! Аз не обичам делението, всички ще се съберете на едно място!“ И тогава чашата ще бъде цяла. Ако чашата, която дядо ми е оставил, падне, тя трябва да отскочи, без да се счупи. Щом се чупи, тя ще ти причини беля. Задръж само тия чаши на дядо си, които не се чупят. Следователно, всяка една идея във вас, която се чупи, не ни трябва. Нас ни трябват идея, която се огъва и не се чупи, чувство, което не се чупи, и воля, която не се чупи. Нещата, които се чупят, ги турете настрани, те не ни трябват, те са временни. Постоянните неща ви трябват сега.

И така, използвайте опитностите, които имате. Аз, например, мога да примиря когото и да е от вас. Как ще го примиря? Да кажем, че двама души, които са сиромаси, се мразят, не могат да се примирят. Идва единият – давам му сто лева, идва другият – и на него давам сто лева. Идват двамата пак – пак им давам по сто лева. Така започвам да давам и на двамата, виждам действието на закона и казвам: „Ако ме слушате, аз всякога ще ви гарантирам, но ако не ме слушате, и пет пари не ви давам!“ Е, нали ще се обичат тия двамата, когато им дам десет, петнадесет, двадесет хиляди лева? Направя ли им къща, създам ли им всички удобства, причините за омразата им ще се премахнат и тия хора ще се примирят.

Когато двама души не се обичат, има причини за това. От какво произтича сегашната омраза в света? Например, ако някой заеме мястото на друг, оня ще го намрази. Или ако един учен е заел мястото на друг учен, оня ще го намрази. Омразата е все за лични работи. Ти мислиш, че онова, което си желал, не си го постигнал, но се лъжеш. Онова, което ще постигнеш ти, никой не може да ти го отнеме. Светлината, която Бог ти дава, никой не може да ти отнеме; храната, която Бог ти дава, никой не може да ти отнеме; мислите, които са ти дадени, никой не може да ти отнеме. Ако мислите, че някой е взел вашата мисъл, лъжете се – ватата мисъл остава за вас, ако разбирате закона. Ако вземат мисълта ви, тя е счупената чаша на дядо ви – нека си я носят където искат.

Та питам сега какво е вашето верую. Вие казвате, че вярвате в Бога, а имаш неразположение на духа. Ако обичаш Господа, веднага туй неразположение ще изчезне, когато мислиш за Него. Щом мислиш за Него и това състояние не се променя, твоята вяра е слаба. Сега, да кажем, че искаш да опиташ дали си добър певец. Щом си неразположен, хвани първата фаланга на показалеца си и я подръж, после хвани втората фаланга и я подръж, после хвани и третата фаланга. Ако състоянието ти се измени, ти си добър певец. Ами че музиката е изкуство, дадено, за да можем да се справим със силите на нашия ум, на нашето сърце, на нашата воля. То е спасително средство, което ни е дадено. При грехопадението

човекът е изгубил своята музикалност и само няколко хиляди години преди Христа туй чувство се е пробудило в една музикална област. Трябва да турите музиката като метод на самовъзпитание – метод във вашето самосъзнание. Да кажем, че сега искате да пеете, но се срамувате. Какво има да се срамуваш, като пееш вкъщи?

Какво трябва да носи тонът на вашата вяра? С кой тон трябва да започнете, как мислите? Кажете ми вашето мнение. Нищо, че може да направите погрешка. Кой цвят сега туряте на вярата? Нали ясно синия цвят? Понеже небето има син цвят, когато повдигаме очи нагоре, този цвят въздейства за усилване на вярата. Тогава с какъв тон трябва да започнете, за да се образува вярата ви?

Сега, аз бих желал някой да се поразсърди. Когато човек се сърди, какви гримаси прави? Или когато искате да изкажете пренебрежение, да покажете някому, че нищо не знае, какво ще направите? Кажете, вие сте специалисти по това, аз го приемам за наука. Например, някой казва: „Аз не искам да зная нищо за него!“ Той говори едно, но разбира друго – не иска да знае нищо за него, пък постоянно го държи в ума си и дето седне, все за него говори. Това не го разбирам: казва, че не иска да знае нищо за него, пък все за него говори. Казвам му: „Понеже ти не искаш да знаеш нищо за него, пък аз се интересувам, искам да зная за него“. И той започва да ми разправя все отрицателни страни, а аз превръщам тия величини. Той навсякъде е турил отрицателния знак „минус“ и аз му казвам: „Много добре, изваждай, изваждай!“ И когато той извади всичко, аз вземам и събирам, събирам. Той изважда, изважда, остава с празна торба, а аз напълвам торбата, туря я през рамо и тръгна. Кой печели – който изважда или който събира? – Който събира. У вас има един човек, който изважда, и друг, който събира. Този, който изважда, казва, че не се интересува, че не си струва да се живее. Той говори и започва да нарежда, че условия няма, че не е даровит, че не е талантлив, че нямал пари, тялото му било хилаво, нямал какво да яде... Той все изважда нещата. А ти ги вземи, събери ги, тури ги в торбата и му плати нещо. Какво трябва да му платиш? Все ще му дадеш нещо.

Един адепт срещнал един обезсърчен ученик. Ученикът казал: „Дотегна ми, не искам да живея!“ Адептът го завежда в стаята си, където имал една голяма боа, пуска я и тя започва да гони ученика. Онзи хукнал да бяга и след като се наместил умът му, казал: „Слава Богу, че се избавих, струва си да се живее!“ Нещастията в света, това са нещастията на този ученик. Вие сте се обезсърчили, но тогава ще дойде някоя змия. Змията учи човека на ум и разум. И когато се уплашиш, ще искаш да живееш. Ти си турил в живота си едно препятствие, което не съществува. Понеже не мислиш,

понеже не чувстваш правилно и не си концентриран, ти си турил неща, които не съществуват. Например, мислиш какво ще бъде с теб след двадесет години. След двадесет години ще бъдеш точно това, което си сега. –„Ама след двадесет години ще бъда ли ученик?“ – Ще бъдеш точно това, което си сега. Ти предполагаш неща, които не знаеш. За да познаеш какво ще бъдеш след двадесет години, трябва да имаш интуиция. Без интуиция ти нищо няма да знаеш и ще предполагаш това, което не е, което никога няма да стане. Например, ще предполагаш, че нищо няма да добиеш, а след двадесет години ти ще постигнеш тия неща.

Сега, да се спрем на основното. По какво се отличават младите от старите? Кажете си вие мнението. Сега вие се стеснявате, че другите знаят повече. Знаят толкоз, колкото и всеки от вас, само че те се представят, че знаят, пък някои от вас се представят, че не знаят. Другите са изпитна комисия, но и те знаят толкова, колкото и вие.

Сега, вие всички сте смели, нали? Но ако целият салон започне да се руши, всички ще излезете от него. Значи, във всички има една предпазливост.

Сега ще ви кажа по какво се отличава младият човек от стария: младият слиза, старият плува; младият е по-смел и иска да се качва; и старият има желание да се качи нагоре, но иска с аероплан – старият никога не разчита на краката си. Виждам един стар човек да казва: „Аз ходих на Мусала. Казвам, че съм ходил на Мусала, пък не съм. Когато мисля идеално с ума си, аз вярвам, че съм ходил и разправям на хората, че съм ходил – гледал съм Мусала на картина, мислил съм, че съм ходил, но краката ми не държат“. Старите много обичат да се качват с ума си, а пък младите се качват и с краката си, т. е. старите ходят с ума си, а младите – с краката си. Старите обичат да плават, защото да се плува по водата е по-лесно. Младият се качва с краката си и слиза с краката си. Старият обича аероплан или някой кон, или въобще нещо да го носи – той обича удобството. Когато обичате удобства в живота си, това са качества на стария човек. Той казва: „Важното е концентрацията“. Не че положението на стария е лошо, но едновременно трябва да знаем кога сме млади и кога сме стари. Щом слизаш и се качваш с краката си, ти си млад – благодари на Бога. Щом си стар, искаш да ходиш с аероплан. Старият разбира какво нещо е водата. Аз съм виждал стари хора, които пращат някое дете да им донесе вода от най-хубавата чешма. Старият човек разбира качествата на водата.

И така, трябва ви концентриране. Даже когато една мисъл ви безпокои, трябва да можете веднага да се концентрирате и да работите.

“ ,^Как бихте изпели думата „младост“? На младостта най-първо ще турите „ което показва качване. След това има слизане и после – пак качване. Ще се качиш горе и ще натовариш коня си – буквата „м“. Когато пеете „младост“, най-първо трябва да има качване, после – слизане и пак качване. (Учителя пее думата „младост“) Слизам долу в кладенеца (Учителя пее с постепенно понижаване на тоновете). Как ще изпеете: „Едно време аз бях първият ученик, що в класа стоях“? Я го композирайте. Понеже звукът „е“ е закон за размножение, трябва усилване. В думата „едно“ има единство и размножение. Тогава я изпейте думата „едно“. Как ще изпеете: „Едно и едно правят две“?

В концентрирането човек трябва да различава хармоничните чувства. Концентрацията трябва да отделя организираните мисли, които носят благородни качества, от неорганизираните, защото нас ни препятстват неорганизираните мисли, неорганизираните чувства и неорганизираните постъпки. Не само нашите, но и неорганизираните мисли на хиляди поколения преди нас ни препятстват. И когато излезем, виждаме се в чудо. Ние сме пратени да организираме нашите мисли и всеки от нас може да направи това. При самовъзпитанието трябва да се организират мислите. И в религията, и в морала трябва организиране на човешките мисли.

Сега, вас ви е срам да изпеете думата „младост“ (Учителя пее думата „младост“ като един мъж, а после го пее, както би го изпяла жена). Какво е младост и старост? Старият трябва да пее. Вие понякога мислите, че не можете да пеете. Трябва да правите упражнения – пейте вътрешно в себе си, мислете и пеенето само по себе си ще дойде. Неразположен ли си, пей! (Учителя пее: „Колко съм неразположен днеска, колко съм неразположен днеска, колко съм неразположен, колко съм неразположен, неразположен, неразположен, неразположен.“). Когато пееш така, неразположението ти ще мине. Когато пееш думата „неразположен“, тури запетая след частицата „не“ и ще стане „не, разположен“ (Учителя пее думата „неразположен“, изговаряйки поотделно „не“ и „разположен“).

Концентрирането на ума продължава живота – то е икономия в Природата. Концентрирането е способ да не хабим енергиите си безразборно и онова, което Природата ни е дала, всякога да го турим на време, да не харчим излишно. Например, имаш предмет, който не виждаш ясно – не се безпокой, мисли, че можеш да го разбереш. Може в дадения случай мозъкът да няма светлина, но щом дойде и най-малката светлина, нещата ще станат ясни. Човек трябва да работи – на всинца ви трябва концентриране. Не се спирайте, винаги обръщайте отрицателните величини в положителни. Във всяка отрицателна величина има нещо положително, от което да се ползвате. Сега пътят, по който човек се

възпитава, са страданията, от които трябва да се ползвате всички. Съмнението, подозрението, маловерието, страхът – всички те са такива отрицателни величина, в които ще турите една запетая. „Неверие" – турете запетая след „не" и ще стане „верие". „Обезсърчение" – турете запетая след „без" и ще стане „сърчен". В обезсърчението има нещо неразбрано, то е на физическия свят. Тогава развивайте в себе си вашата вяра, развивайте вашата надежда, развивайте любовта си към науката. Изслушвайте всичките учени хора – всички тия науки служат като метод за самовъзпитание. Ако човек изучава поетите или философите от древността, ще види, че са били все музикални хора. Ти не можеш да разбираш философия, ако не си музикален. Ако не си музикален, ти и поезия не можеш да разбираш, и химия не можеш да разбираш, и физика, и геометрия, и математика не можеш да разбираш. Във всички тия отвлечени науки има музика. Когато музиката дойде в геометрията, последната се преподава добре. Така, както се преподава сега, геометрията се преподава без музика.

В едно математическо отношение или в една геометрическа фигура всякога трябва да можете да турите живи сили. Например, на един триъгълник трябва да можете да турите бащата, майката и детето – това са живи сили, които функционират в него. Ако този триъгълник е равностранен, в него има правилни отношения; ако не е равностранен, има една малка дисхармония. Ако двете страни на триъгълника са равни, а третата е различна, това показва, че резултатите не са правилни. Казвам: нека вашият ум, вашето сърце и вашата воля да съставят във вас един равностранен триъгълник, където волята да служи на вашето сърце и на вашия ум, умът да служи на вашето сърце и на вашата воля, а сърцето да служи на вашия ум и на вашата воля. Това е закон: трябва служене – умът трябва да служи, после сърцето трябва да служи и най-после – и волята трябва да служи. Това е едно самовъзпитание – човек да мисли, да чувства и да постъпва. Ако прави така, той ще може да се концентрира. И когато дойде една болка, ти ще можеш така да се концентрираш, че да я отделиш от себе си. С други думи, ще можеш така дълбоко да се концентрираш, че да изолираш болката в съзнанието си. Например, усещаш една болка в краката, която някой път е непоносима. Ако нямаш концентриране, много работи ще те плашат. Когато отиват да сдават изпит, много ученици нямат самообладание, плашат се, треперят. Много трудно е, когато човек сдава изпит. Онези даровити певци, които дават концерт, имат концентриране и макар да не могат да премахнат страха, все пак в себе си те имат едно верую. Казват, че всичко за добро ще бъде и тъй става.

Вие понякога казвате: „Какво сме придобили от окултната наука?" Вие едва сте в преддверието на окултната наука и туй, което знаете от нея, е

предисловие. Трябва да разбирате какво нещо е всяка днешна наука и едва тогава ще бъдете готови да разберете онази област на окултната наука, с която се занимавате. Понеже в света има известни области, за които човек не е готов.

Сега, кое е най-важното, кое остана в ума ви? Коя е основната мисъл, на която може да се спрете? В Христа имаше концентриране. Шест хиляди войници се подиграваха, цяла нощ Го изтезаваха, но какво концентриране имаше Той! Седеше концентриран, като че нищо не се отнасяше за Него. На другия ден Му туриха кръста да го носи, а Той беше пак концентриран – дойде до едно място и каза: „Не искам да го нося!“ В ума на Христа мина друго нещо. Христос има концентриране.

И така, когато дойде до изпитанията в Живота, човек трябва да има концентрация. Ако няма концентрация, тогава ще дойде падението. Всякога падението иде там, където няма концентриране. Щом се уплаши един ученик в училище, той забравя всичко, скъсват го и когато излезе, не знае нищо. Така че концентрирането трябва да се добие, то не е нещо, с което човек може да се роди. Той се ражда само с възможност да се концентрира и трябва да работи всеки ден за това. Ти трябва да възпиташ клетките си и да кажеш: „Ще ме слушате! Ако ме слушате, и аз ще ви слушам“. Трябва всички да насърчиш – краката ще насърчиш, ръцете ще насърчиш, очите, ушите, мозъка, каквото имаш – всичко ще насърчиш. Няма да внасяш никакви отрицателни мисли в ума си. Те ще дойдат, но ти ще ги отстраниш – ще ги отделиш, както рибарят отделя ония риби, които не му трябват, и ги хвърля във водата.

Мислете за концентрирането на човешкия ум, за концентрирането на човешките чувства и за концентрирането на човешките постъпки.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит Животът.

13-та лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
26 февруари 1937 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

Книги:
Съсредоточаване на човешкия ум
Разумните същества (Младежки окултен клас. XVI година (1936–1937). София, 2002)
17 беседи от 25 септември 1936 г. до 26 март 1937 г.
Начало: 05:00

1937_02_28 Три необходими неща
утринно слово

ТРИ НЕОБХОДИМИ НЕЩА

Ще прочета 12-та глава от Евангелието на Йоана, от 25-ти стих нататък. Всеки живот се занимава с решаването на специфични задачи. Всеки човек има своя определена задача за решаване.

Някога разбиранията на светските и на религиозните хора стават толкова еднообразни, че те изгубват смисъла на живота. Всеки трябва да реши задачата си на своето време. Детето, например, трябва да расте, голям човек да стане. Колко трябва да израсте? – Колкото е потребно. Определено е колко трябва да израсте човек в умствено и в сърдечно отношение. Красотата на човек се заключава в неговото правилно растене и развитие, в растенето на неговия ум и неговото сърце. Красотата на човека не е в хубавите дрехи. Тия дрехи имат отношение към здравия човек. Хубавите дрехи се виждат на здравия човек. С каквито дрехи и украшения да облечете мъртвия човек, те ще изчезнат, няма да остане нищо на него. Значи същественото за човека не са дрехите, но растенето. Както детето расте на височина и широчина, така трябва да расте по ум и сърце. Някой казва, че вярва в Бога. Вярваш, но вярата ти е относителна. Вярата се познава в изпитанията. Ако се натъкнеш на големи изпитания и започнеш да се колебаеш и съмняваш в това, в което вярваш, вярата ти е слаба. Ти се разколебаваш и в правдата, и в любовта. Всичко, което става в света, е определено. Всичко, което става с човека, е определено. Никой не може да избегне от своята съдба. В това отношение и праведният, и грешният минават по свой определен път. Има разлика между живота на праведния и на грешния. През каквито изпитания и да мине праведният, всичко ще се превърне на добро. През каквито изпитания и да мине грешният, всичко ще се превърне на зло. – „Какво ще придобием, ако вярваме?“ – Всичко ще се превърне на добро. – „Ако не вярваме?“ – Всичко ще се превърне на зло.

Доброто и злото представляват крайния резултат на човешкия живот. Като знаете това, стремете се всичко, което преживявате, да се превърне на добро. Често вие се обезсърчавате, че хората не слушат и не вярват в това, което им говорите. На кого са вярвали и вярват? Дали хората ви вярват, или не, това не е мярка. Важно е вие да вярвате в това, което говорите. Жалко е, че вие сами не вярвате в себе си. Щом е така, как може да изисквате другите хора да ви вярват? Силата на вашата вяра се заключава в следното: всички да се разколебаят във вас, само вие да не се разколебаете. Когато слънцето залезе, всички хора могат да се разколебаят в него, но аз

трябва да вярвам, че на другия ден слънцето пак ще изгрее. Аз вярвам, че това, което Бог е създал, никога не се губи. Във всички неща се проявява една вътрешна разумност. Когато се явят облаци във вашия живот и небето ви се помрачи, вие се обезсърчавате. Небето пак ще се изясни. Има нещо красиво в промените. Докато умът на човека е тих и спокоен, неговото небе е ясно и звездите се виждат добре. Когато небето на човека се помрачи, звездите не се виждат. Тогава се явяват бури, ветрове и ние казваме, че умът му е помрачен. Не се страхувайте от бурите и ветровете. Те носят дъжд, влага и проветряване. Когато вали дъжд, хората се крият, да не се развалят дрехите им. Някога дрехите се развалят, но някога само се наквасват с вода. Не е лошо, че дрехите се мокрят. Една българска поговорка казва: „Докато рибарят не се намокри, не може да налови риба“. Рибата няма да излезе на брега да го чака. Ако ти не се намокриш, друг ще се намокри. Все трябва някой да се намокри. Тия, които са писали свещените книги, все са се намокряли. Вие четете наготово, както купувачите ядат наготово риба. Нека отиде някой от вас на морето, да види как се лови риба. Един ден бях край брега на морето и гледам няколко рибари теглят една голяма мрежа. Всички дърпаха, мъчеха се, докато най-после извлякоха мрежата на брега, пълна с кефали. Един от тях сложи халка на мрежата и я затвори. Обаче в това време няколко кефали излязоха от мрежата и скочиха отново във водата. И рибарите са хитри, но и рибите не падат по-долу от тях. Те си казват: „Не искаме да останем в тоя конус. Тук ще си изгубим свободата, а на нас е по-приятно да живеем на свобода във водата“. В мрежата останаха едва десетина риби.

Казвам: И лошите хора си служат с мрежи, както рибите. С тях те ловят праведните. Като хвърлят няколко пъти мрежата във водата, напълнят я с праведни хора, които щом дойдат до брега, започват отново да скачат в широкото море, на свобода. Следователно, като се натъкнеш на някакво изпитание, постъпи като рибата: щом дойдеш на края на брега, излез от мрежата и право във водата. Сега вие сте на края на века и кой каквото е научил, ще го изпитат. Всеки ще се яви на матура, да покаже какво е научил и разбрал. Матурата може да бъде за отделенията, за прогимназията, за гимназията или за завършване на университета. Важно е, че всеки ще държи изпит за завършен курс. Колкото по-горе се качваш, толкова по-трудна става матурата. Ако мислите, че лесно ще влезете в Царството Божие, вие сте на крив път. Някои влизат лесно в Царството Божие, защото са държали своята матура. Разбойникът, който беше разпънат на кръста заедно с Христа, се обърна към Него с думите: „Господи, помени и мене в Царството си“. Христос му каза: „Днес ти ще бъдеш с мене в рая“. Тоя човек държа изпита си заедно с Христа. Казва се, че двамата разбойници, от двете страни на Христа, били вързани за кръста, само Христос беше закован с гвоздеи. Оня, който беше отляво на Христа,

показа своя страх и безверие. Той каза на Христа: „Нали си силен, учен човек? Защо не слезеш от кръста, да спасиш и себе си, и нас?“ Христос нищо не отговори. Мълчанието Му означаваше: „Ти ще останеш на земята и след смъртта си“. Другият, който беше отдясно на Христа, казваше: „Ние сме грешници, заслужено носим съдбата си, но тоя човек е праведен. Той страда за нашите грехове“. След това той се обърна към Христа с думите: „Господи, помени и мене в Царството си“. Христос му отговори: „Днес ти издържа своята матура, затова ще се явим заедно пред лицето на Господа“. Лесно се цитира стиха: „Господи, помени ме в Царството Си“. Така може да каже само оня, който е бил на кръста и там е умрял.

В един от своите разкази Толстой предава разговора на един богат човек с проповедника. Богатият казал: „За да влезеш в Царството Божие, не е нужно много да даваш. Ето, разбойникът, който беше на кръста заедно с Христа, без да дава, влезе в Царството Божие“. Проповедникът му отговорил: „Тоя човек беше един умиращ разбойник, който умря заедно с Христа, а ти си жив разбойник – няма да влезеш в Царството на Христа“. Значи умиращите разбойници влизат в Царството Божие, а живите разбойници не могат да влязат. Разбойникът, който беше отдясно на Христа, имаше будно съзнание. При това не се знае историята на неговия живот, не се знае какво отношение е имал той към Христа, към онова, което ставаше с Него. Сега ние се интересуваме от великата истина, която стои пред нас. Тя е вечна и неизменна. Нашият живот е сцена, която постоянно се сменя. Един ден условията на тоя живот ще се изменят и ние ще го напуснем. Колко време продължава едно представление? – Няколко часа. След това то ще се измени с друга обстановка. Докато сме на представлението, ние трябва да бъдем внимателни, да го разберем добре. Не съжалявай, че представлението ще се свърши, но извади поука от това, което си видял и чул. От тебе се иска едно: да разбереш истината, която се представя на сцената. Днес се представя нова драма, на която трябва да знаем съдържанието. Защо е дошъл човек на земята? – За три неща: да намери майка си, баща си и брата си. Вие знаете това, но сте го забравили. Сега аз ви го напомням. – „Къде е сестрата?“ – Тя е във вас. Който търси, той е сестрата. Ще кажете, че сте мъже. – Никакви мъже не сте. – „Ние сме жени.“ – И жени не сте. Под „сестра“ аз разбирам дева, девица, символ на чистота. Значи човек е оная чистота, която търси истината. Само с чистотата човек може да намери своите майка, баща и брат. Щом ги намери, съзнанието му ще се пробуди и той ще се домогне до условията на своето развитие.

Мнозина се обезсърчават от живота и казват, че няма кого да обичат и кой да ги обича. – Чудно нещо, няма кого да обичаш! Първо ще обичаш майка си, която първа те пробужда към живот. После ще обичаш баща си и най-

после брата си. Това е великият закон, даден от Моисея. Тоя закон гласи: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и сила“. С всичкия си ум, това значи с баща си, който те е родил; с всичкото си сърце – с майка си, която те е пробудила; с всичката си душа и сила – с брат си и със сестра си. При това положение, каквото и да работиш, ще го вършиш с приятност. Дали тая служба е висока или ниска, пред тебе стои една свещена идея, един свещен образ – твоята майка. Знаеш вече, че има кого да обичаш и кой да те обича. Така всяка работа се върши добре, всеки живот е приятен. И като живееш ти е леко, и като умираш. При Любовта и животът, и смъртта имат смисъл. При безлюбието и животът, и смъртта нямат смисъл. За да се осмислят нещата, трябва да дойде Любовта – майката на живота. Това значи да чувстваш реално присъствието на майка си навсякъде. Живееш ли в Любовта, каквото и да става около тебе, окото ти да не трепва. Ще знаеш, че и при най-големи опасности да минеш, нищо няма да те засегне. Какво стана с тримата момци, които хвърлиха в огнената пещ? Те излязоха оттам живи и здрави, непокътнати. Те пееха и славеха Бога. Който ги хвърли в пещта, той пострада. Какво стана с Данаила, когото хвърлиха в рова на лъвовете? И той излезе здрав, незасегнат.

Сегашният век изисква от хората силна, непоколебима вяра. Който има такава вяра, в него любовта се проявява. Който има вяра, в него надеждата се проявява. Който има вяра, надежда и любов, в него животът се проявява. Вяра без любов не може да се прояви. Любовта е майка на вярата. Вярата е майка на надеждата, а надеждата – майка на живота. Животът е това, което обичаме и към което се стремим. Това са думи, които имат съдържание само при Любовта. С Любов и най-малкото семе, хвърлено на нивата, започва да расте и да се развива, да дава плод. Без Любов семето попада на камениста почва. То не може да израсте. От това семе никакъв плод не се очаква. Това значи да живееш със суха вяра. Човекът на вярата е подобен на добрия математик, който лесно решава и най-трудните задачи. – „Аз съм силен човек, имам вяра.“ – Вдигни тоя чувал. – „Не мога, тежък е.“ – Щом не можеш да вдигнеш един чувал от сто килограма, ти си слаб човек, със слаба вяра. Силният се познава по мъчнотиите и противоречията, на които се натъква. Той се справя лесно с тях. Така човек познава колко е силен. Един мой познат ми разправяше една своя опитност от времето на общоевропейската война. Той бил на Солунския фронт, заедно с един генерал. Докато се обучавали войниците, генералът бил смел и безстрашен. Той ги насърчавал с думите: „Напред, войници!“ По едно време англичаните взеха да ни обстрелват. Почна се ожесточено сражение. Положението беше много страшно. От страх цял се тресях. Генералът ме попита: „Как сте, господин полковник?“ – „Добре. – А вие?“ – „И аз съм добре.“ – „Всъщност, и аз, и генералът треперехме.

Външно си давахме кураж. След малко намерихме един окоп, в който се скрихме. Ако не бяхме се скрили, и двамата щяхме да паднем убити.“ Според мене те не трябваше да се крият. Щом се скриха, това показва, че вярата и надеждата им са слаби. Не е лошо криенето, но ако постоянно се криеш, животът ти ще бъде игра. Колкото и да се криеш, все ще те намерят. Какво ще правиш тогава? Ще решаваш нова задача. Ако не можеш да я решиш, ще се свиваш, както правят учениците. Като не знае урока си, той се свива, а учителят поглежда към него, вижда, че не си знае урока. Той извади тефтерчето си, погледне към един, към друг и извика точно тоя, който нищо не знае. Ученикът си казва: „Днес ли намери да ме изпита? Вчера си знаех урока, не ме вдигна, а днес ме вдига, да получа слаба бележка. Как не вдигна някой способен ученик?“ Способните и добри ученици са всякога готови за изпит.

Казвам: Всички хора трябва да бъдат готови за изпит. Какво прави ученикът, като не си знае урока? – Плаче. Не е лошо нещо плачът, но плачи от сърце. Една ученичка разказваше как се спасила с плач. Понеже не си знаела урока, тя намокрила очите си със слюнка, да покаже пред учителя, че не е добре. Като видял очите ѝ мокри, учителят казал: „Седни на мястото си. Ще те изпитвам друг път“. Днес много очи са намокрени със слюнка, но в духовния свят слюнката не помага. Тя помага само при смилане на храната. Очите се мокрят със сълзи, а храната – със слюнка. Не намокриш ли храната със слюнка, стомахът роптае. Щом я намокриш със слюнка, стомахът е доволен. Значи очите се мият със сълзи. И затова, ако плачеш, плачи, както трябва. Мнозина плачат, но не знаят как да плачат.

Един наш брат отишъл на гости при един свой приятел. Още с влизането си в дома той чува плач, крясък, детето плаче. Майката и бабата се мъчат да го успокоят, но нищо не помага. Господ казал: „Оставете детето на мене, аз ще се справя с него“. Седнал близо до детето и го загледал. То закрило лицето си с ръцете и продължило да плаче. И той сложил ръцете си на очите и започнал да подражава на детето. То плаче и той плаче; то вика и той вика. След малко детето свалило ръцете си от очите, погледнало към госта и казало: „Много плачеш, бе. Кой те би?“ Най-после детето престанало да плаче. Като вижда, че друг някой плаче, детето се запитва: „Защо плаче тоя възрастен човек? Аз зная, защо плача, но той защо плаче?“ Щом започне да мисли, детето престава да плаче. Като плаче, детето се утешава, става смяна в чувствата му. Плачът се явява като последствие на преминаване от твърдо във влажно състояние. Така човек става по-мек. Когато някой не може да плаче, казват, че е твърд, корав човек. Някой казва: „Да престанат сълзите!“ Не съжалявайте, че плачете. Сълзите са благословение за човека. Те мият очите. След плача човек вижда по-ясно. – „Колко време трябва да плаче човек?“ – Няколко минути,

от 1 до 5 минути, но в никой случай не се позволява да плачеш с часове. Когато очите се измият добре и съзнанието просветне, плачът е постигнал своята цел. Като видиш, че някой плаче, не го утешавай; не казвай, че е лошо да се плаче. Каквото и да говориш на детето, че не трябва да огорчава майка си и баща си, то не разбира, то ще си плаче. Но като види, че и ти плачеш заедно с него, то започва да мисли и престава да плаче. Ако видиш, че някой скърби и плаче, плачи и ти с него, без да го утешаваш.

Сега, като се спирате върху живота на Христа, питате се: „Нямаше ли Христос сила да се справи с мъчнотиите в живота, че трябваше да бъде разпънат? Трябваше ли да вземе участие в страданията на хората?“ Христос беше силен, но трябваше да мине през най-големите страдания, да се изпита Неговата Любов. За един момент Той се обърна към Господа с молба, ако е възможно да го отмине горчивата чаша, но не можа. Като разбра това, той каза: „Господи, да бъде Твоята воля! В Твоите ръце предавам духа си“. Като мина през тая опитност, Той каза: „Даде ми се власт на небето и на земята. Идете и проповядвайте и аз ще бъда с вас до скончанието на века“. Всеки човек ще мине през опитността на Христа. Поне един път в живота си той ще бъде прикован на кръста.

Защо плачат хората? Детето плаче, когато го бият или не му дават това, което желае. И възрастният ли трябва да плаче за същото? Според мене той трябва да плаче само тогава, когато е пропуснал условието да направи добро. Ако сгрешиш, не плачи, но изправи грешката си. Обаче не правиш ли всеки ден по едно малко добро, ти трябва да плачеш. Не съжалявай, че си направил една грешка; съжалявай, че не си направил едно добро. Не съжалявай, че омразата те е посетила; съжалявай, че не си проявил Любовта. Не съжалявай, че си станал безверник; съжалявай, че не си проявил вярата. Дръж се за положителното в живота.

Животът е велико училище, в което ще учиш и ще държиш изпити. Когото обичаш, той ще те изпита. Без да очакваш, той ще те изпита. Учителят, който обича учениците си, непременно ще ги изпита. Ако не ги изпитва, те нищо не печелят. Когато учителят изпитва учениците си, между тях се създава вътрешна връзка. Ученикът може да не знае урока си, учителят може да премълчи, да не му пише слаба бележка, но между тях се създава връзка. Значи връзката се дължи на изпитването на учителите, както и на изпитанията, през които ние минаваме. Без изпитания не може да се създаде връзка между Бога и нас. Чрез изпитанията човек закрепва, а връзката му с Бога се усилва. Някой не издържа на големи мъчнотии, но има нещо вътре в него, което издържа.

Например, Христос и Петър заедно държаха своя изпит. Христос издържа

изпита си, а Петър пропадна. Преди да бъде поставен на изпит, Петър каза на Христа: „Всички да се откажат от тебе, аз никога няма да се откажа“. Обаче, като го запитаха: „Да не би и ти да си ученик на Христа?“, той отрече. Като излезе вън, Петър съзна грешката си, разкая се и горко заплака.

Какво означава думата „Петър“? – Камък. Петър е крайъгълният камък на християнската църква. Той показа през какви изпитания ще мине църквата. И до днес още вярващите спорят коя църква е на прав път: православната, католическата или евангелската. Днес хората не се питат обичат ли Христа, но кой в какво вярва. Едни вярват в църквата, други вярват в папата, а трети – в евангелието. Къде е Христос? – В Петра, който се отрече от Христа. Задачата на Петра е да се върне към Христа и да проповядва на хората Христовото учение.

Това са минали неща, за които не трябва да се говори. Те внасят съблазън. Защо трябва да казваш на детето да не краде? Пусни го в градината си и го остави свободно. Там то ще се прояви. Ако започне да къса плодовете без позволение, то обича да краде. И да му кажеш да не краде, щом това желание е вложено в него, то ще се прояви. И Бог постъпи по същия начин с Адам и Ева. Той ги остави да живеят свободно в райската градина и ги изпита. Като греши, човек се оправдава със страданията. – Какви са вашите страдания? – Малки са, но и тях не можете да носите. Какво ще правите, като дойдат големите страдания? Малките страдания са предвестници на големите. Като знаете това, кажете: „Ела зло, че без тебе по-зло“. Значи малките страдания са предвестници на малките блага; малките блага са предвестници на големите блага. Този е пътят, по който всички трябва да минете. Какво бихте направили, ако ви поставят на изпит, да се отречете от всичко, което имате – от себе си, от своя живот? Не е лесен тоя изпит. Вие сте между близките си и страдате, ако не ви обичат, ако не ви вярват, ако не оценяват работата ви, мислите и чувствата ви. Това е изпит. Ако може да се справите с тоя изпит, вие сте се отрекли от себе си, от своята личност, от своя живот. Как ще се справите с тоя изпит? Това е все едно да питате бедния как ще се справи с беднотията си. На тоя въпрос аз отговарям: Сиромахът ще се справи с беднотията си, ако стане богат, добър и учен. Като стане богат, всички ще изменят отношенията си към него; ако стане добър, всички ще започнат да го търсят, ако стане учен и придобие големи знания, той ще помага на хората. Значи три неща са необходими на бедния: богатство, доброта и знание.

Какво е нужно на богатия? – Пак три неща: любов, вяра и надежда. Следователно бедният се нуждае от богатство, доброта и знание, а богатият – от любов, вяра и надежда. Обаче без любов, вяра и надежда

богатството нищо не разрешава. Бедният е на място, ако е придобил богатство, доброта и знание; богатият е на място, ако е придобил любов, вяра и надежда. Сега, на богати и на бедни казвам: Свържете се с Христа и следвайте Неговия път без колебание и без съмнение. Вътрешно всички се колебаете. Срещам едного, който ми казва: „Не искам да умра". – Защо не искаш да умреш? – „Не съм готов." След десет години пак казва: „Не искам да умра". – Защо? – „Още не съм готов, искам да поживея." – Кога ще се приготвиш? Ето, станал си 80–85-годишен старец и още не си готов. Ти още си в училището и не искаш да излезеш от него. Крайният предел на сегашния живот е 120 години. Има изключения, когато някои хора живеят и над 120 години. Дали си готов, или не, след 120 години ти трябва да напуснеш училището на земята и да отидеш в друго училище. Така ще минеш през една вътрешна смяна на състоянието. Без тия смени човек е в обикновения живот, където изгубва смисъла на всички неща. – Кога човек изгубва смисъла на живота? – Когато живее в обикновената вяра, в обикновената надежда и в обикновената любов. За да не губите смисъла на живота, вие трябва да влезете в областта на необикновеното, където нещата нито се изменят, нито променят. Необикновеното е великото в живота, което носи всички блага. Казано е в Писанието: „Само Бог е благ". – Защо? – Защото само Той носи в себе си всичко онова, от което се нуждаем. Тази е причината, дето Бог не се изменя, нито променя. Няма сила в света, която може да измени естеството на Бога.

Какво носи човек в себе си? – Богатство, знание и добродетели. – Какво се иска от него? – Да изяви навън това, което носи. Единственото нещо, което човек не знае, то е как да се прояви. Срещам една мома, виждам, че е дошло времето ѝ да прояви любовта си, но не знае как. Майка ѝ ушила няколко рокли, но тя не знае коя от тях да облече, за да се хареса на момъка. Тя има много рокли, но умение няма, не може да се прояви. Ако съм на нейно място, първо ще облека зелената рокля. Ако не ме хареса с нея, ще облека жълтата, със златист цвят. Не ме ли хареса с нея, ще облека ясносинята. Най-после ще облека бялата рокля. Ако и с нея не ме хареса, направо ще му запаля чергата. Каже ли някой, че мома му е запалила чергата, това подразбира, че той не е харесал нито един цвят. Тогава нека гори чергата му! Когато гори чергата на човека, това означава, че старото се запалило в него и трябва да изгори. Има външни неща, които не зависят от човека, но той трябва да се справи със своето вътрешно недоволство. Докато недоволството е в него, каквото и да направи, все ще го човърка нещо. Може недоволството да е малко, но глозди човека, както и най-малката прашинка глозди очите.

И тъй, изкуство е да знае човек как да се прояви. Ще се облечеш със зелена дреха, за да покажеш на хората, че трябва да бъдат богати. Ще облечеш

жълта дреха, да им покажеш, че трябва да бъдат умни. Ще облечеш синя дреха, за да бъдат истинолюбиви. Най-после ще облечеш бяла дреха, за да живеят в чистота и святост. Така ще запалиш чергите им да горят. Ако твоят възлюбен те пита защо запали чергата му, кажи: „Запалих чергата ти, за да станеш богат, умен, добър и да живееш в чистота“. Три неща са нужни на човека: богатство, разумност и доброта. Това значи да живееш в чистота и святост. Ако не изпълниш това, огънят ще дойде.

Христос казва: „Не дойдох да донеса мир, но огън“. – Защо донесе огън? – Защото не Го разбраха. Днес всички хора горят. – Защо? – За да станат богати, добри, разумни, истинолюбиви и чисти. Когато минат през огъня, хората ще придобият тия добродетели. Щом е така, не ги съжалявайте. Желая ви да станете богати, добри и разумни, за да влезете в Царството Божие, да живеете заедно с Господа.

Т. м.

В Божията Любов е благото на човека.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 28 февруари 1937 г., София, Изгрев.

Книги:
Три неща са потребни
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
Три необходими неща
Той създава (София, 1998)
15 беседи от 27 септември 1936 г. до 14 март 1937 г.
Начало: 05:00

1937_02_28 Ти си Христос, Син на Бога живаго
неделна беседа

ТИ СИ ХРИСТОС, СИН НА БОГА ЖИВАГО

„Отче наш"

„В начало бе Словото"

Ще прочета няколко стиха от 16-а глава от Евангелието на Иоана от 5-и до 18-и стих.

„Духът Божи"

„И отговори Симон-Петър и рече: „Ти си Христос, Син на Бога живаго." [16-и стих]. Сега ще се спра само върху няколко думи от прочетената глава, които не са толкова важни. „Христос запита учениците Си: Ами вие кого Ме мислите, че съм?"

Човек все трябва да има нещо, на което да се обосновава, тил трябва да има, или той трябва да има някаква цел пред себе си, към която да се стреми. Тил трябва да има човек, т.е. място, от което е излязъл, и към което се стреми. Същото се отнася и до нашата Земя. Ако Земята нямаше цел, към която да се стреми, нищо нямаше да излезе от нея. Слънцето е целта, към която Земята се стреми.

Отговори Симон-Петър и рече: „Ти си Син на Бога живаго." Тези думи имат значение само за онзи, който разбира нещата. Ако ви говорят нещо по астрономия, вие трябва да разбирате какво нещо е астрономията. В сегашния век не [е] както едно време е било. Днес знанието е проникнало навсякъде. Следователно днес не е както едно време, да вярваш във всичко, каквото ти кажат. Днес вече хората искат за всичко доказателства и при това не само от едно гледище, но от много гледища. Каквото им се каже, те казват: „Докажи това."

Ние можем да докажем нещата не само по един начин, но по много начини можем да ги докажем. Дали съществуват нещата, ние можем да ги докажем чрез зрението си, чрез слуха си, чрез обонянието си, чрез вкуса и чрез устата си. Това са петте естествени мерки, с които ние мерим нещата, но не са само те. Много начини още има, с които ние можем да доказваме нещата. Нещата могат да се доказват и чрез интуицията. Интуицията е особено чувство, чрез което човек схваща нещата непосредствено. С интуицията ти можеш да видиш неща, които ще станат в далечното бъдеще. С интуицията ти можеш да знаеш как ще започнеш и как ще свършиш.

Понеже засега интуицията не е развита у хората, като се интересуват за себе си, те обичат да ходят по различни гадатели, да им предсказват какво има да им се случи, какъв е късметът им. Всеки ученик, който учи, добър късмет има. Който не учи, той е кутсуз човек. Като не учи, при който гадател и да отиде, всички ще му кажат, че така, както върви, никакъв късмет няма да има. Ако учиш, късметлия си.

Късметът на човека, това е неговият положителен ум и неговото положително сърце. Според мене късметът на човека седи и в друго нещо. Късметлия е онзи човек, от когото са заинтересувани много разумни хора. Не един, не двама, не трима, но хиляди хора трябва да бъдат заинтересувани от някого, за да бъде този човек късметлия.

Когато Христос дойде на Земята, от Него се заинтересуваха трима мъдреци, но от най-великите мъдреци в тогавашния свят. Той беше малко дете още, когато от изток дойдоха тези трима мъдреци, да Го видят и да Го поздравят. Те казваха: „Този човек е късметлия, той носи нещо велико в света.“ Те Му донесоха подаръци: един подарък за Неговия ум, един подарък за Неговото сърце и един – за Неговата добра воля. Какви подаръци Му донесоха, това не е писано в Писанието, но аз казвам, че Му донесоха хубави подаръци.

Тъй щото, ако и вие искате да бъдете късметлия, от вас трябва да се заинтересуват умни хора, а не глупави. Ако от тебе се заинтересуват глупави хора, и ти глупав ще станеш. Ако се заинтересуват лоши хора, и ти лош ще станеш. Късметът на човека се заключава в това какви хора ще се заинтересуват от него.

Както виждате, и аз вярвам в късмета. За мене късметът, т.е. щастието, седи в разумните хора. Благословение е да имаш един умен приятел; благословение е да имаш един умен баща; благословение е да имаш една умна майка; благословение е да имаш един умен брат; благословение е да имаш една умна сестра; благословение е да имаш един умен слуга; благословение е да имаш един умен ученик; благословение е да имаш един умен учител.

Казвам: Сега се отваря една нова страница в живота. Като четете Откровението, ще видите, че Иоан се е намерил в трудно положение. Той извадил една книга от небето, която била запечатана с печати. Тогава не се е намерил нито един учен човек, който да може да я разпечата, да види какво има в нея. Тази книга трябва да се отвори. Този, който плака, е бил Иоан. „Не плачи“ – казва се. Най-после се намери един смел човек, който отвори тези 7 печата. Той е бил Иоан. Той показа какво е било написано в

тази книга.

Ще питате коя е тази книга. Тази книга е вашата душа. Вашата душа е книга, запечатана със 7 печата. Вие сте човекът, който сте повикан да отпечатате тази книга и да видите какво има в нея. Вие можете да търсите вашето щастие отвън, но се изискват ред условия, докато го намерите. Ако семето търси своето щастие отвън, право е то – ние не отричаме това. Но ако това семе не се посее в някоя нива и ако то няма онези вътрешни сили, за да използува почвата, в която е поставено, това семе никога няма да разбере какво нещо е външният свят.

Та, сега всички говорят за добрите условия на нивата. Добрите условия съществуват. Никой не може да отнеме добрите условия. Единствената спънка на човека в сегашния живот, това са вътрешните условия. Човек сам е една голяма спънка за своето развитие. Той сам е една голяма спънка за своето щастие. Той сам е една голяма спънка за своето умствено развитие. Той сам е една голяма спънка за обходата на хората спрямо него. Мъчно нещо е да се справи човек с лошите условия.

Знаете ли от какво произтичат страданията и мъчнотиите на Христа на Земята? Понеже Той даде голямо доверие към хората, Той вярваше, че ще излезе нещо от тях. Когато човек се е създавал, казва се: „Да създадем човека по образ и подобие Божие"; казва се, че е гарантирано за него, защото ще излезе нещо от този човек. Обаче, когато се създаде човекът, той не беше доволен от себе си. Адам не беше доволен от себе си. Той не разбра какво се крие в неговата душа.

Казват, че Господ създал един човек в света. Какво може да направи сам човек? Че, той не беше сам. В света тогава имаше и ангели. Какво ли нямаше тогава? Адам не се занимаваше с това, което Господ беше създал. Той не се заинтересува от всичко това. Но като видя, че животните си имат по една другарка, той каза: „Хубаво е и човек да си има една такава другарка. Животът му тогава ще се осмисли. Горните същества са много учени, трябва да ги слушам, да им се подчинявам." В Адама се криеше една черта на гордост. „А като имам една жена, тя ще ме слуша. Каквото ѝ кажа, всичко ще прави." Така си мислеше Адам, но скри това нещо от себе си.

Когато Господ мина покрай Адама, Той видя неговото недоволство. Така и вие виждате по лицето недоволството на някой човек от вас. Един ден Адам срещнал Господа в рая и Го запитал: „Господи, какво ще бъде моето бъдеще?" – „И много щастлив ще бъдеш, и много нещастен ще бъдеш." – „Какво значи това?" – „Ще започнеш с щастието и ще свършиш с

нещастието. Ще спечелиш много и всичко, каквото спечелиш, ще го изгубиш. Но след време твоята съдба ще се измени.“

Господ го остави свободно да се проявява. Тогава Адам си каза: „Така е то, така ще му пати главата на човека, докато е сам. Ако имах една другарка, нямаше да се случи това нещо.“ И тогава Господ го приспа един ден. И току погледнеш, виждаш, че не си сам. Така и Адам, като се събудил, видял пред себе си красивата Ева, модерно облечена, на съвременен език казано, с много хубави дрехи, каквито тогава съществували. Казва тогава Адам: „Господ ми каза, че ще се измени моята съдба. И наистина, отсега нататък аз ще бъда щастлив. Като дойде тя, всичко ще ми върви.“

Сега аз ви представям всичко това като един възглед, който и сегашните хора имат. Те мислят, че докато са сами, нищо не могат да направят. Те искат да разберат онези велики закони, които съществуват в природата. Те трябва да знаят, че не са сами в природата. Вие трябва да разберете и да изучавате законите в природата, която ви обикаля. За тази цел вие трябва да изучавате нейния език. Всичката погрешка на хората седи в това, че те искат някои неща преждевременно. Вие трябва да чакате да дойдат Божествените блага според определеното за тях време, според определените закони. Всяко нещо си има своето време.

Христос запита учениците Си: „За кого Ме мислите, че съм?“ И отговори Му Симон-Петър и рече Му: „Ти си Христос. Син на Бога живаго“. Христос знаеше за какво беше дошъл. Той дойде на Земята, за да изправи всички погрешки на хората. Една от погрешките на първите хора се заключаваше в това, че те си казваха, че тази работа няма да се поправи с любов, но живот трябва. Те се заблуждаваха с живота. Вторите хора казваха, че животът няма да оправи света, но знанието. После си казаха, че и истината няма да оправи живота, но свободата. А пък свободата без истината представя армия, която няма нито цел, нито тил, нито прегради, нито оръжия. Това е една армия от голтаци, които отиват като абисинците да се бият.

Всеки човек, който не разбира нещата, казва: „Аз вярвам в Господа и като се помоля, всичко ще стане.“ Ето един глупак. Той си мисли, че като си дигне ръцете нагоре и се помоли, всичко ще стане. Хубави са тези приказки, но те не са толкова верни.

Разправят за един руски владика един интересен случай. Той минал един ден покрай един овчар и го запитал: „Синко, какво правиш?“ – „Паса овцете.“ – „Пасеш овцете, но учил ли си се да се молиш?“ – „Не зная как да се моля.“ – „Как се молиш?“ – „Ето как. Турям си кривака пред мене и го

прескачам ту на едната, ту на другата страна. Като го прескачам, казвам: „Господи, заради Тебе ще се помоля.“ – „Не, синко, така не се моли човек. Ти трябва да научиш „Отче наш.“ Заел се владиката да го учи и като го научил, казал му: „Ето, така ще се молиш, а няма да прескачаш кривака.“ Владиката си заминал с параход. Като започнал овчарят да се моли, видял, че забравил молитвата на едно място и решил да тръгне да гони владиката. Казал си: „Забравих молитвата. Какво да правя? Отиде новият начин на молене.“ Веднага туря кожуха си на водата, сяда върху него и тръгва по морето да гони владиката, който се е качил вече на парахода. По едно време владиката вижда, че някой тича след парахода. Вглежда се и вижда същия овчар, когото учил да чете „Отче наш“. – „Какво искаш, синко?“ – „Владико свети, забравих молитвата, която ме учеше.“ – „Моли се както знаеш. Карай си по старому.“

„Отче наш“ без любов е владиката на парахода. „Отче наш“ с любов е овчарят, който гони по морето владиката. Хората мислят, че може и без любов. Не, една молитва, една реч, една дума, една мисъл, едно чувство или една постъпка, продиктувани от любов, те са мощни сили. Или, една молитва, една мисъл, една дума, едно чувство или една постъпка, които не са продиктувани от любов, те остават безсъдържателни.

Това нещо съвременните хора не го схващат така. Те мислят, че ако един човек се влюби, е първокласен глупак. Те казват: „С любов работите не стават.“ Или: „Много философия не се изисква.“ Знание трябва на човека, да си оплете работите. Всички се опитват да оплетат работите си, но в края на краищата всички умни хора са все в затвора. Вие не сте влизали в затворите, да видите каква философия има там. Там всеки си разправя своята философия. Всеки разправя защо е влязъл в затвора. Затворът не е нищо друго освен един университет. Най-учените хора в света се събират все по затворите.

В един затвор се събрали около 20 души, все убийци. Те започнали един на друг да си разправят своите престъпления. Един от тях разправял, че убил един човек. Вторият – че убил двама. Третият – трима и т. н. Най-после запитали един новодошъл между тях: „Ами тебе защо те туриха в този университет? Какво престъпление си свършил?“ Или, с други думи: „Какъв изпит си държал?“ – „Откраднах една кокошка.“ – „Ти не си кандидат за този университет.“ Всички станали от местата си и го набили добре. „Докато не убиеш един човек, ти не можеш да бъдеш в затвора. Срамота е за една кокошка само да бъдеш между толкова учени хора.“ Наистина, всички хора, които не могат да убият една кокошка, минават за глупаци, а всеки, който може да убие 10–20 кокошки, той минава за доста голям герой. Той минава и за смел човек.

Сега ние можем да пренесем тия неща и в себе си. Светът има свое предназначение. Защо е създадено Слънцето? Защо е създадена Земята? Защо са създадени всички планети, всички слънца в света? Те си имат своето предназначение. Те имат свой смисъл. За тези неща вие не се интересувате, но се интересувате само за земни неща, само за земния живот. Вие сте дошли до пристанището на тази Земя, но защо сте дошли там, това малко хора знаят. Много хора не знаят още защо са дошли. И като пътници на Земята, те искат да бъдат щастливи.

Щастието е само подтик, и то за човека, който мисли. Щастието е достояние само за онзи човек, който добре мисли, който добре чувствува и който добре постъпва. Тези 3 неща обуславят щастието. Щастието е само за онези хора, които разбират нещата. Вие не можете да бъдете щастливи по единствената причина, че главата ви е много малка и тялото ви е много малко. Ние, които имаме тяло, които имаме мозък, още не разбираме това богатство, което е вложено у нас. Много ни е дал Господ, но много малко още знаем.

За пример, съвременните хора постоянно се гневят, но още не знаят отде произтича гневът. Един германец, още в миналия век, като е правил своите изследвания, казва, че гневът се дължи на два мозъчни центъра, които се намират около ушите, в задната част на ушите. Когато тези два центъра са силно развити, хората са много гневливи. Според този германец центровете, които са в задната част на главата, около ушите, ако са силно развити, правят човека много гневлив. И затова в Писанието още отнапред е казано, че страхливите няма да наследят Царството Божие. Тогава кои ще наследят Царството Божие?

Страхлив е онзи човек, който не мисли. Всички хора, които мислят, не са страхливи. Всеки човек, който мисли, който има закономерност, не е страхлив. Следователно всеки човек, който не мисли, той не може да наследи Царството Божие. А кой ще го наследи? Всеки човек, който мисли, той ще наследи Царството Божие. Мнозина искат да бъдат безстрашни, но те трябва да знаят, че човек може да бъде безстрашен, смел, само докато мисли. Щом изгубят онази основа, върху която животът им почива, те стават страхливи. Когато богатият изгуби богатството си, той става страхлив. Когато ученият изгуби знанието си, той става страхлив. Когато музикантът изгуби способността си да свири, той става страхлив. Когато младата мома изгуби своята красота и своето здраве, тя става страхлива. Когато юнакът изгуби своята сила, и той става страхлив. Изобщо, когато всички хора изгубят същественото, върху което поставят живота си, и те стават страхливи. Следователно страхът е отричане на онзи разумен

елемент, който ни води към постигане на нашето щастие.

Сега, ако съвременните хора си позволят да кажат на някого, че вярват в Бога или че Бог им е говорил, веднага ще бъдат осмени и подиграни. Сега в Румъния двама селяни разправяли на хората своите опитности. Единият от тях казвал, че Господ му се явил. Веднага започнали да се събират хора около него и да дават пари за построяване на една църква. Другият пък казал, че Господ му говорил да ходи между хората и да им говори да се обърнат към Него и да започнат един нов, добър живот. Той трябвало да ги учи как да живеят добре.

Не е достатъчно човек да вярва в Бога, но той трябва да се научи да живее добре. Сега хората се делят помежду си на различни религии и става въпрос дали даден човек е православен, католик, евангелист, окултист и т.н. Това не е никакво религиозно чувство. Това е криво разбиране. Православният трябва да представя един метод за любовта. Католикът трябва да е един метод за любовта. Евангелистът трябва да е един метод за любовта. Окултистът също трябва да е един метод за любовта. Всички религии трябва да представят методи, степени на любовта.

Така трябва да се разбира любовта. Не може да има любов там, дето няма разсъждение, дето няма ум. Любовта изключва страха. И тогава, като дойде страхът отвън, ние търсим хората, към тях прибягваме.

Така постъпваме и по отношение към Бога. Нас ни е страх от Господа и казваме, че не трябва да отиваме при Него. Чудна работа! Детето, което е родено от майка си, към кого трябва да отиде: при слугинята, тя да го заведе при майка му, или то само, направо трябва да отиде при майка си? Много естествено е, че то само, направо трябва да отиде при майка си. Когато детето направи някакво прегрешение, то се нуждае от слугинята, тя да отиде при майка му, да измоли прошка и тогава детето отива при майка си. Обаче, ако положението е естествено, детето само отива при майка си и си свършва работата, така, както си е.

Следователно когато Христос говорил за своя Отец, Той искал да каже, че Отец Му е по-умен от Него, и следователно Христос е дошъл на Земята да стори Неговата воля, а не Своята. Неговият Отец представя онова велико общество на разумни същества. Значи, около Бога живеят много разумни същества. И тогава, ние не можем да съществуваме, ако отричаме Божественото в себе си.

Аз разбирам отде е произлязло безбожието. Безбожието в света е произлязло от една лъжа. Когато излъжат човека 1–2 пъти в нещо, че няма

никаква реалност, той започва вече да вярва в лъжата. И тогава казвате, че няма любов в света. Каква е тази вяра без любов? Или какво е това приятелство без любов? Не, в света, в който живеете, вие трябва да поставите за основа любовта. Като говоря за любовта, аз не я взимам в тази форма, каквато днес хората я разбират. Това, което хората наричат „любов“, това са известни интереси.

Сега аз не искам да ви убеждавам да вярвате в нещо ново. Вие сте напуснали това ново. То е вашето право. Аз искам да ви убедя да вярвате, че не сте сиромаси. Вие не трябва да мислите, че нямате дрехи, че нямате обуща, ходите със скъсани дрехи и обуща, или че нямате пари, нямате майка и баща, нямате приятели. Казвам: Всеки от вас има едно съкровище, оставено от баща му, но трябва да си намерите документите, с които да го освободите. Аз ви давам сведения за това и вие трябва да се освободите от вашата сиромашия. Казват ви някои, че нямате пари, че нямате баща, че нямате приятели, че сте глупав. Оставете всички тия лъжи настрана. Не слушай приказките на хората. Иди сам провери тия неща. Провери ги с очите си, с ушите си, с вкуса си, с обонянието си и с осезанието си. И след това ще провериш с интуицията си, със своето вътрешно чувство.

Сега всички вие сте дошли до положението да разберете Бога. Но за всички вярващи има едно място, дето като дойдат, започват да се отклоняват. Дойде някой и ти казва: „Ти не вярваш в Бога както трябва.“ Кажи си: „За да вярвам в Бога, аз трябва да имам съвсем друга любов. Сегашната ми любов е създала моето неверие.“ Кажете на този човек да ви покаже друг такъв, който да има любов каквато трябва. И като не може да ви покаже , кажете си: „И ти не си по-умен от мене.“ Тури този човек на опит. Кажи му: „Можеш ли да ме заведеш на Слънцето? И при това, можеш ли да ми платиш билета? Ако можеш да направиш това, аз ще дойда с тебе.“ – „Как ще те заведа?“ – „Щом не можеш да ме заведеш, тогава аз не приемам твоето учение.“

Съвременните хора вярват, че като умре човек, всичко се свършва с него и започват да го опяват, да му държат надгробни речи и с тарга го занасят на гробищата, дето го опяват и погребват в земята. Обаче един от еврейските пророци се възнесе на небето, той не остана на Земята, между другите умрели. Когато трябваше да се възнесе на небето, той каза на слугата си: „Ти ще останеш тук и ще ме чакаш.“ Илия не искаше да го види слугата му, но последният каза: „Дето отиваш ти, и аз ще дойда, не искам да остана сам. Ти няма да се освободиш от мене.“ Другите пророци казаха на слугата му: „Пази господаря си, че ще го вземат.“ Тогава слугата каза на пророк Илия: „Аз виждам, че ти ще си отидеш, но остави на мене поне кожуха си.“ По едно време той вижда, че една огнена колесница слиза от

небето. С колко коня е била тази колесница, не се знае точно. Едни казват, че била с два коня, други – с 4, трети – с 6. Приемете колкото искате коне, то е ваша работа. Важно е, че слугата на пророк Илия видя, че една огнена колесница дойде и взе Илия, който остави на земята само кожуха си. Както и да е, Илия се възнесе на небето с огнена колесница. Накъде отиде, не се знае. Навярно отиде на Слънцето, защото огнена колесница може да дойде само от Слънцето.

Този въпрос в научно отношение е много голям и дълъг. Вие не трябва да се плашите от огъня. Огънят е едно благо за хората. Ако и ние един ден можем да се возим с огнена колесница, никога няма да се простудим. И към най-студените облаци можем да пътуваме съвсем безопасно. Тази светлина и топлина, на която ще се натъкнем, е приятна и не причинява никакви пакости, никакви простуди. Мнозина считат огъня за нещо неприятно. Тази колесница, която взе Илия, беше колесницата на живота. Всички хора, които са придобили вечния живот, са влезли именно в такава огнена колесница.

Казвам: Христос най-после умря по човешки, но след това възкръсна. Казано е, че Илия отиде на небето с огнена колесница, а Христос – без такава. Какво ще кажете: кой е по-голям от двамата – Христос или Илия? Ако гледате на външната страна на нещата, ще кажете, че Илия е отишъл на небето с по-големи почести. Какво представя огнената колесница? Огънят, огнената колесница представя условие за пречистване. Илия отиде с огнена колесница, защото трябваше да се пречисти. Тъй щото, всеки човек, който се качва на огнена колесница, това показва, че още не е пречистен, трябва да се пречиства, да мине през огън. Обаче, след като остави благословението си на хората, Христос почна да се въздига нагоре със своята мисъл и си замина. Мнозина питат как се е възнесъл Христос, с кое тяло се е възнесъл. За да се възнесе човек, ние нямаме предвид това смъртни тяло, в което сега живеем. Душата на човека си има особено тяло, с което може да се възнесе. Това тяло е толкова пластично и така добре направено, че може да става и малко, и голямо. Това тяло именно строи и физическото, и всички останали тела на човека.

Сега аз не искам да вярвате в това, защото, според мене, за да вярвате в нещата, вие трябва да имате любов, да ги проверите. Ако днес нямате нужната любов, ще чакате, докато я придобиете. Като я придобиете, тогава ще проверите нещата. Това, което днес ви говоря, един ден ще го проверите, ще видите, че е било вярно.

Сега може да не ви е потребно, но един ден, когато огладнеете, ще влезете в една гостилница да ядете. И ще бъдете доволни от това, което ще ви се

даде. Вие може да влезете в колкото гостилници искате, но друго нещо ще изпитате, ако влезете в гостилница, в която яденето е хубаво. Ако влезеш в една човешка гостилница и се наядеш по човешки, ще умреш. Ако влезеш в една Божествена гостилница и се наядеш, ще станеш безсмъртен и никога няма да умираш. Ако се наядеш в една Божествена гостилница и умреш, веднага след това ще дойде ангел от небето и ще дигне камъка от гроба и ти ще бъдеш свободен. Божественото ядене всякога освобождава човека. Тогава вие всякога можете да управлявате Божествените закони.

Ние не отричаме сегашната деятелност. Защо? Защото всичко онова, което съвременният човек е измислил, е потребно. Няма нещо, което човек да е измислил и да е непотребно. Това са милиони методи и начини. Милионите хора, които са заети със съвременната наука, това са хора, които са минали към Божественото. Някой може да каже, че не се нуждае от астрономия или от други някакви науки. Не, трябва ти и астрономия, и биология, и физика, и химия – всички науки ти трябват. – „Не ми трябва химия.“ – Не, и химия ти трябва, понеже в стомаха се извършват всички химически процеси. – „Тогава психология не ми трябва.“ – Не, и психология ти трябва. – „Ама аз не искам да се занимавам с електричеството и с магнетизма.“ – Не, трябват ти, защото това са сили, които функционират в организма.

Вие няма да ставате калугери. Мнозина стават калугери, за да разрешат някой въпрос. Те мислят, че като отидат в монастир и се скрият там, че ще разрешат въпроса с жената; те мислят, че ще се освободят от жените. Всички калугери бягат от жените.

У Адам имаше една хубава черта, за която заслужава уважение. Той беше доблестен. Той казваше за Ева: „Добра или лоша, аз я изисках от Господа, и затова не я напущам. Аз ще отида с нея и каквато е нейната съдба, такава ще бъде и моята. Аз съм готов да споделя с нея съдбата си.“ В който ден Адам беше готов да се пожертвува за жена си, в този ден Господ каза: „Понеже ти се пожертвува за жена си, и Аз ще се пожертвувам за тебе и за нея.“

Наистина, ако човек не е готов да се пожертвува за онзи, когото обича, тогава и Господ няма да се пожертвува за него. Ако е готов да се пожертвува, и Господ ще бъде готов да се пожертвува за него. Ако ти се откажеш от този, когото обичаш, и Господ ще се откаже от тебе. Ако ти мислиш за ближния си, и Господ ще мисли за ближния ти и за тебе. Ако ти се откажеш от ближния си, и Господ ще се откаже от тебе. Законът е такъв. Това не са измислици.

Днес хората един други се преследват и гонят. Не, любовта е нещо велико и свето. Не спъвайте хората в любовта, понеже, като ги спъвате, вие създавате злото. Какво лошо има в това, че двама души се обикнали? Най-после Бог живее между тях. Ако мислите, че като се обичат, Бог се проявява между тях, вие сте на прав път. Но ако мислите, че като се обичат, те проявяват своята любов, вие сте на крив път. За да се обичат двама души, Бог трябва да е между тях. Христос казва: „Дето са двама или трима души, там съм и Аз посред тях." Дето са двама или трима души, които се обичат, там е и Бог между тях. Къде е лошото тогава?

Та казвам: Ние трябва да освободим душата си от онези вътрешни терзания. Вие искате да знаете кой е на правия път. Правото всякога е там, дето Бог присъствува. Дето Бог не присъствува, там никакво право няма. Дето е любовта, там е Духът. И обратно: дето е Духът, там е любовта. Дето е любовта, там е вярата; дето е вярата, там е надеждата. Дето е надеждата, там е животът. Дето е животът, там е човекът. Човек[ът] е крайният резултат на живота. Зад човека нищо друго не съществува. Човек е последното, в което животът се изразява. Сам по себе си животът се изразява във формата на разумния човек.

Сега вие искате да угодите на хората. Аз виждам, че всички се стремите към това. Добре, ще угодите на един човек. Какво ще кажат другите, на които не сте угодили? Добре ли е да се стремите да угодите само на един пръст на ръката си? Само него миете, само за него се грижите. Какво ще бъде положението на другите пръсти, които ще изоставите? Умно ли е, ако само този пръст милвате, гладите, мажите? Не, ще миеш цялата си ръка, цялото си лице. Ще миеш и двете си очи, и двете си уши, и носа си, и устата си – към всички свои удове ще бъдеш внимателен.

Всички хора в света съставят части, удове от Божествения организъм. Срещате един човек, виждате, че е облечен с някакви дрехи, но в него има една душа, един ум и едно сърце. Всичко това вие трябва да намерите в човека. Ако обърнете внимание само на външността на човека, на неговата къща, на неговата дреха, вие пренебрегвате всичко онова, което се крие в тази дреха, в тази къща. Това, което се крие вътре, то е Божественото. Тялото на човека представя една малка кутийка, в която се крият скъпоценности. Какви ли скъпоценности не се крият в човека?

И запита Христос учениците Си: „Мене за кого Ме имат да съм?" Те отговориха: „Едни мислят, че си пророк Иеремия, други – пророк Илия, или друг някой от пророците." После се обърна Христос към Петра и го запита: „Ти за кого Ме мислиш, че съм?" – „Ти си Христос, Син на Бога живаго." Христос му каза: „Това не си го открил от себе си, нито някой

отвън ти го е открил, но открил ти го е Отец твой отвътре.“

Следователно всякога, когато Бог ни открива нещо, ние сме на правата страна. Сегашните хора казват, че те са открили някои работи. Какво са открили те? – „Ама аз виждам нещата.“ Очите, които Бог ги е дал, той вижда чрез тях. – „Ама аз чувам.“ И ушите, които Бог ти е дал, той пак чува чрез тях. Всички чувства, всички сетива, които имаме, чрез тях пак Бог действува. Той иска да ни постави в правата посока, в правия път. Когато правите погрешки, вие ще чуете Неговия благ глас: „Не ходи в този път. Този път не е за теб.“ – „Ами кой път да взема?“ – „Вземи другия път.“ И Господ ще ти посочи точно кой път да поемеш. „Ама хората ми казваха, че този път е лош.“ Не, който път Бог ви посочи, него дръжте. – „Ама какво ще кажат хората?“ Щом държиш за думите на хората, следвай тогава пътя, който те ще ти посочат. Всички хора страдат, понеже вървят по пътища, които хората им определят. Слушал съм бащи, които казват на синовете си: „Синко, какво ще кажат хората за тебе?“ Ако това, което хората казват, е на място, разбирам. Но ако думите им не са на място, няма защо да се вслушваш в тях. – „Какво ще кажат съседите?“ – Същото се отнася и до съседите. Ако думите на съседите са прави, вслушвайте се в тях, но ако не са прави, не трябва да ги слушате.

Срещам един православен свещеник, учен човек, който ми се оплакваше от сина си, недоволен бил нещо от него. Разправя този свещеник: „Чудно нещо, какво е станало сега младото поколение. Моят син, едва 15-годишно момче, ученик в шести клас, дошла му някаква идея, някакъв бръмбар в главата – да стане вегетарианец. Казвам му един ден: „Иванчо, иди да заколиш една кокошка.“ – „Не, тате, кокошка не коля.“ Отказа и нищо повече. Майка му сготвила кокошка, вика го да си хапне, но той ѝ казва: „Мамо, не ям кокошка. Аз съм вегетарианец.“ – „Ти турчин ли си?“ – „Не съм турчин, но не ям кокошка. Ако искаш да знаеш, турците ядат кокошка, те не са вегетарианци. Турчинът е турчин само защото не яде свинско месо.“ – „Добре, не ядеш кокошка, не колиш кокошка, иди поне в избата да ми наточиш малко вино.“ – „Не, татко, и вино не точа.“ Видиш ли го този мой син! И вино не точи. Казвам му един ден: „Щом не точиш вино, иди поне да ми купиш една кутия цигари.“ – „Не, татко, и цигари не купувам. Ако и да ти донеса чиста изворна вода, готов съм да отида на десетина километра разстояние, но да ти донеса хубава вода. Обаче нито вино точа, нито цигари купувам.“ Какъв син е този, който нито кокошка може да заколи, нито кокошка яде, нито вино точи, нито цигари купува?“

Питам тогава свещеника: „Ти какво мислиш за сина си? Прав ли е той?“ – „По Евангелието е прав. Той е тръгнал в добър път, но важното е, че иска и мен да обърне. Пък ще иска да ме прави и вегетарианец. Какво ще правя

при това положение, като ще трябва да опявам курбаните?“ Свещеникът ме пита след това: „Ти какво ще кажеш за тази работа?“ Казвам му: „Бог е влязъл в сина ти и чрез него ти проповядва. Така Той иска да те изпита вярваш ли в Него или не. Ако не вярваш в сина си, тогава ще излезе, че ти си един лъжец, понеже ти го създаде. Какво трябва да прави този син? Той трябва да слуша Бога в себе си. Когато Бог създаде Адама, накара ли го да коли кокошки или да яде кокошки, или да точи вино и да Му купува цигари? А ти, като заставяш сина си да прави всичко това, не се ли питаш какъв баща си?“ – „Е, много има да пати главата ми“ – въздъхна си свещеникът и престана да говори за сина си, да се оплаква от него.

Сега и на вас казвам: Вие трябва да слушате онова, което може да ви подигне, което може да ви освободи от ограниченията. Това е онази вътрешна дълбока мисъл. Дръжте тази мисъл в себе си. Дръжте в себе си онази Божествена мисъл, онази Божествена любов, която действува постоянно у вас. Дръжте в себе си онази любов, която носи знание, която носи свобода. Това е истината. И тогава всички ще вярваме така, както Христос е вярвал. Това значи да съзнава човек целта, към която се стреми. Това значи да чувствува човек, че има зад себе си тил.

Ако някои неща, към които се стремите, не станат в този живот, нищо от това, не се обезсърчавайте. Онова, което Христос искаше да постигне, да направи, стана ли? В Негово време стана ли това, което Той желаеше? Това беше един голям изпит за Христа. Ако Христос дойде днес на Земята, ще види, че работите са се обърнали. Той и днес вижда как работите се постигат. Едва след 2000 години работите Му се нареждат. Ако минат още 100 или 200 години, работите съвсем другояче ще се обърнат.

Сега вие се обезсърчавате и казвате, че светът не върви добре. Няма нищо лошо в света. Работите в света вървят много добре. Като казвам, че светът върви много добре, разбирам, че той върви към онази цел, с която може да се обясни истината. Всичко в света се развива така, че това, което днес противоречи на истината, както и всички ония хора, които днес не приемат истината, един ден Бог ще ги повика при себе си. Той ще каже: „Повикайте тези хора тук!“ Какво представят сегашните войни? Когато хората не вървят в Бога, Той казва: „Направете една война, според вашите разбирания, както вие си представяте нещата, и вижте тогава кой е на правата страна.“ И като се свърши войната, като видят колко хора са се осакатили, колко са избити, колко разрушения са станали, тогава едва могат да се доберат донякъде поне до истината. И след това всички народи искат да имат много войници. Те искат да имат много войници, но кой ще им ги достави? Кой създава децата в света? Ще кажете, че Бог ги създава. Те искат хората повече да се размножават, да се раждат повече деца. Но

въпреки това ние виждаме, че днес хората се израждат.

Сега, като говоря по този начин, аз не отричам войната, но казвам, че човек трябва да воюва за истината, за Божествената правда, за идване на Божественото изобщо. Към това трябва да се съсредоточат нашите мисли. Това трябва да бъде нашата цел в живота ни. Ето, вземете сега какво прави Англия, която днес се въоръжава. Тя има за цел да поддържа мира в света. Тя ще даде гласа си само за онези, които искат да поддържат мира.

Царството Божие е само на страната на онези, които работят за мира в света. Аз не разбирам онзи пасивен, пацифистически мир, но [говоря] за онзи активен мир, който подига хората. Царството Божие е на страната на онези, които искат да се реализира Божественият план, който носи благото на всички хора, на всички народи по лицето на Земята. Когато всички хора почнат да живеят разумно, няма по-лесна работа от това.

Даже и при днешните условия, ако всеки човек би отделял по един лев всеки ден, въпросът би се разрешил добре. Тогава нямаше да има бедни хора на Земята, нямаше да има нещастни. Тогава нямаше да има бедни по света. Представете си, ако всеки българин би отделял на ден по един лев, а те са всичко 6 милиона българи. Значи на ден ще има 6 милиона лева. Ако те отделят по един лев в продължение на 100 деня, направете изчисление колко милиона лева щеше да има за това време. Ако пък това се направи в продължение на една година, много средства щеше да има за в полза на бедните хора на Земята. Този закон обаче не работи, защото всеки иска да вземе, а не и да даде. Ако у всички хора имаше желание всеки да даде по нещо, и богати, и бедни, и стари, и млади, тогава работите щяха да тръгнат напред. Не е въпросът както сега, да се проси само.

Ето каква трябва да бъде бъдещата система на даване. Върви някой и си мисли да има една ябълка, яде му се такава. Минава покрай него някой и незабелязано туря в джоба му една ябълка. Подир малко бръкваш в джоба си и намираш ябълката. Хапваш си и благодариш на този, който ти я поставил. Ти пък туряш друго нещо в джоба на някой минувач. Ако всички хора постъпваха по този начин, нямаше да има сиромашия в света. Кой каквото пожелаеше, щеше да го има.

Сега аз мога цели часове да говоря върху сиромашията и начините за справяне с нея, но които ме слушат, ще кажат: „Ако ние постъпваме по този начин, къде ще му отиде краят? Ако постоянно даваме, какво ще остане за нас?“ Не се безпокойте, Божиите блага са неизчерпаеми. Ето, тук, в София, срещу няколко милиона лева, се прекара от рилската вода. И днес всички софиянци са задоволени, имат достатъчно вода на

разположение. Божиите блага са много, но не са разпределени правилно.

Сега всички имате една обща идея, мислите, че като дойде Христос, ще оправи всички работи. Добре, преди 2000 години Христос дойде на Земята, но не оправи всички работи. Той не постигна всичко онова, което желаеше. Понеже евреите не Го приеха, Той им разруши града Ерусалим, разруши и техния храм, който оттогава не може да се въздигне. Какво остана от великата Римска империя, която взе участие в разпъването на Христа? И тя се разруши. И от нея нищо не остана.

Следователно всички сегашни държави, които не вземат участие в живота на любовта, които не я приемат, и те ще се разрушат. Това ще го опитате. Така само ще разберете, че Бог е господар на света, а не хората. Казано е в Писанието, че всяка власт е от Бога дадена. Затова всички онези, които упражняват тази власт, трябва да имат това нещо предвид и да прилагат Божията правда. Властта трябва да бъде справедлива.

Сега да се върнем към въпроса. „Ти си Син на Бога живаго“. Какво е Христос? Христос е разбиране на Божествения Дух и послушание към Божията воля. Той казва: „Аз не дойдох да изпълня Своята воля, т.е. това, което като човек желая, но дойдох да изпълня волята на Онзи, който Ме е пратил. Дойдох да изявя онова, което Отец Ме е научил.“ Отец пък е емблем на разумната любов, на разумната мъдрост. „Аз дойдох да покажа на света, че само чрез една любов, която може да се приспособи към всички сърца, към всички умове, към всички души и към всички духове, светът ще може да се спаси.“ Това се разбира под думите „Син на Бога живаго“. Христос казваше: „Според старите учения слабите слугували на силните, а според учението, което Аз нося, силните трябва да слугуват на слабите.“

В бъдеще, за да бъде някой слуга, за да слугува, той трябва да е свършил 4 факултета. Господарят може да е свършил само един факултет, но от слугата си иска повече. Това е само за сравнение, да се види колко важна е службата на слугата. Всъщност и господарят трябва да е свършил най-малко 4 факултета. За в бъдеще слугите трябва да бъдат най-учените, най-способните хора.

В Царството Божие не се приемат невежи хора. Там и слугите, и господарите трябва да са свършили поне 4 факултета. Там и едните, и другите трябва да бъдат на еднаква степен на развитие. Там и господарят трябва да зачита достойнството на слугата си и слугата трябва да зачита достойнството на господаря си. Там има вътрешно равенство. Там има един вътрешен, духовен процес, съзнаване на правото на човека не по

закон, но по любов.

И запита ги Христос: „Вие за кого Ме мислите?“ – „Ти си Син на Бога живаго.“ – Щом е така, живейте и вие по този закон. Изпълнявайте волята Божия.

Следователно в сегашната култура всички хора трябва да станат Синове Божии. И онова, което Бог е създал, ние не трябва да разваляме. Казано е в Писанието: „Не разваляйте онова, което Бог е създал.“ Значи да не разваляме законите на нашия ум, на нашето сърце, на нашата душа, на нашия дух в живота. И тогава, като спазваме тези закони, ще видим, че не само в този свят, но и всички останали светове съдържат условия, възможности за нашето развитие.

И тогава, в бъдещето, хората ще учат не както сега, от състезание, но от любов. Днес професори, съдии, учени, всички се състезават, всеки иска да излезе над другия. Добро нещо е състезанието, но при състезанието се иска силни хора, както на физическото поле. Който иска да се състезава, ще му дадат един голям, тежък товар да го дигне. Който пръв го дигне, той е най-силен. Всеки трябва да има желание да дигне тежкия чувал. Всеки трябва да съзнава силата на другия. Като види, че може да дига тежкия чувал, да признае неговата сила.

Та, във физическо, в умствено или в сърдечно отношение, в различните тези светове ние трябва да отдаваме правото на онзи, който може да дигне тежкия чувал. Обаче дигането на тежките чували не разрешава всички въпроси. Всичко в света трябва да бъде за благото на всички. Като работите в тази посока, всички ще бъдете силни в живота.

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

13-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 28.II.1937 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1937_03_03 Път за освобождение
лекция пред общия окултен клас

ПЪТ ЗА ОСВОБОЖДЕНИЕ

Отче наш.

Имате ли тема зададена? – (Нямаме.)

„Махар Бену Аба.“

Има в живота едно голямо противоречие, което ви е наложено. Всички чувствувате едно голямо противоречие в живота си. Вие си го обяснявате по един или друг начин. Както и да го изяснявате, противоречието е противоречие. Едно противоречие може да се смекчи, може да се изправи. Противоречието съществува. В този живот вие не можете да го избегнете на земята. Щом трябва да растеш, тогаз ще има едно противоречие. Тия материали трябва да ги вземеш отнякъде. Отдето и да ги вземеш, ония хора, от които вземаш материалите, те ще бъдат или доволни, или недоволни от тебе. Ако им плащаш добре, ще бъдат доволни. Ако не им плащаш добре, няма да бъдат доволни. Съществува недоволство между най-близки. Вие не знаете как да се концентрирате. Във вашите мисли, във вашите чувства и във вашите постъпки няма единство. Например не сте изучавали вие какво нещо е животът. Казвате: „Трябва да се живее“ – Това не е философия „Трябва да се живее“. И кокошката иска, не иска, ще живее. И червеят иска, не иска, ще живее. И човек казва: „Трябва да се живее“. Има един произволен живот. Водата като слиза от едно високо място, тя иска, не иска, ще върви към морето. Не зависи от нея, от нейната добра воля. Ти казваш: „Аз така мисля“. Нищо не мислиш. Когато на един кон се е качил някой на гърба му и препуска, нима зависи от неговата добра воля? Има някой на гърба му, който го кара. Казвам: Човек трябва да се концентрира. Има някои неща, с които човек трябва да знае как да се разправя. Това знание, което днес имате, може утре да ви помогне, но това знание, което днес имате, може утре да не ви помогне. Ако вие отидете към северния полюс, тия дрехи, които сега имате, няма да ви бъдат полезни. Ще се увеличи студът. Дрехите ви са тънки и ще изгубите голяма част от своята топлина. Щом изгубите топлината, ще изгубите пластичността на своята ръка и ходът ви няма да бъде свободен. Ако отидете на екватора, дрехите, които са ви били полезни на северния полюс, няма да ви бъдат полезни там. Вие разрешавате въпросите от сегашното ваше становище, а пък вие сте пътници. Това не е идеалното място. То е едно добро място, но не е идеално място, не е място, отдето всичко можете да разрешите.

Например, вие не можете да си обясните, защо някой от вас е мъж, а пък друг е жена. И си недоволен, че сте жена! Защото не разбираш. Защо си

недоволен, че си мъж? Защото пак не разбираш. И който е доволен не разбира, и който е недоволен, не разбира. И двамата не разбират. Например, какво е преимуществото на мъжа, и какво е преимуществото на жената в дадения случай? Какво е преимуществото на един вглъбнат предмет и на един изпъкнал предмет? Вземете едно огледало, което е изпъкнало и едно, което е вглъбнато. Има едно различие. По какво се различават вдлъбнатото и изпъкналото огледало? Вглъбнатите събират, а пък изпъкналите разпръскват. Мъжът, той разпръсква. Ако остане на мъжът да събере една къща! Естеството му е такова! Той разпръсква, както един човек сее. Всеки един сеяч, който дойде, хвърля, хвърля, завлича и казва: „Да става каквото ще!“ Жената дойде отподир, дойде оная с вглъбнатото огледало и казва: „Какво направи? Какво разхвърли житото? Ти направи голяма пакост!“ Той казва: „Направих пакост, но ще се оправи тая работа.“ Оная дойде и събере житото, и го тури в хамбаря, а пък мъжът дойде и го разхвърля пак на нивата. Който не разбира, ще каже, че мъжът е глупав, а жената е умна. Но ако глупавият не беше пръскал, отде щеше да жъне жената? Ако нямаше какво да жъне? Вие понякой път мислите, че сте умни. Жената минава за умна, а мъжът за глупав. И кой се бие на бойното поле? Мъжът! Понякой път и жената по подражание на мъжа и тя се бие. Мъжете когато се бият, бият се с цепеница, а пък жените с косите си – хванат се за косите си. Жената хване друга жена за косите и казва: „Ти не знаеш ли да мислиш?“ Разтърсва ѝ главата! А пък когато бие (мъжът), той бие с тояга и казва: „Ти не знаеш ли да работиш?“ Казвам сега: Вие понякой път се наказвате или по мъжки или по женски. Кое е по-хубаво, по мъжки ли да те наказват, или по женски?

Сега за концентрацията: Каква е разликата между младия и стария? Между проявата на младия и проявата на стария. Младият казва така. (Учителят си удря ръцете.) А старият казва така. (Учителят с ръката си бие главата и туря показалеца си върху челото.) Защо единият си удря ръката, а пък другият си туря показалеца на главата? Този, който упова на ръцете си кой е? И този, който упова на главата си, кой е? Старият винаги упова на главата си, а пък младият – на ръцете си. Онзи, който не разбира законите ще намери едно противоречие. Питам: Една глава, която няма ръце и крака, които я носят какво ще направи? Ръката като бута тая глава, то тая глава става ценна. Да допуснем, че нямате ръце и крака. Но като няма тая глава ръце и крака, какво ще прави? Но и ръцете, и краката, когато нямат глава, която да даде направление, какво струват? Следователно, ще съберете стария и младия, главата с ръцете и краката! Старият е главата, а пък младият – ръцете и краката. Старият да мисли, а пък младият да работи.

Младият събира ли или разпръсква? Младият разпръсква. Той е всякога

много щедър. Младите хора са крайно щедри. У тях има щедрост. Старият има вече качествата на една умна жена: той събира всичко наоколо. Старите хора ще ги видиш, че имат лешници, орехи, ябълки, парцали, корени. Младият даже не знае цената на парите. А пък старият знае колко струват парите. Той събира и ядене, но не знае как да яде горкият! Изпадали му са зъбите. Каквото и да яде, разваля му се стомаха, а пък на младия, каквото и да яде, всичко му е сладко. Ако вие сте изгубили смисъла на живота, вие сте остаряли. Всичко имате, но нямате доволство. Щом ядеш хубаво и стомахът ти правилно смила храната, ти ще имаш доволство.

Човек трябва да работи, но между работата и човешката мисъл и чувствувания има едно съотношение. Ти не можеш да извършиш една работа, ако не си мислил за тая работа. Ти не можеш да извършиш една работа, ако не си чувствувал. Крайното проявление на човешката воля зависи от мисълта и чувствуванията. Това, което правилно си мислил и чувствувал, ти ще дойдеш и ще намериш оная подходяща форма, с която да изразиш правилно онова знание, което имаш.

Защото целият живот на всички хора на земята е един резултат. И ако вие почнете да изследвате като учени хора под микроскопа, ако вие бихте изследвали физическия живот под микроскоп, щяхте да разберете много работи. Някой път питат: „Защо съм дошъл на земята?“ Че това трябваше да го знаете! Как така, дошли сте на земята и не знаете защо сте дошли! Че то ще бъде смешно да си в едно училище и да питаш защо си в училището. Все таки, все имаш една определена цел като влезеш в училището. Ако си в отделенията, предметът ще бъде изучаването на азбуката. Четиритях години ще бъдат за азбуката, слоговете и думите. После ще влезеш в гимназията. Гимназията аз наричам Учение на сърцето, а пък щом влезеш в университета, там е учението на ума. Отделенията – това е физическия свят, гимназията е светът на сърцето, а пък университетът е на ума. На ума е, понеже е висок свят. Всички не могат да свършат университет, но всички свършват отделения. За отделенията всички имат възможност. Някой път хората мислят, че са много умни. Имат много факти събрани. Някой казва: „Аз имам усет“. Ти може да имаш един усет разхвърлян. Може да имаш едно чувство, което може да е вярно, а може и да не е вярно. Големите работи за да ги разберете, трябва да ги смалим. А пък малките за да ги разбереш, трябва да ги увеличиш.

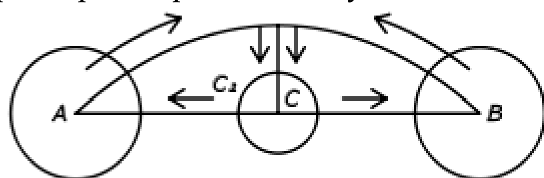

Фиг. 1 Представете си, че вие сега се намирате в един свят: Имате света „А“, този е физическият свят (Фиг. 1). А „В“ е духовният свят. Този, духовния свят го наблюдават под микроскоп. Виждате една малка точка тук, една точка под микроскопа, нещо се движи. И после виждате, че тази точка се разделя на две части. Това е само за изяснение. Нещата както стават в природата, стават по друг начин. Едната клетка тръгва към направление А, а пък другата към В от точката С, по две противоложни направления. Едната част се привлича от А, а пък другата част се привлича от В. Половината влиза във физическия свят А, другата половина влиза в духовния свят В. Да кажем, че физическия свят е А, а пък духовния – В. След като влезат, забелязва се, че тази половина започва да расте, уголемява се. Но след като се развие, забелязва се, че отива нагоре; след като седят дълго време, едната във физическото поле, пък другата в духовното поле, веднага двете части отиват по една крива линия нагоре, докато дойдат до средата и след това перпендикулярно слизат надолу в този център, от който са излезли. Тези две точки от центъра С по права линия се привличат от духовния и физическия свят и след това по една крива линия се връщат в С. Идват на същото място. Тези две половинки се събират в едно кълбо. Това е умственият свят С. Какво ги накарало да се разделят и какво ги накарало да се съберат? Тази клетка беше еднообразна. Всички сили бяха само положителни и затова се раздели на две части.

Една сестра беше положителна, а другата отрицателна и се търсят пак. Стана една смяна вътре. Еднообразието в живота произвежда противоречие, а пък разнообразието в живота произвежда хармония в природата. Най-първо е бил мъжът. Къде беше жената. Вие не сте мислили, не сте размишлявали. Къде е вашия микроскоп? Вие сега ще разсъждавате както сте чели по книгите. В това, което сте чели по книгите има нещо верно. Нещата в книгите не са представени така, както трябва да се представят. Не че онези, които са ги представили са искали да лъжат. Ни най-малко. Но зависи откъде фотографираш един предмет. Ако го фотографираш отблизо, ще имаш една представа, а пък ако го фотографираш отдалеч – друга представа. Някой път вие изучавате човека отблизо, а пък някой път отдалече. Отблизо имате една представа, а пък отдалеч – друга. Кое е по-близо заради вас? Кое седи най-близо? – Мисловият свят ли, или духовният, или физическият. Кой е по-близо? Сега дръжте си мнението, не искам да си кажете мнението, понеже ако си кажете мнението, едно мнение е в разрез с друго. Вие още не знаете кой е реалният свят. Ти чувстваш в себе си един свят. Кой е светът, който чувстваш? Детето е недоволно от баща си и майка си. В кой свят е? Щом си недоволен, умът е вече почнал да работи. Противоречието вече произтича от ума. Недоволен си. Сравняваш две неща, в тебе има две желания; има една мисъл, а пък две желания. Следователно, ако имате

един мъж и две жени, какво ще стане с мъжа? На мъжа ще бъде добре, а пък на жените няма да им бъде много добре. На мъжа ще му бъде много добре: две жени, две слугини. Но на жените няма да бъде добре. И обратното е верно. Ако една жена има двама слуги, то на слугите няма да бъде добре. Сега това привидно е така. Вие още не знаете. Казвате: „Един човек е мъж, един човек е жена“. Но това са още идеи. Вие не знаете какво нещо е жената. Коя е отличителната черта на мъжа и коя е отличителната черта на жената? На земята както сега се проявяват, отличителната черта на мъжа е, че той е малко по-силен. Лъвът има голяма грива, а пък на лъвицата каква е гривата? Има едно различие. Вземете един пуяк – мъжкият има голям гребен отдолу, има гердан, а пък пуйката е малко по-малка. Вземете врабчетата, насекомите – навсякъде женската форма и мъжката се отличават. Ако не разбирате живота, ако не сте го проучвали, вие ще намерите едно различие, но не знаете причините защо, от какво произтичат различията в света. Сега например, има някой резултат. В този живот вие сте недоволни от себе си. Да кажем, че една жена е недоволна, че тя е жена. Да кажем, че мъжът е недоволен, че е мъж. Тогаз след време жената ще намери смисъла на своя живот и ще го изправи, и става доволна. А пък мъжът изгубва смисъла на своя живот и става недоволен. И стане жена. Той е недоволен от това, че е мъж. Оре нивите, бие се; мъжът ще бъде чук, брадва и пр. Дето той мине все разрушава. Това, което разрушава е мъж. Той отдето мине, всичко чупи, нищо не гради. Там, дето има разрушение в природата, това е мъжът; пък дето има градеж, това е жената. Тя обича да гради. Това отчасти е вярно. Ако нямаше това, което руши, то не може да се гради. Импулсът на жената да гради е създаден от мъжа. А пък импулсът за разрушение у мъжа, го е създала жената. Мъжът е станал лош по причина на жената; жената е станала добра по причина на мъжа.

Вие под микроскопа отдолу не сте наблюдавали този свят. Вие сте чели една книга, гледали сте картини, които не са верни. Но вие не сте ги гледали под микроскоп. Цял един процес на деление на клетката може да наблюдавате под микроскопа. Но това още нищо не значи. Тази клетка се изменява още по-нататък. В този случай от тези две сили, едната се превърнала на положителна сила, а пък другата на отрицателна. И се събират тогаз. И това събиране се нарича Любов в света. Но това разделяне става още в първичния свят. Това разделяне на клетката не става на земята. Тук на земята е само отражение. Ако виждате, че се създава една сянка, тя се създава по причина на реалността, по причина на дървото, което е израстнало. Но това дърво е снето отнякъде. Формата се образувала на земята, но не се зачева тук. Вие идете от едно далечно минало, от една епоха, която сте забравили, когато сте били на Сатурн, после на Месечината и след това сте слезли на Земята. Вие сте забравили тоя

процес, какви са били условията, когато сте живяли на Сатурн и на Месечината. Какви са били условията, когато сте били на Месечината. И след като се преместите от земята в друг един свят, какви ще бъдат вашите понятия тогаз. Да оставим сега това. Ако нямате концентрация, ако не разбирате, вие ще се намерите в положението на младата мома. Преди да се ожени, тя си фантазира един свят с палати, шадравани, копринени дрехи, с пръстени, корони и пр., какво ли не. А пък като се ожени, ще кажете като онзи реформатор, англичанин Джон Веслей, който казал: „Не си струва човек да се жени". Дошъл един негов ученик при него и Джон Веслей му казал тия думи, известно време след оженването.

Аз не искам да ви карам да не се жените, или да се жените. На Джон Веслей не му било съдено да се жени. А пък той като всичките хора се оженил и после видял, че не струва да се жени. Неговата възлюблена била като Ксантипа. Някои обвиняват, че Ксантипа била лоша жена. Тя ни най-малко не е била така лоша, както ни я представляват. Този Сократ философията си дължи на своята жена. Сократ имал доста хубава глава, но носът му бил лош. – Той бил човек на чувствата. Обичал много жените и водил разпуснат живот. Имал много любовници. Историята това замълчава, той имал доста любовници. Че какво има лошо от това, да има любовници. Вие сте турили на това един друг смисъл. Че ако обичаш едно семе и го поставиш в земята, какво лошо има в това. Този, който обичал семената какво зло е направил? Няма никакво зло. Но ако почне тия дървета да ги сече и гори и прави от тях каквото иска, тогава злото е там. Злото не седи в Любовта, но злото седи в безлюбието, което минава за Любов. Някои ти казал, че те обича, а пък лъже. Там е злото. Някой на земята пита едного: „Ти обичаш ли ме?" Другият казва: „Малко те обичам". В света не може да кажеш много или малко. Малкото е относително и многото е относително. Ние имаме едно криво понятие за Любовта. Понеже я прекарваме през една малка цев и излиза малко вода. И казваме: „Малко те обичам". Туриш голяма цев. Зад нея има толкоз Любов, че можеш да караш воденица, но причините са дето не се проявяват нашите разбирания и нашите възгледи.

Да дойдем сега до концентрацията. Любовта винаги концентрира човека, тя го кара да размишлява, тя го заставлява за това. А пък безлюбието (е), което разсейва човека. Щом дойде безлюбието, човек е недоволен. То е състезание между двама за един предмет. Щом спориш в себе си дали да направиш нещо или не, тогаз си раздвоен, недоволен. Идваме до раздвоението: света ли да обичаме повече или Бога. И казваме – има голямо преимущество в света. А пък да обичаш Бога е свързано понякой път с големи страдания. Но и в Любовта към света има големи страдания. Като изследваме страданията те се различава и повидимому, като че в

Любовта към света най-първо като се приближаваме страданията не идват отначало, идат в края. А пък като се приближаваме към Бога, страданията идат отначало, а пък Любовта, благостите идат отпосле. Следователно, ние имаме два противоположни възгледа и мислим затова, че в света е по-добре. Ако ти си от умните хора ще живееш в света, докато дойде слънцето ти горе до зенита. Като дойдеш до зенита, тогаз ще напуснеш този свят и ще отидеш при Бога и пак ще бъде изгрев в духовния свят. И тогаз ще бъдеш щастлив. Но ако чакаш да видиш завършването на земния живот, аз ще ти кажа какво ще стане с тебе. Вие ще знаете какви ще бъдат резултатите за всеки един от вас, по отношение на това, което имате сега.

Всички трябва да имате едно концентриране, но трябва да имате един предмет, към който да се концентрирате, една определена идея трябва да имате. И върху тази идея, която трябва да имате, вие трябва да имате един възглед. Ти не може да мислиш за Бога, че Той може да постъпва както хората постъпват. Щом мислиш така, ти ще бъдеш недоволен и неспокоен. Ще кажеш: „Няма да ме слуша Господ“. Ако искаш да стане твоята воля, Бог няма да те послуша. Ако искаш да стане Неговата воля, Той ще те послуша. Вие ще кажете тогаз: „Човек трябва да стане автомат“. Ти казваш: „Ако върши чуждата воля, трябва да стане автомат“. Автомат си щом не разсъждаваш. Щом разсъждаваш, не си. Имай желание да бъдеш свободен. Това е една идея на Бога. Това, че ти искаш да учиш, да прогресираш в най-хубавото, това е потик на Божественото. А пък когато искаш твоето да стане, ти спъваш своя прогрес. Отрицателната страна на живота човек сам си я създава. Той се спира на Божествените заложби, които има и казва: „Да изпълня ли Божественото или човешкото?“. Изпълни Божественото и ще се изпълни човешкото. Ако изпълниш най-първо човешкото в себе си, ще имаш страдания и после ще дойде радостта. А пък ако изпълниш Божественото в началото ще имаш радост и в края радост. В човешкото една страна е тъмнина, а пък другата светлина.

Та сега да се повърнем към това същественото. Това е една философия. Наблюдавайте това, което става. Да допуснем, че аз ви говоря на вас и искате да знаете говоря ли Истината или не. Истината не може да се говори. Един факт може да се констатира, да се каже, но Истината се живее. Ти трябва да влезеш в света на Истината. Ти казваш: „Докажи ми Истината“. Истината не се доказва. Това, което доказвате е лъжа. Само лъжата може да се доказва. Истината не се нуждае от никакви доказателства. Там, дето се казва, че има Господ, че там е лъжата. Какво ще доказваш. Ти искаш да разсъждаваш върху причините и действието, казваш, че имало причини някъде. Че кога е било в света, когато да не е имало причини и действия? И де са причините, от които ти съдиш? Ти виждаш само сенките на нещата. Къде ще намериш тогаз Господа по

сенките? Една жена къде ще намери мъжа? Тя мисли, че има един мъж и го хванала за ръката. Никакъв мъж! Това е една лъжлива идея. Хванала е тя и мисли, че има мъж. Много се лъже. В литературата има много примери, дето жени за жени са се оженвали. Тогаз вие имате криво понятие какво нещо е женитбата. Това не е изчистена идея. Казваш: „Това е един факт". И това е истина. Казвате: „Това е свобода, това е широчина на идеите". Но по какво се отличава свободата? Свободата е да действуваш, да правиш каквото искаш. Тогаз си свободен. Казваш: „Аз вървя по пътя на Истината." В свободата ти може да правиш каквото искаш, а пък при Истината имаш направление. Истината показва пътя, по който трябва да вървиш. Истинският път на живота. В Истината ти не може да имаш едно или друго понятие за нещата. Как излезе жената? Откъде излезе жената? Жената излезе отвътре, от самия човек. Сега това е в стълкновение със сегашните ваши възгледи. Ние сме в едно постоянно стълкновение с онова, което знаем. Това, което знаем е отчасти вярно, но то трябва да бъде в съгласие. Ние отиваме към някои предмети, които по-напред не са били ясни и после стават ясни. А пък тези, които са били ясни, те ще изгубят своя смисъл. Най-първо вие се интересувате от вашето детинство. Като възмъжеете не ви интересува детинството. После, като станете стар, вие се стремите към старостта. Но пак сте недоволни от старостта. Какво иде след старостта? Ти трябва да бъдеш млад, трябва да бъдеш стар между двата полюса и те да се съединят, за да намерят смисъла на живота. Ако не разбираш Мъдростта и старостта, ти не може да разбереш Истината.

Та казвам: Вие сега се спирате и казвате: „Защо съм дошъл на земята?" Казваш: „Трябва да вярвам в Бога". Трябва да се концентрира умът ти в нещо. Имате ли в ума си една идея, на която всякога да разчитате? Нещастието на човека произтича винаги от онзи факт, че той изгубва своето равновесие. Щом го изгубиш, тогаз ще паднеш. Трябва да имаш нещо, една основна идея, която да пази твоето равновесие. Накъдето и да се накланяш, като един кораб в морето, все трябва да имаш нещо, от което да са съградени твоите идеи. (Учителят посочва чертежа.) Кое е накарало тия две точки да се съберат? И кое ги накарало да се разединят? Кое ви заставлява вие да отидете на училище? Искате ли да идете? Кое ви заставлява да отидете в църква? Кое ви заставлява да седнете или да отидете в някоя гостилница? Има една подбудителна причина. Ние казваме: „Глад". Какво е гладът? От какво произтича гладът? Да оставим сега и произхода на глада, да го приемем като един факт, който трябва да се обясни. Та казвам: Сегашните ваши разбирания, вие всички някой път говорите неща, които не разбирате. И сте недоволни от себе си и от ближните си. Ако разбирахте нещата както трябва, вие всякога можете да бъдете в състояние да изправите всяка една погрешка. Вземете един голям музикант. Като му дадат едно парче, той веднага ще види погрешката и

знае да я поправи. А пък онзи, другият, който не разбира от музика, ще каже само: „Не е хубава тази песен“. А музикантът, като изпеят песента знае къде е тя хубава и къде е лоша. И ние казваме, че тези работи са лоши, но не знаем как да ги изправим. Ние нямаме концентрация. Не знаем нещата тъй както трябва. Нямаме разбиране.

Та казвам: При сегашното ваше състояние, ако дойде един да ви проповядва, той ще каже: „Остави тези възгледи, които сега имаш“. Той разбира, че трябва да се откажеш от един възглед. Това са като препарирани стъкълца, имаш малък препарат, гледаш го под микроскопа. Щом отмахнеш едно стъкълце, ще туриш второ, трето. Да кажем, че имате един грамофон. Имате доста пиеси от някои видни автори. Туриш една плоча, изсвириш я. Ако извадиш едната плоча от нейния въртеж, най-малко това не показва, че не я обичаш. Но в дадения случай изучавате нещата. И когато ги изучаме трябва да ги сменяме. Някой казва: „Този човек не мисли като мене“. Няма нищо от това, че той не мисли като вас или че в даден случай не може да чувствува като вас. Един млад момък не може да чувствува като стария и старият не може да чувствува като младия. Но в това няма никакво противоречие. Това е само обстановка. Единият е на северния полюс. Там е студено. Той има дебели дрехи. А пък другият е на екватора и има тънки дрехи. Единият ще харчи повече. Той трябва да има една къща масивно направена, с добро отопление вътре, а другият ще има къща по-слаба. Та когато дойдат лошите условия на какво се дължат те? Те се дължат на онова вътрешно неразбиране. Ние сме нещастни, понеже обичаме лекия живот, живот без мъчнотии. И тогаз именно природата ни дава най-големи изпитания. Когато ние се откажем да работим, тогава идат те. Природата иска да ни застави да мислим, да чувствуваме и да действуваме. Три неща изисква. Да имаме нещо, на което да разчитаме. И като дойде гледа какво сме направили. Това е на физическия свят. После гледа съдържанието на онова, което сте направили, развалили (ли) сте неговият вътрешен смисъл. Разбрали ли сте идеята на онова, което сте направили.

Как ще познаете дали някой ви обича или не? Много лесно. Опечете една кокошка хубаво, турете я на масата и онзи, когото искате да опитате дали ви обича, кажете му да раздели кокошката на трима души. И той като раздели кокошката, ще знаете дали ви обича, ще знаете кого обича повече. Когото обича, нему ще даде най-хубавото, бялото месце. Ако бъде супа, непременно на онзи, когото обича ще тури повече масълце в неговата паница и ще видите, че във физическия свят онзи, който е обичан има повече масълце в паницата си, а онзи, който не е обичан, по-малко. Онзи, когото обичат ще бъде по-добре облечен. Една райска птица е по-добре облечена. А пък онзи, който не е добре облечен, не е толкоз обичан. Онзи,

който има отличен ум, е повече обичан. Онзи, който има по-добро сърце е повече обичан. Онзи, който има по-добро физическо тяло, е повече обичан. А пък който има хилаво физическо тяло, по-слаб ум, и по-слаби чувства, той е по-малко обичан. Сега защо е така? Защото не може да бъде другояче. Но това не е доказателство. Вие ако разбирате, едно хилаво тяло може да го направите най-доброто тяло. И ако разбирате едно ваше сърце може да го направите най-доброто сърце. И ако разбирате един лош ум, може да го направите един добър ум. И ако не разбирате най-доброто тяло, най-добрият ум и сърце, може да ги развалите. Коя е причината тогаз? И тогаз Господ против когото се възмущавате това сте вие. Този Господ, който разваля нещата това сте вие. Защо е така, ще кажете? Защото този Господ не мисли. И хората за да се избавят от това, турят дявола, едно същество дявол, което постоянно вреди. Човек при това разбиране той самият е дявол. И той сам е и ангел. Когато поправя своя ум, той е ангел; когато разваля своя ум, той е дявол. Когато оправя своето сърце, той е ангел; когато разваля своето сърце, той е дявол. Когато поправя своето тяло, той е ангел, когато разваля своето тяло, той е дявол.

Вие сега имате една идея за дявола. Че отде накъде вие приемате дявола? Вие срещали ли сте тоя дявол? Толкоз пъти говорите за дявола. Вие с дявола сте запознати, понеже вие сте дявола. И с ангелите сте запознати, понеже вие сте ангел. Но отчасти е вярно това. Кое е онова, което може да ме подбуди да бъда аз лош? Кое е онова, което може да ме подбуди да бъда аз добър? И спрямо някои хора мога да бъда лош, а спрямо някои хора да бъда добър. Има подбудителни причини. Коя е основната причина? Някой път имам желание да уча. А пък някой път не искам да се уча. Някой път искам да пея, а пък някой път не искам да пея. Някой път искам да рисувам, а пък някой път не искам да рисувам. Основната причина на всички неща е духът. Първият резултат на духа в света, първият резултат в света, с който започва животът, това е Любовта. А пък резултатът на Любовта е животът и на земята. Животът, който имаме, това е един резултат. Сега ние сме недоволни от този резултат. Тогаз се явява раздвоение, явяват се тъмнината и светлината. Това е влизане в мисловия свят. Имаме знание да различаваме. Животът сам по себе си е създал светлината и тъмнината. Светлината се явява като един резултат на живота в нас. А пък знанието е резултат на тази светлина. Каквото е разкрила тая светлина. Онова събраното знание е резултат на светлината. А пък с онова, което сме разбрали, влизаме в света на Истината, за да можем да го използуваме. Онова, което сте придобили в живота, вие може да го използувате в света на Истината. Следователно, Истината използува резултатите на Любовта и резултатите на умствения свят. И само в Истината човек може да разбере смисъла на живота. Там може да го разбере, понеже тогаз той е свободен. В Любовта ти ще служиш в началото

на живота, а пък в Истината, ще бъде края на твоя живот. Но вие за началото и за края на живота имате криви понятия. Вие мислите, че условията се свършват в края на живота. Не, в края на живота ще престанете с глупавите опити. Какво означава началото на една война или края на една война? Кое е по-хубаво: началото или края на една война? Края на живота какво означава? Едно сравнение: Началото или краят на една война ще ползува? В началото ли да те бият или в края да те бият, кое е по-хубаво? (В края да има мир.) Оставете този мир настрана. Мирът, това е една отвлечена идея. Не ти се слагат тояги, не те бият вече, престават да те бият. И това състояние вече ти е приятно. Онзи, който ме бил, той ми дал нещо. Той казва: „Искаш ли още?“ Казвам: Стига толкоз. След като престават да ме бият, аз тази енергия трябва да я обработя. Който разбира прави така. В света няма безполезни работи. Когато не разбирате нещо, има бой. А пък когато ги разбираш, тогаз не е бой. Вие сега се намирате на една фалшива основа. Аз като ви говоря, вие казвате: „Какви ще бъдат заключенията?“ Дали моите заключения ще бъдат верни според както вие мислите или не? В дадения случай това, за което аз разсъждавам, не го вземам за авторитет, нито пък е авторитет онова, което вие мислите. Да допуснем, че аз пея една песен. Сега песента ще зависи от моето състояние. Най-първо ще зависи от това, какво е времето отвън. И после, ще зависи какво е моето състояние, моето разположение. Ако ви обичам, ще запея добре, а пък ако не ви обичам, ще запея горе-долу, ще кресна. А пък ако аз ви обичам, ще пея песента така хубаво, че да ме помните. А пък ако не ви обичам, ще кажа: Нека да платят за пеенето, и после да ме критикуват колкото искат. Ние не трябва да разглеждаме дали природата е в съгласие с нас или не. Или дали ние сме съгласни с природата или не. В природата съществува едно право. Онова, което аз правя и онова, което природата прави да е разумно. То е сравнение. И във всичко, което тя прави, тя е права. И тя прави всичките неща с най-малките разноски и с най-малките страдания. И тя не може да избегне страданията, но по възможност се стреми да направи нещата с най-малките страдания. И ако я попиташ, тя ще каже: „Без страдания не може“. И ако попиташ: „Защо са тези страдания?“, тя ще каже: „Без страдания не може“. И ако попиташ: „Защо са тези страдания?“, тя ще ти каже: „Направи един свят без страдания и аз съм първата, която ще гледам как ще направиш един свят без страдания“. Кажете ми как ще направите един свят без страдания? Защо се съмнявате в себе си? Какво ви дава повод да се съмнявате в себе си? Казва ми един преди години: „Не ме поставяй на изпит, че не мога да издържа. Не ме поставяй на един краен изпит, че може би няма да издържа“. Ако туриш един човек на работа, трябва да му плащаш хубаво, но държиш един човек, измъчваш го, измъчваш го и ще дойде време, че този човек ще започне да мисли другояче, ще изгуби вяра в тебе, ще го накараш да мисли и да постъпва другояче. Вие се измъчвате. Учителят измъчва своите

ученици, учениците измъчват своите учители. Идват до крайности. И жената измъчва своя мъж, уж да го накара да я обича. И тя ще го изгуби. Ще изгуби това, което има. Една жена, като започне да измъчва мъжа си, ще го изгуби; аз да и подпиша с двете ръце, че тя ще го изгуби. И мъжът ще изгуби жената, ако я измъчва. И учителят, който измъчва ученика си, ще го изгуби. И ученикът, който измъчва учителя си, ще го изгуби. Ако ти мислиш, че с мъчение може да постигнеш нещо, ти тогава нямаш разбиране. Защо ще мъчиш мъжа си? Защо ще мъчиш себе си? Някой човек почне да пости, десет дена пости. За кого пости? За Господа? Че Господ има ли нужда да постим за Него? Ти ще измъчваш тялото си. Искаш да станеш благоугоден на Господа. Бог иска един човек да мисли хубаво, да има благородно сърце, а пък ти ще станеш недоволен, хилав, жълт и искаш така да угодиш на Господа. Ти съвсем ще загазиш. На физическото поле хората постят. Постът значи не измъчвай мъжа си. Това значи пост. Не го карай да носи дрипели, скъсани чорапи. Дай му нови чорапи, изплети ги. Не го карай да носи скъсани обуща, дай му нови обуща. И тези обуща да са хубаво направени, да не мъчат краката. Не го карай да спи на скъсан сламеник, не го подозирай, че ходи по чужди жени, считай, че е светия. Ти казваш: „Не ги ли зная сегашните мъже какви са“. Щом мъжът е лош и жената е лоша, нищо повече. Щом мъжът е развратен, и жената е развратна. Щом бащата е развратен, и синът ще бъде развратен. Щом синът е развратен и бащата е развратен. Какво ще ми разправят на мене? Ще се отделиш от хората и ще кажеш, че те са грешници. Оставете тази философия настрана. С тази философия нищо не се разрешава. Че ти тогоз грешника защо го взе тогаз? Не че аз съдя вас, но излагам нещата както са. Ти казваш някому: „Ти си ангел, всичко ще дам за тебе“, а пък после казваш: „Той не бил такъв, какъвто го мислех“. Аз към вътрешните неща сега отивам.

За мен няма противоречие. Противоречието не седи там. Противоречието седи в следното: Имате една единица, имате едно цяло число. Имате и дроб. Да кажем, че 1⁄2. Противоречието произтича от 1⁄2, понеже когато едната втора иска да стане като цяло, там е противоречието! Половината иска да стане като цялото, а пък това е невъзможно. Вие казвате, че имате числото 10, то в числото 10 цялото ще разделиш на 10 части. И десетте части правят едно цяло. И 1⁄10 не може да бъде никога като цялото. И половината, сама по себе си, никога не може да бъде като цялото. Допущат в окултната наука, че частта може да бъде като цялото, но никога не може да бъде по-голяма от цялото. А пък цялото има едно свойство, че то всякога може да бъде като своята част, но може да бъде и по-голямо от частта. Бог едновременно е по-голям от нас; ние можем да бъдем като Бога, но не можем да бъдем по-големи от Бога. А пък Бог може да бъде като нас, но може да бъде и по-голям от нас. По-нататък не можеш да отидеш. Ако

отидеш по-нататък от това, ще си счупиш главата. Защо? Ти вървиш по едно равно място, дойдеш до едно планинско място, ако продължиш, ще дойде твоята смърт. Защото в тази рядка атмосфера ти не можеш да дишаш; не може да останеш във въздуха. Не прекрачвай!

Вие питате защо някой не ви обича. Защото и вие не го обичате. Ти казваш: „Защо ме лъже?" Защото и вие го лъжете. – „Защо ме краде?" Защото и ти го крадеш. Никаква друга причина няма. Ако искате да се концентрирате, така седи причината, ще намерите тази причина вътре. Сега като казвам: Защото и вие го лъжете, разбирам следното. Вие сте си създали едни лъжливи възгледи за себе си и за вашия възлюблен. Вие сте турили на вашия възлюблен качества, които ги няма. И на вас вие сте турили качества, които ги нямате. Двама души като се обичат така трябва да бъде: един час мъжът ще бъде мъж, а пък жената жена. А пък във втория час мъжът ще бъде жена, а жената мъж. И ще се сменят постоянно. И ако така се сменят, ще живеят ангелски. Но ако жената иска да бъде винаги жена и ако мъжът иска да бъде винаги мъж, тогаз ще има стълкновение. За да обичаш някого, трябва да си готов да вземеш неговото положение и той трябва да вземе твоето положение. Един цар трябва да вземе положението на поданиците и обратното. Казва единият: „Ела на моето място и аз ще бъда на твоето". Като обичаш някого безразлично е да слезеш при него или да се качиш. Той е надживял личното. Вие искате да бъдете ангели, питате: „Дяволи има ли в ада?" Че адът е вътре във вас. От пъпа надолу вие сте цял един ад. Къде е раят? – От пъпа нагоре до главата е рай. Най-високото място е горе, а пък адът е долу от пъпа надолу. Адът е вътре във вас. И в този ад ще намерите много излишни работи, много лоши работи ще намерите в себе си. Ако бяхте един хирург и направите една операция, ще видите каква воня излиза като се разпаря стомахът.

Святите работи изчезнаха. Едно време мислеха, че тялото е храм Божи, а пък сега няма място в този храм, дето хирурзите да не са бутнали. Някои говорят за свещени работи. Няма свещени работи, дето те да не са бутнали. Има някои работи, които лекарите не са бутнали. Например, като погледнете една клетка, в нея има чудесии, тя е много малка. Трябва да я увеличиш хиляди пъти, за да я видиш и проучиш. Та, хубавото, красивото е останало в дребните работи. Единствените чисти души са дребните души. А пък в голямата душа всичко е разтършувано. И затова търсете Любовта в малките прояви. Не мислете, че онзи, който ви дал едно палто, че той ви обича. Онзи човек, който светва в нощта пред вас с малък лъч и ви показва една пропаст, от която се избавяте, това е по-добро, отколкото да ви дава хиляди в джоба. Онзи, който с един лъч на своята светлина те избавя, за вас струва повече в дадения случай. Та онзи вашият възлюблен, който може да внесе само една мисъл във вашия ум, за да ти

покаже пътя, то тази Любов струва повече отколкото всички подаръци. Вие нямате понятие по този въпрос. Аз наблюдавам всинца ви. Много добри хора сте вие. По-добри, отколкото трябва. И по-лоши отколкото трябва. Тогаз математически като правя изчисления, изваждам доброто, изваждам и злото и ги подвеждам под еднакъв знаменател. Нито много добър, нито много лош. Много добър да не си, и много лош да не си. Като се срещнете сега, вие обръщате внимание само на лошата страна. Лошите страни на човека произтичат от изобилието. Този човек, в когото вярата е силно развита, става суеверен и вярва повече в неразумните работи. Един американец, господин Браун казва: „Като се помоля, мога да спра и земята“. Това са глупави вярвания. Той вярва. Те са глупави вярвания, мисли, че може да спре земята. Писанието казва в Стария завет, как при влизането на евреите в Ханаанската земя Исус Навин се помолил и се спряло слънцето. Един като попитал някого дали се върти земята или не, той казал: „До времето на Исуса Навина слънцето се движеше, а пък земята стоеше. Като спрял Исус Навин слънцето, спря се слънцето и земята започна да се върти около него“. Това вярно ли е? Не е вярно. Те са логически построения. Не са верни. Голямото не може да се върти около малкото. Това е един от законите. И малкото всякога може да се върти около голямото. Има си причини защо. Всяко нещо се връща оттам, отдето е излязло. И понеже ние сме излезли от Бога, имаме желание да се върнем при Бога. И понеже Бог не е излязъл от нас, той не може да се върне в нас, нищо повече. Сянката може да се върне при дървото, но дървото не може да се върне при сянката. Реалността образува сенките, но сенките не образуват реалността. Дървото и без сянката съществува.

Сега докъде дойдохме ние? Ти мислиш, че обичаш някого, когото не обичаш. И по какво ще познаеш, че обичаш един човек? Аз разсъждавам другояче. Аз не мога да обичам всички къщи. Да ви кажа защо. Обичам онези къщи, в които има хора. Но къщи, в които хора не живеят, не мога да ги обичам. За да обичам един човек, трябва да има нещо разумно и добро в него. Де е погрешката: в къщата или в мене? В къщата. Ако в тази къща живее един разумен човек, ще обичам къщата заради човека. Но ако не живее, какво ще обичам тази къща? Ние казваме: „Да обичаме всички хора“. Всички хора, в които Бог живее, в които разумното живее. Разумното е, което се обича в света. Ние казваме: „Трябва да се обичаме“. Най-първо всички трябва да станем разумни, за да се обичаме. Тогаз, за да се обичаме, намерете хубавите работи. Аз мога да ви накарам всички да ме обичате. Аз съм правил опити. Някой път някой ще се сърди. Аз зная защо се сърдят хората. Някой е недоволен. Зная защо е недоволен. И когато правя нещо, аз зная защо го правя. Аз зная причините, които произвеждат тези явления. И следователно, аз ще премахна оная причина, която ги произвежда. Препоръчвам на всинца ви: когато срещнеш някого

най-първо виж живее ли едно разумно същество в тази къща или не. Десет души се съберете и вижте дали разумен човек живее в тази къща. Не се произнасяй така бързо. Всички хора, в които Бог живее и се проявява аз ги обичам. Всички хора, в които Бог не живее и не се проявява, аз не мога да ги обичам. Ти не можеш да обичаш един студен предмет, понеже той ще ти отнеме топлината. Той ще вземе нещо от тебе. Ти не може да обичаш един много горещ предмет, понеже и той ще вземе нещо от тебе. А ще обичаш някого, който носи живот в себе си. Като обичаш някого, у единия и у другия човек има придобивки. В обичта, в Любовта има придобивки. И като обичаш и като ви обичат всякога придобивате нещо. При Божествената Любов и като обичаш и като те обичат всякога се придобива. Има една малка придобивка. Там, дето има микроскопически придатък, колкото и малък да е той, там може да обичаш. Законът е такъв. Ако няма придатък, тогаз се ражда омразата. Омразата се явява, когато няма придатък. И ако можеш да придадеш някому нещо колкото и да е микроскопическо, той ще ви обича. Между вас се ражда противоречие, понеже не сте придали. И всеки път, като не сте придали нещо на ума, умът не ви обича. И като не сте придали нещо на твоето сърце, то не ви обича. И като не сте придали нещо на волята, тя не ви обича. Вие казвате: „Ние имаме местоименията „ти“, „той“.“ Обяснете ми тия местоимения. Кое от тях е по-старо? „Аз“ ли е по-старо, „ти“ ли, или „той“? (Той). Тогаз има една формула „I am, that I am“ – „Аз съм, който съм“. Тогава вие мерите с аршин, а пък аз меря с метри и затова не се разбираме. Аз – това е детето. Бог казва: „Аз, първият, Който се явява в света“. Зад него има друг. Господ казва за себе си: „Аз съм първият, Който се яви“. И ти като кажеш „аз“, то се подразбира, че в тебе живее онзи, Който първи се е проявил. И от Него очакваме, Той да ме научи, какво нещо са „ти“ и „той“. Най-близо до „аз“ е „ти“. А пък най-близо до „ти“ е „той“. Те са отвлечени работи. Англичанина казва „ай“. Българинът казва „аз“. Защо англичанинът казва „ай“, а пък българинът казва „аз“. Но това, което за вас е „Я“ или „Аз“ – за турчина е масло. Това, което за англичанина е „ай“, за турчина е месечина. „Аз“ – това е едно състояние в нас. Когато казвам „аз“, ние сме най-близо до реалността. „Ти“ и „той“ са отдалечени работи. Близките работи, които засягат нашето съзнание, това е азът в нас. Когато казвам „аз“, ние сме най-близо до реалността. „Ти“ „той“ са отдалечени работи. Близките работи, които засягат нашето съзнание, това е азът в нас. Като кажеш „аз“, то са най-близките работи. И трябва да знаеш, че човек е близо до себе си. И той трябва да почне да мисли. Животните повече чувствуват нещата, а пък аз мисля повече. Някой път като животните за някои неща чувствуваме повече, отколкото трябва, пък някой път мислим. Следователно, трябва да се контролираме.

Не преувеличавай нещастията си повече отколкото трябва, защото

нещастията, които ти имаш, съществуват навсякъде в света. И всичките добродетели, които имаш, те са общи за всички хора. Следователно, реалният свят е само онова, което е общо за всички хора в даден случай. И страданието е общо за всички хора. Ние казваме, че злото не е реално, понеже всичките хора в дадения случай не могат да бъдат зли. То е относително. Злото във всички хора не съществува, когато едно страдание във всички го има. И даже ангелите от невидимия свят като гледат, че хората не прогресират, една малка сянка се хвърля в тяхното съзнание, понеже те трябва да слизат постоянно на земята да поправят погрешките на хората. И майката като обича детето си и като поправя погрешките му, у нея се заражда една малка тъга.

Та казвам сега: „Престанете да правите най-малките погрешки“. А пък най-малката погрешка знаете ли коя е? – Не плюйте дето не трябва. Всеки да плюе в кърпата си. Един наш брат в София плюл на едно място и платил пет лева. Казали му: „Има закон за плюенето“. Ще платиш! И природата и тя е турила надпис: „Не плюй навсякъде! Плюй в кърпата си. Не плюй там, дето не трябва!“ И щом плюеш ще ти дойдат страданията. И всяко едно страдание показва, че ти си плюл там, дето не трябва. Ти си създаваш една лоша идея за един човек. Бог не си довършил картината още. Тази малката картина, която се рисува, чакай я. Ти ще се влюбиш в нея. Тя ще бъде една красива мома. И сърцето ти ще гори. А пък ти казваш: „Това дребното същество“. Не се произнасяй за Божиите работи. Не се произнасяй за себе си. Един ден вие ще бъдете ангели с пет, шест милиона крила, голямо величие. Това което кажеш, всичко ще стане. Като те срещнат, ще кажеш: „Вярно е“. Ще бъдеш един ангел, който заповядва. Ще кажете: „Минаха ония бедни времена, когато бях роб“.

Сега си създавате условия за онези шест милиона крила. И заради шестте милиона крила, които ще имате, струва си малко да страдате. Шест милиона крила – това е най-малкото, което може да имате. Има ангели, които имат петдесет милиона крила, по 25 милиона, а някои имат 100 милиона крила. Аз вземам шест милиона крила и то е много нещо. С тях може да пропътуваш цялата Вселена и да бъдеш доволен от положението си. Вие казвате сега: „Остаряхме, чакаме да умрем и да отидем някъде на онзи свят“. Никъде няма да отидете. Онзи плод, който е паднал от дървото, къде ще отиде? При корените. Ако отидат хората да го занесат в град София, то са специфични работи на някои разумни същества. Но вие като умрете, ще паднете точно под дървото, точно дето сте родени. Ако пък дойде някой ангел и се влюби във вас и ви занесе в другия свят, то е друг въпрос. За него и въпрос не правим. Вие като умрете, няма да умрете, но ще капнете като плод под дървото. Та сега концентрирайте се и благодарете на Бога за ума, който ви дал. Благодарете на Бога за сърцето,

което имате. И за волята благодарете. И за тези условия, в които се намирате, благодарете. И при най-лошите условия Господ е там. Знаете ли защо Йов пострада. Той бил окултен ученик. И когато минавал окултният учител, Йов попитал учителя си, защо Бог направил червея. Йов ритнал червея и казал: „И без този червей можеше“. И без тях могло. И затова той трябваше да прекара големи страдания и в раните му се развили малки червеи, поради болестта се развила гной и червеите са дошли да ядат гнойта и да го освобождават от нея. Йов като ги погледнал, видял, че малките червеи дошли да му помогнат. И като идвали просяци казвал им: „Богат бях, говеда имах, камили имах, а сега червеи.“ И им давал от червеите. И в ръцете на бедните хора те се превръщали в злато. Не подритвайте тези малки червейчета, понеже те ще дойдат при големите страдания да ви освобождават. Та Йов затова пострада. Ти срещнеш някой брат и помахваш с ръка презрително. И тогаз само за едно помахване на ръцете ще те турят в положението на Йова. Не презирайте малките червейчета! Не презирайте малките работи, понеже ще спирате оня прогрес и ще си създадете едно ненужно нещастие. Като видиш малкия червей, кажи: „На място го е турил Господ“. Сега е малък червея, но след време този малък червей, той ще има голямо бъдеще. Не подценявайте и себе си. И не се надценявай. Не се произнасяй за себе си лошо. Ще си кажеш: „Много добри хора сме, понеже Бог ни е създал, а пък много лоши хора сме, понеже не живеем както Бог иска. Много добър човек съм, понеже Господ така ме създаде“. Мисли хубаво за себе си. Всички сте добри създания. А пък не сте много добри, понеже не постъпвате така, както Господ иска. Сега се учете добре да мислите. Не че не мислите, вие работите, но имате една отвлечена философия, философията на радостите и на страданията.

Всичко, каквото Бог е създал е добро. Всичко, каквото ние създаваме, е зло. Да възприемем доброто. Този е пътят, по който трябва да вървите, за да се освободите от неприятностите в живота.

> Само светлият път на Мъдростта води към Истината. (три пъти)

Много ви държах, но трябваше да влезем и в ада и в рая и добре ви водих. Благодарете, че не ви държах повече.

6 ч. 45 м.

Гимнастически упражнения.

Небето облачно. Времето тихо и хладно.

XVI година.
14 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 3 март 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1937_03_05 Двете течения
лекция пред специалния клас

ДВЕТЕ ТЕЧЕНИЯ

„Отче наш“

Чете се темата „Най-добрият метод за развиване на човешкото сърце“. Какво подразбирате под думата „метод“ и кое е съществено в него? Какво нещо е същественото? Какво разбираме под думата „сърце“? Трябва да извлечем неговото съдържание от това, което съществува . Какво е предназначението на сърцето в човешкия организъм – какви са неговите физиологични функции? От сърцето излизат две течения – артериална и венозна кръв, които отиват по цялото тяло. Следователно, за да може при сегашните условия организмът да съществува и да изпълни своето предназначение, сърцето непременно трябва да функционира правилно. Съществува едно движение и трябва да има една малка топлина, понеже без нея няма да може да има движение. Ако това движение го има, ако тази топлина я има, ако циркулира артериалната и венозната кръв, тогава организмът може да прояви своя живот. Главното е Животът и за да се прояви той, трябва да има движение.

Тогава какво подразбирате под израза „най-добрият метод“? Да кажем, че в организма има само артериално течение, а няма венозно; тогава какво щеше да стане? Ако само даваш и никога не вземаш, какво ще стане? Или ако само вземаш и никога не даваш, какви ще бъдат резултатите? Трябва малко да разсъждавате.

Вие казвате, че човек трябва да живее, трябва да яде. Според вас, той е дошъл сега да живее и да яде. Кое е важното – да живее, за да яде, или да яде, за да живее? Това са две понятия. Ако помислиш, че трябва да живееш, за да ядеш, или трябва да ядеш, за да живееш, това са две различни положения. Сега, вие не мислите. Не че не искате да мислите, но някои от вас са ходили на екскурзия, някакъв трън се е забил в петата ви, вие слушате една сказка, но този трън не ви дава спокойствие, кара те да мислиш за крака си. Сказчикът говори едно, а трънът казва: „Слушай тук долу!“ Сказчикът иска да работиш горе, а пък трънът иска да работиш долу. Ти мислиш с главата си, а трънът казва: „С краката си трябва да мислиш!“ Питам сега кой е прав – трънът или сказчикът? – Сказчикът. Външните условия ли са на правата страна или ние, които сме вътре? Външните условия казват: „Ти трябва да живееш хубаво“. Кой сега е важният въпрос – дали да живееш или какво трябва да правиш в Живота? Да живее ли човек или да умре? Това е антитеза, две противоположности – да живее или да умре. Някои от вас не искат да живеят, но живеят; някои

от вас не искат да умрат, но ще умрат. Искаш, не искаш – живееш, искаш, не искаш – ще умреш. Допуснете сега, че не говорим за земния живот. После, други два полюса са младост и старост: искаш, не искаш – ще бъдеш млад, искаш, не искаш – ще остарееш. Сега можеш да питаш защо си млад, но не знаеш; можеш да питаш защо си стар, но пак не знаеш. Защо живееш – не знаеш, защо умираш – не знаеш. И тогава Животът наказва хората. Когато дойдат на Земята, а не знаят защо са дошли, Животът ги бие. Когато дойде смъртта, а ти не знаеш защо си умрял, и смъртта ще те бие. Животът ще те бие, защото не знаеш защо живееш, а смъртта ще те бие, когато влезеш в нея и не знаеш защо си умрял. Смъртта ще те пита: „Защо дойде при мен?“ И животът ще те пита същото. Добре, кажете ми сега как ще живеете? Вие сега сте млади, искате да живеете, но как ще проявите вашия живот?

Сега ще минем на други разсъждения: допуснете, че сте един човек, който е дошъл да живеете на Земята, дадени ви са външни условия, дадена ви е една цигулка, даден ви е и един лък. Това са само сравнения, много подобни могат да се дадат. Та дадат ти една цигулка и лък, а ти казваш: „Защо ми е това дърво и този лък?“ Вземаш ги, обръщаш ги, разглеждаш ги, ама не знаеш да свириш. Да допуснем, че си гладен, искаш да ядеш. Ако само разглеждаш цигулката и не свириш, няма да ти дадат да ядеш. Какво трябва да правиш, кое в цигулката е важното? – Трябва да свириш. Ако свириш, ще ядеш; ако не свириш, няма да ядеш. Тогава какви ще бъдат резултатите от яденето? С яденето се подържа Животът, то е проводник, за да дойде Животът. Следователно, ти няма да живееш, за да ядеш, но яденето ще бъде проводник, за да дойде Животът. Животът е същественото в дадения случай. И тогава някой пита защо трябва да живее. Ти трябва да живееш, за да мислиш – нищо повече! Защо трябва да мислиш? – За да може да живееш.

Сега, знаете ли туй на какво мяза? Представете си, че две колела питат: „Защо ние сме направени валчести, обли, пък другите предмети са кубични?“ Те са обли и гладки, за да се търкалят и да има по-малко съпротивление. По същия начин и вие, когато имате много мъчнотии и страдания в живота, не сте валчести, а ъглообразни. Казва някой: „Много мъчнотии имам в живота!“ – Да те направят валчест! Тури две колела, които да се въртят. Защото, когато те се въртят, ще се изменят известни разстояния или някои същества ще се качат на тях и ще дойдат до предназначената си цел. Когато колелата се въртят, ще дойде яденето; когато ядеш, ще дойде Животът; когато дойде Животът, ще започнеш да мислиш, а когато започнеш да мислиш, ще дойдеш до Живота. Затова трябва да се движат колелата. Казвам ви: всички ваши мъчнотии произтичат от това, че не сте кръгли. Щом кажем, че човек трябва да

мисли, той вече е едно колело в движение. Това е нова мисъл.

Вие имате и други съществени мисли и казвате, че ви трябва същественото, реалното сега. Но това, което сега имате, е отрицателно реално. Аз го познавам, че е реално. Например, ако вие се намирате зимно време навън и ви е студено, аз какво ще ви разправям някаква външна философия за това, че студът ви е противник. Вие ще ми кажете: „Не ми разправяй това, а имаш ли топли зимни дрехи и хубави обуща да ми дадеш, че да се предпазя от студа?“ Много добре, обаче тази зима колко време ще трае? На екватора зимата колко време държи? Някои от вас са били пътници, ходили сте и знаете, че зимата на екватора държи няколко часа. По-точно, вечерно време става студено, образува се скреж. Тъй щото, там зимата трае около пет-шест, най-много дванадесет часа. В умерените пояси зимата държи три месеца, а на северния полюс – девет месеца. Сега, как доказвате, че зимата на полюса е девет месеца, че в умерените пояси е три месеца, а на екватора е шест часа? Когато на екватора изгрее Слънцето, на полюса е зима. Но в дадения случай вие схващате полюсите като място, където има най-малко условия да се живее физически. Полюсът съставя най-малката възможност за органически живот, екваторът съставя най-голямата възможност, а умерените полюси са по средата. И във вашия живот имате екватор и полюси: екваторът е най-добрите условия, а вашите два полюса са най-малкото условие, при което може да се прояви Животът. Ако се намирате на полюсите, какво трябва да правите? Вие не бива да оставате там, а трябва да се придвижите към умерените пояси. Ако и туй не ви приляга, трябва да се движите към екватора. Вие можете да се движите по протежение на цялата ваша земя или, казано другояче, земята е вашето тяло и разните негови удове, с които разполагате. Следователно, мястото е условията, при които можем да се проявим. Да кажем, ти си областта на ръцете; какво ще правиш? – Ще работиш. Ако си в областта на краката, ще ходиш. Ако в областта на твоя мозък, ще мислиш. А като влезе в областта на своето сърце, какво ще прави човек? – Ще стане поет, ще излее чувствата си. Кой ще ти продава стоката?...

Сега, кой е най-големият противник в света, къде е злото? Ние имаме двама неприятели, които ни спъват – единият е външен, другият е вътрешен. И двамата постоянно са около нас, ходят, интриги образуват. Те са майстори на интриги – единият ги прави отвън, другият ги прави отвътре. Човек трябва да знае как да се справи с тия двама врагове. Попитали един фелдфебел кои са вътрешните врагове на отечеството и знаете ли какво е казал?... Сега, аз бих желал да зная кой е вътрешният ваш враг, намерили ли сте го? Не сте го намерили. Често казват, че той е условията. Не, условията не са врагове, те са външният свят. Ами кажете тогава кои са вашите външни врагове? Попитали един женен мъж кой е

вътрешният му враг. – „Жена ми“ – отговорил той. Попитали един ученик: „Кой е твоят неприятел?“ – „Преподавателят ми – пише ми слаби бележки, дори единица“. Попитали един слуга кой е неговият враг. Той отговорил: „Господарят ми – от него човек не може бял свят да види!“ После попитали същото и господаря, а той отговорил: „Слугата – прави бели колкото искаш!“ Господарят и слугата са врагове един другиму.

Та питам сега кой е вашият неприятел. Откъде произтича днес най-голямата мъчнотия в живота? – От стомаха. Но без стомах сега живот не може да има – с него е зле, но без него е още по-зле. „Ела зло, че без теб по-зло“. Един враг е той, нищо повече. Сега, какво трябва да правим с този враг? Стомахът е един господар, който иска да му се слугува – нито оре, нито сее, нито печели, само казва: „Дай!“ Ако не му дадеш нещо, изведнъж крясва и ти какво ще правиш! Аз вземам фактите такива, както са – може да имаш каквато искаш философия, но ако един-два дена не си ял, веднага в теб се събуждат отрицателни чувства. Започваш от този да искаш, от онзи да искаш и ако не ти услужат, всички тия хора ти се виждат неприятели. Тогава стомахът казва: „Да имаше една кокошка!“ И щом не можеш да вземеш оттук-оттам, ти виждаш, че една кокошка се разхожда и казваш: „Я й откъсни врата и я оскуби!“ Кокошката се моли: „Остави ме!“, но ти казваш: „Ако не влезеш в стомаха и не станеш жертва, той ще ме бие. Трябва да те пратя при него, че аз да се освободя“. И веднага живата кокошка минава през стомаха и става един проводник. Какво да се прави, стомахът е джентълмен, обича три пъти на ден да се облича – с една дреха сутрин, на обед – с друга и вечер – с трета. После, обича да си легне, да се опъне, да си почине. Сутрин ще дойдат да го събудят полекичка, че да не се смути и тогава той пак ще се облече. Всичката мъчнотия седи, докато му дадеш неговите дрехи да се облече. Щом се облече, вече е спокоен. После пак ще се облече в други дрехи. А щом дойде време за спане, трябва да му оправиш леглото...

Сега, нека да преведем тази аналогия. Какъв превод можем да направим на френски, на английски, на китайски, на немски? Вие сте специалисти по български език, какъв превод трябва да направим? Всичко това иносказателно значи да дадеш на стомаха необходимото, т. е. нито много гладен да го държите, нито да го пресищате. Трябва да му дадеш толкова храна, колкото му е потребна, за да стане проводник на Живота. Той си има една мярка. Как трябва да възпитаваш стомаха? Ако ядеш всеки час, ако дори шест пъти на ден му даваш да яде, струва ли си това? Малките деца по колко пъти ги храните на ден? Аз се интересувам от съвременното възпитание и виждам, че родителите стават по пет-шест пъти да им дават да ядат. Много е, според мен три пъти е достатъчно. Нека си плачат. Питам защо шест пъти трябва да се хранят малките деца? – За да растели.

Ами ако ги храните три пъти, няма ли да растат? Ако ги храните шест пъти, повече ли ще израстат? И в яденето трябва да има съзнание. Храната е един проводник и ти трябва да ядеш най-хубавата храна, ако искаш да се храниш физически. Ако искаш да храниш сърцето си, трябва да имаш най-хубавите чувства, които също са храна. И ако искаш да храниш ума си, също трябва да имаш най-хубавата храна. Такива храни и ума няма да претоварят, и сърцето няма да претоварят, и стомаха няма да претоварят. Трябва всякога да се пазите да не претоварите много сърцето си с непотребни чувства; трябва да се пазите да не претоварите ума си с непотребни мисли и да не претоварите стомаха си с непотребна и ненужна храна. Сутрин колко храна давате на стомаха си? Ако е мляко, по една или по две чаши? Ако е печена кокошка, по един или по два крака? Ако са сарми, по една, по две, по три или по четири? Ако е чорба, колко пъти наливате в паницата?

Представете си, че вие сте фирма „Иван Драганов“. След като функционира дълго време, какво трябва да направите с нея? Една фирма, която функционира нормално, трябва да уреди със своите клиенти всички взимания и давания. Добре, да речем, че един ден вашата фирма ликвидира. Разглеждали ли сте вашите книжа дали ще можете, щом ликвидирате фирмата, да изплатите всички взимания и даванията? Трябва да остане нещо за вас, понеже сте човек. Например, ако живеете временно някъде и ликвидирате фирмата, ще идете в друга държава, ще се преместите от България в Англия, от Англия – в Америка, от Америка – в Русия или Германия, където и да е. Какво ще бъде името на вашата фирма? Сега вие сте си турили за цел фирмата „Щастие“, някои са турили за име на фирмата „Богатство“, други са турили „Здраве“. Кое име на фирма е най-хубаво? Какво име има вашата фирма?...

Но да се повърнем към съвременния органичен живот. В научните изследвания човек е дошъл до едно голямо противоречие. Например, с яденето е дошъл до едно голямо противоречие, понеже го е смесил с други неща. Човек не мисли само да задоволи глада си, но казва: „Апетит!“ Апетитът е крива посока на нещата. Какъв е коренът на тази дума? Той е от латински произход – апетитус значи силно желание, страст, т. е. да имаш апетит значи да имаш желание да възприемаш нещата. Ако всякога претоварваш стомаха си повече, отколкото трябва, какъв смисъл има в това? Често след задоволяването на апетита му дават и нещо отгоре да закуси, да го залъжат и накрая той се отказва да работи. Когато стомахът не функционира, какво му дават, за да подобрят храносмилането? Направят му едно турско кафе или му дават малко аперитив, или хлебна сода, или друго някое лекарство и т. н. Сега, ще кажете, че стомахът не работи, когато е беден човек, а когато е богат, ще пие едно кафенце и ще се

подобри. Човек може да бъде и богат, и беден и в двата случая пак да страда от стомах. Сиромахът страда, че не си е доял, а богатият страда, че е преял. Единият страда от преяждане, другият страда от недояждане. Питам тогава какво му трябва на онзи, които страда от преяждане? – Сиромашия. А на онзи, който страда от недояждане? – Богатство му трябва. Следователно, ако си богат, за нормално състояние ще туриш да не преяждаш. На богатите ще кажеш: „Досега бях богат човек, който преяжда, но вече няма да преяждам“. А на сиромаха ще кажеш: „Аз бях сиромах, не си дояждах, но сега искам да не оставам да не си дояждам“. Сиромахът не трябва да ходи гладен, трябва да изхвърли недояждането и да яде. А богатият ще изхвърли преяждането. И той трябва да яде, но трябва да туря толкоз храна, колкото стомахът е в състояние да обработи, за да бъде полезна за тялото. Тогава законът е следният: когато апетитът и смилането на храната са правилни, тогава чувствата и мислите са нормални. Щом започнеш да мислиш малко неправилно и страдаш, чувствата и храносмилането не са както трябва. Следователно трябва да имаш една стомашна диагноза: щом стомахът не функционира правилно, и мислите не са правилни, и чувствата не са правилни. Щом храносмилането се поправи, поправят се и чувствата, и мислите. И обратно – щом се поправят мислите, поправят се чувствата и храносмилането.

Сега, понеже имаме фирма „Щастие“, къде е щастието на човека? Къде да го търсим – отвън или отвътре? Ще ви дам един ребус: представете си, че това щастие е толкова деликатно, че му трябва един отличен автомобил, на който да се качи и да се разхожда. С други думи, ако не го разхождате отвън, няма да имате щастие. Но ако един ден автомобилът се развали и не може да върви сам, какво ще прави твоето щастие в вътре в него? Свърши се щастието! Или си представете, че си го разхождал твоето щастие, но краката му се парализират. Тогава то се качва на гърба ти и казва: „Носи ме сега!“ Преведете израза: „Щастието се качи на гърба ти“. Първоначално ти мислиш, че ще бъдеш щастлив, но после казваш: „Този вече ми дотегна да го нося!“ Искаш да намериш автомобил, за да го туриш, а ти да седиш само така до него и да ти е приятно, че седиш до щастието. Тогава си щастлив, че можеш да седиш рамо до рамо с него, но щом се качи на гърба ти, става много тежко, не си струва. За да бъдеш щастлив, ти трябва да разбираш себе си.

Сега, човек трябва да разбира себе си. Ти имаш в себе си един господар, на когото служиш. Този господар е крайно взискателен – иска яденето му да е навреме готово, мислите и чувствата му да са на място, т. е. иска да му угодиш и по мисъл, и по чувство, и по ядене. Много взискателен е този господар – само да види, че грешиш някъде, веднага кипва. Ако не му

дадеш яденето както трябва, ако не влизаш в положението му, ако навреме не му хванеш автомобил или ако хванеш такъв, който друса, той ще ти държи речи: „Толкова си глупав, такова друсане в автомобила! Знаеш, че мога да те уволня, такъв слуга не искам! Внимателен ще бъдеш, още веднъж такъв автомобил да не ми докарваш, иначе непременно ще те уволня!“ Какво трябва да се прави с лошите, но умни господари?

Има един анекдот: сдружили се огънят и дървата. Огънят си правел устата отдалеч и казвал: „При мен ще бъдете добре – времето ще бъде топло. Вижте всички израсли дървета – аз ги направих да растат и плодове да дават“. Дървата мислят, че всичко ще върви добре, но огънят не казва истината такава, каквато е. На сухото дърво той казва: „Щом дойдеш при мен, като другите дървета ще станеш“. Вие вярвате ли, че когато сухото дърво дойде при огъня, ще стане като другите дървета? Щом се свързало с огъня, какво станало със сухото дърво? – Изгоряло. И какво станало, когато изгоряло?...

Да се повърнем сега на основната тема. Да кажем, че вие сте недоволни в живота. Всички вие тук си имате все по едно недоволство. Нека един от вас да каже защо е недоволен. Ако не ми каже истината, работите няма да се оправят. Ще ми кажеш от какво си недоволен – къща ли нямаш, автомобил ли нямаш, дрехи ли нямаш, обуща ли нямаш или книги, или пари нямаш? Какво нямаш? Най-същественото ще ми кажеш. Ако си български шивач, какво ти трябва? – Един метър, едни ножици, напръстник и игла – това е същественото. Щом имаш това, ще ти донесат плат, ще го премериш, човекът пред теб е моделът, по който ще скроиш дрехата, ще я ушиеш и ще вземеш нещо. От научна гледна точка, на един търговец какво му трябва? – Пари и стока. На един гладен човек какво му трябва? – Ядене. Питам сега от какво си недоволен ти. Виждам, че така, както са написани буквите на твоята фирма, има едно малко недоволство...

Когато българските помаци си правели джамия, трябвало да отиват в гората да секат дървета, без да произнасят нито една българска дума. Те говорели на турски, казвали, че дървото е хубаво, високо, гладко, но накрая казвали, че на върха е малко кривичко. И думата „кривичко“ я казвали на български. Но щом кажели една българска дума, от това дърво джамия не ставало. Това мяза на онзи анекдот, в който един се оплакал в съда от жена си и я осъдили на обесване. Съдията казал на мъжа: „Ще намериш най-хубавото дърво и на него ще я обесиш. Преди това ще ѝ кажеш най-сладките думи, но ако ѝ кажеш една само лоша дума, не можеш да приложиш закона“... Питам сега: този, който беси жена си, какви думи трябва да ѝ каже? Ако не я обеси, тя ще продължава да го мъчи... Мъжът искал да се освободи и започнал да ѝ говори много любезно: „Ти беше за

мен един ангел; когато дойде, ти донесе всичкото щастие, по-добра жена от теб не съм срещал“. Тя го гледа, гледа, но мъжът не се стърпява и казва: „Веднъж ти плю направо на лицето ми и насетне всичко се обърна“...

Та сега и вие започвате все с последната плюнка. Обяснете ми защо жената плюла на лицето му? – Била нагости, яла мъчносмилаема храна и когато му говорила, без да иска повърнала всичкото ядене в лицето му. Мъжът счел това за голяма плюнка и казва: „Като ме заплю тогава в лицето, такава плюнка никога в живота си не съм виждал!“ Съдът я осъдил, но мъжът не могъл да я обеси, понеже й казал, че го е заплюла. Съдията го запитал: „Защо не я обеси?“ – „Защото ме заплю и не е заплатила последната плюнка. Исках първо да плати и тогава да я обеся“. Кажете ми сега какво е решил съдията? Делото още стои заведено. Жената заплюла мъжа и не платила. Каква глоба ще й наложи съдията за плюнката? Съдията иска да се повикат свидетели: „Как тъй онзи е дал лошо ядене, че да се образува плюнка! Нагости такова ядене дава ли се?“... От 8 000 години се води това дело, още не е разрешено и не зная как ще се разреши. Как трябва да го разреши съдията? Ако някой от вас е съдия, как ще го разреши? Не че не могат да живеят заедно, но цялата работа е в плюнката. Тази плюнка трябва да излезе от устата навън.

Трябва нова философия на Живота. Вие не можете да се избавите от тези противоположности – страданията ще дойдат, лошите мисли ще дойдат, смъртта ще дойде, сиромашията ще дойдат. Трябва да знаете, че няма да остане нещо, което да не дойде. Не мислете, че всичко ще дойде изведнъж, но по пътя, по който вървите, всичко ще ви дойде. Затова трябва да разполагате с всички средства, за да разрешите правилно въпроса. Защото по пътя зимата ще дойде, а зимно време трябва да бъдете облечени добре, трябва да имате хубави и топли обуща и храна, всичко трябва да имате. Не трябва да се осланяте, че зимата няма да дойде. За всички условия трябва да бъдете готови – и за хубавите, и за лошите. Тогава, когато дойдат страданията, какво трябва да правим? Ако човек е преял, какво трябва да прави? – Трябва да повърне храната. Щом си ял много, бъркни с пръст в гърлото си и нека всичко отвътре да излезе навън. Това е спасението. Ще кажете: „Ама аперитив“. Никакъв аперитив, бъркни в гърлото си, за да излезе всичко навън! После пийни малко топла вода, за да се промие стомахът, а след време хапни една круша или една хубава ябълка, или чаша мляко с хубава кифличка. Лошата храна трябва да се повърне назад, а след това малко ще закусиш.

Сега, да кажем, че двама души не могат да живеят добре. Защо не могат да живеят? – На единия кракът е изкълчен, а на другия кракът е счупен. Може ли да живеят заедно така? Ще идеш при онзи, на когото кракът е счупен,

но той не дава да го пипнеш – кракът му е чувствителен за всяко побутване. И онзи, на когото кракът е изкълчен, не иска да го бутат. Питам: тоя с изкълчения и тоя със счупения крак трябва ли да живеят наедно? Не, трябва да бъдат на отделни места, да имат баня, да има по двама слуги и при единия, и при другия, да има по един лекар специално за тях, всеки ден да им се правят особени компреси и превръзки, въобще – голяма етикеция се изисква. На болния можеш ли да му угодиш, вие угаждали ли сте на болни хора? Болният ще ти каже: „Много си прост, така бута ли се, че малко по-внимателен бъди! Ясно е, че не си учил много!“ Но и аз мога да му кажа: „Ами че и ти си първокласен невежа – не знаеш как да ходиш и си изкълчил и счупил крака си“.

И така, това, че ти си нещастен, показва, че не си живял както трябва. Ти търсиш причините за нещастието си изключително във външния свят. Във външния свят има известни условия, но целият свят не е виновен за теб. Наполовина е виновен светът, наполовина си виновен ти. Сегашните хора най-първо теглят от езика си. Един аристократ, на когото езикът бил много дълъг, обичал често да ругае слугите си: „Магарета, говеда!“ Веднъж го арестували и той по същия начин наругал стражарите. Но ония казали: „Я му ударете двадесет тояги на този!“ Когато изял боя, той поумнял – на стражарите не трябва да се казва „магаре“ и ако някой им каже така, дърво има. Аристократът си казал: „На слугите си може, но трябва да се пазиш да казваш на стражарите „магаре“. Явно, този човек не съзнава своята погрешка и при други лоши условия пак ще го наложат. Стражарите казват: „Тук има ред и порядък – тук ти си слуга, а държавата е господар“. Щом нарушиш закона, ще платиш.

Сега, вие нарушавали ли сте законите? Че защо, мислите, страдате? – От вашия ум, т. е. от вашия господар. И вие сте като този богат аристократ. Аз ви слушам вечерно време по моето радио и зная защо страдате. Някой от вас седи и казва: „Досега мислех, че Господ е много умен, но виж как живея!“ Вие говорите лошо за Господа и Той казва: „Я му ударете двадесет тояги!“ Или имате един слуга и казвате: „Господ не му дал ум, направил го е такъв лош!“ По този начин вие обиждате и обвинявате Господа. После, казвате: „Господи, пари нямам, здраве нямам, жена ми, децата ми са лоши. Не мога да уча, паметта ми е отслабнала“. Според вас, Господ не ви е дал това, не ви е дал онова и затова не можете да бъдете щастливи. Или пък имате приятел, върху когото струпвате всичките си погрешки. Щом той направи погрешка, вие тутакси я виждате, не сте готови да му простите, а веднага я изнасяте. Какво трябва да се прави в дадения случай? Никога не бързайте да си давате мнението – каквато и неприятност да дойде в ума или в сърцето ви, не си изказвайте мнението. Ако си дадете мнението, какво можете да се ползвате от него? – Нищо не можете да се

ползвате. Ако кажете, че сте беден човек, истина ли е това? Най-първо се научете да говорите истината, най-първо се отучете да говорите лъжливи факти. Ти имаш отлични очи, отлични уши, нос, уста, здраво тяло, а казваш, че си беден човек и съвсем си закъсал. Това е факт, но не е истина. Ти не живееш в Истината. Представи си, че живееш в свят, където един богат е изгубил окото си, а ти имаш отлични очи и ти дават един милион долари, за да ти извадят едното и да го присадят на богатия. По късно те срещам – окото на богатия се е наместило, но твоето око е излязло. Защо, коя е причината, защо продаде окото си?

В една предишна тема вие писахте върху най-добрия метод за справяне с мъчнотиите. Я ми дайте един метод и да направим опит с него. Прилагането на един метод не е вечен закон, затова методите постоянно трябва да се сменят. Метод е, например, човек да диша. Едни дишат плитко, други – дълбоко. Каква е нормата за пълното дишане? Доброто дишане в Природата има определен закон. Колко вдишки трябва да правиш за една минута, по колко секунди трябва да трае вдишката? През къде трябва да се поема въздухът – през устата или през носа? През носа е доброто дишане. Когато превърнем дишането в нормално състояние, то трябва да става много правилно и хармонично. Щом човек диша правилно, по време на сън никакво хъркане няма и когато туриш ухо, всичко е тихо и спокойно, от устата нищо не излиза, като че е мъртъв, само коремът се повдига. Това е здравословното състояние. Следователно, докато в твоето съзнание има постоянни пертурбации, ти не дишаш правилно. Докато постоянно мърмориш в себе си и си недоволен от едно, второ, трето, четвърто, дишането ти не е правилно. Дишането е свързано с човешката мисъл, с човешките чувства и с храносмилането. Има такава зависимост: ако не дишаш правилно, храносмилането не е правилно, следователно и мисълта няма да бъде правилна, и чувствата няма да бъдат правилни; ако храносмилането не е правилно, дишането не е правилно, следователно и мисълта няма да бъде правилна, и чувствата няма да бъдат правилни. Най-първо трябва да уредиш или дишането, или храносмилането, или ума, или чувствата или стомаха. Все трябва да уредиш едно противоречие. Например, нямаш пари; по кой начин трябва да уредим това? Когато знаем, най-лесната работа е да уредим този въпрос.

В древността един беден човек отишъл при един адепт и му се оплакал. Адептът му казал: „Аз ще те избавя от твоята сиромашия, но ще ми обещаеш да бъдеш винаги доволен в живота, да казваш, че всичко е добро и не само да го казваш, но да го чувстваш. Трябва да постъпваш така и когато си разположен, и когато не си разположен. Ако ми обещаеш, аз ще уредя въпроса за сиромашията. Трябва да ми обещаеш и помни, че ако не

изпълниш, ще бъде два пъти по-лошо, отколкото е сега“. Бедният обещал. Той бил млад човек и веднъж някакъв княз излиза с дъщеря си на разходка. По едно време изведнъж става някаква пертурбация в атмосферата и температурата се понижава до минус тридесет и пет градуса. Князът и дъщерята влизат в една хижа, треперят и казват: „Всички ще замръзнем“. Тогава адептът изпраща бедния младеж с една кутия кибрит и му поръчва да каже: „Аз ще ви дам огън, но е много скъп – една клечка кибрит струва един милион“. Князът отговорил: „Тази клечка не струва повече от нашия живот. Половината от богатството си ще ти дам, иначе тук ще измрем! Какво ме интересува богатството, ако умрем!“ Така те му дават един милион за една клечка. Сиромахът запалил огъня и си уредил работата.

Сега, кои са тези кибритени клечки? Всяко запалено чувство е една кибритена клечка. Трябва само да знаеш как да го запалиш. Мисълта пък е правата линия, по която драсваш тази кибритена клечка, за да се запали. А постъпката седи в това да туриш запалената клечка в дървата и те да се разгорят. Най-първо ще кажеш: „Ето една мисъл“ и това е запалената клечка и разгорените дърва. Туряш една кибритена клечка, дървата се запалват и се свършва въпросът. Значи всичкото щастие зависи от това как драсваш клечката. Когато запалиш кибритената клечка в условията, които са ти дадени, не търси други. Ако тръгнеш да търсиш други условия, за да запалиш клечката, че после да търсиш дърва... Не, ще драснеш тази клечка, когато всичко е събрано на едно място. Не са ли събрани дървата, няма да я драскаш. Ще драснеш, когато събереш дървата, когато нагласиш камината, когато всичко е готово, т. е. при един завършен процес. Най-хубавият момент е, когато процесът е завършен. Една мисъл се завършва, само когато всички условия са готови. Ако ги няма условията, трябва да се работи. А под работа се подразбират всички ония условия отвън, които са необходими за нашето щастие. Ако те са далеч, трябва да ги съберем на едно място.

Какво разбрахте от казаното сега? И каква разлика има от онова, което бяхте разбрали по-рано? Разликата е, че досега температурата беше нула градуса, а сега е десет градуса над нулата. Какво става при такава температура? – Водата може да се пие. Какво представляват температурите над и под нулата? Под нулата имаш най-лошите условия, над нулата имаш добрите условия, а нулата е винаги на едно място и показва посоката на добрите и на лошите условия. Следователно, твоето щастие може да бъде отвън. Това аз схващам по следния начин: например, ти искаш да направиш една баня – точка А е банята, а ти си точка В отвън. Значи ще дойде дъжд и ти ще направиш банята си отвън. Но в теб се заражда желание да ядеш; тогава ти ще туриш плодовете вътре в себе си.

Следователно, при баня отвън и ядене отвътре щастието ще дойде, но при баня отвън и ядене отвън нещастието иде. Чухте ли добре – при една баня отвън и едно ядене отвътре щастието иде, а при една баня отвън и при едно ядене отвън нещастието иде.

Сега, коя е основната мисъл? При новите условия какво искате да бъдете – пръст на един богат човек, който умира и преди да го заровят му турят един пръстен, или пръст на един беден човек, който се ражда, защото трябва да работи? Кажете ми как да разрешим този въпрос – да бъдеш на пръста на богатия или да бъдеш на пръста на бедния? Второто положение е по-хубаво. Вие искате пръста на богатия, който умира. Откажете се от това, вземете пръста на сиромаха, който се ражда, и идете да работите. Каквото и да се случи, вие ще дойдете до пръста на богатия. Сега ви трябва пръста на сиромаха, а после ще ви дотрябва пръста на богатия. Кое бихте предпочели сега – елмазения пръстен в гроба или пръста на сиромаха? Предпочитайте живота в сиромашията, отколкото смъртта в богатството. Това е смисълът, това е разрешението на двете антитези. Хората искат богатство, но богатството е смъртта. В сиромашията е Животът, а Животът е винаги за предпочитане.

Тогава верен е и следният закон: *Любовта е винаги жива при страданията.* Помнете това. Кои са онези, които оценяват Любовта, които се радват или които скърбят? Кой може да те обича повече – сиромахът или богатият? Изпъкналата ли паница събира повече или вдлъбнатата? – Вдлъбнатата. Запомнете, че сега животът при сиромашията е за предпочитане, отколкото смъртта при богатството. Има едно положение, според което един ден сиромашията ще се примири с богатството и тогава Животът и смъртта ще се примирят. Животът и смъртта сега не се примиряват, но щом богатството и сиромашията се примирят, тогава Животът и смъртта ще се примирят. При сегашните условия вие не можете да ги примирявате. Сега само възприемайте Живота.

Живот без богатство не може да имате. А в света има само един човек, който е богат – той е Първият човек. Всички други, които са излезли от него, са сиромаси. Нали искате да бъдете богати? Следователно, за да бъдете богати, трябва да обичате Първия човек. Той е вашият Баща – първият, който ви е родил. Щом бащата е богат, синовете могат ли да бъдат богати? Краката могат ли да бъдат богати? Те са слуги. Ръцете, ушите, очите, стомахът са слуги. А онзи, който разполага с всички условия, за да съобразява, това е разумният човек, който живее. Той е господар. Вие трябва да се отнесете към този господар, той разрешава въпросите. Оставете временните господари. Сега вие заемате ролята на очите, ушите, краката, а искате да бъдете господари. При условията, в които сега

живеете, ако сте крака, ще използвате да бъдете добри; ако сте ръце, ще използвате да бъдете справедливи; ако сте очи – да бъдете истинолюбиви; ако сте уши – да бъдете умни; ако сте обоняние – да бъдете деликатни; ако сте език – да бъдете сладки; ако пък сте осезание – да бъдете меки. Това са качествата, които човек трябва да има в себе си.

Сега, за следния път разработете тази лекция по свой начин. Извлечете всички противоречия – колкото ги имате, изкарайте ги навън. Каквито противоречия се явят, изкарайте ги, всички няма да ги разрешим.

Разработете темата „Най-добрият метод за развитие на човешкото сърце“. Разработете я по особен начин – кой каквото е запомнил от лекцията. И трябва практически да се приложи, понеже всички сте закъсали – някой е закъсал в мислите, друг е закъсал в чувствата. В много работи сте закъсали, но работата трябва да се оправи и да дойде в нормално състояние. Инсталацията може да е много добре направена, но щом завъртите ключа и няма ток и лампите не светят, инсталацията някъде е повредена. Трябва да се намери дали погрешката е в инсталацията или в жиците, или в крушките. Трябва всичко да дойде в нормално състояние, за да могат лампите да светят, когато завъртите ключа.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит Животът.

14-та лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
5 март 1937 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

Книги:
Двете течения
Разумните същества (Младежки окултен клас. XVI година (1936–1937). София, 2002)
17 беседи от 25 септември 1936 г. до 26 март 1937 г.
Начало: 05:00

1937_03_07 Обмяна в Божественото
утринно слово

ОБМЯНА В БОЖЕСТВЕНОТО

Ще прочета 13-та глава от Евангелието на Йоана, от 1-ви до 19-ти стих. Има събития в човешкия живот, които са станали преди хиляди години. Ние ги изучаваме и ще ги представяме толкова живо, като че днес стават, и съжаляваме, че са станали. Щом са станали преди хиляди години, те са исторически факт, но въпреки това те стават и в нас. Само така ние можем да дойдем до тяхното разрешаване. Например, имате една светла мисъл или едно светло чувство, но не знаете тяхната цена, не знаете как да ги използвате. Казвате, че и без тях може. Вие гледате на тях като на самозванци, без които може да живеете. Като влезе в дома ви някакъв самозванец, казвате: „Той ще ни направи някаква пакост, затова да си върви, откъдето е дошъл". Мислите ли, че ако една светла идея влезе в ума ви и едно светло чувство – в сърцето, ще ви причинят някаква пакост? Ако мислите така, умът ви ще се помрачи. Това разбиране е несъобразно с живота. Това е изопачен, болен възглед. Няма по-лошо нещо от това, да носи човек в себе си мисълта, че е болен. Станеш сутрин, мислиш, че си болен. Легнеш да спиш, пак за болестта си мислиш. Където ходиш, каквото правиш, само една мисъл носиш в главата си: „Болен съм, имам нещо в организма си, което ме мъчи". Ту глава те боли, ту рамо, ту крак, ту кръст – всичко те боли. Отвориш книга да четеш, не можеш, болката е в ума ти. Искаш да се разговаряш с приятели, не можеш, за рамото си мислиш. То е като ударение на думата, както на френски, така и на немски език. Ако не сложиш ударението на място, думата губи смисъла си. Като дойде мисълта за болката в рамото, веднага изпъква ударението accent aigu. Това ударение се слага само на някои думи, а не на всички. Има думи без това ударение.

Сегашните хора са изгубили правилния възглед за нещата, който Бог е създал, и казват, че Той е създал нещастията. Не е вярно. Бог е създал всички светове – физичния, духовния, умствения, със свои специфични закони, със свой език. Следователно, който свят изучаваш, ще знаеш и съответния език. Ако изучаваш умствения свят, ще пазиш светлината на ума си, да не изгасиш свещта на своя живот. Ако изучаваш духовния свят, ще пазиш топлината на сърцето си, която поддържа огъня на живота. Ако изучаваш физичния свят, ще пазиш активността си, постоянно да работиш, да не се обленяваш. Няма да бъдеш впрегнат кон, да те впрягат постоянно и да те карат на работа, когато не искаш.

Ще бъдеш свободен кон, ще ходиш по ливади и поляни, по гори и

планини, ще скачаш и ще тичаш, където пожелаеш. Ако си кираджийски кон, кожата ти ще се смъкне, но господарят ти ще спечели от тебе. Като знаеш това, освободи се от хомота, от каруцата, която теглиш по широкия царски път. Не е свободен оня, който носи товар на гърба си. Казваш: „Трябва да направя нещо!“ Думата „трябва“ е създадена от дявола. Човек казва на коня: „Трябва да караш каруцата! Трябва да носиш товара! Трябва да ти сложа юзда!“ Много идеи се налагат с думата „трябва“. Тя е изобретение на миналото поколение. Вие се движите по хипнозата на тая дума и казвате: „Така е вярвал дядо ми и аз трябва да вярвам като него“. – Дядо ти е бил кираджийски кон. Той карал каруцата на господаря си. Трябва ли и ти да бъдеш като него? – „Баба ми е вярвала в това и аз ще вярвам като нея.“ – И баба ти е била кираджийски кон.

Първото нещо, което се изисква от вас, е да се освободите от всички неестествени неща във вашия живот. Болестите, старостта са неестествени неща. Ти казваш: „Очите ми отслабнаха, не виждам буквите, не мога да чета. Краката ми започнаха да треперят, не ме държат. Кръстът ме боли, не мога да спя“. Това са остатъци от твоя минал живот. Очите отслабват, когато човек не прави нужните упражнения. Много хора не гледат, както трябва. Те отварят широко очите си, блещят се, но това не е гледане. Правилно е, когато искаш да видиш нещо, да не въртиш главата си на една и на друга страна, но да движиш очите си. Ще движиш очите си нагоре, надолу, настрана в посоката, където е предметът за наблюдаване. Иде някой при тебе и като искаш да го видиш, ти обръщаш главата си към посоката, откъдето той иде, а очите стоят неподвижни. Това значи да упражняваш главата и врата си, а очите да почиват. Така те стават лениви и постепенно отслабват.

Някой казва: „Не обичам да гледам на небето; земята ме интересува“. И това не е лошо, но като гледат постоянно към земята, след три–четири години очите ти ще отслабнат. Гледай нагоре, надолу, наляво, надясно, да засилиш очите си. Не мисли, че е глупаво да гледаш нагоре, към небето. Казват, че един гръцки философ, като гледал все нагоре, спънал се и паднал в един трап. – Това се е случило с един човек, няма да се случи с всички. Добре е да гледа човек и нагоре, и надолу. Като гледа нагоре, ще избегне някаква опасност. Може да падне една керемида от покрива и да пукне главата му. Като отиваш на планината, пак гледай нагоре. Като станеш сутрин от сън, излез вън и гледай на небето, да видиш ще вали ли, или времето ще бъде ясно. Вечер наблюдавай звездите, изучавай съзвездията. Много неща има за учене. Някой стане от леглото и бърза да закуси. Той казва: „Яденето е моята книга“. Като ученици, вие трябва да се ползвате от всичко. Казах ви, че трябва да се ползвате от слънчевата енергия, но вие бързате, не чакате да ви обясня как да постъпвате. Мнозина

от вас започнаха да наблюдават слънцето, без да знаят начина за това. Те се вторачват в слънцето и очакват да получат нужната енергия. Така не се придобива енергия. Слънчевата енергия трябва да мине през няколко воала, за да даде своя резултат. Казвам на някого: „Разтрий си малко гърба“. – Защо да се разтривам? – Понеже си простуден, чрез разтривките ще се подобри кръвообращението ти. Капилярните съдове ще се разширят. Не питай защо трябва да се разтриеш, но изпълни съвета ми. Чрез разтривката организмът възстановява своето нормално състояние. Ако някой орган – ръцете, краката, главата, имат по-висока температура, отколкото трябва, организмът е в анормално състояние. Ще вземеш мерки да се възстанови естествената температура. Ако топлината на организма е по-ниска, отколкото трябва, пак има нещо ненормално в него. Не оставяй да се събере в някой уд повече топлина, отколкото трябва.

Същият закон се отнася и до чувствата. Когато човек изпитва известно ограничение или стеснение в чувствата си, в организма пак настава известна аномалия, явява се увеличаване на температурата. Затова казвам, че човек трябва да бъде свободен и в мислите, и в чувствата, и в постъпките си. Той трябва да разполага със специфични методи, да може при всички условия сам да си помага. Ще се удави ли рибата, ако я хвърлиш във водата? Ще се убие ли птицата, като я хвърлиш отвисоко? Така и човек, при всички мъчнотии и изпитания, трябва да си служи с онова знание, което може да му помогне. Питам: На какво разчита човек, ако преживява известно противоречие? На какво разчита той, ако мисли, че хората не го обичат? Да те обичат хората, това е богатството на половин живот. Каква полза, ако те обичат, а ти не си разрешил въпроса за Любовта? Каква полза, че ти обичаш, но пак не си разрешил тоя въпрос? Когато те обичат и ти обичаш, между вас става правилна обмяна. Тогава и двамата разбирате как действа Любовта. Тя е метод за работа. Тя работи в духовния свят.

Следователно, ако не обичаш и не те обичат, Любовта не работи. Без Любов няма живот. На земята хората разбират Любовта като чувство, като желание, което предизвиква апетит. Те не я разбират като вътрешна, органическа проява. Апетитът е анормално желание. Човек може да яде по десет пъти на ден и пак да бъде гладен. Майката кърми детето си по десет пъти на ден, за да расте, без да мисли, че тя развива в него анормално желание към ядене. Колко пъти на ден трябва майката да кърми детето си? По колко пъти трябва да диша здравият човек в минута? Здрав човек е оня, на когото мислите, чувствата и постъпките са нормални. В него мисленето, чувстването и дишането стават правилно. В неговия организъм всякога има запас от енергия. В болния е тъкмо обратно. Той страда от недоимък на енергия. Ако болният страда от стомах, колкото малко храна и да приема,

всякога част от храната не може да се смели и се натрупва във вид на полуорганическо вещество около ставите, около прешлените на гръбначния стълб и причинява усложнения в организма. Съвременната медицина нарича тия заболявания ревматични, а на духовен език наричаме „духовни тръни“. Набодеш ли се на един от тях, дълго ще страдаш. Трябва да намериш мястото му и със специална игла да го извадиш. Казвате: „Искаме да знаем в какво се крие естественото“. Същественото в живота аз намирам в малките работи. Някога аз имам желание сам да изляза на разходка, да не ме придружава никой, за да мога свободно да размишлявам. Тъкмо тоя ден ще се изредят десетина души, да питат нещо, да искат някакъв съвет. Понеже съм решил да не се спирам на пътя, казвам: „Който иска да ме пита нещо, да дойде с мене на разходка. Ще вървим и ще говорим“. Един от тях се оплаква, че го боли глава. Казвам му: Ще изпиеш три чаши гореща вода на глътки. След това ще вземеш очистително. Като освободиш стомаха си, ще направиш една топла баня и ще си легнеш. В банята ще седиш малко. Като ви боли стомах, непременно и главата страда. Лекарите казват, че главоболието е резултат на голям наплив на кръв в главата. Според мене човек страда от глава, когато има недостатъчно кръв в мозъка. Наистина, в главата не трябва да има много кръв, но не трябва да има и по-малко, отколкото е нужно. Обръщайте внимание на малките работи, да можете сами да си помагате. Човек трябва да бъде лекар сам на себе си, да се вслушва в нуждите на своя организъм.

Сега, когато ви гледам, намирам, че имате нужда от възпитание. Аз се нуждая от ученици, които разбират. Вие едва сега започвате да разбирате. Някой от вас иска да знае причината, защо Юда предаде Христа. Много просто. Защо продавате скъпоценния си камък? – Защото струва скъпо. Юда знаеше, че Христос е скъпоценен камък, и го продаде. Ако синът ви намери два пръстена вкъщи, единият струва сто лева, а другият – сто хиляди, кой от двата ще предпочетете? – Разбира се, че ще вземете втория. Синът е умен, знае, че като продаде втория пръстен, ще може с тия пари да отиде в странство да учи. Юда беше умен човек, касиер, разбираше цената на парите. Той знаеше, че Христос струва скъпо и като го продаде, ще се ощастливи. Но евреите го излъгаха. Той продаде Христа само за 30 сребърника – много евтино. Юда си казваше: „Веднъж дойде щастието в ръцете ми и го изпуснах“. Той горчиво съжаляваше за това. Най-после Юда се обеси от скръб, че продаде Учителя си толкова евтино. Той трябваше да бъде честен, да каже на Христа: „Учителю, вместо да те продам за 30 сребърника, по-добре ти сам се откупи“. Христос беше богат, сам можеше да се откупи. Питате се: „Как е възможно за 30 сребърника да продадеш Учителя си?“

Един млад, способен момък, свършил университета с отличие, се влюбил в млада, красива мома, която не отговаряла на чувствата му. Един ден той я срещнал и намушкал с нож на няколко места. След това го хванали и осъдили на няколкогодишен затвор. Като го питали защо извърши това престъпление, той отговорил: „Обичам я, не мога да живея без нея“. Да мислиш, че не можеш да живееш без жена или без мъж, това е заблуждение. Можеш да живееш и без жена, и без мъж. Когато мъжът казва, че не може без жена, той има предвид своите нужди, няма кой да му готви, да го пере. Не може ли той сам да си готви и да се пере? Жената казва: „Не мога без мъж, няма кой да се грижи за мене“. Ако е въпрос да се грижи някой за нея, това е лесна работа. Има кой да се грижи за жената. Кой се грижи за детето? Външните хора ли се грижат за него или вътрешните? Значи Оня, Който е създал света, има грижа за всички. Ако не съзнаваш, че имаш задължение към своя Създател, ти не разбираш живота. Колко може да се разчита на думите на момъка, който казва, че не може да живее без своята възлюбена, а като се ожени, забравя какво е казал? Докато се ожени за нея, казва, че ще умре без нея. Щом се ожени, казва, че от нея умира. Кое е вярно: първото, или последното? В думите му няма последователност.

Често ме питат: „Ти защо не се ожениш?“ Аз пък се запитвам: Какво ще правя, ако се оженя и жена ми не ме обича? Или ме обича, а после обикне друг? Или имам деца, които не слушат? Като си задам всички въпроси, най-после казвам: Не искам да се оженя. Обаче с това въпросът не се разрешава. Трябва да бъда справедлив. Ако не се оженя, ако и други не се оженят, какво ще правят духовете, които трябва да се родят? Те трябва да се развиват. Ако никой не се жени, хората ще измрат и земята ще остане пуста. Какво по-голямо противоречие от това може да съществува? Има смисъл човек да се ожени, ако между мъжа и жената има пълна хармония и разбирателство.

В природата съществува закон на пълна хармония. Каквото е отношението между светлината и топлината в природата, такова трябва да бъде отношението между мъжа и жената. Светлината и топлината са диаметрално противоположни една на друга, но въпреки това те са в пълно съгласие. Те вървят заедно. Светлината изпълнява една функция, а топлината – друга. Топлината подобрява кръвообращението на човека, а светлината внася в него мисъл и свобода. Топлината върши това, което светлината не може. И светлината върши това, което топлината не може.

Въз основа на това казвам: Жената ще извърши в света това, което мъжът не може да свърши; и мъжът ще свърши това, което жената не може. Ако мъжът може да свърши работата и на жената, той не се нуждае от жена. И

ако жената може да свърши работата на мъжа, и тя не се нуждае от мъж. Съвременните учени казват, че съществува някаква студена светлина. Това е теория.

Всъщност, не съществува студена светлина. И при най-оскъдните условия светлината не е лишена от топлина. В светлината има, ако не много, поне минимално количество топлина. Същото се отнася и до топлината. И в топлината има, ако не повече, поне минимално количество светлина. Като говоря за светлината и топлината, дохождам до понятията „ад“ и „рай“. Адът е място, където има много топлина и малко светлина. Тъмните духове на ада работят в тъмнина. Те се мъчат да превърнат топлината в светлина, но не могат. Нещастието иде в момента, когато човек пожелае да се удоволства. Топлината създава условия за удоволствия. Човек започва да мисли само за ядене и пиене, за почивка и разходка, за обличане. Добре е човек да се облича хубаво, но защо му са много дрехи? Всяка дреха е проводник на известна енергия. Човек трябва да знае каква енергия му е нужна и чрез каква дреха може да си я достави. И в миналото, и днес се изучава тоя въпрос, но още не е доказано, кои дрехи са добри проводници на светлината и топлината и кои не са. Да се върнем към един от съществените въпроси – за очите. Казах, че за да не отслабват, очите трябва да се упражняват. Има различни упражнения, които раздвижват всички очни мускули. Ако не се упражняват, очите постепенно отслабват и губят способността си да виждат. Всяко движение на окото е свързано с известна мисъл. Дали движиш окото си нагоре и надолу, надясно и наляво, в диагонал, ти възприемаш точно определена мисъл. Като е създал очите, Бог имал предвид да служат на човека, да вижда всичко, което го обикаля. Като отивате на екскурзия, вие бързате по-скоро да стигнете на върха. Това не е правилно. Вървете бавно и гледайте нагоре наляво и надясно. Щом изгрее слънцето, спрете се малко, да видите как изгрява, и продължете пътя си. Бързате ли, вие скоро ще остареете, ще бъдете негодни за работа. Щом господарите ви разпрегнат, аз ще ви намеря по ливадите и там ще ви проповядвам новото учение. Сега вие минавате за учени хора, мислите, че много знаете. Казвате: „Дядо ми и баба ми казват така, професорите казват така“, но дядо ви и баба ви, както и вашите професори, не знаят как Бог е създал света, защо го е създал и т.н. Колко учени днес не знаят даже елементарни неща! Един учен казвал, че овцете пият вода, когато са болни. Тъкмо обратното: когато са болни, те не пият вода. Ако отидете в Англия и Америка, ще срещнете много англичани или американци, които не знаят нищо за България и българите. Те мислят, че България е някакъв щат в Америка. Като се говори за българите, мнозина мислят, че българи и унгарци са едно и също нещо. Българите мислят, че всички народи ги познават. Днес много хора знаят за духовния свят толкова, колкото някои англичани и американци за България.

Двама души, единият религиозен, а другият материалист учен, се разговарят. Религиозният пита ученият: „Вярваш ли в Бога?“ Ученият го пита: „Ти вярваш ли в природата?“ Религиозният познава Бога и за Него говори. Ученият познава природата и за нея говори. Той казва: „Аз вярвам в природата“. Религиозният казва: „Аз вярвам в Бога, Който създаде природата“. Ученият казва: „Бог не е създал природата. Сам Бог е създаден от човека“. Значи ученият не вярва в никакъв Господ. Кой от двамата е на правата страна?

Сега, ако поставим въпроса на гласуване, коя страна ще има право? Бог ли създаде природата, или човек създаде Бога? По-вярно е, че идеята за Бога хората я създадоха, а не че хората създадоха Бога. Под „природа“ разбираме видимото изявление на Бога. Можем ли да кажем, че Бог е създал природата? Може ли Бог себе си да създаде? Изявлението създава ли се? Можеш да създадеш само това, което е вън от тебе. Грънци можеш да създадеш, дрехи можеш да шиеш, но да създадеш същественото, което е в самия тебе, това е невъзможно. Това, което се изявява чрез мене, което е част от мене, аз не мога да го създам. Заблуждение е да мислим, че Бог създаде природата или че човек създаде Бога, но не е грях. Едно е вярно, че между Бога и природата съществува известно отношение. В тоя смисъл отношенията между двама души са нормални само тогава, когато почиват на взаимно доверие. Каквото и да се случи в техния живот, вярата им един в друг не само че няма да се намали, но повече ще се усили. Ако се яви някакво съмнение, единият от тях взима мерки. Следователно, където има разбирателство, там отношенията са правилни и хармонични. Когато ангел Господен се яви при Авраама, той му каза от името на Господа: „Няма да скрия от тебе това, което съм намислил да правя“. – Какъв беше Авраам на Господа? – Негов приятел. Ангелът каза на Авраама, че отива в Содом и Гомор да погуби тия градове заради лошия живот на жителите им. Авраам започна да се застъпва за тях и каза: „Господи, ако има сто души праведни, ще пожалиш ли градовете?“ – „Ще ги пожаля.“ – „Ако са 80?“ – „Ще ги пожаля.“ – „Ако са 50?“ – „Пак ще ги пожаля.“ Така слизаше Авраам до десет души, но повече не посмя. Всъщност, само Лот, братът на Авраама, беше праведен. Даже дъщерите му не бяха праведни. Жената на Лота не послуша ангела, да не се обръща назад, да гледа какво става с градовете. Тя прояви любопитство, обърна се назад и за непослушанието си се превърна на солен стълб.

Понякога и вие се обръщате назад, да видите своето минало. Казвам: Не се обръщайте назад, ще се превърнете на сол, като Лотовата жена. За лошия живот на хората Содом и Гомор бяха превърнати на пепел. Само Лот се спаси, като единствен праведен човек. Тия градове не могат да съществуват

само за един човек. Какво представляват Содом и Гомор? – Дебелото и тънките черва на човека. И днес съществуват тия градове. Ако там няма десет души праведни, и тях огън ги очаква. Огънят подразбира болестите, страданията и нещастията. Праведни хора трябва да има в света!

Кое е същественото в живота? – Да възстановим светлината в своя мозък, да мислим право, да възстановим топлината в сърцето и в дробовете си, да чувстваме правилно; да възстановим деятелността на стомаха, да работи добре. Това е наука, която има отношение към здравето на човека. Да възстановим деятелността на мозъка, на сърцето и на стомаха, това значи да ги упражняваме. Без упражнения нищо не се постига. Казвам на една сестра, която изучава пеенето, че за да пее добре, тя трябва да упражнява специално ония мускули в ларинкса, които имат отношение към сопрана. Тя пее сопрано. За всеки глас има специфични мускули в ларинкса. За да се развиват тия мускули, певецът трябва да знае как да изпраща кръвта към ларинкса. От музикалния център, който е отстрана на веждите, кръвта трябва да слезе в ларинкса, да работи за неговото развитие. Ако пееш несъзнателно, резултатът ще бъде малък. Малко певци има днес, които знаят правилата на пеенето. Повечето пеят несъзнателно. Има добри певци в света, но те могат да бъдат и по-добри. И вие сте добри хора, но може да бъдете по-добри. При това добротата трябва да бъде неизменна. Каква доброта е тая, която при изпитания се изменя? Днес си добър, утре ставаш лош. Когато добрият става лош, аурата му потъмнява, той губи разположението си и търси причината за това отвън. Причината е в самия него. Поради лошото си разположение, той е попаднал в гъста материя, от която мъчно може да излезе. – Кога ще се очисти от тая материя? Изворът сам се чисти, а шишето други го чистят. Буйният извор сам се чисти, а слабото поточе човек го чисти. И тъй, когато умът, сърцето и волята са силни, човек сам се чисти, никой не му помага. Когато умът, сърцето и волята са слаби, човек очаква външна помощ. Някои религиозни очакват да дойде Христос отвън, да им помага. Това е механично схващане на Христа. Христос отвън няма да дойде. Той дойде веднъж на земята и претърпя голяма криза. Втори път по същия начин няма да дойде, да Го гонят, да се гаврят с Него и да Го разпъват на кръст. Втори път Той няма да дойде на земята да спори с еврейските учени и първосвещеници. Мнозина очакват Христа да дойде от облаците като светкавица. И това няма да стане.

Ще ви преведа една приказка за едно семейство плъхове. То се състояло от баща, майка, две дъщери и един син. Малката дъщеря била много красива, затова бащата и майката не искали да я оженят за плъх, но за най-силния в света. Като мислели дълго време, най-после решили, че слънцето е най-силно в света, и тръгнали при него, да го поканят да им стане зет.

Слънцето отговорило: „Благодаря ви за честта, която ми правите, но аз не съм най-силният в света, от мене има по-силен – облакът. Даже малките облачета на небето ме засенчват и аз не мога да се проявя. Идете при облака“. Отишли при облака и му предложили да им стане зет. Той казал: „Аз не съм най-силният, има по-силен от мене – вятърът. Достатъчно е да задуха, за да ме разпръсне и от мене нищо да не остане“. Отишли при вятъра. Казали му защо идат при него. Той им отговорил: „Благодаря за честта, която ми правите, но има една стена, по-силна от мене. Срещна ли я на пътя си, тя ме разбива и аз не мога да се проява“. Те отишли при стената, казали ѝ защо я търсят, но и тя се отказала да им стане зет, понеже има и от нея по-силни. Отвреме-навреме се явява един плъх, който направил дупка в нея. Досега нищо не ѝ се противопоставило, но не могла да издържи на зъбите на плъха. Като чули всичко това, старите плъхове се върнали у дома си и решили да оженят дъщеря си за плъх, като тях.

Често хората отиват при най-силния в света – слънцето, облака, вятъра, стената и като се убедят, че не могат да намерят, каквото търсят, връщат се пак при плъха. Следователно права идея е оная, която може да ми послужи в даден момент. Хората не са свободни още от своите установени идеи, поради което и до днес страдат. Дръжте се за оная идея, която Бог е вложил във вас. Той постоянно я поддържа. Тя е същественото в живота. Дръжте се за тая идея и никога не пресилвайте нещата. Има проповедници и оратори, които представят фактите толкова пресилено, че който слуша, не може да не заплаче. Обаче, като напуснат събранието, всички забравят. – Защо? – Има нещо неестествено в предаване на тия факти. Естественото всякога оставя дълбоки следи в душата на човека. Говорѝ естествено, без преувеличаване. Пътник си, не може да стигнеш на определеното място и оставаш да нощуваш в бедна, проста къща. Домакините те приемат искрено, угощават те бедно, просто, но ти никога не забравяш тоя прием. Или сънуваш прост, естествен сън, но той остава паметен, години наред не можеш да го забравиш. Ти трябва да разчиташ на онова, което остава паметно за тебе, което никога не може да се заличи. Това е Любовта. Тя трябва да се приложи първо по отношение на физичното тяло, както светлината и знанието по отношение на мозъка. Това не е лесно. Ще кажете, че Духът ще ви научи как да постъпите. Вярно е, но преди да дойде Духът вие трябва да имате обект. Ако не виждаш слънцето, как ще го изучаваш? Ако човекът не е пред тебе, как ще го изучаваш? Какво понятие ще имаш за магарето, за змията, ако те не съществуват? Какво ще знаеш за очите, за ушите, за краката и ръцете, за стомаха на човека, за растенията и животните, ако те не съществуват? Цялата природа е предметно учение. Това е видимият, обективният свят. Освен него съществува свят на мислите и на чувствата – невидимия свят. Но и те имат свои форми. Мислите и чувствата имат свое тегло, могат да се

теглят, но днес не разполагаме с такива чувствителни везни, да можем с точност да ги измерваме. Има учени, които знаят начини за измерване теглото на мислите и чувствата. Учените знаят теглото на земята. На какви везни са я мерили? Те имат начини и за това. Те знаят и теглото на слънцето. Може да има малка грешка в изчисленията им, но приблизително те са дошли до истинското тегло на земята и слънцето.

Сега аз говоря за ония от вас, които искат да бъдат ученици. Някои се обезсърчават. Аз нямам желание да ви обезсърчавам. Ако има някой, който трябва да се обезсърчава, това съм аз. – Защо? – Внесъл съм голям капитал, срещу който или нищо не съм получил, или нещо незначително. При все това вярвам, че ще стане нещо и аз ще получа някакво възмездие, макар и микроскопично. Вие сте внесли толкова малко и се обезсърчавате! Вие не сте внесли всичкия си капитал, т.е. онова, което сте обещали. Това, което сте вложили, е едва една десета от целия ви капитал и се обезсърчавате. Имате още девет десети от капитала си на разположение. Аз съм внесъл всичко, нямам никаква печалба и не се обезсърчавам. Казвате: „Ние не искаме да внесем всичкия си капитал, да има на какво да разчитаме. Какво ще правим, ако ти пропаднеш?“ Прави сте, умно разсъждавате. Ами ако спечеля? Има начин да проверите, ще спечеля, или ще загубя. Аз зная, че здравият всякога печели; умният всякога печели; добрият всякога печели. Болният всякога губи; глупавият, слабият всякога губи. В това не се съмнявам. Оня, който гради живота си върху Любовта, върху Божията Мъдрост и знание, върху Божествената Истина и свобода всякога печели. Това е абсолютна истина! Дръжте тая идея в ума си и не я чоплете. Тя има цена. Градете върху Любовта, влагайте капитала си в нея и не се страхувайте. Никаква опасност не ви чака. Ако не градите върху Любовта, Мъдростта и Истината, добро не ви очаква.

Помнете: *Любовта разполага с много методи за работа.* Не мислете, че много знаете. Вие сега започвате да учите, както трябва. Ето, българският език разполага с 30 букви, но ако не ги поставяте на място, ще си създадете голямо нещастие. Опитай се да кажеш на съдията две–три обидни думи, да видиш какво те очаква. Опитай се да кажеш на царя две–три обидни думи и ще се намериш веднага в затвор или ще платиш с главата си. Буквите трябва да се съчетават правилно, да образуват хармонични думи. Със своето знание човек може да си отвори път или към щастието, или към нещастието. Мнозина от вас страдат от неразбиране на живота и като дойдат изпитанията до тях, те се нахвърлят върху Господа като виновник за всичко. Знаете ли какво може да ви се случи?

Разправяха ми за един млад човек от Видинско следното. Той бил доста разпуснат в езика. Каквото изпитание или нещастие му се случвало, все

Христос бил виновен. Към Него отправял най-обидни думи, най-големи ругатни. Една сутрин станал от сън, но крайно неразположен, и започнал да плаче. Майка му го запитала: „Защо плачеш, синко?“ – „Снощи сънувах, че съм на черква. По едно време от олтара излезе Христос и ми удари две плесници.“ – Какво станало след това? – След две седмици тоя момък умрял. Едно малко момиче, недоволно от мене, че не съм му дал, каквото иска, ми каза един ден: „Аз съм ти сърдита“. – Защо? – „За да те накарам да ме обикнеш.“ – Ти си избрала най-стария метод. Това е метод на дявола. И дяволът едно време се разсърдил на Господа, за да Го застави да прояви Любовта си към него. Ето, хиляди години се изминаха оттогава, но той не можа да застави Господа да го обикне. Със сърдене Любовта не се постига. Дойдете ли до сърденето, вие сте далеч от Любовта. Със сърдене, с подозрение и съмнение Любовта не се намира. Това са прояви от друг свят. Не е лошо, че се сърдиш, и това ще дойде, но ако мислиш, че със сърдене ще намериш Любовта, ти си на крив път. Ако се сърдиш, бой те очаква. Малките деца всеки ден опитват това. Щом се разсърдят на майка си или на баща си, тоягата играе върху гърба им. Майката казва на детето: „Баща ти ще дойде!“ Бащата казва: „Ти не можеш да се сърдиш. Като пораснеш, можеш да се сърдиш, колкото искаш“. Сега и на вас казвам: Докато сте в училището, нямате право да се сърдите. Щом излезете вън, сърдете се, колкото искате. Ако ученикът се сърди, тояга го чака. Страшна е вътрешната тояга! Болести, страдания и нещастия са резултат на нарушенията, които правите. Следователно, каквото и да ви се случи, ще знаете, че невидимият свят ви напътва, учи ви какво да правите и какво да не правите. Ще се запитате кого ли имам предвид, като говоря така? Себе си имам предвид. „Защо си събрал тия хора? Защо не ги оставиш свободни?“ Не съдя никого, защото преди да се осмеля да съдя аз се поставям на вашето място, влизам в положението ви. Вас поставям на моето място, а себе си – на вашето, и така разглеждам въпросите. Ако и вие постъпвате така, всякога ще бъдете прави. Защо ще критикувате тоя и оня? И да го критикуваш, той няма да ви разбере. Постави него на своето място, а ти иди на неговото. Само така ще помогнеш и на него, и на себе си. Казваш: „Опасно е да дам мястото си на друг. Той ще ме обере“. Не се страхувай. Отстъпи мястото си съзнателно. Има кой да пази твоето богатство. Ако оня, когото си оставил заместник, си позволи да те обере, веднага ще се натъкне на нещастие – змия ще излезе срещу него. Види ли тая опасност, той ще се откаже от всичко. Ти, който познаваш законите, ще го спасиш от змията. Тогава той ще отиде на мястото си, и ти – на своето. Значи при моето място има змия, която пази богатството ми, а при твоето седи съблазънта. Ще работиш върху себе си, да не се съблазняваш. Защо, когато дебне птичките, котката отваря очите си, а когато дебне мишките, ги затваря?

Сега аз направих една голяма екскурзия с вас. Качих ви на автомобила си и ви разведох из ада, където хората се мъчат. Обясних ви защо тоя и оня страдат. И Данте описа ада, след което замина за другия свят. Всяка област, през която минава човек, трябва да се опише и да се извади някаква поука. Сега вие минавате прашен път. Колкото и да не желаете това, ще дишате праха – три месеца не е валяло. Ако разбираш Божиите пътища, твоят път ще бъде полят. Ако не ги разбираш, ще вървиш по прашния път и ще гълташ праха. Казваш: „Втори път не минавам оттук“. В 19-ти стих от прочетената глава Христос казва: „Отсега ви казвам това, докле още не е било, та като се сбъдне, да повярвате, че съм аз“. Какво ще вярвате и в кого ще вярвате? Ще вярвате на оня, който всякога говори истината и ви е дал нещо. Никой никого да не лъже, за да не лъжат и него. Аз говоря за вътрешната лъжа. Съзнанието ви трябва да бъде толкова будно, че да не допущате никаква лъжа в себе си, нито бяла, нито черна. От външната кал лесно можеш да се освободиш, но не и от вътрешната. Влезе ли калта вътре, златото губи своята цена. Лъжливите идеи са външна кал, която не трябва да проникне във вашия вътрешен живот, който Бог ви е дал. Не губете вярата си в Бога! Във всичко може да се съмнявате, но дойдете ли до Бога, бъдете готови на всички жертви. Идеята за Бога е свещена. За тая идея трябва да се жертвате. Който е дошъл до тая идея, той ще се повдигне над обикновения живот. Като ученици, вие трябва да учите. Много работа ви предстои. Ще учите, за да се запознаете с великите хора, с великите души. Това ще започнете още сега. Някои са дошли до това познанство, но на повечето от вас предстои усилена работа. Ще работите за усилване на очите си, за освобождаване от всички болести. Ако не работите, отвън никой не може да ви помогне. Така ще раздвижите тялото си, че не ще имате нужда от превозни средства. Сами ще се движите и то с по-голяма бързина от превозните средства. Това не значи, че ще се откажете от автомобили и аероплани, но ще можете да се движите и с мисълта си. Казвате: „В тоя свят не може без пари“. – Така е, парите са нужни за човешкия порядък, но стремете се към звонковите пари. И тъй, златото ще дойде главно за любимите синове. Бащата оставя повече злато на оня син, когото повече обича. Казвате: „Бог е дал злато на всички“. – Така е, но докато живеете в неорганизирания свят, златото ви е в банките. Щом влезете в организирания свят, ще ви върнат златото. Иначе ще ви оберат. Големите американски милионери не могат да се движат свободно по улиците, страх ги е да не ги оберат. Те всякога се придружават от детективи. На всяка стъпка може да ги срещне някой гангстер, да ги застави да му дадат няколко милиона. Опасно е да бъдеш милионер и да живееш в неорганизиран свят. Днес аз искам от вас да бъдете добри ученици. Нека всеки от вас си купи по една тетрадка от сто листа и един молив и да си записва всичко, каквото чува. Записвайте си всички упражнения и ги прилагайте. Ще кажете, че като слушате добре лекцията,

това е достатъчно. Щом слушате и разбирате добре, ще плащате. Като отидете в една гостилница и се нахраните добре, колкото по-добре се нахраните, толкова по-скъпо ще платите. Който харесва моето ядене, ще посещава моята гостилница и ще плаща. Ако посещава редовно гостилницата ми, всеки ден ще плаща по-скъпо. Най-после престане да посещава. Срещам го и го питам защо не дохожда в гостилницата ми. – „Нямам пари.“ Щом нямаш пари, ще се храниш даром. Отсега нататък няма да плащаш. Следователно, докато човек има пари, ще плаща. Щом няма пари, ще се храни даром.

Какво искам от вас? – Правилна обмяна между мене и вас.

Правилна обмяна между Божественото и човешкото, т.е. между Любовта, която дава, и Любовта, която взима. Само така ще дойдете до истинското знание, до ония братски отношения, които търсите.

Т. м.

В Божията Любов е благото на човека.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 7 март 1937 г., София, Изгрев.

Книги:
Обмяна в Божественото
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
Обмяна в Божественото
Той създава (София, 1998)
15 беседи от 27 септември 1936 г. до 14 март 1937 г.
Начало: 05:00

1937_03_07 В начало Бог създаде небето и земята
неделна беседа

В НАЧАЛО БОГ СЪЗДАДЕ НЕБЕТО И ЗЕМЯТА

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета само един стих от Битието: „В начало Бог създаде небето и земята, и земята бе неустроена и пуста.“

„Духът Божи“

В съвременния век хората говорят за неща реални и съществени. И в миналото хората са говорили за реални неща, и сега говорят за реални неща. Но малцина са разбирали това, което говорят. Само посветените хора са разбирали това, което говорят. За обикновените хора, за народа, всичко е било иносказателно. Те никогаш не са знаели какво нещо е истината. Посветените хора са били еднобожници, а непосветените – многобожници. Посветените са били учени хора, а непосветените – невежи. Това са два процеса.

Често ние казваме, че нещата са създадени. Да създадеш нещо, това още не показва, че това нещо е устроено. Казва се в Битието, че Бог създаде небето и Земята, и Земята бе неустроена и пуста. Значи, първият процес – създаването, е процес, който се грижи за великото в света. Създаването не се грижи за малките работи. Това е обща скица на вселената. Когато вселената е започнала да се създава, тогава Божият Дух, Който се грижил за това, се е занимавал с най-малките работи, с детайлностите. Сега ние сме във втория процес. И цялото човечество да изчезне, това нищо не значи за Бога. Казва Христос: „Бог може да издигне човеци и от тези камъни.“ Ако едни изчезнат, други ще дойдат на тяхно място.

Сега ние искаме от Първия Принцип онова, което не е в Него. Ние искаме човешки неща. Понеже ти си заинтересуван от твоето здраве, например, искаш здраве. Ти искаш тогава и Първият Принцип да се интересува от твоето здраве, а Той не се интересува. Ти искаш после да бъдеш учен човек, но Първият Принцип не се интересува и от твоето учение. Ти се интересуваш от богатството, но Той и от това не се интересува.

Този принцип е изразен в следното: „Не се противи в нищо.“ С други думи: Не влизай в стълкновение с природата – нищо повече. Щом влезеш в стълкновение с природата, ти ще станеш на прах и пепел – нищо повече. Защо е така, никой не говори. Така е – нищо повече. Когато хората отварят

войни помежду си и се бият, това се дължи на Първия Принцип. Като се избиват, хората си мислят, че така поне светът ще се уреди. Дали ще се уреди светът по този начин, то е друг въпрос. Първият Принцип в света не може да уреди нещата. Когато човек се гневи, това е Първият Принцип. Когато се гневи, човек губи вярата в нещата. Всичко отрицателно в света, това е Първият Принцип. Защо се гневи човек? Човек се гневи, за да покаже, че силният в него не иска да се занимава с пигмеи. Каква вяра може да има един силен човек в комара? За него комарът не съществува. Комарът може да има голямо мнение за себе си, обаче този комар за човека не съществува. Често по отношение на Първия Принцип и човек иска да играе голяма роля, но за Него човекът не съществува.

Човек понякога казва: „Защо светът е създаден така?“ Как трябва да бъде създаден? Преди всичко, когато светът се е създавал, човек не е бил там, той не е играл никаква роля. Светът е създаден мимо нашата воля. Пък и безпорядъкът в света съществува мимо нашата воля. Ти съзнаваш, че войната не е на място, а въпреки това тя става. Ти не искаш да боледуваш, а при това боледуваш; ти не искаш да умираш, а въпреки това умираш; ти не искаш да се раждаш, а въпреки това се раждаш; ти не искаш да се родиш от един беден баща, а въпреки това ти го налагат. Това, което не желае човек, него му налагат.

Често хората искат да разрешат в дома си онези въпроси, които не се разрешават. За пример можете ли обикновеното желязо да го направите да не ръждясва? Можете ли да направите така, че позлатеният предмет никога да не се изтърква? Сега ще ви дам едно обяснение. Представете си, че двама млади, мома и момък, се обикват и казват: „Ние не можем да живеем един без друг.“ Оженват се, но след 2 години и двамата казват: „Ние не можем да живеем един с друг.“ – Защо? – „Не се обичаме вече.“ От това аз вадя следното заключение: Тези двама души бяха позлатени. В продължение на двегодишен съвместен живот, от търкането, което ставаше между тях, златото се изтри и остана медта, бакърът, който постоянно ги трови. Че не се обичат вече, това показва, че те започват един друг да се тровят.

Щом нямате едно положително убеждение, вие сте позлатени. Ако сте слаб човек, вие сте позлатени; ако сте безверник, вие също сте позлатени. Навсякъде се срещат все позлатени хора. Казвате за някого: „Чудно нещо. Този човек беше вярващ, вярваше в Бога. Какво стана с него, че изгуби вярата си?“ – Той е бил позлатен. – „Учен човек беше еди-кой си, но сега изгуби учеността си.“ – Той е бил позлатен само. – „Тази жена беше много красива, но нищо не остана от нейната красота.“ – И тя е била само позлатена.

Природата не обича позлатени неща. Ние сами се позлатяваме. Щом се позлатим, природата веднага ни изпраща на пазара да ни изпитат. И тя има специален камък, специални киселини, с които изпитва хората доколко са чисто злато или само позлатени. Щом види някой позлатен човек, тя му казва: „Твоето щастие може да трае още само един, два, три месеца, или най-много година–две, и след това ще изчезне.“ Щастието на съвременния човек продължава само докато трае златото, което е наслоено отгоре. Щом златото се изтрие, щастието му се изгубва. Истинското злато подразбира онова, същественото в човека, което при никакви условия не може да се изгуби. Такова нещо представят и природните закони. Един природен закон при никакви условия не може да се изопачи.

Щастието на съвременните хора не почива на нищо. Ние виждаме днес някой човек, който живее добре, здрав е, яде, диша, спи добре, но въпреки това все му липсва нещо. И съвременните хора, особено учените, констатират това, но още не са дошли до убеждението какво липсва на човека. Те казват, че човек се нуждае от магнетизъм. И ако той няма този магнетизъм в себе си, той не може да живее добре, не може да бъде доволен. Днес цели томове, цели трактати се пишат върху магнетизма. Магнетизмът е сила, която съдейства за развитието във вселената, за развитието на всички живи същества. Те казват, че движението на всички най-малки частици около един център, движението на Луната около Земята, на Земята около Слънцето, на Слънцето около други слънца, всичко това се дължи на магнетизма. Магнетизмът поддържа хармонията в живота, в цялата вселена. Ако магнетизмът изчезне, животът не може да се проявява.

Първото нещо, когато човек изгуби магнетизма си, това се познава по недоволството, което настава в него. Когато изгуби магнетизма си, човек става мрачен, песимист, недоволен от живота. Някой казва: „Не зная какво ми е. Добре ям, спя добре, мисля добре, но нещо ми е криво.“ – Нямаш достатъчно магнетизъм в себе си. Който има малко магнетизъм, и на топло да стои, пак трепери, все му е студено. Като не знае какво да прави, виждаш го взел тамбура, свири. „Зная да свиря“ – казва той. Какво ще свири? Вземе тамбурата и дрънка една песен. На втория ден – пак същата песен. На третия ден – същата песен. И след като свири 20 години, той казва: „Аз зная да свиря вече на 4 струни.“

Наистина, съвременните хора дрънкат на тамбура. Току слушаш някой: „Дрън!“ – свири на ума си. „Дрън!“ – свири на сърцето си. „Дрън!“ – свири на душата си. „Дрън!“ – свири на духа си. „Дрън-дрън“, докато умре. И като умре, казват, че душата на човека е дошла отнякъде и отива някъде.

„Аз бих желал да взема един билет за онзи свят и да отида с онзи, който разправя, че душата отивала някъде. Искам да ме заведе на онзи свят, да го видя." Такова е схващането на сегашните учени за онзи свят.

Според мене онзи свят е този свят. Онзи свят, за който вие се готвите, е този свят. Вие трябва да мислите право. Ако вземете една микроба, вие не можете да я видите с просто око. За да я видите, за да знаете нещо за нея, вие трябва да я поставите под микроскоп, който увеличава няколко хиляди пъти и тогава да я видите. Същата тази микроба, която едва с микроскоп може да се види, живее, влиза в човека, без да знае нещо за човека, за човешкия живот. Същото може да се каже и за човека. Същият този човек влиза и излиза от онзи свят, движи се между ангелите, между серафимите и херувимите, отива понякога и при Бога, без да знае това нещо. Остава нещо у вас, като че сте чели някаква приказка, нищо друго не помните. Същественото се заличава от съзнанието ви.

Вашето положение е подобно на приказката за плъховете, дето се разправя за един мъжки и за един женски плъх, госпожа и господин Плъхови, които имали една красива дъщеря, плъхица, която искали да оженят за някой много силен момък. Тръгнали те да търсят някой силен зет. Отишли първо при Слънцето и му казали, че идат при него, като при много силно същество. Слънцето им казало: „Идете при облаците, аз не съм най-силен в света. Често облаците ме засенчват." Отишли при облаците, но облакът им казал: „И аз не съм най-силен. Често излизат такива ветрове, че нищо не остава от мене. Идете при вятъра." Те отишли при вятъра. Вятърът им казал: „И аз не съм най-силен. Като духам, аз срещам на пътя си такива силни стени, че не мога да ги съборя. Те ми се противопоставят. Идете при една от тези стени." Те отишли при стената, и тя им казала: „И аз не съм най-силна. От мене има по-силни – това са плъховете, които така подронват основите ми, че могат да ме съборят." Тогава господин и госпожа Плъхови отишли при своя род и там си потърсили зет за своята красива дъщеря.

Аз разглеждам плъха като символ на малкото знание, с което хората разполагат. Като не знаят колко е това знание, хората често мислят, че знаят много. Добре е човек да мисли, че знае, но това знание той трябва да го използува в живота си. Дойде ли ви една болест, трябва да знаете, че тя представя едно любовно писмо, изпратено ви от невидимия свят. Някой изгубва богатството си – това е едно писмо от невидимия свят. Умрял някой – това е един тържествен прием в невидимия свят. Там ще ти направят хубава баница, ще те угостят добре. „Отде да зная дали ще ме приемат добре или не?" Който не знае как ще го приемат, той представя една от малките микроби, които често влизат и излизат от Царството

Божие, без да съзнават това нещо.

„В начало Бог създаде небето и земята. И земята беше неустроена и пуста, и Дух Божий се носеше върху бездната.“ Духът Божий, Който влиза в нас, създава една непрестанна борба. Тази борба произтича от Първия Принцип. Божественото пък почва да сформирува нещата. То тика човешкия ум към ново разбиране, към създаване на вътрешна връзка. Ако не се образува връзка с нещата, те не могат да бъдат разбрани. За пример, ако един предмет не се освети, човек не може да го види. Ако човек няма връзка с един предмет, той не може и да го чувствува. Щом не може да го види, нито може да го почувствува, той не може да разбере какви са неговите качества.

Мнозина казват, че науката е доказала всичко. Щом всичко е доказала, нека докаже какво нещо е магнетизмът, нека докаже неговите свойства и въздействие върху човека. Методите и начините, с които науката си служи, са верни, но всички неща не са доказани. За пример, ако разгледате една микроба с микроскоп, който увеличава няколко хиляди пъти, вие ще видите прости работи, ще кажете, че виждате нещо, което се движи, и толкова. Обаче ако истинският учен погледне през този микроскоп, той ще каже небивали работи: как тази микроба се размножава, как живее, с какво се храни и т.н. Такова е отношението и на обикновените учени, както и на истинските учени към науката.

Тъй щото, мнозина имат добри методи за работа в науката, но не знаят и не могат да използуват онова, което тези методи им дават. Ако един обикновен човек погледне с телескоп към небето, той ще види много неща: ще види звездите, разните планети, но нищо повече не ще може да каже. Обаче ако един виден астроном погледне през телескопа, той ще каже много работи. Той ще каже какво е разстоянието на всяка една планета от Земята, какви елементи я съставят, има ли живи същества има там или няма и т.н. За него планетите представят съвсем друго нещо от това, което обикновените хора виждат и знаят. Обаче те не казват мнението си на другите хора, те го задържат за себе си. Ако в една плодна градина вкарате няколко малки деца, те веднага ще се нахвърлят върху плодовете и ще ги ядат, макар и недозрели. Те обичат киселите плодове.

Следователно, когато учените хора се въздържат да изказват мнението си, това се дължи на факта, че всяко тяхно мнение е един плод, узрял вече, но обикновените хора не са готови да го разберат още. Обикновените хора не са готови да възприемат новите идеи. Като малките деца, те обичат повече киселите плодове, недозрелите плодове, отколкото зрелите.

Ако дойде при вас някой виден учен, по какво ще го познаете и как ще го оцените? Ако дойде някой велик музикант, как ще го разберете? Двама души слушат един велик музикант, но единият е доволен от него, а другият е недоволен, не харесва музиката му. Този път, когато дохожда Пшихода, някои казваха, че сега не им харесал толкова много. Когато първия път го слушали, харесал им повече. Имал техника, но по-рано свирил по-добре. Други пък се произнесоха, че сега им харесал повече, много по-добре свирил. Кои са на правата страна? Чие мнение е по-вярно?

Мина покрай един човек, усмихна му се, поздравя го. Той казва: „Благороден човек е този.“ Мина покрай друг, не го погледна, замина си. Той казва: „Този човек не е толкова благороден, не е внимателен.“ Не, животът не трябва да се разглежда така. Усмивката не е всякога безкористна. Усмивката не е признак на благородство. Влизате, за пример, в един магазин. Господарят на магазина ви посреща любезно, учтиво, започва да ви предлага едни или други дрехи, убеждава ви любезно, но като си вземете дрехата, платите колкото струва, и той ви казва: „Благодаря, заповядайте и друг път.“ Всичкото ви отношение е дотук. Щом платите, вие си излизате и любезността на дрехаря се свършва.

Това положение е естествено, защото ние в сегашния си живот се намираме още при неблагоприятни условия. Ако един музикант не може да свири добре, за това има ред причини. И гений да е, как ще свири този музикант, когато вечерта жена му го е била? Той не може да свири, защото е бит. Тя го е ударила някъде по ръката и магнетизмът му не може да се прояви. Такъв музикант не може да даде никакъв концерт. С дърво ли го е ударила? Не, тя може да не го е била с дърво, но достатъчно е, ако му е казала само една експлозивна дума.

Една експлозивна дума може да предизвика цяла война. Сега американското правителство се извинява пред германското, че кметът на града Ню Йорк е казал няколко обидни, няколко непристойни думи по адрес на Хитлера. Американското правителство се обяснява по следния начин: „Ние съжаляваме за тези думи, казани по адрес на Хитлера, виждаме, че [кметът] не е постъпил добре, но в Америка всеки гражданин е свободен да се изказва, да има свое мнение. Следователно ние не сме отговорни за неговите думи.“ Ако гражданите в Америка не се ползуваха с такава свобода, тогава кметът щеше да намери затвора. Същият закон съществува и в природата. Ако ти си позволиш да кажеш нещо непристойно по отношение на природата, както този кмет е постъпил спрямо Хитлера, веднага ще ти искат извинение. И Америка е съгласна с това.

Казвам: Съвременните хора се нуждаят от здрава мисъл. Човек може да се опълчва против човешките работи, против всичко човешко в света, но дойде ли до великото, до Божественото, Което твори в него, там той трябва да има един отличен, дипломатически език. Нищо обидно не се позволява по отношение на Божественото, нито в ума, нито в сърцето, нито във волята. Нито една обидна мисъл, нито едно обидно чувство или обидно действие не се позволява от човека към Божественото в себе си или в другите хора.

Такъв пример имаме от времето на пророците. Бог изпраща един от еврейските пророци, Иона, да отиде в Ниневия и да каже на хората там, че ако продължават да живеят така разпуснато, Той ще разруши града им и от тях нищо няма да остане. Обаче в ума на Иона съществувала мисълта, че Бог не държи на думата си. Той казва, че ще ги погуби, но ще се смили над тях и ще вземе думата Си назад, а Ион ще остане изложен. Ще мислят, че той ги е излъгал. И тогава Ион казал: „Не се наемам с такава работа. Не искам да се излагам." Той взел торбата си, турил в нея каквото имал и се качил на един кораб, който отивал за Испания. Той мислеше да започне някаква търговия, като евреин, разбира се, но не му се позволи. По пътя се яви голяма буря, морето се развълнува силно. Пътниците взеха да се запитват кой между тях е причина за това нещастие. Ион им каза, че той е причина за тази буря и каза да го хвърлят в морето. Хвърлиха го в морето и бурята утихна. Като го хвърлиха в морето, казва се, че един голям кит го глътнал. Като се видял в утробата [на кита], Ион започнал усърдно да се моли и казал: „Господи, извади ме от този гроб. Щом изляза, ще изпълня волята Ти, ще отида не само в Ниневия, но и зад Ниневия и никога няма да си позволявам да говоря против Тебе." Щом преседял 3 дни в утробата на кита, Ион веднага тръгнал за Ниневия и си казал: „Лошо е да не изпълниш волята Божия, но още по-лошо е да прекараш в утробата на кита."

Ако Ион беше отишъл да каже на Ниневия това, което Господ му каза, той нямаше да пострада повече, отколкото пострада в утробата на кита. Ион обаче си каза: „Я стане това, което Господ казва, я не стане." Кое е по-хубаво: да бъде човек в кита, или да се посмеят хората върху него? По-добре нека хората да се посмеят, отколкото да бъде в утробата на кита.

Като наблюдавате живота на съвременните религиозни, които минават за набожни хора, за хора с будно съзнание, ще видите, че и те нямат това свещено чувство, това благородство, тази готовност да изпълнят волята Божия на всяка цена. Ако някой не вярва като тях, без да изследват работите, без да мислят много, те веднага ще кажат, че си безверник, еретик, какво ли не. Щом вярваш като тях, тогава си добър.

Те мязат на онзи турски кадия, съдия. В турско време съдиите са разрешавали самостоятелно и по-големи дела, а днес у нас самостоятелно решават съдиите само ония дела, които се отнасят най-много до 1000 лева. Та, при един такъв турски кадия отиват двама души да се оплачат, да им реши спора, който възникнал помежду им. Първият от тях отива при съдията и му казва: „Господин съдия, моят съсед се е заял нещо с мене, не иска да отстъпи. Но правото е на моя страна. Ето, аз ти давам сега една турска лира и като ти кажа да погледнеш на лицето ми, да помниш, че съм ти дал тези пари.“ Съдията турил парите в джоба си. След малко пристига и вторият и казва: „Господин съдия, моят противник не иска да се разберем. Той се настроил против мене, не може да ме търпи. Ето, аз ще ти дам две турски лири, да решиш делото в моя полза.“ Когато съдията ги извикал и двамата, да разправят причината за спора между тях, първият се обърнал към него и му казал: „Господин съдия, гледай на лицето ми.“ Съдията му казал: „Добре, синко, но какво да правя с онзи, който има две лица?“

Като наблюдавам хората, виждам как те не се спират пред нищо. Всеки момент са готови да обидят този или онзи, да се нахвърлят върху него с най-обидни думи. Видят някого, казват: „Този човек принадлежи към еди-какво си общество, той не е от нашите. Той е еретик, безверник“ и т.н. Какво ще кажете за рибата, която живее между риби? Тя сега ли е станала риба? Тя е родена риба. Птицата, която се движи между птиците, сега ли е станала такава? Не, тя е родена птица. Конят, който се движи между конете, сега ли е станал такъв? Не, той от хиляди години си е кон и сега е роден кон. И човекът, който се движи между хората, сега ли е станал такъв? Не, и той е роден човек. От хиляди години насам той все човек се е раждал.

И след всичко това ще турят на някой човек име, че е православен, или католик, или евангелист. В какво се заключава православието? Православието седи в това да вярваш в икони, в църквата, в светиите ли? Да вярваш в църквата, в иконите в светиите, в пророците, това е второстепенно нещо. То е дошло отпосле. Православният казва, че човек трябва да вярва в иконите, които са нарисувани по стените на църквите. Евангелистът пък ще каже, че човек трябва да вярва в това, което е напечатано в Свещената книга. Каква свещена книга е тази, която е напечатана с оловни букви? Ако това, което казали Христос и пророците, е стенографирано и останало още от онези времена, разбирам да е свещено, но какво свещено е останало от тази книга? Или, ако това свещеното в книгата е приложено в живота на хората и пуснало дълбоки корени, разбирам. То може да се нарече вече свещено. Но ако не е пуснало корени в живота на хората и само се чете и препрочита като един роман, какво

свещено е останало от него? Ако иконата може да внесе една свещена идея в човека, разбирам, но ако нищо не дава, какво свещено има в нея? И след всичко това искат да ни убедят, че Библията, че иконите били свещени. Нямам нищо против това.

Има нещо по-свещено и от иконите, и от Библията. Това са хората, които са писали Библията. Това е Христос, Който е говорил Словото. Те представят основата на живота. Ще кажете, че някой е измислил нещо. Никой нищо не е измислил. Какво ще измисли един човек като човек? Ще дойде някой човек да говори за създаването на света. Че, света не го е създал човек. Бог е създал света. Друг пък ще говори за създаването на човека. Че, той не е създал човека. Трети ще говори за човешката мисъл. Преди всичко, човек не е бил във времето, когато се е създавал светът, нито във времето, когато се е създавал човекът и неговата мисъл.

Всички хора трябва да съзнаваме онази сила, която туря основа на живота. Щом съзнаваме тази сила, ние всички ще се разберем. Бог има един общ план в проявлението Си по отношение нареждането на Втория Принцип – Принципа на Любовта. Той иска да се образува една нова, съзнателна връзка между всички хора. За това могат да отидат цели 1000 години, но за Бога това не е важно. В края на краищата Бог ще застави всички хора да признаят този принцип.

Някой казва: „Аз не искам да вървя по този път.“ – Много добре, свободен си. Обаче ще знаеш, че ако днес не тръгнеш в този път, кога и да е, ти ще тръгнеш. И щом трябва да тръгнеш кога и да е, по-добре тръгни с първия трен, отколкото с последния. Кое е по-добре: да отидеш на лозето, когато гроздето е узряло, или да отидеш, когато е вече обрано и е останало само баберки и ягорида? Разбира се, че е по-добре, когато гроздето още не е обрано, а е хубаво узряло. Винаги в началото е по-добре, отколкото в края. Всякога в края нещата са по-лоши. Ако очакваш края на нещата, ти ще бъдеш един стар човек с бяла коса и с бяла брада, с очи потъмнели и премрежени, с крака отслабнали. И тогава ти ще бъдеш на 100–120 години, а всички твои внучета и правнучета ще си дадат единодушно подписа и ще кажат: „Всички ние сме съгласни нашият дядо да дойде при вас, да направи една разходка. С нищо ние не го задържаме на Земята при нас.“ Щом всички твои близки подпишат и дадат съгласието си за твоето заминаване, ти не можеш вече да останеш на Земята. Докато има един човек, който те обича, ти можеш да останеш на Земята; няма ли нито един, който да те обича, ти непременно трябва да заминеш. Престане ли и този, последният, да те обича, ти непременно ще умреш. Искаш или не искаш, ти непременно ще умреш.

Сега искам да ви наведа на тази сила, която работи в света. Разбиране се изисква за това. Не е въпрос да изоставим една идея. Важно е да се спрем върху Божественото, Великото Начало. Аз имам пред вид всички хора, според степента на тяхното развитие, като започнем от най-ниското стъпало и стигнем до най-високото. Във всички хора аз виждам една възможност. Човек е създаден, но дълго време трябва да работи Бог върху него, за да го устрои както трябва. Той ще мине по своя път според степента на своето развитие, но дълго време ще седи на тази градация, на която днес се намира. Обаче всеки за себе си не трябва да се спъва от ония хора, които още не са готови за този път. Всеки ще дойде на времето си.

Онова, което спъва човека в днешния живот, това се дължи на факта, че той не е запознат с онази магнетическа сила, която работи в света. Хиляди имена са дадени на тази сила. В Евангелието я наричат „любов“, „мъдрост“ и „истина“. Това е онази сила, чрез която Бог спасява хората. Учените хора я наричат „животворен магнетизъм“, който съществува като силна връзка между ума, сърцето, волята на човека; тази връзка съществува и между членовете на семействата, на обществата, както и между цялото човечество. Учените хора я наричат и с други имена, но казват, че за да бъде човек здрав, той трябва да работи по различни начини върху себе си, за да добие тази магнетична сила. За да придобива тази сила, човек трябва да яде, но това още не е достатъчно. Той трябва да знае как да яде, с какво да се храни; той трябва да знае как да ходи, как да се движи. Ако човек се клатушка като някоя гемия, той ще изгуби и онази сила, която има, без да придобие нещо.

По-магнетични същества от малките деца няма. Малките деца са крайно магнетични, но те разпръсват тази сила, това богатство, което природата им е дала. Като остаряват, хората казват: „Имах в себе си голямо богатство, много магнетизъм, но сега го изгубих. И ако сега някой ме духне, ще падна на земята.“

Има методи, по които и старите могат да придобиват своя магнетизъм. – Как? – Има усул за това. Знаете ли какво значи „усул“? Като правих своите научни изследвания, срещнах един учен човек, който ме попита: „Кажи ми, как познаваш хората?“ – Не мога да ти кажа. За това се изисква усул. – „Но тъй, вкратце ми разправи.“ – Не мога да ти кажа. Ако ти кажа нещата тъй, както аз ги разбирам, ти ще злоупотребиш с тях. Ти ще познаеш техните слабости и ще почнеш да ги лъжеш, да ги заблуждаваш. Ако знаеш нещата, ти трябва да мълчиш. Един ден, когато почнеш да служиш на човечеството, ще ти се дадат принципите.

Сега, за пример, всички вие искате да следвате Бога, да вървите в Неговия

път. Бог изисква от вас всички да бъдете магнетични и така да се обичате, [да съзнавате] достойнството си. Слугата трябва да съзнава достойнството на господаря си; господарят трябва да съзнава достойнството на слугата си. Мъжът трябва да съзнава достойнството на жена си, а жената трябва да съзнава достойнството на мъжа си. Братът трябва да съзнава достойнството на сестра си, а сестрата – на брата си. Такива трябва да бъдат отношенията на всички хора помежду им. Това е едно магнетично състояние.

Ние трябва да съзнаваме онези заложби, които са внесени у нас. Щом не ги съзнаваме, ние [сме] хора демагнетизирани, ние сме вредни едни за други. Всички хора не искат да бъдат сиромаси, не искат да бъдат болни. Какъв е лекът против беднотията? Какъв е лекът против болестите? За всичко това има лек, но човек трябва да го знае и да го приложи. Когато видиш един здрав човек, не съжалявай за това, но радвай се, че той е здрав. Ти трябва да изпитваш приятност при неговия вид и да благодариш на Бога, че имаш възможност да го срещнеш. Като видиш един човек с широка душа, любящ, радвай се, че си видял такъв човек, който ти е дал възможност да видиш как се люби. А ние, като видим такъв човек, веднага душата ни се свива. Ако господарят почувствува, че слугата му обича друг някой господар повече, сърцето му веднага се свива и той го намразява. Ако църквата, към която се числиш, разбере, че ти предпочиташ друга някоя църква, веднага ще ти даде пътя. Този е начинът, по който днешните хора живеят. Това е кривият път.

Бог еднакво обича всички хора на Земята. Не ме разбирайте криво. Бог познава стремежите на всяка една душа и познава до какви постижения е стигнала. Колкото по-големи са стремежите на една душа, толкова по-големи възможности има тази душа. Бог слуша молитвите и на светията, и на грешника. Обаче от хилядата молитви на грешника Бог ще изпълни само една. А от 1000 молитви на светията Бог няма да изпълни само 10. Не мислете, че Бог ще изпълни всички молитви на светията. Той няма да изпълни само 10. Обаче светията никога няма да пита защо Господ не е отговорил на всичките му молитви.

Казвам: Всеки от вас може да бъде здрав, всеки от вас може да води един сносен живот, всеки от вас може да обича и да го обичат и да бъде напълно свободен. Защо хората подигат въпроса за ревността? Отде е дошла ревността в света? Сама по себе си ревността не е нещо лошо. Тя е творчески принцип и спада към Първия Принцип. Ако не знаете как да се справяте с нея, ще се яви омраза, завист, злоба и т.н. Който не знае как да се справи с ревността, тя ще събуди в него ред отрицателни състояния. Ревността е голямо богатство.

Казват: „Бог е ревнив. Колко е наказвал Той хората и народите.“ Бог е възлюбил еврейския народ, но като не изпълнявали Неговата воля, Той ги е пращал да се скитат цели 40 години в пустинята, дето ги е възпитавал по различен начин. Как ще си обясните това нещо? Бог не обича привидните неща. Когато човек казва, че обича, той трябва да отговаря на две условия: да даде, без да очаква да вземе нещо. Когато някой дава, а другият взима, и двамата трябва да изпитват свещено чувство. Любовта, обичта, е едно свещено чувство. В това състояние човек не може да страда. Той се намира в едно магнетическо състояние. Някой казва: „Аз го обичам.“ Но един ден го намрази. Ти нямаш разбиране. Ако паднете в магнетично състояние, вие не можете да страдате.

Казва някой: „Утре Земята може да се разруши.“ При сегашните условия Земята не може да се разруши. Защото Земята е магнетически свързана със Слънцето и между тях има такава гореща любов, че Слънцето всеки ден обикаля около нея. Всеки ден гледа във всяко кьоше, да не се е вмъкнал някой. И по всички направления той я задоволява. Как няма да го обича Земята? Няма желание, което Слънцето да не задоволи на Земята.

Аз говоря за Слънцето от гледище на висшата наука. От това гледище Слънцето не е само груба материя. От това гледище Земята има душа, която живее и на която материалната Земя представя тялото. И в Слънцето живее един велик дух. Външната страна на Слънцето е това, което ние виждаме. Духът пък, това е разумното начало в Слънцето. Той е, който изпраща всичко на Земята.

По това има много теории. Ако четете тези теории, един ден ще видите дали всичко това е вярно. Дали е вярно или не, аз ви казвам: Не се бъхтете. Има лесен начин за проверка. Качете се на една колесница, която минава 300 000 километра в минута, и ще имате ясна представа за Слънцето. Оттам като го гледате, ще имате ясна представа за Слънцето, каква е неговата външна и вътрешна страна. Там ще видите какво има и какво няма. Като се върнете на Земята, вие пак можете да слушате теориите на учените и от онова, което вие сте видели, ще намерите грамадна разлика. Ония възгледи за Бога, които аз имам, това, което аз съм добил, реалното, аз държа на него. Могат на парчета да ме насекат, но аз няма да ги изменя.

Често аз слушам какво хората мислят за Господа и се усмихвам. Казвате: „Защо се усмихваш?“ Господ е накичен с толкова човешки работи, с толкова джунджурии, че за да Го видя, трябва да отделя настрана всички тия джунджурии. Той е като някоя дама, която си е турила 10 була. За да видиш лицето ѝ, ти трябва да махнеш първото, второто, третото и т.н. була. Като слезе от планината Моисей, израилският народ не можа да го

гледа и той се принуди да си тури було на лицето и дълго време трябваше да ходи с това було. Съзнанието на тогавашните евреи не беше готово да го разберат.

Сега вие казвате така: „Както говориш, ти рушиш нашите възгледи.“ Ако моят камък изтърква вашето позлатяване, не нося никаква отговорност. Казвам: Това е позлатено. Нямам нищо против, но трябва да се знае, че не е злато. Което намеря, че е злато, казвам: това е златно. Всеки от вас трябва да си зададе въпроса златен ли е или е позлатен.

Някои от вас очакват Христос да дойде от небето. Какво ще Му кажете, като дойде Христос на Земята? Най-първо някоя сестра ще каже: „Господи, освободи ме от мъжа ми, не мога да живея с него. Освободи ме от тия деца. Те ми дотегнаха вече.“ Слугата казва: „Господи, освободи ме от този господар.“ Господарят ще каже: „Господи, освободи ме от този слуга.“ Не, като дойде Христос, вие трябва да сте разрешили вече тези въпроси. Преди още да е дошъл, ти трябва да се примириш с жена си. Господари и слуги трябва да се примирят. Всички трябва да се примирят. Когато дойде Той, както Го описват, тогава ще има такъв дим, такъв огън, че всичко това ще се стопи. Казва апостол Петър: всичко ще се разтопи, цялата култура, и къщи, и железници. Всичко ще стане каша. И господари ще изчезнат, и слуги, и мъже, и жени. Все ще остане нещо, но какво ще остане, не зная. Писанието казва: Като не остане нищо, ние ще бъдем грабнати на въздуха да видим и да посрещнем Господа, а ония ще оставим на земята. Къде ще отидете, кажете ми?

Сега аз разглеждам нещата в техния широк смисъл, не давам една конкретна идея. Това е просто схващане. То е един образ. Това, за което ви говоря, представя един по-фин свят. Телата са облечени в една дреха по-фина, по-хубава. Значи не само вечер човек ще се разхожда във време на сън добре облечен, със златен колан и скъпа огърлица. С физическото си тяло ли си се разхождал? Не, друго нещо има в [съня]. В съня нещата са съвсем други от тези на физическия свят. Някой сънувал нещо. Казвам: С кое тяло си бил? Де беше? Като се събуди, няма никаква мантия, никакъв венец на главата си – всичко е изчезнало. Не че е изчезнало, но е някъде другаде. Ти си бил в един свят със своето духовно тяло. Значи човек не живее само на Земята. Като някой матрос е той, който влиза в морето с водолаз. Той има специална дреха за водолаза.

Та казвам: Като тълкувате думите на Писанието, че човек се облича с духовно тяло, това значи, че той ще хвръкне като пеперуда, ще остави тялото си и ще прослави Господа. И тогава ще говорим Неговия език, ще говорим Неговата истина. И като дойдоха ангелите, казаха: „Слава во

вишних Богу.“ Търсете слава не от хората, но от Бога. Славата, това е външната страна на Божествената любов. Значи външният свят, със своята хубава, привлекателна страна, с всички свои форми, това е славата Божия. Срещате един красив човек – радвайте се. Срещате [един] учен – радвайте се. Аз говоря за положителната страна. Говоря за един добър, за един справедлив, милосърден човек – това са качества, за които трябва да се радвате.

Сега учените хора казват, че магнетизмът е разпръснат. Казват, че прави дифузия. Той дифузирал в цялата природа, разпръснал се навсякъде. Едно растение не може да го използува така, както хората го използуват. И в човека тази дифузирана енергия се събира, кондензира в едно и се изразява навън. Тя се изразява в тъй наречения възвишен човешки магнетизъм. Такъв човек има достойнство, една самоувереност в човека. Който има тази магнетическа сила в себе си, той никога не се колебае в своите постъпки, никога не съжалява за нищо. Всяко нещо в него е отмерено, той не прави никакви погрешки. Той е богат човек.

Та, сега и големите нещастия на американците се дължат на това, че те бързат много. Тези нещастия, които сега стават, се дължат на изсичане на хилядогодишни гори. Те сега носят последствията на своите необмислени действия. Днес американците няма отде да черпят този магнетизъм. Днес всички проповедници в Америка говорят за магнетизма. В Америка сега започват да залесяват. Те искаха да имат много ниви, да изкарват жито, да търгуват, но сега видяха, че и гори трябват.

Ние трябва да бъдем много внимателни спрямо растенията. Не можете да бъдете здрави, ако нямате правилни отношения към растенията и към дърветата. Аз съжалявам, че българите нямат правилни отношения към растителното царство. Наблюдавал съм някои българи как с брадва тук кълцат, там кълцат някое дърво, за да изсъхне и после лесно да го отсекат. Казвам: Добре е най-първо да се заемем със запазване на горите. После трябва да се учат да ги посаждат. Във всеки двор трябва да има плодни дървета, към които хората трябва да имат особено разположение, ако искат да бъдат здрави. Казвам: Като дойде новото, реалното в света, те трябва да се научат как да живеят. Ако не се научим да имаме добра обхода с растенията, хората сами между себе си ще се изпоядат. Благодарение на растенията, благодарение на житото, което е дошло да спаси света, животът е в добри условия. Ако нямаше жито в света, големи страдания щеше да има за човечеството. Ако нямаше плодни растения, ако нямаше гориво в света, хората щяха да бъдат подложени на големи страдания. Растителното царство е благо, което създаде Бог за човека.

Казвам: Човек трябва да бъде внимателен. Растителното царство е в човешкия организъм. Горите са също в човешкия организъм. Ако ти пренебрегваш растителното царство отвън, ти го разрушаваш в себе си. Щом го разрушиш и в себе си, всички болести идват около тебе. Ако ти се отнасяш така с растителното царство, същото ще стане и с тебе. Каквото съществува в голямата природа, това съществува и в малката природа – микрокосмоса. Като осакатиш всички растения в себе си, ти започваш да боледуваш.

И когато Христос дойде на Земята, Той даде много добър пример. Той каза: „Аз съм лозата, вие – пръчките, а Отец Ми е земеделецът." За Христа се казва, че Той е агнецът, агнето. А Христос даде друг образ за Себе си. Той казва: „Аз съм лозата, а вие – пръчките." По този начин Той показа какво трябва да бъде нашето отношение към растителното царство. Христос приема да бъде лоза, хората – пръчки, а Отец – земеделецът, Който обрязва тия пръчки. Казвате, че едно растение е бук, друго – дъб, а трето – габър. Не, вие можете да научите много работи от растенията, защото в тях има скрит Божествен запас. Растителното царство е запас на Божествения живот, който трябва да мине през човешкия организъм. Ако ние злоупотребим с този запас, неизбежно ще страдаме. И казвам, че за бъдещото възпитание всички деца трябва да се възпитават в този дух, да не злоупотребяват с растенията. Ако българите могат да възпитат децата си да се отнасят добре с растенията, 75 на сто от техните работи ще се наредят добре.

Българите имат една лоша черта: когато някой се разгневи на приятеля си, за да му отмъсти, той отива в градината му и отрязва някое плодно дръвче или го накълцва, за да изсъхне. В това отношение те мязат на слугата на един български свещеник, който се хвалил, че може да реже лозите. Отишъл той да обреже лозите. Като се върнал, свещеникът го запитал: „Добре ли ги обряза?" – „Дядо попе, добре свърших работата." – „Плачат ли лозите?" – „Плачат, плачат. Ако ги видиш, и ти ще плачеш заедно с тях."

Ако хората не могат да се обхождат правилно с растенията, които седят на по-низко стъпало на развитие от тях, как ще могат да се обхождат помежду си? Хората, които седят на по-висока степен на развитие от растенията, са и по-взискателни от тях. Ето защо на всички ви препоръчвам да имате по едно растение, по едно цвете, което от време на време да наглеждате. Много нещо има да учите от растенията. Има неща, които са непознати за хората още. Сега ще си послужа с думите на апостол Павел, който казва: „Сега виждам мрачкаво, но един ден ще виждам ясно." Днес растенията не ги разбирате, но един ден те ще ви говорят. Тогава

няма да ги сечете, няма да ги чупите, но като искате да си откъснете един плод, клонът на дървото сам ще се наведе, ще си откъснете колкото плодове искате и после пак ще се дигне. Един ден това ще стане, но вие трябва да имате непоколебима вяра. Това не се отнася до обикновените хора, но до гениалните.

Един мой познат ми разправяше следната опитност. Пътувал той през един горещ летен ден и се почувствувал много жаден. По едно време видял една круша. Доближил се до нея, но нямало нито една круша. Казал си: „Много късно съм дошъл. Всичките круши са обрани вече." По едно време се явил един малък ветрец и разлюлял клонете на крушата. В този момент на Земята паднали десетина круши. С това крушата искала да му каже, че отдавна го очаква и съзнателно е скрила тези десетина круши горе някъде в клонете си, никой да ги не види, да не ги откъсне. С това тя искала да прояви любовта си към него.

Ще кажете, че това е някаква случайност. Не, в природата няма никакви случайности. В разбрания, в разумния живот няма случайности. Случайности има само в неразбрания, в неразумния живот. Като погледнете към небето, Слънцето, Луната, звездите – в тях е Бог. Като погледнете към камъните, към растенията, към животните, към хората, към цветята, към водите, въздуха, светлината – и в тях е Бог. Той изпълва цялата природа. Навсякъде е Бог. Ако имате силно развито ухо, вие ще чуете, че Бог навсякъде и чрез всичко говори. Хиляди начини има, чрез които Той може да се прояви и проговори. Вие трябва да знаете Неговите езици, трябва да се вслушвате в тях и да ги разбирате.

„В начало Бог създаде небето и земята. Земята беше неустроена и пуста." И създаде в начало Бог вашата глава и вашето тяло. И днес още Той преустройва вашата глава, вашето тяло. Един ден вие ще бъдете много по-умни, много по-учени, много по-здрави, много по-богати и ще разбирате нещата много по-добре, отколкото сега разбирате.

„Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

14-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 7.III.1937 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1937_03_10 Мислене и чувствуване
лекция пред общия окултен клас

МИСЛЕНЕ И ЧУВСТВУВАНЕ

Отче наш.

„Аз в живота ще благувам“.

Кое ви интересува за днес най-много? Много работи може да ви интересуват. Но някои работи, които ви интересуват не са толкова съществени. За да разбере някои неща човек трябва да бъде спокоен, да се не безпокои. Всякога забелязвате – в себе си човек се безпокои. Защо? Едно безпокойствие. Неразположен си. Това от чисто научно гледище трябва да го изследваш. На какво се дължи безпокойството, да му знаеш произхода. Ако си спокоен, кои са причините и ако не си спокоен, кои са причините? – Ти остави този въпрос. Казваш: „Спокоен съм“. Казваш: „Аз имам вяра“. От какво зависи вярата ти? Или обезверил си се. Или можеш да кажеш, че ми се пее, разположен съм, а после кажеш: „Не ми се пее“. Вие може да правите твърдения, казвате отивам добре или не отивам добре. Учиме ли се добре, или не. Трябва да се знаят подбудителните причини, онази зависимост от която се изменя живота на човека. Например, някой път вие виждате, че очите замъжделяват, не може да гледате. Едно време сте чели. Сега не може да довиждате буквите. Казвате: „Какво ли стана с очите ми, не виждам“. – Очите ви не виждат по единствената причина, понеже вие сте оставили очите си да бъдат (обездвижени) да не се движат. Например, очите ви трябва да се обръщат, да гледат. Пък вратът извършва работата на очите. И следствие на това може да осакатите очите си. Вие седите и не знаете как да мръднете очите си. Някой път вие гледате, обърнете очите си надолу, гледате само на земята. В туй положение вие ще се осакатите. Гледаш надолу, четеш надолу, има защо да гледаш надолу. Гледаш надолу, защото изгубил си нещо, търсиш го. Но щом като намериш изгубеното, тогава имаш ли цел пак да гледаш на земята, тогава вече ще освободиш погледа. Имате крака, не знаете защо ви са краката. Вие цените краката когато ходите. Имате ръка, казвате: „Добре работи“. Отчасти е вярно. Ръката има много функции, може да работиш различни неща. Когато седне един пианист, свири, същевременно и разбира. Чисто може ли да свирите? Там трябва да знаеш как да сложиш пръстите си. Човек работи 15, 20 години, да се научи как да мърда малкия пръст, средния, първия пръст, палецът. Казвате: „Не само това, но той с ръцете си мисли този човек“. И като свири ти е приятно. Да кажем някой от вас седнете да посвирите. Всеки пръст работи. Седи един пианист, свири, плащат му. Ще го повикат и не му плащат 100–200 лева, но 1000, 4000, 5000, 10000, 20 хиляди лева. Сега това е магическа страна. Човекът само като си движи

пръстите по пианото 40–50 000 лева ще му дадат тия хора. На какво основание отгоре? Този човек само си движи пръстите по пианото и той ще изкара нещо. Но той на тази публика е дал нещо. Следователно, туй е, което определя туй движение. Ти влезеш, слушаш и носиш тоновете, остава ти нещо в главата. Не само имената, но от името ти си разбрал и останало нещо. Вървиш ден, два, някой път година, пет, десет години минават, ти си запомнил някой пасаж от свиренето.

Казвам: Сега искам да ви посоча нова мисъл. Вие казвате: „Аз вярвам в Бога“. Добре, на какво основание се базира вашата вяра? – Аз казвам тъй: Аз вярвам в музиката. Ако аз вярвам в музиката и не зная да свиря какво ме ползува? Най-първо интересува ме музиката. Слушам да пея, но ще трябва да взема участие в туй пеене. Всичките хора вярват в Бога. Какво допринася вярата, вярването в Бога? – Онзи, който знае как да вярва, много допринася. Онзи, който не знае как да вярва – един ден вярва, втория ден не вярва. Каква идея има той сега за Бога? – Ако вие мислите колко ноти има. Гамите там нали имат по 7 ноти. Даже вие, които пеете, знаете в пеенето тоновете, но не можете да различите един тон от друг. Едва сега учат музикантите. Не само вие, но има музиканти, които са завършили музикална академия, и те не знаят, и те знаят толкова почти, колкото вие знаете. Някой път по навик. Има един естествен навик, който ние сме придобили по наследство, благодарение на него (разбираме). Ако ти не си роден с едно музикално чувство, колкото и да учиш, музиката ще бъде неразбрана. Онова, с което ти си се родил, то може да ти допринесе. Сега за мене не е онова, което трябва да научите, ами онова, което имате в себе си, как трябва да го развивате. Да допуснем вие имате хубави екземпляри, много цветя, трябва да знаете как да ги култивирате. Или имате някой инструмент, оставен от дядо ви, баба ви, преди 40–50 години. Минавате, поглеждате го и казвате: „Тази работа не е заради мен“. Това е обикновената вяра, която имате.

Казвате сега: „Какво ще бъде нашето състояние, като умреме?“ Сега ти на земята тежиш 40, 50, 60, кг. А като умреш колко ще тежиш? Искам да кажа някои уж теглили, но те са предположения, че човек като умре тежи 33 грама. 33 грама като вземеш пред сегашната тежест, какво са? Тебе на ден, колко храна ти трябва? С 33 грама тежест, храна можеш ли да се наядеш? – Не можеш да се наядеш. Ти с 33 грама влизаш там. Друг начин вече на разглеждане има. С една кибритена клечка можеш да свършиш много по-голяма работа, отколкото с един голям чук. С едно житено зърно можеш да свършиш много по-голяма работа, отколкото с милиони, които имаш в касата. Ако имате 20 милиона, а аз имам едно житено зърно. Да вземем да работим двата, кой ще успее повече, който има златото или който има житеното зърно? – Зависи от знанието. Ако аз при едното житено зърно

имам знание, а ти при 20 милиона нямаш знание, достатъчно е 5–10 години да видиш, че твоето злато няма да те ползува. Онзи, който има знанието с житеното зърно може да стане най-богатият човек в света. Онзи, който няма знание, и с най-голямото богатство може да стане най-голям сиромах. Вие седите, имате най-голямото богатство. Имате едно богатство вложено във вашия мозък, седите, недоволни сте. Имате богатство, което струва не милиони, а милиарди, неразработено богатство е. Тук във вашия ларингс имате едно богатство, имате една магическа сила. Ако знаете как да изпеете, растенията щяха да израстват за няколко месеца. Ако знаехте как да пеете, като идете някъде всички животни щяха да ви слушат. Кучетата щяха да замлъкнат. Ако запеете бурите щяха да престанат, да ви слушат. В най-лошото време, ако запеете, ще се оправи. Ти ще кажеш: „Възможно ли е?“ – Който знае е възможно, който не знае, не е възможно. Там е.Там има един ключ. Всички може да дойдете в тъмнината вечерно време. Онзи, който знае да завърти ключа, ще действува цялата инсталация. И в природата има такива ключове. Сега някой казва: „Вие само предполагате“. Има един като влезе в стаята не го знаете, казвате: „Онзи като дойде завърти ключа, светва. Други като дойдат, работата не върви“. Вашето положение – сега общо казвам. Вашето или нашето? – Ако кажа вашето положение, изключвам себе си. Ако кажа нашето, включвам себе си. Кое да кажа? – Вашето положение е като един учен българин, който искал да замине за Америка. И той предполага, понеже чул, чел из американския живот, че американците обичат езиците. Че онзи, който знае да говори френски, на голяма почит е. Доста почит има френския език. Тръгва от България, казва, ще се спра в София да уча френски. Ще ходи той в Америка и той иска за една година да научи френски. Той предполага, но за една година не се изучава френски. Някой казва за три месеца. Трябва един език, за да се изучи добре 3–4 години. Даже един английски професор, който изучавал 20 години езика, пак не знае. Пак не знае, не може да го произнася. Някои думи криво произнася. Някой път не може да ги пише. Всеки професор в Англия или Америка има такъв голям речник, който стои пред него и ще го обърне да види една дума. Ти на български може да пишеш криво, но в английски да напишеш криво една дума, е въпрос. Да оставим сега това, да дойдем до нашия българин Грънчаров, Цеко Грънчарски го наричам аз. Отива той от София в Париж, запознава се и негови приятели му намират една работа, в една голяма евангелска църква, където има такива големи органи, които имат една такава ръчка и един като движи ръчката, тогава органистът може да свири. Той понеже нямал пари и да си не харчи парите, съгласил се тая ръчка на органа да я завърта и целият орган да кара, а органистът свири. Цеко Грънчарски тук в България бил учител, на почит бил. Плащали са му хубаво. Високо мнение имали за него. Като започнал да върти тази ръчка замислил се като българин за своето

положение и си казва: „До такъв хал ли дойдох? Тази ръчка да я дигам и да я слагам. Никого да не виждам“. Започнал да мисли и току идва един и му казва: „Господине, трябва да се свири“. Той дошъл на себе си, че тук не искат философия, но тук искат работа, работа, ръчката да върти. Ако не ще те уволнят. Сега ви провождам това, което той сам разправяше. Разправям ви за един пример, който той сам ми го разправи. Ако го е преувеличил. Казвам: Какво научи? – „Научих, че един език за една година не се учи.“ Макар, че карах ръчката, не можех да се науча да свиря. Онзи човек свиреше, аз само бях асистент. Може някой да има вяра и да му помага. Как му помага? – Цеко Грънчарски с ръчката като върти, помага. Някой път престанеш да въртиш ръчката, онзи човек отвън не може да свири.

Казвам сега: Между всинца ви има една вътрешна зависимост, която човек трябва да спазва. Когато хората дойдат до едно такова близо общество не знаят каква мощна сила развива мисълта. Доброто или лошото настроение на когото и да е от вас се предава. Предава се туй настроение. Сега да дойдем до положението. Вие речете да седите, но не знаете как да седите. Тъй, както гледам най-първо седенето не е право, не е нормално седенето. Ти не ходи по пътя да носиш бастун, да се заблуждаваш с бастуна. Понеже този бастун ще ти причини голяма беля. Ти ще туриш, ще се подчиняваш. То е препятствие за тях. Тогава ти с бастуна ще се осакатиш. Може да го носиш, но като го носиш закачи го на ръката си, носи го така. Или понякой път да се упражняваш, на джоба си закачен може да го носиш. Не съм против бастуните, но казвам: Не вземайте бастун, не уповавайте никак на бастуна, който е в ръката ви. Защото щом уповаваш на бастуна, ще започне да куца нещо у тебе.

На някои очите отслабнали, ще турят очила. Очилата са един бастун. Казвам: Твоите очи са отслабнали, понеже ти не упражняваш очите си. Седиш и казваш: „Много му играят очите.“ Каква е тази игра? – Ти гледаш само в земята. Това не е упражнение. Ти поглеждаш нагоре, дигаш главата си, не си дигаш очите. Някой като гледа нагоре си дигне главата и така гледа, това не е гледане. Очите ти са в едно латентно състояние, не се упражняват. Когато се упражняваш ти, ще имаш два центъра. Центърът на слънцето и центърът на земята. Една равноденствуваща. Изгревът на слънцето, дето изгрява и дето залязва, туй положение ще вземеш. Най-първо ще мислиш за центъра на слънцето, после ще мислиш за центъра на земята. После ще мислиш за там, дето изгрява слънцето, понеже всички блага идват от слънцето. Очите си в себе си може да са затворени, но ще направиш едно упражнение на очите. Отвътре да гледаш нагоре. Обърни очите си нагоре. Понякой път се заинтересуваш, че богатство има на земята. Пак затвори очите си, и ако искаш обърни очите си надолу към

земята. Някой път имате северен полюс, имате южен полюс. Тогава отправи ума си, не си мърдай главата, а отправи очите си да видиш северния полюс и да видиш южния полюс. Ако вие всяка вечер преди да си лягате отправяте ума си към Бога, към слънцето, отправяте очите си и към центъра на земята, очите вземаха участие във вашата работа. Не ви трябват очила на вас. Без очила щяхте да ходите до 120 години. Пък и сега няма да ти трябва да се обръщаш назад. Ти може като да вървиш напред, да гледаш отзад. Има хора, които като дойдат, отзад може да виждат кой иде. Но то е упражнение, трябват ти упражнения, то не е лесна работа. За вас един инвалид да го накарате да проходи, то е трудна работа. Трудна работа е, понеже във вас има наследствени черти. Вие казвате: „Достойнство имам". Хубаво. Аз не съм против достойнството. Но в какво седи моето достойнство? Казвате: „Знание имам?" В какво седи моето знание? Всичките хора имат знание. Знание, с което можем да си помогнем, то е знание, или да кажем имаме ухо, можем да слушаме някого. От всякого можем да се поучим. Не считайте за срамота. Много пъти гледам много задачи децата ги разрешават много по-лесно, отколкото възрастните. Те ги разрешават, понеже децата са богати. Богати хора в света са децата. Те са богати с енергия, със сила, но децата са сиромаси в знание. Старият човек, той е бедняк. Това изобилие от енергия го няма както младия, но той е богат в умствено отношение. И старият има какво да учи. Старият учи как да придобие сила. Децата си играят със сила, у тях естествено иде животът, здравето. Някоя рана лесно заздравява, но у старите не заздравява така лесно. Децата сега разрешават въпроса. Вие казвате: „Остаряхме". И знаете какво сте изгубили. В старостта вие сте изгубили онова богатство, което децата имат. Децата като се родили, изгубили знанието, което имали. Като са минали от невидимият свят, децата са слизали, те са били много учени. Сега да ви представя: Човек може да изгуби своето знание, изгубват хората своите бележки. Те носят бележки. Като дойдат към митницата, на земята, секвестират и остават без бележки. Нямаш бележките, тогава ще мязате на онзи православен свещеник, който за да знае какво да чете в неделя, кое Евангелие, ще отиде в църквата, ще обърне Евангелието и ще тури някое листче. Един ден той носил със себе си праз, обичал праза, и той вместо листче турил праз, за да намери кое да чете. Нали и вие си туряте в Библията или в някоя друга книга някой копринен конец или някоя лента. Свещеникът ходил с праза и си турил праз вътре. Него ден иде жена му по някаква работа и като видяла праза, казва си: „Колко обича праз", взема че му натуряла на 10–15 места още. Гледа попа на другия ден, вижда много праз, чуди се. Когато дойде някой и тури във вашето Евангелие праз. Докато само вие турята праз, лесна работа е. Като дойде някой друг, че и той тури, ще се чудите откъде дошъл праза. Онази попадия, тя ни най-малко не е разбрала, но за да го улесни в тази работа, тя турила праза. Тя мислела, че той като

прочете Евангелието, той изяда по едно листо. Целта на това не е ни най-малко.

Казвам: Като се приведе един пример, вие от него какво можете да извадите? Ще кажете, та да извадим примера от свещеника, ще кажете колко глупав човек е бил? – Праз туря ли се, за да отбележи страниците? Толкоз не знае ли? Да вземе едно листче, да запише еди-коя си страница, какво ще туря той праз? Но ония свещеници сме и ние, които правим същите погрешки. Случи ти се една опитност, трета, четвърта, всяка опитност показва по кой начин да се разреши мъчнотията. Срещнеш една мъчнотия някъде в живота, тя показва по кой начин може да се разреши. Всяка мъчнотия в тебе може да се разреши. В тебе са слаби очите, упражнявайте се, не плачи, не се безпокой. Ще седнеш ще се упражняваш. Никога не правете тия движения, никога не правете неволни движения, в които вашата воля не взема участие. Подвижиш си крака, трябва да знаеш защо го подвижваш. Някой върви, движи се така. Те са неща неестествени. Ще имаш един ход много правилен. Всичките движения, в които нашата воля не взима участие, те са вредни за нас. Неволните движения на вашето сърце ги изключете, понеже друга воля има, която регулира сърцето. Други същества има, които регулират в нас сърцето. То е друг въпрос. Ние още не сме готови да регулираме. Ако сега почваме да регулираме нашето сърце, ще се осакатим. Дето нас са ни дали свобода на ръцете, на краката, на очите, на тялото, можем да правим тия упражнения. Всякога трябва да туряме нашата воля. Вземете огледало и вижте. Някой държи главата си на една страна. Някой държи главата си на другата страна. Винаги дръжте главата си в едно отвесно състояние. После някой от вас се прегърбва, защо? – Не си туряйте раница, гърбица преди да сте остарели. На 120 години като станете малко да се понаведете. Но до 120 години право да държите тялото си. После, аз не харесвам тия столове с подпорки, понеже вие разчитате, че има нещо да ви помага, за да си починете. Ти като си почиваш да не уповаваш на стола за да си почиваш. Няма съвсем да ти върви твоята работа. Ти ще седнеш, ще се облегнеш. Достатъчно е да има едно столче да седнеш, а ти сам да държиш главата си изправена. Ти да бъдеш господар на своя гръбнак. Някой обърне се и види, че няма облегалка. Американците имат най-големите удобства, те имат най-много неврастения. Те имат такива столове, седнат на стола, разположат се. Един германец, който изучавал нервните болести в Америка, намерил 400 вида неврастения, и като кръщавал, кръщавал, най-после казал: „Американичи". Американците имат такива люлеещи се столове, хубави са и те. Аз не съм и против тях. Не да уповаваш на един стол на който седиш, но като седнеш тури главата си, гръбнакът ти, прави да бъдат. Всички тия работи, изключете ги, те ще ви осакатят. Гледам някои от вас рамото си дига нагоре. Друг върви прегърбен. Хоризонтално ще държиш

рамената си, ще си ги туриш в първоначалното положение. Някой казва, че има ревматизъм. Какъвто и ревматизъм да имаш, ще му кажеш: Няма да ми спъваш краката, нищо повече. Научете се да му заповядвате. Сега не искам да ви морализирам, но ние сме се отклонили от Божествения свят. Тъй както Бог ни е направил, не мязаме. Бог е направил нещата. Хората се намесиха. Много пъти ние сме ходили в тия работилници на хората и са ни осакатили. Първоначално както направи Господ всяко нещо беше на място. Сега тепърва трябва да викаме някой от невидимият свят да дойде да поправи работата.

Тук няколко наши братя се опитаха да акордират пианото. Казвам: Хубаво, ако имат развит слух. Те акордират, но нямат начин, не знаят отгде да започнат. Най-после викахме един, който е специалист. Човекът като дойде, веднага разбира. Напоследък дойде един руснак, много добре акордира. Всичките жици са така направени, имат еднакви трептения. По-напред имаше един българин, който акордираше добре, нямаше тънко ухо, но все таки акордираше. Трябва много тънко ухо да има човек.

Казвам: Вие трябва да упражнявате очите си. Сегашните наблюдения показват, че когато очите не се движат правилно, остаряват, образуват се известни бръчки. Който си упражнява очите, отправи ума си, отправи очите си към Бога, като че гледаш Господа. Отправи очите си нагоре, имаш милосърдие, отправи очите си към милосърдието. Имаш честолюбие, отправи ума си назад да видиш твоето честолюбие. Съвестен си, отправи очите си към твоята съвест. Отправи очите си към сърцето си, към дробовете, към стомаха. Отправи очите си към пръстите. Отправи очите си към гръбнака, да се движат очите. Туй, което Бог е направил, да го виждаш. Ако всичко виждаш в тялото си, твоите очи щяха да бъдат в нормално състояние. Сега ти седиш и казваш: „Каква полза? Гърбът ми не го виждам“. Вземете две огледала и веднага ще видите гърба. Нито един да не се оплаква, че не е видял гърба. Не викайте другите хора да ви покажат какъв е гърба, но турете две огледала и вижте, забележете какви недостатъци има. Щом произнесеш някаква дума, проверявай. Вие ще кажете: „Къде да намерим пари“. Все ще намерите, 4–5 сестри съберете се, купете си две огледала и през седмицата най-малко веднъж да ходите да си гледате гърба. Или някой казва: „Я да ти видя гърба?“ Тогава изтълкувайте го: „Да вървиш на работа“. В сегашния век имаме нещо, с което можеме да се занимаваме. Ако не се занимаваме правилно, ще се родят такива неестествени състояния. Вие седнете и си турите крака единия отгоре, другия отдолу. Седнете като ученици. Вземете перпендикулярна стойка. Лицето ви винаги да е изправено. Тогава слънцето ще ви бъде мярка, откъдето излезе, на позиция да сте, да мислите откъде изгрява слънцето и къде залязва. Горе е слънцето, долу е центъра на земята. Ти като седнеш

всякога се регулирай! Ако така не се регулираш, ще се изгуби тази хармония, която съществува в тебе, ще мислиш за Бога. Сега понякой път гледам някой болен човек седи и се моли на Господа. Някой път и псалмопевецът казва „И на леглото той се моли“. Ти как трябва да се молиш на леглото? Гледам някой се моли като седне тури си ръцете на очите или на главата. Ако седнеш на стола е хубаво. Ще ви дам правило. Като седиш и се молиш, това не е молитва. Ако си болен, тогава извинително е. Но ти като седиш и се молиш, ще се роди навик. Ще седнеш на стола, като че при Господа отиваш, или ще станеш прав. Свободно, няма да те е страх как ще се явиш. Ще се явиш такъв, какъвто си. Не отивай при Господа като си облечен хубаво, с каквото можеш. Иди при Господа такъв, какъвто си. Като идеш, все ще ти даде някой нови дрехи. Бащата казва: „Опърпало се това дете, дайте му хубава дреха.“ Иди при Господа такъв, какъвто си. Щом идеш при Господа с хубави дрехи, с новите дрехи, никакъв подарък няма да приемеш.

Та казвам: Най-първо в съзнанието трябва да имате, че седите при Господа, че ви гледа Той. Нас ни е срам от хората, да ни срещне някой. Когато имаме някой човек, когото обичаме, много сме внимателни. Ако рече да дойде в къщи, в къщи ни е изметено, изчистено; когото не обичаме, не се интересуваме в живота. Ние искаме други да се интересуват. Не очаквайте другите да се интересуват, вие се интересувайте в онова, което Бог е създал. Вземете участие във великото дело, което Бог е създал. Туй, което Бог ви е дал, интересувайте се в неговата работа. Колко пъти идват хубави мисли, хубави желания и при това тия хубавите работи, заминават си. Поне една хилядна част от вдъхновението забелязвайте си. Да имате една книга, да си вземате бележки.

Онзи, на който очите са отслабнали, всяка вечер преди да си легне, да отправя погледа си нагоре, не да си дига главата, но очите си да движи. Вземете ясновидците, правят също упражнение. На онзи ясновидец, очите са обърнати нагоре. Гледам онези хора, които са ангажирани със земята, гледат надолу. Избягвайте гледането надолу. Колкото гледаш надолу, трябва толкоз да гледаш нагоре. Колкото гледаш наляво, толкоз трябва да гледаш надясно. Трябва да има движение на очите, за да не отслабват. Сега: Да ви накарам да си направите упражненията. Ще кажете: „Какво си върти очите?“ – „Какво си завъртял очите?“ – Всичките хора страдат, че не си въртят очите, а си въртят главата. А в природата окото трябва да се върти. Докато се върти окото добре, туй око е здраво. Тогава мускулите на очите се развиват. Има девет положения на очите. Щом се изгубят тия положения, тогава човек изгубва приятността. Много пъти ще недовиждаш или късоглед ще бъдеш, или далекоглед ще бъдеш, или някой път ще се премрежват очите. После, ако не знаем как да употребим

нашия мозък, същото е. Ние мислим еднообразно. Ти мислиш само за яденето. То е една еднообразна работа. Нямам нищо против яденето, но ти ще мислиш за стомаха, ще мислиш за дробовете. Ще мислиш за своите чувства, ще мислиш за своите мисли.

Идва при мене един млад човек и ми казва, че от много мислене е станал неврастеник. Той е на погрешен път. Ако мислеше, нямаше да бъде неврастеник. Ти чувстваш работите. Питам го от колко време влезе неврастенията в тебе? – Казва: „От 4–5 години. Много мислих." Казвам: Твоят мозък страда от малокръвие. Ако мислиш, в мисълта няма безпокойство. Щом се безпокоиш ти не мислиш. Има безпокойство в чувствата, вътре. Ти мислиш, че нямаш ядене, то е чувствуване. Ти мислиш, че си болен, това е чувствуване. Ти мислиш, че някой те обидил, това е чувствуване. Ти ще дойдеш до онази мисъл, дето никой не може да те обиди, да не влиза никакво чувство. Чистата мисъл каква е? Ще мислиш какво нещо е доброто само по себе си. Ще мислиш какво нещо е Любовта сама по себе си. Ще мислиш изворът, от който тази Любов излиза какъв е? – Да кажем, чувам един глас. Не се спирам върху гласа. Ако мисля върху гласа, аз чувствувам приятен ли е, или неприятен. Мисли за човека, който пее. Мисли какъв хубав ларингс има, как хубаво е упражнен. Какви хубави тонове издава неговата ципица. Мисли това, то е чистата мисъл. Яви се в мене желание и аз да пея. Това вече не е мисъл, това е желание в мене. Онази мисъл в мене трябва да излезе по естествен начин. Аз трябва да взема участие, а не да кажа – „И аз мога да пея като нея". Без да кажа, че мога да пея като него. Той пее, аз слушам и аз пея. Сега тия състезания стават. Някои хора са по-даровити, защото са работили по-дълго време.

Но същинският въпрос. Понякой път, ако си упражнявате добре очите, ако вашите очи са в нормално състояние, много от съвременните препятствия или неразположения на вашия Дух ще изчезнат. Много от състоянията се дължат на очите, които не се движат както трябва. Много от състоянията се дължат на това, че вие не ходите изправен, сгъвате рамената си. Казва някой: „Изпъчи се да са отворени гърдите". Ти като ходиш изпънат от охтика няма да се боиш, но ако свиваш раменете си, може да заболееш. Ще се изпъчиш. Казва някой: „Какво си се изпъчил?" – Ще се изпъчиш – по този начин охтиката да спреш. Онези, които са охтичави, изпъчват гърба, гърдите им са вглъбнати. Като станеш сутрин, отправи ума към Бога. Къде е Господ? – Ще го намериш в тебе. Намери Господа в тебе. Мисли за своята глава. Мисли за най-високото място. Като дойдеш мисли за центъра на слънцето и ще намериш къде е Господ. Мисли за Него, че е някъде. Къде ще го туриш? Някъде е Господ. Когато ние намерим този фокус, веднага в тебе ще се роди светла мисъл. Като намерим мястото, дето е Господ, веднага всички мъчни въпроси, които нас ни смущават в даден случай, те

се разрешават. Дойде едно разрешение. То е разрешен въпрос. Когато слънчевите лъчи влязат в къщи, нали тогава виждате, че прашинките почват да се виждат. Така е и когато Божествената светлина влезе в човешката душа, веднага човек вижда своите погрешки и лесно ги изправя. Трябва много погрешки да се изправят в нас, за да могат да се явят добродетелите. Ако те болят очите, трябва да се справиш; ако те болят ушите, трябва да се справиш. Ако постоянно те боли коремът, ако постоянно те боли главата, болестите не ги считайте, че са отгоре, те са анормалности в нас. По възможност трябва да се освободим от тях. По възможност трябва да имаме по-малко болести. Като дойде болестта, като упражнение трябва да я изправиш. Някаква погрешка имаш в своите чувства, изправи я. Като намериш причината на болестта, тя болестта ще изчезне. Като не можеш да намериш причината на болестта къде е, болестта остава на своето място. Разните болести, които съществуват в хората, се дължат на известни анормалности вътре, които имат някои мисли, някои чувствувания. Да кажем, ако си фанатик, обичаш Бога, ти като апостол Павла, да гониш последователите защо не вървят в пътя. Или може да си честен човек. Има една честност, която е нормална. Има една честност, която е анормална. Има едно религиозно чувство, което е нормално, има едно религиозно чувство, което е анормално. Има един ум, който е нормален, има един ум, който е анормален. Сега това са общи думи, казани, понеже не знаете каква е нормата. Нормалният ум носи светлина. Нормалните чувства носят много приятна топлина. Когато чувствувате, да определя, да ви дам с кое може да се ползувате. Трябва да накарате този мозък, колкото и да е малка тази площ, трябва постоянно да прекарвате кръв, да обработва нещо: Някаква малка област, или музика, или математика, или геометрия, или рисуване или поне някаква малка работа, с която да се занимава постоянно вашия ум. Понякой път вие живеете отзад, пък мислите, че мислите. Ти чувствуваш нещо и казваш: „Аз мисля за музиката“. Вие мислите за музиката, да можете да пеете, че да ви ръкоплескат. Ни най-малко не мислите за музиката. Или мислите да напишете някое съчинание. Това е чувствуване, това е празна работа. Ти мислиш за музиката, но ти чувствуваш музиката. Нещо ти е хубаво, но туй чувствуване всичките хора го чувствуват. Кой не чувствува?

Дойдоха тука 10 души приятели да вземат един лотариен билет. Казвам им: Мислете. Много слаба е мисълта. Десет души вземат един лотариен билет и те мислят, че ще сполучат. Вземат 10 души някаква категория, най-после отиват и чакат. Седят, мислят за 1 милион. Върнаха се, няма милиона. Мислят, ама парите не дойдоха. При човека, който е мислил, парите при него са отишли. Законът е такъв. В България само този човек, който получи милиона, той (е) мислил, другите само са чувствували. На едно остро шило, острото е точно мисълта, а туй шило, което шие, то са

другите, асистенти са те. Желанията на всичките хора спомагат, за да може ти да чувстваш. Аз се радвам, че този е сполучил, понеже е мислил. Аз бих желал всичките хора така да мислят. Вие не съжалявайте, че 10 души изгубиха 1 милион, защото не знаят как да мислят. Всеки ден, целият живот е лотария, все се теглят. Ако не мислиш, ще изгубиш. Тогава ще се явиш. Всеки ден ние губим лотарийните билети. Казваш: „Толкоз години мислих, тази работа не стана“. Не си мислил, нищо повече. Аз съм наблюдавал в музиката. Някой път искам да пея, туря мисълта, че ще критикуват, щом дойде мисълта, че хората ще ме критикуват, това не е мисъл. Като започна да мисля, кой ще ме критикува. Аз щом мисля, аз съм авторът. Не са хората на земята, които ще ме критикуват. Аз не пея за другите. Аз когато седна да пея, понякой път има други професори и казвам: Проверете доколко може да пея. Там дето не мога как ще ме коригирате? – Сега на тези певци от вас, които имате вие, пеете със затворено гърло. Горното гърло във вас е затворено. Три гърла има човек: едно гърло за стомаха, с което той поглъща храната, едно гърло с което диша, и трето гърло, с което говори. Само горното гърло когато пеете, е затворено. Не се пее така. Трябва да се научите да пеете с отворено гърло. Сега аз като пея, казвате: „Ние не можем да го направим“. То е чувствувание. Направяте го и оттатъка минавате. Човек, който може да мисли, може да го направи. Туй е закон. Някои хора са по-даровити, понеже са се упражнявали, вярват в Бога, турили са умът си на работа. Помнете, че всичките дарби се развиват при мисълта. Чувствуванието е спомагателно. Трябва да знаете чувствата, които имаме, това са завършените мисли на същества, които са мислили. Нашите чувствувания са завършените мисли на напреднали същества. Туй, което аз чувствувам, това е завършена мисъл на напреднали същества. Аз така мисля, казвам: Аз имам едно чувство, което е завършено чувство, което е завършена мисъл на едно същество, което е работило преди мене. Тогава аз започна да мисля върху моето чувство, да се свързвам с туй същество, за да ми разправи произхода на туй чувствувание, което имам в себе си. Онова, което аз сега мисля, моята мисъл, като стане завършена мисъл, тази мисъл ще бъде завършено чувствувание на някое друго същество. Следователно, туй същество със своите чувства, трябва да се свърже с мене. Със своите чувства ние сме свързани с по-висш свят, а с вашите мисли, трябва да мислите, за да се свържете с по-низшите. Ти не можеш да обуздаваш своята нисша природа, ако не мислиш. Ако вие чувствувате, чувствуванията са били в други. Вие трябва да мислите, за да ви се подчини вашата нисша природа. Понякой път казваме: „Пейте.“ Пейте за себе си, не искам да пеете за други. Идеш при Господа, ще каже: „Я да видим до де си дошъл в пеенето?“ – Върху този предмет развием една малка песен. Само един пасаж се изисква да изпееме. Ако идете при Господа, какво ще му попеете? Кажете ми, каква песен ще попеете?

(Учителят пее: „На земята както аз се учих да изпълнявам Твоята воля, в много неща аз бях несполучлив. Сега дойдох при Тебе да взема едно назидание като как трябва да пея по-добре.“)На Господа така не се пее. До там съм достигнал. Господ ще извика един ангел и казва: „Я му попей“. Аз слушам. Тъй започва ангелът: „Право трябва да мислиш, право трябва да чувствуваш, право трябва да постъпваш.“ Ангелът ми пее сега. Право да мислиш, право трябва да чувствуваш и право трябва да постъпваш. Много пъти и аз ще пея, и ангелът ще пее, ще ме коригира. Приятно е, ще се уча. Казвате: „Толкова глупаво пее ли се?“ – Глупостта седи да не мислиш. Глупаво може да пееш, понеже не мислиш. Трябва да се мисли.

Какво разбрахте сега? – Най-първо очите си трябва да упражнявате. После езика си трябва да упражнявате. Никога не произнасяй една лоша дума, понеже, ще осакатиш езика си. Като дойде да кажеш една лоша дума, спри се и мисли, вие не мислите. Дойде някой, искаш да избухнеш. Спри се и помисли, кажи: „Не!“ Искаш да му кажеш нещо лошо. В английски език най-лошата дума е: „Иди в пъкъла!“ – Англичаните нямат този богат речник на лоши думи. Да кажем ти искаш да туриш един епитет някому. Спри се. Понеже, ако туриш този епитет знай, че и на тебе ще го турят. Без разлика ще дойде, понеже ти каквото кажеш лошо, то ще се върне. То се отпечатва върху твоя мозък и ти не можеш да се избавиш от казаната дума, органически остава върху тебе. Каквото си казал, един ден ще дойдат, ще намерят тия копия и ти не можеш да се освободиш. Казваш: „Еди коя си сестра не знае как да се моли“. Ами ти знаеш ли как да се молиш? – Казваш: „Аз като се помолих тъй стана“. Много се заблуждаваш. Аз и без да се моля, слънцето ще изгрее. Аз като се помолих, слънцето изгря. Аз помагам за изгряването на слънцето. То е една сто милионна част от милиметъра. Какво ще казвам: Аз като се помолих, слънцето изгря. Казвам: С тия работи не се занимавай. Аз казвам: Може да направя някои работи, ама като се помоля. Ви, аз като се помоля на баща си, силата ми е толкоз, че като му поискам 5 стотинки ми дава. Като поискам 1000 лева, казва: „Защо ти са?“ Като кажа 5 стотинки, дава ми веднага. То е молитва. 10 стотинки, 15, едно левче, дава. Щом дойдат 1000 лева, казва „Защо ти са?“ Ние някой път искаме от Господа. Казваш на Господа: „Един милион“. Той казва: „Защо ти е?“ Тия братя искаха един милион. Казва: „Защо ви е?“ – Тук да наредим Изгрева. Като че Изгрева ще го наредят с милион. Погрешката е, че те не мислеха, не чувствуваха. Ако бяха мислили, щеше да дойде. Тогава един брат се ухитрил. Някъде от Македония той изпратил 50 лева. Иде един брат и казва: „Има пратени 50 лева, да вземем един билет за Учителя“. Аз нямам време да мисля. Казвам: Никакъв билет няма да вземате, защото напразно ще бъде. Като не се вземе билета, ще имаме 50 лева, а като вземем, няма да имаме 50 лева. Какво трябва да ги правим? – Виж, 50 лева спечели. Аз имах вяра, че няма

да сполуча, защото не мисля. Аз виждам онзи човек, който мисли и на когото ще се паднат. Аз конкурент няма да бъда. Ако някой път бих взел билет, дотогава, докогато мисля, че има човек, който мисли, аз не му конкурирам. Ако няма нито един, който да мисли, тогава ще взема милиона. Понеже, досега се е някой мислил, намирам, че все някому ще се падне, никого не конкурирам. Сега ви показвам закона какъв е. За всички неща, там дето е Божественото, всякога има успех. Под думата „мисъл“, разбирам Божественото. Спазвам ония закони, които Бог положил. Не да мислим, каквото искаме. Туй чувствуване, то е завършена мисъл на други. Онзи мислил в мене. Онова, с което Бог иска да ме накара аз мисля за нещо. Трябва да се интересувам. Аз използувам. Който е употребил милиона, мислил е да направи нещо, изпратили го в света. Аз не се ползувам. Не съм мислил. За мене самата мисъл е полза. Завършената мисъл ползува се от тебе. Дотогава, докато искате да се ползувате от вашите мисли е чувствуване. Човек трябва да бъде съвършено безкористен, ще мисли. Някои други същества, които са те пратили на земята, те са мислили заради тебе, те са определили твоето бъдеще. Ако ти си верен на земята, всичко ще се уреди добре.

Та казвам: От вас всички като ученици, поне четири упражнения направете сутрин. Като станете сутрин, не си дигайте главата нагоре, но си дигнете очите нагоре, после надолу, наляво и надясно. После, като седнете изправете гръбнака си и седнете прав. Дръжте ръцете и краката си спокойно. Господ ще те попита защо рамото ти е нагоре, трябва да знаеш причините. Невидимият свят не са хора на грозотата, устроени са лицата им, има движение. Понеже мисъл имат те, същества на мисълта са. Когато видиш някой ангел, такава подвижност, такава пластичност във всяко движение, няма нещо, което да е в покой, всичко е в движение. И ние хората трябва да бъдем подвижни. Тръгнал някой да ходи, навел се, изкривил си ръцете и краката, отпуснато е тялото. Ти гледаш някой човек, гневен си, ти си причината. Никой не е причината. Причината е дяволът. Причината за всички работи е дяволът, къде ще го намериш. Дяволът всякога ще го хванеш след като направи нещо. Да хванеш дяволът преди да е направил. Сега аз, който зная толкоз, едва три пъти съм хващал дяволът. Три пъти съм го хванал досега. Казвам: Браво! Като седя поусмихна се, умен е, три пъти съм го хванал. Като го хвана, той е отличен. Като го хвана, той вика говори, намира се на тясно. Пък аз не пущам. Ще му взема обущата, ще го вържа, ще подпише с двете си ръце. Три полици има, не може да се освободи. Казва: „Няма да ме безпокоиш, ще туря в изпълнение трите полици.“ Като му кажа, ще ги туря. Щом забравя някъде, той пак забравя. Не можеш да разчиташ на него. Та да оставим сега дявола. Той си има начин за разбиране. Седнете да направите едно упражнение. След туй гледайте да изпратите колкото се може повече кръв

в главата. Помолете се: „Господи, ти си ми дал един ум да започна да мисля.“ Имате други дарби, ама искате да идете да работите за света. Че как ще идеш. На един човек как ще проповядваш Царството Божие? Аз ако ида, с музика ще започна. Отивам при един беден, ще запея. Три–четири пъти като запея, работата на този, бедния дом ще се изправи, който и да е дом. Видя дъщерята даровита, мина три пъти, пея, ще развия гласа ѝ. Имате надежда, ще туря 10–15 години да работи, да пее, ще се оправи работата. Или в нея има художническа дарба, или пък някаква друга техническа дарба, като събудя тия дарби, поправя се положението. Или развие се сладкото говорене, да знаеш сладко да говориш. Като погледнеш човека, да дадеш мил поглед. Всички ви е страх от милия поглед. Казвате: „Да се не хипнотизираме“. Ти ще хвърлиш мил поглед и него ден от невидимият свят или от земята ти хвърлят един поглед, ти трябва да попееш, ти вече имаш богатство. Благодарение на милия поглед, който от невидимия свят имаме, ние сме радостни. Милият поглед ти ще го помниш. Ако нямаш мил поглед, казваш: „Какво така гледа, един мил поглед няма“. Казва: „Аз не мога да го гледам“. Тогава гледай този. Ако едного не можеш да гледаш, гледай противоположния. Та ще се освободите от вашите мисли, които мязат на истукани, на идоли. Ви сте се влюбили в някоя ваша мисъл или чувствуване. Да кажем, вие сте се влюбили, мислите, че имате някаква дарба, или мислите, че сте даровит човек. В какво седи дарбата сега? Не че не сте даровити. Някои сте даровити, знаете няколко езика. Но я ми произнесете на френски една дума, че като я произнесеш аз да бъда готов. Я ми произнесете на френски думата „аржан“. Но като произнесете „аржан“, че касата да е пълна. Онзи, който знае да произнася, касата е пълна, а онзи, който не знае как да произнася, касата му е празна. На български може да произнесете 10 пъти думата „богатство“. Ако в твоята мисъл влезе думата „богатство“, богатството само по себе си ще дойде. Тогава ще дойде, ако сте умен. Тогава ще дойде при вас някой братовчед. Привеждал съм един пример за двама французи в Париж. Идва един техен братовчед, който заминал в странство и той искал да избере един от братовчедите си при когото да живее. Отива първо при единия, който е бедняк и му казва: „Много жалко, обеднях, всичко загубих, искам да поживея във Франция. Може ли да остана при вас“. Казват: „Може, ще се помъчим да те гледаме“. Като поседял един месец, казват му: „Не може, ние сме много бедни хора, пък и ти си беден, търси друго място!“ Отива при втория братовчед, той казва: „Не бой се, работата ще се поправи, ще намерим място, добър е Господ“. Седял при него цяла година. Най-после той казва: „Аз съм богат, толкоз милиона имам на разположение, правя те наследник“.

Та казвам: Ако мислите добре, като втория, вашия братовчед ще дойде и ще ви донесе милиони. Та първото нещо, считайте Любовта е една велика

сила в света, която носи дарбите. *Любовта* носи не само живота. Животът е общо даровање, но *Любовта* постоянно носи специфични дарби. Ако вие разбирате *Любовта*, тогава вашите дарби постепенно ще започнат да се развиват. Казвате: „На 45 години съм станал.“ Едва сега си започнал да мислиш. Някой е на 60 години. Казвам: Едва сега на 60 години започваш да работиш като ученик. На 80 години си, на 120 години, толкоз по-добре. Казват от небето: „Нека дойде да следва“. На 120 години като станеш, в странство ще отидеш да следваш. До 120 години тук на земята ще седиш. На 120 години имаш паспорт за другият свят. Казваш: „На 120 години какво ще се прави?“ – „Ще се мре“. Не, ние отиваме да следваме в другия свят. Аз чувствувам, казвате: „Какво ще се прави, ще се мре“. Мен са ми разправяли много религиозни хора и учени хора са ми разправяли: „Какво ли ще правим като умрем, като ни заровят в гроба, дали ще има някой да ни полее винце и дървено масло“. Не зная у българите отгде им е дошла тази идея да поливат гроба отгоре.

Първото нещо: Изучавайте *Любовта* като една велика сила, която носи дарбите. Ако имате праведен живот, тепърва ще започнете да развивате някоя дарба. Щом се развие тази дарба, човек има с какво да се занимава.

Та съществената мисъл е: Да упражнявате очите си. Мислете за Бога, отправете погледа си към Господа. Мислете за благата, които Бог турил на всички. Мислете и за земята. После, мислете за северния полюс, понеже там е Истината. Мислете и за южния полюс, понеже двата полюса като се съберат, урегулират светлината и топлината. Светлината се урегулира от двата полюса. Топлината се явява най-много на екватора. Ако така мислите, във вашия екватор ще имате повече светлина. Ще имате и повече топлина, следователно, ще имате повече продуктивност. Животът ви ще бъде по-лесен.

Казвам: До следующият път правете упражнението с очите. Я го направете сега да видим как ще го направите!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVI година.
15 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 10 март 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1937_03_12 Мускулно и нервно напрежение
лекция пред специалния клас

МУСКУЛНО И НЕРВНО НАПРЕЖЕНИЕ

Добрата молитва

Чете се разработка на миналата лекция.
Сега, не е необходимо всички да бъдете готвачи, но все пак човек трябва да знае да готви. Кое е необходимо при яденето? – Да знае човек как да яде.

Сега, когато се разглежда определен сложен въпрос, трябва да има една връзка – например, при зададена тема. За следващия път развийте темата: „На какво почива здравето" или „Основите на здравето". Някои смятат, че основите на здравето са във външната обстановка, в парите, в условията. Има много работи, свързани със здравето, но това са все условия. Колцина от вас ще развият предмета тъй, както трябва?...

Често учениците от даден клас се намират в противоречие. Представете си, че всеки от двадесетте ученици, които следват както вас един висш курс, има по един цирей в хълбока си. Питам ще могат ли тия ученици да слушат професора и ще могат ли да разбират въпроса, по който той говори? Не, циреят ще попречи – половината не ще могат да слушат, съзнанието им ще бъде ангажирано от болката. Следователно, не може един предмет, който не разбирате, да ви интересува.

Сега, аз мога да ви говоря върху даден предмет, мога, например, да ви говоря върху музика. Всички музиканти няма да станете, но музиката има едно приспособление. Всеки един трябва да знае този предмет. Може да не е певец и не е необходимо да е роден певец, но той е роден да бъде певец на себе си. Ако ли не, той трябва да плати някому да му пее. Значи, или сам трябва да пее, или друг да му пее. Във втория случай той трябва да прави по 400-500 лева годишен разход, само за да му пеят. Колко трябва да платите на един певец? За да дойде един виден певец или виден пианист в София, колко му плащат? – Най-малко от двадесет до тридесет хиляди лева. Големите музиканти или певци изискват много и имат право в това. Вие ще кажете, че е скъпо. Че онова, което те харчат в България, струва няколко милиона. Той ще получи сто хиляди български лева и като ги преведете във валута, колко ще спечели при положение, че един български лев струва десет стотинки? – Десет хиляди лева. Сега, това са странични въпроси. Вас не ви интересува, че някой певец е дошъл от странство, че пял и му дали десет хиляди лева. Но представете си, че аз ви заинтересувам с музиката – казвам на всинца ви, например, че има един толкова гениален певец, че който го чуе, веднага умът му се събужда и самият той става

гениален. Тогава всички ще искате да го чуете. Понеже желаете да бъдете даровити, оттук-оттам все ще намерите пари за концерта. А сега казвате: „Не искам да харча парите си, едва имам да преживея, какво ще ходя да си харча парите“.

Тогава на какво се дължи гениалността на един човек? Вие сте учени хора, някои от вас са свършили университет. Кажете ми на какво се дължи мускулното и нервното напрежение? По какво се отличава мускулното напрежение от нервното? Това е научен въпрос, задайте го на вашите професори за разяснение. По него може да се говори много, но трябва да се постави на опит. На какво се дължи мускулното напрежение? Мускулното напрежение е прекъснато, статично, в него енергията се проявява като в една граната, която пада и се пръсва. А пък нервното напрежение започва много тихо като светлината и постепенно се усилва, усилва, докато дойде до центъра. Нервното напрежение се отличава с постепенно усилване, а мускулното изведнъж се проявява. Затова, ако не знаеш как да упражняваш мускулите, можеш да ги осакатиш някой от тях. Например, някой път искате да изучавате даден мускул и го свивате, напрягате. Цялата слабост на ученика седи в това, че напряга мускулите, вместо да напрегне мозъка. Закон е: всякога трябва да заповядваш от нервната система. Започни от малкото, не можеш да започнеш наведнаж с мускулите. Вие искате изведнъж да станете даровити. Това е мускулно напрежение. Или искате изведнъж да нарисувате една картина. Не, ще започнеш рисуването тихо и спокойно. Друг път се захващате с един предмет и искате изведнъж да го проучите. Да допуснем, че имате слаба памет и искате да я развиете. Как ще направите това? Има разни школи за развиване на паметта. Учил ли е някой от вас по тия системи? Доста пари се плащат, за да се научи една от тях. Но, все пак, най-добрият, най-естественият метод, по който можеш да научиш нещо, е този предмет да те интересува, да привлече вниманието ти и да можеш да го обичаш. Затова казвам: не можеш да се интересуваш от предмет, който влияе на твоите мускули, а не събужда твоите нерви. Хора, които имат слаба памет, имат слабо нервно напрежение, т. е. мускулите им са напрегнати, а нервите им не са. У хора, които помнят или мислят, и двете системи са в напрегнато състояние.

Сега, как ще си обясните мускулното и нервното напрежение? Това е един въпрос, който трябва да проучвате. Как ще събудите мускулното и как нервното напрежение? Да допуснем, че вземате един камък и искате да го хвърлите; в какво направление ще го хвърлите? Най-първо вие имате една мисъл, т. е. преди да хвърлите камъка създавате едно напрежение, после го хвърляте и забравяте. Често по пътя се случва така, че някоя идея или някое чувство в нас минават като посторонни камъни, които сме хвърлили.

Някой път вземеш някой камък и го хвърлиш, без да остави дълбоко впечатление в мозъка. Така ония мисли и чувства, които събуждат един душевен подтик, са посторонни. Под думата „подтик“ и „подтикване“ трябва да подразбирате прекъсване на движението. С думата „подтик“ някой път означаваме и някои слаби импулси, които протичат без усилване. Не, трябва да има непрекъснатост, т. е. подтикът трябва да бъде непрекъснат. Например светлината в Природата е непрекъсната – Слънцето не изгрява изведнъж. Кои са съображенията на Природата Слънцето да не изгрява изведнъж? Защо Природата е направила Земята валчеста, а не я е направила плоска? Ако беше я направила плоска като тава или квадратна, хората по-лесно щяха да ходят. Защо Природата не е направила слънчевия изгрев изведнъж, а имаме едно постепенно зазоряване? – Целта е, когато Природата и Разумните Същества събуждат хората, да няма стресване. Защото, ако човек се стресне при събуждане, може да полудее. Затова ти ще го докоснеш полекичка, за да го събудиш. Светлината иска да събуди в нас напрежение на нервната система и затова идва постепенно. Ако дойде изведнъж, напрежението ще бъде мускулно. Ние всякога се пазим от светлината, която иде изведнъж. Когото светват изведнъж, вашите лампи будят повече мускулната енергия и вместо да ви помагат, ви вредят. Затова ви препоръчвам, когато ще включвате електричеството, да си затваряте очите, за да може светлината да влезе през клепачите. Иначе очите се повреждат и вместо да се събудят нервите, събуждат се мускулите. Също и начинът, по който са турени тия лампи, не е хармоничен. Светлината трябва да идва отнякъде и да се разпръсва така, че да не я виждате. Колко е умна Природата, в нея Слънцето постепенно привлича вниманието ни. А ние, когато правим нещо, искаме изведнъж да стане. Ние сме тщеславни, правим го да блесне като граната. Човешкият огън светва изведнъж, а онова, което Природата запалва, е огън, който дълго гори. Например, когато се приближавате към една слънчева система, светлината постепенно се усилва, усилва и така вие се приспособявате.

И така, законът е, че разумните неща изискват непрекъснато изучаване. Трябва да концентрирате ума си върху онзи въпрос или предмет, който трябва да проучвате. Например, мнозина от вас искат да бъдат добри певци. Ти не можеш да бъдеш добър певец, ако не знаеш математика и не разбираш геометрия. Те вървят заедно, защото музиката има разширение на вълните, а тоновете имат отношение. А пък самата музика е определяне. За да бъдеш музикант, трябва да определиш отношението между два тона, да определиш интензивността на всички преплитания, които стават. Затова музикалният и математичният център у човека са съседни. Проучете ги.

Сега, ти искаш да бъдеш добър човек. Какво ти е необходимо, за да бъдеш

такъв, как мислите вие? – Да имаме добро сърце. Ако имаш добро сърце, ще върви, но ако сърцето не е добро и не бие равномерно? Някой път пулсът е седемдесет и два удара в минута, някой път достига до 120. Защо казват, че пулс със сто и двадесет удара е болезнено състояние? Защо седемдесет и два удара са нормални, а по-горе и по-долу е анормално? Човешкият организъм е свикнал на седемдесет и два удара. Сърцето у животните пулсира различно. В Природата пулсът може да се усилва. Първоначално сърцето е пулсирало по-бавно, сега се е усилило, а в бъдеще предполагам, че ще се ускори, но ще бие непрекъснато, а не с прекъсване както сега. Това прекъснато биене не е ритмично, мяза на машина и означава, че сърцето се бори с някаква мъчнотия в нашия организъм. Как си представяте, че сърцето със своята сила движи кръвта? Коя е силата, която я движи? – Това свиване се дължи на космическото електричество, което минава през сърцето. Ако останеше сърцето само да движи кръвта, едва ли би изкарало една-две години. Електричеството е това, което движи кръвта. Затова хората умират моментално, когато то прекъсне.

Сега, ние се отвлякохме. Главният предмет, върху който трябваше да се спрем, беше нервно и мускулно напрежение. Всички от вас, които събуждат нервите по начина, както събуждат мускулите, стават нервни. Наместо да събуждате нервите си плавно и да усилвате постепенно тяхното напрежение, вие ги събуждате както мускулите изведнъж. Не, нервното напрежение става много плавно – то трябва да се усилва постепенно, както идва светлината. Няма да влагаш никакво безпокойство, ще имаш само едно непрекъснато желание. Ако не разбираш някой предмет, няма да се безпокоиш, защото неразбирането зависи от една външна обстановка на нещата, т. е. може предметът да не е ясен, защото ти не си застанал на такъв фокус, откъдето можеш да видиш.

Преди десет-дванадесет години взехме един микроскоп на втора ръка от един професор. Аз не бях се занимавал с него и една вечер го вземам, турям го, движа го насам-натам, не мога да го фокусирам. Казваха, че в микроскопа имало погрешка. Не, няма никаква погрешка, а на фабриката, която го е направила, толкоз ѝ е стигнал умът – виждам, че така, както технически са направени, лещите нямат нужната яснота. Следователно този, който е правил тези лещи, толкоз е разбирал, дотам е дошъл. После му намерих цаката и сега манипулирам с него, лесна била работата. Тогава казвах: „Трябва всичко да се изхвърли, нищо не струва, и хиляда лева не струва, язък за парите!“ Но щом му разбрах цаката, намирам, че от хиляда лева струва още девет хиляди, т. е. десет хиляди лева. Не бях се занимавал с технически работи. Друг път ми се случи нещо подобно с един молив – какъв дявол влязъл, въртя го, въртя го, не му излиза писецът. Търся какви са причините, извадих всички моливи отвътре и намерих погрешката...

Та сега казвам: всички правите такива погрешки. Например, чувствате, че не можете да мислите, че не разбирате, че не можете да пеете, че не можете да помните, и се нервирате. Аз ще ви кажа защо се нервирате, много проста работа е. Представете си, че имате една бъчва, направена майсторски с обръчи, но сте я оставили доста време без вода, дъските са се разсъхнали, обръчите са отслабнали и щом турите вода, тя изтича навън. Казвате: „Не струва тази бъчва, някаква погрешка има в нея!“ После вземате, веднъж-дваж набивате обръчите и виждате, че кацата задържа вода. Следователно, щом сте нервни, във вас става изтичане на нервна енергия. На всички нервни хора обръчите са разхлабени и става изтичане.

Човек всякога е нервен, когато не намира предмета там, дето го е турил. Потърсиш я – нервната енергия я няма, направиш някаква работа – тя изтекла. Искаш да мислиш – нямаш енергия, искаш да пееш – нямаш енергия, искаш да помниш – нямаш енергия и започваш да се нервираш. Но нервирането е беднотия. Казвам сега: стегни обръчите! Как се стягат обръчите? Например, ти седиш и казваш: „Пари нямам“. Работата с пари не се урежда. Има хора с милиони и пак са нервни. Някой казва: „Да имам знание“. Има хора със знание и пак са нервни. – „Да бъдем красиви“. Има красиви хора и пак са нервни. – „Да сме набожни“. Има набожни хора и пак са нервни. Следователно, имаш табела „набожен човек“, но енергията пак изтича. Някой път говориш за Любов, но не може да постъпиш по любов, защото енергията е изтекла. Искаш да направиш добро, но не можеш. Човекът ти казва: „Моля, бъдете тъй добър, услужете ми!“ – „Я се махни, какво сте дошли да ме безпокоите!“ – и му туриш епитет на някое зоологическо същество. Друг път говориш много тихо и спокойно, казваш: „Аз не излизам от стаята“. Но ако в стаята ти влезе почтената госпожица боа или госпожа боа, или господин боа, тогава какво ще правиш? Ти веднага ще напуснеш стаята и ще им отстъпиш мястото си. Идването и на тримата ще произведе едни и същи резултати – ти веднага ще ги приемеш и ще изскочиш навън. Защото туй, което човек не може да направи, змията го прави. Когато змията влезе, ще те накара навън да излезеш. Ти имаш едно заблуждение, че от къщи не излизаш – създал си една глупава идея, че навън не можеш да живееш, че навън нищо не можеш да научиш. Но и вкъщи под този таван нищо няма да научиш. Ако по цял ден седиш в къщи, на какво ще замязаш? – Ще си докараш нещастие. Сега, ще ме извините, но когато съгради къща, човек оглупява вече. Ако постоянно седиш вкъщи, ще гледаш ъглите и нищо ново няма да научиш. Казва някой: „Много хубава къща!“ Тя е много хубава поради това, че ти служи за почивка. А онова, което ще научиш от външния свят, то е предметно учение.

Та сега правя една аналогия: когато създаваш един собствен идеал, той мяза на построена къща и ти си оглупял вече. Казва някой: „Аз съм създал идеал да имам десет милиона лева“. Хубаво, какво ще направиш с десет милиона? Американският милиардер Рокфелер, който има деветдесет милиарда, казва, че лекарите го хранели с овес като кон. Не че това е лоша храна – отличен вегетарианец е Рокфелер, с овес се храни...

Сега, да се повърнем към сериозната работа: не си създавайте идеал, заместващ идеала, който Природата ви е направила, който Бог е направил за теб. Ти не можеш да заместиш идеала на Доброто с никакъв друг идеал. Ти с нищо не можеш да заместиш идеала си да бъдеш некористолюбив човек и всякога да говориш истината в себе си. Нали сега вие се питате дали има икономия в Истината. Щом започнеш да икономисваш Истината, фалитът ще дойде. Не можеш да икономисваш Истината – това е закон. Щом не икономисваме Истината, всичко върви; щом започнем да я икономисваме, всичко във физическия свят тръгва назад. И обратно – ако работите вървят безразборно, ще забатачиш; ако ги икономисваш, ще тръгнат. В света на Истината е точно обратното, защото той е един идеален свят, където има енергия, няма прекъсване и всичко се усилва непрекъснато. Когато на физическия свят свършиш една работа, тя престава – например, щом забогатееш, енергията в теб спира. Същото става и с идеала ви да израстете – щом дойдете до 33 или 45 години, вие започвате да мислите, че сте остарели. А щом станете на 60-70 години, казвате: „Остаряхме, няма идеал!“ Това, което на младини ви е импулсирало, сега има обратно действие и казвате: „Изгубих всичко, види се, ще се връщам оттам, отдето съм дошъл. Хайде на Орландовци“. Той мисли, че е дошъл от оня свят, а казва, че ще го занесат на Орландовци. Че тогава ти нищо не си свършил.

Сега да се повърнем към темата. Не е необходимо да се отвличаме така и да ви разправям всички тия работи. Всички оратори, с цел да направят даден предмет много ясен, турят едно, второ, трето, четвърто обяснение...

И така, не трябва да постъпваш с нервната система тъй, както с мускулната. Два различни закона регулират нервната и мускулната енергия. Най-първо ще усилиш мускулите си. А те са в зависимост от нервната система. Следователно, ще развивате постепенно вашата нервна енергия. Никога не правете несъзнателни движения. Ти искаш с мускулни движения да събудиш ума си. Първо събуди човека и погледни какво има да даде.

Забелязвал съм, че когато някое куче иска да ме залае, то първоначално седи и ме наблюдава. Аз приближавам до едно място и се спирам – ако направя още едно движение, веднага ще се хвърли отгоре ми. Спирам

погледа си, не го гледам, понавеждам се, бръквам в джоба си, а то разсъждава как ще се проявя. Хвърлям му малко геврече, то погледне, помирише, вижда, че има нещо, пита: „За мен ли е?“ – „Да, за теб.“ После пак поглеждам, изваждам друго парче геврек и тогава минавам, а кучето ми казва: „На добър час, свободен си!“ Сега, аз мога да взема един камък и да го ударя, но то ще се нахвърли отгоре ми. Не, аз го поглеждам и го питам: „Какво искаш?“ – „Дължиш ми“. Нали когато дължите пари някому, не минавате по пътя, където живее вашият кредитор? Преди да сте взели пари, търсите банкера, интересувате се от неговата фирма, но щом ги вземете, не минавате покрай него. Защо по-напред минавахте, а сега не? Колко трудно е понякога да си дадем отчет за известни подбуди. Да кажем, че минаваш покрай един човек, на който преди четири-пет деня си обещал, че ще му платиш, но сега казваш: „Обещавам, че ще ти платя, но бъдете тъй добър да поотложите малко“. По същия начин и ние сега отлагаме плащането.

И Природата постъпва по същия начин. Ние вземаме нещо от нея, но не се явяваме, искаме да избегнем плащането. А тя си е направила работата тъй, че където и да ходиш, ти ще се върнеш и ще минеш по същия начин. Казват, че кармата е дълг със сложна лихва. Мисля, че е малко преувеличено. Индуските философи зле са представили Природата. Тя не е толкова строга, че да ти одере кожата. Туй, което аз зная, е, че тя никакви лихви не взема. Кредитира те веднъж, дваж, сто, двеста, триста пъти. Даже и деветстотин деветдесет и девет пъти да си ходил, тя пак ти дава. Ти офейкваш, всичко пропиляваш и пък идваш да се изясняваш, а тя нищо не иска. Ти си я лъгал, че ще платиш, нищо не си плащал, а тя само майката на кредита търси, никаква лихва не иска, готова е да направи отстъпки. Ако четете Фламарион, ще видите, че двадесет и пет стотинки, вложени със сложна лихва по времето на Христа, произвеждат за две хиляди години дълг, който не може да се плати, дори и цялата Земя да беше от злато. Добре, ами ако сме взели от Природата хиляда лева със сложна лихва? За да изплатиш този дълг за две хиляди години, ще ти трябва не само една земя от злато, но повече от девет-десет хиляди земи. Откъде ще вземете и в коя банка ще турите толкова пари? Аз харесвам туй число от двадесет и пет стотинки под сложна лихва и затова казвам: не е хубаво човек да взема пари под лихва. Вземеш ли пари, плати си ги. Не вземайте пари с лихва, не ги оставайте неизплатени дълго време. Казвате, че ще ги платите. След две хиляди години с нищо не можеш да ги платиш – и цялата Земя да е от злато, пак не можеш да платиш своя дълг.

Сега, понеже имате едно голямо богатство, което е вашият мозък, пазете неговата хигиена. Когато ставате сутрин, как трябва да събуждате мозъка си? Кажете ми как се събуждате вие? Ще ви дам едно малко упражнение:

щом се събудиш в 3-4 ч., попитай се да станеш или не. Щом единият ум ти казва да станеш, стани! Другият ум пък казва и се аргументира: „Не ставай, още е рано, Слънцето не е изгряло, не си се наспал, поспи си още малко“. Питам кого трябва да слушаш – онзи, който се аргументира, или онзи, който не се аргументира? Онзи, който не се аргументира, винаги има едно разположение в Природата.

Сега, ще ви приведа един пример: от една богата кантора в Америка дават обявление, че търсят касиер. Идват разни лица с висше образование или с препоръки, отиват при директора и той на всички казва: „Ще ви имам предвид“. Така всички оставят молбите си и си отиват. Най-после влиза един млад момък, вижда една хартийка на пода, вдига я, туря я на мястото ѝ и после казва: „Господине, едно обявление има, че се нуждаете от касиер. Аз нямам никакви препоръчителни писма, но може да ме опитате“. Директорът рекъл: „Не, с навеждането си да вземете хартийката вие носите най-добрата препоръка“. Тъй постъпва и Природата, ако идете при нея с някои препоръки. Даже да ви препоръча Свети Никола или друг някой светия в оня свят, тя казва: „Ще ви имаме предвид“...

Та сега, въпросът е за ставането. Всеки трябва да се събужда. Когато сте били малки деца, вашата майка ви е събуждала. Тя идва, повдига юргана, подръпва го, а щом си замине, вие пак се завивате. Не, когато ставате, ще имате до себе си едно шише с вода. И когато оня ум започне да се аргументира, вие ще налеете малко вода на лицето си. Ако продължава да се аргументира, още малко вода ще налеете. Щом се пръснеш три пъти с вода, работата става вече. Сега, можете да употребите този метод и в други случаи. Например, понякога искате да свършите дадена работа, но идва пак оня и се аргументира, че не му е времето. Вземете пак вода, напръскайте се и той ще престане. Когато се колебаеш за някоя работа, пръсни се три пъти с вода, виж какво ще бъде твоето настроение и започни работа. Имаш ли някаква работа да вършиш, свърши я по който и да е начин! Когато дойдат да видят доброто, ще видят и твоето добро желание да свършиш тази работа. Може да не я свършиш както трябва, но все пак ще спечелиш нещо. Ако не започнеш работата, много по-голяма погрешка ще направиш и ще си създадеш неприятности.

Сега, мнозина от вас се оплакват, наричат нашия век „нервен век“. Аз бих желал той да е век на нервите. Не е лошо човек да бъде нервен. Нервната енергия тече постоянно. Тя не трябва да изтича, а да прииждa постоянно, за да се напълнят нервите ви и да бъдат винаги с такъв голям складиран запас, че всякога да сте готови за работа. Някой път вие нямате енергия, защото е изтекла и тогава трябва да стягате обръчите си. Как можете психически да стегнете обръчите си? Да допуснем, че не разбирате някой

предмет. Например, учениците от класовете казват: „Онзи ден Учителя говори по един предмет, но този въпрос не можах да го разбера“. Или казвате, че нещо по геометрия не ви е ясно. Но учителят сяда, започва да говори, говори и ви идва едно вътрешно прояснение. Следователно, преди всичко трябва да бъдеш спокоен – никога не се стеснявай, нищо не казвай. А вие предварително си туряте една идея и казвате: „От мен нищо няма да стане!“ Вярно, това е статично положение и ако не учиш, от теб действително нищо няма да стане, тъй както, ако не ядеш, нищо не можеш да бъдеш. Ако не учиш, учен човек не можеш да станеш; ако не пееш, певец не можеш да станеш; ако не говориш, оратор не можеш да станеш. Ако сам не учиш, а караш други да говорят, ти не можеш да се научиш.

В България дойдоха американци и не можаха да се научат български, защото искаха първо да научат правилно езика, че тогава да почнат да говорят. Нито един не можа да се научи, защото не се упражняваха. Та казвам: макар отначало криво-ляво, трябва да говорим, за да се научим. Рекох на американците: „Влизам ви в положението, вашият език е по-обработен, по-културен, не мяза на български. Българският е дивашки, но не толкова, колкото китайският – по-културен е от него“. Китайците и англичаните имат едносрични думи, защото ценят времето. Защо китайците са създали едносрични думи? – Те са пестеливи на време и тази им пестеливост показва, че не мислят. Китаецът е доста наблюдателен, но когато трябва да мисли философски, там го няма.

Сега, мозъкът ви всякога трябва да бъде пълен с енергия. Трябва постепенно да изпращате енергия и така ще имате желание за работа. Мислете понякога за вашата глава, попипайте я! Но не наклонявайте главата си настрана, защото тогава искате да привлечете електричество от известни елементи отвън. Добре е да туриш пръста си върху определено място на главата си и да се концентрираш. Да кажем, че искате да събудите в себе си центъра на математиката; какво трябва да направите? Трябва да мислиш и да привличаш повече кръв в тая част, където е центъра на математиката. Често някой туря ръката на челото си, когато иска да си припомни нещо – това е един външен стимул. Но ако човек иска да мисли и да върви по пътя на последователно мислене, всички трябва да знаете как да прекарате кръвта във вашия мозък. С коя мисъл трябва да започнете?

Сега, вие веднага се плашите и казвате: „Баща ми, дядо ми, майка ми нямат нищо, външните условия са лоши“. Така събуждате в себе си тия чувства, които не трябва – събуждате страха си. И понеже едва сте излезли от Египет, всинца сте толкова страхливи. Съвременното човечество е толкова страхливо, че сега, за да ги направят смели и решителни, дават им

страдания. Сега сте в пустинята. Защо Мойсей трябваше да води еврейския народ четиридесет години през пустинята? – За да ги освободи от страха. Трябваше четиридесет години да се скитат из пустинята, да измрат всички страхливи роби, излезли из Египет, и да остане новото поколение. Трябва да изчезне страхът във вас – всички страхливи мисли, страхливи чувства трябва да изчезнат и да остане новото поколение на Добродетелта. Всички ние трябва да бъдем смели! А сега всинца се плашите как ще преживеете и казвате: „Как ще бъда на оня свят, ако ме турят в ада!“ Оставете тия попски изобретения. Сега сме в ада, а там няма ад. Ние сами сме създали своя ад вътре в себе си. Говоря за страха, понеже човек, щом намери своите дефекти, започва да се страхува. За противовес на страха турете разсъждението, турете вярата, надеждата, милосърдието, разумността. Казвате: „Ами ако съм съгрешил?“ Това е страх. Ако си съгрешил, не се страхувай – ще изправиш погрешката си. Не се безпокой, а напиши едно писмо, в което да се извиниш: „Допуснал съм една погрешка“. Сега пък ще кажете: „Какво ще си помисли той за мен?“ – Напиши второ писмо и кажи: „Написах едно писмо, допуснал съм една погрешка, ще ме извините“. Ще се извиниш, за да бъдеш последователен в себе си.

При живота, който имаме в Природата, навсякъде можем да направим погрешки. Например, може да направиш погрешка в говоренето, когато някъде повишиш глас и кажеш нещо. Ако повишиш гласа си повече, ти ще пострадаш, защото при силно и рязко говорене се демагнитизираш и губиш енергия. Никога не говори рязко, а кажи: „Ще ме извините сега, не съм разположен, не мога да го направя“. Не казвай грубо: „Няма да го направя!“ или „Иде ми да го набия!“ Какво означава изразът „да го набия“? – На-бит. Значи битът, битието на хората. След частичката „на“ тури една запетая и започни да разсъждаваш върху бита на този човек. „На, бит“ значи „животът му е такъв“. Някой казал нещо по твой адрес – криво те е разбрал. Прати му някой подарък, защо ще ходиш да го биеш. След като го набиеш, ще изхарчиш излишна енергия, която струва няколко милиона. Той има, например, да ти дава сто лева; струва ли си да харчиш енергия за един милион заради сто лева? Предпочети да му дадеш сто-двеста лева, отколкото да похарчиш своята енергия напразно. Тя струва милион и не се придобива лесно. Ние харчим енергията си безразборно във всяко отношение. Сега ще кажете: „Аз съм много нервен!“ Да, става изтичане на нервна енергия. Спестявайте тази енергия.

За следващия път искам някои от вас да ми разяснят какво са разбрали – каква е разликата между мускулната и нервната енергия. Помислете и си изведете някои методи. Няма да бъде лошо, ако забогатеете с още два-три метода, понеже всинца сте обеднели. Съжалявам ви и искам да ви направя

малко по-богати фирми, които да кредитират.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

15-та лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
12 март 1937 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

Книги:
Мускулно и нервно напрежение
Разумните същества (Младежки окултен клас. XVI година (1936–1937). София, 2002)
17 беседи от 25 септември 1936 г. до 26 март 1937 г.
Начало: 05:00

1937_03_14 Приложение на Вярата, Надеждата и Любовта в живота
утринно слово

ПРИЛОЖЕНИЕ НА ВЯРАТА, ЛЮБОВТА И НАДЕЖДАТА

Ще прочета 13-та глава от Евангелието на Йоана, от 20-ти до 38-ми стих. Човек има много неразвити дарби и способности. Той има много чувства в спящо състояние. Тази е причината, дето той не може да разбере много неща. Например, каквито усилия и да прави, човек не може да разбере Христа. – Защо? – Не е минал през Неговия живот. Докато не мине през Неговите опитности, никога не може да го разбере. Казваш: „Не мога да разбера това, което ми се говори“. – Много естествено, умът ти е зает с неща, които са далеч от важния въпрос. Някога човек е зает със себе си: Боли го крак, глава, стомах и търси начин да си помогне. От хиляди години човек има тяло, но едва сега е започнал да изучава дълбоките причини на болестите. Човек хълца, прозява се, киха, но не знае причината на тия прояви. Някога той хълца с часове, не знае как да се справи с хълцането. Като пие една–две чаши гореща вода или като диша дълбоко, то престава. Хълцането се предизвиква от едно малко повдигане на диафрагмата. Ще дойде в своето нормално положение, хълцането спира. Диафрагмата е покрив на стомаха. Когато покривът се вдигне много високо, подът трябва да се свали малко по-долу. С други думи казано: Човек хълца, когато не мисли право. Когато не мисли право, човек започва да плаче. Добре е, ако плачът е на място и естествен.

Сега, спрете се върху вярата и мислете за начините, по които тя се прилага. Има много начини за прилагане на вярата, но кой от тях е най-добър, не знаете. Как познавате кога действа вярата у вас? Казано е в Писанието: „Ако имате вяра, колкото синапово зърно, планини ще премествате“. Планините представляват мъчнотиите в живота. Значи, ако имате тая вяра, лесно ще се справяте с мъчнотиите си. Как се придобива вяра? Тя не се придобива по механичен начин. Понеже Христос уподобява вярата на синапово зрънце, това значи: Както синаповото семе има условия да расте, така и вярата има условия да расте и да се развива.

Представете си, че някой ви предложи три подаръка, от които да си изберете един: две кила злато, две кила барут и две кила жито. Кой от трите подаръка ще изберете? При сегашните условия на живота златото е най-ценно. Казвате: „Щом има злато, всичко мога да си купя с него“. Обаче, ако сте военен, намирате се на фронта и нямате барут, ще изберете барута. С него ще свършите много работа. Едва ли ще се намери някой да

иска жито, защото днес то е достъпно за всички. – Какво ще ви даде златото? – Условия за работа. Със златото може да въртите търговия; да си купите къщи, ниви, лозя; да отидете в странство да учите.

Какво ще направите с барута? – С него може да разбивате скали, да търсите скъпоценни камъни, да се сражавате. Като се свърши барутът, какво ще правите? Две кила барут лесно се изразходват. Какво ще направите с житото? – Може да го сварите, може да си направите хляб, баница или да го посеете. В последния случай ще имате най-добър резултат. С кой подарък може да станете най-богат: със златото, с барута или с житото? Според мене житото ще ви донесе най-голямо богатство, защото постоянно се увеличава.

Сегашните хора разрешават въпроса със златото, барута и житото. Златото представлява закон на вярата, барутът представлява закон на надеждата, а житото – закон на любовта. Златото има отношение към слънцето, откъдето иде светлината и знанието. Ето защо, казвам, че златото се занимава с вярата, носителка на светлина и знание. Надеждата се занимава с барута, т.е. с елементите на земята. Надеждата се подхранва от земята. – Откъде се подхранва житното зърно? – От Любовта, от закона на Духа. Казвате: „Тия въпроси са неясни за нас“. – Не е важно кои неща са ясни и кои – неясни; важно е какви вътрешни придобивки имате. Ти имаш цигулка, знаеш нейната история, кой я създал, как я направил, откога съществува; знаеш още да свириш на нея. Един ден изгубваш цигулката си, с нея заедно губиш и музиката. Какво си придобил от това знание? Изкуство е да не губиш музиката. Каквото и да стане с твоята цигулка, ти трябва да запазиш музиката в себе си като вътрешна придобивка, като дар от Бога. Ти купуваш хляб, ядеш го, разказваш за него, как се прави, но като изчезне хлебарят, изчезва и твоето знание за хляба. Кой ще ти прави хляб? Ти четеш една книга за живота на светиите, насърчаваш се от тях, от техните страдания. Обаче изгубиш книгата, повече не можеш да четеш. Сега опитваш своята вяра и се обезсърчаваш. Вярата на светиите не е твоя вяра.

При сегашните условия на живота вие се нуждаете от голяма светлина и вяра. Вашата светлина и вяра са като барута. Драснеш кибрита и той светне. Изгасне кибритът и той изгасва. Светлината на сегашните лампи не е добра за очите. Те не са приспособени към тая светлина, затова трябва да ги пазим. Светлината на лампите не е такава, каквато трябва да бъде. И героят, и героинята на романите не са такива, каквито действителността ги е създала. Затова те минават за необикновени хора. И женените хора са герои, т.е. необикновени. Неженените са малодушни, не минават за герои. Който се жени, той е герой на бойното поле. Щом се оженят, младите

започват да се дуелират. След това мъжът се оплаква, че жената го ранила в сърцето. И жената се оплаква, че мъжът я ранил в сърцето. Цял живот се дуелират. В тоя смисъл женитбата не е нищо друго, освен дуел. През всичкото време се води спор, кой да пее вкъщи: кокошката или петелът. Каква идея има семейството, което разрешава въпроса, петел ли да пее, или кокошка? Кокошката трябва да каже на петела: „Ти ще кукуригаш, аз ще кудкудякам“. Ако петелът не може да пее, а кокошката не може да кудкудяка, те не могат да свършат никаква работа. Когато кукурига, петелът е свършил една добра работа. Когато кудкудяка, кокошката е свършила една добра работа. Сутрин, когато петелът изкукурига, слънцето вече изгрява. Ако слънцето не е изгряло, петелът не кукурига. Щом залязва слънцето, петелът пак кукурига.

Сега, да оставим настрана живота на петела, но опишете каква роля играете вие на житейската сцена. Във вашия личен живот вие сте Иван, Драган или Стоян, но щом излезете на житейската сцена, не сте нито Иван, нито Драган, нито Стоян. Там играете някаква специфична роля. Може да играете ролята на Отело, главният герой на една Шекспирова трагедия. Като актьор в живота, човек трябва да бъде разумен.

Казвате: „Трябва да вярваме в Христа“. – Вие вярвате, но постоянно се дуелирате с Него. По няколко пъти на ден се запитвате: „Къде ще ни изведе Христос? Защо съм тръгнал след Него? Докато вървя в тоя път, нищо няма да придобия. Ако се откажа от майка си и баща си, от приятелите си, от себе си, аз ще остана сам в света. Какво ще стане с мене?“ – Това е буквално разбиране на Христовото учение. Христос говори за вътрешния живот на човека, за неговите вътрешни отношения с хората, а не за външните му отношения. Когато Христос казва: „Аз съм истинската лоза, а вие – пръчките“, Той не подразбира сегашната лоза и нейните пръчки. Това е уподобяване. Опитвали ли сте любовта на лозата? Някои лози дават много плод, а други – малко. – Защо? – Първите лози обичат господаря си, а другите – не го обичат. Има лози, които не дават никак плод. Ето защо, когато видя, че едно лозе дава много плод, казвам: Това лозе обича господаря си. Когато някое лозе дава малко плод или никак не дава, казвам: Това лозе не обича господаря си. Значи даването на плод се свежда към Любовта. Само в Любовта има развитие. Не е въпрос до разочарованията в любовта. Това е временно нещо. – Защо иде разочарованието? – За изпит. Вие влизате в живота и живеете, понеже това влиза в порядъка на нещата. Бог казва: „Не е добре човек да бъде сам“. Значи това е порядък, създаден от Бога. Човешкият порядък се различава коренно от Божествения. Обикновено хората живеят в човешкия порядък и му слагат надпис „Божествен порядък“. Грешката е в надписа. Някога става обратно: живееш в Божествения порядък, а слагаш надпис „човешки

порядък". Изменете надписите и животът ви ще се оправи. Всяко семейство, което не е поставило за основа на своя живот законите на вярата, надеждата и любовта, не може да има никакво бъдеще. То живее в човешкия порядък. Всяко семейство трябва да има за основа любовта, в която влизат вярата и надеждата. Семейство, което има за основа любовта, се радва на присъствието на Божия Дух. Ако за основа има вярата, то се радва на присъствието на светлината, на разумните същества. Ако за основа има надеждата, то е свързано със земята, със законите на земния живот. Надеждата показва на човека как да постъпва със земните закони; вярата го учи на духовните закони, а любовта определя отношенията му с Божествения свят. Надеждата, вярата и любовта в човека трябва да се съединят, за да го запознаят с целокупния живот. Само така животът се осмисля. Благата, скрити в земята, стават явни само когато слънцето изгрее и светлината ги озари. Ако светлината не дойде, благата не могат да се организират. Казва се в Битието, че земята била неустроена и пуста. Бог създаде земята. От какво я създаде, не се казва. За човека, обаче, се казва, че Бог взе пръст и от нея създаде жива душа. В тая пръст има нещо човешко, но има и нещо Божествено – диханието на Бога. За да живее, да расте и да се развива, Бог поставил човека в рая, обиколен с растения и животни. При тия условия трябвало човек да решава задачите си. Бог е говорил на човека в миналото, говори му и днес. – Как? – Чрез светлината и тъмнината, чрез въздуха и водата, чрез растенията и животните, както и чрез неговите близки. Така, именно, човек дохожда до дълбоко вътрешно разбиране на нещата. Бог говори на човека повече отвън, рядко отвътре. – „Бог ми проговори." – Стана ли промяна с тебе? – „Нищо не стана." – Да проговори Бог на човека, това е цяла епоха. Той минава от смърт в живот. Ако не си възкръснал и не си минал от смърт в живот, Бог не ти е говорил. Може духове да ти са говорили, но не и Бог. Духовете са от девет различни йерархии. Като минеш през всички йерархии и започнеш да ги разбираш, тогава ще дойдеш до Божественото начало в себе си.

Като говоря така, аз не искам да ви обезсърчавам. Бог може да ви е говорил, но запитайте се какво помните от това, което ви е говорил, и какво сте научили. Ако дойде при мене един музикант и цял час ми говори за музиката и за музикалните теории, без да ми изпее и изсвири нещо, той не е истински музикант. Защо да не ми изпее песента за любовта, която носи живота; за вярата, която носи светлина и знание, и за надеждата, която носи облеклото на живота? Тоя музикант не може да изпее и изсвири песента на любовта. Пели ли сте песента „Бог е Любов", както трябва? Да се пее тая песен монотонно, еднообразно, това не е песен на Любовта. Това е сянка на Любовта. Това значи да пееш тая песен и хората около тебе да умират. Любовта носи живот. Следователно да пееш „Бог е Любов", както трябва, това значи мъртвите да оживеят и да станат от

гробовете си. Вие пеете „Бог е Любов“, но всичко във вас е мъртво; пеете „Бог е Любов“, но сте пълни със съмнения и подозрения. Това не е Любов. Това е любов, от която страдат всички хора – и религиозни, и светски. Днес православни, католици, евангелисти, окултисти, всички говорят за Любовта, но тя не е между тях. Мъжът, жената, децата също говорят за Любовта, но тя не е в техния дом.

Една млада сестра казваше, че не обича майка си. Много естествено, и майка ѝ не я обича. Майката не обича дъщеря си, защото върви по линията на бащата. По същата причина и дъщерята не обича майка си. Ако и майката беше мома, като дъщеря си, а бащата – момък, те щяха да се карат за него. Това не са истински семейни отношения. Такива отношения съществуват и между животните. И те образуват семейства, където майката е налице, а бащата отсъства. Някога петелът се явява между пиленцата, кътка ги, дава им зрънца, но някога ги пъди далеч от себе си. Жената казва: „До какво положение дойдох!“ Причината за положението на сегашните мъже и жени се дължи на това, че като са играли на сцената роли на царе и царици, мислят, че и в живота ги очаква същото. Като не получават тия места, те се разочароват. Вие играете само роля на цар и царица; вие сте герои на някоя драма, но в живота заемате друго положение. Казваш: „Аз съм християнин, Син Божи“. – Осиновен ли си от Бога, или си Негов истински син? Ти играеш ролята на Син Божи, но си далеч от положението на истински Син Божи. Не се заблуждавай, не си служи нито с бели, нито с черни лъжи. Мнозина ме питат: „Ти кой си?“ – За себе си зная кой съм, но ако вие искате да знаете кой съм, това е ваша работа. Намерете историята на моя живот и започнете да я изучавате. Ако искам да зная за вас кои сте, ще намеря вашата история и ще започна да я изучавам. Ако се интересувам от кокошката, славея и други птици, няма да ги питам какво знаят те за себе си, но ще изуча техния живот. За мене те не представляват това, което външно виждам. Кокошката, например, е минала през големи кризи, поради което се изменила коренно от това, което някога е била. Тя постоянно рови, търси нещо. Каквото има, нищо не задържа за себе си. Има хора с кокоши характер. Някой чете, учи, но нищо не остава в главата му. Цяла крина жито да дадете на кокошката, всичко ще разпръсне. Тя казва: „Каквото ми е дадено днес, ще се справя с него. Утре господарят пак ще даде“. Тя има вяра, но не е определила отношенията си към Бога. И хората имат вяра, но тя не може да им помогне. Те казват: „Не можахме да постигнем в тоя живот желанията си, но в идния живот ще постигнем всичко“. – Откъде знаете, че в идния живот ще имате по-добри условия? На какво се основава вярата ви?

Като прониквам във вашия минал живот, виждам, че сте очаквали, като дойдете втори път на земята, да изпълните програмата, която сте си

начертали. Ето, днес имате добри условия. Защо не изпълните програмата си? Много просто, нямате вътрешна връзка с Първата Причина на нещата; отношенията ви не са правилни. Отношенията между вашата земя и слънцето, както и между вашето слънце и Бога, не са правилни.

Питате: „Къде е Бог?“ – В главата ви, във вашия мозък. – „Къде е вярата?“ – В дробовете. – „Къде е надеждата?“ – В стомаха. Значи мозъкът, дробовете и стомахът са трите възприемащи органи на физичния свят. Чрез тях човек може да влезе във връзка с Божествения свят. Ако не мислите право, не може да влезете във връзка с възвишения умствен свят. Ако не дишате правилно, не може да имате представа за вярата. Ако не се храните, както трябва, не може да имате представа за надеждата.

И тъй, ако се храниш добре, ще усилиш надеждата си; ако дишаш добре, ще усилиш вярата си; ако мислиш добре, ще усилиш любовта си. Това е правило, което можете да приложете. Защо имате глава и мозък? – Да учите, да мислите право. Трябва ли да мислите, че ще получите знанието в другия свят? Значи вие оставяте големите блага настрана, а очаквате да получите нещо в бъдеще. Днес са дадени тия блага, използвайте ги. Апостол Павел казва: „Всички няма да умрем, но ще се изменим“. При какви условия е казано това? В какво отношение може да се измени човек?

Сега, аз не искам да се спирате на вашите стари разбирания и възгледи. Те внасят наслоявания, които ви спъват. Старите разбирания носят такава зараза, каквато и плодните дръвчета, посадени по гробовете на умрели хора. Тия дръвчета смучат соковете на мъртвите и чрез плодовете си разнасят зараза навсякъде. Друг е въпросът, ако смучат сокове от телата на добри хора. Какво ще кажете, ако те възприемат сокове от телата на престъпници и лоши хора? Влиянието на лошите и на добрите хора се възприема от растенията и се предава на окръжаващите. Навеждам ви на тая мисъл, за да знаете, че има много причини, които произвеждат наслоявания в мозъка, в дробовете и в стомаха на човека. Наслояването в мозъка изопачава вашата любов; наслояването в дробовете разколебава вашата вяра; наслояването в стомаха отслабва вашата надежда. Да изопачиш любовта си, да се разколебаеш във вярата си и да отслабне надеждата ти, това значи те да не действат правилно.

Казвам: Не очаквайте втори път да дойде Христос на земята, да донесе новата наука. На времето си още Той е казал: „Нова заповед ви давам“. Тая заповед трябва вече да действа във вас. Едно от спомагателните средства на новата заповед е вярата. Почва на вярата са дробовете. Друго спомагателно средство е надеждата, с почва стомаха. Дръжте стомаха си във връзка с възвишените същества, които се хранят като човека. Христос казва: „Не

само с хляб ще се живее, но с всяко Слово, което излиза от устата на Бога“. Който не знае да се храни, губи надеждата си. Който не знае как да проветрява къщата си, ще осакати дробовете си. Така той ще осакати вярата си. Щом се осакати вярата, човек става песимист. Когато предприеме някаква работа, песимистът казва: „От тая работа нищо няма да излезе“. Ожени се и казва: „Жена ми няма да ме обича“. Има синове и дъщери, но и в тях се съмнява.

В кого вярва песимистът? Може ли да вярва в богатия? Ако богатият обещае да ти даде една сума на заем, трябва да му вярваш. Той има пари на разположение и може да издържи обещанието си. Друг е въпросът, ако искаш пари от беден. И да ти обещае, той не може да изпълни обещанието си, няма пари на разположение. Ако богатият и бедният обещаят да ти дадат по хиляда лева на заем, ще вярваш на богатия. Срещаш един познат, който едва чете, едва обръща Евангелието, а иска да те научи нещо. Какво ще те научи? Ще ти каже, че Бог е Любов, че трябва да любиш Бога. Ти не знаеш ли това? Това не е наука. Покажи на човека как ти любиш Бога. Как ще му покажеш? Ще отидеш в един дом, където има мъртвец. Детето на тия хора е умряло. Ще се обърнеш към духа на детето и ще му кажеш да се върне при родителите си. На оня свят още нямат нужда от него. Ако имаш любов към Бога, детето ще те послуша и ще се върне на земята. Ще отидеш в друг дом, където слугата е намислил да убие господаря си. Ти казваш на слугата: „Зная, че си намислил да направиш престъпление, да убиеш господаря си. Мисли какво правиш. Бесилка те чака. Откажи се от тая лоша мисъл. Остани при господаря си и чакай да видиш как той ще измени отношенията си към тебе. Ще ти плаща добре, ще ти дава почивка и най-после ще ти даде една част от имота си. Ако всичко това не стане, ела при мене, аз ще ти дам богатството, което господарят би ти дал, или ще ти намеря по-добър господар“. И сегашните религиозни хора се обръщат към Господа с молба, да им подобри живота, да им даде богатство, знание, сила и чакат отговор на молитвата си. Ако не получат нищо, разочароват се. В това отношение те дават директива на Господа какво да прави. В случая те постъпват като господари. Това показва, че нямат истинско, синовно отношение към Бога. Те нямат нужното смирение. Някой казва, че като се помолил на Бога за дъжд, още на другия ден валяло. Откъде знаеш, че твоята молба е чута? С тебе заедно се молили най-малко стотина души. На кого от стоте души се чула молбата? Освен това учените могат да произвеждат дъжд и по изкуствен начин. Има случаи, когато дъждът иде и без молитва, когато почвата не се нуждае от дъжд. Въпреки това две–три гранати, изпратени във въздуха, могат да докарат дъжд. Религиозният се моли, но дъждът не иде. Кой дъжд е по-добър: който иде чрез молитва, или чрез гранати? – И единият е добър, и другият, само че първият е по-евтин, а вторият – по-

скъп. Всяко добро дело е на място; важно е да се направи без никакви разноски, или поне с най-малките разноски. Същото се отнася и до любовта. Всяка любов е на място, но най-добра е оная, която се проявява с най-малко разноски. Разточителната любов лесно се изразходва. Тя не издържа на големи мъчнотии и изпитания. Истинската любов, вяра и надежда идат с най-малки разходи. Има случаи в живота, когато любовта, вярата и надеждата се придобиват с големи разходи. Често човек, за да получи любовта на ближния си, прави големи разходи. Тъкмо при тия условия вероятността за идването на любовта е най-малка.

Питате: „Защо идат изпитанията и страданията в живота?" – За да се изпита любовта на хората, да се види на каква основа е поставена. За това, именно, изпитаха Йова. За това изпитаха и Христа. Той даде пример на безкористна любов. Христос мина през големи страдания и показа на хората как да обичат. Христос, създаден по образ и подобие на Бога, който разполагаше с богатството на света, се отказа от всичко заради човечеството. Той се пожертва за хората, отказа се от своите блага, смири се и прие рабски образ. Той мина през най-големите страдания, но издържа, понесе всичко с любов. Той показа любовта си към Бога, показа на хората как тя работи. Ако нямаше любов в ума, в сърцето и в душата си, Христос не би издържал на тия големи страдания. Работата, която Той свърши, се основаваше на любовта.

Христос постави за основа на своя живот трите закона: законът на вярата, надеждата и любовта. Той раздаде на хората всичкото си земно богатство, за да изпълни закона на надеждата. Той се отрече от себе си, от своя живот, за да изпълни закона на вярата. Той се отрече съзнателно от всичко, което имаше, с любов, а не насила. И войникът се отрича от живота си, отива на бойното поле, но насила, а не доброволно. Той знае, че ако не отиде да се бие, ще го застрелят. Христос прие доброволно кръста на страданието, за да изпълни закона на Любовта. Едно нещо е да проявиш любовта си доброволно; друго нещо е, ако те заставят насила да любиш.

Казвате: „Досега ние не сме ли свършили някаква работа?" – Свършили сте много неща, но нямате дълбоко разбиране за живота. Представи си, че попаднеш в една долина, в която има много скъпоценни камъни. Имаш свобода да вземеш, колкото искаш и каквото искаш. Ти взимаш две–три малки камъчета, слагаш ги в торбичката си и тръгваш. Мислиш, че трябва да постъпиш така от скромност. Питат те: „Защо взе тия малки камъчета?" – „За да има и за другите." – Това е неразбиране, незнание, а не скромност. Щом си попаднал в тая долина, ще вземеш, колкото можеш да носиш, и то от най-големите. Умният човек ще си вземе един скъпоценен камък, голям като камилско яйце – като яйцето на любовта. Умният човек ще си вземе

един скъпоценен камък, голям като паче яйце – като яйцето на вярата. Умният човек ще си вземе един скъпоценен камък, като кокоше яйце – като яйцето на надеждата.

Сега, за да се оправдае за незнанието си, оня, който взел малки скъпоценни камъни, казва: „И другите хора постъпват като мене“. – И те са толкова умни, колкото си умен и ти. Какъв свят е тоя, в който не можеш да намериш човек, в сърцето на когото има скъпоценен камък, голям като камилско яйце? Казвате, че повечето хора обичат да лъжат. Това показва, че вие не сте намерили човек, в сърцето на когото има скъпоценен камък, голям поне като просено зърно. Такива хора съществуват, но вие не сте ги намерили. Казвате за някого, че не го обичате. Как да не го обичате, щом Бог го е създал? Вие сами се поставяте в противоречие. Който не обича някого, той не се произнася добре за него, за което ще носи отговорност. Първите човеци – Адам и Ева, са направени от Бога; останалите човеци са произлезли от хората. Сегашният човек трябва да работи върху себе си, за да се роди от Бога. Казано е в Писанието, че роденият от Бога грях не прави. Когато се говори за човек, роден от Бога, това се отнася до неговото вътрешно съзнание. Казваме, че Божественото съзнание в тоя човек е събудено. При това съзнание човек гледа на себе си като частица от Бога. Роденият от хората и като се ражда, и като умира, изпитва в себе си едно вътрешно колебание.

Някой казва, че за да живее хармонично, трябва да се откаже от всичко. Под „отричане“ от всичко той разбира да скъса връзката си с хората, да не се интересува от тях, да не им помага. – Това не е отричане. Така ли се отрече Христос? Да се отречеш от всичко, разбирам, да се отречеш от онова, което спира проявите на твоята любов, вяра и надежда. Ще се отречеш от това, което ти препятства, а ще възприемеш онова, което дава възможност за проява на любовта, вярата и надеждата. Може да живееш като последен слуга, но ще развиваш своята вяра, надежда и любов.

Казвам: Всичко, което става в света, има предвид развитието на съществата. В тоя смисъл и женитбата става по три съображения: за развиване на вярата, надеждата и любовта. Когато някой каже, че се оженил, казвам му: Да те благослови Господ да работиш за развиване на своята вяра. На друг женен казвам: Да те благослови Господ за развиване на своята надежда. На трети казвам: Да те благослови Господ да работиш за придобиване на любовта. Няма неженен човек в света. Ако някой настоява, че не е женен, казвам: Ти не си женен, защото още не си работил нито за вярата, нито за надеждата, нито за любовта. Младите, които още не разбират живота, са неженени; старите, които отчасти го разбират, са женени. Някои стари хора овдовяват. Това показва, че между мъжа и жената не е имало любов.

Щом умре мъжът или жената, казвам, че те не са работили за развиване на любовта, вярата и надеждата. Ако са работили съзнателно, те живеят в пълна хармония и не умират. И тъй, работете за развиване на вярата, надеждата и любовта. Затова трябва да вървите в Божествения път. Като знаеш това, не казвай на човека да не се жени, но му кажи: „Ако се жениш, научи се върху какво трябва да работиш: върху вярата, надеждата или любовта". Христос дойде на земята да прояви любовта си, чрез която да помага на страдащите, които изгубили своя път, и така да ги върне към Бога. Той казва: „Ще опазя овцете, които ми даде". Значи Христос намери изгубените овце и опази живота им. Днес на всички хора липсва нещо, а именно – вечният живот, който включва в себе си вечната радост, вечния мир, вечната светлина. Докато не намери вечния живот, човек е свидетел на постоянни промени в себе си: ту е разположен, ту неразположен; ту има светлина, ту няма; ту има любов, ту няма. Сега, вие се стремите към живот, в който царуват вярата, надеждата и любовта. Един ден, когато напуснете земята, ще видите, че безсмъртното тяло на човека представлява външната страна на любовта. Надеждата и вярата представляват облеклото на любовта. В бъдеще тялото ви няма да умира. То ще бъде създадено по законите на вярата и надеждата. Всички действия на тялото ще стават правилно. За да се прояви вечният живот в човека, тялото му трябва да действа по закона на любовта. Когато вярата, надеждата и любовта се съединят в едно, тогава ще се създаде безсмъртното тяло на човека, в което всички действия ще се извършват правилно. Апостол Павел казва: „Ще се разруши земното тяло на човека и той ще остане с духовното, неръкотворно тяло". Стремете се да облечете новото си духовно тяло. Желая ви да се облечете с надеждата, да се обгърнете с вярата и да се изпълните с любовта. Това е предназначението на всеки, който иска да се нарече чадо Божие. Този е пътят, по който всеки трябва да мине.

В Божията Любов е благото на човека.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 14 март 1937 г., София, Изгрев.

Книги:
Приложение на Вярата, Надеждата и Любовта в живота
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
Приложение на вярата, любовта и надеждата
Той създава (София, 1998)
15 беседи от 27 септември 1936 г. до 14 март 1937 г.
Начало: 05:00

1937_03_14 Да направим човека по образу и подобию Нашему
утринно слово

ДА НАПРАВИМ ЧОВЕКА ПО ОБРАЗУ И ПОДОБИЮ НАШЕМУ

„Отче наш“

„Бог е Любов“

Ще прочета само няколко стиха от 1-ва глава на Битието.

„Духът Божи“

Ще говоря върху стиха: „Да направим човека по образу Нашему и подобию Нашему.“ Най-важният предмет на Земята за проучаване, това е човекът. Всички други науки, които ни занимават, се изучават в човешкото битие. Следователно, ако човек не беше се явил на Земята, нещата щяха да бъдат недовършени. Тогава и животните, макар че са имали култура, но тяхната култура не е била такава, каквато хората имат. И това съзнание, което човек има, животните никога не са го имали. Този ум, това сърце и чувства, каквито се явяват у човека, животните никога не са ги имали. Има у животните нещо, което наподобява човешкото съзнание, но то коренно се отличава от него. Има нещо, което животните не са изучавали и не познават – те не са изучавали разумния ред на нещата.

Има религиозни, както и учени хора, които не са изучавали природата или повърхностно са я изучавали. Вследствие на което те често се намират в противоречия. Често те отричат това, което науката твърди. Това са частични възгледи в света. А ние изучаваме нещата както са в действителност. Нас ни интересува самата реалност на нещата, а не тяхното проявление. Нас ни интересува самият човек, а не това дали той е скръбен или радостен. Мене ме интересува как е устроен човек, а не какви са неговите състояния. Състоянията на човека са безпредметни за мене. Като срещна един човек, аз не се интересувам от това как той се обхожда с мене, нито какви думи ще ми каже, но мене ме интересува неговата глава, неговото лице. Мене не ме интересува какво е написал или нарисувал този човек. Мене ме интересува неговата ръка. Зад главата седи човешкият ум. Зад ръцете му седи човешката воля. Зад лицето му седи човешката чувствителност. Това са важните неща, които изпъкват на пръв план.

Интересно е да се изучава човекът. Няма по-интересен предмет за изучаване от човека. Човешката глава, човешкото лице и човешките ръце трябва да се изучават не така повърхностно, но по онзи правилен път, по

който нещата са създадени. Човек е като книга. На неговото лице, на неговата глава и на неговите ръце е написано всичко, което той е минал, което сега минава и което в бъдеще има да мине. Един френолог, като погледне главата на човека, той може да чете по нея като по книга. Като погледнал главата на един богат човек, френологът не искал да го обиди, ако му каже истината, затова казал: „Писмото на главата ти е написано много ситно, че не мога да чета по него. Друг път ще дойдеш при мене." Понякога писмото на главата на човека е ситно написано, че не може да се чете. Когато се говори за знанието, мнозина казват: „Нас знание не ни трябва." Когато казвате, че не ви трябва знание, това показва, че за вас знанието е много ситно написано, вследствие на което не можете да четете. Това говори за вашето невежество. Щом искате да придобиете знание, това показва, че за вас знанието е достъпно, едро написано е, вследствие на което можете да четете по него.

Ние искаме да изучаваме човека такъв, какъвто е, а не такъв, какъвто не е. Разни теории има за създаването на човека, които могат да се приведат, но тях ги оставям сега настрана. В която библиотека и да отидете, все ще намерите писани теории за създаването на човека. Ако ви интересуват, можете да ги четете. В коя от тия теории ще вярвате, това не е важно. Съвременното знание в едно отношение служи като гимнастика, като упражнение за ума. Каквото представят гимнастиките за физическото развитие на човека, такова нещо представят и научните упражнения за ума. Има хора, които правят упражнения на паралелки, на разни люлки. Съвременните хора си служат с тези паралелки, с разни халки и люлки, но не знаят, че в някои отношения те не са много здравословни. Понякога тези упражнения стават като традиция, като религия и казват, че човек трябва да се упражнява. Трябва да се упражнява човек, но да знае как да се упражнява. Човек трябва да се учи, но да знае как да се учи. Като влезете в една гимназия или в една колегия, вие веднага можете да познаете кой ученик, кой студент ще стане учен човек. Онзи ученик, или онова дете, от което може да стане учен човек, има особена стойка, и в хода си има нещо особено. Но и онова дете, от което нищо няма да излезе, също така си има особена стойка и ход. Който не разбира законите, той казва, че така е писано на човека.

Ще ви приведа един анекдот из живота. Един умен дядо оставил в наследство една хубава книга на своя правнук, с поръчка да я чете. Книгата била голяма, имала много листа. Кой как дохождал на гости при неговия правнук, последният откъсвал по един лист на госта си, подписвал му се. Така късал той лист след лист, като оставил за себе си само един лист от цялата книга. По този начин той спечелил много приятели, но знанието, което било написано в тази книга, изгубил. Сега ние сме от тези учени,

които постоянно късат листата на книгата на природата и ги раздаваме на своите близки. Така ние можем да спечелим много приятели, но знанието ще изгубим. А знанието ни е потребно. Приятелството се поддържа само чрез знание. Ако ти нямаш никакво знание, не можеш да поддържаш приятелството си. Приятелството не е само една привързаност, но то е едно чувство, което служи като основа в живота на човека.

Интересно е за човека да се запознае със своето битие. Казано е за човека, че е създаден по образ и подобие. Оттук ние трябва да знаем онези велики закони, които строят, които създават нещата. Създаването е началото на нещата, направянето е средата на нещата, а устрояването е краят на нещата. Ние сме вече в епохата на направата. Едва сега сме започнали онзи процес на устрояването, когато идва и разбирането на нещата.

Когато се създават религиите, когато се говори за вярата на хората, и това не е нищо друго, освен създаване, поставяне основа на нещата. След като се построи една къща, за да се уреди добре или да влезе някой да живее в нея, това значи създаване на човешкия характер. Все трябва да влезе в тялото на човека, т.е. в неговата къща, някой, за да създаде неговия характер. Човек не е механическо същество, но той е живо същество, направено от безброй живи души.

Като казвам безброй души, това не значи, че нямат чет. Те могат да се изчислят, но са многобройни. Един математик е направил едно изчисление, според което в човешкия мозък се намират 3 билиона и 600 милиона малки души. Така може да се изчисли колко милиона души се намират в дробовете и в стомаха на човека.

Изчислено е, че човешкото тяло има 7 милиона прозорчета, през които минава светлината, и през които той диша. Колко слуги трябва да има на разположение човек, за да може всяка сутрин да отваря и затваря тези прозорчета? Като се върнете у дома си, направете сметка колко слуги ще ви трябват за отварянето на тия 7 милиона прозорчета, ако един слуга дневно може да отваря и затваря 1000 такива прозорчета. Значи природата е предвидила това и е наредила специални служебни клетки, които да се занимават само с отварянето и затварянето на тия прозорчета. Този учен математик не е изчислил колко такива души съставят очите, ушите, устата, както и всички останали сетива на човека.

Това съставя един интересен предмет за проучаване. Ако чувствителността, например, на човешките пръсти не е добре развита, това показва, че в човека липсва нещо. Ако вкусът на човека не е достатъчно развит, за да различава добре вкусовете, това показва, че му липсва нещо. Следователно,

ако обонянието на човека не е развито, да възприема различните миризми, или ако зрението му не е развито, да може да вижда ясно нещата, или ако слухът му не е достатъчно развит, за да възприема и различава и най-тънките трептения, това показва, че на този човек липсва нещо съществено. Засега ние виждаме едва на няколко километра, а се казва, че има хора, които виждат без тръбичка стотици и хиляди километра.

Сега аз не искам да вярвате в това, не искам да засягам вярата ви, но казвам, че това е аксиома, която трябва да се докаже. В геометрията е казано, че сборът на вътрешните ъгли в един триъгълник е равен на два прави. Но и това трябва да се докаже. Съвременната наука засяга съвсем друг род научни въпроси, като, за пример, на какво се дължи падането на телата, какво нещо е земното притегляне и т.н. Учените хора казват, че теглото на тялото зависи от неговия обем и от плътността на материята, от която е съставено. Следователно телата, които са в Слънцето, тежат повече от тия на Земята. Понеже Луната е по-малка от Земята, там пък телата тежат по-малко от тия на Земята. Според това, предполага се, че ако един човек отиде на Луната, той ще тежи там само 250 грама. Сметнете колко ще тежи човек, ако се пренесе на Юпитер, който е хиляда и двеста и петдесет пъти по-голям от Земята. Тъй щото, тежестта зависи от теглото, от обема на тялото. Колкото повърхността на тялото е по-голяма, толкова и налягането е по-голямо. Най-голямо е налягането в центъра.

В това отношение ние, живите същества, съставяме центъра на Битието. Колкото сме по-далеч от центъра, толкова и налягането е по-малко. Когато хората се запитват защо идат противоречията в света, казвам: Противоречията се дължат на налягането върху нас. За да се създаде една благородна човешка мисъл и едно благородно човешко чувство, се изисква голямо налягане. Не е достатъчно за това налягане от 1000 атмосфери, но е необходимо най-малко 250 милиона атмосферни налягания. Не се образуват лесно човешките мисли и чувства. Не мислете, че това нещо е доказано от някой съвременен учен. То е твърдение само. В бъдеще може да има още повече извънредни твърдения.

При това, колкото налягането е по-голямо, толкова и разумността е по-голяма. Камъните нямат никакви страдания, понеже наляганията върху тях са много малко. Върху човека обаче налягането е много голямо, вследствие на което и страданията му са големи.

Ако прострете капилярните съдове на човека, които взимат участие в неговото кръвообращение, на една площ, те ще заемат едно пространство най-малко от 100 километра. Знаете ли какво голямо пространство е това?

Няколко пъти може да се обвие цялата Земя. Това е една идея, която, ако се схване правилно, ще се види каква голяма разумност е работила за създаване на капилярните съдове, от които зависи здравословното състояние на човека. Когато капилярните съдове се разширяват правилно, човек е радостен и весел. Когато се стесняват, тогава човек става песимист и започва да боледува. Налягането върху капилярите се предизвиква от много причини, които играят важна роля върху човешкия организъм.

Може би вие не се интересувате от това как готвачът готви, но в някои отношения религиозните хора мязат на клиенти, които се хранят в гостилниците. Те очакват на готвача, той да си даде мнението хубаво ли е сготвено или не. Това е цяла наука. Вие не сте ходили по гостилниците, да видите как готвят готвачите. Често вие се отбивате ту в една, ту в друга гостилница или сладкарница да си хапнете нещо сладко, но не знаете, че в пастите много пъти се поставят развалени яйца. Когато гостилничарят или сладкарят купи развалени яйца, по незнание, разбира се, като се окаже, че яйцето е развалено, те не го хвърлят, но го турят между другите и по този начин се отразява вредно върху организма. Че ще пострадате, това е друг въпрос. Гостилничарят може да ви сготви каквото искате, но вие още не сте сигурни дали тази храна, която сте пожелали, е здравословна.

И ученият човек е като гостилничаря. Вие казвате, че ученият човек може да напише каквато книга пожелае. Всъщност не е така. Вие можете да напишете една книга, която не допринася нищо добро за човека. Или някой може да създаде една религия, която да не допринесе нищо на човечеството.

Казано е, че всичко е за добро, но не всичко, което се прокарва, е добро. За пример, вземете, в някои училища или в някои домове при възпитанието на децата се препоръчва приложението на тояжката, като се казва, че тоягата е излязла от рая. Сега обаче се избягва пръчицата и за да успява и върви напред, на детето се обещават подаръци, възнаграждения, та по този начин да се поощрява да работи. За да стане по-добро, на детето се обещават ябълки, разни играчки, обуща нови, дрешки и т.н.

Какво се забелязва в домовете? Докато е малко, момиченцето или момченцето никого не слуша – нито майка си, нито баща си, своенравно е, упорито е, не иска да слуша. Като стане на 14–15 години, и момиченцето, и момченцето започват да се обличат добре, стават спретнати, внимателни към всички, започват да мислят, интересуват се вече от нещо. Майката казва: „Не зная какво става с нашата Петранка, интересува се от нещо, занимава се повече.“ Като се вслушва в разговора на майка си и на баща си, тя намира, че те говорят много обикновени работи. Защо? Защото нейният

нов учител, младият момък, я занимава със съвсем други работи. Той ѝ казва: „Ти си ангел, слязъл от небето, не съм срещал подобен на тебе. Я погледни колко хубав нос имаш. Ако някой художник го нарисува, цял свят ще ти обърне внимание. Ами я погледни какви дълбоки очи имаш. Цялата вселена би могла да се огледа в тях. Неизмерима е дълбочината на твоите очи.“ И тя се чуди на своя нос, чуди се на дълбочината на своите очи, за които неща никой досега не ѝ е говорил така. – „Ами каква душа имаш? Цялата вселена ще се побере в нея.“ Като се върне дома си, тя си казва: „Добре, че поизлязох малко навън, да чуя нещо особено, дотегнаха ми обикновените приказки на баща ми и на майка ми.“

Като разберат къде ходи дъщеря им, майката и бащата ще се съберат, ще търсят начин как да предотвратят това ново положение. Те намират, че дъщеря им е тръгнала по крив път, намерила едно криво учение, от което трябва да я отдалечат. Майката казва: „Какво е това учение? Ще ми говори, че носът ѝ бил толкова красив, че ако се нарисува, щял да създаде цяло преобразование. А очите ѝ били толкова дълбоки, че звездите се оглеждали в тях. Душата ѝ била толкова голяма, че цялата вселена могла да побере в себе си. Толкова се надигнала тази наша дъщеря, че не можеш да се приближиш при нея.“ Какво трябва да правите с тази дъщеря? Ако аз бях майка на Петранка, ето какво щях да ѝ кажа: „Я ми кажи, Петранке, какво може да стане от моя нос, за каква работа го бива? Виж после могат ли звездите да се оглеждат в очите ми. След това виж моята душа дълбока ли е, може ли в нея да се побере цялата вселена, както в твоята? В наше време нямаше такива работи. Ние с баща ти не можем да се разберем по тези въпроси. Той е станал много тесногръд. Той намира, че моята душа е много малка. Ти какво ще кажеш на това?“

Сега, това, което говоря, не е на научен език. Научният език е разбран език. Според него, каквото кажеш, може да се приложи. Това, което днес знаеш, ти трябва да го приложиш, да имаш резултат. Като насадя едно дърво и видя неговите плодове, аз имам вече основа за една наука. Този нов, млад професор, който е говорил на Петранка за нейния нос, за нейните очи, за душата ѝ, той не е казал още нито половината от истината. Човешкият нос наистина е много красив. Затова виждаме, че след като е създал човека, Бог дълго време е мислил отде да вдъхне дихание на човека и най-после е решил да вдъхне дихание през носа му. Ако сам по себе си носът не беше толкова красив, Бог не би вдъхнал дихание през него. Ако така разглеждате нещата, ще видите, че новият професор е говорил на Петранка истината. Ще кажете, че това е заблуждение. Не, не е никакво заблуждение.

Когато се обезсърчите и кажете, че от вас нищо не може да излезе, хванете носа си и състоянието ви ще се смени. Хванете носа си първо при основата

долу, после на средата и най-после горе и го запитайте какво ще ви каже той.

Някой ще възрази: „Толкова глупав ли трябва да бъда, че да се хващам за носа си?“ Че кой е умен човек? Умен човек ли е този, който извади револвера си и го насочи срещу себе си и се убие? Умен човек ли е този, който взима едно дърво и с него набива жена си? Умен баща ли е онзи, който набива сина и дъщеря си за нищо и никакво? Ще кажете, че тоягата е излязла от рая. Това е една лъжа. Защо? – Защото в рая никога не се е позволявало да се секат дървета за бой. Може изсъхналите дървета вън от рая да са ги секли, но в рая не се позволява да се секат никакви дървета. Това, дето се казва, че тоягата оправя всички работи, това се отнася до единицата. Единицата е създала всички други неща, тя е създала всички числа. Какво означава думата „тояга“? Тя не е българска дума. Тя означава онова силното, мощното, творческия принцип. Евреите, вместо българската тояга, вместо единицата, имат буквата „иота“. Тя мяза на една малка запетая.

И това, което сега говоря, не са научни работи. Това не съставя предмет за наблюдение. Човешкият мозък е подложен на наблюдение. Който знае как да го наблюдава, той може да научи много работи. При изучаване на човешкия череп, аз съм правил много повече наблюдения върху черепи на умрели хора, отколкото на живи. На умрелите се забелязват центровете по-лесно, отколкото у живите. Като внеса една запалена свещ в черепа на човека, лесно мога да забележа как е живял. Ако този човек е мислил и разсъждавал добре, костта на това място е тънка. Ако е бил музикален, на мястото, дето е музикалното чувство, е доста тънка костта. Ако е бил религиозен, горната част на главата, дето е религиозното чувство, костта е доста тънка. Ако пък даден човек не си е давал труд да проучи нещата, на това място костта е доста дебела. Който не се е занимавал усърдно с известни области от науката или от изкуствата, тия места на черепа са доста дебели. Всички дебели места на черепа показват, че способностите, които се крият под тия места, не са били разработвани. Същото се отнася и до човешкото лице.

Когато някой иска да бъде красив, той трябва да знае, че красотата зависи от човешката мисъл. Трябва да участвуват ред способности и чувства, за да стане човек красив. Човек, който има красиво лице и отличен гениален ум, веждите му имат особен строеж. Носът на гениалните хора не е такъв, какъвто е носът на обикновените хора. Гениалният човек няма никакво пристрастие към нещата.

Природата е строго разпределила нещата. Тя е определила какви трябва

да бъдат чертите на лицето на обикновения човек, на животинския човек, на талантливия, на гениалния и на светията. Под думата „животински“ човек аз не разбирам нещо лошо, но човек, който се намира в съвсем низко положение на развитие. В човек, който се намира в животинско състояние още, двете челюсти са издадени напред, като у животните. Той почти няма брада. Вместо брада има едно малко чуканче. Които изучават френологията и физиогномията на човека, измерват Камперовия ъгъл и виждат, че засега у хората от петата раса той достига до 85 градуса, не е дошъл още до 90 градуса, а трябва да стигне до правия ъгъл. Когато някой художник иска да предаде нещо хубаво на своите типове, те турят този ъгъл равен на 90 градуса.

Когато създаде човека, Бог тури в него две мощни, две силни неща.Той тури в човека един спящ дух и една спяща душа; второто нещо: един буден ум и едно будно сърце. Първите две неща, които постави в спящо състояние, аз казвам за тях, че се намират не в спящо състояние, но в почивателно. Те са в положение на хора, които почиват и очакват да дойде техният ред. Умът и сърцето трябва да бъдат будни за онзи момент, когато духът и душата се пробудят.

Та, онова, което трябва да дойде у човека и да работи, това е неговата душа. Та, новата култура, новото, което хората желаят, това е човешкият дух – мощното, силното, крепкото. Само човешката душа и човешкият дух могат да донесат силното, крепкото, мощното в човека. Сега хората със своя ум и със своето сърце приготвят пътя за новото.

Когато ви се говори за новата култура, вие питате: „Какво ще ни донесе новата култура?“ Бъдещето поколение, което идва, то ще ви покаже. Вие ще участвате в работата на новото поколение. Вие ще бъдете като неразделна част от него. Мислите ли, че капката вода се губи в океана? Не, тя и в него продължава да съществува. Чудни са хората, които мислят, че като умрат, всичко с тях се свършва и се изгубват. – „Какво ще стане с нас, като умрем?“ – Каквото сте били и по-рано. Капката вода и извън океана, и в океана е все едно и също нещо. Разликата седи само в това, че докато си бил в океана, ти си бил чист. Вън от океана, ти си изгубил своята чистота, опетнил си се. Та, вие трябва да вярвате, че можете да се очистите. Ето защо човек трябва да се върне в другия свят, да се очисти. Затова иде смъртта. Смъртта е процес на очистване. Няма да се спирам повече върху смъртта, защото тя навява нещо страшно. Да, в едно отношение смъртта е нещо страшно, но в друго тя е благословение. Ако волът не умре, той човек не може да стане. Ако човек не умре, той ангел не може да стане. Под думата „ангел“ не разбирайте същество с крила. Под думата „ангел“ ние разбираме разумно същество, което мисли и което знае как да слугува на

своите ближни, да бъде полезно на всички същества.

Сега, задайте си въпроса какво е вашето предназначение? Ако живеете на Земята 50–60–120 години, ще заминете някъде. Къде ще отидете? Ще кажете, че ще отидете на онзи свят. Какво представя онзи свят? – „Като отидем там, ще го научим.“ – Вярно е, че като отидете там, ще го научите, но знаете ли колко време ще ви отнеме, докато го научите? После, вие нямате ясна представа за онзи свят. Вие мислите, че онзи свят е нещо отделно от този свят. Този свят, в който живеете, представя една малка част от онзи свят.

Земята ли създаде Слънцето или Слънцето създаде Земята? Според Библията се вижда, че първо Бог създаде небето и Земята, а на четвъртия ден създаде Слънцето. Според съвременните научни теории това е малко противоречиво, защото Земята е излязла от Слънцето. Според тях някога Земята е била в Слънцето и после е излязла от него. Същото може да се каже и за другите планети. И те са излезли от Слънцето. Кои са били причините за това нещо, няма да се спирам да ви обяснявам. Ако се интересувате за причините, вие можете да изучавате астрономия. Там ще намерите причините за излизането на планетите от Слънцето.

Нас ни интересува човекът. И за него можем да кажем, че е излязъл от едно разумно начало. Следователно не е разумно от страна на човека да отрича своето начало и да вярва в нещо вън от него. Не е въпрос във веруюто. В какво трябва да вярва и какво трябва да поддържа малката капка? Тя трябва да поддържа в себе си идеята, че е излязла от големия океан. Защо? Има ред причини, които са я извадили от големия океан. След години малката капка пак ще се върне в океана. Като една разумност, и човек е излязъл от океана на разумността. Като говоря за океана, вие ще го вземете като нещо неорганизирано. Под думата „човек“ аз разбирам онзи свят, който е организиран. А под думата „първичен“, „физически“ свят аз разбирам един свят, който не е организиран още. Той е свят, в който съзнанието още не е пробудено. Съзнанието още не е пробудено в камъка, но някои учени поддържат, че и в камъка има един живот, но в спящо състояние. След като милиони години камъните се търкалят из природата, най-после някога ще се пробудят и ще образуват жива материя. Те трябва да минат през всички фази, през които е минал и висшият живот.

Сега да се върнем към въпроса за човека. Човек е същество, съставено от общество от 3 билиона и 600 милиона клетки, които живеят в неговата глава и представят разумното в него. Какво знаете за тези същества, които живеят у вас и с които сте в съобщение? Всеки момент хиляди и милиони

от тия същества минават и заминават през вашия ум, без да знаете защо става това. Ако питате човека защо има глава, и той не може да каже. Същото се отнася и до религиозните. Ако запитате един религиозен какво нещо е разумността, той ще каже, че нищо друго не знае, освен това, че Бог е създал разумното начало в човека. Всяко нещо, което мисли, което създава нещата, се нарича глава на тия неща. Началото всякога е глава, а краят какво е? Ако не знаем какво нещо е началото и какво – краят, ние няма да имаме ясна представа за реалността в живота.

Силите, които действуват в природата, са поляризирани, те имат два полюса. Следователно на Земята ние имаме два полюса – северно и южно полушарие, Северен и Южен полюс. Северният полюс е горе, а Южният – долу. Значи има две течения, които вървят от Северния полюс към Южния и обратно – от Южния към Северния. Вследствие на тези две течения в екватора се образуват най-благоприятните условия за живота, а двата полюса, това са силите, които идат от космоса, от цялото пространство и минават към екватора.

Не мислете, че тези два полюса са много далеч. Във всяка най-малка частица, била тя атом, съществуват тия два полюса. Така и във всяка частица на Земята има северен и южен полюс. Тези полюси са много близо един до друг. Ние знаем, че Бог първоначално създаде човека от земя, а после го направи мъжки и женски полюс. Мъжът, това е северният полюс, а жената – южният полюс. Значи силите на жената, силите на южния полюс, трябва да минат през северния полюс, а силите на мъжа, на северния полюс, трябва да минат през южния. Това място е екваторът, най-хубавото място. Сегашните хора не са пригодени да живеят на екватора. Хората, които живеят на екватора, не мислят. Те са повече хора на чувствата. Екваторът създава повече условия за развиване на сърцето, отколкото на ума, на човешките мисли. В умерените и студените пояси човек има по-добри условия за създаване на своя ум, за развиване на своята мисъл.

Каквото и да се говори, обаче, най-важното нещо в човека е неговата глава. Като изучавате човешката глава, ще видите, че от значение са и очите, и ушите, и носът. Важно е как са поставени ушите: дали са по-горе някъде или надолу, дали са повече отдясно или отпред, дали са широки или тесни. Много нещо зависи от устройството на ухото. Много нещо зависи и от слушането, как слуша човек. Добрият човек, като слуша вълните, които идат отвън, те образуват неговото ухо. Всеки човек, както слуша и възприема вълните, които идат отвън, така се образува и неговото ухо. Тази е причината, задето ухото на музиканта е другояче устроено от това на философа. На философа ухото е по-друго от това на търговеца и т.н.

Какъвто е характерът на човека, такива тънкости има в ухото му. Като разглеждате ухото на някой умрял човек, вие можете да се произнесете за неговия характер, даже и да не сте го познавали от по-рано. Носът на болния е по един начин устроен, на учения – по друг начин и т.н. Изобщо, има хиляди форми носове. Казвате: „Нос е това." Не, носът е важен, защото по него се определят много неща. Хубавите неща не се разглеждат само отвън. Често носът схваща нещата по интуиция. Когато от ума на човека се излъчи една мисъл и се блъсне в носа на някого, той веднага може да познае умен ли е бил този човек или не.

Също така и по челото си човек може да различава разните мисли, които като вълни се предават в пространството. Ако някои мисли се блъскат в долната част на челото, те са от физическия свят. Ако дадени мисли се блъснат в средата на челото, те идат от литературния [духовния?] свят. Ако някои вълни се блъснат в горната част на челото или в горната част на главата, ще разберете, че те идат от Божествения свят. Това значи да има човек интуиция, да различава нещата отде идат. Който има развита интуиция, той схваща нещата моментално.

Казвам: Благословение е за човека да има един хубав нос, през който Бог да е вложил Своето дихание, Своята разумност. Тази разумност, именно, постоянно устройва човешкия нос. Разумността не се заключава в дължината на носа, но в пропорцията, в съотношението му с човешката глава, както и с цялото негово тяло. Има една норма, на която нещата трябва да отговарят. Аз няма да се спирам върху тази норма, вие сами трябва да я изучавате.

Има една норма, която природата е определила точно нормата за гениалния, за талантливия човек, както и за светията. За всяко нещо тя е дала точна мярка. Ако се случи някакво отклонение от тази норма, това ни най-малко не показва, че нормата не е точна. Защо? – Защото има категории, степени от различните хора. Има талантливи хора от първа степен, от втора и от трета степен. Има гениални хора от първа, от втора и от трета степен. Има светии също от първа, от втора и от трета степен. Така се делят всички хора.

Един мъж е от първа степен, или първокласен, когато схваща всички трептения на природата. Второкласен е, когато схваща едва наполовината от онова, което става в природата. И най-после, той може да бъде и третостепенен, когато схваща само една стотна част от това, което става в природата. Същото се отнася и до жената. Всичко това зависи от деликатността, от чувствителността на организма. Казвате след това, че трябва да вярвате. Ако ти си един обикновен човек, а друг е гениален,

вашите схващания ще бъдат ли еднакви?

Как ще познаете обикновения човек от талантливия и талантливия от гениалния? Дайте на тия трима души един килограм злато, един килограм барут и един килограм жито и вижте кой какво ще избере. Обикновеният човек веднага ще посегне към златото, талантливият – към барута, а гениалният – към житото. Онзи, който хваща парите, той е обикновен човек; който хваща барута, той е талантлив човек, а който хваща житото, той е гениален. Силата на човека седи в житото. Това не показва, че другите неща не са важни. Умният човек може да изкара и от златото, и от барута нещо важно, но смисълът на живота не е скрит нито в златото, нито в барута, а в житото. Гениалният човек се познава по това, че той винаги избира житото. Къде ще поставим светията? Светията пък избира мястото, дето житото ще се посади. Той знае как да го култивира. Гениалният се спира върху цената на житото, а светията се спира върху неговото обработване.

Аз взимам думата „жито" в широк смисъл. Ти можеш да обработваш една мисъл в себе си като златото, можеш да обработваш една мисъл като барута, а можеш да обработваш в себе си една мисъл като житното зърно. Тези 3 мисли ще имат 3 различни качества, но всяка мисъл все ще допринесе нещо полезно. Най-хубавото нещо, което човек може да придобие, това е тази мисъл или това чувство, които е обработвал в себе си, да мязат на житното зърно, с неговите качества.

За да се постигне всичко онова, което човешката душа желае, трябва да се изменят начините за приложение на знанието. Да допуснем, че някой от вас има слаба памет и казва, че природата не му е дала силна памет, търси причините вън от себе си. Знаете ли какви са причините за отслабване на паметта? Центърът на паметта се намира в средата на човешкото чело. Хора, които имат силно развита памет, са обикновено добри историци. Историците имат изпъкнало отпред чело. Това може лесно да се провери. Ще забележите, че историците обикновено помнят добре събитията и датите. Как са развили своя център? Те са хранили с кръв добре своя център, запазвали са неговата енергия, не са я оставяли да изтича навън, като през някакъв канал. Ако не храниш мозъка си както трябва, ти не можеш да станеш учен човек.

Като не знаят причината за отслабване на паметта, мнозина казват, че главата им щяла да се пукне от много мисъл. Не, от много мисъл главата не се пука. „Ама боли ме главата." И от много мисъл глава не боли. Главата боли от много малко мисъл. „От много учене ме боли главата." И от [много] учене главата не може да боли. От малко учене те боли глава.

Някой учи много, но се безпокои. В случая учението не е причина за главоболието, но безпокойствието, тревогата е причина за това главоболие.

Ученият човек не се безпокои. Той учи, работи и изпитва приятност, не се безпокои. Като свърши своя научен въпрос, той е доволен. „Ама какво ще кажат хората?“ Това не е важно за него. Той иска да знае дали това, което каже, е вярно, истинно. Не е въпрос той да се стреми да създаде някаква теория, която не е съгласна със законите на природата. Не е въпрос ученият да създава свои теории. Той трябва да се съгласява с това дали това, което казва, е вярно. Ако е вярно, то носи благословение както за самия него, така и за окръжаващите.

Някой иска да развива ума си, да усилва своята памет, но не знае как да постигне това. Той седне да учи и започне да свива устата си, да свива ръцете си на юмруци, иска всичко да запомни. Той не знае, че по този начин още повече ще забравя. Той трябва да застане свободен, да не се напъва. Щом искаш да възприемаш това, което учиш, не напъвай мускулите си, но напъвай нервите си. Мускулната енергия е като барута. Като кажеш „ху!“, и тя се свършва. Ти трябва да впрегнеш разумната енергия в себе си на работа. Тя е като Слънцето, постоянно се увеличава. Нервната енергия е разумна енергия. Тя постоянно се увеличава, както се увеличава светлината на Слънцето. Тя върви от малкото към голямото, постепенно се усилва.

Следователно, за да помни човек, той трябва да обича това, което учи. Като възлюбиш един предмет, ти ще помниш всичко, което изучаваш. Които хора обичаме, ние ги помним. Които не обичаме, не ги помним. Но в тази любов трябва да има разумна мисъл. В любовта трябва да има мисъл. В любовта трябва да има взаимна обмяна на нещата. В какво седи обмяната? Между болния и здравия човек всякога може да става обмяна. Болният взима от състоянието и разположението на здравия, а здравият отнима нещо от болния. Болестта не е нищо друго, освен тор. Болният страда от излишен тор, а здравият, като взима част от този тор, той го употребява на ония места в своя организъм, които се нуждаят от наторяване. Който разбира законите, той все ще изкара нещо добро от този тор. Така се създава връзка между болния и здравия. Онзи, когото си излекувал, ще ти бъде благодарен за това, което си направил за него, но и ти, който си го излекувал, ще бъдеш благодарен на болния, понеже си взел нещо от него.

Знайте, че благодарността е нещо реално. Благодарността е нещо материално. Когато някой художник рисува за пари, той получава едно възнаграждение за труда си, но когато рисува някого, когото обича, той не

взима от него никакво възнаграждение и пак е доволен. Той е доволен, понеже е получил един любовен поглед, една любовна мисъл от този, когото обича. След това трябва ли художникът да съжалява, че е рисувал без пари? Най-после, какво е направил художникът? Той е взел едно платно и на него е нарисувал един образ, турил е няколко бои с четката си. Истинското художество се заключава не в туряне на боите върху платното, но ако художникът рисува един интелигентен човек, да знае как и къде да постави светлината върху неговия нос. Ако рисува един истинолюбив човек, да знае да постави очите му на място и светлината да пада добре върху тях. Ако рисува един човек на правдата, да знае къде да постави ушите му и светлината да пада правилно върху тях. Ако рисува човек на любовта, той трябва да постави устата му на място.

Сега, за да обясня мисълта си, ще ви предам един малък разказ за срещата на един млад момък с една красива, интелигентна, разумна мома. Той ѝ казал, момъкът казал на момата: „Много съм доволен, че Ви срещнах. Като гледам очите Ви, намирам, че голяма магическа сила се крие в тях.“ – „Да, но не са мои, назаем ми ги дадоха. Дадоха ми очите само за да ги отварям и да виждам къде ходя, да не се бутам.“ – „Ами ушите ти колко са хубави!“ – „И те ми са дадени като подарък, само да слушам с тях хубавото, което се говори в света, като с радио.“ – „Ами колко хубав език имаш!“ – „И него ми подариха, за да вкусвам с него хубавите работи в света.“ – „Меки, хубави ръце имаш.“ – „И те ми са подарък, за да пипам и работя с тях.“ Така се разговарят двамата. Момъкът казва: „Виждам, че всичко, което ти казах, че е хубаво, било все подарък. Кажи ми нещо, което е твое, което не ти е подарено.“ Момата отговорила: „Виждам, че ти искаш нещо да ти се даде.“ Момъкът помислил и казал: „Ами сърцето ти не е ли твое?“ – „То е дадено вече.“ – „На кого е дадено?“ – „На човешкия дух, който работи в него.“

Ще кажете, че като дадем и сърцето си, ние трябва да фалираме. Не, не е така. Сърцето трябва да се обработва, а това може да направи само духът. „Кажи – казал момъкът, – кое е твое?“ Момата казала: „Ще си помисля.“ Наистина, каквото пипне човек в себе си, все не е негово, все му е подарено. Къде е човекът тогава? Този въпрос и до днес остава неразрешен. Всички хора обръщат внимание на това колко красиви са очите им. Очите представят обширен свят. Всички намират, че или очите, или устата, или носът, или ушите са красиви на човека, обаче те трябва да се замислят кое е онова, на което трябва да се спрат. Това, на което трябва да се спрем, е човекът. Всеки казва: „аз“. Българите пишат тази дума с три букви [азъ] (според правописните норми до 1945 г.); англичаните – с една буква [I]; французите – с три букви [moi].

Казвам: Новото в света, това е човекът, когото Бог е създал. Сега това

същество се развива, но често изпада в заблуждение от неща, които не са негови. Вие още не знаете как е устроена вселената. Едва сега изучавате физическия строеж на нещата. За Слънцето знаете, че е създадено от ред физически елементи. За светлината на Слънцето, за разстоянието му от Земята знаете поне приблизително, но за духовното Слънце нищо не знаете. Знаете нещо и за звездите, за разните планети, но това знание е частично, не е още пълно, истинско знание. Това знание е само външно.

Сега в Америка се е открила една машина за познаване на крадците и на лъжците в света. Като го турят пред тази машина, лъжецът веднага се познава. Той сяда на един електрически стол и така се познава. Но няма да се спирам върху устройството на тази машина, нито кой е американецът, който я създал. Важно е, че като поставят човека пред тази машина, веднага може да се познае говори ли той истината или лъже. И в химията има такива методи за откриване на лъжите и престъпленията. Който лъже, той образува в своята кръв известен род киселини, които лесно могат да се познаят и изследват. Ако си праведен човек, тези киселини не могат да се образуват. Ако си лъжлив, тези киселини могат да се образуват. В бъдеще това ще стане наука. Днес хората още не го разбират това, но един ден ще им стане разбрана тази нова наука. Които не разбират тия въпроси и слушат за тази машина, те ще си направят криви заключения.

„И направи Бог човека по Свой образ и подобие Свое.“ Значи, Той направи човека да мисли като Него и да чувствува като Него, да бъде справедлив, както Бог е справедлив. Та, сега всичкото възпитание на хората седи в това да развият в себе си съзнание за справедливост. Ние имаме съзнание, но засега нашето съзнание определя само отношенията ни към физическия свят. Ние считаме справедливи само тия неща, които законът е определил. Някой е честен, справедлив само докато има закон. Щом няма закон, той счита, че може да прави каквото иска.

Кой е законът, който определя какво е право и кое не е право? Право е това, от което никой не страда. Щом има страдания, това не е право. Някой изяде една кокошка. За кокошката [не] е право това, но за човека, който я яде, е право. Казвате, че Бог е наредил така нещата. Не, това е една теория. Какво ще спечели човек, ако изяде една кокошка? Сега аз не защищавам нито вегетарианството, нито месоядството. Било е време, когато хората са се пържили много добре. Колко мисионери са пострадали от човекоядците. Преди 20 години четох в един вестник за тези човекоядци на един остров. Често при тях идвали мисионери да им проповядват, но в края на краищата всички били изядени. Най-после един смел и решителен мисионер посещава този остров и започва да им проповядва. Недоволни от него, те започнали да цъкат със зъбите си, искали да го нападнат и

изядат. Обаче при всички случаи той си оставал все тих и спокоен, не се страхувал. В края на краищата той успял да ги обърне и направи християни. Като ги виждал как се зъбили насреща му, той спокойно им казвал: „Не забравяйте, че мина вече времето на ядене на хора." Това показва, че неговите идеи били по-силни от техните. Тогава си казали: „Какво стана с нас? Наместо ние да обърнем този човек, той нас обърна." Индусите прилагат същия закон. Следователно човек не трябва да мисли, да се страхува какво ще стане с него. Някой умира от страх. Изобщо хората се страхуват да не умрат. Който е страхлив, той умира от страх. Ако не е страхлив, ако е смел човек, той няма да умре.

Ще ви приведа един такъв пример, да видите какво може да направи смелостта. Една богата американка, женена за един търговец, се разболяла сериозно. Тя обичала мъжа си и той я обичал. Повикал 12 лекари на консулт, да се произнесат за състоянието на болната. След като се посъветвали помежду си, най-после те казали на мъжа ѝ, че трябва да се приготви да понесе тежкия удар, че жена му не може да издържи на болестта и трябва да си замине. Той се наскърбил много, но трябвало да каже на жена си какво я чака. Като чула, че ще умре, от очите ѝ потекли няколко сълзи и тя казала на мъжа си: „Няма какво, ще се примиря с положението си, но ще те помоля за едно нещо и ще искам да ми отговориш, да ми обещаеш, че ще изпълниш това, което искам." – „Ако мога да ти изпълня обещанието, добре, но ако не мога да изпълня това, което желаеш, не мога да ти обещая нищо. Кажи какво искаш." – „Аз искам да ми обещаеш, че като умра, няма да се жениш за друга." – „Виж, това не мога да ти обещая. Ти знаеш, че аз имам слабост към жените. Мога да срещна някоя като тебе красива и добра и да се влюбя в нея." – „Щом е така, и аз няма да умра. Ще живея! Щом ти обичаш жените толкова много, твоята любов ще спаси и мене." Казва това и оздравява.

Казвате, че трябва да се мре. Не, ако човек иска да живее, ще живее; ако иска да умре, ще умре. Тази американка е била примирена с положението се да умре, но понеже той може да се ожени след смъртта ѝ, тя решава да живее. Тя не искала да я замести друга някоя жена. Това е било един стимул за нея.

Човек не трябва да раздвоява ума си. Психически силата на човека седи в неговата мисъл, в единството на неговата мисъл, а не в раздвояването ѝ. Ако искаш да живееш повече, не внасяй две противоречиви мисли в ума си, защото те ще се стълкновят, ще влязат в борба помежду си.

Който иска да спечели, той не трябва да отдава своите недъзи на природата. Човек всякога трябва да съзнава онази велика истина в света и

постоянно да я прилага в живота си.

Когато човек навежда главата си или когато я хваща, той трябва да знае защо прави това. Ако хваща носа си или коляното си, или главата си, или ухото си, човек трябва да повиква ума си, да вземе участие в това движение, да знае защо го прави. Никога не прави несъзнателни движения. Искаш някога да се почешеш. Виж защо трябва да се чешеш. – „Сърби ме нещо.“ – Ако има някаква причина да те сърби, потърси причината. Може да е влязъл някакъв паразит в главата ти. Почеши се, извади паразита, подложи го на смъртно наказание и толкова. Не прави никакви несъзнателни движения.

Нека остане в ума ви мисълта, че вие имате несметни богатства, които не сте използували и трябва да използувате. В мозъка си имате големи богатства, които трябва да използувате, за да изпълните онова велико бъдеще, което ви предстои, но в което не вярвате.

Вие искате още в този живот да постигнете всичко това. Това не е възможно. Вие можете да постигнете всичко, но вашата нервна система не е така устроена да издържи на тия радости. Вие даже не сте изпитали тази скръб, каквато Христос е изпитал. Кой от вас е преживял такава скръб, че кръв да излиза от порите му? Кой от вас е преживял такова голямо напрежение? Казва се за Христа, че кръвта е излизала вместо пот от порите Му, но въпреки това сърцето Му е оставало здраво. Ако на някой от съвременните хора изтече кръвта му, сърцето му непременно ще се пукне. Казвам: Не се пука човешкото сърце от страдания. То може да издържи на страданията. Те са благословение за него. Те носят условия за радости. Радостите са узрелите плодове, а скърбите са зреещите плодове. Следователно всеки плод неизбежно ще мине през скръбта, той е бил зелен и трябва да узрее.

Сега вие трябва да имате една необикновена, непреодолима вяра, а не като обикновената, която сега имате. Нека всеки подложи вярата си на опит, да види докъде е достигнала неговата вяра. За пример някой казва: „Аз вярвам, че утре времето ще бъде добро.“ Стани и провери. Ставаш и виждаш, че времето е облачно. Какво показва това? Това показва, че такова е било желанието ти, да бъде времето добро, а не твоята интуиция. Това е чувствуване. Ти искаш времето да бъде добро, затова предполагаш да бъде такова. Когато времето ще бъде хубаво според твоята интуиция, ти ще имаш особен род чувства. Ако почнеш да чувствуваш, че нещо ти е скръбно, тъжно, това показва, че времето ще се развали. Ако днес времето е облачно, намусено, но въпреки това ти изпитваш една вътрешна радост, това показва, че времето ще се поправи. Времето може още да не се е

оправило, но клони към оправяне. Тези сили действуват вече в тебе и ти предчувствуваш неговото поправяне. Това поправяне на времето внася в тебе едно разширение. Развалянето на времето внася едно стеснение в пространството, вследствие на което чувствата ви не могат правилно да функционират.

При сегашните условия на живота хората се влияят от времето. Ние не трябва да се поддаваме на времето. Казваме: „Лоши времена са настанали, няма честни хора на Земята." Така не се говори. Преди всичко, ние не бихме могли да съществуваме, ако в света няма едно равновесие. Ако в света 75 на сто са лоши хора, а 25 на сто – добри, светът не би съществувал, щеше да изчезне. Най-малко трябва да има 75 на сто добри, а само 25 на сто лоши хора. Според една статистика, за да съществува светът, трябва да има 49 лоши хора, а 51 добри. Щом Земята съществува, значи, 51 човека са добри, а 49 – лоши. Измени ли се отношението, да стане обратно, тогава Земята ще престане да съществува. Така трябва да разглеждате нещата. Каква е вашата вяра в силата на природата, ако приемете, че 51 на сто са лошите хора, а 49 на сто – добрите, или ако приемете, че 75 на сто са лошите, а само 25 на сто са добрите хора в света? Вашите заключения тогава няма да бъдат верни.

Вашите заключения за лошите хора в света са подобни на заключенията, които някои пътници вадят за живота. Те пътуват в южните части на Америка или на Африка, в големите пустини, и дигат толкова голям прах, че нищо не виждат на разстояние около десетина и повече километра. От това, което виждат, те мислят, че целият свят е само прах. Това е прахът, който те вдигат с краката си. Тъй щото, когато казваме, че злото е по-голямо от доброто, това е прахът, който ние сами вдигаме с краката си и го пренасяме на големи разстояния. Те не съзнават, че лошите условия са в техния ум.

„И направи Бог човека по образ и подобие Свое." И като направи Бог човека, постоянно мислеше за него. Като не вярвате в това, вие казвате: „Какво ще стане с нас?" Вие не знаете, че Божият Дух работи във всички европейски народи, във всички държави, във всички общества, във всички семейства, както и в отделния човек.

Всички хора казват: „Защо светът не се оправи?" Кой ще го оправи? Светът, който Бог е създал, е оправен. Има нещо, което не е оправено – то е човешкият свят. Човек сам е развалил условията, при които може да бъде щастлив. Следователно един ден, когато всички хора взаимно си подадат ръка, когато всички постъпват разумно, тогава ще имате условия за един добър живот, какъвто искате. Но понеже хората не се решават на това,

всеки остава на своя морал – богатите си имат един морал, сиромасите – друг, учените – трети, религиозните – четвърти, всеки остава със своите разбирания и със своя морал. Следователно страданията в света се дължат именно на този различен морал на хората. Един морал трябва да имат всички хора – да се изпълни разумната воля Божия у нас.

Какъвто малък подтик и да се яви у вас, във вид на една благородна мисъл, или едно благородно чувство, не го спъвайте, оставете го да се прояви. Съдействувайте му. Съдействувайте на вашите най-малки мисли и чувства, не ги спъвайте и не чакайте добри условия да се проявят. Някой казва: „Аз нямам условия да правя добро.“ За доброто всякога имате условия.

Ще ви приведа един пример, който и друг път съм привеждал. Един добър човек обичал да прави добро на хората, но в края на краищата той се натъкнал на тяхната голяма непризнателност и извадил криво заключение, че няма добри хора в света. Това го отчаяло толкова много, че той решил да се самоубие. „Наместо да ставам причина другите да страдат, като не им помагам, по-добре аз да се самоубия. Не искам вече на никого да помагам.“ За тази цел той се отправил един ден към морето, дето искал да се хвърли да се удави. Като се приближил към брега на морето, той видял, че една млада мома, на около 19 години, се дави. За момент той се спрял в себе си и се запитал да ѝ помогне ли или да я остави да се удави. – „Нека да направя и това последно добро.“ Хвърлил се той във водата и извадил давещото се момиче. Тъкмо извадил момичето от водата, до него се приближили двама стражари. „Скоро дай името си!“ – му казали те. – „Ето, сега налетях на друга беля, това е като прави човек добро.“ Обаче оказало се, че това младо момиче било царската дъщеря. От този момент работите на младия човек тръгнали напред.

Казвам: Когато и вие направите последното добро, като извадите царската дъщеря от водата, и вашите работи ще се наредят, ще тръгнат напред. Ще дойде стражар при вас и ще ви иска името, да го запише. Щом името ви се запише, всичките ви работи ще се наредят.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

15-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 14.III.1937 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1937_03_17 Плосък и объл говор
лекция пред общия окултен клас

ПЛОСЪК И ОБЪЛ ГОВОР

Отче наш.

Имате ли тема? – (Не.) – Пишете тогава: „Причини за погрешките“.

Ще се спра върху плосък и объл говор, плоска реч и обла реч. Един предмет интересен за човека всякога. От гласа на човека зависят много работи. Мощното в природата и онова, което сближава хората, то е звукът. Има звукове, които са разумни, има звукове, които не са разумни. Сега ако някой би ви задал темата: „Отношението на правите и кривите линии“, какво бихте казали? Да определите що е кривата линия. Тогаз аз бих дал такова едно определение: Кривата линия е тази, която има еднакво отношение към правите линии, но правите линии, които изхождат от един център. Онази линия, която има еднакво отношение към всичките прави е крива линия. То сега е едно философско определение. Що са правите линии? Що е правата линия? – Правата линия всякога има отношение към две точки. Правата линия е само онази, която има отношение към две точки. Крива линия е онази, която има отношение към правите линии. Може да вземете и определението, което съществува и в геометрията. Тук аз давам друг характер на определението, разумен характер. Една крива линия, за да има отношение към всичките прави линии е разумна линия. Една права линия, която има отношение към две точки е разумна линия. Защото линията на поведението, това е един резултат, една действуваща разумна сила. И следователно, ние изучаваме резултатите като механически процеси.

Но сега е въпросът за човешкия глас, за звуковете. Някои път вие се оплаквате, че не ви обичат хората. Причината е просто вашият глас. Някои хора като говорят, просто дразнят. Гласът им е плосък. За плоския глас причината е стомахът. Той образува онези, плоските гласове. Защото всякога когато човек преглъща, затваря това, горното гърло и тогава гласът става плосък. Плоският глас е причина за омразата. Гласът е резултат на омразата, завистта, самолюбието, тщеславието, на всички отрицателни черти. Всичките хора, които имат тия недъзи, имат плосък глас. А облият глас на човека се дължи на онова хубавото, красивото, на доброто в човека. Облият глас е на доброто, плоският глас е на злото. Не че плоският глас е лош. Но дразни плоският глас. Плоският глас има допирни точки с всички отрицателни черти; облият глас има допирни точки с всички добри черти. Следователно, трябва да станете добри. Вие сте добри, но ако искате доброто във вас да спомага на вас да развива гласа, объл глас ви трябва.

Сега вие някой път като говорите не се слушате. Като говориш, в говора си трябва да се слушаш, ти като говориш сам трябва да се слушаш, приятно да ти е това, което говориш. Ти говориш, ама не слушаш какво говориш. Всичката погрешка е там. Така че ние говорим без да се слушаме, другите ни слушат и другите говорят, че не се слушат, ние ги слушаме. Следствие на това в плоския глас има едно кряскане. Никой не слуша. Учителят говори на учениците, кряска. В плоският глас има едно непослушание. Сега плоският глас Бог го е дал като една вътрешна сила. Откакто е започнал разумният глас, не е отдавна, когато той започнал. Всичките тия зверове хиляди и милиони години се са кряскали. Има звук в тях. Какъв е техният звук? Много плосък. Плоският глас всява ужас, трепет. Той не е онова, което вдъхва вяра, надежда. Сега вие ще дойдете да кажете: „Така сме родени". Аз не отричам, че тъй сте родени. Ще кажеш, че майка ти родила те такъв. Казват, че Господ създал света. Ако хората сега излизаха от Неговите ръце, те никога не биха имали този глас. Но понеже тепърва ще минат през Божиите ръце, Бог сега иде в света. Или хората се приближават до Бога, за да изправят своя глас. Хубаво, във вас ще се зароди въпроса, как да се изправи. И туй е закона. Ще се научите вие да концентрирате вашето гърло, горното гърло. Когато ще се храните, да не бързате да ядете, ами съзнателно да се храните. Че когато се храните да имате предвид да отворите малко горното гърло, да го държите отворено. Когато говорите, някой път държите горното гърло стиснато. Речете да преглътнете, започнете да пеете, да видим какъв ще бъде гласът. Отворете горното гърло. В облият глас има нещо привлекателно, той действува успокоително. Всичките хора, които имат плосък глас са нервни, неспокойни, дразнят се, сърдят се. Започнете тогава с гласа си. Направете си гласа обърл. Веднага тия качества ще дойдат в тебе, ти ще бъдеш разположен духом, приятно ще ти бъде, времето ще бъде хубаво, вярата ще започне да се усилва. Сега казано научно, вярата ще усили облия глас, надеждата ще усили облия глас, разумността ще усили облия глас. Ако вие с един плосък глас мислите да бъдете добре, то няма условия. Ако на едно съвременно общество вие излезете да пеете с плосък глас, то ще ви изпрати с дюдюкане. Да кажем вие се упражнявате. Всички най-добри певци са имали обърл глас. Щом човек има обърл глас, той е добър. Щом има плосък глас, има нещо в него отрицателно. Не че е лошо. Аз не поддържам, че е лошо, но има нещо в него недоразвито. Дето някой път вие не се търпите, гласовете не са обли. Вие не може да търпите някои хора, не искате да ви говорят. Или дойде някой ваш слуга, не може да го търпите, защо? – Защото гласът му е плосък. Дойде някой човек с музикален глас, с обърл глас, вие искате по-дълго време да ви говори. Вие ще кажете: „Той Любов има". Вие злоупотребявате с Любовта. Да те слуша той, трябва и ти с Любов да говориш. Щом гласът е обърл, Любовта в тебе се изразява; щом гласът е плосък, Любовта в тебе не се изразява както трябва.

(Една котка мина край Учителя.) Тя показва, че вие сте добри хора, за вас има бъдеще, тя казва: „А за нас, котките, докато дойдем до вашето положение, много хляб има да ядем. Много време има да мечим". Меченето ни най-малко не е объл глас. Много плосък глас е. Лаенето на кучето е плосък глас. Реването на кравата е плосък глас. Едва човек започва да получава облия глас. (Учителят издава глас, като когато човек е прегракнал. После пее много нежно) Като слушате второто пеене, вас ви е приятно, а като слушате първото, не ви е приятно. Не че това не е хубаво. В природата има всичките чешити, колкото искаш. Казвам: Когато пеете или когато говорите ще се слушате. Като почнете да се упражнявате в пеене, най-първо задържайте гласа си пет секунди, после десет секунди, 15, 20, 25, 30, 35, 40, 45, 50, 55, 60, дойдете ли до 60 секунди спри там. Ти като дойдеш да задържиш 60 секунди, вие ще имате достатъчно в себе си търпение, разсъждение, мисълта ще бъде концентрирана. Сега ще кажете: „Ние сме остарели да мислим за небето". Знаете ли какво нещо е онзи свят? Небето е тук, на земята. Вие казвате: „В небето да идем". Вие сега живеете в небето, не го разбирате. Ако вие сте в небето като тази котка и когато минавате покрай краката на ангелите, поглаждате се, те седят учат, а вие само си мърдате опашката. Аз наричам опашката, това са ненужни желания, които човек поддържа: това му трябва, онова му трябва, всичко туй. Котката е потребно да си мърда опашката. Аз виждам, на котката е потребна опашката, защо? Всяко животно, което си мърда опашката е здраво; всяко животно, което не си мърда опашката е болно. Щом си подвие опашката или е болно, или се изпоплашило, или е неразположено. И на човека неговата опашка е носът, да я пипне. И тогава да си бута и ухото. Защо ви е дал Господ ухото? Само лошото ли да слушате, само плоските гласове ли да слушате. Да слушате и облия глас. Представете си, че вие при Господа ще идете, какво ще говорите на Господа? Как ще се молиш, как ще четеш „Отче наш"? (Учителят чете, както го четат певците в църквите.) Кой ще те слуша, я ми кажете? Когато човек пее плоско, той не е сериозен. (Учителят чете „Отче наш" много нежно) Умът да е турен, също един музикален глас. Ти като чуеш, да ти е приятно, като че някое друго лице, като че някой ангел ти говори. Турете ума си когато пеете. От разумното ще се водите. Вие искате понякой път да пеете. Аз не искам да излизате на сцената. Певци станете за себе си. С един музикален глас ако сте, вие ще си причините голямо благо. Сега, понеже ще пеете, да вземете мотото: „Мога да кажа, че слънцето утре ще изгрее и на земята лицето ще огрее. Топлина ще внесе за всичко що расте, всичко живо ще стане и за работа ще се хване. Грей мощно слънце, да учим ний добре!" Сега при пеенето има практически методи за гласа. Всичко може да се оправи. Понякой път седите и мислите за празни работи. Плоският глас той се е образувал от болестите, от страданията, от несгодите на сиромашията, от нямането. Човек, който закъсал отвсякъде, той има плосък глас. Човек, на

който започват да се уреждат работите, гласът му започва да става объл. Ония хора, които ги обичат, имат музикален глас. Всички трябва да се стремите към музикалния глас. Невидимият свят, разумният свят обичат музикалния глас. Като изкажеш нещо, сам да си доволен от себе си.

Та казвам сега: Ще гледате да се освободите от плоския глас и да развиете във вас облия глас, понеже облият глас е магнетичен. Той в себе си носи нещо хубаво. Ще се спреш в своите мускули, ще пипнеш гърлото. Като опипаш, ще благодариш на Господа, ще кажеш: „Благодаря Ти Господи, за онова, което си ми дал тук (Учителят посочва гърлото), помогни ми сега за да може да се развие гласът ми, да стане музикален." Някой път казваме: „Трябва да имаме хубав, сладък глас". Облият глас има всичките качества.

Питам: Вие как бихте изпели „Мога да кажа, че утре слънцето ще изгрей"? По плосък начин може да го изпеете, но с облия глас как ще го изпеете. Хубавите песни имат съвсем друг ритъм. Хубавите, красивите, съдържателните песни в тях иде облият глас, съдържателния глас. Те имат друго съдържание. Има песни, които не са хубави, те са плоски, и гласът е плосък, нямат изражение. И в природата обло е това, което най-лесно се справя с мъчнотиите. Облият глас най-лесно се справя с мъчнотиите. Плоският глас най-мъчно се справя. Разумният човек лесно се справя с мъчнотиите; онзи, който не е разумен, мъчно се справя. Понеже за да се справиш, ти трябва да знаеш откъде да започнеш.

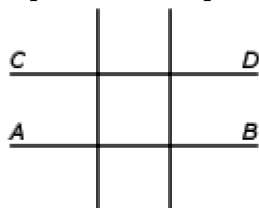

Фиг. 1 Имате две успоредни линии AB и CD (Фиг. 1). Ако умножите тия линии по две, колко дават. 2 по 2 е 4, нали? Геометрически как ще имате другите две линии. Те ще бъдат във вертикално направление. Значи две по две е четири. Другите две линии и те са успоредни. Първите са основните линии. Щом се умножат, имаме други две линии, които са пак успоредни, но са перпендикулярни на другите две. Вторите и те са успоредни помежду си. Следователно, когато във висшата разумна математика, когато се умножават две успоредни линии, в света се образува един квадрат. А квадратът е вече основа на дома. Първите две успоредни линии са бащата и майката, другите две са братът и сестрата. Братът и сестрата вървят успоредно, както вървят бащата и майката. Следователно, да допуснем в един дом, че бащата и майката вървят успоредно, а сестрата и братът не вървят. Тогава те не са умножени. Те са само събрани. Но този закон е изключителен: „Две по две е четири и две и две е четири". То е вярно тогава: събирането и умножението върви. Щом дойде 3 по 3 имаме

9; а 3 и 3 е 6. Следователно 3 единици липсват. Сега законът, по който математиците обясняват на физическото поле, друго обясняват. Той е верен, но щом влезете в един свят с повече измерения, отношенията на хората вече са други. Кога ще бъдете вие успоредни? Ако да кажем вашия глас не отговаря на вашата мисъл, тогава гласът не е успореден. Защото ония трептения на мисълта, ако не се подават на вашия ларинкс, и ако този ларинкс не е отзвук на вашата мисъл, не само да дадете израз на онова, което мислите, но да дадете съответствуващ тон, съответствуващи трептения. И тия трептения по какво се отличават?

Представете си един малък пример: В далечното минало един приятел на един цар пратил своя слуга да занесе на една табла череши и преброил черешите и нищо не казал на слугата. Обаче, слугата като вървял, бръкнал и изял една череша. Отишъл при царя и царят преброил черешите и намерил, че черешите са нечетни. Върнал го и казал: „Аз нечетни череши не ям“. Де е погрешката, в господаря или в слугата? Вие ще кажете: „Погрешката не е голяма“. Но царят четни череши яде, нечетни – не яде. Питам: Какъв трябва да бъде вашият глас – четен или нечетен? Четен трябва да бъде. Щом ще дойде един слуга и ще изяде една череша, ще развали работата. Царят не обича нечетни череши да яде. Връща го при господаря му. Слугата отива при господаря си и казва: „Каза ми царят, че нечетни череши не яде, яде четни“. Той не казал нищо на слугата. Отишъл, че набрал други череши, турил ги на таблата и пак пратил слугата си да ги занесе. Слугата не знае, че господят пак ги чел, но сега ги изпратил нечетни. По-напред турил четни, а сега турил нечетни. Слугата като вървял, пак казал: „Чакай да ги опитам“ и пак взел една череша. Царят приел черешите, понеже ги намерил четни. Питам: Къде е погрешката? Слугата прави нещата четни и нечетни. Той прави четното нечетно и нечетното четно. Царят не знае нищо. Погрешката къде е. Той мисли, че погрешката е в неговия приятел, а неговият приятел знае, че погрешката е в слугата. Тогава не му казва: „Как смееш да изядеш една череша!“ Казва: Няма нищо, щом иска четни, той туря нечетни, слугата взима една череша и без да знае слугата поправя своята погрешка.

Та ви казвам: Понеже вие сте развалили гласа, понеже вие сте носили черешите на царя, то като слуга сте изяли една череша. Не е голяма погрешката, но така се образува плоският глас от нечетно число. Сега ви връща вашият приятел при царя, който турил плоския глас, та слугата като върви по пътя, ще го направи обьл. Той като изяде една череша, развали гласа и понеже гласът е развален, втория път без да знае ще поправи гласа.

Вие отивате при Бога и носите плосък глас, нечетен. Господ казва: „С този

глас в Царството Божие не можете да влезете!“ Да ви кажа: Ако вие идете с плосък глас в Царството Божие, ще ви върнат и ще ви кажат – „С плосък глас човек не може да влезе“. Няма да ви кажат, че не знаете да пеете. Казват: „Още не сте за това училище, да вървите в света да се упражнявате“. Ще ви турят на изпит и ще ви дадат какво да учите. Има много предмети да учите, не мислете, че това е единственото. Гласът той е свързан с много други предмети, които трябва да се проучват. Но засега две неща ви са потребни. Някой път вие сте неразположен, болен сте, попейте си. Виж как ще пееш. Ама как ще пееш. Боли те крака. Започни да му пееш. И вие пеете: „Оле, оле, олеле, ох“. И вие пеете, но то е плосък глас. Пей: „Колко си хубав, откакто си дошъл, колко добро си ми направил. О, крачка, едно време можах много добре да живея. Сега всичко добре разбирам“. (Това Учителят го пее) Пейте. Вие ще кажете сега: „Туй ли ни остава сега да пеем?“ – Ами туй ли ви остана цял ден да ходите от къща на къща и да носите телеграми? Кореспонденти на в-к Таймс. Ще информират нещо плоско, ще представят работите както не са. Не е лошо да бъдеш кореспондент, но когато се занимаваш, обективно ще пишеш, ще пееш по всичките правила. Сега казвам: Аз превеждам другите неща само за насърчение. Но ще се спрете: едно благо имате, което струва милиони – гласът на човека. Магическа сила има гласа. Онези, учените хора, адептите на миналото, адептите в Индия, пророците, разбирали музиката. И всичките животни обичат музиката. Ако на едно животно ти започнеш да му пееш и знаеш онзи основния тон, отдето се започва, то ще се спре и ще те слуша, колкото и да е гладно, то ще се спре. Индусите имат известни музикални парчета, които са малки, от няколко тона, еднообразни, като ги засвирят и змиите свикват и зверовете свикват, и ги разпръсват с музиката. То е една тайна, която те пазят. Индусите не са като европейците, каквото научат, те го държат скрито и не поверяват тайните на другите. Да кажем, вас ви боли понякой път гърлото – попейте му. Хрема имате, попейте на хремата. Вие ще идете да се оплаквате, че хрема ви хванала, че много тече. Нека тече. Понеже хремата е очистително средство за човека. Ако тебе не те хваща хремата е още по-лошо. Ако те хваща хремата, благодари, че това е процес на чистене. Много лекари ще ви дадат да си мажете носа. Не си мажете с нищо носа. Ако си мажете носа с глицерин, вие ще оглушеете. Аз никога не препоръчвам да се маже носа с глицерин. Оставете, не го мажете. Единственото нещо, което препоръчвам е малко топла вода, но глицерин, не. Други неща след туй се раждат, много неблагоприятни работи. Има известни микроби, които се зараждат вътре някъде, но природата ги е турила за полза. Даже сега учените хора са дошли до същото заключение. Треската е благословено състояние. И с треската се лекуват много болести. И най-лошите болести се лекуват с треската. Има болести, които не се поддават на никакви лекарства, ако предизвикате изкуствено треска в болния организъм, при голямата температура, която

треската образува, бацилите на болестта измират. Треската сварява бацилите. Ако ти страдаш от треска, ти ще се излекуваш от голяма болест. Щом се излекуваш от голямата болест, треската сама по себе си ще мине. То са сега нови методи, към които се обърнали лекарите. Не е толкоз опасна треската. Треската е предпазително средство за другите болести, които съществуват и които мъчно се лекуват в света. В туй научно изследване казват, кои болести са излечими от треската, предизвикана изкуствено в организма. Изкуствено се произвежда треската, за да се произведе тази специфична топлина.

Казвам: В човешкия звук, когато вие пеете, ще образувате ония висшите трептения в себе си, които веднага ще ви нагласят, онова, което ви дразни, онова което във вашия свят хвърля известна тъмнина, известно неразположение може да се премахне. Вие имате едно неразположение, какъв цяр ще вземете? Ще ви препоръчам, ако сте неразположен, имате една водна баня да се измивате, или разходка, или екскурзия. Не се изисква дълго време с месеци да се лекувате. Тогава може да употребите вашия глас като едно средство за лекуване, с което може да се подкрепите. Щом дойде облия глас, ще влезете в хармония с хората. Тогава магнетическата сила на всичките хора ще започне да циркулира във вашето тяло и вие ще бъдете здрав. Един организъм щом е в правилна връзка, всяка болест лесно се лекува. Да допуснем, че вие се намирате в някаква нужда, но външният свят е затворен. Тогава първият начин за поправяне на погрешките, на мъчнотиите, са екскурзиите. Трябва да пеете, пак ще постигнете. Вторият начин, нямате приятели, трябва да работите. Втория начин, вие нямате приятели, но с облия глас като кажете една дума на място, веднага вашата мъчнотия ще се уреди. Тогава ние искаме да се помолим на Бога. Дадени са правилата. Ние трябва да имаме чисто сърце на първо място. При това чистото сърце трябва да бъдем свети. Вие имате за светостта нещо разбрано. Святост значи да имате една светлина, в която вие виждате как стоят отношенията на живота. При светлината няма да бъдете в тъмнина. А светлината е потребна за растенето, за развитието на нашето тяло. Без вътрешната светлина и външната е безполезна. Външната светлина наричат механическа, физическа. Има една светлина, в която нашият организъм расте. Има една светлина, при която мозъкът расте. Има една светлина, при която сърцето расте. Има една светлина, при която нервите растат. Значи, ако тази светлина не дойде, онези нерви започват да повяхват. Щом се отдалечим от светлината, ако (нямаме) вътрешна светлина, нашия организъм започва да боледува. Често атакува се нашето гърло, атакуват се нашите уши, атакуват се нашите очи. Аз ви дадох едно упражнение за очите. Направихте ли го? (– Да.) Я да видим как сте го направили. Турете си ръцете. Ще държите очите си натам отдето изгрява слънцето. Накъдето и да сте обърнати ще бъдете свободни. На

физическото поле изток е отпред, запад – отзад, север – отляво, юг – отдясно. Накъдето и да е обърнато вашето лице, то е изток, затуй не се смущавайте. Не се смущавайте, че вашият запад е изток на други и вашият изток е запад на другите. То е позиция, положение. Казвам сега: Ще се поставите в онзи порядък, който съществува, отдето слънцето изгрява, от хоризонта, то е основното положение. Най-първо упражнението беше (да) си движите очите нагоре и надолу. Сега трябва да погледнете веднъж нагоре и няма да мигате, а аз ще броя до 5. Дигнете си очите всички нагоре – 1, 2, 3, 4, 5. Очите в хоризонтално положение. Очите нагоре – 1, 2, 3, 4, 5. (Три пъти направихме упражнението очите нагоре) Очите надолу – 1, 2, 3, 4, 5. (Направихме три пъти упражнението) Сега наляво и на дясно, от север към юг. Ще поставите очите на ляво и ще броим до 5. (Направихме упражнението три пъти) Сега очите надясно и пак ще броим до 5. (Направихме упражнението три пъти) То са елементарни работи, които като правите, очите ще бъдат по-здрави, отколкото без тях. Мускулите на очите като не се движат, очите губят своята пластичност. Тогава се изгубва фокуса на зрението, започват очите да замъгляват, предметите се виждат двойни, парализират се. Като не се упражняват мускулите, човек придобива една анормалност, която съществува в света. Казвам: Очите трябва да се упражняват.

Гласът и той трябва да се упражнява. Гласът и той като не се упражнява и той огрубява. Та понякой път ще седнете и ще четете нещо на глас. Вие се слушайте като четете. Първото нещо, като четеш, слушай се как четеш. Като четеш сам виж приятно ли е, или не. Не викай другиго да те слуша. Пей и криво ляво как да е. Ти ще пееш дотолкоз, доколкото ти може да слушаш. Понеже човек е много снизходителен към себе си и да намери погрешка не е толкова строг. Казва: „Няма нищо, ще се науча“.

Хубаво: Сега изпейте ми „Мога да кажа, че слънцето утре ще изгрей“. Вие може да го съчините както искате. Аз ви давам свобода. Тази песен може да се развие, може да се дадат много определения, но аз вземам само основното нещо, образите. Всеки един образ може да се изпее по много начини. Може да се турят много хубави други думи. Може да се каже: „Аз мога да кажа“, но казвам, „аз“ може да се подразбира. Затова казвам: „Мога да кажа, че слънцето утре ще изгрее“. Откъде трябва да започнете сега? Тъй както е поставен въпроса, вие мислите, че аз искам да ви изпитам нещо. Но дадена работа как трябва да се направи? Търсим някакъв път. От кой тон сега ще започнете? Вие може да започнете със слизане. (Учителят изпя „Мога да кажа“.) Ще търсим сега път. Все таки, като изпея, вие искате да кажете, че всичките хора тъй трябва да пеят. Тъй както аз пея е верно за мене, вие не можете да пеете както аз пея. Но има ред закони, вие може да пеете. Тази област е много широка. Една песен всеки може да я изпее.

Няма никакво различие. То има малки модулации на гласа. Може да изпеем много ритмично. (Учителят пее „Мога да кажа, че слънцето утре ще изгрее" и всички пеем с Него.) За другия път ще остане другото: „Лицето на земята ще огрее. Всичко живо ще стане и за работа ще се захване. Грей мощно слънце, да учим добре!" (Учителят изпя „Грей мощно слънце, да учим добре" и всички пеем) Сега имате началото и края. Вие като пеете слушайте се, защото някои от вас плоско пеете. Слушайте се като пеете. Слънцето трябва да ни научи. Онези, които са на слънцето ще ни слушат. Ние се отправяме към тях, музика да ни изпратят, да станем малко по-музикални. Вие ще кажете: „Трябват дарби". Вие всички сте даровити, само че не работите еднакво. Разликата седи там. Бог като ви пратил на земята, одарил душите ви, всички сте одарени. Дарби имате. Но всички не сте работили. Някои от вас сте оставили пеенето, казвате: „Ние певци няма да станем". Какво ще правиш? Целият ден ще ядеш, ще мислиш за ядене, сутрин станеш ядеш, на обед ядеш, вечер пак ядеш. То е пеене на плосък глас. Ти ядеш сутрин, на обед и вечер и казваш, че то е смисълът на живота. И яденето е песен, защото някой път като яде някой и мляскат, той се наслаждава, той като мляска слуша глас, музика, приятно му е. Но е първото пеене, животинското. Ние като ядем като животните, мляскаме. Трябва да дойде пеенето. Понеже за бъдеще всички ще бъдете в някой хор, като влезете в небето ще вземете участие в хоровете; вие ще пеете и ще слушате. В небето всички без команда, всички взимат участие в пеенето. Без пеене няма да бъде. Казваш: „Да пеят хората". Не може да кажеш, че само хората да пеят. И ти ще влезеш в тях, в хор да пееш. На мнозина гласът излиза от плитко. Гласът трябва да излиза от дълбоко. Вие ще си представите, че сте в един кладенец дълбок и гласът от дъното ще излиза, не отгоре при устата да излиза, но от дъното. Гласът трябва да излиза отдолу. По-голямата част от болестите се дължат, че ние (не) упражняваме мускулите. Има един голям мускул, който покрива стомаха и е под дробовете, диафрагмата. Та всичкото препятствие седи, когато диафрагмата се подигне – тя се подига при големите скърби и при големите радости – и като не може човек да го снеме, образува се хълцане и много болести се явяват. Ще дишате дълбоко. Диафрагмата не трябва да се дига, трябва да дишате дълбоко, за да дойде в неговото нормално положение. Някой път като ядете много, вашият стомах подига диафрагмата. Някой път подигането на диафрагмата става от много ядене. По-малко яжте и дълбоко дишайте, за да заставите този мускул да дойде на своето място.

При пеенето най-първо ще вземете дълбоко дъх, да се намести диафрагмата. Ако вие контролирате вашите мускули, най-малко 75% от неприятностите, които имате ще ликвидирате с тях по-лесно.

Сега научихме началото и края на песента, това е бащата и майката. Другият урок като дойде, ще гледаме да сместим децата. „На земята лицето да огрее, топлина то ще внесе за всичко що расте. Всичко живо ще стане и за работа ще се хване“. Тия деца трябва да мислят. Между началото и края ще ги вместим някъде. Сега ще помислим малко за децата. Вие за цяла една седмица станете и по десет минути попейте си. Толкоз песни са дадени, те са методи. Имате тази песен „Тъги, скърби вдигай, слагай“. Тя започва от „ре“. Там имате движение. Изпейте песента, вземете тона „ре“. Той е закон на движение. Я сега изпейте „Тъги скърби“ (Всички пеем „Тъги, скърби.“) Вие като изпеете тази песен, ще си турите бележка като професор. Изпеете веднъж, ще си турите 3. Втори път изпееш по-хубаво, ще си туриш 4, 5. Като туриш 6, значи песента е хубаво изпята. Сам ще се слушаш. Сега във вас песента трябва да има изражение. (Учителят изпя „Тъги скърби“ както ние я пеем без никакво изражение. После я изпя с изражение.) На вашето пеене колко трябва да турим. Трета степен. Вие всички трябва да пеете. Вие понякой път считате пеенето за непотребно. Вие пеете от нямай къде. Или мислим, че децата трябва да пеят. Но за да се подмлади човек трябва да пее. Старият човек, ако не се научи да пее, той не може да се подмлади. Но в подмладяването пеенето влиза като един елемент. Пей в своите мисли, пей в своите чувства, пей във волята си. Навсякъде пеене трябва. То е ритъм вътре в природата. Като седите в стаята си, пеете, направете едно упражнение. (Учителят пее „Върви, върви“ в нова мелодия.) Ти сега на себе си как трябва да си кажеш? Жената казва на мъжа: „Върви, върви, върви!“ (Учителят го пее.) Сега какво трябва да заповяда жената отвън. Сега аз казвам: Върви, ще идеш на екскурзия, ще дадеш свобода. Вие ще го изпеете, щото да не се докачите. Щом кажат: „Върви“, вие ще се докачите. Тогава ти започни. Да кажем вашият учител казал нещо немузикално, казал някое изречение, че не ти е приятно. Тогава ти се спри и кажи на себе си как трябваше да каже Учителят. Тъй трябваше да каже: „Стоянчо, стани ти и иди на разходка“. (Учителят го каза много нежно). Ти го коригирай в себе си. Не казвайте, че той на ученика казал така. Учителят няма да бъде доволен от отговора. Той да му каже така: „Всички сега трябва да се коригирате“. Коригирайте учителя вътре в себе си. Вън учителя не го коригирайте, но в себе си го коригирайте. Сега Учителят казва: „Пей сега!“ Ти какво ще кажеш сега? Ти ще кажеш: „Ще пея, учителю за тебе, тия хора отвън са публика“. Аз пея и харесвам пеенето и хората ще го харесат, щом аз пея и не харесвам пеенето и хората няма да го харесат. Това е закон. То е като едно правило. Каквото Бог ни говори отвътре, трябва да го слушаме, то е Божественото. Каквото хората ни говорят отвън, ние трябва да го проверяваме. Ние сега външното не проверяваме, а вътрешното проверяваме. Объркал се редът на нещата. Външното ще го проверяваме, вътрешното ще го вярваме. От вътрешното пеене се образува външното. Вътрешното пеене е разумното пеене.

Външното сега се образува. Сега това не да е като един закон, но да имате желание да пеете. Бог изисква ние да пеем, понеже ни е дал глас, иска да ни слуша. Като ни чуе да види, че ние знаем да говорим, не само да говорим, но музикално да говорим. Аз съм слушал французи, англичани като говорят, говорят много музикално. Има французи, които фъфлят, има англичани, които фъфлят, и руснаци. Българите са много рязки. Много рязко говорят. Много рядко ще чуеш българин да говори меко. Той е аналогичен език, но българският език сега се нуждае само от мекота. Вие в школата по какво ще се отличавате? – Да знаете всички да пеете, да знаете всички да говорите. Да не говорите излишни работи. После вие да се интересувате само от хубавите работи. Лошото вие го имате, няма защо да се интересувате. Лошото с нас върви. Трябва да се интересувате само от доброто – то е придобивка. Та вие не се считайте, че сте стари. Казвате: „Много сте учени“. Аз виждам сегашната култура докъде дошла. В моето схващане ето докъде дошла. Виждам го той е добре облечен, косата е хубаво вчесана, обущата, всичко тъй нагласено. Върне се в къщи, съблича си дрехите, казва: „Хайде да ядем“. То е култура. Говори за хигиена, а сам не говори хигиенично. Говори за хубава реч, но я няма. Сам не прилага хубавото говорене като пример за себе си. Всеки ден така не постъпва.

Дойде някой не разбрал нещо и ме пита: „Това как да го разбера?“ Два–три пъти ме пита как да разбира нещо. Този човек може да го съдя от своето гледище, да кажа: Толкоз ли не разбира, глупак! Казвам: Чакай. Този човек е далеч от мене, аз отдалеч му говоря, на може да схване. Приближи се, дойде на един километър, пак не чува. Приближи се на половин километър. Казва: „Ще извините много, далеч бях не можах да чуя“. Дойде наблизо човекът, говоря му и той ме чува. От близкото положение е разумното говорене. Отдалеч аз говоря на невежите, отблизо на разумните. Тогава, ако не разбирате Божия закон, ако говорите отблизо и не говорите разумно, вие ще се скарате. Щом двама души говорят отблизо и се карат, те не си говорят разумно. Единият да иде на Витоша, другият тук и нека си говорят, няма да се карат. Онзи, ще маха от Витоша, ще говори, но този нищо няма да чува, ще вижда само махането. Вие казвате: „Да станем близки“. За да станете близки, трябва да станете разумни. Щом не сте разумни, веднага ще дойде стълкновението. По този начин ще ви дадат отблизо. Децата са отблизо и вие трябва да знаете как да говорите. На дъщеря си не може да говориш както на жена си. Майката не може да говори на сина както на баща си. Сега хората са се изменили. Когато са далеч от любовното положение колко са нежни. Колко обичам да ви видя, да видя вашето светло лице. Пък като се съберат, колко си грозна. Не мога да те търпя. Защо? – Тази възлюблена изгубила гласа си, не говори. По-рано той като ѝ каже нещо, тя казва: „Колко е сладък гласа ти, я ми кажи още веднъж“. – „Ама какво говедо си!“ – Да, да, Господ

направил говедата, че човек му турил името. Бог направил магарето, а човек му турил името. Има две значения: „Маг“ – значи голям, „гаре“ – значи натоварено. Магарето е повече натоварено, отколкото трябва. Човек натоварил магарето с товар повече, отколкото трябва. Тогава туй магаре е скромно, с малко се задоволява, пие само хубава вода. Някой се напил, хората казват: „Магарешка работа“. Магарето не е пияница. Направил някаква неразбрана работа, пак казва: „Магарешка работа“. Този живот магарето няма. Магарето направо го обвиняват. Магарето като животно е добро животно. Но като магаре, както хората са го направили е лошо. Много от неговите лоши черти, хората му ги приписват. Благодарение, че магарето е устойчиво, ако нямаше магарето тази твърдост, не зная какво щеше да стане. Магарето има една лоша черта. Всичката магарещина знаеш къде седи? Магарето някой път е повече твърдо, отколкото трябва. Затова хората турили магарето като образец на твърдост. Ти го бий, но то си остава на онова, което знае. Хубава черта. Защо човек да не седи на своето убеждение. Така че на тази черта в древността, когато минавали в четвъртото посвещение, на магарето са яздили. Христос на магаре язди. Да бъдеш твърд като магарето, окото да не ти трепне. Магарето като влезе в селото, реве. Животно, което Бог създал. То ще се провикне, но ревът на магарето казва: „Ако не вървите по Божия път ще бъдете животни като мене; ако вървите по човешкия път, ще бъдете магаре като мене, че каквото и да вършите и добро да направите, и най-хубавото може да направите на хората, те никога няма да ви оценят“. Всеки човек, който не се оценява, той ще има участта на магарето, но туй не трябва да ни обезсърчава.

Сега да остане онази хубавата мисъл. Искам да ви освободя от онзи, личния характер на човешкото. Отделяйте човешкото от Божественото. Бог направил животното, а Адам турил името магаре. Бог ни най-малко не коригирал Адама. Каквото турил, това остана. Обаче сега ние трябва да коригираме нашите постъпки. В себе си трябва да коригираме една погрешка. Ние имаме едно магаре и то е в нашите морални чувства; магарето, дето толкоз го онеправдали хората го турили на нашата глава в моралния свят на едно място, че то пази вратата. Кой как дойде, магарето казва: „Какво искаш?“ – Твоите акредитивни писма ще ги дадеш на магарето, то ще ги разгледа и ако ги одобри, ще те пусне. Ако не ги одобри, ще каже: „Нашият господар не е разположен, с тия акредитивни писма не може да влезеш“. Тъй щото магарето завзема една почтена служба вътре в нас. От човешкото честолюбие, от човешката гордост по-висока служба има магарето в нас. Трябва да знаете, че службата на нашето магаре е турена да спаси човека от много страдания, ако го слушате, пък ако не го слушате, ще дойдат други, нови страдания. Ако го уволните и турите друг на мястото, работата няма да върви. Бог турил

всичките животни на мястото, ние сме разместили.

Пейте хубаво, плоски гласове да нямате. Плоските гласове напуснете, с облите гласове ще говорите. Те са магнетични. Всичките благословения ще дойдат от облите гласове. И тогава новата психология плоските гласове ще ги оставите за основа, облите гласове ще бъдат горе. Не че човек ще се освободи съвсем от плоския глас и той трябва. Но за новия живот, облият глас е потребен, който ще даде спокойствие на човешката душа.

Само светлият път на Мъдростта, води към Истината! (3 пъти.)

XVI година.
16 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 17 март 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1937_03_19 Основите на здравето
лекция пред специалния клас

ОСНОВИТЕ НА ЗДРАВЕТО

„Отче наш"
Чете се темата: „Основите на здравето".

За да бъдете здрави, трябва да мислите. Заради здравето всички трябва да изучавате този закон. Да бъдете здрави е един резултат. Животните не знаят, те чувстват, че са здрави. Човек трябва да знае кога е здрав. Във вас има вътрешен страх и това е едно нездравословно състояние. Ако се страхувате, че не знаете, това е друго. Някой път човек се страхува да си изкаже мнението. Щом се тревожиш, не си здрав; щом си малодушен, не си здрав; щом мислиш, че нямаш някакви дарби, не си здрав; щом мислиш, че си най-глупавият, не си здрав. Всички тия отрицателни неща, които мислиш, трябва да ги отхвърлиш, защото не са верни. Някой казва: „Аз не съм даровит човек". Не е вярно, това не е здрава мисъл. Трябва да имаме ясна представа за нещата. Например, питам един предмет як ли е или не. Ще кажете, че трябва да го опитате. Казвам: якостта на този молив е толкова, колкото издържи на тежестта – някой ще се пречупи, някой ще се огъне, а друг ще издържи.

Сега, вие имате представи, които не почиват на здрава почва. Например, лекуват един човек, идва лекарят и казва, че вече е оздравял, но това е една лъжлива идея. Човек нито лесно оздравява, нито лесно се разболява. Болестта не идва моментално, всяко нездравословно състояние работи пет, десет, петнадесет, двадесет години, докато се прояви. А в деня, в който се прояви, ти казваш: „Не зная какво ми стана – болен съм". Всъщност, здравето е започнало да се разклаща отдавна. Или да кажем, че някой човек е амбициозен. Не е лошо да е такъв, но къде е опасността на амбицията? Тя може да се сравни с голям товар. Ако туриш на гръб раница от десет-петнадесет килограма, можеш да ходиш, но ако товарът е петдесет и девет-шестдесет килограма и се качваш на планината, това е нещо неестествено и ти ще се съсипеш. Амбициозният човек е турил голям товар – снеми една част от него! Трябва всякога да туряш една идея или едно чувство, което можеш да носиш. Ако не можеш да ги носиш, ще се упражняваш. Има мисли и чувства за деца, има мисли и чувства за възрастни, има мисли и чувства за стари хора. Не мислете, че старият е слаб човек – той може да издържа там, дето младият не може. Стар човек в отрицателния смисъл на думата е тоз, който се тревожи, който изнемогва. На кой човек ще кажа, че е стар? – Който е узрял, който е един хубав плод. Малкото дете е недоузряло. Може ли да кажеш на един неузрял човек, че е

узрял? Той не е стар. Може на някой стар човек да му турят млада форма, но тя ни най-малко прави човека. Ако турите на главата на някого цилиндър, ако го облечете с фрак, ръкавици, той ще стане ли учен или богат човек? Не.

Та казвам: трябва ви знание. Има знание, което е външно; има знание, което е вътрешно. Досега вие сте учили външното знание. Например, може да научите един език отлично, но да не можете да се ползвате. Да кажем, говорите френски или английски, но не можете да се ползвате. Всеки език съдържа едно богатство в себе си. Англичаните, например, имат определен характер и езикът им мяза на тях. Германия мяза на германците, Франция мяза на французите, България мяза на българите. Веднъж пътувах в планината и, минавайки покрай една река, ми направи впечатление шумът на скачащата вода. Запитах се може ли туй да се превърне в музика. На пръв поглед, като че всичко беше разхвърлено, но когато разгледах скачането на водата, видях, че не е така. Има в Природата нещо отлично и гениално. Тя толкова време свири на хората, толкова време им пее и никой досега не е разбрал песента ѝ.

Сега, какви са основите на здравето? Можете да вземете някоя книга за здравето и да кажете за автора ѝ: „Много учен човек". Кой е най-ученият авторитет? Идете в Природата – тя е най-ученият авторитет. Има много учени хора, които говорят за здравето, но самите не са здрави. Може ли човек, който не знае да пее, да учи другите да пеят? Музикалният център на професора, който може да учи другите, трябва да е по-развит, отколкото на ученика. Той може да не владее гласа си, това е друг въпрос, но ако няма развит тоя музикален център, не може да преподава. Гласът може да се развие. Мнозина от вас имате гласов регистър от една октава или октава и няколко тона. Съвременният човек, за да бъде здрав, трябва да има регистър от най-малко две октави. Ако имаш само три тона, здрав човек не можеш да бъдеш. Ако пееш в две октави, здрав си, а ако не пееш, трябва да се стремиш. Някой едва може да вземе два тона и мисли, че е здрав. Не е здраве, не е музика това.

И така, от колко елемента се състои здравето? Здравето включва над три октави и половина, но нормата му е две октави. Ще забележите, че когато заболее, човек не може да пее. Можете да проверите моите научни наблюдения. Когато заболее човек, може да се познае дали ще умре – щом не може да пее, ще умре. Тогава отивам при болния и му казвам: „Вземи един тон!" – „Не мога, не мога да пея". Казвам на околните: „Той ще умре, нищо повече". – „Какво да правя?" – „Ще пееш. Ако искаш да живееш, ще се научиш да пееш". – „Ама аз не съм пял". – „Ако можеш да се научиш да пееш, ще оздравееш". Тъй седи сега въпросът. Ако не пееш, ще умреш.

Пеенето – това е дишане.

Дадох ви песента „Мога да кажа“. Да преведете тази песен – това е една задача. Може да се разреши по много начини, но има един естествен път за всички въпроси. Те могат да се разрешат по разни начини – може да направите легато, да завъртите тук-там, да оплетете. Хората, които не знаят много, всякога го увъртат. И които не искат да си плащат дълговете, също го увъртат. При увъртането има ограничение на нещата. По колко начина можеш да представиш една мисъл? Например, как ще представите мекия човешки глас или ясния глас? На какво се дължи ясният глас? Въпросът трябва да се разглежда физиологично: когато тоновете на певеца опират в мекото небце, гласът му е плосък и нечист. Когато тоновете излизат от гърлото и се ударят в твърдото небце, гласът става чист и ясен. Гласът трябва да дойде към небцето, после до зъбите и тогава да излезе навън. Щом опре на мекото небце, музика няма. Който иска да пее ясно, а все опира тоновете на мекото небце, не може да постигне ясен глас. Питам какво ще стане, ако тръгнете да ходите по почва, която е толкова мека, че краката ви потъват в тинята? След като повървиш някое време, ще се изтощиш. А ако тръгнеш по твърда почва, без да затъват краката ти в калта, тогава ще ходиш свободно.

Казвам: човек не трябва да се спира в гласа си; и в своята мисъл не трябва да се спъва. Вие често се спъвате от страх. Започнете ли да мислите какво ще кажат хората, вие се уплашвате. Хубаво е, че искаш да имаш доброто мнение на хората. Но ако се страхуваш, ти няма да можеш да научиш онова, което е дадено в Природата. Да кажем, че искаш да изучиш някое изкуство – например, искаш да рисуваш, но се страхуваш какво ще кажат хората. Това, че те ще се смеят, нищо не значи. Всички деца, всички хора, когато започнат да учат нещо ново, все правят погрешки. Правили са и в бъдеще хиляди погрешки ще правят, но това нищо не значи, в погрешките няма грях. Грехът произтича от друг закон: когато можеш да направиш нещо, а не го правиш, това е грях. Ако направиш нещо някъде, без да знаеш, не те държат отговорен, но ако правиш нещо от инат и знаеш, държат те отговорен.

Сега, трябва да учите. Знанието, което съществува в света, е общо. Знанието през всичките векове, което е дошло до нас от древността и от което можем да се ползваме, е едно благословение. Защото е усилие на духа на цялото човечество, на всички ония добри и гениални хора, които са работили. Ние трябва да се ползваме от пътя, който те са прокарали, и от благата, които сега идват в нас. Ако остане сега да учим, както те са учили, изисква се много дълъг период.

Например, понякога вие хълцате, но не знаете причините. Как лекувате хълцането? Някой път го лекуват с разтриване на корема, някой път викат лекар, който ви дава лекарство. Вземете малко вода и поемете дълбоко въздух – така накарайте диафрагмата ви да слезе надолу. Понеже тя се е повдигнала и е притиснала белите дробове, образуват се тия спастични вълни. Подишай дълбоко и тури диафрагмата на място й. Диафрагмата е покривът на стомаха, а той всякога иска къщата му да е по-висока. И щом е по-висока, стомахът яде повече. От друга страна, диафрагмата е подът на дихателната система, която не обича той да се повдига нагоре. Диафрагмата трябва да бъде на своето място, защото тя разделя два свята. Тя е граница между физическия и Духовния свят. Не премествай тази граница – преместиш ли я, ще има вълнение.

Диафрагмата има важна роля в дишането. Които искат да учат науката за дишането, обръщат голямо внимание на диафрагмата. Щом тя функционира правилно, ще бъдеш здрав. Щом диафрагмата обича да се качва високо, тогава сърцето ще тупти, ще имаш кашлица, ще имаш прозевки и ще кажеш: „Откъде дойде този дявол?“ Дяволът е дошъл и е възгордял твоята диафрагма. Смири диафрагмата си, тури я на работа, кажи й да пази границата – по-нагоре да не се качва, по-надолу да не слиза, а да стои на мястото си.

Сега, във вас ще се зароди въпросът: „Откъде да знаем, че е така?“ Добре, тогава откъде ви дойде кашлицата? Щом се закашляш, кажи: „Няма да кашлям!“ Заповядай на кашлицата и й кажи: „Няма ли да ме освободиш!“ И тогава дълбоко напълни белия си дроб с въздух. При това положение, когато се напъваш да кашляш, въздухът наляга надолу и намества диафрагмата. А щом оставиш белия дроб с малко въздух, диафрагмата се качва нагоре. Поеми въздух – това е естественото лекуване, което може навсякъде да прилагаш. И другите спомагателни средства ще дойдат, но това са естествените неща, с които можете да си помогнете при кашлица.

Сега, вие започвате научно да разглеждате въпросите и така туряте здравето много далеч от себе си. Основите на здравето са следните: стомахът трябва добре да смила храната, да я превръща на кръв, да изпраща кръвта в белите дробове, за да се пречисти, след което да я изпраща в мозъка. Когато мозъкът възприеме кръвта, той трябва да извлече електричеството и магнетизма. След това мозъкът трябва да благодари и чрез нервната система трябва да изпрати тази сила по цялото тяло, че да могат и другите удове да се ползват от неговото производство. По този начин трябва да има една обмяна. Ако няма правилна обмяна между вашите стомах, бял дроб и мозък, вие нямате основи на здравето. Това са основите на здравето – стомахът да функционира правилно, белият

дроб да функционира правилно и мозъкът да функционира правилно.

Разбира се, с начина, по който разглеждаме въпроса, ние изпадаме в морализиране. Например, казват: „Трябва да живеем добре!“ Как да живеем добре? За да живеем добре, най-първо, човек не трябва да бъде лаком в яденето, а после, не трябва да ни съблазнява яденето на другите, т. е. трябва да бъдем доволни от туй, което имаме. Щом имаме ябълчици, щом имаме пресен хляб, трябва да бъдем доволни от туй, което Природата ни е дала и да не искаме неща, които хората са създали. Нека другояче да ви обясня: имате, например, хубави и практични дрехи, много меки и топлички, но един ден вие ставате недоволни от тях, понеже нямат хубав външен вид, вземате други дрехи, по-тънки и по-корави, но с много хубав цвят, обличате ги и се простудявате. Питам тънките ли дрехи, които не задържат топлината, са по-хубави или меките дрехи, които не са с хубав цвят? Не съм против цвета и ако меките дрехи имат този хубав цвят, те са за предпочитане. С други думи, добре е, ако съберете мекотата и цвета заедно, но понякога мекота на дрехата е за предпочитане пред цвета.

Сега, в Природата цветът има друго отношение. Цветът на лицето, например, показва дали човек е здрав или не. В Природата всяко нещо е на мястото си. Има една много естествена краска, която показва телесното здраве. Има един цвят, който показва, че облечената дреха е здрава, а има цвят, който нищо не струва. Ако отидеш при Природата да залагаш дреха, която има хубав цвят, тя е готова хиляди да даде, а ако залагаш дреха, която няма здрав цвят, тя пет пари не дава. Когато отидеш при Природата хубаво облечен, тя ще ти обърне внимание, ще те посрещне и веднага ще те кредитира. А когато те види малко окъсан, не те кредитира веднага и казва: „Туй, което искаш от мен, не мога да ти го дам, ще почакаш малко“. Понеже Природата ти е давала, давала, а ти не си бил изправен човек, тя казва: „Ще почакаш малко“.

Сега, остава въпросът вие виновни ли сте. Не сте виновни, но не сте и праведни. Не сте сиромаси, но не сте и богати. Под „праведен“ разбирам богат човек, който с труд е спечелил богатството си. Казвам: не си грешен, но си сиромах. Грешния уподобявам на сиромах, а богатия – на праведен човек. Праведният е здрав човек. Грешният винаги има болести и това са полиците от миналото, които той изплаща. Заболяването показва, че някога си бил грешник и въз основа на греха идват болестите ти. Не е лошо, че идват, защото по този начин ще признаеш дълговете си и ще ги изплатиш. Сега, не мислете, че болестите са нещо неизлечимо. Те са нарушение на здравето и следователно, щом се премахне то, премахва се една малка дисхармония. Тази дисхармония съществува в храносмилателната система, в дихателната система, в нервната система и

от тия три системи тя трябва да се премахне. В дихателната система усещаш, че не можеш да дишаш добре, а в храносмилателната система усещаш, че стомахът не работи както трябва. Когато стомахът не работи както трябва, и мозъкът не може да работи както трябва и тогава човек не може да бъде здрав. Сега, вие се плашите, казвате: „Аз не съм здрав, разболял съм се" и така придавате на болестта един особен характер: „Нелечима е моята болест, тя ще ме завлече!" Ако стоиш в пороя, ще те завлече; ако седиш встрани на брега, няма да те завлече. Излез навън!

И така, не се самозабравяйте, не се лъжете. Много пъти хората ще ви казват неща, които не са верни. Отишли при един европейски цар и му казвали: „Като теб друг цар няма – и на Природата да заповядаш нещо, тя ще го направи". Царят се вслушал и един ден заповядал на придворните си да го занесат на брега на Атлантическия океан, когато имало прилив. Седнал той на брега, а придворните му казват: „Ваше величество, приливът иде, трябва да си вървим". – „Как така иде, аз му заповядвам да се върне!" Царят заповядал веднъж, заповядал втори път, но приливът все повече приближавал. Рекли придворните: „Ваше величество, приливът не слуша"... Та казвам: не се борете с приливите. Аз може да ви уверявам, че приливите ви слушат. Слуша той, но когато дойде до своя краен предел и вече виждам, че започва да се оттегля. Ако съм учен човек и направя наблюдения кога водата прииждa, кога започва да се оттегля, кога отливът стига до крайния си предел, аз мога да „заповядам" да стане прилив и мога да „заповядам" да стане отлив. Гледам, съобразявам се и когато предстои да стане прилив, аз казвам да стане прилив, а когато предстои да стане отлив, казвам да стане отлив. И на това хората казват, че съм силен човек. Силен съм, понеже зная. Ако объркам закономерностите, ще видят, че колкото и да казвам на водата да се оттегли, тя не се оттегля и колкото да ѝ казвам да дойде, тя не идва.

Сега, трябва да разбираме законите, с които Природата функционира. И щом правим всичко според тях, мисълта ни ще бъде вярна. Трябва да бъдем в съгласие с нейните закони, защото по-умни от нея не можем да бъдем. Природата е правила хиляди, милиони опити и вече има нещо изработено. Ние сме деца и едва сега започваме да учим. И трябва нейните методи да употребим.

Сега, няма да питам разбрахте ли ме, но ще ви кажа да приложете това. Не искам да го разбирате, приложете го сега. Например, имаш една отрицателна мисъл; какво трябва да правиш с нея? Представете си, че имате мисъл във вид на змия, а не обичате змиите; какво трябва да направите? – Не стопляйте змиите преждевременно. Природата знае, че змията е крайно егоистична и има друга философия, поради което я е

направила студенокръвна – щом стане студено навън, тя се вдървява. Остави я така, не й давай топлина. Дадеш ли й топлина, ти ще бъдеш първата й жертва – щом събудиш кръвта й, теб ще ухапе. Не, нека седи замръзнала, а един ден, когато я опитомиш, ще я вземеш със себе си, ще тръгнете през гората и тя ще бъде един добър стражар. В Индия има факири, които с кобри респектират опасни тигри. Щом видят кобрата, тигрите бягат, защото знаят, че ако ги клъвне, заминават. Та казвам сега: силните мисли, които имат характера на кобра, ще ги държите в джоба си за други по-големи опасности.

Сега, как можете да опитомите кобрите? Ще ви приведа един пример, за да си изясните. Да кажем, че имате вряла вода с температура сто градуса; тя е една кобра и ако капнете върху тялото си петдесет-шестдесет-сто капки от нея, веднага ще ви изгори. Какво трябва да направите? На тази кобра ще турите студена вода, докато я направите с температура, която обичате. Сега, с врялата вода лесно можем да се справим и да я изстудим, но как ще опитомим кобрата не знаете. Какъв превод ще направите на този пример? – Трябва да намерите в кобрата една черта, която да обикнете. Змията е много тщеславна и ако я обикнете, тя става много разположена. Змиите са много умни и когато срещнете една змия, може да опитате.

Веднъж аз срещнах една змия – спряла се насред пътя с изваден език и казва: „Както виждаш, не мисля лошо, само понякога ухапвам хората, когато ме настъпят. Аз ли да мина по-напред или ти?“ Дадох й път: „Минете, нямам никакви лоши намерения“. Тя ме погледна и тръгна... Когато не разбираме езика на змията, не виждаме хубавото в нея. Даже най-лошата кобра няма лоши намерения. Гладът прави животните лоши и жестоки. Когато една змия е гладувала един-два месеца, тогава тя става лоша – в нея се събужда този глад и тя иска да го насити. Та казвам: ако дадете на кобрата храна или намерите в нея доброто, вие ще се освободите от едно зло.

Сега, да допуснем, че ви дойде една лоша мисъл: представете си, че срещнете човек, когото мразите – не знаете причината, но имате крайно отвращение към него. Какво трябва да направите, за да си въздействате? Когато видиш този човек, кажи си: „Един ден той може да стане цар, а аз да имам нужда от него“. Когато го направиш цар, отвращението ти към него почти наполовина ще се смекчи. Изведнъж не можеш да го обикнеш, но поне наполовина можеш да смекчиш своето отвращение – това е пак една придобивка. Кажи си, че Господ може да направи този човек цар и от неговия подпис да зависи твоята свобода. И така, дойде ли ви една лоша мисъл, как трябва да я смекчите? – Кажете в себе си: „Тази лошата мисъл

за добро е изпратена, има нещо хубаво в нея“. Така най-малко наполовина ще смекчите вашето лошо разположение. А когато ви се случи нещо, което никак не обичате, кажете: „За добро е“. За умния, за добрия човек и доброто, и лошото за добро му действат. А за глупавия и доброто, и лошото все за зло му действат.

Сега, каква е основната мисъл, която остана във вас да я приложите?

Можете ли да изпеете песента „Мога да кажа“? Не е лесна работата на певците, понеже имате три гърла – горно, средно и долно гърло – и не знаете през кое да пеете. Долното гърло са басите, средното са тенорите, а горното – сопраните. (Изпяхме няколко пъти с Учителя: „Мога да кажа, че Слънцето утре ще изгрей и на Земята лицето ще огрей. Топлина то ще внесе за всичко, що расте.“). Дотук песента е разрешена, а сега остава: „Всичко разумно ще стане и на работа ще се хване“. Дойдохме до задънена улица – или трябва да го изпеем, или трябва да го изменим. Но ще го оставим за другия клас.

Това, което днес научихте, няма да го забравите. Това е по-добро разрешение.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит Животът.

16-та лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
19 март 1937 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

Книги:
Основите на здравето
Разумните същества (Младежки окултен клас. XVI година (1936–1937). София, 2002)
17 беседи от 25 септември 1936 г. до 26 март 1937 г.
Начало: 05:00

1937_03_21 Старото отмина
утринно слово

СТАРОТО ОТМИНА

Ще прочета 14 глава от Евангелието на Йоана, от 1 – 21 ст.
Божието Слово трябва да се изучава. Има много методи за неговото изучаване. Едни от тия методи обременяват съзнанието, а други го обезсилват. В това отношение, религиозният човек прилича на светския, който работи чрезмерно на физическото поле. Както физичният работник пресилва мускулите си, така религиозният пресилва своето духовно тяло. И единият, и другият развалят живота си, без да постигнат нещо. В турско време, българите имали обичай да връзват големи снопи на нивите си. Когато дохождали турците, да взимат данък от тях, трябвало сами българите да товарят снопите си на големите турски коли. Понеже снопите били много тежки, българите често се изсипвали. Първи страдали те от своите снопове. И до днес още, българите не се освободили от навика да връзват големи снопове. В каквато област на живота и да се проявяват, все големи снопове връзват.

Сега, като слиза на земята, човек се запитва, как ще прекара живота си. Всеки минава през три фази: първата фаза е животът на детето в утробата на майка си – несъзнателен живот. Съзнанието на детето е обхванато от съзнанието на майката. Щом се яви най-малкото пробуждане на съзнанието му, детето излиза от утробата на майка си. То гледа на тоя живот като на товар, от който се освобождава и започва полусъзнателен живот. То мисли, че е самостоятелно. Детето върви по пътя на родителите си, които някога са напуснали майчината утроба, за да станат самостоятелни. Това е втората фаза на живота. Третата фаза е съэнателния човешкия живот. Тогава човек върши всичко съзнателно. Докато дойде до третата фаза, човек минава през елементарните работи. Как ще научиш граматиката на езика, ако не минеш през елементарните неща? Как ще дойдеш до високия духовен живот, ако не минеш през елементарните правила? Ще минеш първо през звуковете – гласни и съгласни. След това ще ги съчетаваш в срички, а сричките в думи: едносрични, двусрични, трисрични и многосрични. Нисшите животни си служат само с отделни звукове; някъде се срещат и срички. Човек, като най-развито същество, си служи с прости и сложни думи, които съчетава в цели изречения.

Мнозина започват живота си с нереални, несъществени неща, поради което се обезсърчават. Отделете същественото от несъщественото. Съществените неща следват човека и в другия свят, а несъществените са само за земята. Какво ще стане с вашите дрехи, обувки и шапки? Колкото

да са хубави, ще останат на земята, нищо няма да вземете със себе си. На оня свят ще вземете само онова, което е реално и съществено. То никога не се губи. Като не разбирате това, вие се плашите от живота. Не се страхувайте, красив е животът. Колкото по-навътре влизате, животът става по-дълбок и по-приятен, по-красив и по-уреден. Какво е положението на едно малко, микроскопично същество, което се вижда само под микроскоп? Малко същество е, но и то знае нещо от физика и химия, и то знае да яде и пие, макар че се занимава с елементарни работи. Вие не можете да слезете до неговия уровен, да разберете, как живее, но казвате: Един ден ти ще излезеш от тая форма, ще се издигнеш. Колкото да му се говори, то не може да си представи по-високо положение от това, в което се намира, и пита: Друго нещо ли ще бъда? – Друго нещо, по-красиво и по-съзнателно.

И вие се запитвате: Като умрем, ще се изменим ли, или ще останем, каквито сме сега? Нещастие за човека е да остане в същото положение, в което е днес. – Ще се познаем ли в другия свят? – Там, именно, ще се познавате по-добре, отколкото на земята. Тук хората още не се познават напълно. Детето расте и се изменя. Като порасне, отива да учи в странство. След няколко години се връща при родителите си. Първото нещо, по което те го познават, е неговият глас. Значи, гласът на човека е нещо съществено, което не се изменя.

Четири неща има в човека, които не се изменят. По тях, именно, се познава той. Те са: духът, душата, умът и сърцето му. Това са четири свята, чрез които човек познава Бога в себе си. Обаче, не искам да ви заставям, насила да се занимавате с духа, понеже това е отвлечена област. Колкото и да мислите за духа, не може да го разберете. В бъдеще ще го разберете. Духът е висок, непристъпен връх за вас. И да не се качите на върха, поне може да вдигнете главата си към него. Според мене, раят се намира в подножието на тоя връх. Тук живее душата. Духът е високият, непристъпен връх, а душата – долина в полите на тоя връх. В тая долина се втичат чисти планински поточета и изворчета; в нея растат най-хубавите плодни дървета. В тая долина се крият всички добри условия за красив живот. Това е външната страна на духа и душата. И човек има свои външни и вътрешни качества. Външно се познава по ръста, по хода, по очите, ръцете и краката. Колкото повече познаваш човека отвън, толкова по-голям интерес изпитваш към него, искаш да го познаеш и вътрешно. Външно той е красив, снажен, приятно ти е да го гледаш, но вътрешността му не отговаря на външната красота. Достатъчно е да отвори устата си, за да не го потърсиш вече: езикът му реже като бръснач. Казваш: Красив е тоя човек, но да не попаднеш на езика му.

Това са неща, които стават често в живота. Ако питате пострадалия, защо страда, той казва, че не знае причината. Другият, който си служи с острия език, казва: Набодох тоя човек добре за неговото невежество и простота. Да бодеш човека с езика си, това мнозина знаят. Те са специалисти в тоя занаят. Това е наука, която аз научавам направо от вас. И домакинята знае да кълца. Като вземе ножа, тя накълцва месото добре и прави от него котлети за своя възлюбен. Красива е домакинята, но знае да кълца. Агнето се оплаква от нея, че го накълцала, турила му отгоре сол и пипер и го опекла на огъня. Хората намират, че всичко това е необходимо. Агнето и хората са образи, зад които се крият известни идеи. С тях, именно, ние искаме да се запознаем. Например, някои иска да бъде красив. – Защо? – Много просто, да обръща по-голямо внимание на хората. Той иска да бъде силен, по същата причина. Той иска да бъде щастлив, пак по същата причина.

Няма щастие на земята. Добре е да имаш дарби, защото без тях животът няма смисъл. – Не искам да бъда красив. – Ако си грозен, ще се натъкнеш на друго противоречие. От духовно гледище, грозотата представя мъчни и несносни условия за човешкия дух. Грозотата представя невежество, безсилие, ограничение, беднотия. Грехът, злото, завистта, безверието, безнадеждието са също ограничения, от които човек трябва постепенно да се освобождава. Въпреки това, сиромашията се препоръчва. Има една сиромашия, от която трябва да се освободим, но има сиромашия, която е желателна. Добре е да бъдеш беден от пороци, а богат с добродетели. За богатите с пороци е казано: „Богатите няма да влязат в Царството Божие." Кой ще наследи Царството Божие? Като четете блаженствата, ще видите, кой ще наследи Царството Божие.

Какво представят блаженствата? Те са методи, чрез които се влиза в Царството Божие. Затова казвам: Който обича Бога и върши Неговата воля, той ще влезе в Царството Божие. Който служи на духа и на душата, той ще влезе в Царството Божие. Който служи на правата мисъл и на чистите желания, той ще наследи Царството Божие. Да искаш нещо и да правиш нещо, това е импулс, който иде от Бога. Като не разбират това, някои цитират източната философска мисъл, която казва: „Убий всяко желание в себе си!" Това е крив превод, отрицателна сянка на живота, която няма съдържание.

Като не разбират смисъла на целокупния живот, мнозина отделят духовния живот от земния. Не можеш да имаш физически живот, ако нямаш духовен; не можеш да имаш духовен живот, ако нямаш умствен. С други думи казано: Не можеш да имаш живот, ако нямаш знание; не можеш да имаш знание, ако нямаш разбиране и усет към нещата. В широк

смисъл, казвам: Не можеш да имаш живот, ако не си придобил истината, мъдростта и любовта. Те са подтици на живота. В тия подтици се крие същественото в живота. Несъществените неща представят подготовка към живота. Малкото дете не може да рисува, то драска на хартията, готви се за художник. Когато порасне, стане 15-20 годишен, пак рисува, но рисунките му коренно се отличават от детските. И на 120 години, човек пак може да рисува. На коя от неговите картини можем да спрем вниманието си: на тая, която е рисувана на шестгодишната му възраст, на тая, рисувана на 20 годишна възраст, или на последната картина, рисувана на 120 годишна възраст? Ще кажете, че 120 години представят дълъг живот. Да живееш на земята 120 години, това е дълъг живот, но, ако със своите 120 години отидеш на слънцето, ще бъдеш на възраст едва на няколко минути. Една слънчева година се равнява на 20 милиона земни години.

Каква част представят 120 години, в сравнение с годините на един слънчев жител? Какво ще бъде вашето разбиране, в сравнение с това, на слънчевия човек? Каква опитност има човек на земята, в сравнение със слънчевия човек? Аз мога да изчисля на всеки човек, колко пъти през живота си е ял, колко пъти е пил вода, колко дрехи, обувки и шапки е скъсал. Това се поддава на изчисление, защото боравим с един кратък земен живот. Духовните хора, обаче, поддържат, че човек се е раждал и прераждал, откак земята съществува. В тоя смисъл, човек е на 18 милиона години. Това е времето, откак съществува земята. Значи, и 18 милиона години да си живял на земята, пак нямаш една слънчева година. Още два милиона години ти са нужни, за да бъдеш едногодишно слънчево дете. В това отношение, сегашните хора са едва девет-десетмесечни деца. Тия малки деца искат да знаят, какво става на небето! Могат ли те да разберат знанието на небесните жители, някои от които са на милиарди човешки години. Тяхното съзнание е толкова будно, че те знаят всичко, което става на земята. Животът на земята се включва в тяхното съзнание. Небесните жители гледат на земята така, както ние гледаме на черешата. В техните ръце земята става малка и голяма, според желанието им. Те могат да носят земята под мишцата си, както ние носим диня.

Животът на възвишените същества, по отношение на човешкия, представя такова нещо, каквото човешкият живот по отношение на микробата. Човек гледа на нея, като на крайно малко същество, което, турено на неговия пръст, не представя никаква тежест. Ако микробата започне да говори за своя свят, като за голям свят, човек би се смял. Така и възвишените същества се смеят на човека, който говори за големината на земята, за нейния диаметър, за изчисленията, които човек прави.Ако нашите учени биха могли да си представят, с какви въпроси се занимават възвишените същества, те биха се побъркали. Необятна е мисълта на ангелите, на

възвишените същества. Има задачи във висшата математика, които объркват умовете на нашите учени. Не е лесно да намери човек основа, на която да стъпи. Сегашният човек едва е дошъл до първия лъч на светлината, да види чрез нея, какво има вън от неговата къща. Едва сега неговата майка го събужда, да види външния свят. Той надзърта вече през прозореца, иска да види широката земя, да се запознае с нея. Има учени хора на земята, както има видни певци и музиканти. Приятно е да слушаш един добър певец! Особено приятно е това, след като някой ви нагруби и каже обидни думи. След това ти слушаш певеца. Той пее тихо, спокойно. Всяка негова дума, всеки тон е балсам за твоето огорчено сърце.

Казвате: Искаме да знаем нещо за бъдещия живот. – Красив е животът, който ви очаква. Това е животът на оня свят. Като отидете там, ще чувате само благи думи, ще живеете в света на светлите и възвишени мисли и чувства. Приятно е да чуеш една блага дума, да възприемеш една светла мисъл от едно възвишено същество. Влезеш ли в тоя свят, няма да помислиш за земята. Един светия се молил на Господа, да му даде възможност, само да надникне в оня свят, да види, как живеят жителите там. Бог чул молитвата му и пратил един ангел при него с думите: Пратен съм от Господа, да те заведа на оня свят. Приготви се, дава ти се една минута. Светията се приготвил и започнал да гледа. Вдигнала се една завеса пред очите му, и той надзърнал в оня свят. Докато гледал, ангелът отишъл да си решава задачите. По едно време се сетил, че трябвало да спусне завесата пред светията и да го върне на земята. Обаче, колко изненадан останал, като видял, че светията прекарал цели 250 години в рая! Ангелът казал на светията, да се приготви за връщането си на земята. – Много бързаш, казал спокойно светията. Още не се е свършила минутата, която Бог ми определи да прекарам в рая. Светията прекарал 250 години в рая, а му се сторило по-малко от една минута.

Сега, аз ви обръщам внимание на ония богатства, които са вложени във вас. Като не съзнават богатството, вложено в тях, мнозина умират в пълно разочарование, че нищо не са постигнали. Защо трябва да се разочаровате? Бог ви е направил по образ и подобие свое, дал ви е велики блага, велики дарби, за развитието на които трябва да се вглъбявате в своя дух и в своята душа, да благодарите за своя ум и за своето сърце. – Кално е сърцето ми. – Не се безпокой. Трябва ли да се срамува оня, който отива на нивата, да работи? Като оре и копае цял ден, все ще изцапа дрехата си. Бог казва: „Сине мой, дай ми сърцето си." Така казва и майката на сина си, който се върнал от нивата: Сине мой, дай си дрехата да я изпера. Тя ще изпере, ще изглади дрехата и ще я даде на сина си да я облече, чиста и изпрана. И Бог казва на човека: Дай нечистата си дреха, да я изпера. Нечистата дреха е сърцето на човека. Като го очисти, Бог го туря на

мястото му. Казват за някого: Тоя човек има нечисто, грешно сърце. – Оставете тоя въпрос настрана. Това е старо разбиране. Така не се говори.

Казвам: Човек греши, защото е добър и умен. Той не греши от глупост, но от много ум, от голяма доброта. – Защо ревнува човек? – Защото обича. – От голяма обич към едного, той се озлобява против друг някой. Който не обича, не може да се озлобява. Като обичаш някого, ти се интересуваш от него и отваряш очите си на четири, да не го вземе друг. Ако не го обичаш, не се интересуваш от него. В това отношение, в човешката любов ревността е на мястото си. Според мене, всичко, което става в света, е на мястото си. Няма излишни неща в живота. Злото и доброто са на мястото си. Вярата и надеждата са на мястото си. Когато доброто не се проявява, злото се ражда; когато вярата не се проявява, безверието се ражда; когато надеждата не се проявява, безнадеждието се ражда; когато любовта не се проявява, безлюбието се ражда. Когато безлюбието действа, любовта се ражда. Безлюбието е сянка на любовта. Това е новото разбиране на живота.

Стремете се към новото разбиране. Ако се държите за старото разбиране, във вас ще се явят различни противоречия. Когато се казва, че човек не трябва да греши, разбирам, възрастният да не повтаря грешките на малкото дете. Майката прощава грешките на детето, но на възрастния никой не прощава. Ако възрастният прави грешките на малкото дете, ще създаде излишна работа на майка си. Така не се постъпва. И без това родителите са работили толкова много за детето си. Трябва ли без време да се обременяват? Ако синът и дъщерята обичат родителите си, не трябва да легнат на гърба им, а те да се разхождат и да не работят. Синът трябва да каже на баща си: Татко, отсега нататък аз искам да взема половината от твоята работа. И дъщерята трябва да вземе половината от работата на майка си, да я облекчи.

Сега, аз не искам да ви морализирам. Аз съм против това. И вие не трябва да се морализирате. Не казвайте, че тоя човек не живее добре, че оня не мисли право. Какво значи, да мислиш право? Кой човек мисли право? Представете си, че срещате един жаден човек, който ви казва: Жаден съм, гърлото ми засъхна. Имате ли малко вода? – Нямам, но почакай, ще се намери. – Докога ще чакам? Жаден съм! Върви по-нататък, търси вода. Вижда, че един човек носи вода в шише. Той му казва: Моля те, дай ми да пия вода, жаден съм! – Не давам, аз нося водата за себе си. Жадният се хвърля върху пътника с шишето, сграбчва го и жадно изпива всичката вода, а шишето захвърля настрана. Оня, на когото принадлежи шишето, се разсърдва, но в замяна на това получава по-голямо и по-хубаво шише. След това и двамата отиват на близкия извор, да се напият с чиста,

планинска вода и се примиряват. В случая, и двамата сгрешили. Причината за грешката им се крие в техния егоизъм. И двамата мислят повече за себе си, отколкото да проявят човещина. Права мисъл е тая, която има предвид нуждите на ближния си, както своите.

Да оставим настрана големите грешки на хората. По-опасни са малките грешки, които не се виждат. Такива грешки има и в духовния живот. С тях често изпитват светиите. Един светия прекарал цели 20 години в пустинята, дето постигнал голямо съвършенство. Преди да слезе в града, между хората, трябвало да мине през последното посвещение. Един ден, като размишлявал, дълбоко вглъбен в себе си, погледнал се, въздъхнал и казал: Господи, както съм окъсан и огладнял, не съм за пред хората. Дрехите ми са съвсем окъсани, а лицето ми е мършаво и жълто. Какво да правя? Отде да взема дрехи и храна, да се облека и нахраня? След няколко часа при него дошъл един човек с голям подарък: пари, нови, хубави дрехи и богато ядене, добре и вкусно сготвено. Като видял това, светията си казал: Господи, благодаря Ти, че прие молитвата ми. Сега вече ще се облека, нахраня, свободно ще се явя между хората. Тъкмо разглеждал дрехите и им се радвал, дошла при него една млада мома, паднала пред нозете му и започнала да плаче и да се моли: Обичам един млад, беден момък. Трябва да се оженим, а той няма дрехи за сватбата. Моля ти се, помогни ни да си доставим дрехи. Тя погледнала към новите дрехи на светията. И той погледнал към тях, въздъхнал и казал: Ето, вземи тия дрехи и си иди с радост. Тя благодарила, целунала му и двете ръце и си отишла. Светията си казал: Отидоха новите дрехи, но поне да седна и да се нахраня, умирам от глад. В това време се задал един просяк, който се обърнал към светията с думите: Моля ти се, четири-пет деня не съм ял. Дай ми твоето ядене, да задоволя глада си. Светията въздъхнал, погледнал към яденето, но го дал на просяка. Последният задоволил глада си, целунал ръцете на светията и си отишъл. Светията погледнал към парите и си казал: Какво мога да направя с тия пари? В това време, дошъл един роб от Римската империя и със сълзи на очи, казал: Моля ти се, помогни ми да се откупя. Трябва ми една сума за откуп, но не мога да я намеря. И в тоя случай, светията услужил и се лишил и от парите. Най-после, дошла при него една мишка и го помолила, да й даде малко хляб. Светията видял, че останало едно малко парче хляб, което дал на мишката. Като не останало нищо от подаръка, светията въздъхнал облекчено и почувствал в ума си голямо просветление. Това било последното му посвещение. След това той прогледнал вътрешно и разбрал дълбокия смисъл на живота. Така той разбрал, че всичкото богатство, хубавите дрехи и вкусното ядене са в самия него.

Днес всички хора се намират в положението на светията. Всички искат да

постигнат нещо, заради което ще пожертват и богатството си, и дрехите си, и яденето. Най-после ще дойде мишката, на която ще дадат и последната си хапка. Само така вие ще спрете вниманието си на малките величини, на същественото в живота. Това значи, да има човек дълбоко вътрешно съзнание на своя дух, на своята душа, на своя ум и на своето сърце. Жертвата е доброволен акт, който има отношение към закона на любовта, а не към закона на насилието. Някой се жертва от страх, да не отиде в ада, на вечно мъчение. Бог изисква от нас друго нещо, а не жертва чрез насилие. Бог не съди никого, нито хвали. Той гледа, кой какво прави, и мълчи. Христос казва: „Отец ми никого не съди. Той е оставил съдбата в ръцете на други."

Казвам: Съдбата не е нищо друго, освен гласът на съвестта, чрез която говорят напредналите същества. Ти сгрешиш и чуваш тихия глас на едно от тия същества, да ти говори: Не постъпи добре. Изправи грешката си. Кажеш на ближния си една обидна дума. Пак чуваш да ти се казва: Не говори обидни думи. Възвишените същества само посочват на човека, кога не постъпва добре. Как трябва да постъпи, това не казват. Човек трябва да отиде при Господа, да чуе от Него, как да постъпва. Той сам дава пример, как да се постъпва. Когато грешката ти се заглажда, ще знаеш, че Бог действа. Той ти дава пример, как да постъпваш със своя ближен. Кой баща съди сина си?

Кой рак съди сина си, че ходи криво? Да съдиш сина си, това значи, да съдиш себе си. Грешката на хората се заключава в това, че те не постъпват като Господа. Те не проявяват доброто, което носят в себе си. Какво ти коства да кажеш една блага дума на ближния си? Някой се е обезсърчил. Кажи му: Не се страхувай, твоята работа ще се нареди. Жената на твоя съсед умряла. Кажи му: Не плачи, жена ти ще оживее и ще се върне вкъщи. Синът му умрял. Пак кажи: Скоро ще си дойде син ти. Като умре някой, ще знаете, че той е отишъл някъде на разходка. Така е поставен въпросът за смъртта в Божествения свят.

Какво представя смъртта? Напущане на земята, и заминаване на човешката душа в оня свят, да срещне своя възлюбен. С други думи казано: Смъртта не е нищо друго, освен оженване за друг някой. Следователно, всички, които заминават за другия свят, са влюбени хора. Някой казва, че не иска да умре. Това означава: Аз не искам другите да знаят, че съм влюбен. Така и момата крие от близките си, че обича някой момък. Ако я питат, обича ли го, тя казва, че не го обича. Сега вие се чудите, как е възможно да се говори за влюбване и в другия свят. И на оня свят има и влюбване, и женитби. Под „женитба" в оня свят разбираме взаимопомощ между двама души. Срещнеш един човек, който носи 50 кг товар на гърба

си. Ако пожелаеш да вземеш 25 кг на своя гръб, за да му помогнеш, ти се жениш за него.

Не искаш ли да му помогнеш, ти си свободен. Това е женитба в широк смисъл на думата. Това наричаме още и приятелство. Ако искаш да имаш син или дъщеря, и те трябва да вземат половината товар от гърба ти. Ако имаш приятел, и той трябва да вземе половината товар. Който пожелае да стане господар или учител, също трябва да вземе половината товар. Такъв е законът в Божествения свят. При всички условия на живота ти трябва да вземеш половината товар от гърба на своя ближен.

Тоя закон има приложение във всички случаи на човешкия живот. Ако срещнеш човек с много любов, вяра и надежда, ще вземеш половината от неговата любов, вяра и надежда. Срещаш беден, болен човек, ще вземеш половината от неговата беднотия и болест. Пазете свещено тоя закон: Това изисква Бог от всички. Аз не говоря за човешките закони. Хората изпълняват своите закони чрез насилие. Важно е да се изпълняват Божиите закони, и то доброволно и с любов. Това са законите, вложени в самите вас. Ще ме питате, как мисля аз по тоя въпрос. Не е важно, как мисля аз; важно е, как живея и как постъпвам. Не е лесно да разбереш човека.

Следователно, всеки трябва да постъпва според законите, които Бог е написал в него. Аз нямам право, като дойда в дома ви, да кажа, как трябва да ме приемете. Обаче, ще ми бъде приятно, ако ме приемете добре. Това показва вашето благородство. Ще кажа: Ето един благороден човек и по ум, и по сърце. Когато аз постъпвам добре, казвам: Така постъпвам заради Бога, Който живее в мене. Аз не правя това насила, но доброволно, от любов към Него. Ако не изпълня Божията воля, пръв аз зная, че не постъпвам добре. Казано е в Писанието: „Когато нашите пътища са благоугодни на Бога, Той ни примирява със света, с несгодите на живота." Ако не вършим волята на Бога, Той не ни съди, но ни оставя сами да уреждаме работите си. Той само ни наблюдава и мълчи. Ако вършим Неговата воля, Той ни съдейства във всичко.

И тъй, вършете Божията воля от любов, а не от страх. Вършете волята Му неуморно. – Възможно ли е това? – В Бога всичко е възможно. – Кога? – Когато Го любите. Казано е: „Ако ме любите, ще опазите моите заповеди." Сега вие очаквате Христа да дойде между вас. – Аз не вярвам Христос да дойде втори път на земята. Той ще дойде между хората, но по вътрешен начин, като светла мисъл, като възвишено и благородно чувство. Вие очаквате Христа по физичен начин, както очаквате изгряването на слънцето. Обаче, някога облаците са толкова дебели, че слънцето не може

да изгрее. Следователно, когато се махнат облаците на вашето небе, проблясъците на светлината ще се увеличат. Понеже не сте готови за голямата светлина, за предпочитане е, небето ви да бъде покрито с облаци, мъгли и изпарения. За предпочитане е някога тъмното небе пред ясното. Често растенията изсъхват при ясното небе, а при облачното и мрачно небе растат и добре се развиват. И за човека е същото. Като знаете това, не се обезсърчавайте. Ще дойде ден, когато небето ще се изясни. – Кога ще стане това? – Може още днес, може и в бъдеще. Още не сте минали през последния изпит, да пожертвате дрехите, яденето, парите си. Не сте дали още последната си хапка. Вие се стремите към богатство, към охолен живот, далеч сте от последния изпит.

Христос казва: „Не съдете, за да не бъдете съдени." Казвам: Себе си може да съдите, но не и другите. Себе си съдете, а другите извинявайте. Значи, може да извинявате, но не и да оправдавате. Казано е: „Няма да ви обвиня, но няма и да ви обезвиня." – Нали трябва да прощаваме? – Прощавайте на хората, за да не влезете и вие в същата примка. Ако не простиш, ще носиш човека в ума си заедно с греха му, който ще те зарази. Ако му простиш, и той, и грехът му ще бъдат вън от тебе. От хигиенично гледище, казвам: Прости на човека. Не дръж в ума си нито грешника, нито дрехата му. Прости му, за да бъдеш свободен от неговата дреха.

Сега искам да се освободите от старата година. Желая ви да приключите със стария живот. – Да станем светии! – Добро нещо е светийството, но има светии, които са станали такива преждевременно. Светията има големи изпитания. Как ще се справите с тях? Обикновеният човек се изпитва с малки изпитания, а светията – с големи. На светията не се прощава и най-малката грешка. За нея говорят и вековете. Ето, цар Давид направи една грешка, за която и хилядолетието не му прости. Той уби Урия и взе жена му, но и до днес всички четат неговата история. Давид се пита: Докога ще продължи това? Докога ще се чете и говори за моя грях? Такъв голям цар, толкова псалми писал, и да говорят за неговия грях всички хора – млади и стари, учени и прости! Давид ще дохожда много пъти на земята, с друго име, при други условия. И той ще чете за Давида и ще го критикува.

„Ако ме любите, ще бъдете възлюбени." Турете любовта като основен закон в живота си и прилагайте я с духа, с душата, с ума и със сърцето си. Само така ще имате благоволението на Господа, горе на небето и долу на земята. Не казвай, че животът ти е дотегнал, но да ти е приятно да живееш и като богат, и като беден. Един ден ще се върнеш на небето и ще имаш, каквото пожелаеш. Затова, молете се и не се обезсърчавайте! Мъчнотиите и лишенията, през които минавате сега, са временни. Бъдете доволни от всичко. Ако нямаш дрехи, радвай се, че друг има. Все някой ще бъде в

лишения. Един ден положението ще се смени: ти ще бъдеш задоволен, а друг някой ще бъде в лишения.

Разправяха ми следния случай: Трима бедни студенти – българи, отишли в Русия, да завършат образованието си. Те имали само един нов костюм, едни нови обувки, нова шапка. Когато трябвало да се явяват на изпит, или да отидат някъде на гости, те се редували: първата неделя отивал един от тях, двамата оставали вкъщи. Следната неделя отивал вторият, третата неделя – третият. Така свършили те университет, така се явявали в обществото, между познати, и се върнали в България, дето били назначени на добра служба.

Разумност се иска от всички. Прилагайте закона на любовта. Само така ще разрешите противоречията на своя живот. Проповедникът би ви казал: Бог да ви благослови! Аз ще ви кажа: Понеже благословението ви е дадено, Бог да ви даде здраве! Но и здраве имате. Тогава, пожелавам ви да използвате разумно Божиите блага, които ви са дадени.

Отче наш.
– В Божията любов е благото на човека.

16. Утринно Слово от Учителя, държано
на 21 март, 1937 г. София – Изгрев

Книги:
Три фази има
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
Старото отмина
Старото отмина (Утринни Слова. Година VI (1936–1937). Том II. София, 1947)
20 беседи от 21 март 1937 г. до 19 септември 1937 г.
Начало: 05:00

1937_03_21 Лотовата жена
неделна беседа

ЛОТОВАТА ЖЕНА

„Помнете Лотовата жена!“

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета само няколко стиха от 17-а глава от Евангелието на Лука, от 20-и стих до края.

„Духът Божи“

Ще говоря върху един предмет, който не е толкова интересен за вас. Въпросът е за Лотовата жена. Може да не ви интересува въпросът за една жена, която играла някаква роля в миналото. Нещата стават интересни само когато се представят исторически, епохално. В живота на хората има един паралел в събитията, който е разумен. Нещата не стават случайно, произволно. За онези, които разбират живота, виждат, че има една възвишена мъдрост. Думата „мъдрост“ разбира един разумен ред и порядък. Всеки, който се подчинява на този ред и порядък, за него нещата вървят по мед и масло.

Та казвам: Има неща съществени в живота, които трябва да се имат пред вид. Лотовата жена не беше лоша жена, тя беше много добра жена. В семейството на Лота преодоляваше женският принцип. Той нямаше синове. В Писанието се казва, че Лот имаше две дъщери. Те поддържаха убеждението на баща си и заедно с него напуснаха Содом и Гомор. Майката, обаче, Лотовата жена, беше много любопитна. Като излезе от Содом и Гомор, каза ѝ се да върви напред, без да се обръща, но тя искаше да знае какво ще стане. Ще стане нещо, каквото е станало наскоро в Нови Лондон, в Америка. На едно място били събрани 1500 деца да учат. Наблизо имало някакви мини, които избухнали, и от тази експлозия всички деца, заедно с учителите си, се намерили във въздуха. Всички се намерили на няколко километра разстояние от училището. Ще кажете: „Защо Господ допусна това нещо?“ Други пък ще кажат: „Защо тези хора трябваше да построят училището на това място?“ Ето, в Америка сега става такова голямо наводнение, реката Мисисипи и друга една река са се наводнили и пострадаха хиляди хора, но американците трябваше да предвидят това нещо. Много пъти са пострадвали от тези наводнения на реките и трябваше да вземат нужните мерки да ги избегнат. Те трябваше да направят един бент, но се изискваше за това една сума от 400 милиона долара. Те трябваше да харчат много, но енергията, която иде от природата, трябва да се канализира.

Понякога ние се питаме защо работите в света вървят така. Онзи, който не иска да работи, винаги пита защо трябва да се работи. Онзи, който не иска да учи, винаги пита защо трябва да се учи. Той казва: „Не може ли без наука?“ Онзи, който не иска да върви по добрия път, пита: „Защо трябва да се живее добре? Нека живеем както дойде.“ Та, всеки човек върви по този път, по който той желае. А човешките желания не са, които оправят света. Значи лошото е в човешките желания, когато човешките желания станат едно ръководно правило. Щом човешките желания станат едно ръководно правило в света, тогава идат най-големите нещастия. Човешките желания трябва да бъдат едно спомагателно средство на онзи велик Божествен закон, който оперира в света.

„И както в дните Ноеви, така ще бъде и в дните на Сина Человеческаго.“ По какво се отличаваше Ной? В Ноевото семейство преодоляваше мъжкият принцип. Той имаше трима синове. Нищо не се говореше за дъщерите на Ноя. Един от синовете му беше не толкова благочестив. Един ден, когато Ной се беше напил, той видя голотата на баща си и разправи това и на останалите си братя. Един от благочестивите синове на Ноя взе една дреха и отиде да покрие голотата на баща си. „Както във времето на Ноя“. Ной, който избяга от лошите хора, не можа да избяга от своя син. В [...] всички лоши хора се удавиха във водите на потопа, но един от тия лоши хора, именно синът на Ноя, остана в неговия ковчег. По този начин, като се дръпна потопът и Ной излезе от ковчега, заедно с него излезе и неговият син. Също така и Лот, като бягаше от Содом и Гомор, с него заедно излязоха и двете му дъщери, които направиха една погрешка. Те избягаха от Содом и Гомор, но заедно с тях излезе и злото навън. То не изгоря заедно с лошите хора, но проникна в дъщерите на Лота и излезе вън от Содом и Гомор. Ако ви интересува тази история, вие можете да я прочетете.

Понякога хората се интересуват от дребни въпроси. Понякога питат защо еди-кой си човек е крастав. Много просто, кръвта му е нечиста. Защо има толкова болести? Защото кръвта му е нечиста. Онези хора, които имат чиста кръв, нито краста ги хваща, нито чума, нито дявол. Чистата кръв е емблем на чистите човешки мисли и чувства. Чистата кръв е извор на чистите човешки мисли и чувства.

Казват: „Какво е станало с Лотовата жена?“ – Тя стана на солен стълб. Това показва, че на Лотовата жена липсваше сол. Лотовата жена представя една епоха, в която преодоляващо влияние имаше женският принцип. Първоначално, когато се създаде човекът, в тъй наречената златна епоха на човечеството, казва се, че Бог създаде човека по образ и подобие Свое.

Значи, в тази златна епоха на човечеството Бог създаде първия Адам, който не е слязъл на Земята.

Сега аз не искам да вярвате в тия работи, давам ви ги като приказка. Дали ще вярвате в тях, то е ваша работа, но трябва да учите.

Вторият Адам, който слезе на Земята, на физическия свят, е направен от материалите на този свят и в него Бог вдъхна дихание на живот. Той представя мъжкият принцип. Този Адам, като седя в рая, му беше толкова приятно и той каза: „Много е приятно в рая, имам и растения, и животни около себе си, но тези растения и животни си имат другарки, имат с какво да се занимават, а аз няма с какво да се занимавам. Господ идва при мене само като Учител, предаде ми една лекция и си отиде, оставя ме сам. Всички същества, които ме заобикалят, са по-низки от мене, не влизат в положението ми." Така си разсъждаваше Адам. Бог видя в неговото лице недоволство. Тогава Той каза: „Не е добре за човека да бъде сам. Трябва да му създам един помощник, не както първоначално, а от елементите на света." Понеже Адам искаше една помощница, Бог взе едно от ребрата му, един чифт от ребрата му и от тях създаде жената. Той взел две ребра от Адама, а не едно, чифт ребра взе. Значи, дотогава човек е имал 13 ребра. А числото 2 е число на борба. За да вървят работите на Адама, останали му 12 чифта ребра.

Сега, като ви говоря така, вие не трябва да защищавате положението на жените или на мъжете, но трябва да разбирате това нещо в преносен смисъл. Вие трябва правилно да разбирате предназначението на мъжа и на жената. Тъй, както разглеждаме този въпрос, той седи съвсем другояче.

Във времето на Адама ние имахме съвсем друга култура от тази, която днес имаме. Адам, който съставяше втората епоха, роди трима синове: Каин, Авел и Сит. Каин уби брата си Авела, а след това се роди третият син – Сит. Историята на Адама се преповтори и във времето на Ноя. Ной обаче не преживя същото. Тримата негови синове не се убиваха, но те подиграха баща си. И в Лотовата епоха се преповтори историята на Адама в рая. Като влезе в рая, дяволът изкуси Ева да направи едно престъпление на непослушание.

И Лотовата жена не послуша. Каза ѝ се да не се обръща назад да гледа какво ще стане, но да си върви напред. Това е същото, което и на първите човеци в рая се каза: „Да не буташ от дървото на познаване на доброто и на злото". Тя каза, че няма да бута, но после, като излезе от Содом и Гомор, помисли си: „Какво има в това, ако се обърна да видя какво става?" Щом се обърна назад, тя се превърна на солен стълб.

Казвам: Нещастията на хората идат все от малки работи. От една ябълка, или, както казват българите, само от един поглед. Така се нареждат всички работи, примери от всички епохи. Когато настъпи епохата на Син Човечески, тогава всички епохи на миналото ще действуват едновременно. Тогава и Каин ще действува, ще убие брата си, и Лотовата жена ще престъпи заповедта и ще стане на солен стълб, и двете му дъщери ще направят престъпление, и синовете на Ноя ще подиграят баща си. Сега е времето на епохата на Ноя, когато синовете не почитат баща си. Казвам: Така ще бъде и в епохата на Син Човечески. И онези, които не разбират тази епоха, ще кажат, че светът ще се свърши. Няма да се свърши светът. Той едва сега започва. В света има две състояния: състояние на ден и състояние на нощ. Светът на деня е ден на работа, а светът на нощта е свят на почивка. И в растителното царство почивката е една необходимост, за да могат онези материали, онези енергии да се съберат, да се организират в растенията и на другия ден те отново да събират материали или енергии за живота необходими.

Та казвам: Сега ще се поучим от Лотовата жена. Какво представя Лотовата жена? Тя представя човешкото сърце. Какво представя Лотовата жена? Тя представя и човешкия ум. Значи, сърцето не върви така хармонично с умствените разбирания на човека. И всички противоречия в човешкия живот произтичат все от човешкото сърце. Следователно желанията, които хората имат, все ще ги накарат да погледнат назад. Няма защо да се връщаме назад. Мнозина казват: „Какъв съм бил в миналото аз?“ За миналото не говорете. Не бутайте миналото. Всички онези, които искат да вървят напред, трябва да гледат към бъдещето. Бъдещето е пред вас. Бъдещето днес ще се реализира.

В какво седи бъдещето? Бъдещето на човечеството седи в разумния живот, който ще се организира. Там хората ще се разбират, ще се познават. Разумните хора ще се разбират като братя, но и законите на тези хора ще бъдат написани на техните сърца. Хората от тази епоха няма да се съдят. Съдилища няма да има, гробища няма да има, затвори няма да има, болници няма да има, убийства няма да стават. Това ще бъде епохата на Царството Божие на Земята.

„Наистина ли ще стане това нещо така?“ – Сега не мога да ви кажа, но като дойдете и го опитате, тогава ще повярвате, че е така. Не питайте ще го видите ли! Ще го видите, разбира се. Тогава и вие ще бъдете и ще видите, че всичко е така, както днес ви се говори. Чудни сте, когато питате дали ще бъдете живи да го видите. Всички разумни хора ще го видят. Значи, ако излезете от един автомобил и тръгнете пеш, няма да виждате нищо. Не,

разликата между движението ви с автомобил и движението ви пеш седи в това, че с автомобила ще се движите по-бързо и няма да имате възможност до различавате и наблюдавате нещата. Ако пътувате пеш, по-бавно ще се движите, но ще имате възможност да се спирате дето желаете и да разглеждате нещата по-отблизо, с по-големи подробности. Можете ли с автомобил да влезете в една къща? Не можете. Значи, за да се запознаете с хората на един дом, вие трябва да оставите автомобила си вън и така да влезете между тях. Автомобилът има отношение до външния свят.

Сега в Америка има 25 милиона автомобили. Ако автомобилите можаха да правят хората и държавите щастливи, най-първо Америка трябваше да бъде най-щастливата държава. Англичаните, французите, германците имат много по-малко автомобили от американците. Ако техните автомобили се съберат на едно място, надали ще дадат автомобилите на цяла Америка. Толкова много автомобили имат американците. В Америка се яви една класа апаши, които майсторски обираха автомобилите на богатите хора. И на тези богаташи не им оставаше нищо друго, освен да пият по една студена вода. Ако богатството на един народ може да разреши всички важни въпроси, тогава Америка трябваше да бъде най-щастлива, защото в Америка има най-много злато, но въпреки това американците не са най-щастливи. След това по богатство иде Франция. Ако след американците имаше някой щастлив народ, това трябваше да бъде Франция, но и французите не са щастливи.

Сега аз не оспорвам нещата, но ги разглеждам от историческо Божествено гледище. Всеки разумен човек има едно предназначение в света. Това трябва да се вложи в съзнанието на разумните хора. Ако мислите, че сте дошли като странници на Земята, без никакво предназначение, вие се лъжете. Човек не е странник. В едно отношение всички хора са странници, но те трябва да съзнаят защо са дошли на Земята. Къде си дошъл? – „Не зная.“ – Къде е онзи свят? – „Не зная.“ – Къде отиваш? – „Не зная.“ – Чудно нещо! Дошъл на Земята, говори за велики работи, свършил университет, а не знае къде е онзи свят, не знае откъде е дошъл и къде отива. Има вярващи, които често се запитват едни други: „Ти Господ виждал ли си Го?“ И след това казват, че Господ никой никога не е видял. Ако е така, тогава и човека никой никога не е видял. Вие виждали ли сте досега човешкия ум, или човешкото сърце, или човешката душа, или човешкия дух? Вие сте виждали само произведенията на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешката душа и на човешкия дух, но не и тях самите.

Когато се казва, че никой не е виждал Бога, това подразбира Божията любов. Без любовта Бог е нещо непознато за вас. И всякога, когато се приближаваме към Бога да Го изучаваме, нас ни е страх. Бог мяза на един

голям, дълбок океан. Като не знаем да плуваме, страхуваме се да не се удавим. Казвам: Рибите, които са толкова прости, не се страхуват от океана, а ние, разумните хора, се страхуваме да не се удавим.

Сега сравнението. Съвременният живот е един голям океан и в този океан на живота стават големи бури. И ние виждаме как хиляди хора, хиляди кораби потъват в този океан. Хората умират. Защо? Защото пътят, по който пътуват, не е естествен. Праведният човек в бъдеще ще вижда нещата и в този, и в онзи свят. Той ще вижда като Христа, Който излезе от гроба, но после се яви на учениците Си, благослови ги и се възнесе. – „Ама, дали това не е някаква илюзия?" Питам: Като гледате жена си пред вас, това не е ли някаква илюзия? Утре жена ви умре – къде е отишла? Докато я пипаш, тя е реално, но като умре, къде е тя? Не я ли виждаш пак? Ледът, който се стопява, не е ли илюзия, като онази дреха, която остарява и се скъсва? Докато дрехата е нова, тя не е илюзия, но колкото повече я переш, тя изтънява, скъсва се и съвсем я изгубваш. Това не е ли илюзия? Реалността на нещата седи в това, че и като се изменят, те не се изгубват.

И тъй, онази епоха, за която ви говоря, иде вече. Вие мислите, че тези хора, за които ви говоря, сега ще дойдат. Те са вече на Земята. Те ще оправят света. Казвате: „По кой начин ще стане това?" Ще го видите. Ние не можем да изложим техния план. За пример можете ли вие да предскажете по кой начин ще стане бъдещата война? Вие знаете, че войната ще стане, въоръжават се сега хората, но отде ще започне, не знаете. Умните хора знаят отде ще започне войната, но тази война не е една фаталност. Ако хората искат, тя може да се избегне, но понеже не искат, тя ще стане.

Сега да дойдем до неща, които са близо до вас. Има известни мисли, които често ви препятстват, вследствие на което вие не можете да разберете истината. Въпреки това искате да бъдете свободни, а свободата не може да дойде без истината. Здравият човек може да бъде свободен, но болният не може да бъде свободен. Умният човек може да стане свободен, но глупавият не може. Добрият човек може да бъде свободен, но лошият не може. Това са отношения.

Та казвам: Когато ние изгубваме вътрешната връзка на живота, ние изгубваме свободата си. Ние търсим свободата си, защото сме изгубили тази връзка. Щом я възстановим, с нея заедно ще дойде и свободата. Ние търсим здраве, ние търсим богатство, но всички тия неща зависят от човешкия дух, от човешката душа, от човешкия ум и от човешкото сърце. Ако вашият език не е много мек, не е пластичен и не знаете как да говорите, ще имате ли приятели на Земята? Сегашните хора казват, че парите създават приятели. Не, не, парите нищо не са. Златото в света, това

е човешкият език. Всяка дума на място казана, това е злато.

В златото се крие друго нещо. Друго нещо подразбира златото. Златото е слънчев елемент, то е носител на много неща: на здраве, на знание, на живот. Ако вие нямате злато в кръвта си, както и във вашата мисъл, тогава тя не може да бъде устойчива. Окултното значение на златото е съвсем друго от това, което обикновено му придават.

В Писанието е казано, че ще дойде време, когато нещата ще се купуват по съвсем друг начин, а не като сегашния. Понеже вие искате да придобиете нещата без много работа, искате и Царството Божие да дойде още сега. Никой не ви препятствува. Във всеки дом Царството Божие може да дойде още сега. Ако искате, Царството Божие може да дойде още днес у вас. Никой не ви препятствува за това. Ако искате да живеете при Бога, никой не ви препятствува за това. Вземете за пример холандците, които се борят със стихиите на морето. Те го пресушават, за да се ползуват от сушата. Цели места засипват. Какво не прави човешкият дух! Като се борят с морето, те си създават суша, места за живеене.

Сега аз говоря за всички християнски народи. Кое им препятствува да влязат в Царството Божие? Мислите ли, че англичаните са глупави хора? Не са глупави. Мислите ли, че французите са глупави хора? Не са глупави. Мислите ли, че германците са глупави хора? Не са глупави. Мислите ли, че американците, или че руснаците са глупави хора? Не са глупави. Всички държави, които днес съществуват, не са [с] глупави хора. Ако влезете между тях, ще видите, че навсякъде съществува ред и порядък. Всяка държава си има свои закони, свои снаряжения, свой обществен строй, свои училища, свои църкви и т. н. Въпреки това на всяка държава липсва нещо.

Срещат се в една тясна улица в Лондон със своите автомобили един руски княз и един английски лорд и спират движението, не могат да се разминат. Явява се въпрос кой от двамата да отстъпи, да замине единият. Англичанинът изважда от джоба си вестник „Таймс“ и започва да го чете. Руснакът седи и чака. По едно време той изпраща шофьора си при английския лорд и му казва: „Господине, господарят моли като свършите с вестника, да го дадете на него, и той да го прочете.“ Мислите ли, че тези хора са глупави? Не, те седят, търсят начин как да разрешат въпроса, че нито единият, нито другият да се върне назад. Този пример е изнесен само дотук, с което искат да кажат, че и двамата имат търпение, самостоятелни са и двамата. Четат, мислят, търсят начин за разрешение.

Ако аз бях на тяхно място, ето как бих разрешил въпроса: руският княз трябва да изпрати своя шофьор до английския лорд и да му каже:

„Господине, моят господар моли Вие да се качите на неговия автомобил, а той – на Вашия, да размените автомобилите си, и тогава, ако се съгласите да се върнете назад, тогава вече ще се приеме, че не се връща назад Вашият автомобил, но моят.“ Какво лошо има в това, ако разменят автомобилите си? Иначе невъзможно е нито английският лорд да се върне назад, нито руският княз. Ще излезе, че тяхното достойнство се нарушава. Обаче разменят ли автомобилите си, въпросът се урежда без накърняване достойнството на когото и да е от тях.

Често хората се карат помежду си. Скараните хора не са нищо друго, освен задръстени улици. За да се помирят, те трябва да разменят автомобилите си. Единият ще се качи на автомобила на другия и обратно. Какво им коства да разменят автомобилите си? Този въпрос може да се разреши много лесно, когато ние гледаме само на бъдещето, без да се обръщаме назад към миналото. Миналото трябва да служи на хората като поука. Миналото е един резултат, от който трябва да извадим една поука. Настоящето е една лаборатория, а бъдещето е ровкият материал, който ние трябва да вземем и да го проучим.

Не мислете, че лесно можете да влезете в епохата на Сина Человеческаго. За да минете през тази епоха, вие трябва да минете през един голям, тежък изпит. Не е лесна работа да влезе Царството Божие в човека. Това не е много мъчна работа, но не е и много лесна работа. Защото, ако Царството Божие само влезе в човека и веднага след това излезе, въпросите не се разрешават.

Ако само влезе Царството Божие у вас и веднага излезе, вие ще се намерите в положението, в което се намирал един окултен ученик. Един ден Учителят му го изпратил в света, като му казал: „Ще внимаваш, в отношенията си с хората ще постъпваш така, че нито един човек да не обидиш и нито един човек да не се оплаче от тебе.“ При това, Учителят му заповядал, като среща просяци, пари да не им дава. Щом влязъл в света, веднага след него тръгнали двама просяци. Какво да прави той? Той се намерил в чудо как да постъпи. Пари не трябва да им даде, а същевременно не трябва и да ги обиди. Не се минава много време, при ученика идва една млада мома, която го моли да даде някакъв цяр, че нейният възлюбен бил болен. И тук се намерил в чудо как да постъпи, защото Учителят му казал да не лекува болни хора. При това не трябва и никого да обижда. Същевременно Учителят му забранил да се меси в чуждите работи, особено когато баща възпитава сина си. Но иде при него един баща и го моли да му даде някакъв съвет как да постъпи със своя син, който бил много непослушен. Въпреки това, всички тези въпроси трябва да се разрешат. Какво трябва да прави с просяците? Вие ще кажете, че

трябва да ги назначи на някаква служба. Добре е, но просяците крадат. Какво трябва да прави при това положение?

Ще кажете: „Какво му коства на този ученик да излекува възлюбения на младата мома, че да се оженят?“ Добре, но като се оженят, мъжът ще започне да бие жена си. Какво трябва да прави тогава? Или какво му коства да даде един съвет на бащата, който възпитава своя син?

Питам: Защо бащата е пуснал в света този лош син? Всеки баща е отговорен, когато изпраща или пуща в своя дом един лош син или лоша дъщеря. Някой е допуснал и в рая един лош човек – адепта, който изкуси Ева. Ева трябваше да бъде разумна, да му каже: „Господине, трябва да си вървиш. Къде са твоите акредитивни писма, с които си дошъл в райската градина?“

Пренесете тази мисъл и по отношение на вашите идеи. Вие пущате във вашия дом една неканена гостенка, ни в клин, ни в ръкав към вас, и след това ѝ давате голям прием. После страдате и се мъчите отде дойде това нещо. И не само това, но тази идея започва да ви дава ново направление в живота. Отде накъде? Значи това, което досега си мислил и както си мислил, не е право, но отсега нататък ще мислиш право, откак тази идея те посети. Това не е в реда на нещата. Добро може да стане само това, което е родено добро – нищо повече. Така седи законът. Вие може да кажете, че човек трябва да се обърне към Бога. Сам по себе си човек е добър. Злото е дошло в него отпосле. Злото е една присадка. Следователно с тази присадка Бог ще се разправи.

Бог казва, че петата на жената ще смаже главата на змията, а змията ще нарани петата ѝ. Но понеже този въпрос не е тясно свързан с вас, той не ви интересува. Сега аз мога всички да ви заинтересувам. Как? Виждам например, че някой от вас се интересува от пари. Като видя, че този човек не се интересува от беседата ми, но се интересува от пари, започвам да му разправям как може в един ден само да спечели много пари. Той веднага ще отвори очите си на четири. После виждам, че една мома иска да се ожени. Аз започвам да ѝ разправям как може в един ден само да намери най-добрия мъж. После срещам родители, които се оплакват, че синовете и дъщерите им не ги слушали. Аз започвам да им давам съвети как могат да ги накарат да слушат. Те веднага отварят очите си на четири. Ако седна да ви разправям за някой виден автор, къде и по колко пъти неговите пиеси са били играни на сцената и какви видни актьори са ги играли, ще кажете: „Какво ни интересуват видните актьори и видните писатели?“ Един млад руски студент слушал в Русия как свири един европейски знаменит цигулар. Студентът се отчаял, че никога няма да го стигне и от

отчаяние се самоубил.

Един англичанин отишъл в Италия и се настанил в един хотел. По едно време той видял в една от стаите на хотела един млад човек, който седял с револвер в ръка и ту го турял до челото си, ту го слагал отново на масата. Пак взимал револвера, турял го до челото си и отново го свалял, турял го пак на масата. Англичанинът се приближил към него и го запитал: „Господине, какво правиш с този револвер?“ – „Искам да се самоубия. Отежня ми да живея в дългове. Имам големи задължения.“ – „Колко дългове имаш?“ – „25 000 английски лири.“ – „Ето, вземи този чек!“ Англичанинът му подписва чека и след това му казва: „Дай на мене револвера, да ти покажа как човек се самоубива.“ Туря револвера на челото си и моментално се самоубива.

Казвам: Авторът на този случай е могъл да го съчини и по друг начин. Той е трябвало да му каже: „Ето, аз ти давам 25 000 английски лири, за да платиш дълговете си. Не искаш ли да станеш мой син? Аз съм готов да те осиновя.“ Вместо да се самоубива, по-добре ще бъде да осинови този млад италианец, че и двамата да живеят. Обаче този който е съчинил примера, искал да изнесе смелостта на англичанина. Англичанинът е смел във всяко отношение. Когато каже нещо, той веднага го направя. Каже и направи. Той не се колебае в своите решения. Като реши нещо, той веднага го направя, ако ще това решение да се отнася и до смъртта. Той не се страхува и от смъртта. Добра е тази черта у англичанина.

Който има силна вяра, той може да прокара своето убеждение. Който е страхлив, той всякога ще отстъпва от своите убеждения.

В цитирания стих за Лотовата жена се вижда, че в човека има желания, които трябва да се подчинят на доброто. Лотовата жена показа непослушание и понеже Бог беше предвидил това, казва, че ще отнеме на човека каменното сърце. Каменното сърце, това е Лотовата жена. Какво показва това? Това показва, че в бъдеще жената ще заема друго положение. Днес жената търси пътя.

Казвам на жените: Всяка майка, като зачене един син, трябва да му заповяда да обича жените и да им отдаде тяхното право. Майката трябва да напише този закон в сърцето на своя син. Сега идват проповедници в света и проповядват, че не трябва да се убива, не трябва да се прави зло, но да се прави само добро. Те проповядват едно, а майката проповядва друго. Тя пее на сина си в люлката войнишки песни, да стане голям войник. И това не е лошо, но друга песен трябва да пее майката на сина си.

Знаете ли каква е силата на човешката мисъл? Какво ще стане, ако всяка жена отива да се оплаква от мъжа си? Жените ни най-малко не трябва да се оплакват от мъжете си. По-добри мъже от тези, които сега имат, Господ не може да им даде. И мъжете не трябва да се оплакват от жените си. По-добри жени от тези, които сега имат, не могат да им се дадат. Ако една жена е недоволна или неразположена към мъжа си, предвид на това, че той не ѝ доставя нужните средства за прехрана, нека не седят с нея да се одумват, но да се съберат около 20–30 жени заедно с нея и да ѝ помогнат по някакъв начин. Как ще ѝ помогнат? Ако тази жена е бедна, нека всички нейни другарки отделят по някаква сума и да турят на нейно име една сума от стотина или двеста хиляди лева. Щом мъжът ѝ види, че тя има пари, веднага ще започне да я уважава и почита. Не е мъчно да кредитирате един човек. Мислите ли, че ако една жена е царска дъщеря, мъжът ѝ може да я бие? Не може да я бие, защото веднага ще го интернират.

Сега често ние се спираме върху идеята, че сте чада Божии. Да бъдеш чадо Божие, или Син Божий, това е мощното в света. Сега ние се намираме в най-добрата епоха. В целия свят сегашната епоха е най-добра. В бъдеще ще има още по-добра епоха, но това е въпрос на време. Преди тази епоха хората са живели още по-лошо. И след всичко това, сега вие се осмелявате да кажете, че не можете да живеете добре.

Та казвам: Не може да се живее добре в света без едно ново съзнание, без нова обстановка на нещата. Нова мисъл трябва да се всади в човешкия ум. Ако тази нова мисъл се всади в човешкия ум, тогава в света ще се даде ново направление на нещата, ново направление на човешкото възпитание.

Онези, които изучават растителното царство, знаят, че по никой начин не можете да присадите на едно дърво с костилки едно дърво, което връзва семки. Вие не можете да присадите на сливата ябълка. Костилка се присажда на костилка и семка – на семка. Ето защо, когато човек се възпитава, трябва да се започне оттам, отдето трябва. А човек трябва да знае отде да започне с възпитанието на младото поколение. Възпитанието на човека трябва да започне от човешкото сърце. И тогава човешкият ум трябва да се тури като метод.

Трябва да знаем какво да се развива в човека. Когато възпитавате човека, вие трябва да знаете как да регулирате в него страха; ако е много горделив, трябва да знаете как да урегулирате неговата гордост; ако е голям фанатик, трябва да знаете как да урегулирате този фанатизъм. Фанатикът мисли, че като неговите възгледи няма подобни в света. Който се наема с възпитанието на човека, той трябва да знае как да урегулира неговите

възгледи. Ако срещнете човек, у когото вярата е слабо развита, трябва да знаете как да постъпвате с него, да се развие вярата му. Ако чувството на приятелство у някой човек не е развито, трябва да му съдействувате да го развие. Не че съвсем не е развито, но трябва още да се работи, за да го развие.

Майката трябва да създаде това нещо в своето дете. Още отначало, докато е в утробата ѝ, тя трябва да внесе тези чувства в детето си. Ако желае и знае как, майката може да създаде гениален син. А същевременно тя може да създаде и един глупец. Ако в бременността си майката се тревожи много, тя не може да създаде от него никакъв гений. Докато е бременна, майката трябва да се занимава с най-хубавите работи: с музика, с изкуство, с наука, с духовен живот, с идейни работи. И когато синът се роди, той ще носи в себе си тези таланти и дарби, които майката е вложила в него.

Казва се в Писанието: „Роденият от Бога грях не прави." Бог иска да ни роди. Когато ние страдаме, кое страда у нас? Вие мислите, че вие страдате. Не страдате вие. Когато страдате, това показва, че вашата Майка е бременна, иска да ви роди. Бог иска да ви роди и чрез страданията, през които минавате, Той иска да внесе у вас нещо велико, красиво, мощно, че като се родите, да станете виден герой.

Казвам: Сега е епохата на Сина Человеческаго. Тя е епоха, през която човешкият ум не е такъв, какъвто е бил в миналото. Човешкият ум ще се употреби за благото на съвременното човечество. Той работи вече навсякъде в света. Ние виждаме как всички общества и народи работят за създаване на една братска връзка между всички хора, между мъже и жени, между младото поколение – навсякъде в цялата християнска култура. Не само между християнските народи, но и между всички раси се работи за създаване на една вътрешна връзка между хората. Значи, разумният свят вече работи и вие трябва да имате вяра, да станете членове на тези общества, без да чакате те да дойдат при вас, но вие да отидете при тях. В Писанието е казано: „Които Ме търсят, те ще Ме намерят". Какво значи това? – Онези, които търсят истината, те ще я намерят. Онези, които търсят знанието, които търсят любовта, те ще ги намерят. „А онези, които не Ме търсят, няма да Ме намерят."

Та, сега съвременният християнски свят поддържа в себе си идеята Христос да дойде при тях и Го очакват. Не, ние трябва да отидем при Христа, а не да чакаме Той да дойде при нас. Не любовта да дойде при нас, а ние трябва да отидем при нея. Било е време, когато любовта е слизала при нас. А сега ние трябва да отидем при нея. Това е смяна. Как става това, няма да ви обяснявам, но ще ви приведа закона. С един пример ще ви

обясня този закон.

Една високоинтелигентна мома от София се ожени за един македонец. Ако има македонци между вас, нека извинят, но фактът е такъв. Момата беше свършила американско училище, а той беше човек с религиозни убеждения. Той не харесва убежденията на жена си и често ѝ казвал: „Такава, каквато си, светска жена, не те харесвам, искам да се махнеш от мене.“ Но тя го обичала. Обаче тя не могла да върви по неговия път. Често той я потупвал. След десетгодишен съвместен живот, тя му казала: „Слушай, аз те мразя.“ Засилва се и му удря две плесници. И този пехливан трябвало след това да коленичи пред нея, да иска извинение, да ѝ обещае, че ще се изправи. – „Не, не те искам.“ Значи, каквото той правил с нея, сега тя правила с него. Това е смяна на любовта. Ако първо жената отива при мъжа си, а той не разбере закона, след това той ще отива при нея.

По този начин никакво разбирателство не може да съществува между хората. Така хората не могат да живеят добре. Хората трябва да имат взаимно уважение и почитание помежду си. Човек трябва да уважава и почита и другите хора, както уважава и почита себе си. Така и епохата на Сина Человеческаго ще се смени. Това значи: старите епохи, старите разбирания ще се сменят. Със старото трябва да се простим. Ако доброволно не се простим, ще дойде насилието в света. Още 20 години преди смъртта си Толстой чувстваше, че ще дойде този режим в света и затова казваше на жена си: „Трябва да изпълним Христовия закон!“ – „Не, от такива глупости аз не се интересувам.“ Обаче, като дойдоха болшевиците, Христовите идеи се приложиха, но не по убеждение, а по закон. Едно нещо е да се приложи любовта и свободата по убеждение, по свобода, а друго нещо е да се приложи по закон, или с насилие. Те дават два противоположни резултата.

Та, сега всички ние трябва да живеем за онези резултати, които идат от Божиите блага, от Божието благословение. Това трябва да дойде по мирен начин. Тогава вие не трябва да имате слабостта на Ева, слабостта на Адама, слабостта на Лотовата жена, нито слабостта на Лотовите дъщери, нито слабостта на Ноевите синове. Ние трябва да бъдем образци на смирение, на послушание. Христос казва: „Аз съм кротък и смирен по сърце.“ „Аз не дойдох да изпълня Своята воля, но волята на Онзи, Който Ме е проводил“. Казвам: Благото, което Христос ни донесе, и до днес остана за пример на цялото човечество. Христос не донесе някаква философия отвлечена, но за живота, и Той казва на учениците Си: „Ако вярвате в Бога, и вие ще правите чудеса, по-големи от тези, които Аз правя.“ Това е бъдещето. Вие имате добри условия. Вие чакате сега да дойде Христос в света.

Сега ще дойде Син Человечески в света. И като дойде времето на Син Человечески в света, това е ликвидиране със старите обичаи, със старите убеждения. Ще дойде време, когато човек ще се съблече от старото, както змията се съблича от кожата си, както червеят излиза от своя пашкул. Вие трябва да се освободите от всички стари присадки и да влезете в Закона на Любовта. Това е новата епоха, която сега иде в света.

Сега на всички ви пожелавам да пазите свободата си, която имате. Свободата ви седи в мисълта, която имате. Ако вътрешно сте свободни, и отвън ще бъдете свободни. Ако отвътре не сте свободни, и външно няма да бъдете свободни.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

16-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 21.III.1937 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1937_03_22 На своето място и на своето време
извънредна беседа

НА СВОЕТО МЯСТО И НА СВОЕТО ВРЕМЕ

Две важни неща се изискват от човека: всяко нещо да постави на своето място, и всяка идея да се роди и реализира на своето време. Ако детето не се роди на определеното време, то се лишава от живот. Ще кажете, че разбирате тия неща, че не е нужно да се говорят. В същност хората страдат от неразбиране на нещата. Някои мислят, че много неща знаят и много работи разбират. Нещата могат да се разбират по два начина: по човешки и по Божествен начин. Докато се разбират по първия начин, човек всякога е ограничен. Някой разбира, че ще умре. Какво придобива от това разбиране? Кое положение е по-доброто за човека: да разбира, че ще умре, или да разбира, че ще се роди? При първото положение човек напуща мястото си, а при второто – заема мястото си. Който пуща мястото си, той умира; който заема мястото си, той се ражда. Следователно, когато напуща мястото си, човекът страда; когато заема мястото си, той се радва. В това отношение радостта и скръбта представляват естествени състояния, които взаимно се сменят. За да не скърби, човек трябва доброволно да напусне мястото си, със съзнание, че отива на по-добро място, отдето някога пак ще се върне на земята. И тъй всяка идея трябва да дойде точно на своето време: нито по-рано, нито по-късно от определения за нея момент. Казано е в Писанието: „В начало Бог създаде небето и земята”. Земята е била създадена, но липсвало и нещо. По-нататък се казва: „Земята беше неустроена и пуста, и Дух Божий се носеше над бездната”. Същото може да се каже и за човека. И човекът е бил създаден, но липсвало му е нещо – не е бил устроен. Нещата се устройват, когато идеите слизат отгоре и се въплътяват. С други думи казано: Нещата се устройват, когато Божият Дух слезе и започне да работи. Не слезе ли Духът да работи в човека, на последния все ще липсва нещо.

Какво липсва на умрелия? – Живот. Какво трябва на детето, което е в утробата на майка си? – Да се роди. Това може да се каже за всеки човек. Човек трябва да се роди и да придобие живота. И едното, и другото се придобива, само когато човек ликвидира със старото и влезе в новия живот. Човек трябва да ликвидира със стария порядък на нещата и да влезе в новия порядък. Да ликвидира със старото, това значи, след като е дошъл до брега на морето с колата си, да остави колата настрана и да потърси лодка, която да го пренесе до големия параход, определен да прекарва пътници по океана. Докато пътуваш по суша, колата е на своето място. Обаче, щом напуснеш сушата, колата е безпредметна. Дойдеш ли до морето, там други превозни средства те чакат, по-хубави от колата. –

Ама колата ще ми е нужна, след като изляза от морето или от океана. – Там, отвъд океана, има по-съвършени, по-моделни коли от твоята стара кола. Речеш ли да я пренасяш през океана, това ще струва по-скъпо, отколкото да си купиш нова, модерна кола.

Защо човек се държи за своята стара кола, т.е. за старото? Той не знае, като влезе в новия живот, какво го чака. Той се намира в положението на умиращ, който иска да го облекат с хубави дрехи, да турят на ръцете му пръстени, но въпреки това има вътрешен страх да не го оберат. Какво показва това? – Че и като умира, човек пак се държи за старото. Какво е останало от старото в него? – Само отрицателното: омраза, завист, недоволство, обиди, обезсърчавания и т.н. Обаче, човек не може да влезе в света на любовта, в новия живот, докато абсолютно не се откаже от омразата, от завистта – от всичко отрицателно. Който дойде до границата на любовта, той ще бъде подложен на щателно пречистване, да не остане никаква следа от омразата или завистта. В новия живот нищо отрицателно не се допуща. Отрицателните прояви в живота на човека, това е вълкът, вълчият характер. Омразата е вълкът в човешкият живот. Следователно, трябва ли да мислите, какво ще стане с омразата, т.е. с вълка, ако е дошло време да влезете в света на любовта?

Какво прави вълкът? – Души овцете. Значи, вълкът представя смъртта, а овцата – животът. Когато нападне овцата, вълкът живее, а тя умира. Какво трябва да се прави, за да не умира овцата? – Вълкът не трябва да напада и яде овцете. Ще кажете, че все-таки един от тях трябва да умре. Ако не яде овце, вълкът ще умре. Ако яде овце, вълкът ще живее, а те ще умират. Кое положение е за предпочитане: вълкът ли да живее, или овцата? Какво виждаме днес в органическия и в психическия живот на човека? – Ние виждаме, че навсякъде овцата става жертва на вълка. Без да мисли много, човек жертвува своите възвишени идеи, своите красиви мисли и чувства – своите овце, на вълците в себе си. – Какво да правим, когато и вълкът трябва да живее? – Това е несправедливо. Право е да се даде възможност и на овцата, и на вълка да живеят. Съвременните хора отдават по-голямо право на вълците.

Христос е изразил тази идея със стиха, отправен към фарисеите: „Взехте ключовете на Царството Божие, и нито вие влизате, нито другите пущате да влязат.” Важно е, човек да прави разлика между овце и вълци. Той трябва справедливо да отдава на всекиго правото. Овцете имат правото на вълците; и вълците имат правото на овцете. Обаче, не защищавайте правото на вълците, защото те сами прокарват своето право. Силните всякога са имали право. Време е да застъпим страната на слабите. И до днес, обаче, хората се кланят на силните, на богатите. На богатия се дават

угощения, почести и внимание. На бедния нищо не се дава; ако му се даде нещо, то е всякога малко. Всеки гледа да даде нещо на бедния, за да се освободи от него. Това различно отнасяне на хората към богатия и към бедния създава ред противоречия.

Като изучава живота си, човек намира големи противоречия в него. И децата, и възрастните се натъкват на противоречия, в които се спъват. Един евангелски проповедник в Америка имал обичай, след неделната си проповед, да взема по едно бедно дете у дома си, да го нахрани добре и тогава да го изпрати. Преди обяд той прочитал заедно с детето молитвата „Отче наш" и след това започвали да ядат. Това правел той няколко години наред и бил доволен от себе си. Той считал, че по този начин изпълнява волята Божия. Обаче, един неделен ден, според обичая си, пак взел със себе си едно бедно дете, което с поведението си го научило на нещо ново. Коленичили, той и детето, и започнали да четат молитвата: „Отче наш, Който си на небето." Той чете молитвата, а детето повтаря след него. „Да се свети името Твое" Проповедникът чете, а детето мълчи. – Повтори тия думи! Ако не ги повториш заедно с мене, няма да ти дам обяд. Детето пак мълчи. – Защо мълчиш? Кажи, коя е причината, че престана да се молиш? Детето го запитало: „Вярно ли е, че Господ, Който е на небето, е наш Баща?" – Вярно е. Господ е Баща на всички хора по лицето на земята. – Щом Бог е наш Баща, ти си мой брат! Детето казало тези думи на проповедника и дълбоко се замислило. То искало да каже: Ти искаш сега да ме заставиш насила да чета молитвата „Отче наш", преди да се убедя в истинността и правотата на отношенията между хората, от една страна, и техните отношения към Бога, от друга страна. Какъв брат си ми ти, когато днес ще ме нахраниш, а след това ще ме оставиш на улицата, да се скитам гол, гладен и бос?

След разговора си с бедното дете, проповедникът дошъл до една нова идея, че хората вършат волята Божия механически. Който иска да върши волята Божия, той трябва да обича хората, да обича всички живи същества така, както Бог ги обича. – Възможно ли е това? – Не зная. Аз не отговарям на вас, на себе си отговарям: Възможно е. Това, което Бог може да направи, и аз мога да го направя. Ще кажете, че е смело да се говори така. – Доколко е смело това за вас, не зная; за мене, обаче не е смело. Веднъж следвам Божия път, аз мога да правя всичко, каквото Бог прави. Това, което Той не може да направи, и аз не мога да го направя. Когато предприемам нещо, аз се допитвам до Господа, мога ли да направя това, което съм намислил. Ако Бог ми отговори, че мога да го направя, тогава само пристъпвам към реализиране на това, което съм намислил. – Господи, мога ли да любя всички хора? – Можеш, разбира се. Да любиш хората, това е най-лесната работа. – Господи, мога ли да запаля свещниците на хората? – Можеш за

ги запалиш. Както аз паля свещниците на хората, така и ти можеш да ги запалиш. В това няма никаква мъчнотия. Мъчнотията се заключава в разбиранията на хората.

Следователно, когато казвам, че каквото Бог прави, и аз мога да го направя, имам предвид всички хора. Каквито възможности имам аз в правене на доброто, такива възможности имат всички хора. Има някои мъчни неща за човека, но само когато е вързан. Вързаният човек с верига, или с някое дебело въже не може да ходи, не може да се движи. Свободният, обаче, може да ходи, да се движи безпрепятсвено. Когато човек е свободен, трябва да внимава, да не направи някаква погрешка, с която сам да се върже.

Един голям английски параход спрял една вечер на едни пристанище. Няколко млади моряци слезли в града да се разходят и завързали лодката, с която дошли до пристанището, за едни голям кол. Те обичали да пият, да се веселят. Като влезли в града, те се отбивали ту в една, ту в друга кръчма, и не забелязали, как минало времето. Като се върнали на пристанището, те се качили на лодката и започнали усилено да гребат, по-скоро да стигнат на парахода. Цяла нощ усилено гребли. Какво било учудването им, когато на сутринта видели, че са на същото място, дето били вързали лодката. Понеже главите им били замаяни, те влезли в лодката и забравили да я развържат. Така гребли цяла нощна едни и също място. Такова е положението на всички хора, които са завързали лодката си за някой кол. Докато лодката на човека е вързана за някакъв кол, всичките му усилия остават напразно. – Къде е погрешката? – В колците. Извадете всички колци, които сте забили покрай брега на морето, за да изпълните безпрепятствено своето предназначение.

Сега ние празнуваме 22 март, като забележителен, както знатен ден през годината. Защо е знатен този ден? Според мене, всеки ден е дотолкова знатен за нас, доколкото ние сме извършили нещо велико, или доколкото ние сме се проникнали от някаква велика идея. Какво по-велико от това, да отвори човек душата си и да даде ход на Божествената любов в себе си? Щом тази любов влезе в човека, тя започва да работи в него и го преобразява. Често хората грешат, като се наемат за работа, която не могат да свършат . И като не могат сами да я свършат, не дават и на други да я свършат. – Защо постъпват така?

Защото нямат доверие едни на друг. Някой баща има красива дъщеря, но се страхува от хората, да не би някой да я обикне, или да се влюби в нея. Той не вярва в човешката любов. По какво се отличава тази любов? Когато човек обикне някого, той иска да го задържи само за себе си. Злото не е в

любовта, но в желанието на човека да задържи за себе си онова, което обича. В това седи опасността. Обаче, любов, която заграбва, която обсебва нещата, не е истинска любов. Тази любов не може да се нарече Божествена. Според мене, такъв род прояви на чувствата се наричат „влюбване”. Грамадна е разликата между любов и влюбване. Любовта дава свобода на човека, а влюбването го ограничава. При любовта човек дава, а при влюбването – взема. Когато човек взима само, без да дава нещо, раждат се безброй противоречия. Ако десет души се влюбят в един човек и всеки иска да го задържи за себе си, те ще се натъкнат на противоречия, на големи страдания и мъчнотии.

Сега аз говоря така, за да излезете от стария порядък на нещата, от порядъка на насилието. Аз съм против всякакво насилие, било то физическо, умствено или сърдечно. Докато живеете на земята със старите разбирания за живота, насилието може да се приложи само в краен случай. Обаче, съвършеният живот абсолютно изключва насилието. Божественият закон изисква от човека да не прави насилие нито върху себе си, нито върху своите ближни. Мнозина задават въпроса, защо Господ не оправи света? Бог може в един момент да оправи света, но Той не иска да насилва съзнанието на хората. Той е готов да чака хиляди и милиони години още, докато човечеството дойде до съзнание, да приложи закона на любовта. Човек трябва да дойде до такова съзнание, че каквото прави, да става с любов, с радост, че върши волята Божия. Докато се събуди Божественото съзнание в човека, той ще минава през големи страдания и изпитания. Съвременните хора се страхуват от страданията. – Няма защо да се страхуват от страданията. Който люби, той от нищо не се страхува. Любовта изключва всякакъв страх. Който разбира страданията, той гледа на тях като на благословение. За праведния страданията са благо, за грешника – те са нещастие. Който съзнателно приема кръста на страданията, той всякога се благославя. Който ги избягва, те непрестанно го следват.

За една царска дъщеря се явили трима кандидати. И тримата искали ръката и. Тя им отговорила, че ще се ожени за онзи, който се изложи на нейния меч, да бъде прободен от нея. Който от тях остане жив, той ще бъде нейният избраник. Тримата кандидати се явили в определен час пред царската дъщеря. Като видели светлия меч в ръката и, двамата от тях веднага отстъпили, отказали се от кандидатурата си за царската дъщеря. Те се отказали от страх, а не от някаква висока идея, да отстъпят на третия кандидат. Третият обаче, останал на мястото си спокойно, без никакво смущение в себе си, като си казал: Ако е въпрос да умра, по-добре да бъде убит от ръката на своята възлюбена. Така поне ще и покажа, че я обичам, че съм готов да се жертвам за нея. След това ще замина за другия свят.

Царската дъщеря се приближила до него, ударила го с меча си в гърдите. Като видял, как царската дъщеря замахнала с меча си и го пробола, младият момък помисли, че е прободен вече и погледнал тече ли кръв от раната. Каква била изненадата му, когато не видял никаква кръв, па и болка не усетил. След това тя забила меча си в гърдите му и втори, и трети път, но пак нито кръв потекло, нито болка усетил. – Защо? – Защото любовта мушка без болка. Помнете следното: Любовта не причинява болки. Дето любовта присъствува, там няма страдания, няма никакви противоречия. Ножът на любовта не причинява никакви болки. – Защо? – Защото е книжен. Такъв е бил и ножът на царската дъщеря – нож на любовта. Като видели, какво направила царската дъщеря с третия кандидат, другите двама казали: И ние можехме да издържим на тези ножове. – Не, те не биха могли да издържат. Те от страх щяха да умрат.

Ще дойде ден, когато в действителния живот ще ви прободат с истински нож, а не с книжен, както този на царската дъщеря. С такъв нож прободоха и Христа, и от раната Му потече кръв и вода. След това Христос възкръсна. Кой възкръси Христа? – Онзи, Който Го обичаше. Силата на Христа се заключаваше в любовта Му към Бога и към Неговите ближни. Христос понесе греховете на хората и умря заради тях. Той се пожертвува за цялото човечество. Любовта и вярата Му в Бога Го възкресиха. Следователно, каквото Христос преживя, това и вие ще преживеете: ще бъдете подигравани, оплювани, бити, докато едни ден ви закова̀т на кръста. Там ще викате, ще се молите и най-после, като Христа, ще кажете: „Господи, в Твоите ръце предавам духа си." Христос казва: „Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Онзи, Който ме е проводил".

И тъй, колкото и да се страхуват хората от страданията, те неизбежно трябва да минат през тях. В края на краищата, всеки човек трябва да умре за човечеството, за старото, и чрез възкресението да влезе в новия живот, в живота на любовта. Значи, човек трябва да умре, за да възкръсне. – За какво ще възкръсне? – За любовта. Който иска да възкръсне, да влезе в закона на любовта, той трябва да е готов да умре. Така е станало с Христа. Така ще бъде и с всеки, който следва Христовия път. В това отношение хората трябва да бъдат като овцете. Когато една овца влезе във водата, останалите овце от стадото тръгват след нея: една след друга се хвърлят във водата. Това, което е добро за едного, добро е и за другите. Това, което е добро за мене, добро е и за вас. Това, което е лошо за мене, лошо е и за вас. Ако ме последвате, сами ще проверите, добър пример ли съм дал, или лош. Тъй щото, и в живота, и в смъртта, както и при раждане и умиране, човек трябва да дава добър пример. Това не се отнася до вас. Аз говоря за себе си. Аз съм длъжен при всички случаи в живота си, като се раждам и като умирам, да давам добър пример. Не давам ли добър пример, моят

живот е безпредметен. Това пожелавам и на вас: и като се раждате, и като умирате, да давате добър пример.

Като говоря за смърт, за умиране, аз нямам предвид физическата смърт. Не се страхувайте от смъртта, за която ви говоря. Аз говоря за смъртта на стария живот, на всичко човешко. Казано е в Писанието: „Бог не съизволява в смъртта на грешника." Това значи: всяко нещо трябва да се постави на своето място, и всяка идея трябва да дойде на своето време. – Какво да правим със своето верую? – За веруюто си не мислете, нито уповавайте на него. Дръжте се за вярата. Веруюто ограничава човека, а вярата го освобождава. Искате ли да имате някакви придобивки, започнете тази година с най-малкият опит в Божествения свят – с надеждата. Като приложите надеждата, минете към вярата; от вярата – към любовта; от любовта – към мъдростта; от мъдростта – към истината и от истината – към Духа Божий. Щом приложите всичко това, животът ви ще придобие друг израз.

Този е възходящият път, който човек трябва да поеме. Той ще мине от залязването на стария живот към зазоряването на новия. Той ще мине от края на старата епоха към началото на новата. За да влезе в новата епоха, човек трябва да ликвидира с всичко старо, с всички отрицателни, наследствени черти. За да дойде до това положение, той трябва да се ползува от своите опитности, както и от тия на своите ближни. Като гледам погрешките на хората, аз считам, че са и мои погрешки и търся начин, как по-лесно, по-незабелязано и за тях самите, да ги изправя. Като видя доброто в хората, радвам се, считам, че тяхното добро е и мое добро. Казано е в Писанието: „Бог беше в Христа и примиряваше света със себе си, като не обръщаше внимание на греховете им". Бог слезе на земята да оправи света. Затова е казано: „Бог толкова възлюби света, че даде в жертва своя Единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него". Христос дойде на земята и даде пример на хората, какво значи жертва, какво значи любов към Бога и към ближния. Той показа, как може да се помогне на хората. Затова именно, Той понесе техните грехове. Тъй щото, когато видите, че някой греши, не го оставяйте в това положение. Ако той не може да се изправи, вие поправете погрешката му вместо него.

Едно трябва да се знае: Никой не може да влезе в Царството Божие със своите стари разбирания. До прага на Царството Божие може да се стигне, но по-нататък по никой начин не може. На всички съвременни хора е платен билет до вратата на Царството Божие. Оттам нататък всеки сам трябва да си плати билета. Само една стъпка остава до влизане в Царството Божие, но тази стъпка е най-мъчна. За да направите тази стъпка, вие трябва да отговаряте на известни условия. Щом видят, че се отправяте към

Царството Божие, веднага ще отворят книгата на вашият живот и ще видят, обичали ли сте всички хора. Ако се окаже, че всички хора сте обичали, а само едного не сте обичали, веднага ще ви върнат назад.

Мнозина мислят, че като видят Христа, животът им ще се измени изведнъж, и те ще обикнат всички хора. – Възможно е, но това трябва да се провери. Други пък мислят, че като видят Христа, ще съзнаят своята слабост и нищожество, ще признаят греховете си и ще пожелаят канарите да се съборят върху тях, да ги убият. Трети път ще започнат да разправят на Христа за своите вярвания. Какво ще им каже Христос? Първото нещо, което ще им каже е, да се отрекат от всички свои вярвания и да останат само с вярата си. – Какво ще кажат хората за нас? – Ще кажат, че сте безверници. Какво лошо има в това? Ще бъдете без вярвания, но ще имате една абсолютна вяра, която от нищо не се колебае. – Ами после? – После ще дойдете до положението, в което се намира житното зърно. Външно то няма никакви дрехи и украшения. Неговото богатство е вътрешно. То казва: Посадете ме в земята, за да видите, какво крия в себе си. Наистина, щом житното зърно се посади, след известно време започва да покълва, подава своето малко стръкче над земята. То започва да расте и да се развива: дава цвят, плод, който скоро узрява. От едно зрънце в земята се явява клас с 30, 60 или 120 зрънца, последователи на едното. Така правя и аз: Влизам в земята, посаждам се и след време пак излизам, но вече не съм сам. След мене вървят най-малко 30, 60 или 120 последователи.

Сега желая на всички да бъдете като житното зърно: да се посадите в земята и като излезете оттам, да имате поне 30 души последователи, които да вървят във вашия път.

„Бог е Дух и Божият Дух носи свобода на човека”

Беседа от Учителя, държана
на 22 март, 1937г. София – Изгрева

1937_03_23 Да живеем за Господа
извънредна беседа

ДА ЖИВЕЕМ ЗА ГОСПОДА

Тъй както сте събрани днес, вие очаквате да ви се каже нещо ново. Много пъти новите неща не донасят такава полза, каквато хората очакват. В ежедневния практически и реален живот са важни две неща: първо, как да живеете за себе си; второ, как да живеете за ближните си. Тези две идеи включват в себе си идеята, как трябва да живее човек за Бога. Не поставяйте тези две идеи в противоречие със самия себе, да мислите, че като живеете добре за себе си, вие живеете добре и за Бога. Това отчасти само е вярно. Същевременно вие мислите, че като живеете добре за ближните си, живеете добре и за Бога. И това отчасти само е вярно. Обаче, като живее за Бога, човек живее добре и за себе си, и за своите ближни. Това е абсолютно вярно. Да живее човек за Бога, това значи да Му служи във всички светове — и във физическия, и в духовния, и в Божествения. Забелязано е, че когато синът е в съгласие с баща си и майка си, той всякога успява. Не е ли в съгласие с баща си и майка си, той никога не е успявал и не може да успява. Благословението на майката и на бащата отваря път на децата в живота.

Следователно, докато човек не е в съгласие с Бога, с Неговия Дух, той нищо не може да направи. Да бъдеш в съгласие с Божия Дух, това значи за всичко да си благодарен, за нищо да не роптаеш. Малко или много ти се даде, всякога да благодариш. Че не си получил очакваното — никога да не роптаеш. Веднъж дошъл на земята, човек ще бъде в положението на баща или майка, на син или дъщеря. Като баща, той никога не трябва да внася противоречие в ума на сина си. И като син, той никога не трябва да мисли, че баща му е несправедлив.

Сега искате да ви се каже нещо. Едно трябва да имате пред вид: Не предприемайте работи, които не можете да свършите. Предварително си дайте отчет, какво можете да направите и какво не можете, да не се намерите в положението на онзи наш брат, който взе 90,000 лв. от една сестра, с условие да й направи апартамент. Той изяде парите, и нищо не направи. В резултат, той стана причина сестрата да се разочарова и да излезе от братството. Същият брат задигна големи суми на братството и в края на краищата остави един брат да плаща вместо него. Сега той е в онзи свят. Пазете се да не попаднете и вие в същото положение. Щом е дошъл на земята, човек все ще замине за онзи свят, но да замине неподготвен, без да е вършил волята Божия, това е едно нещо. Да замине за онзи свят, след като е вършил волята Божия, това е благословение.

И тъй, като имате пред вид това нещо, заемайте се с малки работи, а не с големи. Малката работа, свършена както трябва, е равна на голямата. Важността на нещата не се заключава в големината, но в начина на изпълнението им Една чаша вода, дадена на ожаднелия пътник, струва милиони. Следователно, всяка малка работа, направена на време и на место, струва повече от десет големи работи, свършени без любов и не на време. Стремете се да дадете на човека поне една чаша вода. Мнозина мислят, че, ако работят нещо за братството, вършат волята Божия. — Не, животът не се заключава в трупане на богатства. Силата на човека, както и на братствата, на обществата не седи в парите, но в тяхната вътрешна мощ . Силният кон може да носи на гърба си големи товари, но слабият, и злато да му турите, щом тежи, той не може да го пренесе и до най- близкото разстояние. Разумният свят не иска да товари никого. Той дава на всеки човек толкова товар, колкото може да носи. Тъй щото, когато някой се оплаква от непосилен товар, той трябва да знае, че сам се е натоварил Например, някой се сили по външен път да обича всички хора. — Това е невъзможно. Какво трябва да направи, за да обича хората? За да отговоря на този въпрос, ще ви запитам: Как трябва да се отнасяте с изворите? Когато отивате при някой чист планински извор, турете устата си на главата му, отдето извира водата, и утолете жаждата си. Искате ли, обаче, да измиете краката си, ще отидете на долната част на извора, дето водата изтича.

Следователно, когато отивате при някой извор, не мийте краката си на мястото, дето извира. Спазите ли това правило, по този начин вие проявявате любовта си. Този закон се отнася и до човека. Искате ли да обичате хората, не ги цапайте. Пийте вода само от главата на извора, а краката си мийте там, дето изворът изтича. Бог е, Който обича хората, а не човек. Човек може да бъде само проводник на Божията Любов. Той не е нищо друго, освен касиер на Божествената банка. Той е длъжен да дава на всеки човек от парите на тая банка по толкова, колкото е определено. И за себе си да задържи само тази сума, която му е определена. Рече ли да намали от сумата на другите, за да увеличи своята, директорът на банката ще го уволни. Директорът на тази банка не съди човека отвън, но отвътре. Той представя закона на справедливостта, който е безпощаден

И тъй, искате ли работите ви, както и тия на вашите ближни, да вървят добре, вършете волята Божия. — Как? — Както я разбирате отвътре, а не отвън. Никой не може да изпълнява волята Божия по закон, по външно налагане. Новият живот изисква вие да бъдете щедри, а не другите. Ако всеки си каже, че трябва от него да мине, въпросът е разрешен. Носете в себе си мисъл та, никого да не подяждате. Не мислете, че можете да

излъжете някого. Човек не може да лъже нито себе си, нито другите. Никой никого не може да излъже. Докато не очаква на другите, човек всякога ще бъде свободен. Че някой му обещал това или онова, той не се лъже. Човек трябва да бъде справедлив, да не се измъчва. Щом направи някаква погрешка, той веднага трябва да я изправи. — Ама защо сгреших? — Не съжалявай, че си сгрешил, но изправяй погрешките си. Купувате едно въже, което ви препоръчват за много здраво. Без да го опитате, вие закачвате на него голям товар и го спущате в кладенец. Въжето се скъсва, и товарът пада в кладенеца. За да не повторите същата погрешка, купите ли втори път въже, предварително го изпитайте и после си служете с него. Значи, искате ли да не грешите, изпитвайте нещата и после ги прилагайте.

Помнете следното нещо: Човек никога не може да предаде на другите това, което сам не носи в себе си. Ти никога не можеш да предадеш на хората любов, милосърдие, справедливост, ако не носиш в себе си тия качества. Как ще преподавате на хората красноречие, ако не сте красноречиви? Ще кажете, че красноречието е дарба, която на малцина се дава. — Всеки човек може да бъде красноречив. Той има глас, трябва само да се упражнява. Това е въпрос на вяра в себе си и на упражнения. Лесно е да се говори, че Христос това направил, това казал. Знаете ли, как е постигнал Христос всичко това? Той се е молил по цели нощи. Какво правите вие? Като се помолите веднъж за нещо, повече не се молите. Постоянство се иска от човека. Христос казва: „Жетвата е много, а работниците — малко. Молете се на господаря на жътвата да прати работници!" Питам: Молили ли сте се да ви изпратят работници, които да ви помагат? Всеки сам трябва да се моли, да не очаква други да се молят за него. Казано е в Писанието: „Дето са двама или трима събрани в мое име, там съм и аз". Това значи: един ще донесе вълната, друг ще я изпреде. После, първият ще тъче преждата, а вторият ще шие платa. Хората не успяват в много работи, защото не вярват в това, което проповядват — Защо не вярват?—Защото не прилагат правилно методите. Те взимат кутия кибрит, турят я в джоба си и я забравят. Днес ги вали дъжд, утре ги вали, и кутията с кибрита се намокри. Като им потрябва огън, драснат една, втора, трета клечка, но те не се запалват. Много просто! Кибритът е мокър, а трябва да бъде сух, да стои на сухо място. Искате ли да имате постижения, прилагайте новите методи.

Един добър и богат наш брат често казваше: Човек може и по пет стотинки да дава, не е в многото. Той казваше това, защото беше голям скъперник. Според мене, този човек е прав в едно отношение: той може да започне с пет стотинки, но ако днес даде пет стотинки, утре да даде 10 ст., после — 15, 20, 25, 30 стотинки и т. н. — постепенно да увеличава. Обаче, той спря при петте стотинки, и в края на краищата всичко изгуби. Той беше добър, справедлив човек, но скържав Каквото беше спечелил, другите го изядоха.

Питам: Трябва ли човек да скъпи своето материално, духовно и умствено богатство? Ако го скъпи, други ще го ядат и пилеят вместо него. Кривата мисъл води към криви последствия. Бъдете внимателни, изправяйте мисълта си, да не се намерите като мухата пред затворения прозорец и да се чудите, как да излезете вън. Колкото и да се блъска мухата в прозореца, тя не може да го пробие. Трябва да дойде някой отвън, да ѝ помогне. Ако няма кой да ѝ помогне, тя ще се убие от блъскане.

Казвам: Не пресилвайте нещата, за да не пострадате. Всяка работа трябва да се започне на своето време, и постепенно да ѝ се усилва темпа. Речете ли изведнъж да се засилите, ще страдате и нищо няма да постигнете. Някой човек в младините си ял, пил, гулял, за работа не мислил, а за Бога — още повече, но на края на живота си решил да работи за Бога, да се изправи. Късно е вече. Рече ли на старини да бърза, той ще се осакати. Всяко нещо трябва да се върши на своето време. — Ама искам да служа на Бога! — Ако си роден за това, ти ще го направиш, и то не на старини, но от най-ранната си възраст. — Ама искам да обърна еди-кого си към Бога! — Няма какво ти да го обръщаш. Твоята задача е само да похлопаш на вратата му и да кажеш: Братко, часът е четири. Стани! Щом се събуди, той знае вече, какво му предстои да работи и как трябва да свърши работата си. И моята работа по отношение на вас е същата: ще похлопам на вратата ви, ще ви кажа, че часът е четири. — Какво да правя? — Ще отидеш да посееш нивата си, както знаеш. Ще насадиш дървета в градината си, както знаеш Ще възпитаваш децата, както знаеш. Ти си учил, свършил си земеделие, богословие, естествени науки, философия и т. н. Трябва ли аз да те уча, как да работиш? Ако си бакалин, ще бъдеш мек, любезен, внимателен. Нямаш ли тези качества, никаква клиентела няма да имаш Взимайте пример от светските хора. Когато имат интерес от някого, те са внимателни, любезни, меки. Затова Христос казва: „Синовете на тъмнината са по-умни от синовете на виделината".

Човек трябва да бъде справедлив Това се иска и от вас. Често съм слушал да казвате: Детето, докато не се бие, човек не става. — Това отчасти е вярно. Кой се топли на огъня: измръзналият или стопленият? Кой яде и пие вода: гладният, ситият или който е задоволил жаждата си? На кого трябва да проповядвате: на праведния, или на грешния? Измръзналият се нуждае от огън, от топлина. На измръзналия няма да говорите нищо. Ще го турите край огъня и ще изкарате студа вън от него. Той ще ви благодари, че сте го освободили от студа. И в човека има студени мисли, чувства и постъпки, които трябва да се изкарат навън. Останат ли в него, те го правят студен. Той е студен, но не е мъртъв. Жив е този човек, но се нуждае от топлина. Внесете топлина в него, и той ще се обнови. Топлината, това е новото, което сгрява измръзналия човек. Това се иска сега от вас. Вие имате на

разположение и дърва, и въглища, и печка. Турете дървата, турете запалката и драснете кибрита. Щом огънят ви гори, все ще намерите някой замръзнал човек, когото трябва да стоплите. Не щадете дървата и въглищата си! Не щадете времето си! — Не е ли достатъчно само да влезе вътре? — Не, ще запалите печката си и ще го турите близо до нея. Щедрост се иска от вас! — Ами да му помогнем материално! — Не, този човек не се нуждае от пари. Той има нужда от топлина. Стоплете го, сгрейте го, и той ще остане за винаги благодарен. Топлината, която ще внесете в него, върши чудеса. Помнете: малките неща в живота понякога са по-важни от големите.

Задайте си въпроса, какво ви липсва сега. — Любов ви липсва. Вие сте влюбени, но любов нямате. Върнете се в своето детинско състояние. Първоначално детето люби, а после се влюбва. То люби майка си, а се влюбва в ябълката, която вижда отвън. Дето мисълта работи, там любовта действува. Щом мисълта престане да действува в човека, тогава иде влюбването. Влюбването се придружава с кражба. Докато мисли, детето всякога е готово да постъпи с любов. То вижда ябълките в двора на съседа, отива при градинаря и го моли да му откъсне една-две ябълки. Щом не мисли, то е влюбено в ябълките и започва да търси начин, как да открадне няколко. Ще кажете, че няма нищо лошо във влюбването. — Дали има нещо лошо във влюбването, или не, важно е, че като се влюби, човек започва да краде. Момъкът се влюбва в мома и я открадва от родителите й. Влюбването ограничава човека. И вие сте влюбени в някоя идея и се чудите, защо сте толкова ограничени и измъчени. Вашите идеи ви ограничават. Искате ли да бъдете свободни, трябва да приложите любовта. Влюбването се придружава с ревност , със съмнение, с подозрение. Любовта, обаче, подразбира правилни отношения между хората.

Сега от всички се изисква да изпълните волята Божия, както трябва. Някой казва: Досега не съм изпълнил волята Божия, че отсега нататък ще я изпълня! Помнете: Ако цял живот не сте изпълнявали волята Божия, и последния ден я изпълните, този ден ще ви спаси. „Краят увенчава делото" — казва поговорката. Ако цял живот сте изпълнявали волята Божия, а последния ден не я изпълните, работата ви е пропаднала. Последното добро дело служи за основа на бъдещия живот. Един господар има сто слуги. На 99 от тях редовно плаща. Щом дойде до стотния слуга, той му казва: Махни се оттук! Дотегна ми да се разправям с вас! Щом каже така, този господар е развалил цялата си работа. И друг господар има сто слуги. Като дойдат при него да им плаща, той ги прогони от себе си, не иска да им плаща. Като дойде стотният слуга при него, той се размисли върху постъпката си, вижда, че е постъпил лошо и веднага плаща на слугата си, като му казва: Иди скоро да извикаш другарите си, да платя на всички.

Следователно, ако последното дело на деня е добро, то е в сила да изправи 99-те лоши дела. Ако последното дело на деня е лошо, то е в сила да развали 99-те добри дела.

И тъй, страданията на хората се дължат на неизпълнение на волята Божия. Благуването, радостите им се дължат на изпълнение на волята Божия. Във всяка работа, малка или голяма, човек трябва да работи съзнателно, да изпълнява волята Божия. Работата не повдига човека, но човек повдига работата. Не е важно, каква работа върши човек Важно е, как я изпълнява. Няма занаят, професия, през която човек да не мине. Първоначално работите му се налагат, а после сам си прави избор. Първо човек живее по закона на необходимостта, а после — по закона на свободата. Докато не е научил уроците на живота, той изпитва закона на необходимостта. Щом научи уроците си, тогава живее по свобода, по благодат . Докато е в закона на необходимостта, човек неизбежно ще прави грешки. Грехът, престъпленията се дължат на безлюбие. Като прилага любовта, човек знае, къде как да постъпва. Като види меден съд, той казва, че трябва да го калайдиса. Види ли златен предмет, той го туря настрана. Затова и на вас казвам: Медните предмети можете да калайдисвате, но златните — никога.

Започнете да работите върху себе си съзнателно, да приложите онова, което е дадено в беседите. Четете и прилагайте! Има неща, които можете да приложите още днес Има неща, за приложението на които се иска много време. Когато искате да приложите даден метод, или да направите нещо, гледайте да бъде в кръга на вашите възможности, че каквото започнете, да го свършите. Като работите по този начин, вие ще си създадете характер, постоянство и издръжливост —каквато работа започвате, да я свършвате с успех. Мнозина се заемат с обръщането на хората към Бога. — Това е най-мъчната работа, с която човек може да се наеме. Докато той сам не се обърне към Бога, никого не може да обърне. За вас е важно да намерите правилен метод да работите върху себе си. Като четете беседите, спирайте се върху ония мисли, които са ви направили впечатление и които харесвате. Повтаряйте ги по няколко пъти, докато оживеят във вас и можете да ги приложите. Четете за себе си, а не за другите.

Във всички положения човек трябва да бъде естествен. Като говори пред хора, той трябва да забравя, че е пред публика, да мисли, че е сам. Докато вижда хората пред себе си и мисли за тях, той всякога ще губи своята естественост . Това значи да бъде човек с юлари. Новото не търпи никакви юлари. Когато говорите на хората, движенията ви трябва да бждат естетествени. Естествено движение е това, чрез което човек дава нещо от себе си. Добрите оратори имат естествени движения, вследствие на което

влияят на публиката.

За да успявате в живота си, пазете следното правило: Никога не изнасяйте погрешките на хората. Ако трябва да кажете нещо, кажете най-доброто. За лошото в човека не мислете. Всеки сам трябва да види погрешките си. Щом ги види, той лесно ще ги изправи. Речете ли да изнасяте погрешките на човека, той веднага ще се опълчи срещу вас. Мислете добре за човека, ако искате да му помогнете. Съзнателният човек вижда погрешките си и търси начин за изправянето им. Искате ли да му помогнете, не го корете, но дайте му цяр, да се справи със своя недъг. Внесете в ума на човека положителната мисъл, че той ще се изправи. Няма да мине много време, и той наистина ще се освободи от погрешката си. Дръжте в ума си положителни мисли и и за себе си, и за своите ближни, и ще ликвидирате с погрешките си.

„Само Божията Любов носи пълния животъ”.

Беседа от Учителя, държана
на 23 март, 1937 г. София.—Изгрев

1937_03_24 Гласни и съгласни – радости и скърби
лекция пред общия окултен клас

ГЛАСНИ И СЪГЛАСНИ – РАДОСТИ И СКЪРБИ

Отче наш.

(Учителят прочете наум няколко от темите „Причините на погрешките".)

Един в темата си казва, че причината на погрешките е недоволството. Но недоволството и то е една погрешка. – Непослушанието, казва друг. Но и то е една погрешка. Погрешка от погрешка не излиза. Погрешката това е един резултат. Не че мисълта е крива, непослушанието не е причина на погрешката. Тази дума българите са я взели, тя значи да имаш желание да станеш велик, да се прославиш. От този ще вземеш пари, от онзи ще вземеш пари на земята. Ще си направиш дрехи, ще забатачиш, ще заборчееш, ще употребиш лъжата, най-после вземат да те бият. Ти ще лъжеш да се харесаш някому. Някому трябва да се харесаш. Човек трябва да има някому да се харесa. Не трябва да се спираме върху подробностите. Тъй както сега разглеждаме живота, имаме крива представа. Защото сегашния живот е един малък резултат.

И ако биха ви задали един въпрос, колко пъти има да дохождаш от оня свят в този свят? По колко начина може да дойдеш? Може да дойдеш посредством минералното царство, може да дойдеш посредством растителното царство, може да дойдеш посредством микроорганизмите, чрез рибите, чрез птиците, чрез млекопитающите, може да дойдеш по начина на човека. Но ако дойдеш по начина на минералите, ще знаеш само онова, което минералите знаят. Ако дойдеш по начина на растенията, ще знаеш само онова, което растенията знаят. Ако дойдеш по начина на човека, ще знаеш колкото човека. Но отношенията не спират там. Защото да кажем, растенията са сухорасли и водорасли, животните са топлокръвни и студенокръвни. И в човека има две подразделения. Може да дойдеш сухорасъл, може да дойдеш и водорасъл. Кое е по-хубаво, да бъдеш сухорасъл или да бъдеш водорасъл? Вземам сухорасъл да растеш на сушата. Като ученици ви трябват две неща като два метода, като пособия ви трябват: да мислите добре и да се учите добре. Защото то е същественото. Ти в живота не може да направиш никакъв успех, нищо не може да постигнеш, ако не мислиш добре и ако не се учиш добре. Сега вие може да разберете мисълта в много тесен смисъл. Чрез хубавата мисъл вие ще добиете фактите и принципите, а чрез учението вие ще придобиете начините на приложението. Наука е туй, което може да приложиш в живота, да придобиеш добродетели. Сега ние минаваме за учени хора и искаме да станем учени. Но ние разбираме науката много тясно. Науката

то е един непреривен процес. Преривен процес е, когато човек прилага онова, което е измислил и после ще се учиш. От прилагането на мисълта излиза учението. Ако бихме се задоволили със знанието, ние не бихме прогресирали. Като растенията, ако бяхме се задоволили, щяхме да останем растения, понеже не се задоволихме, станахме на риби. Ако бяхме се задоволили като риби и досега щяхме да бъдем като риби. Но понеже и там не се задоволихме, искахме да бъдем повече от рибите, станахме птици. Някой може да разбере и да каже, че човек е излязъл от рибите. Не че човек е излязъл от рибите, но има познанията на рибите, много ограничени познания. Щом имаш много ограничени познания, тия познания могат да бъдат за тебе или минерални познания за живота, или растителни, или рибни, или птичи, или животински, или човешки познания. Сега тия неща вие ги знаете. Но има един начин да знаеш кога да употребиш всяко нещо. Вие всички казвате: „Страдания“ и си търсите дрехата от тях. Вземете в човешката реч. Колко гласни букви има: А, О, И, У, Е, Ѫ, Я, Ю, Ѣ. Едното „Я“ е топлокръвно, другото – студенокръвно. Те са всичко девет – това са всичките радости в света. Девет радости човек има. Колко съгласни има? Съгласните, това са скърбите. Скърбите в живота колко са, да ги напишем. Б, В. Като кажете Б, напъвате се. Като кажете А – радостта е отворена. Вие ще видите каква е ползата на един човек, който се напъва да говори. Като срещнеш един човек, който се напъва да говори, той ще успее повече, отколкото онзи, който никак не се напъва, той няма да успее. Видите един на лозето се напъва, а друг никак не се напъва. Аз зная, че единият ще яде грозде, а другият нищо няма да яде. Та сега и религиозни хора има, които си турили ръцете на кръста и гледат насамнатам. И то не е лошо, но грозде няма да ядат. Религиозните седят, другите с мотиката работят. Сега ние сами се спъваме. Но да напишем съгласните: Б, В, Г, Д, Ж, З, К, Л, М, Н, П, Р, С, Т, Ф, Х, Ц, Ч, Ш. Колко са? – 19. В славянския език имате 40 букви, а в български останали 30. Та сега да се повърнем. Сега имам да ви наведа на мисълта, че някои придихателни звукове са отпаднали. Ние искаме някой път да опростотворим езика. Ние сме започнали с опростотворяването и сме дошли до усложнението. Някой път като изучавате някой предмет отдалече виждаш общите линии. Ако разглеждаш една планина, виждаш общите линии, но колкото повече се приближаваш, ще видиш и подробностите. Запознаете ли се с някой велик човек, най-първо изучавате неговите отличителни черти, но после щом се запознаете по-добре, ще узнаете и неговия вътрешен живот. Казвам сега: Ние се запознаваме с живота. Щом се запознаеш с живота, ще се запознаеш и с вечния живот. Казва Писанието: „Това е живот вечен, да познаем Бога“. Как ще познаеш Бога? – Ти ще познаеш Бога, като изучаваш Божественото, всичко онова, което носи животът. Като изучаваш дихането, ти ще се запознаваш с Бога. Най-първо, като минерал ти ще се запознаеш, после като растение малко по-широко, като животно – още по-

широко, а пък като човек ще имаш една ясна представа.

Казвам сега: Две неща ви са потребни. Първо: да мислите добре. Всеки може да каже: „Коя е добрата мисъл?“ Не само човек трябва да мисли добре. За да мисли човек, той трябва да бъде студенокръвен. А за да обича Истината, той трябва да бъде топлокръвен. Или другояче казано: Ти доброто само зимно време може да го научиш. И за да научиш Истината, само лятно време може да я научиш. Когато е топло времето, Истината може да я научиш. Сега туй да не ви спъва. Сега, представете си, че искате да се научите да яздите на велосипед с две колела. Ти не знаеш добре да яздиш. Гледаш някой язди добре и ти казваш – и аз зная. Качиш се, търкулиш се. Колко време ще ти вземе, докато се научиш? Някой може да се научи за два, три дена, някой за десет, пък някой съвсем ще се откаже. Сега понякой път вие казвате, че вие мислите. Малко хора има, които мислят. Малко хора има днес, които се учат. Ние чувствуваме. И в чувствуването има една мисъл. Като те хванат и те подкарат в затвора, ти казваш, че мислиш. Мислим, ние усещаме буквите. При лошите условия започваме малко да мислим, по кой начин да се откопчем от закона. Ако не започнеш да мислиш, ти по никой начин не можеш да излезеш. Това е един подтик, но то не е свободната мисъл. То не е свободното учение. При свободното учение, ти ще бъдеш освободен от известни ограничения. И трябва да правиш постоянно опити. Вътрешни опити трябва да правите. Не опити, както другите хора правят, но специфични опити. Ще правиш туй, което се отнася до тебе. Каквото другите хора правят, всякога ще го имаш като спомагателно средство за себе си. А тъй както ти мислиш, както ти учиш, така и ще постъпваш. Но понякой път ние се влияем от външната среда, от хората. Ти казваш: „Аз обичам еди кого си“. Защо го обичаш? – Защото той те предизвиква с нещо. Ти за да обичаш човека, трябва да имаш някакъв повод. Че ти може да обичаш богатия човек по повод на неговото богатство. Ти може да обичаш учения човек, поради неговото знание. Ти може да обичаш добрия, заради неговата добродетел. Ти може да обичаш човека, защото той е справедлив в живота си, защото той е силен човек, може да го обичаш, защото има живот в себе си, защото е здрав този човек. Ти си болен човек, усещаш, че като те хване, има нещо, произтича от него. Вие сте били болни някога, някой път дойде здравият човек, хване ти малко ръцете. Като те хване за ръката, като че нещо протича в ръката. Казваш: „Стана ми нещо леко“. Този човек със своето ръкуване може да ти даде нещо. Някои хора толкова изобилно имат, че с когото се ръкуват, дават. Някой път ръкуването е много хубаво, когато се ръкуваш със здрав човек, но когато е с болен, не е хубаво. Сега ще се уплашите. Сега хората не искат да се ръкуват, понеже имало микроби, да не се заразят. Хората сега са и против целувката. Понеже може да има някаква заразителна болест. Казва: „Не е безопасно да се целуваш и

ръкуваш“. И прави са. Ти, който искаш да се ръкуваш, трябва да си омиеш ръцете добре. Онзи, с когото трябва да се ръкуваш и той трябва да си омие ръцете. Когато ще целуваш, трябва да се омиеш. Човек току си мие устата. Най-много си мие устата. Той току си мие долната бърна, горната бърна. Постоянно се мие. Колкото затова, устата си миете. Но устата трябва да се мие, понеже от насъбраната храна образуват се известни отрови в каналите. Колко пъти трябва да се мие устата? Устата трябва да се мие поне след всяко ядене. Човек трябва да си омива устата сутрин, на обед и вечер, да има една чистота.

Но най-същественото сега е: Силата на човека седи в неговата мисъл. Говори ви един човек, разсъждавате върху онова, което ви говорил. Той ви говорил с известни звукове. Виждате най-първо, какво впечатление прави неговата реч на вашето ухо. Когато той произнася думите, как ги произнася? Законът е верен. Че ние никога не може да приложим онова, в което ние не вярваме. Туй, за което имаме вяра, вярването то е да вярваш с ограничение. Вярата в правата мисъл е законът на освобождението. То човек започва освобождението в живота – в надеждата. Не да се надява, ами в надеждата. Вярата вече започва да освобождава човека. Ако ти вярваш в Бога и тази вяра започва да те освобождава, ти имаш вяра. Ако тази вяра не те освобождава, ти имаш вярване. Ние мислим за вярата кога? Когато сме щастливи, задоволени, много малко мислим за Господа. Щом ни напечат лошите условия, ние търсим Господа. Ние търсим Господа само в нашето нещастие. Какво е нашето понятие за Бога? Ти си жаден, идеш, напиеш се. Когато си жаден тичаш, напиеш се на чешмата и казваш, нека си тече. Но ти нямаш връзка с водата. Нямаш понятие за водата. Ти като идеш при водата, даже нямаш почитание към водата. Ще си омиеш ръцете, краката в извора и мислиш, че тази вода е много глупава, носи всичко. Но ако ти идеш при един малък извор и се измиеш в този извор, той ще има лоша представа за тебе, едно нехубаво чувстване ще има за тебе. Той ще се очисти, но той ще познае, че не си умен, че ти не мислиш, и не се учиш. Казва: „Няма да го бъде този, ще го скъсат в живота.“

Сега искам вие да разсъждавате обективно. Като започне да ви се говори, вие се страхувате. Като започне да ви се говори, вие прилагате нещата. Като започне да се говори за погрешките, скоро ги намирате, скоро ги виждате. Като ви се говори за добродетелите, вие се радвате. Пък понеже имате повече притежателни букви, повече скръб имаме. Сега ние много погрешки нямаме, много грехове нямаме. Достатъчно е един грях да направи човек. Направи някой човек един грях, един човек и навсякъде където ходи, този грях с него върви. През целия си живот носи греха. Да кажем, един грях си направил, който не се заличава. В един живот ти не може да го заличиш. Дойде ти онази идея, че ти си убил. Мойсей направи

едно убийство и 40 години трябваше да живее и да изкупва. Като направи този грях, той не можа да влезе в обетованата земя. Казва Господ: „Ти отдалече ще видиш земята, но ти няма да влезеш в нея“. Мойсей, който беше един посветен, който се учи в Египет, във всичките тайни, разбираше законите, много учен човек беше, много учен държавник. Я му вижте законите, какъв първокласен държавник е, и вие и днес може да приложите Мойсеевото учение. И днес може да приложим. Има някои закони турени, които не са от Мойсея. Например, че някой, ако ходи да събира съчки в събота, да се убие. Този е един закон, който не е турен от Мойсея, то е прекалено, то е от ревностните последователи на Мойсея. То не е от Мойсея, но от отците. Те го туриха и казаха: „Хайде да го турим в името на Мойсея“. Сега има много работи, турени от отците. Какви са тия отци. Всеки баща, той е отец, все ще внесе закон, нещо върху сина. Майката и тя е един отец и тя ще внесе нещо върху дъщерята. Като се наредят все свети отци. Казваме: Ние един Отец имаме, Бог е нашият Отец. Като дойдем до Бога, ние ще се освободим.

Христос казва: „Ако не се отречете“. Вие не сте правили опит да се отречете. Ти искаш да се самоотречеш, искаш да изпълниш Христовия зекон. Да допуснем, че ти си богат човек, казваш: „Всичко ще раздам на бедните и ще тръгна да живея един живот, както Христа“. Раздадеш къщи, ниви, всичко туй, но след това дойде изкушението. Като богат ти имаш слуги, почитание, уважение от хората, сега си взел тояжката, нищо нямаш, не те почитат хората, казват: „Малко смахнат човек, раздаде всичко имане, къща“, напуснат те хората. Ти после съжаляваш, казваш: „Не направих ли аз тъй малко прибързано работите?“ Туй самоотричане на място ли е? Аз така не бих се самоотрекъл. „Раздай си имането!“ Защо? Чудни сте вие. Казва: „Раздай си имането!“ Че ако моето богатство мене ме направило лош, тогава защо ще го дам на другите хора и тях да направя лоши. Аз колкото пари имам ще взема, ще ги заровя, нито аз вземам, нито на другите давам. Ще взема тояжката и ще тръгна по света да проповядвам. Туй богатство мене направило жесток, користолюбив, ще го заровя някъде. Нито аз ще го взема, нито на другите ще дам. Няма да притурям, няма да печеля по този начин. Сега вие мислите, че някой път аз искам да ви кажа: Ще ми завещаете къщата. Какво ще ми завещаете. Вие с жена си се бихте, карахте се, че като турите на моя гръб тази беля, ще дойде дяволът. Най-първо ти ми завещаваш нещо, което не е твое. Тези камъни, с които е съградена къщата не са ваши, вие ги взехте без да питате Господа. После сякохте дървета пак без да питате. Ще ми подарявате крадени неща. Не му искам ни гредите, ни камъните за себе си. Ако някой иска да ми завещае една къща, не искам. Мене често ми казват: „Учителю, защо не направиш една хубава станция?“ Казвам: Тебе Господ ти направил една хубава станция, по-хубава от тази никой не може да ти направи.

Сега да оставим посторонните работи. Самоотричането, то е цяла една наука. Ти се самоотричаш само тогава, ако намериш по-ценно. Правиш една обмяна на нещата. Казва Христос: „Ако някой намери онзи бисер, който търси, каквото има всичко ще продаде, за да купи онзи бисер“. Ако ти намериш нещо по-ценно от онова, което имаш, ти се самоотричаш от старото, пък взимаш новото. Ако не си намерил новото, пък се отричаш от старото, ти ще влезеш в един крив път. Нищо няма да постигнеш. Запример, вие изучавате един език. Казваш: „Аз зная да говоря френски“. Та и аз зная така да говоря.Та и немски така говоря. Аз и български зная. Много малко българи съм срещал да говорят български. Списатели съм срещал и не могат да говорят български. Аз не искам да се спирам върху езиковата страна на нещата. Но те не знаят как да произнасят гласните букви. Запример, ако попитам българите с кое гърло трябва да произнасят гласните. С едно гърло. Не. Ти О-то ще го произнесеш с първото гърло. А-то ще го произнесеш със средното гърло. И-то – с горното гърло. Ако искаш музикално да произнасяш гласните, с трите гърла ще ги произнасяш, по три начина. Пък другото да е спомагателно. Но кога гласните букви са спомагателни? Ти може да произнесеш А-то и с първото гърло, но няма да придобиеш тия резултати. Ти ако кажеш на един човек: „Имам добро мнение заради вас“, но го кажеш остро и сухо или пък кажеш на друг меко и нежно: „Аз имам добро мнение за вас“. На един човек като му говориш, кажи му, не да го мажеш. Много си добър, от голяма добрина страдаш. Много си лош, от голяма лошавина страдаш. Човек може да страда от голямата си добрина, като не знае. Много майки, като им са болни децата от добра воля, да не би да умрат от глад ги уморяват. Та ви казвам: Онова знание, което имате сега, пазете се от него. Аз ви казвам: Пазете се от знанието, което имате. Опитността, която имате, не я напущайте. Дойде някой казва: „Ами ти вярваш ли в Бога?“ Казвам: По какво се отличава твоя Господ от моя Господ? – „Ама аз съм богат“. По какво се отличава твоето богатство от моето богатство? – „Аз имам 20 милиона“. Аз имам десет хиляди. Той е разбойник. – Ти питал ли си Господа за твоето богатство като си го взел? Ти имаш сто хиляди кожи щавосани, аз имам десет хиляди кожи. Ти си търговец на кожи днес. Едни ден като се заведе дело и тебе те съдят за кожите като главен инициатор, защо си ги взел, на какво основание ги продаваш. Ще наредят ти, който си носил, пък и онзи, който шил, ще ви съдят, ще има свидетели. Всеки ще представи Истината: платих на един обущар, той ми каза, че взел позволение от тебе. Вие мислите, че тази работа без позволение става, от великата държава на живота. Трябва разрешение. Вие тук да градите една къща, нали трябва да вземете позволение, ако не вземете позволение, не ви позволяват да градите. Ти в живота не може да туриш камъци върху себе си. Ще дойде комисия, ще пита. Всяко нещо, за което не си взел

разрешение, ще се разруши. Сега нещата, които ние имаме, казват: „Тази къща да се събори, тя не е турена на място“. Нали когато регулират много къщи се събарят. По закона за регулацията някой път вече трябва да се дигне къщата. Дигат се тия къщи. Плачат хората. Няма нищо, като се дигне от едно място, ще се тури на друго. Вас ви е страх от смъртта. Нали сте ученици, защо ви е страх от смъртта? Вие смъртта виждали ли сте я? Казвате: „Толкоз хора съм виждал умрели“. Вие сте виждали умрели, но смъртта виждали ли сте? Например, един вълк удавил няколко овци. Вие виждате резултата, но вълка не сте срещали. Срещни този вълк да го видиш. Една овца вълкът удавил. Много пъти овците умират и без да ги дави вълка. Не може да кажете, че всяка овца умира от вълк. Има признаци когато една овца е удавена, но овците умират и по друг начин.

Казвам сега: Ние хората умираме по единствената причина, че не слушаме. От непослушание умираме. Бог казва: Ще се храниш с Добродетелта, ще се храниш с Истината, ще се храниш с Правдата. С какво още ще се храниш? Ще се храниш с милосърдието, ще се храниш с кротостта, с въздържанието. Сега вие имате нещата в ума си да турите по стария ред. По стария ред да турите нещата. Ти със стария чувал, дето си ходил, ти със стария чувал ново брашно не може да носиш. Със стария чувал ново жито не може да носиш. В Царството Божие нова торба трябва за новото жито. За всяка една мисъл се изисква нова торба да имаш. Ти може със своята стара торба да идеш, но ще развалиш житото. Сега онова, което при дадените условия може да приложите, приложете го.

Ще ви преведа един пример. Казвате, че трябва да бъдем много добри. Ще ви приведа един пример, който отчасти е верен. В една американска църква – не зная, но мисля да е била американска – в една от свободните църкви, една богата църква, един от най-големите богаташи в църквата все наопаки прави, ще ги разсипе. Молят му се, никого не слуша, той се намира нещо, еди кой си член това не направил, онова не направил. Той си турил на ума всичко да разсипе, всичко трябва да се поправи и проповедника, всички. Пращат комисия да му говори, но той като дойде не може да се примири. Един ден всички казват: „Вече ще се отнесем до Господа, ще го дадем под съд“. Събират се и казват: „Господи, този наш брат (казват му името), ако може да се поправи, поправи го, ако не, дигни го оттук да се махне, да се освободим от този тормоз“. Той чува това. След няколко дена заболява и вика проповедника: „Помоли се на Господ да ми помогне.“ – „Какво ще се моля, ти никакво добро не си направил, ще разсипеш църквата. Ако обещаеш, че ще посветиш живота си в бъдеще и всичко ще дадеш, да има какво да туря под колената си, ще се помоля. Господ няма да ме слуша, има заявление против тебе.“ – „Обещавам, казва, половината от имота си ще дам.“ – „Не, не става, цялото имане ще дадеш.

И имането си живота си ще посветиш.“ Най-после като обещава, проповедникът казва: „Сега може да се помоля. Помни, ако речеш да ме излъжеш, аз съм свидетел, ще те задигна“. Оттам насетне този брат става първият в църквата и най-усърдният брат. Сега ние искаме да приложим Божията Любов. Как ще приложи един добър брат? Как ще приложи един лош брат? Някой казва: „С Любов“. Помни, ако ти не живееш добре, аз ще кажа на Господа, аз ще бъда първият, който ще те дам под съд. Знаеш ли туй? Не да ходиш да говориш против него, ами иди, направи едно заявление, дай го под съд, ще викаш свидетели. Казват: „Ама съдба има“. Така ще се оправи света. Сега някои братя от вас искат да станат богати. Аз доста богатства имам заровени в земята. Но давате ли обещание, че ще посветите живота си на Бога? Сега всички може да дадете обещание, аз ще ви покажа само къде е имането, и вие ще идете само когато се намерите в голяма нужда. Ето какво разбирам: като ходите, просите оттук оттам и никъде не ви дават нищо, няма къде да идете, тогава ще дойдете при мене и ще ви кажа на еди кое си място, отхлюпете плочата, вземете една златна монета и пак затворете. Ако вземеш две монети, отиде вече работата. Аз ви казвам като ученици какви трябва да бъдете. В света няма по-лесна работа да се печелят пари. Има едно лекарство, един специалитет, ако ви го дам, вие пари може да имате колкото искате. Вие сте бедняк. Ако ви кажа едно лекарство, специалитет, идете в Америка, Германия, навсякъде като идете само трябва да знаете методите, да употребите. Докато идете е мъчнотията, оттам насетне е лесно. Да кажем, че във всеки едного, когото изцерите, ако е американец вземете по 10 хиляди долара, ако е англичанин по 1000 английски лири, а пък ако е българин по колко да му вземеш? Хайде, на българина ще му турим не сто лири златни, но книжни.

Помнете, че силата на човека седи в човешката мисъл. Ти трябва да знаеш как да запалиш ума си. Докато не се научиш да палиш ума си – вие понякой път искате да запалите ума си. Вие палили ли сте ума си? После, преди да сте запалили ума си, трябва да знаете как да се самоотречете. Аз не искам вие да тръгнете да просите по хората. Казвате: „Имаме бедни вдовици, деца, страдат“. Благодарим за туй добро. Светът дълго време помага така. Какво ще ида аз от другите хора да ми дадат, за да помагам. Аз ще ида да работя и нито пет пари няма да искам. Аз като ученик днес ще ида да копая и каквото взема всичкото ще го дам. Няма да ида да кажа, дай за този, дай за онзи. Като ученик аз няма да го направя. То не е благоприятно на Господа. Мислите ли, че Юда, който носеше касата, той не го сполетя нещо лошо? Дяволът чрез парите влезе в него. Той за пари предаде своя Учител. Показва каква алчност имаше. За 30 сребърника. Сега психологически разсъждавайте, защо толкова евтино Го продаде? Ние сега ще оставим този въпрос. Вие може да мислите защо толкова евтино Го продаде, но вие не разсъждавате правилно. Нему обещаваха много, но го

излъгаха. Нему обещаха много голяма сума, после като го излъгаха, като му дадоха 30 сребърника, той от голяма скръб се обеси. Той беше толкова алчен, че се обеси, казва си: „Мен, будала, да ме излъжат. Друг път няма да имам такъв случай, отде ще спечеля“. Че отиде и се обеси, че не могъл да спечели. Сега туй е моето тълкуване. Но онези хора бяха хитри виртуози, излъгаха го.

Та и вие, когато правите погрешки, излъгали са ви. Вие правите погрешки както Юда, имате алчна мисъл. Казвате: „Този е случаят да спечеля“. Ние имахме един наш приятел, брат Величко Граблашев, който имаше амбицията да стане министър. Той беше радославист. Казва: „Ще дойде един ден и ние ще се поомажем“. Казвам: Как? – „Много добър приятел съм с Радославов“. И какво се случва: Когато вече Радославов щял да дойде на власт, скарали се за нищо и никакво. Казва: „Да се не види макар, този дявол отгде дойде, извадиха ме от листата“. Аз го гледам и се поусмихвам. Казвам: Благодари, че Радославов не те тури в листата за министър. – „Че как, втори случай няма да ми се падне.“ Той гонеше Михаля. Можех да направя нещо. – Казвам: Подир две години ще се разговаряме. След две години като започнаха да ги турят в затвора, той ме срещна и ми каза: „И аз щях да бъда един от тях“. Ако вие влезете като министър в царството на дявола, като дойде Господ вие ще бъдете в затвора вече.

Та казвам: Като ученици трябва да бъдете чисти, да имате ясна, светла мисъл за Бога. Аз седя някой път и разглеждам живота си в своите мисли, не отвън как постъпвам, какво съм казал, какви ми са намеренията. Дойде някой човек, говори ми любезно, кажа му сладка дума и проверявам какви са моите намерения. Проповядвам му, че трябва да вярва в Бога. Пък се питам защо му проповядвам Бога. Правя ли Господа аз като параван и аз ще се скрия зад него, за да спечеля нещо, или онуй благо, което имам, което съм спечелил искам да му дам от туй благо, и той да спечели. Казвам: Аз съм пил от тази чешма, много е хубава. И ти можеш да идеш, безопасно е. Не да туриш сега, че ще плати малко. Плаща се нещо за чешмата, ще оставите нещо за чешмата. Ако дойде човек, все ще остави нещо. Има нещо користолюбиво. В Америка има проповедници, на които се плаща много. Има проповедници от средна ръка, на които плащат по 6–10 долара. Има талантливи, на които плащат по 50 долара, а има такива тузове, на които плащат по 100 долара, по 200, по 300, 400 някъде и хиляда дават. Казвате, много е това. Американците са щедри. Американците понякой път ще викат някой музикант в къщи на пианото да му посвири. Падаревски, като беше в Америка, ще го викат богатите американци да им свири и щедро ще му платят. Всяка вечер тук го канят, там го канят и като изсвири няколко парчета, ще му дадат няколко хиляди долара. Падаревски за шест месеца в Америка имаше една сума от един милион и

петстотин хиляди долара. Свири човека и знае как да свири, не само да си маха ръцете. Ако ние не знаем как да мислим; ако ние не знаем как да учим, кой американец ще даде нещо. Слушам две сестри, че говорят и едната казва на другата: „Разбра ли какво казва Учителят?“ – „Ами ти разбра ли?“ Седят двете разговарят се и аз ги слушам. Като каже едната: „Знаеш ли какво каза Учителят?“, аз виждам вече тенденцията. Другата казва: „Ами ти разбра ли? Ами ти разбра ли Го?“ И тя тенденциозно говори. И двете нищо не са разбрали. Аз разбрах, че не са разбрали. След туй и двете идат поотделно да ме питат: Тя онази казва тенденциозно, че няма погрешка. – „Любезни Учителю, онзи пасаж как да го разбираме?“ Рекох: Аз още не съм разбрал. Иде и втората и тя пита. „Ами онзи пасаж как да го разбираме?“ И него не съм разбрал още. Ама ти, казва, като не си го разбрал, защо го каза? – Казах го, вие да изпъкнете и аз да се уча от вас. Чета някоя книга. Не критикувам един автор, защо писал, виждам целта му. Ако аз пиша една книга, за кого ще я пиша? Как ще я пиша? Може да я пиша за себе си. Може да я пиша за ближните, пък мога да я пиша за Бога. Все трябва да се напише за някого. Не е лошо, че съм написал за себе си, не е лошо, че съм писал за ближните. Но е хубаво и да я напиша за онзи, да я напиша за Бога. Ние всички трябва да напишем нещо за Бога. Ние трябва да имаме непреодолимата Любов, че ние прославяме Бога, и Той да ни прослави. Христос казва: „Аз те прославих, всичко което чух от тебе направих, сега ти ме прослави“. Да разберем приложението на тази Истина. Вие сте ме слушали, аз толкова пъти съм говорил за Любовта. Казвате: „Учителю, ти говориш за Любовта, но как я разбираш?“. Ще ви кажа: И аз не съм я разбрал. Любовта не е най-лесната наука. Ти като влезеш в Любовта, ти ще бъдеш абсолютно свободен. Ти ще влезеш в един съвсем нов свят. Ти като влезеш в Любовта ни помен няма да остане от страданията ти. Ти ще погледнеш на всичкия си живот и ще видиш, че във всичко се крие много хубаво. Няма да остане ни помен от тия страдания, терзания, хукания, всичко туй ще изчезне. Ти ще се успокоиш и ще кажеш: „Какво неразбрано дете съм бил“. И ти няма да кажеш, че разбираш Любовта. Единственото нещо, което освобождава човека е Любовта. И тогава знанието и свободата, това са начини, чрез които Любовта се проявява. Свободата е във физическия свят, знанието е в духовния свят, Любовта е в Божествения свят. И самата Любов е проявление на Божия Дух, нещо още по-дълбоко. Сега това са вече непостижимите работи, но казвам: Възможно е заради вас. И мисля имате нещо, което ви смущава. Мислете правилно. Ти живееш и най-първо помисли защо си дошъл на земята. Че аз като дойда, и ако аз съм се оженил, като дойде вечерно време, ако съм женен аз какво мога да направя? Най-първо ще попитам: Тази жена защо я взех? Като разреша този въпрос, ще попитам друго: И тази жена като я намери и като я взе какви трябва да бъдат твоите отношения? Ще разреша този въпрос. Родят ми се деца. Ще питам тогава:

Защо ти са тия деца? Като разреша въпроса, защо ми са тия деца ще питам: Как трябва да ги възпитавам и какви трябва да бъдат моите отношения. Туй трябва да го разрешите. После ще задам въпроса: Дали тя ме обича? Казвам: Чакай този въпрос е неин, аз да се попитам, дали аз я обичам. По кой начин аз ще позная дали я обичам? Ще кажа на моята възлюблена: Я, ми кажи най-горчивата дума, която ти имаш. Ще опитам Любовта си. Като ми каже най-горчивата дума, ще видя ако моята Любов не мръдне, на място е Любовта. Благодаря. Ако мръдне сърцето ми, ще кажа: Не повтаряй тази дума, друг път не ми я казвай. Ами че в живота ние се опитваме постоянно докъде е Любовта ни. Всичкият живот и страданията постоянно опитват от невидимия свят докъде сме дошли в Любовта. Аз не казвам, че ти трябва да простиш, но аз не разбирам механически. Много мъчна работа е да простиш. Казва: „Прости!" Вие мислите, че е лесна работа прощаването. Не е лесна работа. Ти за да простиш, ти трябва да имаш защо да простиш. Да ви приведа един пример. Той е един анекдот. Влиза един човек много честолюбив, много богат. Той бил малко нерзположен с жена си в къщи. Дошъл друг да си иска парите от него. Онзи става и му казва: „Ти днес ли се намери да дойдеш?" Ушива му една плесница. Този му казва: „Помни, че скъпо ще платиш. И ще се научиш, да не мислиш, че аз съм от тези бедни баби". – „Извини сега." – „Как да те извиня? Да те извиня ли, деца имам, сиромашия ме нагънала, не влизаш в положението ми. Жена ми ме пече, децата ми, приятелите ми. Навсякъде ходя, никъде работа няма. Безобразие". – „Колко пари ти трябват?" – „Не ти искам парите". – „Ще ти услужа, с колко ще ми простиш? Колкото ми кажеш, ще ти дам, само да ми простиш. Колкото ми искаш, ще ти дам само да ми простиш, да не помниш. Колкото искаш от мене, ще ти дам." Той го гледа и казва: „Ти искаш да ме лъжеш, да ме омотаваш". Казва: „Не. Ти искаш да ми дадеш парите, пък да ти подпиша полица без лихва". – „Не ти искам никаква полица, кажи само колко искаш и това ще остане между мене и тебе само". – „Ти истината ли говориш? Или си играеш с бедните хора, както вие богаташите обичате да лъжете". – „Не, ти като говореше, в мене се събуди нещо ново, искам да ме извиниш, да ми простиш, направих нещо, което не е хубаво, сега влязох в твоето положение". Кажете ми, колко пари ще поиска този бедняк. Казва: „Дай ми ти онова, което ти обичаш. Колкото ти се откъсне от сърцето. Ако ти се откъсне едно петаче, аз ще го взема". Кажете ми колко пари е дал богатият. Аз да ви кажа. – „Братко, приятно е сега аз да съм богат човек, туй имане останало от баща ми, половината на тебе, половината на мене." Това е идея вече. На всичкото половината, аз вече съм ти брат. Казвам: Онзи удареният докато дойде в съзнанието и онзи, който бил, и двамата трябва да намерят един начин на примирение в света. Ние сме дошли да учим. Много нещастия и страдания ще преживеем в живота, те са в реда на нещата. Казвам: Ще се

учите да мислите правилно, добре да мислите. Тогава трябва да бъдете студени. За истинската мисъл, казвам, трябва да бъдете топли. Отношение трябва да имате, сега вече слънцето влиза в северното полушарие, лете ще учим Истината. Как трябва да се опростиш. Казва: „Много е горещо". Зимно време пък ще учиш кое е добро. Ти си с кожух, много е студено. Студено е, ти ще събираш. Като станеш ще искаш да бъдеш добър. Обичаш доброто, ти ще влезеш в себе си; искаш да учиш истината, ще даваш. Лятно време всичко раждат растенията. В Истината всичко се ражда. В Истината растенията всички раждат. Събраното, което трябва да се раздава в света, то е Доброто. Зимно време тогава ти ще носиш дебел кожух, хубаво ще бъдеш облечен, че където да идеш на всички, които имат нужда, на всички ще дадеш. Тази е съграждащата мисъл. Дойде някой брат и вие идете, и представяте работите както не съм казал. Казва: „Аз така разбирам Учителя". Че как сте ме разбрали. Вие и двама се скарате. Дойде някой казва: „Така казва Христос, ти как си чел?" Ако ви каже някой, че Христос е казал, че трябва да се обичаме и по това ще позная, че вие сте мои ученици. Питам сега: Как ще разберете, кажете ми сега? Аз съм виждал две сестри, хванат се, целуват се, като дойде някой брат, хич няма мляскане, не го мляскат. Принципно засягам въпроса, не засягам вътрешната проява. За мене всяка проява трябва да произтича от един вътрешен принцип. Всяка постъпка, ако не произтича от нашата мисъл, ако не произтича от нашата наука, то е престъпление. Не е зло, то е престъпление. Защото, ако аз ви обичам, аз изразявам една идея, която е скрита в ума на Бога. Ще търся начин, по който да изявя своята Любов. Ще намеря начин, когато Бог иска. Най-първо при бедния човек като ида, няма да го целувам, аз ще го целувам по един начин да почувствува. Какво ще направя с бедния? Ще видя неговите съществени нужди от които той е обвързан с вериги, че му хлопат веригите. Най-първо ще се яви в мене състрадание да му снема веригите от краката, да му снема веригите от ръцете, да му снема веригите от ума, от сърцето му. Като му снема веригите той ще почувствува, че в мене има нещо. Тогава ще пристъпя към ония съществените неща, че той има нужда от храна, че той е гладен, този човек той не иска много, той не иска да го осигурявам за цял живот. Един обед като му дам, той е доволен. Тоя пътник един обед ще му дам братски. Та свободата седи в това. Да се целунем. Но най-първо ще му снема веригите, ти още няма да го целуваш, той веригите носи. Първо ще снемеш веригите от него, тогава го целувай. Сега като умре някой нали го целуват. Докато е жив не го целуват, като умрял го целуват.

Сега същественото е това: Силата на човека седи в изпълнението волята Божия, тъй повърхностно. Вие всички трябва да имате разнообразие в изпълнението на волята Божия. Всеки трябва да има нещо ново, един нюанс в изпълнението на волята Божия. Нека всеки да мяза на хубав цвят

и като цъфнете всеки да мяза на себе си. Всички добри хора са цветове в другия свят. По този начин, по който живеете, както се изявявате на земята, живота не го виждате такъв, какъвто е сега в невидимия свят. Един ден да кажем Иван, Петко, Драган ще го видите като едно малко цветенце подало си главичка, нищо не говори. Или ще го видите като малко растение, което израстнало така малко. Хората са растения и затова Христос казва: „Аз съм лозата, вие пръчките. А Отец ми е земледелецът. Той е, Който съди, умният отсича тази пръчка да ѝ даде нова форма". Вие в невидимия свят сте се виждали такива, каквито сте в това положение, но ни най-малко не сте такива. Вие виждате резултата. Че някой път вие сте бедни, вие сте клюмнали, знаят че вие се нуждаете от вода. Или пък някои паразити има. Съвсем другояче се гледа на човешката душа от невидимия свят. Да изучавате човешките души, то е един отличен свят. Тъй както изучавате сега света, то е едно тягостно състояние. Тъй както изучават хората света мяза да преброявате скъсани дрехи на бит пазар. Говори се за морал. Той прегърнал една жена, той направил престъпление. Ако обрал някого, набил някого, за важни работи се захващате. Казва Писанието: „Измиват паницата отвън, дали е измита отвътре или не, не се интересуват".

И вие като ученици трябва да влезете в същественото. Не да се ограничавате. Не съжалявайте за миналото, което е станало. Няма какво да съжаляваш за своите погрешки. Всички погрешки трябва да се превърнат на добродетели. Аз ви дадох един пример за плесницата. Посейте погрешката. Онзи, когато получи две плесници, влиза в един закон, той се просвещава, вижда, че туй, което не е добро за него, не е добро и за другите. Той вижда, че ако той беше на неговото място, какво щеше да бъде неговото положение. Вие разглеждате въпроса само като растение, от вашето гледище. Разглеждайте въпроса и от гледището на другите. Аз не ви казвам само да давате, но и да вземате. Защото дотолкоз доколкото учим право, дотолкоз и ще учим право. Ние може да предадем и на другите това. Аз искам когато говоря, да предам онази Божествена мисъл, с която могат да се ползуват и другите. Ако ви дам една изкривена мисъл или нещо, което не съм го учил, ще ви туря в крив път. Аз някой път като говоря, вие се насърчавате и казвате: „Трябва да се помоля". Вие мислите, че като се помолите, ще стане. Пък не става тъй работата. Молиш се, не става. Някой път, ако ще стане, много малко ще стане. Ти когато се молиш, няма да имаш никаква превзета мисъл. Ще се молиш като едно дете. Ще говориш на Господа както са работите и ще оставиш на Негово разположение да направи тъй, както Той знае. Туй, което искаш за другите, ще го искаш както за себе си. Няма да казваш, дотегна ми, избави ме от това зло. Не, най-първо, ако бих се помолил, аз ще кажа: Господи, дай ми сила да нося товара на гърба си. Че като го нося, на дявола да му

дотегне да го нося. Аз ще бъда каруцата, ще го хоскам, ще му се разтърсват червата да слезе от гърба ми. Не да искам да го махне Господ, но да ми даде сила да го нося, че втори път като ме види, да се не качва на каруцата ми. Начин давам да се избавите от едно зло. Не искам Господ да премахне дявола. Не зная, дали Господ ще го премахне. Той ходи в света Господен, взема участие в министерския съвет и мнението си дава. Казва: „Обърна ли се внимание на най-добрите ученици?“ Казвам: Обърнал съм внимание. Казва: „Я ги дай на мене. Дай ги малко да ги поразтърся“. И като дойде между братята и сестрите станало нещо. Аз нищо не казвам. Казвам: Прав е. И той има понятие за доброто. Казва: „Едно време и аз се стараех да бъда добър като вас, не върви“. Туй ще оставите, то е външното.

Във (всинца) ви трябва да има права мисъл. Бог абсолютно не обича никаква бяла лъжа, абсолютно нищо нечисто. Като мислиш, ще мислиш много чисто. Никому не разправяй как мислиш. Това е свещен процес за самия тебе. Кога мислите, не се месете, какво мислите, то е свещен процес. Как учиш и него не казвай, нека бъде свещен процес. Онова, което мисля и онова, което уча са два свещени момента. Ще седна и ще уча каквото Господ ме научил. И ще ида да видя, как ще приложа това, което Той ме е научил. Не е така лесна работа да живееш в живота. Не че е мъчно, но докато научиш методите. Ти не може да постъпиш с всички хора еднакво, казвам ви сега, мислете.

Та казвам: С тия съгласните букви вие може да си помагате. Ти си се разгневил. Как ще се излекуваш? Или някой път дойде някакво обезсърчение, как се лекувате вие? Аз да ви дам едно изречение. Като се разгневиш, кажи си: КАТКО (Учителя го изговори с особено натъртване). Произнеси го двадесет пъти. Силно неразположение, или тази лошата мисъл е дошла, така ще направиш и като дойде добрата мисъл, ще стане правилно. Понеже ти си в едно лошо положение, тъй ще му говориш и то ще те разбере. Сега някои от вас направете опит. Като дойде една беля не може да се освободите. Вие се молите. Кажете: (…) – Четири съгласни да ги произнесете. Печели. К-то, щом дойде вечния живот, радостта, нещата вървят. Имате вече гласните букви. Правата мисъл, добрата мисъл, доброто Учение, правото Учение, те трябва да ви бъдат идеал през тази година и не само през тази година.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

XVI година.
17 лекция на Общия окултен клас,

държана от Учителя на 24 март 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1937_03_26 Четирите хигиенични правила
лекция пред специалния клас

ЧЕТИРИ ХИГИЕННИ ПРАВИЛА

„Отче наш“

Какъв беше предметът на миналата лекция? По какво се отличава здравият човек? Има ли здрав човек? Как съвременната култура определя здравето? – Най-често лекарите гледат езика и пипат пулса. На български език как се пише думата „болест“ и думата „здраве“? Колко букви имат и как са подредени те? При болезненото състояние не се изисква много знание – болката лесно може да се създаде и думата лесно се пише: „болен“. Когато дойдеш до здравето, думата „здраве“ трудно се изговаря. Болестта лесно се придобива, а здравето – трудно. Ако сте болен и знаете как да произнасяте думите, вие бихте се излекували, ако се помъчите да произнесете „здраве“. Как трябва да я произнесе човек, за да бъде здрав? Представете си, че искате работите да станат лесно – вземате една, втора хапка и без да ги дъвчете, ги преглъщате. Но представете си, че храната е твърда; какво ще бъде вашето положение, след като влезе тя в стомаха? За да бъде човек здрав, той трябва да се спре и да мисли. Когато вземеш храна, ще седиш и ще мислиш да я глътнеш ли или да не я глътнеш и как трябва да я глътнеш? Здравословната храна е взискателна – тя изисква да се раздроби повече, да ѝ дадеш прием, да я попиташ откъде е, как е и след това я приемаш в стомаха. А щом приемаш бързо храната, бъди уверен, че здравето ти скоро ще си замине.

Фигура 1.

Сега, в думата „здраве“ буквата „з“ правилно ли е написана? Ако я напишем по друг начин, какво ще показва? Буквата „з“ значи „иска да яде“. Горната част на буквата „д“ е устата. Не може да бъдете здрави, ако не сдъвчете добре храната, инак основата на буквата „д“ ще се запре на гърлото.

Сега аз произнасям пред вас думата „здрав“. В нея има три съгласни, което е едно голямо препятствие. Когато произнасяте „з“, къде се опира човешкият език? Когато искаш да кажеш „здраве“, ти първо допираш зъбите си и казваш: „Мълчание – много малко трябва да говориш!“ Следователно, първо трябва да въоръжиш зъбите си. За да произнесеш звука „д“, трябва да допреш език до предната част на небцето. „Д“ е придихателен знак и показва, че трябва да бъдеш човек, който говори с горното гърло. Горното гърло пък показва, че трябва да мислиш, когато говориш, т. е. чрез нервната система езикът винаги трябва да допира там

до небцето, за да се събуди в теб мисъл. Звукът „р“ как се произнася? Трябва да анализирате произношението на звуковете. А звукът „б“, с който започва думата „болест“, как се произнася? – Той показва, че трябва обмяна, защото болестта е нещо външно, следователно „б“ е отношение на човешките мисли и чувства. Звукът „в“ показва, че умът и сърцето трябва да бъдат в съгласие. Трябва да има добра обмяна между положителните и отрицателните енергии в човека. Земете израза „Болен съм“; всичката причина на болестта е, че няма добра обмяна, че е престанало отношението между положителното и отрицателното. Такъв човек постоянно говори все с долно гърло, което е гърло на животните. Всяка болест се дължи на едно животинско състояние.

Сега, у животните ядането е крайно безразборно – например, рибата нагълтва друга риба с нечистотиите, котката яде мишката с козината и червата и т. н. Много малко от животните обръщат внимание на храненето. Ако искаш да събудиш интереса на котката, донеси риба, закачи я някъде нависоко и тя ще приседне, ще гледа към рибата и ще мечи. Ако е друга храна, няма да прави така, но щом помирише риба, започва да мечи. И хората по атавизъм носят някои от стремежите на животните. Например, понякога на човек му се дояжда някоя храна и той започва като котката: „Яде ми се баница, яде ми се баница!“ А след нея ще каже: „Пие ми се една чашка винце“. Баницата не е най-здравословна храна за човека. Това два точно противоположни процеса: първо, топла баница, направена от брашно, сирене и масло, а след туй – студеното вино. И при всичко това някой учен човек, който не разбира законите, съществуващи в Природата, ще пише какви хранителни елементи съдържа сиренето, брашното и маслото, какъв стимул на стомаха дава виното и т. н. Щом остане стомахът с вино да се събужда, той вече е в едно болезнено състояние. Забелязал съм, че някои коняри, колкото и да бият коня с камшик или тояга, той върви толкоз, колкото може. Казвам: не камшик, трябва храна на този кон. Когато конят е здрав, само докато дигнат камшика, той тръгват. Така че, ако трябва с някое вещество да се стимулира във вас храносмилането, това е нездравословно състояние.

Тогава какъв е най-добрият цяр, за да бъде човек умен и здрав? С какво се лекувате, когато сте болни? Изобщо, всички лекари казват на болния да не яде. Някои пък започват да се оплакват, че загубили апетит. Ами че всичките болести произтичат от анормален апетит. Например, при нормално състояние, ако изпиете една чаша вода, втора не ви се пие, но ако изядете бучка захар, имате вече един стимул и можете да изпиете две и три чаши. Прибягването до стимул е неестествено положение. Какъв процес ще стане, ако допуснем, че изпиете три чаши студена вода? Тя ще погълне голяма част от топлината на вашия стомах, капилярните му

съдове ще се свият и ще престане нормалното кръвообращение. Следствие на това се явяват много болезнени състояния. Много пъти известни мисли в живота произвеждат точно това, което студената вода произвежда в стомаха. Има определени думи, от които, след като ви ги кажат, чувствате, че топлина лази по вас, а има други думи, от които като че студ пълзи. Нали често казвате: „Смрази ме този човек!“ Има ли ли сте някога тази опитност? Кажете ми една дума, която смразява. Ако сега не можете, после намерете някоя дума, която смразява, която намалява температурата. Направете малко научни изследвания – някой път се абстрахирайте от окръжаващата среда, вземете речника и изучавайте езика. За да разберете съдържанието на една дума, турете ръка на сърцето, произнесете я и ще видите, че при някои думи сърцето бие с няколко удара по-бързо, а при някои – по-бавно. Така думите ще произведат промяна в пулса на сърцето. Често ораторите изучават своята реч, понеже така нареждат думите, че започват да забавят пулса на слушателите, и погледнеш – един напуснал залата неразположен, втори напуснал. Сегашните оратори се питат защо при едни хората седят и слушат, а при други излизат навън.

Един виден американски проповедник, разправял на едно събрание, че неговата баба била голяма грешница и отишла в ада. Докато говорел, гледа, че един работник насред проповедта става да си ходи. Докато го слушал да разправя за мъките на бабата, този работник си казал: „Какво ще слушам за мъките на тази баба, и аз тук се мъча! Да ми каже нещо утешително“. Като го видял, че си отива, проповедникът му казал: „Знаеш ли, че и ти отиваш в ада?“ Тогава работникът отговорил: „Ти няма ли да пратиш много здраве на баба си?“ Без да разбира законите, този работник, искал да реагира на неговата мисъл, т. е. искал да му каже: „За такива болезнени състояния не ми говори, говори ми нещо за здравето! А ти ми разправяш за болни работи – че баба ти умряла, че била грешница...“

Ние знаем, че щом била болна бабата и е влязла в ада, това е един затвор. Нито болестта е добро, нито затворът е добро. Някой казва: „Трябва да се затвори този човек!“ Затворът е само един стимул, но не поправя хората. Че и човек има затвор: имаш благородни чувства – затвориш ги, имаш една благородна мисъл – затвориш я. Сега хората искат отвън да се освободят и казват: „Кога ще се махнат тия затвори!“ В целия човешки живот има затвори, болници, стражари, но по-напред трябва да се освободим от своите вътрешни болници, от стражарите и от затворите, които имаме в себе си. Че как се ражда страхът у човека? Кой е първият повод на страха? Когато се раждат, децата имат един наследствен страх.

Съществуват различни подбудителни причини за страха: има хора, които

ги е страх от змии; има хора, които ги е страх от вълци; някои ги е страх от биволи, други – от коне. Това е страх, който произтича от животните – животински страх. Понякога ви е страх от времето. Разбирам, когато има буря или когато някакво зло дойде, да се плашите, но вас ви е страх, че нямате пари. Когато имате пари, насърчавате се; когато нямате пари, обезсърчавате се. Кое е онова, което ви дава повод за този страх? Парите нямат дори органически живот. Явно, трябва да има по-дълбока причина за това, че всеки човек, който вярва в парите, щом си тури ръката в джоба, като че нещо изтича от тия златни пари, дават му нещо. А щом тури ръка в джоба и не намери никакви пари, обезсърчава се – вижда, че е сам и няма кой да го подкрепи. В дадения случай ти си кандидат, а парите са като гласоподаватели: ти се насърчаваш, че ще те изберат, а когато нямаш пари, избирането ти пропада. Следователно, всякога, когато бръкнеш в джоба, теб те избират за кандидат. Когато имаш пари, те гласоподават и преди всичко ще ти дадат един обед. Но питам: страхът, който се ражда от безпаричието, и страхът, който се ражда от мечка, едно и също влияние ли имат върху човека? Сиромашията е едно неестествено състояние, но и богатството е неестествено състояние. Гладът и ситостта са други две състояния у човека, които произтичат едно от друго: гладният е гладен, защото не е сит; ситият е сит, защото не е гладен. Кой е по-положителен? Ситостта е положителна, но и гладът е положителен в дадения случай. В животинското царство гладът е онзи стимул, който кара животните да мислят и да ходят. Щом се наядат добре, те цял ден спят. Щом има хубави условия, едно животно цял ден ще седи под някоя сянка като аристократ и само сегиз-тогиз ще си помръдне опашката. Но щом огладнее, ходи на едно, на второ място, на трето, четвърто, пето, шесто. Гладът е, който винаги заставя животните да мислят как да придобият своята прехрана.

Та казвам: при сегашното състояние, ако силата на глада не действа в човека, веднага ще се яви едно инертно състояние. А някой път многото ядене внася друга анормалност. Например, ако ядете по десет пъти на ден, вие ще нарушите закона на хигиената – таман сте се нахранили, вземете едно шоколадче, едно бонбонче, после – хайде една кифла, намазана малко с масълце, с чай или с кафе, или паста, или баница, или бюрек. По десет-петнадесет пъти на ден приемате храна, което въобще не е в съгласие с хигиената. Един здрав човек трябва ли да яде много често? Вие, изобщо, колко пъти ядете? – Три пъти. Не, повече пъти ядете. За всички същества в Природата има определено време за ядене – има едно течение, което щом дойде, всички трябва да ядат. Има едно течение на гладните хора и когато то дойде, всички трябва да ядат. После, има едно течение на ситите хора. В Природата има също определено течение и време за работа, за учение, за ходене в църква. Навсякъде има такива течения и ако човек води един естествен живот, той ще върви по тях. Щом започне да ходи по онова,

което той сам нарежда, тогава се явяват неестествените положения. Да допуснем, че сте българин, ходите нагости, посетите десет души ваши приятели и навсякъде ви черпят. Някъде по стар обичай ще ви дадат кафе, при друг ще ви дадат сладко с чаша вода. На десет места десет сладка и десет чаши вода трябва да вкусите. Българите са много икономични – турят една лъжичка сладко в малка паничка. В Америка ще ти турят да ядеш в голяма паница. Има анекдот за един мисионер, който идва за първи път в България и отива нагости. Черпят го от една купа със сладко, а той взел купата и изял всичкото сладко, мислейки, че е за него. Когато после му разправяли, че българският обичай е да се взима само една лъжичка, той казал: „Че аз съм бил голям безобразник!“...

Не само българите, но и най-културните народи живеят нехигиенично. Ако отидете в Америка, ще видите, че американците, които минават за най-културни, след като се нахранят на угощение, изпиват едно кафе от двеста и петдесет грама, а накрая ви дават по сто и петдесет грама сладолед. Когато този сладолед влезе след кафето в стомаха, какво ще произведе? Та затова сега в Америка се явяват хора, които говорят за неправилното хранене и имат желание да се изправят. Но хората трудно могат да се научат на един естествен живот.

Та казвам сега: вие, младото поколение, трябва да започнете с една хигиена на речта. Вие нямате статистика с какви думи да си служите. Не сте правили опит със себе си. Например, когато станеш сутрин, каква дума трябва да кажеш? Може ли да ми кажете с каква дума започвате сутрин? Трябва да имате едно разположение и щом станете сутрин, попитайте се: „Какво ще се прави днес?“ Когато ученикът отвори книгата си, каква е първата дума, с която той трябва да започне предмета? Вие с какви думи посрещате лекцията? Когато погледне урока, някой казва: „Труден е този урок“. Та казвам: ще мине дълго време, докато се освободим от навиците, които сме придобили.

Сега, говорим за хигиена. Има хигиена на мислите, има хигиена на чувствата, хигиена на постъпките и чак тогава идва хигиената на храненето. За да бъде човек здрав, трябва да подържа четири раздели на хигиена. Има нещо, което отличава здравословното състояние, както се отличават хубавите дрехи. Здравият човек носи една прекрасна дреха, която Природата му е дала. Някои кръщават това състояние с израза „живот имат в себе си“, кръщават го „магнетично състояние“. Когато носиш животворната дреха, усещаш разширение, а когато я съблечеш, омърлушваш се и в походката ти няма самоувереност. Уподобявам я на униформата на един полковник – щом я видят, всички войници му отдават чест. Ако полковникът не си тури тази дреха, войниците ще му отдадат ли

чест? Следователно, когато човек няма от Природата тази дреха на здравето, ще го посещават разни болести. С други думи, щом си полковник, никой няма да те спира, а щом нямаш униформата му, на първия пост още ще те спрат и ще те върнат назад.

Сега, за да признаят вашия чин, колко нашивки трябва да имате на пагона си? Върху вашите здравословни дрехи колко нашивки имате? Там има турени три нашивки: мисли, чувствай и постъпвай!

Фигура 2.

Мисли, чувствай и постъпвай – това трябва да бъде естествено за вас! Когато станеш и си обличаш дрехата с пагоните, най-първо ще прочетеш: „Мисли, чувствай и постъпвай!" Там ще бъде написано със съкращение „МЧП", тъй както сега пишат за Русия „СССР". И когато излезеш, кой как мине ще ти отдава почест. А ти се обърни и виж пагоните си. Когато срещнеш някой свой приятел, прочети има ли писано на пагоните му „МЧП". Щом няма, ще кажеш, че не е здрав.

Фигура 3.

Хубаво е да изучавате себе си. В човека има две състояния, които са две граници – едно здравословно и едно нездравословно състояние, между които са наредени всичките други състояния. Например, станеш сутрин и се чувстваш много добре, а някой път станеш с някаква мисъл, не си разположен и казваш, че си сънувал някакъв сън или че не си отспал. Каквото и да е, но ти трябва да си дадеш отчет за твоето състояние. Да кажем, че си имал състояние на безразличие, а после се явява едно радостно разположение или скръбно състояние, но нямаш повод. Някой път скръбта иде без някакъв външен повод. Например, приятно е да се седи до тази соба, когато е тъй нажежена; ако топлината става чрезмерна, ако не можете да издържате, туй показва, че сте много близо до нея, а ако започнете да не усещате топлината ѝ, значи, че сте се отдалечили. Допуснете, че сте в зависимост от собата. Хората на физическия свят избират едно естествено положение, дето могат равномерно да възприемат топлината. В човека също има една линия на естествените чувства и мисли и той всякога трябва да се намира на тази граница, която разделя нормалния и анормалния свят.

Та сега вие се намирате в положението на оня беден студент, който отишъл на лекар и оня започнал да му разправя, че е отслабнал, че трябва да се храни с печени пържоли, с пюре, кокошчица, ябълки, круши, сливи. Студентът казал: „Господин докторе, аз едва имам пари за хляб". По

същия начин и ние понякога говорим за хигиена и препоръчваме храни, които ги няма. Като лекарят препоръча нещо на един богат човек, той ще го намери, но бедният къде ще го намери? На бедния каква диета ще му дадеш? Сега, когато говорим за човешкия свят, туй възражение е право, но когато говорим за Природата, тя е турила хората при богати условия, следователно е турила и правила, по които да се хранят. Тук вече подразбираме един живот, където имаш всичко за ядене, а всичко онова, което не трябва да ядеш, не е предоставено. Всъщност, какво трябва да се яде? За първия човек в Рая имаше надпис: „Това дърво не е за ядене, плодовете му не се ядат!“ На всички дървета в Рая беше написано какво трябва да се яде. От всички плодове човек можеше да яде, само от познанието на доброто и злото не можеше. Това е чисто хигиенно правило: има неща, за които човек не трябва да мисли; има неща, за които човек не трябва да чувства. Но понеже едновременно чувствал и мислел за него, човек искал да направи опит.

На физическото поле имаме нужда от хигиена на храненето. Какво може да се зароди от неспазването на хигиенните правила? Целият сегашен живот, цялото сегашно човечество върви по един нехигиеничен път – нито мисли правилно, нито чувства правилно, нито постъпва правилно. Много малко хора ще срещнете, които мислят правилно. И учени хора, и религиозни хора не постъпват по хигиенните правила. Много малко постъпват естествено – както Природата ни е писала. Тепърва трябва да се възстанови този естествен ред на нещата. Например, един болен човек не може да го храниш с каквото искаш. На малките новородени деца трябва да се дава мляко, защото стомахът им е приспособен за храната, която иде от майката. Магнетичните свойства на тази храна и силите в самото дете са в хармония – детето разбира майка си чрез храната, млякото е стимул за него.

Щом дойдем до птиците, които имат много добри условия за живеене, ще забележим, че хигиената у тях е много лоша – много лошо се хранят. Майката, например, ще донесе някое щурче или червейче и малкото птиче го глътва цяло. Птиците не живеят дълго, защото много нечисто се хранят. В едно отношение те са пример, но в друго отношение не са. Понякога у хората се явява желание като птиците да не обръщат внимание на храната. Но птиците нямат мляко. Колкото и да избират подходяща храна, в насекомото, което ще глътнат, все има нещо нечисто.

Та казвам: живеем в свят, където има хиляди нарушения на законите, които Природата е поставила. Тогава се питаме защо хората страдат. Как няма да има страдания, след като мисълта не е мисъл, както трябва, чувствата не са чувства, както трябва, постъпките не са постъпки, както

трябва, храненето не е хранене, както трябва. Даже при най-хубавите условия хората не постъпват както трябва. Писателите, например, са писали много хубави неща, но виждаш, че някой е написал и много негативни неща и с този буламач е развалил всичко хубаво. Вземете един проповедник: говори много хубаво за братство, за равенство и току изведнъж започне да говори за ада и казва: „Ако съгрешиш, тъй ще бъде!“ Ако живея един неестествен живот, аз ще съгреша – щом не ям както трябва, ще се разстрои стомахът ми и болезненото състояние ще дойде. Щом живея естествено, това болезнено състояние не може да дойде.

Ако ви се даде за опит цяла седмица да живеете естествено, какво ще направите? Аз бих желал да опитате за една седмица да живеете естествено – да мислите както трябва, да чувствате както трябва, да постъпвате както трябва и да се храните както трябва. По някой път искаш светът да се оправи. Постарай се за една седмица да направиш този опит и да видиш доколко ще излезе сполучлив: да си легнеш навреме, да станеш навреме, да ядеш навреме и да не бъдеш нито гладен, нито сит. Щом се усетиш сит, е неестествено; щом се усетиш гладен, пак е неестествено, а да се усещаш нито гладен, нито сит е естественото положение.

Сега, да допуснем, че срещате някой, когото не обичате, и си казвате: „Много ми е неприятен този човек, нямам симпатия към него“. Ти констатираш факта, че нямаш симпатия към него, но това е друг въпрос. В Природата, обаче, има един закон: не минавай наблизо край ония неща, които не са ти симпатични, за да не ги виждаш, защото щом ги видиш, ще имаш лошо разположение. Например, ако дойдете близо до един водопад, във вас ще се зароди страх да не би да паднете. Ако искате да не се страхувате, стойте на един километър разстояние – може да слушате отдалеч шума или с бинокъл да гледате.

Защо Господ направи света? Господ направи света много добър, но светът е много опасен. Ако искаш да видиш Слънцето сто хиляди пъти по-голямо, отколкото е сега, и би погледнал с един съвременен телескоп без предпазители на очите, ти можеш да ослепееш от светлината, която иде. Природата е турила всяко нещо на своето място. Минавай наблизо покрай ония предмети, с които си в хармония; край ония предмети, с които не си в хармония, минавай отдалеч. Туряй настрана отрицателните мисли, с които не си в хармония, не ги разглеждай, защото за разглеждането на един въпрос трябва да бъдеш подготвен. Например, разглеждате въпроса за омразата; знаете ли каква грозна отрова съдържа тя? От какво е съставена омразата? Има ли елемент меркурий? Звукът „р“ какъв елемент съдържа? Ако имате уран, меркурий и азот, може ли да направите съединение? – Не може, само сол може да се образува. Благодарете, че

омразата образува само соли. Ако дойдете до съединението на отвращението, ще видите, че то е доста силна киселина. Една дума, ако я разбирате, всякога образува известни органични и психични съединения. В бъдеще химиците ще знаят всяка една дума какви съединения образува в човека. Всяка дума произвежда състояния, които видоизменят не само психиката, но и кръвта на човека.

Това са въпроси, които имате да проучвате в бъдеще. Не че ще оправите вие света, но тия неща ги привеждам като полезни лично за вас. Светът ще си върви по същия път, по който сега върви. А ние като хора можем да изменим вътрешния свят, в който сега живеем. Него можем да го изменим и философията е в това.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит Животът.

17-та лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
26 март 1937 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

Книги:
Четирите хигиенични правила
Разумните същества (Младежки окултен клас. XVI година (1936–1937). София, 2002)
17 беседи от 25 септември 1936 г. до 26 март 1937 г.
Начало: 05:00

1937_03_28 Примирителната постъпка
утринно слово

ПРИМИРИТЕЛНАТА ПОСТЪПКА

Размишление.

– Красотата ще спаси света.

Има неща в човешкия живот, които трябва да се спазват. Всеки има свобода, едни неща да пази, а други да не пази. Потребните неща всеки пази, а непотребните – малцина пазят. Например, някой пази старата дреха на дядо си или на баща си, защото ги обича. Тая дреха не го ползва, но той я пази за спомен. Имаш доста хляб, който не можеш да изядеш наведнъж, затова го пазиш да не се развали. В случая, хлябът е реално нещо, а старата дреха – нереално. Старата дреха представя миналото. Някога тя е била хубава. Може би, с нея се е венчал дядо ви или баща ви. Обаче, днес тая дреха е безпредметна. Човек трябва да бъде разумен, да знае, кои неща са разумни, и кои не са. Всяка дума, всяка мисъл трябва да се употребява на своето място. Не се ли турят на място, те създават несъответствие.

Един американски проповедник, след свършване на проповедта си, съобщил на събранието, че един от богатите членове на църквата умрял. След това казал: Да станем, братя, да изпеем песента „Слава на Господа." Това може да се изтълкува двояко: да благодарим на Господа, че се освободихме от тоя брат. Всъщност, проповедникът нямал намерение да каже това. От друга страна, може да се тълкуват думите му „да славим Господа." Някога човек говори сериозни работи и изведнъж започва да се смее. – Коя е причината за смеха? – Големият контраст. Например, не можеш да не се смееш, ако видиш, че някой облякъл палтото си наопаки и върви спокойно, без да подозира това. Понеже контрастът е силен, той произвежда смях. Ако се смееш постоянно, мислиш ли, че това е естествено? Ако животът е пълен с контрасти, които произвеждат смях, в какво се заключава развитието на човека? Срещаш човек, който бързо мига – ти се смееш; срещаш друг, който си криви устата – смееш се; трети си навива мустаците: ту десния, ту левия – смееш се; четвърти тегли брадата си надолу – пак се смееш. Обикновено, източните народи имат обичай да дърпат мустаците и брадата си. Като отидете в Англия или в Америка, няма да срещнете човек с брада или с мустаци. Там и младите, и старите се бръснат. Казват, че момците трябва да имат мустаци, а старите хора – брада. По това се познавало тяхното благородство. Това са обичаи. Ако е въпрос за благородството на мъжа, тогава по какво се познава благородството на жената? Ако и жената имаше мустаци и брада, нямаше

да се различава от мъжа. Природата е създала това разнообразие. Закон е: Еднаквите неща в природата се отблъскват, а различните се привличат. Момченцата нямат брада и мустаци, приличат на момиченца. После им изникнат мустаци и брада. Като се раждат, децата нямат навици: те отпосле ги придобиват. С някои навици те се срастват толкова много, че мъчно се отказват от тях.

Когато се говори за духовния живот на човека, имаме пред виц една велика наука, която трябва да се изучава. Чрез тая наука той може да се справя с всичко, което му е дадено. Човек е пратен на земята да свърши три важни работи: една работа за Бога, една работа за себе си и една – за своя ближен. За тия три работи той носи отговорност. Ако работи добре за себе си, той ще има здраво тяло; ако работи добре за ближния си, ще има неговото добро мнение; ако работи добре за Бога, ще има Неговото разположение. Ако е работил добре за себе си и за ближния си, а не е работил за Бога, неговата работа не е завършена. Сегашният човек не знае, кои работи са негови, кои на ближния му и кои на Бога. Те още не са разпределени в неговото съзнание. Даже идеята за Бога в неговото съзнание е още смътна. В миналото се е говорило много за Бога, и днес много се говори, но тая идея още не е ясна на хората. В Свещената книга е казано: „Не споменавай името Божие напразно!". Неговото име се споменава, дето трябва и не трябва. Рядко трябва да се произнася това име. То трябва да се държи свято в ума и в сърцето на човека.

Какво представя Бог? – Същество, което от незапомнени времена седи и наблюдава всички живи същества, които дефилират пред Него, като войници. Той има представа за броя на хората, които минават пред Него, за техния ход, движения, обхода. Той има представа за техните лица, за изражението им. Всичко, което става, се отпечатва в Неговото съзнание. Човекът, който дефилира, е подобен на цвят, който съществува само няколко десетки години и в един ден изчезва. Неговото съзнание се пробужда само за 30–40 години и отново загасва. Виждате, колко е голяма разликата между Бога и човека. Първият вечно живее, а вторият от - време-навреме се пробужда за живот. Милиони и милиарди години Бог наблюдава всички слънца и планети, как дефилират пред Него, и изправя най-малките грешки в движението им. Той изправя и най-малките грешки на хората. Всяко тяхно действие, движение, мисъл и чувство са под Неговия контрол. Човек не подозира, че всеки момент дефилира пред Господа.

Сега, и вие, като седите в стаята си, каквато мисъл мине през ума ви, каквото чувство мине през сърцето ви, вие се проявявате външно или вътрешно. Казвате, че някои ваши прояви са добри, а други – лоши.

Лошите работи вие наричате престъпления. Ще ви дам пример от едно престъпление и начин за неговото изправяне. В дома на един богат човек влиза апаш, с намерение да открадне нещо. Той вижда две големи торби: едната пълна с жито, а другата – с просо. Апашът иска да вземе и житото, и просото. За тая цел изсипва просото в торбата с житото, смесва ги и ги туря на гърба си. В този момент, богатият го хваща и предава на полицията. Питат го, защо смесил житото с просото. Той отговорил: Исках да нося само една торба. Ако носех две торби, щях да ги разсипя по пътя. Съдията разглежда престъплението и налага следното наказание на апаша: да отдели внимателно житото от просото и да ги върне на човека, от когото ги откраднал.

Какво представят човешките престъпления? – Смесване на житото с просото. Като разглежда престъпленията на хората, Бог издава следната присъда: отделете житото от просото, турете ги в отделни торби и ги върнете на богатия. И днес Бог стои и наблюдава, какво правят хората. Той вижда, как някой влиза в дома на богатия, смесва житото с просото и задига торбата, но нищо не казва, а дава следното наказание: Както си смесил житото с просото, така ще ги отделиш едно от друго и ще ги занесеш там, отдето си ги взел.

Житото представя доброто, а просото – злото. Не смесвайте доброто със злото. Богатият има две торби: едната е за житото, другата – за просото. Някой отива и ги смесва в една торба. Бог му казва: Ще отидеш да ги отделиш. Просото е дребно, мъчно ще го отделиш от житото, но ще изпълниш наказанието. Знаете ли, колко зрънца има в един килограм просо? Аз съм броил, колко зърна има в един килограм жито и съм намерил, че съдържа 16 хиляди зърна. Сега оставям на вас, да преброите, колко зърна съдържа един килограм просо. За да не губите много време, ще ви дам следния метод: Вземете един грам просо и пребройте, колко зърна се съдържат в него. Полученото число умножете на хиляда и ще получите броя на зрънцата в един килограм просо.

Казвам: Вие трябва да имате ясна представа за всичко, което правите. Не мислете, че никой не вижда, какво правите. Ако отвън никой не ви вижда, вие сами се виждате. Не мислете, че можете да правите, каквото искате. Ще правите само това, което е право, макар че някога вършите неща, които не са прави. Едно младо момиче, попска дъщеря, ми разправяше една своя опитност. Тя била любимка на майка си и на баща си. Един ден майката сварила петмез с парчета от тиква. Дъщерята много обичала тиква и често отваряла гърнето да си вземе по две-три парченца. Един ден бащата, казал на дъщеря си: Марийке, вземи една чиния да извадиш малко от петмеза. Марийка взела чинията, отишла в склада, отворила

гърнето и, какво да види? Всичките тиквички били изядени, останало само петмез. Тя седнала при гърнето и не знаела, какво да каже на баща си. Той извикал жена си и я запитал: Защо се бави Марийка, че не донася петмеза? Майката отишла да види, защо се бави Марийка и я намерила пред гърнето - седи и мисли нещо. – Какво правиш, Марийке? – Гледам, че в гърнето няма тиквички. Майката казала на бащата, защо се бави Марийка. Понеже бил умен и разбран човек, бащата се сетил, че дъщерята изяла тиквичките, и казал: Няма нищо, ще нарежем още една тиква и ще я сварим с петмеза. Същото стана и с нас. Често тиквичките във вашия живот изчезнат, и вие се чудите, кой ги изял. Дойде ви гост, няма с какво да го нагостите. Работата е проста: ще вземете друга тиква и ще я нарежете на парченца в петмеза. Така ще се оправят обърканите ви работи.

Сега вие се връщате към Евангелието, искате да живеете като Христа и като светиите. Обаче, вие нямате ясна представа, как са живели светиите. Вие познавате отчасти техния живот. Какъв е бил техният интимен живот, през какви борби и страдания, през какви падания и ставания са минали, не знаете. Вътрешният живот на светиите не е такъв, какъвто го виждате отвън. Вие ги виждате в хубавите им, светли, празнични дрехи. Животът им има своя скрита, вътрешна страна. Четете Библията, да видите, как са живели пророците. Там е описано всичко, както е било в действителност. Вижте, как е описан животът и характерът на Давид – няма нищо скрито-покрито. Описано е и доброто, и лошото на Давид. Вижте, как е описан животът на Соломон. Така са го предали, че не са мислили, какво ще се каже за еврейския народ и неговите царе. Казва се за Соломон, че имал 300 жени и 900 наложници. Днес мъжът едва се справя с една жена, а Соломон имал 300 жени! Ако това би ставало днес, между тях щяха да се явят интриги, съревнование, борби! И светия да си, ще станеш голям грешник. Соломон, на когото се даде голяма мъдрост, не можа да издържи на тоя изпит – провали се. Сега такъв живот е невъзможен и от практична гледна точка. Представете си, че всяка жена и всяка наложница имат по две деца. Това е цяла казарма от деца. Как ще се хранят и обличат тия деца? В това отношение, природата е правила хиляди опити. И до днес тя прави опити да дойде до най-правилния живот. В сравнение с другите царе на същата епоха, Соломон минава за един от трезвите царе. Преди него са живели царе, които имали още повече жени. И той се е учудвал на техния живот. В негово време е съществувало многоженството. След Соломон, обаче, многоженството постепенно е взимало други форми, докато дошло до сегашната форма – едноженството.

Учените, като изучават размножаването на животните, спират вниманието си върху рибите, които имат силен стремеж към размножаване. Въпреки това, от техните яйца, наречени хайвер, се развиват незначително число

риби. За един вид риба, наречена треска, се казва, че тя изхвърля около девет милиона яйца, от които малка част дохожда до своето пълно развитие. Каква грамадна енергия се изразходва, за да се осигури живота на тия същества! И тук природата търси начин да пести енергията. Обаче, тая риба хвърля яйцата си и не иска да знае, колко от тях ще се развият, и кой ще ги отхрани

Трябва ли ние да приличаме на рибите, безразборно да раждаме мисли, чувства и постъпки и да ги изпращаме в пространството, без никаква отговорност за тях? Малко от мислите и желанията, които раждаме, се развиват напълно. Следователно, не можем да наречем наши мисли и желания тия, които само са родени. Те трябва да се отхранят! Не е мъчно раждането на децата, мъчно е тяхното отглеждане. Ако ги раждате само, без да носите отговорност за тях, вие си създавате големи нещастия. Какъв смисъл има да родиш едно дете на омразата? Отглеждаш го 20 години, за да те измъчва. Мразиш някого – мъж, или жена. Ти вече си родил дете на омразата. Защо мъжът е намразил жената, или жената е намразила своя мъж? Причината за омразата се крие в материалния живот на хората. Жената не обича мъжа си. – Защо? – Не е доволна от него, не задоволява желанията ѝ. Той носи хляб, месо, дрехи, но тя иска повече от това, което носи. Тя готви с недоволство, затова яденето, хлябът не са приготвени, както трябва. При това положение, и мъжът започва да става недоволен; той търси друга жена, да готви добре. За да се справят с омразата, мъжът и жената трябва да се повдигнат над материалния живот, да влязат в духовния, а оттам в умствения или Божествения живот.

Често слушам, какво си говорят хората. Някои искат да отидат направо в Божествения свят, при Господа. – Те и сега са при Господа. Как живеят с Него? Той стои и отдалеч наблюдава, какво мислят и как постъпват. Ще кажете, че имам пред вид вашия живот. Аз не се занимавам с живота на хората и с техните грешки. Те сами знаят грешките си. За мене е по-важно, човек да предотврати една грешка, а не да мисли, защо я направил. Някой счупил стомната. Питат го, защо я счупил. Според мене, това не е важно. Стомната е счупена вече. Важно е да се намери някой, да те предпази от счупване на стомната. – Ще купя нова стомна. – Това не изправя грешката. Ще купиш нова стомна, може би, по-лоша от първата. Същата стомна не можеш да намериш. Трябваше да дойде някой да те предупреди, да не счупиш стомната.

И тъй, по-добре е да предотвратявате грешките, отколкото да ги правите и после изправяте. Една стара пословица казва: „Една предотвратена грешка струва повече от сто изправени." Значи, сто изправени грешки не струват колкото една предотвратена грешка. Някой казва: Можем да грешим, но

важно е да изправяме грешките си. – Не трябва да грешим! – Гладен е човекът. – Сготви му нещо, да задоволи глада си. Не мисли, как ще задоволиш вкуса му. Мисли, как да задоволиш глада му. Човек има интуиция, която му подсказва, дали храната, която яде, е добра, или не. Следователно, обърни се към интуицията си. Аз никога не съм се лъгал в своята интуиция. Отдалеч още познавам, прясна ли е храната, или не е. Ще кажете, че обонянието ми помага. Не е външното обоняние, което помага на човека да различава храните. Помощта не се крие и във външния език, който опитва вкуса на храните. Интуицията е друго нещо. Тя определя качеството на мислите и чувствата. Чрез нея човек опитва, коя мисъл е права и коя – крива. Правата мисъл е светла, а кривата мисъл – тъмна. Чистото желание е топло, а нечистото – студено. Добрата постъпка е мека, а лошата – твърда, остра. Следователно, ако една мисъл е светла, тя е добра; ако е тъмна, тя е лоша, крива. Ако едно желание е топло, то е чисто; ако е студено, то е нечисто. Ако една постъпка е мека, тя е добра; ако е остра, тя е лоша.

Сега, като говоря за права и крива мисъл, сама по себе си, мисълта не е права, нито крива. Важно е, какво си вложил в нея и как си я пипнал. Например, мисълта за кражбата не е нечиста, желанието да крадеш е нечисто. Искаш да крадеш злато. Обаче, златото е чисто, отвън нищо не може да го изцапа. Грешката е в желанието да крадеш. Ти си пипнал вече златото с нечисти ръце. То казва: Ще те дам под съд, дето оцапа връхната ми дреха. Съдията веднага издава присъда: Ще вземеш златото, ще го занесеш при най-чистия извор да го измиеш и ще го върнеш, отдето си го взел. Кажеш на някого една обидна дума. Не трябваше да я казваш. Сама по себе си, думата не е лоша, съдържанието ѝ е лошо. Ще те съдят за съдържанието, което си вложил в нея. – Как? — Като те накарат да отидеш при най-чистия извор, там да я измиеш. Всяка дума крие в себе си известна идея, която трябва да се пази в чистота. Казваш на някого: Не те обичам. Ти нарушаваш чистотата на тая идея. Ще отидеш на извора да я измиеш, да вложиш в нея любов. – Искам да ме обичаш. Това значи: искам да ме измиеш с вода, с елексира на любовта. – Нямам вода, стомната ми е празна. – Защо? – Преди тебе дойде друг човек, на когото полях да се измие, и водата се свърши. Изворът е далеч, не мога веднага да отида. — Трябваше да бъдеш готов, на всяко време да имаш вода. – Сега ще отида. – Бързам, нямам време за чакане. – И аз бързам. Бързането не разрешава въпросите. Бързането е стар метод на миналото.

Сегашният живот носи нови условия. Следователно, невъзможно е да живеем днес, както в миналото. Въпреки това, и досега срещате, хора да питат, какви са били в миналото. Според мене, важно е, какъв съм днес, а не какъв съм бил в миналото. Ако в миналото си живял нечисто, следва ли,

че и днес ще живееш така? В миналото си бил мътен порой, спущал си се от планината. През течение на вековете ти си слизал долу, в земните пластове, дето си се филтрирал. Днес излизаш на повърхността на земята, като чиста, хубава вода. Благодарете на миналите животи, които са ви послужили като филтри, да се очистите. В миналото имало доста кал, но и сега още има. За да се филтрира, мисълта също трябва да мине през нови филтри. Колко пъти човек носи тежки мисли и желания в себе си! Колко пъти се намира той под тягостното впечатление на своите постъпки! От всичко това трябва той да се освободи. Седиш някъде и, като дойде човек при тебе, казваш: Махни се оттук! Той се обижда. – Защо? – Не си му казал меко. Защо го пъдиш? Той ти закрива слънцето, не можеш да се грееш на него. Какво трябва да направиш? Отстрани се малко наляво, или надясно. Така ще бъде по-добре и за тебе, и за него. Обидата подразбира смесване на житото с просото и поставянето им в една торба. Не казвай на човека да се махне, но кажи: Моля ти се, отстрани се малко надясно, или наляво, да не ми засенчваш слънцето. Можеш да кажеш още по-меко: Моля ти се, бъди тъй добър, да отвориш малко място, да виждам слънцето и да се погрея.

И тъй, като човек, ти можеш да кажеш на ближния си да се махне. Ангелът, обаче, не може да изговори тия думи. Само оня, който е на ниско стъпало на развитие, може да каже на ближния си да се махне. Когато затуляш слънцето на ангела, той няма да ти каже да се махнеш, но веднага ще се повдигне по-високо от тебе и ще махне пречката на пътя си. Обикновеният човек, обаче, не може да се повдигне. Тази е причината, дето обикновените хора си служат с обидни думи. Казваш, че не можеш повече да живееш с даден човек – Много просто, не си свободен. Ако беше свободен, щеше да отидеш, дето искаш. Ангелът е свободно същество, свободен дух. Той може да отиде, дето пожелае.

Осъждат един човек и го затварят. Ако той знае закона на смаляването, могат ли да го задържат в затвора? Той ще се превърне на малко бръмбарче и ще излезе вън от затвора. С тая форма той може да излезе и през най-малкия отвор. На другия ден отново го затварят, но той пак излиза от затвора. Може ли такъв човек да бъде затворен? Казвате: Учителят ни учи, как да ставаме малки бръмбарчета, да се смаляваме. Под „бръмбар" разбирам математична и окултна формула, в която се крие начин за освобождаване от гъстата материя. За да живее правилно, човек се нуждае от нови методи. Ти искаш, хората да бъдат учтиви към тебе. И те искат от тебе същото. Значи, от човека се иска нещо повече от учтивост. За да бъдеш учтив, да живееш добре, нужни са съответни условия. При сегашните условия се живее мъчно, особено, като окултен ученик. Ето, салонът, в който седите, трябва да бъде няколко пъти по-голям от

сегашния. Като сядате, между вас трябва да има поне един метър разстояние, да не влизате един друг в аурата си. Сега сте толкова близо един до друг, че всеки усеща някакво теглене, като че излиза нещо от него. Достатъчно е да излезе духовното ви тяло два-три милиметра вън от вас, за да не можете да се търпите. То е чувствително и усеща противоположните вибрации на своя съсед.

Права мисъл е нужна на човека! Тогава, като седнеш до някого, и на тебе, и на него да е приятно. Трябва ли да го безпокоиш със своите мисли, чувства и постъпки? И той не трябва да те безпокои. Ако безпокоиш ближния си, колко повече безпокоиш Господа, Великия в света. Той е крайно чувствителен. Със своите груби действия, вие постоянно Го наранявате. Той чувства всяко страдание, което причинявате на другите. Хващаш грубо едно цвете и го изтръгваш от земята. Болката, която цветето усеща, се предава и на Бога. Обиждаш някого, и Бога обиждаш. Той е навсякъде, всичко чува. Казваш на едного: Мразя те. Бог е при него и те пита: Знаеш ли, че аз направих тоя човек? Щом мразиш него, и мене мразиш. – Какво да се прави тогава? – Да мислиш, какво говориш. Не е достатъчно само да разклатиш въздуха със своите думи, но така да го разклатиш, че да задоволиш всички. Помни, че Бог слуша, какво говориш. – Как да изправя злото в себе си? – Лесно ще го изправиш. Например, искаш да кажеш на някого, че го мразиш. Завърти езика си в обратна посока и кажи: Обичам те. Не мислете, че е мъчно да се примирите с хората. Направи едно завъртване на езика в обратна посока, и сам ще чуеш думите „обичам те." Какво ти коства да кажеш на човека, че го обичаш, че си готов на всякаква жертва за него? Това не е нищо друго, освен раздвижване на въздуха по обратен път. Нов, чист въздух трябва да излезе от твоите дробове. Щом направиш това, ще светне пред очите ти.

Сега ние очаквате да дойде Христос на земята, да ви примири. Не, вие сами ще се примирите. – Как ще стане това? – Като раздвижите въздуха по нов начин. Не ровете толкова дълбоко, защо тоя или оня ви осъжда. Криво си казал, криво те разбрали. Криво те разбрали, криво те осъдили. Ти си съдия. Накарай обвиняемия да отдели житото от просото и кажи: Не те обичам – това е просото. Обичам те – това е житото. Тури житото в едната торба, просото в другата, върни ги на богатия и му кажи: Моля ти се, дай ми няколко зрънца да ги посея на своята нива. Като ги посееш, след четири-пет години ще имащ пълен хамбар с жито. – На оня, когото мразя, не мога да кажа, че го обичам. – Щом не можеш, ще чуеш присъдата си. – Мъчно се превръща омразата в любов. – Това е най-лесната работа. Ти си направил лесните работи мъчни, а мъчните – лесни. Мъчно е да мразиш някого. Лесно е да го обичаш.

Христос казва: „Ако ме любите, ще опазите моя закон." Като знаете това, започнете с лесните работи – с обичта и любовта. Кое е по-добре: да крякаш, или да пееш? – Да пееш. Ако бяхте певци, щяхте да разбирате, кое е добро и кое – зло. Ако имахте любов в себе си, каквото и да кажете на човека, няма да го обидите. Мома и момък се разговарят. Момата казва на момъка, че не го обича. Той не се обижда и казва: Колкото пъти да повтаряш тия думи, аз зная, че ме обичаш. Той чува, какво му казва тя, и му става приятно. – Защо? – Тя казва, че не го обича, но погледът, усмивката ѝ говорят друго нещо. Когато се усмихва, момата не мрази. Момъкът е научил това и не се страхува. Друг е въпросът, ако момата е строга, сериозна и каже на момъка, че го обича. Той ще се замисли и ще разбере, че в думите ѝ се крие нещо друго – не го обича момата.

Следователно, който проявява любовта, трябва да има чист, ясен поглед, засмяно лице и красиви движения. Не давай на лицето си сърдит и недоволен израз. Така ти ще остарееш преждевременно. – Как да се отнасяме? – С любов. Любовта ражда любов, доброто ражда добро, а злото – зло. Обръщай внимание на малките неща. Виждаш, че яката на твоя приятел е изкривена. Не го отминавай, оправи яката му. – Това не е важно. – Макар и дребно нещо, то е важно.

Носи в ума си една малка, но светла, красива мисъл. Носи в сърцето си едно малко, но възвишено и красиво чувство. Носи във волята си една малка, но красива постъпка. Облечи се в красивата мисъл, в красивото чувство, в красивата постъпка. Само така хората ще те обичат. Казвате, че красотата ще спаси света. Отговарям: Красивите мисли, красивите чувства и красивите постъпки ще спасят човечеството.

– В Божията Любов е благото на човека.

17. Утринно Слово от Учителя, държано
на 28 март, 1937 г. София. – Изгрев.

Книги:
Мекота, примирителната постъпка. Красотата ще спаси света!
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
Примирителната постъпка
Старото отмина (Утринни Слова. Година VI (1936–1937). Том II. София, 1947)
20 беседи от 21 март 1937 г. до 19 септември 1937 г.
Начало: 05:00

1937_03_28 Икономия в природата
неделна беседа

ИКОНОМИЯ В ПРИРОДАТА

„Отче наш“

„Бог е Любов“

Ще прочета само няколко стиха от 15-а глава от Евангелието на Иоана. От 4-ти до 6-и стих.

„Духът Божи“

Има две теми, върху които може да се говори: лозената пръчка и икономията в природата. Това са две теми, върху които може да се говори по нов начин. Досега ние сме имали по тези въпроси съвършено детински схващания. Добри са и тези детински схващания, но те обемат един много малък кръг на човешката деятелност. Първоначално детето е познавало само майка си и баща си, братята и сестрите си. Те са съставяли света, в който то се е движило. Че съществували други домове, други къщи, други градове и села, в които други хора живеят, или че съществували други държави, те не представяли предмет за възгледите на детето. И в човешките схващания за земния живот, за духовния живот, както и за Божествения, или за това дали има друг свят или няма, представят нещо подобно на детинските схващания. Казват някои: „Дали има друг живот след смъртта?“ И си отговарят: „След смъртта няма друг живот.“ Тогава иде и другото твърдение: след живота няма смърт – нищо повече. – „Ама трябва да се докаже това.“

Има 3 вида доказателства, които могат да се приложат: нещата могат да се доказват чрез усета на човека – по физически начин; нещата могат да се доказват чрез чувствата; и най-после нещата могат да се доказват чрез мисълта. Но тогава се повдига въпросът: каква полза има да се доказват неща, които съществуват? Това е губене на време и на енергия. Седите и мислите има ли задгробен живот или няма. „Няма задгробен живот.“ Там е всичката лъжа, именно. Човек може да умре или може да живее – това зависи от него.

Често ние наричаме „смърт“ всички онези промени, които стават в природата. Ние виждаме, че в природата стават много промени. Хората говорят за смъртта, но никой не знае какво има зад смъртта. Както и да е, аз не искам да споря върху смъртта, защото считам това за губене на време. Аз не искам нито да отричам смъртта, нито да я доказвам. Не искам нито да отричам живота, нито да го доказвам. Аз не намирам никаква вина и в онези, които отричат или твърдят нещата. Според мен това е губене на

енергия за нищо и никакво.

В съвременния свят има една болест, която ние наричаме „неврастения“ или изобщо някакво болезнено състояние. Както и да е, все трябва да му се даде някакво име. Неврастенията не е нищо друго, освен нехайно разпиляване на всички онези богатства, които ние притежаваме. Неврастеникът е богаташ, който харчи наляво-надясно. Богат човек е той, няма какво да се съжалява. Като изхарчи всичко и няма повече какво да харчи, казват за него, че е станал умен човек.

Казват, че човек трябва да осиромашее, за да поумнее. Това няма да го опровергавам, но не зная дали човек може да поумнее. Ако защищавам тезата „Безграничността на пространството“, как ще я докажа? Или, ако защищавам темата „Безграничността на времето“, как ще го докажа? Аз мога да си служа с всякакви доказателства, но вие трябва да сте запознати с аргументите на моите доказателства. Вие трябва да знаете онази област, с която аз ще си служа в дадения случай. Ами ако тези доказателства не са толкова очевидни?

За пример, аз ви казвам, че ви обичам, а после ви казвам, че не ви обичам или обратното: първо кажа, че не ви обичам, а после – че ви обичам. По какво се различава онзи, който обича, от този, който не обича? От чисто физическо гледище, ето какво е доказателството. Когато някой казва, че обича, вратът му трябва да стане по-дебел. Ако не стане по-дебел, а даже изтънее, това показва, че той не обича. Разбира се, ние имаме една мярка, по която се съди доколко най-много може да се разшири вратът на онзи, който обича. Значи според степента на разширяването на врата може да се съди доколко е силна любовта на човека. Ако вратът се е разширил, човек има любов. Ако се е смалил, няма любов. Ако някой има врат, тънък 31 сантиметра, това е доста тънък. Някои дами, които са свършили по 4 факултета, те обикновено имат тънък врат, около 31 сантиметра. Ще кажете, че вратът им изтънял от много мислене. Не, този врат е изтънял от много тревоги. По цели дни тези дами са се тревожили, вследствие на което вратът им е изтънял. Такива хора са се предали в разрешаване на мъчни въпроси. Като казвам това, не искам да си съставите едно лошо мнение за тези хора. Вратът може да се разшири, да дойде до 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40 сантиметра даже. За онзи, който има врат, тънък 31 сантиметра, има опасност дробовете му да изсъхнат. Но и за онзи, който има врат, дебел 40 сантиметра, има друга опасност. Той може да се удави някъде. Той трябва да изхвърли излишната вода от организма си. Той има толкова много вода в себе си, че трябва да се пази. Ако не я изхвърли навън, току виж някъде свършил внезапно.

Сега аз не искам да остава човека пред един страх. Според мене болестта е един метод на природата за разтоварване на непотребния товар, турен върху човешкия гръб. Човек е натоварен като кон, който носи 100 килограма товар на гърба си. Ето защо болестта трябва да дойде да го разтовари и той да остане един освободен кон, без никакъв товар на гърба си. Какво лошо има в това? Той е, да кажем, човек, който тежи 120 килограма. Ако остане с този непотребен товар, може да има апоплексия. Ако го хване една болест и той изгуби 40 килограма и остане 80 килограма, какво лошо има в това? Разтоварил се е от 40 килограма.

Природата обича икономията. Ако някой носи 120 килограма товар на гърба си, какво ще спечели с него? Ще кажете, че той може да бъде един добър войник. Добре, но животът не е една постоянна борба. Борбата е едно изключително явление в живота. Истинският живот е постоянен строеж. В природата има икономия. Следователно не трябва да се харчат силите на природата безразборно, защото, ако си ги изхарчил, няма да има после откъде да наваксаш нови сили.

Ето защо, когато старите хора умират, това не е нищо друго, освен един търговски фалимент. Този човек е изгубил капитала си и след това неговата фирма се затваря. Казват после: „Еди-коя си фирма, или еди-коя си банка е фалирала.“ И сега, за пример, в Америка, в голямата криза умряха 8 000 големи американски банки. Представете си, че всяка банка е имала приблизително по 100 000 000 долара. Къде отидоха тези долари? Парите не се ядат, но въпреки това казват, че тези банки умрели, т.е. фалирали. След известно число години започнаха в Америка да се явяват нови големи банки, с по 500–600 милиона долара.

Следователно при нямане на капитали хората умират, а при имане на капитали те се раждат. Всякога в природата има един излишък. Точна статистика няма на тия, които се раждат и тия, които умират, но приблизително умират годишно около 40 милиона хора, а се раждат 45 милиона. Значи с 5 милиона хора повече се раждат годишно. Ако дойде ден, когато повече ще умират, а по-малко ще се раждат, тогава ще дойдем до едно израждане. Израждането не е нищо друго, освен икономия в природата, за да се навакса онази изразходвана енергия, която е потребна. Съвременната наука разполага с много данни, с много факти в тази област. Учените идат със свои открития в различните области. Бъдещите хора трябва да се радват на тия открития, защото има за какво да мислят.

Казвам: Нужна е и икономия в природата. Трябва да се спре изтичането на нервната енергия.

Някой седи и мисли какво ще стане, като отиде в онзи свят, как ще го приемат, де ще отиде и т.н. Много малко хора има, които са отишли в онзи свят, но много хора има, които са дошли в този свят. Този свят може да се опише. Всички онези, които са описвали този свят, са го описвали много добре. Вземете за пример Данте и Милтон, които са описвали онзи свят. Те донякъде са ходили в онзи свят и добре го описват, но щом дойдат да описват възвишения свят, който е извън човешките сетива, извън човешките чувства, там много малко нещо могат да опишат. Този свят, на който живеем, не е толкова привлекателен. Ще кажете, че съществата на онзи свят са много светли. Че, и тук имаме светлина. – „Ама, те са облечени със светли дрехи.“ – Че, и тук има предмети, облечени със светли дрехи. Вземете за пример печката. Докато не е нагрята, докато няма огън в нея, тя не е светла, но щом се нагорещи добре, тя може да се насветли, да се зачерви, да светне. Вземете една електрическа лампа: докато не е запалена, тя е тъмна, но щом се запали, тя започва да свети.

Хубави неща са тези, които учените пишат. Те имат за цел да обяснят какво представя онзи свят. Ние и тук можем да изучаваме онзи живот. Със своите телескопи учените хора изучават онези светове, които досега са били непознати за хората на Земята. Вземете за пример новите открития. Досега хората не знаеха много за Млечния път. Българите даже го наричаха „Кумова слама“. Те си имат едно особено народно обяснение за образуването на Млечния път. Според тях някой си отишъл у кума си да краде слама. Като я натоварил, из пътя сламата попадала и от това се образувал Млечният път. Каква особена идея имали българите за Млечния път, но тя не е научна. Едновремешните изчисления за Млечния път били такива, че според тях в Млечния път имало 18 милиона слънца, а според новите изчисления в Млечния път имало 100 милиона слънца. При това те не били валчести, но кръгообразни. При това, за да се измине от единия край на Млечния път до другия, трябвало да се изминат 50 000 светлинни години, и то само от единия край на диаметъра до другия. Следователно трябва да се има предвид път, който светлината би могла да измине за една година, като се движи в секунда с 300 000 километра. Това взимат учените за единица мярка, или за една светлинна година. Значи 50 000 такива години са нужни, за да се измине само диаметърът на Млечния път. А Слънцето, за да обиколи само един път около главината на Млечния път, потребни му са 200 милиона години.

Това мяза на положението, в което се намерил един учен, като се явил при един от турските султани. Султанът му казал: „Кажи ми точно какво е разстоянието от Слънцето до Земята или от Земята до Слънцето.“ Ученият донесъл на султана един дълъг конец от едно голямо кълбо и казал: „Колкото е дълго кълбото, т.е. конецът, толкова е голямо разстоянието от

Земята до Слънцето. Ако не вярваш, вземи ти единия край и върви нагоре, а аз ще държа тук другия край." Това е доказателството. Следователно, ако някой не вярва, нека хване единия край на конеца и върви нагоре, а аз ще държа другия край, на Земята.

Сега, това ни дава повод за разсъждения. Ние разискваме върху въпроса какво нещо е животът на Земята. Всичко онова, което учените мислят, е добро, защото то представя един колективен ум, един колективен дух, който работи във всички направления, който работи с онази велика жива природа и изучава нейните закони.

Мнозина ще кажат: „Какво ни интересува Млечният път?" Ще кажете, че вие не се интересувате от хората. Да, но вашата майка и вашият баща, вашите братя и сестри, целият ваш дом е в зависимост от вашите съседи, от вашите познати, от обществото, в което живеете, от държавата, към която се числите като неин член, от цялото човечество, а после и от цялата природа. С всичко това ние се намираме в тясна вътрешна зависимост и връзка. Сега, това не само че е необходимо за вашето развитие, но един ден ще съзнаете, че голяма е била ползата от всички ония богатства, които сте имали в себе си и около себе си. Без тези вътрешни и външни богатства вие не бихте могли да се развивате. Днес всички сте богати, но не знаете къде се крие вашето богатство.

Вземете, за пример, в ларинкса си вие имате една малка ципица, за направата на която са отишли най-малко 100 милиона английски лири. Материалите, които са употребени за направата на тази ципица, са взети от Слънцето, от всички планети, както и от най-далечно стоящите звезди. Цели експедиции са ходили по тия места, за да доставят нужните материали за създаване на ципицата на ларинкса. Магическа ципица е тя. Така е създадена, че каквото кажете с нея, да стане. Някои наричат това място „Адамова ябълка". Да, там е Адамовата ябълка, но на това място е ципицата, с която може да се пее, да се говори.

Казвате: „Защо Господ ми е дал този ларинкс?" Господ ти е дал този ларинкс да пееш и да печелиш пари с него; дал ти го е да печелиш приятели с него; дал ти го е да укротяваш зверове с него; дал ти го е, като стане бездъждие, да кажеш една дума и дъждът да дойде; като кажеш на Слънцето да изгрее, да изгрее, ако е залязло; като кажеш на умрелия да стане и да оживее, да оживее; като кажеш на някой да се роди, да се роди; ако някой се колебае и не иска да се ожени, като му кажеш да се ожени, и той да те послуша. Магическа сила се крие в тази ципица. Каквото кажеш да стане, става. Като знаете това, човек трябва да се пази какво ще каже. В това отношение турците имат един обичай, от който турските жени се

пазят като от чума. Когато турчинът поиска от жена си вода и тя каже, че няма или че съдът е празен и няма вода, тогава турчинът има право да иска развод, да се разведе с жена си. Толкова страшно престъпление се счита това нещо между турците. Това е един стар обичай, но жената трябва да се пази, да не се приложи той към нея. Ето защо и вие трябва да се пазите от своя говор, от това, което можете да кажете на някого. От незнание как да говори, човек може да си създаде ред нещастия.

Знаете ли колко струва един добър глас? Един ден Аделина Пати отишла в Ню Йорк в пощата да си получи една доста крупна сума, около 25 000 долара. Обаче чиновникът казал, че не я познава, не може да ѝ даде парите, освен ако намери човек, който може да удостовери нейната личност. Тогава тя се спряла в средата на пощата и изпяла няколко парчета. Като я чул директорът на пощата, казал: „Друг не може да пее така, освен Аделина Пати". И веднага той разпоредил да ѝ се даде сумата. Значи, Аделина Пати имала глас, с който всякога могла да разполага.

Друг един пример. В един театър, някъде из Европа, Аделина Пати била ангажирана да пее. Тя се явила при директора на театъра, условила се, но забелязала, че той има намерение да я изиграе нещо, да не изплати точно сумата, за която се условили. Тогава, тя намислила да му устрои една изненада. В момента, когато трябвало да се яви на сцената, тя не се явила. Публиката се събрала, чакала, ръкопляскала, но нея я нямало. Директорът на театъра се принудил да я търси. Отива при нея, но тя се бавила, нищо не му казала. Той ѝ предложил още 25 000 франка, само да се яви на сцената. Тя започнала тогава бавно да се обува. Като видял колко бавно се обува, директорът ѝ предложил още 25 000 франка. Тя обула и двата крака и тръгнала. Като излязла на сцената, той ѝ обещал още 25 000 франка. Така тя изкарала тази голяма сума от 75 000 франка, за да се съгласи да излезе на сцената. Магическа сила се крие в тази малка ципица.

Казвате за някого: „Виж как Господ е надарил този човек." Бог всички е надарил. Всеки от вас би могъл да стане Аделина Пати. Но Аделина Пати схванала онзи важен момент, когато музиката действува в природата. Музиката не идва всякога. Ще сееш житото само когато е времето му: на пролет и на есен. То всякога не става. Всяко нещо става на своето време.

Както виждате, една толкова малка ципица е вложена във вашето гърло и тя представя такова голямо богатство. Освен нея, грамадни богатства са вложени в човешката глава. Несметни богатства се крият в човешката глава. Несметни богатства се крият в човешките дробове. Несметни богатства се крият в човешкото тяло. Някои имат в себе си тази магическа сила, че достатъчно е да положат ръката си върху главата на някой болен,

и той веднага оздравява. Това, че всички нямат тази сила, се дължи на голямо нервно изтощаване. Когато изгуби своята нервна енергия, човек се демагнетизира и става негативен. За пример, когато човек изпадне в мрачно състояние и казва, че не му се живее, това показва, че той се е демагнетизирал.

Вие не знаете какво нещо представя икономията в природата. Един богат човек виждал, че много харчи и решил по някакъв начин да направи икономия, да съкрати някои пера в бюджета си. Всяка година правил опит да икономисва, но все не знаел кое перо да съкрати. Една година той изгубил 3/4 от капитала си. Веднага, още същата година намерил кои пера от бюджета си да съкрати.

Да допуснем, че вие имате един приятел, в когото се съмнявате. Или вие можете да се съмнявате в баща си, че мисли да ви изиграе. Виждате, че баща ви иска да остави по-голяма част от имането си на брата ви. Кое ви дава повод да се съмнявате? Това, че баща ви иска да даде на брата ви по-голям дял от имотите си, се дължи на това, че той намира брат ви за по-умен и не иска да се разпилява богатството, затова му оставя по-голяма част. Следователно, когато Бог обръща някъде по-голямо внимание, то е защото Той иска да направи икономия, да не се разпилява Неговата енергия. Бог наблюдава всички, кой как живее и такъв кредит му отпуща. Бог познава всички хора от хиляди години, знае какъв е техният манталитет. Той знае кой как живее. Обаче всеки казва, че малко му е дадено.

Сега аз не искам да казвам къде са вашите погрешки в живота. Сега можете да кажете, че целият свят е християнски, вярва в Христа. Обаче според мене има едно вярване в празните каци, има едно вярване в пълните каци. Ако аз вярвам в една празна каца, какво ще придобия? Всичко може да се каже за тази каца: че има хубави обръчи, добре стегнати, от хубаво дъбово дърво е направена и т.н. Обаче отивам при тази каца, но не намирам нищо в нея. Обаче, ако аз вярвам в една пълна каца с жито, или със зеле, или с пиперки и отида при нея, моята вяра ще има вече друго отношение. Питам: Онова, в което вие вярвате, реално ли е? Има ли някакво отношение към вас? Защото нас ни интересуват само онези реалности, които имат отношение към нас и към които и ние имаме отношение. Само чрез тази реалност човек може да постигне нещо в живота.

Та, когато говорим за любовта, ние я считаме като една реална сила, която човек трябва да знае как да употреби. И разумността е една реална сила, чрез която човек може да си послужи. И тогава казваме, че животът е

резултат само от Закона на Любовта. Любовта е посадена като семе. Казват, че Любовта е плод на Духа. Следователно, дето и да е посаден този плод, той винаги дава живот. Ние уподобяваме живота на растение, което започва да расте. Следователно и това растение дава такъв плод, според този, от който е излязло. След това ние взимаме знанието като плод от мъдростта. Свободата пък разглеждаме като плод на истината.

Следователно така трябва да се разглеждат нещата. Мнозина обаче казват, че тия работи не ги интересуват. И тогава някои казват, че истината е горчива. Не, истината е, която дава свобода на човека. Най-хубавото нещо, с което човек може да се занимава, това е истината. Ако си болен и започнеш да се занимаваш с истината, ти ще оздравееш; ако си сиромах и започнеш да се занимаваш с истината, ти ще се освободиш от сиромашията. Каквото и да е положението, ако се занимаваш с истината, ти ще се освободиш от ограничителните условия, в които се намираш.

Същият закон се отнася и до [мъдростта], и до любовта. Ако започнеш да се занимаваш с онзи велик закон на мъдростта, ти ще се освободиш от всички несгоди на твоя живот. Тъй щото, трябва да знаете, че животът може да се прояви правилно само там, дето има свобода и знание. Там, дето няма свобода и знание, животът ще се прояви анормално. Следователно анормалността в живота произтича от отсъствието на свобода и знание между хората.

И в живота ние нямаме достатъчно светлина, за да помогнем на онези наши вътрешни стремежи. Много са стремежите на живота. Ние не трябва да оставаме в тази форма, в която досега сме се намирали. Ние още сега трябва да се примирим с лошите условия, че като отидем в онзи свят, да ни е добре. На какво разчитате, че в онзи свят ще ви бъде добре? Трябва да има нещо, на което човек може да разчита. Човек може да разчита на любовта, че тя ще му даде живот. Той може да разчита на мъдростта, че тя ще му даде светлина. И най-после той може да разчита и на истината, че тя ще му даде свобода. Аз не говоря за тази свобода, за която хората сега се борят и се избиват. Не, това не е свобода. Аз имам предвид новото разбиране, новата икономия. Без тази икономия вие ще прахосвате Божествената енергия и нищо няма да придобиете. „Бог е допуснал това." – така ще кажат хората от религиозно гледище. Дали е допуснал това нещо Бог, то е друг въпрос, но ние виждаме, че хората злоупотребяват с благата, които Бог им е дал.

Какъв може да бъде поводът за една война? Или какъв може да бъде поводът да враждуват помежду си два града или два народа? Все трябва да има някакъв материален интерес. Всякога в един дом може да има спор

между братя и сестри. Когато бащата в един дом умре, ражда се спор. Коя е причината за това? Причината на това се дължи, че хората вярват, [че] бащата може да умре. Представете си, че бащата не умира. Представете си, че бащата е най-силния човек в дома. Ако е така, той ще се разправи лесно със синовете си. Но представете си, че сегашните синове могат да станат по-силни от баща си. Но в природата не съществува такъв закон. Напротив, в природата съществува следният закон: синът никога не може да стане по-силен от баща си. Ако синът може да стане по-силен от баща си, тогава този баща не му е баща. Ако дъщерята стане по-силна от майка си, тя не ѝ е майка. Че, ако в къщата ми дойде един вол, който е по-силен от мене, той от човешкия род ли е? Или, ако в къщата ви влезе един слон, който е по-силен от човека, той от човешкия род ли е? Той не е човек, не е от нашия род.

Сега хората искат да станат по-силни от Първата Причина, Която е създала света. Сега всички хора искат да ни докажат, че след като някой човек е вярвал в Бога, може да изгуби вярата си и да каже, че повече не вярва. Той казва: „Не искам вече да се моля.“ Че кой те е заставил да се молиш? Чудно нещо. Този човек не иска да се моли на Бога, а изисква от хората да му се молят. Като дойде някой да иска услуга от него, той ще му услужи, ако му се помоли. Значи, на него могат да се молят, а той не иска да се моли на Бога. Дойде някой при вас и ви казва: „Господине, моля Ви се, направете това нещо заради мене.“ И вие му услужвате.

И тъй, ние не пазим икономия в живота, а трябва да се пази тази икономия. Природата не обича разточителността. Когато хората са разточителни, това се дължи на някакви погрешки, които са направили. И за да покрият тези погрешки, те стават чрезмерно щедри, до разточителни. За пример един богат човек има красива, млада жена, която има особено приятна, магнетична усмивка. Обаче този мъж има един обичай да закъснява вечер. Среща се с приятели, ходи тук-там да пийне. Като наближи да се върне, той не иска да има неприятности с жена си, не иска да се лиши от нейната хубава усмивка, съзнава, че трябва да става някаква правилна обмяна между тях и затова ще гледа непременно да ѝ купи нещо: било шапка, обуща, дреха, някакви пръстени или други скъпоценности. За да доставя тези подаръци на жена си, нужни му са пари. Един ден парите се свършват от голямата разточителност. С какво ще подкупва тогава жена си?

Това значи да искаме да заместваме любовта с материални работи. Да, докато човек има пари, все ще може някак да уреди работите си по материален начин, но какво ще прави, когато парите му се свършат? При съвременния живот, който хората водят, едва ли, ако се раздели цялото

богатство в света, ще се падне на човек само по 20 лева наследство. Какво ще направите с тези 20 лева? Ако са в злато, както и да е, но щом са книжни пари, даже и 30 лева да са, или 60 лева, пак нищо не представят. Днес 600 лева е заплатата на един обикновен разсилен. Първия месец, както и да е, ще отдели нещо, но втория, третия месец нищо не може да отдели. Какво ще прави след това?

Следователно в природата има и други източници, от които ние можем да се ползуваме. Не са само тези източници, които ние виждаме. Много още източници има в природата. Засега хората изучават само материалните източници. При заболяване на съвременните хора идат на помощ лекарите. Те дават едно, второ, трето лекарство, но положението на болния не се подобрява – работите му не вървят. Обаче, ако при болния дойде човек със силна вяра в Бога и каже на болния само две думи: „Слушай, ако повярваш, ти ще оздравееш", болният може веднага да стане от леглото си. Всеки може да каже на болния, че ако вярва, ще оздравее, но всеки не може да оздравее от тия думи. Само онзи може да оздравее, който чува тези думи от човека на абсолютната вяра, без никакво колебание в своите думи. Този човек ще излекува болния без никакви лекарства. Ще кажете, че този човек го е хипнотизирал. Никаква хипноза няма тук. Щом от тези думи човек може да се излекува, тук действува вече друг закон – Законът на Вярата. При Христа идваха много прокажени. Той им казваше една дума, и те се излекуваха. Така излекува Той няколко прокажени, но само един от тях се върна при Него. Христос го запита: „Къде останаха другите?" Христос им казва: „Идете да се измиете, и ще бъдете здрави." Значи, Той ги поставя във връзка с един свят, който им дава ред възможности да живеят.

Та казвам: Сега, като ви говоря за любовта, трябва да знаете, че любовта е един безпределен свят, от който човек може непрекъснато да черпи. Там е безсмъртието. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога." Да познаете Бога, това значи да познаете Любовта. Защото казано е, че Бог е Любов. Христос е казал: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога." Затова е слязъл Христос на Земята, да покаже на хората как да се хранят със Словото Божие. И който се храни със Словото, той ще живее, той ще бъде жив.

Ще кажете, че това трябва да се докаже. Това не може да се доказва по външен начин. Защо? Защото, ако искам да го докажа, ще ви кажа: „Изяжте ме и ще видите, че е така." Опасни работи има в любовта. Ако при любовта човек не знае как да яде, той ще си създаде най-големите неприятности. Ако ти възприемеш любовта не по този начин, по който тя действува, тя ще произведе в тебе такива резултати, каквито не си сънувал.

Тя ще ти създаде най-големите страдания.

Разправят, че в реката Нил имало такива жабчета, които прояждали корема на крокодилите и излизали навън. Като види тия жабчета, крокодилът се нахвърля върху тях, но те по особен начин свивали крачката си и крокодилът лесно ги гълтал. Те се престрували на умрели. Обаче, като влизат в утробата, в корема на крокодила, те започват да прояждат стените му и полека-лека да си пробиват дупка да излязат навън. В това време крокодилът се мята на една, на друга страна, докато коремът му се пробие. Тогава влиза вода вътре и той се обръща мъртъв. Защо става така? Защото той не е приел жабчетата както трябва. Това жабче казва: „Който ме приеме в корема си без да ме е смлял, ще му пробия корема и пак ще изляза навън.“ Значи крокодилът не е постъпил с жабчето по любов.

Какво показва това? Че вие трябва да възприемете любовта по всичките правила. За Бога вие не трябва да имате такова понятие, каквото съвременните хора имат и което внася спорове, деления и недоразумения между тях. За Бога трябва да имате едно велико понятие, като за Същество, Което носи живот, Което носи свобода, Което създава домовете, братята, сестрите, обществата и т.н. Бог създава правилни отношения между господари и слуги, между учители и ученици, между мъже и жени. Това, Което носи безсмъртието в Себе Си, това е Бог. Делението на хората на различни религии, това са все човешки системи. Това, че едни хора принадлежат към една религия, а други – към друга, това са все човешки работи. И това е добро нещо, и това са спомагателни средства, но то не е никаква религия, никаква наука. Вземете за пример, сегашните християни се делят на православни, на католици, на протестанти и спорят по между си. Спорът се заключава в тяхното верую, откъде произтича Синът. Всички вярват в Христа, но все пак се различават в разбиранията си. Това е човешко разбиране. Хората не са разбрали още любовта, затова съществуват между тях много големи различия.

Сега някои от вас казват: „Аз не искам да нападам никого.“ Че, какво има да нападаш? Защо трябва да нападаш хората? Да мисли някой, че може да напада хората, това значи да е заблуден. Човек носи със себе си своите заблуждения, от които трябва да се освободи. Някой ще започне да говори за своите вярвания. Няма какво да се спирате на вярванията на хората. Вярванията ограничават човека. Аз говоря за вярата. Това, което не ограничава човека, е вярата. Тя поставя правилни отношения между всички хора. Когато вляза в един дом, аз имам уважение към всички в този дом: към майката, към бащата, към децата. Аз не започвам да уча синовете и дъщерите как трябва да живеят. Това е работа на бащата и на майката. Аз няма защо да ги уча на това, на което майката и бащата не са ги

научили.

Ще кажете, че Христос е казал: „Който обича баща си и майка си повече от Мене, не е за Мене.“ Това е противоречие. Как ще си обясните това противоречие? [Същевременно] се казва, че един е вашият Отец. Многото бащи не разрешават въпросите. Многото бащи в света внасят спор. Казано е: „Един е вашият Отец.“

Като проследите човешката история, виждате, че човек е минал и минава през много вярвания. Какви [ли] вярвания не е имал човек за Бога? Първоначално човек е вярвал в златния идол, на него се е кланял, после – в небесните тела и т.н. Не, той трябва да се отрече от всички ония идоли, на които досега е уповавал. И тези неща са хубави, но на времето си. Днес те не съставят никаква идея. Това, на което човек днес може да уповава, това е реалното в света. Ако влезеш в тази реалност, твоят живот напълно ще се измени. Сега аз ни най-малко не искам да оспорвам вашата любов. Аз съм от тези, които поддържат любовта, но казвам: Вашата любов трябва да се разрасте, да се прибави към нея още едно клонче. Законът на природата е следният: върху старите клончета израстват нови, а върху новите – още по-нови. Там, додето сме достигнали, трябва да израстат нови клончета, върху които да се раждат нови плодове.

Сега ние трябва да изучаваме икономията на природата. Иначе човек ще изразходва много енергия. За пример омразата не е нищо друго освен изразходване на природна енергия безразборно. Всеки гняв, всяко съмнение, всяко подозрение, както и всички отрицателни черти в човека, всичко това трябва да се тури настрана. Казвате: „Може ли това да стане?“ – Може. Но за да се изкъпете, вие трябва да отидете в най-чистата вода. Ако влезете в една мътна река и мислите там да се изчистите, това ни най-малко няма да ви се удаде. Следователно, ако останете в сегашните си стари разбирания, и по 20 пъти на ден да се къпете, пак няма нищо да постигнете. Ако държите старите си вярвания, пак ще си останете същите. Ще ме питат някои: „Ти вярваш ли в Христа?“ – Ами представете си, че аз съм Христос. Не казвам, че съм, но според вашите аргументи казвам: представете си, че съм Христос. Срещне ме някой и ме пита: „Ти Христос ли си?“ Какво трябва да му кажа?

Христос запита учениците Си: „За кого Ме мислите, че съм?“ Един от тях отговори: „Едни Те мислят, за пророк, а други – че си Илия.“ Тогава се обърна Христос към Петър и го запита: „Ти за кого Ме мислиш, че съм?“ – „Ти си Христос, Син на Бога Живаго.“ – „И право казваш, защото това не ти е открила плът, но Отец Мой.“ Един е Отец. Учениците мислеха, че Христос трябва да стане цар, да управлява света. Не, Христос е цар на

любовта. Като дойде на Земята, Той казва: „Син Човечески не дойде да Му послужат, но Той да послужи.“

И сега очакват Христа, да дойде на Земята с корона на глава, да съди хората. Той ще ги съди, но в Правда. На богатите ще каже: „Следвайте по Моята любов. Не изнасилвайте братята си и споделяйте с тях това, което ви е дадено.“ И едно време искаха да направят Христа цар, но Той се отказа от това. Днес, когато искат да направят някого цар, те имат предвид да се поддържа старият ред на нещата. Не, в света трябва да се възцари любовта, знанието и свободата. В света трябва да се възцари истината.

Като влезете в един дом, вие трябва да имате един правилен образ за истината. Какво трябва да представя мъжът в един дом? Когато влезете в един дом, може да няма такива лампи, с каквито светът днес си служи, но затова главата на мъжа трябва да свети, да се ползуват от неговата светлина всички. Всички в дома трябва да четат на светлината на бащата. Ако е зимно време, тогава няма да се палят печки, защото майката, със своята топлина, ще отоплява стаята. Следователно на светлината на бащата ще се чете, а на топлината на майката ще се греят. Бащата носи светлината, а майката – топлината.

Сега ще дойде възражението: „Какво ще правят тогава търговците?“ Мислите ли, че светът, в който сега живеем, е най-разумният? Мислите ли, че той не може да се устрои по друг начин? Представете си, че навсякъде има градини, посадени с хубави овощни дървета, и търговците ходят от една градина в друга да събират плодове и да ги раздават на хората безплатно. Лошо ли ще бъде това? Който получи плодовете, ще каже на търговеца: „Благодаря.“ И той от своя страна ще благодари, че е услужил. Ако гостилничарят дава ядене безплатно, пак ще му се благодари. И каквото на него се дава, пак ще благодари. Навсякъде ще се чуват само благодарности. Така ще се уредят всички работи. – Как може да стане това? Направете опит и ще видите.

При сегашното положение на работите вие се намирате в положението на онзи турски дервиш, който нямал пет пари в джоба си, но отишъл в една баня да се къпе. Като се окъпал, той излязъл от банята и казал на баняджията: „Благодаря за хубавата баня.“ – „Ами да си платиш!“ – „Че, аз служа на Бога!“ – „Не се приема тук това. Ти трябва да си платиш.“ Тогава банята струвала само 10 стотинки. – „Нямам пет пари в джоба си.“ – „Като нямаш никакви пари, защо си дошъл да се къпеш? Ще ти взема дрехата, да се научиш друг път да не идваш на баня без пари.“ Дервишът взел да се моли на Господа: „Господи, дай ми по някакъв начин 10 стотинки или направи нещо, да се събори банята, за да се освободя от този изедник.“ По

едно време в банята се дигнал голям скандал. Баняджията отишъл да види какво става. В това време дервишът си отишъл и се освободил от баняджията. На пътя си той срещнал един турски ходжа, който се молел в себе си. Дервишът му казал: „Аз зная за какво се молиш.“ Той знаел, че ходжата бил много користолюбив. „Ти се молиш за пари, искаш Господ да ти даде богатство. За пари не се моли на Бога, Той пари не дава. Аз се молех за 10 стотинки и не ми даде. По-скоро събори банята, отколкото да ми даде пари.“ Това показва, че се намираш в крива посока на живота. Ако искаш нещо от Бога, искай живот, искай знание, искай свобода, но пари не искай. Парите са в тебе. Иди да попееш някъде, и веднага ще имаш 25 000 лева.

Сега казвам на всички ви: Възприемете Бога като любов в себе си, възприемете Бога като светлина и знание в себе си, възприемете Бога като свобода в себе си и всичко друго ще се уреди.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

17-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 28.III.1937 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1937_03_31 Малката топлина и малката светлина
лекция пред общия окултен клас

МАЛКАТА ТОПЛИНА И МАЛКАТА СВЕТЛИНА

Отче наш.

(Изпяхме „Грей мощно слънце“.)

Пишете върху темата: „Ползата от огъня.“

Огънят е станал много обикновен, затова е неразбран. Ще ви задам сега един въпрос: Какво е предназначението на младия? Каква е неговата мисия в света? Каква е мисията на стария? Да разберат този въпрос литературно да цитирате. Този въпрос може да го развиете. Но всеки един въпрос като се развие има една добра страна и всеки един въпрос като се развие има една лоша страна. Може да развиете един въпрос по най-лошия метод и може да го развиете по най-добрия. Младият може да тръгне по най-добрия път, пък може да тръгне и по най-лошия път. Старият може да тръгне по най-добрия път, пък може да тръгне и по най-лошия път. Следователно, ако тръгне младият по най-лошия път, какво ще има? – Ще има нещо. Ако тръгне младият по най-добрия път, пак ще има нещо. Вие казвате, че сте окултни ученици. Какво означава един окултен ученик? Не, нека погледнем на въпроса тъй както е. Има окултни ученици, които вървят по най-лошия път; има окултни ученици, които вървят по най-добрия път. Всичкото е в пътя, по който вървите. Казва: „Той не е окултен ученик“. Има фактично разрешаване на въпроса. Казвате: „Аз не обичам тъмнината, нали?“ Защо не я обичате? Някой път има една тъмнина, която върви по най-лошия път. Има една тъмнина, която върви по най-добрия път. Следователно, има тъмнина, която може да се обича. Сега вие според вашите стари възгледи казвате: „Как може да се обича тъмнината.“ Че в нея живеете. Тя ви хваща, целува ви всяка вечер. Тогава какво ще кажете? Значи прегръща ви тъмнината. Сега не искам да разберете криво. Сега представете си, че аз срещам няколко души с копринени торби. На едного торбата е напълнена с няколко килограма злато; на другия, торбата е напълнена с няколко килограма жито. Третият носи торба пълна с черна пръст. И най-после иде един хванал в ръцете си една книга и той я носи. Сега коя от тия торби има най-голямо съдържание. Във всичките торби има съдържание, но в дадения случай коя торба има практическо приложение. Коя торба е най-практична? – Златото. Тя е най-практична, защото при сегашните условия, където и да ходиш все пари трябват. Тия хора се препират, коя торба е най-важна. Другият носи една торба с жито. Тя е най-практична за гладните хора. При гладните хора торбата със златото не струва. При гладните трябва торбата с житото. Ами тази торба с черната пръст за кого е потребна? Пръстта то е ценно лекарство за ония болните хора. Те с четири очи гледат на тази торба. Най-после гледате

този човек, който държи книгата. Та казвам: Знанието в света ще придобиете. Придобийте едно знание, което в дадения случай има приложение. Знанието върви по най-лошият път и по най-добрия път. Когато вървиш по най-лошия път ще изгубиш всичкото; когато вървиш по най-добрия път ще спечелиш всичкото, не изведнъж, но постепенно.

Сега понякой път хората спорят и казват: „Ние не сме добри хора“. Какво разбирате под думата „добър“? Според мене човек, който е много добър има изящни крака, художествени. Този човек никога не се уморява, когато ходи. Той е добър човек, без разлика кой е той. Може да е светия, щом краката му не са хубави, той не е добър. То е едно качество. Вие казвате за някого: „Той не е добър“. В какво не е добър? За едного е добър, за вас не е добър. Значи при известни условия е добър, при други не е добър.

Сега вие се спирате кои религиозни вярвания са най-добри. Кой живот е най-добър? Живот, в който няма никакви болести, живот в който няма никакви страдания. Ама вие ще цитирате думите ми, понеже някой път съм казвал, потребни са страданията. – Потребни са при сегашните условия, но ако влезете в един възвишен свят при съвършените същества, те нямат страдания. Тогава ще показвате вашето учение, че страданията са потребни. Потребни са при дадени условия. Или казвате: „Няма какво да се прави, сиромашия, ще се носи“. Сиромашията при сегашните условия е потребна, но при един съвършен живот не е потребна. Богатството при сегашните условия е потребно, но при съвършения живот не е потребно. Казвате: „Как богатството да не е потребно“. Богатството има контраст сиромашията. Сиромашията е следствие. Понеже едни са богати, други са сиромаси. Понеже едни са сиромаси, други ще бъдат богати. Сега практическото приложение в какво седи? Срещат се един религиозен човек беден и двама, които са даровити: художник и един цигулар. Религиозният им казва: „Вие нищо не разбирате, аз като се помоля и всичко става“. Онзи, който знае да рисува казва: „Аз не зная да се моля, но каквото пипна с ръката си, го правя“. Другият казва: „Аз като хвана едно сухо дърво, че като му туря няколко струни, като засвиря, всичко излиза из туй сухо дърво“. Питам сега: Кое е най-доброто положение – на онзи, който се моли, положението на онзи, който рисува, или положението на онзи, който свири? За себе си кое бихте избрали? Вие ще си дадете едно мнение и за самите вас не е право. Ама да се молиш. Какво ще се молиш? За какво ще се молиш. Думата „моление“ е много ограничена. Ученикът, който се учи какво е неговото положение? Моли се кой? – Когото бият. Бият някого някъде, той се моли да не го бият. Моли се кой? – Който няма пет пари. Моли се кой? – Който няма дрехи. Моли се кой? – Който здраве няма. Моли се кой? – Който шапка няма. Казвате: „Да се молим“. Питам ви аз: Здравият, ученият, човек който всичко има, трябва ли да се молят?

Казвате: „Трябва да се молим". Аз трябва да стана болен за да се моля. Казвате: „Трябва да го чука Господ, за да се моли". Ами той без да го чука не може ли да направи същото нещо?

Да допуснем, че вие сте българи, както сте сега. От окултно гледище дали сте българи е друг въпрос, но де факто. Как трябва да се каже де факто, или де фактум. Ако кажем де фактум има много спънки. Де факто е по-хубаво, може да станат работите. Де фактум сто думи да кажеш, не става. Кое е онова, при което като кажеш, стават. Де факто става. Де фактум много мъчно става. Следователно, при мъчнотиите думите ще ги отстраниш.

Но да се повърнем сега към онова реалното в живота. Кое е реалното сега? Вие седите някой път и правите едно различие. Казвате: „Този брат не е като мене". Каква погрешка има? – Той не мисли като мене. Ние сега не се споразумяваме. Този брат знае няколко езика, ти знаеш само един език. Някой път той като знае тия езици се поставя по-високо. Казва: „Той се възгордял". Думата „гордост" сега какво означава? Писанието казва: „Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат". Вие ще цитирате това. Но всички неща, които цитирате, трябва да ги разбирате. Сега носим живота нали. Сега ние се примиряваме, казваме: „Няма какво да се носи този товар". Че злото трябва да го носим. Ние се оправдаваме с невежеството в света. Добре, в какво седи невежеството. Има неща, от които трябва да се освободите. Непременно трябва да се освободите. Ти имаш един цирей, ти трябва да се освободиш от него. Имаш едно петно на кожата, трябва да се освободиш от него. Станал си сух, трябва да се освободиш от сухотата. Станал си тлъст, трябва да се освободиш от тлъстината. Казва: „Напълнял този човек или той станал много сух". Това са две противоположни състояния, които не са здравословни. Пълнотата не е здраве. Сухотата не е здраве. Пълният човек има много материал, който не е обработен, мазнини се натрупали отгоре му. Ако така се натрупа много, ще се строшат осите на колата му. А пък сухият мяза на коне, които изпостели толкоз, че ще спрат някъде на пътя, ще оставят колата сред пътя. Пълната кола насред пътя ще се счупят осите. Ако много сухи са конете, насред пътя може да спрат. Питам сега: Кое е по-хубаво – да ти е пълна колата и насред пътя да се счупят осите, или да си сух, че конете насред пътя да спрат? Кое е по-хубаво? Нито едното, нито другото, нито пълната кола, нито сухите коне. Всичко онова, което имаш трябва да бъде фино, добре изтъкано с най-хубави нишки, които да не се късат, най-фините нишки.

Тогава да ви представя един пример: Казват, че един атом е толкова малък, че 25 милиона атоми могат да се съберат в един милиметър. Представете

си сега, че имате 25 милиона конци направени от атоми и може да се вместят в един милиметър. Питам: Вие 25 милиона конци може ли да ги вместите в един милиметър? Колко време ще ви вземе вие докато ги вместите? Колко място ще завземат? Една 25 милионна част от милиметъра какво пространство ще стане. Много малко пространство има. Понякой път вие имате усети, туй състояние понякой път вие само го чувствувате. Състоянието на атомите е крайно неразположение. То е състоянието на една материя толкова дребна, че ви причинява едно неприятно чувство. Да допуснем, че във вашите очи е станало възпаление. Набира се материя толкова тънка, фина, че се забелязва, заболяват очите ви. След туй трябва да направите червенината на очите? Казва: „Червени ми са очите“. Ако не вземете мерки при туй зачервяване, може да боледувате. Сега и религиозните хора, понеже завземат най-високото положение, може да си създадат неприятности. Ако един религиозен човек няма отличен ум, той може да си създаде най-голямата беля на главата. В един човек, който е религиозен, ако няма един отличен ум, може да се създаде една анормална гордост. Той ще започне да мисли, че вече има с Бога познанство, че с Господа се разправя, по три пъти на ден говори. В неговия ум седи идеята, че той се запознал с Господа, пък ти нищо не разбираш. Ако търсиш големите горделивци, ще ги намериш между религиозните хора. Онези патриарси мислят, че Господ ги поставил да ръководят хората. Казва: „Кой ме е поставил знаете ли?“ Свещениците и те мислят, че Господ ги поставил, проповедниците и те мислят. Най-после и вие се изявявате и казвате: „Аз се познавам с Господа“. Казвате понякой път: „Духът ме научи“. Научил го Духът! Този, който казва, че го научил Духът, едва ли говори на един език. Гледам друг Духът не го учи, но говори четири езика. Чудна работа, този казва, че Духът му говори, а пък той едва знае български език. И български не го знае както трябва. Някъде българите пишат Ѣ. И най-големите писатели не знаят защо пишат Ѣ. Славяните както пишат Ѣ, така пишат англосаксонците Т-то. Когато ти искаш да станеш енергичен, трябва да имаш препятствие. Ти за да накараш парата да върши работа, ти трябва да ограничиш тази пара, да я туриш в един котел и да направиш малка цев, през която да минава. Ако ти кажеш: „Както обичаш, както знаеш свърши работата“. Тя нищо няма да направи, нищо няма да свърши. Но ако я впрегнеш, ограничиш я, пък ѝ направиш релси, коли може да кара, колкото искаш.

Сега ние всички се молим на Господа и ходим при Господа. Как е възможно да ходим и да се молим на Господа и даже малка топлина и светлина не добиваме. Ако човек отива при Господа, той две неща трябва да добива. Всеки ден за две неща трябва да ходиш при Господа: Да придобиеш малка топлина и да добиеш малка светлина. Малка топлина

да може сърцето да функционира, да живеем добре и да вършим Неговата воля. И малка светлина да имаме, за да може умът да работи. За две неща ние отиваме при Господа. Да му кажем, че малка топлина ни трябва за да може да живеем на земята и да вършим Неговата воля. И малка светлина ни трябва да можем да мислим добре, че да свършим работата.

Сега между вас много се търкате и казвате: „Не можем да се търпим“. В природата търкането между добрите хора е абсолютно забранено. Ева само като се потърка в дървото на познаването на доброто и злото трябваше да напусне рая. Тя най-първо само се потърка и близна от плода. Казва, че яла от плода. Всичката погрешка е, че се тръкнала до едно дърво, което е много учено. То било най-ученото дърво в райската градина. Да се търка до това дърво било забранено, който дойде трябва надалеч да седи. Тя нямала никакво почитание, мислила, че това е обикновено дърво, че е много невежо. Тя постъпила така, но и вие постъпвате по същия начин. И вие като дойдете съюзявате се със злото. Злото е много учено. Съюзявайте се с доброто. Вие се съюзявате и с доброто и със злото. Тогава какво сте направили я ми кажете? Вие си представяте злото и доброто много механически. Казвате: „Да спечелим доброто“. Но доброто, нещо материално ли е? Доброто е възвишен ангел, който завършил своето развитие в далечното минало. Ти сега искаш да го вземеш на своя страна и да ти стане слуга. Ти ще го оставиш на неговата добра воля. Ти ще бъдеш умен, той да стори за тебе онова, което той счита за добро. Ще оставиш на неговата добра воля, да стори онова, което той намира за добро. Ние отиваме при Господа да Му се молим. Ние искаме да му наложим онова, което ние искаме. Понеже ние сме направени по образ и подобие Негово, казваме: „Аз съм Син Божи“. Хубаво, нямам нищо против това. Казва: „Аз съм християнин“. Или: „Аз съм Христос“, ако кажете. Колко Христовци може да има в света? Всички сме синове Божии. Аз може да бъда човек в света без да съм генерал, и може да съм човек, без да съм цар. Аз го взимам конкретно. Не са ме произвели генерал, че съм бил в Америка, но може да бъда човек и туй ни най-малко не ми препятствува. Пък онзи, който е генерал и нему не препятствува да бъде човек. Още по-добре и да стане християнин. Християнин тя е специфична дума. Всички християни ли са? Не са всички християни. Казвам: Какво трябва да разбираме под думата „християнство“? Под думата „християнство“ трябва да разбираме човек, който в живота си може да побеждава всичките мъчнотии. Христос се бори със смъртта и на първата борба тя победи. После Той победи смъртта, следователно Той излезе победител. Та не е въпросът ние ще страдаме ли сега. В края на краищата вие уверени ли сте, че вие ще победите? Или вие чакате да дойде Христос и Той да победи за вас, Той да се бори, че после вие да минавате за победители, да казвате: „Ние победихме“. Писанието казва: „Който победи докрай, той спасен ще

бъде“. Спасението ще се даде като награда. Ти ще дойдеш със злото да се бориш, пехливанлък ще има. Българите се бяха възгордели с Дан Колов, но дойде един 29 годишен Пиер. Дан Колов малко неразположен бил, имал инфлуенца, това, онова. Дан Колов като българин мисли, че ще го гътне. Ама не се гътва човекът. Онзи бърз, Дан Колов признава, че е много бърз. Мислите ли, че дяволът с който се борите, този младия дявол, с който се борите, който е на 29 години ще ви гътне на земята. Казвам: Славата на българите отиде за сега. Затъмне. Тази слава минава в Португалия. Хубаво е, че Дан Колов – харесва ми, хваща го за ръката и казва: „Има нещо в него“. Дан Колов иска пак да се бори, но по начините, по които вижда в този борец. Този младият е професор, Дан Колов е ученик, ще се учи. Сега ние да оставим Дан Колов. Понеже Дан, на български, какво значи? Дан – значи да даваш. Кол – може да се извади съвсем криво заключение. Ти не трябва да бъдеш като сух кол, нищо повече. Ти трябва да мязаш на едно дърво, което расте. Вие се спирате пред ония неща, които не растат. Старите сестри казват: „Нашето вече се свърши, на младите“. Защо вашето се е свършило? Защо на старите се свършило? Пък защо младите имат? Вие старите сега трябва да изучавате окултните книги, окултното знание. Старите трябва да учат законите на пестеливостта. Старите трябва да бъдат крайно економисти. Економията трябва да съставлява една отлична наука. Старият човек трярбва да економисва, нищо да не прахосва. Природата оставила економия, не скържавост. Никога за една работа да не иждивиш повече енергия, отколкото трябва. Младият трябва да се учи на щедрост. Той трябва да бъде щедър. Младите трябва да бъдат щедри, старите трябва да бъдат економисти. Единият ще го турим министър на финансите, пък щедрият – на благотворителността. Да се уредят работите. С туй знание, което имате в себе си, Пиер ще ви гътне на земята. Вие имате кашлица, хрема – тъй не отивайте да се борите. Който се бори в света, трябва да бъде здрав. Сега вие имате надежда в лекарите. Ще викате един лекар, ще му платите 50 лева. Онзи лекар, който може да те излекува за 50 лева, той не е никакъв лекар. Даже вие имате в себе си един лекар. И той е най-гениалният, отличен лекар. Имате един преподавател на Божествената наука, един отличен преподавател в себе си. Трябва да изучавате неговия език. Често младите българи отиват в Англия, Франция, Германия при някой виден професор да се научат да почерпят знание от него. Ти ще почерпиш едно знание оттам, отдето може да го почерпиш. Нас ни трябва едно знание, гениално знание.

Ще ви приведа друг пример. Когато ви превождам някой пример, вие го взимате в много ограничен смисъл. Всеки един пример частично изявява живота, може да даде един подтик и един пример може да те спъне. Давам ви примера. Двама знаменити вълци в миналото намерили една тлъста

овца и я подкарали. Започнали да спорят двамата, кой да вземе по-голям дял. Всеки искал да вземе овцата за себе си. Единият казва: „Аз я видях по-рано“, и другият има същото желание. Тогава казват: „Ще се борим и който надвие, ще вземе овцата“. Овцата стои. Започват те двамата да се борят. И двамата силни, не може да надвие единият. Тя чака да види кой ще победи. Минава един мъдрец и казва: „Какво гледаш дъще?“ – „Гледам, казва, кой ще победи.“ – „Ами знаеш ли какво ще стане с тебе, ако единият победи?“ – „Не зная какво ще стане, ще видим, доста силни са и двамата.“ Той казва: „Ела с мене“. Тя тръгва подир него. Той завел тази овца в своето училище и дълго време я учил. След дълго време я извел и видели, че тия вълци още се борят за овцата. Тогава той турил по един юлар на единия и на другия, впрегнал ги в колата и турил на каруцата овцата. Казвам: Кой е най-силен? Докато вие не впрегнете вашите вълци да возят вашата каруца и докато не научите вашата овца, и я качите на каруцата, и вие не вземете камшика, вие няма да свършите нищо. Ако гледате борбата на двата вълци, кожата ви ще иде. Ако не слушате мъдреца да се учите в неговото училище и онзи първия урок, който ви даде не го турите на работа, нищо няма да излезе. Борбата в света край няма. Вие искате да знаете кой ще победи в света. Писанието казва: „Побеждавайте злото с добро“. Другояче казвам: Оставете доброто да се разправя със злото в света. Вие не влизайте в пряк контакт със злото. Казва: „Не противи се злому“. То значи: Не влизай във връзка със злото и да се бориш с него. Аз съм привеждал на вас онзи пример, но малцина са го разбрали. Имало един калугерин, игумен в един монастир – из християнската история (е) това – в един от знаменитите монастири. Направил той големи злоупотребления и заминал така за другия свят. Следующият игумен, който дошъл в монастира, вижда че сметките са объркани. За да ги оправи той се молил и повикали от другия свят стария игумен да му покаже как да се поправят работите. Той се явил, но той бил турен за наказание в ада, изваждат го оттам и го завеждат в монастира и той показва как да се поправят сметките. Целият монастир така завонял, никой вече не идел в монастира и трябвало този монастир да се премести. Питам: Защо ви е старият игумен да ви каже как се поправят сметките? – „Аз, казва, този човек не мога да го търпя.“ Пък и няма защо да го търпиш. Той не е на гърба ти. Ти си предполагаш. Питате понякой път: „Защо Господ създал дявола?“ Господ не създал дявола. – „Ами как той измъчва хората?“ И хората не се измъчват, той дявола седи настрани. Хората гледат дяволите как се борят, чакат кой дявол ще победи. Сега в Испания се борят двете страни: републиканци и националисти. Защо? Какво ще добие испанският народ? Статистиката показва, че са избити повече от един милион и 500, 600 хиляди души. Не се знае точно, така вестниците пишат. Но един милион хора избити в Испания, това не е малко. И какво ще се постигне? Сега цяла Европа гледа кой ще победи. Тия образованите държави Англия,

Франция, Италия седят и за неутралитет говорят. Те гледат накъде ще натегне. Сега ние ще извадим примера за себе си. Ние понякой път постъпваме като испанците. Казвате: „Колко глупаво постъпват". Ти имаш същата война вътре в себе си. В теб тази борба не се завършила. Двете партии се борят, пък другите се потриват.

Та казвам: Сега същественото кое е в живота? Същественото е, че трябва да имаш една малка топлина в сърцето си и да имаш една малка светлина в ума си. Преведете сега топлината. При тази топлина, за която аз говоря, ти щом имаш тази топлина, ти болен не може да бъдеш. И да дойде болестта, ще си замине. Ако имаш тази малката светлина, всичките мъчнотии, които имаш ще дойдат – ти ще ги имаш пак, но лесно ще ги разрешаваш. Тогава аз съм ви привеждал този пример и пак ще ви го приведа. Един прочут американски професор, който преподавал френски език в Америка на студентите и го считали там за авторитет, отива в Париж и там говори френски език, но не го разбират. Той говори, но французинът му казва: „Не ви разбирам господине". – „Че как, не сте ли французин, какъв диалект говорите?" – „Моля, казва, говорите ли английски?" – „Разбира се, аз съм англичанин." – „Тогава, казва, говорете ми английски."Започват да говорят и разбира човекът. Американецът говори на френски, не го разбират. Започва той да говори на английски, онзи го разбира. Той добре говори езика и двамата се разбират. Та казвам: Ако вие сте виден професор по френски език в България и идете във Франция пък не може да ви разбират хората, това знание ли е на френски език? Англичаните, които са много практични, като му кажеш нещо, че не го разбира, той казва: „Изговори го как се пише". Ако ти знаеш да сречеш думата както се пише, той веднага ще те разбере. Ти трябва да знаеш всяка дума да я сричаш, трябва да знаеш как се пише всяка дума. Понякой път буквите са повече отколкото звуковете, които се изговарят. Англичаните са турили и аз виждам защо са турили тия букви. Понеже те имат големи мъчнотии, че тия при дихателните букви, които не се произнасят, с тях разрешават всичките мъчнотии. Наскоро разреших защо американците и англичаните се бръснат. Знаете ли защо се бръснат? Не го знаете. Англосаксонската раса добила сила, надмощие, има опасност да станат много груби и затуй постоянно се бръснат, за да бъдат като жените меки. Всичките искат да станат жени, искат да придобият тази мекота, която жените им дават. Затуй жените в тях са на голяма почит. Ако иска да обиди една жена, той ще бъде с брада. Той ще си обръсне брадата хубаво. Туй показва, ти не може да бъдеш обичен на една жена, ако нямаш в себе си мекота. Проповядват, че жените обичали силните мъже. Благодарим. Ако аз съм жена не бих искал силен мъж да ме бие. Че кое е по-хубаво: силен мъж или мек мъж. Нямам нищо против силата. Но ако една жена избира силен мъж, тази жена трябва да избира един мъж, в когото има светлина в ума

му, нищо певече. Малка светлина да има. Мъжът трябва да избира една жена, в която има малка топлина. Защото жената има светлина, тя е по-умна от мъжа. Мъжът трябва да има светлина, пък жената топлина трябва да има, на нея липсва топлина. Ако имаше топлина, Любов, не би яла от плода. Тя яде, защото топлина нямаше. Тя казваше, поизстинала съм, ще ям малко да се постопля. Искаше по един крив начин да придобие повече топлина. И създаде всичките мъчнотии.

Гледам сега, вие сте изопачили думите ми. Учителят каза това, онова. Турили сте ми отгоре такива заблуждения, че ми трябват хиляди години. Вие сте станали тълкуватели, разбирайте нещата както съм ги казал. Гледайте да бъде вярно. Не правете погрешката на едного от провинцията, който беше заболял и казвам: Турете му млечен компрес. Мисля, че те знаят как се прави компреса. Казвам само направете млечен компрес, без да му давам обяснения. Той пише казва: „Направихме компреса, но не помогна." – Как го направихте? – „Гъстото изядохме, рядкото турихме на мястото." Ако в един пример, ако в едно учение гъстото изядете, вие не можете да имате никакви постижения. Понякой път аз като ви гледам, наблюдавам, виждам отклоненията, които сте направили. Не съжалявам. Срещам една сестра и я питам: Как си? Казва: „Много добре". Тя най-първо не ми говори Истината. Много добре. Ни най-малко не е много добре. Аз смалявам, смалявам. Срещам друга, питам я как е. Тя казва: „Много зле съм". И тя не говори както трябва. Ние казваме: „Много лош свят". То е наше заблуждение. Ние казваме, че светът е много добър. То е друго наше заблуждение. Светът е във възходящ, прогресивен стремеж. Светът се подига. Следователно, хората трябва да минат във всички форми. Потребно е някой път да имаш тъмнина. Тази тъмнина е потребна. Един фотограф ако не знаеше законите на тъмнината, как щеше да снеме своята фотография. Ако светлината влизаше отвсякъде, нищо нямаше да излезе. Ако вашият мозък не беше турен в тази коруба на тъмнина как щяха да се образуват вашите идеи. Най-първо вашите идеи се посаждат, почва има в мозъка. После, като излезат на повърхността започват да растат, тогава иде светлината, отгоре работи. Тъмнината някой път е потребна в нашия живот. Защото всяко нещо, което съществува е потребно за природата, но не е потребно за нас в дадения случай. И злото вътре е потребно. Що е злото в света? Доброто е туй, което дава, злото е туй, което взима. Следователно, онова, което в даден случай отнема живота, то е зло заради мен. Онова, което дава живот е добро заради мен. Тъй разбирам аз. Ако дойде един човек, който дава живот, той е добър. Ако дойде един, който отнема моя живот, той е лош за мен. Няма какво да разисквам дал ли Господ право и власт на вълците да ядат овцете или не. Господ дал власт, но дали позволил вълците да ядат овцете е друг въпрос. Не му позволил, Той не позволява. Тогава казват: „Те ядат овцете за да станат меки и

вълците“. Но виждам, че от хиляди години вълците се вълци остават, не са станали по-меки. Всичките вълци, които са се убедили, не останали като вълци. Други поддържат, че сегашните овци са преродени вълци, едновремешни вълци, които се прераждат в овци. Значи един прогрес вълците имат, минават и стават овци. Тогава може ли да вярваме в един вълк, който станал овца. Христос казва: „Вълци, облечени в овчи кожи, отвън овци, отвътре вълци“. Вие ще кажете кого аз визирам? Най-първо мене визирам. Кои сте вие да ви визирам. Ако вие сте с черна краска и описвам чернотата ви тъй както е, какво лошо има това. Или ако вие сте с бяла краска и описвам вашата белина, какво има. Описвам живота отвън, не описвам отвътре. Казвам: Ние сме такива в дадения случай, каквито сме. Та вие сте окултни ученици, потребно е на вас живот. Аз говоря за Любовта като наука, за да придобиете живота. Аз не говоря за живота, за временната Любов. За мен е важен великият закон, от който може да се придобие вечния живот, когато аз говоря за Любовта. Писанието казва: „Това е живот вечен да позная Тебе, Единаго Бога на Любовта.“ От това произтича живота. После говоря за Мъдростта, понеже животът се поддържа само със знанието. Ако човек има живота, той не може да добие вечния живот, ако няма Божествената Мъдрост в себе си. Туй придобитото богатство той не може да го задържи, и не може да се развива.

Та казвам: Любовта е една наука, която трябва да изучавате. Вие обичате само онези хора, които вас обичат. Почти всичките хора обичат тия, които тях обичат. Кой е по-силен? Че и този, който ви обича и той иска вие да го обичате. Някой ми казва: „Обичам те, защото мязаш на баща ми“. Този човек ме обича, понеже съм мязал на баща му, затова ме обича, не заради мене, но защото мязам на баща му. Ако не мязам на баща му дали ще ме обича е въпрос. Даже младият момък, който обича младата мома, обича момата, защото мяза на майка му. Затова той я обича. Ако тя не мяза на майка му, той не може да я обича. В света законът е верен. Всичко онова, което донякъде мяза на Бога и донася Божествена сила, ние го обичаме. Дето видим Божественото, понеже човек е направен по образ и подобие на Бога, ние обичаме Божественото дето и да го видим. Тогава един човек, който те обича, той те обича, понеже имаш образа на Божественото, защото носи Любовта. Любовта е Любов, защото носи живота. Любов, която не носи живот, не е Любов. Понякой път виждате, ние много говорим. Ако аз много ви говоря, какво сте добили от много говорене. Кажете сега: Какво е същественото, което сте научили? Научили сте донякъде, имате съзнание, някои вече са помислили, че много знаят. Аз когато изучавах английски, за произношението на английски е много трудно. Българския език сега го изучавам и на него много трябва. Някой път в българският език като се срещнат „тата“, какво ще правите като се срещнат две „та“? Какво трябва да направите? Ако вие разбирате закона,

ако вие имате два слога, едната гласна трябва да я измените. Каква гласна ще турите? Може да турите О, може да турите Е, може да турите И, може да турите У. Но в дадения случай двете А, както се срещнат едно подир друго, коя буква ще турите? Ако имате една болест с какво лекарство ще лекувате. Аз ако заболея ще се лекувам със светлината, аз се лекувам с топлината. Всяка една болест произтича от факта, че има малко топлина и малко светлина. Щом увеличите топлината и светлината, болестта веднага изчезва. Сегашните наблюдения показват, че свиването на капилярните съдове показва изгубване нормата на топлината. Изгубването на топлината е едно болезнено състояние. Изгубването нормата на светлината, потъмнее умът, ти не може да мислиш и тогава се зараждат нервните болести. Нервните болести се зараждат от малката светлина, органичните болести – от малката топлина. Това са данни. Следователно, всяка една болест в тялото показва, че имате малко топлина. Тогава и вашата Любов върви по същата категория. Малко Любов възприемате, малко живот имате. Ако сте нервен, малко светлина имате. Сега вие казвате: „Нервен съм“. За да може вие да турите нервите в едно нормално състояние, трябва да дойде тази светлина във вашия ум. Щом дойде, вие веднага чувствувате едно успокоение вътре. Сега вие, които ме слушате, ще започнете в ума си да търсите, кой е най-нервен между вас. Има една нервност, която е изявена, пък друга, която не е изявена. Всичките нервни хора си мязат. Те са от една категория. Те са добри 1/100, 2/100, 3/100. Нервната ви система трябва да бъде активна. Но вие никога не трябва да губите своята топлина. Никога не трябва да се изменят вашите чувства. Всяка промяна, която става, трябва да я държите вън от себе си. За външните промени, ние не сме отговорни за тях. А външните промени, които стават в нашия мозък, ние не сме отговорни за тях, също ние не сме отговорни за външните промени, които стават в нашите мисли. Но всички ония промени, които стават вътре в нас, ние сме отговорни за тях. Ама дали някой това го знае или не, той е вече отговорен. Сега правете разлика.

Сега вие правете разлика. Да кажем, вие имате едно жълто лице. То показва, че вашият черен дроб не функционира правилно. Вие имате един тъмен цвят. Това показва, че вашето кръвообръщение не е правилно, свързано е и с черния ви дроб. Вие имате едно опнато лице, мускулите на лицето ви са опнати. Това показва, че симпатичната нервна система и нервната ви система не функционират правилно. Опретнете се тогава, мислете за нервната система, повече светлина ви трябва. За вашия черен цвят и за вашия жълт цвят турете повече топлина. Казвате едно, друго, второ, трето, обърнете вниманието си към Бога. Тогава как ще обърнете вниманието (си) към Бога? Ти си представи, че Бог е едно същество толкова благо, толкоз добро, че Господ абсолютно не обича никакви престорени работи. Ти не отивай при Бога да се престориш. Никакъв страх от Него. Ти

ще се боиш без да имаш страх. Ще се самокритикуваш, без да се самоосъждаш. Ти ще разглеждаш нещата отвън. Една своя погрешка ще я разглеждаш като нещо външно, тя седи отвън. Ако кажеш, че така си роден, ти туряш едно обвинение на Господа, че Той не те създал такъв, какъвто трябва. Причината ще туриш вън, с която ти сам ще се справиш. Туй сега за което ви говоря, то е потребно за вас. Вие ще дойдете някой път да питате: „Кой е на правата страна? Какъв трябва да бъде човек?“ Ние трябва да бъдем хора, да служим на Бога. С религиите няма какво да се занимаваме, понеже сте били религиозни. Вие се занимавате с учение. На всинца ви трябва наука. Ако е за религия и тя е наука. Религията е важна дотолкоз, доколкото може да даде топлина. Нас ни трябва наука. На хората трябва светлина, наука трябва повече. В религията понякой път имаме несъщественото, от което се раждат всичките спорове: кой е на правата страна, кой вярва повече в Христа, кой не вярва. Оставете вашите заблуждения с вярване в Христа. Казва: „Аз вярвам.“ Какво е, пълно ли е или празно. Аз не вярвам в празните каси, аз не вярвам в празните глави, аз не вярвам в гнилия лук, аз не вярвам в ронливите камъни, аз не вярвам в сухите дървета. В какво вярвам? Вярвам в пълните каси със злато, вярвам в учените хора, които всичко правят. Като маг е един учен човек. Идеш при него, знае човекът да ти извади едно леке. Има известна течност, като ти даде, отиде лекето. Ти ходиш, туряш, не излиза лекето. Вярвам в онази наука, която може да отнеме нашите несгоди. Седим ние и чакаме какво е щастието ни. Отивате някой път да си гадаете, какво е щастието ви. И аз зная да гадая. Влизам в една стая, гледам домакинята плаче, текат ѝ сълзите. Изчистила стаята си, плаче. Казвам: Аз зная защо плачеш. Защото си кълцала лук, който бил лют. – „Отгде знаеш?“ Пък аз като влизам в стаята мирише. Тя се чуди отде зная. Откри ми се от невидимия свят. Като иде някой при мене, той помирише моя лук, казва, че от невидимия свят му открили. Казвам: Миризмата на лука ти открила. Да ви кажа, понякой път човек е смешен – ще бъда искрен. Тук някакво дружество на опълченците идат двама души от тях и ми носят два билета по сто лева. Нямам пари, пък и представлението се давало в неделя. Сега аз седя и си мисля: Кое е по-добре да ги изпратя, да не им дам нищо, и те да кажат „Много скържав човек, нищо не дава“, или да взема и да платя двата билета? Аз взимам двеста лева на заем, давам им парите. Гледам, втори път пак дошли и пишат отгоре „на добрия учител“. Добър съм защо? Пак най-малко за двеста лева. После идат пак от същото дружество, носят две книги, едната двеста лева, другата 150 лева, пак „на добрия учител“. Казвам: Кажете им, че съм много занят и че с търговски сделки не се занимавам, друг път да дойдат. Аз разбрах, защо така пишат че съм добър. Не ми е приятно да си напусна работата. Казват: „Искаме да го видим, да се разговорим, да ни каже нещо за бъдещето.“ Казвам: Не само двеста лева. Ще кажат, че съм много добър. Аз виждам в тях едно

користолюбие. Те ще увеличат двестата лева. Тогава те ще извадят друго заключение: „Много пари има, два пъти дава човекът." Хубаво, аз разсъждавам, аз имам и друг начин, по който мога да ги върна. Като тръгнат от София може да накарам да вали дъжд, че да се върнат. Туй може да го направя. Но сега считам, че да накарам да вали дъжд ще ми коства най-малко хиляда лева. Да дам двеста лева е по-икономично. И за другото ще плащам, и оная енергия ще струва няколко хиляди лева. Да дам двеста лева е по-малкото зло. От две злини избирам по-малката. После другото. Пък съм и учен човек. Като дойдат аз може да съм на Витоша, ще ида да се разходя. Като дойдат, ще кажат, че ме няма тук.

Та казвам сега: И вие сте дошли като мене в едно противоречие. Двестата лева ще ги дадете. И аз не искам да ги дам. Трябва да избера по-малкото зло. Да ги изпратиш без да вземеш нищо, не може. Защото онова, което ще оставят, лошите мисли, които ще оставят, ще ми струва повече за да се очистя. Те ще оставят толкоз нечистотии, че мен ще ми вземе няколко хиляди да ги изхвърля. Най-хубавото е да дам двеста лева. На всинца ви казвам: Бъдете умни! Любовта трябва да я приложите като една наука. Трябва да се изучават силите на Любовта. Аз ви гледам някой път сте с измъчени лица, вие се измъчвате. Семейни мъчнотии имате, обществени мъчнотии имате, мъчнотии от дявола имате, мъчнотии от себе си имате, навсякъде мъчнотии. Какво да ви правя като ви гледам такива измъчени. Гледам ви, някой се мъчи, пари няма. Друг се мъчи, че син му не върви по правия път. Друг се мъчи, че дъщеря му не върви по правия път, мъчите се от много неща и виждате навсякъде измъчени лица. Някой се мъчи, че Господ не го обича. Някой се мъчи, че не могъл да се моли. Някой се мъчи, че нямал разположение. Някой се мъчи, че го някой го срещнал и не го погледнал както трябва. Всички се мъчите. Аз не искам вие да се мъчите. Тогава, за да не се мъчите, внесете във вашия ум светлина. Изберете в българския най-добрите думи, които носят светлина, изберете най-добрите думи, които носят топлина. Думи има, които носят светлина. Има думи, които като ги произнесеш, носят мека топлина. Пък има известни български думи, като ги произнесеш, дават светлина. Те са Божествени думи, произнесете ги. Вие всички грешите, че като дойдат мъчнотиите, вие произнасяте лоши думи: „Да се махнеш, не искам да те видя". Ти съвсем ще загазиш. Сега понякой път не трябва да ви представям отрицателното, но аз искам само за образец да ви дам една форма.

Ние имахме един приятел, който е в другия свят, благороден беше, с един аристократически темперамент. Когато искаше от него някаква услуга, той имаше едно движение с ръцете, което правеше, като че той много жертвува от себе си. Той ще го направи и после ще погледне, казва: „Друг не може да го направи". Той ще погледне, пак ще се усмихне, така, като че

извършил нещо. После, аз говоря, че всички трябва да се обичате. Вие обичате ли се? Аз като говоря, вземам това не в тесен смисъл. Вземам думата аз в широк смисъл. В мене има едно, което се нервира, слабото в мене. Някой път нямаш разположение към един човек – на това малкото се дължи. Но има в човека едно аз, което е великодушно. Вижда една мравя, мъчи се, едно сухо дърво някъде, където минава едно съчувствие има към най-малките неща. Пък има едно, което се тревожи, дребнаво аз, и друго нещо, което е благородно, отдето минава, съчувствува, казва: „Аз всичкото мога да направя“. Искам вие всички да дадете място на туй великото аз. Като кажеш „аз“ да се отвори сърцето, че в тебе Бог се проявява. Аз бих желал вие всички да бъдете като Христа. При едно условие, (и) Христа Го изкараха из търпение в храма като вас. Сега всички употребявайте този метод. Тогава привеждате този пример и казвате: „Бич трябва на тия хора“. Ония хора, които изпъди от храма, те Го разпнаха. Казват: „Ние може да употребим този камшик“. Та не съм за този начин на насилие. Христос само веднъж в живота употреби този метод и сега всички го употребяват този пример. Много хубави неща направи Христос, на тях не подражават. Но в камшика всички Го подражават. Мъже Го подражават, жени Го подражават, синове Го подражават, всички Го подражават.Ританица има, биене има, всички подражават. Сега както сте подражатели на един живот, бъдете подражатели и на новото. Сега погрешката, която Христос направи, Той я изправи на кръста. Той ги изгони из храма, не Го разбраха. Но на кръста казва: „Ти Господи оправи тази работа, прости им“. Сега употребява другия закон: „Прости им“. Те един ден като страдат, страдат, ще разберат закона. Като дойдат на моето място, ще разберат. Като бъдеш на мястото на Христа, ще разбереш същия закон. На кръста закован си, ще кажеш: „Да бъде волята Божия.“ Нямаш никаква власт, никаква сила нямаш, когато сте в безсилие, ще разбереш закона. Тогава на Христа само главата беше свободна, светлина имаше. Той казва: „Да бъде сега волята Божия“. Светлина имаше той в ума си и топлина в сърцето си. За всинца ви аз искам да имате топлина в сърцето и светлина в ума ви, за да може да разрешавате хиляди и хиляди задачи, които имате не само за днес, но и за утре и за други ден. Като влезете в съвършения живот тази светлина ще ни е потребна, за да можем да служим на Бога.

Добрата молитва.

XVI година.
18 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 31 март 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1937_04_02 Тримата професори
Младежкия окултен клас

ТРИМАТА ПРОФЕСОРИ

„Отче наш“
Пишете върху темата: „Най-лесният път“.

Какво разбирате под думите „най-лесният път“? Кой е най-трудният път? Сега, мязате на певци, които дарба имат, пък не знаят да пеят. Например, някой ви казва да изпеете нещо и вие вземате, да кажем, основния тон на гамата „до“. Доколко е верен, ще го проверим на пианото. В Природата има една естествена гама и ако някой от вас не може да вземе вярно тона „до“, това означава, че малко се е поразгласил, т. е. някой път пее по-високо, а някой път – по-ниско. Нали щом се разгласят струните на цигулката, цигуларите ги настройват с помощта на пианото. Всяка сутрин човек трябва да си нагласява струните. Щом не можеш да вземаш тоновете вярно, трябва да се нагласяваш.

Сега, вие мислите, че пътят, по който можете да ходите, не представлява една велика философия на Живота. Всеки философ, който намира пътя си, е в пътя на Знанието. Нямаш път, нямаш Знание; забъркал ли си пътя, забъркал си Знанието; намерил ли си пътя, намерил си Знанието. Казвате, че пътят е най-лесната работа. Мислите, че да се правят пътища е лесно. Да се прекара път в една местност, където лесно се пътува, е лесно. Да намериш пътя на Знанието не е лесна работа.

Вземете сега тона „до“, за да видим доколко сте близо до естествената гама. Аз ще ви дам долно „сол“ (Учителя изпява „сол-до“), а сега проверете на пианото вярно ли е. Някои не могат да вземат по-ниско от „сол“. (Една сестра изсвирва на пианото „до“, тонът се оказва верен). Вие всякога можете да проверите по вашия камертон кога един тон е верен (Учителя показа показалеца и средния пръст на дясната си ръка). Например, вземайки един тон, можете да проверите вашата симпатична нервна система. Когато вземете тона вярно, под лъжичката веднага ще почувствате приятна светлина и топлина. Симпатичната нервна система схваща топлинните трептения, а централната нервна система схваща светлинните трептения. Следователно, ако не можеш да различиш трептенията на светлината и топлината, това е едно анормално състояние. Всички чувства не са нищо друго, освен схващане на топлинните трептения. Те носят Живот. Там, дето има Живот, всякога има топлина. Там, дето Животът изчезва, и топлината престава.

Сега, кое е вашето естествено желание? Вие не сте правили наблюдения сутрин, когато станете, какво желание се явява във вас. Тази сутрин, например, когато станахте, какво желание и каква мисъл ви дойдоха? Или считате, че тия работи не са важни, защото имате някаква велика мисъл? Хубаво, ние нямаме нищо против тия велики неща, стремете се към тях, но мислите ли, че лесно може да дойдете до една велика идея? Например, имате един висок планински връх и когато стигнете донякъде, вие го виждате, но можете ли така лесно да се качите като една птичка? Докато се качите, колко обиколки и завои ви трябват, минавате нагоре, надолу... Колко време ще ви отнеме, докато се качите? Може да ви отнеме един, два, три, четири часа, може да ви отнеме няколко дена. Постижението на една велика идея не е така лесна работа, тя е висок връх и докато дойдеш до нея, има да минеш много долини, да прескачаш рекички, големи канари и трапища. И когато се качиш горе, колко време ще останеш на върха? Например, европейците искат да се качат на Хималаите, но колко време могат да седят на Монт Еверест? Добре е, ако могат да останат половин час, но надали ще могат, защото човешкият организъм не е приспособен. Трябва да носят бутилки с въздух, за да могат да дишат, понеже белите дробове на човека не са приспособени за такава височина. На девет-десет хиляди метра височина атмосферата е рядка, трептенията са от друга една гама, с която човек още не е свикнал. По същия начин и някои от вас не са свикнали с известни условия в живота. Когато казвате, че животът е труден, това е някой планински връх или е дълбока долина. В Живота или надолу ще слизаш, или нагоре ще се качваш.

Ако вземете съвременните научни идеи, ще видите, че и в тях се отблъскват две положителни величини, две положителни сили. Защо се отблъскват? Вие можете ли да си представите два планински върха един до друг, без да има някаква междина между тях? Не, всякога един връх подразбира и една долина, а височината на върха се оценява спрямо долината. Следователно, от високия връх енергиите трябва да слязат в долината. Когато кажа „положителна сила", за мен това е един планински връх, а когато кажа „отрицателна величина", за мен това е една долина. Но най-хубавите плодове растат в долината, а не горе на планинския връх. Следователно, не е положителното това, което носи храна на човека. То носи само условията. А пък думата „отрицателно" не е права. Буквата „о" в нея показва едно ниско състояние. Българинът казва „о", което значи и нула, защото по-долу от нулата не може да се слезе. От „о" започват всичките страдания. А когато дойдеш до буквата „а", ти ще излезеш от областта на страданията. Страданието е закон на противоречие и означава, че не разбираш нещата.

Сега, не мислите, че ще научите нещо ново. Вие още не знаете онова, което

имате в себе си, още не знаете какво знаете. Кое е същественото, което знаете и на което можете всякога да разчитате? В твоята глава и в твоята симпатична нервна система е турено всичкото богатство. Те са две огнища, откъдето всякога можеш да се научиш. Човек или в главата си, или в сърцето си трябва да живее. Засега човешкото сърце е нехигиенично и неорганизирано и всички нещастия произтичат от желанията на хората. Индусите имат една философия, която казва: „Убий всяко желание, отхвърли всяка мисъл“. Когато отхвърлиш всяка мисъл и убиеш всяко желание, какво ще остане от теб? Нищо няма да остане. Това е една неразбрана идея – онези, които са я превеждали, не са разбирали.

Представете си, че в света има безброй желания с разни форми и с разни тежести. Някои желания са реалистични и тежат само един грам, но има и по два, три, пет грама, по десет, петнадесет, двадесет, сто, двеста, петстотин, хиляда грама, по десет хиляди грама, което е десет килограма, дори по сто милиона грама тежат някои желания. Сега, умният човек взема такива желания, които може да носи. Ако едно желание ти е тежко, вземи някое по-леко. Без желания не може, но по възможност вземи най-лекото, което можеш да носиш. С него е лошо, но без него е още по-лошо. После, и мислите са тежки – има мисли, които тежат една стомилионна част от милиграма. Коя е най-малката тежест на мисълта? Най-естествената мисъл е тогава, когато си представяте едно тяло и то, разбира се, в рамките на вашето зрение. Всяка мисъл, която може да схванете с вашите умствени очи, е разбрана. Ако даден предмет се намира в едно поле, което можете да схванете, този предмет ще бъде разбран, но ако се намира в поле, което не можете да схванете, този предмет само отчасти ще го разберете.

Сега, трябва да дойдем до определени въпроси от геометрията: представете си, че имате точка; какво представлява тя? Точката е едно положение, откъдето изхожда една права линия. Тази точка наричаме център. Как бихте определили какво е точка и какво е център? Мястото, където се събират някои неща, наричаме централно, а точката, към която се събират много хора на едно място, наричаме център. Когато казваме „точка“, подразбираме, че трябва да имаш само една допирна точка на желанията. Ако искаш да намериш центъра на една работа, трябва да имаш само едно желание и една мисъл, т. е. ако имаш само едно желание, ти ще имаш само един център. Добре, но щом влезеш в центъра, какво ще правиш? Когато намерите централната мисъл, какво ще правите с нея? Да кажем, че намериш някой виден професор по математика, по музика или по някакво друго изкуство, знаеш го къде е, но какво ще правиш при него? Когато отидеш при професор по някакво изкуство, ти трябва да знаеш как да работиш онова, което е той е преподал. Ако не се интересуваш от туй,

от което той се интересува, този център ще бъде безпредметен за теб.

Вие, младите, питате как трябва да се живее. Какво разбирате под думите „трябва да се живее“, нима не живеете? Мислите, идеите, които имате, трябва да ги разбирате. Едни разбират едно, други разбират друго. Как да живеем? Това не е въпрос, който може отвън да се определя. Какво разбираме под думата „живот“? Животът е един резултат. Какво е съвременното определение на Живота, което науката дава? Доколко е вярно е друг въпрос. Защото верните работи могат да се поставят на опит, а всяко нещо, което не може да се постави на опит, може да бъде вярно, но може да бъде и невярно. По същия начин стои въпросът за добро и зло. Коя е нормата, с която определяме кое е добро и кое е зло? Според вас, кое е злото? – Туй, което вреди на сърцето, е зло; туй, което помага на сърцето и на твоята симпатична нервна система, е добро. Туй, което вреди на твоята мисъл, е зло; туй, което ѝ помага, е добро. Следователно, в Природата всяко нещо, което вреди на нашия организъм, е зло за нас; всяко нещо, което не вреди на нашия организъм, е добро. И доброто, и злото са според нашия организъм. Казвате: „Трябва да бъдем добри“. Всеки, който не ви вреди, е добър за вас; всеки, който ви вреди, е лош за вас. Схваната по този начин, работата е много проста. Например, вие искате да бъдете някому благоприятен, а езикът ви е много остър. Като имат нож, българите го носят в кания, защото иначе може да направи пакост. Езикът е остър нож, направен от мускули, а канията му е устата. По някой път ще извадите ножа, ще се сражавате и можете да го забивате в неприятеля. Да го забиваш в тялото на приятеля си няма смисъл, но във врага си да го забиваш е друго.

Сега, трябва ви ново знание – Любовта. Всяко знание, което ви помага да се освободите от някаква мъчнотия, е полезно. Всяко знание, което може да ви оплете и нищо не ви помага, не е полезно. Кажете ми сега едно голямо ваше препятствие. Кое е най-голямото зло в света? Един капитан задал въпрос на някакъв войник кои са народните врагове. – „Фелдфебелите, господин капитан“ – отговорил той. Анекдотът може да ви е смешен, но и вие си имате по един фелдфебел. Кой от вас няма такъв? Например, имаш едно желание, което те разиграва като войник.

Разправяха ми за един български професор, който се движел между студентите с достойнство, за да не му се урони престижът, а когато влизал при тях, те му поемали шапката и палтото и ги слагали на закачалката. Веднъж този професор се приготвил с официален костюм и цилиндър за бал, а малкото му момиченце си играело с топката. Изведнъж топката отива под кревата, бащата с костюм и цилиндър влиза отдолу да я вади и шапката му пада. Защо професорът прави така, естествено ли е това

негово желание? Детето се обръща към баща си: „Топката!“ Всеки си има по един фелдфебел. И в случая този фелдфебел заповядва: „Бързо снеми цилиндъра и извади топката!“ Това става несъзнателно – професорът слуша и на четири крака отива да я извади, без да мисли, че цилиндърът му ще падне. Не можеше ли да накара детето да влезе и само да си извади топката? Професорът си казва: „Детинска работа, трябва да му се услужи“. В същност, той не мисли да му услужи, но фелдфебелът в него заповядва и казва: „Войник, бързо топката!“

Сега, не казвам, че без фелдфебели не може, но всички вие страдате от вашите фелдфебели. И когато вашият фелдфебел ви заповяда, какво ще му отговорите? Когато офицерът каже на някой войник „Ти си невъзможен“ или „Ти си магаре“, последният отговаря: „Тъй вярно, господин капитан“, не може да каже противното.

Във варненското село Чатма съдили един българин за откраднати овце (от Чатма обичат да крадат) и съдията казал: „Бива ли да се краде, не знаете ли, че е срамота, защо правите тия престъпления?!“ А селянинът отговаря: „Тъй вярно, господин съдия, ние сме прости хора, говеда. И вие сте наши братя“. Сега, мислите ли, че този селянин нарочно говори така? Съдията може ли да го осъди?...

Вие можете едновременно да заемете мястото и на съдия, и на подсъдим, и на слушател. Три положения има в дадения случай: или ще бъдете съдия, или подсъдим, или прост слушател. Ако сте съдия, какво трябва да правите? Ако сте подсъдим, какво трябва да правите? Ако сте слушател, какво трябва да правите? Какъв сте в дадения случай? Не сте съдия и подсъдим, а сте слушател и се разглежда едно дело – разглежда се Животът. Защо сте вътре в училището? Един човек защо отива в горницата? – За да се моли. Защо отива в училището? – За да добие знание.

Сега, трябва да имате едно правило, което да прилагате. Когато вземете една кибритена клечка и драснете, образува се една светла линия, но вие не се задоволявате само с нея, а драсвате втори, трети, четвърти път, докато най-после клечката се запали. Вие може да си поиграете, да я хвърлите, да вземете друга клечка, да я запалите и да изгори. Но може да имате една идея – например, имате наръч сухи дърва, вземате тази клечка и веднага запалвате огън. Та казвам: всяка сутрин при ставане човек трябва да запали две клечки – едната клечка е на симпатичната нервна система, която ще образува топлина, а другата клечка е на неговия ум, която ще образува светлина. Без тези две клечки не може, понеже през целия ден са необходими процесите в симпатичната нервна система и в ума. Понякога

усещате едно неразположение и казвате, че има нещо в симпатичната нервна система. Друг път усещате известна тъмнина във вашия мозък – например, не можете да мислите върху някой философски въпрос...

Човек може да разбере себе си и другите хора дотолкова, доколкото е в съгласие с законите на Живата Природа. Например, онзи, който е направил този мой молив, е вложил някакъв механизъм и ако е добре направен, графитът свободно влиза и излиза. Но ако някой го изтегли, каналчето може да се задръсти и графитът да не излиза. И в Природата има такива поставени неща. Ти трябва да знаеш как да употребиш онова, което си направил. Ако не изучавате себе си, ако не изучавате вашия организъм, вие не можете да бъдете негови господари. Например, вие не сте господари на вашата ръка и понякога не знаете как да я държите. Ръката си има определено място. В турско време можеха да се срещнат много турци, които си носеха ръцете отзад – турят ръце на задницата си и тъй вървят. Какво показва това? Щом някой започне да си носи ръцете на задницата, този човек има животински състояния, той е свързан и не мисли. Забележете, че животните, след като претърпят някаква криза в живота си, винаги бличат задницата си. Знаете ли защо? Когато животното се ближе отзад, то казва: „Аз трябва да мисля добре и понеже не мислех, така ме подредиха“. Не си слагай ръцете отзад, а хвани носа си. Например, когато те хване хрема и трябва да издухваш секретите, ти си хващаш носа, за да мислиш. Носът е опашка, която е дошла отпред, и тя трябва да бъде в движение. Затова тегли носа си надолу! Ако искаш да си създадеш красив нос, ти трябва да мислиш и така да му придадеш друга линия. Всеки трябва да се стреми да оправи носа си. По този начин ще можеш да правиш външни наблюдения: например, ако твоята симпатична нервна система функционира правилно, крилата на носа ти ще бъдат правилни и естествени. От друга страна, ако носът ти е добре на дължина, това показва, че мозъкът ти функционира добре. Носът е барометър, който показва какво е състоянието на човека. Някой път изтънява, друг път става остър. Щом започва да се изостря, е опасно, острите носове не са здравословни. Като ви гледам, носовете ви не ми харесват. Трябва да мислите! Има известни мисли, които могат да поправят гърбавината на носа; има мисли, които могат да поправят широчината на носа. Има, обаче, известни мисли и желания, които могат да сплеснат носа. Следователно, има определени предмети, с които трябва да се занимавате.

И така, всички форми в човека са се образували от мисъл и от чувство. Извивките на ухото, например, не са произволни. И в пръстите на ръката е действала разумна сила. В Природата постоянно действа сила, която строи. Някои от сегашните ни мисли са наши, но някои принадлежат на хиляди поколения, които са били преди нас. Ако разбираме законите, по

които се е строило човешкото тяло, ние можем да оправим нашето тяло сега. Например, очите, които сега имаме, са много хубави, но ако се измени сегашното състояние, трябва и те да се изменят. И ако разбираме законите, по които се строят човешките очи, ние ще можем да ги изменим.

Сега, понякога вие искате всичко да знаете. Невъзможно е човек да знае всичко, това в Природата не може да стане. Да знаеш всичко е все едно да искаш да носиш целия свят на гърба си. Ако носиш Земята на гърба си, кажи ми какво ще придобиеш? Възможно е да имаш желанието да се похвалиш, че си силен. Но питам какво ще правиш, къде ще оставиш тази Земя? И как би се освободил, ако ти турят Земята на гърба? Много труден въпрос. Това е едно неестествено желание, което спъва човека. Например, искаш да станеш богат – това е неестествено желание. Колко пари трябва да имаш, за да бъдеш богат? Да кажем, че имаш сто милиона; защо ти са, какво ще направиш с тях? Ако някой от вас може да ми даде един план за това как ще използва парите, аз мога сега да му дам сто милиона. На мен тези пари не ми са потребни, аз съм се освободил от тях. Направете и дайте плана и тия сто милиона ще ги имате. Сега у вас се заражда въпросът възможно ли е това или не. Прави сте, откъде ще се намерят тия сто милиона в злато? За един окултен ученик е лесна работа да има сто милиона лева. Ако искам да направя едного от вас богат, ще му взема тялото и ще го туря в един европейски богаташ. Понеже вие сте същество в три екземпляра, аз ще туря единия екземпляр в богаташа, т. е. ще го накарам да го осинови и да му остави всичкото си имане. И вие ще се върнете в България с наследство от сто милиона. Това са приказки от „Хиляда и една нощ", но всяко нещо, за което може да се говори, е възможно, т. е. ако един човек има сто милиона, и друг може да ги има. Всичко в Природата върви по определени закони, които регулират нещата.

И така, винаги се стремете да имате естествени желания. Никога не допущайте в себе си желание, на което трептенията не съответстват на вашето тяло. Никога не допущайте да влезе в мозъка ви мисъл, на която трептенията не съответстват на трептенията му. Това трябва да ви бъде норма. Мислите и желанията, които нямат съответстващи трептения, нищо няма да ви допринесат. Всякога, когато допуснете една неестествена мисъл, става потъмняване; всякога, когато допуснете едно неестествено чувство, чувствате болка.

Добре, да дойдем сега до приложението. Когато сте бедни, как се оправяте с вашата беднотия? По какво се отличава бедният от богатия? По време на турското управление всеки българин сиромах беше тънък и сух и когато го попиташ защо е такъв, той казваше: „Не съм си доял – сиромашия! С сух

хляб и лук човек може ли да се оправи?“ Но можеше да се случи така, че някой от тия сухи българи да стане чорбаджия, да надебелее след около две години и да каже: „Понаядох се!“ Добре, но натрупването на този материал в областта на корема е вече едно неестествено положение. Всички мазнини, които се трупат в тялото, са преходно богатство. Истинското богатство, което човешкият организъм съдържа, е изтъкано във фини нишки, а мазнините са непотребни. Разбира се, тук-там трябва малко масълце, както осите на колата трябва да бъдат намазани, за да не се създава триене. Така че, на някои хора, в които има повече триене, им трябват мазнини тук-там. Но преди всичко трябват здрави мускулни нишки. Следователно, трябва да се мисли добре, понеже мисълта образува тези тънки нишки. Добрите чувства пък дават качество на нишките. С други думи, устойчивостта на нишката зависи от чувствата, а формата ѝ зависи от човешката мисъл. Ако едновременно не мислим и не чувстваме правилно, нашият организъм не може да се обработва. Трябва всеки ден този организъм да се обработва правилно с нашите мисли и чувства. Казвате, че за седем години се сменят клетките на човешкото тяло. Не за седем години, но за една седмица може почти всичко в човека да се преработи. Приложението на правилната преработка зависи от прогреса на хората. Колкото по-бързо се преработва тялото ти, толкова по-добре.

Сега, при болезнено състояние или неразположение ти имаш едно горчиво чувство, имаш нещо в тялото си, което не е в хармония с Природата. Щом тази дисхармония се поправи, веднага се поправят и твоите чувства. Когато не чувстваш правилно, значи има една дисхармония между теб и Природата. Следователно, във вас трябва да се зароди желание да бъдете в хармония с Природата. Най-умната професорка в света е Природата. Безброй опити е направила тя и трябва да я слушате. Ако я слушате, ще ви даде и форма, и знание, и методи за работа. Щом не я слушате, ще ви остави на произвола – сами да си правите опитите, да се блъскате, а тя ще се явява само да превързва главите ви. Ще благодарим за превръзките, и те са хубави, но без превръзки е по-добре.

Сега, всеки от вас има желание да учи другите. Никой никого не може да учи, запомнете това! Можеш да бъдеш само външно условие за някого – спомагателно средство, асистент, който да даде само упътвания, за да се развива неговата дарба.

Съвременните опити показват, че от човека може да се извади неговия двойник. Последният обикновено е на около половин сантиметър, а понякога – на един-два-три милиметра извън физическото тяло. Но ако двойникът излезе три-четири сантиметра навън, човек ще се намери в цяла беля и ще стане толкова чувствителен, че всяко най-малко потрепване

ще му причинява болка. Например, някой казва: „Не мога да търпя хората около себе си!“ – двойникът му е излязъл навън. Същото става и с днешните млади: когато започнат да изучават закона на любовта, двойниците им излизат навън и стават толкова чувствителни, толкова обидчиви, че един само крив поглед може да ги разсърди. Когато се оженят, двойниците им се прибират навътре и казват: „Глупава работа е това“. Не, глупави работи в Природата няма. Да обичаш не е глупаво и глупостта не е в любовта. Глупостта е, когато не оценяваме Любовта. Щом не оценяваш нещо, ти го изгубваш. Така че, преди всичко трябва да държим същественото в нас и да знаем при дадени условия доколко, в каква степен нашата реалност, нашето Духовно тяло трябва да излиза от тялото навън.

Вземете английския израз look out (лук аут), който значи „пази се“, но буквално се превежда като „гледай навън“. Един англичанин и един французин пътували с влак и първият казал: „Лук аут“, което значело да гледа навън. Втори път англичанинът казал на французина „Лук аут!“, но вече го предупреждавал да се пази, понеже имало някаква опасност да се удари. Французинът не разбрал, ударил се и си казал: „Тези англичани не можеш да ги разбереш!“ Често и в нас има такива отношения, че веднъж казваме: „Гледай навън“, а пък друг път казваме: „Пази се!“

Сега, обръщам ви внимание да започнете от вашето тяло. Всички трябва да имате по едно огледало и да започнете да изучавате себе си. Това е едно предметно учение. Можеш да моделираш носа си, можеш да моделираш ухото си. Не могат големи, но малки поправки могат да се направят. Ако можеш да направиш една поправка в лицето си, това вече е нещо. Ако не можеш да направиш една културна промяна, ти не си работил. Понякога стават промени без да ги искаш. Вземете, например, Тарас Булба – описан е как поглежда изпод дебели вежди като тези на българските чорбаджии. Това е човек с крайно обективен ум – материалист, който казва: „Зная ги тия неща! В този свят, тук трябва да оправим работите!“ Прав е, той гледа нещата отблизо. А на онези, които много фантазират, веждите им са тънки. Те са сантиментални. Тези с дебели вежди са хора на обективния ум, а с тънките вежди са хора на чувствата. Но веждите имат една норма. Какви трябва да бъдат те?...

Вие не сте проучвали косите. Доста интересни са. Вземете косъм от един човек и го прекарайте между пръстите си, за да видите колко е гладък и колко е дебел. Ако е тънък, има определено значение; ако е дебел, също има определено значение. После, понякога виждате, че косите ви са малко щръкнали. Това означава, че имате излишно електричество. Щом електричеството дойде в главата, косите щръкват; щом дойде

магнетичното разположение, стават гладки. Турете на щръкналите си коси малко вода, за да улегнат – моделирайте себе си. Вие не обръщате внимание на тия работи във вас.

Сега, казвате: „Да бъдем културни като Ангелите“. Ангелите са Същества, които мислят и прилагат; светиите са хора, които прилагат; гениите са хора, които прилагат и мислят; талантливите са хора, които мислят. Да бъдеш талантлив или гениален човек, значи да мислиш. Можеш да играеш роля на един талантлив човек, можеш да играеш роля на един гениален човек, може да играеш роля на един светия – това са положения, които всеки от вас може да заема. Сега казвате за някого: „Той не е светия“. Всеки може да бъде светия (не говоря за „светиите“, каквито много ги има). Всеки един от вас може да бъде гениален в даден случай, когато има една хубава и гениална мисъл. В един случай ти можеш да постъпваш като гений, във втори случай можеш да постъпваш като обикновен човек, в трети – като талантлив, в четвърти – като светия. Всичко не е регулирано, проявите са разбъркани – ту светия, ту гений, ту талантлив, ту обикновен.

Сега, ще ви кажа каква е отличителната черта на гения. Мислите у талантливия човек са хоризонтални, той е човек на плоскостите; у геният мисълта е дълбока и висока, той е човек на вертикалните линии; светията пък е човек на кривите линии. Следователно, ако линиите са прави, вие сте талантлив; ако са вертикални, вие сте гениален; ако са криви, вие сте светия. Светията е човек, който върви по всички криви линии, без да се оцапва – той разбира тайната на Живота. Да вървиш по крив път, без да си навехнеш крака, показва знание. В такъв случай талантливият и геният представляват само скицата, само основата на Живота, а светията е туй, с което тази скица се украсява. Талантливият и гениалният са скелетът и костите, а светията е мускулите и масната тъкан, които ги покриват. С други думи, светията е този, който облича тялото. Първо дошли талантливият и гениалният, а после дошъл и светията и така образували човешкото тяло. За да се образува то, непременно се изисква един талантлив, един гениален и един светия. След като те съградят тялото, тогава ще дойде човешкият Дух да живее в него. Така че, човек има трима учители – един професор на талантите, един професор на гениите и един професор на светиите. Човек ще учи, а те са неговите професори, които трябва да слуша. Всеки ден трябва да слушате талантливия професор на хоризонталните линии, гениалния професора на вертикалните линии и светия професор на кривите линии.

Това е една неразбрана идея, нали? Неразбраните работи са красиви. Туй, което не си разбрал, си го разбрал; туй, което си разбрал, не си го разбрал. Например, казваш: „Аз зная какво е Любовта“, пък ти живееш и

функционираш в Любовта. Ония, които са разбрали Любовта, са я изгубили; в ония, които не са я разбрали, функционира Животът. Знаете ли защо е така? Щом обичате един предмет, почвата под вас става шуплеста и всичко онова, което сте разбрали, потъва. Докато не сте го разбрали, вие се намирате на твърда почва, дето всичкото седи отвън. Следователно, знанието образува шупли, а невежеството държи нещата твърди. Има едно невежество в света, което Природата е турила; има и друго невежество, което не е от нея. Ние не трябва да знаем всичко, защото най-голямото нещастие щеше да бъде, ако знаем всичко. Това е невъзможно и никога не го пожелавай. Няма нужда да знаеш всичко изведнъж, а трябва през цялата вечност да изучаваш нещата. Да искаш да разбереш всичко изведнъж означава, че не разбираш Живота. Кажете ми какво ще стане, когато разбереш всичко изведнъж?...

Всички вие страдате от излишни идеи. Как бихте развили идеята, че на хората не им трябва много? Аз разглеждам въпроса малко другояче. Когато проучвам един предмет, в мен най-първо има един професор, а после има и един слушател, който го слуша. Първо аз говоря пред своя слушател, т. е. първо аз говоря на себе си. Този професор говори и чак след като ме коригира, добре разбирам този предмет и мога да го прилагам. И тогава не мисля, че всичко зная.

Фигура 1.

Сега, имате един ъгъл. За един обикновен човек тия две линии означават едно, за един талантлив човек означават друго, за един гениален – трето, а за светията – четвърто. Ако ъгълът се увеличава или смалява, ако линиите се продължават или скъсяват, за умния човек всяка промяна има смисъл. Представете си, че този ъгъл е разумен и в него имате едно същество, което се движи по едното му рамо, и друго същество, което се движи по другото му рамо. Във всяка линия се явява по едно разумно същество, което функционира. Когато отидете някъде, по строежа на къщите, по оградите и по удобствата ще познаете доколко тия хора са умни. Щом вляза в една къща, аз вече зная характера на хората. Например, виждам, че лицето на жената е пожълтяло, а пък лицето на мъжа е червеничко, и вече зная характера на мъжа. Или вляза в един дом, където лицето на мъжа е пожълтяло, пък лицето на жената е червено, и вече зная защо е пожълтял той. Когато намеря, че и на двамата лицето е хубаво, казвам: „Тия хора живеят хармонично“. Сега, ние ще започнем да обясняваме, че пари нямали, че къща нямали. Не, има нещо по-дълбоко: една разумност, едно съчетание липсва вътре в тях. Ние не живеем по законите на онази умна Природа, която е правила хиляди опити и казва: „Живейте по този начин“. Вие често имате тази опитност и можете да забележите, че когато

ядеш и стигнеш донякъде, нещо ти казва: „Стига, не яж повече!“ Тогава нещо друго ти казва: „Вземи още една-две хапки“. Това е злото в човека. Когато ти кажат „стига“, спри се и виж какъв резултат ще имаш. Талантливият, гениалният и светията ти казват „стига“, а ти не ги слушаш. Или пък си някъде на гости и нещо ти казва: „Стани и си иди вкъщи!“ Тогава нещо друго ти казва: „Почакай“, но щом останеш, работата вече се разваля.

Един познат ми разказваше как отишъл да търси свой приятел в кръчмата. Когато влиза, двама души се сбиват и нещо му казва: „Иди си!“ Но той пожелава да остане и да види как ще свърши тази работа. Идват стражари, хващат ги и нещо пак му казва: „Върви си!“, но той остава... Ако останеш, ще станеш свидетел, ще те разтакават по участъци и съдилища, ще си губиш времето. Излез навън и не чакай да видиш какво ще стане. Ние сме любопитни да видим крайните резултати. Когато нещо ти казва: „Не яж!“, не яж. Казва ти нещо: „Стига!“ – стига. Човек трябва да слуша – в Природата има Божествен говор. Щом ти каже „стига“, послушай го. Може да не знаеш какво е, но послушай, за да видиш крайните резултати.

После, понякога у вас се зарежда едно кисело желание: някой ти говори, а теб ти се приисква да го ухапеш, да му кажеш, да не мисли, че ти си толкова прост и не знаеш. И тогава ти ще му кажеш една горчива дума, той ще ти каже една горчива дума, че втора, трета, четвърта, пета, докато най-после изредите всички епитети. Питам какво сте спечелили? Той хвърля малко кал – ти му хвърлиш малко кал, той взема още повече кал – и ти вземаш повече кал. Така и двамата се окалвате и всички минавате за праведни. Казвате: „Да разбере той!“ Какво ще разберете? После и двамата трябва да се чистите. Най-добре беше да не хвърляте кал, нищо повече. В днешния свят всички хвърляте кал – и в умствено, и в сърдечно, и в религиозно отношение. И всеки минава за праведен.

Какво разбрахте сега? Във вас остава старата ви философия, че е лесно да се говори, но е мъчно да се приложи. Глупавите прилагат трудно, а умните лесно прилагат. Щом не можеш да прилагаш, значи си от глупавите; щом прилагаш, ти си от умните. Казват ти: „Не яж!“ – не яж, „ Не ходи!“ – не ходи, „Спри се и почини!“ – почини си. Човек трябва да слуша едновременно и своя ум, и нашепването на дълбокото желание, което има в сърцето си.

Нека сега да направим едно резюме. Коя е основната мисъл, която остава във вас? При турският султан дошъл един, обеднял от много ядене, и го попитали коя е най-вкусна част на кокошката. – „Тртката“ – отговорил той и султанът му дал двеста и петдесет лири. Когато чул за това, един

друг отишъл при султана с желанието и на него да дадат жълтици. Попитали го кое е най-сладкото у бивола и той отговорил, че е тътката. Тогава султанът заповядал да му ударят двадесет и пет тояги... Вярно, у кокошката най-вкусна е тътката, но у бивола не е. В дадения случай кокошката представлява умът, а биволът – чувствата на човека. Умът разрешил въпроса добре. Но това, което представлява най-сладкото в кокошката, т. е. в ума, не е най-сладкото и в бивола, т. е. в чувствата. В чувствата трябва друго разрешение. Там, където умът се справя лесно, сърцето може да загази, защото то по друг начин трябва да разреши въпроса.

На следващата лекция ще ми кажете как трябва сърцето да разреши въпроса?

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит Животът.

18-та лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
2 април 1937 г., петък, 5 ч.с., София, Изгрев

1937_04_04 Степените на Любовта
утринно слово

СТЕПЕНИ НА ЛЮБОВТА

Размишление.

Ще прочета 15 глава от Евангелието на Йоана, от 1 – 15 ст.

Има неща в живота, които трябва да се помнят добре. Някога хората забравят много неща. – Защо? – Разсеяни са. Разсеяният няма определена цел, няма определен път на движение. Като ходи, той се лута натук-натам. Той прилича на човек, който изгубил нещо и го търси.

Един шивач - абаджия бил повикан в дома на един богат турчин да му ушие една аба. Шивачът взел и слугата си да му помага. Като дошло време за ядене, шивачът казал на чорбаджията : Моят слуга не обича печена кокошка, дайте му да си хапне боб. Така той искал да се осигури, да остане кокошката за него. Понеже господарят нямал добри отношения със слугата си, последният си казал: И аз ще ти дам един добър урок, да ме помниш. Сега ще разбереш, не яде ли Стоян печена кокошка!.

Като се нахранили, слугата отишъл при чорбаджията и казал: Моя господар отвреме-навреме го прехваща нещо, започва да се лута, като че търси нещо. Само един лек има за него: Да се хване и върже с въже, докато се свести След това той скрил напръстника на господаря си. Започнали да работят. Шивачът скроил абата и потърсил напръстника да я тропоса. Тук го търсил, там го търсил и останал очуден, че не го намерил. Чорбаджията следял, какво прави шивачът, и като видял, че се лута, спомнил ся думите на слугата. Веднага взел едно въже, хванал шивача и го завързал здраво, докато дойде на себе си. Слугата се приближил до господаря си и казал: Ще ядеш ли още един път печена кокошка сам? Ще казваш ли друг път, че Стоян не яде печена кокошка. Само боб ли яде Стоян?

Сега, аз не съм против печената кокошка. Ако в печената кокошка или в печеното месо се крие някакъв велик закон, яжте от него. Ако печеното месо представя нечиста храна, не ви съветвам да го ядете. Това, за което ви говоря, е написано навсякъде: на листата на растенията, на клоните на дърветата, на минералите и кристалите, на звездите, на слънцето. Казано е в Писанието, че Бог написал закона си на човешкото сърце. Не говоря за сегашното каменно сърце на човека, за което е казано: „Ще отнема каменното му сърце и ще му дам ново." Божият закон е написан на новото сърце.

Сега аз искам да ви предпазя от една грешка, която често правите. Тя е следната: вие имате обичай, за по-евтино, да си купувате стъкла за прозорци на старо. Никога не купувайте стъкла за прозорците си на старо! Казвате, че като ги купувате по-евтино, вместо едно стъкло, ще си купите две. Аз съм за нови стъкла на прозорците. – Скъпо струват новите стъкла. – Колкото и да струват, не ви съветвам да си служите със стари стъкла. Старите неща създават спорове. Такива стъкла не пропущат добре светлината. Желая ви, светлината да прониква навсякъде в къщата ви; тя да е така отворена и светла, както небето. Казвате: Бог да ни даде повече светлина! Това показва, че живеете в къщи с по един прозорец. Добре е, че искате повече светлина, но първо махнете капаците на прозорците си Щом светлината е слаба, това показва, че прозорците ви са малки. В Божествения свят външната и вътрешната светлина идат едновременно, а не както на земята. Тук законът е друг: когато отвън иде светлина, вътре няма; когато вътре има светлина, отвън няма.

Помнете: Като съм дошъл на земята, аз не искам да играя роля на прозорец, нито на два или повече прозорци Аз не искам да играя роля и на покрив на къщата. Аз искам да играя, ролята на светлината, на въздуха, на водата и на земята. С краката си ще ходите по земята, с устата си ще вкусвате водата, чрез носа си ще поемате въздуха и чрез очите си ще възприемате светлината. Желая ви, в бъдеще, когато завършите развитието си, и вие да играете същата роля. Не казвам, че трябва да имате прозорци и да очаквате да ви осветяват отвън. Бъдете сами носители на Божията светлина! Ако не разбирате законите на светлината,, на въздуха, на водата и на земята, върху която живеете, Словото Божие ще остане неразбрано за вас. Вие имате много знания, но повече теоретични. Всъщност, имате ли знание, което да ви ползува в практическия живот? Ако човек яде и се дави, не знае, как да гълта храната, какво знание е това. Ако се задавиш, веднага бръкни с пръст в гърлото си и махни препятствието. Ако не можеш да направиш това, ти губиш силата си

Питам сега: Какво знание е вашето, ако със силата на волята си не може да го употребите за изваждане на мисълта, която задръства вашия мозък? Бръкни с това знание в мозъка си и извади оная мисъл, която помрачава съзнанието ти. Какво знание е това, с което не можеш да бръкнеш в сърцето си и да извадиш онова чувство, което подпушва неговата деятелност? Има мисли и чувства, които не ви подхождат. Не мислете, че всички са полезни за вас. Някои чувства са отровни. За някого може да са полезни, но не и за вас. За всеки човек има специфични мисли и чувства, с които трябва да се храни За всеки човек има определена храна. Ако едно лошо чувство случайно е попаднало в сърцето ви, отговорността не е ваша. Не можете ли веднага да го извадите, ще претърпите известно страдание,

ще се :примирите и ще кажете: Да бъде волята Божия!

Какво трябва да правя, ако един паразит се качи на главата ми и започне да се разговаря с мене? Първо ще разбера, защо е дошъл. Той ще започне да ми цитира стихове от Евангелието, дето е казано, че трябва да се обичаме и да си помагаме. И аз зная това, но казвам на паразита, че с него случаят е друг. Той е дошъл без позволение, неканен; той не влиза през вратата, както всички хора, но се качва на главата, да пречи на мисълта ми Той иска да.ме учи, но аз го уча. Казвам: Обичам такива гости, като тебе. Ела по-близо до мене да те видя. Пращам слугите си, десетте пръста, да го хванат. Те го свалят долу, и аз започвам да го наблюдавам под лупа. Започвам да го разпитвам, отде иде, в кой свят живее, кои са родителите му. Той отговаря: Мъчно се живее в нашия свят. Отвреме-навреме отивам между хората: едни ме приемат добре, други не ме приемат, както трябва, но търпя. Дойдох и тебе да изпитам. Чувах, че си добър, свят човек. – Добър съм, но който дойде при мене, иска да го уча. Аз не приемам мързеливи хора. Ако си гладен, ето, яж! – Не мога да ям такава храна. – Ще се научиш.

Сега и вие ще ми възразите, че не сте научени да работите. – Ще се научите. – Ние не мислим като тебе. – Ще се научите. Вашата мисъл е еднообразна. Трябва да знаете, че еднообразието убива човека. Повечето хора искат да бъдат зачитани и уважавани, да ги обичат. Това е еднообразие. Добре е да те почитат и уважават, но... съюзът „но" на английски означава „бът." Един знаменит английски проповедник държал една отлична проповед, в която употребявал съюза „бът" като заключителна, недоизказана фраза. Той казал: Децата трябва да се възпитават в нов дух, бът... Майката и бащата в семейството, като главни фактори, не трябва да грешат, бът... Така завършил той своята проповед, с „бът". На тая проповед присътствувало едно лице от високите чинове на църквата, главен ръководител. Като се сбогувал с проповедника, той казал: Много съм доволен от вашата проповед, „бът"ще видим. Турил шапката на главата си и си отишъл.

Днес и вие държите една проповед на „бът." Казвате: Всичко разбрахме, но (бът) как може да се живее при тия условия? Лесно се говори за търпението, но (бът) как можеш да бъдеш търпелив с неразбрани хора? Как ще говориш на невежия, който не разбира нещата нито по буква, нито по дух? Как ще проявиш любовта си към тия хора? – Там е въпросът. Ще проявиш любовта си, както Бог я проявява. От Божествено гледище, светът е пълен с невежи същества, но Бог намира средства и начини да се прояви. Той се приспособява и на всички дава необходимото. Като се занимава с важни и велики работи, Бог намира време и начин да се изяви на малките

и глупави същества, да им покаже своята любов. Той се отнася еднакво с всички същества, в смисъл, на всички дава съответен урок: на ангела и на светията дава по един начин, а на малките същества – по друг начин. Всички са доволни от Него. На способния и трудолюбив ученик дава един урок, а на мързеливия – друг. Вътрешно отношенията Му са еднакви към всички същества, а външно са различни. Той дава свобода на всички същества, да се проявяват според разбирането си. Казвате, че свобода не съществува. Не е така. В света съществува вътрешна свобода, а не външна. Дойдем ли до външната свобода, ние се натъкваме на ред ограничения.

Един ден седнах на една пейка в градината да си почина. По едно време вниманието ми се спря на един мравуняк, в който имаше различни мравки: черни, червеникави, големи и малки. Като гледах, как се движат натук-натам, забелязах, че между мравките произлезе някакъв спор. Две от тях започнаха да се борят. В това време една малка, черна мравка се спусна към червената, хвана я за крака и започна да я тегли. Червената се дърпаше, сви се на клъбце; и черната се сви, стана като точка. Червената се разпусна, и черната отново започна да я тегли за крака. Най-после откъсна крака ѝ и го занесе в мравуняка. Казвам: Когато двама души спорят за нещо, черната мравка ще дойде отвън и ще откъсне крака на един от спорещите. – Не сме ли свободни да спорим и да се караме? – Не сте свободни. Няма свобода в света. Свободата е в самия човек, а не вън от него. Двете мравки, които спореха, бяха големи юнаци. Черната мравка, която дойде отвън, беше по-малка и по-слаба от червената, но я хвана и откъсна крака ѝ. Малката мравка даде добър урок на голямата. Тя ѝ каза: Не е позволено да се борите помежду си.

Казвам: Нещастията, които идат в света, се дължат на борбите между хората. Иде малката мравка, т. е. малкото страдание, във вид на болести, мъчнотии и изпитания. Болестите, тревогите са човешки изобретения. Те не съществуват в Царството Божие. Там и помен няма от тях. Реши ли да изпълнява Божията воля, човек се освобождава от всички болести, от лошите условия на живота. Ние сме дошли на земята да решаваме тия задачи. Който има знание, лесно се справя с тях; който няма знание, ще страда. Според знанието на човека, иде и страданието. Щом разбере причината на страданието, той ще намери начин да се справи с него. – Беден съм. На какво се дължи беднотията? – На неспазване закона на икономията. В природата съществува закон за икономия. Ако не икономисваш, природата ще ти даде добър урок, да се научиш, какво значи закон Ти трябва да икономисваш благата, които тя ти е дала; трябва да икономисваш любовта, знанието, с които разполагаш. Право ли е, като държиш сказка, да изкажеш всичко, което знаеш? Това е разточителност. Какво ще придобиете, ако ви разказвам с часове, как живеят ангелите, как

се хранят и обличат?

Какво придобивате, ако ви говоря за живота на един цар? Вие се ползувате само от онова, което ви интересува. За вас е важно само онова, с което всеки момент може да бъдете в съприкосновение. В слънчевата система най-важно за нас е слънцето, понеже от него възприемаме всичка блага. Що се отнася до другите звезди, в далечното пространство, и те са важни за нас, но не толкова, колкото слънчевата светлина и топлина. Те са повече украшения за нас. Като изучаваме слънцето, ще изучаваме и звездите, както и пътя, по който те се движат. В бъдеще, когато стигнем до висшето знание на душите, които са във вечния живот, тогава ще разберем онова, което днес не разбираме. Тогава ще дойдем до абсолютната свобода. Над тоя свят има още по-висок. Съществата на тоя свят се отправят към нас с писма и ръководство, да ни покажат пътя, по който трябва да вървим. Великият и вечният живот съществува за душите, а временният е за всички хора, които още не разбират Божиите закони. Те боравят с обикновеното знание, което няма приложение в истинския живот.

Мнозина идат при мене да ги лекувам: тоя заболял от една болест, оня от друга. Питат ме, защо идат болестите. – От нашето невежество. На едного стомахът не работи правилно – не знае, как да яде. На друг червата се затегнали – не постъпва добре с тях, претоварва ги. На трети дробовете са запушени – не знае, как да диша. Четвърти страда от главоболие – не мисли право. – Какво да правя, за да се излекувам? – За да бъде главата ти здрава, ще се научиш да мислиш; за да бъдат дробовете здрави, ще се научиш да дишаш, – Кой не диша? – Всеки диша, но неправилно. За да бъде стомахът ти здрав, ще се научиш да ядеш и да не преяждаш. Едно от главните правила при храненето е, никога да не си дояждаш, да останеш малко гладен. Това да бъде идеал за вас. Ако станеш от трапезата напълно нахранен, ти си престъпил Божия закон. Нека всякога да остава в стомаха ти поне една трета празно място. Добре е да не си дояждате. Това е едно от хигиеничните правила. Който спазва това правило, той е всякога здрав. Казваш : Ядох добре, с апетит, но малко ми е тежко. – Преял си. – Какво да правя? – Спазвай правилото : Никога не си дояждай! Никога не казвай, че няма, какво да ядеш. – Имам само сух хляб. – Той е много хранителен. Важно е да е хубав, чист. – Друго нещо е, ако има месо, печена кокошка, масло, сирене. – Чистият пшеничен хляб има повече хранителни вещества, отколкото другите храни.

Помнете: Храненето се основава на закона на любовта. Ако употребяваш храна, която не обичаш, ти не можеш да се ползуваш от нея. Всяка храна крие в себе си живот, който може да се използува, само ако обичаш тая храна. Не мисли, че храната внася силата. Тя е само проводник на живота,

който дава сила на човека. Ако обичаш живота, който е скрит в храната, всички клетки ще се отворят за него и ще го приемат. Ако не обичаш известна храна, ти не обичаш и живота в нея. Храната ще влезе и излезе от клетките ти, без да приемат те живота, който се съдържа в нея. Това значи да ядеш, без да се ползуваш от храната, която приемаш.

Същият закон се отнася и до въздуха. Човек се страхува да диша студен въздух, за да не се простуди. Ако въздухът се приема чрез устата, имаш право да се страхуваш. Обаче, природата е предвидила и това. Тя е направила носа, да служи за филтър, да прецежда и стопля въздуха. Слизестата ципа и течността в носа регулират въздуха и го правят поносим за човешките дробове. При това, като излизате вън. на студено, не бързайте да поемете много въздух изведнъж. Ще поемате малко по малко въздух, докато се нагодите на външната температура. Някой иска да се покаже, че може да поеме изведнъж много въздух и не държи сметка за температурата на въздуха. Той надува дробовете си и бавно изпуша въздуха. Това е лакомия. Той прилича на надута гайда. Така не се диша. Който диша по тоя начин, той разстройва здравето си. Ще дишаш полека, ще поемаш малко въздух и постепенно ще увеличаваш количеството на въздуха. В правилното дишане има известен ритъм, който трябва да се спазва. Като спазваш тоя ритъм, въздухът влиза бавно и постепенно се стопля. Понеже въздухът е наситен със светлина и прана, като диша, човек приема тия два елемента, необходими за кръвта.

Казвам: Какъвто е законът за храненето и дишането, такъв е и за четенето. Някой чете интересна книга и бърза по-скоро да я свърши, да види, какъв е краят, каква е идеята на писателя. Мнозина четат Библията и Евангелието по същия начин, бързат по-скоро да я свършат. Един ученик изучавал Свещената книга и в скоро време я свършил. Той отишъл при един виден тълкувател да му изтълкува някои стихове. Той казал: Аз зная цялата Библия и Новия завет. Зная, как Бог е създал света, и дойдох до Откровението. Четох и него, но моля те, да ми изтълкуваш някои стихове, смисъла на които не разбирам. Тълкувателят погледнал ученика и спокойно отговорил: Аз съм още в началото на Библията, далеч съм от Откровението.

Често хората казват: Искаме да разберем смисъла на живота. Това е Откровението, още не сме дошли дотам. Важно е да се научим да живеем. Така, както живеете, това е неестествен живот. – Всичко е предопределено. – Отде знаете това? – Ако мислите, че всичко е предопределено, това е ваша идея. Де е писала природата, кои неща са определени, и кои не са? Определено ли е да изядеш една ябълка? Определено ли е да заколиш една свиня, една кокошка или едно агне и да го изядеш? Ти сам си

определил това. Взимаш една ябълка, разрязваш я и виждаш вътре червей. Той е влязъл, преди ти да посегнеш към ябълката. Следователно, тя е негова собственост, а не твоя. Ще туриш ябълката настрана и ще се откажеш от нея. Щом разрежеш ябълка, която е здрава и ненаядена от червей, имаш право на нея. Тя е твоя собственост, можеш да разполагаш с нея. Ако отидеш в един дом и видиш, че питата е начупена, ще знаеш, че тя не е за тебе. Ще чакаш да ти предложат друга пита, която още не е начупена. Отиваш в една гостилница, виждаш, че всички чинии са пълни. Какво трябва да правиш? Ще отидеш в друга гостилница, дето чиниите не са пълни. Казвам: Не яж от тенджера, от която е сипвано вече. Ще кажете,, че много хора ядат от една тенджера. – Затова, именно, страдате.

Сега аз ви упътвам да вървите от физичното към духовното. Като се научите да живеете правилно на физичния свят, ще живеете правилно и в духовния свят. Тогава всяка мисъл ще поставяте в отделна тенджера и ще я вадите от отделна тенджера. Днес в една тенджера турят много мисли, затова всички бъркат в нея, както постъпват в гостилниците. И в домовете става същото: готвят в една. тенджера, и на всеки се сипва. Добре е да има единство в яденето, т. е. на всички да се сипва хубаво ядене. При това, не е добре да се дава предимство на едного за сметка на другиго. Всеки иска да му сипеш пръв, да вземе повече от мазнината. Когато се готви за много хора, без мисъл за първенство на тоя или на оня, това показва, че в мисълта на тия хора има единство. Тогава, дали си пръв, или последен, еднакво ще се ползуваш от благата на живота. Ако аз готвя на хората, ще преброя, колко души ще се хранят и, макар да готвя в общ казан, на всеки ще предвидя съответна част. Общият казан може да бъде разделен на толкова части, колкото души се хранят. Като се хранят така, всички ще бъдат здрави и доволни Сега сипват на всички от общ казан или от обща тенджера, поради което се явяват различни болести и страдания между хората. Следователно, всяка мисъл, която човек възприема, не трябва да е минала през много умове. За да запази чистотата си, мисълта трябва да минава направо от Божествения свят в човешкия ум. Какво особено ще донесе мисълта за любовта, ако е минала през главата на един скъперник? Каква ще бъде любовта, която е минала през главата на един крадец? Любовта на скъперника е любов; любовта на крадеца е пак любов, но нито първата, нито втората любов може да ползува човека. Тая любов коренно се различава от Божествената. Следователно, докато човек се храни с чуждо ядене, докато възприема чужди мисли и чувства, той всякога ще се намира в противоречия. Казваш: Защо Бог създаде света така, а не по друг начин? – Бог е създал света, както трябва, но твоето разбиране е особено. Откажи се от своите атавистични мисли и желания и започни да се храниш с Божествените мисли и чувства, с Божествената любов. В Божествения свят е приготвена специална храна за всеки човек. Който

обича Бога, и на физичния свят да е, ще се ползува от специфична храна : от хляба, от водата, от въздуха и от светлината. Това значи, да живееш в любовта, в закона на хармонията. Който не живее в любовта, дето и да е, ще яде от общия казан.

Днес всички се оплакват от мъчнотиите си. – Коя е причината за мъчнотиите? – Нежеланието на човека да опитва нещата. Той има особено чувство, чрез което може да ги опитва. Дават ти нещо за ядене – опитай го, да видиш, какъв е вкусът му. Всички опитват, опитай и ти. – Заблудих се нещо. – Вкусът ти те заблуди. Ако запазите естествения си вкус, той всякога ще ви помага да определите, дали известна храна е здравословна, или не. Аз съм правил много опити с храната. Вместо аз да опитвам вкуса ѝ, давал съм част от нея на едно котенце, което често иде при мене. Ако котенцето яде от тая храна, и аз мога да ям. За мене то е мярка. То никога не яде недоброкачествена храна. Разбиране има това котенце. Ще кажете, че котката е невежа. Не е така. Даже аз се уча от нея. – Как? – Давам ѝ малко храна да я опита, като казвам: Анализирай тази храна. Котката не се хвърля изведнъж върху храната, но първо я опитва, а после яде. Според мен, котката е лаборатория, в която за един момент може да се анализира храната. Като ѝ дам хубава храна, тя се приближи до нея, вкуси я, погледне натук-натам, отдалечи се малко и казва: Хубава е тая храна. Ако ѝ дам само хляб, тя ме погледне, помирише хляба, пак ме погледне и казва: Това не е за мене. – Защо? – Не е важно. Тя казва: Ако искаш, ти яж, но аз се отказвам. – За-що? – Тя се подчинява на едно вътрешно чувство, което никога не я лъже. То се среща у всички животни. Това е техният непокварен вкус. Благодарение на това чувство, те разбират, коя храна е здравословна, и коя – не е. Всички процеси, които стават в човешкия живот - хранене, дишане, пиене на вода, мислене и чувствуване представят непрекъсната верига. Те се подчиняват на едни и същи закони и взаимно си съдействуват. Когато тия процеси стават правилно, и животът ни се развива правилно, според законите на Божествения свят. При това положение, и мъчнотиите се разрешават лесно. Иде при мене някой и ми казва: Не зная, защо не ми върви, нещо ме преследва, някаква зла съдба. – На какво отдаваш това? – Така ме е родила майка ми. – Причината за това се крие в твоя език – не знаеш да говориш В говора на човека се крие благото, което Бог му е дал. Който търси щастието, трябва да знае, че то се крие в неговия говор. Като говори, човек създава или щастието си, или нещастието си. Ако не е така, стихът, че „за всяка празна реч ще отговаряш в съдния ден", не би имал смисъл.

Като изучавам хората, виждам причината за нещастието им. Дойде.при мене някой беден човек и започва да се оплаква от беднотията си. Казва: Нещастен съм, много страдам, не се разбирам с жена си. – Защо не се

разбирате? – Лоша, неразбрана жена е, не ме уважава, лет пари не дава за мене. – А ти, колко пари даваш за нея? Щом не давате нищо един за друг, защо се оженихте? Като говори така, аз виждам, де греши тоя човек Той не говори истината, преувеличава фактите и си служи с лъжа. Причината за нещастието му се крие в неговия говор.

Сега, като питам някого, защо се оженил, щом е нещастен, мнозина вадят заключение, че съм против женитбата. В моето съзнание, въпросът за женитбата е поставен другояче. Казвам: Никога не се жени без любов. Никога не раждай деца без любов. Ако нямаш любов, не се жени Женитбата е Божествен институт, Божествена служба. Ако се ожениш без любов, ще дойде Божествената комисия да те изпита ще каже: Понеже не си женен по любов, трябва да се разведеш. – Не трябва ли да се женим? – Ако любиш, ожени се. – Колко пъти мога да се женя? – Само един път. Не се позволява на човека да се жени по няколко пъти..

Помнете: Любовта позволява на човека само един път да се жени Жени ли се няколко пъти, това е човешка работа, вън от любовта. Да се свържеш с човека, това значи, да се свържеш с душа, излязла от Бога. Във всяко тяло живее една Божествена душа. Как се отнасяш, с тялото, това е твоя работа, но с Божествената душа трябва да постъпваш добре. Казваш . Не мога да обичам тая душа. – Щом не обичаш, и тебе няма да обичат. Това е закон. И Бог ще постъпи с тебе така, както ти постъпваш с другите. Каквото и да правите, вие не можете да измените Божия закон. Ще обичаш, ближния си, както себе си. Бог изисква най-малкото от човека. Той казва: „Ще обичаш: врага си" – първата степен на любовта. „Ще обичаш ближния си като себе си" – втората степен на любовта. „Ще обичаш Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа с всичката си сила" – третата степен на любовта. Започнете с обикновената любов – към врага си. После вървете към по-голямата любов – към ближния си. И най-после – към най-голямата любов – към Бога. Всички напреднали същества, наречени Синове Божии, изявяват любовта си към Бога. Когато и вие станете Синове Божии, ще проявите любовта си към Бога. Тогава ще обичате Бога със сърцето са с ума си, с душата си и с всичката си сила, а ближния, като себе си.

Христос казва: „Ако ме любите, ще опазите моя закон." На друго място казва: „Вярвайте в мене, и в Бога вярвайте." Как и в какво вярва човек? Някой вярва в доброто на човека, а друг – в злото му. Или, веднъж вярва в знанието на човека, а друг път в невежеството му. Казваш: Вярвам, че тоя човек е добър, а оня – лош; вярвам, че тоя е учен, а оня – невежа. Не е достатъчно да вярваш в това; важно е да знаеш, как да постъпваш с човека. С добрия ще постъпваш по един начин, с лошия – по друг начин; с учения

ще постъпваш по един начин, а с невежия – по друг начин Към Бога ще се отнасяте с всичката си искреност. Само така ще разберете, какво означават думите „Бог е близо и далеч." Ако молитвата ти е чистосърдечна, и вибрациите й силни, тя ще излезе вън от атмосферата на земята и ще сящз на мястото си Това значи, „близо до Бога". Ако молитвата ти не е чистосърдечна, ще бъдеш далеч от Бога. Който люби, той е близо до Бога; който не люби, той е далеч. Някой се оплаква, че жена му е далеч. – Как е възможно това? Нали сте в една къща? – Не ме обича тя. Наистина, душите на тия хора са толкова далеч една от друга, че мъките и страданията на мъжа й не стигат до нея. Тя не може да разбере, че той страда. И страданията на жената не стигат до мъжа. Те са далеч един от друг. Ако и вашите страдания не стигат до Божието сърце, те не са истински, не са съществени. Това са фиктивни страдания.

Сега, аз не искам да товаря съзнанието ви с излишни неща. Казвам: Това, което сте придобили досега, е важно, но не е съществено. Един евангелски проповедник казва в проповедите си, че трябва да бъдем благодарни на Христа, дето ни е спасил. – Това е важно, но не е най-важното. – Защо? – Защото, преди да е дошъл Христос на земята, като историческа личност, Бог е работил върху човека и до днес работи. Той му е дал ум, сърце, душа и дух. Той му е дал живот. Той го е спасявал и продължава да го спасява. Следователно, първо ще благодарите на Бога за всичко, което ви е дал. Някоя жена се влюбила толкова много в мъжа си, че нищо друго не вижда. Тя казва: Като моя мъж друг няма. Така казват някои евангелисти : Като Христа друг няма. – Вярно е, че като Христа друг няма, но вие приличате ли на Христа?

Жената казва, че като нейния мъж друг няма, но, в същност, следи стъпките му: къде ходи, какво прави, с кого говори. Ако погледне някоя жена, веднага следи, как я гледа.. – И нея гледа, както тебе, но в това няма нищо лошо. Ако в погледа, отправен към тебе, има 99 трептения, а в погледа към нея има 98 трептения, де е престъплението? Значи, той обича жена си повече от другите жени. Нека всяка жена прави изчисления, колко трептения има в погледа на мъжа й, отправен към нея, и колко – към другите жени. Следователно, обичайте Христа, но не забравяйте Оня, Който се е проявил чрез Христа. Ако ти свириш хубаво, и дойде друг, който свири по-добре от тебе, нямам ли право да го слушам и да се възхищавам от него? Той свири добре, и аз съм доволен от неговото свирене.

Помнете: Животът, който ни е даден, определя качествата на нашата душа. Съществата от невидимия свят ни наблюдават и мерят нашата мисъл, нашето чувство и нашата постъпка. Чрез мислите, чувствата и постъпките

си ние свирим. Следователно, ако чрез нашето свирене можем да вдигнем болния от леглото му, ние минаваме за добри музиканти – виртуози Ако свириш, и положението на болния се влошава, ти не си виртуоз. Ако готвиш, и болните оздравяват, ти си добър готвач, минаваш за виртуоз;ако готвиш, и здравите се разболяват, ти не си добър готвач. Човек се, цени по делата. Има неща, които сам човек не знае за себе си, затова иска да разбере, какво мислят хората за него. В невидимия свят дават правилна преценка за човека. Мярка на тая преценка са нашите мисли, чувства и постъпки. Мислите, които минават през нашия ум, отиват на небето, дето се прецеждат: чистото задържат, а нечистото оставят настрана. Един ден, като влезете в невидимия свят, ще видите остатъците от вашите мисли, разхвърляни, като непотребни вещи. Същото става и с нашите чувства и желания. Само така ще разберете, че не всичко, което имате на земята, се приема и на небето. Колкото по-горе се качвате в невидимия свят, толкова по-малко ваши цветя ще намерите там. Много от тях ще намерите в долните полета на невидимия свят.

Казвам: Дали вярвате в това, или не вярвате, не е важно. Като отидете на оня свят, ще видите постъпките си. Там ще видите, колко.думи сте казали не на място, колко чувства и мисли сте изявили не на място. Ще съжалявате за грешките си; малки са те, но са видими. На земята не сте ги виждали, но в невидимия свят те стават видими За обикновения човек те са дребни неща, но за светията са големи Той не си позволява даже най-малката грешка. В бъдеще и вие ще станете толкова чувствителни, че и най-малките грешки ще ви причиняват големи страдания. За да не страдате, изправяйте грешките си още отсега. Дръжте в ума си правилото: както искате да ви обичат, така и вие трябва да обичате. Както държите за доброто мнение на хората за вас, така и вие трябва да имате добро мнение за тях. Както вие постъпвате с близките си, така и те ще постъпват с вас. Следователно, обърнете нещата така, че вие да постъпвате добре с хората, за да постъпват и те добре с вас.

Бъдете внимателни към хората, не казвайте, че тоя или оня е грешник. Не се занимавайте с греховете на хората. Казвате, че сте Синове Божии Ако е така, Синът Божий не се занимава с чуждите грехове, но той определя отношенията си към Бога. Той трябва да живее според любовта и да си каже: Щом съм човек и чадо на Бога, трябва да зная, какво иска моят Баща от мене. Ако сте Синове Божии, знаете ли, какво мисли Христос за вас? Той мисли за вас това, което вие не мислите за себе си.

Двама американци – студенти, добри приятели, следвали заедно в един университет. Като свършили университета, първият станал прочут съдия в един град, а вторият се отдал на лош живот и се опропастил. По едно

време той извършил голямо злоупотребление, откраднал известна сума. Хванали го и го дали под съд. Случило се да го съди неговият добър приятел. Другите съдии, като знаели, какво приятелство свързва обвиняемия и съдията, следели, как ще се разреши делото. Съдията постъпил справедливо. Наложил на приятеля си най-голямото наказание, което му се падало по закон, да плати крадените пари със съответната глоба, но той сам се нагърбил да му плати дълга.

Казвам и на вас: Когато съдите приятеля си, наложете му най-голямото наказание, но вие го платете вместо него. Това изисква Христовото учение. Не казвайте, че на приятеля си ще наложите най-малкото наказание. Не, наложете му най-голямото наказание, което законът изисква, но вие платете вместо него. Не го туряйте в затвор, но му платете дълга. Кредиторът иска парите си от длъжника; той не иска да го затвори и нищо да не получи.

И тъй, съдете строго, но плащайте дълговете си! Съдете сърцето си и плащайте дълговете му! Съдете ума си и плащайте дълговете му! Съдете постъпките си и плащайте дълговете им! Ако се оставите в ръцете на Бога, Той ще ви осъди, но същевременно ще плати дълговете ви. – Как ще плати? – Като ви прости. Ако сте чистосърдечни, и да сгрешите, Той ще плати за вас. Бог плаща само веднъж за човека, втори път не плаща. Обаче, оня, за когото Бог е платил веднъж, по същия начин вече не греши. Това трябва да ви насърчи. Казват за някого, че много греши. Това показва, че Бог още не го е съдил и не му е наложил най-голямото наказание. Осъди ли те веднъж и ти наложи най-голямото наказание, Той ще плати за тебе, но втори път ти вече няма да грешиш. Най-добрият и най-справедливият съдия е Бог. След тая съдба ти никога няма да грешиш.

Иде време, когато Бог ще ви съди, ще плати за вас, и БИС няма да грешите повече. Щом още грешите, Бог не ви е съдил, но ще бъдете съдени. Очаквайте това време!

Желая ви, да дойде времето, когато Бог ще ви съди. И като ви осъди, не повтаряйте грешките, които сега правите. Докато Бог не ви осъди, вие няма да се оправите.

Казано е в Писанието: „Бог беше в Христа, съдеше света и примиряваше света със себе си." „Себе си," т. е. любовта. Значи, Бог примиряваше света с любовта. Това е великият Божи Закон.

Т. м.

– В Божията Любов е благото на човека.

18. Утринно Слово от Учителя, държано
на 4 април, 1937 г. София. – Изгрев.

Книги:
Степените на Любовта
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
Степени на Любовта
Старото отмина (Утринни Слова. Година VI (1936–1937). Том II. София, 1947)
20 беседи от 21 март 1937 г. до 19 септември 1937 г.
Начало: 05:00

1937_04_04 Здравото учение
неделна беседа

ЗДРАВОТО УЧЕНИЕ

„Но ти говори това, което приляга на здравото учение."
„Отче наш"
„Венир Бенир"
Ще ви прочета 9 стиха: от 1-ви до [9]-и стих от 2-ра глава на Посланието към Тита.
„Духът Божи"

Ще говоря само върху думите: „Здравото учение". В нашия век има една опасност човек да стане разсеян. Понякога в хората се заражда голяма амбиция да знаят много. Желанието им да имат много знания, много къщи, голямо богатство, да имат много ниви, много деца, да имат хубави мъже или хубави жени не са естествени. Хубави работи са тези, но в тях има една неестественост. Това са прекалени работи, а българите в такъв случай казват: „Прекален светец и Богу не е драг." Да знаят хората много, това не е в реда на природата. Невъзможно е човек да знае всичко. Да иска човек да знае много, това е абсолютно невъзможно. Природата, която е правила всевъзможни работи, е разпределила труда равномерно. За всяко нещо има съответни органи. Всяко животно е специалист в известна област. Всичко това природата сумира на едно място. Вземете за пример слуха на човека. Човек не може да чува всичко, което се произвежда в природата. И това е толкова по-добре за човека. Знаете ли какво нещастие щеше да бъде за вас, ако вие имахте възможност да чувате всичко, което става по лицето на Земята? Ако вашето ухо би било толкова деликатно, че можехте да чуете всичко, което става в цялата природа, ако бихте могли да възприемете страданията на всички живи същества, вие бихте желали да затворите ушите си, да не чувате. Ако бихте чували всичко, вие нито за минута не бихте били свободни от всякакъв род изненади. Или какво щеше да бъде вашето положение, ако бихте имали толкова силно развито зрение, че да виждате всичко, каквото става по лицето на Земята? Тогава щяхте да виждате всички видове насилия, които се вършат. Земята е място на насилие. Вие говорите за любов, но от единия до другия край на живота навсякъде съществува само насилие. Доброто е само по повърхността на нещата. В науката има насилие, във възпитанието на децата има насилие, в растенията, в животните, между хората – навсякъде има насилие.

Сега ние си въобразяваме, мечтаем си за неща, които не съществуват. Представяме си нещата по-идеално, отколкото всъщност са. В някои области има такъв живот, но те не са между нас, хората. Този живот, за

който си въобразяваме, зависи от нашите разбирания. Сега може да си зададете въпроса защо е така. Аз пък ще ви отговоря: защото не е иначе. Аз изхождам от реалното в света. Всяко нещо, което оспорваш, трябва да бъде видимо. Значи, за да оспорвате нещата, те трябва да бъдат видими. А всяко нещо, за да го отречеш, трябва да бъде невидимо. Следователно това, което твърдите, че е така, това е, което виждате. Казвате: „Аз го видях.“ Или това, което схващате със своето съзнание, казвате: „Така е.“ За онова, което отричате, казвате че не е така, че на ум не ви е идвало за него. Следователно въпрос става само за тия неща, които ние виждаме.

За пример често става въпрос дали има бъдещ живот или няма. Други пък казват: „Има ли духове или няма?“ И този въпрос е спорен. Този въпрос може да се отрича, но въпросът има ли въплътени духове, този е реален въпрос. Ето, всички вие, които сте на Земята, сте все въплътени духове, облечени в материя. Отде дойдохте? Сега аз не искам да ви доказвам това нещо, но ви давам един нов възглед, като кога сте на кинематограф и гледате някоя нова картина. Не е въпрос да защищавам една теория. Всяка теория е наполовина права и наполовина не е вярна. Една от максимите на една стара окултна школа е: „Всяка истина е наполовина истина, и всяка лъжа е наполовина лъжа.“ Значи в лъжата има половина истина и в истината има половина лъжа. Когато някой човек ви говори за Бога, вижте какви са съображенията му, защо ви говори. Когато някой човек ви дава пари назаем, той започва да ви говори, че има Бог, има друг свят, има ангели, има стремежи, най-после има закони, има и държава. Той говори много добре, и то само защото се страхува да не би да му ги не върнете. По този начин иска да ви обвърже. Когато някой не ви е дал нищо, никакви пари, той не се интересува от нищо, не се интересува има ли Господ или няма.

Та казвам: Във всички вярвания хората са заинтересувани. Не е лошо това, няма нищо лошо в това, че човек е заинтересуван от нещо. Че, ако човек не е заинтересуван от нещо, какво ще прави? Казват за някого, че е заинтересуван. Добре, че е заинтересуван. Но и в заинтересуваността все има някаква норма. Ако някой е заинтересуван от мене, за да ми помага, това е един въпрос, но ако е заинтересуван, за да ме използува, да ми одере девет кожи от гърба, каква заинтересованост е тази? Има богати хора, които ходят да обикалят здравите хора, бедните, но със здрави зъби, и им предлагат да им дадат от [техните] здрави зъби, за да ги присадят вместо своите, които са изгнили или съвсем паднали. Като намери такъв човек, богатият му казва: „Ще те моля да ми дадеш един–два от твоите здрави зъби, за които скъпо ще ти платя. Какво да правя, когато имам нужда от здрави зъби?“ Лекарите знаят как да присаждат зъби. И по този начин зъбът минава от здравия в болния човек. Затова хората казват, че с пари

всичко става. Но природата е един банкер. В края на краищата тя хваща и богатия, който е взел зъби от бедния, от сиромаха, и тогава на него взима не само един–два зъба, но всичките му зъби. Още в турско време имали обичай, когато някой яничар отивал да яде в някой дом, за всеки зъб му взимали по един грош. Значи, за 32 зъба трябвало да плати 32 гроша.

Та, по този повод има един анекдот, доколко е верен не зная, не съм го проверявал, така са ми го разправяли. Това е станало някъде във Варненско. Един делибашия отишъл при една вдовица да се нахрани. Като тръгнал да си отива, той не платил нищо, защото бил беден. Тогава вдовицата се оплакала на валията. Той казал: „Доведете този човек при мене, аз ще ти платя вместо него." Валията заповядал да го повалят на земята, да му извадят всичките зъби и казал: „Сега вече може да ходиш да ядеш където искаш, без да се страхуваш, защото за зъбите те караха да плащаш. Сега ще ядеш и няма за какво да плащаш, понеже нямаш зъби."

Това е една несправедливост. Някъде несправедливостта е много явна, а някъде е много скрита, много деликатно се прокарва, не се вижда. Има една дипломация, така заобиколена, че ти не можеш да разбереш какво се крие зад нея. Аз не говоря само за хората, но даже и в животните се забелязва тази дипломация. Имам една котка, която така си държи очите и пред мене, както когато е пред мишката. Тя седи пред вратата ми със затворени очи, но така е концентриран умът ѝ към това да намери нещо за ядене, да ѝ се даде нещо, че при най-малкото движение из стаята, накъдето се подвижа, ушите ѝ постоянно мърдат. Същото прави и пред дупката на мишката. Седи като някоя статуя и само мърда ушите си. Мишката пък, понеже е много любопитна, като излезе от дупката си и види котката в това положение, тя мисли, че е нещо ново и веднага се качва на гърба ѝ, иска да разбере какво е това новото. Острата муцунка на мишката показва нейното любопитство. Тя казва на котката: „Чакай да се кача на гърба ти, да видя какво е това." Мишката обича, щом излезе от дупката, да се качи на гърба на котката. Питам: кой е научил мишката да постъпва по този начин? Кой я е научил да се качва на гърба на котката? Аз няма да разправям цялата история за това, но само констатирам един факт. Котката пък има интерес от това. Тя е придобила голямо търпение. Когато дебне мишката, тя никога не държи очите си отворени, страхува се да не придобива големи впечатления, но да бъде заета само с една идея. Тя отправя вътрешно погледа си към дупката на мишката и по този начин отправя вълните си към радиото на мишката, докато я изкара от дупката. Като приема котешките вълни, мишката излиза от дупката си и попада в обятията на котката.

Казвате: „Защо е така?" – Така е наредила природата. Това е едно действие.

В това отношение котката е един актьор, а мишката е друг актьор. Онзи, който е писал драмата, писал, че котката трябва да хване мишката и да я изяде – нищо повече. Че и вие играете на сцената, а на сцената има доста сърцераздирателни моменти. Като мушнат някой актьор и кръв потече от раната му? У нас това още не става, но в странство, когато мушнат някой актьор с нож, в дрехата му някъде е скрит един мехур с червена боя и като се мушне мехурът, кръв протича. Публиката мисли, че е в действителност. Актьорите си говорят помежду си: „Внимавай как ще мушкаш, мехура да мушнеш, да не пострадам аз.“ Докато видите, че актьорът е паднал на сцената, след малко го виждате станал и раната му заздравяла. Защо става това? Така е намерил авторът за целесъобразно, и така се играе на сцената.

Понеже природата е възпитателка на хората, тя им е дала много занимания. Затова ние трябва да изучаваме котките, мишките, скъпоценните камъни, водите, ветровете, горите – всичко трябва да изучаваме. Много работи, хиляди работи ни предстоят за изучаване и за занимаване. Вън от това, човек трябва да се занимава и със себе си. Сега идат човешките теории, теориите на религиите. Започват да се запитват накъде трябва да се обърнеш, когато се молиш: на изток, на запад, на север или на юг. При това, как трябва да седнеш, изобщо как да се държиш, като влизаш в черква. Това са все човешки инструкции. При възпитанието на децата има ред правила. Когато учениците пишат, някои деца се навеждат много и учителят им обръща внимание да не се навеждат много, да пишат изправени. Като пишат прави, силите на мозъчната и на симпатичната нервна система ще могат правилно да циркулират.

Сега ние сме дошли до положение, при което природата ни е дала 400 000 форми, по които човек може да действува. Това са все начини, по които човек може да действува. За пример имаме начини, по които растенията действуват; имаме начини, по които рибите действуват; имаме начини, по които птиците действуват; имаме начини, по които млекопитаещите действуват. И най-после имаме начини, по които различните раси действуват. После имаме начините, по които светлината, водата, въздухът и твърдата почва действуват. На пръв поглед ни се вижда, че светлината е нещо много обикновено, но тя е всъщност много сложно нещо. За да възприемете или придобиете едно понятие за светлината, безброй от нейните трептения трябва да влязат във вашето съзнание. След това тези трептения ще се превърнат в звук или щом дойде пределната граница на звука, тогава ще дойде светлината. Значи, има една междина между звука и светлината. В тази междина именно са нашите чувства, нашите чувствувания. Ние не схващаме чувствата като звук. Това се дължи на нашето недостатъчно развито ухо. Дойдем ли до светлината, ние се натъкваме на нейните 7 цвята. Червеният цвят на светлината е носител на

живота. Който иска да бъде здрав, той трябва да изучава червените лъчи на светлината. Те представят определен род трептения.

Човек може да се ползува от благотворното влияние на всички лъчи, ако знае как да се поставя към тях, какво положение да заема, как да посочва своите мозъчни енергии и енергиите на своята симпатична нервна система. Ще кажете, че човек трябва де се излага на действието на ранните слънчеви лъчи, когато Слънцето изгрява. Така е, но той трябва да знае накъде да бъде обърнат, когато Слънцето е перпендикулярно на зенита. За тази цел мисълта на човека трябва да бъде съсредоточена към Слънцето. Когато Слънцето залязва, мисълта на човека трябва да бъде съсредоточена на запад. Когато Слънцето е на юг, мисълта на човека трябва да бъде съсредоточена към юг, а когато е на север, мисълта му трябва да бъде насочена на север. Следователно, за да може да се ориентира по отношение цветните лъчи, природата изисква от човека най-малко 5–6 положения. Само така вие можете да ги употребите като органически сили за вашето развитие.

В музиката, както и в речта, цветните лъчи играят много голяма роля. Ти не можеш да произнесеш една пламенна, една пълна реч, ако като човек не изобилствуваш с червения цвят. Червеният цвят е магнетичен. Такъв човек, у когото червеният цвят изобилствува, от него блика живот и сила. Красив е червеният цвят.

Аз не говоря само за първата гама на цветните 7 лъча, но и за останалите две. Направени са опити и се доказва, че светлината има 3 гами от по 7 цветни лъча. Първата гама е тази, която ние виждаме. Над виолетовия цвят идва друг червен, след който се изреждат останалите цветни лъчи. След втората гама иде и трета гама. Така се повтарят един цвят след друг, като запазват същото разположение, каквото имат в първата гама. Може да се минава от една гама в друга. За онези, които не разбират законите на светлината, това е едно чудо. Не казвам, че трябва да вярвате в това, но онези, които са правили опити, казват каква е тяхната опитност. Като се стигне над ултравиолетовия цвят, настъпва се в една толкова тъмна зона, че сред бял ден човек може да ослепее. Който има присъствие на духа и може да държи съзнанието си будно и да знае, че не е ослепял, след 30 секунди или след 1–2 минути пред него отново ще почне да се явява светлина. След тази светлина той ще влезе в друг един свят на своето съзнание. Такова съзнание са имали светиите. Те са минавали в тази, така наречена духовна гама на светлината и са я изучавали около 20–30 години наред. Така са минавали те в духовния свят. Никой не може да бъде запознат с духовния свят, ако практически не влезе в духовната гама и светлина. Затова се изисква концентриране на ума.

Вие можете да направите този опит, но като го направите веднъж, втори път няма да пожелаете. Някои от вас са толкова страхливи, че като направят опита веднъж, ще кажат: „Достатъчно ни е това.“ Не е въпрос дали има друг свят или няма. Не е въпрос за вярата. Вярата се отнася до онова, което не виждаш. А ти трябва да влезеш в друг свят и да опиташ нещата. Тогава ти ще видиш, че между всички неща има нещо подобно.

Що се отнася до реалните неща, човек има право да говори. За онези неща, които не са реални, той няма какво да говори. Те са само сенки на нещата. Ако влезете в света, дето ще срещнете хора, които се разхождат натук-натам, без да говорят нещо, това не е реален свят. Там всеки върви сам за себе си, вглъбен в себе си, и колкото и каквото да му говорите, той нищо няма да ви отговори, като че не съществувате за него. Това показва, че ти не си в реален свят. Като влезеш в реален свят, ти ще видиш нещо познато. Когото срещнете, ще можете да се разговаряте, но вече не на английски, или на френски, или на немски, или на руски, или на китайски, или на японски, [но] на един съвършено нов език. Тогава вие ще разберете, че сте знаели още един нов език.

Сега аз не искам да вярвате в това, но представете си, че ви разправям една приказка от „Хиляда и една нощ“. Все едно, че ви забавлявам. Не мислете обаче, че искам да ви заблуждавам. Ако е за заблуждения, светът е пълен с хиляди заблуждения. Ето сега, през месец май ще хвърлят една ракета до Луната. Дали тази ракета ще стигне до Луната, това е въпрос, но ще направят един опит. Един американец е приготвил тази ракета. Той е направил своите изчисления и ще видим доколко са верни. Това, което днес виждаме в грамофонните плочи, да говорят, не е малко чудо. Ако това някой би ви казал преди 20–30 години, вие не бихте повярвали. Но днес това е факт: грамофонните плочи говорят и пеят. Ще кажете: „Как може една плоча да говори?“ Но днес виждаме, че една игла се върти и плочата говори и пее. Ако не бяхте видели това, щяхте да кажете, че този човек, който ви говори, е излязъл малко от релсите на своя ум. Или, ако някой би ви казал, че с помощта на радиото ще можете да слушате какво се говори и пее в странство, пак не бихте повярвали, но и това е факт днес. Една кутия може да ви разправи всичко, което се върши вън от България. Не само че ще чувате, какво правят хората в отдалечените от вас краища, но в скоро време ще можете да виждате какво правят хората в далечните от вас места. По този начин светът ще стане близко до нас. Един ден ще дойдем до положение да виждаме какво се върши не само на този свят, но и на онзи свят. Не до висшите светове, но поне дотам, додето са стигнали нашите близки. Ще имаме поща, съобщение от онзи свят и ще можем да се разбираме със своите близки, заминали за онзи свят Ние ще получаваме

поща от другия свят, с адрес до еди-коя си улица, еди-кой си град. И там има градове, както и на Земята.

Сега аз ви говоря за онзи свят не така, както други са ви го описвали, но вие няма да ми държите сметка за това. Онези, които са описвали духовния, невидимия свят, те са го представяли като нещо недостъпно, нещо недосегаемо. Като влезете в този свят, ще видите, че там няма затвори, няма болници, няма гробища, няма престъпления, никакви обири не се вършат там. Всяка къща е отворена. Там нямат ключове, както тук. Ако ти трябват пари, можеш да влезеш в коя и да ти са нужни. Ако вземеш една монета повече, отколкото ви трябват, тази монета непременно ще излезе от джоба ти и ще се върне там, откъдето е взета. Ако отидеш в една библиотека и вземеш две книги, едната, която още не ти трябва, веднага ще излезе от ръцете ти и ще се върне назад. Ако отидеш в един магазин и си вземеш два чифта обуща, единият от тях ще падне от ръцете ти и ще се върне назад. Не е позволено да се взимат две неща. Всеки има право да вземе само по едно нещо от това, което му трябва. Ако се взима само по едно, това не се счита за престъпление. Обаче вземат ли се две неща, едното непременно се връща назад. Тъй щото, в онзи свят няма възможност за кражби. Там не може да се краде. В онзи свят не можете да чуете повече от една обидна дума. Кажат ли две обидни думи, езикът на човека се свързва. После трябва да кажете една добра дума, за да се развърже езикът ви. Там всичко се допуща само по един път. Ако се опитате да кажете една обидна дума, езикът ви се връзва. Ако дадете ухо на една обидна дума, ухото ви оглушава. След това трябва да кажете една добра дума, за да се възстанови слухът ви. Ще кажете, че това нещо е много добре измислено. И да е измислено, това показва, че се изисква ум, за да се измисли.

Казвам: Нищо в природата не може да се измисли, ако то не съществува. Гледате картините на някой гениален художник и казвате, че той е нарисувал хубави неща, хубава картина е измислил. Нищо не е измислил този художник. Той е нарисувал тази картина от природата. Природата първо я нарисувала и той после я копирал от нея. Той сам нищо не може да нарисува. При това, художникът не го е нарисувал толкова красиво, както природата го е нарисувала. Наскоро аз виждах една картина, която представя образа на Христа, рисувана от един италиански художник. Всъщност в действителния живот аз съм виждал много по-хубави картини, които могат да наподобяват донякъде образа на Христа, от тези, които художниците досега са рисували.

В село Чакма имаше една мома, родена красавица. Като нея друга не съм виждал. Толкова красива беше тя. Тя сега е в онзи свят. С красотата си

беше запалила чергите на цялата околия. Отдето минеше, всички тръгваха подир нея. Но тя ни най-малко не съзнаваше това, вървеше си свободна. Но хората тичаха подир нея. Но до това време не се намери нито един български художник да я нарисува. Много красива беше тази мома.

Тъй щото, всички образи, които ни са дадени за Христа, са хубави, но Христос е бил по-изразителен. Както и да са рисували Христа, досега никой не е могъл да предаде същинските Му черти. Някъде са Го рисували по-женствен, отколкото в действителност е бил. Някъде са Го рисували по-мъжествен. Другаде са Му придавали по-голяма строгост, а някъде – по-малка. Някъде са Го рисували с по-голяма мекота, отколкото всъщност трябва. Някъде са Го рисували с по-широк поглед към нещата, а някъде – с по-тесен. Някъде са Го рисували тъжен, наскърбен, а някъде – така, като че от нищо не се интересува. Това са все човешки схващания. Христос е имал скръб, но имал е и радост. Ако нямаше радост, Той не би живял на Земята. Че е бил сериозен в своята мисъл, и това е вярно, защото Той е мислил, че тази работа, която е предприел, трябва да се доведе до един край. Той не е мислил като обикновен човек, как да свърже двата края на едно въже, но е мислил за благото на Своя ближен, както и за благото на цялото човечество.

Сега да се върнем към Христа. Христос е извършил работата Си на Земята много добре. Той е бил много съобразителен, казват, че е бил вдъхновен човек. Когато е бил между земеделци, Той винаги е давал примери из земеделския живот. На тях Той е говорил за онзи земеделец, който е посял лошо семе на нивата. Когато бил между рибари, Христос говорил на техния език. Той им говорил един пример за рибар, който, като ловял риби, лошите хвърлял назад, във водата, а добрите турял в мрежата. Когато говорил за царе, Христос бил между царете. Който не разбира това нещо, той се чуди защо Христос си служил с такива примери. А всъщност Той говорил на разните среди по различен начин, за да могат да Го разбират. Между учените хора Той е говорил на научен език. Когато е бил между равините, говорил им на съответен език. Ще кажат някои, че така е бил научен Христос от невидимия свят. Как така да е научен от невидимия свят? А пък във видимия свят се казва, че мислите, с които човек си служи, не са негови. Ще кажете, че мислите на човека са от дядо му. – Че, и мислите на дядо му не са били негови. – Тогава от прадядо му. – Мислите, с които прадядо му си служил, и те не били негови. Всички хора са проводници на онези велики живи сили, които работят в природата.

За онзи, който съзнава нещата, всичко е от Бога. Ние трябва да съзнаваме това. Всичко е от Бога, но и човек е вложил нещо. Когато водата минава през някои планински или подпочвени места, тя взима някои елементи

оттам, които не са ѝ свойствени. Казват, че водата е безвкусна. Не, тя има много приятен вкус. Същевременно тя има много приятен цвят, макар да се казва, че е безцветна течност. Тя е емблем, представител на живота. Ако бихте пили от тази вода, от която животът се ражда, вие никога не бихте ожаднели. Пийте от тази вода! И след ако пиете от тази вода, сегашната щеше да ви се види много блудкава, много безвкусна. Все така има места на Земята, дето тази особена вода тече. От тази вода пият само просветените адепти. Тя извира само от високопланински местности. Тя извира от такива места, дето става особено кръстосване на слънчевите лъчи с центъра на Земята. На такива места водата се особено пречиства. Който пие от тази вода, той може да живее 100, 200, 500, 1000 и колкото години желае. Само 100 грама от тази вода са в състояние да внесат в човека особена сила и живот. – Къде са тези извори? – Те са запазени, недостъпни са за обикновените хора. Хубавите работи са недостъпни за обикновените хора. Но в бъдеще те ще бъдат достъпни. Ако и вие учите добре, един ден тази вода ще бъде достъпна и за вас.

В бъдеще, когато Шестата раса дойде на Земята, тогава лекарите няма да ходят със своите губерки да лекуват хората, нито със своите горчиви хапове и лекарства, но ще носят със себе си по едно шишенце от тази вода. Като отидат при някой болен, който страда от треска, достатъчно е да му дадат 1–2 грама от тази вода, за да се излекува. Оттам насетне никаква треска няма да го хваща. Даже една десета част от тази вода, от капката на тази вода, е в състояние да излекува всякаква болест – ревматизъм, главоболие, нервни болести и т.н. Така ще може човек лесно да се лекува. – Какво ще се плаща тогава на лекарите? – Днес как се плаща на лекарите? Най-малко се плаща по 100 лева за една визита. Американците оценяват човека според както е застрахован. Най-скъпият човек в Америка бил един богаташ, който бил застрахован за 16 милиона долари. Ако отидете в Америка, ще видите, че даже и Айнщайн не струва толкова, колкото струва този богат американец, понеже се е застраховал за 16 милиона долара. Преведете тия пари на български, да видите колко струват. Тъй щото, според американците, [за] колкото повече си застрахован, толкова по-скъпо струваш.

И в природата е същото. Тези 400 000 форми, през които човек минава, това са 400 000 запалки, през които минава Божественото знание, Божествената мъдрост. Божественият живот минава също така през тия 400 000 форми. През всички тия форми минава човешкият зародиш. Следователно човешкият зародиш е последната форма. През човешката запалка влиза човешкият ум. До тази запалка всички животни нямат тези качества, каквито човешкият ум съдържа. Човек зависи от запалката, която има в себе си. Тази запалка именно го отличава от животните. Човек още

не е спрял в своето развитие. Предстои му да мине през още една запалка. Христос казва: Вие сте родени като човек, но трябва ви още една нова запалка.

„Ако не се родите изново, от вода и Дух, няма да влезете в Царството Божие“ – казва Христос. Ако в Шестата раса, в новия живот нямате тази запалка, вие не можете да бъдете свободни. Ето защо трябва да се проповядва на хората, че трябва да се родят изново. Каквото възпитание да дадете на една мечка, тя мечка си остава, каквото възпитание да дадете на един вълк, той вълк си остава, каквото възпитание да дадете на змията, тя все змия си остава. Човек трябва да мине през новата запалка, за да се възпита. Това е Божественото. Този е новият път. Този е пътят на спасението на хората.

Когато дойде на Земята, Христос казваше, че всички хора трябва да възприемат запалката на любовта. Той не говори за онази любов, която в няколко години изгасва, но за онази любов, която, като се запали веднъж, постепенно се усилва. Тя всеки ден все повече и повече се разширява, докато живите неща стават обичани от всички. В тази любов и дърветата, и камъните, и изворите, и водите, и рибите, и птиците, и животните, и всички хора ти стават обични, всички неща ти стават близки до сърцето. И тогава нито болести ще има, нито ще имате желание да разправяте някому за болестите си. Ние ще бъдем такива, каквито Бог ни е създал. Сега човек може да убие някого без да му трепне сърцето. Такова желание, да се убиват хората помежду си, не съществува в Бога. Това е криво разбиране.

Хората умират по единствената причина, че не вършат волята Божия. Понякога човек трябва да умре, това му се налага. Не е лошо, че някой е умрял. Защо? – Защото животът на този човек е изопачен. Следователно, когато животът на човека се изопачи, той непременно трябва да умре. В сегашния живот в едно отношение смъртта е едно благо за човека. Човек трябва да умре, за да се обнови тялото му. Ако хората разбираха законите и ако възпитанието им беше друго, у тях не трябваше да се явява желание да се увеличават. Умножаването и увеличаването на хората трябва да става разумно. Хората не трябва да имат увеличаването на рибите, нито това на птиците, нито това на млекопитаещите. Хората трябва да се отличават по качество, а не по количество. Защо ни е едно голямо умножение, да имаме милиони хора, които ще се избиват? Защо ни са милиони хора, от които да се раждат престъпници? Защо ни са такива хора, които трябва да ги учим как да живеят? Преди всичко, тия хора нямат никаква идея за живота. И Бог не се нуждае от такива хора, но понеже е всеблаг, толкова богат, че и за най-лошите хора на Земята има какво да им даде. Ние привлякохме най-лошите хора на Земята. Нима онзи баща, който

пиянствува, и като роди син, не носи отговорност за своя син, който наследява склонността на бащата към пиене?

Съвременната наука говори за наследствените качества на децата, които вървят или по линията на бащата, или по линията на майката. Понякога вървят по линията на своя дядо или прадядо. Сега аз не искам да оставям във вас мисълта, че наследствеността е нещо страшно. Наследствеността има своите добри и лоши черти. Бащата на някого е бил музикален човек и синът наследява тази способност. Без много труд той става музикант. Майка му е била добра певица и тя е предала това качество на сина си. Ако дядо му е бил добър поет, а прадядо му – филантроп, синът или внукът придобива същите качества. Тъй щото, по каквато линия върви синът или дъщерята – по майчина или по бащина, тия качества носи в себе си. Тъй щото, законът на наследствеността има две страни: човек може да наследи добрите черти на своите родители, а може да наследи и лошите черти. Природата е допуснала и двете страни, защото са потребни за човека.

Злото в света съществува по единствената причина на съществуването на свободата. Дето има свобода, там и злото съществува. Ако нямаше зло и ако нямаше добро, и свобода нямаше да съществува. Ако съществуваше само добро, свобода нямаше да съществува. И ако съществуваше само зло, свобода пак нямаше да съществува. Свобода има само там, дето едновременно съществуват и добро, и зло. Свободата е резултат на един вътрешен избор. Всеки човек е освободен дотолкова, доколкото може да избере от двете положения доброто или злото. Доброто и злото не се налагат на човека, но той е абсолютно свободен да избере едното или другото от тях – от него зависи.

Понеже хората не вярват в свободата на човека, затова понякога те кипват, гневят се. Човек не мисли, затова се гневи. Гневът се появява преди човек да мисли. Гневът е чувство, което се зарежда под лъжичката на човека. Гневът се зарежда и в областта, която е зад ушите на човека. Щом се засегне този център в него, той веднага избухва, кипва и после, като се размисли, като му мине, казва: „Не трябваше да постъпвам по този начин.“ Обаче, ако човек може да разедини мисълта от гнева и я изпрати в предната част на челото или в горната част на главата, дето е моралният, Божественият свят на човека, той ще започне да мисли и ще се почувствува свободен. И тогава, колкото и да го обиждат, той ще погледне на нещата с усмивка и ще каже: „Няма нищо, тези хора не разбират, какво правят.“ Аз съм виждал как лесно добрия господар се справя с работниците си. Някой работник се разярил срещу господаря си, иска да му отмъсти. Като го види в това положение, господарят му се приближава към него, потупва го по рамото и му казва: „Не се смущавай. Извини ме, ако нещо съм те обидил.

Аз ни най-малко нямам желание да те обидя. Ти не си ме разбрал. Кажи какво искаш, аз ще ти помогна.“ Не се минава много време, слугата започва да омеква и отстъпва в исканията си.

Та казвам: Това е здравото учение – да отговаряме на всичко с любов. Какво проповядваме ние сега? Ние проповядваме как е страдал Христос на кръста. След това започват да описват страданията на Христа, как е страдал, как се е мъчил. Признавам, че Христос е страдал много. И мене да ме заковат така на кръста, ще страдам, разбира се. Не е лесно да те заковат с два гвоздея на ръцете и с два на краката и в това положение да увиснеш на кръста. И в това положение всички хора Го подигравали и оплювали. Не е лесно да се понесат тези физически и морални страдания. Той изпитвал как светът под Него се руши. А съзнава при това, че е дошъл с идеята да спаси света, да помогне на цялото човечество. В тези страдания ние виждаме как един човек, който минава за Син Божий, е бил оставен от Бога за посмешище на хората. Той извиква всред тези страдания: „Господи, защо си Ме оставил?“ Но най-после Той си каза: „Такава е волята Божия.“ И предаде духа Си в ръцете на Господа, с думите: „Оправи тази работа, както Ти знаеш.“ Ако вие бяхте на кръста, какво щяхте да кажете? Щяхте да се обърнете към тези хора и да се молите: „Моля ви се, отковете ме, искам да живея. Деца имам, жена имам, искам да живея.“ Като се молите, щяха ли да ви снемат от кръста? Случва се понякога, че Бог освобождава човека.

Разправиха ми един пример, който се е случил някъде във Варненско. Турците осъдили един българин на обесване. Като го закачили на въжето, случва се, че въжето се скъсало. Закачили го втори път, но въжето пак се скъсало. Закачили го трети път, въжето пак се скъсало. Тогава пашата казал: „Това е вече Божие дело. Пуснете го, не бесете този човек.“ В това отношение турците са человеколюбиви и вярващи. Ако бяха българи, те нямаше да го пуснат, щяха да употребят някакви железни вериги, но пак нямаше да го свалят от въжето. Те ще кажат, че законът трябва да се изпълни, трябва да се обеси този човек. Какво показва това? Това показва, че ние сами градим своята съдба много жестоко.

Миналата неделя бяха дошли двама млади свещеници на беседа и казали: „Вашият Учител се прави на Христос.“ Че, какво значи, че някой човек е Христос? Аз мога да кажа, че съм Син Божий, че съм дошъл да изпълня волята Божия. Аз не съм дошъл да изпълня своята воля на Земята, да стана господар, но съм дошъл на Земята като един слуга. Баща ми ме е изпратил на Земята като слуга, да изпълня волята Му и да не казвам на хората нито бяла, нито черна лъжа. Същевременно да не взема за себе си нито пет пари. Какво лошо има в това? Те мислят, че искам да стана владика или

някакъв патриарх. Това са човешки работи. Аз нищо човешко не искам. Ако е въпрос да искам за себе си нещо, какво ще ми придаде положението на цар? Ако съм цар, всички ще се оплакват от мене. Ако съм владика, всички ще искат да ги благословя. Един ще дойде да го благословя, друг ще дойде да го благословя, ще ми целуват ръката.

Понякога съм се намирал в трудно положение. Като дойде някой да ми целува ръка, туря ми 100 лева в ръката. За да не го ограничa, аз взимам стоте лева. Друг пък даде повече. С това те искат нещо. Питам ги: „Братя, защо ми туряте тез пари в ръката?“ – „Да ги дадеш на някои бедни хора. Ти знаеш къде има бедни хора, можеш да се разпоредиш с тях както знаеш и разбираш.“ По този начин те ме ангажират като слуга, да правя добро на хората вместо тях. Ако 50 души ми оставят по 500 лева, по този начин ще се съберат 50 000 лева, които аз трябва да раздавам на бедни. Като им давам пари, бедните ще си съставят мнение за мене, че съм много добър човек. Къде ще намеря тези бедни хора, като са се научили да ме лъжат? Не е въпросът там. Но всеки човек трябва да пази чисто съзнанието си. Лесно мога да се освободя от това нещо. Как? Като прекратя целуването на ръка. След това пък ще кажат, че съм се възгордял, че не искам да ми целуват ръка. Обаче, и за едното, и за другото аз имам известни съображения. Сега трябва да направя избор, да избера от двете злини по-голямата или по-малката. От двете злини ще избера по-малката. Закон е: Малкото зло винаги има любов към голямото добро; малкото добро винаги има любов към голямото зло. Човек, който обича малкото добро, винаги ще направи най-голямото зло. А човек, който обича малкото зло, винаги ще направи най-голямото добро.

Сега аз не искам да вярвате. За мене въпросът седи така, аз съм го намерил в своята опитност, че е така. Ако разбираш нещата, предпочитай най-малкото зло, за да направиш най-голямото добро. Ако предпочетеш малкото добро, тогава ще направиш най-голямото зло. Като дойде малкото добро при мене, казвам му: „Иди да доведеш своята възлюбена при мене, че и двамата едновременно да се представите.“ Тогава дигам ръцете си и ги благославям. Това значи, че ги угощавам. Значи угощавам малкото зло с голямото добро и малкото добро с голямото зло. Така разрешавам въпроса. Това е Божественият закон. Казвате вие: „Да си върви малкото зло.“ Не, било голямо или малко злото, в него има нещо добро. В голямото зло винаги има нещо добро. Това е за онзи, който разбира Божия закон. За Бога, Който всичко е създал, всичко е възможно. Това се отнася до Бога, но не и за нас.

„Здравото учение.“ За да се дойде до здравото учение, от всички се изисква една вътрешна връзка. За в бъдеще ние се нуждаем от гениални хора. За в

бъдеще трябва да се създадат три вида хора – талантливи, гениални и светии. Бъдещото общество трябва да се състои от талантливи, от гениални хора и от светии. Талантливите хора, това са точките в света. Гениалните хора, това са радиусите, правите линии, а светиите, това са кривите линии. Когато една неприятелска войска бомбардира някаква област, първо тя отправя своята граната нагоре във въздуха, по права линия. Като стигне до едно място, тази граната се изкривява и пада на земята във вид на крива линия. Тази крива линия е светийската линия. Значи, когато светията бомбардира злото, първо той отправя своето оръдие нагоре към Господа, в права линия; после то се изкривява и пада точно в неприятелския лагер, но по крива линия. Мислите ли, че светиите не се бият? Първо светията отправя една бомба нагоре във въздуха и като падне на земята, тя запалва хиляди хора. Бомбите на светиите са бомби на любовта. Това показва, че има нещо, с което хората трябва да воюват. Ако бяхме воювали за любовта, ние бихме свършили много повече работа, отколкото сега вършим. Помощна сила от любовта няма. Ако воювате с любовта, вие бихте свършили много работа. Щом дойдете да воювате изпращайте бомби от любовта навсякъде. – По кой начин? – Като дойдете в мисловния свят, вие можете да изпратите на неприятеля си една силна мисъл, с която да го поразите.

В еврейската история се разправя за един от еврейските пророци, как бил нападнат от войските на царя по това време, защото той откривал плановете на царя. Царят изпратил войските си да обсадят града. Тогава слугата на пророка казал: „Целият град е обсаден.“ – „Няма нищо –, казал пророкът. – Онези, които са с нас, са повече от онези, които са против нас.“ Пророкът отворил очите на слугата и той видял много войници, много конници със своите оръжия, скрити навсякъде из горите. Тогава пророкът ослепил всички войници на царя и ги праща при техния господар. Питам: Ако един пророк само можа да направи това нещо, съвременните християнски народи не могат ли да направят същото? – Могат. – Тогава, как мислите, защо не го правят? Защото те още не са решили въпроса де е Христос.

Според мене съвременното християнство не работи още за Христа. Те работят само за своите лични интереси. Те нямат още онова високо съзнание, че трябва да се работи, че един е господарят на света, един е Господ, един е царят на света. Един е Бог и Неговата правда. Това трябва да се съзнае от всички хора. Но това съзнание го няма още в хората. Ако отидеш при евангелистите, те ще те питат вярваш ли в Библията, вярваш ли в Христа, в това, което е казал? Ако отидеш при православните, и те ще те питат вярваш ли в тяхното верую. Ако отидеш между католиците, те ще те питат вярваш ли в непогрешимостта на папата. Около 200 милиона хора вярват в непогрешимостта на папата. Но ако аз кажа, че съм

непогрешим, това е лошо. Тогава де е логиката на тия хора? – „Да, но папата имал някакво свидетелство от Бога.“ Не, хората са направили папата непогрешим, а не Бог.

Казвам: Всеки човек трябва да носи своя документ със себе си, че каквото говори, да е вярно. Не е въпрос човек да се представя такъв, какъвто не е. Хората мислят, че като наближи време да дойде Христос на Земята, Той първо ще съди хората, без да им се изявява. И като ги осъди, тогава ще слезе на Земята. Всички хора трябва да бъдат искрени. На този трябвало едно, на друг – друго нещо и всички очакват в края на краищата да ги възкреси Христос. Всички умрели ще ги възкреси и ще дойдат до едно място, едно стадо да станат. И оттам насетне смъртта няма да има власт над хората. Няма да има разводи, няма да има престъпления, няма да има омраза. Всичко това ще бъде един нов свят. Казано е в Писанието, че Бог ще създаде ново небе и нова Земя. Мнозина очакват нова Земя. Не, Земята ще бъде същата, но в нея ще станат известни промени. Тогава, дето и да мине човек, покрай дървета, покрай извори, покрай камъни, всичко ще му проговори. Тогава и дърветата, и камъните, и растенията, и животните, и птиците – всички ще ви поздравяват. Всички по братски ще живеят. Това е здравото учение, за което хората отсега трябва да се приготовляват.

Когато говорят за любовта, хората говорят за неща фантастически. Не, любовта не е фантазия, тя може да се опита. Когато страда, човек може да опита любовта. Благодарете, че страдате. Степента на страданието показва степента на развитието на човека. Колкото повече страда човек, толкова по-голяма възможност има той да се развива. Аз бих желал всички да имате страданията Христови. Според мене вие като страдате, ще можете да се подигнете. Без страдания вие ще бъдете обикновени хора. Всички светии са били хора на страданията. Но те са съзнавали смисъла на страданието и са го превърнали в благо за човечеството. Хората се страхуват от страданията. Естествен е този страх. Вие да се страхувате от сиромашията. Радвайте се на сиромашията. Страх ви е от болести. Радвайте се на болестите. Страх ви е от смъртта. Радвайте се на смъртта. От какво ли не се страхуват хората? Нека у вас остане само онзи свещен страх, че любовта може да закъснее да дойде. Човек трябва да се страхува да не би правдата да закъснее да дойде. Той трябва да се страхува да не закъснеят разумността, топлината и светлината да дойдат. От другите, странични работи ние не трябва да се страхуваме.

Сега вие ще ми зададете въпроса: „Ти опитал ли си всичко това?“ Не съм го опитал. Защото ако ви кажа, че съм го опитал, ще кажете, че това не е истина. Има неща, които трябва да се опитат. Тъй, както чувствувате нещата в дадения случай, те са реални неща за вас. Обаче това, което сега

чувствувате, не е още онова, което в бъдеще ще се прояви. Вие още не сте срещали светии. Но в бъдеще, ако срещнете един светия, вие ще се уплашите и ще се прострете на земята. Един френски писател писал една книга против католическата църква, заради което бил повикан от папата. Като отишъл при него, той се прострял на земята със съзнанието си, че се намира пред един свят човек. Обаче след разговора си с папата той излязъл толкова ожесточен и озлобен, че излял всичката си злъч против него. Той излял всичкото си неверие срещу католическата църква. Ние благодарим за такива светии. Има смисъл да падне човек пред един светия, но като стане, да се почувствува изчистен, освободен от вътрешния страх в себе си, както и от греха в себе си. Бъдещите светии ще бъдат такива, че ще лекуват човечеството, ще помагат на бедни, на страдащи. Бъдещите гении ще учат хората на всички изкуства, на всички науки. Бъдещите талантливи хора ще подемат цялото човечество, ще помагат на хората, за да се оправи светът.

Сега аз ви желая който за какъвто иска да се кандидатира: за талантлив, за гений или за светия. Всеки трябва свободно да си направи избора. Кой каквото желае, това да си избере, за да може да работи за бъдещето човечество, което иде сега в света.

18-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 4.IV.1937 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1937_04_07 Четирите струни
екция пред общия окултен клас

ЧЕТИРИТЕ СТРУНИ

Отче наш.
(Чете се темата: „Ползата от огъня“.)
(Изпяхме: „Венир – Бенир.“)
Огънят е един резултат. Него тепърва ще учим. Не сме усвоили законите на огъня, следствие на това имаме много неприятности от огън. Всички щастливи работи, всички блага на земята идат от огъня. И всичките нещастия все от огъня идат. Огънят е причината на всичко – и на добро, и на зло. От нашето незнание произтича това. Като не знаем как да се обхождаме, ние си докарваме нещастието. В един случай, ако знаеш как да се обходиш с коня, той може да те носи; ако не знаеш, той ще те ритне. Децата често отиват и хващат коня за опашката, конят като даде един удар, детето се търкули на земята. Често ние хващаме огъня за опашката. Като идем, че го помилваме по главата, той тогава дава своето благословение. Трябва знание, трябва да се учи човек. Елементарни работи на знанието са буквите: А О У И Е Ѣ Ю Я Ѫ. Цялата философия на знанието. Много работи в света за да се разбират, трябва един опит. Учителят по педагогика започва той да запитва децата. Той започва с О-то, обяснява какво нещо е О. О-то деца, това е един кладенец, от който ние можем да извадим вода да пиете и другите да пият. О-то е кладенец, от който трябва да се извади вода. О-то е един плод, който е турен като една дреха. Знаете ли колко хубава ябълка е! Децата разбират сега. Казвам : В туй обяснение на този педагог има ли философия? Да кажем от философско гледище как ще предадете вие О-то. Казвате: „О-то, това са условията благоприятни и неблагоприятни, които помагат за подигането на човека“. Следователно, парите са едно условие, силата е едно условие. Човек е едно условие. О-то – това значи. Научно ще обясните. Религиозно как ще обясните О-то? Той ще каже: „Деца, всичко от Господа става. Господ тъй направил. Каквото Господ направил, туй трябва да бъде“. Господ е направил, но ние вървим ли по Неговия път? Господ направил всичко, но хората не вървят по Неговия път. Не вървят, защо? Защо хората не искат да вървят по Божия път? Защото с Божиите пътища са построени много други пътища. И в Америка преди години са се състезавали две богати компании. Направили успоредни линии от Бостон до Ню Йорк, едно пространство от 250 мили, около 300 километра. Най-първо вземат по един долар – 80 лева на билет за отиване и връщане. После дадоха билетите по половин долар, после по четвърт долар, най-после почнаха да возят пътниците даром, конкурираха се, докато едната компания фалира. Другата взе железниците в свои ръце и тя си взе парите. Та и в Божиите пътища има линии, които конкурират

сега. Следователно, вие сте хора практични, дето е по-евтин този път, там пътувате. Та Божиите пътища не са много евтини. Като идеш там без пари не носят, ще си платиш тъй скъпо. Божите пътища определена цена имат. Човешките пътища са много скъпи, но понякой път даром носят. Като се конкурират тия две компании, вие сте свикнали да се возите даром. То е по човешки. Всички ония лесни работи, нали ние търсим лесните пътища. Казвате: „Добрият живот мъчно се живее, малко по-лесно да си поживеем". Вика ви един приятел да влезете в една кръчма: „Ела Драгане, да те почерпя. Дай половин кило вино". Ти вземеш наздравица, чукнеш се. Ха сега видите ли този педагог, който казва: „Ето кладенеца, но трябва почерпало да извадим вода от кладенеца". То е първата буква И. Чашата е като една кофа, ще я пуснете в кладенеца. Казва: „И-то може да вадим вода от кладенеца." Децата разбират, че И-то, това е кофата, с която може да извадят вода от кладенеца. Научно как ще го обясниш? Сега научно как ще го турите? Сега всеки от вас е педагог, може да си тури правило каквото иска. Никой няма да ви заповядва. В себе си да бъдете педагог и да употребите всички правила, които вие знаете, не чужди правила. Аз не съм и за мъчните правила. Защото мъчнотиите в живота произтичат, когато не знаеш. Тогава е мъчно, когато не знаеш. Когато знаеш лесно стават.

Вземете един знаменит цигулар-виртуоз, който свири, играе си със своята цигулка. Ако вземеш ти да направиш тия фокуси, тия позиции да вземеш, ще ти побелее главата. Той не мисли как да си тури ръката. Гледаш човекът замижал, пък ръката играе по цигулката. Ти като гледаш цигулката, не може да направиш нищо. Казвам: В света за да живее човек той трябва да бъде виртуоз. „Вир" – значи, който извира; „ир", разбира, извира, все едно е. Ако той не знае да извира хубаво, „тоз" – прах ще стане. Като не знае, тогава прахът ще влезе в очите и ще станеш „тоз". Някои хора са „тоз", не са виртуози в живота. Значи знае да свири, знае да живее. А пък някой казва: „Животът е бреме". Животът е бреме, когато не знаеш как да мислиш, тогава се образува прах около тебе и тогава този прах ще влезе в най-деликатното място, в очите. Не че прахът иска да ти направи пакост. Той като тръгне, дето намери отворена врата, влиза. Понеже очите са отворени, той току влезе: „Добър ден". Като влезе вътре прахът, затваря очите. Като влезе вътре, ти мигаш, затваряш очи, да не влезе друг.

Сега тъй както представям живота е смешен. Но когато в живота ние не знаем как да живеем, ние се намираме в същата мъчнотия. Някой път вземете идеята: Ти искаш да обичаш всички хора. Но законът на обичта е нещо неразбрано. Ти искаш да обичаш хората, но първоначално ти искаш те да те обичат. Ти започваш с идеята отвън, имаш надпис, че тук е един колониален магазин с най-хубава стока, евтино продава. Показваш се, че си

един голям благодетел. Като влезат вътре, каквото искат за ядене и пиене се намира. След като купи покупките, не го пущаш навън. Казваш: „Сега плати“. Той се намира в чудо. Ти виждаш, че е скъпо. Той вижда, че е скъпо, но хванал се, трябва да плати. Казват: „Заповядайте, пак ще обичаме вашето присъствие, нас ни е много приятно, че вие почетохте нашия магазин“. Ако ти си умен човек ще кажеш: „Мене ми е много приятно, че поразтоварих от товара, който носех. Като влязох във вашия дюкян ми беше по-тежко, сега като излизам ми е по-леко.“ И ние като идем на земята, идем с големи, тежки идеи и с капитали. Като дойдем при този търговец на земята, като ни обере, всичкото той го вземе, та излизаме много леки. Тогава вече тръгваме за духовния свят. За духовния свят трябва да си облечен хубаво. Един момък може да има пари, но ако има скъсани дрехи, неговата възлюблена няма да го хареса. Като отиде да си даде част от парите, ще бъде хубаво облечен, с хубави дрехи, с обуща, с бомбе, с връзка. Тя не гледа дали има пари в джоба. Като го види хубаво облечен казва: „Бива го този“. Кое е по-хубаво сега? Дотук работата върви много добре. Има много анекдоти. Жени се някой, дрехите му окъсани, пък пари няма да си купи, а трябва да се жени. Той минава за благороден, че е богат човек. Той отиде за 100, 200 лева взема дрехи под наем и се венчава. В Европа се венчават така, като вземе дрехи под наем. Неговата възлюблена го вижда хубаво облечен. На втория ден той трябва да върне дрехите, връща се в къщи облякъл скъсаните дрехи. Тя го гледа и се чуди, защо са тия скъсани дрехи. Казва: „Ще ме извиниш, но на работа отивам“. Той новите дрехи трябва да ги върне и остава с окъсаните. Не е лошо, че той на работа отива, но лъжата. Той туря бялата лъжа, не иска да каже, че дрехите не са негови, че под наем ги е взел. Той остава със скъсаните дрехи и казва: „С онези вече се венчах, втори път като се венчавам, ще ги взема пак“.

Сега приспособлението на този пример. Ние започваме една идея – чужди дрехи са то. После като искаме да приложим новите идеи, оставаме със своите стари дрехи, туряме бяла лъжа. Пък вече не върви. Ти туряш дрехите, не те приемат хората. Ти не само трябва да имаш работнически дрехи, но трябва да знаеш да работиш. Да кажем може да ти дадат най-хубавата цигулка, но не знаеш да свириш, какво ще те ползува. Ако знаеш да свириш, то е лесна работа. Ако нямаш цигулка, може да вземеш от един свой приятел и да дадеш концерт. Ако не знаеш да свириш, може да имаш своя цигулка, ти пак гладен ще ходиш. Казвам: Сега в живота тия основни правила трябва да се знаят. Туй, което вчера ви било полезно днес може да не ви бъде. Ако вчера въздухът, който си го дишал, ако го беше турил в някой тулум на съхранение, че днес идеш да вземеш тулума и да туриш този стария въздух, какво ще спечелиш? Казва: „Вчера както преживях“. Вчерашното е минало. Онова, което си преживял, онзи въздух, който си

пуснал при тебе няма да се върне. И благодари, че няма да се върне. Ако той се върне, за теб е непотребен. Тогава ще стане една обмяна между растенията и тебе – туй, което е непотребно за растенията, за теб е потребно. Растенията денем изпущат кислород от себе си, а кислородът е потребен на човека. Денем растенията всмукват въглената киселина, която е непотребна на хората. Та когато ти отиваш да почиваш, други трябва да свършват една работа, която е потребна за тебе. Ти трябва да почиваш в даден случай, за да дадеш място за други същества, които да свършват една работа и да приготвят нещо заради тебе, ти да можеш да живееш. В много случаи ние трябва да почиваме, да чакаме. Интересно е, хората казват, че ние трябва да чакаме Господа. То значи, ти трябва да бъдеш търпелив, когато Господ работи. Ти не бързай, когато Господ работи. Казваш: „Господи, не може ли изведнъж?“ Умните работи изведнъж не стават. Умните работи векове се изискват, за да станат. Те се появяват изведнъж, но туй, което ние го наричаме изведнъж, то е приготвено. Една свещ изведнъж може ли да я запалиш, драснеш кибритена клечка, запалиш я. Веднага става. Но докато се образувала една свещ, докато се образувала кибритената клечка, колко хиляди години са изминали. Не е така лесна работа.

Сега няма да пренебрегвам онзи вътрешен процес на вашия живот. Не мислете, че туй, което става във вас е лесна работа. Има много мъчни работи. Вие имате една мъчнотия в живота си и не може да ѝ дадете никакво тълкувание. На какво се дължи тази мъчнотия? Мъчнотията може да произтича от стомаха, мъчнотията може да произтича от дробовете, мъчнотията може да произтича от вашия мозък, мъчнотията може да произтича от вашата воля и най-после едно четвърто положение има. Ако е от стомаха, трябва да измените храната. Ако е от дробовете, трябва да измените въздуха. Ако е от мозъка, трябва да измените вашата мисъл. И ако е от волята, трябва да измените постъпките си. За да можеш да разрешиш една мъчнотия, то са начини, по които може да разрешиш. Или скръб имаш, или главоболие, или някой път не ти върви, или не може да четеш, разсеян си. Ако си разсеян, сега има учители, които учат хората, как да помнят. Най-първо този учител ще те научи да не бъдеш разсеян. За да не бъдеш разсеян, едновременно не трябва да мислиш за две неща. Животът на земята изисква да не мислим за две неща. Щом мислиш за две неща, ще се раздвои умът ти и при туй раздвояване твоята памет постепенно ще отслабне. Природата не обича разточителността. Тя не е пестелива, но тя крайно икономисва своите енергии.

Да кажем, ти боледуваш, но ти се уплашваш, казваш: „Може да умра. Ами ако умра и ме турят в черната Земя, да вземат да ме ядат червеите, да ме заровят отгоре, да слушам, че плачат отгоре ми.“ Ти нареждаш, уплашиш

се. Пък няма да умреш. Ти хабиш енергията си напразно. Ти ще си кажеш: „Няма да умра, тази болест е един учител“. Болестта дошла по единствената причина, ти или разумно не си ял, или разумно не си дишал, или разумно не си мислил, или разумно не си вършил своята работа. То са четири причини. Ти казваш: „Само на мене ли се дадоха тия бели, аз ли съм най-големият грешник“. Остави дали ти си най-големият грешник. Но ти си дал едно обявление, че ще държиш един концерт и ще го държиш на свят. Свириш хубаво, за да ти платят хубаво. Иначе, ако не свириш, ще кажат: „Взе ни парите напразно. Изяде ни парите. Този будала, този нехранимайко, като не знае да свири, как му дали салона да ни лъже“. Ако свириш хубаво, който как мине, ще каже: „Свири човекът“. Тук преди време дойде един пианист, казват изважда тоновете из пианото, свири човекът. Възрастен човек, вече на 50 години, 30 години той вече има една опитност на свирене. Той вече си играе, извлича тоновете. Другите свирят, но не може да извличат тоновете. Казвам: Сега и вие имате едно пияно вътре във вас. Пияното е хубаво. Пияно значи, И-то, ще заповядаш. И-то, то е най-високият тон. ПИ е хубав, Ян на турски значи човек, който ако разбира законите на И-то, тогава ще дойде Ян. Ако знаеш хубаво да свириш, за една вечер 50, 60 хиляди и тогава може да седнеш на стола да ядеш и да пиеш. Ако не знаеш в живота туй „И“ как да го кажеш, ти ще страдаш. Та и в живота, ако не знаехте как да произнасяте тия думи, животът ви другояче би се наредил. Дето казват, че човешкият език носи злато на онзи, който знае да говори. Но езикът може да носи и отрова. Често хората търсят разковничето, детелина с четири листа. Хората едно разковниче имат. Който го намери той навсякъде всичко може да направи. А пък туй разковниче човек го има, тук в устата е тази детелина и с четири листа е. Ако ядеш добре, ако дишаш добре, ако мислиш добре и ако вършиш работата си добре, ти имаш разковничето.Че ако знаеш да говориш сладко. Ти искаш някой път хората да те погледнат умилно, да те погледнат сладко. Направи опит, като дойде един човек, кажи му блага дума. Направи опит, какво впечатление ще направи думата. Ако този човек, който е така сърдит, че иска да се скара с цял свят, ти като кажеш сладка дума, че той така кипне отгоре ти. Трябва да знаеш как да говориш. Ако дойде един светия и ти със своята дума го възбудиш, ти не си знаел как да говориш. Даже в нас има нещо, което ни съди за нашите мисли. Сега има неща дето няма скрито покрито. Има един свят, който не е доволен от нашите мисли. Има един свят, който не е доволен от нашия говор. Има един свят, който не е доволен от нашето писане. Има един свят, който не е доволен от нашите постъпки. Навсякъде не са доволни от тия хора. Тогава какво трябва да се прави? Ще се научиш да говориш сладко. Но опитвали ли сте вие сладчината на човешкия говор? Виж аз коя наричам сладка дума. Ти си осъден да те обесят, осъден си да те застрелят. Всичко е свършено. Минава един човек, когото ти не познаваш, казва: „Пуснете го“.

Всички войници са готови да те застрелят или да те обесят, остават оръжието. Тази е сладка дума. Като чуеш, тебе ти стане приятно. Казва: „Пуснете го, оставете го свободен, оставете неговите грехове“. Понякой път в древността имало царе, който като мине и види някой осъден, казва: „Пуснете го!“ Той като каже: „Пуснете го!“, на осъдения стане приятно. Понякой път и Господ обикаля света, върви, гледа някой ден осъден си на смъртно наказание. Той казва: „Пуснете го!“ Прощават му се греховете, това значи, пуснете го. Тя е една сладка дума. Онази дума, която внася свобода в човешката душа, тя е най-сладката дума. Онова, което внася сила в човека е сладко. Ти си болен, почувствуваш, че си здрав. Имаш един живот, който е сладък.

Та казвам сега: Не работите с вашите нови идеи. Имате стари идеи, казвате: „Като умрем, ще идем на оня свят“. Вие живеете в миналото. Хубаво е то. Но ние трябва да живеем в оня свят и оня свят трябва да живее в нас. Например, аз до слънцето може да не ида, но може да ида . И билет нямам и пари нямам, но аз може да се свържа със слънцето, може да направя един прозорец голям, да отворя, че да влиза неговата топлина и светлина. Може да се свържа и да черпя всички блага на слънцето. Следователно, направо аз няма да ходя на слънцето. Аз ще възприема светлината и топлината на слънцето, ако оставя този вход свободен, неговата сила ще влезе. Щом влезе, аз вече използувам светлината на слънцето. Казвам: Вие сте дошли на земята, трябва да отворите по-големи прозорци, за да може Божията благост, Божията добрина, Божията Любов, Божията светлина, Божията топлина да могат да влезат във вас. Вие ще отворите прозорците си и ще оставите, както слънцето внася и изпраща своите лъчи във вашите стаи, така ще оставите ума и сърцето свободни в себе си и Божественото ще влезе във вас и ще извърши онова, което вие не можете. Онова, което слънцето може да извърши заради вас, никой не може да го извърши. Оставете Бог да влезе във вас и да извърши онова, което никой не може да извърши за вас. Каква детска вяра трябва да има човек. Най-първо трябва да се отучите от сръднята. Например, вие като ученици имате недоразумения. Според сегашната система учениците седят двама по двама и туй дава възможност за караница. Според мене всеки ученик трябва да бъде на един метър разстояние от другите, да няма други близо до него, той да бъде свободен, той да няма кому да се сърди. Следователно и в човешките мисли не трябва да има влизане, да не се смущават мислите ни. Не трябва да има влизане и в нашите чувства. Нито когато чувствуваш да дойде някой да се намеси вътре. Човек когато чувствува, когато мисли и когато действува, непременно трябва да бъде абсолютно свободен, за да може да се прояви. То е Божий закон. Понеже престъпваме този закон, създават се най-големите нещастия в света. Нито себе си оставаме свободни, нито другите хора оставаме свободни. Един

други в света се измъчване. Човек трябва да бъде последователен. Двама души се разговарят. Казва: „Много жесток човек е този“. Казва: „Дал ми хиляда лева, ще ми извади душата, три години ме мъчи за хиляда лева. Ще ми извади душата, пък богат човек е“. Оттатъка съди другия. Единият богатият го мъчи за хиляда лева, другият и той го мъчи. Двамата се разговарят, казва: „Виж онзи, когото почитат, за хиляда лева този изедник душата ще ми вземе“. Друг казва: „Сто лева ми дал на заем, три години стана ме мъчи за сто лева. Пък богат човекът“. Този, който има да ми дава хиляда лева, казвам му: „Не си искам парите, които съм ти дал. Давам ти още хиляда лева, уреди си работите“. Той туря парите в джоба, отива при онзи, който има да му дава сто лева, казва: „Дай ми парите“. – „Ти нали имаш.“ – „Да, аз взех, но ми трябват за друга работа“. Казва: „Ти ще дадеш стоте лева. Парите ми дай!“ Казвам: На тебе ти простиха хилядата лева и хиляда други ти дадоха, ти не искаш да простиш твоите сто лева. – Аз съм човек, който мисля, пък и ти ще мислиш. Когато се отнася до нас, ние сме много умни хора. Трябва да приложим Божествения закон. Щом онзи човек ти простил хилядата лева и други хиляда ти дал и ти трябва да простиш стоте лева и да дадеш други сто лева. То е законът. Няма да дадеш всичките си пари. Казвам: Ако вие не постъпвате така, вие живеете по стария живот. Ще преведем тия неща в живота. Ако речеш този свят да се подобри и тогава да станем добри, тя отиде, че не се видя. Никога няма да го бъде. Ще бъде някога. Но ако в този свят вие чакате да се подобри светът, че тогава вие да станете добри, отиде че се не видя. Хич не го очаквайте. Да се ожени за някоя добра жена, че тя да го възпита, отиде, че не се видя. Вие очаквате едно дете, като се роди вие да му дадете нещо. Не, но туй дете трябва да носи всичките добрини в себе си, че да не очаква баща му и майка му да му дадат добрини. Като идеш между добрите хора, не очаквай те всичко да направят заради тебе. Не, не очаквай! Сега се заражда във вас мисълта: „Как да го разбираме?“ – Много лесна работа. Приготвил съм яденето и ви давам една паница. Питаш ме, как да го ядеш. Казвам: Яж го както знаеш. Как ядете вие? Вие мен не гледайте. Аз съм приготвил вие да ядете. Аз го сготвих, както аз зная, вие ще го ядете, както вие знаете. Аз го готвих, както аз знаех, то е моята работа. Аз, който готвя няма какво да ми се месиш. И аз не искам да ти се меся в твоята работа. Който яде, ще оставиш да сипеш яденето в паницата, дай хляб, да яде както знае. Каква мъчнотия има в това? – Никаква мъчнотия няма. Сега този въпрос аз го засягам принципално. Някой казват: „Ти, Учителю, като говориш така, знаеш ли, че ни обиждаш“. Трябва принципно да разглеждаме въпросите, не е въпрос личен. Ние не може да турим погрешката само на един човек. Ние не може да турим погрешката на Ева, тя не е първа, едно дете беше, тя се излъга. Туриха една ябълка, излъгаха я. Тя не измудри злото от себе си. Излъга се, не трябва да я съдим. После дойде Адам и той се излъга. После Господ ги прати при тия учители,

които ги учиха, да се научат от опитността им. Господ ги прати да живеят при тия учители. Сега хората търсят вината от вашия пръв учител. Кой е първият учител? Вие ще си помислите върху това.

Казвам: Ново трябва. Не че пътя, по който вървите е крив. Има временни противоречия, които ние разрешаваме. Ти вървиш по един неотъпкан път, нов път. Хиляди хора, като минават по този път, ще се поотъпчи. Или минаваш по едно шосе, което скоро е правено, казваш: „Кален е този път". Скоро е валяло. Ти не си избрал хубаво време. Ако минаваш през сухо време, тогава прах ще има. Три положения може да има: може да минеш в дъждовно време и пътят ще бъде кален; ако минеш през сухо време, пътят ще бъде прашен. Ще избереш едно време, когато нито е сухо, нито е влажно, така че пътят да бъде отъпкан, хубав.

Сега виждам в очите ви седи една идея. Проповядвал един проповедник за Божиите блага на небето, че как щастливо живеят хората там. Казват: „Нека туй, което е на небето да потече и към нас". И право е. Тук има шест прозореца, трябва да ги отворим, да влезе чист въздух. Въздухът е нечист, но като се отворят прозорците, отгоре някой ще почувствуват хладина. Погледнат, казват: „Ще се простудим".

Та казват някои: „Времето е студено, а нашия Учител излязъл с тънки дрехи, как не му е студено". Питат, защо не ми е студено. Казвам: Аз съм приятел на студа. Мен студът ми говори много хубаво. В студа има топлина. На студа като поговоря, той отпусне кредит, изпраща ми това онова. Но много сприхав е. Ако говориш сладко, ще кресне нещо. То студът зависи от разположението на човека. Когато човек мисли хубаво, чувствува и действува хубаво, всякога има достатъчно топлина. Щом си някак неразположен, явява се студенина. Отвътре студенината се дължи на излишното електричество, което минава през нервите и ги изсушава.

Сега не искам да ви представям най-мъчното изкуство. Като дойде някой виртуоз да свири, вие всички искате да бъдете при него. Вие ще се намерите в трудно положение. Аз когато вземах уроци по музика исках да намеря добър учител. Намерих един много способен, Валке се казваше, много музикален човек. Разбираше музиката. Като отивах доста ученици имаше да вземат уроци при него. Някой път като свирят, той маха с ръка, излезе навън, после пак се върне. Някой път излиза, влиза. Аз мислех, че е такъв характерът му. Той не обичаше да хвали. Аз като почнах да свиря, той дойде слуша, тури си ухото. На другите маха ръка, пък на мене не я маха. Слуша ме, поусмихне се малко. Прости работи свирех. Той слуша тона колко е верен. Вземе цигулката и той свири. Каза ми: „Ако така свириш както сега, ще излезе нещо. Но ако малко мръднеш." После

разбрах, защо си махал ръката. Най-първо мислех, че на онези, на които си маха ръката, свирят много хубаво. На мен не маха ръката. Казвам: Аз искам да науча първоначалните неща. Тогава седя с цигулката и казвам: Първата струна баса сол, казвам: Тя е първият узрял плод. Втората струна, казвам: То е път на движение. Третата струна е място на почивка. Четвъртата, казвам: То е място, дето човек трябва да мисли. Като взема цигулката, казвам: Чакай да взема да ям този плод. Като взема „ре“, казвам: Да видя може ли по този път да се движа. Като взема „ла“-то може ли да си почина. Като потегля „ми“ струна – тогава гледам мога ли да мисля. И на вас казвам: Теглете лъка на първата струна – узрелия плод. А-то е то. А-то е първия узрял плод в света. То е клонче, на което стои първият узрял плод, който трябва да се изяде. Казвам: Да имате един плод да ядете. Да имате един път, по който да ходите. Да имате по едно място за почивка и да имате едно място да мислите. Само така може да се постигне онова, за което сме дошли на земята. Всеки може да постигне. Имате четири струни. Имате един отличен ум, имате отлично сърце, имате отлична душа, имате и отличен Дух, слушайте ги, вършете туй, което ви диктуват и ще станете отлични ученици.

Добрата молитва.

XVI година.
19 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 7 април 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1937_04_09 Мисълта – изходен път
Младежкия окултен клас

МИСЪЛТА – ИЗХОДЕН ПЪТ

"Отче наш"

Четоха се работи по темата "Най-лесният път".

По какво се отличава лесният път? Все пак, трябва да има едно качество, което да го определя. Кое определя сладчината? Кое определя топлината, кое определя студенината? Топлината разширява телата и дава живот, т. е. тя спомага на живота. Да допуснем, че се намирате в трудно положение и казвате: "Тази работа е безизходна." има ли смисъл в тази работа, която е безизходна? От психологична гледна точка, вие даже не сте дошли до пътя на мисълта, имате само едно чувство в себе си, а си въобразявате, че мислите. Мисълта всякога се отличава с едно качество: щом започнете да мислите, вече има изходен път от мъчнотията. Щом няма изходен път, вие само чувствате; щом има изходен път, вие мислите. Мисълта е процес за разрешаване на всички мъчнотии, но в даден случай тя разрешава най-малко една мъчнотия. Когато се намирате в безизходно положение, щом се обезсърчите, вие не мислите, а чувствате, фантазирате нещо, въобразявате си и казвате: "Толкоз време мислих, нищо не можах да измисля." Нищо не си мислил.

Сега, пътят, който разрешава определена мъчнотия, е най-лесният път. Пътят на мисълта е най-лесният път; всички други пътища са трудни. Ще кажеш, че най-лесният път е Любовта. - Ами че Любовта е мисъл. Ще кажеш, че е Истината. - Това е мисъл. Ще кажеш, че е Знанието. -Това е мисъл. Думата път означава мисъл. Реалното е мисълта. Казва Христос: "Аз съм пътят." - Това е мисъл. Знанието е резултат на мисълта, процес, който разрешава всички мъчнотии. Казвате: "Да мислим." Това е приложение сега. Който и да е от вас, ако се намери в някакво трудно положение и започне да мисли, веднага ще има път.

Сега, вие искате да знаете дали мислите, или чувствате. Неразположен си - това е чувстване, не учиш - това е чувстване, потриваш се - това е чувстване, искаш да живееш охолен живот - това е чувстване, искаш да станеш големец - това е чувстване. Когато седиш и нищо не работиш, това е чувстване. Започнеш ли да работиш, ти вече вземаш първия тон на музиката, за да пееш, и тогава вече има мисъл. Именно в мисълта има процес.

Кой е органът на човешката мисъл? Можеш ли да говориш, ако нямаш език? Ако имаш хубаво ухо, това вече показва, че мислиш, а ако само усещаш нещата, ти имаш чувстване. Слухът е, който ръководи сетивата на човека и определя техните качества. Казвам: трябва да упражнявате ухото си. Две неща определят качествата на ума - човешкото ухо и чело. А пък носът определя това, което умът вече е извършил. Това, че носът ви е широк или къс, или гърбав, показва в какво направление се е придвижила вашата мисъл.

Според тази теория, чувствата са едно заведение, една фабрика, в която човешките мисли се обличат. С други думи, чрез чувствата вие произвеждате дрехи на вашите мисли, за да ги обличате. Всяка една мисъл трябва да се облече и чувствата се явяват като нещо, чрез което мислите се реализират и имат материал, с който да работят.

Най-лесният път е пътят на мисълта. Мислите ли, че пътят, по който Слънцето върви, е най-лесният? Можем ли ние да ходим по неговия път? Невъзможно е. Мислите ли, че пътят на звездите е най-лесният? Невъзможно е да вървим по този път. Ние мислим, че пътят на Любовта е най-лесният. И в него не можем да ходим - той е много труден път, там се иска жертва. Пътят на Любовта е пътят на мъдрите. Любовта не е за слабите, не е за глупавите хора. Любовта е достояние само за най-умните хора, а другите се хранят от трошиците на Любовта. Всички същества запазват нещо от нея и се хранят от трошиците, защото тя доста изобилно дава.

Сега, вие трябва да имате една правилна мисъл, защото в нея няма противоречие. Когато мисълта е права, няма противоречие. Щом има противоречие, вътре в нашето разбиране има нещо. Мисли, право мисли! Нали сте пели песента "мисли, право мисли."

Сега, задайте един въпрос, който човек трябва правилно да разреши. Кой е най-важният въпрос в живота на човека сега? Какво трябва да прави човек - да седи ли, да ходи ли, да мисли ли? Кое от кое произтича? Седенето произтича от ходенето, а ходенето произтича от мисълта. Не можеш да седнеш някъде, докато не си ходил; не може да ходиш, докато не си мислил. Например, казваш: "аз ходих някъде." Не можеш да ходиш, докато не си мислил. Друг пък казва: "Не мога да седя." Това значи, че не си мислил, а си имал само чувстване. Ето къде е самоизмамата.

Разказваха за един човек от Свищов, който обичал парите и дълго се молил на Господа да му помогне да спечели сто-двеста хиляди лева по който и да е начин. Една вечер някакъв му се явява насън, казва, че

молитвите му са чути, и му дава една торба със злато. Той я хваща и си казва: "Оправих си вече работите!" В това време се явява една крава и започва да се върти около него. Казал си: "Откъде се взе тази крава да се върти около мен и да не ми дава да изляза!" Понечил да я ритне и да си върви с парите по пътя, но в същото време почувствувал нещо студено по лицето си... Всъщност какво станало: когато си лягал вечерта, сложил на масата до леглото едно шише с вода. И когато ритнал кравата насън и си казал: "Отървах се от нея!", той всъщност ритнал масата, тя се обърнала и шишето с вода се изляло върху него. А "торбата", която държал, била покривката на масата, но парите ги нямало.

Та казвам: същественото е мисълта. Торбата, парите, всички тия работи отвън са чувствания, а същественото е мисълта. Всички хора в света все носят торби, в които нищо няма, а кравата, с която се занимават, е обърната с краката нагоре маса. По някой път и вие ритате вашите крави. Законът е много прав: кравата се върти, а той иска да излезе. Нека и той да вземе и да се върти заедно с нея. Защо кравата се върти? - мисълта образува движение. Кравата иска да му каже: "Можеш ли да се въртиш? Какво ще правиш с тия пари?" щом човек дойде на земята, кравата започва да се върти около него. Тази крава е Животът. Виждате ли колко интересен е този сън. Щом се родиш, кравата започва да се върти около те6 и ти се чудиш какво да правиш с нея. Ако не разбираш законите, ти ще я ритнеш и ще ти остане само празната торба, а мисълта и знанието ще си отлетят.

Сега, нали купихте лотариен 6илет, колко спечелихте? -Четиристотин лева...

Мисълта е потребна в живота. При сегашните условия на живота вие се намирате в завършека на една епоха, както в края на една учебна година. Тази епоха е към края си и сега остава да държите само матура. Уче6ният материалът почти е преминат, остава само някои да държат малък изпит, а някои - матура. Сега се чудите какво ще стане с вас? - Ще държите матура. Някои от вас ще държат изпит за забавачница, някои - за отделения, други - за прогимназия, гимназия, а някои - за университет. Зависи от това как сте учили. Сега имате да държите изпит в университета.

Представете си, че имате [2'2 3'2, 4'2]. Две на квадрат е четири и така геометрически се образува квадратът, т. е. имате вече една фигура. Три на квадрат е девет, четири на квадрат е шестнадесет. Каква геометрична фигура представлява [4'2]? Това е фигура, която не може да се представи. Но по закона на аналогиите нека вземем числото 2, което представлява една права линия. Правата може ли да се продължи 6езконечно? Виждаме, че не може да се продължи, а трябва да се пречупи.Така получаваме

четириъгълник или квадрат, който е цял свят, а местата на пречупване са видоизменението на този свят. Едно същество може да обиколи квадрата. По-нататък имаме по-висши измерения. Когато предполагаме една дълга линия в пространството, ние даже не знаем в каква посока тя може да се проектира - може да е граница на една плоскост. Ако говорим за плоскостта, може да е граница на едно тяло. Едно тяло може да е граница на друго нещо...

Сега вие чувствате нещата. Щом се намерите в дадено затруднение, вие вече не мислите, а чувствате мъчнотията и казвате: "Не зная." Незнанието показва, че само чувстваш нещата, но не мислиш. Щом мислиш, ти вече ще знаеш.

Например, имате една идея за Доброто. Какво нещо е то? Казваме, че един човек е добър, а друг е лош. По какво се отличава добрият от лошия човек? Сега вие пак чувствате, а не мислите - чувствувате, че можете да дадете неправилен отговор, и си казвате: "Може да направя една погрешка." Това е чувстване. Щом си раздвоен в себе си, ти не мислиш. Раздвоението е процес на чувствата - в чувствата ние се раздвояваме. Мисълта пък е активността. Шивачът, който с една мярка мери нещата, можеш ли да го раздвоиш? Той сам си подразделя мярката. Съвременният метър има подразделения, но мярката му, приета за единица, не се дели. При това положение има нещо, което може да функционира в дадения случай - ти вземаш нещо в съображение, мериш. Когато нямаш мярка, ти чувстваш, че имаш нужда от един метър, но не знаеш как да го намериш и в това е мъчнотията. А шивачът те пита колко дълга, колко широка искаш да бъде дрехата, колко дълги искаш да бъдат ръкавите. Следователно тук вече има мисъл. Щом знаеш един занаят, ти вече имаш мисъл и работата върви. Когато не знаеш занаята, ти само чувстваш.

Например, мислиш, че знаеш нещо от окултизма, но и това е чувстване. Гледам, че много автори са написали цели книги по окултизъм, но те само са чувствали нещата, предали са ги като новелист или романист, който описва живота. Наскоро един познат ми каза: "Бях си поставил за цел да разбирам живота според романите, които бях чел, но той не излезе такъв, какъвто е описан, съвсем друг излезе на опит." Хората, които са правили тая литература, не са писали с мисъл и не са дали разрешение на това, което са преживели и знаят. Например, вие искате да обичате някого. Но в Любовта има разрешение, а това, че се обичат двама, ни най-малко не е разрешение, а е оплитане. Така е: когато двама само се познават, не се сърдят, но щом се обикнат, започват вече да се сърдят -оплитат се, не са свободни. Някой казва: "Да се обичаме." Това значи да си туриш беля на главата. Срещнеш го на пътя и ако не го поздравиш, веднага се докача;

идва при теб и ако не си му направил услуга, пак се докача. В такава любов няма смисъл. Всички подобни положения показват, че тази любов не е онази любов на мисълта, която разрешава мъчнотиите, а само ги оплита. Така ти се оказваш в едно противоречие и казваш: "Не си струва човек да обича." Оплел си се вече - само чувствуваш, въобразяваш си, че обичаш. Другото положение е, когато някой се дави в реката, ти да го извадиш, да му кажеш: "Друг път не влизай дълбоко във водата, влизай най-много до колене", да го пратиш да си върви по работата и да не го видиш вече. Този човек ще каже: "един господин ме спаси, на него дължа живота си - не му зная името, но господ да му дава здраве!"

Сега, понякога казвате, че учите, а не помните нищо. Вие чувствате, затова не помните. Слабата памет при някои от вас се дължи на това, че чувствувате нещата. Разбира се и чувстването спомага за паметта. Но паметта е една способност, която чувствата объркват, т. е. щом чувствуваш, не можеш да помниш. А щом започнеш да мислиш, паметта идва. Можеш да запомниш само това, за което мислиш; нещо, което чувствуваш, не можеш да го помниш. Например, имаш един усет, но каква му е формата? - Няма я. Само мисълта дава определена форма на Живота.

Има и други положения, когато казвате: "Не ми върви!" - Защото не мислиш. - "Не зная да работя." - Не мислиш добре. - "Приятели нямам." - Не мислиш. - "Не съм добър човек." - Не мислиш. - "Не зная какво да правя." - Не мислиш. Щом започнеш да мислиш, ще знаеш и ще имаш един изходен път. Та казвам сега: тепърва трябва да намерим своя път. Вие сте хванали най-мъчния път - някой хванал любов, друг хванал богатство, трети хванал сила...

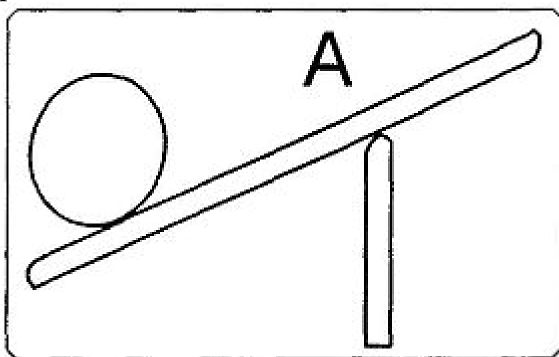

Нека сега да решим една задача. Нали сте учили физика и доста добре я разбирате. Да допуснем, че имате лост а, с който искате да вдигнете голяма тежест, и ви трябва сила. Добре, но първо трябва да знаете каква сила му трябва на този лост. Ако може да издържи единица сила, лостът казва: "Сега ми трябва движение, тройна сила." Ако турите три единици сила, какво ще стане? Ще счупите лоста. И ръката, например, е един лост. Следователно, когато в даден случай казвате: "Сила ми трябва", аз

отговарям: вашата сила е слаба, не ви трябва сила, ум ви трябва, трябва да мислите. Мъчнотията не се разрешава със сила - с нея само ще счупиш лоста. Следователно кои хора се нуждаят от мисъл в живота? Слабите - на тях им трябва мисъл. Защото, ако им дадеш сила, ще счупят лоста и ще загазят. Вие казвате: "Аз съм един слаб човек?" - ами теб сила не ти трябва. - "Пари ми трябват." Сила и пари не са ти потребни (непотребни- в пдф-а). Важно е мисълта да дойде в теб, а другите работи сами по себе си ще дойдат. Мисълта е както кибритената клечка за сухите дърва - щом се запали, всички дърва пламват. Под мисъл в духовния свят се разбира, че носиш кибритена кутия, пълна с клечки. Ако триеш едно дърво, за да произведе огън, това е мъчна работа. Съвсем друго е да се намираш в някакво затруднение, но да драснеш, да запалиш клечката, да запалиш с нея свещта и да тръгнеш. Пътят ти е определен - това е мисъл.

Сега, вие искате да разрешите някои въпроси със сила. Например, казвате: "Трябва да набием този човек." Мислите ли, че ако набиете някого, можете да го оправите? Мислите ли, че като кажете: "Аз съм невежа, нищо не разбирам", с това ще разрешите нещо? Мислиш, че като кажеш това, работата ще се оправи. Ти не си започнал да мислиш. Същото е, когато кажеш: "Аз съм много лош човек." Това не разрешава въпроса. - "Аз съм много добър човек." - И това не разрешава въпроса. Тези неща са относителни. Че си много добър, означава, че вече мислиш, че имаш една мярка, която трябва да приложиш. Човек, който мисли, гледа трезво. Той е турил всичките си сетива в изправност - в него функционира и зрението, и слухът, и обонянието, и вкусът, и осезанието. Функционират и всички други чувства. Какво ти трябва, за да вървиш? За да учиш музика и поезия, трябва ти слух. За да придобиваш Живот, трябва ти нос, т. е. трябва да дишаш. Чрез носа се добива Живота, чрез ухото се добива Знанието, чрез устата се добиват елементите на Живота, а чрез носа Животът се туря в действие. Сетивата са пътищата, по които човешката душа се проявява.

Да допуснем, че се намирате в една мъчнотия; с какво ще започнете? Какво е предназначението на терцата в музиката? Основният тон, с който Животът вече е започнал да функционира, е до. Терцата ми е появяването на човешката мисъл, т. е. основата на Живота. Нали този е бил основният тон в музиката на египтяните. Ако можеш да вземеш тази терца правилно, мисълта вече сама по себе си идва. Освен терци, имате кварти, квинти, но според сегашната теория на музиката, какво е предназначението на терцата? В съвременната музика имате основен тон до - това е почивката, после имате ре - това е движението, накрая имате ми - това е мисълта. Те всички са съединени.

Казвам: трябва да започнете от усещанията на сетивата. Вземете един

прост пример в живота: ако турите ръката си близо до печката, веднага, без да мислите ще направите едно движение, а мисълта започва да действа отпосле. Първо имате усещане, което е едно неподвижно състояние; после веднага си задвижвате ръката и ако изгарянето е голямо, явява се болка и вие започвате да мислите как да намерите цяр и да го намажете. Когато намажете изгореното място, явява се мисълта и човек започва да мисли. И така, най-първо имате състояние на покой; за да излезете от него, вие си туряте ръката да опитате топлината; после дърпате ръката си; най-после, когато започнете да лекувате пръстите си, се явява мисълта.

Например, ние сме в трудно положение и имаме неразположение на духа. Ако взема до-ре-ми или ако взема до и ми в акорд, моето състояние веднага ще се измени. Ако се измени, това означава, че аз мисля; ако не се измени, мисълта не се е явила. Мисълта дава разрешение. Мисълта е най-лесният път, който разрешава поне една мъчнотия.

Сега, ние казваме: "Тази е философска работа." Във философията също има много чувствания. Философите, които разискват върху нещата, нямат много дълбока мисъл и си фантазират неща, които не са верни. Например, говорят за Абсолютното, което е една неразбрана работа. Когато говори за Абсолютното, философът няма мисъл, а само чувства нещата и казва: "Абсолютното - онова неизмеримото." Какво означава Абсолютното и можем ли да кажем, че непостижимите неща са неразбрани? Има една максима: само за неразбраните неща можем да мислим, за разбраните никой не мисли. А според сегашните определения можем да мислим само за разбраните неща, а за неразбраните не можем да мислим. Според вас кой мисли - ситият или гладният? - Гладният, разбира се. Ситият въобще не мисли, той чувства в себе си, че е задоволен. А гладният търси. И животното има една малка мисъл, която идва само когато е гладно; наяде ли се, насити ли се, то си ляга, полага си главата и отива в другия свят, при което с мисълта му се свършва. Моментът на мисълта у животното е кратък - докато е гладно. И вълкът, когато огладнее хубаво, започва да си търси храна и казва: "В Драганово има кошара, в Петканово има друга кошара." При това положение вълкът вече мисли, помни и започва да си избира. После, взема предвид има или няма кучета там. Накрая вълкът отива и ако е мислил добре, успява да задигне някоя овца, но ако не е мислил добре, кучетата го завардват.

Сега, да оставим въпроса дали вълкът мисли или не, защото можем да влезем в противоречие. Аз не бих желал да мислите като вълка. Елементарна и толкоз изопачена е неговата мисъл, че щом намери много овце заедно, започва да ги прави на пастърма. Вълкът мисли като касапин и издавя наведнъж десет, петнадесет, двадесет овце. Логично е да вземе

една и да я изяде, защото не е търговец, та да търгува с тях. Но вълкът чувства, че овцете ще му служат дълго време за храна, което е негово заблуждение. Понякога и вие мислите като вълка и искате да се осигурите.

Толстой описва как слугите на един богат човек поръчали на майстор-обущар да скрои ботуши за господаря им. Майсторът дал на чирака си да ги ушие, но последният, наместо да скрои ботуши, скроил чехли за погребение и започнал да ги шие. Явно, чиракът си помислил, че на богатия няма да му трябват ботуши. Не се минават няколко часа, идва един слуга и казва да не кроят ботуши, ами чехли за погребение, понеже господарят им умрял... Казвам: не си кройте ботуши, защото не знаете кои от вашите желания ще оцелеят. На желанието не му трябват ботуши.

Сега, можете да вземете всичко това и обратно. Едно желание и една мисъл са ти достатъчни. Човек не се нуждае от две неща, а трябва да има едно желание и една мисъл. Другите работи сами по себе си ще дойдат. Ние, хората, сме желания. А когато започнем да мислим, това вече не е човек. Бог е първата мисъл, която идва в ума и дава разрешение. Запомнете: за мен първата мисъл е Бог. Какво нещо е Бог? - първото нещо, което осмисля живота ми, разрешава една от мъчнотиите и показва пътя. Започна ли да мисля, това е Бог. Аз мога да мисля с Бога, а със себе си мога да страдам. Тъй схващам аз нещата и по този начин въпросите лесно се разрешават. Не ги разрешавам аз - аз само ги чувствам, а друг ги разрешава. Аз разрешавам въпросите като мисля, но първата, основната мисъл е Бог. Най-лесният път е мисълта за Бога. Тъй, както сега мислим, това е чувстване, предполагане, а не е мисъл. Казвате за нещо: "Аз ще ти го докажа." Оставете доказателствата! Защо ще ми доказвате, например, какво нещо е светлината, след като аз имам собствени доказателства още преди да ми излагат други. Светлината е спомагателно средство, а мисълта ръководи целия човешки живот.

Ще ви дам една максима: вие мислите, че сте мислили, но много малко мислите, а само чувствате. Вие седите и чувствате за себе си, а за Бога още не сте мислили. Той е една светла мисъл и щом дойде, веднага показва целия път, по който трябва да вървите. И целият ви живот става сносен и приятен дори при най-големите мъчнотии и несгоди. Тогава, ако сте студент по даден предмет, приятно ти е да го изучаваш; ако си музикант, приятно ти е да пееш; навсякъде ти е приятно да работиш.

Сега, това разбиране за мисленето ще го държите за себе си. Някой може да каже: "Тогава какво сме правили досега?" - Само сте почивали и сте гледали... Та казвам: две неща ви са потребни - едно чувство и една мисъл. Чувството е човекът, мисълта е Бог.

Следователно, трябва да имате една ясна представа за себе си. Ако можете да намерите нещо по-хубаво от това, турете го и него в пътя си. От много глава не боли.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

19-а лекция от Учителя,
държана пред Младежкия окултен клас
9 април 1937 г., петък, 5 ч.с, София, Изгрев

1937_04_11 Виделината и тъмнината
неделна беседа

ВИДЕЛИНАТА И ТЪМНИНАТА

„Отче наш“

Ще прочета само един стих от 1-ва глава на Евангелието от Иоана, 5-и стих: „Виделината свети в тъмнината; и тъмнината я не обзе.“

„Духът Божи“

„Виделина“ и „тъмнина“. Това са две думи, две условия за човека, както и за човешкия живот. Ако търсите филологическия произход на тези две думи, думата „виделина“ означава: това, което има знание. Някои казват, че думата „виделина“ произлиза от думата „веди“. А думата „веди“ означава: да знаеш да мислиш, да говориш, да пишеш. „Ведите“ е свещена книга, в която са събрани мъдростите от вековете. Щом се говори за виделина, това значи, че имаш някакъв дял, който трябва да получиш. Този слог се съдържа в самата дума „виделина“ – „дял“ и „веди“ (видѣлина, дѣл – според правописа до 1945 г.). Следователно думата „виделина“ е сложна дума, съставена от „да знаеш“ и „да имаш дял“ в това, което знаеш.

„И тъмнината я не обзе.“ Тъмнината подразбира нещо гъсто, известна гъстота. Значи, искаш или не искаш, нещата стават, но не стават така, както ти ги искаш. Под думата „тъмнина“ ние разбираме всички материални светове. Като се махне слогът „об“ от думата „обзе“, остава само глагола „зе“ [„взе“]. Значи, като дошла виделината, която носила дял и знание, дошла и тъмнината, която била много сиромахкиня, че могла да вземе нещо от виделината. Това са филологически работи, в които има доста голяма философия. Това е един особен род филологически разбор на думите. Някои филолози, които ме слушат сега, могат да преведат тия думи от филологическо гледище. Те се занимават с произхода на езиците.

Сега аз искам да ви говоря за виделината, за да можете да вземете вашия дял и да придобиете вашето знание. Значи, виделината е вътрешната страна, а светлината – външната страна. Светлината е това, което се е проявило. То съдържа друго нещо в себе си. И думата „светлина“ е сложна. Светлината е изкуство, което трябва да се научи отвън, а виделината е един живот, който трябва да се научи отвътре. Тъй щото, като говорим за светлина, разбираме физическия свят. То е изкуството, което може да се научи отвън. Виделината пък се добива чрез знанието. За да стане учен, човек трябва да има виделина.

Сега аз мога да развия много философски работи. Много пъти човек намира голяма мъчнотия, докато дойде до положение какво да говори и какво да не говори. Защото, ако говори много, не струва. И ако говори малко, пак не струва. Това е наука. Значи от многото, което знае, човек пак трябва да учи какво да говори във всеки даден случай. Когато казвам, че някой знае много, аз разбирам това в един смисъл, а вие – в друг смисъл. Представете си, че отидете при курната на една чешма, която ви казва: „Знаеш ли от колко години тека тук? Знаете ли колко много работи зная? Знаете ли колко вода е изтекла от мене и какви ли работи не зная?" Който не знае, казва: „Какви ли работи ще знае тази курна?" Да, тя знае много, защото много вода е изтекла от нея. Водата е условие за живота, но тя не е самият живот. Виделината е условие за живота, но тя не е самият живот. Тъмнината пък е една дреха, необходима за материалния живот. Значи тъмнината е потребна за материалния живот, но не е потребна за вътрешния живот на човека. Тя е една необходимост, защото без нея неприятно е да ходите гол зимно време, без никаква дреха. Добре е зимно време да имате една топла, хубава дреха. Значи тъмнината е хубава топла дреха. Обаче, не взимайте думите ми криво, да мислите, че ви препоръчвам да ходите в тъмнина. Не, в тъмнината само човек си почива и спи, а във виделината той работи.

Казвам: Аз обръщам вниманието ви върху виделината, а тъмнината е само една сянка. И на художника е нужна тъмнина, като сянка, като контраст на работата му, да може да се направят образите по-хубави, повече да изпъкнат. Сенките дават ефект на образите. При сенките добре изпъкват чертите на човека. За да изпъкне една добродетел в картината на художника, той трябва да тури сенки. Ако иска художникът да изрази, че един човек е честен, добър, умен или справедлив, той трябва да тури сенки, но не безразлично къде – точно определено е мястото на сенките. Той трябва да знае точно къде да тури сенките, да изпъкнат чертите на човека.

Когато художникът иска да нарисува човек наблюдателен, умен, той няма да му тури тънки вежди, но ще му тури дебели, масивни вежди. Така е нарисуван като тип Тарас Булба с дебели вежди, а не с тънки. Големите герои имат дебели, а не тънки вежди. Погледнете какви са веждите на Толстоя. Като го погледнете, виждате как той гледа изпод дебели вежди. Това се отнася до умните хора на Земята, но не и в духовния свят. В духовния свят тънките вежди са на мода, а на физическия свят, на Земята – дебелите вежди. На Земята, който има дебели вежди, е умен човек, а който има тънки вежди, е глупав. В духовния свят е точно обратно: който има тънки вежди, е умен, а който има дебели вежди, е глупав. Като казвам глупав човек, да не ви обижда тази дума, защото според мене в думата

„глупав“ се съдържа нещо хубаво. Под думата „глупав“ аз разбирам един добряк човек, който вярва на всичко. Той, и като дава, и като взима, и като губи, и като печели, все се радва. За такъв човек казват че е глупав, понеже не разбира нито кога е беден, нито кога е богат, нито кога е учен, нито кога е невежа. Той за всичко се смее: И в скъсани дрехи да се облече, и в здрави дрехи да се облече, все се смее. За такъв човек казвам: Този е човек, който има особени разбирания за нещата.

Сега ще ви изнеса един анекдот из живота на Хенрих IV. Един ден той отишъл на лов в гората и се заблудил, навлязъл навътре в гората и не могъл да излезе, да намери своята свита, своите благородници. На пътя си той срещнал един селянин с кола. Той го помолил да го изведе с колата си вън от гората, да намери своите хора, които го чакали. Хенрих IV се качил на колата (или на кабриолет, не се знае точно какво е било), но селянинът му дал почетно място и започнали да се разговарят. Хенрих IV запитал селянина: „С какво мога да Ви бъда полезен? С какво мога да Ви услужа?“ – „Искам да видя краля. Ще ми бъде приятно, ако можете по някакъв начин да ми съдействувате в това.“ – „Много лесна работа е тази. От мене само искай.“ – „Как ще стане това?“ – „Ето, скоро ще стигнем до едно място, дето ще видиш много хора събрани. Като видиш, че снемат шапки, един от тях ще остане с шапка на главата. Този, който остане с шапка на главата, той е Хенрих IV.“ Скоро те стигнали до едно място, дето благородниците чакали краля. Като слязъл от колата и се приближил до тях, всички свалили шапките си, само той останал с шапка на главата. Тогава Хенрих IV се обърнал към селянина и го запитал: „Видя ли, кой остана без да сваля шапката си? Видя ли, кой остана с шапка на глава?“ – „Не зная, господине, ние двамата с вас останахме с шапки.“

Сега, като ви привеждам този анекдот, намирам един смисъл в него, турен от автора, а аз му поставям друг смисъл. Казвам: Все трябва да остане един човек с шапка на главата си. Следователно не съжалявай, че си яздил на такава проста кола, защото коларят на тази кола остава с шапка на глава, когато всички останали свалят шапка на своя крал. И коларят искал да каже на краля: „Не съжалявай, че си се качил на такава проста кола, защото и мене французите ме почитат като тебе.“

И тъй, най-същественото нещо, на което шапката остава, това е виделината. Единственото място, дето шапката не остава, това е тъмнината. В тъмнината всички шапки слизат, свалят се, а във виделината всички шапки остават, т.е. качват се. Следователно, щом вашата шапка е на главата ви, вие сте виделина. Щом вашата шапка не е на главата ви, вие сте тъмнина. Не ме разбирайте криво. Когато шапката ви слиза от главата, тогава вие поздравявате вашия господар. Свалете шапката си от главата и

поздравете този господар. Като се обръща към селянина, кралят го запитва: „Разбра ли сега кой е кралят?“ – „Не зная на кого свалят шапка, на тебе или на мене, защото и двамата сме с шапки на глава. Ако беше само ти с шапка, както и да е, но и двамата сме с шапки.“

Казвам: Ние трябва добре да разгадаваме онова, което природата е създала. Ние трябва добре да разбираме нейните работи, както и това, което е вложила в нас. Това не се отнася само за един ден, но всеки ден има задачи, които човек трябва да реши. Сега аз искам да ви поговоря вкратце върху някои работи, които могат да ви задоволят, които могат да ви бъдат полезни. За тази цел ще ви приведа още един анекдот, който се е случил в Париж, в трамваите. В трамвая влизат две дами и сядат близо до вратата. Едната от тях се пази много от течение, бои се да не се простуди, да не я хване хрема и да умре. Другата пък страда от задуха. Тя се бои да не би в затворения трамвай да умре от задуха. Едната иска да се отвори вратата, да влиза въздух в трамвая, за да не се задуши и да умре. Другата пък иска вратата на трамвая да се затвори, да не става течение, да не се простуди и умре. Викат тогава кондуктора, той да разреши въпроса. Едната госпожа се оплаква от задуха, иска да се отвори вратата на трамвая. Другата се страхува от течение и простуда, не иска да се отвори вратата. Кондукторът се намира в чудо, не знае как да разреши въпроса. Един благороден господин, който бил също в трамвая и чул тази разправия, казва на кондуктора: „Господине, отворете малко вратата за онази, която страда от задуха, а после я затворете за другата, която се страхува от течение и от простуда.“ Веднъж ще отворите вратата и после ще я затворите, за да задоволите и двете, да не умрат.

Казвам: Понеже и у вас има един, който страда от задуха, а друг – от хрема, затова един път отворете вратата, а после я затворете. Та, когато вратата на къщата ви се отваря, това става за онзи у вас, който страда от задуха. А когато се затваря, това става за онзи, който страда от хрема и се безпокои да не се простуди и да умре. Само така могат да се примирят нещата. Затова понякога ту ще отваряме, ту ще затваряме вратата, за да не умрат и двете. И двете жени били нервни.

Виделината съставя една отлична наука за вътрешния живот на човека. Когато изучава основните закони на природата, човек се домогва до същественото знание, което е потребно за сегашния живот на човека, и за малки, и за големи, които боледуват и които се раждат. Виделината в природата е потребна за всички. В природата и в живота не може да стане никаква промяна без законите на виделината. Тя има две прояви, две страни. Едната страна е като изгряването на Слънцето, което, като изгрява, ни дава нещо, без сами да знаем това. И всичко онова, което природата е

вложила у нас, без да знаем, все внася нещо. Така внасят нещо у нас и растенията, и минералите. Всеки човек, когото срещнете, или всяка книга, която четете, все упражнява върху вас известно мощно влияние върху съграждане на човешкия характер. Това мощно влияние наричат „Божественото“ в човека.

Като не разбираме този закон, понякога ние се мъчим да турим една преграда на онази обширна деятелност на природата, която работи. Често с нашите бентове, с нашите канали, които поставяме, с нашите закони, ние си създаваме ред неприятности. Всички неща, които ние считаме за анормални, се образуват от бентовете, които хората сами си поставят. Ето, някои хора, за пример, влагат в ума си мисълта, че са бедни и ще преживеят един лош живот, докато най-после умрат. Това е една мисъл, натрапена отвън. Това показва, че хората не разбират смъртта. Може да възкръсне само умрелият, живият не може да възкръсне. И може да умре само живият, умрелият не може да умре. Умрелият може да възкръсне, а може и да оживее. Две възможности има за него. А живият може да умре и може да се разложи. Това са две възможности. Защо е смъртта? – За да се родиш изново. Защо е животът? – За да оживееш изново. Човек се ражда, за да оживее. И ако човек в живота си не умре, той не може да се освободи. И ако в смъртта си не оживееш, ти нищо не можеш да придобиеш. Защото в смъртта си човек научава онова, което в живота си не може да научи. Ти в смъртта само можеш да оцениш живота и само в живота ще можеш да оцениш смъртта. Това са антитези.

Смъртта е ограничение. Човек постепенно умира. Човек постепенно се ограничава, ограничава, докато дойде най-голямото ограничаване – смъртта. Смъртта иде от неразбиране на виделината. Смъртта иде от желанието на човека, който служи на тъмнината, да вземе виделината и да я ограничи. Всеки, който се опитва да хване светлината, виделината за себе си, той умира. Всеки човек умира, когато се опита да задържи виделината за себе си. Виделината не позволява на никого да я пипа, нито да тури тапия върху нея, като частна собственост. Тя е единствената величина в света, която е свободна от владение от когото и да е. Тя минава без позволение оттам, отдето никой не може да мине. Тя не търпи никакви препятствия, никакви ограничения, никакви коментари. И тъмнината се опитала да обземе виделината, но видяла, че това не е в нейните размери, нито в нейните сили.

Та казвам: Единствената погрешка в живота седи в това, че хората искат да бъдат щастливи. Никой не може да направи себе си щастлив. Това не е в тяхната възможност. Това не е в човешката власт. Да иска да стане щастлив, това подразбира, че човек се е родил нещастен и иска да намери щастието,

да се направи щастлив. Питам: Как ще се освободиш първо от нещастието? Ти казваш, че не искаш смъртта, но как ще се освободиш от смъртта? Ти трябва да имаш знание, да можеш да използуваш живота разумно. Ако не можеш да използуваш живота както трябва, ще дойде смъртта. И ако със смъртта не можеш да се справиш както трябва, животът няма да дойде. Ако знаеш как да се справиш със смъртта, животът ще дойде. Когато ви говоря за виделината и тъмнината, вие ги считате вън от вас. За да разберете виделината и тъмнината, вие трябва да ги разглеждате като нещо вън от човешкия дух. Виделината е това, което крепи човешкия дух и му дава сила и мощ. В същото време, тъмнината е онова, което дава сила на човешкото тяло. Ако на Земята би настанала вечна виделина, нашето тяло не би било в състояние да издържи този напор на виделината, вследствие на което ще ви сполетят по-големи нещастия. Когато тъмнината, която ограничава човешкото тяло, е дошла на Земята, тя се опитала да ограничи и виделината, но видяла, че не може да я ограничи.

Сега и у хората се явява желание да ограничат своите възгледи. За пример, някой знае, че го обичате, но въпреки това дохожда и ви пита: „Обичаш ли ме?“ Щом зададе този въпрос, той вече предрешава своята съдба. Щом кажете, че го обичате, у вас, както и у него, ще настане една реакция. Защо? – Всяко постигнато желание е израз на смъртта. Това стана и с първите човеци. Те бяха недоволни от това, което Бог им даде. Какво им липсваше? Те имаха в рая всичко: и плодове, и жито, сами си сееха, разхождаха се в градината, имаха всички забавления. Но един ден у тях се яви желание да вкусят от плодовете на забраненото дърво. Но щом вкусиха от забранения плод, те изгубиха всички блага и привилегии, с които се ползуваха в рая.

Следователно, щом искате да знаете дали някой ви обича, трябва да знаете, че това е последното дърво, което опитвате и заради което ще ви изпъдят от райската градина. Питате някой човек дали е честен. Няма защо да питате. То е написано на неговото лице. Вие трябва да знаете да четете. Сами ще четете, без да го питате. Ако някой човек дойде и сам ви се изповяда, то е друг въпрос, но няма защо вие да го питате. Аз съм за свободата. Когато искате някой да се изповяда пред вас, това е насилие. Никакво насилие не се позволява. – „Ама аз искам да зная какъв е той пред Бога.“ Бог го знае какъв е. Този човек се е изповядал пред Бога, защото има доверие в Него. В тебе няма никакво доверие. Той ще ти каже нещо за себе си, а ти ще отидеш да го разправяш на другите хора. Къде остава тогава уважението и почитанието ти към този човек? Когато някой ти разправя нещо за себе си, това трябва да потъне в дълбочината на твоя живот.

Съвременните хора се натъкват постоянно на една и съща погрешка. Те изнасят погрешките на другите хора. Каже ли ти някой нещо за себе си,

остави го да потъне дълбоко в тебе, да се утаи някъде. Какво правят хората от хиляди години насам със своите възлюбени в дома си? Те ги заравят някъде, оставят ги скрити, от никого да не се видят. Така заравят и злото, и доброто в Земята, никой да не ги види. Но работата е там, че когато добрият човек умре и върху него посадят една круша, тя дава такива вкусни плодове, каквито никъде не сте виждали. Ако посадите една круша върху някой лош човек, от тази круша излизат безвкусни, лоши плодове. Като вкусите от едната и от другата круша, вие веднага познавате характера на човека. Като слушате да се говори така, вие казвате: „Това са особени работи. Как е възможно отпреди толкова хиляди години да се роди върху [земята] някаква круша, която да показва какъв е бил характерът на човек, който е живял преди хиляди години?" Ако турите един железен прът в силен огън, след половин час или по-малко от половин час вие ще усетите, че прътът е силно нагорещен, ще познаете, че е бил в огън. Отде знаете това? – Защото по прътa минава енергията на топлината. Ако този прът е на няколко километра разстояние и е добре нагорещен, чувствителният човек ще може да усети топлината на този прът.

Та, в природата има една вътрешна нишка, която прекарва добрите и лошите черти на цялото битие. Този закон съществува и във всеки човек. Ако погледнете човека, ще видите, че той е оплетен от нишки на тъмнината и виделината. Когато покрай вас минава една от тъмните нишки, вие ще бъдете неразположени. Ако минава някоя от светлите нишки, вие ще бъдете разположени. Преплитането на тъмните нишки със светлите постоянно създава вашите добри и лоши състояния, вашите вътрешни състояния. – Какъв е тогава изходният път? – Изходният път седи в това всеки ден да умножавате нишките на виделината. Нишките на виделината трябва да надминават тия на тъмнината, да дойдат по възможност до максимално число. Вие трябва да дойдете до положение да имате три четвърти от нишките на виделината и една четвърт от нишките на тъмнината. Това е естественото положение. По-малко от четвърт от нишките на тъмнината не можете да достигнете. Каквото и да правите, в края на краищата всеки от вас ще си замине с една четвърт от нишките на тъмнината. Но трябва да се старaете да придобиете три четвърти от нишките на виделината. Каквото и да правите, поне една четвърт от нишките на тъмнината ще остане у вас.

Та казвам: Според този закон вие не трябва да се обезсърчавате. И в единия, и в другия случай невидимият свят е поставил живота върху една оптимистическа база. Когато имате три четвърти от нишките на тъмнината и една четвърт от нишките на виделината, вие не трябва да се обезсърчавате, защото нишките на тъмнината могат да се намаляват, а

нишките на виделината – да се увеличават. Нишките на виделината във вашия мозък са много по-силни, отколкото нишките на тъмнината. Най-хубавите чувства у човека се произвеждат от нишките на виделината. Хубавите, светлите мисли са плод на нишките на виделината. Благородните, моралните чувства са също така плод на нишките на виделината. Достойнството на човека, музиката, изкуството, поезията, изобщо всички хубави и красиви неща в света са все плод на нишките на виделината. Човек не може да бъде красив, ако няма поне три четвърти от нишките на виделината в себе си. По количеството на нишките на виделината се съди за красотата на човека.

Христос носеше в Себе си три четвърти от нишките на тъмнината. Той се бореше само с една четвърт от нишките на виделината срещу три четвърти от нишките на тъмнината. Защо имаше толкова много нишки на тъмнината? Защото Той понесе греховете на хората. Вие не знаете какво значи да носите греховете на хората. Вие не знаете какво нещо е да се бориш с лошите условия на живота. А Христос имаше да се бори именно с лошите условия.

Сега да оставим този въпрос настрана. Ако речем да говорим за характера на Христа, ние ще дойдем до едно голямо противоречие. Сега аз не искам да кажа нито една дума, която да хвърли сянка върху съзнанието или образа на Христа, защото по Негов адрес и без това са казани и много добри и много лоши работи. И от едната, и от другата страна тия работи са преувеличени.

Когато един се обърна към Христа с думите „Учителю благи", Христос му каза: „Защо Ме наричаш благ? Благ е само един Бог." С това Той искаше да каже: „Ти Ми даваш една титла, която Аз не мога на земния живот да нося. Аз не мога да мина за благ, защото имам един изпит, който трябва да мина на Земята, а още не съм го минал. При това, не зная как ще го мина. Сега Ми предстои да мина едно кръщение, да свърша една работа." Ето, и вие мислите, че като Син Божий, Христос свършил работите Си много лесно. Историческите факти обаче показват, че работите са взели съвсем друг характер. Това, дето кръв и вода е излязла от порите на Христа, показва каква борба, какво притеснение е минал.

Сега аз искам вие да разберете Христа така, както сега Той се проявява у вас. Вие живеете с идеята за Христа такъв, какъвто се е проявил отпреди 2000 години насам. Не, вие трябва да знаете, че от 2000 години насам Христос се е променил извънредно много. Мислите ли, че Христос е останал такъв, какъвто е бил преди 2000 години? След смъртта Си Той се явил на учениците Си, но те не Го познали. Как ще Го познаете вие след

2000 години? Той е вървял по целия път и се разговарял с учениците Си, но те не Го познали. Мислите ли, че ако днес дойде Христос между хората, че те ще Го познаят? Те няма да Го познаят ни най-малко. Сега ще се яви тази мъчнотия: как ще познаете Христа? Вие ще Го познаете така, както познавате хубавата храна, както познавате чистия въздух и вода, както познавате светлината, както познавате хубавите изкуства, както познавате хубавата музика и т.н. Вие ще Го познаете така, както познавате хилядите хубави работи. Вие знаете да четете хубави книги, знаете много езици – френски, немски, английски, руски и като чуете, че някой произнася някоя дума неправилно, веднага го коригирате – знаете и произношението на езиците. Ако един човек знае толкова много неща, толкова много езици, как да не познае Христа? Аз съм виждал Христа в някои духовни събрания, седнал на последния стол, дето никой няма да седне, и оттам слуша какво проповедникът говори. Проповедникът разправя, проповядва, и после се обръща към Христос с думите: „Пътниче, ти познаваш ли Христа? Голям грешник трябва да си ти, щом си седнал там до вратата.“

Ще ви приведа един пример за един виден проповедник в град Бостън. Той проповядвал в една от аристократическите църкви, дето се събирали много хора да го слушат. Столовете в тази църква били постлани с плюш и всеки стол струвал много скъпо. Имало столове, които стрували по 100 долара, които правят 8000 лева наши пари. Една вечер този проповедник сънувал, че държал някаква проповед за Христа и църквата била пълна с хора, все отбрани, от аристократическото общество. По едно време той видял един беден, скромен човек в църквата, който седял на последно място, но прав, нямало за него стол. Направило му силно впечатление вниманието, с което този човек слушал проповедта му. И затова той си помислил: „Като свърша проповедта си, ще отида при този човек да се запозная с него.“ Щом свършил проповедта си, той веднага слязъл от амвона и се отправил към посоката, дето бил този интересен за него човек. Каква била изненадата му, когато не го намерил. Попитал един от членовете на църквата: „Къде остана този господин, който седеше на последното място?“ – „Той си отиде.“ – „Кой беше този човек?“ – „Той беше Христос.“ След това проповедникът се събудил от сън и си казал: „Един път дойде Христос в моята църква и нямаше стол за Него, та трябваше през всичкото време да седи прав.“ От този момент проповедникът се разпоредил да ходят да помагат на бедни, на страдащи. От този момент той се разпоредил да се плаща на ония, които свирят в църквата. Ако на всяко пение и свирене се плаща по 10 долара, то на месец ще се събере около 32 долара. По този начин човек може да си създаде една служба.

Та казвам: Като става въпрос за вашия живот, вие си го представяте по-

ограничен, отколкото е в действителност. Не си представяйте живота толкова ограничен. После, като дойде до другия свят, до небето, започвате да питате има ли друг свят или няма, има ли хора там, какви са те, как живеят и т.н. Хубави работи са и тези, но това е атавизъм. Вие искате да знаете какво представя другият свят. Ние изхождаме от едно становище, дето въпросите не се разрешават просто. Вие мислите, че като умрете, ще излезете от тялото си и ще отидете в другия свят. Обаче, дали ще отидете в другия свят, това е въпрос.

Вие имате един пример от Свещената книга, дето се казва как е умрял бедният Лазар и как – богатият, при вратата на когото живял бедният Лазар. Богатият бил погребан с всички почести и уважения, с речи и песни, с хубава кола, а бедният – като незнаен войн, без всякакво опело, без кола, без почести и уважения. Обаче този незнаен войн отиде в лоното на Авраама, а знайният войн – в ада. Вие трябва да се освободите от ограничените възгледи на хората. Ако някой православен ме попита в какво седи православието, ще му кажа, че за да бъде православен, той трябва да вярва в догмите на православната църква, да почита иконите и църквата. Ако някой католик ме пита в какво седи католицизмът, ще му кажа, че за да бъде добър католик, той трябва да вярва във всичко онова, което католическата вяра проповядва. Ако някой евангелист ме пита в какво седи евангелизмът, ще му кажа, че за да бъде добър евангелист, той трябва да изпълни всичко онова, което Евангелието препоръчва. Ако някой будист ме пита какво трябва да прави, ще му кажа, че той трябва да изпълни всичко онова, което Буда е проповядвал. Ако мохамеданин ме пита какво трябва да прави, за да бъде добър мохамеданин, ще му кажа, че трябва да изпълни всичко онова, което Мохамед на времето си е казал. Обаче това са частични положения в живота. Ако някой от вас ме пита какво трябва да прави, ще му кажа: Ти не трябва да правиш нищо от това, което досега казах на другите. Защо? Защото природата не обича еднообразието, тя всеки ден иска от човека нещо ново.

Вие можете да влезете в стълкновение, но ще знаете, че аз не защищавам никакво положение. Ако една жена ме пита какво трябва да прави, ще ѝ кажа: Ще обичаш мъжа си, децата си, ще готвиш добре, ще чистиш, ще переш, ще се грижиш за всички в дома си. Ако една слугиня ме пита какво трябва да прави, ще ѝ кажа: Ти ще служиш на господарите си, ще ги слушаш, ще изпълняваш волята им. Ако един търговец ме пита какво трябва да прави, ще му кажа, че ще продава, за да задоволи своите клиенти. Обаче ако дойде при мене човек, който нито е женен, нито е слуга, нито е търговец, ще му кажа: Ти няма да правиш нищо от това, което казах на другите.

Ще кажете, че това е противоречие. Не, не е противоречие. Защо? – Защото това не го казвам за вас. Вие сте женени, вие сте слуги, вие сте търговци. Това не се отнася до вас. Ако дойде някой, който е излязъл от тези положения, на него ще говоря другояче. Пита ме една млада мома какво трябва да прави, за да ѝ вървят работите добре. Казвам ѝ: За да ти вървят работите, ти трябва да се обличаш добре, да се оглеждаш често в огледалото, да видиш как са веждите ти, намазани ли са или не, намазано ли е лицето ти. При това, дето ходиш, все ще се усмихваш, ще бъдеш любезна, учтива с всички, да се харесаш на хората. Ако дойде при мене една баба на 90 години и ме пита какво трябва да прави, ще ѝ кажа да не прави нищо от това, което казах на младата мома.

Като ви говоря така, аз искам правилно да разсъждавате. Вие търсите новото, а живеете по стар начин. Сега аз мога да ви кажа, че тъй, както проповядва един православен свещеник, прав е той. Както проповядва един евангелски проповедник, прав е той. Както католическият проповедник проповядва, и той е прав. И будистът е прав в това, което изповядва и проповядва.

Но като дойдем до новото, там няма да се проповядва нищо от това, което православните, евангелистите, католиците, будистите или мохамеданите проповядват. Сега, като проповядвам, аз не искам да проповядвам това, което другите учат. Аз не искам да влизам в чужда територия. Аз съм човек на свободата. Обаче ако вляза в една православна църква, аз ще проповядвам така, както там проповядват. Тогава ще бъда правоверен. Тогава няма да казвам, че не трябва да вярвате в това, което свещениците учат. Онези, които дойдат да ме питат какво трябва да правят, понеже не вярват в православната църква. Ако бабата ме пита какво трябва да прави, ще ѝ кажа, че няма и не трябва да прави нищо от това, което момата прави, от това, което казах на младата мома. Какво трябва да върши старата баба? Ето какво трябва тя да върши. Старата баба трябва да свири много хубаво. Тя трябва да рисува много хубаво. Тя трябва да бъде красноречива. И после, всичко, каквото прави, без пари да го прави. Освен това, на старата 90-годишна баба бих препоръчал да носи вода на болни, на страдащи. Където се изискват добри работници, все старите баби бих препоръчал. Ако млада мома дойде при мене, бих ѝ казал: Ти не трябва да ходиш много, не трябва да се занимаваш с работи, които ще ти вземат ума. Ще седиш повече у дома си и ще помагаш на майка си.

Та, на онези от вас, които са млади, казвам: Вие трябва да се обличате хубаво, да се носите чисто, да привличате момците, в най-чист и красив смисъл на думата. На старите казвам да не правят нищо от това, което казвам на младите. На старите препоръчвам да вземат стомни в ръце,

четки и инструменти и да свирят. Сега е станало точно обратно. Старите са престанали да пеят и да свирят, а са оставили тази работа на младите. Те излизат на сцената и се пъчат. Как може млад човек да изрази страданията на един велик музикант? Слушате музиката на Бетховена, с онези бури, с онези гръмотевици – изразява той своите страдания. Младият не може да изрази по никой начин страданията на музиканта, който е създал тази музикална пиеса. Само старите, след като улегнат в живота, биха могли да изразят страданията, които са изнесени в едно парче. А тъкмо тогава те престават да свирят и да пеят и оставят всичко в ръцете на младия. Същото правят старите по отношение на молитвата. Докато са били млади, те са се молили повече. Като остареят, престават да се молят.

Молитвата не е нищо друго, освен една прочута реч, държана от някой красноречив говорител. Тази реч се държи пред някое възвишено същество. Като свършите речта си, то ще ви направи една добра критика. Докато им държите реч, те, възвишените същества ще ви слушат с най-голямо внимание, но после ще ви държат критика. Много безсмислени речи са държали хората на Господа. Някой се изправи на молитва и започва: „Господи, много страдам.“ Това не е молитва. Аз бих желал да кажете така: „Господи, Ти виждаш, че малко страдам. Дай ми повече страдания, т.е. повече богатство.“ Страданията са богатствата за човешката душа. А тъй, да разправяте на Господа колко сте страдали, колко молитви знаете, това не е никаква молитва. Не, според мене молитвите са за младите, а за старите нито една молитва не е нужна. За тях трябват стомни. Стомните в ръка и на работа. Вземе старата баба стомната в ръка и ме пита: „Какво да правя с тази празна стомна?“ – Ще я напълниш с вода. – „Ами, изворът е много далеч.“ – Ще направиш една услуга да отидеш до извора. Нека бабата се разговаря със стомната. Като се върне от вода, нека пита стомната какво да прави с тази вода. Стомната ще ѝ каже да я излее в кацата. Изпразва стомната. – „Ами сега?“ – „Пак ще отидеш на извора да ме напълниш.“ Този е първият урок, който стомната може да ви даде. Старият казва: „Аз, старият философ, който съм се молил толкова години, сега трябва да ходя на извора да пълня и да празня стомните.“

Като отиде няколко пъти до извора за вода и се върне дома си, старият ще каже: „Сега започвам да разбирам защо сърцето се е пълнило и изпразвало. Ако сърцето някога се напълни с кал, ще трябва да отида на извора, да го разбълникам, да излея от него калта, да сипя чиста вода, пак да го разбълникам. Така трябва да направя няколко пъти, докато се съвършено изчисти.“ Така пълни и изпразвай сърцето 4–5 – до 10 пъти, докато съвършено се изчисти. Стомните, това са сърцата на хората, които, като пълнят и празнят от водата на чистия извор, и те най-после ще се изчистят.

За да изправиш сърцето си, ти трябва да бъдеш на 90 години. Хайде, да не са 90, нека са 85, или 80, 70, до 60 години. Всички, които са до 60 години и от 60 надолу, те са все млади, а от 60 години нагоре те спадат към старите. На тези, които са на 60 години, казвам: Да свирят на пиано, да пеят на сцената, да вземат четки в ръка и да рисуват, да изнесат на изложение своите художествени картини. И най-после те трябва да държат навсякъде речи. Освен това, най-малко по 4–5 пъти на ден да ходите на извора да пълните стомните си, както и тия на своите ближни, да сипвате вода в каците им. Считам, че тази програма за старите е достатъчна. Ако сте на 50 години, вие сте още млади. Колко души от вас са стари! Повечето са още млади, само няколко души виждам на 60 и от 60 години нагоре. Всички останали са кандидати само за високите служби. Те в бъдеще могат да ги заемат.

„Виделината свети в тъмнината." Във всички хора има едно правилно разбиране на виделината. Първо трябва да внесете в ума си мисълта, че всичко онова, което Бог е направил, и досега е останало неразбрано. За пример, нашият дух, нашата душа, нашият ум и нашето сърце са неразбрани неща. Но затова туй, което не се разбира, трябва да се изучава. Това, което е разбрано, трябва да се прилага. Това е разпределението между разбраното и неразбраното в живота. Щом нещата се разберат, ще се приложат. Щом не се разбират, ще се проучават. Следователно неразбраните, незнайните, непроучените неща ще ги изучаваме. А онези, които знаем и разбираме, ще ги приложим. Младият се познава по това, че това, което знае, не го прилага. И онова, което не знае, не го проучава. Той чака нещата да му капнат отгоре някъде, наготово.

Едно трябва да знаете: Природата може всичко да ни даде, но едно нещо не може да направи заради нас – природата заради нас не може да яде, природата заради нас не може да диша, природата заради нас не може да мисли, природата заради нас не може да спи, нито да почива. Това са работи, които ние сами трябва да извършим.

Всякога недоволството в човека произтича от факта, че му липсва нещо. Всеки недоволен човек в света е крайно користолюбив. И обратно: Всички користолюбиви хора в света са крайно недоволни. Той е недоволен и користолюбив от това, че не го уважават и почитат, или че няма любов. Че какво по-голямо уважение можеш да искаш от това, че Господ е мислил върху тебе, създал те е, дал ти е отлична глава, която милиарди струва, с два хубави прозореца и две слушалки, с един нос, с една уста, с отличен ум и сърце, с отлични дробове и стомах, с два крака и с две ръце, които с нищо не се изплащат? И след всичкото това богатство ти се осмеляваш да

казваш, че никой не те обича, че никой не мисли за тебе. Щом мислиш така, ти си един беден човек, който не говори истината.

Сега аз бих могъл да изнеса много още факти, но не искам, защото могат да се накърнят чувствата ви, а не желая това да става. Аз имам два възгледа за живота. Когато виждам, че някои хора грешат много, си казвам на себе си: „Слушай, ти си причина за тези неща. Ти трябва да се заемеш с изправянето им.“ И когато виждам, че хората живеят много добре, вършат добри работи, казвам си: „Ти си причината и за доброто в света.“ И едното, и другото положение нося. Когато дойде въпрос за лошото в света, казвам си, че аз съм причина за него. И когато дойде въпрос за доброто, пак съм аз причина за него. Това е правилното разрешение на въпросите. Така трябва да мислите и вие. Всъщност вие мислите точно обратно: когато дойде доброто в света, вие мислите, че причината за доброто сте вие сами. А когато дойде до злото, тогава считате, че другите са виновни. Мислите ли така, вие никога няма да разрешите въпросите.

Хората са преплетени едни с други. Когато седя спокойно в стаята си, изведнъж възприемам една мисъл. Аз не оставям тази мисъл без да я изследвам. Понеже имам инструмент, с който изследвам характера на мислите, веднага го взимам и започвам да изследвам от коя станция е дошла тази мисъл, кой я изпратил, какво иска и т.н. Веднага си записвам името на станцията, часът на идването на мисълта, лицето, от което е стигнала и т.н. Веднага ми отговарят, че тази мисъл е дошла от Лондон или от Берлин. Като разбера отде иде, успокоявам се. Тъкмо затворя станцията, чувам от друга станция: „Искам да се самоубия, да се хвърля във водата.“ И аз отговарям от моята станция: „Почакай малко, ще ти дам един добър съвет.“ – „Какъв е този съвет?“ – „Почакай, ти още не си дошъл до щастието си. След 4–5 месеца работите ти ще се оправят.“ Ако се окаже, че на станцията е била някоя млада мома, казвам ѝ: „Не бързай да се самоубиваш, скоро ще намериш един богат млад момък, ще се ожениш за него.“ – „Щом е така, няма да се убивам, ще чакам.“ Продължавам да се занимавам. Изведнъж от друга станция чувам: „Какво да правя, детето ми умира?“ – „Не бой се. Във вашия град има един виден лекар, извикайте го, той ще помогне на детето. То ще оздравее и като порасне, ще стане виден писател.“ Майката се зарадва и успокоява. Така се провикват едни след други, не мога да се занимавам.

Сега и на вас казвам: Ще се оправят работите ви. Сега пътуваме през океана с един голям параход. Мисля, че след 2–3 години най-много ще ни сполети една голяма буря, от която параходът ще се пука, ще се вълнува. Пасажерите ще повръщат, ще лягат и стават, но като мине този голям параход тези изпитания, тогава ще дойде нова светлина за всички. Няма да

се плашите. Този параход е много голям, той няма да потъне, но ще имате само едно малко неразположение. Обаче вие не искате да имате никакви изпитания и страдания, никакви нещастия.

Нещастията не са само заради вас. Земята е виновна за всичко. Тя има да изкупва много грехове, та, като наказват нея, заедно с нея и вие теглите. Следователно не наказват нас, но Земята наказват, а ние теглим. Какво ще кажете за това? Така е и в живота: бащата направил някакви грехове, а синът тегли заради него, той носи последствията. По закона на наследствеността синът носи греховете на баща си и страда. Тя сега, Земята, е направила много грехове, които не трябва да изнасям. Знам какви са греховете ѝ, но трябва да мълча. На младини тя е направила някакви погрешки, които отдавна е съзнала, но сега трябва да носи последствията им, да ги изкупи. Земята е направила много малки погрешки, но те носят големи последствия. Нейните последствия днес и нас засягат. Защо? Защото ние сме дошли на нея да живеем и затова трябва да понесем част от нейните условия. Понеже тя е съзнала своите погрешки, разкаяла се е, поправила се е, тогава и Господ ѝ дал обещание, че ще ѝ направи нова рокля, нови дрехи, с букет в ръка. И след това като млада булка ще ѝ дадат банкет, ще я издигнат на нужната чест и почит. В бъдеще Земята ще бъде княгиня. Щом Земята е княгиня, и вие ще бъдете княжески синове и дъщери.

Сега пожелавам доброто на вашата майка!

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

19-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 11.IV.1937 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1937_04_11 Двамата сина
утринно слово

ДВАМАТА СИНОВЕ

Ще прочета 15 гл. от Евангелието на Йоана, от 15 ст. нататък.

Размишление.

Ще започна с един анекдот из живота на Нютона. Една сутрин слугинята влязла в кабинета му, дето той размишлявал върху закона за земното притегляне, търсел начин за неговото математично разрешаване. Тя носела тенджерка с вода и едно яйце, да го свари на огъня – това била редовната закуска на Нютона. Понеже не искал никой да го смущава, Нютон казал на слугинята да остави яйцето и тенджерката, той сам ще го свари. Тя оставила яйцето на масата, близо до часовника, а тенджерката с водата турила на огъня и излязла от стаята. След два часа тя отново влязла в кабинета на учения, да вземе тенджерката, но, каква била изненадата ѝ, като видяла учения Нютон пред огъня, в тенджерката ври часовникът, а в ръката си държи яйцето.

Мнозина изпадат в положението на Нютона: в ръката си държат яйцето, а на огъня, в тенджера, ври часовника. Това показва, до каква степен съзнанието на Нютона било заето с научни въпроси, че не могъл да различи часовника от яйцето. От гледището на слугинята, това е захласване. Ако една домакиня вари копринената си рокля, някои ще я осъдят. Какво ще получи от нея? Чорба не може да направи; да извлече някакво богатство от нея, пак не може. Обаче, има случаи, когато коприната трябва да се вари вместо яйцето.

Сега, като говоря, казвате: Учителят ще ни каже нещо. – Учителят говори на учениците си и казва: Голямата вода изтича от големите и от малките извори. Тя иде от големите и малки реки и се събира в езерата, в моретата и в океаните. Водата тече, но никога не изтича. Думата „изтича" има две значения: едното подразбира, че нещо тече, без да изтича. Другото подразбира, че, колкото и да тече, водата никога няма да се свърши.

Учителят продължава да говори на учениците си: Свети са думите на Свещената книга, понеже съдържат великата истина, която носи живот. Някои искат да станат велики. – Как? – Чрез външно знание, външно растене и външно богатство. Всъщност, величието на човека се заключава в неговия живот. Величието иде от големия Извор, от Първоизточника на живота. Той изпълва цялото Битие. Всички хора – учени и прости, знаят

тоя Източник и Го приемат като подбудителна причина, като велик подтик в живота. Той носи различни имена. Някои го наричат любов, без да знаят, какво нещо е любовта. Тя ще остане неразбрана за вечни времена. В неразбирането й се крие красотата на живота. Който се опитвал да разбере любовта, да я обясни по някакъв начин, или да я определи, той е потъвал в нейните дълбоки води. Да разбереш любовта, това значи да мислиш, че можеш да носиш земята на гърба си. Колкото е възможно да носи човек земята на гърба си, толкова може да разбере любовта. Някои казват, че знаят какво представят любовта, мъдростта и истината. Тяхното знание е подобно на малки хапчета, които всеки ден опитват.

Всички живи същества, от най-малките до най-големите, имат някакво понятие за любовта, но то коренно се различава от истинското. С думи любовта не се описва. Отчасти тя се чувствува, отчасти се възприема чрез мисълта. Първият признак, по който човек познава, че е навлязъл в областта на любовта, е неговият дълбок вътрешен мир. Същевременно той изпитва подем към Великото и Безграничното в света. Обаче, ако само за момент си помисли, че веднъж влязъл в предверието на любовта, нищо друго не му трябва, той сам спира развитието си. Следователно, ако си попаднал в първите лъчи на слънцето, т. е. в зазоряването, не мисли, че всичко си постигнал. Радвай се на първия лъч и очаквай изгряването на слънцето. Ти ще видиш не само светлината на слънцето, но и чудесата, които то върши. Много неща са скрити за човешките очи. Много неща са скрити и за ангелските очи, и за очите на големите богове. Много неща са скрити и за напредналите и съвършени същества. Всички трябва да се радват за това, което е скрито за тях. Това, което се крие от всички същества, е любовта.

Казвам: Мислете за любовта, мислете за щастието в света. Някои мислят, че щастието е в многото имане. Не е така. Щастието обхваща и големите, и малките величини. Човек може да бъде щастлив и при най-малкото, което е придобил ; той може да бъде нещастен и при най-големите придобивки. Често срещате хора, които живеят в голямо изобилие, а страдат. За да бъдеш щастлив, не е нужно да носиш голям товар на гърба си. Ти ще охкаш, ще страдаш, ще се безпокоиш за големия товар и в края на краищата, нищо няма да постигнеш. Казват за някого, че не мисли право. – Защо не мисли право? – Умът му е обременен, голям товар носи на гърба си. Когато страда, човек е обременен с нещо. Страданието е път към любовта. Дойде ли до най-голямото страдание, той се приближава до любовта, към която душата му се стреми. Мине ли границата на любовта, душата започва да живее в дълбок вътрешен мир, във вечния живот. Докато е вън от любовта, човек живее във временното, в преходното. – Защо са нужни голямата скръб и голямото страдание? – Чрез тях душата

влиза в областта на великото, незнайното, във вечния живот – в живота на любовта. Така разбрани, скръбта и страданието осмислят живота. Само така човек може да използува богатството, скрито в недрата на неговия живот.

И тъй, за да се домогне до любовта, човек трябва да има вътрешна светлина, т. е. светлина на съзнанието. Само при тая светлина той може да види онова богатство, ония дарби и способности, вложени и човешката душа от вековете. И като разбере това, ще работи съзнателно върху тяхното развитие. Днес повечето хора стават, лягат, движат се, простират ръце към майка си, искат подкрепа. Те мислят, че като простират ръце към майка си, силата е в нея. Майката се радва на простряните ръчички към нея, но до едно време. Ако това става цял живот, тя ще се отегчи и отчае. Колкото повече расте детето, ръчичките започват да правят пакости. Това не може да радва майката. Така всички хора простират ръце към Господа, искат да вземат нещо от Него. Обаче, нито детето може да простира цял живот ръце към майка си, нито големият човек може да простира цял живот ръце към Господа. Друго нещо иска майката от детето си – да се пробуди неговият ум, сърце, душа и дух. Друго нещо иска Бог от човека – да се пробуди неговото Божествено съзнание. Когато детето се пробуди, изразът на очите му е друг, движенията му са игриви, съзнателни. Това радва майката, радва и окръжаващите.

Учителят пита учениците си: Защо сте дошли на земята? – Дошли сте да зарадвате Бога, че сте събудени деца, готови да служите, да изпълнявате Неговата воля. Щом е така, трябва ли да викате и плачете по цели дни за своите нужди? Трябва ли да се оплаквате от неудобствата на своя живот? Искате да служите на Бога и да Го познаете. Как ще Го познаете? Казвате: „Бог е Любов." Как ще познаете любовта? Никой не може да познае любовта, докато не мине през най-големите противоречия и страдания в живота. Те са граница за минаване от обикновения живот към Божествения, от обикновената любов към Божията. Който иска да влезе в света на любовта, трябва да мине през тая граница. Който издържи на най-големите противоречия и страдания, той ще познае любовта и ще вкуси от нея.

Какво прави човекът, който не е дошъл още до границата на любовта? Като дойде до някое страдание, до една несрета, той започва да се оплаква и казва: Господи, все до мене ли идат тия страдания? Той не подозира, че страданията са накити, с които младата мома се кичи, за да влезе в живота. Женитбата не е нищо друго, освен влизане на момата в живота. Венецът, новите дрехи на младоженците представят външния, преходния, променливия живот на човека. Не е лесно да поставиш в тоя живот всяко

нещо на своето място. Поставиш ли ги веднъж, ти влизаш вече във вътрешния, неизменен живот.

Следователно, човешкият живот има две страни: външна, или материална, и вътрешна, или духовна. Те постоянно се сменят, а с тях заедно се менят и състоянията на човека – ту скръбни, ту радостни. Скърбите и радостите представят външната страна на живота, т. е. неговата външна дреха. Какво прави младата мома, когато се готви за живота? Тя се мие, чисти и след това облича бяла, нова, булска премяна. После се накичва със златни накити, със златна огърлица и застава пред олтаря на живота. Златните накити са нейните добродетели, без които не може да влезе в живота.

Питам: Защо се е накичила тая мома? За да се хареса на момъка ли? – Да се хареса на живота. Ако животът я хареса, и момъкът ще я хареса. Кой момък харесва болна, окъсана мома? Лекарят може да хареса болната мома, но той има друг интерес от нея: или да вземе пари от нея, или да й помогне. Ако услужваш на някого, услужвай безкористно. Ако майката очаква детето й да порасне, за да я гледа на старини, тая любов не е безкористна. Когато учителят учи учениците си и очаква да му платят, и неговата любов не е безкористна. Когато свещеникът служи и очаква да му се плати, а когато някой проповядва за пари, и двамата служат користно. Така се спъват всички, които вървят в пътя. Правият път изисква безкористно служене, т. е. служене от любов. Който отива при Бога, трябва да се накичи с всичките си добродетели, да се облече с всичките си дарби и способности и така да се яви пред лицето Му.

В една от притчите на Христа се говори за двамата синове: блудният и добрият син. По-малкият син отишъл в странство да се учи, но изял и изпил всичко с другарите си. Като останал без стотинка в джоба си и без работа, изоставен от всички, той се върнал при баща си, готов да работи при него като последен слуга. Баща му го запитал, какво научил в странство, какъв диплом носи. Синът отговорил: След като минах през големи несрети и противоречия, реших да се върна при тебе със смирение и готовност за всякаква работа. Не мога да се нарека твой син, ще работя като слуга при тебе. Бащата се зарадвал, че синът научил добри уроци от живота и го целунал. После заповядал на слугите си да заколят угоено теле за него, да го окъпят и облекат с нови дрехи. Турил пръстен на ръката му и започнали да се веселят. В това време по-големият син се връщал от нивата, уморен и гладен. Отдалеч още той чул музика, веселба и запитал слугите, коя е причината за това. – Брат ти си дойде от път, отговорили те. Големият брат се наскърбил и не се явил при баща си. Последният го потърсил и, като го намерил, запитал го: Синко, защо си недоволен? Синът отговорил: Едно научих от живота, че няма признателност и

благодарност. Цял живот ти работя, но ти никога не си заклал за мене едно теле. Бащата казал: Не се безпокой, синко, всичко, каквото имам, е твое. Ти разполагаш с него. Бащата разбрал, че големият син не е научил най-важния урок от живота – доволството и смирението. За да се задоволи, трябва да му даде нещо. Какво се иска от човека? – Да знае, какво да прави във всеки даден момент. Иначе, той всякога ще се натъква на противоречия. Да не знаеш какво да правиш, това значи да влезеш в тъмна, неосветена стая. Колкото внимателно да стъпваш, все ще се блъснеш в някой предмет. Светлина е нужна на човека. Само при светлината се създават правилни отношения между хората. Първо се създали отношенията между баща и син, майка и дъщеря, братя и сестри, учители и ученици, свещеници и богомолци. Каквито и да са отношенията между хората, още не са правилни. Те не почиват на закона на любовта. Влизате в една гостилница. Вън има надпис: Днес с пари, утре без пари. Гостилничарят ви посреща любезно, с думата: Заповядайте! Вие сядате, нахранвате се добре, доволен сте. След това иде мъчнотията – трябва да плащате. Вие сте мислели, че може да се нахраните и да платите на другия ден. Гостилничарят не мисли като вас. Той казва: В гостилницата ми можеш да влезеш без пари, но като дойде време за излизане, ще платиш: Значи, ти си бил заблуден. Мислиш си: Не може ли да мина даром, без пари? – Без пари може само в любовта.

Какъвто е законът в гостилницата, такъв е и в живота: влизаш без пари, излизаш с пари. Какво представят страданията? – Плащане. – На кого ще плащам? – На гостилничаря. – Защо съм дошъл на земята? – Да платиш дълговете си. Дошъл си без пари, но като напущаш земята, ще плащаш. – Защо Бог създаде света? – Да се учиш. Питам: Кой син си ти – малкият, или големият? Малкият син се връща при баща си без пари. Големият син е недоволен от баща си, иска да го напусне. Често и вие сте недоволни от Господа. Той казва: Щом си недоволен, излез вън! Но като напуснеш къщата, ще платиш. Двамата синове се разминават: малкият се връща при баща си, а големият го напуща. Малкият влиза без пари, а големият излиза с пари, недоволен от живота.

И тъй, недоволният е големият син, а доволният – малкият син. Първият не е разбрал още живота, а вторият го е разбрал. Двамата синове са в човека вътре. В един момент човек е доволен, в друг момент – недоволен. В един момент съзнанието му е будно, той е кротък, смирен, въздържан. В друг момент мисли, че е онеправдан и неоценен. В един момент се чувства малък, слаб и уповава на Бога. В друг момент се чувства силен и мисли, че каквото желае, може да направи. В края на краищата, не излиза така.

Един баща, голям педагог, ми разправяше една своя опитност. Той казваше: Много ученици възпитах, много от тях станаха човеци, но на моя син не можах да въздействувам, нищо не му дадох. Каквото му кажа, не ме слуша, нищо не изпълнява. Някога съзнанието му се пробужда, но пак не ме слуша. Най-после реших да потърся други учители за него, те да го възпитават. Като му кажа нещо, той се обръща към мене с думите: Ти няма да ме учиш и възпитаваш. Аз сам зная, какво да правя.

Често хората се натъкват на страдания и не знаят, как да се справят с тях, изпадат в противоречия. Ще ви приведа един пример, да разберете какво представят страданията и противоречията. Един селянин имал много неразбрана жена. Често му устройвала такива изненади, че той се виждал в чудо, не знаел, как да се справя с нея. Мъжът бил кротък и добър човек. Съседът му, като виждал техния живот, казвал: Да е на мене тая жена, така ще я бия, че с години ще ме помни. Тя чула заканата му и си казала: И на тебе ще дам един урок, да знаеш, какво значи жена. Един ден съседът се връщал от града с колата си. Неразбраната жена го настигнала и бързо се качила на колата. Той се обърнал назад и като я видял, останал изненадан, но сърдито казал: Слез долу! – Няма да сляза. Аз имам пълно право да се возя, твоя жена съм. – Слез долу! – Не можещ да ме заставиш насила. Ще ме водиш в селото. Той се чудел, какво да прави, как ще я води в селото, да види жена му, че чужда жена се качила на колата. Колкото и да се канел по-рано да я бие, сега не му идело на ум, какво да прави с нея, как да я накара да слезе от колата. – Карай, не мисли, че лесно ще те освободя, твоя жена съм. Той се объркал, нищо не могъл да направи. Карал колата и си казвал: Страшна работа е тая жена!

Казвам: Каквото е неразбраната жена за мъжа, такова нещо е страданието за човека. То се качва на колата и ви заставя да го возите. Като знаете това, не питайте защо страда човек. Не казвай, че лесно можеш да се справиш със страданието си. Какво ще правиш? Страданието се е качило на колата ти и, искаш или не искаш, ще го возиш донякъде. Как се справил селянинът със съседката си? Като видял, че от лошо не разбира, той обърнал с добро, започнал да се моли: Слушай, не ме поставяй в трудно положение. Готов съм, каквото съм спечелил днес, всичко да ти дам. Аз имам добро мнение за тебе. Досега не съм срещал толкова умна жена. Най-после тя слязла от колата му. Той свободно си въздъхнал и казал: Да те пази Господ от неразбрана жена!

Човек трябва да бъде умен. Само така той може да се справи с неразбраната жена, т. е. със страданието. Един саксонски маршал искал да покаже пред хората, колко е умен и силен. Той яхнал коня си и отишъл при един налбантин да подкове коня му. Налбантинът извадил едни

подкови и ги подал на маршала. Последният взел подковите, стиснал ги с ръцете си и ги счупил. – Дай по-здрави! Налбантинът избрал по-здрави, но маршалът и тях счупил. – Дай други! Най-после налбантинът намерил здрави подкови, с които подковал коня. Маршалът дал пет франка на налбантина, който му отговорил по същия начин: огънал монетата с пръстите си и я счупил. – Дай нещо по-здраво, което не се чупи! – казал той. Маршалът извадил от кесията си една златна монета и го запитал: Върви ли тя? – Да, здрава е тая монета, върви. Маршалът се качил на коня и си казал: Аз съм умен и силен, но и тоя не пада по-долу от мене.

И тъй, когато проявявате силата и разумността си, трябва да намерите величини, равносилни на тях. Ако имаш сила да чупиш подкови, ще платиш за тях със съответната монета. Някой е недоволен от живота си, от това, което Бог е създал, и го чупи, огъва. Бог е по-силен и по-разумен от човека. На това, което чупите и огъвате, Той казва: Дайте нещо по-здраво от онова, което се осмелявате да огъвате. Лесно се критикува света, създаден от Бога. Лесно е да изискваш всичко от Него. Казваш: Не можа ли Бог да създаде разумни хора, да не постъпват неправилно? Той ще те накара да се ожениш, да ти се родят четири-пет деца и след това ще каже: Ето, ти създаде тоя малък свят, възпитай го както разбираш. Внеси Царството Божие в своя свят! Ти си родил тия деца, но въпреки това, всяко си върви по свой път, не иска да те знае. Опитай се да туриш ред и порядък в своя дом, да дадеш пример на другите. Бог те наблюдава, иска да научи нещо от тебе.

Мнозина питат: Защо Учителят не тури ред в това общество? Питам: Защо вие не турите ред и порядък в себе си? Колкото пъти съм бил на угощение, всякога е ставал малък или голям скандал. – Защо? Коя е причината за това? – Грешките на хората. Който не е турил ред и порядък в себе си, т. е. не се е организирал, всякога греши. Ако твоята кола се претовари, непременно ще се счупи и ще произлезе някакъв скандал. Ако не туриш пълната стомна на място, ще мине някой и ще я бутне. Щом се счупи, разправията иде. Ако някои бутне инструмента ни и го счупи, разправията пак иде. Казвате, че счупените и развалени неща ще се заместят с нови. Това не разрешава въпроса. Важно е да се запазят нещата, ме от страх, но от съзнание.

Какво представлява страхът? Страхът е животинско чувство, остен. Някога страхът е бил необходим, но той няма място между разумните хора. Страхът е отживял времето си. По него съдим, как са живели хората в миналото. На времето си и насилието е било потребно, но днес, в разумния свят, то няма място. При забиване на гвоздеите, при коване на желязото, при чукане на камъните, насилието е потребно. Обаче, днес,

когато влизаме в един разумен свят, каква нужда имаме от чукове, да удряме с тях камъни? Оръжието е потребно на бойното поле, но каква нужда имаме от него в църквата? Виждал съм стражари, войници, които влизат в църква с оръжието си. В църква не се влиза с оръжие. Много ученици влизат в училище с оръжие на пояса. С оръжие в училище не се влиза. Защо ви е оръжието? Ще кажете, че когато имате нужда, само тогава носите оръжие. Аз не съм срещал невъоръжени хора. Дето отида, все въоръжени хора виждам. – Защо се въоръжавате? – Голяма опасност иде. – Дайте оръжията си на мене. – Ако ги употребиш срещу нас? – Не се страхувайте, аз искам да ви освободя от оръжията, от мисълта, че съществуват опасности в света. Някой се разкае, даде оръжието си, а после съжалява, че го дал.

В древността, един ученик подарил на учителя си един златен часовник. Един ден той излязъл с учителя си на разходка, да се порадват на природата. Ученикът бръкнал незабелязано в джоба на учителя си, взел часовника, който сам му подарил, и спокойно го турил в своя джоб. Защо го подарил ма учителя си? Защо го взел обратно? Така постъпват много хора с Господа: дадат Му нещо и после си го вземат. Това, което веднъж си дал на Бога, никога не взимай назад. Постъпвай, както Бог постъпва с нас. Каквото Бог ни е дал и дава, никога не взима назад. Такъв е Неговият закон. Животът, който Бог ни е дал, остава завинаги в нас. Дали живеем добре, или не, Бог не отнема живота ни. Ако при всяка грешка, която хората правят, Бог отнемаше това, което им е дал, те не биха съществували.

Питате: Как ще се справим с противоречията? – Много лесно. Срещам двама души, които се карат. Спирам се пред тях и казвам: Ще ми позволите ли да си поговорим? Виждам, че и двамата сте добри хора, искам да се запозная с вас. Започвам да се разговарям с тях. Питам ги: Какво говорите? Коя е темата на вашия разговор? – Човешка работа! Аз му дадох пари на заем, да си свърши една работа. Той си услужи, но не мисли да ми върне парите. Колко ти дължи? Ето, аз ще ти дам тая сума, имам пари на разположение. Един ден, когато се улесниш, ще ми върнеш парите. Няма да бързаш, давам ти срок десет години. Ако можеш да ги върнеш по-рано, толкова по-добре и за двамата.

Как постъпва Бог с нещата, които дава на хората? Има неща, които Бог дава и никога не ги взема обратно. Това виждаме в притчата за талантите. Господарят дал на един от слугите си пет таланта, на другия дал два таланта, а на третия – един. Тоя, който получил пет таланта, придобил още пет и ги задържал за себе си – Бог не му ги поискал назад. Тоя, който получил два таланта, придобил още два и ги задържал за себе си. Третият получил само един талант и го заровил в земята. Тоя талант Бог взел назад

и го дал на оня, който имал най-много. Оня, който получил един талант и нищо не придобил, се намерил в затвора. Значи, в единия талант се крие някаква опасност. Пазете се от единия талант, за да не влезете в затвора. Дето отивате, каквото правите, никога не носете в ръката си само един талант. Носете със себе си най-малко два таланта. Щом имате два таланта, ще придобиете още два. Даже и Бог да ви дава един талант, не го взимайте. Кажете: Господи, ако ми даваш нещо, дай ми поне два таланта. По-малко от два таланта не вземам. Вземете ли един талант и очаквате да дойде наготово още един, ще сгрешите като Настрадин Ходжа.

Един ден той вървял по улиците и си казвал: Ако намеря 99 лири на пътя си, няма да ги взема. Или сто да бъдат, или никак. Чул го един богат турчин и си казал: Ще те опитам, да видя, как ще постъпиш. На другия ден Настрадин Ходжа минавал по същия път. Турчинът турил 99 лири пред краката му и гледал, какво ще прави. Ходжата се навел, взел лирите, преброил ги и казал: Който е турил 99 лири, ще тури още една. Опасността се крие в последната лира, в единицата. Тя ще заведе човека в затвора. Бъди доволен на 99 лири. Очакваш ли още една, ще дойде нещастието. Пресищането се крие в едното, което не ти достига.

Казвам: Не се стремете към последната лира, към последната единица, към едното. Даже и 99 лири не ви са нужни. Започнете с двата таланта, най-много с петте, това ви е достатъчно. Щастливи числа на земята са двойката и петорката. Човек има две очи, две уши, две вежди, две ноздри, две отвърстия на устата – едното за белите дробове, другото – за стомаха. Той има две ръце, два крака. Той има още една глава, но с две полушария; един дроб с две крила. На земята двойката работи най-много. Аз не съм за единицата. Какво щеше да бъде, ако имахте едно око, едно ухо, една ръка и един крак? Засега човек има една уста. С нея той говори и с нея яде. Ето защо, преди да говорите, измийте устата си много добре, да не остане нищо от храната. Това е алхимия. Никога не говорете с немита уста!

Какво представя алхимията в живота? – Превръщане на нечистото в чисто, слабото в силно. Когато имат нужда от здраво желязо, каляват го. – Как? – Турят го в огъня, после го потопяват в студена вода. Пак го турят в огъня, пак в студена вода, докато напълно го калят. Това става със стоманата, превръщат я в калена. Ако искаш да калиш нещо, туряш го от горещо в студено; ако искаш да го смекчиш, туряш го от студено в горещо. Казваш: Корав човек съм. – Ще те турят от студено в горещо. – Мек съм. – Ще влезеш от горещо в студено. Бъдете едновременно силни и слаби, меки и корави, умни и глупави, бедни и богати. Когато влизате между разбойници, бъдете бедни и умни. Когато отивате при някой цар, бъдете богати и здрави. Царят иска здрави, силни хора да се бият за отечеството.

Болните са за болницата, а здравите, силните и богатите – за живота.

– В Божията Любов е благото на човека.

19. Утринно Слово от Учителя, държано
на 11 април, 1937 г. София – Изгрев.

Книги:
Двамата сина
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
Двамата синове
Старото отмина (Утринни Слова. Година VI (1936–1937). Том II. София, 1947)
20 беседи от 21 март 1937 г. до 19 септември 1937 г.
Начало: 05:00

1937_04_14 Път към новото
лекция пред общия окултен клас

ПЪТ КЪМ НОВОТО

Добрата молитва.
Ще ви прочета няколко стиха от 18 глава на Иезекийл.

(Учителят прочете първите четири стиха и каза Макар да са Божии, душите ще умрат. Някои мислят, че са Божии. Всички души са Божии.

(Учителят прочете петия стих и първата част от шестия стих и каза Сега, в какво седи Правдата? Някой път трябва да се спрем на някои основни положения. (Учителят прочете от шестия до 14-и стих.)

Сега, често вас ви се проповядва върху Любовта, но вие имате едно смътно понятие. Това, което вие разбирате не е добро. Хубаво, питам: Ако един ден вие родите един син разбойник, пък казвате, „Какъвто бащата, такъв и синът“, вие имате едно противоречие. Защото от един грешник баща може да се роди един добър син. Като четете там в Библията имате такива примери. Казвам: Откъде произтичат противоречията сега в живота. Ние се спираме частно само върху някои прояввления. Но тук принципно какво се разбира „яде върху горите“. Когато някой човек яде и мисли за себе си, че е някакво божество, че той е особен човек, той яде върху горите, на високите места. Тогава тук показва един горделив човек. Или „гледа на идолите си“ – то е един човек, който има няколко милиона лева в банката, който се покланя на своите пари, който има една къща и упова на нея; онзи който има няколко сина и упова на своите синове и дъщери, онзи, който упова, че е министър или чиновник някъде. Как мислите вие, ще влезе ли той в Царството Божие?

После като вземете съвременния живот, ония потънкости, които се забелязват. Казвам: Светът прави опити с калугери и не успя. Прави опити да оправи света само с калугерици, пак не успя. Съедини калугери и калугерици, пак не успя. Само с калугери не върви. Само с калугерици пак не върви. Съберат се калугери и калугерици, пак не върви. Как ще оправи светът, кажете ми сега? Има един начин. Родите калугерчета, не върви, родите калугерички, пак не върви. Сега за да се поправи светът, почти този метод хората още не са го подобрили. Значи да родиш един син, то той може да е разбойник. Може бащата да е разбойник и да роди един син праведен, няма полза. Може бащата да е грешник и синът праведен, остава за сметка на сина. Синът ще живее, бащата ще умре. Казвам: Ако бащата е

грешник, пък синът праведник, бащата ще умре, пък синът ще живее. Ако бащата е праведен и роди син грешник, бащата ще живее, пък синът ще умре. Питам: Какво се постига с туй? Не се постига туй, което бащата иска. Защо се женят хората?

Сега в Библията се казва, че като видял Господ Адама, казва не е добро човек сам да бъде, работата му е голяма, се му трябва помощник. Или аз бих го турил другояче: Видял Господ Адама с един крак и му направил два крака. Че преди Ева, той имаше един крак и една ръка. Като дойде Ева, туриха му още един крак и една ръка, станаха две ръце и два крака. С един крак и с една ръка беше Адам. Как ще го разберете? Буквално, ако го разберете, ще кажете: „Как е възможно Господ да направи човек с един крак?" Че тогава аз бих ви попитал: Ако човек може да хвърка във въздуха без да си маха ръцете, без да си движи краката, ще кажете аероплана ще хвърка, крака и крила има той, хвърка, а човек се носи с аероплана. Казвам: Този въпрос аз няма да го разрешавам, аз не искам да го разрешавам, но казвам: Вие ако и да се родите от един праведен баща, ако грешите, ще умрете. Ако се родите от един грешен баща, пък сте праведник, вие ще живеете. Много широки възгледи трябва да имате. Ако вършите волята Божия, вие ще живеете. Вие имате едно заблуждение: понеже сте в една окултна школа, вярвате, че в Христа сте родени. Ако ти не вършиш волята Божия ти и при праведния баща ще умреш.

Казвате: „Всичките души са на Бога". Пророкът казва, че всички души са мои, но онази душа, която греши, ще умре. Е питам: Струва ли човек да се жени, за да роди грешници? Струва ли един баща да се жени за да народи грешни дъщери? Струва ли си една мома да се ожени, за да народи грешни синове? Сега остава вие именно какво ще правите? Трябва да ги раждате праведни. А може ли да ги родите праведни? Струва ли си един млад момък и една млада мома да се оженят и да родят грешници? Кажете ми, какво ще придобият бащата и майката, ако родят грешни синове? Как е възможно един праведен баща да роди един грешен син? Хубаво, един земледелец, ако посее нивата си с ечемик, ще излезе ли пшеница. Ечемик ще се роди. Или ако сее просо, или ако сее къклица, какво ще израстне на неговата нива? Ако сее гъби, гъби ще израстнат. Ако сее къклица, къклица ще израсте. Ако сее жито, жито ще израсте. Гледам някои казват: „Господ тъй определил". То е философия: „Тъй е определено, тъй е предопределено". – Нищо в света не е предопределено. Нещата се предопределени, но разбирайте предопределението в какво седи. Не е предопределил Бог ти да бъдеш разбойник; не е предопределил Бог ти да бъдеш праведник. Защото физически разгледано, Бог е праведен и праведните нищо няма да му придадат, грешните нищо няма да му отнемат. И Господ не може да носи нашите престъпления. Как може

Господ да създаде нещо и то да бъде грешно. За ваша сметка остават греховете. Вашите грехове сами сте си създали. Ако вие сте ги създали, вие носите отговорността. За всяко нещо, което вие сте си създали, никой не може да ви помогне. Какви ли не неща не се проповядват. Тогава вие мислите, че всичко онова, което се проповядва е вярно в света. Не е вярно.

Казвам: Принципално ще поставите въпроса – трябва да живеете добре, то е за ваше добро. Не можете да се подигнете, ако вие не изпълнявате волята Божия. Сега не е въпрос за човешката воля. Ще кажете, аз тъй съм слушал. Не. Сега вие казвате, че понякой път нещо ви говори отвътре. Ами че нима мислите, че онзи крадец, който отива да краде, не му говори нещо отвътре? Нима онова дете, което отива там да краде ябълки, не му говори нещо отвътре. Казва: „Тия ябълки са на Бога, туй дърво е Божествено, имаш право да ядеш". На друг казва: „Тази жена е Божествена, поопитай я". Тъй и мъже и жени мислят. Хубаво, аз нямам нищо против яденето. Но, ако ти ядеш едно ядене само да задоволиш апетита си, ти ще платиш с живота си. И после де е писано, че тази ябълка трябва да ядеш. Вие знаете ли коя ябълка трябва да ядете? Всяка червива ябълка, която сте яли, вие сте направили едно престъпление. Вие се мислите, че сте от много праведните, но колко червеи сте стъпкали на земята? Кой ви позволи да ги тъпчите? Колко дървета вие сте отсекли? И ние вчера отсякохме няколко дървета. Кой ни позволи? – Ние си позволихме. И после ние колко пъти говорим неща, които не са верни.

Идва някой при мене и ми казва: „Аз обичам Господа Исуса Христа, искам да ида при Него". Казвам: Иди да ми донесеш една стомна вода. Казва: „Ще ме извиниш, имам работа, чака ме жена ми в къщи, болна е". Той ме лъже, че жена му е болна. Не че жена му е болна, че не иска да иде, но той не отива, неговото достойнство се унижава. Той може да ми каже: „Моето достойнство не ме пуща. Моето достойнство ми допуща да искам пари на заем, но моето достойнство не ми допуща да донеса една стомна вода на хората." Сега питам: В какво седи различието да поискаш или да донесеш вода? Аз ако съм на неговото място, какво ще направя?

Това се случило в Турция, седи един арменец горе на втория етаж на една къща, пред къщата има едно умряло куче. Минава един турчин и арменецът му казва: „Давам ти един бешлик да хвърлиш това куче". – „Давам ти пет бешлика, ти да го хвърлиш". Арменецът слиза, задига кучето и казва: „Дай бешлиците, хвърлих кучето". Значи тук е алчността за пари. Онзи дава бешлик, турчинът дава пет и онзи го носи. Питам: Кой е по-умен – арменецът или турчинът? Арменецът е по-умен, армени долапи. Сега как ще го приложите. Този пример приложете го на себе си. Сега не искам да го изясняваме, как ще го изясните. Ти си женен, жена ти

казва: „Ти си мъж, давам ти пет лева да изхвърлиш това куче навън". Той ще каже: „Аз ти давам 25 лева ти да изхвърлиш кучето". И жената изхвърля туй куче. Питам: Кой е по-благороден, жената или мъжът? В дадения случай жената взима кучето и го хвърля. Кой е по-благороден?

Ами че когато ние отиваме да обръщаме хората, нали някои евангелисти проповедници, пък често и вие ходите да обръщате хората, да хванете някоя мазна риба. Казвате: „Той е учен човек, благороден, къща има, доста е богат". Тук има наши проповедници, които доведоха много мазни риби, които като дойдоха, задигнаха и туй, което имаше. Казват: „Ние го обърнахме Учителю, той е вече наш, тръгна по Бога". Той е един първокласен долапчия. Дойде този долапчия и казва: „Нали имаш *Любовта Христова*?" Казвам: *Любовта Христова*, която имам е заради мене, но за да те ползува твоята *Любов*, трябва да идеш и да вземеш от *Любовта Христова*. Както в мене функционира, така и в тебе да функционира. Сега мене не ме интересува вие как постъпвате, но ако аз съм на вашето място, аз никога няма да ида да взема такава мазна риба. Ще ида, ще намеря някой болен човек, който е от тези парии, които са в Индия. Струва си да проповядваш по-добре на бедните, отколкото на учените.

Сега много теории има. И като християнин той ще се помоли на Христос да му намери някоя мома. Тогава къде е погрешката? Ами че ако тази, добрата мома, която Христос ти даде на тебе, избере една негова душа от невидимия свят, чиста и ти с тази душа не знаеш как да се обхождаш, знаеш ли какво ще стане с тебе? Ти тогава няма ли да бъдеш един престъпник? То е общ принцип и за мъже и за жени еднакъв. Вие ще кажете: „Това не се отнася до мене". Ще се отнася до вашите дъщери. Светът как ще го поправите, кажете ми? Как ще поправите този свят?

Аз например правя един опит с вас. Свободни сте. Никога в миналото не се допущало, когато съм ви събирал вас и съм ви оставил свободни. И в християнството не са правили този опит. Вие мислите, че в Царството Божие може да влезете, вие мислите, че много лесно може да влезете. Аз ви казвам: С тия характери, които имате, тъй както сега се носите, нито един от вас не можете да влезете. Кракът ви не може да стъпи. Вие ще си умрете с голямо разочарование – туй да ви кажа. Ще остареете, (ще кажат) че те са били много будали. Будали сте, понеже служите на дявола. Нищо повече! Как на дявола? – Аз може да ви дам много примери. Вчера имах работа, дошъл някой тропа: трук-трук-трак-трук. Някои иде от Пловдив, иска да ме види по важна работа. Толкова важна, че щял да направи голямо добро на целия свят. Отварям прозореца, казват: „Учителю, този е изпратен с особена мисия, носи писмо от братята от Пловдив". Слизам

долу, той, един войник, който носи документи, че се уволнил. Сестра му заболяла от охтика, че се преглеждала някъде от дълго време, имал 800 лева, та му трябвали пари. Казва ми: „Аз съм чул за вас, че сте много добър човек, да ми услужите“. Дава ми всичките документи. Аз не искам да му разглеждам документите, не го питам колко иска сега. Дали сестра му е болна от охтика е въпрос. Той седи и иска да ме ангажира. Най-първо аз мислех нищо да не му дам, понеже обходата му не е така, както трябва. Но той се обръща и ми казва: „За Любовта към Бога! За Господа ми услужете“. Казвам: Хайде, като е за Господа, ще му помогна, ще му дам 50, 100, 200 лева. Казвам: От умните е, за Господа иска. Ако не му дам, ще каже: Той няма никакъв Господ, в неговия Господ не вярвам. Като му дам, промени се, казва: „Много е добър неговия Господ“. Казвам: Благодари на моя Господ, защото ако той не беше дошъл, щях да те изпратя без нищо. Благодари на моя Господ, понеже Той дава всякога. Та и на вас казвам: Благодарете на моя Господ. Ако остане на мене, тогава работата ви ще бъде друга. Вие едно нещо трябва да знаете, че Господ на когото аз служа е много справедлив. В края на краищата Той много тънко преде. Той чака, но не мислете, че вие тъй ще минете контрабанда. Казвате: „Той Учителят гарантира, ще стане“. Никакъв гарантин не ставам. Аз от гарантлък се отказвам. Един път се става гарантин, два пъти човек не може гарантин да стане. Веднъж се прощават греховете. Когато дойде някой при мене, казва: „Ще ми простиш“. Но аз само веднъж прощавам. Като дойде някой при мене, казвам му: Иди се нагреши, направи всичките грехове и като няма какво да правиш, тогава ела, аз ще ти простя греховете. Но тъй с грехове при мене не се дохожда много пъти. Той дошъл веднъж, че втори път. Като направиш всичките борчове, че да няма вече да правиш, тогава ела наведнъж да ти ги платя. Тъй разбирам аз. Той да си отбил, да е направил всичките прегрешения, че да няма никакви прегрешения да прави. Тогава разбирам да му простя греховете. Направил първия грях, иде. Казвам: Ти още не си свършил това училище. Пък когато дойде при мене някой праведник същото му казвам: Ти още си в началото. – Той направил едно добро и иде при мене. Той да завърши всичките добрини, да няма вече добрина, която да прави и тогава да дойде. На грешника казвам, иди направи всичките грехове, които можеш да направиш в света, да не би да остане някой грях, който не си направил, да не си опитал. И на проповедника казвам: Иди ти направи всичките добрини, че тогава елате при мене да ви покажа новия път. В новия път трябва да сте свършили тия две училища. Трябва да сте свършили пътя на греха и пътя на правдата и тогава да дойдете до Любовта.

Един малък опит показва, че всички треперите за кожата, пет пари като иде от вас, треперите. Тук гледам на Изгрева с по 300 метра места турили бодливи телове. От новото учение са тия с бодливите огради, с по триста

метра праведните на Изгрева. Първоначално казват да имало за всичките братя по 300 метра да си купят. Че 10–15 декара всичките братя де ще ви събере. Според мене не е в Божествения път това. Че между една клетка в мозъка и друга има голямо разстояние. Какво е разстоянието между слънцето и планетите. Между Меркурий и Слънцето, между Венера и Слънцето, между Земята и Слънцето има милиони километра. Братя и сестри трябва да бъдат на милиони метра разстояние за да живеят добре. Вие ще ги турите по на триста метра, за да има място за всичките братя. Туй място не събира всичките братя. После ходеха да проповядват да дойдат всички да живеят тук на Изгрева. Сестрите казват: „Елате да видите как живеят на Изгрева". – Как живеят? – Както другите. Отличавате се по едно, че вие носите големи пръстени, със скъпоценни камъни, с гирлянди, с венци, с фракове ходите, велики идеи имате във вас, че сте синове Божий, избраници, че вие сте в една окултна школа и ще поправите света. Всичко тук се бърка във вашите умове. Пък ще ходите да разправяте, че дошъл един Учител, от Господа пратен. Че съм пратен от Господа, това е моя работа, то не е ваша работа. Дали съм пратен или не, не е ваша работа. Ваша работа е дали вие ще изпълните туй, което аз казвам или не. Аз не съм срещнал нито един от вас, който е готов затова. Аз съм опитвал, опитвал и аз съм намерил само един човек, който изпълнява и това съм аз. Каквото кажа, го изпълнявам. Но нито един ученик, каквото съм казал, не е изпълнил. Казва ми някой: „Това е невъзможно". Казвам: Елате да видите как е възможна тази работа. Казвам: Скъсай това въже. Казва: „Не мога да го скъсам". – Аз ще ти покажа как се къса това въже. – „Не може, човек трябва да е глупав. Как ще се скъса това въже?" Аз вземам игла и конец по конец късам от въжето. Казва: „И аз мога да го направя". Че аз ти казвам как се къса. Започнете нишка след нишка да късате. Като ви казвам да поправите себе си, не ви казвам да скъсате въжето. Започнете да мислите, да видите ония нишки, които станали причина да се заробите в света. Ние сме роби на известни желания, желания които не са наши. Едно дете дошло около тебе, завъртяло се веднъж. Дошло второ и то се завъртяло, трето се завъртяло, четвърто, пето, 10, 20, 30, 100, 500 деца се завъртяли и образували едно въже, което не можете да го скъсате. Пак трябва да дойдат 500, 1000 деца да се завъртят в обратна посока и да отвъртят този конец. Ако вие имате една игла, какво трябва да правите? Конец по конец ще късате, докато скъсате всичките нишки на въжето, за да се освободите.

Вие казвате: „Аз не съм най-големият грешник". Аз бих желал да срещна между вас най-големия грешник. Аз бих желал да срещна и най-големия праведник. По средата хората не ме интересуват. Големият грешник по-лесно може да се изправи, отколкото малките грешници. Човек с малки прегрешения много мъчно може да го изправиш. Човек с много големи добродетели много мъчно може да го внесеш в Царството Божие. Човек с

най-малките добродетели лесно може да влезе. Вие след като живеете дълго време, почвате да мислите, че сте много добри. Ще дойдете до едно положение да мислите, че не сте толкова добри, колкото сте мислили. Тогава ще дойдете до края. Вие мислите, че сте много добри. Аз разсъждавам. Понякой път аз мисля в какво аз съм добър. Дали са на мене пари и аз ги давам на хората. Те не са мои. Проповядвам Словото, но и туй Слово не е мое. В какво седи моята доброта. Хващам една кокошка, хващам една ябълка, защо я хващам. Донесат ми едно ядене, защо го вземам, понеже имам интерес да ям. Донесат хляб или мляко ще ми донесат и аз ще мина, че съм направил едно снизхождение, че съм ял от тяхното ядене. Но аз имам интереси. Онзи, който ми носи млякото, какво скрито има зад млекото, това аз гледам. Или когато идва мома ми дава цвете. Срещна някоя мома, даде ми едно цвете. Има скрита мисъл. Или щом ме срещне една мома и ми казва: „Харесваш ли ми дрехите, шапката, обущата?“ Има нещо скрито зад нейните обуща, шапка, дрехи. Тя се облича, за да се продава. Тя е търговец и всякога ще те изиграе. Всеки, който купувал стока от младата мома е изигран и всеки, който купува стока от младия момък е изигран. То е моята философия. Туй е, което зная аз.

Казвам: Вие в новия живот сте готови да живеете с разбиранията на стария живот и да бъдете благоугодни на Бога. То е немислимо. Мислите ли, ако някой, който крал пари ми даде една торба със злато, ще ми направи добро? Казва: „Ще ти подаря една торба“. След туй ме хванат и хайде в дрънголника. Вчера една сестра ми казва: „Погнусила съм се от мъжете“. Защо, казвам? Срещам един мъж и ми казва: „Погнусил съм се от жените“. На кого да вярвам? И двамата говорят право. Сестрата се погнусила от мъжете, защото не мислят; мъжът се погнусил от жените, защото не са чисти.

Та казвам: Бог изисква сега от нас не механически, но по закона на Любовта изисква. Аз не бих ви говорил затова, но някои искат да поправят Изгрева. Вие имате същата погрешка, която един наш брат направи, който е сега в Полша. Сега го вземам за пример. Той тук едва го накарахме да свърши университет, с идеята, че може да свърши нещо. И в него се заражда идеята да вземе докторат. Писа той върху една тема и мисли да иде в Полша и за три месеца отгоре доктор ще стане. Рекох: Тая работа обмисли ли я хубаво. – „Да ти чета тезата?“ Казвам: Няма защо да ми четеш тезата. Писал върху дунавския въпрос. Казвам: Обмисли ли хубаво? Казвам: Ха, опитай! Той отиде, но не за три месеца и за шест месеца, не и година, и година и половина мина и той минава сега една криза: не дават докторат хората. Всички професори по тезата му дават книги да учи, да поправя. – „Ще ме подлудят тия хора!“ Не ще го подлудят, но учение, знание трябва. Не е така лесна работата. Тук имаме сестри, които ходиха в странство, в

Италия да обърнат хората. Те мислеха като кажат няколко думи, ще ги обърнат. Не се обръщат така тия хора. Пише един брат от Америка, казва: „Да напишем една история на Учителя, откъде е роден, на колко години е, къде се учил, че да разпространим Учението“. – Няма нужда. Ако е за история на един учител вземете историята на Христа. По-хубава история няма. Историята на Христа, на Исуса, как идат мъдреци от Индия да му се поклонят. Каква друга история ще пишете. Че кажете сега, че някой учител се родил в България за тщеславие. В България никой учител не се родил. Учителите не се раждат. Тъй си говорят хората. Къщите им се правят тук, но той не се ражда в България. Там в Америка се заинтересували. Казва: „Даже една американка държала една лекция, в която казва, че обиколила света и намерила само двама учители: единият бил в Индия и другият в Сърбия“.

Казвам: Убежденията вървят по един прогресивен път. Щом се спреш върху една минала добродетел, ти вече си се отклонил от пътя си. Грешникът щом се спре да мисли, той е на спасителния път. Щом грешникът се спре и мисли, той е на спасителния път. Но праведникът щом се спре и мисли, той е на крив път. Ако грешникът се спре и каже: „Къде отивам, какво правя?“ – Той е на спасителния път. Ако праведникът направи същото, той е на кривия път, той е на пътя, който в греховете ще го заведе. Праведникът никога не трябва да се спира в пътя си. Грешникът трябва да се спира. Разликата им е във философията. Грешникът непременно трябва да се спре, за да се спаси. Ако праведникът направи същото, каквото грешникът прави, той е изгубил и това, което имал. Следователно, ако вие, които вървите по Божия път, ако се спрете, вашата работа е изгубена. Ако онези, които вървят в кривия път не се спрат, и тяхната работа е изгубена. Ще каже някой: „Да се спрем да помислим“. Свършена работа. Вземете сега Божия трен, той не може да се спре. Така и трена на един праведник, ако речеш да го спреш, цяла една катастрофа ще стане. На грешника може да спреш трена, понеже бързината не е голяма. Но тренът на праведника се движи с грамадна бързина и ти не може да го спреш. На праведника никак не се позволява трена му да спре. Неговият трен е експрес. Той трябва да мине от една станция до друга станция. Грешникът той (е) от ония смесените тренове, които се спират не само по гарите, но и по спирките. Затуй по пътя на грешните хора се спирате навсякъде, а по пътя на праведника няма да се спирате никъде. Туй трябва да бъде една основна мисъл във вас. Другите работи са изгубени работи.

Ако остане сега да се учите, какво трябва да правите и как да се обичате, тя е изгубена работа. Бръмбарите знаят как да се обичат. Пеперудите знаят как да се обичат, птиците знаят как да се обичат. Животните знаят как да се обичат. Та сега хората ще се учат как да се обичат. Туй го знаете всички

вие. Аз съм от търпеливите хора. Мене не (ме) смущават греховете на хората – помнете го туй. Мене не ме смущават ни греховете на хората, нито дяволите, нито ада ме смущава. Адът си е на място, то е занимание на дяволите, техният свят дето ядат и пият, женят се, деца раждат. В ада всичко има. Вие мислите, че няма деца. Те в огън са родени. Аз ви казвам моята философия. Какво има аз да се меся. Господ допуснал дявола в света, мене това не ме безпокои. Бог създал ангелите. Казвам: Всичко онова, което Бог допуснал, то си има свое предназначение. Аз ни най-малко няма да ходя да се съюзявам с тяхната мисъл. Когато дойде един дявол при мене, аз му казвам тъй, просто и ясно: Твоята философия е за тебе, моята е за мене. Като завършиш философията си, ела че напиши едно съчинение и аз като завърша моята философия ще чета, ще разменим мисли. Сега ти си започнал, върви в своя път, не се разправяй с дявола. Той иска последователи. Сега всинца казвате: „Еди коя си сестра проповядва много добре Христа“. – Не, вие сте на крив път. Коя сестра или кой брат живеят като Христа, нищо повече. То е въпрос. Кой вярва и кой проповядва, вие оставете тия работи. – „Но може ли да живеем като Христа?“ – Че може разбира се. Вие мислите, че Христос не познава живота. Колкото време Христос беше на земята, Той преживя всичко. Нямаше човешки живот, който да не го преживее Христос. Той преживя живота на всичките хора, нямаше живот, който да не преживя. В туй седи неговото знание, че той преживя живота на всичките хора, за да има една опитност. Не само туй, но греховете на хората и доброто и злото на хората го премина, имаше ясна представа за живота, знаеше в какво седи кривия път и в какво седи правия път. Вие мислите, че като станете християни ще се лишите от известни блага. Всичкия живот ще имате. Като станете християни всичко ще опитате. Ама на опит не само греха ще опитате, но и доброто и злото заедно ще ги опитате. Сега тъй както ви говоря, на вас са проповядвали: „Не барай злото на хората!“ Но то се отнася за праведните, които са завършили пътя си, които станали съвършени. Но ти сега човек, който искаш сега да тръгнеш в правия път, какво трябва да правиш? Сега мнозина оттук идват да сравняват своите възгледи. Знаеш ли в света как живеят? Следователно, на тях казвам: Вие, които не сте живели, идете в света отживейте си тъй, както светът живее и като свършите живота на света, елате. Като свършите живота на праведния, ходете тогава във всички черкви и като свършите неговия път, то е пътят на праведния, елате тогава. Сега казвате: „В православната или в евангелската, или в окултната школа“, размесвате всичко. Като изходите всички църкви и окултната школа – думата „изхождаме“ има няколко значения.

Та казвам за бъдеще, ако искате да бъдете благоугодни на Бога. То е, което казва пророкът: Всичките души са на Бога. Значи Господ ще ни спаси. Че ще ви спаси, ще ви спаси. Един брат имахме, Тихчев, той като се намереше

на някоя мъчнотия казват му: „Ще се оправи работата“. Той казва: „Аз зная, че ще се оправи, но сега е зор. Сега е въпросът, но че ще се оправи, ще се оправи“. Всички сега са на зор. Кой как дойде при мене казва: „На зор съм сега“. Някой къща няма, някой пари няма, някой дъщерите не го слушат, някого синовете не го слушат, някого братята не го слушат. Навсякъде има нещо. Има едно разрешение на всичките въпроси. Ти богатия за да го направиш щедър, дай му 50 кг. злато, тури го в една лодка, направи тази лодка да потъва, като дойде насред и лодката потъва той ще каже: „Всичкото злато давам“. Ами че смъртта не е нищо друго, освен лодка, в която ние потъваме, за да дадем всичко. Със смъртта Господ ни учи да се откажем от всичко, да дадем всичко. Защо ти са парите? – То е знанието, което хората търсят. Дето хората искат пари, то е знанието. А пък зад знанието седят човешките добродетели. Зад човешките добродетели седи Божията Любов. Ако парите тебе те доведат до знанието, ако знанието те доведе до добродетелите, ако добродетелите те доведат до Любовта ти вече си на правия път. Но ако ти започнеш без знание със своите удоволствия, и ако с добродетелите се роди тщеславието, и ако в Любовта се роди развлечението, ти си в кривия път. Сега ще се пазите. Писанието казва: Онзи, който стои, да гледа да не падне. Няма да паднем, но ако вие не внимавате, ще паднете. Като паднете ще ви изведат. Дето паднете ще ви изведат, но ще ви изведат със строшени крака, със строшени ребра. Всичко ще мине, но време ще мине докато оздравеят ребрата, ръцете, краката. Казвам: Не е ли по-хубаво да не падате долу? Не правете опити да ви изваждат. По-добре без изваждане.

Сега ще ме питате: На кого говоря? – На всинца ви говоря, без изключение. Вие мислите, че някои сте по-напреднали. Вие искате да знаете. Вие понякой път в ума си мислите: „Този Учител ни замотал“. – Не искам да ви замотавам. Най-после не уповавайте на моята доброта. Защото моето богатство, моята доброта, моята Любов те са за мене. Не уповавайте на тях. Аз искам вашето знание, което придобиете, вашето богатство, вашата доброта, да останат за вас, че после ще дойде обмяната. Като дойдем до Любовта, аз съм готов да обменя. Какво ще ви обменя сега. Защото кой не се влюбвал да направи другите щастливи. Не може да направим другите хора щастливи. Казвам: Аз не искам да ви измамя. Бог е вложил във вас толкова блага, ако вие онова, което Бог е вложил (не) развиете, как ще развиете онова, което аз може да вложа. Какво може да вложа? Трябва да ви заблудя вас. Аз слушам някои да казват: „Аз го обърнах, аз го просветих“. Ако някой се просветил е добре, но работата е да се върши Божията работа. Аз искам да се върши Божията работа. Ако върша Божията работа, то съм на прав път, и аз трябва да върша Божията работа. Вие всички трябва да вършите Божията работа кой колкото може, по малко.

Та мисълта е ясна. Онези, които разбират онова, което казвам, ще разберат от малко. Има една турска пословица: „Онзи, който разбира, разбира и когато комарът бръмне, който не разбира и зурла да му свири, не разбира“. Та понеже вие сте от ония, които разбирате, нека комарът като ви засвири, да разберете. Комарът като пее, то е като масажа на един виртуоз. Пък онзи, който не разбира и тъпан да му бие, и зурла да му свири, не разбира.

Отче наш.

Аз мислех днес да ви свиря. Казвам: С пеене и със свирене да се маже, не става. Втория път като направите хубава превръзка, да нямате никаква болка. Тогава ще свирим и ще пеем.

XVI година.
20 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 14 април 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1937_04_16 Двамата господари
Младежкия окултен клас

ДВАМАТА ГОСПОДАРИ

"Отче наш"

За следващия път пишете върху темата: "На какво разчита човек най-много." Не разрешавайте въпроса механично. Ако някой би ви казал, че разчита най-много на баща си, вярно ли е? Или, ако някой ви каже, че разчита най-много на майка си, вярно ли е? Пишете неща, които да бъдат верни, да бъдат вероятни, да бъдат достоверни, приемливи и достъпни. Пишете и върху втора тема: "Кое е онова, което навсякъде ходи след човека."
Кой беше най-лесният път? - пътят, по който може да се разреши най-малкото противоречие, е най-лесният път.
Сега, да направим едно упражнение. (ръце-пред гърди, длани - дъгообразно обърнати надолу, показалци - допрени в хоризонтално положение. дясната ръка се движи встрани надясно и хоризонтално, а очите проследяват движението й. Когато ръката е надясно и встрани, можете ли да я гледате с очи, без да извръщате врат? (дясната ръка се прибира в изходно положение пред гърди. След това лявата ръка се движи встрани наляво и хоризонтално, а очите проследяват движението й.) вие не си движите очите. Трябва едновременно с движението на ръката плавно да движите и очите. (направихме още веднъж упражнението с дясната ръка.) Вратът трябва да стои вертикално, без да си движи. Вратът ви страда от много движения и понякога, вместо да задебелява, той изтънява, защото се изтощават мускулите му. Неща, които чрезмерно се употребяват, се изтощават. Някои от нашите мускули работят повече, отколкото трябва. (направихме упражнението по два пъти с двете ръце - първо с дясната и после с лявата.)
Сега изпейте една песен - изпейте "Мога да кажа." (изпяхме песента.) Изпейте още веднъж песента и я слушайте.
Сега, допуснете, че се намирате в лоши житейски условия. За да излезе човек от тях, какво му е потребно? Представете си, че не очаквате никаква помощ и от вас зависи какво трябва да направите - или да излезете, или да останете на същото място. Нека да поставим въпроса малко другояче: представете си, че сте слуга при един много умен и много силен господар; какво ви трябва? сега поставям въпроса обратно: представете си, че сте слуга при един много слаб и глупав господар; какво ви трябва? все нещо ви трябва...

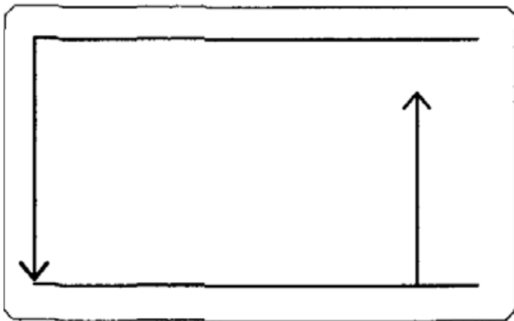

Представете си, че тези две линии представляват разумни същества, които искат да се съобщават. Едното се намира на физическото поле, а другото се намира в умствения свят. Кое от тях има преимущество - туй, което е във физическия, или туй, което е в умствения свят? Кое положение в дадения случай е за предпочитане? Съществото, което е горе, слиза, а това, което е долу, се качва. Да слизаш или да се качваш е по-лесно? Може някой да каже, че за водата е по-лесно да слиза отгоре надолу, обаче за парата е по-лесно да се качва нагоре. За парата е по-трудно да слиза надолу, докато за водата е по-трудно да се качва нагоре. Питам кое е онова, което издига парата нагоре, след като е приблизително седемстотин пъти по-тежка от въздуха? Казват, че е топлината. Ако затоплите водата, може ли да не се изпарява топлината е един резултат - съществува известно триене, което образува топлина.

Сега, въздухообразните вещества се издигат по-лесно, друга е тяхната площ. Ако поставите едно ароматно вещество в съд, на който има отвор отгоре, нали то започва да излиза оттам? За него е лесно да излезе даже през най-малката дупчица. Ако за водата при обикновена температура оставите един такъв отвор, няма да й е така лесно да излезе. Ароматните вещества се изпаряват, т. е. в тях се заражда едно състояние да разширят обема си, за да могат да се повдигнат.

Добре, и вие сега се намирате в положението на водата, която се е научила да слиза надолу и не може да се качи нагоре. Какво ви трябва сега, за да се качите нагоре? - Трябва да измените вашето състояние. Как ще го измените? Казват: "Стани добър, стани умен." По кой начин човек може да бъде добър? Ако едно летливо вещество е затворено херметически, дори да има желание да излезе от шишето, няма да може при дадените условия. Но ако имат и най-малка дупчица, въздухообразните вещества могат да излязат навън.

В дадения случай вие се намирате при лоши физически условия; какво трябва да правите? Представете си, че носите на гърба си един голям варел, пълен с вода, който тежи триста-четиристотин килограма, едва се движите, но вече усещате, че не е по силите ви. Варелът е привързан на гърба ви и по никой начин не можете да го снемете; да седнете с него на земята също не се позволява. Но ако имате едно малко свределче, с ръка можете да направите една малка дупчица отдолу и водата от варела ще

започне да изтича. Правите една дупка - започне да тече, правите втора дупка - пак тече. Ако знаете колко милиметра е отворът, който вашият свредел ще направи, можете ли по физическите закони на налягането да направите изчисление след колко време ще усетите, че товарът е започнал да намалява?
Всеки от вас носи по един голям варел с вода. Всичките идеи, които хората носят, са водообразни, а парообразните са много малко. Следователно, щом имате една голяма мъчнотия, пробийте й със свредела една малка дупчица отдолу и нека започне да тече. Най-първо си кажете наум, че тази вода ще изтече. Ще съжаляваш ли в дадения случай, ако тази вода започне да тече? Сега си представете друго положение: този варел и водата в него представляват твърдо тяло, направено от материал, който се топи при седемдесет и пет градуса топлина. Ако влезете в една баня със сто градуса топлина, след колко време този варел на гърба ви ще се разтопи?
Някой път и вие се намирате пред такива трудни задачи. Те са големи задачи, които ви се дават. Те са трудни задачи, които не са за разрешение. Природата понякога и на някое петгодишно дете дава сложна задача от висшата математика - например, туря го в гроба и казва: "Как ще излезеш от там?" Вие вярвате, че когато детето умре, отива при господа. Но въпросът не е там. Природата го затваря в гроба и му казва: "Намери вратата!" и детето трябва да намери вратата на тялото и да излезе навън. Много сложна задача е това.
Сега, когато ви говоря за варела, аз ви задавам една задача. Казвате: "Какво ни интересуват нас такива варели!" Той е въображаем и ние въобще не го чувстваме. Разбира се, и на дете може да се даде трудна задача. Има две задачи, които са изключителни за детето: когато се ражда и когато умира. Човек не може постоянно да умира и да се ражда - веднъж ще умре и веднъж ще се роди. При раждането той слиза надолу, а при умирането се качва нагоре. Понеже умирането представлява много по-трудна задача, затова всеки, който умира, казва: "Трудно е, как ще се изкачи човек по тия планински върхове, това са опасни работи!" В този случай действително смъртта представлява трудна задача, докато раждането е по-лесна. Лесна задача е слизането и затуй е дадено на децата. Когато слизат, те разреииават най-лесната задача. На старите хора е дадена трудната задача - умирането. Понякога тя се дават и на малките деца, но тогава те се явяват на конкурс. Децата, които умират, са много амбициозни, затова отиват на конкурс. За мен умирането е явяване на конкурс. Децата се явяват на него, защото за този, който разреши задачата, има голямо възнаграждение. Някои се явяват на 5-годишна възраст, някои - на 13-, 15-, 20-годишна възраст. Младите хора, които умират, също на конкурс отиват.
Един американски милионер завещал голяма сума от няколко милиона долара за разрешаването на някаква много трудна задача. Природата пък е поставила две велики задачи - едната е за малките деца, а другата е за

старите хора. Смъртта е задача за старите и ти, искаш-не искаш, ще умреш. Ще се явиш на конкурса и ще умреш. Казва някой: "Защо трябва да умра?" - Конкурс е това. Животът не е нищо друго, освен развиване на теза, а смъртта е нейното предаване. Когато ти живееш десет, петнадесет, двадесет, четиридесет, петдесет, шестдесет, седемдесет, сто и двадесет години, това е писане на една теза. Пита някой защо трябва да живее човек. - Има да развива теза. Каква е вашата теза?

Вие мислите, че тези работи, които ви говоря, са непотребни. Вземете, например, някой голям цигулар и вижте как започва полекичка, как върху тридесет сантиметровия гриф повтаря тоновете един път, два пъти, сто, двеста пъти, докато свикне. Или погледнете някоя певица как упражнява колоратурно пеене, как вдига и слага гласа си. Сега, нека допуснем, че се задава тема да се намери онова вещество, което поддържа вечния живот, и се обявява възнаграждение от пет милиона лева. Колко души от вас ще се решат да се кандидатират да решаването на тази задача? Най-първо ще кажете, че това е невъзможно. Невъзможни са всички ония неща, за които човек не може да мисли. Ония неща, за които човек може да мисли, са възможни. Някой казва: "Това е немислимо!" - Всичките задачи, за които човек може да мисли, все имат разрешение, макар той да не може да го намери.

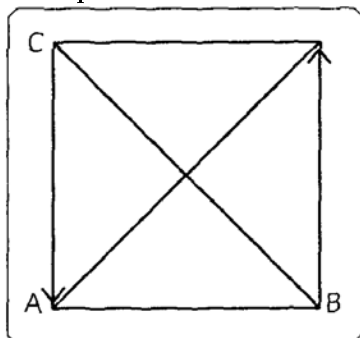

Според съвременната математика няма точка, която да не образува център. Тогава квадратът в центъра ли се образува, или вън от него? Значи е извън центъра. Понеже математиката е сложна, ще разгледаме този въпрос геометрически. Двата диаметъра разделят квадрата на четири части. Ако вземем триъгълника сав, страната ав е неговата видимата част, т. е. този триъгълник е видим от ав. Следователно ние предполагаме, че има един обратен триъгълник, който е подобен на първия. Той може ли да има същите качества? Не може.

Сега, вас това не ви интересува. Ако въпросът се разреши, този квадрат какво ще ви ползва? В такъв случай вие сте големи материалисти. Ако ви попитам какво сте придобили, след като сте слугували на един господар, вие ще кажете, че на месец ви е плащал по три-четири-десет хиляди лева. От тия пари колко ще употребите за храна, петстотин лева на месец стигат ли ви? Добре, представете си, че имате заплата от десет хиляди лева, от които отделяме хиляда лева за ядене, хиляда лева за дрехи, хиляда лева за

обуща, още хиляда за шапки, връзки и ризи, хиляда лева за квартира, хиляда лева за попълване на библиотеката, за развлечения с автомобил - още хиляда лева; всичко накрая излиза общо седем хиляди лева. Следователно на месец ви остават три хиляди лева. Добре, да допуснем, че вие слугувате тридесет години - по три хиляди на месец колко стават? - На година имате тридесет и шест хиляди, а за тридесет години стават близо един милион. А ако на година имате по сто и двадесет хиляди, за тридесет години колко ще направят?
Сега, при лошите условия на живота човек трябва да бъде умен. При умния и силен господар ти трябва да бъдеш по-умен и по-слаб от него - по-силен по ум и по-слаб по сила. При слабия и глупав, господар няма мъчнотия, ти си господар на положението. При глупавия господар си свободен, но при умния и силен господар ти си зависим. Единственото нещо, което може да ти даде свобода, е да бъдеш по-умен от него. Тогава няма да влизаш в стълкновение. Големите мъчнотии не изискват сила, изискват ум за разрешение.
Сега имате такава трудна задача и със сила тя не се разрешава. В миналото имало една задача, която Александър Велики отишъл да разреши, но наместо да развърже гордиевия възел, разсякъл го с меча си. Александър Велики не разреши въпроса, затова създадената от него държава се разтури. Ако беше развързал този възел, той щеше да остави една силна държава. Но понеже отряза възела, дойдоха други и нарязаха въжето. Това, което човек със сила може да направи, всякога се разрушава; това, което човек с ум може да направи, е правилното разрешение на всяка една задача. Добре, какво трябва да правите с този ваш слаб и глупав господар, при който вие сте свободни? Той е възложил сега всичко на вас, какво трябва да правите? Този слаб и глупав господар съществува в света. И този най-силен и най-умен господар също съществува. Природата е най-силният и най-умният господар. А кой е най-глупавият и най-слабият, на когото ние сега служим? - Самият човек- той е най-глупавият и най-слабият господар. Има едно място отзад - между главата и шийните прешлени, което щом се проболе с игла, този "силен" човек, който заповядва на света, загубва всичката си сила и всичкото си знание, които е придобил. Та сега, и ние понякога служим на този господар и слушаме, когато ни чете морал какво трябва да правим. Например, ако се намериш в трудно положение и го попиташ, той казва: "Тук не пипай, ти си слуга! За да живееш дълго, стегни се и яж!" Ти пак го питаш: "Какво трябва да прави човек, за да се учи?" - "Да чете малко книги" - Отговаря ти той. Този господар представя нещата в най-лесна форма. Нима е трудно? Когато заекът служил на този господар, той му казал: когато бягаш нагоре, трябва да имаш дълги задни крака, за да държат равновесие." Заекът мислел, че този господар е много учен, послушал и направил задните си крака дълги,

за да може да бяга нагоре. Обаче, щом го обърнали да бяга надолу, той започнал да се премята и си казал: "Господарят не е предвидлив."
Сега и ние разсъждаваме по същия начин - когато имаме пари, заекът бяга нагоре; когато нямаме пари, заекът надолу бяга. Без пари какво трябва да правите? Аз уподобявам парите на едно придобито знание, на един резултат от общата човешка деятелност. Погрешката е в това, че понякога си мислим, че колективността, силата на цялото човечество, ги притежаваме ние. Това е лъжливо положение, защото това, което цялото човечество притежава, ние не можем да притежаваме. Има възможности в нас, но при съвсем други условия. Не можем да бъдем силни като цялото човечество в даден случай. Хора, които имат правилни стремежи, вървят в една и съща посока и когато идеята на един човек е умна, може хиляди да я подемат. Ако-другите не подемат неговата идея, той сам не може да я прокара. От тази гледна точка, човек трябва да придобие вечния живот, т. е. за да бъде силен като цялото човечество, той трябва да стане безсмъртен. Безсмъртието е силата на човек да не умира. Но там вече се изисква знание.
Ако човек разреши божественият закон за веществата, с които първоначално е направен нашия организъм, последният ще се обновява нормално. Например, ритъмът на сърцето не е равномерен - понякога бие по-често, понякога по-бавно. Някой път се образуват газове в стомаха и червата, притискат диафрагмата и причиняват сърцебиене. Или се насъбират излишни вещества във венозната кръв и кръвообращението става нередовно. Следствие на всички тия неща животът на човека се скъсява. Казвам: симпатичната нервна система трябва да се пречисти, мозъчната нервна система трябва да се пречисти.
Вас сега ви вълнуват малките работи. Представете си, че ви турят в една окултна школа, поставят ви на изпит, дават ви една крупна сума за цяла една година и ви казват: "Умно трябва да употребите тия пари!" Но в тази окултна школа има закон, според който ще пратят по-умни и ще ви оберат. Тогава ще ви кажат: "Трябва да се впрегнете да работите като кон, като вол!" и ще бъдат безпощадни към вас. Вие веднага ще се смутите и ще кажете: "Отиде, взеха ми парите!" но в тази школа не се позволява да питате кой ви е взел парите - ще пиете една студена вода и толкова. При това при вас ще идват професори и ще ти измерват температурата под дясната мишница, под лявата мишница, за да видят има ли някаква промяна. После ще ти вземат и малко кръв, за да видят станала ли е някаква малка реакция, т. е. ще проверят и най-малкото смущение, което сте претърпели по време на този опит. Добре, какво трябва да направите в дадения случай?
Сега, искам да ви наведа на нещо, което не съществува в природата. Представете си, че един ден човечеството дойде до изкуството да направи отделно око, което ще можете да поставяте в контакт е нервната система и

да виждате, а вечерно време за по-голямо удобство ще можете да го изваждате навън. Тогава ще има възможност някой да ви задигне окото, нали? Какво бихте казали, ако ви оберат? За да не ви оберат, какво трябва да направите, след като ви дадат тази сума? Аз сега ви наблюдавам: същото това нещо става във вас и това е една задача, която разрешавате. Някой път имате разположение - едно хубаво състояние, което струва милиони и милиарди, чувствате се в рая, но станете сутрин, обират ви и всичко туй изчезва, нямате и пет пари в себе си. Тогава влизате в едно обезнадеждено положение - обезсърчени сте, не ви се живее, искате да се хвърлите отнякъде и казвате: "Обраха ме, обраха ме." Обраният окултен ученик къде ще намери туй, което са му задигнали? Никъде не може да го намери. Накрая какво става е вас?

Сега, можете ли да дадете пример как нещата се връщат назад? Питам ви защо сте толкова лековерни, защо повярвахте в тази голяма измама? Вие имате един благороден господар и той ви е дал една сума. Но после, когато ви оберат, вие казвате: "Той си взе парите назад, обра ме. Той ме залъгва." Защо така разрешавате въпроса? Вие вярвате в разумната природа, а при това допускате, че в нея са ви обрали. Питам на какво основание, въз основа на какви математични и геометрични закони допускате това? Действително, в квадрата нямате никакъв център, защото той образува една система. Но всяка точка, всеки ъгъл са свързани с един общ център, който е някъде, но ние не го знаем къде е. Всички тия елементи са свързани с един център, те са верижни. Тогава противоположните ъгли какво означават? В триъгълника срещу равни ъгли лежат равни страни и срещу равни страни лежат равни ъгли. Един ъгъл - това е една възможност, което означава, че правата линия не е безконечна. Следователно пречупването на правата под определен ъгъл показва продължението в едноизмерния свят. Светът на едното измерение е правата линия и пречупването показва нейното продължение. Представете си същество, което се движи в един малък кръг и мисли, че пътят му е грандиозен. Но нещата в теб трябва да се пречупват, понеже не можеш да вървиш в посоката на своята права линия и да разрешиш въпросите. Пречупването става, за да излезеш от трудното положение. Туй, което не може да го разрешиш в едноизмерния свят, в двуизмерния свят можеш да го разрешиш; туй, което в двуизмерния свят не можеш да го разрешиш, в триизмерния свят можеш да го разрешиш; туй, което в триизмерния свят не можеш да го разрешиш, в четириизмерния свят можеш да го разрешиш; което в четириизмерния свят не можеш да го разрешиш, ще го разрешиш в петоизмерния, в шестоизмерния свят. Това е въпрос на човешката мисъл - трябва да знаеш къде можеш да разрешиш всяка една трудна задача. Има задачи, които могат да се разрешат на физическото поле, а има задачи, които на физическото поле са неразрешими.

Сега, първото ви заблуждение е, че вярвате, че могат да ви оберат. Всички трябва да разберете едно нещо: никой не може да ви обере. Вие се самозаблуждавате, че сте обрани и казвате: "Аз съм крайно докачен!" Че между това същество и теб има такова грамадно разстояние - как тогава те е докачило то? Някои от вас са на четиристотин-петстотин милиона километра един от друг, как е възможно едно същество да ви обиди от такова разстояние, как можахте да чуете гласа му? Вие си въобразявате, че някой ви е обидил. Утре могат да направят един запис на кино или на грамофонна плоча, който да се върти автоматично и да ви казва една обидна дума. Питам.Ще идете ли да зашиете една плесница на този автомат? Понякога като ви гледам, чудя ви се и казвам: "Те са отлични окултни ученици." И казва някой: "Не мога да го търпя, обиди ме!" Какво има да го търпиш? Най-малкото разстояние между всеки един от вас е десет милиона километра. Разстоянието от земята до месечината е двеста и осемдесет хиляди километра, после следва Венера, после - Меркурий, Юпитер и други. Нанесената обида е едно заблуждение вътре в човека и ако не се научите да мислите така, вие всякога ще се докачате. Казвате: "Никой не може да ме обиди - може да ми каже и най-горчивите думи." Казвате още: "Знаете ли какви горчиви думи ми каза!" Вие си въобразявате. Следователно обида не може да съществува, понеже в този свят на движение на праведния, на умния човек не му се позволява да се спира никъде. Грешният може да спира на много станции, но умният, праведният пътува с експрес. Прегрешението седи в това, че сте спрели вашия експрес.
Вашите работи често мязат на погрешката на оня свещеник, който пътувал с трен от Гюргево за Букурещ. По едно време той си показал главата през прозореца и калимавката му хвръкнала. Дръпва той аварийната спирачка и спира трена. Питат го: "Защо спря трена?" -"Калимавката ми падна." Глобяват го и сумата била десет пъти повече, отколкото струвала калимавката му... ако и вие спрете божествения трен за вашата калимавка, това ще ви коства десет пъти повече. Оставете я и не спирайте божествения трен за една калимавка.

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

20-а лекция от Учителя,
държана пред Младежкия окултен клас
16 април 1937 г., петък, 5 ч.с, София, Изгрев

1937_04_18 Синаповото зърно
неделна беседа

СИНАПОВОТО ЗЪРНО

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета само няколко стиха от 17-а глава от Евангелието на Лука.

„Духът Божи“

„Да имате вяра колкото синаповото зърно.“ Вие живеете в един културен век, във век на любов към знанието. Вие живеете в един век на изкуството, дето човек трябва да работи. Сега вие се намирате в положението на богатия, който след като дълги години е живял в своето богатство, че не е намерил щастието си, като мине покрай някой овчар, започва да му завижда, че живее много спокоен, безгрижен живот. Той си казва: „Колко е щастлив и доволен този овчар. Аз, с всичкото си имане, съм нещастен.“ Не, този човек се самозалъгва. Овчарят пък завижда на богатия. Като мине покрай къщата на богатия, овчарят казва: „Блазе на този човек, че живее в такава къща, напълно задоволен от всичко. Той не е простак, глупак като мене, с години да пасе овцете. Ех, аз да съм на негово място! Щастлив щях да бъда, ако имах тази къща и това богатство.“ Богатият завижда на овчаря, а овчарят – на богатия.

Често хората си задават въпросите: мъж ли да бъдеш или жена, господар ли да бъдеш или слуга, учител ли да бъдеш или ученик. Сега мога да ви наведа на ред още контрасти. Да, но ако в света нямаше господари, думата „господар“ щеше да изчезне. Ако нямаше слуги, думата „слуга“ щеше да изчезне. Ако нямаше жени, думата „жена“ щеше да изчезне. И ако нямаше мъже, думата „мъж“ щеше да изчезне. Но ако всичко това изчезне в света, тогава какво щеше да остане? Понякога хората искат да изправят света, като коренят всичко.

Казвате: това е жена, името ѝ е „жена“. Обаче онези, които създадоха името на жената, те бяха мъдреци. Те не са мислили година, две или десет, но хиляди години наред са мислили, докато създадат жената. Мъдреците, възвишените същества са мислили хиляди години наред какво име да дадат на жената, как да я кръстят. Като са я кръстили, те са я пратили на Земята. И сега, след като тия същества са мислили хиляди години, докато създадат жената и я кръстят, а вие сега набързо я определяте като някаква ценност и казвате: „Аз не искам да бъда жена.“

Че, ние още не знаем мъжа. Той тепърва има да се явява. Засега той е невидим, скрит е някъде. Аз бих желал, който от вас намери един мъж, да го доведе при мене. От толкова години насам аз търся мъжа, и още не съм го намерил. Аз ще ви благодаря, ако намерите един такъв мъж и ми го доведете. Сегашните мъже ние ги наричаме „мъжки жени“ – нищо повече. Вие се смеете на това, защото се натъквате на един контраст. Вие се смеете за това, което не разбирате.

Вие се смеете, както се смели едно време на Франклина, когато бил малък. Един ден баща му му дал един гологан, да си купи, каквото иска. Той взел гологана и намислил да отиде в някоя сладкарница да си купи сладкиши. Но в това време той срещнал деца, които носели в ръцете си една птичка. Франклин пожелал да купи тази птичка и запитал децата колко я продават. Децата му казали: „Ще дадеш за птичката толкова, колкото пари имаш сега в джоба си. Той извадил гологана си от джоба и го дал на децата срещу птичката.“ Като се върнал дома си сестрите му взели да се смеят, че купил скъпо птичката. Като видял, че не е направил пазарлъка евтино, Франклин започнал да плаче.

„Вяра, колкото синапово семе.“ Какво означава думата „вяра“? Ако вземете еврейски език, ще видите, че там силата на думата седи в съгласните букви. Думата „Бог“, за пример, на еврейски език се пише от 4 съгласни: Иехова. Евреите не произнасят името както трябва, но го сричат: „еох-вей-иот-мей“. Първата съгласна буква означава творческия принцип в живота, принципа, който твори. Вторият принцип е онзи, който съгражда нещата и ги обработва отвътре. Третият принцип е пак съгласна буква – „вав“ – който държи нещата в равновесие. И четвъртата буква се повтаря два пъти. Някои пишат тази дума с 3 букви, а някои – с 4. А така, както думата е в български език, тя има 3 гласни, които съединяват съгласните. Те са буквите а, о, и. Тази дума е силна. Ако в твоята вяра има буквата А, О, И, тя всичко може да направи. Щом на твоята вяра липсва едно А, или едно О, или едно И, тя е слаба вяра вече и се превръща във вярване. Тогава идат вече онези полугласни букви.

Най-голяма вяра човек има в себе си. Някой път човек се разколебава и в себе си, но главно ще изхождате от вярата в себе си. Човек вярва в себе си повече, отколкото в кого и да е друг. Понякога той преувеличава нещата. Някога човек вярва, че силата му е много голяма. И каквото вярва, така става. Някога мисли, че това, което вярва, няма да стане. И като не стане, започвате да се обезверявате. Не само вие имате основание да се обезверявате. В древността някои от видните пророци са се обезверявали. Те са проповядвали, т.е. предсказвали някои неща, и каквото са предсказали, не е станало. Такъв пример имаме с един от еврейските

пророци, когото Бог изпрати в Ниневия да проповядва на хората, че след 40 деня Ниневия ще пропадне. Той предсказа това на хората от града Ниневия, но Ниневия не пропадна. Така е хроникирано в Библията. Много работи, които са предсказани, са станали, но много работи не са станали.

Мнозина от вас смесват вярата с вярването, с човешкото прозрение, със знанието. Вярата е един Божествен принцип, една Божествена сила, която функционира в света. Вие трябва да разбирате качеството и времето ѝ. Вярата не се проявява всякога. Вярата се проявява през известни епохи, епохално, но човек може всеки ден да развива вярата си. От времето на Моисея до Христа вярата се различава. Когато дойде Христос, Той написа една нова страница за вярата. Той създаде епоха на вярата. Моисей казваше: „Око за око, зъб за зъб", обаче Христос каза: „Това няма да вярвате. Сега няма да бъде око за око и зъб за зъб, но точно обратното." Моисей казва: „Човек трябва да обича своя народ повече, а другите – по-малко." И Моисей имаше дълбоки причини да проповядва своето учение. Моисей не позволяваше на евреите да се женят за чужденци. Макар че ние днес поддържаме, че в любовта няма нации, няма никакви граници.

Не, в тази любов, която съвременните хора проповядват, има нещо неразбрано. Ако един бял човек се ожени за един черен, какво ще донесе на човечеството, кажете ми? Мислите ли, че ако един бял се ожени за един негър, че ще роди някакъв гений или светия? Вземете, има ли някой черен светия? Коя църква днес познава някой черен светия? Всички светии са все бели, все светли. Значи черният човек не може да бъде светия. Какъв брак е този, който се свързва между един бял и един черен? Двама души, които се женят, трябва да имат едно верую, един Бог, в Когото да вярват. Те трябва еднакво да разбират Закона на Любовта. Трептенията на тяхната кръв не трябва да бъдат противоположни, но еднакви. Някои казват, че единият може да бъде турчин, а другият – православен, те пак ще си живеят. Турците обаче имат една поговорка, като казват: „И така да е, пак не вярвай."

Сега, аз ни най-малко не искам да засягам вашето положение. Ако засегна положението ви, ще кажете: „Ами какво да правим ние, които вече сме се оженили?" Досега вие сте правили само проба в женитбата. Никой от вас не е женен. Това, което вие наричате на Земята женитба, не е нищо друго, освен проба, освен съдружие. Сегашната женитба е само учреждение – нищо повече.

Според мене истинска женитба, т.е. женитба по любов е онази, когато, мъжът и жената, като се оженят, никога да не виждат нищо отрицателно, нищо лошо в себе си. Каквото и да направи мъжът, каквото и да се говори

за него, жената никога да не вижда никакви отрицателни постъпки в него, нито пък мъжът да вижда нещо лошо в жена си. Каквото направят единият или другият, те да виждат само добро.

Кажете ми, има ли няколко души между вас такива? Ако има няколко души само помежду ви, които живеят по този начин, аз съм готов да си взема думата назад. Освен това вие нямате още и религия. Че вярвате някои от вас в Господа, аз оспорвам това. Какво ще ми кажете тогава? Докато работите ти вървят добре, ти вярваш в Господа. Щом работите ти почнат да изостават, ти не вярваш вече в Господа и казваш: „Какъв е този Господ, Който върти света както си иска?“ Щом мислиш така, ти нямаш никаква религия, за тебе не съществува никакъв Господ. И след това ще дойде някой да ми казва, че вярва в мене. Той може да вярва в когото и да иска, но това не е Закон на Вярата. Според мене вярата е отношение, връзка между души, които имат едно и също верую. Такива души са свързани със Закона на Любовта. Те работят за идване на Царството Божие на Земята. Това значи религия. Предназначението на религията е да прокара Царството Божие на Земята. Религиозните хора се отдалечиха от това разбиране и те обърнаха идеята за Царството Божие на частна собственост, да станат праведни, свети, че като отидат на небето, да вземат първото място. Това не е смисълът на небесния живот.

Сега аз засягам този въпрос от гледището на новото в света. Старото вече си отива, но онова, което ще дойде на негово място, ще хване ли новия път или пак ще тръгне по пътя на старото? Ако речете да хванете пътя на старото, вие ще имате същите резултати, каквито досега сте имали. Никой не е доволен от сегашния живот. Защо? Защото сегашните хора живеят в една полубожествена култура. Те не са още в Божествената култура. Ето, ние виждаме, че като наложи Бог една от своите заповеди на старите хора, на хората от старата култура, те не я изпълниха. Като не изпълниха заповедта на Бога, те излязоха от рая, и сегашните хора след тях влязоха в една съвсем човешка култура.

Ако разгледате вярванията на сегашните хора, ще видите, че там няма нищо Божествено. Ще чуете да се говори, че жената трябва да се подчинява на мъжа. Че, ако една жена и един мъж се бият по 3 пъти на ден, каква култура е тази? Ако не се бият по 3 пъти на ден, и по един път да се бият, това не е култура. Даже и по един път в годината да се бият, това пак не е култура. Каква култура е тази, ако учителят бие учениците си, или ако майката бие дъщеря си? И това още не е култура. И след това ще кажат, че тоягата излязла от рая. Но тогава тоягата беше сурова, а сега е суха. Да те бият със сурова тояга, е едно, а да те бият със суха е съвсем друго. Казвате: „Какво нещо е боят?“ От един бой до друг има грамадна разлика.

При един от старите светии, който имал в себе си златни монети, идвали бедни, просяци, да искат пари. Той ги запитвал: „Колко искате?“ Ако някой каже, че иска 20, 30 или 40 златни монети, той му удрял толкова плесници. За всяка златна монета той удрял по една плесница. Като си отивал дома си, бедният казвал: „Биха ме, но поне ми дадоха нещо.“ Тъй щото, ако отивате при този светия, той ще ви даде нещо, но колкото ви даде, толкова тояги ще ви удари. Ако удряте, удряйте поне на свят. Като ударите човека, дайте му нещо. А тъй, да набиеш човека, без да му дадеш нищо, в това няма никакъв смисъл. Казвате: „Засега ние още поддържаме боя.“ Така е, и от него има нужда някога. Знайте, че този порядък, в който сега живеете, има смисъл, във всяко нещо има някаква ценност. За да се измени този порядък, да се замести с новия, вие трябва да го прекарате през огън. Като го прекарате, като руда, през голям огън, вие ще можете да извадите златото, което е скрито в нея. Вие трябва да извадите ценното, съдържанието от тази руда. Всички хора трябва да минат през огън. Затова и Писанието казва: „Всичко старо трябва да изгори.“

Онези от вас, които не могат да тълкуват нещата, казват: „Какво ще остане тогава, като изгори светът?“ Ценното ще остане. Засега в света има много неща, които не са ценни. Вие влизате в един град и се чудите на красивите му здания. Вие се чудите на големите здания, но не знаете какво представят те. Идете в Ню Йорк, да видите там 25-етажни здания, в които живеят не по-малко от 250 фамилии. И ако погледнете от кой и да е прозорец на тези здания, вие няма да видите никакъв слънчев лъч. Красиви са тези здания, но най-ценното – Слънцето, не прониква в тях. Те са цели затвори. Но ако ви се падне да отидете в някой от крайните квартали, като квартала Баури, в който живеят повече от 50 000 души жители, вие едва ще излезете оттам. Благодарете се, ако можете да излезете от този квартал здрав и читав, с дрехи на гърба си. Тъкмо сте се облекли с фрак, с цилиндър на главата си, или с чисти, хубави дрехи, едва ще се запазите да не ви оберат. Но от калта на децата няма да се спасите. Те ще ви накалят. Тези деца ще ви накалят, ще нахвърлят кал върху вас. И дрехите, и шапката, всичко ще бъде кално, и като излезете оттам, всички ще знаят, че сте минали през този квартал.

Казвам: И сега е същото положение на Земята. Кой светия, който е дошъл на Земята, не са го оцапвали? За кого вестниците не са писали? Кой християнин на времето си не е бил преследван? Какви ли епитети не са туряни на християните по това време, пък и до днес още се преследват всички хора с нови идеи. Какви ли епитети не са туряни на жената? Цели романи има писани за нея. Когато някой писател иска да въздигне една жена, той ще окаля друга. Едната ще я представи като разумна жена, а другата – паднала жена. И по този начин, чрез този контраст, той ще

въздигне едната, а другата ще понижи. След това ще представи един морален човек, с голям морал в себе си, у когото се събужда едно възвишено благородно чувство да повдигне тази паднала жена. Питам: По този начин на възпитание, от толкова хиляди години насам, колко мъже и жени са се повдигнали?

Желанието на човека да подигне света трябва да бъде лично желание. Всеки сам трябва да пожелае да се подигне. Ако в една жена няма желанието да се подигне сама, никой друг няма да я повдигне. И ако един мъж сам няма желание да се повдигне, никой друг не е в състояние да го повдигне. Ако в един мъж няма желание сам да се контролира, никой друг не може да го контролира. Ако една жена няма сама желание да се контролира, никой друг не може да я контролира. И ако едно дете само не може да се контролира, никой друг няма възможност да го контролира. Ако педагозите продължават да мислят, че с техните методи те ще могат да възпитат децата и да ги отправят в права посока, аз оспорвам това тяхно твърдение. Ако това беше възможно и лесно, защо Христос, Когото считат за божество, не може днес да оправи тия 500 милиона християни и да ги тури в правия път? Че какво ни препятствува? Защо не може това да се постигне? Защо не можете да измените човешкото естество?

Никой не може да действува против вярата на човека. Когато се казва, че можем да бъдем едно с Христа, разбирам, че и у нас трябва да действува желанието, онази воля, да изпълним волята Божия. Значи, нашата воля и волята на Христа трябва да действуват в една и съща посока. Когато волята на хората се съединява в едно, тогава те стават силни. Някой казва: „Аз оправих този свят.“ Не, човек може само да даде условия за нещо, но той сам не може да оправи тази работа. Аз мога да дам условия за една ябълка или за една круша да израсне, но ни най-малко не мога да вложа в нея импулса за растене. За да израсне ябълката, в услуга са ѝ дошли светлината, топлината, влагата и почвата. От друга страна, и аз мога да ѝ създам някои благоприятни условия, но по никой начин не мога да вложа в нея онзи импулс за растене, който ѝ е даден от самата природа, от Бога. Който мисли по друг начин, той е на погрешен път.

Днес хората са станали много умни, научили се да присаждат. Те могат да присадят на една ябълка круша, или на крушата – череша или слива, но не могат да видоизменят естеството им. Ако един ден се пречупи присадката отгоре, веднага, ако коренът на дървото е бил слива, или череша, черешата ще започне свободно да си расте. По същия начин и ние, хората, се присаждаме и мислим, че спасението на човечеството седи в присаждането. Някой казва: „Да има някой да ме присади.“ Обаче, щом тази присадка се пречупи, веднага пак ще се прояви първото естество на

човека.

И апостол Павел, който беше израилтянин, като позна закона на противоречията, каза: „Кой ще ме избави от това противоречие?“ Той само загатна това, но намери един изходен път. Той каза, че човек може да претърпи едно превръщане. Низшето естество на човека може да се превърне, може да се преобрази, но за това се изисква голяма топлина и голямо налягане. И въгленът може да стане диамант, но за това се изисква голямо налягане и голяма топлина. Вие можете да образувате какъвто искате диамант, но за това се изисква голямо налягане и висока температура.

Същото може да се каже и за човека. Най-красивите и възвишени мисли, чувства и желания на човека се създават при най-голямата топлина и при най-голямо налягане. Казвате: „Къде да намерим тази голяма топлина?“ Най-голямата топлина в света, която е в състояние да разтопи и най мъчнотопимите тела, това е любовта, т.е. тя произтича от любовта. Без любовта вие не можете да образувате тази голяма топлина. Ако вие искате да станете господари на своята съдба, непременно трябва да оперирате с огъня на любовта. Вие непременно трябва да оперирате със силата на любовта. Щом имате тази топлина, след това ще ви трябва и голямо налягане. Налягането иде от Духа. За тази цел трябва да дойде знанието у вас. Знанието не може да се добие без светлина. Дето е мъдростта, там е светлината.

Има мъдреци в света, но за да добият нужната светлина и знание, те са минали през такива тежки изпитания, каквито вие не можете да си представите. За да се даде на някого името „мъдрец“, той трябва да мине през такива тежки изпитания, каквито обикновеният човек не може да си въобрази. Искате ли и вие да придобиете светлина и знание, да станете мъдреци, трябва да напуснете лесния път. Вие искате да влезете в небето, като място на забавления. Не, небето не е място за забавления. Небето е място на щастливите хора, но щастието не е забавление. Щастието е нещо велико. То представя онзи истински живот, отдето може да се види смисълът на живота. Има ли този живот, човек ще може да се справи с всички свои мъчнотии, дето и да е, при каквито условия и да се намира.

И сега, понеже сте на Земята, вие търсите вашето щастие. Имате право да го търсите, аз не съм против вашето щастие, защото и аз сам го търся. И аз искам щастието, но не е достатъчно само да се търси, но трябва да се разбира. И аз търся щастието, и аз хлопам навсякъде заради него. Само с искане нищо не можеш да намериш. Чрез искането човек може да намери пътя, по който щастието ходи. По пътя на търсенето пък ще намерите

мястото, дето щастието е заровило своето богатство. По пътя на хлопането ще намерите всички приятели на щастието, от които ще научите характера на щастието. Като намерите щастието, вие трябва да се научите как да се обхождате, да се отнасяте с него. При сегашното си разбиране на нещата, макар и да минавате за религиозни и за духовни хора, вие още не сте такива. Представете си, че двама млади се обичат и след време се оженят. Те имат еднакво верую, обичат Бога. Но ако се случи в дома на тия млади [да] дойде един млад човек, по-красив от мъжа на младата жена, той веднага ще се уплаши, ще помисли, че тя ще го хареса повече. И ако те започнат да се разговарят помежду си, той ще остане недоволен. Или, ако в този дом влезе една жена, по-красива от възлюбената на мъжа, какво ще помисли тази възлюбена? Те се представят за набожни хора, но не си вярват, нямат доверие един на друг. Не само тия двама са на изпитание, но на същото изпитание се намирали и бедният Лазар, [и] богатият, при когото Лазар често се явявал. Ако сиромахът Лазар, като вижда богатия, всякога добре облечен и нахранен, а също така и целият му дом, децата и жената, и каже, че какъв е този Господ, Който е дал в изобилие всичко на богатия, а на него е дал само сухи корички хляб, този сиромах е на крив път. Той вади криви заключения. Той не мисли логически правилно. Изводите му не са прави и заключението му не е право.

Сега, като ви говоря като на ученици, аз имам пред вид, че никой от вас не е женен. И понеже не сте женени, вие искате да се ожените. Понеже сте дошли на Земята да се жените, сега аз ви разправям как трябва да се жените. Вие можете да ми разправяте, че сте учени, това-онова, но всичко туй трябва да го турите настрана и отново да започнете. Ако сте в света, вие можете да живеете както искате. Там аз не намирам никакви противоречия. Но разумният човек, като ходи в пътя си, той не трябва да пълни кесията си с кал, че като среща бедни и болни хора, да вади от калта и да им дава. Ако има кал в кесията си, в такъв случай той трябва да бъде един лекар, който да вземе тази кал и с нея да помогне на болните хора. С кал може да се превърже раната на някой болен, но за подаяние кал не може да се дава. Ако носиш нещо със себе си, ти трябва да носиш някакъв скъпоценен камък или някакъв предмет от най-чистото злато. Ако носиш нещо в торбата си, ти трябва да носиш най-хубавия хляб, най-чистата вода, най-хубавите дрехи и обуща. Някой казва, че не носи какви и да е обуща или каква и да е шапка. Не, ако нося обуща, аз не бих желал да нося обуща от свинска кожа. Нося ли такива обуща, краката ми непременно ще почувстват тази свинска кожа. Аз даже не бих желал да нося обуща и от гума, защото гумата ще привлече всичкото влияние на електричеството и магнетизма от Земята. От мое гледище гумените обуща не са много хигиенични. Ще кажете, че са здрави. Те могат да бъдат здрави, но не и здравословни. Аз имам един инструмент, с който понякога си правя малки

дупчици на своите обуща, за да могат през тях да проникнат силите на Земята. Сега да не би и вие да се заемете да правите такива на обущата си, защото през тях ще минава не само магнетизмът и електричеството на Земята, но и водата.

Казвам: Вие трябва да носите в ума си само една идея – да учите. Този съвет ви давам. Не взимайте нещата в тяхното статическо положение. Не взимайте работите в тяхната свършена форма. Никога не желайте да бъдете най-добрият човек, нито най-богатият, нито най-ученият. Никога не мислете за нещата в тяхната завършена форма. Освободете се от понятието на господар или на слуга. Не мислете дали сте господар или слуга, мислете, че сте свободни. Освободете се от понятието на учител или на ученик. Дръжте в себе си мисълта, че Бог ви е изпратил на Земята да бъдете в даден момент или господар, или слуга, или учител, или ученик.

Това е един практически метод, чрез който човек може да се освобождава от тежестите си. Щастието, което човек има, е само един момент през деня, то е моментно. Един човек може да ти бъде верен само в даден случай. Следователно отношението на един човек към друг може да се изменя. За себе си някой човек може да е неизменяем в отношенията си, но вие може да му искате нещо, което ни най-малко не е във ваша полза и което не говори, че този човек е изменил отношенията си към вас. Представете си, че вие сте се разгневили на някой човек и искате да му отмъстите. Дохождате при мене, искате един нож или някакво огнестрелно оръжие. Аз по никой начин няма да задоволя вашето желание – никакво огнестрелно оръжие няма да ви дам. Това показва ли, че аз съм изменил отношенията си към вас? Или ако дойдете при мене и искате вино. Аз пак няма да ви услужа. Това не значи, че любовта ми към вас е по-малко, отколкото ако бях ви услужил.

Следователно да обичаш един човек, това не значи, че трябва да му услужваш във всички негови желания. Ако пък му дам всичко, каквото иска, тогава ще кажа: „Ще ти дам каквото искаш, но ти сам ще носиш отговорността на своите желания. Ти няма да ме държиш отговорен за своите постъпки.“

И Бог е дал пълна свобода на човека, но го е оставил да носи последствията и отговорността за всички свои постъпки. Той казва на човека: „Ако вървиш по този път, ти ще носиш последствията за постъпките си.“ И сега хората са свободни да правят каквото искат, но като дойдат лошите последствия, те казват: „Защо Господ е направил света така?“ Хората сами си създават нещастия. Ако днес в някое семейство влезе една млада жена, веднага другата става нещастна. Веднага сърцето ѝ се свива, тя поглежда

неспокойно към другата жена. Питам: Каква връзка има между идването на тази жена и тревогата на първата? Тази жена се заблуждава. Силата на човека не седи във външната му красота. Човек може да бъде красив и да има сила, но той може да бъде грозен и пак да има сила. Отде предполагате, че този човек ще употреби силата си за зло? Че, ако един ангел слезе от небето, мислите ли, че той може да се влюби във вашата дъщеря? Когато ангелът погледне към дъщеря ви, той вижда, че тя не е направена от фина материя. Когато вляза в някоя дрехарница, с пипане на дрехата аз веднага познавам от каква материя е направена, какво е качеството ѝ. Мислите ли, че ако цветът на материята е хубав, че и самата материя е хубава? Колкото и да е хубав цветът на материята, ако качеството му не е добро, той не може да радва човека. Като се разгледа материята под микроскоп, може да се види дали е вълна или памук.

Казвам: Спрете се върху онзи велик закон, който оперира в човека. Ние трябва да знаем този закон и да го изпълняваме. Що се отнася до човешките закони, човек трябва да ги е надраснал. Има закони, които по никой начин не могат да се отменят. За пример, влизаш ли във водата, ти непременно трябва да знаеш да плуваш. Ако не знаеш да плуваш, ти ще се удавиш. Ти влизаш в света, но ако не разбираш силите на парите, ти и там можеш да се удавиш. Парите развращават човека. После ти влизаш в сиромашията. Сиромашията е място, дето човек придобива знания. В богатството човек не може да научи това, което учи в сиромашията. В сиромашията именно човек може да намери онези хора, които го обичат. Като сиромах, човек може да намери онези, които го обичат, а не като богат. Сиромашията е пробният камък, чрез който човек познава хората. Понякога Бог ни поставя в условията на сиромашията, за да ни изпита.

Вие виждали ли сте бедни хора богати и богати – бедни? Виждали ли сте някога как се отнасят жената и децата в някое семейство със своя баща? Като влезе в дома си, никой не му обръща внимание. Те го считат като будала. Като вляза в дома му, този човек ме посреща и ми казва: „Синовете ми и жена ми ме считат голям будала, но аз не съм такъв. Те не ме познават.“ Тогава влиза жена му и казва: „Ние трябва да угостим нашия гост. Купи нещо, защото в къщи нямаме нищо приготвено.“ – „Няма нищо, жена, този човек не се нуждае от никакви гозби.“ В това време той хлопва с пръчицата си и веднага в стаята се слага трапеза, с разни плодове, тропически, каквито никой не е виждал. Казвам: Това, което този мъж носи в себе си, жена му даже не го е сънувала. Жена му живее с човек, когото не познава. Ако тя го обичаше, той щеше да ѝ се открие, но понеже не го обича, той остава затворен за нея. И тогава тя казва: „Отде ми даде Господ този мъж, да се мъча с него?“

Къде е пробният камък сега? Изследвайте човешките души. Всяка душа е един велик свят. Когато някои казват, че Месечината е празна, ненаселена, това се отнася само за тези, които така мислят. Месечината, Венера са забулени за човешките очи. Юпитер се намира в огнено състояние. Сатурн е студен, той има обръчи около себе си. Сега той е без трите венци, защото ги е изгубил. След няколко години ние можем да видим тези венци. Те се губят и явяват периодически. Това е едно оптическо положение, което той приема в своето движение.

И тъй, напуснете своите детински схващания за Бога. Вие придавате на Бога такива качества, каквито човек има. Силата и величието на Бога седи в това, че Той [търпи] всички наши глупости. Като мине покрай нас, Той всичко вижда. Няма нещо, за което, ако се оплачем на Бога, да не го оправи. И после като видим, че всичко се е наредило добре, съжаляваме, че сме се оплаквали. Ти се оплакваш от брата си. Господ те пита: „Какво е направил брат ти?“ – „Изяде ми 100 000 лева.“ Той заповядва на ангелите да ти дадат 500 000 лева. Какво лошо ти е направил брат ти? Вместо 100 000 лева ти получи 500 000. Ако той не беше ти изял 100 000 лева, ти нямаше да получиш 500. Че какво зло е направил брат ти тогава? Мъжът се оплаква от жена си, че го измъчила. – „Дайте му друга жена, по-красива и по-добра от другата.“ Какво лошо има в това? Какво е изгубил този мъж? Нищо не е изгубил.

Когато двама души не живеят добре помежду си, Господ ги размества. Той праща единия от тях при други хора, а при втория изпраща онези, които го заместват. Бог всичко може да направи, да подобри живота на хората. Бог размества хората.

Често хора, които се обичат, се запитват дали ще се познаят един ден на онзи свят. Може да се познаете, а може и да не се познаете – зависи. Вземете примера за Лазара и за богатия. Богатият представяше един аристократ, с богато положение, който мислеше, че всичко знае. А Лазар представяше един невежа, човек несретник. Богатият казваше за Лазара: „Нека си научи урока. Затова е пратен на Земята.“ Там именно седи погрешката на богатия. Лазар си учеше урока много добре. Но богатият не се поучи от Лазара. Сиромахът Лазар беше благ човек. Когато богатият минаваше покрай него, той го поглеждаше мило, с мил поглед. Обаче богатият си казваше: „Нека си научи урока, да знае, че тези работи не минават пред мене. Работа, работа се иска в света. Пари, пари трябва да се печелят.“ Понеже богатият не се поучи от благостта на Лазара, като отиде на онзи свят, положението им се смени. Лазар взе мястото на богатия, а богатият – мястото на Лазара.

Сега ще ви приведа един пример, който, ако не можете правилно да изтълкувате, може да ви съблазни. Той е из американския живот. Двама американци се сдружават, влагат доста големи капитали и започват заедно да търгуват. По едно време те си казали: „Хайде да се оженим, да ни тръгнат работите по-добре." Оженили се, но и на двамата работите не се оправили. Единият казал: „Каква беля си наведох на главата!" И другият казал: „Като се ожених, създадох си само по-голяма беда на главата." Какво да правят? Решили да разменят жените си. Като разменили жените си, те започнали да живеят добре. Това става навсякъде в света. Като направят една погрешка с жененето си, хората поправят тази погрешка, като разменят жените си. Те я поправят по американски. Човек започне една работа, не му върви. Той прилага един, втори, трети начин, докато най-после му тръгне.

Като не могат да живеят мъжете и жените добре, те искат да се развеждат и питат: „Трябва ли да се развеждаме?" Ако става въпрос до Божественото, казвам: С Божественото в себе си не се развеждай, но с човешкото можеш да се развеждаш. Божественото дръж, а с човешкото можеш да се развеждаш. Човек едва сега е почнал да прави опити да живее с Божественото.

„Вярата на синаповото зърно." Ако вашият вътрешен живот се смущава, това показва, че вярата ви е слаба. Синаповото зърно е свързано с истината. Ти трябва да обичаш истината. Буквата И е сврзана с истината. Буквата А е свързана със знанието в човека. Човек трябва да има знания. Буквата О представя онези велики Божествени условия, при които добродетелта трябва да расте.

Ако мислите, че това е теория, вие трябва да направите опит да я проверите. Понеже мъжете и жените често се спъват в живота, ще ви дам едно правило, което трябва да приложите. Дали ще имате успех в тази работа, то е друг въпрос. За пример, при вас дойде една сестра и започва да се оплаква от мъжа си, че не могат да живеят добре. Тогава другите сестри взимат нейната страна и започват да укоряват не само нейния мъж, но всички мъже. Те казват, че мъжете са груби, не влизат в положението на жените. По техен адрес те отправят много думи. Не, това не може да оправи мъжа. Нека тези няколко сестри се съберат на едно място и помислят от какво се нуждае този мъж. Ще видят, че на този мъж му липсва любов. Тогава нека те се помолят за него, нека му изпратят своята любов. Нека всички сестри го обикнат чрез неговата жена. Ако те успеят да го обикнат, той ще започне другояче да вижда жена си, в друга светлина. Като погледне жена си, той ще каже: „Измени се нещо моята жена, станала е по-красива, очите ѝ са станали по-красиви" и т.н. Тогава, каквото

направи жена му, всичко ще му бъде приятно. Същия закон можете да приложите и по отношение на мъжа. Когато мъжът се оплаква от жена си, нека се съберат десетина братя, десетина мъже и да се помолят за своя другар. Ако те успеят да обикнат жената на своя другар чрез него, той ще започне да вижда, че тя се е изменила, станала е по-добра и красива.

Всички вие страдате от безлюбие. Вие искате да поправите света с педагогически правила. Казва жената: „Аз трябва да готвя хубаво на мъжа си." Не само че трябва да му готвиш хубаво, но и хубаво да се обличаш и хубаво да му говориш. Хубави са тези работи, но те са второстепенни. Те сами по себе си ще дойдат. Кажете ми, как ще говорите сладко на един човек, когато нямате любов?

Аз съм правил в това отношение много опити. Дойде някой при мене, иска някаква услуга. Аз му давам 10 лева. Той казва после: „Много жесток човек си, не влизаш в положението ми. Какво може човек да направи с десетина лева? Дай повече." Дадеш му 100, пак е недоволен. Дадеш му 200, пак е недоволен. Не стига това, но отгоре казва: „Откак се запознах с тебе, всичко ми тръгна назад. Книги не мога да чета, обърках се." Какво трябва да кажа на този човек? Аз проверявам какво е моето учение. Казвам му: „Прав си." Той дойде при мене и се проявява такъв, какъвто си е. Защо трябва да искам да се проявява такъв, какъвто не е? Аз не търся в света светии, нито търся гении или талантливи хора, но и грешници не търся. Какво търся? Аз за себе си зная какво търся. Аз търся само Едного в света. Във всички хора аз търся Бога – нищо повече. Ако срещна един грешник, в него аз търся Бога. Като видя богатия, сиромаха, животното, водата, растенията, камъка, въздуха – във всичко търся и виждам Бога. И мечката като срещна, тя престава да бъде за мене мечка. Мечката е мечка докато не съм видял Бога в нея. Щом видя Бога в мечката, тя ми става мила и приятна. Докато не видя Бога в мечката, тя не ми пада на сърце. И в светията търся Бога. Докато не Го намеря, светията не ми свети. И докато в гения не намеря Бога, за мене той не е никакъв гений. И в талантливия, докато не видя Бога, той за мене не е талантлив човек. Навсякъде търся Бога. – „Много проста работа." – Не е проста работа. Аз виждам, трудно е положението на хората, но мъчно може да им се помогне. Влизам в положението на човека, но не мога да му помогна.

Аз съм правил много опити, мъчно можеш да убедиш човека. Но все пак съм намерил един начин да убедиш човека и да му помогнеш. Срещам едного, който ми се оплаква, че някой му взел 500 лева и 3 години вече, но не му ги връща. Питам го: „Не можеш ли да му простиш, да не искаш тия пари?" – „Как да му ги простя?!" – „Добре, ако аз платя за него, ще му ги простиш ли?" – „Ама той ще ми върне ли парите?" – „Ето, аз плащам за

него.“ – „Ама той ще си плати ли? Аз искам и той да си плати. Не, това не е метод.“ След това отивам при онзи, който има да дължи тия пари, и му казвам: „Слушай, този, на когото дължиш е малко сприхав човек, ще ти създаде големи бели, ще те мачка. Ето, вземи тези 600 лева и иди да си ги платиш, да се освободиш от него.“ – „Ама как, за 500 лева ще ме убие ли?“ – „А бе, ти си плати, да се освободиш. Той и за 100 лева може да те претрепе.“ – „Е, тогава нека сам дойде да си ги вземе, няма да му ги нося на крака.“ Както виждате, първия не мога да го убедя да вземе парите от мене, иска и длъжникът му да си ги плати. Вторият пък не иска да приеме парите, или иска кредиторът му да дойде да си ги вземе. Той пита: „Защо ти трябва да ми дадеш пари? Нека почака малко.“

Питам: какво ме интересува единият и другият човек? Интересуват ме. Хората са свързани помежду си. Не мога да кажа, че ще го оставя да прави, каквото иска. Щом левият и десният крак ме заболят, положението ми не е безразлично. И двата крака ми трябват. За мене всички хора са важни.

Аз съм намерил един метод, по който да убеждавам хората. Ще ви приведа един пример. Това беше във Варна. Дохожда при мене един господин и ми казва, че Бог не съществува, никакъв друг свят не съществува, че всички светове са празна работа, че те са само забавления за хората и т.н. „Аз не искам никой да ме убеждава в това и не може да ме убеди никой.“ Виждам, че този човек е млад и му казвам: „Знаеш ли, че този Бог, в който ти не вярваш, е намислил да ти даде една много красива, 19-годишна мома?“ – „Тъй ли? Ако ми даде такава мома, аз ще повярвам в Него.“ – „Ще опиташ.“ Тогава намери той една млада, красива мома и повярва в Бога в момата. – „Ако намеря такава красива 19-годишна мома, готов съм да повярвам в Господа.“ – „Ще я намериш, не се шегувам.“ Аз започвам да му описвам каква ще бъде тази мома. Описвам я точно такава, каквато е на сърцето му. И на него му става приятно. Като видя, че има възможност да намери такава мома, той казва: „Чакай, аз още не бързам, доста съм груб, че се страхувам да не би да я изгубя. От тази моя грубост тя ще започне да търси друг някой. Не искам още да се женя.“

Та казвам: Има Един, Който всякога ни обича. Все има нещо, заради което Бог ни обича. Той е вложил у нас нещо, за което ни обича. Най-малко Той е вложил Своя живот в нас. Дали ще бъдеш на Земята или в онзи свят, все ще се намери някой, който да те обича. Любовта не може да се унищожи. Никой не може да живее сам. Човек трябва да обича и да го обичат. Ако ти не можеш да видиш Бога във всички форми както действува, ти не можеш да бъдеш щастлив човек.

Казвам: При сегашните условия на живот много съблазни има в света.

Съблазните не могат да не дойдат. Те неизбежно ще дойдат, но да се избегнат, човек трябва да изпълнява волята Божия. Вие трябва да виждате във всички хора доброто, което се крие в сърцето им. Така, както разбирам хората, аз зная, че никой човек не мисли лошо. И за мъжа, и за жената мога да кажа същото. Дълбоко в себе си нито мъжът, нито жената имат желание да направят някакво престъпление. Престъпленията, които хората вършат, не са техни, те са съвършено чужди неща. Когато казваме, че човек може да се огреши, вярно е това. Човек може да се огреши, но това състояние е чуждо, не е негово. Когато сгреши, човек си въздъхне и казва: „Има нещо у мене, което не го харесвам. Отде е дошло, и аз сам не зная." Той започва да страда. Дълбоко в душата си той съзнава, че не е направил добре, и се измъчва. И той се чуди как не може да се освободи от него. Та, това, от което не могат да се освободят хората, от него страдат. От него страдат и мъже, и жени, и учители, и ученици, и господари, и слуги – всички страдат от това в себе си, от което не могат да се освободят. Нито в душата на слугата, който краде, има нещо от това престъпление, нито в душата на господаря има нещо против своя слуга. Това е едно подхлъзване, нещо привидно. Следователно заблужденията на хората се дължат на това, че те са направили привидните неща реални и от тях се заблуждават и започват да страдат. Трябва да се правят научни изследвания.

Сега, да ви приведа един пример из моя живот. Дохожда един ден един познат и ми оставя една полица от голяма, крупна сума, да седи при мене на съхранение, защото инак е щял да я забута някъде. „Мене могат да ме оберат, а ти всичко виждаш, тебе не могат да те оберат." Имаше доверие в мене и остави полицата си. Остана при мене полицата, но си казвам, че може да си навлека някаква беля с нея. Турих я в една кутия. Минаха се година, две, той още не дохожда. Един ден я потърсих, да видя седи ли на мястото си, но не я намирам. Мисля си: „Къде ли съм я турил?" След това взеха да ми дохождат други мисли: да не би някой да е влязъл в мое отсъствие и да е взел полицата. И след това трябва да я плащам на човека. Взех да си мисля кой може да е влизал. Седя спокойно и размишлявам. Един ден нареждам книгите си и в една кутия, забутана някъде, намирам полицата. Извиквам всички ония, които предполагаха, че този или онзи е влизал, и им показвам полицата. После си мисля: Ако не беше се намерила тази полица, как щях да убедя човека, че наистина е изгубена? По никой начин не бих могъл да го убедя. Преди да намеря полицата, обръщам се към тия духове, които са си поиграли, и им казвам: „Ще донесете полицата тук – нищо повече." След време те донесоха полицата, туриха я в друга кутия и така се свърши работата. Аз не се рових да търся много. Казах им да не си играят с мене и да донесат полицата. Иначе щях да заведа дело против тях.

Казвам: Често вие имате пълно доверие на някои, които могат да създадат ред интриги. Не се съблазнявайте, но помнете, че всичко в света съдейства за добро. Имаш лош мъж – за добро е. Имаш лоша жена – за добро е. Имаш лош син – за добро е. Имаш лоша дъщеря – за добро е. Като дойде добрият син, за какво иде? За благословение. Лошата жена е за добро дадена, а добрата – за благословение. Значи лошите хора са за добро, а добрите – за благословение. Като държите тази философия в ума си, ще ви олекне.

Казвате: „Лесно се говори, но мъчно се прави." Лесно се говори, но и мъчно се говори. Не мислете, че сега ми е лесно да ви говоря. Знаете ли колко беля си създавам с вас, като ви говоря? Като слушате да ви говоря по някои въпроси, вие се заемате да правите опити. И колкото опити излязат неуспешни, вие казвате: „Учителят ни накара да правим тези опити." И след това ще започнат ред тълкувания, или да питат защо трябва да си губят времето. Ако е въпрос за оправяне на света, не съм аз, който заповядвам на пролетта да дойде. Не съм аз, който заповядвам на Земята да се върти около Слънцето. И без моята заповед Земята се върти около Слънцето, около своята ос; пък и Месечината се върти около Земята все без моя заповед. Хората се раждат и умират пак без моя заповед.

Някои ще кажат, че вярват в Бога. Не, аз ви говоря сега по човешки. Човешките работи са човешки, а Божествените работи са извън човешкото съзнание. Вие говорите за Слънцето, но ходили ли сте на Слънцето? Колкото и да ме убеждавате, никой от вас не е ходил на Слънцето. Ако ме питате дали аз съм ходил на Слънцето, ще ви кажа като човек, че не съм ходил на Слънцето. Пиша романи, приказки за Слънцето. Пък мога да ви кажа, че съм ходил на Слънцето да видя дали ще ми повярвате. Не съм ходил, но ако искам, мога да отида на Слънцето. Всичко, което съм поискал, аз съм го направил. Аз поисках да дойда на Земята, и дойдох. И вие сте толкова силни, колкото съм силен и аз. И вие сте поискали, и сте дошли. Следователно, колкото съм силен аз, толкова силни можете да бъдете и вие. Де е вашата слабост тогава? Сега да кажа обратното: На Слънцето не съм ходил, но мога да отида. Първото положение можете да оспорите, но второто положение? Като казвам, че като поисках да дойда на Земята, и дойдох, така и вие поискахте да дойдете на Земята, и дойдохте. Защо първото положение повярвахте, а второто не вярвате? Защо не вярвате, че можете да отидете на Слънцето? Аз да ви кажа: защото любовта ви към Слънцето е по-малка, отколкото любовта ви към Земята. А у мене любовта ми към Слънцето е по-голяма, отколкото любовта ми към Земята. Тази е разликата само. Ако любовта ви към Слънцето е по-голяма от тази към Земята, и вие ще можете да отидете на

Слънцето. Всички неща стават по Закона на Любовта. Езика, който обичате, или предмета, който обичате, всякога ще бъдете в него пръв. Онзи предмет, към който любовта ви е по-малка, и успехът ви към него ще бъде среден. Същото се отнася и към живота. Ако любовта ви към живота не е толкова силна, и животът ви няма да бъде много добър.

„Вяра като синапово зърно." Когато работите ви не вървят добре, намерете десетина или най-малко трима ваши приятели и ги помолете да съединят умовете си с вашия и да се помолят да тръгнат работите ви напред. Щом пожелаете това, работите ви ще тръгнат напред. Ако трима души се съберат на едно място и искрено пожелаят някой да оздравее, той непременно ще оздравее. Ако трима души се съберат на едно място и повярват в нещо, то ще стане. Но вярата им не трябва да бъде вярване, като това на онази баба, която имала пред къщата си една чукара и казала: „Ще се помоля сега, та като стана сутринта, да видя, че чукарата се е махнала от пред прозореца ми." Като станала сутринта, тя видяла, че чукарата била на мястото си. Тогава тя казала: „Стана така, както си мислих." Значи, тя си мислила: „Тази чукара я се махне, я не се махне." И наистина, чукарата не се махнала. В този случай аз ни най-малко няма да се моля чукарата да се махне, но аз ще се махна от къщата. Понеже аз съм, който мога да изменя закона, затова ще отида на друго място да живея. Но чукарата не може да ми представя някаква мъчнотия.

Не си създавайте излишни мъчнотии. Вие сами си казвате, че работите ви няма да вървят, и наистина не вървят. Вие сами се самоосъждате. Не, кажете си: „Бог ме е изпратил на Земята, дал [ми е] отлично сърце, отличен ум, отлична душа и дух, дал ми е сила, и тази работа, която започвам, ще върви, защото е Божествена. Тя не може да не върви." Някой казва, че не може да живее добре с жена си. Не, нека си каже, че ще живее, ще се разбере. Не е въпрос да предприемете само една служба, но турете в ума си мисълта, че сте двама души на една работа, и ще се споразумеете. Вие сте учител и ученик – ще се споразумеете. Вие сте господар и слуга – ще се споразумеете. Според великия закон някой път е по-добре да бъдеш господар, а някога – слуга. Някой път е по-добре да бъдеш слуга, или учител, или ученик, или жена, или мъж. През всички фази на живота трябва да мине човек. Не трябва да има нещо, което да те спъва. Каквото и положение да си представиш в ума си, да си готов да го заемеш, да влезеш в това положение. Да не те е страх. Страхът и любовта действуват еднакво. Това, което най-много искаш, ще ти дойде до главата. И това, което най-малко искаш, и то ще ти дойде до главата.

Затова турете в ума си положителната мисъл: „Не сме ние, които ръководим света." Чрез Своята любов, чрез Своята мъдрост, чрез Своята

истина и сила, Бог е определил нещата. Той е предначертал пътищата на всички живи същества. Бог се грижи за вашия ум, в който вярвате. Вярвайте в ума си, той ще ви изведе на правия път. Какво друго да ви кажа? Няма да ви кажа да вярвате в мене. Няма да ви кажа и да вярвате в Христа. Вие в Христа вярвате, защото Бог е говорил чрез Него. Вярвайте във всеки човек, чрез когото Бог говори. Всеки човек, чрез когото Бог не говори, не му вярвайте. Всеки човек, който говори от Бога, вярвайте му. Който говори от себе си, него изслушвайте и му кажете: „Ще опитам това нещо, и ако се окаже вярно, ще го направя."

Казвам: Когато стане въпрос за човешкото, ангажирайте се по отношение на него да го опитате. Що се отнася до Божественото, него прилагайте в живота си. Това значи да имате вяра колкото синапово зърно.

„Благословен Господ Бог наш"
„Добрата молитва"

20-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 18.IV.1937 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1937_04_18 Истина и благост
утринно слово

ИСТИНА И БЛАГОСТ

Ще прочета 16 гл. от Евангелието на Йоана, от 1 – 16 стих.

Често се говори за човешкия ум и за човешкото сърце. Умът трябва да има две качества, свързани в едно: благост и истинолюбие. Ако умът не съдържа истината и благостта, не може да бъде продуктивен. Когато се казва, че чрез ума се постига всичко, разбираме оня ум, в който се крие истината и благостта. Тия качества представят същината на Бога. Човешкият ум е ясен и прозорлив, но ако не се домогне до същината на Бога, т. е. до истината и благостта, нищо не може да постигне.

Като четем Библията на английски, думата благост е преведена с думата „добро", която не е толкова изразителна. Думите, с които си служим днес, трябва да претърпят известно видоизменение. Има думи, които човек не може да произнесе, както трябва – ларинксът не е дошъл още до пълното си развитие. За да се произнесе една дума правилно, трябва да се спазят известен брой трептения. На всеки език има думи с няколко значения. Например, думата „хайдук" на български има две значения. Тя е добра дума по съдържание, а лоша по значение. Сричката „хай" означава високо положение, а „дук – дуче" означава заповедник. Всъщност, думата „хайдук" не крие нищо лошо в себе си. Не само думите, но и буквите в езика имат различно влияние върху човека. Например, буквата „р" е груба, волева буква. Тя трябва да се употребява от човек с мек характер. Грубият човек не трябва да си служи с нея. Преди стотици години думата „prevent" на английски означавала: Господи, застави ме да направя нещо. Днес има точно обратно значение: Застави ме да не направя това нещо.

И тъй, за да произведе ефект, всяка дума трябва да се произнесе на място, да се предаде нейното съдържание. Иначе, тя губи съдържанието си. Има динамични думи, както експлозивите. Туриш ли един експлозив някъде, той непременно ще произведе известен ефект. Който си служи с експлозиви, той знае точно тяхната експлозивна сила. На същото основание, той трябва да знае силата на думите, с които си служи. Има експлозиви, които, употребени в малко количество, са безопасни, но в голямо количество причиняват нещастия. Същото се отнася и до думите. Всяка дума, употребена на място, е безвредна; ако не се употреби на място, причинява нещастие. Думите се отразяват не само върху физичния, но и върху психичния живот на човека. Ето защо, човек трябва да пази както тялото си, така и своята психика.

Днес малко хора обръщат внимание на своето тяло. Както в миналото, така и сега, човек греши, а тялото страда. Едно време, за кражба, за разни престъпления, са рязали ръцете и краката на човека. Днес, за престъпления бесят и убиват човека. Всъщност, тялото не е виновно за грешките и престъпленията на човека. Някой краде и му отрязват ръцете. Вината не е в ръката, но в желанието на човека да краде. Вината е във волята на човека, която символизира женския принцип – жената. Някой иска да стане волев човек. – Ако търсиш воля, в жената я търси. По-волево същество от жената няма. Ако търсиш ум, разбиране, ще го намериш в мъжа. Постави жената в празна къща и виж, какво ще направи тя. След няколко години къщата ще се напълни толкова много, че ще стане тясна. Влизал съм в къщи, в които няма де да се завъртиш – пълни стаи със столове, маси, канапета, различни мебели. Защо им са толкова много мебели? „Да им се пълнят очите" – така казва народът. Жената има десетина рокли и не знае, коя да облече. На друга страна складирала обувки, шапки, различни моди. Не само това, но човек има и различни вярвания. На млади години има едно верую, на средна възраст – друго верую, на старини – трето. Всъщност, на кое верую разчита? Кое верую да задържи? Понеже човек не може да се определи, желанията му се колебаят.

Какво се иска от човека? – Разумност. – Волята произлиза от един свят, а разумността – от друг. Тия два свята се съединяват в едно. Значи, волята – светът на жената, и разумността – светът на мъжа, се съединяват в едно и образуват човешкия свят. Жената, в истинския смисъл на думата, представя благостта, а мъжът – истината. Ето защо, благостта и истината трябва да се съединят в едно, да проявят висшия ум в човека. Не е позволено на мъжа да си служи с лъжата. Ако не говори истината, мъжът не може да бъде разумен. Ако не проявява благостта, жената не може да има нужната мекота и воля. Само мекият човек е истински волев.

Казваме: Да бъде волята на Бога! Това значи: Да се прояви благостта на Бога! Три неща са нужни за човека: Да бъде волята на Бога! Да се освети името Божие! Да дойде Царството Божие на земята! За да се изпълни волята на Бога, нужно е благост. Не можеш да служиш на Бога без любов. Благостта произтича от любовта. Казваш: С любов или без любов, трябва да се живее. Да живееш без любов, това значи, да бъдеш всякога недоволен. Какъв живот е тоя? Ако истината и любовта не са съединени в едно, животът не може да се прояви.

Питаш: Не съм ли добър човек? – Добър си. – Аз говоря истината. – Коя истина? Между една и друга истина има голяма разлика. Истина и факт са

две различни неща. Казваш, че си видял много неща, знаеш истината. – Ти знаеш известни факти, но това не е истина. Истината не се занимава с взимания и давания, с речено-казано, с дребни неща. Това са факти в живота. Истината освобождава човека и внася живот в него. Да изгубиш истината, това значи, животът ти да потъмнее. Ако живееш в истината, ще имаш един резултат; ако живееш вън от истината, ще имаш друг резултат. И тъй, истината има отношение към светлината. Да живееш в света на истината, това значи, да различаваш нещата по форма, съдържание и смисъл. Имаш, например, десет шишета с различни форми, от различен метал и с различно съдържание. Те се намират в една тъмна стая. Влизаш в стаята, напипваш шишетата, но не познаваш, кое от какъв метал е и с какво съдържание. Ако имаш възможност да ги отвориш и опиташ, ще знаеш, какво е съдържанието им – по вкуса ще ги различиш. В тоя случай, ще опиташ съдържанието, но няма да знаеш, от какъв метал са направени и каква форма имат. Знанието, придобито в тъмнина, не е истинско.

Мнозина питат: Защо идат страданията? – Защото живеете в тъмнина. Животът на тъмнината дава възможност да опитате само съдържанието на шишетата, но не и тяхната форма и материал, от който са направени. В тъмнината на живота ще опитваш съдържанието на шишетата, но ще попаднеш на нещо горчиво, т. е. на страданието. Друго нещо е, ако си в светлина. Всяко шише има надпис, който показва неговото съдържание. Ако си на светло, ще прочетеш надписа и ще знаеш, какво е съдържанието. Животът на истината носи пълното, абсолютно знание. То освобождава човека от горчевините. Докато си в противоречия и опитваш горчевините на живота, ти си в тъмнина. Какво знание е това, при което се усъмняваш по няколко пъти на ден? Казваш: Вярвам в Бога, вярвам в Христа. Вярваш, но ако работите не ти се нареждат, както очакваш, веднага започваш да се съмняваш и в Бога, и в Христа. Казваш, че Бог не мисли за тебе. Каква вяра е тая, която допуща съмнението? – Имам търпение. – Имаш търпение, но лесно избухваш.

Един свещеник разправяше, че се намирал под влиянието на един дявол, който го изкарвал от равновесието му. Той беше недоволен от себе си, че проявяваше своята сприхавост даже в олтаря. Като чувал, как жените се разговаряли в църква, той излизал от търпение и започвал да им се кара. Той казваше: Сприхав човек съм, не мога да се владея. Виждах, че не постъпвам добре, но не можех да ги търпя. Казвах си: Защо не си гледаш спокойно работата? Чети си Евангелието, а жените нека си говорят. Те сами ще млъкнат.

Много хора обичат да обръщат внимание на окръжаващите, да се говори за тях. Най-лесно е да накараш хората да се занимават с тебе. Ако можеш

да дадеш на близките си по десетина английски лири, те веднага ще се заинтересуват от тебе. Ако нищо не даваш, никой не се интересува от тебе. Някой ще разказва своите духовни опитности, да обърне внимание на хората. Какво ще им говори? И апостол Павел разправял своите опитности, но същевременно се оплаквал, че има трън в плътта си, който постоянно го безпокои. Трънът представял един дух, който често го смущавал. Тай се молел, да го освободят от тоя дух, но разбрал, че няма да го отнемат. Той му е даден за възпитание, да не се възгордее. Понеже му били дадени големи знания и благодат, трънът трябвало да остане в плътта му. За тръна, който апостол Павел носел в плътта си, имало различни тълкувания: едни казвали, че той имал слаби очи; други, че имал слаб стомах; трети, че като неженен, проявявал слабост към жената. Все имал някаква слабост, но каква, не се знае. Някой брат съжалява, че не може да намери сестра, с която да дружи. Друг съжалява, че дружи със сестра и не може да се освободи от нея. Някоя сестра съжалява, че не може да намери добър брат, с когото да дружи. Друга съжалява, че дружи с брат, с когото не се разбират. Всеки човек е раздвоен, нещо го смущава. Днес е весел, но нещо го измъчва вътре.

Има нещо в човека, което го заблуждава и му нашепва неща, които не са в негова полза. Например, говориш пред публика. Отвътре ти нашепват: Говори високо, натъртено, да знаят, кой си. Ако слугата говори така на господаря си, какво ще стане? Господарят му веднага ще го запита: Ти знаеш ли, на кого говориш? Кой седи пред тебе? Слугата веднага се свива в черупката си. Един наш брат, чиновник в едно учреждение, разправяше една своя опитност. Един ден дошъл при него един господин, на когото обещал да услужи нещо, но не могъл да изпълни обещанието си. Недоволен от него, господинът казал: Ти знаеш ли, какъв съм аз? – Какъв си? – Запасен полковник. Братът го запитал: Ами ти знаеш ли, какъв съм аз? – Не зная. – Запасен ефрейтор. Полковникът се засмял, подал ръката си и му казал: Ако бях на действителна служба, щях да те накажа за тоя отговор. Понеже сега нямам власт, подавам ти ръка за приятелство. Казвам: Човек може да е от високо произхождение, но няма власт да го приложи. Той може да е полковник, но в запас, никой не му се подчинява. Каква е разликата между полковника и ефрейтора? – Полковникът заповядва на повече хора, а ефрейторът – на по-малко. Обаче, и двамата имат едно и също желание – да заповядват. Желанието на полковника има възможност да се разширява, а на ефрейтора е по-ограничено. Когато ефрейторът стане полковник, и неговото желание ще се разшири. Това желание е външно, преходно.

Човек трябва да се освобождава от своите временни, преходни желания. Те спъват неговото развитие. Силата на човека се крие в истината. Той трябва

да възлюби истината. Чрез ума си той възприема истината. Силата на човека се крие в благостта, която той възприема чрез сърцето си. Не говоря за физическото сърце, но за разумното сърце, което мисли и разбира същината на живота. Следователно, ако не възприемеш истината чрез ума си и благостта чрез сърцето си, нищо не можеш да постигнеш. Ти можеш да се домогнеш до Божественото, до великото и красивото, само чрез благостта и доброто, само чрез истината и свободата в себе си. Само истината и благостта внасят в човека вътрешна сила, вътрешен мир и спокойствие. Те продължават човешкия живот. Да мисли човек, че по механичен начин може да се подмлади и да продължи живота си, това е заблуждение. – Бог е благ, всичко ще нареди. – Вярно е, Бог е благ и всякога е бил такъв, но благостта има отношение към любовта, която изисква разумност. А разумността има отношение към истината и мъдростта. Любовта, мъдростта и истината са три еднакви величини, тясно свързани помежду си.

Казано е в Писанието: „Бог възлюби истината в човека." Значи, Бог възлюби в човека разумното, великото, което той може да прояви. Докато говориш истината, ти всякога ще изпитваш дълбока, вътрешна радост в себе си. Истината носи радостта. Дето е истината, там е радостта; дето е радостта, там е щастието. Дето е истината, там е и благостта. Те вървят заедно. Те се свързват по вътрешен път, като образуват нещо цяло, неделимо. Ти не можеш да влезеш в Царството Божие, ако не носиш истината и благостта в себе си. Това се отнася и до млади, и до стари.

Какво искат младите? – Да се оженят, да се наредят добре. Казвам: Ожени първо истината и благостта в себе си, и тогава мисли за външно женене. Ако благостта и истината в тебе не се оженят, и да се ожениш, пак неженен оставаш. В небето не приемат неженени хора. – Какви хора приемат там? – Само женени. Който носи истината и благостта в себе си, той е женен; той има дом, жена, деца, братя и сестри. Който не носи благостта и истината в себе си, не е женен. Жененият се ползва с доверието на хората. – Защо? – Той има дъщеря и син. Това са богатства, които изкушават. Достатъчно е да влезе момъкът в дом, дето има красива мома, за да се изкуси. И момата, като влезе в дом, дето има красив и умен момък, също се изкушава. Момата и момъкът са каси, пълни със злато, което изкушава човека. Момъкът се влюбва в златото, иска да се ожени за него. И момата се влюбва в златото. Защо се жени човек? Какво търси в женитбата? Питаш: Да се оженя, или неженен да остана? – Ти си женен вече. Колко пъти ще се жениш? Щом си дошъл на земята, душата ти е свързана с тялото. Слизането на душата е женитба. Тя се е оженила за тялото. Душата е мъжът, а тялото – жената. Техните желания са деца на душата и тялото. Тая женитба е истинска; наричат я мистична женитба, или мистичен брак.

Казано е: „Онова, което Бог е съчетал, човек да не разлъчва". – Кое е съчетал Бог? – Истината и благостта. Това е истинската женитба, на която хората не обръщат никакво внимание. Ако истината и благостта в тебе не са съчетани, ти си разведен мъж, или разведена жена. Не се развеждайте, т. е. не разлъчвайте онова, което Бог е съчетал във вас. Той е съчетал истината и благостта в човешкия ум. От това съчетание зависи щастието на човека. Каквито други съчетания да очаква, той може да ги постигне само чрез истината и благостта. Силен ум е само оня, в който истината и благостта са съчетани. Само тоя ум може да ви въведе в Царството Божие, във вечността. Дето и да отидете, тоя ум навсякъде ще ви придружава. Така ще бъде на небето, така ще бъде и на земята.

Питате: Как трябва да се живее? – По свобода и със свобода. Ти ще бъдеш свободен, и на другите ще носиш свобода. Виждаш един вързан човек. Ще извадиш ножчето си, ще прережеш нишките, които го държат вързан, и ще му кажеш: Бъди свободен! Виждаш един впрегнат вол, мъчи се, не може да се освободи. Ще махнеш хомота и ще го пуснеш в гората, на свобода. Виждаш една подпушена река. Махни бента ѝ и я пусни свободно да тече. Виждаш едно изкривено дърво. Спри се и го изправи. Дето минаваш, спирай се, да видиш, какво можеш да направиш. За да предаваш някакъв език, трябва да го знаеш добре, да имаш правилно произношение. За да предадеш една добродетел на хората, първо ти трябва да я имаш. Прилагането на една добродетел е подобно на прилагането на езика. Приятно е да слушаш някой да говори добре.

Един българин отишъл в Америка, без да знае една английска дума. Тоя му говори, оня му говори, нищо не разбира. Вслушвал се в думите, дано може поне да ги отдели една от друга, но и това не могъл. Казвал си: Ще науча ли някога английски? След шест месеца изведнъж почувствувал нещо особено – една вътрешна светлина го озарила. Той започнал да разбира езика, станал му вътрешно близък. От ден на ден му ставал все по-близък и разбран. Спиритистът ще каже, че някой дух е влязъл в него, да го учи. И това е възможно. Аз казвам, че англичанинът в него се е събудил. В българина е събудено българското, затова знае български език. В англичанина е обратно – българинът спи. В бъдеще, когато висшето съзнание в човека се пробуди, той ще знае всички езици; той ще бъде и българин, и французин, и англичанин. – Искам да уча френски. – Събуди французина в себе си. Докато той спи, нищо няма да научиш.

Аз често се спирам върху езиците и намирам голяма разлика между старите и новите езици. Новите езици ни са по-близки. Там всяка дума има живот в себе си. Чрез тях, именно, работи Духът. Това се отнася повече

за думи, които отговарят на реалността. Друг е въпросът за отвлечените думи. Търсиш значението им в речника, слушаш обяснения за тях и въпреки това, пак остават неразбрани. Какво означават думите „субстанция", „есенция"? Как ще определите думата „добро" на български и „good" на английски? Тая дума не може да се определи точно, но се разбира вътрешно. Буквата „g", началната буква на „good" показва, че англичанинът е реалист. Той посял семето, да пусне коренчета, и казва: Първо корените, а после клоните. Двете букви „о" показват условията, при които семето се развива, за да поеме посоката нагоре – "d". В думата „добро" българинът започва с клоните. Той казва: Корените ще дойдат после. Той си служи със закона на пресаждането. Вземе едно калемче, резне кората на дръвчето, прилепи към него калемчето, засмоли го, превърже го добре и го оставя да се развива. Значи, в българина доброто е присадено, а в англичанина е посадено. Затова се казва, че англичанинът има дълбоки корени. Ако трябва да обещае нещо, той не бърза. Ще те гледа, ще мисли, ще съобразява и след това, или ще ти обещае, или няма да обещае. Обаче, даде ли някакво обещание, непременно ще го изпълни. Ти трябва да разчиташ на неговата дума.

Питам: Кое е онова у вас, на което може да се разчита? Ще кажете, че сте християни, или че сте от новото учение. Коя е отличителната черта на християнина? Коя е отличителната черта на човека от новото учение? Друг ще каже, че е православен, евангелист, или католик. Коя е отличителната черта на православния, на евангелиста, или на католика? Много черти ще изнесете, но коя от тях е съществена, сами не знаете. Католикът вярва в непогрешимостта на папата. Това не е същественото. Докато имам пари, всички вярват в мене. Щом изгубя парите си, и вярата на хората в мене изчезва. Истинска вяра има оня, който, и като получава пари от мене, и като не получава, пак вярва. Ако вярва, само когато му давам пари, той не вярва в мене, но в парите. Ако вярваш в учения, само когато може да ти отговори на всички въпроси, това не е истинска вяра. Какво ще стане с твоята вяра, ако той изгуби светлината си? Вярата ти ще изчезне, защото той не може да ти отговори на някой въпрос.

Казвате, че вярвате на жените, а не вярвате на мъжете. Какво, всъщност, е мъжът и какво – жената? Според мене, който носи истината в себе си, той е мъж. Който носи благостта в себе си, той е жена. Значи, мъжът е образ на истината, а жената – образ на благостта. Такъв мъж и такава жена, съединени в едно, създават условия за идването на Бога между тях. Това наричаме истинска женитба. Мъж без истина и жена без благост не могат да се съединят в едно. Дето е истината и благостта, там е Бог, там е мястото на радостта и веселието, там е раят. Дето няма истина и благост, там Бог не живее, там е мъчението, там е адът. Някога вие се мъчите, но не знаете,

защо се мъчите. Молите се, но молитвата ви не се приема. Много просто, нямате истината, нямате и благостта.

Какво представя човек? – Съчетание на истината и благостта. Човек не е нито само мъж, нито само жена. Ако на физичния свят си мъж, в духовния си жена; ако на физичния свят си жена, в духовния си мъж. С други думи казано: ако на физичния свят носиш истината, в духовния ще носиш благостта; ако на физичния свят носиш благостта, в духовния ще носиш истината. Ако се съединят истината отгоре и благостта отдолу, ще стане истинското съчетание между мъжа и жената. Тогава, като жена, ти няма да обичаш мъжа, но истината в мъжа. И мъжът няма да обича жената, но ще обича благостта в жената. Истината и благостта, това е Бог в човека. Не можеш да обичаш жената, ако благостта не е в нея; не можеш да обичаш мъжа, ако истината не е в него. Тогава и Бог не може да обича човека, ако истината и благостта не са в него. Какво обича Бог в човека? – Само това, което е Негово. Бог направи човека по образ и подобие свое. Образът и подобието, това е истината и благостта, които Той е вложил в човека. Ако нямаш истината и благостта в себе си, ти не си направен по образ и подобие на Бога.

Да имаме образа и подобието на Бога в себе си! Да носим истината в себе си, която е образ и подобие на Бога! Да носим благостта в себе си, която е образ и подобие на Бога! Това е новото, което иде в света! Който разбира новото така, и го прилага, ще се радва на успех. Вие се колебаете, вярно ли е това, или не. Де е вярата ви? Можеш да вярваш, че носиш истината в себе си, а може и да не вярваш. Важно е, че ще имаш два различни резултата. Можеш да вярваш, че носиш благостта в себе си; може и да не вярваш. За предпочитане е да вярваш, че истината и благостта са в тебе. Вярвай в това, което Бог е вложил в тебе.

Сега аз ви показвам начина, по който хората могат да се обичат. Хората не могат да се обичат нито на земята, нито на небето, ако нямат истината и благостта в себе си. За да те обичат хората, истината трябва да живее в тебе. Това е най-великото благо за човека. За да те обичат хората, благостта трябва да живее в тебе. Това е най-великото благо за човека. По-велико нещо от истината и от благостта няма. – Де е любовта тогава? – Любовта включва всичко в себе си. В нея е знанието, силата, богатството, разумността, благостта. Като знаеш това, не търси тия неща вън от себе си. Всичко е в човека. Професорът носи знанието в себе си. За ученика, обаче, той е само повод, да събуди неговите дарби и способности да учи. Колкото си по-способен, толкова по-лесно ще научиш един език. Ония, на които очите са изпъкнали, по-лесно изучават езиците от тия, на които очите не са изпъкнали. Като изучавате очите на гениалните хора, които знаели по

няколко езика, ще забележите, че долната част на окото им е особено построена. Тя показва способност към изучаване на езици.

Казано е: „Възлюбил е Бог истината в човека." Значи, истината е вложена в човека. – Какво е нужно тогава? – Условие за нейното проявяване. Не се страхувайте от истината. Не казвайте, че не можете да говорите истината. Фактите не могат да се казват, но истината – всякога. В момента, в който се откажеш от истината, ти ставаш недоволен, нещастен; животът ти става мрачен и безсмислен. Най-малката грешка се отпечатва на окото ти – не можеш свободно да гледаш. Това, което дава сила на човека, е истината в него. Това, което дава сила на човека, е благостта в него. Истината и благостта са качества на Божественото в човека. Съединени заедно, те дават условия за проява на любовта. Тя е плод на истината и благостта. Щом дойде любовта, с нея заедно иде и животът. Любовта ражда живота, осмисля го и го прави щастлив.

И тъй, бъдете благи и проявявайте благостта! Бъдете истинолюбиви и проявявайте истината! Това значи, да бъдеш чист, искрен, любещ. Христос казва: „Отивам при Отца си." Какво се иска от вас, за да отидете и вие при Отца си? – Да бъдете благи и да носите истината в себе си. – Какво носеше Христос, като дойде на земята? – Той носеше благостта и каза: „Господи, прости им! Те не знаят, какво правят." Той носеше истината, затова никога не се уплаши и не се разколеба във вярата си. Като дойде страданието, Христос не потърси начин да се освободи от него, но потърси пътя, през който трябваше да мине, за да изпълни Божията воля.

Сега и на вас казвам: Като сте дошли на земята, трябва да изпълнявате Божията воля. Жената трябва да се отнася с мъжа си, както Бог изисква. И мъжът трябва да се отнася с жената, както Бог изисква. Ето, и вие сте братя и сестри. Как се отнасяте помежду си? Проявявате ли благостта и истината един към друг? Без истината и благостта никакви отношения не съществуват. Без истината и благостта никакъв дом, никакво общество не съществува. – Какво се иска от нас? – Богатите да помагат на бедните. Ще даваш на другите, както искаш да дават на тебе. Ще казваш истината на другите, както искаш да я казват на тебе. Ще приемаш човека така, както искаш тебе да приемат. При мен често дохожда един циганин, носи яйца, коприва, здравец. Качва се горе и хлопа на стаята ми. Аз седя вътре и съм готов да го приема, но искам така да го задоволя, че и аз да остана доволен. Той се нуждае от пари, затова носи яйца. Като зная това, дам му една сума, и той си отива доволен. Стар човек е, около 90 години, но умен е. Гледа ме, наблюдава, как ще го приема. Той има красив стремеж, търси нещо хубаво в живота. Казва за себе си, че е ученик на новото учение. Какъвто и да е, аз трябва да го приема с благост и истина. Някога носи здравец и го насажда

в градината.

Казвам: Всичко, което искаме да направим заради Господа, трябва да го посадим. Истината трябва да посадим в човешкия ум, а благостта в човешкото сърце. Да кажеш една добра дума на човека, това значи, да я посадиш. Казвал съм на някой отчаян човек една насърчителна дума, и той я помни години наред. Той се отчаял от живота, иска да се самоубие. Казвам му: Не се отчайвай, твоята работа ще се оправи. Както казвам, така става. Кажи на обезсърчения: Ще се оправи твоята работа! Кажи на отчаяния: Ще се оправи твоята работа! И на вас казвам: И вашите работи ще се оправят.

Отворете широко ума си за истината, а сърцето за благостта, и всичко ще тръгне по мед и масло.

Т. м.
– В Божията Любов е благото на човека.

20. Утринно Слово от Учителя, държано
на 18 април, 1937 г. София – Изгрев

Книги:
Благост и Истина
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
Истина и благост
Старото отмина (Утринни Слова. Година VI (1936–1937). Том II. София, 1947)
20 беседи от 21 март 1937 г. до 19 септември 1937 г.
Начало: 05:00

1937_04_21 Възможности в живота
лекция пред общия окултен клас

ВЪЗМОЖНОСТИ В ЖИВОТА

Добрата молитва.

Ще прочета няколко стиха от Посланието към Римляните, от началото до 9-и стих.

Имате ли тема? – (Нямаме.)

Пишете: „Разлика между богатство, здраве и мисъл.“ Сега да направим едно упражнение: Дигнете дясната ръка хоризонтално напред и постепенно я дигайте нагоре, като постоянно я следите с очите. Главата си няма да обръщате, само с очите ще следите движението на ръката. Няма да упражнявате врата, но окото. (Дясната ръка напред, бавно издигане до вертикално положение като постоянно следим с очи нейното движение. После бавно снемане ръката напред, до хоризонтално положение. Направихме това упражнение три пъти само с дясната ръка).

Ще ви прочета един пасаж от „Добри и лоши условия“. (Учителят прочете от посочената книга от 210 страница накрая и 211 страница.) Започвам от предложението, не започвам с пълното предложение, изхвърлям две думи: „Да не паднете в криви разбирания, вие трябва да изхождате от един Божествен порядък, а не от човешки. Божествената мярка е само в състояние да очертае истинската физиономия на човека. Без тази мярка, човек би бил склонен да съди хората за всяка тяхна грешка, за всяко тяхно престъпление без да подозира, че и в него се крият възможности за грешки и престъпления. Разликата между един и друг човек се заключава само в степента на възможностите му. Колко хора днес са готови да говорят Истината? Коя млада жена би се осмелила днес да каже, че харесва еди кой си млад момък?“ – Значи ние не сме свободни да си изкажем мнението си. Например, в този случай ние трябва да бъдем тъй обективни, както когато се изказваме за една художествена картина. Ако сега се изкажеш за една картина, че я харесваш, понеже тази картина вече е един завършен процес на един механичен процес, твоята дума не съблазнява, но ако твоята картина е жива и се произнесеш за живата картина, веднага тази картина ще внесе едно друго, ново понятие, изопачено. Коя млада жена би се осмелила да каже, че харесва един млад човек? „Има ли нещо престъпно в харесването? Докато е била мома, тя е могла да харесва този и онзи; щом се ожени, тя вече не е свободна.“ И в религиозните вярвания като дойдете, щом влезеш в една църква, ти започваш да се съобразяваш с нейните постановления. Сега задава се въпроса: „Защо? – Защото не

познаваш Истината. Само Истината прави човека свободен. Тя не познава Истината и не може да я изповядва. Докато нещата се разбират по човешки, вие всякога ще виждате престъпления там, дето не съществуват и ще ги отричате там, дето явно съществуват. Има постъпки, които правят водата нечиста. Тези постъпки могат да се нарекат престъпления. Има постъпки, които правят нечистата вода чиста. Те внасят подобрение в тази вода. И единият резултат и другият се виждат на края. Докато не е дочакал края на нещата, човек мъчно може да се произнесе за дадена постъпка, престъпление ли е тя, или не."

Погрешките, това са възможности в живота, ваши или чужди, но те са възможности за развиване. Всяка погрешка само по себе си е едно богатство, едно богатство, което не е употребено на място. Имахме една машина за рязане на трева и скоро я дадохме да се наточи. След като я наточили, направили една погрешка, турили ръчката така, че не може да се мести. Онзи, който точил, казва, че турил на място ръчката. Онзи, който носил машината и той казва, че на място била, но ръчката не е на мястото си. Как е станало това? Пращам на друг един машинист и той веднага намери къде е погрешката. Погрешката е много малка. Но как е станала тази погрешка? Онзи, който точил, казва, че той тази погрешка не я направил; и онзи, който носил и той казва, че не направил погрешката, а погрешката станала. Казвам: Как станала тази погрешка, че машината сега се движи обратно? По-напред като я тикаш напред пред себе си, върви и реже тревата. Сега като я тикаш напред, не се движи, а като я влечеш подире си, тогава се движи.

Та понякой път порядките на нещата ние ги изопачаваме. Създаваме една мъчнотия в ума си и казваме: „Този човек е лош". Един лош човек има едно високо стремление. Този човек иска да се подобри пътя в живота му, да се издигне. Той се намира в лоши условия, иска да ги преодолее, пък не избира средства. Иска да се издигне. Иска да стане богат или иска да стане здрав, или иска да стане умен. И той не избира средствата. Има едно обикновено средство, което хората избират. Старо средство. Например, старо средство (е), когато един петел пее на земята, а някой път като един петел ще се качи горе на плета и там ще пее, долу няма да пее. И той на естрада, както съм сега аз, ще се изкачи, ще се изпъчи, ще си подигне главата, ще изкукурига. Като изкукурига 3–4 пъти, събере 4–5 кокошки, той ще скочи отгоре, ще каже нещо. Казва: „Туй се казва кукуригане, пеене". Ще вземе да ходи по земята и за да покаже, че е кавалер, намери едно зрънце и почне къ-къ-къ-къ, той се опери, остави ги да клъвнат зрънцето. Пак намери друго и пак почне къ-къ-къ-къ. Вие ще кажете: „Той е петел, той не е разумен". Не, много е разумен, ето какво казва: „Съжалявам, че нашите прадеди са направили многоженство, дотегна ми,

да имаше друг петел, да живеем като братя разумно. Аз само един петел, те десетина кокошки, аз искам друг да има да оцени моето пеене. Ако имаше друг петел и двамата да пеем, състезание щеше да има и вие ще разберете тази работа по-добре“. Понякой път съм наблюдавал петли, спогаждат се, не се бият, единият отстъпва. Някой път и двамата са борци. Погледнеш, започнат да се бият. Кокошките се съберат наоколо, бият се, разкървавят си гребените. Всякога гледат да закачат гребените, понеже гребенът е отгоре. Погледнеш на единия и на другия разкървавени гребени имат, и единият и другият. Някой път съм виждал петли, които братски си ходят, единият е отстъпчив, разумен, дава преднина на другия. Най-напред вървят, няма никакъв спор. Добре, сега когато петлите се борят, ами когато хората се борят. Да допуснем, че петлите не са разумни. Но кое е онова, което заставя хората да се борят? Има условия, които са изключителни в живота. Има известни погрешки, които не зависят от самия човек. Представете си, че вие вървите в един автомобил или в един трен. Стане сблъскване. Вие, които сте от едната страна, ще се сблъснете с тия, които са на среща ви. Туй не зависи от вашата воля, но от енерцията на движението. Може да си изкълчите крака, ръката и вашата и на този човек. Сега този човек може ли да ви се сърди, че сте го блъснали. Всичките сблъсквания във вас които стават, мисълта ви не взема участие. Това е механическо сблъскване. Всяка постъпка, в която мисълта не взема участие, движението изпреварва мисълта ви, това движение е механическо. Вие преди да сте мислили, сте направили тази постъпка. Например, вие опарите ръката си, веднага я дръпнете. Вие правите това движение без да сте мислили. Механически следва това движение. Ако вие мислите, че тогава да си оттеглите ръката, ръката ви ще изгори. Казвам: Във всички стават механически процеси и вие всички трябва да се справите с механическите процеси, които стават във вас. Например, някой ви говори нещо и във вас има желание да му кажете нещо, да го огорчите за някаква малка постъпка. Често са ми казвали: „Ти сляп ли си?“ После казват: „Глух ли си?“ Но тъй се казва: Ти сляп ли си? Намери погрешката. Тия малките погрешки във вас внасят един дисонанс. Или да допуснем, че вие преувеличавате нещата. Съмнявате се там, дето не трябва. Например, ще бъде ли уместно, когато се качиш на гърба на един слон, вие да мислите, че може да му пречупите гръбнака. Ако се качите на един слон, който няма никакъв товар и се боите да не му пречупите гърба. Обаче, ако се качите на гърба на една муха, може да ѝ строшите гърба. Но, ако се качите на гърба на един слон, той даже няма да почувства вашата тежест. Казвам: Понякой път вие давате голяма тежест на малките погрешки и харчите една енергия безпредметно. Седиш и мислиш, ще успееш ли в живота си или не. Едно неразбиране. Ами че хубаво, ако учиш в училището, ще успееш, ако не учиш, няма да успееш. Често сега религиозните хора имат едно различие, едно различие съществува в религиозните хора. Всеки един религиозен

човек иска да те вкара в пътя, в който той върви. Иска да те убеди, че той е правия път. Ако отидете при един баптист, той ще ви доказва, че баптизмът е първото нещо. Трябва да се кръстиш, без кръщение в Царството Божие не може да влезеш. Ако идеш при един съботянин, той ще каже, че без да празнуваш съботата, в Царството Божие не може да влезеш. Ако идеш при един петдесятник, той ще ти каже, че без да ти говори Духа, в Царството Божие не може да влезеш. Ако идеш при един православен, той казва, че ако не се кръстиш и не целуваш икони, в Царството Божие не може да влезеш. Ако идеш при един католик, ако ти не признаеш, че папата е непогрешим, в Царството Божие не може да влезеш. Неща, които нямат никаква важност. Те са второстепенни работи. Това са облекла, това са мода, това са шапки, връзки, това са обуща, каквито и да е украшения. Потребни са те, но те са последна работа.

Съществената в живота, това е *Любовта*. Защото в *Любовта* се крият условията на живота. Ти трябва да се интересуваш от Любовта, понеже всичките условия, богатства на живота произтичат от Любовта. Потребно е знанието или Мъдростта, понеже то е един свят отдето произтичат богатствата на твоята мисъл. Ако нямаш мисъл, нямаш условия, ти не може да прогресираш. Или богатството на Истината, то е в света на свободата. Ти не може да бъдеш свободен, ако не си запознат със света на Истината. Някой ще пита: „Какво нещо е абсолютната Истина?" Тя Истината не може да бъде абсолютна. Абсолютни могат да бъдат фактите. Истината е Истина, не може да правиш сравнение. Че това е Истина и това е по-истина – така не се говори. Аз съм вече свободен. То са вече човешки работи. Бог, когато дава, дава преизобилно. Той ще ти даде пълна паница, пък ти ще вземеш колкото искаш. Може да вземеш една *лъжица*, две, три. Може да вземеш една хапка, две, три хапки, но всякога в Истината се дава преизобилие на човека. В Истината няма този обичай два пъти да ти сипват и всякога паницата ще остане недоядена. Тогава вие може да попитате: „Ами с това ядене в паницата какво става?" След като напуснеш паницата яденето изчезва от паницата. Паницата е пак чиста. Хората, които живеят в света на Истината нямат обичай да си мият паниците, както вие тук правите. Възможно *ли* е? – Възможно е за оня свят, за тукашния свят трябва да я омиеш за да бъде чиста. Там не се мият паниците, паниците там сами се мият. Сега може да ви кажа, че в този свят на Истината паниците са живи. Както майката, когато носи на гърба си детето и то мисли, че е конче, а то е неговата майка, така и паницата в оня свят е някое същество, което е станало на паница. Ти ще се наядеш и това същество ще ви даде идея, че то е паница.Ти ще се наядеш и ще имаш една идея, която не е вярна. Като сравните с този свят, с понятията, които сега имате, вие ще си извадите едно криво заключение. Как е възможно човек да стане на паница? Нали някой път майките вземат в своята шепа и дават

вода на детето си. Шепата стана на чашка. Някой път аз съм ходил без чашка, туря ръката си на извора и моята ръка стане малка чашка. Не като онези стъклените, но малка чашка, която три–четири пъти трябва да взема.

Туй, което ви говоря, то не е толкова важно. Понеже аз считам за погрешка да говоря за погрешките. За мене е безпредметно да се спирам върху погрешките на хората. То е губене на време. Всеки човек, който направил погрешка, той сам знае. Преди аз да му кажа, че той счупил стомната, той като погледне, сам вижда. Казва: „Трябваше да бъда внимателен, счупих стомната“. Той сам чувствува. Казват му: „Ти не видя ли, ти защо я счупи?“ Та той ще се намери в положението на Настрадин ходжа, който като не могъл да си изкара прехраната, отишъл да работи зидарлък, много лесен занаят. Качил се горе на покрива да покрива една къща с керемиди. Но по невнимание паднал и си изкълчил крака. Казват му: „Настрадин ходжа, защо падна тъй?“ – „Е, паднах от покрива“. – Ти, казва, не виждаш ли, защо не внимаваш? – „Хатълък стана“. – „Ти трябваше да внимаваш, то човек може да си счупи така крака“. – „Но както виждаш, изкълчих го“. Среща го друг и той, как падна, защо не внимаваш и т.н. Десетина души все го питат и той им казва: „А бе от вас никой ли няма, който да е паднал?“ – „Паднах“. – „Ама защо падна, знаеш ли какво ще кажат хората затова, ами твоето достойнство се понижава“, какво ли не казват. То се понижило вече, паднал си, изкълчил се крака, всичко станало. Сега е губене на време това питане: „Защо падна, как падна.“

Често като дойде някой при мене ме пита какво бил в миналото. Казва: „Какво съм бил в миналото?“ Какво да му кажа. Аз го виждам какво бил в миналото. Той първоначално бил цар и после станал говедо. Как да му го кажа? Туй да му го докажа от свещената книга. Люцифер, който беше един от светлите князе от миналото в една епоха на култура в небето стана една змия, измени своята форма, за да може да изкуси, да съблазни жената. От цар, той стана на едно говедо, за да постигне целта. Казвате сега: „Какво съм бил в миналото?“ Че какво сте. Че ти си в рая, имаш прекрасно настроение, искаш да се примириш, да обичаш, всичките хора да ги обгърнеш, имаш едно ангелско състояние. А пък другия ден така си настроен, че когото видиш, зъба му теглиш. Ако похвалят някого, ще го нарежеш, кажеш: „Той ли, аз го зная какъв е долармаджия. Еди кой си, само лъже, всички лъжат. Не го искам да го видя“. Защо не го искаш? И в първия и втория случай това са неща непроверени. Аз го наричам това декламация. Вземете някое дете декламира нещо. Някой поет написал отлично стихотворение, детето като декламира, много добре. Но тъй е писал поетът, детето само декламира. После на туй дете дали едно порнографично стихотворение и то пък декламира. Не е виновато детето.

Мислите дето Славейков писал: „Ой, винце, винце, по плета се скитам и за тебе питам“. Какво иска да каже Славейков? Аз казвам тъй: „Ой, винце, винце, по плета се скитам и за ума си питам“. Аз така бих го турил. Питам сега, кое е по-хубаво? По плета да се скиташ и за виното да питаш, или по плета да се скиташ и за ума си да питаш. Както казал Славейков ли е по-хубаво, или както го поправихме? Първото както го писал Славейков, значи, че ти си пил и пак искаш да пиеш. А второто вече ти си дошъл до едно съзнание, казваш: „Не става тази работа тъй. То с пиене на винце не става“. Питаш, де е умът да дойде и да помогне. Първото нещо е много мъчно да се освободиш от едно състояние на самокритикуване. Самокритиката в живота трябва да трае къс период от време. Човек трябва да се остави свободен, да се не критикува. Направиш една погрешка, кажи: „За добро е“. Направиш едно добро, кажи: „За благословение е“. Направиш погрешка, кажи: „За добро е“, остави всички други разсъждения, всичката философия. Кажи: „За добро е“. Направиш едно добро, кажи: „За благословение е“. Какво ще стане? Често виждаме някои хора са много нервни. Нервният човек е човек с капитал, произведенията няма къде да ги продаде. Тази енергия се набрала, иска да излезе. Той е един пълен котел, отдолу огън гори, водата ври, тази пара трябва да излезе. Ти имаш някаква мисъл. Ние туряме човека под известни правила, това няма да правиш, онова няма да правиш. Върху тия неща ти отдавна си мислил, да кажем, че някой от вас иска да пее. Как ще започнете най-първо? Тук в събранието как започвате? Как започвате с яденето, кажете? Елементарни работи, вземете яденето и знаете как да ядете. Няма какво да разправяме на хората как трябва да ядат, няма какво да разправяме как трябва да мислите. Понеже всички знаете много добре да ядете и много добре да мислите, когато искате. Аз съм забелязал хората, когато имат едно разположение, имат една обхода. Гледаш в постъпките му, в погледа му, в обходата, в думите му, когато е разположен има нещо. Пък когато е неразположен и да иска човекът има нещо, което го спъва. Та казвам: Най-първо както в една машина трябва да се отмахнат малките препятствия. Всеки един образ може да събуди едно състояние, едно малко подвижване. Мръднеш ли ръката наляво, надясно, седиш, хванеш си ръцете туриш ги на кръста, но не знаеш, не мислиш защо ги туряш. Произволно правиш някои движения. Или седиш и не знаеш как да туриш краката. Защо войниците турят краката един до друг? Защо не отварят, ами седят мирно и краката им са с допрени пети. Че тия хора го правят това по един закон. Ти не може да бъдеш подчинен, докато не туриш краката на едно място. Ти като станеш сутрин, туриш си крака напред, ръцете на кръста; трябва да знаеш защо правиш тия движения. Кое положение трябва да вземеш сутрин като станеш?

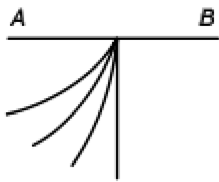

Фиг. 1 Представете си, че имате една повърхност АВ (Фиг. 1). Ако спуснете един перпендикуляр от тази плоскост, какво ще стане с вас, ако паднете по този перпендикуляр? Може да си изкълчите крака, може да си счупите крака, може да си обелите друго нещо. Но това зависи от наклона. Вие може да имате стръмнина, може наклонът да е малък. Това са условия. Тия линии са ред условия, при които може да избегнете. Значи, може да кажете, че един е остър, друг е перпендикулярен, това са се начини, видоизменени форми. Нали за да измените една енергия, ще измените състоянието на плоскостта. Тогава плоскостта трябва да се измени. Когато човек говори, всякога има добри приятели, които казват как трябва да направиш работата. Ние вървим по пътя, по един стръмен наклон и там нещата стават не по нашата воля. Щом нещата не стават в твоята воля, тогава в какво състояние ти се намираш, понеже нещата трябва да станат по нашата воля, за да бъдат разумни. Или трябва да станат по Божията воля, или трябва да станат по волята на нашите ближни. Тогава, ако нещата стават по волята Божия, аз не съм отговорен; щом нещата стават по моята воля аз съм отговорен; ако нещата стават по волята на моите ближни, казва ми някой: „Направи това, направи онова“ и аз го правя, то аз не съм отговорен. Някой казва: „Прекопай това лозе“. Прекопая го. Тъй не трябвало да го прекопая. Казвам: Нещата са прави тогава. Ние казваме, че не е станало по волята Божия. Ако нещата станат по волята Божия, то е най-добрият път. За да станат нещата по волята Божия, те са били добре обмислени. Ако нещата не стават по нашата воля, понеже те не са били добре обмислени, не сме взели всичко в съображение.

Например, аз често съм внимателен, като се разговарям с някого, внимавам в думите си. Така разговарям се с две сестри, които искат да си купят часовник. Давам си мнението за часовника, който иска да си купи. Двете сестри искат да си купят модерни часовници, хронометри. Друга една сестра седи и слуша и казва: „Те като купят нов, на нея да дадат някой вехт, понеже тя никога не носила часовник, иска да носи“. Аз седя, слушам разговора и току изведнъж казвам: Аз ще ти купя един стенен часовник, да го туриш. Аз като го казах тъй, макар да го казах много меко, но сестрата почувствува една обида, казва: „Значи на мене Учителят стенен часовник ми дава на врата, аз и без часовник мога тогава“. Значи аз исках да ѝ кажа, стенен часовник тебе не ти трябва и без часовник можеш. Аз това го направих за да ви го кажа. Това не е право, нямам право да ѝ туря стенен часовник, нито на мене искам да го турят, нито на нея. Не е право. Но

понеже искам да създам един пример на вас, затуй се намесих в разговора. Това не е право, аз се коригирам. Тогава казвам на сестрата: Ти чакай малко, понеже те обичат, да вземат билет от лотарията, та като им се падне един милион, ще имате хубав часовник. Но и тук има нещо още. Казвам: По този начин не се поправят работите. Не туряй на врата стенен часовник, не давай и туй лъжлива идея – да вземат някой билет, че тогава да стане. Ти може да направиш това. Вземи един часовник на тази сестра, купи ѝ го, подари ѝ го, какво ще ходиш да разправяш за часовник на стената, за лотариен билет. Кажи, направи го, свършена работа. Разговарят се две сестри, премълчи си, иди при някой часовникар, вземи някой часовник, прати го по пощата, да не знае кой го праща, изпълни едно желание, ще се свърши работата.

Казвам: Често вие постъпвате като мене. Похвалявам ви, че правите погрешки като мене, но и поправяйте погрешките като мене. То не е погрешка сега. За мене, ако ми окачат един от тези часовници и върви право, не е лошо. Малките часовници не могат да вървят право. Сега аз адвокатски може да се защитя: Тия часовници право вървят, хронометри. Малките часовници не показват така времето, както големите. Но в дадения случай трябва да бъдем внимателни да не се накърняват чувствата на хората. Понеже с накърняването на чувствата вредим и на себе си. Всякога има едно отражение. Това, което направим на другите, ще се повърне и върху тебе в една форма. В невидимия свят твоята мисъл ще мине в света на разумните същества и те ще те коригират. Веднага ако ти дадеш на френски написана една тема, веднага ще коригира професорът с червено мастило; еди коя си дума не е написана правилно, глаголите не са турени на място, съществителните, прилагателните, местоименията не са турени на място. Вие ще кажете: „То е начин на изложение“. Аз толкова години говоря и не съм намерил начин, как да се изразявам. Гледам каквото са писали писателите, много малко българи съм намерил, които говорят така правилно. И в английски е така. Малцина има, които говорят правилно. Някои говорят много бързо, на някои дикцията не е така отмерена, не е права. Но то вече е мисълта.

Та казвам: Не се спирайте върху нещата. Не се влюбвайте в нещата. Обичайте нещата без да се влюбвате в тях. И се стремете да си дадете свобода. Използувайте свободата, която имате на вашата мисъл. Няма нещо по-свободно от човешката мисъл. Най-свободното нещо е тя. На второ място: няма нещо по-свободно от човешкото сърце. Най-свободната енергия е светлината и топлината. Най-свободните енергии, които са дошли навсякъде. Всички същества от малки до големи обичат топлината, обичат и светлината. Но и топлината трябва да дадете толкова, колкото трябва. Защото има топлина, която е повече отколкото трябва. Има и

светлина, която е повече, отколкото трябва. При голямата светлина човек ослепява, а при голямата топлина, човек изгаря. И тъй казвам: Мъжът може да ослепее, жената може да изгори. Когато казват, че мъжът изгорял, според тази теория не е вярно, жената изгаря. Мъжът може да ослепее, жената може да изгори.

Та казвам сега: Тъй хората както се намират в едно религиозно общество, в едно духовно или окултно общество, вие може да си създадете хиляди злини, без да знаете и без да искате. Гледам, колко пъти хората са неразположени. Може да се изпрати една лоша мисъл някому, ти може да стреляш и може онзи снаряд да нарани някой човек, който никак не е виновен. Той може да попадне на друго място. Сега във вас има желание да се издигнете. Трябва да се учите, да учите.

Тогава каква е разликата между милосърдие и благост? Да ви дам обяснение. Благостта това е начин, по който Бог щедро одарява всички същества без разлика. Бог сипе благословението си върху всички живи същества. А пък в милосърдието, в Бога има друго едно качество, че Той иска към онези падналите низко същества да влезе в тяхното положение, да им помага. Не само да им даде благословение отгоре, но да им помага в тяхната немощ. То е Божието милосърдие. Във вас едновременно трябва да дойде и благостта, и милосърдието да подкрепи всяка ваша мисъл, всяко ваше чувство. Понякой път ние осакатяваме много благородни неща и в себе си, и в другите. Какво трябва да се прави? Представете си, че вие минавате по пътя и нещо ви казва: „Дай на този беден човек десет лева“. Дайте му. Вие бръкнете, десет лева ви се виждат много, давате му един лев, деветте лева спестявате. Економия правите, но има нещо, ти като вървиш ти казва: „Ти защо не изпълни това, което ти казах?“ Ти се оправдаваш. Какво трябва да направиш? Връщаш се, търсиш този беден човек, няма го. Сега какво трябва да правиш, как да си поправиш погрешката? Вие как бихте поправили погрешката си? Аз мисля ето как: Ако аз съм един пътник, деветте лева щях да ги оставя на една плоча, откъдето ще кажа на просяка: Ела да си вземеш деветте лева, понеже нямам време да те чакам. Ще оставя парите на плочата, ще вървя. Сега ще кажете: „Може друг да ги вземе“. Който ще да ги вземе, мене вече не ми трябват. Тури ги горе на плочата и си върви. И в себе си задържам едно правило: Втори път като ми кажат да дам десет лева, да го направя, не после да оставям деветте лева на плочата. Като направите една погрешка, оставете деветте лева на плочата отгоре, нищо повече. Пък вие вървете по пътя.

Сега вие не може да разберете това. Има една тънка мисъл. Неизпълнението на един Божи закон след себе си води много неща. Да ви обясня как е мисълта в моя ум. Представете си, че вие имате една кутия

кибрит, в която има десет кибритени клечки. Ти минаваш някъде и Провидението ти казва: „Като минеш там, ще дадеш цялата кутия с десетте клечки“. Ти разсъждаваш, че тази кутия тебе ти трябва. Но в дадения случай ти ще минеш през едно голямо изпитание, твоите неприятели ще намерят тази кибритена кутия и ще те запалят с тия кибритени клечки. Провидението казва: „Дай всичките клечки, че като те хванат разбойниците, да няма с какво да те запалят. Те нямат кибритени клечки“. Те казват: „Какво става с туй нещо? Как се пали?“ И те ще те запалят. Казвам: Дай клечките, не оставяй нито една клечка, с която може да те запалят. Не оставяй нито една лоша мисъл в себе си, или едно лошо желание, с което може да те запалят. Те са кибритени клечки. Остави ги върху камъните и си върви по пътя. Вие казвате: „Като дойда аз до едно място, ще ми трябват“. По този път, по който вървите, вие имате силна лупа, която пречупва светлината, вие носите лупата, изваждате и запалвате огъня. Но не носете изкуствен кибрит, те са експлозивни. Всяка мисъл, всяко чувство е експлозивно. То е потребно само при известни условия. Туй чувство е потребно. Много чувства имаме, които не са ни потребни. В дадения случай мене ми е потребна една мисъл, едно чувство, около които може да се групират много други чувства после. Вие пренасяте житното зърно. Около него ще се съберат други. Туй житено зърно само по себе си има всичките елементи, които са необходими за неговото растене. Та казвам: Единствено Божествените мисли и Божествените чувства винаги привличат съответните желания и мисли, които са потребни за нашето развитие. Та по този начин впрегнете ума си на работа. Да кажем някой ден вие се намирате в трудно положение, неразположени духом сте. Учи геометрия. Чертаеш триъгълници, четириъгълници. Хубаво, ти се намираш в един квадрат. Значи квадратът е една затворена крепост, от която ти не може да излезеш. Трябва нещо друго. Ти начертай един петоъгълник, един изходен път имаш. Петоъгълникът, шестоъгълникът може да ти помогнат. Петоъгълникът е един изходен път, по който може да излезеш от известно затруднение. Има някои начини, по които може да излезеш от мъчнотията. Да обясня мисълта си. Да кажем, че вие имате голяма нужда от пари. Влезете в едно подземие, не носите никаква свещ, в тъмнината ходите. В туй подземие има всичките богатства. В дадения случай тебе ти трябва светлина; в туй подземие ще намериш туй, от което имаш нужда. В тази пещера, в това подземие има и библиотека, и скъпоценности, има и богатства, всичко. Ако вие носите вашата светлина, вие ще намерите туй, от което имате нужда, и пари, и къща, и книги. Но ако не носите вашата светлина, нищо не можете да намерите. Та в света, в който живеете, всичко е предвидено. Всичко в него е предвидено и който има светлина, намира всичко; който няма светлина, не че е виновен, в тъмнината ходи и мисли, че нищо няма. Ако в пещерата имаш Божествена светлина, ще видиш, че тази пещера е

пълна с всичките богатства и ти може да се ползуваш във всичките случаи. Та при всичките условия, при които се намирате, вие минавате пещерата с големите богатства. Вие се намирате при един лош човек, който говори. Този човек е много богат. Не мислете, че добрите хора говорят кротко. Вие имате едно понятие за добрия човек, който като някой кон (хафиф), на когото ребрата се четат, едва върви. Вие се оставете от тези добри хора. Те не са добри. Тя и змията като замръзне е много кротка. Но я ѝ дай малко топлина, тя не е така кротка. Ония пъргавите хора казват, стой настрана, че аз съм експлозивен. Казвам: Тия лошите хора са много добри хора. Те имат едно отлично сърце. А пък тия кротките хора са много лоши хора. Тия смирените хора са много лоши хора. Ти я (змията) събуди, не е така кротичка. Мекички хора не виждам. Сега вие като ви говоря така, го вземате лично. Аз не говоря лично. Хората когато правят нещата, нямат предвид да направят някаква пакост. Ние като защитаваме своите лични интереси стават някои погрешки. Когато тези по железниците маневрират по гарите, машинистите някой път пречукват някои работник. Ако не е внимателен двете коли може да се сблъскат. Не че онзи човек, който маневрира иска да му направи някоя пакост, но се случва, че няма координация между онзи, който скачва вагоните или онзи, който откачва. Та по този път стават хаталъци. Един евреин показва на друг евреин празен револвер и го насочва насреща му да го опита. Казва: „Настрана замервай, може да стане хаталък“. Никога да не опитваш един празен револвер насреща. Хата може да стане.

Та има един пример с един револвер. Влиза един разбойник в дома на един човек, който изважда лулата си и разбойникът мисли, че е револвер. Държи насреща му лулата и го завежда в участъка. Като влизат в участъка вижда, че това не е револвер, ами лулата му. Той казва: „Тъй с една лула?!“ Та често и вас с лулата ви закарват в участъка. Да ви кажа сега: Вие всички страдате от големи добрини. Вие всички сте по-добри, отколкото трябва. Трябва малко по-лоши да станете, много добри сте. Толкоз добри, че от добрина страдате. Всички хора се от добрина страдат. Онази майка ограничава детето си от Любов. Тя го ограничава да не падне, туй да не стане, ще иде, ще го вземе. Детето пълзи, майката го взема. Туй дете се възмущава, плаче, не го оставя свободно. Тя не че има лошо разположение, тя има най-добро разположение. Тя иска да го предпази да не падне. На една майка казвам: Остави детето си свободно, то само знае да се пази. То иска да слезе по стълбата, майката се затича да го вземе. Казвам: Чакай да видиш колко е умно. То като дойде до стълбата, погледне тук се обърне със задницата и тъй слиза надолу. Тя мисли, че ще падне. Десет пъти ще го изкачи горе и то иска да слиза долу. Тя няма доверие в него. Имайте доверие един на друг. Често пъти се спъваме като нямаме доверие. Ние сега искаме някои хора да не съгрешат. Остави този човек да

слиза, той ще слезе много по-добре, отколкото, ако ти го държиш.

Сега имаме още 15 минути. Да допуснем, вие станете сутрин и кажете: „Не ми държат краката, остарях“. Вземеш огледалото, огледаш се, казваш: „Не ми харесва цвета на лицето, очите не ми харесват.“ Хубаво, вземи огледалото ти си сестра на 50–60 години, пък си представи, че си мома на 19 години с тънки вежди. Защо вярваш в туй, че си стара. Мисли, че си на 19 години, че си млада, че си пансионерка, че в гимназията дошла, че професорите, учителите обръщат голямо внимание на тебе, шесторки имаш. Тури си така. Може да се направиш щастлива. Стани и си мисли, че си пансионерка, че баща ти е богат, книги имаш за четене, че може да рисуваш, много добре свириш на пиано, като вземеш да свириш цяла публика те слуша, тъй си представи. Ти ще кажеш, че не са верни работи. Верни са, как не. Ако една грамофонна плоча може да се научи да пее, аз ли няма да се науча да пея. За половин час, за един час може да изкарам плочата да пее. Ако плочата може да се научи, че аз ли не мога да се науча. Право е. Вие не използувате условията. Мисли, че си красива, че всички за тебе говорят. Ако си момък, пак си представи, че имаш един часовник, какъвто ти дойде на ума, тури диаманти колкото искаш, тури си златни пръстени, накичи се с всичко туй. Натуряй всички пръстени. Туй ви казвам да го правите, когато сте неразположени духом. Направете този опит, като няма какво да правите. Аз ви казвам една програма, като няма какво да правите. И аз правя така. Някой път като срещна хора, които се обичат, като ги погледна, някой път са закъсали. Не разбират, карат се. Аз веднага си представям, че са професори, които знаят, учени хора. Като ги погледна и става така. Те всъщност са така. В човека има нещо, което ако го събудиш, ако се постави един човек в магнетически сън, ще видиш, че в човека се крият известни дарби, които при обикновения живот не се проявяват. Който и да е от вас, ако се подведе в четвърта степен на магнетичен сън, става ясновидец, предвижда нещата, предсказва, предвижда своето бъдеще, при което знае как да постъпва. Събуди този човек и той става обикновен. Тури го в магнетичен сън, той предсказва нещата, вижда ги. Много сили се крият във вас, които трябва да ги събудите. Вие се спирате върху обикновения живот. Не се спирайте върху обикновените работи. Казва: „Аз съм закъсал“. – Никак не си закъсал. Казва: „От мене нищо няма да стане“. Сега е време от тебе нещо да стане. Казва: „Остаряхме“. – Никак не си стар, ти си млад човек, още не си живял. Всичките други неща ние си ги създаваме на себе си. Казва: „Като ида в оня свят“. Че в оня свят като идеш, то е този, новия свят. Като идеш в оня свят, тебе ще те убедят, че ти не си стар. В оня свят ще ти съблекат старите дрехи, ще ти турят нови дрехи и ще кажат: „Подмладен си“. Като идеш в оня свят, ще ти снемат бръчките, ще ти турят ново лице. Душата никога не може да остарее. Туй, което остарява, то е съвсем друго. Погрешните схващания, погрешните

разбирания, те образуват тази старост на земята. Аз като видя един стар човек гледам наслоени много неща, той натурял много неща. Та не зная сега, ако някой от вас, ако някоя стара баба – тази дума не е на място – ако някой от вас е стар, аз бих желал да направи един опит, да го подмладим. Всички искате, но всичките правила, които ще дам на всички, ще се подчините, на всичко абсолютно ще се подчините. Ако на всичко се подчините, лесна работа, може да се подмладите. Щом започнеш да мъдруваш, ти вече не може да се подмладиш. В Божествения свят всичко е възможно. Няма нещо невъзможно. Турете си в ума: Всичко е възможно, всичко може да направите. Знаеш как: Като ангел. Та всички може да бъдете добри. Както ангелите са добри. Всички може да бъдете умни, както ангелите са умни, всички може да бъдете силни, както ангелите са силни. Какво ли не, всичко може да бъдете. Но много малко се изисква. Ти казваш тъй: „Не му е времето, отиде вече.“ Помислите ли, че не му е времето, както ти мислиш, тъй и става. Ако ти мислиш да го разбираш и тогава да стане – не! Ти повярвай в него, то ще стане. Как ще стане? – Няма да го знаеш. Аз казвам, че утре слънцето ще изгрее. Не го правя аз, то е разумно и без да го кажа, то пак ще изгрее. Аз може да стана богат без да казвам, че ще стана богат. Но може да кажа, че аз ще си изгубя всичкото богатство. Само ще си създадеш ненужни страдания, да мислиш туй, което не е. И в света ние страдаме се от тия контравнушения: „От мене нищо няма да стане, другият е от мене по-добър“. Вие считайте, че всички добри хора са стъпала. Щом е възможно за едного да бъде добър, то е възможно и за тебе. Щом той е умен, щом той говори на някакъв език, то са възможности и за тебе. И ти имаш възможност, ако туриш тия условия, които те са турили. Та казвам: Тази старата сестра казва: „Едно време бях пъргава, пък като остарях……“ Защо остарявате? Знаете ли защо остарява човек? Младият човек е млад, понеже не е вързан с никакви конци. Като влезеш в културата, турят ти една връзка, после втора, трета, четвърта, като турят стотина връзки ти вече се ограничиш навсякъде и остаряваш. Скъсайте всички нишки, оставете се така, както първоначално сте били, обърнете се към вашата душа. Някой път може да ви разправям, но старите хора остаряват, понеже те идат до една тъмна зона. Има една старост в живота, която произтича от неразбрания свят. Хората остаряват по една неразбраност в света.

Какво искате сега да ви свиря? Да ви покажа, как сега българинът се подмладява. Да ви кажа, какво българинът мисли за подмладяването. Светия да ви свири на цигулка. Българинът казва: „Цигулар къща не гледа“. Те не знаят, че цигулките много работи са направили. Цигуларят като свири, къщата се гради. Цигуларят като свири, нивата се жъне. Духовният ритъм има друг смисъл. (Учителят свири на цигулката.) Тъй българинът се подмладява. Българинът като иска да се подмлади, така си

пее, така свири.

Отче наш.

XVI година.
21 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 21 април 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1937_04_23 Гами на светлината и на топлината
Младежкия окултен клас

ГАМИТЕ НА СВЕТЛИНАТА И ТОПЛИНАТА

"Отче наш"

Четоха се работи по темата "На какво разчита човек най-много".

Пишете върху темата: "Преимуществата на утъпкания и неутъпкания път." Аз ще ви помогна: ако дълго време не е валяло дъжд и вървите по утъпкан път, ще гълтате повече прах, а ако вървите по неутъпкан път, прах няма да гълтате. Ако вървите по утъпкан път, когато е валяло дъжд, доста кал ще се налепи отгоре ви, а ако вървите по неутъпкан път, малко кал ще съберете, понеже там има трева.

Сега, можете да направите превод, защото в живота всички неща са все живи величини. Например, казват: "Улицата му свети" или "Тази къща му е любима." Улицата може ли да свети, може ли къщата да бъде любима на човека? Това са иносказателни неща. Вие всички ходите по много утъпкан път и вследствие на това чувам много кашляне.

Когато някой път туря чер пипер в яденето, кихам, понеже някои прашинки от пипера не отиват в чорбата, а попадат в носа ми. Всяка една мисъл трябва да влезе в ума ви, а не да влиза в носа ви. Ако влезе в носа ви, ще кихате, а ако влезе в ума ви, тя е на мястото си. Да кажем, че не можете да разберете известна мисъл. Това е, защото не мислите. И учените хора са като децата. Има обикновени деца, има талантливи деца, има гениални деца, има и деца-светии. По какво се отличават те? По своята възприемчивост. Талантливият човек е досетлив, гениалният също е досетлив, но светията е още по-досетлив. Ако гледате отгоре, обикновеният човек е малко досетлив. Та сега, на всинца ви липсва едно нещо - досетливост. Вие имате досетливостта на обикновените хора, имате досетливостта на талантливите хора и донякъде - досетливостта на гениалните хора. Но досетливостта на светиите е епохално нещо. Да имаш досетливостта на светията е нещо, което може веднъж да се случи в живота. Да имаш досетливостта на гениалния може да се случи три-четири пъти в живота, досетливостта на талантливия - веднъж в годината, а досетливостта на обикновения човек - всеки ден. Сега, това е едно обикновено ограничение на нещата.

Сигурно някои от вас могат да кажат кои неща са научни. Научни неща са

онези, които са съвършени. Науката е като стълба и щом прекрачиш първото стъпало, вървиш нагоре. При ненаучните работи ти вървиш четири-пет стъпала и виждаш, че нагоре липсват няколко. Тогава спираш, гледаш, размишляваш какво да правиш, философстваш, искаш помощ отгоре. Научните работи са добре направени и ако знаеш как да ходиш, ти може да вървиш по тия стълби. Ако имаш ревматизъм, тогава мъчно се върви по тях.

Сега говорим за обикновени хора, за талантливи хора, но вие всички желаете да бъдете (чета го, виждам го в атмосферата) най-малко гениални, че и светии. На табелите е написано: "Ако ще бъда, гениален да бъда." Тогава на табелите пише "гениални", методите са талантливи, а придобивките са на обикновени хора. Това не се отнася до вас. Не сте излизали от тялото си, за да видите какво нещо сте вие. Дошли сте тук с вашите автомобили, влезли сте вътре в класа. Благоприличието изисква автомобилът да е отвън, а вие сте влезли в салона като в гараж. От моя гледна точка аз казвам: "Много невъзпитани хора." Ако всички дойдат вътре в едно събрание със своите автомобили, какво ще стане? Не че това е лошо, но се изисква място. На какво се дължи недоволството в живота? - Влезли сте в Живота е автомобилите си. Автомобилът трябва да го оставиш отвън - там, дето отиваш, няма място за него.

Например, ти идваш на земята, имаш някакво желание, искаш да станеш гениален човек; питам защо ти е гениалността. Добре, не че е лошо да бъдеш гениален, но защо ти е гениалността? Някой казва: "Аз искам да бъда силен." Питам го защо иска да бъде силен. - "Да помагам на бедните, на слабите хора." Действително, има хора, които имат нужда, и ако аз съм силен човек, ще помагам на този, на онзи. Но ако съм слаб като тях, тогава ще бъда непотребен. Слаб на слаб не може да помага - само силният може да помага. Друг казва: "Аз искам да бъда учен човек, за да помагам на невежите, на глупавите хора" (думата глупав вземам в обикновен смисъл). Той иска да помага на невежите, пък целият ваш организъм е пълен само с невежи хора. На какво се дължи това, че имате толкоз невежи и толкоз бедни? Вие как ще обясните невежеството? На какво се дължи, например, вашето неразположение? Някоя сутрин станете и целият свят ви е крив. Казвате, че нямате пари, но това е само един повод. Аз съм виждал как някой върви с разпасан пояс, както българите правят, и само търси повод - настъпят ли му пояса, веднага кипва. Например, някой баща се връща вкъщи, неразположен след някаква несрета през деня (адвокат, изгубил делото; лекар, уморил няколко души; свещеник, не сварил да опее някой мъртвец или пък проповедник, не успял да държи добра проповед), влиза кисел, накипяло му е, само търси повод за нещо и казва: "Вие сте виновни!" Мисля, че у Молиер има една комедия - "Скъперникът", в която героят се

оплаква, че го обрали, а околните го питат: "Кой те обра?" - "Целият свят." - "Кой?" -"Всички, всички!" Той не посочва един, а набеждава всички, че са го обрали. Тъй го е описал Молиер, за да направи нещата достъпни. Този човек трепери за имането си, заслепен е, много е тщеславен, като че всички същества, от най-малките до най-големите, мислят все за неговите пари.

Често можеш да видиш как някой ученик от гимназията, който е написал едно стихотворение и го е турил в джоба си, върви по улиците, мисли, че всички знаят, че има стихотворение и казва: "Да ви прочета нещо!" Вади го и чете: "Планина висока, долина широка." Какво да му кажеш сега, кажете ми? В самото чувство и стремеж няма нищо лошо, но тази мисъл смущава човека. Ти трябва да пишеш стихотворения, но не трябва на много хора да ги четеш. Намери един свестен човек и му ги прочети, не ти трябват повече. А като ходиш тук-там, всички тия хора ще ти изопачат ума. Подири някой учен човек, попитай го струват ли или не. Помоли го да ти каже на свят ли са, без да те мами. Какво ще ходиш да го четеш на този, на онзи и да се объркваш повече. Най-добрите поети в света са били онези, които са мислили и са чувствали нещата. Те са писали с оглед на бъдещето. Когато добрият поет напише нещо, което е почувствал, той сам се радва на написаното и казва: "Вижте това вярно ли е или не!"

Сега, да допуснем, че във вас има едно чувство, едно желание да блеснете. На какво се дължи то? Например, ако сте в един клас, искате другарите ви да нямат лошо мнение за вас и да минавате за човек, който разбира. Да кажем, че изучавате един език. Често пъти англичаните изговарят няколко думи заедно и се получава една неразбрана дума или употребяват някои провинциализми, които не са литературни. Но понякога и професорите употребяват такива думи. Американците, например, имат навик всяка сутрин да се избръсват хубаво. Но понякога на някой студент му идва наум за разнообразие да си остави брада и мустаци, че да мяза на източен човек. След една година пък му идва наум да се обръсне и, когато го срещнеш, не може да го познаеш, ако някога не си обърнал внимание на гласа му, и трябва отново да ти се представя.

Сега, от ваша гледна точка, вие се намирате в известни житейски условия, искате да си пробиете път, но нямате ясна представа какво нещо е животът. Каква представа можеш да имаш за живота? Ако изучаваш музиката теоретично, каква представа ще имаш за нея? За да разбереш едно музикално произведение, трябва все пак да си малко музикален, трябва да запееш, че нотите да прозвучат. Ако не могат да прозвучат, колкото и да ги гледаш, не можеш да се произнесеш за музиката. Понякога аз гледам линията, по която са написани нотите - как се движат, каква крива линия описват и по нея правя заключение дали музикалната фраза е

хубава или не. Та казвам сега: има пет неща, които са необходими: зрението е необходимо за гледането; слухът е необходим за слушането; вкусът е необходим, понеже храната трябва да се вкуси; обонянието е необходимо за мирисането; осезанието е необходимо, за да се схващат външните промени в атмосферата. Например, какво произтича от зрението? То се е явило най-последно в развитието на човека.

Та сега, вие сте дошли до едно специфично състояние: целият свят се стреми да разреши живота тъй, както не може да се разреши. Днес хората искат да имат социално разрешение. Такова разрешение не може да се даде по единствената причина, че в това дело са заангажирани хора, които са в други полета, а не са на физическото поле. Искате ли да разрешите един социален въпрос на земята, трябва да се съберат всичкиония, които са участвали тук. как ще може да се разреши едно социално дело, след като тия фактори не са дошли още на земята? Например, едно дете се ражда, когато дойдат всички необходими клетки - явяват се клетките на неговия мозък, явят се клетките на неговите мускули и кости, започват заедно своята работа и когато организмът е напълно сглобен, накрая се явяват и сътрудниците на дихателната система. Когато и те свършат своята работа и приготвят дихателните органи, детето веднага трябва да излезе и да започне да живее отвън.

Сега, трябва да проучвате нещата и да знаете, че друго гледище трябва да имате. Аз съм чел писатели и философи, които много добре разглеждат въпросите, но според мен те се намират в едно неблагоприятно условие - намират се в утробата на майка си. За мен неблагоприятните условия са една утроба, в която сме турени. Как бих излязъл оттам? Сега аз разсъждавам: не мога да изляза откъдето искам, трябва да изляза по обратния път. Има две врати - една, през която гостите влизат, и втора, през която гостите излизат. За да подобря живота, аз трябва да изляза през една от тях. Вие през коя врата ще излезете, какво е вашето разбиране? Толкоз години сте учили - как мислите, по кой начин можете да разрешите вашите въпроси? За мен добро е това разрешение, от което човек да е доволен и да му дава подтик за по-нататъшно учене и развитие. Ако в науката не намерите това положение, тя става за вас нещо обикновено. В началото науката ви интересува, но после казвате: "Не искам да уча, това е празна работа!" Има, например, музиканти, които до известно време пеят, след което казват, че музиката е празна работа и не искат да се занимават с нея. Друг пък в началото пише поезия, а после казва: "Това е празна работа!" Добре, щом всички неща станат празни, кое е пълното сега? Защо нещата стават празни? Аз разсъждавам тъй: около болния има всичко за ядене, но той е крайно неразположен, не му се яде, това не иска, онова не иска, не иска да работи; а здравият човек, щом

погледне към яденето, сърцето му трепва.

Един наш приятел ми разказваше свой сън: излиза той и вижда, че един стар човек поправя един локомотив - същия, с който той пътува. Казва му старият: "Ще чакаш, много е развален." Нашият приятел започва да се притеснява, но онзи поправя там и нарежда: "Ще чакаш, тази работа не става така лесно." След някое време отново сънува същия сън, но локомотивът е вече поправен, а старият машинист е седнал вътре. Тогава сяда и нашият брат и машината тръгва... когато тялото е поправено, душата идва, качва се и двамата тръгват заедно.

Та казвам: има много работи, за които трябва да дойде техник. Например, понякога вие чувствате един страх. Ще ви приведа един пример. Един свещеник се чудеше на себе си и казваше: "В турско време ходех вечер в гробищата и не ме беше страх от нищо. Мюсюлманите ги е страх от умрели и аз, за да се избавя от турците, често спях в гробищата и не се страхувах. След като се освободи България, в мен се зароди един страх. Престанах да ходя между мъртвите, отидох да живея далеч от гробищата, но не мога да се избавя. Много смел човек бях, пък сега съм страхлив." И във вас понякога се явява страх и си казвате: "Какво ще правя, когато остарея, кой ще ме гледа без пет пари?" Добре, представете си, че имате кон и казвате: "Като ми вземат коня, няма да яздя, ще ходя пеш." Кое е по-хубаво в дадения случай - да яздиш на кон или да ходиш с краката си? Когато си дете, по-добре е да те возят на количка, но когато станеш на деветнадесет години, полезно ли е това? Би означавало, че си инвалид. Когато станеш 19-годишен, трябва да бъдеш свободен и никаква количка не ти трябва.

Казвам сега: човек трябва да има вяра. Трябва ли да имаш вярата на малките деца, които чакат слугите да ги возят? Или трябва да имаш вярата на онзи ученик, който чака пособията, по които ще може да учи? Ученикът търси един учител по математика, по някакво изкуство или по какъв да е отрасъл в науката, който да му предаде знание. И туй знание трябва да се предаде в живота. Тогава кое е най-необходимо за всинца ви? На първо място е необходимо да вярвате в ума, който имате. Какъвто и да е, на каквато и степен да е вашият ум, имайте доверие в него. Имайте доверие във вашето сърце, имайте доверие във вашата воля! Колкото и да е слаба волята ви, имайте доверие в нея. Следователно в дадения случай има три неща, на които да разчитате: разчитайте на ума си, разчитайте на сърцето си, разчитайте на волята си! Казва някой: "Трябва да вярваш в Бога." оставете тия работи, те са второстепенни. дошъл той да ме учи да вярвам в Бога! Че аз го зная, преди той да ми го каже. Какво ще ме учи и ще ми дава ново верую. Ако аз досега не съм вярвал, отсега нататък ли ще вярвам?

Съществува една специфична светлина, която трябва да се внесе. И онзи не трябва да ми говори за вярата, а трябва да внесе повече от светлината, която има в себе си. Аз се нуждая от неговото знание, не се нуждая от неговата вяра. Ще ви дам едно обяснение: представете си, че имате двама приятели - и единият, и другият ви обещава, че ще ви услужи, но на единия имате повече вяра, а на другия - по-малко. Кое ви заставя да вярвате на първия повече, а на втория - по-малко? Туй, което знаете, сега ли го научихте, или го знаете от по-рано? Вие вярвате, че този ще направи повече, а другият - по-малко. Тази вяра сега ли дойде, или я имахте от по-рано в себе си?

сега, нали всеки един от вас може да предчувства промяната на времето. Да, има известни състояния, които се дължат на времето. Но когато почувствате промяната, вие вече имате това чувство в себе си. Например, срещате някого и той казва: "Неразположен съм." Той е като барометър. Има хора чувствителни, които знаят вятър ли ще духа, дъжд ли ще вали, град ли ще бие. Щом срещна такъв, от неговото неразположение аз вече зная, че времето ще се промени. Когато времето ще се разваля, котката ходи насам-нататък, а когато ще се оправя, тя е кротка, седи като някой аристократ. Ако е зимно време и котката седи до огнището, обърнала гръб, трябва да знаете, че ще има хубав сняг, а когато си грее корема, ще знаете, че времето ще се подобри. Това са наблюдения и съвпадения, които трябва да проверите; може да се каже, че са верни с малки изключения, но не са така абсолютни. Понякога котката си разполага гърба перпендикулярно спрямо огнището, пък друг път го поставя под някакъв ъгъл. Някой път ще видите, че си обръща гърба към огъня, така че лъчите да падат перпендикулярно; друг път го поставя под някакъв ъгъл, така че лъчите да падат под наклон. Сега, котката откъде знае тия геометрични положения и се разполага така, че топлинните лъчи да падат успоредно или по друг начин? Тя носи това знание. Съзнанието на котката нищо не знае, но тя има едно друго съзнание, което е в Духовния свят, и то именно знае. Следователно висшето съзнание ръководи нисшата котка. Както една умна майка ръководи детето си и го наставлява, така и котката се ръководи от висшето съзнание. И тя иска да знае. Когато котката влезе в стаята при мен, тя помирисва, че има кашкавал или нещо друго за ядене, поглежда ме, спира се и висшето й съзнание казва: "Внимавай, че този човек не е от боговете и ако те изпъди, нищо няма да има." Тя се спре, седне, заеме една поза на светия, като че ли не е заинтересована, но щом изляза навън, веднага погледне наляво-надясно, намира храната и започва да яде. В дадения случай онзи, който я ръководи, е по-силен, понеже влиянието му е невидимо за нея, а от мен понякога се страхува. Но мен ме вижда и това е по-лесно за нея, отколкото висшето й съзнание. Когато ме погледне, чрез

мен нейният ръководител й внушава, а ако се махна, директно не може да й влияе, тя си знае своето и ще направи погрешката. Веднъж я хванах за врата, стиснах я, а тя почувства, като че й отнемат живота, погледна ме и каза: "Бива ли толкоз да стискаш, какво толкова, че съм взела едно малко парче кашкавал?" Рекох й: "Ако не пипаш, повече ще ти дам, пък ако пипаш, ще ти дам по-малко."

Понякога и вие като котката не слушате висшето ръководство. Докато добрите са наоколо, вашият ръководител има по-голямо влияние, но щом се махнат, правите същата погрешка като котката. Много трудно е човек да бъде господар. Да бъде господар, разбирам съзнанието му да бъде будно, да разсъждава. Идва някой и казва: "Уплаших се!" Защо, от какво ще се плашите? Страхът се предава.

Чувал съм много истории за мечки. Казвали са ми, че мечка от пътя си не се връща. Аз досега само веднъж съм срещал мечка - това беше в Маричината долина на Рила. Вървим ние, а отгоре иде една мечка, отива към водата, но така замислена, че не обръща внимание. Спрях се на пътя и я наблюдавам. Мисля си как трябва да постъпим. С мен вървеше един евангелски проповедник и му казах, че една гостенка ни иде. Мечката приближи на петдесет крачки от нас. Казах на нашия приятел, че трябва да минем отпред, за да остане тя зад нас, но тъй се случи, че проповедникът стъпи на едно дърво, хлъзна се и падна с двата крака срещу мечката. Той искаше да бяга, понеже помислил, че аз вече бягам. Но когато падна пред мечката, тя го видя, обърна се и хукна назад по пътя, по който беше дошла. Казах му: "Благодари, че мечките много ги е страх от проповедници."

Сега ще направя един извод от моята опитност с мечката: всяка една мъчнотия в света ще се върне по своя си път. Няма мъчнотия в света, с която да не можете да се справите. Всякога трябва да знаете, че в сегашния ви живот имате една малка мисия. Не мислете, че е безпредметно вашето идване на земята - вие имате все пак една малка мисия, каквато и да е. Вие сте един малък фактор за невидимия свят - пратени сте да научите нещо и да свършите нещо. Може да го знаете, може да не го знаете, това е друг въпрос, но е вярно, че сте пратени. Инак вие не можете да дойдете на земята по никой начин. Представете си, че сте екскурзиант и отивате в един хотел, в който има четиристотин-петстотин легла в хотела може да има сто екскурзианти, но няма защо да се безпокоите, все таки ще има едно легло за вас. Вземате леглото. Може да не намерите стаята, която искате, но най-важното е, че ще имате легло, храна и ще си починете. Може във вас да се зароди желание да останете повече, но все пак вие трябва да напуснете този хотел. Не можете да останете, защото сте

екскурзиант за един-два дена. На Земята дълго време няма да седите. На някои е определено да седят десет дена, а на други е определено десет години. Понеже един ден, преживян разумно на Земята, е фактор за една година. Ако пък една година живеете разумно, тя е фактор за десет години; ако десет години живеете разумно, те са фактор за сто години. Законът е такъв - това мога да ви го докажа и статистика мога да ви приведа. Така че, зависи от днешните дни: трябва десет дена да живеете добре и оттам насетне ви е гарантирано. Но кога ще живеете добре? - Когато се пробуди Божественото съзнание и заживеете така, както трябва. Това са най-хубавите дни в живота на човека. Тия дни остават като много приятно събитие в целия ви живот. И щом си спомните за един такъв ден, който внася най-хубавото в човека, ще ви стане приятно. След туй ще си спомните за втория и третия ден, за десетте дена, за десетте години и най-после ще си спомните за стоте години.

Сега ви казвам: трябва да вярвате в това. Ако имате вяра, ще ви се докаже, но без вяра не може да се доказва. Знанието не идва без вяра. Например, постъпвате в едно училище, започват да ви преподават по пение или по друг предмет и вие приемате всичко на вяра, не критикувате. Отде знаете дали тези учители разглеждат въпросите добре? Вие сега приемате, а след време ще проверите вярно ли е или не. Дори ако в даден случай ви посъветват така, че да направите погрешка, тя няма да ви увреди. Всеки един учител допуска известни погрешки, които отпосле вие трябва да поправите. Той нарочно ги допуска, за да види дали мислите. Аз зная, че именно тук има един страх. Учителят ви оставя да мислите. Този, който е направил погрешката, е мислил върху това и допуска някаква погрешка. Много лесно се допускат погрешки. Например, пишеш нещо и изядеш ер голям накрая; мислиш си, че си го написал, но той липсва. Когато дойдат чувствата, много хора не написват известна линия в края на думата, а си мислят, че е написана. Това можете да го обясните, то си има причини. Например, на френски има букви, които се пишат, но не се четат. В български буквата "е" е гласна и се чете, но във френски "е" в края на думите не се чете. Тогава защо се пише там? В английски има букви, които не се четат, но се пишат. Англичаните са учен народ - затова са оставили някои букви да не се четат, инак без тях думите не са ясни. Това са доста трудни задачи, които те имат да разрешават в бъдеще. Когато ги разрешат, английският език ще стане фонетичен. Понеже сега англичаните имат много мъчнотии, затова езикът им не е фонетичен. Това са предположения, хипотези сега, във вас има много неразрешени работи и животът ви няма да бъде екскурзия с песни. Когато войниците отиват на бойното поле, тръгват с песни и окичени с цветя, но когато се връщат оттам, кой - със счупен крак, кой - със счупена ръка. Сега вървите накичени с венци, но не се знае как ще излезете от сражението всички вие - и момци,

и моми, и стари, и философи. Мислите, че там ще ви посрещнат с цветя? Не, на позицията очите ви трябва да бъдат отворени на четири! На светията очите са отворени на четири. Бойното поле е едно изключение. За да направят хората малко по-смели и да премахнат страха, от невидимия свят са създали войниците. Например, ти си страхлив като заек или като пъдпъдък, но щом влезеш в сражението и започнат отвсякъде да хвърчат куршуми, накъде ще бягаш? Тогава у човек се развива присъствие на духа и казва: "Бях страхлив като заек, но когато захвърчаха куршумите около мен, станах безстрашен. Когато ми продупчиха шинела, си казах: "Каквото Господ даде!" Щом казах така, само ми нашариха шинела, но на месо не удариха." Така е, ако беше хукнал да бяга, щяха да му нашарят задницата. Та казвам: когато се намерите в трудно положение, кажете: "Каквото даде Господ!" Ако речете така, само шинела ви ще нашарят, но вас няма да закачат. Как ще си обясните тези случаи, когато шинелът има дупки не на едно, но на двадесет, тридесет, четиридесет места? Тогава кажете: "Каквото даде Господ!" Когато кажеш така, работите вървят. Сега, каква е основната мисъл? Питате: "Какво да правим със сегашния живот?" - Каквото даде Господ! - "Ами ако Господ даде страдания?" - За добро са. Така работи законът: ако Бог е допуснал страданията, доброто ще дойде след тях; ако Бог даде Доброто, благословението ще дойде след него; след Божието благословение идва Божията любов. Ако страданието не идва, не идва и Доброто; ако Доброто не идва, не идва и благословението; ако благословението не идва, и Любовта я няма. Затова казвам: страданието трябва да дойде, за да дойде Доброто; Доброто трябва да дойде, за да дойде благословението; Божието благо трябва да дойде, за да дойде Божията Любов. Ако вярвате в това, нищо няма да изгубите! Не е важно дали го разбирате или не. Не се изисква голяма философия. И аз, когато изучавах този въпрос, ни най-малко не го разбирах, бях донякъде невежа, но започнах да го уча и го научих. И вие по същия начин ще го научите. Колкото човек е по-невежа, толкова е по-добре; колкото е по-учен, толкова е по-зле. Ако сте учени, ще търтите да бягате и ще ви нашарят; ако сте невежи и кажете "Каквото Господ даде", само шинелите ви ще бъдат нашарени.

Сега, нали преди сражението започват с музика, щом се разрази сражението, музиката престава, а щом се свърши сражението, музиката пак започва и вие се връщате. Та и ние сега с музика се връщаме. Как ще обясните научно защо тук тонът не е ясен? (Учителя удря по струните) тук пък звуковите вълни се унищожават една-друга (Учителя държи струната е ръка). Колкото е по-малко енергията, по-ясен е тонът (Учителя удря с лък по струната). Навсякъде във вас тоновете не са така ясни, понеже удряте много.

Сега, трябва приложение - да тръгнем и да вървим! Изпейте тогава "Мога да кажа" (изпяхме песента). Изпейте песента още веднъж, но я превърнете в картини, т. е. не мислете за нищо друго, освен за картините, за които пеете. Тези думи са мажорни.

В Природата има няколко вида гами. В съвременната музика мажорните гами са гами на деятелност, на енергия, на активност, а миньорните гами са гами на мекота. Когато искат да изразят някое страдание, турят миньорни гами. В Природата има гами на топлина и гами на светлина. Миньорните гами са гами на топлина, а мажорните гами са гами на светлина. Съществува преплитане на мажорните светлинни гами и на миньорните топлинни гами на живота. Някой път вие трябва да мислите за светлината - за мажорните гами, които съдействат за създаването на мисълта. А когато тия мисли трябва да се изпълнят, нужно е да влязат миньорните топлинни гами. Тия природни гами не съответствуват напълно на нашите. Аз ги наричам гами на човешките мисли и на човешките чувства. Когато искате нещо да се изпълни, тогава идват топлинните гами, които творят и създават. Всякога, когато човек пее с тия гами, усеща, че по неговото тяло се разлива малка хубава топлина. Като човек пее със светлинните гами, тогава нещо проблясва в мисълта му, нещо му става (Учителя свири нещо много живо и ритмично). Каква гама е тази? Може ли човек при тия светлинни гами да бъде меланхоличен? (Учителя свири) Това е миньорна гама, без нея не могат да се изразят чувствата на човека. (Учителя свири) Какво означава това? Човекът търси изходен път и казва: "Няма ли път, няма ли свършване това нещо?" (Учителя свири друго) Сега човекът намира вече пътя си, върви, избавя се от големите мъчнотии на живота. Не е лесна работа да държите своя лък. Колко години ви трябват, за да научите този ритъм? Ако свирите двадесет години по дванадесет часа на ден, може да се научите. Трябва не само да държим своя лък, но когато свирим, трябва природата да ни разбира. Тогава, ако времето се заоблачава и иска да вали, ти щом засвириш, наоколо ще се изясни. Или пък ако има буря и ти засвириш, времето се успокоява и вятърът млъква. Някой ще каже, че за това трябва сила. Природата обича хармония. Бурята се е образувала от дисхармония и ако се произведе хармония, тя веднага престава. Някои бури ги създаваме ние. Някой път хората се молят и идва дъжд, после спират да се молят и дъждът престава. Ние, хората, предизвикваме много неща в природата и ние сами можем да ги оправим. Затова трябва да изучаваме законите, по които работите да се оправят. Музиката е едно възпитателно средство и всеки един от вас трябва да се учи да пее, за да се възпита. Трябва да знаеш да пееш. Когато си крайно неразположен, трябва дълго време да пееш на себе си. Защото има в човека едно крайно упорито същество, което не иска да пее, а иска да заповядва на света и каквото пожелае, да стане. Ти искаш

Ангелите, Господ, цялото Небе да ти се подчиняват. Това не е в реда на нещата! Онова, което искате, трябва да бъде разумно и тогава всички ще бъдат на вашите услуги. Искаш ли разумно, всичко е на твое разположение; искаш ли глупаво, ще срещнеш опозиция. Искайте разумни неща. Разумно трябва да се иска. Та казвам: в новото учение понякога вие вървите по стария път. По стария утъпкан път ще имате доста прах.

Сега, трябва една демонстрация, за да видим какво влияние има музиката. Например, на някой от вас, който е крайно неразположен и нервиран, да му изсвирим едно парче, и туй негово неразположение да изчезне, да започне сам да се смее на себе си. В бъдеще, когато си неразположен, ще отидеш при някой свой приятел, ще му кажеш да посвири малко, ще го послушаш и състоянието ти ще се смени. Или ако не разбираш някой предмет, щом послушаш някой, който свири, ще ти дойде някоя идея.

Животът е музика, науката е музика. Трябва да свирите отвън, за да се хармонизирате в светлинните гами. Те са гами на знанието. А топлинните гами са гами на успеха в живота. Не можеш да успееш в живота, ако не пееш на гамите на топлината. Те не са миньорни, а са гами на постижение.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

21-а лекция от Учителя,
държана пред Младежкия окултен клас
23 април 1937 г., петък, 5 ч. с, София, Изгрев

1937_04_25 Първата дума
утринно слово

ПЪРВАТА ДУМА

Ще прочета 16-та гл. от Евангелието на Йоан, от 16-та стр. нататък.

Размишление.

Много проповедници са тълкували и тълкуват това, което Христос е казал. Много томове са писани върху казаното от Христа. Мнозина мислят, че тълкуванията им са верни. Не е лесно да изнесеш фактите, както са. Още по-мъчно е да предадеш истината. Казваш: Аз говоря истината. — Ако говориш истината, всички, които те слушат, трябва да бъдат свободни. С други думи казано: Не можеш да угощаваш хора, които не са гладни. Не можеш да напоиш хора, които не са жадни. Не можеш да даваш концерт на глухи. Не можеш да палиш свещи на слепи.

Христос казва: "Ето, настава час, и дошъл е вече, да се раз[от]идете всеки на мястото си, а мене самичък да оставите." (— 32 стр.) Може ли да опитате това състояние на Христа? Всеки е опитал самотата. Няма човек в света, който да не познава самотата, макар и в микроскопична форма. Най-малката скръб, най-малкото разочарование се причиняват от самотата. Всички отрицателни чувства се раждат в самотата. — Как се справя човек със самотата? — Като упова на Бога. Затова Христос казва: "Не съм сам, Отец ми е с мене." Той вярваше, че Бог няма да го остави. Ще дойде ден, когато човек ще бъде изоставен от всички. Тогава той ще изпадне в пълно разочарование. Страшно е да останеш съвършено сам. Всички, които са били около тебе, ще те изоставят. Това е последният изпит на човека. Ако може да упова на Бога, той ще издържи изпита си.

Един от видните ученици на древността трябвало да се яви на последния си изпит. За тая цел учителят му дал следните правила, които трябвало да изпълни: Вода няма да газиш; по трева няма да ходиш; като стъпваш прах да не вдигаш; месен хляб да не ядеш вода от чаша да не пиеш; под сянка на дърво да не седиш; пари със себе си да не носиш; с тояга да не се браниш; право в слънцето да не гледаш; през светъл ден да не ходиш; в тъмна нощ да не се скиташ; въздух да не дишаш; никога да не се петниш; край воденица да не минаваш; красива жена да не гледаш: на силен мъж гръб ще обръщаш; от учен човек ще бягаш; с невежия няма да се занимаваш. Като изслушал тия правила, ученикът казал: Учителю, не мога да изпълня нищо. — Щом не можеш да изпълниш правилата, които ти давам, това показва, че има още много да учиш.

Сега и на вас казвам: Още много има да учите. Като научите всичко, ще може ли да приложите тия правила? Например, как трябва да ходиш, че да не вдигаш прах, нито да смущаваш праха. Питам: Кой кого смущава — прахът ли вас, или вие него? Това е все едно да питате: Парите ли смущават човека, или човек смущава парите? Кой не е удрял монетите една в друга? Кой не е докосвал банкнотите, кой не ги е доближавал една до друга? Въпреки това, правилото казва да не носиш пари със себе си. Като носиш парите, без да искаш, ти ги подхвърляш от едно място на друго; някои ги връзват на пакетчета. Казвате, че вие сте създали парите, следователно, имате право да се отнасяте с тях, както искате. Значи, парите, които в известно отношение те правят свободен, сами нямат свобода. Бихте ли желали да имате свободата на парите? Бихте ли желали да вършите това, което краката ви вършат? Никой не е съгласен да изпълнява службата на краката. Като знаете трудната работа, която краката вършат, постъпвайте добре с тях.

Това са философски разсъждения, които имат отношение към човека. Мухата, например, не може да се ползва от човешката философия. Какви мисли вълнуват човешката глава, това не се отнася до мухата. Тя спокойно кацва по главата на човека, оставя изверженията си и си заминава. Днес тя не съзнава, какви грешки прави, но ще отговаря в бъдеще за тях. Няма същество, което да е свободно от отговорност за своите грешки. Ако днес не е отговорно, ще отговаря в бъдеще.

Често хората се натъкват на отрицателни мисли, които наричаме умствени мухи. Те трябва да се освободят от тия странстващи мисли. Наричаме ги странстващи, защото кацват и хвръкват, не се задържат дълго време. Те оставят изверженията си в човешката глава и си заминават. Тия мисли се натрапват на човека, като неканени гости, и той започва да се обезверява, губи своето верую. Днес имаш едно верую, след време се отказваш от него. Така постъпват някои дъщери и синове. Докато са нежни и привързани към родителите си, един ден гледаш, че се отричат от тях, не искат да ги знаят. Как ще си обясните тия противоречия? Въпреки това, хората се стремят към чист и свят живот. Тъй, както днес живеят, с обикновени мисли и чувства, те не могат да отидат далеч. Ще спрат там, додето са дошли. Не можеш да вдигнеш един предмет от мястото му, ако не усилиш движението си. Всеки трябва да усили движението на своята мисъл. Ако не го усили, неговият аероплан не би могъл да се издига нагоре, нито корабът му ще може да пори водите. С обикновената човешка мисъл нищо не се постига. Мислиш за къщичката, за нивичката си. Тая мисъл нищо не допринася. С тая мисъл ще останеш на мястото, дето е твоята къщичка. — Да имам малко хлебец, нищо друго не искам! И с тоя хлебец няма да

отидеш далеч.

Христос казва: "Да се не смущава сърцето ви." — Кое е онова, което днес ви смущава? Кое е онова, което ви прави недоволни? Недоволен си от самотата и търсиш близки хора. Ти не знаеш, че понякога самотата не е толкова страшна, колкото близостта с хората. Какво би било, ако слънцето дойде близо до вас? Някои учени казват, че топлината на слънцето е 6,000°, други казват, че е 10,000°, а трети — 40,000°. Да оставим настрана високите температури, които не разбираме. Ако приемем, че слънцето има 2000° топлина и простре ръцете си към нас, какво ще стане тогава? Какво ще стане с човека, ако слънцето, нагрято до 2000° помилва човека? Нищо няма да остане от него. Ако слънцето слезе на земята и обгърне България? И от нея няма да остане нищо. Ето защо, пазете се от близост, която гори и изгаря. За предпочитане е тогава самотата пред близостта.

Казано е в Писанието: "Бог е огън всепояждащ." Вие искате, Бог да ви срещне и помилва. Ако тоя огън ви помилва, какво ще стане с вас? Бог казва на Мойсея: "Никой не може да види лицето ми и да остане жив". Следователно, бъди доволен, ако отдалеч зърнеш крайчеца на Божията дреха. Някои си представят Бога като човек, искат да Го видят, да Му разкажат всичките си мъчнотии и страдания. Това било идея за Бога! Мислите ли, че Бог ще се занимава с вашите мъчнотии и страдания? Има ли човек на Земята, който да не е смачкал десет стръка трева? Има ли човек, който да не е подплашил няколко щурци? Има ли човек, който да не е развалил гнездата на няколко птички, или да не е убил десетина мухи? Имате ли право след това да се оплаквате от вашите нещастия? Може да се оплаквате, но и от вас ще се оплакват.

Една вечер седя в стаята си и гледам през прозореца навън. По едно време дойдоха два гълъба близо до прозореца и кацнаха: единият беше сив, по-едър — мъжки; другият беше пъстър, по-дребен — женски. Сивият гълъб започна да надува гушката си и да издава звук, като че се разговаря с женската. След това започна да се върти около нея: ту подскочи, хвръкне настрана, ту кацне отново. Тя стои надясно от него, а той обикаля, говори й нещо. Какво й казва, не зная — гугуца нещо. Тя гледа на изток, спокойна, с достойнство, като че не го вижда. Тя гледа пред себе си, не му обръща внимание, но й е приятно. Като обиколи няколко пъти, той искаше да си каже тя думата ще издържи ли изпита си. Той искаше да знае, как ще се произнесе комисията. Тя го поглежда и казва, че движенията му са хубави; още малко му трябва да учи, за да издържи изпита си добре. После и двата гълъба хвръкнаха, отидоха на друго място. Това беше първото действие. Той се въртеше отдясно — наляво. После ще изиграят второто действие — той ще се върти отляво—надясно. Така си гугуцаха те, така гугуцат и

хората.

Някой иска да обича — това е движение отдясно-наляво. Няма по-опасно нещо от движението в посока отдясно - наляво. Така се движи само умният човек. Когато слонът върви, да му мислят ония, които попаднат под краката му. Ако стъпи върху някоя жаба, нищо няма да остане от нея. Той върви и не гледа, де стъпва. Жабата трябва да се отмести, да не стои на пътя му. Искаш да имаш силна мисъл. — Добре е това, но силната мисъл причинява големи пакости. Силната любов също причинява големи пакости. Казваш: Искам да бъда искрен, да говоря истината. Бъди искрен със султана, или с някой виден турчин, да разбереш, какво значи искреност! Влюбил си се в жена му и отиваш при него да му кажеш истината. Знаеш ли, какво ще стане? Следователно, има случаи в живота, когато човек не може да бъде искрен, не може да изкаже чувствата си. Можеш ли на всяко време и пред всички хора да изкажеш своето верую? Веруюто на човека има отношение към самия него. Аз вярвам в краката си. — Това верую важи само за мене. Когато извървя пътя, който ми е определен, мога да кажа, че вярвам в краката си. Опитал съм ги и вярвам, че могат да издържат дълъг път.

Христос казва: "Каквото попросите в мое име, ще ви се даде." Следователно, ако нищо не сте получили, не сте просили в мое име. Днес 500 милиона хора вярват в Христа. Ако всеки от тях отправи своята просба, Христос ще получава по 500 милиона заявления на ден. Колко време е нужно за тяхното разглеждане? Ако за отговора на всяка просба е нужно по една секунда, в 24 часа ще се отговори на 86,400 просби. За колко време ще се отговори на 500 милиона просби? Обаче, всеки подава заявлението си и очаква веднага отговор. Щом си подал просбата си, ще чакаш. Не е позволено да безпокоиш секретаря. Той ще преглежда една след друга просбите и ще отговаря последователно.

Един свещеник пътувал с влак от Гюргево за Букурещ. Във време на движението, той подавал главата си от прозореца, да гледа гарите и пътя, по който минавал влакът. Явил се силен вятър, който отнел шапката му — нова, хубава шапка. Без да мисли много, свещеникът дръпнал дръжката за тревога, и влакът спрял. Кондукторът веднага влязъл в купето, откъдето идела тревогата, и запитал: Какво има? Свещеникът веднага се обърнал към него с думите: Вятърът ми отнесе новата шапка. Кондукторът не казал нищо, но веднага взел лист и написал глобата, която трябвало да плати. Свещеникът платил такава глоба, с която можел да си купи още десет нови шапки, по-хубави от тая, която вятърът му задигнал. Не е позволено да спираш движението на Божествения влак за една попска шапка. Всяко човешко верую е една попска шапка. Ти туряш своето обикновено верую

на главата си, но излезе силен вятър и го задигне. Ти мислиш, че твоето верую е много важно и надаваш вик, тревога, че си го изгубил. Това верую е важно за даден случай. Вън от тоя случай, то ще ти причини голяма пакост, ще платиш за него голяма глоба.

Хората на миналото, както и сегашните, нямат нещо определено и постоянно, на което всякога да разчитат. Казвате: Да се обичаме! — Добре е да се обичате, но покажете един начин за това. Дайте пример от своята опитност. Как прилагате вашата обич? Може ли да обичате един човек така, че той всякога да е доволен от вашата обич? Представи си, че имаш един беден приятел, който постоянно иска пари от тебе. Ти си богат, имаш възможност да задоволиш нуждите му. При това, казваш, че го обичаш. Колко пъти ще му дадеш пари? Той иде почти всеки ден да те безпокои. Според закона на обичта, ти си длъжен да му даваш, без да го питаш, кога ще върне парите. Ти си касиер, а той иде с чек в ръка. Ти подписваш чека и даваш пари. Ако се отегчиш и изгубиш търпение, ти не постъпваш според закона на обичта. Така постъпва и майката, когато детето я безпокои. То ходи подир нея и постоянно казва: Мамо, дай ми сладко. Майката му даде два-три пъти, и най-после изгубва търпение и казва: Иди да спиш! Няма вече сладко. Тя постъпва добре, защото знае, че сладкото ще разстрои стомаха на детето. Така трябва да постъпва и касиерът, когато вижда, че парите, които приятелят му иска, ще му причинят вреда.

Питам сегашните вярващи: Колцина от вас сте доволни от това, което Бог ви дава? Колко пъти на ден се молите за нещо и, ако не получите отговор, веднага се обезверявате! Някой иска да се ожени за своята възлюбена, моли се на Бога да му помогне, но като се ожени за нея, не е доволен.

Преди години дойде при мене една млада сестра, от Сливен, помоли ме да й дам съвет, да се ожени ли за един от братята, в когото се влюбила. Казах й: Братът е много добър, има хубава философия за живота, обича да се занимава, но не си подхождате. Той има една черта, с която не можеш да се справиш. — Нищо, ще се справя. Обичам го и само три деня да съм с него, но искам да го взема. — Аз те съветвам да не се жениш за него, но свободна си да постъпиш, както искаш. Ожениха се, и след три деня тя ми каза: Съжалявам, че не послушах, не мога да живея с него.

Казвам: Не е лесно да живееш в близост с хората. Някога човек не може да търпи и себе си. Питаш се, кое е онова, което ти пречи да бъдеш доволен от себе си? Има нещо в човека, от което и той е недоволен. Казваш: Не постъпих добре. Кой в тебе не постъпва добре? От какво си недоволен? Един ден, като бях в Търново, дойде при мене един познат, от религиозните, и започна да ми говори за любовта, за вярата в Господа и в

Христа, за своето верую. Като тръгна да си отива, поиска една малка сума. Аз му дадох, каквото искаше. На другия ден пак дойде и започна да говори за любовта, за отношенията между хората. На отиване пак поиска пари. Така продължаваше няколко дена наред. Понеже ми отнемаше времето, аз се обърнах към него малко строго и му казах: Вместо да дохождаш всеки ден да искаш пари, по-добре кажи, колко ти трябват, да ти дам наведнъж, да не ме безпокоиш постоянно. Той се замисли, нищо не каза. На другия ден дойде пак и ми каза, че му трябват 2,600 лв. Извадих 2,500 лв. от джоба си и му дадох. Наблюдавах го. какво ще прави след това. Взе парите и тръгна бавно, но недоволен от себе си. Казва си: Колко съм бил глупав! Защо не поисках наведнъж 20,000 лв., но се задоволих само с 2,500 лв.? Той не знае, че и толкова можех да не му дам. Щом влезе в стаята ми, ще стана невидим. Ще дохожда няколко пъти и, като не ме намери, ще престане да ме посещава. Аз владея изкуството да ставам невидим, но ще изразходвам повече енергия, отколкото парите, които искаше от мене. В такъв случай, предпочитам да съм видим, отколкото невидим. Добре е, когато пожелаеш, да станеш невидим; когато пожелаеш, да станеш видим.

Сега, като работя между хората, виждам, че на никого не съм угодил. Както и да постъпвам, все ще обидя някого и ще ми се разсърди. Без да искам, досега съм обидил хиляди хора. Дойде някой, оплаква се, че жена му се разболяла, иска да му помогна. Помогна му, тя оздравее наполовина, а той се сърди. Друг иска много пари от мене. Дам му половината от това, което иска, но не е доволен. Трети е недоволен, че не съм го посрещнал любезно, не съм се засмял. Казва: Студен човек е, няма добра обхода. — Щом аз не мога да угодя на хората, и вие не можете да угодите. Това трябва да го знаете. Изкуство е да угодиш на хората! Аз съм дошъл до следното заключение: За да живеят добре, хората трябва да бъдат на голямо разстояние помежду си. Разстоянието между двама души трябва да бъде поне, колкото е разстоянието между Луната и Земята, Венера и Земята, Меркурий и Земята, Слънцето и Земята. Колкото по-голямо е разстоянието между хората, толкова по-добре. Не мислете, че ако сте далеч от един човек, или от една планета, можете да се освободите от тяхното влияние. Колкото и да искате, вие не можете да се освободите от влиянието на Слънцето.

Велика наука е да живееш според законите на духовния свят, който определя отношенията между хората. Като дойдете до любовта, вие трябва да знаете, как да се отнасяте с хората. Казано е: "Да възлюбиш ближния си като себе си." За да задоволиш някого, трябва да се отнасяш към него, както към себе си. И той трябва да се отнася към тебе, както към себе си. Ако и двамата не се обичат и нямат правилни отношения помежду си, те не могат да се разбират. Казваш: Той не ме обича. — Той не

те обича като себе си, но и ти не го обичаш като себе си.

Сега и аз мога да ви кажа, както е казал един учител в древността на своя ученик: За да бъдеш истински ученик, трябва да изпълниш известни правила. Много от тия правила не могат да се изпълнят, но някои лесно се изпълняват. Например, силният трябва да помага на слабия, но той трябва да знае, кой е слаб. Слаб ли е оня, когото обичат хиляда души? Всеки му пише любовно писмо, изказва чувствата си. И ти го обичаш, пишеш му любовно писмо и очакваш отговор. Той е професор по любовта. Вместо да отговори на чувствата ти, той обръща вниманието ти на грешките, които си направил. Не си турил препинателните знаци на място; не си поставил думите, както трябва и, в края на краищата, той започва да те учи. Това значи, да обичаш някого като себе си, и той да те обича като себе си. Той ти дава правила, които трябва да прилагаш в живота си. Щом ги прилагаш, ти развиваш известни добродетели. — По колко пъти на ден трябва да посещавате своя учител? — Един път в десет години. — Какво ще постигнем тогава? — Да посещаваш своя учител на живота един път в десет години, това е все едно, че го посещаваш всяка минута. Десет години, това са десет минути. Ще се явиш при учителя си, когато изработиш говора си, и можеш да говориш и пишеш добре. Една добра реч представя градина, пълна със зрели, вкусни ябълки и круши. Ще набереш от своите плодове и ще ги занесеш на учителя си или на своя приятел. Той ще ги приеме и ще се произнесе, че са хубави по форма, по цвят и вкус.

И тъй, всяка дума е узрял плод. Ще туриш тоя плод в кошницата на своя учител и ще му го занесеш. Това значи, да говориш и пишеш с любов. Само здравият говори добре. Само здравата круша ражда хубави плодове. Щом загние, крушата не може да ражда. Тя започва да боледува и, докато не се излекува, нищо не може да даде. Както за дърветата, които боледуват, така и за лошите хора, се казва, че не са родени на време. Добрите и праведните хора, обаче, са родени на време. Те дават добри и здрави плодове. Следователно, всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка, които не са родени на време, не са приятели на Бога. Щом не са приятели на Бога, не са приятели и на човека. Някои казват, че като мислят, чувстват и действат, вършат Божията воля. — Вършат Божията воля, но по свой начин и разбиране, а не, както съвършените хора. Ще кажете, че това е критика. Аз не критикувам никого. Ако си позволя да критикувам хората, това значи, да критикувам Божиите постъпки, да критикувам и себе си. Да критикуваш, това значи, да създадеш по-хубаво нещо от това, което критикуваш. Ако не можеш да направиш това, по-добре мълчи. — Нямам ли право да критикувам? — Имаш право, ако можеш да направиш нещо по-хубаво.

Един наш познат разказва за едно свое изобретение — направил един малък стан за тъкане. Според него, тоя стан ще освободи човечеството от робство. Всеки може да има такъв стан и да го носи под палтото си. Дето седне, може да го извади и да тъче. Като обяснява на нашите братя и сестри принципа на своето изобретение, те бързат, искат да го разберат и приложат за няколко минути. Той се сърди и казва: Десетки години съм мислел върху това изобретение, а вие искате да го разберете в пет минути. Имайте търпение, ще ви разкажа всичко, което трябва да знаете. Сега на вас казвам: Любовта, мъдростта и истината имат такива станове. Когато всеки човек носи стана на любовта, на мъдростта и на истината под палтото си, светът ще се оправи и освободи от робство. Във времето на Мойсея такъв стан не съществуваше. И във времето на Христа не съществуваше. Христос говореше за него, поучаваше хората, даваше им методи за неговото откриване. Християнството, като учение за любовта, е новият стан за тъкане. Учете се да тъчете на новия стан, по нов начин. Вместо вътък и основа, вие ще си служите с вашите мисли, чувства и постъпки, да тъчете новото платно на живота. Някои го критикуват, казват, че той не обяснява, откъде ще вземе прежда. — Той говори първо за тъкането. После ще каже нещо и за преждата. Каквато е преждата, такова ще бъде и платното. Аз превеждам: Каквато е храната, такова ще бъде и тъкането, което става в човека. В тоя смисъл, тъкането не е нищо друго, освен процеса на храненето в човека. Новият стан опростява тъкането. Ако тъчеш със стария стан, ще употребиш много време и енергия, а с малкия стан се икономисва и време, и енергия.

Казвам: Ако тоя човек е мислил 30 години, докато изработи новия стан, колко години трябва да работите върху себе си, за да създадете права мисъл, да мислите правилно? Велико изкуство е да мислиш право! Това значи, да тъчеш на Божествения стан. Когато хората започнат да мислят право, светът ще се освободи от робството. Всички противоречия, които съществуват, ще изчезнат. Няма да остане нито един роб в света! — Възможно ли е това? — Възможно е. Желая на всички, да си направите по един модерен стан и да го носите под палтото си. Казвам на нашия познат, който измислил новия стан, да се пази от заинтересуваните, да не го пребият някъде. Ако новият стан се приложи, ще конкурира старите станове. Той каза, че се явил един фабрикант при него с предложение да купи неговия модел за голяма сума. — Какво ще правиш с него? — Ще го изгоря. — Не давам изобретението си за никакви пари.

Питам: Мислите ли, че хората са готови днес да приемат новото учение? Те могат да го купят, но за да го унищожат, да се освободят от него. Те не искат да се откажат от стария ред на нещата. Това е страшното. Никой не е готов да се откаже от себе си, т.е. от стария порядък. — В какво се

заключава старият порядък? — в стария начин на мислене, на чувстване и на постъпване.

Какво е положението на сегашния човек? — Той мисли като гениален, по форма е талантлив, а има постижения на обикновен човек. Защо ти е гениална мисъл, талантлива постъпка, а обикновено постижение? И мисълта, и постъпката, и постижението трябва да бъдат гениални. Всички трябва да имате това съзнание. — Защо постиженията на хората са обикновени? — Защото тъкат по стар начин. Аз бих желал всички домове да тъкат по нов начин, с новия стан. Майката, бащата и децата трябва да научат новото изкуство, да тъкат по нов начин. Иде при мене един светски човек, иска да му услужа нещо. Гледа ме от главата до краката и ми казва: Както виждам, ти не си разположен към мене. Ако бях ваш човек, щеше да ме приемеш по-добре. Не съм чел твоето учение, не го познавам. — Какво да му отговоря? Казвам: Аз поддържам твоето учение. — Какво мнение имаш за мене? — Каквото ти имаш за мене. Аз си служа с твоята мярка. Ти си учител, аз съм ученик. Както ме учиш, така постъпвам. Ако искаш да следваш моето учение, аз ще ти дам моята мярка, да знаеш, как да постъпваш. Той ме гледа, мисли, какво да ми каже. Той мисли, че е добър човек. Всъщност, той се показва пред хората добър, без да е всякога добър. Това е користолюбие, заинтересуваност. Доброто е нещо непринудено, то се проявява естествено, свободно. И любовта е непринудена. Искаш да те обичат хората. — Защо? — Да вземеш нещо от тях. Когато много те обичат хората, много ти дават. Ако малко те обичат, малко ти дават.

Сегашните хора говорят за любовта, но малко са мислили за нея. Аз съм за оная любов, която никога не се губи, нито се изменя; аз съм за оная любов, която постоянно расте; аз съм за оная любов, която се справя с всички противоречия. Истинска любов е тая, която решава всички противоречия. Истинска добродетел е тая, която решава всички противоречия. Истинска справедливост е тая, която решава всички противоречия. Истинско знание е това, което решава всички противоречия.

Христос казва: "Всичко, каквото попросите от Отца в мое име, ще ви се даде. Просете и ще получите, за да бъде радостта ви пълна." (23-и и 24-и ст.) — Просете в мое име! — Това е първата, най-силната, свещена дума на любовта, която е изгубена вече. Тая дума трябва да се търси и да се намери. Днес няма език, в който може да се намери съответна дума на любовта. Когато дойдете до първата дума на любовта, противоречията ви веднага изчезват. Животът ви става по-светъл и по-красив. Велико нещо е да внесеш първата дума на любовта в себе си.

И тъй, пазете правата посока на своето движение. Само така ще се

свържете със свещената дума на любовта, с която Бог създаде света. Той каза: "Да бъде светлина!" И стана светлина. Първата дума на любовта е творческа. В никоя свещена книга не е казано, коя е първата дума на любовта. Дадена е само посоката на движение, т.е. посоката, в която може да се търси първата дума. Тя ще се намери в бъдеще и ще се произнесе, както трябва.

— В Божията Любов е благото на човека.

21. Утринно Слово от Учителя, държано
на 25-ти април, 1937 г. София — Изгрев.

Книги:
Първата дума
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
Първата дума
Старото отмина (Утринни Слова. Година VI (1936–1937). Том II. София, 1947)
20 беседи от 21 март 1937 г. до 19 септември 1937 г.
Начало: 05:00

1937_04_25 Да идем във Витлеем
неделна беседа

ДА ИДЕМ ВЪВ ВИТЛЕЕМ

„Отче наш“
„Ще се развеселя“
Ще прочета няколко стиха от 2-ра глава от Евангелието на Лука. Ще говоря върху 15-и стих от прочетената глава: „Да идем, прочее, във Витлеем.“
„Духът Божи“

„Да идем, прочее, във Витлеем.“ Някой път несъдържателните думи имат смисъл. Същото може да се каже и за числата. Има някои несъдържателни числа в математиката. Най-несъдържателното число в математиката е нулата. Обаче това число има сила да увеличава и да намалява. Ако го туриш пред единицата, това число се намалява 10 пъти, ако го туриш зад единицата, тя се увеличава 10 пъти. Значи това, което е нищо, има сила да увеличава и да намалява работите. Тъй щото, тези хора, които минават за нищо, понякога намаляват и увеличават нещата. Но ако зад единицата турите друга единица, ще се получи числото 11, а числото 11 може да създаде само мъчнотии в живота на човека. За пример, двама момци за една мома ще създадат голям скандал – нищо повече. Ако турите нулата зад единицата, тя не само че няма да създаде скандал, но ще създаде най-благоприятни условия за женитбата.

Та казвам: Вие живеете в един век, когато организираната разумна човешка деятелност се проявява. Ако хвърлите един поглед на обширното поле, в което науката се развива, ще видите, че тя се развива във всички области. Днес науката се развива и в кухните, и по домовете, и в тенджерите – навсякъде. Днес има готвачи, които са свършили университет, които имат диплом за това. Има готвачи, които получават два–три пъти по-скъпо и от някои професори. Сега нямам статистика, с която да ви доказвам това, но онези от вас, които се интересуват, могат да отидат в света, да намерят такива готвачи. Мнозина гледат на готварството като на проста работа. Не, сложно нещо е готварството. В готварството се крият тайни, които готвачите познават. Готварството е цяла тайна, която жените познават. Когато мъжът е недоволен от жена си, аз зная причината за това. Той е недоволен от нея, защото тя не знае да готви. В това съм 101 на сто убеден. Ако жената знае как да готви на мъжа си, тя ще бъде така обичана от него, както никой друг. Ако жената не знае да готви, и мъжът ѝ [ще] бъде недоволен от нея, тя ще се оплаква от съдбата си, от това-онова. Казвам: Никой не е виновен за нейното положение, освен това, че тя не знае да

готви. Като не може да се справи с невежеството си, тя намира този или онзи виновен за положението ѝ. Ако тя знаеше да готви, въпросът щеше другояче да се постави. В готвачеството има някаква магия.

Сега дяволът е дошъл да учи религиозния човек как трябва да готви. И дяволът си има своя кухня. Господ направи водата, а дяволът направи виното. Господ направи водата, а дяволът направи спиртните питиета, разните абсенти и коняци. Много произведения има от дявола. Сега аз говоря за дявола почтено, като за учен човек. Дяволът казва: „Не е само Господ, Който може да прави някои работи. Той създаде само водата, а аз мога да направя ред спиртни напитки. В това отношение аз съм по-голям майстор от Господа. Водата, която Господ е направил, служи само за разхлаждане на хората, а напитките, които аз правя, служат още и за веселие. Като пият от моите напитки, хората ще придобият вдъхновение. Не само Господ може да прави много работи, но и аз мога да правя. Тъй щото, имайте вяра в мене."

Казвам: Както сте дошли на Земята, вие не трябва да се ограничавате в една тясна атмосфера. В каквото отношение и да попаднете, в духовно, в религиозно, вие трябва да се разширявате, да не се спирате пред дреболиите на живота. За пример, ако мислите, че вашият дом е свят, ще знаете, че и другите домове са свети. Ако църквата, в която ходите, е свята за вас, и другите църкви трябва да бъдат свети. Ако вашата служба е свята, нека бъдат свети и службите и на всички останали хора. Ако вашата наука е свята, гледайте така и на науките на всички останали хора, защото те са все една и съща област. В природата съществува само една биология, една физика, една химия, една математика, една музика, едно изкуство. Тъй щото, кой с каквото се занимава, всички хора в края на краищата се занимават все с наука или изкуство от тия, които влизат в природата. Всички тия науки и изкуства използуват силите на природата. В това отношение вие не можете да кажете, че една наука има преимущество пред друга.

Една наука може да заема по-високи области, по-високи центрове у човека, но това още не значи, че тя е по-важна от останалите. Има известни центрове в мозъка, както и известни органи в човешкия организъм, които заемат по-високо място от останалите, но това още не значи, че останалите центрове и органи нямат никакво значение. Нима онези клетки, които живеят в краката, нямат почетно място? Ако всички органи или всички клетки на човешкия организъм биха отказали да вършат функцията на краката, какво би станало тогава с човешката глава? Като знаете това, вие трябва да се пазите да не изпаднете в заблуждението да делите нещата на важни и маловажни. Едно трябва да знаете – че всички неща, които

ангажирват вашето съзнание, са еднакво важни за вас, а също така и еднакво полезни. На всяка мисъл вие трябва да отдадете съответното място, което ѝ подобава. Всяка идея трябва да се тури на своето място.

Сега аз не искам да ви говоря неща, които да ви отегчават, но искам да ви кажа как трябва да живеете, понеже вие може да живеете по-добре от мене даже. В някои отношения аз ви похвалявам. Вие си миете устата по три пъти на ден, когато аз не си мия устата и по два–три деня. Мнозина от вас по три пъти на ден си миете лицето, а аз и по два пъти на ден не си мия лицето – забравям. Вие по няколко пъти в седмицата отивате на баня, а аз и по един път на месеца не ходя. В това отношение съм изостанал много назад. Като казвам така, не казвам, че правя добре. По-добре е човек да се мие по няколко пъти на ден, отколкото никак да не се мие.

Някой дойде при мене и ми казва, че бил излъган. Казвам: Аз те облажавам, щом някой е могъл да те излъже. Аз имам отлично мнение за онези, които могат да се лъжат. На онези пък, които не са лъгани, аз гледам малко скептически. Когато лъжат някого, аз казвам: Блазе на този човек, защото се отнася към вярващите. Затова се казва: „Блажени вярващите."

Като гледам как този го закърпили, онзи го закърпили, казвам, че това са вярващи хора, а не безверници. Когато не ме закърпи някой, аз се чудя защо не са ме закърпили. Но после си обяснявам причината. Ако не са ме закърпили или ако малко са ме закърпили, причината на това се крие във факта, че аз обикновено нося по 1–2 лева в джоба си. Понеже имам слабост, като нося повече пари в джоба си, всичко да раздам, затова обикновено нося по 2–3, най-много до 5 лева. Тъй щото, и да искам да дам повече, нямам в себе си. Понеже икономисвам енергията си, затова нося по 2–3 лева в джоба си. Из пътя срещам много просяци и всички ме познават. Защо ме познават и как, не зная, предполагам да са ясновидци. Не зная отде се явяват толкова просяци. Толкова ли съм богат, че всички излизат насреща ми? Аз не се спирам да изследвам причината защо има толкова много просяци в света, но казвам: Тия просяци в миналото си са били все пророци. Като не са знаели добре да пророчествуват, те са изпратени днес като просяци. Аз не давам днес на просяците много, защото е казано на пророк много да не се дава. Като излизам от къщи, гледам как да разпределям парите си: в единия джоб турям 10 лева, а в другия – няколко монети по 2 лева, защото не е позволено да се дават повече от 1–2 лева на просяци. Тъй щото на един пророк давам по 1 лев, а на другите – по 2 лева. Като видя някой пророк, бръкна в джоба си, мисля, че съм напипал някоя голяма монета, а се оказва, че била 1 или 2 лева. – „Нямаш ли повече от 2 лева?" – В бъдеще. Когато повече пророкувате, повече ще ви дам.

„Да идем във Витлеем!“ Когато човек отива до Витлеем, все ще намери нещо ново. Новото, това, което е родено, е във Витлеем. В света се ражда нещо и всички ние сме на стража като овчарите. Няма човек в света, който да не е овчар. Всеки седи при своите мисли и чувства у дома си и мечтае за своите идеали, когато идва ангелът при него и му казва: „Радвайте се, роди се вече Спасителят на света!“

Та, сега и вие, които пазите вашите стари идеи и старите си чувства, трябва, като овчарите, да напуснете стадото си, да отидете във Витлеем, да видите Онзи, Който се е родил. Понякога вие намирате погрешки в онези хора, които обичат промените в света. Не е лошо човек да обича промените, но в промените трябва да има едно вътрешно съгласуване, една вътрешна хармония. Всяко ново нещо, което човек избира, трябва да се съвпада със старото, което напуща. Между старото и новото трябва да има връзка. Това е един Божествен закон. Ние не можем да седим на същия уровен и да имаме едни и същи вярвания. Вярванията на хората се изменят. Ученикът от първо отделение мисли, че неговият учител знае много, че е много учен човек. Така е, това не може да се отрече. Защото един учител в първоначалното училище е свършил поне гимназия, а има учители, които са свършили даже и университет и са станали учители в първоначални училища. Те заслужават похвала, но много от тях са станали първоначални учители от зор, по нямане места в гимназии. Като няма място в гимназия или в прогимназия, за да не стоят без работа, висшистите стават първоначални учители. И това е добре, защото понякога децата задават философски въпроси. И те се нуждаят от висшисти. Един висшист може да преподаде много по-добре азбуката, отколкото един учител със средно образование. Ако аз бях учител в отделенията, за буквата А бих създал такива приказки, които детето не би забравило през целия си живот. През целия си живот то ще помни какво нещо е буквата А и който разбере какви елементи крие в себе си тази буква, той би приложил в живота си силите, които се крият в тази буква.

Казвам: Природата сега се е заела да ни преподава. Тя дойде при нас и започва да ни преподава първите си уроци. Ти седиш и си недоволен от живота. Пари имаш, недоволен си, че са малко. Жена имаш, недоволен си и от нея. Защо? Казваш, че имало по-красиви жени от твоята. Деца имаш, и от тях си недоволен. Защо? Имало по-добри деца от твоите. Слуги имаш, и от тях си недоволен, че не били много добри. Каквото ти дадат или каквото ти кажат, все си недоволен. Тогава дойде природата, тури те на легло. Тогава, като полежиш 5–6 месеца, жена ти, децата ти, слугите ти започват да ти услужват. Ти се нуждаеш от тяхната помощ. Като ти услужват, ти започваш постепенно да ставаш доволен от тях, от живота, от

всичко, което те обикаля. Кое е онова в болестта, което те е заставило да станеш доволен? Защо при здравето си беше недоволен, а при болестта си стана доволен?

Природата учи човека на това да вярва и да вижда, че щастието му зависи от нещо много малко. В даден случай човек се нуждае от малко. Представи си, че ти имаш разни сладкиши, хубав мед, пресен хляб, но отиваш на планината, дето всичко това замръзва. Там има студ около 34–40 градуса. Всичко замръзне, стане на кокал. Какво те ползуват тези сладкиши? Ти се нуждаеш само от една кибритена клечка. Тя ще разреши въпроса. Кибритената клечка, която може да внесе малко топлина в студа вътре, тя е в състояние да стопи всичко, което е замръзнало, и да направи окръжаващата среда приятна за тебе.

Та, недоволството в живота подразбира, че човек има малка топлина в себе си. Следователно вие се нуждаете само от една кибритена клечка. Аз считам, че недоволството на човека се дължи на малката температура, която има той. Другояче казано: недоволството на човека се дължи на това, че чувственият или духовният свят в този човек е слаб. Аз не говоря за обикновените хора.

Някой казва: „Аз обичам всички хора.“ Той обича всички хора, а при това пак е недоволен. Според мене, който обича, той всякога е доволен. Който не знае как да обича, той всякога е недоволен. Така седи въпросът. Някой казва, че вярва в Бога. Питам го: Доволен ли си? – „Не съм доволен.“ – Не вярваш в Бога. – „Аз съм влюбен.“ – Доволен ли си от този, когото обичаш? – „Не зная, аз трябва да го опитам.“ – Дойдеш ли до положение да опитваш своя възлюбен и той да те опитва, работата ви няма да върви добре. Представете си, че аз имам един приятел, който е вложил 200 000 лева в банката, и аз от време на време му отпущам по една–две хиляди лева, това ни най-малко не е някакво доверие. Срещу това, което му давам, този човек има вложена много по-голяма сума, която стои като гаранция. Да имам доверие в един човек, това значи, след като той нищо не е вложил, нищо няма, да мога да му вложа доверието си. Жената или мъжът имат доверие един в друг, но защо? Защото или единият, или другият е вложил в банката една сума от 500 000 лева. Мъжът е здравеняк, свършил е четири факултета, има на какво да му се вярва. Тогава и жената му, и децата му, всички го уважават и почитат. Учен е човекът, вложил е нещо в банката. Някой казва: „Жена ми ме обича.“ – Защото си вложил известен капитал в банката. Дойде някой мъж и се оплаква, че жена му не го обичала. – Много естествено. Нищо не си вложил в банката, няма за какво да те обича. – „Децата не ме обичат.“ – Нямаш нищо в банката. – „Приятелите не ме обичат.“ – Нямаш нищо в банката. Наскоро един

приятел ми се оплакваше от положението си. Той казва: „Жена ми не ме обича, децата ми – също, всичко крият от мене. Не ме считат за близък. Искам да направя връзка с тях, но не ми се удава. Считат ме за разбойник.“ Питам го: В банката нямаш ли пари? – „Нямам.“ – Там е всичкото. – „Да, ако имаш пари, работата щеше да върви добре. Синовете и дъщерите ми казват, че не съм бил баща, както трябва, не съм им направил апартаменти, къщи, както другите имали. Какъв баща си, ако след смъртта си оставиш ние да ти плащаме дълговете?“

Та, и вие, когато обичате Христа, има причина за това. Защо ще обичате Христа? – Защото ще плати дълговете ви. Хората обичат Христа, но в Негово име какво ли не се върши днес? Ще излезе някой да проповядва, че така казал Христос, иначе казал и на края на месеца ще му платят няколко хиляди лева. Ще отидат на гробищата, ще полеят гроба и ще им се плати. Ако нямаше това поливане, нищо нямаше да се плаща. Това ви говоря, за да бъдем искрени.

Сега аз ви говоря за вътрешния живот, който изисква голяма искреност. Често, като проповядвам на хората, и аз се запитвам: „Защо проповядваш на хората – да ги убедиш в истината или да оправиш работите си?“ Ако пък съм измислил една теория, ще се запитам: „Защо разправяш на хората за своята теория – да ги научиш на нещо ново или искаш те първи да опитат твоята теория?“ После можете да се оплачете от мене, да кажете, че съм ви вкарал в крив път.

Аз не искам да направя същата погрешка, каквато направил един виден педагог. Оплакваше ми се един евангелски проповедник от един виден педагог. Един ден той прочел нещо от неговите съчинения и се спрял върху думите му, дето педагогът казвал, че човек може да направи всичко, каквото пожелае, от човека. „Въз основа на неговите думи аз се ожених за една мома, от която исках да направя нещо. Ожених се за нея, но главата ми побеля. Аз мислих, че ще мога да ѝ предам своето учение, но след като ѝ преподавах цели 20 години, тя не се мръдна нито на йота от своето. Тя излезе десет пъти по-разложена в характера си от англичанина. Огън да гори около нея, тя не се мърда. Но от всичко това научих един урок и си казах: „Втори път като се женя, няма да се женя, за да поправям хората.“

Аз поставям работите другояче: никога не се качвам на кола, която коларят още не е свършил. След като я свърши, тогава мога да се кача на нея. Господ още не е завършил човека, че аз ще се заемам да го завърша. Новото в света седи в онова широко разбиране на нещата. И при това разбиране на нещата, хората все пак имат правилни разбирания.

Питам един ден един стар българин: „Така, както ме гледаш, ако ти поискам пари, с колко можеш да ме кредитираш?“ Той ме погледна, усмихна се и каза: „До 1000 лева мога да ти дам.“ Казвам му: „Прав си.“ И наистина, всички българи могат да ме кредитират до 1000 лева. Каквито грешки и престъпления стават днес в България, всички ги приписват на моето учение. Те казват: „Неговото учение е виновно за това.“ Наскоро се извършило едно убийство, някакво престъпление, и престъпникът избягал от затвора и се скрил при някой от нашите. Той не го познавал, но му се помолил да го приеме за една–две нощи. В това време полицията го търсила и го намерила при нас. Като го хванали, казали, че той е наш човек. С това искат да припишат неговото престъпление върху нас. Съществува един закон в света, според който всеки човек може да избегне от съдбата си с помощта на онова, което хората му кредитират.

Сега аз давам този пример само за изяснение на истината. За мене животът представя една пиеса, която е толкова красиво написана, актьорите ѝ са много разнообразни. Всеки човек, учен или прост, все трябва да вземе някаква роля, която да изпълни както трябва. Някои хора могат да заемат някои долни роли, но какво ще правят? Те трябва да изиграят ролята си, била тя важна, почетна или непочетна. Каквото и да правите, каквато роля и да ви се даде, вие все трябва да я изиграете. Какво ще правиш? Всички важни роли са заети, ще вземеш някаква роля, защото без роля е още по-лошо. Каквато роля и да играеш, тя не се отнася до твоя характер. Ти ще играеш ролята на една жена или на един мъж, без да представя твоя действителен живот.

Един българин ми разправяше следното. „Аз не ходя на любовни сцени в театъра.“ Защо? – Защото жена му била актриса. Той казва: „Когато жена ми играе любовни роли, аз не ходя на театъра. Да не ти дава Господ да попаднеш на такива работи.“ – Защо? Нали знаеш, че това е на шега, не е действителност? – „Остави се, днес на шега, утре на шега, докато видиш един ден, че станало на истина.“

И тъй, в живота си ние сме принудени да играем разни роли. Всички хора са добри или лоши по отношение на техните роли. Ако ролята на някого е да представи лош човек, той ще играе ролята си така майсторски, че да покаже наистина лош човек. Ако някой играе ролята на добър човек, ще трябва добре да представи ролята си. Изобщо, всички роли трябва да се играят добре. Ако играеш ролята на сиромах, ще я играеш добре. Някой млад човек пък трябва да играе ролята на старец. Някой млад, 21-годишен момък трябва да играе ролята на 85-годишен старец. От ваше гледище право ли е това или не е? От гледището на някой моралист, това е лъжа. Моралистът ще каже: „Този човек е млад, не е стар. Какво се почернил

толкова?“

Аз вървя по улиците и виждам, че един млад човек въздиша. По-нататък виждам, че един стар въздиша. Аз изваждам инструмента си и меря, да видя какви са въздишките на младия и какви – на стария. По този начин аз искам да видя от каква болест страда младият и от каква – старият. Виждам, че и младият, и старият имат разстройство в черния дроб. Болестта и на двамата е една и съща. Какъв цяр ще им препоръчам? – Да ядат кисели лимони. Ще започнат от един лимон и всеки ден ще увеличават по един лимон, докато стигнат до 10 лимона: днес един лимон, утре два, на третия ден три и т. н. Като стигнат до 10 лимона, ще започнат да се връщат назад. Така се лекува черният дроб.

Сега аз имам съвсем друга мисъл за разстройството на черния дроб, но не искам да я изнасям на пазар. Не е полезно всичко да се изнася на пазар. Не е полезно с всичко да се прави опит. Има известни киселини, с които не може да се прави опит. Опасно е с тези киселини да се прави опит. Има някои взривни вещества, с които е опасно да се правят опити. Има известни чувства у човека, които не трябва да се засягат.

Аз засягам, за пример, [...]. Аз го разглеждам така, както е в пиесата. Някой човек е малко нечестен, обича да послъгва, но сам той не е такъв, обаче в пиесата е представен такъв. Друг някой пък е учен, философ – така е представен в пиесата. Друг пък е поет, но той сам не е такъв, обаче в пиесата е писано, че е поет. Някой разсъждава философски, без той сам да е философ. Научил е нещо наизуст и го декламира. Това е старият живот, в който ние живеем. Какво ще ходите на драма да гледате как живеят семействата? Вие имате един син и една дъщеря, които не ви слушат. Каква по-хубава пиеса искате от тази? Имате един слуга, който обича да пооткрадва. Какво ще ходите на театър да го гледате? Вие го имате в дома си. Този слуга ти задигнал няколко хиляди лева. Какво ще ходите по театрите да го гледате? Благодарете на Бога, че е пред очите ви и ще гледате как хубаво си играе ролята.

В една роля за един лев или за два, три, четири или пет лева не могат да те осъдят. И на небето не съдят хората за пари. Там няма никакви съдилища, които да съдят човека за пари. На Земята има закон за кражбите, но на небето такъв закон не съществува. Виж, ако си направил един идол, един истукан и си коленичил пред него да се молиш, за това могат да те съдят, но да те съдят за кражба, такъв закон там няма. Ти може да си обрал десетина търговци, да си взел от един до 10 милиона лева, никой няма да те съди. Но коленичиш ли пред един идол да се кланяш и молиш на него, веднага се завежда углавно дело против тебе. Онези педагози, които

познават законите на живота, препоръчват човек да не се стреми към богатство, да не краде, не толкова против кражбата въстават те, колкото против вярата на хората в парите. Като забогатеят, било по честен или по нечестен начин, грехът ги следва вече, защото започват да вярват в силата на парите. Престъплението седи не в открадването на парите, но във вярата на човека в откраднатите пари. Ако човек открадне няколко милиона и ги раздава на сиромаси, той не е извършил никакво престъпление. Но ако започне да вярва в откраднатите пари, престъплението вече го следва. Докато вие туряте най-малката мисъл в парите и почнете да разчитате на тяхната сила, а не на онази същина, която седи зад парите, вие вече подлежите на углавно дело. Тогава идат вече изпитанията в живота и богатството ви постепенно ще се вземе. Та, вложи ли човек вярата и упованието си в парите, грехът вече го следва.

Къде е погрешката в един дом? Погрешката в дома се заключава в това, че майката и бащата възлагат всичката си надежда на своята дъщеря или на своя син и мислят, че те ще ги гледат на стари години. Синовете и дъщерите ви ни най-малко не са изпратени във вашия дом да ви гледат на старини. Те са възпитаници на вашия дом. Бог ги е изпратил при вас, да види какво възпитание ще им дадете. Щом турят надеждата си в своите синове и дъщери, а не в Бога, родителите са направили вече първото престъпление, срещу което се завежда углавно дело. Родителите трябва да обичат децата си, но да не поставят надеждата си в тях. Съвременните хора очакват на синовете и на дъщерите си повече, отколкото трябва. Колко трябва да очакват от тях? Те трябва да очакват на синовете и на дъщерите си толкова, колкото очакват от себе си. И синът очаква от баща си повече, отколкото трябва. И той трябва да очаква от баща си толкова, колкото очаква на себе си. В любовта има отношения.

Ние всички трябва да съзнаем, че Първият Принцип, Който е в нас и зад нас, представя онази същина, на която всякога трябва да разчитаме. Ние трябва да съзнаем, че нашата сила е толкова голяма, колкото имаме връзка с Бога. Съзнателна връзка трябва да бъде тя. Не мислете, че вие можете да се свържете с Бога в коя и да е църква. Не, вие можете да познаете вашата вяра само в най-големите изпитания. В най-големите изпитания вие можете да познаете докъде сте стигнали във вашето верую. Ако при големите изпитания вярата ти не се поколебае, голяма е твоята вяра. Но ако при малките изпитания вярата ти се поколебае, малка е твоята вяра. При най-големите изпитания ти трябва да кажеш като Иов: „Господ даде, Господ взе.“ Иов беше един мъдрец, който се изпита.

Любовта трябва да бъде за нас като вътрешен пробен камък. Ако имаме този пробен камък, ние можем да създадем един вътрешен живот в себе

си. Само по този начин ние можем да създадем формите на истинския живот в себе си. Казано е в Писанието: „Когато всички пътища на човека са благоугодни на Бога, Той го примирява с враговете му.“ И тогава Бог ще ти съдейства на всяко място. И дето и да ходиш с тази свещена идея, нищо не трябва да говориш на хората за нея. Ти трябва да държиш тази свещена идея дълбоко в душата си.

Аз гледам как духът работи в човека. Гледам как някои учени хора посвещават цели 20–30 години за изучаване на някой научен въпрос. Някой посвещава 20–30 години за изучаването на известен род микроби. Той сам се е обърнал на микроба. По цели часове седи над микроскопа, наблюдава, изучава живота на тази микроба в най-големите подробности. Какво особено намира той в тази микроба? Изучава я. И като свърши работата си, той написва едно научно съчинение за този род микроби, да покаже на хората какво представят тия микроби, как живеят, как може да се предпазват от тях и т. н. Този човек работи за пари. Той е посветил цели 30 години за един научен въпрос, а ти, човекът, който работиш за Бога, не си готов да посветиш 10 години за служене на Бога. Кой от двамата седи по-високо? Ти не си готов да посветиш 10 години за служене на Бога, а този учен посвещава цели 30 години за една микроба.

Някой казва: „Дотегна ми да мисля за Бога.“ – Това, което ти е дотегнало, това не е истината. Нас ни дотягат човешките въжделения, човешките формули, човешките символи. Само човешкото може да дотегне, а Божественото – никога. То носи живот в себе си. Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога“. Под думата „вечен“ живот се разбира онзи красив живот, в който човек може да даде всичко. Това не значи, че трябва да го даде изведнъж, но през течение на цялата вечност. Все дава.

Казвам: Това са новите веяния, които трябва да имате предвид. Когато някой се препоръчва за окултист, аз го питам: С кои окултни науки си запознат? Хиромантия познаваш ли? – „Малко.“ – Графология? – „Малко.“ – Физиогномия? – „Отчасти само.“ – Френология? – „Също.“ – Ами астрология? – „Много малко.“ Питам: Какъв окултист си, като не познаваш тия окултни науки? – „Е, познавам линиите на ръцете.“ – Че си познавал линиите на ръцете, това не значи, че си окултист. Две–три линии на ръцете всеки може да познава. Да бъдеш окултист, да познаваш тайните науки, това значи, като видиш един човек, да му кажеш: „Ти ще се ожениш след една година през месец май. Жена ти ще бъде красива, напета. Ще ти се родят 3–4 деца, които ще бъдат лоши, ще те изпъдят от къщата ти.“ – „Ама аз не вярвам в това.“ – Не искам да вярваш. Ти сам ще го изпиташ. И като го изпиташ, тогава ще разбереш какво нещо е окултна наука. Ако всичко се

сбъдне така, както съм го предсказал, окултист съм. Не се ли сбъдне, никакъв окултист не съм.

Това са неща, които съм изследвал и като ги зная, с тях мога да гадая както и когато искам. В природата има положителни неща. За мен не е мъчно, зная тия неща. Достатъчно е много малко да надигна пердето и да чета. Когато виждам нещата, аз съдя за възможностите, които се крият в тях. А възможностите се определят от степента на човешкото развитие. Според светлината, която имам, аз съдя за възможностите. Като предскажа нещо, аз зная колко възможности има за сбъдването му и колко изключения. Аз зная, че в предсказанията ми има най-малко 10 на сто изключения. Някъде има 15, 20, 30, 40, 50 на сто изключения, но от 50 надолу не слизам. Има 3 възможности да се сбъдне предсказанието: при едната възможност само 1 на сто е вярно; при втората възможност – 50 на сто е вярно, а при третата – 101 на сто е вярно. Третият случай може да се сбъдне най-много 2–3 пъти в годината, рядко и до десетина пъти. Ако някой предскаже с процент 101 на сто, това предсказание е много вярно. Има такива предсказания от някои окултисти, но за да могат да направят тези предсказания, те трябва да се намират в особено повишено състояние, когато са виждали много далеч.

И тъй, използувайте тия състояния, които имате. Всички можете да бъдете пророци. Всички можете да се ползувате едни от други. Не оспорвайте пророчеството на другите хора. Дойде някой при мене, казва: „Искам да видя ръката ти.“ – Не, ръката ми не можеш да видиш. Виж ми лицето. – „Искам и ръката ти да видя.“ – Ами, не обичам да си давам ръката. – „Тогава да пипна главата ти.“ – Нито главата ми не обичам да пипат. Гледай лицето ми и се произнеси. Но не позволявам да пипаш нито ръката ми, нито главата. – „Хайде тогава, свари едно кафе, да ти гадая.“ – Нито на кафе искам да ми гадаеш. Ето, лицето ми е едно сварено кафе, гледай по него. Ако ти не можеш да четеш по лицето ми, че по кафето ще четеш.

С това аз не искам да ви настроя против онези, които гадаят, защото според мене всички хора са гадатели. Срещате един човек и казвате: „Този човек не ми харесва.“ Значи и вие сте гадатели. Познавате какъв е човекът и го харесвате или не. Казвате за някого: „Този човек е малко шмекер.“ Отде познавате? По лицето му, по очите, по устата. Значи вие четете по лицето на човека. Тънки работи са тези.

За да отгадаете съдбата на един човек, вие непременно трябва да го обичате. Ако между този, на когото гадаете, и вас не се създаде връзка, този човек ще остане за вас затворена книга. Ако го обичаш, тогава в ума ти ще се хвърли светлина и ти ще можеш да четеш по него. Тъй щото, можете ли

да хвърлите светлина в живота на човека, вие ще можете да четете по него и да гадаете нещата. Обаче, ако животът на даден човек е обвит в своята атмосфера, вие няма да можете да проникнете в него, няма да можете да му гадаете. За вас този човек ще остане непознат.

Казвате за някого: „Този човек е много скрит, много таен.“ – Няма скрито-покрито в света. Какви тайни може да има този човек, кажете ми? Според мене тайни няма на Земята. Доколкото зная, за мене няма тайни на Земята. Какво може да крие един човек? Ще крие, че обича парите, или че има знания, или че обича жените, или че вечер се моли. Какво лошо има в това, че някой обича жените? Да криете нещата, това са човешки работи. Този човек е художник, затова обича жените. Господ е направил жената, за да я обичат. Че този човек обича ближния си, какво лошо има в това? Той обича ближния си. Какво лошо има в това? От ваше гледище това е против вашия морал. Какво лошо има в това, ако обичам една жена?

Като я обичам, аз ни най-малко няма да ѝ пиша такива любовни писма, каквито хората пишат. Ако ѝ напиша едно любовно писмо, ще ѝ кажа: Господ ти е създал добри условия, дал ти е отлично сърце и отличен ум, да ходиш с тях между хората, да им влияеш. Още като те видях, зарадвах се, че Бог ти е дал хубав нос, хубави очи, хубава уста. Щом мога да оценя тези ѝ качества, това показва, че Бог и на мене е дал такива хубави неща. Когато срещна една такава жена, в мене се явява свещен трепет. Щом видя такава благородна жена, в мене се явяват възвишени мисли и чувства, и аз пожелавам да проявя своето благородство към хората. Аз се радвам, че мога да напиша едно такова писмо. Колкото повече жени срещам, които Бог е създал, толкова повече са и мъжете, които Бог е създал.

Сега какво правят хората? Те постоянно казват: „Пазете се от мъжете. Пазете се от жените. Пазете се от младите моми и момци. Пазете се от старите баби“ и т.н. Стари баби са онези, които правят сватовщина. Като рече да направи работа на някоя мома, тя ще срещне някой млад, добър момък и ще започне да му говори: „Синко, видях една мома, като нея няма друга.“ Пак го срещне, пак за нея ще му говори, докато накара момъка да пощуреe. Като се ожени, момъкът вижда, че момата не била такава, каквато бабата я препоръчвала, и си казва: „Отде се намери тази баба, да ми скрои тази работа!“ Не, бабата не трябва да се налага. Ако иска да хвали една мома, тя трябва да каже: „Синко, тази мома ми се вижда добра. Виж ти, ако ти се попада на сърце, вземи си я, но аз не мога много нещо да ти кажа за нея. Мене ми харесва, но за тебе ти сам ще имаш думата. Може човек да се излъже.“

Сега вие сте млади. Господ ви е пратил на Земята да учите Закона на

Любовта. Че, ако вие срещнете една млада мома или една жена, как да не знаете как да я обичате? Как да не знае мъжът как да обича една жена? Или може ли жената да не знае как да обича един мъж? Че, Господ е вложил закона Си в нея. Ако пуснете водата да тече, тази вода ще си избере онзи път, който ѝ подхожда. Водата веднага ще намери онзи път, онази почва, по която да върви.

Казвам: Всички хора имат условия в живота, но знание се изисква да могат да използуват тия условия. Аз искам да ви освободя от някои наследствени черти. Вие бягате от себе си. Хубаво е това, защото всъщност вие бягате от греха, от злото в себе си. Но ако ти не влезеш в големия огън, да опиташ неговата сила и да останеш невредим, ти няма да познаваш колко си силен. Ти трябва да влезеш между жените, да те опитат, да видиш можеш ли да устоиш на този огън. Те са Божественият огън. И всяка жена трябва да влезе между мъжете, да опита техния огън. И като излезе оттам, да каже: „Аз съм минала през този огън, познавам го.“ Тя трябва да разчита на себе си.

Така работи Бог в света. Тези, които Бог е обичал, Той ги е оставил в света. Не ви ли се е случвало баща ви и майка ви, които ви обичат, да заминат за някъде и да ви оставят на произвола на съдбата всред света? Хората казват, че си горкият. Но ти имаш една солидна опитност, има на какво да разчиташ. Казваш тогава: „Аз вярвам в Бога. Аз минах през една голяма опитност и зная вече какво нещо е Божественият огън. Няма какво хората да ме убеждават има ли Господ или няма. Аз излязох от едно страшно положение и зная вече има ли Господ или не. Аз минах през големи изпитания и вярвам вече в Бога.“ Онези, които не са минали през тези изпитания, те не познават Бога, те не се нуждаят от нищо още. Но онези, които са минали през големи изпитания, те познават Бога и вярват в Него. Между Бога и тях има известни отношения.

Бог иска всички ние да бъдем трудолюбиви и да се учим в Неговата любов, да няма никаква леност в [нашите] чувства. Много болести в хората се дължат на реагиране срещу своите чувства. Много жени са виновни за създаване на ред болести в мъжете. И много мъже са причина за ред болести в жените. Защо? – Те реагират срещу своите чувства и по този начин си причиняват различни болести. Ако живеят по този начин, хората ще се натъкнат на ред катастрофи. Понякога жената така наплашва мъжа си, че той не смее никъде да погледне. Днес се страхува от нея, утре се страхува, докато един ден се разстрои черният му дроб.

Питам: Къде е свободата, за която всички хора говорят? Не е въпрос жената да стане стражар за мъжа и да ходи подир него, да го пази, да го

морализира. Бог е закон, а не жената. Бог ще постави и жената, и мъжа в правия път, а не те помежду си. Ако остане на мъжа да тури жената в правия път, горко му. Мъжът трябва да бъде закон сам за себе си. Всеки човек е носител на Божията любов, и той трябва да даде тази любов в пълната ѝ чистота, така, както е излязла от Бога – от недрата на Бога.

Аз искам да ви наведа на свободата, да бъдете свободни, но не така, както днес сте свободни; вие трябва да имате едно вътрешно верую. В какво трябва да вярваме? Всеки човек има едно вътрешно чувство, на което да разчита. Не се смущавайте. Съвременните хора се смущават повече, отколкото трябва. Каквото и да ви се случи, турете го настрана. Че някой ви обрал, взел ви 20, 30, 50, 100, 200 хиляди лева. Какво от това? Ти човек само за толкова пари ли си? Че, вие разполагате в себе си с един грамаден капитал. Само тялото, което имате, струва повече от 250 милиарда английски лири. При това положение е срам за вас да правите въпрос за някакви 100 или 200 хиляди български лева. И един милион е нищо пред богатството, с което разполагате. Това са 250 милиарда английски лири! Ако се страхувате за някакви си 100 000 лева, питам: къде ви е вярата тогава? – „Ама вярно ли е всичко това?“ – Даже и половината от истината още не съм казал. Знаете ли това? Ами ако ви кажа, че вие разполагате с една сума от 100 квадрилиона, какво ще кажете? Знаете ли какво число е 100 квадрилиона? Ако цялата Земя е от злато, пак не могат да се изплатят тези 100 квадрилиона английски лири.

Ние, дребните хора на Земята, казваме: „Какво ще правим? Ние ще умрем гладни.“ Какво по-голямо богатство можете да искате от онзи отличен ум и от онова отлично сърце, които Бог е вложил във вас? Какво ще кажете за онзи дух и душа, които Бог е вложил във вас? Вижте този син майчин, който има 100 квадрилиона на разположение, и след всичко това смее да каже, че гладен щял да умре! И след това дойде някоя жена при мене и се оплаква, че мъжът ѝ не я обичал. Много просто. Тя не знае да готви. Нека дойде при мене, аз имам една хубава кухня, ще я науча да му готви както трябва. Нека опита това и ще види, че като му наготви добре, той ще остане доволен от нея и ще си вземе думите назад. Каквито лоши думи ѝ каже, ще си ги вземе назад. И ако жената не обича мъжа си, нека и той се научи да готви добре. Едно време готвеха само мъжете, но сега и жените станаха готвачи, че се яви конкуренция. Не зная сега кой готви по-добре: мъжът или жената. Засега нито жените, нито мъжете още са добри готвачи. В природата най-добрите готвачи са плодните дървета. Орехът е готвач, крушата е готвач, ябълката е готвач, сливата е готвач, черешата е готвач, картофите са готвачи и т.н.

И тъй, новото верую в света седи в разбирането и в прилагането на

любовта по пътя на най-малките разходи. Ние ще оставим сегашния си живот такъв, какъвто е, не трябва да се борим с него. Никога не се борете със себе си, но се борете със своите лоши наклонности. Още по-точно ще ви кажа: Не се борете и със своите лоши наклонности, но ги канализирайте. Не се борете със себе си, защото нищо няма да придобиете. Един от видните окултисти искал да победи злото в себе си и в резултат на тази борба той съвършено изчезнал. Казано е в Писанието: „Не противи се на злото". Това значи: Не се бори със злото в себе си, за да не те отвлече. Човек трябва да бъде умен, да канализира своите мисли, чувства и постъпки, да им даде ход. Казано е в Писанието, че Бог действува в човека. Следователно оставете всичко на Бога, Той ще оправи работите ви. Всички пориви, които се зараждат в човешката душа, представят Божествени импулси, но криво разбрани, събрани някъде повече, някъде по-малко. Всички импулси са Божествени, но като са били подпушвани, те са образували един жабуняк. Първоначално всички чувства и желания са били Божествени, но отпосле са били подпушени. Сега тези бентове трябва да се отпушат, да дойде онова първоначално положение.

Какво ви коства на вас, всички, които ме слушате, да бъдете свободни? Като видите някой брат или сестра, да си кажете: „Този брат или тази сестра имат нещо Божествено в себе си. Ще стане нещо от него. От него ще излезе човек." Макар че днес го виждате такъв, но има някакви добри заложби в него. Защо да не мислите така? Ако мислите по този начин, светът лесно ще се изправи. Този е правият път на самовъзпитанието. Имайте вяра един в друг, понеже и Бог има вяра във вас. И ако Бог, Който е създал небето и Земята, при всички наши прегрешения има вяра, че от нас ще стане нещо, защо и ние да не вярваме като Него? Щом Бог има вяра в нас, че ще стане нещо от нас, и ние трябва да имаме вяра в себе си, че ще излезе нещо от нас. Аз вярвам, че ще стане нещо от вас – нищо повече. Аз вярвам, че от вас ще стане даже нещо повече, отколкото вие си въобразявате. Сега вие сте достигнали вече до областта на гениите. Вие мислите гениално. Както виждам, мислите ви са гениални, методите ви са талантливи, а постиженията ви са на обикновените хора. Още една стъпка ви остава. Сега нека поне методите ви да бъдат гениални, а постиженията ви – талантливи. След това трябва да дойдете до гениалните постижения.

И тъй, раждането на Христа подразбира онази нова идея, която се ражда у нас. Тази нова идея ще преобрази света. Така, както нещата стават отвън, това не ни ползува. Онова, което е в нашата душа и в нашия ум, това е важно за нас. Значи за вас е важно това, което се ражда у вас.

„Да идем във Витлеем!" Вашият Витлеем, това е мястото, дето се ражда новото. Това е вашият ум, вашето сърце, вашата душа и вашият дух. Идете

във Витлеем да го проверите. Това е, което Бог е вложил във вас. Това е отдавна вложено, а не от сега, но сега се изявява. Вярвайте в това, което Бог е вложил във вас. Само по този начин можете да се подигнете. Реализирайте това, което по друг начин не може да се постигне.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

21-ва неделна беседа,
държана от Учителя
на 25.IV.1937 г. (Връбница), 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1937_04_28 Умни, здрави и богати
лекция пред общия окултен клас

УМНИ, ЗДРАВИ И БОГАТИ

Добрата молитва.
(Чете се темата „Разлика между богатство, здраве и мисъл“.) Ще прочета част от 4-та глава от Първо Послание към Коринтяните.

Това са резултати. Здравето е един резултат. Богатството е един резултат. Мисълта е един резултат. Здравето органически значи има едно правилно отношение на силите в организма. Мисълта вече, мислящото същество има с какво да разполага. Опасност има винаги. Казвам: Кой е богат човек, кой е добър? – Това е една скроена реч. Но кажете добрият човек, богат човек ли е? – Богатството понякога има отношение, но добрият човек е нещо повече отколкото богатството. Не може да съпоставим, че всеки богат човек е добър, може ли да кажем така? – Има ли такова съотношение, всеки богат човек е добър и всеки добър човек е богат. Туй не е така. Тогава не всеки богат човек е и човек, който мисли. Защото някой път вие смесвате вашите чувствувания с мисълта. Мисълта е един творчески процес вътре в човека. Там, дето има мисъл, няма обезсърчение, няма обезверяване, няма безлюбие. Всичките тия работи не съществуват в един мисловен свят. Туй е, когато говорим за една чиста мисъл. Та някой казва: „Сиромах човек е“. Кои са причините човек да не е богат? – Че тогава може да мисли. Кои са причините, че човек не е здрав? Можем да сведем причините към бащата, към майката. Бащата и майката не са били здрави, следователно и децата не може да бъдат здрави. Изобщо има изключение, но закон е, или че бащата не бил здрав, или майката не е била здрава, и тогава децата не могат да бъдат здрави. Законът се прилага. Ако бащата не е бил умен, и ако майката не е била умна, и детето не може да бъде умно. Ако бащата не е бил добър, и ако майката не е била добра, и детето не може да бъде добро. Тъй щото малко да мислите, философия има, ще приложите в живота си.

Друг един закон има. Казват: „Трябва да вярваме в Бога, защото ако ти не вярваш в Бога, ти ще останеш един първокласен глупак, ако ти не вярваш в Бога, ти ще останеш един първокласен бедняк. Ако не вярваш в Бога, никога здрав няма да бъдеш, нищо повече“. Сега думата „философия“. То е користолюбие. В какво седи користолюбието? – Де е користолюбието на вярата? – Че аз вярвам в Бога, де е користолюбието? – Какво съм заграбил? – Користолюбие е, когато си заграбил нещо от някого. Но когато нищо не съм заграбил, де е користолюбието? – Казвам: Сега вие вървите по един лесен път. Някой от вас задачите, които ви са дадени не искате да ги

разрешите. Кажете как се разрешава и не я разрешите. Направят ви задачата и вие я носите. Сега като ви говоря така, вие в първото отделение може да сте били от най-способните ученици, във второ отделение може да сте били един от най-способните ученици, вие в трето отделение може да сте били един от най-способните ученици и в четвъртото отделение, но дойдете в първи клас малко спънете се вече, не сте тъй способни както по-рано. Туй не е общо правило, но е така.

Та казвам: Сега след като си учил дълго време, колкото съм говорил, направете ми тогава един превод. Що е превод? – Що е точка? – В геометрията изучавали ли сте що е права линия? Правата линия е един резултат. Плоскостта е един резултат. Тялото е един резултат. На какво съответствуват тия резултати? – Вие казвате права линия. Кои същества правят правите линии. Сега във вас остава една мисъл. Седите и казвате: „Когато Учителя задава един мъчен въпрос, Той иска да знае кой от учениците знае“. Дава се трудна задача, всеки мълчи, който знае показва си пръста да покаже, че разбира. Пазете се от едно нещо, вие седите и не работите върху себе си. Вие сте като онези, които сте взели един лотариен билет, седите и казвате, да ми се падне един милион. Автомобил ще имам, апартамент ще имам, пък и дрехи ще имам, ще се оженя, на жена си ще взема дрехи, в странство ще ида, това-онова. Сега спорят се вярующите: „Сиромаси ли да бъдем или богати да бъдем?“ Казвате: „Богатите няма да влязат в Царството Божие“. Де е сега грешката? – Защо богатите няма да наследят Царството Божие? Защото тия богати хора не са здрави, не са умни, затуй не може да наследят Царството Божие. Казвам на някого: Ти професор не можеш да станеш. Защо? – Защото не си умен, защото нищо не учиш. Как ще станеш професор. Ти по биология нищо не разбираш; по геология нищо не разбираш, по астрономия нищо не разбираш, нищо не разбираш от звездите. Той казва: „Аз съм религиозен човек“. Хубаво, щом си религиозен, Господ ти говори. Я ми говори за небето, за звездите. – Тия работи мен не ме интересуват. – Как не те интересуват? Какво те интересува? – Че небето Бог направи, звездите Бог направи. Как да не те интересува тебе слънцето? – Това показва твоето невежество. Религиозните хора като са невежи, казват: „Не ме интересува слънцето. Нещо духовно за онзи свят ме интересува“. Ще каже той: „Оня свят я ми го покажи“. Добре, като умре човека, де ще го намериш? – Ти умирал ли си? – Не. Защо говориш за нещо, което не знаеш? – Ако ви кажа влиза в Царството Божие, който се ражда, а излиза от Царството Божие който умира. Тогава какво ще кажете? – Аз тъй разсъждавам. Аз казвам: Всеки, който се ражда, влиза в Царството Божие. Който умира, излиза из Царството Божие. Казвате: „Там е писано“. Как е писано там? – Как е писано, кажете ми? Казва: „Писано е. И умря Авраам, и погреба се при отците си“. Като умрял Авраам, не отишъл в небето, ами при отците си. Къде? – Отишъл на

почивка. Всеки, който умира, отива на почивка. Писанието казва: „Да си починат от делата си“. Мислите, че всеки, който почива е в оня свят. Мислите, че онзи, който е в затвора е при баща си. Мислите, че онзи затворник седи и почива добре? – Работи ли той? – Онзи, който е при баща си, работи на нивата с колата и сее. А този вече отива да си почине. Кой е сега на първото място? – Който работи, или който си почива в затвора? – Трябва да бъдете богати. Че ако ти не си богат, ако ти не си здрав, и ако ти не мислиш, тогава какво можеш да направиш? – За да бъдеш сиромах подразбира се качество богатство, придобито с несправедливост. Всички в туй отношение трябва да бъдем бедни. Нито един наполеон, нито едно петаче, което е напръскано с човешка кръв не искайте. За предпочитане е да бъдеш беден, но когато дойде да бъдеш богат, трябва да бъдеш богат. Богатството не е едно. Ако Писанието не препоръчва (на) някои богатството, понеже сте още деца, тъй материалното богатство може да ви причини вреда. На едно дете не можем да му дадем пищна храна, ще го храниш с много проста храна, която е лесносмилаема. В богатството има една вътрешна мъчнотия. Апостол Павел казва, че Царството Божие не е в Словото, но в какво, в силата. Силата на човека от какво зависи? – Сега тъй както аз ви зададох въпроса, превърнете вие една права линия. Ти седиш искаш да бъдеш праведен човек. Вземи си ръката, виж, започни да чертаеш правите линии. Ако може да ги чертаеш направо, ти праведен човек можеш да станеш. Но ако теглиш една линия и тя не е права, не можеш да бъдеш праведен. Някой път вие пишете и редовете не са прави. Някой път редовете отидат надолу, някой път отиват нагоре. Има един наклон, ще държиш туй положение еднакво. Казваш: „Аз така съм свикнал“. Не. Щом ти свършваш редовете си надолу, в тебе вече е влязло едно обезсърчение на живота, не гледаш светло. Тази линия от хоризонтално положение излиза малко нагоре, това показва, че в тебе има един подем на Духа. Тъй както говоря, да не мислите, ще във вашето писане има подем на Духа. Това са твърдения, но всяко нещо трябва да се докаже. Казвам сега изводът: Ако ти си един окултен ученик, ни най-малко не изявява една пълнота. На окултният ученик има нещо, което му липсва. И на духовният ученик му липсват някои неща. Тогава най-способните ученици във физическия свят ни най-малко не показва, че и са най-способните в духовния свят. Най-способните в духовният свят, ни най-малко не са способни в Божествения свят.

Този брат, който измислил този стан, казва, че като ученик имал двойки, слаб ученик бил, но понеже той още като дете се е занимавал, като дете да изобрети нещо, не си учил уроците, но той разбира и от геометрия, и от математика, и от смятане. Изведнъж той като наведе своето бърдо, виждам, че той пресмята по отношение, прави съотношение между

нишките, дълъг един процес.Този човек знае как ще се пресекат, гледам изтъкал един образ, той знае колко нишки да преплете, колко да наведат на това бърдо. Де ще се пресекат, на кое място, каква крива линия ще направят. Че като тъче криви линии, изисква се голямо пресмятане. Че ако на едного от вас дадат, колко години ви трябват? – Най-малко вие трябва, за да направите чрез тъкането такова нещо, 35 години да мислите. Най-малко ви трябват 10 години да тъчете, за да се научите да тъчете един образ. Не е лесна работа. Ами знаете ли колко време ви трябва да произнесете думата „Любов“, колко време ви трябва да произнесете думата „здраве“? – Вие казвате: „Че как?“ – Аз зная здравето, но аз като произнеса думата „здрав“ този ревматизъм, който имам, като кажа: „Здрав съм“, ревматизъмът изчезне от коляното, изхвърля го навън. Тъй както седи един тъпан, като удари с пръчката, всичкият прах изскочи навън. Казвам: „Здрав съм“ на болния крак, но боли ме крака. Аз имам вяра в Бога, ама съм се обезверил в хората, че каква е твоята вяра, ако ти се обезверяваш. Не, така не се мисли, има нещо, което куца у тебе. Сега като ви говоря, трябва да разбирате. Един наш приятел имаме, който ми казваше: „Някой път разправяме се, говоря сериозно, казват ми: Защо се караш, какво съм направил, че имането на баща ти ли изядох?“ – Ние сега идем и на един човек искаме да представим така да разбира, хубаво сега. Аз ще ви кажа някой път нещо и вие се позасмеете, но смехът нищо не разрешава. Смехът някой път облекчава положението. Смехът аз наричам едно почивателно състояние. Когато вървя дотегне ми товарът, туря го на някого, позасмея се. Смехът всякога е един контраст. Когато човек се освободи от едно препятствие, той започне да се смее. Аз зная психологически всякога, че след една голяма скръб, иде една голяма радост, едно смешно положение. Някой път човек е скръбен, не знае защо. После започва да се смее, пак не знае защо. То е смяна. Смехът е смяна на едно тягостно състояние. Трябва да знаеш, че след туй смешно състояние пак ще дойде скръбта. Та вие трябва да знаете, че смяната на скръбта е със смеха. Винаги скръбта се сменя със смях и смехът се сменя със скръб. Как ще смените сега вашата скръб? – Да не се смени със смеха, какво трябва да стане? – Да направиме един опит, с вас да смените скръбта, да дойде някой от вас и аз да забия една игла два сантиметра в ръката, както факирите правят. След туй казвам: Я смени твоята скръб. Като забия иглата, казвам: Няма да мислиш лошо за мене, няма да ми се сърдиш. Как ще смениш туй състояние, кажете ми? – Аз може да го сменя твоето състояние, нали? – Представете си, че ти си един бедняк, дошъл си при мене, искаш ми пари на заем. Казвам: Пари ли? – Два сантиметра ще забия тази игла, и ако може да издържиш, да не охнеш, да не ми се разсърдиш, 20 хиляди ще ти дам. Като ти дам 20 хиляди лева, ти ще излезеш навън, хич няма да мислиш за иглата. Като излезеш навън ще кажеш, заби ми иглата два сантиметра, но 20 хиляди ми даде. Не си ли струва някой път така да

стане?

Та казвам: Вашите скърби, които идат в света, не са ли онези ваши приятели, които забиват иглата 2 см, във вашата ръка и после ви дадат 20 хиляди лева, които ви трябват. Кажете ми сега де е погрешката? – Някой дойде при мене, оплаква ми се, че е скръбен. Снощи иде една сестра, казва мърмори ми, че ѝ причиняват страдания, мърмори ми. Тя се гневи. И тя не знае защо. Казвам ѝ: Сега е Великден, не искам да ми говорите за такива работи. За вашите скърби, рекох нищо не искам да ми говорите. Нищо да не ми се говори. Говорете за други работи. Защо е скръбна? – Пари ѝ трябват, понеже е Великден, пари няма да си направи рокля. Обуща няма, шапка няма, после апартамент няма, после ново юрганче няма, после едно пиано няма. Упражненията по музика не може да изпълни. Друга сестра идва и тя ми се оплаква. Казва: „Вече нямам никакво вдъхновение, нищо не ме интересува в живота“. Не я интересува живота. Едно време я интересуваше живота, имаше един кавалер, сега няма кавалер, не я интересува животът. Кавалери аз виждам. Кой кавалер няма да се движи със своя кон. Казвате: „Аз съм кавалер“. Французка дума е кавалер. Значи конник. Казва: „Аз съм кавалер“. На кого кавалер, на дамите ли? Кавалер без кон, не е никакъв кавалер, той е пешеходец. Ама ще кажете, че е кавалер. Защо казвате, че ви е кавалер, де ви е конят? – Казвате: „Кавалер съм“. – Де ти е конят? – Сега, ако имаш един кон, един ум, който възсядаш и ходиш с него между хората, и казваш имам един конски кавалер. Та казвам: Трябва да имате една ясна мисъл. Седиш понякой път и разсъждаваш: „Аз съм скръбен“. Мисли защо си скръбен. Коя е причината? – Причината, че си скръбен е, или че не си ял, или че пари нямаш, или че не те обичат, или обществено положение нямаш, или служба нямаш и други хиляди други работи може да има. Кои от тези работи ти причиняват тебе едно страдание? – Казваш: „Аз този човек не мога да го търпя“. Хубаво. Защо не можеш да го търпиш? Животът го търпи. Дай си отчет. Защо не можеш да го търпиш? – Защото е много скържав, той нищо не дава. Защо не може да го търпиш? – Някоя жена не може да търпи мъжа си. Сега аз не засягам вас. Аз засягам целият свят, вземам света от Адама досега. Сега не говоря само за вас. Някой път съжалявам, че говоря, понеже го вземате за себе си. Казвате: „Той Учителят не е оженен“. Оженен съм. И аз имам жена. И е доста неблагодарна, мърмори понякой път. И как не мърмори. Че не съм направил яденето както трябва, че не съм я облякъл както трябва. Че не ходя както трябва, че не съм стъпвал както трябва. Казва: „Така не трябва. По-умно. Какво си удряш краката тъй, краката не са твои. Наготово ходиш, блъскаш се“. После някой ми държи сметка, че езика си въртя повече. Казва: „С чужд език какво ходиш на този и онзи да говориш?“ – Пък ми се сърди, че очите си съм въртял. Туй всичкото ми говори, лоша жена. Понякой пък казвам:

Много хубава си. Много добра си. Потупам я по гърба. И казвам: Ще бъде тъй както ти искаш. Туй сега е едно. Вие като схванете реално, ще кажете: „Учителят и Той е женен“. Най-първо вие се научете, какво нещо е женитбата. Вие още 20 години има да учите какво нещо е женитбата. Думата „женене“ значи да живееш, нищо повече. А пък да живееш, то е една дума, която има двояк смисъл. В живота има и радости, и страдания, тъй както ние разбираме живота. Всеки един човек е женен. Човек е онзи, който има и радости и скърби. Който е женен има и радости и скърби. Има си своя другарка, има нещо, с което не хармонира добре. Кое е онова, което го мъчи. Двама души се съберат, те са живи тия същества, и двете същества се измъчват. Сега да оставим тия противоречия, аз искам да излезем из противоречията. Противоречията в живота ние сами си ги създадохме. За да я схванем новата мисъл, трябва да схванем живота, както той е произлязъл първоначално, както е чист. Да схванем чистия живот. И в науката трябва да дойдем до същото положение. Тия учените хора, които работят, чрез всичките учени хора, Бог работи. Чрез всинца ви Бог работи. Но има една степен, в която Бог различно работи. Той и в мене работи, и във вас работи, но различно работи. Трябва да знаеш до каква степен Бог работи в някого. Ти щом срещнеш един човек, ти вече имаш нужда от този човек и той има нужда от тебе. Става една обмяна на Божествените енергии. Не считайте, като срещнете един лош човек, че нямате нужда от него. От този лошия човек пак печелите нещо. Като кажем, че всичко в света съдейства за добро и доброто съдейства за благословение, аз подразбирам всичко в света. Едно състезание има между доброто и злото. Когато тебе дяволът те изкушава, трябва да имаш следната мисъл, казвате: „Да се обясни защо ме изкушава дяволът, или защо е злото в света?“ – Щом злото ви атакува, то е по-силно от вас, Бог е винаги на слабата страна. Щом дяволът ви атакува, доброто е на вашата страна да ви защищава. Следователно, бъдете един наблюдател и вижте доброто и злото как се борят. Злото ще направи една пакост, ще забие иглата две сантиметра в ръката ти, ще изтегли иглата и ще си замине. Доброто ще дойде, ще намаже мястото с дървено масло и ще ти даде 40 хиляди лева. Злото ще дойде, ще задигне дрехите и ще те остави гол за да страдаш от студа. Доброто веднага ще дойде и ще ти донесе два пъти по-хубави дрехи, отколкото първите. Състезание има между тях. Едното те оголва, а другото те облича. Злото ще дойде да те смути, ще ти вземе вярата. Доброто ще дойде, внесе една по-силна вяра, отколкото първата. Има борба и в края на краищата Божественото ще вземе във вас надмощие. Тъй трябва да мислите. Ако така не мислите, друго няма. Тогава ти сам ще се бориш със злото. Когато вие сте побеждавани, аз разбирам, че вие сами се борите. Казвате: „Съсипаха ме“. Казвам: Ти си бил сам пехливанин, като нашия Дан Колов, непобедим. Непобедим. Докато се бореше, вървеше. Сега писаха вестниците, че е болен. Казвам: Не щеше той да е болен, така не се

говори. Другаде се крие причината. Българите, понеже честолюбие имат, казват, че не бил готов, затова онзи го победил. Казвам: Така не се говори. Фактите не отговарят. Има нещо. Сега казваш: „Съсипаха ме“. Сега аз вече разбирам защо те съсипаха. Защото ти уповаваш на себе си. Ти си се борил със злото. Злото е винаги по-силно. Ти със злото не можеш да се бориш. Или ти ще се бориш с дявола. Той е един философ, милиони години има. Толкоз знания има, толкоз потънкости познава, всичките твои слабости знае, такъв голям дипломат е, ще те сметне. Тъй, че хич няма да подозираш, че е дяволът. И мислиш, че е някой ангел, изпратен от Бога и ти носи най-голямото благо. Като те изкуси, ти ще кажеш, че е хитър. Колко пъти досега сте хванали дявола, като те изкушава.

Разправя един господин: Дават му едно бонбонче. Друг му казва: „Не го вземай“. Той го подхвърля. Казва му: „Ако ти беше изял този бонбон, щеше да заспиш веднага. И като заспиш, куфарите всичко туй, ще се претарашува и всичко каквото има ще вземат. След като се събудиш, ще видиш, че изяждането на един бонбон, ще ти струва обиране.“ Дяволът дойде при тебе, ще ти даде едно такова бонбонче. Как да ви приведа сега дяволският бонбон. Да кажем дойде и казва: „Я да те направим министър-председател на България. Голямо величие“. Дяволът те представи и казва: „Стани министър-председател“. Какво ще направиш като станеш министър-председател? – Ти ще имаш много добри проекти, бедните, способните ще ги назначаваш. Добре, какво ще направиш повече от туй. Всеки министър може това да направи. Кажете ми сега. Дайте ми един проект. Ако бих направил някого министър-председател, какво ще направи? – Не че може да го направя, но представете си, че може да го направя да станете милионер. Не да имате един милион, но 20, 30, 40, 50, 100 милиона. Какво ще дадете? Колко ще ви се откъсне от сърцето, като имате 100 милиона, колко ще дадете за Братството? – 100 хиляди. Че защо ще ви давам сто милиона за сто хиляди? – То не е комисионна.

Мислите, аз тук толкоз години се като ви проповядвам на вас даром, че така ще бъде. Един ден аз ще ви представя една разписка, и колкото години съм проповядвал, да платите. Вие казвате: „Даром“. Но много се лъжете, ако мислите, че е даром. Ако даром сте учили, аз даром давам. Но ако даром не сте учили, аз не давам даром. Даром, другояче разбирам. Даром нещата стават само тогава, когато има правилна обмяна на Любовта. То е Божественото. В Божественият свят има даром. Любовта с Любов върви. Там, дето Божествената Любов се разпространява, то е приятно. Тогава може да имате състезание, да станете като мене учени, да се освободите. Вие мислите, че аз сега съм най-ученият човек. То е ваше разбиране. Че не съм прост, не съм. Но каквото мислите заради мене, аз не съм това. Онова, което аз мисля, то съм аз. Вие какво мислите, вие сте

създали един изкуствен човек. Каквото мислите за мене, то е ваша работа. Каквото аз мисля за мене, то съм аз. Казвам: Вие утре може да ми дадете една по-голяма цена, отколкото трябва в ума си. Утре не стане нещо, както мислите, веднага се съблазните и казвате. Че вие сами се спъвате, туряте една тел. Ако аз съм една облигация вътре във вас, турете една цена, която при всичките условия да не се изменя нейната цена, че никога да не губите. Ако не печелите, поне колкото сте дали да го вземете.

Та трябва да се мисли сега. Трябва да бъдете богати. Трябва да знаете, че сте умни, трябва да бъдете здрави. И тогава човек, който няма Любов към Бога, не може да мисли. Човешката мисъл е един резултат на великата Божия Любов. Следователно, когато аз мисля, подразбирам, че Любовта започнала да действува в мен, като закон. Щом приложа мисълта в живота си, непременно здравето ще дойде, здравето е резултат в моя организъм. Щом здравето дойде в моя организъм и богатството е един резултат. богатството само по себе си идва. Аз съм умен човек, виждам къде са заровени всичките богатства. Тук на земята зная къде какво има. Зная къде има петрол, къде има желязо, злато, сребро, живак. Не само това, много други работи зная, но за всичко онова, което зная, не ми е позволено да говоря. Казва апостол Павел: „Всичко ми е дадено, но всичко не е за назидание“. Има неща, които заради мене са вредни. Има някои неща, ако ги направя, за вас ще бъдат вредни. Има някои неща, мене нищо не ме спъва, няма да ме спъне, но свободата, която вие имате, вашата свобода, може да спъне другите. Коя и да е сестра, ако сега вземе, по човешки говоря, прегърне някой брат, целуне го, веднага на Изгрева ще кажат: „Безобразие!“ Или ако един брат си позволи туй. Хубаво, казваме: „Трябва да се обичаме“. Как ще се обичаме? – Сега вие ще отговорите: „Да се обичаме, както Бог ни обича, да се обичаме, както Христос ни обича“. Хубаво, съгласен съм. Как Бог ни обича? Аз съдя от окръжаващите, че ни обича Бог. Като човек, Той не ми е говорил. Но виждам всичко наоколо, с което разполагам, със светлината, с въздуха, с водата, с храната, с окръжаващите хора, с които Бог ме е заобиколил, със здравето, с моята мисъл, навсякъде виждам, Него виждам, Господа навсякъде виждам. Някой път Го виждам и в хората. Моментално се проявява, някъде Го виждам, но и специфично виждам Бога, на някое място и в себе си, когато мисля, някой път виждам, че е някъде, но едно определено място не мога да му дам. Вие може да дадете на Бога едно място.

Например, вие казвате: „Учителят“. Кое е онова сега в мене, което считате ваш Учител? Кое е? – Моите ръце, моите очи, моите уши, че кой от вас няма ръце, очи, уши. Моите крака, моето сърце ли. Кой от вас няма сърце? – Кое е онова в мене, което считате Учител? Много мъчно е да се каже, кое е. Кое е онова в призмата, което пречупва светлината? Не че призмата

ражда светлината, но тя служи като едно условие да се пречупи тази светлина. Слушайте да ви кажа: Ако аз бях решил да се женя, щях да намеря най-умната, най-добрата и най-богата мома да се оженя, и след туй да роди най-умният син, най-гениалният, най-талантливият. Ако не мога да намеря, аз няма да се оженя. Ако не може да ми роди този син, ще остана сам. Защо ще се женя, не ми трябва. Ако може да намеря тази мома. Казват: „Ожени се!“ За кого, за някоя крава ли? Разбирайте сега този език. За кравата вие имате едно смешно понятие. В мене кравата е нещо велико. Ти за кравата не може да се ожениш, понеже тази крава в окултната наука подразбира крава, която храни целият свят. Ти за нея не може да се ожениш и тя за тебе не може да се ожени, понеже светът гладен ще умре. Ако рече тази крава да се влюбва в тебе, ще умре светът. Разбирам нещо просто, но туй същество, тази крава, тя има толкоз високо предназначение, такава работа, че кравата казва: „За мене женитбата не е засега“. Затуй, за кравата не може да се оженя, защото тя няма да ме вземе. Кравата ще се откаже. Щом вземат тази крава, тя ще изгуби онази свобода, която има, да дава мляко на целия свят. Ще искам да вземам нейното мляко да го продавам, пък това не става.

Искам да ви наведа на една мисъл, дето да бъдете свободни. Научете се да разбирате Божественият ред на нещата. Не съм против страданията понеже ще дойдат страданията. Дойде ли някое страдание, да знаете неговия произход, от какво произхождат страданията. Аз може да съм един религиозен човек. В религиозният живот има една опасна страна. В религиозните хора има състезание, кой е по-религиозен. Има същото състезание между красивите моми, коя мома е по-красива и коя ще се хареса на хората повече. Значи религиозните хора искат да се харесат на Бога, че са се молили много, че правили добрини на другите. Нищо нямам против добрините. Ако аз мисля, че правя много големи добрини. Понякой път разглеждам работите от своето гледище. Дойде някой и ми казва: „Много важна работа имам“. Казвам: Каква му е важната работа? – Разстроен му е малко стомаха и казва: „Я ми кажи някой лек“. Питам го: Толкоз лекари има? – „Ходих, казва, но всички лекари не могат да ми помогнат. Някое лекарство казва, не може ли да ми дадеш?“ Казвам: Ще гладуваш. Три деня няма да ядеш, после какво? – Тебе те боли стомахът знаеш ли защо, защото не живееш добре с жена си. Ти постоянно я хукаш, пък и децата си хукаш, и слугите си хукаш, казвам – престани да хукаш! Ти си дребнав човек. Като направиш нещо, окрякаш орталъка. Много си взискателен към хората, престани да си толкоз взискателен към хората. Казва: „Някое лекарство нямаш ли, тия работи ги зная“. Ако ги знаеше, щеше да бъдеш здрав. Ти не разбираш тия работи. – „Ама ти казва, искаш да ме изпиташ. Говори ми нещо друго, някое лекарство ми кажи. Някаква билка да сваря и пия.“ Тогава аз изваждам едно барутно зърно бутвам го в

една книжка и казвам: Ще го туриш в едно шише от 100 грама с вода, туй е елексир, чудесии прави. Ще го туриш в шишето, ще го туриш на прозореца 10 дена да седи и след туй по три капки ще пиеш. – „Тъй ли, по три капки ли?“ – Ама в туй време, когато пиеш, никакъв лош поглед на жена си няма да отправяш. Иначе, ще се пръснеш като бомба. – „Тъй ли?“ Аз говоря – така е. Ако ти искаш да се лекуваш, ако хвърлиш един лош поглед на жена си, едновременно ще излезе такава лоша енергия и тя ще ти хвърли един гневен поглед и ще го помниш. Дойде един, удари те веднъж. Дойде друг и той те удари, и като се съберат в духовният свят 10, 20 удара, в гърба ти ще почувствуваш всичките тия болки. Следователно, това са удари на живота. Ако сега аз съм на вашето място, вие ще кажете: „Виж как го смята Учителя“. Не го смятам ни най-малко. Вземам туй барутеното зърно. Едно време доктор Миркович искаше да лекува по хомеопатия. Даде ми едни хапове, имам още, една кутия хапове. Той ги даваше цели, когато е разстроен човек, направени са от едно растение, наречено бубар. Аз вземах единия хап и го разделях на 12, 15, 16, 20, 25, 30 малки парченца. Казвам: Докторе, така не се дава. Казвам му, направете един опит. Ти си хомеопатист. Вземете двама болни. На единия дайте цели хапове, а на другия болен, малкото парченце. И ще видите, че резултатите ще бъдат същите, разликата е економическа. Единият хап ще струва 20 лева, а разделеният на 20 парченца ще струва 1 лев. Следователно, хапа може да услужи на 20 души, а по неговия метод само на един човек. Но в този случай, когато аз казвам, че в туй парченце аз от себе си влагам нещо. Силата седи в туй, вземам този хап и като го деля, вложа нещо. Туй, което аз слагам в малкото хапче, то лекува, моята мисъл, която влагам. Ако ти влагаш нещо и се колебаеш, няма да има резултат. Дойде някой човек, иска да му помогна, казвам: Ще бъдеш здрав, ти ще бъдеш здрав и нищо повече, той си върви и казва: „Иска да се освободи от мене“. На друг казвам: Иди си, ще оздравееш. А на друг казвам: Иди си. Той казва: „Каза ми да си вървя, а вие казвате, че бил много добър човек, скара ми се“. Мина два деня, дойде и благодари. Казва: „Ти ми каза, че ще оздравея и оздравях“. Казвам: Иди да благодариш на Бога. Понякой път дойде някой и казвам: Кажете му да си върви, ще бъде здрав. Сега в човешкото той търси здравето. Мисли, че 10 души да минат, той иска да си покаже ръцете. Трябва да се възприеме Божественото. Във всички ви Божественото откъдето иде, възприемете нещата. Там, дето сте дошли, всякога трябва да внимавате да не направите отклонение. Всеки един от вас се колебае, и аз съм забелязъл, че много пъти се говори за търпението. Какво нещо е търпението? – Ти не можеш да бъдеш търпелив, ако не си здрав, ако не си богат, ако не мислиш – не можеш да бъдеш търпелив. Преди да станеш търпелив човек трябва да бъдеш здрав, трябва да бъдеш богат, трябва да мислиш. Три качества трябва да имаш, за да бъдеш търпелив. С богатство дойде някой човек, веднага ще му дадеш. Болният ще дойде при тебе,

здраве имаш, не се иска да му кажеш нещо. Имаш мисъл и там ще дадеш. Търпелив си. Другояче, ако имаш една мисъл само за себе си, едва да прониква тази мисъл. Туй, което за тебе е нужно, ти не може да го дадеш на другите. Сега казват, да си дадеш залъка от устата. Може да мислят другите така, но аз никога няма да ти дам залък. Тази философия е една обикновена философия. Един залък, който е бил нужен за мене, няма да му дам. Като дойде ще му дам един цял хляб. Не съм от бедните да му дам залъка си от устата. Който казва така, иска да покаже, че е много щедър. Няма смисъл. Той като дойде, не една хапка, цял сомун ще му дам, пък хапката ще оставя за мене. Аз на хората никога малко не давам. Него задържам за себе си, там е тайната на живота. Многото на другите. Десет сомуна може да дам, но хапката никога. Аз на човека една капка вода не му давам. Тази философия не поддържам и цяло шише не му давам. Цяло буре вода ще му дам, но капка вода не му давам. Казвам: Сега дръжте и вие тази философия. Задръжте малкото за себе си. А многото навън. В малкото е силата. Законът работи. Ако малките неща не оценяваш, малките величини не разбираш, големите са безсмислени в живота.

Та казвам: Някой ме слуша и казва: „Толкоз години не се ли научихме". Чакайте, вие какво сте учили още. Вие сте чудни хора. Няколко милиона години ви трябват, за да разберете литературата на природата. Вие ще се обезсърчите. Няколко милиона години аз ги съкратявам. Колко секунди има в годината? – Един милион години аз ги съкратявам. Аз работя с милиони. Един милион години аз ги съкратявам, на колко години се равняват? – На един милион секунди. Всяка една година сравнявай с една секунда. Един милион секунди, колко дни правят, колко години правят. В един час имаме 3600 секунди. 3600 по 24 часа колко правят? – И после по 365 дни, колко правят. Мнозина от вас се спъвате, не искате да смятате. Научете се да смятате. Пресмятането, смятането е отношение. Ти не можеш да смяташ, докато не разбираш отношението. Като разбираш, започваш да смяташ. Как можеш да имаш отношение с едно същество, най-близкото до тебе. Ние започваме с числото едно, това съм аз. Две, това е жена ми. Три, това е сина ми, четири, това е дъщерята. Четири, това е Питагорово число. Питагор, всичката си философия основава на числото 4. От едно до четири. От 1 до 4 са се получили числата до 10 и той е турил своята система. Четири е основата в живота. Квадратът в египтяните съставя основата в живота. Туй число е така затворено, че при всичките условия може да издържи. Един квадрат е затворен, веднъж влезеш в квадрата, няма вътрешна сила, която да го разруши. Нито отвън има сила, която може да го разруши. 4 разумни същества събрани, никаква сила не е в състояние да ги разедини. Тия същества само отвътре, по свое разногласие може да се разединят. Силата на хората първо седи в единицата, която аз имам между двете числа. Правата линия никой не

може да развали. Плоскостта никой не може да развали. Едно тяло и него никой не може да развали. Тялото се разкапва по съвсем други причини.

Та казвам: Сега законът е там. Понякой път вие си казвате: „Хубаво е“. Аз ви проповядвам едно Учение. И един (ден), ако вие се обезверите, ще кажете: „Излъга ни“. Така е, ако аз ви проповядвам едно Учение, което не съм разбрал. Вие вече вървите по същия път. Но, ако проповядвам едно Учение, което съм прилагал, ще го приложите и вие. Туй Учение, което ви проповядвам има приложение.

Да станете умни, да станете здрави, да станете богати. Три неща. Всяко Учение в света, което не дава тия неща или вие не го прилагате, или Учението не е вярно. Във всяко едно Учение трябва да има мисъл. Трябва да има здраве, трябва да има богатство. То са резултати незавършени, незавършени резултати, но в прогресивен порядък. Та искайте да бъдете здрави, да бъдете богати и трябва да мислите. Та вие още не знаете, вие събрани тук, някой път някой казва, че се намира в едно тягостно състояние. Казваш: „Дотегна ми тук да се въртим из Изгрева“. Тогава вие не разбирате Изгрева. Дотогава, докато слънцето изгрява и залязва, ще има Изгрев. Ако престане слънцето да изгрява и да залязва, няма да има никакъв Изгрев. Докато има звезди на небето, докато има слънце и месечина, животът има смисъл. Вие казвате: „Външният свят не ни интересува“. Докато го има, радвайте се. Вие срещате един човек не му давате никаква цена. Казвате: „Срещам едни и същи хора. Стават безсмислени“. Вие не можете да се учите. Вие не виждате добрите страни, които имате и себе си обезличавате, по един много опак начин. Виждате лошата страна. Вие сте станали лоши от колко хиляди години? – От 8 хиляди години. 8 хиляди години, това е много дълъг период, то е една седмица, един ден. Намерете сега хубавата страна. Във всинца ви има добри страни. Някой път вие не виждате доброто, което е скрито във вас. Вие искате хората да ви уважават и почитат. Да кажем аз искам да ме уважават и почитат. Кое трябва да почитат в мене? – Поне човек трябва да мисли за своя Дух, трябва да мисли за своята душа, трябва да мисли за своят ум, трябва да мисли за своето сърце. Сърцето го имате. Мозъкът имате. Туй, което чувствувате и него имате. Мисълта, с която разрешавате въпроса, те са реалните неща. И тогава да имате ясна представа за душата. Може да ви дам един пример. Ще турим тук една операционна маса. Ще поставим някого на масата и ще му извадим душата. Ще оставим тялото, ще диша, в безсъзнание ще бъде, а него ще извадим отвън. И като се върне да ни разправя какво е видял вън, в другия свят. Вън от тялото човек може да ходи. Наскоро една сестра имала малко излъчване на Изгрева. Излиза вън. Казва на другарката, която е при нея. Я ми дигни тялото, тури ме на леглото. Онази не може да разбере каква е. Тя не е в будно състояние. В

едно преходно състояние. Иска да я убеди, да вземе тялото и да го тури на леглото. Че вашите страдания, които имате, те се дължат на едно излъчване. Такива страдания, които можете да чувствувате, те на физическото поле не съществуват. Някой път вие страдате, туй страдание не е от този свят. Казва някой: „Някаква дума влезе в ухото“. След туй се зароди цяло едно положение, ред такива мисли, които те мъчат. Вие ни най-малко не страдате на физическото поле. Има една дисхармония, която съществува във вашия духовен свят. Казвам сега: Не трябва да нарушавате връзките, които имате. Здравето зависи от връзката на физическото поле. Доброто ви разположение зависи от връзката, която имате в духовният свят. Мисълта ви зависи от връзката, която имате в умственият свят, не късайте тия връзки. В тия трите свята, непременно трябва да ги държите, да бъдете свързани и тогава от тях ще имате три резултата. Като сте здрав, като сте умен, ще дойде богатството. Като сте богат и умен, ще дойде здравето ви. Като сте богат и здрав, и умът ви ще дойде тогава. Така са свързани. Или другояче казано: Там, дето Духът и душата се съединят, умът започва да мисли. Там, дето умът и сърцето се съединяват, там душата започва да се проявява. Те са връзки. В страданията, които имате, не питайте защо страдате. Защото в страданията Бог говори. Страданията, това е езикът на Невидимият свят. Когато не разбираш ще те заставят да страдаш, за да разбереш Божиите пътища. Когато страдате, кажете си в себе си: „За да разберем пътищата на Бога, затова са страданията“.

Здраве, богатство и мисъл, това са.

Отче наш.

XVI година.
22 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 28 април 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1937_04_30 Богатство, знание, свобода
Младежкия окултен клас

БОГАТСТВО, ЗНАНИЕ И ДОБРОТА

Отче наш"

Четоха се работи по темата "Преимуществата на утъпкания и неутъпкания път".

Добре сте развили темата, но вие разглеждате пътя само на физическото поле. Това, което казвате за пътя, не е вярно. Ако пътувате през въздуха, какъв ще бъде вашият път, кал ще има ли? Или ако пътувате по пътя на светлината? Вие смесвате утъпкания път с широкия път и неутъпкания път - с тесния път. Каква е разликата, ако имате един обработен и един необработен материал? Коя вълна има преимущество - тази, която е снета от гърба на една овца и е обработена, или необработената? преимуществото е там, че ако веднъж изтъчеш вълната, вече не можеш да дадеш друга форма на изтъканото, докато необработената вълна може да я изпредеш и изтъчеш по особен начин. Утъпканите пътища имат преимущество, за предпочитане са в сравнение с неутъпканите, но имат прах. Ако минаваш по някой каменист път, ти трябва да оставиш колата си и да ходиш сам. Под утъпкан път се разбира пътят на ума, а не пътят на човешките чувства. Понякога под тези думи се разбира обикновеният възглед, който хората имат. Те цитират едни и същи неща и казват: "Бъдете добри, бъдете твърди, бъдете смели и т. н."

Смелостта, търпението - това е един резултат. Как можем да представим резултата? Например, ако начертаем една права линия, това е един резултат, т. е. има някаква деятелност. Следователно кривата линия не е произволна.

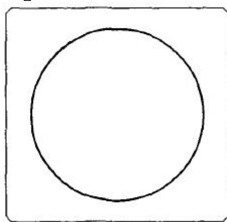

Например, вие имате глава, носите си я и нищо не знаете за произхода й - кога се е появила, кой е турил първия й основен камък. Вие носите главата си и мислите, че разбирате. Разбира се това не е въпрос за деца, но вие можете да се запитате защо ви е > <• главата. Вие бихте попитали защо ви е утъпкания и неутъпкания път, защо не седите на едно място. Как ще преведете понятието път! - пътят показва посока на движение. А на какво е израз движението? - означава, че трябва да имаме някакво желание. Но кое

ни дава насоката на този път? - човешкият ум. Следователно, когато имаш някакво желание и искаш нещо да постигнеш, ти проектираш нещо вън от себе си. Кога човек може да проектира нещо вън от себе си? Например, казвате, че трябва да се обичаме. Че защо ви е любовта, каква нужда имате от нея, кого ще обичате? Защо не обичате себе си и не живеете със себе си, ами ви трябва да търсите някого другиго отвън? Добре, да допуснем сега противоречието и да дойдем до онова, което е реално. В тази окръжност има една неправилност - малко е сплесната и извита от едната страна. Защо едно нещо от едната страна е сплеснато и защо от другата страна е малко извито? - там, където е извито и изпъкнало, ние сме се задоволили с малко; там, където е сплеснато, сме се задоволили с много. Сега, нека го обясним математически: имате пет сантиметрова отсечка и допускате, че тя образуват едно шише, високо пет сантиметра; имате и една десет сантиметрова отсечка, която образува друго едно шише, високо десет сантиметра. кое шише ще събира повече? Нали това, което е високо десет сантиметра? Колко пъти повече ще събира, ако широчината на шишетата е еднаква7 По строежа на лицето можем да познаем кой е бил учителят на един или друг човек. Онези, които са дошли на Земята и Месечината им е била учител, са взели нейния образ. На други Юпитер им е бил учител и ги е ръководил, затова са взели неговия образ. На трети Венера им е била професорка и ги е водила, затова мязат на нея. Някой е ръководен от слънцето и е взел неговото лице, друг е бил под ръководството на Сатурн и е взел неговото лице. Всеки от вас носи лицето и характера на този свой учител, който ви е ръководил през живота. Сега, вие казвате, че вярвате в един Господ. Какво разбирате под думата "един Господ"? След като вярвате в един Господ, кажете ми една дума от неговия език. Например, ако сте учили френски, вие можете да кажете първата френска дума, с която сте почнали. Тогава коя е първата божествена дума? Всяка дума си има свой произход. Понякога говорим за езика на природата, който тепърва имаме да учим? Колко божествени думи ще намерим в българския език? Колко божествени думи има в английски или във френски? Ако кажеш нещо на божествен език, ти веднага ще се зарадваш, ще направиш някое движение, ще кажеш някаква необикновена дума, след което ще дойдат и други думи. Когато изучавате произхода на езиците, вие се спирате на личните имена или на съществителните, но първоначално те не са съществували. В началото всички същества са започнали със съюзите - изговаряли са и, с. например, когато заболее мозъкът, в говора на човека първо се загубват съществителните имена, след туй се загубват местоименията, после - прилагателните, после - глаголите и, когато се загубят и те, останат съюзите. Болният вече не казва съществителното нож, например, а казва "онова, което реже." Също така е забелязано, че когато човек започне да оздравява, в говора му по обратен ред се възстановяват думите. Следователно има един възходящ път, по

който думите се наслояват в човешкия мозък. Значи има един път, по който речта е дошла на земята. Тия неща сега се изучават. Казвате утъпкан път; какво разбирате под този израз в умствено отношение? Не е ли по-добре да изучаваме един език, който е установен и има завършена форма, отколкото език, който сега е в еволюция и ще се развива в бъдеще? Но това не е толкова важно. Сега, в какво седи утъпканият и неутъпканият път? Ние няма да дадем краен извод, но само насока на човешката мисъл. И утъпканият, и неутъпканият път е добър. Вие казвате: "По утъпкания път има много прах, голям наплив, много конкуренти, пътуването не е така удобно." Сега, да минем към нещо по-важно. На какво се дължи човешкият успех, защо някои хора не успяват, а други успяват, защо човек в края на краищата остава недоволен от земния си живот? Ако си чиновник, след тридесет-четиридесет години ще те пенсионират; ако си владика, ще те развладичат; ако си професор, благовидно ще те пенсионират, т. е. ще те уволнят за заслуги. И в края на краищата ти си мислиш, че в далечното бъдеще името ти ще бъде записано в историята и ще те споменават. На колко видни хора имената се споменават? Например, в гръцката история колко видни хора има, на които имената се споменават? Колко имена от еврейската история се споменават в библията? Сега аз правя едно сравнение и питам кое е същественото, което остава от вас да се споменава? Кое е онова от вас, което ще остане, след като заминете от земята? Кое ще носите със себе си във вашия ум? Казвам: трябва да остане нещо съществено от вас, от което хората да могат да се ползват. Ако пък сега не оставите нещо съществено, това показва, че в бъдеще ще работите и ще го оставите. В края на краищата, когато завъртите вашата еволюция, все ще оставите нещо. Вие сега не сте видни хора, понеже имате още дълго време да идвате на земята и да учите, докато завършите. Но все таки, ще оставите нещо в света. Вашият ум ще се възпита и тогава ще се запише, че еди кой си от вас е писал еди каква си теза, защитил я успешно и после тя е била приложена в живота и е принесла голяма полза за човечеството. Досега вие нямате никакъв спомен дали сте държали такава теза. Има ли някой от вас да помни своя минал живот? Вие вярвате в прераждането - блажени верующи. Понякога се питате какви сте били в миналото? Все нещо сте били, но точно какво? Едно нещо с положителност знаете - знаете какво сте сега. Това пак е нещо, защото от сегашното можете да изчислите какво сте били в миналото. Не е трудна работа. Наскоро си мислех за някои хора, които стават щедри и жертват на физическото поле. Казват за такъв: "Добър човек станал." Но този щедър човек е много користолюбив, чувството за придобиване на собственост в него е минало по-нагоре от физическото поле. Досега той събирал пари, дошъл до едно място, след туй се влюбил в знанието и сега иска да учи, да придобива знания. Сега той развива пак стеженолюбие, но в друго направление - в трупане на знание. Например, някой станал

философ и след като изучил всичката философия, дошъл до една задънена улица и станал набожен, започнал да проповядва, за да предава знанието си. Но този човек пак е користолюбив -иска да придобие друго знание. У едного користолюбието е в знанието, друг пък иска да притежава някого. Всичко това е ваше користолюбие. Например, искате да имате приятел - това е користолюбие, искате да бъдете добър - това е користолюбие, искате да бъдете учен - това е користолюбие, искате да бъдете силен - това е користолюбие. Кажете ми сега нещо, което не е користолюбиво. Аз ви навеждам на една мисъл, но не да се самокритикувате, защото самокритиката е пак користолюбие. Например, ти се самокритикуваш, че си будала, че не си могъл да спечлиш нищо защо се самокритикува човек, че не е добър? - от користолюбие, че не е спечелил. после, когато се самокритикуваш, че си будала, това пак е користолюбие, че не си станал учен човек. Когато искаш да те почитат хората, това е пак користолюбие.

Кажете ми сега кое не е користолюбие? - да обичаш хората, без да очакваш нищо от тях, и да ти е приятно, че ги обичаш. Сега ти искаш да ги научиш на своя път - учиш ги това да направят, онова да направят. Какво ще научат те от теб? Остави хората сами да направят това, не искай да бъдат като теб, не искай да бъдат учени като теб. Турците казват: "Остави се от този серсемлък*!" Сега, вие може да се спънете от тази мисъл и да кажете: "Нали трябва да имаме стремеж, какво да правим, да си скръстим ръцете ли?" Когато човек придобие много, само тогава си скръства ръцете. Когато някой твърди, че си е скръстил ръцете, виждам, че си е турил голям товар на гърба и казва. "Какво ще правя, как ще нося този товар?" Според мен скръстването на ръцете означава натоварване. Богатият вече си е скръстил ръцете и за да се избави от смъртта, трябва да предпочете лечението - да започне да жертва богатството си заради знанието, че да спечели нещо в нова форма. А когато спечели много знание и дойде до неговия край, той трябва да го пренесе в добродетел. Ако не превърне знанието в добродетел, смърт го очаква. Следователно, за да не умре, за да не изгуби онова, което е придобил, той трябва да го превърне, да го пожертва. Аз ви казвам защо трябва да бъдете сиромаси - за да станете учени. Защо са нещастията? - За да станете добри. Нещастието е само една форма, в която енергиите се превръщат в добродетели. Нещастията са много утъпкан път. Нещастието, страданието, несгодите в света - това са най-утъпканият път. По-утъпкан път от страданието има ли? Всеки бяга от този път. А кой е най-неутъпканият път? - малките радости, които никой не е преживял. Когато минаваш по неутъпкания път, имаш какво да вземеш, а по утъпкания път всичко е изядено и изпито, всички дървета са обрани. По неутъпкания път дървета са увиснали от плодове и сред тях птички пеят. По утъпкания път птиците са избягали и има само една малка светлина. В утъпкания път, по който все вървите, има постоянно

разочарование и вие казвате: "Дотегна ми това страдание!" Отлично, тогава стани добър! Имал си несгоди в живота - тогава стани умен! Това е наука. Казваш, че ти е дотегнало. Добре, според това, което ти е дотегнало, кой е пътят, по който трябва да минеш? Сега, често се задават въпроси, които нямат разрешение. Ако кривите линии са резултат на правите, защо хората казват: "Той върви по кривия път"? Откъде е дошла идеята, че кривият път е лош? Това е една необяснима идея. Често съм срещал синове да казват: "Баща ми върви по крив път - раздава имането на другите." Значи от техния тесен кръг на схващане те считат, че бащата не е умен, че върви по един крив път, че освен за тях, мисли и помага на другите. Те искат баща им да няма друга идея, но аз бих желал той съвсем да си изкриви пътя в този смисъл.

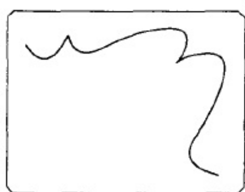

Да допуснем, че имаме един център, който става причина за образуване на една крива линия. Сега, представете си, че имате два или три центъра, които са в състояние да образуват разни криви линии. Представете си, че един човек има желанието да образува една крива линия - например, линията на богатството, друг иска да стане учен, а трети иска да стане добър човек. Какво отношение имат тия три криви линии? Правата линия може да съществува на физическото поле, кривата линия може да съществува в духовния свят-това е само една перспектива на нещата. Кривата линия някъде е вдлъбната, някъде линиите се събират. това, което е събрано, на физическото поле трябва да го разсипеш. Ако поставите вода в една чаша, тя стои; ако обърнете чашата, тя ще се излее навън; но ако превърнете водата на пара, можете ли да я изсипете надолу? Ако чашата е пълна с пара и стои права, парата ще излезе нагоре, понеже нейното движение е натам. Следователно, ако обърнете тази чаша, тя пак остава пълна. Тази чаша е пълна в умствения свят. В умствения свят трябва да обърнете чашата с дъното нагоре, за да остане съдържанието вътре. Вие не сте мислили по този начин. Този закон е същият. На физическото поле вие можете да напълните една сфера с вода и ако искате да я задържите вътре, трябва да я държите с отвора нагоре. Учените затварят в подобни сфери и парата, но ако намери и най-малка дупчица, тя ще излезе навън. Казвам: във физическия свят налягането е отгоре надолу, а в умствения свят е отдолу нагоре. Неуспехът ви се дължи на това именно, че в умствения свят употребявате средствата и методите на физическото поле и всичките ви предприятия пропадат. Ако пък на физическото поле употребявате средствата и методите на умствения свят, вие пак ще пропаднете. Умственият свят има специфични закони, физическият свят също има

специфични закони. Как ще заинтересувате човека на физическото поле с някакъв умствен предмет? Например, някой е богат, има десет-петнадесет-двадесет милиона на разположение,пък ти си беден, пет пари нямаш, но си свършил четири факултета, много си умен, т. е богат си в умствено отношение. Как ще образувате връзка с този богаташ? - ти, ученият, трябва да станеш слуга и да се откажеш от господство на физическото поле. Богатият ще ти разправя как е спечелил парите си, ти пък ще му разправяш как могат да се обработят капиталите му по някакви други начини. Добре, но ако останеш постоянно негов слуга, постигнал ли си целта? Не, ти ще станеш слуга, за да можеш да превърнеш този господар в слуга, а ти да станеш господар. Ако не направиш това, нищо няма да постигнеш. Но ако можеш да го превърнеш в слуга, а ти да станеш господар, обмяната е правилна. Първо ти си слуга, а той е господар; после ти ставаш господар, а той е слуга. Сега, законът е същият: ти служиш на нещастието, защото ти е господар когато те хване, то казва: "Ще правиш каквото ти казвам - щом ти кажа да плачеш, ще плачеш; щом ти кажа да скърбиш - ще скърбиш!" И ти го слушаш - нещастието е голям господар и каквото ти каже, не може да не го направиш. Сега, обаче, трябва този голям господар да го направиш слуга, пък ти да станеш негов господар. Следователно ще превърнеш нещастието в щастие. Щом го превърнеш в щастие, ти ставаш господар, а нещастието ти става слуга и тогава то е доволно от теб и казва: "Животът има друг смисъл! Това слугуване е далеч по-добро от моето господаруване!" Нещастието вижда, че е по-хубаво да се слугува на щастието, отколкото на себе си. Сега, вие трябва да разбирате, че сте дошли на земята да превърнете нещастието в щастие, да превърнете злото в добро, да превърнете лъжата в истина, да превърнете невежеството в знание, да превърнете робството в свобода. Сега, във вас се зарежда една естествена мисъл искате да пеете, но не можете и казвате: "Как ще се научим да пеем?" Ще намерите професор по пеене и ще се научите. Инак, без да има някой да ви преподава начални уроци, вие не можете да се научите. Във вас има желание, но не знаете как трябва да пеете. Следователно, щом сте нещастни в живота, ще намерите някой професор по щастие и ще му платите пребогато, за да ви даде методите, по които можете да станете щастливи. Ще изучавате това като наука. Когато говорил върху този въпрос, един древен философ искал да го обясни на учениците си, но проблемът и в неговото съзнание не бил ясен. Тогава той казал: "Елате с мен, аз ще ви заведа при моята възлюблена." Но как да ги заведе, как да ги убеди за това? Казал "елате", но с "ела" работа не върви, а трябва път, по който да проникне човек. Тогава той избрал един начин и започнал да учи, че човек трябва да напусне личния живот и да отиде в безличния. В това философът донякъде е прав. В какво седи личният и в какво безличният живот? Например, някой ми казва,че не съм учен човек. Учен не съм, но и онзи, който ме критикува, е толкова невежа, колкото и аз

това са плюс и минус. Той ме критикува, че не зная, и пита: "Ами ти знаеш ли последните изчисления за разстоянието до слънцето?" - "Не зная." - "Много назад си останал." Казвам му на свой ред: "Ти не знаеш последните изследвания за гравитацията, не знаеш колко тежи земята, много назад си останал." оня отговаря: "действително, аз съм останал назад, но пък съм се занимавал със слънцето и зная колко тежи." Казвам му: "Ти сега ще ми кажеш твоите данни, но в замяна на моето невежество ще ти кажа, че и ти си невежа. Аз ще ти кажа колко точно тежи слънцето." сега пък оня ме пита: "как го измери?" - "Измерих го."

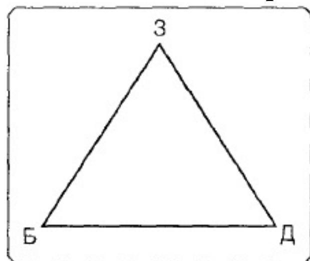

Сега, всичко това не трябва да спъва вашия ум. Винаги трябва да имате съответстващи методи, за да превръщате енергията от едно състояние в друго. Не се спъвайте с богатите хора на земята, не се спъвайте с учените хора в света. Казвате, че не сте учени. Ти трябва да бъдеш едно от трите- или богат, или добър, или учен. Те са три резултат. Все трябва да започнеш отнякъде - или с богатството, или с учението, или с добротата трябва да започнеш. Те са три изходни положения и образуват един триъгълник. Ако допуснеш, че си невежа, трябва да добиеш знанието; ако допуснеш, че си лош, трябва да добиеш добротата; ако допуснеш, че си беден, трябва да добиеш богатството. Трябва да бъдеш или богат, или умен, или добър. Все таки, трябва да имаш един център, една точка, от която правите линии да излизат. Правата е резултат, който излиза от един център, а кривата според мен е един вторичен процес. Щом имате едно добро, вие имате една права линия, а щом имате една права линия, вие ще образувате една орбита, един път, по който да се движите в пространството. Ако разгледате движението на хилядите и милионите слънца, които се въртят около един център, всичките тия криви линии образуват система на разумни същества. Сега, коя съществена мисъл остана във вас? Трябва да внесете в себе си следната философия: не бъдете индиферентни, но въобще не мислете как да станете богати или как да станете учени. Всичко трябва да ви стане безразлично. Ти казваш, че си остарял. Остаряването е маска, която турят на главата ви. Излязъл един бял косъм на главата ти и казваш, че си остарял. Коя е причината за остаряването във вас? Когато богатият осиромашее, той остарява, но поумнява. Когато умният стане добър, силен става. Та казвам: старите хора изгубват своята сила, понеже са поумнели, но добри не са станали. За да не изгубиш своята сила, ти трябва да станеш добър. Богатият става умен, защото има движение в себе си.

Сега, трябва да станете умни хора. младите са богати хора. когато се родиш, ти си богат човек. това е даденото на михалчев*. Младият трябва да се хване за богатството, възрастният трябва да се хване за учението, а старият трябва да се хване за доброто. Само по този начин старият ще добие силата си. А когато възрастният придобие учението си, той ще се освободи от товара си. Следователно, ако искаш да добиеш своята свобода, трябва да станеш учен. Не станеш ли, робството ще дойде като следствие. Трябва да станеш учен, за да се избавиш от робството; трябва да станеш добър, за да се избавиш от безсилието. Това трябва да се загнезди в ума ви. Инак никаква нова култура не можете да постигнете в ума си и ще се въртите като пате в мъгла. Или ще стигнете до философията, до която индусите дойдоха, след като се забъркаха. Те туриха в центъра прераждането, т. е. ще се прераждаш, ще се прераждаш, докато стане нещо. Нищо няма да стане. Прераждането има смисъл, само когато можеш да станеш богат, можеш да станеш учен и можеш да станеш добър. Това е за божествения свят. Еволюцията е придобиване на добродетелта. Зад добротата има още други светове, но сега турям тези три, които са достъпни за вас. Зад доброто има нещо, което седи по-високо и което трябва да се придобие, но богатство, знание и доброта трябва да придобиете сега.

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

22-а лекция от Учителя,
държана пред Младежкия окултен клас
30 април 1937 г., петък, 5 ч. с, София, Изгрев

---

* серсем, серсемлък (тур.) - простак, простащина (бел. ред.)
** Димитър Михалчев (1880-1967) - български философ-ремкеанец, според който познанието е непосредствено съзнаване на "даденото" (бел. ред.)

1937_05_02 Както Бог мисли и прави
утринно слово

КАКТО БОГ МИСЛИ И ПРАВИ

Ще прочета 17 гл. от Евангелието на Йоана, от 1 – 19 ст.

Нова страница се открива в живота на човека. Това е науката за душата. Най-мъчните въпроси – лични и обществени, вътрешни и външни, могат да се разрешат, само когато човек започне да разбира естеството на своята душа. Това, което човек днес знае, не е нещо съществено. Ако беше съществено, то нямаше да се променя. Каквато е разликата между звонковите и книжните пари, такава е разликата между същественото и несъщественото знание. Не е едно и също, дали имаш един милион книжни пари, или един милион златни пари. Сегашните хора оперират повече с книжни пари. Един ден те ще се обезценят толкова, че с един милиард лева едва ще се нахранят. Така стана с германските марки. Разправят за изненадата на един българин, който, през Общоевропейската война спечелил 600 хиляди марки. Доволен, че се осигурил за цял живот, той вложил парите си в една германска банка. Когато германската марка спаднала, той получил писмо от банката, в което му пишели да изтегли парите си, защото банката не може да поддържа отделна партида за тях. Толкова нищожна била вече вложената от него сума. За да се води отделна партида, трябвало парите да отговарят поне на стойността на 30 стотинки в миналото. Неговите пари, по стойност, се равнявали само на 10 стотинки.

Питам: Какво ще правите, ако сте вложили в Божествената банка само 30 стотинки? Днес се задават въпросите: Защо светът е създаден така? Защо животът ни е толкова труден? Защо хората не се разбират? Според мене, тия въпроси са книжни пари. – Защо жена ми е такава? – Защото е направена от книга. – Защо мъжът ми е такъв? – Защото е направен от книга. – Защо децата ми са такива? – Защото са направени от книга. Каквито въпроси да си задавате, отговорът е един и същ: Всичко човешко е направено от книга. – Защо синът ми не ме разбира? – И той е направен от книга. Разберете: книжните пари нямат цена – нищо повече!

В живота и в природата се крият по-дълбоки неща от тия, които хората знаят. Ако повечето хора се занимават с правене на кукли от мъжки и женски род, и ако тия кукли могат да говорят, какво са постигнали? Кое е същественото в тях? С тия кукли играят децата, докато станат на 5-10 години. Като станат на 20 години, те казват: Няма нищо съществено в куклите! – и ги захвърлят. Детето има отношение към куклата си, но

куклата няма никакво отношение към него. Куклата не се интересува, дали ще има майка, коя е майка й, ще я къпе ли, или няма да я къпе. Това не се отнася до нея. Следователно, ако вашата идея е подобна на куклата, какво ще ви допринесе тя? – Нищо. Казвате, че разбирате нещата. Аз не искам нито да ви убеждавам в това, нито да ви разубеждавам. Оставям настрана вашето разбиране. Ако се спирате върху него, ще изпаднете в противоречие.

Казвам: Не е въпрос до разбирането; важно е знанието, което имате. Ето, аз изучавах английски език няколко години, но не го зная, както трябва. Не срещнах нито един англичанин, който да знае езика си, както трябва. Същото мога да кажа и за български език. Учиш български език, и пак не можеш да го научиш. – Защо? – Защото нито правописът му е установен, нито произношението. Трябва да дойде един гениален българин, който да създаде един език по всички правила на езика. Такива хора трябва да се родят между всички народи, за да създадат нов език, според изискванията на Божествените закони. Езикът на сегашните хора е език на болните. Всяка дума, която се изменя, не е съществена. Може да се разчита само на ония думи, които остават неизменни през вековете. Те не се изменят нито по произношение, нито по същина, нито по съдържание и смисъл. Това не трябва да ви обезсърчава. Това е факт, не е истина. Тоя факт може да ви се вижда странен, но факт е, няма какво да се прави. И на оня българин се видяло странно, че, след като бил осигурен с една сума от 600 хиляди марки, трябвало да се откаже от мисълта за осигуряване. И вие мислите, че с една идея на миналото може да се осигурите за цял живот. Но от банката ви пишат: Господине, изтеглете си сумата от 600 хиляди марки, вложени в нашата банка. Днес парите са толкова обезценени, че тая сума е равна едва на 10 стотинки. Не можем да поддържаме отделна партида за десет стотинки.

Аз поддържам същественото в живота. – Кое е същественото? – Самият живот. Ще живееш и ще влагаш капитала си в Божествената банка. След това ще те заставят да си изтеглиш капитала оттам. Това значи смърт, т. е. минаване от тоя в оня свят – в Божествения свят. – Защо ми трябва тоя капитал? – Все ще ти потрябва за нещо: за автомобил, за дрехи, за ядене, за хотел. Като напуснеш земята, ще отидеш в Божествения свят, да изтеглиш капитала си от Божествената банка. Като умираш, ти изтегляш парите си, за да имаш черно на бяло. Можеш ли да отидеш на другия свят без пари? И там са нужни средства за живеене. Казвате, че Бог е ваш Баща, хората са ваши братя, следователно, като отидете на другия свят, ще имате познати. Ако сте убедени, че е така, радвам се; ако намерите познати на оня свят, радвам се, но какво ще правите, ако не намерите нито един познат? При това, капиталът, който сте вложили там, ще бъде едва 30 стотинки. Какво

ще правите с 30 стотинки? Ще ви върнат на земята, както американците връщат всички чужденци, които отиват в Америка без пари. За да останеш в Америка, трябва да имаш една почтена сума на разположение. Нямаш ли такава сума, връщат те още със същия параход. Следователно, ако имаш пари в джоба си, можеш да живееш в Америка. Ако нямаш пари, ще те върнат назад.
И тъй, каквито са законите на физичния свят, такива са и в духовния. Ако отидеш в духовния свят без пари, ще те върнат на земята. Параходът е пълен с пътници от оня за тоя свят. Че слизали пътници от духовния за физичния свят, това не ви интересува. Това още не ви засяга. Понеже се готвите за другия свят, аз ви предупреждавам, да проверите, може ли да живеете с капитала, който сте вложили там. Трябва да сте уверени 100%, че като отидете там, няма да ви върнат назад. Според окултистите, ония, които заминават за другия свят, могат да останат там, най-много 45 години, след което трябва отново да слязат на земята. Значи, капиталът, който са вложили в Божествената банка, им стига за 45 години. След това ще ги натоварят обратно на парахода, който пътува от оня до тоя свят. Това окултистите наричат „прераждане."

Не е страшно, че ще отидеш на другия свят и ще се върнеш на земята. Жалко е, че след като придобиеш известни опитности в духовния свят, ще ги забравиш. Слизаш на земята и нищо не помниш: де си бил, какво си правил. Хората нямат една положителна опитност, която да им служи като ръководно начало в живота. Като изучавам човека, опитвам неговите състояния, материята, от която е направен, неговата същина и казвам: Същината на човека се крие в душата му. Тя създава около себе си нов свят, толкова по-красив, колкото е по-пробудена. Едно дърво може да живее на земята толкова повече, колкото е по-самостоятелно, т. е. колкото по-добре може да се ползва от окръжаващата природа. Ако не може да се ползва от окръжаващата природа, то умира. Същото се отнася и до човека, който живее и на земята, и в духовния свят. Ако не можеш да използваш условията на физичния свят, ще умреш, т. е. ще отидеш на оня свят. Ако и там не можеш да се ползваш от новите форми и условия, ти ще умреш, т. е. ще се върнеш отново на земята. Докато си на земята, можеш да се качваш в по-високи полета, но можеш и да слизаш; същото става и в духовния свят: и там можеш да се качваш и слизаш. Тоя закон важи и за растителното царство. Когато дървото се развива правилно, част от елементите на корените отиват в клоните; ако не се развиват правилно, част от клоните изгниват или изсъхват, и съставните им елементи отиват в корените. Плодните дървета са ценни, защото дават плодове. Това показва, че те са се развивали правилно. Ние им помагаме, с което се създава връзка между тях и нас.

Питате: Защо идат мъчнотиите и противоречията в нашия живот? – Защото разбиранията ви са различни. Човек се движи в две противоположни посоки – в посоката на доброто и на злото, поради което страда и се радва. Докато човек живее с доброто, Божественият живот прониква в него, и той се развива правилно. Щом даде ход на злото в себе си, той слиза в нисшия свят, и развитието му спира. Слезеш ли в нисшия живот, мъчно можеш да излезеш – сам не можеш да си помогнеш. Колко пъти човек е слизал от областта на любовта в омразата! И омразата е любов, но в най-низката й степен. Когато дави овцата, вълкът изпитва голяма приятност. Той с удоволствие яде топлото, прясно месо на овцата, но това не е любов. Казват, обаче: Вълкът обича овцата. Ако това е любов, то е най-низката форма на любовта. Питайте овцата, какви страдания преживява, докато вълкът я удуши! Защо вълкът изяжда овцата, сами ще си отговорите.

И тъй, когато минава от доброто в злото, човек е подобен на вълк, който изяжда овцата. Страданието, което в тоя случай тя изпитва, е страданието на душата. Значи, човек само изпитва страданието, а всъщност душата страда. Като яде овцата, вълкът се удоволствува. Понякога и човек иска да се удоволствува и казва: Ето как хората се удоволствуват! Кои хора се удоволствуват? – Вълците. Те изяждат добрите, духовните хора, т. е. овцете. Под „вълк" не разбирам оная статична форма, животното вълк, но състоянието на вълка. То може да се измени, както се изменя състоянието на желязото: от студено в топло и от твърдо в течно. Оня, който знае законите на живота, може да измени веществото на злото, от грубо да го превърне в мека материя, от която да изтъче фин, хубав плат. Това значи: Впрегни злото на работа, за да използваш неговата енергия. Учените си служат със злото. Например, при ваксинирането, те внасят заразителни микроби в кръвта, за да предпазят човека от заболяване. Така те работят с микроби срещу микроби.

Съвременните лекари намерили средство за лекуване на туберкулозата. Те научили това от китайците, които практикували тоя метод от преди хиляди години. Това лекарство се извлича от поповото прасе, от което нашите градинари се оплакват. Който иска да направи опит, ще вземе четири-пет попови прасета, ще ги изсуши и счука на прах, който ще забърка добре в сто грама мед. В поповото прасе се съдържат такива вещества, които действат разрушително върху бацилите на туберкулозата. Вместо да рони цветята, поповото прасе ще унищожава вредните бацили. Изсушаването на поповото прасе става на слънце. Човек все пак се нуждае от едно попово прасе, да унищожава вредните влияния, които действат върху него.

Казвам: Поставете сегашните си възгледи на промяна. Ако не всички изведнъж, поне някои от тях. Не казвам, че трябва да ремонтирате цялата си къща, но поне една стая, да има къде да се подслоните във време на изпитания. Представете си, че вали проливен дъжд. Това е изпитание. Какво ще правите, ако цялата къща тече? Ето защо, ремонтирайте една от стаите и пренесете ценните си неща там, да ги запазите от влагата и дъжда. Днес много хора се оплакват от вода в избите си. Една сестра казваше, че всеки ден изхвърляла по 40-50 кофи вода от избата, но не насмогвала да я изгребе напълно. Разумният човек, като си прави къща, поставя я на сухо място. Ако въпреки това излезе вода, той ще си направи дренаж, за да се запази от влагата. Следователно, ако влагата във вашия организъм е повече, отколкото трябва, направете си дренаж. Ако къщата ви тече отгоре, ще направите ремонт. Мъчно се ремонтират къщите.

Казвате: Търпение е нужно. – Знаете ли, какво нещо е търпението? Опитвали ли сте го? Много проповедници говорят за търпението, но те сами не са търпеливи. Много хора говорят за вярата, но те сами нямат вяра.

Преди години отидох в дома на един евангелист, добър човек. Чел цялата Библия и Новия завет, знае много стихове наизуст. Жена му, децата му също живеят добре помежду си. Той се оплака, че го боли зъб, не може да спи от болки. Гледам, страната му се надула, зачервила от възпаление. Казвам му: Нали вярваш в Христа? Помоли се да отнеме болката ти. – Защо ще се моля? – Да си помогнеш. Казано е, че ако извикаш няколко презвитери, да намажат болното място с масло и турят ръцете си отгоре, болката ще мине. Защо не направиш някакъв опит да си помогнеш? Помоли се на Бога и кажи на болката да се махне. Ако аз те излекувам без цяр, ще повярваш ли? – В какво да вярвам? Аз имам вяра в Бога. В какво още да вярвам? – Ще вярваш в новото, което иде в света. Няма да вярваш в Христа, за Когото е писано, но ще вярваш в живия Христос, Който се изявява в живота. – Как можеш да ме лекуваш без цяр? – Ще кажа няколко думи на болката ти, и тя ще мине. Ще вярваш в новото! Ако се държиш за старото, ще боледуваш още. – Ти се шегуваш с мене. – Не се шегувам. – Направи опита, да видя, как ще ме излекуваш. Турих ръката си на болното място, казах няколко думи, и болката престана. След това му казах: Сега ще бъдеш внимателен, да не допуснеш съмнението в себе си. Ако се усъмниш, болката отново ще дойде, в двоен размер. Той ме гледа и си мисли: Дали тоя човек не иска да ме хипнотизира, да ме обърка някак, че да изгубя вярата си в Христа? Казвам: Христос живее във всички хора. Важно е да се свържеш с Неговата мисъл, с Неговото съзнание. Той ще ти помогне или направо, или чрез друг човек. Не допущай нито една отрицателна мисъл в ума си! – Еди-кой си казва за себе си, че е Христос. –

Ако тоя човек изпълнява волята Божия, като Христа, той е Христос. Друг казва, че е светлина. – Ако носи светлина на хората, той е светлина. – Аз съм живот. – Ако носиш живот на хората, ти си живот. Има ли някакво противоречие в това? Друг е въпросът, ако кажеш, че си светлина, а носиш тъмнина на хората; или кажеш, че си живот, а носиш смърт. При това положение, противоречието е налице.

Сега аз ви говоря за вътрешния живот, за вътрешните прояви, а не за външните прояви на нещата. Това, което виждате отвън, може само да ви заблуди. Външният живот е резултат на вътрешния, на духовния. За да се разбере съдържанието на вътрешния живот, външните прояви трябва да се превеждат правилно. Всяка мисъл, която внася светлина в ума, и всяко чувство, което внася топлина в сърцето, са Божествени. Щом мислите и чувствата ти са Божествени, достатъчно е да произнесеш името на Христа, за да се освободиш от всякаква болка и противоречие. Болката е резултат на нисшия живот, в който човек може да попадне. Тя е прашинка в неговото око. Докато прашинката е в окото ти, все ще имаш противоречия. – Как да си помогна? – Хвани клепача си, обърни го, и болката, т. е, противоречието ще изчезне. Пазете се от нисшите мисли и желания, които проникват в човешката душа като паразити. Ако ви нападнат, приложете закона за превръщането, както алхимията се стреми да превърне неблагородния метал в благороден. Можеш ли да превърнеш среброто в злато? Направиш ли това, ти си постигнал много нещо. Колко пъти златото е по-скъпо от среброто? Какво ще стане с вас, ако превърнете среброто в радий? Вие ще забогатеете толкова много, че ще се осигурите за цял живот.

Вяра е нужна на човека! Вярата е вътрешен подтик. Казвате: Вярваме, че Христос ще ни спаси. Обаче, вярата има отношение към знанието.

Христос казва: „В последния ден ще ви възкреся." Той знае, че всички, които са изгубили богатството, знанието, живота си, ще възкръснат. – Кога? – Когато чуят гласа Му. Христос работи със знание. Значи, знанието ще спаси човешките души. Без знание не може да се проповядва. Гладния ще нахраниш, жадния ще напоиш, на невежия ще дадеш светлина. Знание е нужно за това. Ако само залъгваш гладния, жадния и невежия, както залъгваш детето с бонбончета, нищо не допринасяш.

Казвам: Толкова години слушате за любовта, но никой не се е наел да я разгледа научно, като сила, която носи живот. Вие говорите за любовта, но в минало време. Казвате: Как се обичахме едно време! Колко ревностни бяхме едно време! Все за „едно време" говорите. Какъв бях едно време! – Какъв си сега? – Сега се установих, т. е. утвърдих се. Опасно е да се

установиш.

Едно 12 годишно момче отишло на едно от съживителните евангелски събрания, дето се работи за обръщането на хората към Бога. Там всички се молели, пеели и говорели за любовта. Детето запитало баща си: Татко, тук всички пеят. Ти защо не пееш? – Е, синко, те са млади, нека пеят. Аз се установих вече, няма защо да пея. Детето се съгласило с думите на баща си, помислило, че е право само младите да пеят. Тая идея залегнала в главата на детето, като права, вярна идея. Един ден то се качило с баща си на техния кабриолет и тръгнали за града. По едно време конят се спрял и не искал да върви напред. Бащата се мъчел да го застави да върви, но той не мърдал от мястото си. Детето казало: Татко, конят се установи. Значи, когато се установи, човек придобива лош навик, не иска да върви напред. Като изучавам хората, виждам, че много от тях са установени, не искат да вървят напред.

Сега, изучавайте любовта като сила и като закон. Бог изисква това. Бог вдъхнал в ноздрите на човека дихание на живот, и той станал жива душа. Христос е външно условие за душата, която трябва да се развива. Така тя се ползва от въздуха, светлината, знанието и свободата. Душата трябва да се заеме да учи. Това изисква Божественото от нея.

Като говоря за работа върху себе си, не отричам вашето знание и опитности, но казвам, че ако не вървите напред, нищо няма да придобиете. Трябва да пуснете сонда в корените на своето знание, да извлечете соковете, които се съдържат в него. Само те могат да ви ползват. Ще кажете, че познавате любовта отчасти. Това не е достатъчно. Непълното знание обезсмисля живота. Срещал съм моми и момци с красиви, светли лица. Щом се оженят, лицата им потъмняват, животът им се обезсмисля. Те изгубват идеала си, който ги е вдъхновявал. Жената се е втвърдила вече. Тя мисли, че като намерила мъж да я гледа, осигурена е вече. Не е така. Мъжът мисли, че с парите на жена си ще си пробие път, и не работи, както по-рано. И той е на крив път. И той се е втвърдил. Това значи, да живееш във временния порядък на нещата.

Не мислете, че е лесно да се жениш. Според мене, няма по-голямо изпитание в живота от женитбата. Докато беше сам в рая, Адам беше щастлив. Щом пожела да има другарка, нещастието започна да върви след него. Когато и двамата станаха нещастни, изпъдиха ги от рая. – Какво да правим ние, женените? – Там е вашето нещастие, че сте женени. За да се освободите от нещастието си, вложете в ума си мисълта, че не сте женени. Светотатство е да мислиш, че си женен. Който търси Бога и мисли, че е женен, сам си създава нещастия. Срещаш някой женен, не казвай, че е

женен. Обаче, мисли, че той има другарка в живота, съработничка в едно и също дело. Така трябва да мисли всеки женен, мъж или жена. Мъжът трябва да гледа на жена си като на свободна душа, като на своя спътница. И жената трябва да гледа на мъжа си като на свободна душа, неин спътник. Не считайте, че мъжът и жената са собственици един на друг. Питате: Ние, женените, ще се познаваме ли в другия свят? Вие искате да пренесете нещастието си и в другия свят.

Преди да влезете в другия свят, ще ви поставят на карантина, да ви освободят от мисълта, че сте женени. Докато не се освободите от тая мисъл, вие ще живеете в света на илюзиите и разочарованията. Под „женен човек" разбирам слуга, който трябва да свърши една работа за господаря си. Като я свърши, ще каже: Господи, свърших работата, която ми даде. Дай ми друга работа. Който не гледа на женитбата така, иска да знае, ще среща ли през вечността своята възлюбена. През вечността ти ще срещаш само Оня, Който те е създал и те обича. Вън от Бога, всички форми, които сте познавали на земята, ще се изменят. Следователно, в оня свят ще се познавате като души, а не като мъже и жени.

Помнете: Първата работа, която ви предстои, е да се освободите от хипнозата, в която сте изпаднали. От векове са ви хипнотизирвали. Мисълта, че сте наследили известни черти от баща си и майка си, от дядо си и баба си и не може да се освободите от тях, е хипнотично състояние. Можеш да се освободиш от лошото наследство на своите родители. Колко пъти хората вършат престъпления под чужда воля! Някой ти внуши мисълта, след няколко месеца да извършиш едно престъпление, или да отидеш в кръчмата да пиеш. Ти, като сомнамбул, се поддаваш на внушението и правиш това, което ти се казва. Откажи се от чуждото внушение. Кажи си: Никога не съм вършил престъпления, и сега няма да върша. Никога не съм пил вино, и сега няма да пия. Ще отида на планината, при някой чист планински извор, и там ще пия вода, а не вино.

Казваш: Не ме интересува оня свят. – Щом не те интересува оня свят, ще те интересува тоя свят. Ако Бог не те интересува, дяволът ще се интересува от тебе. Той ще дойде при тебе, ще ти тури юлара и ще те води там, дето иска. После ще се чудиш, отде идат нещастията. – Не съм ли свободен? – Не си свободен. Ако си свободен, де е твоето търпение? Де е твоята устойчивост? Често се свързвам с хората и виждам тяхното голямо нетърпение и колебание. Да си свободен, това не значи да правиш, каквото искаш. Това не е свобода. Сега вие се смущавате, като ви говоря така. Но аз съм силен, не съм играчка. Помнете: Като говоря това, аз мога да се боря не само с вас, но и с целия ад. Разбирате ли, какво значи това? Няма сила, която може да ми противодейства. – Защо? – Защото зная, че Бог е

Господар на света. Аз не искам вие да бъдете роби. Не искам да подчиня вашето съзнание на моето. Не искам да вървите в пътя, в който аз вървя. Вървете в пътя, който Бог ви е предначертал. В тоя път е вашето щастие. Тоя път не е създаден от мене. Бог го е създал, и Той ви е поставил да вървите по него. Вие ще влезете в Божия дом, дето ще намерите своя Баща, своите братя и сестри. Не е въпрос да се жените, сами да си създавате дом. За да се ожените, невидимият свят трябва да се заинтересува от вас. Казвате: Ние сме се оженили вече. – Когато се женихте, Бог интересувал ли се е от вашата възлюбена и от вашия възлюбен? Небето взе ли участие във вашата женитба?

Казано е в Писанието: „Това, което Бог е съчетал, човек да не разлъчва." Бог е съчетал душите. Това съчетание става по закона на любовта. Така съчетани, душите никога не се разделят. Те са свързани с любовта. Дето е любовта, там е свободата. Да обичаш някого, значи, да го освободиш. Като любиш, ти освобождаваш и себе си, и окръжаващите. Ако любиш някого, а не го освобождаваш, ти не си в правия път. Това не е любовта на Бога. Вие живеете по човешки, а искате да подобрите живота си. Не само, че няма да го подобрите, но ще ви дойдат такива изпитания, каквито не сте мислили: ще остареете, краката ви ще отслабнат, няма да ви държат, очите ви ще отслабнат. Нещастията ще ви следват непрекъснато. Как ще си помогнете? Единственото нещо, което може да ви помогне, е любовта. – Коя любов? – Една любов съществува в света – Божията.

Четете и изучавайте 17 глава от Евангелието на Йоана, да видите, каква трябва да бъде връзката между Бога и човешката душа. Христос казва: „Отче, аз Те прославих; свърших работата, която ми даде да върша. Изявих името Ти на тия человеци, които ми даде от света. Аз за тях се моля, не се моля за света, но за тия, които ми даде Ти, защото са Твои. И аз ида при Тебе. Отче светии, опази ги в името Си, тия, които ми даде, за да бъдат едно, както ние." Четете тая глава и се поучавайте.

Сега аз се питам: Да проповядвам ли на хората, или не? Да мълча, или да говоря? Аз зная, че и без да им говоря, те ще влязат в правия път, но ще минат през големи страдания. Много години ще минат, ще блъскат главите си, ще падат и стават, ще страдат и ще се мъчат, докато влязат в пътя, който им е определен. Не е ли по-добре да влязат в тоя път без страдания и мъчения? Водата на извора ще се блъска, ще криволичи, ще се окаля и най-после ще влезе в морето. Има един начин, по който тя може да влезе направо в морето, без да се окаля. Ще се изпари и във вид на дъжд ще се излее в морето. Не е ли по-добре за вас да се изпарите, парите да се охладят и като дъжд да се излеете в морето или в океана? Иначе, хиляди години ще се лутате от едно място на друго, ще се блъскате и в края на

краищата, пак ще влезете в общия океан.

Ние ли сме най-лошите хора? – Не е въпрос за лошавината на хората. Важно е да знаете, какво ще остане за вас от капитала, с който работите. Голям е вашият капитал, достига до милиони лева, но какво ще остане от тая фирма, като ликвидирате с нея? Всеки сам трябва да си направи баланс, да види, какво ще му остане. Каква полза ще имате, ако ликвидирате с един дефицит от 20 милиона? Работили сте с 50 милиона, а ликвидирате с един дефицит от 20 милиона. Каквото правите, трябва да ликвидирате поне с десет милиона печалба, да помагате с тях на хората. – Трябва ли да бъда богат? – Трябва да бъдеш богат, за да помагаш на бедните; трябва да бъдеш добър, за да помагаш на лошите; трябва да бъдеш учен, за да помагаш на невежите. Богатството, знанието и доброто представят капитал, с който трябва да се работи. И вие трябва да вложите тоя капитал в работа. Не желая нито един от вас да фалира. Да фалираш, това значи, да изгубиш всички условия за развитие.

Като говоря за женитбата, имам предвид вашето неразбиране. Тая идея не е още разбрана. Според сегашното разбиране на хората, женитбата е човешки институт, а не Божествен. Като не я разбирате, както трябва, вие сами си причинявате зло. Храната, която приемате, трябва да бъде добра не само на вкус, но и вътрешно да се почувствате добре. Каква храна е тая, която след няколко часа ще повърнеш? Яж такава храна, от която ще се почувстваш добре. Какво приятелство е това, от което ще се разкайваш? Добре е да имаш такъв приятел, на когото всякога да разчиташ. Какъв приятел е тоя, който в най-мъчните моменти на живота, те изоставя? Каква другарка е тая, която, след смъртта ти, ще си намери друг мъж? Смъртта показва, доколко хората се обичат. Жената плаче за мъжа си, но след една година намира друг мъж. Истинската женитба трябва да бъде еднобрачна. Многобрачието е изопачаване на живота.

Често се говори за сродни души. Под „сродна душа" разбирам оная, която е готова да се жертва за тебе, както за себе си. Тя не търси щастието само за себе си. Когато търси своето щастие, тя търси щастието и на другите хора. Ако работя за себе си добре, същевременно работя добре и за другите. Ще кажете, че тоя живот обезличава човека. Не е така. Като повдигаш себе си, ти повдигаш и своя ближен.

Като ученици, правете разлика между вашите възгледи и чуждите. Понеже не правите разлика, вашите възгледи са обезценени, струват едва 10 стотинки. За да се поддържа партида в Божествената книга, трябват още 20 стотинки. Какво можете да направите с 30 стотинки? Вие вярвате в живота на кацата. Щом се развалят обръчите на кацата, частите ѝ се

разпадат, нямат нищо общо помежду си. Горко ни, ако само нуждата ни привлича! Божествената Любов трябва да ни привлича. Тя трябва да ни свързва в едно цяло, да работим за една велика идея – за Бога. Ако това не става, вината е в разбирането на хората. Първоначално всички неща са имали Божествен произход, но поради различното разбиране на хората, те постепенно са изгубили своята Божественост. Така Божествените неща се заместили с човешки. Днес повече се ценят човешките неща. Обаче, човешкото си е всякога човешко, и Божественото всякога Божествено.

Как познавате, кои неща са Божествени и кои не са? Представете си, че аз съм женен човек, жена ми отсъства от дома за известно време. Случва се, че една мома, като се връщала от планината, объркала пътя си и попада в моя дом. Какво трябва да направя: да я приема, или да кажа, че съм сам, да отиде в друга къща. От Божествено гледище, аз трябва да я приема. Според тоя морал, няма да й отстъпя своето легло, но ще я поканя в стаята за гости, дето има легло, на което никой не спи. Ще й дам вода да се измие, ще й сложа храна, ако е гладна, и най-после ще й дам ключ, да се заключи и да си почине. – Ако няма стая за гости? – Оня, който живее според Божествения морал, е предвидил нуждите и на своя ближен. Щом е помислил за себе си, той се е погрижил и за близките си. Сутринта, вместо да й донеса плодове в чиния, ще я поканя в градината, сама да си откъсне, колкото плодове иска и от които пожелае. За предпочитане е сам да си откъснеш плод от дървото, отколкото да ти донесат един откъснат плод. И това не е лошо, но друго е да си откъснеш плода направо от дървото.

Сега, каквото и да говоря, аз искам да ви покажа пътя, по който трябва да вървите. Искам да ви покажа начин, по който да мислите. Не мислете като мене. Мислете като Бога. Ако днес разглеждам един въпрос, разбирането ми ще бъде едно. Утре ще имам друго разбиране. Оставям вие сами да си изработите свое разбиране, своя мисъл. Затова казвам: Ето пътят, който води в Божествената градина. Идете там и си откъснете, какъвто плод ви се харесва.

Питате се: Какво трябва да мислим за Учителя? И аз се питам: Какво трябва да мисля за вас? Отговарям си: Аз ще мисля за вас това, което Бог мисли. – Какво трябва да направя за вас? – Това, което Бог иска да направи. И вие ще си отговорите по същия начин: Ще мислите за Учителя това, което Бог мисли за Него. – Какво да направим за Учителя? – Това, което Бог иска да направи за мене. Това е правилното отношение на нещата. – Какво трябва да мислим? – Каквото Бог мисли. Всичко друго, което вие мислите за мене, е користолюбие или съблазън.

Казвате: Ние вярваме в Учителя. – Защо вярвате? – Защото ви давам нещо.

Това е користолюбие. – Вярвам в лекаря, защото той ме излекува. – И това е користолюбие. Човек трябва да определи отношенията си към своите близки естествено, без никакво користолюбие. Казваш, че си излекувал някого. Излекувал си го, но временно, той пак ще се разболее. Аз не искам да лекувам хората по тоя начин. Като ги лекувам, не казвам, че аз съм ги излекувал. Аз съм им направил само една услуга. Това влиза в Божествения порядък. Ако не им услужа, аз пакостя на себе си. Като услужвам на другите, аз правя услуга и на себе си. И обратно: Като правя услуга на себе си, аз услужвам и на другите. Такъв е законът. Ако не обичаш себе си, и мене не обичаш. Ако не обичам Бога, нито себе си обичам, нито ближния си. Трябва да обичам Бога, защото съм излязъл от Него! Щом обичам Бога, ще обичам и себе си, и вас. Това е закон, в който няма никакво изключение. Казваш: Аз обичам ближния си. – Не можеш да обичаш ближния си, ако първо не обичаш Бога. Любовта към ближния е отражение на любовта към Бога. Тая любов трябва да бъде изходна точка във вашия живот.

Мнозина се оплакват от мъчнотиите си. Всяка мъчнотия в живота ви е изпит, сами да видите, какво знание и каква любов имате. Ако не можете да разрешите мъчнотиите си, де е любовта ви към Бога? Няма мъчнотия, която да не се разрешава с Божията Любов. Щом имам любов, аз мога да се справя с всеки банкер. Не ме интересуват банкерите, но ги взимам като пример на твърди хора. И в банкера, и в лошия човек се крие нещо хубаво. Ти можеш да се справиш и с най-големия егоист, ако знаеш, как да постъпваш. Трябва да носиш нещо ценно в себе си. Кой банкер би устоял при вида на един голям диамант? Очите му ще светнат, и той веднага ще си предложи услугите. Важно е да имате тоя диамант в себе си. Тоя диамант е любовта. Дето и да го покажете, той има цена. Носете диаманта в себе си, и от нищо не се страхувайте! Ако не го носите, всеки ще ви каже: Не мога да ви услужа, условия няма, кредит няма. Не се обезсърчавайте. Всеки от вас има поне по един диамант, но малък, като просено зрънце. Като отидеш при банкера, той ще погледне диаманта и ще каже: Занеси го другаде. Ще отидеш на второ място, той ще те изпрати при друг банкер. Малките диамантчета не влизат в работа. Любовта на просените зрънца не върши работа. Какво ще направиш с диамант, голям като просено зрънце? Ще го посаждаш три години наред, докато порасне като гълъбово яйце. Щом диамантът стане като гълъбово яйце, положението ти ще се подобри.

И тъй, бъдете силни в любовта. През каквито изпитания и мъчнотии да минавате, любовта ви да не се изменя. Казваш: Едно време бях глупав, но сега поумнях. – Как поумня? Не се говори така! Ако е за разумност, за знание, аз зная всички окултни науки, зная слабостите на хората. Ако искам да ги използвам, мога, но това е дяволска работа. Аз не вървя по

неговия път. Моята програма на работа е друга. Аз имам всичко, което ми е нужно; нищо не искам за себе си. Това, което имам, никой не може да ми го вземе. Водата на целия океан е моя. Кой може да я изпие? Желая и вие да вървите по същия път: нищо да не искате, и всичко да имате. Може ли при това положение да се страхувате?

Дойде при мене някой човек и започне да се оплаква, че хората били коравосърдечни, че не му влизали в положението, че не се разбирал с тях. Аз го наблюдавам, изучавам неговото естество и си казвам: Той говори за себе си. Днес се оплаква пред мене, но ако и аз не му дам нещо, ще бъда като другите хора. Аз го слушам и си мисля, колко да му дам, че да го задоволя. Като му дам, колкото трябва, очите му ще светнат и ще каже: Има добри хора в света! На друг, който също се оплаква, казвам: Не се сърди на тия хора. Те са мои служители, мои касиери. Аз съм им казал, да не дават на никого без мое позволение. Те са чиновници на банката и като такива, са много изправни. Друг път, преди да отидете при тях, ще дойдете при мене, да ви дам писмо. Ще дадете писмото на главния директор на банката. Той разпорежда с моите капитали.

Сега и на вас казвам: Идете при главния директор на банката – при Христа. Намерете Го и Го познайте, както трябва. – Аз намерих Христа. – Ако лицето ти потъмнява, не си Го намерил. Мома, която се ожени, и лицето ѝ потъмнее, носи нещастие на своя мъж. Който казва, че е намерил Христа, а лицето му потъмнява, носи нещастието си на Христа. Той носи нещастие и за целия свят. Като намериш Христа, лицето ти трябва да светне. Тогава, дали си мъж, или жена, ще гледаш на своя другар или другарка като на светия. Това значи, да гледате на човека като на душа. Като дохождате при мене, казвате: Като Учителя няма друг. Щом излезете от стаята ми, казвате: Учителят ни замотава, обърква главите ни. Не е вярно. Аз не омотавам, но раздвижвам умовете ви. На глупавия раздвижвам ума, да стане умен. Умния посрещам добре, угощавам го и на работа го пращам. Като дойдат Божиите посланници при мене, приемам ги най-добре. Разговарям се с тях и казвам: Кажете на Господа, че съм готов да направя, каквото ми заповяда. Думата Му на две няма да пречупя. Искам и вие да постъпвате така. Друг изходен път в живота няма.

Не се лъжете с величието си, със знанието и богатството си. Ще дойде ден да видите, че от това нищо няма да остане.

Помнете: Великото, красивото, силното, непостижимото, безграничното – това е Божественото. В него се крие щастието на човешката душа.

Величието на човешката душа е в изпълняване на Божията воля. Бог

изисква от нас да просветнат лицата ни. В последните дни човешките лица трябва да просветнат, а човешките души – да възкръснат.

Желая на всички да бъдете свободни в проява на Божията Любов.

Желая на всички да се освободите от противоречията на ума и на сърцето.

Поздравявам ви с празника и желая на всички да проявявате това, което Бог е вложил в душата ви.

– В Божията Любов е благото на човека.

22. Утринно Слово от Учителя, държано
на 2 май, Великден, 1937 г., София – Изгрев

Книги:
Както Бог мисли и прави
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
Както Бог мисли и прави
Старото отмина (Утринни Слова. Година VI (1936–1937). Том II. София, 1947)
20 беседи от 21 март 1937 г. до 19 септември 1937 г.
Начало: 05:00

1937_05_02 Стана невидим
неделна беседа

СТАНА НЕВИДИМ

„Отче наш“

„Светъл ден“

Ще прочета 24-та глава от Евангелието на Лука.

„Духът Божи“

Ще говоря само върху думите „Стана невидим.“

„Стана невидим.“ Ние считаме, че когато нещата станат видими, са реални, а когато са невидими, са нереални. Обаче ние виждаме, че когато учениците видяха Христа и съзнаха, че това е бил Той, реалността изчезна, Христос стана невидим. За да разбира реалността, човек трябва да има знание. Реалност е това, което можеш да провериш във всички положения. Човек разбира реалността, когато може да се справи с всички мъчнотии. Когато не може да се справи с всички мъчнотии в живота си, човек отчасти познава нещата. Това, с което човек не може да се справи, птиците се справят. Това, с което човек не може да се справи, рибите се справят. Обаче това, с което рибите се справят, а човек не може да се справи, ни най-малко не показва, че човек седи по-долу от рибите. И това, с което птицата се справя, а човек не може да се справи, ни най-малко не показва, че човек седи по-долу от птицата. Сега е много мъчно да се говори на хората. Защо? – Защото всички хора имат свои определени възгледи. В каквато област и да влезеш, все ще се намериш в едно противоречие. Ако влезеш между религиозни хора и зачекнеш техните вярвания, веднага ще се намериш в едно противоречие. Ако засегнеш въпроса за Христа, и там ще се намериш в едно противоречие. Ако влезеш между учени хора и засегнеш някой въпрос, и там ще се намериш в едно противоречие. Ако не знаеш как да се справиш, и в музиката, и в изкуството да попаднеш, все ще се намериш в едно противоречие. Често слушате хората да критикуват някоя картина, че еди-къде си имала една погрешка. – Къде е погрешката?! Казвате, че в очите някъде имало някаква погрешка. Щом е така, кажете де е погрешката, за да може така да се поправи, че да ти хареса. – Ама носът ѝ не бил добре нарисуван, или устата била лошо нарисувана. Важно е човек като критикува, да знае къде точно е погрешката и да може да я поправи. Той трябва да каже: „Ето, така трябва да се поправи.“ Дойде някой музикален критик и критикува пението или свиренето на някой музикант. Той трябва сам да даде модел, да покаже как трябва да се изпълни това, което критикува.

Съвременните хора са така свързани със своите стари възгледи, че не могат, пък и не искат да се освободят от тях. Но те трябва да знаят, че искат или не искат, те ще се освободят. Човек ни най-малко не иска да се освободи от своите детински възгледи, но иска или не иска, ще се освободи. Докато си дете, ти се възхищаваш от едно или от друго, всичко те въодушевява, но като пораснеш, напущаш детинското и казваш: Това е детинска работа. До едно време те интересува семейният, домашният живот, но като станеш на 120 години, казваш: „Това е детинска работа." Старият човек се интересува от много отвлечени работи.

Питам: Кой е на правата страна? Детето, възрастният или старият? Нито един от тях не е на правата страна. Защо? Защото това дете в детинството си трябва да знае всичката история на буболечиците, на всички живи същества, които са били преди него. И ако го питате нещо по това, то нищо няма да знае. То мисли, че е много нещо, а е забравило историята на онези събития, които са предшествували неговото идване на Земята. И възрастният човек намира, че положението на детето нищо не представя, а той не знае, че именно оттам е минал и той. Той мисли, че детинството е нещо глупаво. Той не знае дали старите са по-умни или малките деца; той не знае дали старите са по-глупави или малките деца. Аз приемам и двете положения. Има малки деца, които са по-умни и от стари хора. Има стари хора, които са по-умни от малките деца. Има малки деца, които са по-глупави от старите; има стари, които са по-глупави от малките деца.

Сега разсъждавайте както искате. Ще кажете: „Защо е така?" Че как трябва да бъде? Пита ме един човек защо носът на еди-кого си е много дълъг. Казвам: Защото мисли много. – Ами защо носът на еди-кого си е много широк? – Защото чувствува много. – Ами защо ръцете на еди-кого си са много груби? – Защото много работи. – Ами защо еди-кой си е болен? – Защото е седял много. [Но] отчасти само е така. В отривистата реч нещата отчасти само се изясняват. Обаче нещата могат и да се доказват. Има известни отношения, известни доказателства.

Вие сте изучавали аритметика, но ако бихте изучавали нейния вътрешен смисъл, то щяхте да знаете свойствата и качествата на числата от 1 до 10, щяхте да знаете техния произход. Щяхте да знаете онази динамическа сила, която тези числа съдържат в себе си. Външно числата представят само сенки, но от сенките на тия числа вие ще намерите онези истински реални числа. Ако вземете за пример числото 1. То представя един скъпоценен камък, едно растение, една малка буболечица, една риба, една птица, един слон, един човек, или един ангел, или един Бог. Това са все динамически сили. Числото е все единица, но ако имате единица, която представя едно божество, с това число вие можете вече съзнателно да

работите. Вие не можете да извършите никаква работа в света, ако нямате сила, а всичките сили се съдържат в числото 1, в единицата. Следователно само чрез единицата светът се твори, т.е. създава. За да се създаде светът, единицата е необходима. Числото 1 е живо число. То е най-силното, най-разумното число. То е число, което разбира своята работа. Но след като светът се е създал вече, този свят не може да се устрои с числото 1. Числото 1 знае само да твори, но по никой начин не може да устройва. За да се устрои този свят, за да почне да прогресира, да еволюира, трябва да се внесе числото 2. Значи, числото 2 ще устрои света. Но за да се осмисли този свят, за да му се даде цел, смисъл, стремеж, трябва да има някакво движение. За да има някакво движение, трябва да влезе числото 3.

Сега ще се спра върху геометрията, ще говоря на геометрически език. Вие сте изучавали триъгълниците в геометрията. Вие казвате: „Какво особено има в един триъгълник?" – Триъгълникът е нещо живо. Той има много значения. Когато един от ъглите на триъгълника се увеличава, човек става материалист. Значи, когато един от ъглите в триъгълника става тъп, а другите два – остри, човек става материалист. Когато двата ъгли на триъгълника се увеличават, а третият се смалява отвътре и става остър, тогава човек става философ.

Това се отнася за онзи, който разбира нещата. Основата на триъгълника показва физическата страна, физическото естество на човека. Значи, ако имате триъгълника ABC, тогава страната AB представя тялото на човека. AC представя чувствата на човека, неговото сърце, а страната BC представя ума на човека. Трите страни на триъгълника представят 3 отношения, от които се вижда дали тялото е по-добре устроено, или дали умът повече строи или сърцето повече строи в човека. Едновременно и умът и сърцето строят. Само че познава се къде умът строи и къде – сърцето.

Там, дето умът строи, там линиите са повече праволинейни, там се образуват повече прави линии. Хора, които водят повече умствен живот, всякога са по-високи, по-тънки, по-сухи. Те имат повече прави линии, а не закръглени. Там пък, дето сърцето е строило, преобладават повече закръглените линии. Тези хора не се стремят към високи идеали, те се занимават с дребнави работи. Те казват: „Да е хубаво нещо, да е кръгличко, да мяза на Месечината. Няма какво да фантазираме, да вървим нагоре, да се занимаваме с неща, които не знаем."

И тогава се подига въпросът: какъв трябва да бъде човек – нисък или висок? В това отношение турците са малко груби. На високия човек те казват, че бил дангалак, че бил малко абдал. А ниския човек го наричат „беля на Господа". Кое е по-хубаво: ако си много висок, ще те нарекат

„дангалак“, ако си много нисък, ще те нарекат „беля на Господа“? Обаче, така може да разсъждава само един ориенталец. Турците, изобщо източните народи, не обичат много да разсъждават. Затова турците казват: 7 ката нагоре и 7 ката надолу. Повече от това те не знаят и не искат да знаят, не искат да разсъждават. Те разсъждават като африканци. И африканците не обичат много да разсъждават.

Един знаменит негърски проповедник в американските колонии някъде проповядвал на своите негри как Бог създал човека. Той казал: „Бог взе пръст, меси я, прави, струва, направи от нея човека. След това той тури човека на плета, дето го суши цели 3 деня и след това му вдъхна жива душа, и той стана човек.“ Един от слушателите го запитал: „Ами кой създаде плета?“ – „Това не е твоя работа да се интересуваш.“ Значи, плетът е даденото. Че Господ направил човека, че го сушил, това-онова, може да се говори, но когато се задава философски въпросът кой е направил този плет, за него не трябва да се пита. След това друг от слушателите го запитал: „Ами защо беше нужен плет на Господа?“ Проповедникът се замислил и после отговорил: „Плетът е нужен, защото Господ знаел, че хората ще правят погрешки, та да има пръти, с които да бие глупавите хора.“ Това не е никакво обяснение, никакво доказателство на нещата. На кое място, именно, бяха тези пръти? Кой ги сече? Кой ги сади? Като нямаше хора, кой сече тези пръти? Като говорим за прътите, ние излизаме от свое гледище. Преди човека къде бяха тези пръти и кой ги сечеше? Значи невъзможно е Бог да е сушил човека на плета, понеже плетът се яви отпосле.

Следователно в това проповядване за създаване на човека няма никаква логика, нито някакво доказателство. По този начин се опровергава теорията на този проповедник, че така е създал Господ човека. При това, когато се е създавал плетът, ни най-малко Бог не е имал предвид да бие хората. И след това ще разправят, че тоягите са произлезли от Божествения плет. Та не се ли свършиха досега тези тояги?

Както виждате, това са разсъждения, каквито съществуват навсякъде в света. Някой допусне нещо, и оттам нататък се гради останалото. Това донякъде само е вярно. Има относителни вероятности в света. Това са неща, които до известна степен само са вероятни. Слушам един музикант и намирам, че свири хубаво, ясен тон има, музикално свири. Казвам: Ти имаш магнетизъм в тона си. – Че как се туря магнетизмът? – От съчетанието на тоновете зависи. Ти взимаш такива тонове, които дават яснота на тоновете, но не знаеш още как да ги съчетаеш, да им придадеш известна мекота. На съвременните музиканти трябва да им се говори как се строят тоновете. Често в хармонията взимат терца, после кварта, квинта,

секстима, септима, дохождат най-после и до октава. В тези числа има ред математически отношения. Според мене, когато някой музикант взима терци, в терците се явява мелодия. Понеже в терцата се взимат два тона, това показва, че бащата тук отсъствува, а се взима само майката и синът. Като вземете квартата, тук влиза вече и дядото. Може да влезе и старата баба. В квартата тоновете са различно построени от терцата. Там няма никаква мелодия.

Това всичко се отнася до музиката. Колкото и да ви обяснявам тия неща, не могат да се разберат. Защо някъде има мелодия, а някъде няма, за това има ред дълбоки причини. Сама за себе си хармонията съществува като една същина. И според правилата на хармонията и в миналото, и сега, и в бъдеще се създават различни произведения. Щом някъде се създаде една хармония, тя е в състояние да трансформира нещата.

Когато мъжът на някоя жена е неразположен, тя не трябва да се разправя с него, но като го види, че си иде неразположен, а знае да свири на пиано, нека седне пред пианото и да вземе няколко акорда, няколко музикални тона. Щом чуе тези тонове, той веднага ще измени настроението си. Рече ли да му дава съвети или да го морализира, той още повече ще се раздразни. Ако пък жената знае да свири на китара, нека вземе китарата и да излезе пред него като някой италианец и да му посвири малко. Какво прави днес жената? Като види мъжа си неразположен, тя счита за унижение да му посвири малко, да го развесели. Кое е по хубаво: да посрещнете мъжа си с китара и да му посвирите, или да започнете да го хокате?

Когато учителят влиза в клас и завари учениците не по местата си, той взима тояга и започва да ги налага. Не, така не се възпитават ученици. Ако аз съм на мястото на един от тези учители, когато влизам в клас и видя, че учениците дигат шум, веднага ще седна пред пианото и ще започна да свиря. Това ще внесе особен род енергия в учениците, вниманието им ще се концентрира, и те ще се смирят. В това отношение учителят трябва да бъде истински педагог, да знае как да постъпва с учениците си. Съвременните учители говорят за душата на детето, а сами не вярват в душата. Душата си има своя къща, има си и своя врата. Който иска да проникне в душата на човека, трябва да знае нейния адрес, номера и къщата, и да почука вътре. Като ти отворят, може да се разговориш с нея.

Съвременните хора са напуснали Божествения ред на нещата – лесния път, по който могат да вървят, а са тръгнали по мъчния път. Какъв е изходният път днес, след като хората са хванали вече мъчния път? Срещам един, който ми се оплаква, че загазил, че объркал сметките си, преждевременно

остарял. – Защо? – „С това пиене.“ – По колко лева харчиш годишно за пиене? – „Около 4–5000 лева. Какво да направя, как да оправя сметките си?“ – Ето как. Престани да пиеш, и тези 4–5000 лева ще представят една печалба за тебе. Обаче, продължаваш ли още да вървиш в стария път и да пиеш, след 10 години ти съвсем ще загазиш. Щом си харчил по 4–5000 лева в годината, ти ще можеш да ги възстановиш.

Погрешката на съвременните хора седи в това, че те не взимат в съображение своите сметки и мислят, че лесно могат да изправят забърканите си работи или да се справят със своите недъзи. Те не взимат предвид, че за да се създаде един лош навик, са се иждивили години. Те не мислят, че поне толкова години още им са нужни, за да се справят с един недъг. Те мислят, че изведнъж могат да се освободят от недъзите си „але-пасе-хоп“. Те мислят, че като маймунка, могат изведнъж да се качат на върлината. Не, не се качва лесно на върлината. Мъчно се изправят навиците. Изпитвали ли сте какво нещо е крастата? Като те хване онзи сърбеж, че не можеш да си намериш място? Можеш ли при това да не се почешеш? Представете си при това да сте войник. Като войник вие трябва да се държите мирно, почтено, а крастата ви мъчи, трябва да се чешете. Щом ви видят в това положение, веднага ще ви уволнят. Докато оздравее, войникът ще излезе от казармата.

Та, когато казват, че някой има добри навици, а други – лоши, аз не съм съгласен с това. Има само лоши навици, а добри навици няма. Според мене само лошото може да бъде навик, а доброто не може. За злото има навик, но за доброто няма никакъв навик. Щом постъпвам добре, това вече не е навик, то е разумен стремеж на любовта. В любовта няма навици, в мъдростта няма навици. В любовта и в мъдростта има един вечен прилив. Обаче в отрицателната страна на любовта има навици.

Обаче, за да не се смущава човек, ние казваме, че образуваме добри навици. Щом образуваш добри навици, ще образуваш и лоши навици. Но човек трябва да има и добри навици. Защото, ако в една държава съществуват лъжливи неща, това показва, че съществуват лоши хора, които са направили позлатените монети, т.е. фалшивите неща. Как ще наречете вие държавните пари – навик ли са те? Те не са навик, те са средство за улеснение. А какво представят лъжливите пари? Средство ли са те? Не са средство. Те са една голяма спънка. Ако някога човек се е лъгал с една голяма сума фалшиви пари, той става вече много внимателен.

През време на европейската война един арменец от Цариград идва при един голям богаташ и му показва една торба със скъпоценни камъни. Той му казва: „Ето, тази торба със скъпоценни камъни можах да прекарам през

границата много евтино и затова я продавам само за 10 000 лева.“ Богаташът, като видял толкова много скъпоценни камъни, помислил си: „Ще ги взема, за да разбогатея по един лесен начин.“ Той дава на арменеца 10 000 лева. Като купува торбата, започва внимателно да ги разглежда. Каква била изненадата му, когато вижда, че тези скъпоценни камъни не били нищо друго, освен обикновени стъкълца от различна големина.

Следователно, ако се спрете върху познанията си за вярата, ще видите, че вашите познания не са нищо друго освен торба с обикновени стъкълца, които продавате за скъпоценни. Та, когато някой казва, че има вяра, питам го какво може да направи със своята вяра.

Мнозина казват, че и без музика може да се мине в света. Аз често обичам да свиря на пиано за развлечение. Вечер, когато свърша работата си, слизам и свиря на пиано около десетина минути. Един брат ми казва един ден, че наблюдавал следното явление на два пъти. Една вечер имало вън силна буря и в това време аз съм започнал да свиря. Щом свиря, и бурята престанала. Същото се случило и друг път. Той вади свое заключение. Казвам му, че това може да е някаква случайност. – „Не, не е случайност това.“ Казвам: Вярно е, че бурята разбира от музика. Тя се е разгневила нещо и аз я укротявам с музиката. Щом ѝ посвиря малко, тя престава. Като посвирите и на най-разгневения мъж, той веднага ще млъкне. Ако пред пианото седне една красива мома и започне да свири, тя ще бъде в състояние да укроти и най разярения мъж.

Всеки, който може по този начин да свири на пиано, той е красив човек. Музикалните хора са красиви хора по душа – нищо повече. Всички музиканти са красиви хора. За музикантите аз имам високо мнение. Според мене всички немузикални хора са хора от низша култура. Аз нямам две мнения по този въпрос. В Царството Божие не приемат човек, който не знае да пее и да свири. И Питагор на времето си не е приемал ученици, които не знаят да свирят, които не познават музика. Дойде ли до музиката, порядъчно ще пееш и ще свириш. В музиката всички хора се сближават. Там има равенство. В музиката и богати, и сиромаси се примиряват. Като слушаш музика, приятно ти е и по този начин не различаваш къде си. Ако си на някое хубаво място и слушаш, ти се радваш. Следователно музиката дава онова, което другите изкуства не могат да дадат. Тя задоволява човека.

В това отношение човек трябва да пее в душата си. Аз не съм за външното пение, което е изкуствено. То отпосле ще дойде, като един резултат. Но има едно вътрешно пение. Казано е в Писанието: „Пейте и възпявайте Господа в душата си“. Ама че си бил тъжен или скръбен, пей. Щом пееш,

ти ще трансформираш състоянието си. Когато плачеш, това показва, че ти още не разбираш пението. Наместо да плачеш, пей. Ако бях на ваше място, досега щях да имам най-малко 100 песни за скръбта, щях да я възпея. Какво ли не бих направил от тази скръб. Ако имаш нещо изкълчено, ще пееш, ще създадеш една песен. Ако издадете всички песни, които съчините, знаете ли колко пари ще можете да спечелите в сегашния свят? И ако ги издадете, вие ще се прочуете по целия свят: и във Франция, и в Англия, и в Германия, и в Русия, и в Япония, и в Китай – навсякъде. Не струва ли тогава човек да знае да пее и да свири, да съчинява песни?

Казвам: Ние се нуждаем от разсъждение. Сега вие разсъждавате, но отчасти само. Когато някой страда, това е неговото частично разбиране. Музиката лекува. При лекуване на каква и да е болест не се иска някакво голямо изкуство. Съвременните лекари си служат с някакви лекарства, с които притъпяват чувствителността на човека и той не усеща големи болки. Болката се намира на предната част на мозъка. Там има безброй бели нишки. Съвременният човек чувствува болките повече, отколкото човекът на миналото. Той е по-чувствителен. В мозъка има ред съединителни нишки, които предават съпротивлението на мозъка. Някои големи съпротивления се предават като големи препятствия, а някога тия препятствия се предават като голяма болка. И човек може така да пресече тази болка, че никак да не я чувствува. Когато трябва да се направи някаква голяма операция на човешкия организъм, лекарите упояват болното място с кокаин, да не се усеща никаква болка. И наистина, болното място става безчувствено като дърво и лекарят спокойно реже. Обаче, като се свърши операцията, болката се удвоява.

Природата не обича да се притискат нейните енергии. Това е закон. Не мислете, че вие ще можете да спестите страданията. Който избягва страданията и не иска да страда, той е скържав човек. Всички великодушни и щедри хора в света са минали през големи страдания. Който не е минал през големи страдания и скърби, той не може да бъде щедър. Скръбта, страданието създават най-хубавата храна за подигане и създаване на най-хубави мисли и чувства в човека. Като четете живота на великите, на гениалните хора, ще видите, че те са минали през такива големи изпитания и страдания, които вие тепърва ще изучавате. Това се отнася до всички области. Вземете, същото беше и с Христа. Христос мина през такива големи скърби и изпитания, които Му дадоха такива знания и познания, каквито Той по-рано нямаше. Той знаеше тия неща теоретически, но като мина през голямата скръб, Той доби такива знания и опитности, каквито на небето не можеше да придобие. И Павел казва за Христа: „Ако и да беше Син Божий, трябваше да мине през големи изпитания, за да научи това, което другояче не може да придобие.“

Ако при страданията не придобиваме нищо, те са безпредметни. Защо трябва човек да се мъчи и да страда, ако в страданията и мъчнотиите не придобива нищо? И ако в несгодите човек нищо не придобива, те нямат смисъл. Придобие ли нещо, те се осмислят.

За да може човек да издържи изпитанията и страданията, природата му дава известен запас сила. По този начин се внася едно равновесие в силите на природата. Наблюдавайте и ще видите как действува природата. Всякога, когато ще даде някакво голямо страдание или изпитание на човека, същевременно тя ще му даде и такава голяма радост, за да може да понесе страданието, което се готви да дойде. Голямата радост съдържа в себе си елементи на благословение, чрез които човек може да понесе страданията. Това е метод на природата. Природата предварително дава на човека една такава голяма радост, че да може той да издържи страданието, което ще дойде. Казвате: „Взеха ми радостта." – Не, никой не ви е взел радостта. Тя е отишла при страданието, за да можете да го понесете. Радостта не е изчезнала.

И Христос не е изчезнал за учениците Си. Докато Го видели, и Той изчезнал. Това значи: Той е влязъл в техния живот. Христос влиза във всеки човек, който така разбира истината. Това не значи, че сте изгубили Христа. Напротив, вие сте Го придобили. Това, което сте изгубили, то е спечелено. А това, което сте спечелили, то е изгубено. Това е така от мое гледище и вие ще го проверите. Това и аз съм проверил. Това, за което съм мислил, че съм го спечелил, оказва се, че е загубено, а това, което мисля, че съм загубил, излиза, че съм го спечелил.

Добродетелта, вярата, истината, любовта – всички Божествени неща не се губят, не изчезват. – „Ама, аз не мога да ги спечеля." – Аз пък не мисля така. – „Ама, аз изгубих истината." – Истината никога не се губи. Щом кажете, че сте я изгубили, вие мислите, че е била ваша собственост. Може да е станало в съзнанието ви известно помрачаване, но истината и по-рано е била толкова, колкото и сега. И любовта не се губи. И по-рано, и сега е все една и съща. Има схващания, че любовта се губи. Не, тя никога не се губи, нито се изменя. Един ден, когато хората изменят старите си схващания, те ще видят, че любовта нито се губи, нито се изменя. Тя остава една и съща. Не се смущавайте. Знаете, че любовта всякога остава неизменна. Тя не се губи. Това е философско схващане на въпроса за любовта.

Любовта не се губи, но вие трябва да пазите ума и съзнанието си да не се помрачат. И сърцето ви не трябва да става твърдо, каменисто, да не може

на него нищо да расте. Всички трябва да се пазите от себе си, от личния живот. Опасността не е в Божествения живот, но в човешкия, защото не знаете как да живеете. И като не знаете да живеете, по някой път можете да си създадете големи неприятности и страдания.

Аз често привеждам различни примери, но всякога мисля, като приведа един или друг пример, как ще ви се отрази, каква полза ще ви донесе. В даден случай аз мога да приведа един пример, който да ви принесе по-голяма вреда, отколкото полза. Ето защо, за всеки пример аз мисля доста време. И ако схвана, че той ще причини някому повече вреда, отколкото полза, не го казвам. Не е достатъчно само да илюстрирам едно положение, но трябва да видя какво ще допринесе даден пример за благото на всички.

Сега да се върнем към живота на щастието. Ние търсим щастието, искаме да го намерим, без да имаме предвид, че има един свят на щастието, в който трябва да влезем. Като влезете в този свят, вие ще бъдете щастливи. Като излезете от този свят, ще бъдете нещастни. Много естествено. Ако затворя всички прозорци на къщата ви, вие ще бъдете лишени от светлината. Обаче, ако отворя всички прозорци, веднага ще стане светло. Същото може да се каже и за човека. Ако затвори всички свои прозорци, Божественото не прониква през него и той се намира в тъмнина. Ако затвори всички прозорци на своята душа, той се намира в голяма тъмнина.

Откъде трябва да влиза Божествената светлина в човека, за да гради? Мнозина се страхуват от Божественото. А други, като станат набожни, започват много да постят. Обаче Божественото не се заключава нито в многото ядене, нито в многото постене. Божественото се заключава в това: човек трябва да яде първокачествена храна, а не каква и да е. При това ще яде малко, без да преяжда. И като се наяде, човек ще благодари на Бога, че му е дал една хубава храна. За всеки добър обяд той трябва да благодари на Бога. Той трябва да благодари на Бога, че между многото работи Той се е погрижил и за него.

Че как да не се благодари за всичко, което е дадено на човека? При това, той всеки ден намисля различни работи, разни идеи. Някой иска да стане пръв министър на България. България не се нуждае от министри. Някой пък иска да стане владика. България не се нуждае и от владици. Други мислят по кой начин България да си достави пари. България не се нуждае и от пари. България се нуждае само от едно нещо: тя се нуждае от любов. Хората трябва да имат повече любов едни към други. България се нуждае само от любов, от нищо друго. Всичко друго тя си има: и пари, и богатства. Много злато е заровено в земята.

Днес всички хора търсят щастието във външни неща. Българите не знаят, че нямат нужда и от вяра. Те имат вяра повече, отколкото им трябва. Те са много суеверни. Те повярваха в германския кайзер, който каза, че каквото завладее България, то ще бъде нейно. „Каквото завладеят от Сърбия и от Румъния, все ще остане на българите" – тъй казваше кайзерът и те вярваха. Питам: Господ ли е кайзерът, че толкова трябва да му се вярва? Какво излезе накрая? Каквото завладяха българите, всичко им се взе. Много естествено! Кайзерът не е Бог, да знае какво ще стане. Казвам на българите: Те трябва да имат повече любов помежду си и да знаят, че каквото Господ каже, ще се сбъдне. Тогава Той няма да праща българите нито в Сърбия, нито в Румъния. Ако им е за земя, Господ ще пренесе българите на Месечината и ще им каже: „Ето, разполагайте се тук нашироко. Ето, тук не ви трябва нито Сърбия, нито Румъния, нито Русия, живейте по български, както намирате за добре." Така е по Божествено. Ако живеете по кайзерски, ще отидете и в Сърбия, и в Румъния и ще се върнете назад без никакви придобивки. Отидете ли в Сърбия и в Румъния да завладявате, ще се намерите в стеснително положение.

Сега аз искам да ви помогна, понеже всички вие съставяте за мене предавателни станции, чрез които искам да предам една истина на целия свят. Чрез вас, като чрез предавателни станции, ще се предаде едно учение. Не е въпрос само да се предаде едно учение, но хората трябва да го опитат. Ако болните го приемат, ще оздравеят. Ако сиромаси и богати го приемат, между тях ще се възстанови мир и съгласие.

Разбиране трябва да имат хората. Това нещо със закон не става. Както днес мислят хората да оправят света, по никой начин не могат да го оправят. Ако кайзерът каже да отидем в Сърбия, ще отидем в Сърбия и ще се върнем. Ще отидем в Румъния и оттам ще се върнем все без нищо. България е била велика, но сега е малка. Римската империя е била велика, но сега е малка. Всички държави са били някога велики, но сега са изгубили своето величие.

Божественият закон има съвсем друго предназначение. Всички хора трябва да бъдат любещи и разумни. Всеки трябва да знае, че като е дошъл на Земята, той е дошъл не само да живее за себе си, но да изпраща навсякъде светлина. Като е дошъл на Земята, той трябва да знае, че за да бъде полезен за себе си, трябва да бъде полезен и за другите. Той е една необходима единица, която трябва да свърши нещо. Казва някой: „Какво мога да направя аз?" От вас не се иска да създадете света. Светът е създаден. От вас се изисква да не разваляте света. Едно се иска от сегашните хора: да не разваляте хубавото. Ние знаем да разваляме нещата, но не знаем да съграждаме. Ако светът можеше да се оправи със закони, Моисей създаде

толкова хубави закони, но израилският народ не можа да се спаси чрез тях. Моисеевият закон не можа да спаси евреите. От толкова хиляди години те се скитат по света, възпитават ги, за да разберат великата истина. Учените хора казват, че евреите са били невъзприемчиви по отношение на Божественото учение. Сам Моисей казваше за тях: „Още малко, и този народ ще ме убие.“ Те имаха един законодател, когото насмалко щяха да убият.

Днес всеки човек си има свои особени възгледи за живота. И затова, когато говори с някого, човек иска възгледите на този човек да бъдат в съгласие с неговите. Нима това, което човек говори и мисли, е абсолютно вярно? Нима това, което един или друг човек говори, е резултат на нещо? Кой каквото говори и мисли, това са частични схващания. Всичко онова, което крепи живота, което създава живота, което се грижи за създаване на трайни връзки, това е реалното. Има един реален живот, който ще нареди всички работи. Казвате: „Как ще се оправи светът?“ След хиляди години, като дойдете на Земята, ще видите как ще се поправи света. Сега никой не може да опише как ще стане оправянето на света.

Сега един англичанин описва каква ще бъде бъдещата война. Той си я въобразява и казва: „Представете си, че над Лондон се явят 200 неприятелски аероплани. Със своите бомби те са в състояние да разрушат града. Докато се явят други аероплани да ги отстранят, те ще нахвърлят своите бомби в града и ще се отдалечат. Тези бомби имат това свойство, че първоначално не се пръскат, но като минат няколко часа, тогава се пръскат и произвеждат небивали пожари и разрушения всред града. Нищо не може да им се противопостави.“ И след всичко това, което този англичанин описва, хората пак продължават да се въоръжават. Защо? Защото мислят, че по друг начин не могат да си помогнат. Това е едно схващане, което няма никакво основание. Днес няма човек в света, който може да каже на хората, да ги убеди да не се въоръжават. Хората ще продължават да се въоръжават. Тъй както вървят, войната неизбежно ще дойде. След тази война доброто ще дойде в света и тогава ще видят резултатите. Какво може да допринесе една война? – Нищо не може да допринесе. Крайният смисъл не е във войната.

Според мене земният живот е само едно училище. Колко време най-много ще живея на Земята? Най-много 120 години. Какво ме интересува тогава, че след заминаването ми, след 120 години, хората в България или другаде живеят добре? Аз се интересувам от това, като живея сега на Земята, да живея добре. Къде ще бъда след 120 години, кажете ми? Или, къде ще бъдете вие след 120 години?

Казвате, че това са далечни въпроси. Не, това са важни въпроси. Ние трябва да разрешим въпроса за живота, въпроса за човешката душа. Те са съществените въпроси. Цялата еволюция на човека се дължи именно на това разбиране. За в бъдеще хората ще почнат да мислят, че животът не е така произволен, както е сега, т.е. както сега мислят. Понеже съвременните хора имат материалистически схващания, те гледат временно да подобрят живота. Но временното подобрение не е никакво подобрение. Ако се създаде един временен кредит, това е лесно, но после трябва да се плащат лихвите на този кредит.

Във Франция изнасят един интересен случай. Френската държава останала с един дълг към някои наследници отпреди 400 години. Тя не могла да изплати дълга си на времето на наследниците, вследствие на което този дълг днес е станал толкова голям, че всичкото злато, с което разполага Франция, не би могло да го изплати. Сега тя търси начин как да се освободи от този дълг. Един от френските представители извикал един от наследниците на този дълг и му казал: „Да ви дадем 20 милиона, че така да мине.“ Ако рекат да го изплащат с лихвите, колкото богатство има френската държава, няма да може да го изплати.

Ето защо, не оставяйте сегашните си погрешки да се изплащат през вековете. Колкото е по-малка погрешката, още сега може да се изправи. Затова, сгрешите ли, не отлагайте с изправянето им. Сега вие не сте отговорни за онова, което става в света. Казвам: Всички хора са отговорни. За да съдим света, трябва да повикаме всички хора от началото на света, от Моисеево време и досега. Всички хора носят известна отговорност. Ако се съди света, така трябва да се съди. Всички хора трябва да отговарят по малко. Не само сегашното поколение е виновно за всичко това, което става. И предишните поколения са яли и пили, правили са погрешки. И те трябва да вземат участие в изправянето на света. Не е право само сегашните поколения да изплащат греховете на всички минали поколения. Донякъде е право и сегашното поколение да изплаща греховете на миналите, но не всички грехове.

Казвам: Вие не трябва да се смущавате от това, че хората страдат. Няма нито един човек в света, който да мине без да плаща за дълговете си. Един ден ще ви вземат всичко и ще ви изпъдят вън от Земята. И космите даже ще ви вземат и ще останете без нищо. Сегашните хора искат да бъдат свободни, но това, което те наричат „свобода“, не е никаква свобода. Това е робство, това е неразбиране на нещата. За подобрението на света има 3 начина. Едни поддържат, че светът трябва да се поправи по физически начин. Те са една трета прави. Други поддържат, че светът трябва да се поправи духовно. Това е пак една трета от истината. Те са една трета

прави. Трети поддържат, че светът трябва да се поправи умствено. И те са една трета прави. Обаче, като се съберат и трите разбирания, ще имаме три трети истинско разрешение на въпроса. Това е Божественото разрешение на въпроса. Обаче, както и да се говори днес за изправяне на света, по този начин, по който се говори за изправяне, това е невъзможно.

Сега аз мога да ви говоря за братството, да ви го препоръчвам, но хората имат различни разбирания за братството. Ако си богат, ти си по-добър брат; ако си сиромах, ти си по-лош брат. Изобщо, в света има много бедни братя. Като дойдат да ти проповядват нещо за братството, [бедните са,] които проповядват братството. Защо? Защото искат да им се даде нещо. От богатите братя пък малцина са приели идеята за братството. Повечето не я приемат. Те казват, че още не е дошло време за братството. Защо? – Защото ако кажат, че братството е дошло, трябва да отворят касата си. Значи бедните вярват, че е дошло време за братството, а богатите вярват, че още не е дошло време за братството. Казвам: Турете сиромасите на мястото на богатите и богатите на мястото на сиромасите и тогава вижте техните възгледи.

Сега аз не искам да разрешавам въпроса за братството. Върху този въпрос мнозина учени са писали, те са се нагърбили да го разрешават. Всички държави в света имат за задача да разрешат този въпрос. И обществото на народите имат за задача да разрешат този въпрос. Всички философи, писатели, поети, учени пишат по този въпрос и дават добри отговори. Всички, които проповядват, които и да са те, в моите очи седят високо. Техните идеи са добри. Всичко харесвам на хората, но само едно нещо им липсва. Какво е това нещо? С думата „любов“ не мога да го кръстя, с „обич“ – също, с „амур“ (amour (фр.) – любов) – също, със „севмек“ (sevmek (тур.) – обичам; в разч. стенограма е написано sermek - обгръщам, приласкавам; но в контекста по-вероятно е sevmek) – също. Сега се чудя с какво име да нарека това, което липсва на хората. Ако го нарека „любов“, вие ще разберете едно нещо; ако го нарека „обич“, ще разберете друго нещо. Ако го нарека „симпатия“, и това не определя думата. Ако го нарека „вяра“, „надежда“ – и тези думи не го определят. Не зная каква нова дума да намеря за него. Тази дума е така нова, както има едно ново растение, за растенето и развиването на което се изисква съвършено специална почва.

В природата съществува следното положение: когато два елемента се доближат, от тях се проявява животът. Повидимому тези два елемента могат да изглеждат мъртви, но като се съберат на едно място, от тях се явява животът. Когато два живота се съединят на едно място, от тях се явява едно чувствуване. Две чувствувания, събрани на едно място, създават една мисъл. Когато две мисли се съберат на едно място, явява се

едно високо любовно чувство.

Аз не искам да вярвате в тези неща, понеже не сте ги проверили. Но аз ви изнасям тези неща, за да видите как животът се явява. Понеже досега физиците мислиха, че от мъртвото се явява живото, но се оказа, че всичко има живот в себе си. Няма мъртва материя в света. Думата „мъртва" материя е частично вярна.

„Стана невидим." Когато Христос благослови хляба, Той стана невидим. Следователно, когато изгубите всичко, вие ще намерите истината. Докато мислите, че имате знание, че имате това-онова, вие сте далеч от истината, вие не я познавате. Щом речете, че всичко сте изгубили, вие ще намерите истината. Значи, когато съзнаете, че всичко сте изгубили, вие сте близо до истината.

Ще ви приведа един пример за един голям шегобиец, който отива при един свой приятел, лекар, да му иска някакво лекарство. Той му казва: „От едно време изгубих апетита си, нямам никакъв апетит, стомахът ми е нещо разстроен. Не знаеш ли някакво лекарство?" – „Знам, но трябва да дойдеш утре." Сутринта той отива при своя приятел и му казва, че е дошъл за обещаното лекарство. Докторът му дал някакъв горчив цяр. Като го вкусил, той извикал: „Горчив е този цяр. Изглежда, че е нефт." – „Добре, щом го позна, това показва, че вкусът ти е възстановен. Я, и апетитът ти е възвърнат!"

И наистина, когато човек съзнае, че е изгубил истината, това показва, че той познава кое е същественото в живота и ще я намери. Щом съзнава това, човек е готов да възприеме истината по новия начин. Докато страда, човек е вън от всякаква опасност. Щом престане да страда, опасността го следва. Докато усеща болки в стомаха, в гърдите си или където и да е, човек може да се лекува. Престане ли болката, неговата работа вече е свършена. Такова е положението на парализираните, на които органите са атрофирани.

Значи, докато страдаме, ние сме на правия път. Има един живот у нас, който напира, иска да се изрази навън. Във всяка душа има нещо, което иска да излезе навън, да се прояви. Във всяка душа има един стремеж, който иска да излезе навън. Дайте ход на този стремеж в себе си. Дайте ход на това, което не виждате, но което се заражда във вашата душа, във вашия дух, във вашето сърце и във вашия ум. Щом му дадете ход, тогава всичко в живота ви ще стане ясно и тогава вие ще разберете защо животът и светът се развиват по този път, а не по друг някой. Тогава вие ще видите приемуществото на този живот и ще разберете, че той не е един от най-

добрите пътища, но не е и от най-лошите.

Има и по-добри пътища от сегашните, но каквото и да правим, ние сега не можем да излезем от тях. Ние трябва да извървим тези пътища, ние трябва да бъдем умни, та като дойдем в новия път, към който наближаваме, да го използуваме както трябва. Ако изберете един път като сегашния, вие ще се намерите на същите противоречия. Вие трябва да изберете един по-добър път от този, в който сега вървите.

Та, всеки от вас трябва да си даде отчет, по какъв път върви и каква работа върши.

Та, пожелавам ви всеки от вас да осъществи своите идеи, своите добри мисли и чувства.

„Благословен Господ Бог наш“
„Отче наш“

22-ра неделна беседа,
държана от Учителя
на 2.V.1937 г. (Великден), 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1937_05_05 Разумният музикален живот
лекция пред общия окултен клас

РАЗУМНИЯТ МУЗИКАЛЕН ЖИВОТ

Отче наш.

„Мога да кажа".

Ще прочета само няколко стиха от втората глава от Евангелието на Лука (от началото до 15 стих). Ще ви говоря за живота. Един живот, който аз го наричам разумен, музикалния живот. Когато Бог създаде човека, човек трябваше да влезе в пътя на човечеството. Тогава казва Писанието, че създаде Бог небето и земята и земята беше неустроена. И човекът, който е създаден и той е неустроен. Сега се строи човек. Сега е строене на човека. Иде една нова фаза в живота, при която крачка напред не можете да вземете без разумното сърце на човека. Разумното или мислещо същество на човека е мислещото музикално сърце на човека. Сега аз няма да говоря за музиката като изкуство. Понеже във външната страна на музиката, като проява на живота вие не можете да схванете великото в живота без музика. Именно тя е турена там във вашия говор. Там са турени тия струни, вие ако искате да развивате един живот, като дойде говора. Всеки един говор започва с музика. Мнозина искат да живеят без музика. Например, ако ти не знаеш да говориш, и ако в говора ти няма музика, ти не може да се облагородяваш. Сега някой казва: „Аз мисля, че имам Любов към музиката". Но че имаш Любов към музиката, това не е мисъл. Искаш да бъдеш учен човек, това не е мисъл. Искаш да бъдеш силен човек, това не е мисъл. Искаш да бъдеш богат човек, това не е мисъл. Искаш да бъдеш свят човек, това не е мисъл. Това са резултати. Святият живот, богатият живот, ученият живота, това са резултати. Вие не знаете какво нещо е богатството. Вие знаете само външната страна. Ще имате хубава къща, ще бъдете хубаво облечен, но то е резултат само. На какво се дължи богатството, вие не знаете. Или на какво се дължи сиромашията? И това не знаете. На какво се дължи учеността?

Та казвам: Онези, които са проповядвали, проповядвали ли са много лесно тоя път. Казват: „Повярвай и ще бъдеш спасен". Спасението е едно нещо, разумното сърце е друго нещо. Ти можеш да бъдеш спасен, то е друг въпрос, но да служиш на Бога, сърцето ти да е разумно, трябва да мислиш. Не може да служи човек на Бога, ако той не мисли. Не може да мисли, ако не е музикален. Не музикален като изкуство. В музиката, като изкуство има цели теории за произхода на гамите. Даже самите музиканти не знаят. Те не владеят тия гами, те знаят как се образуват. Но питайте един музикант какво означава мажорната гама, ще каже, основа отдето започва музиката.

Да кажем до мажор или ми мажор. Но тази музика още не е животът. Музикантите вече са употребили музиката като едно средство само за преживяване. И слабата страна на религията е там, че религията се употребява като начин за преживяване. Да може човек без да му говорим да има доверие в хората, то е хубаво. То е така, но това не е религиозен живот. Ти да знаеш да свириш на хората, то още не е музика. Ще пееш и ще свириш на себе си. Аз бих ви препоръчал не да крякате отвън, но ще пеете със затворени уста и ще слушаш гласа. Отвътре ще слушаш. Ще туриш гласа си долу. Ти казваш: „Господи, Боже мой" Тури го музикално, какво значи Господи? – Този, Който слязъл долу, Той е основата на всичко. Значи, ще мислиш: Бог е една основа, на която трябва да съградиш живота. Ако ти не можеш да схванеш Господа като основа, ти нямаш основа, пък искаш да постигнеш нещо. Как ще го постигнеш? Ако има музика вътре в живота, ти имаш основа, може да градиш. Нямаш ли музика, ти нямаш основата, не можеш да градиш. Единственото нещо в живота, в музиката, в говора. Има една подигравка. И тъги и скърби. В музиката ти не можеш много да се смееш и да скърбиш. В музиката ти щом се смеш, пееш и се смееш, не си музикант. В музиката ти не може да се смееш. Помнете го: Истинският музикант той не е начумерен. Щом се начумери, той не е музикант. Ако е сериозен, загрижен много, не е музикант. Ако много се кикоти, че е много радостен, не е музикант. Музикантът мисли. Не го е страх. Той няма никакъв страх. Той иска да даде ход на Божественото. Може да има нещо. Той е свързан с една идея. Но той иска туй Божественото да излезе навън. Радва се, вътре има една радост, но не отвън. Музикантът винаги, всичките музиканти, те понеже са сериозни и гледам в музиката липсва нещо съществено, на капелмайсторът, диригентът, същественото в тях липсва. Ти се разгневиш, ти вече не мислиш. Ти ще оставиш всеки един да пее свободно. Пък той капелмайсторът и той да е свободен. Онези, които пеят и онези, които дирижират, всички трябва да мислят. Капелмайсторът като го погледне онзи, който пее, да знаят какво искат от него. Той трябва да бъде капелмайстор. Искам вие да бъдете капелмайстори. Отвън никой не може да ви научи да пеете. Отвън само може да ви дадат условия. Вие казвате: „Аз пет пари не давам заради него". Пет пари не давате, защото не мислите. Честолюбивият човек не мисли. Грубият човек не мисли. Алчният човек не мисли. Той се съмнява. Честолюбив си, защото не мислиш; груб си, защото не мислиш; алчен си, защото не мислиш; съмняваш се, защото не мислиш. Обезнадеждаваш се, защото не мислиш. Не ти вървят работите, защото не мислиш. Всичките нещастия в света произтичат от това, че човек не мисли. А той не мисли, защото не е музикален. Господ му дал толкоз богатства, той седне да мисли, обичат ли го хората или не го обичат. Гледайте му ума. Иска да знае дали хубавите дрехи, които носи, хората ги харесват или не ги харесват. Адам, който

беше в рая имаше една дреха, която не я оценяваше и като го съблякоха изгуби тази дреха. Защото той като сгреши, той изгуби музиката, а като изгуби музиката, той видя, че е оголял. Като изгуби музиката, скри се под храста. Дойде страхът. Адам престана вече да мисли. Яви се за пръв път страха. Казва: „Изгубих, онова хубавото в мене изчезна". Пък и Ева, другарката и тя се скри. Хората казват, че Адам започнал да мисли. Той съзнал само своята загуба. Сега вие седите в света и не мислите, че сте изгубили нещо. Сега вие седите и мислите дали ще (се) спасите, то не е мисъл, то е от страх. Мислиш как ще прекараш живота си на земята, откъде ще вземеш да ядеш и да пиеш. Това не е мисъл. Туй го имат и животните. И всяко животно като дойде погледне, не мисли, ами чувствува, че нужда има. Пък и ти не знаеш какво да правиш. Вчера наблюдавам котката, давам ѝ едно парче сирене и тя не го яде. Казвам: Може сиренето да не хубаво, тя го натисна с крака, като че иска да каже не е за мене. Посочих ѝ да вземе сиренето, тя го хвана с двата крака, казва: Не го давам, как искаш да го вземеш. То е една политика на чувствата.

Та ви казвам: Вие сте остаряли по единствената причина, (че не пеете) и не може да се подмладите без музиката, помнете го това. Но тази музика, която имате, вие сте мълчаливи, не пеете. Как ще изпеете „Господи, Боже мой"? Аз не искам като пеете да мислите за пари. Един артист не е музикант. Той е надничар на музиката. Един капелмайстор според мене не е музикант, разбира нещо от музика. Ако той беше музикант, той ще бъде образец във всичко. Той обича чашката, пие, хука, псува, няма музика в него. Аз ви говоря сега за една музика, която изключва всичките недъзи. Щом музикантът има недъг, тази музика, за която говоря, няма я. И вие още не сте музикални. На вас ви казвам, че не сте музикални. Имате основа за музика. Музиката не е чувство, тя е една способност, вложена от Бога, дарба е това. Чрез музиката всички сили, които човешката душа има, трябва да минат да се уравновесят. Само в тази област на музикалния свят. Ангелите идат отгоре и те идат с песни за да се трансформира Божествената енергия. И досега тази песен, която те са пяли разлюлява целия свят и всичко се поправя. Та казвам: Вие искате да ви спаси Христос. Че когато отидоха в Гетсиманската градина пяха един псалом там, Той с учениците си. Вие сега не можете да спазвате онова, което сте придобили, понеже не обръщате внимание на музиката. Ти седнеш най-първо. В музиката има една основа. О-то показва условията, които Бог ти дал, то е гласът. А-то показва онова бреме, ония задължения, които ти са дадени в живота, по кой начин ти трябва да ги разрешиш. Ако вземете в египтяните тази линия на буквата А, тя е линията на вечността. Едно движение отгоре надолу, това е законът на инволюцията – а. Така написано това е законът на инволюцията. Това е А, но и евреите имат тая буква. Това е тяхният Алеф. Ние я имаме като гласна, а у тях е съгласна. Евреите ходиха в Египет,

Мойсей ги учи в Египет. Те не можаха да научат музиката. И те не я туриха като основа. Те я имат само като украшение, само да се изпее една песен на Господа, като че Той се нуждае от това. Ние ще пеем една песен да ни чуе Господ. Ти ще пееш с разумното си сърце. Ти ще пееш с ума си, ще пееш и с душата си, и Духът ти ще пее. Я ми кажете сега де е сопрана в човека? – Душата пее сопран, Духът пее бас. Умът пее тенор, а сърцето пее алт. То е животът сега. Следователно трябва да имаме един квартет. Духът взема басът дълбоко. (Учителят пее ниско като басист „Господи, Боже мой“; после пее същото както един тенор). Това е вече умът. Казвам: Какво пее Духа: „Господи, Боже мой“. Душата само приглася, подкрепя душата. Вие седите и казвате: „Не зная какво да пея. Не съм вдъхновен. Трябва да дойде Духът“. Духът иде. Ти чакаш отгоре да ти кресне. Отдолу, което иде, то е Духът. Отгоре туй тънкото ще дойде. И ти ще казваш: „Духът дойде и обърна работите с главата надолу“. То не е така. Така пее душата, не пее Духът. Къде ще пее Духът? – После в музиката (неразбиране) има. Сега не мислете, че аз критикувам работите. Казвам: Неразбиране има. Посветените са пяли по един начин, понеже музиката излязла от светилището, от посветените и адептите на човечеството. И като влязла в обществото тя станала като обикновена жена. Този я целуне, онзи я целуне и тя вече изгуби онази чистота и красотата, и музиката изгубва. Да кажем, че имате 2⁄4 такт. Какво е 2⁄4 такт? Или имате 4⁄4, то е част от времето. Сега в музиката трябва да знаеш на всяка една част каква част от времето да предадеш? Например пеете „Боже мой“. Колко време ще продължиш? – Не може да пееш изведнъж бързо. „Господи, Боже мой“ ти не може да пееш бързо. Има места, дето трябва да пееш бързо. Сега в музиката вие искате да пеете бързо. Бързото пеене отпосле ще дойде. Ти най-първо ще дадеш основа на разумното вътре в себе си. Ще се спреш. И всинца със затворени уста да пеете. Вземете основният тон „до“. Кой е най-ниският тон, който можете да го вземете? – От който по-долу не може. (Гърми отвън). Този гърмеж показва каква енергия се събужда. Това е Духът. Тази енергия като дойде в душата. Вземете сега най-ниското „Господи Боже мой“. Няма да ви дам тона, всеки да вземе тон, който може. Най-ниското, което можете да пеете. (Всички пеем) Има повече хармония. В пеенето има една страна. Понеже има някои вещества, има някои мисли, които са корави, на тях мелодично трябва да пеем. Пък има някои желания в човека, които са много меки. На тях хармонично ще пеем. Хармонията организира, засушава тя. Мелодията овлажнява. Някой път, да кажем, може да има в тебе едно състояние, което се дължи на сухота. Следователно, ще пееш мелодия. Когато у тебе има много влага, много чувства, ще внесеш хармонията. Хармонията е, която изсушава и дава възможност на нещата да растат. В тебе, във вашия ум, във вашето сърце не може да се сгражда, ако няма хармония. Може да има условия. Мелодията е условие влагата да дойде. Но хармонията вече е един разумен

акт на Божественото вътре в тебе, което ще накара да растат във вас мислите и желанията, да растат и да започнете да разбирате защо сте дошли на земята. Вие защо сте дошли, мъчно можете да се оправите. Аз може да ви дам един изпит. Но много мъчно е да каже човек защо е дошъл. Пък аз разглеждам този въпрос: Защо си дошъл? – Дошъл съм за нещо сега. Програма има защо съм дошъл. Не е мъчна работа да намеря. Може да го намеря. Мъчнотията в нас седи в следното: Че в музиката има една страна, (дето) всичко е възможно. Аз може да ви говоря за неща, които може да бъдат, но за в бъдеще ще бъдат. Сега аз и да (мога) не искам да ги направя. Може да ги направя, но не му е времето. И двете неща са верни. Но по-вярно е, че времето не му е. Или пък, че не може да се направи. Казвам: Вас ви трябва светлина. Аз обяснявам работата приблизително със следното: вие влизате в един салон. Представете си, че в този салон има наредени други ученици и всички са в тъмно. Вие влизате, блъскате се на едно място. Има блъскане. Навсякъде се блъскате. Защо се блъскате? Понеже светлина няма. Вие като влезете в училището още от вратата трябва да вземете да пеете. Кой от вас е влизал с пеене? – Колко души има, които като влизат да пеят? Има може би някой да е пял. Вярвам, тъй спонтанно колко души са влязли и като влизат да запеят „Господи Боже мой“ (Учителят пее ниско). Казвате: „Туй още не е право.“ Ако е за пеене, така не се пее. Аз ще пея „Господи, Боже мой“. Ако аз правилно пея, аз донякъде (съм) опитал. Отивам някъде, някои седи и работи нещо. Работата му не върви. Аз съм забелязъл, някоя работа като не му върви, спра се. И на тази работа попея веднъж, два, три, четири пъти. Мине една, две минути, попея си. Току погледнеш една светлина в ума дойде, погледнеш целият предмет стане ясен. Лесно става работата. Та аз казвам: Може да взема двама души от вас и да им дам два конеца. Ще свържем една свещ и свещта ще подкрепим. И ще ви кажа, като се приближите при горящата свещ, като свети тази свещ дойде синият цвят. Та като пея, от единия край до другия може да произведа в света всичките цветове на дъгата. Как ще си го обясните. Туй с човека става. Всяка една мисъл, която се явява в нюанси, тя има свой цвят. Ако на твоите мисли и твоите чувства не туриш съответна краска, цветовете са краска, една храна са те на душата, светлината е храна за душата, и топлината е храна за душата. Всичките възвишени работи, това са храна, с която трябва да се храни човешката душа, за да може тя да успее в живота. Ако мислите с обикновена храна да храните хората, то е изгубена работа. Казва: „Дай ми да ям!“ Трябва да се научиш със светлина да се храниш. С цвят може ли да се храниш? Храна са те. Кръвта на човека не е боядисана, но храна има. Във всичките неща има желание да ядат. Вие се храните. Музикално ще се храните, (с) всеки един тон, музикален тон. Туй може да направим за бъдеще. Туй поне можем да направим. Туй сега е невъзможно. Но за в бъдеще, туй може да го докажем. Но туй, което е невъзможно, някой път

ще повикаме някой от вас, на който му е мъчно. Няма да казва защо му е мъчно. Но ще му посвирим. И ще види дали със свиренето ще се смени състоянието му. Казвам: Музиката е един правилен начин за саморазвиване, за самоусъвършенствуване на човешката душа. Когато Господ дойде в човека и започне да работи, явява се у него веселост. И започва да пее. Ако ти не пееш, ти не си на правата посока. Новият живот започва с правилното разбиране. Твоята мисъл е хармонична и твоите постъпки са хармонични. Ти слушаш в себе си твоите мисли, твоите чувства и твоите постъпки, които са хармонични. Всеки, кой как дойде не може да те раздразни. Един човек, който пее, никой не може да го раздразни. Ти като пееш, никой не може да те раздразни, понеже кой как дойде ще се измени. Казано е: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим“. Онзи, който дойде да те дразни, той като дойде ще забрави тази работа. Ще ви приведа един пример. Един апаш чул, че една певица е много богата и обича да пее. Той дошъл с намерение да я обере. Като отива там, тя започва да пее и той слушал, слушал и забравил за какво е дошъл, и той казва: „Ще си загубя занаята“. Той като иде там, забравя за какво е дошъл, отваря си сърцето и не обира. Ами извадил от джоба си нещо и оставил на певицата. Казва: „Аз ще си загубя занаята, лошо е, че може да я обера, освен, че не я обирам, ами давам нещо“. Като ви чуе дяволът да пеете, той ще изгуби изкуството. Музика аз наричам следното: Музикалното сърце на човека. Завземете се, всяка сутрин като станете, още в леглото като сте пейте „Господи, Боже мой“ (Учителят пее тия думи). После ще пеете така: „Ето Господи, при Тебе аз заставам и съм готов да изпълня Твоята воля“. Ама тъй пее ли се? – Тъй се пее. И като го кажеш, ще го направиш. Сега аз го изпях като един артист. Като искате да го изпея, аз и другояче ще го изпея. (Учителят пее: „Господи, Боже мой, ето аз днес съм готов да изпълня Твоята воля. Прати ме Господи, дето Ти искаш“.) Ако има хора отвън, ще си дам такъв вид, като че Духът говори. Някой път вие искате силно пеене. Силното пеене е пеене на Духа. Високите тонове са на душата. Ще пее Духът, ще пее душата, после ще пее умът и сърцето ще пее. Като запее Духът и душата, ще дойдат умът и сърцето, и те ще вземат участие. Ако ние започнем да пеем с Духа си, с душата си, с умът си, със сърцето си, веднага всичко ще се измени тук на Изгрева. Сега, ако ще пеете една песен не искам да ви плаша, да ви науча да обирате хората. Не искам да туря музиката да обира хората. Защо да се тури в ума? – Сега не искам да схващате. Не може музиката да е само едно условие. Музиката е едно спомагателно средство. Аз казвам: Не сравнявайте. Не искам да обезценявате музиката. Мъчно изкуство е, много трудно е това изкуство. Мислите един пианист който свири, колко време е свирил? – Той за да свири, трябвало да учи 10–15 години. Свирил е, много труд. Аз ги похвалявам в усилието. Ако 20 години бихте пяли, много работа щяхте да знаете. Вие очаквате като отидете в небето да станете

певци. Вярвам, но работа трябва. На небето, ако отидете, в невидимият свят ще ви върнат да научите музиката тук, че тогава ще започнете с небесната музика. Тукашната музика е предисловие на небесната музика. Не мислете, че тази музика на земята е ненужна, тя е предисловие. (Учителят дърпа струните на цигулката). Това е детска музика. Тя ще произведе активност във вас, но трябва мекота. (Учителят свири нежно. После свири и пее „Господи, Боже мой“). Ако вземете в сегашната музика един тон, ако вземете „фа“ по-плътно, по-мощно е. Казваше ми една сестра, че като дойде „фа“-то, не може да го вземе. Тези, които са материалисти, много лесно взимат „фа“-то. Тези, които мислят хубаво, вземат „ми“-то. Тези, които имат желания да се избавят от лошите условия искат да вземат вярно „до“. Тези, които искат да вземат правилна посока в живота, вземат „ре“ вярно. Тези, които искат да завършат нещо хубаво, да направят къща, да посадят някаква градина, „сол“ вземат вярно. Тези, които искат животът им да бъде морален, завършен, „ла“ вземат вярно. Тези, които искат на Бога да служат „си“-то вземат вярно. Според мене да се роди един гениален човек в света, трябва всяка сутрин на онази бременната жена да ѝ се свирят най-хубавите парчета. На този гении, чрез музиката ще внесем всичките дарби, ще дадеш условие всичките дарби да се развият. Най-малко по веднъж да се свири по едно хубаво парче, че тя да започне да мисли. Музиката кара човека да мисли. Чувствата развалят вече. Честолюбието, това е чувствуване. Ако си користолюбив, туй е чувствуване. Ще дойдеш до чистата мисъл, да мислиш безкористно. Ти като дойдеш да мислиш, ще се разтовариш от всичкия товар. Ти с чувствата си една камила, един натоварен кон. Ти с мисълта си, си кон, който е на два крака, и е свободен, може да ходи без товар. Щом имате някаква тъга, вие сте натоварени. Щом имате някакви чувства, вие сте натоварени. Единственото нещо, което може да ви освободи, то е музиката. Аз не съм намерил друг метод. Вие искате да пеете, че хората да ви похвалят, това не е музика. Аз като мисля право, то е музикално. Щом като пея и не мога да мисля, то е чувствуване в мене. Тогава казвам: В природата има две основни гами. Едната гама е на светлината, а другата на топлината. Едната носи твърдата материя. Тя е мощна. Топлината е, която съгражда отвътре. Приблизително туй е гамата на светлината (Учителят свири). – Как ще го изпеете в себе си? – Може да вземете само ниските тонове. – „Ми“, „фа“, „сол“. Вземете тогава „сол“. Имате „фа“, „сол“, „ла“, „фа“. Защото във „фа“-то вие искате да въплотите. Вие не можете да въплотите една идея без „фа“. „Фа“-то дава материал. „Фа“-то носи боите на художника. „Ла“-то, това е работата, която ще свършите и цената, която ще дадете. Казвате: Как иде разрешението на следующите тонове, които идат. Това са пътища, ти ще пееш. (Учителят свири и пее със затворени уста). За себе си ще пееш. Имаш някаква мъчнотия, няма да ходиш да се оплакваш на хората, ще пееш вътре, ще свириш и ще се смени твоето

състояние. Ще попееш на Господа, Той като те чуе, Той е сам музика. Той ще започне да те насърчава, ще те поправя. Той е капелмайстор. Тогава ти се насърчаваш и казваш: „Аз вече съм бил певец“. Започваш да се въодушевляваш. Не казвай някому, че не пее добре. Искаш да коригираш някого, ти започни да пееш и накарай го да те слуша. Аз слушах един артист и той свири, изкуство е. Той не е преподавал музика, аз похвалявам този човек. Вие не може да правите сравнение. В артистично отношение не може да се сравнявате. Онзи, който свирил, той има завършена картина. Той прави картина, пък аз измътвам яйцата. Неговата картина може да струва хиляди, може да я продаде много скъпо, но излюпването на едно яйце е по-ценно. То е по-евтино, но в края на краищата, аз печеля. Той не може да свари картината си, а аз мога да сваря кокошката. Той в началото е силен, аз съм слаб. Той (в началото), аз в края съм силен. В началото съм слаб, но в края съм силен. Картината в началото е силна, (в края) е слаба.

По този начин като разберете музиката, в началото сте слаби. Не ме харесвате, че гласът не е хубав. Всички пеете много хубаво. Но понеже умът ви е отвлечен отвън, вие искате да се харесате на другите. Чакате да се харесате. Като запеете, те ще ви харесат вас. Но вас не трябва да ви харесва света. Този, който иска да се харесa на света, трябва да е силен, понеже щом се харесате, всеки ще иска да се приближи, да се докосне. Знаете какво значи да се приближи? – Виждал съм някое голямо дърво, мине някой бивол, потърка се. Този се потърка, онзи се потърка, гледаш кората охлузена. Много като се търкат хората и ти си охлузен. Много музиканти са изгубили своите дарби така. Не искайте да ви обърнат внимание на вас. Казва: „Аз искам да пея“. Някой път аз свиря сам. Седя горе и си свиря. (Учителят свири). Туй е каране сега. Какво искаш да кажеш? (Учителят свири рязко) Каране е туй. Съзнавам погрешката, само че съм се карал. (Учителят свири нежно и пее после). Това значи съзнавам своята погрешка, която аз направих и вече втори път няма да я направя. Ето аз съзнавам. Туй го свиря просто. Никакви кварти. Ако река да мисля за терците. Според мене секундата в музиката, това е момък, който гледа мома. Той отпред, тя отзад. Терцата, те станали фамилия. Майката, бащата и детето се записва. Квартата, бащата се разправя със сина. Квартата, той със слугите се разправя нещо, че работите не вървят добре. Това е секста. Септима, оправят се работите. Най-после октавата казва: „Слава Богу, излезе благополучно“. (Учителят свири и пее „Господи, Боже мой“) Това е един начин. Как вие бихте го изпяли сега? – Вие по друг начин ще го изпеете. Вие ще турите О-то толкоз дълбоко, че по-долу не можете да слезете, до дъното. Като пеете за Господа, ще Го турите толкоз долу, че никой не може да слезе повече. За душата ще пеете толкоз високо, че никой да не може да иде там. Това са две крайности. Душата взема най-високите тонове, Духът взема най-ниските тонове. Като се съединят в

духовният свят, тогава минават в душата. Духът може да пее сопран отлично. Душата не иска да пее бас, понеже не е толкоз силна. Там се изисква голяма сила, тя пести енергията. Та душата като дойде до алта, тя слиза до тенора. И тогава казвам: Душата до тенора може да слезе. Някой път тя слиза до Духа, но тогава вече е мъжка Гана. Мъжката Гана вече минава в една област, която не е музикална.

Сега мълчаливо вие вземете „сол", „до", „ми" „горно ми" „долно ла". Изпейте „Господи, Боже мой". (Всички пеем три пъти „Господи, Боже мой"). Когато майката се моли, казва: „Господи, помни моето детенце". Майката много хубава терца взема. Тя като се моли за себе си, тогава взима терца и казва: „Помни и моето детенце". Та в пеенето ще турите мисъл. Без правила. Никакви правила, не че в музиката няма правила, но ако с правила пеете нищо няма да научите, без правила ще пеете. (Учителят пее „Господи Боже мой", пее го в различни вариации) Като пеете ще мислите, ще кажете: „Ние не сме слушали тия работи". Че сте слушали по-хубави работи, но такива като сегашните не сте слушали. Че сте слушали по-хубави работи не го отричам, но такива неща като сегашните, не сте слушали. Ако дойде един артист, той ще каже: „Аз съм пял от Бетовен". Че аз ако свиря веднъж, може да го изсвиря, втори път не може да го изсвиря. Ако свиря Бетовен, ще туря толкоз качулки, че се чудят. Аз зная откъде го е взел. Той описва борбата на човешкият Дух в своите симфонии. Той пропуснал много неща, които не ги е турил. Те мислят, че направил много хубаво. Но да мислим, че няма какво да се тури още, понеже сега и ние искаме, светът ще работи. Сега в музиката няма какво да се борим, със светлите работи. В музиката има хиляди работи, които могат да се пеят. Може да пее за цветенцата, може да пее за изворите. Може да пея за въздуха, може да пея за мушиците, за някое бедно дете, за много работи може да пея, за човешката душа, може да пея за човешкия дух, може да пея за човешкото сърце. Че моето сърце, което минава през бури, тия бури ще млъкнат, бурите на сърцето, като повикам Господа на помощ, като запея веднага ще утихнат тия бури. По този начин ще подложите за вашето саморазвитие. Като станете сутрин няма да турите за една седмица, ами като станете веднага за 10 минути направете опита, още като се събудиш изпей си каквото ти дойде на ум. Не някоя апашка песен, но като ти дойде нещо, създай в себе си, ако ти дойде нещо, което си слушал, не повтаряй нещата, но изпей нещо за Господа или за слънцето. Криво ляво го изпей. Няма да те държат отговорен, че не си пял хубаво. Като станеш няма да мислиш какво ще пееш и какво ще ядеш. Не мисли за яденето. Като дойдеш до яденето, трябва да му пееш. Няма какво да четеш молитви. „Няма Любов като Божията Любов" или „Само Божията Любов е Любов" ще седнем ще пеем. Колко е хубаво това ядене. (Учителят пее: „Колко е хубаво това ядене,което днес ни дават. Колко е хубаво това ядене,

което днес ни дават, дават, дават с радост, ние ще го приемем и добре ще го посрещнем".) Ако да слушат, но ще пеете инкогнито, да не знаят другите. Ще заседнете цяло едно семейство жената и децата седнат и попеят, навън почне жената, децата, всички започват да пеят на туй ядене, което Господ дал. Я ми кажете ще има ли в къщи такива неприятни чувства. Двама души се скарали по музиката. (Учителят пее: „Ела братко днес да се примирим, да служим двамата на Господа. Ела братко днес да се примирим и двамата да служим на Господа, на Господа".) И те веднага ще се примирят. Ама аз ви прощавам – оставете тия прошки. Не мислете, че ще се оправдаете с тях. Че криво сте разбрали това или онова, криво си разбрал, понеже не мислиш. Щом започнеш да мислиш с разумното си сърце, човек вече право мисли, и сърцето трябва да мисли. Та казвам: В музиката ще приложите, не ви го налагам, но като станете, каквото знаете ще попеете, да видим в 10 деня какво ще добиете, не че светии ще станете, но най-малко половината от сегашният ви товар ще слезе от гърба ви. Невидимият свят ще каже: „Приложили са вече нашата система на пеене, нашата школа". Туй е вече система на пеене. Да може да учите. И върху музиката, която можете да прочетете, то е все хубаво, учете. По един нов начин вие ще бъдете свободни от всичките правила. Правила ще дойдат. По-хубави правила ще дойдат. Нека сега се оформи във вас желанието. Тогава имате О-основа; И-показва разрешението. А-показва товар. Имате А, О, И. И винаги дава разрешение. О е основа, а А разтоварване. В музиката тия слогове разрешават мъчнотиите. Основата можеш да намериш чрез О; чрез А, ще знаеш колко да се разтовариш, а И е целта. И-то определя нещата. И, значи е прогрес. И-то показва всичките онези киселини, с които се подквасват хората, или онова в музиката, което дава тласък към възвишеното, благородното, започва със звука И. Сега няма да мислите как да го разберем. Не искам да го разберете. Аз искам да мислите музикално, да се освободите от страха. Не се сравнявайте, да кажете: „Чакай и аз ще му покажа, че мога да пея". Ти когато пееш, не се сравнявай. Признавай, че имаш известни дарби. Ти развий този капитал, който Бог е вложил в тебе. Тия посторонните хора са слушатели, те са свободни да мислят каквото искат. Не им се сърди. Всеки е свободен да мисли за тебе каквото иска, не се сърди, то е музикално. Да кажем, той мисли, че не съм добър певец. (Учителят пее: „Аз зная, че ти не ме познаваш и мислиш, че аз не зная да пея. Но един ден ще видиш аз как добре ще захвана да пея, добре и тогава ще ме слушаш.") Няма да му пея: „Един ден и аз на тебе ще се посмея, и ще те нахукам". Туй го знаете да го пеете. В това вече аз отстъпвам, ще ме извините. Аз това го имитирам, не мога да го направя. Аз малко изкуствено го правя. Вие някой път като го правите, вие много майсторски, музикално го правите: „Как не те е срам така да говориш заради мене?" Сега музикално как ще ми изпеете „Сестра, не те ли е срам тъй да ми говориш?" Аз ще пея така: „Дълго време мислих

какво да ти кажа, най-после ти се засмях. Наскоро баща ми нещо донесе и половината от това аз ти го давам“. Всички трябва да имате една богата душа, да пеете на един човек. Ха изпейте нещо. (Учителят пее „Господи, Боже мой“). Това е слизане надолу. В съзнанието ще слизаш до Бога, Който е слязъл по-долу от всичко. Ти слизаш до Него и Той ще ти даде тогава подтик. Но законът е верен. Когато дойдеш в страдание, големите мъчнотии като дойдат, големите скърби като дойдат, в такива скърби човек се обновява. Бог винаги дава на скърбящите души. Музикално тя слиза и Той ѝ дава нещо. Той ѝ казва: „Мисли и пей!“ Не ти казва друго, но казва: „Мисли и пей! Мисли и пей!“ Мисли и пей, и работата ти ще се уреди. Нагоре като идеш ще се уреди работата. Сега мислиш как ще се уреди работата като пееш. Като пееш ще се уреди работата. Като мислиш, ще се уреди работата. Трябва да работиш. Ръцете, краката, всичко туй като пееш, те знаят как да работят. Ние като не пеем, те не може да работят.

Сега музиката е като едно възпитателно средство. Като пееш вземаш по един начин. Не го харесваш, втори, трети. Ти се спри на онези тонове, които ти харесаш. Ама не (мога да) пея. Остави всичко туй. Има нещо в човека, което мисли. Като започнеш да пееш, има в човека един човек, който мисли и той веднага ще дойде на помощ. Свири и пей. Трима човеци съставят един човек. Единият човек е на физическото поле, той обича работата. Другият е в астралният свят. Той обича чувствувание, ядене и пиене. И третият е в Божественият свят, той мисли. Като започнеш ти да мислиш и да пееш вече имаш този Божественият човек, той е главата на нещата. Трябва тогава да дойдеш и да въздействуваш на човека в астралния свят, на чувствата. Въздействувай и върху човека на физическото поле, който обича да работи. Всички те като се съединят, веднага образуват целият човек. Сега ние сме в преходен свят. Светът представлява този астралният човек. Първо започваме от физическото поле. Тия хора ги докарваме в астралният свят. Децата живеят чист, чувствен живот, и вече възрастните като минат от 33 години нагоре сегиз-тогиз ще се яви свежа мисъл. Много малко хора пеят и мислят.

Хайде да изпеем още веднъж „Господи, Боже мой“, значи ще слезем до основния тон. У вас основен тон е онзи, от който по-долу не можеш да слезеш. Онзи тон, до който може да слезеш, той е основен тон, и музикално да пееш. Той е музикален тон и оттам ще започнете, той е камертонът за човекът. Всеки един човек си има свой основен тон, свой камертон.

„Господи, Боже мой“.
Добрата молитва.

XVI година.
23 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 5 май 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1937_05_07 Хармония на чувства и способности
младежкия окултен клас

ХАРМОНИЯ НА ЧУВСТВАТА И СПОСОБНОСТИТ

"Отче наш"
Пишете върху двете думи: доблестен и сръчен.

Често употребявате израза имай вяра. Какво подразбирате под този израз? В какво може да вярва човек? - Във всичко онова положително, което не си опитал. Например, купуваш захар от бакалина - трябва да имаш вяра, че е хубава; купуваш мед или плодове, или дрехи, или някой кон - все таки, трябва да вярваш. Кои са признаците, по които се познава, че един човек вярва? Как ще познаете, че един човек вярва в онова, което казвате? В началото той ще има вяра в думите ви, после ще се обезвери и ще престане да вярва. В университета, например, вярвате на един професор, че разбира предмета си, но после някои работи започват да ви се струват пресилени и започвате да губите вяра. В губенето на вярата вече се намесват някои разбирания и способности. Вие започвате да подозирате този професор. Какво нещо е подозрението, мисъл ли е то? Подозрението не е мисъл. какъв е произходът на подозрението? Представете си, че сте учител в началното училище и обяснявате на децата какво нещо е подозрението. Вие трябва да се научите да преподавате. Аз виждам, че като учители на себе си, вие не знаете да преподавате подозрението, т. е. на другите го преподавате по-добре, отколкото на себе си. Когато преподаваш подозрението на себе си, какво трябва да приложиш? Например, подозираш другите хора, но себе си не подозираш; защо? Когато подозираш другите, същевременно можеш да направиш едно тънко различие и да започнеш да се подозираш, че си някак заинтересуван. При какви условия човек може да бъде заинтересуван?

Представете си, че в някое начално училище, в прогимназия или в гимназия един учител е някак неразположен към даден ученик, много е скържав* към бележките, едва му пише тройка, а понякога му туря две и половина или две и три четвърти, или три минус. Какви са съображенията на този учител? Сега, на пръв поглед вас ви се вижда смешна тази работа, но все пак, той трябва да има някаква идея. Бележката две и половина не е музикална - как може да се постави такт две и половина! Музикално е пет втори. Следователно, на този ученик му куца времето, затова не му върви. Когато туря бележка, в която има и половинки, учителят вече цени времето. А щом има бележка във вид на дробно число, ученикът не разбира времето. Например, имате такт две четвърти или четири четвърти от времето. Какъв такт е той, можете ли да го премерите с аршин*?

Можете - все пак, има едно време, има известно движение, с което като че ли мериш нещо, което е минало. Понякога може да изпеете как една болка се явява и се усилва - с усилването вие започвате да си задавате музикален такт. Да кажем, че се усилва във фортисимо. И така, имате болка - започвате да пеете, тя се усилва - усилвате такта, започвате да забавяте такта - болката започва да отслабва. Сега, това ви се вижда смешно и си казвате: "Мен ме боли, а да започвам да мисля?!" Щом започнете да мислите, ще започнете да се лекувате от болката. Понякога чувствате болка или в кръста, или в хълбоците, или в краката, или някъде в ставите и насочвате вашето внимание натам. Когато мислите и чувствата ви са съсредоточени в една област, вие задържате там повече кръв. А там, където се задържа повече кръв, има по-голямо напрежение. Болката не е нищо друго, освен по-голямо напрежение на нервната система. Вас ви е страх да не се скъса от болката някой деликатен нерв или да не се парализирате. Понякога болката е така силна, че нервите не функционират. Та казвам: трябва да пренесете вашата мисъл.

Болката всякога показва, че имате повече влага, отколкото ви трябва. Въобще, по две причини можете да боледувате - или имате много влага, или имате голяма сухота. Когато имате много влага, какво трябва да правите? Сега в света има много повече чувства, отколкото мисъл, вследствие на това времето е много влажно. Затова всички хора в България и Европа могат да се решат и тази влага да се махне. Сега, в тази мисъл няма никаква логическа връзка и вие се питате какво отношение има между външната влага и вътрешната болест. Болката може да се обясни с друго: когато храносмилането не става както трябва или храната не е пречистена, някои полуорганични вещества остават под форма на утаени частици около ставите. Когато времето започне да се изменя и да става влажно, започват да се свиват капилярните съдове в организъма, които са много деликатни. Тия твърди частици се натрупват в тях, движат се и от триенето помежду им се образува ненужна топлина и вие чувствате известна болка. Понеже те не могат да преминат през свитите капилярни съдове, на хората им дошло на ум да турят съгряващи компреси. На болното място му трябва топлина, за да се лекува. Обратно - върху големи възпалителни процеси турят студени компреси, за да се премахне възпалението и да не се разширява.

Сега, да се повърнем към главната мисъл: вие имате едно усещане - чувствате болка и за да се премахне, вие трябва да започнете да мислите. Следователно болестта е дошла вследствие намалението на вашата вяра. На болния човек вярата му е намалена. Тогава трябва да усилим вярата. Вярата не е чувство. Дойде ли чувството във вас, ще дойде и болестта. Тя идва, понеже се е намалила способността ви да мислите, понеже вярата ви

се е намалила. Сега, вие казвате: "Аз имам вяра." Каква вяра е тази, която не може да премахне една болка? Болката се дължи на електричеството и магнетизма, които функционират в нервната система и в кръвообращението на човека. Кръвта, която постоянно тече, трябва да премине през капилярните съдове на целия организъм, но някъде става натрупване и задръстване, т. е. пътните съобщения се нарушават. И ти, като разумен човек, трябва да си поправиш пътищата, за да тръгне кръвта. Щом има натрупване на едно място, там има вече блъсканица. Представете си, че дойде една двеста-триста хилядна армия и с грамадния си обоз задръсти пътищата в протежение на няколко километра, каква блъсканица между хора, коне и коли ще настане! А после, когато дойде и неприятелят, каква суматоха ще настане! Трябва ум, за да се избегне едно нещастие. А болестта показва, че вие не сте организирани. Щом не сте организирани, не можете да си помогнете.

Можете да направите един опит и да проверите дали ще бъде сполучлив. Представете си, че прекарвате някаква болест; турете си двете ръце на главата - от двете страни на темето, където е центърът на надеждата. Или пък направете опит и повикайте ваш приятел, който минава за фаталист. Например, има лековерни хора, на които ако кажеш, че магарето хвърчи, че си намерил цяло буре със злато или че си намерил диаманти, ще ти повярват. Тези хора имат вяра. Ако имате такъв приятел, идете при него и му разкажете за вашата болест. Какво ще стане според вас? Когато отидете при този, който вярва, и му разкажете за вашата болест, той ще повярва в болестта и тя ще се усили. Не отивайте да разправяте за болестта си на човек със силна вяра. Намерете човек, който е безверник, и на него разкажете за болестта си. Не че не вярва, но този човек разсъждава и когато му разкажеш, той ще каже: "Тази работа не е така, както я представяш." Например, ти казваш: "Боли ме главата, ще се пръсне!" ако разправиш, че главата ти ще се пръсне, на този, който има вяра, той ще повярва в това и болката ще се усили два пъти повече. Не, нищо не му разказвай за главоболието ти. Кажи му, че наскоро си ял едно ядене и толкова ти е станало приятно, че си се почувствал добре. Той ще повярва, че ти си здрав, и по този начин повече ще ти помогне. Това значи да се лекувате хомеопатично. Кажи му, че си здрав, и той ще повярва, макар че си болен. Макар че те боли кракът, ти му кажи: "Кракът ми ходи много хубаво." Сега, ще възразите, че по този начин вие го лъжете. Че като му разправяш за болестта си, не го ли лъжеш?

Сега, каква форма можете да дадете на болестта? Болестта съществува ли като реалност в света? Например, някой ваш приятел ви стисне за ръката и ви причини болка. В дадения случай това е едно неприятно и пресилено усещане. Съществува ли болката като реалност? Съществува, но тя е

относителна реалност в света. Всякога, когато човек мисли за дадено препятствие в живота си, той може да го преживее като едно болезнено състояние. Сега се правят опити, при които човек се поставя в хипнотично състояние и му се внушат известни болки. Например, по закона на внушението може да му се вложи мисълта, че ръката му е изгорена или че има счупване на крака. Някои от вас са изучавали закона на внушението и често вие заболявате от внушение. Виждате някой болен човек и си казвате: "И аз ще се разболея." Виждате човек, на когото очите са се зачервили, и си казвате: "И моите очи ще се зачервят." Ако очите на този човек са се зачервили, има си причини за това и щом във вас те не съществуват, болестта никога не може да се прояви. Но вие изкуствено създавате един бент. По подобен начин често имате и следната опитност в училище: седите на мястото си, научили сте си урока, но си казвате: "Ако учителят ме извади, ще си забравя урока!" и когато ви вдигнат, стресвате се, не знаете откъде да започнете и в ума на учителя минавате за ученик, който не си знае урока. Как трябва да коригирате погрешката? Вие знаете, че сте си научили урока, но ви е страх и си казвате: "Ако кажа, че го зная, а пак го забравя? По-добре да си мълча." Предпочитате да ви остане двойка. Не, кажи на учителя си: "Аз зная този урок!"

Разказват за видния психолог доктор Браун от Бостонския университет, който разглеждал в лекциите си понятията за субект и обект - че обектите са вън от нас, а субектът е вътре в човека. Докато четял лекцията си, забравил и попитал: "Психологически дали съм обект в университета или съм субект в университета?" В дадения случай въпросът остава неразрешен. Ти живееш или в материалния, или в Духовния свят. Каква е вашата представа за физическия и за Духовния свят? По какво се отличава една чиста мисъл? В чистата мисъл изобщо няма никакво противоречие. По принцип съществува обективно и субективно схващане. В субективно отношение чувствата вземат надмощие. Предметите вън от нас пък произвеждат известно действие. Например, ако ви покажа един лимон, веднага устата ви ще започне да се пълни със слюнка. В този случай вие не само мислите, но и чувствате нещо, т. е. имате вече една представа.

Сега, да дойдем до същественото. Вярата е един център, който доставя енергия на човека. Всяко едно чувство доставя известна енергия. Способностите представляват друг род енергия. Трябва да знаете да преплитате тия енергии. Никога не можеш да успееш в живота си, ако нямаш вяра, т. е. ако не разчиташ на енергията, която вярата ти доставя. После, и твоята разумност, твоят ум трябва да ти достави известна енергия, да усили вярата ти. След това трябва да бъдеш смел, т. е. в подкрепа на вярата трябва да дойде смелостта. Къде се намира смелостта на човека и в какво се изразява тя? Кога човек е смел? Например, вие казвате: "Аз смея

да кажа." Това значи, че си уверен - туй, което говориш, смееш да го кажеш, че е така. За да бъдеш смел, трябва да намалиш производството на страх. Понякога центърът на страха произвежда толкоз продукция, че напълва пазара със стока, която не може да се продаде. Има неврастеници, у които това чувство се събужда и произвежда всевъзможни мисли - ако се вози на една кола, мисли, че тя може да се счупи; колкото и да е богат, мисли, че къщата може да се събори върху него; или мисли, че отвън го преследват и ако направите и най-малко помръдване, той го тълкува в лош смисъл. Това е страхът във вас. Аз понякога наблюдавам как този страхливец казва: "Закъсахме вече!" Краката ви се подкосяват, не можете да бягате, не можете да мислите и казвате: "Моята вече се свърши!" Това е страхът във вас -много производство има той, затова евтино го продавате.

Обратно - смелият човек има една ценност в себе си. Хора, на които главата отзад е широка, са смели. На които главата отзад не е широка, не са смели хора. У някои, в които чувството на страх е силно развито, се произвежда особен род енергия. Този въпрос досега още не е проучван. Сега изучават чувствата и способностите. Всяка една способност и чувство произвежда особен род енергия, която в даден случай може да бъде полезна или вредна. Не че чувството на страх само по себе си е вредно, то има място в човека, но ако чувството за осторожност* произвежда повече енергия, тя ще те направи нещастен. Да кажем, че някой чел нещо по медицина и казва, че червата му не функционират, и започва да го боли корема. В действителност той си въобразява, червата му функционират много добре. Но понеже е ял едно, второ, трето ядене, и тънките, и дебелото черва са задръстени с нечистотии, напълнени са като суджуци и всички отрови започват да се разпространяват в тялото. В такъв случай трябва да вземете очистително, един-два дена няма да ядете и ще гледате да очистите червата, за да функционират правилно. Питате какво да правите. От двете страни на главата при слепите очи има един център на яденето. Ти седиш, а той е един бърборко - все нещо ти приказва. Изяждаш един портокал, после - една ябълка, хайде кашкавал, после - сирене, хайде някоя торта за Великден, хайде - едно пържено яйце, после ще вземеш баклава, после - едно черно кафе за храносмилане, след това пиеш една чаша студена вода и накрая казваш: "Не зная какво ми стана, не съм разположен вече!" Ако искаш главата да ти бъде мирна, изяж една ябълка, но ако искаш от всички тия неща да вкусиш, ще почувстваш, че работата не върви.

По същия закон вие правите подобни грешки и в Духовния свят - събирате на едно място много несъвместими неща. С други думи, внасяте във вашия духовен или във вашия сърдечен свят несъвместими образи. Никога не внасяйте несъвместими образи във вашето въображение. Например, внасяте в ума си образа на една боа и един заек. Ако вие сте безстрашни,

хубаво е да имате в ума си по един заек, но когато сте по-страхливи, не пипайте зайците, защото те ще ви предаде своя страх. Заекът може да причини полза в света тогава, когато някъде някой разбойник замисля да убие някого, но той му минава път, предава му от своя страх, разбойникът се уплашва и се отказва да направи престъплението. Защо са зайците? - Да плашат разбойниците. Някой тръгва да прави някакво шмекерство, но вижда заека и започва да мисли, че заек му минал път или че котка му минала път. Щом мине, заекът всякога внася страх, ти вече не действаш самоуверено или вървиш и започваш да се съмняваш дали тази работа ще бъде сполучлива или не. Заекът е принесъл своята полза. Той те среща и те пита: "След като отиваш на работа, обмисли ли я добре?"

Веднъж повикали заека, дали му два кобура с пистолети и го назначили на служба да оправи света. В началото той мислел, че ще тури ред и порядък, но веднъж се намерил в трудно положение, хвърлил кобурите и избягал. После отишъл при царя, дал си оставката и казал: "Не ме е назначил Господ да управлявам хората, трябва да отида и да заема своята служба. Да се надбягвам мога, но да правя хората смели - за тази работа не съм способен. Намерете друг на моето място." Казвам: не слагайте заекът да оправя вашите работи, да туря ред и порядък във вас. Много пъти решавате да направите нещо, обещавате, примерно, някому сто лева назаем, но щом се върнете вкъщи, размисляте, уплашвате се и казвате: "Ако му дам сто лева, аз какво ще правя? На мен ми трябват тия пари." И се отказвате. След това идва и друго едно положение: всякога, когато искаш да се освободиш от даден страх, ти започваш да послъгваш. Питат те: "Защо не му даде назаем?" Казваш: "Болеше ме коремът" или "Майка ми се беше разболяла." Нито майка ти се беше разболяла, нито коремът те болеше, но просто твоите съображения бяха, че ти трябват тия пари. Тук идва друг страх - че твоят приятел може да се обиди; и за да замаскираш работата, излъгваш. По този начин вие притурете много неща, които не са естествени. Но казвам: усилвайте вярата в себе си.

Когато дойдат от провинцията тук, мнозина се насърчават, но щом минат три-четири дена, обезсърчават се и дойде ли време да си отиват, вече треперят и казват: "Напускаме една културна среда!" Ако бях на тяхно място, нямаше да мисля, че хората, между които вие живеете, са най-културните. Нима мислите, че тук сте по-културни от онези там? Във вас виждам една полировка отвън, нещо, което не е съществено. Аз не се самозаблуждавам от външната учтивост - тази учтивост я има и в света, даже по-голяма. Ако отидете на някой дипломатически прием, там са много учтиви - хазаинът ще излезе, ще ти поеме палтото, но зад всичко туй той прикрива едно скрито понятие за теб. Та ако и ние се държим така, не е лошо, хубаво е, но туй вярване при изпитания често изчезва. Да кажем,

че имаш много високо мнение за един твой приятел, хвалиш го, но ако малко те настъпи някъде, веднага кипваш. Дотогава не си виждал никакъв недостатък, но щом ти настъпи мазола, веднага започваш да казваш за него едно, второ, трето, четвърто. Докато не те е настъпил, го изкарваш гениален, талантлив, но щом те настъпи, става обикновен простак и казваш: "Той не знае как да постъпва, няма поведение!" Утре приятелят ти се обръща и ти пак го туряш на старото му място в себе си. По този начин вие ту уволнявате вашите приятели във вас, ту отново ги издигнете и казвате: "Внимавай да не те снема отгоре!" И приятелят ти, за да не го снемеш от този пиедестал, започва да те лъже. Вие взаимно нямате уважение и почитание. Според мен, да имаш уважение и почитание към един човек значи да имаш същото разположение, каквото имаш към себе си. Аз никога няма да се натрапя на един човек. В какво седи свободата? Никога няма да се натрапя на своя приятел и да му причиня нещо, за което той ще съжалява. А не заради това, че не може да ми откаже, да искам той да направи това, което аз не мога. Така вие преминавате вече границите на приятелството и тогава ще се намерите в противоречие със себе си, ще изгубите хубавото, което имате.

Разказваха ми случката с една англичанка, която отишла в Алпите със своя възлюблен. Тя искала да опита доколко приятелят ѝ е готов да направи жертва за нея, вижда на едно много опасно и труднодостъпно място един еделвайс и казва: "Много бих желала да имам това цвете." Приятелят ѝ отива, едва остава жив, но донася цветето и ѝ казва: "Сбогом, свърши се вече!" С това той искал да каже: "Аз не искам да имам приятел, който не мисли за моя живот и го излага на опасност." Казвам: никога не излагайте вашите приятели на голяма опасност, нито пък те трябва да ви излагат на опасност.

Сега, понякога вие чувствате, че имате болка. Тя е едно чрезмерно увеличаване на вашия страх - щом ви заболи нещо, започвате да мислите, че ще умрете, или мислите, че имате разстройство на нервната система и няма да можете да учите. Така туряте един страх, който няма място. Мислете разумно! Животът, в които живеете, е разумен - на всяка стъпка сте заобиколени с разумни условия. Ето какво са разумните условия: едно време, например, потъваха параходи, падаха аероплани и никой не знаеше къде стават тия бедствия, а сега дават по радиото сигнали, съобщават точно географската ширина и дължина на местонахождението си и веднага всички параходи, които са наблизо, се притичват на помощ. Следователно сега имаме разумни условия.

Та казвам: създайте разумни условия. Да кажем, че се намирате в безизходно положение; какво правите вие тогава? - Кършите ръце и

казвате: "Ще умра!" Не, трябва да имате една сигнализация. Накъде трябва да дадете сигнал? Отправете ума си към онзи невидим разумен свят и кажете: "Нека да ми дойдат на помощ, защото параходът ми бедства!" няма да се мине половин или един час и ще ви помогнат - във вас ще се яви една светла идея. Направете опит. Казвате сега: "Кой знае?" Друг някой пък пита къде да намери Господа. Ти няма да намериш Господа, а му дай сигнал. Ако си загазил, отправи ума си към горната част на главата, тури си ръката на темето и изпрати своето желание. Мисълта ти ще иде там, дето е Господ. А ако само седиш, Господ никога няма да дойде. Той казва: "Потърсете ме в ден скръбен." Най-високото място е Господ - там е апаратът, по който можеш да сигнализираш. Не че Господ е точно там, но там е мястото, дето можеш да търсиш Господа. А ти ходиш при другите хора и питаш: "Я ми кажете къде е Господ." Вземи своите слушалки и кажи: "Оттук искам да говоря." Не съм против туй да ходиш и при друг човек, ако неговата слушалка е по-хубава, но ако е по-лоша от твоята, какво ще се ползваш?

Сега, казвате: "Остави, това е празна работа, хората сами създадоха своя Господ. Ако Господ е създаден, това е един идол. Ако някой философ може да ви убеди, че има Господ, вие много сте закъснели. Този философ може да ме занимава само с неща, които и аз зная. Аз мога да проверя дали нещата са тъй или не. Как ще обясните това, че един човек, който не е философ и не може да разсъждава с всички тия метафизични формули, с които си служат философите, хваща един камък и като го стисне, отгоре излиза огън, отдолу потича вода, а в ръката му хляб остава? Сега ще зададете въпроса възможно ли е това. Възможно е, но сега не може да стане. Има вероятност да стане в бъдеще, но сега е невъзможно, нито един от нас не може да го направи. Не само това, но не мога и аз да го направя в дадения случай. Но това не показва, че е нещо невъзможно. Мога да ви дам следното възражение: ако вземете един хляб, който е замръзнал при тридесет-четиридесет-петдесет градуса студ, може ли да го ядете? Този хляб ще бъде твърд като камък и безполезен. Но ако го вземете и турите на собата, след половин час той ще се стопли и може да го използвате за ядене. Тогава нали от този камък и вода ще излезе, и топъл ще стане и може като хляб да го ядете? Сега аз това мога да направя - мога този замръзнал хляб след един час да го направя хубав за ядене. Туй можете и вие да го направите. Нали сухият корав хляб, който не може да се яде, вие го туряте в яйце и топла вода, после го пускате в тигана да омекне и така го поднасяте на вашия приятел. И той казва: "Много вкусно е това ядене."

Та казвам: във всички ваши състояния на страдание трябва вие да вземете надмощие в себе си. Ще ви дойдат разни състояния. Някой път ще мислите, че много знаете, но това е чувстване и всъщност не е така. По

някой път и аз мисля, че съм много силен. Аз често правя опити и гледам какво мога да направя. Дойда до някой голям камък, не мога да го вдигна и казвам: "Ограничена е силата ми." Наистина, този камък не мога да го мръдна, защото, да кажем, е хиляда килограма, но ако поставя сложни лостове, мога да го вдигна. Следователно има мъчнотии, с които мога да се справя, но трябва мисъл. Мъчнотиите в живота са големи камъни, които не можете да вдигнете и трябва да употребявате лостове. Лостовете са човешките способности. Ако вашите способности не са развити и мисълта ви не работи, няма да можете да вдигнете камъка. Трябва да се постараете да вдигнете мъчнотията с лостове. Най-първо развивайте вяра,за да видите доколко можете да направите нещо. Направете микроскопически опит - повярвайте доколкото е възможно. Това, в което вярвате, е най-малкият опит, който е възможно да направите.

После, искам да разсъждавате. Вие понякога се хващате за слепоочията. Не правете така! Какво означават скулите на вашето лице? Скулите показват един издръжлив и еластичен организъм. А линията под скулите отстрани на бузите изразява какво е състоянието на стомаха. Наличието там на вдлъбнатина показва, че стомашната система е слабо развита. Следователно, ако скулите са изпъкнали, а пък стомахът е слабо развит, може би половината от енергията на издръжливост се намалява. Ако човек има вглъбнатини под скулите, трябва да вземе мерки. Не трябва да давате на стомаха храна, която трудно се смила, но трябва да внасяте лесносмилаема храна. На стомаха ще даваш малко храна - разбира се, не толкова малко, че да гладува. По този начин можете да поправите линията на стомаха. Обратно - ако тази линия е изпъкнала, човешкият характер има друго изражение. Сега, не искам да се спирам обширно върху този въпрос, защото ще изгубим основната линия на лекцията. Долната част на лицето не трябва да е широка, колкото скулите, защото последните имат отношение към човешкия характер. За да се образуват скулите у един човек, са действали много чувства и много способности и така тази част на лицето е изпъкнала. Китайците, у които скулите са чрезмерно развити, са един консервативен народ. Чувството за ядене у тях също е силно развито - няма хора в света, които повече да си угаждат в яденето, отколкото китайците. И провидението е турило тези хора в най-трудни условия за ядене - толкова е гъсто китайското население. Когато намерят нещо за ядене, те го считат за голямо щастие и ядат безразборно.

Сега, искам да ви наведа на една мисъл: не смесвайте безразборно вашите чувства, не оставяйте страхът да вземе надмощие във вашето съзнание и да мислите, че работата ви е свършена, че сте болни, че нервната ви система е разстроена, че не сте способни. Защо ще плашете себе си? Например, някой казва: "Моята се свърши!" Когато мислите така, вие искате отвън да

ви насърчат, т. е когато се оплаквате, вие търсите някои хора, които да ви насърчат. Много рядко ще срещнете някой да ви каже: "Ти си способен човек." Понякога, когато се оплаквате някому и му говорите, че сте неспособни, оня може да ви каже: "Това е така." Не разправяйте, че сте неспособни, имайте вяра, че всичко разбирате, имайте вяра, че имате музикални способности и пейте, имайте вяра, че разбирате математиката и можете да решавате сложни задачи.

Сега, кои са най-хубавите музикални тактове? Кои са неправилни тактове? - Пет седми. При какви песни имате този такт? Ами две втори, три втори Какви тактове са? - правилни.

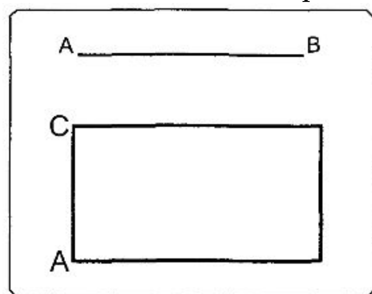

Сега, представете си, че имате един едноизмерен свят АВ. Едно същството може да мисли, че този свят е безконечен, но този едноизмерен свят се ограничава от двуизмерен, двуизмерният свят пък се ограничава от триизмерен. Не можеш да мислиш, че плоскостта е всичко - тя се ограничава от тялото. Двуизмерният свят се движи в две посоки -напред и назад. Когато правата АС пресича едноизмерния свят, накъде се движи? - Влиза в плоскостта. Когато ти с познанията от едноизмерния свят преминеш в двуизмерния, в теб ще влезе нещо ново, ще мислиш неща, които по-рано не си мислил, ще придобиеш нова способност, нещо необичайно. Ти няма да можеш да си дадеш отчет, но ще констатираш, че това, което беше в едноизмерния свят, става сега и в двуизмерния.

Когато в нашия свят се проектират по-висши светове, понеже са от друго измерение, често стават някои особени неща. Например, на физическото поле ви е невъзможно да обичате един човек. Но невъзможното на физическото поле е възможно в Духовния свят. Това, което е невъзможно да го обичате в Духовния свят, възможно е да го обичате в Умствения свят. Това, което в Умствения свят не можете да направите, възможно е да го направите в Божествения свят. Казваме: "Трябва да се изменят условията." Условията се изменят винаги, когато идват по-висшите измерения в света. Да кажем, че имаш определени условия, при които нищо не можеш да направиш; трябва да влезеш в по-висш свят, да се намесят вътре в твоето разбиране, за да стане нещо възможно. Например, при дадено физическо състояние ти не можеш да се лекуваш, но ако направиш пресичане в Духовния свят, може да ти се внуши, да ти се даде цяр и можеш да

оздравееш. Ако един човек се магнетизира, ако му кажеш, че ще оздравее и повярва в това, той ще оздравее; ако не повярва, няма да оздравее.

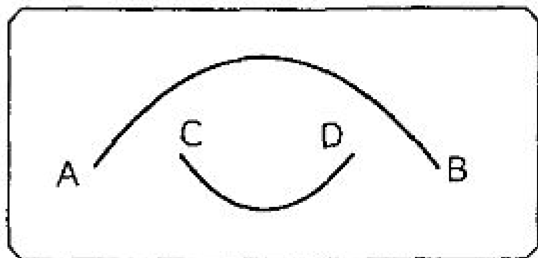

Казвам: не се самозаблуждавайте, така вие внасяте неверието. Аз наричам вярата триизмерен свят. Неверието също е триизмерен свят, само че вярата е във възходяща степен, а неверието е в низходяща. Според мен, линията AB е вярата, а DC е неверието. Неверието е това, което иска да взема. Онзи, който вярва, има изобилно и дава. Невярващият е онзи, който иска да взема. Който обича, никога не търси да го обичат - той има изобилно, той е щедър и дава. Каквато енергия е насъбрал, той иска да я пласира. В природата всички нас искат да ни научат да даваме повече, отколкото да вземаме. Докато приемаш повече, ти си в едно състояние; докато даваш повече, ти си в друго състояние. Има енергии, които се изявяват в чувствата. В мозъка съществуват повече от сто центъра, в които се развиват сто вида енергии. И когато тия енергии се изявят, всичко това трябва да се пласира, да не остане никакъв излишък. Природата не търпи излишъци. Хората всякога страдат от две неща: или нямат достатъчно, или имат в излишък. Може да страдаш и от едното, и от другото. Може да страдаш от чрезмерен глад, може да страдаш от голямо изобилие на храна. Едно страдание може да дойде поради липса на енергия, а може да дойде поради изобилие на енергия. Когато всички тия енергии се балансират, тогава има равновесие на човешките способности, т. е. има отношение между чувствата на човека. Първо, има хармония между висшите способности и висшите морални чувства. После, има хармония между личните чувства и една категория по-нисши чувства. Трето, има хармония между обществените и личните чувства. После, има хармония между самосъхранителните чувства, които си помагат едни на други и състоянието е здравословно. Обратно - когато по-нисшите чувства станат господари на човека, умът и стремежите на човека се заробват. Казвам: винаги се стремете да имате равновесие между вашия висш ум и висшите морални чувства. Въобще, всичките ви чувства трябва да са хармонизирани с висшия ум и с вашите висши морални чувства. Това е естественото положение, за да бъдете здрави.

Да кажем, че сте болни; тази болест за една минута може да премине и да кажете: "Здрав съм!" В света, в който живеете, не може болни да бъдете. Вярвайте и ще стане, нищо повече! Ако сам не можеш да го направиш, съберете се двама; ако двама не можете да го направите, съберете се

четирима, десет души. Има баби, които баят и лекуват. Тук има една наша сестра, която лекува брадавици с крадена сол. Лекарите ги оперират, а тази сестра бае с крадена сол и те изчезват. Как ще обясните това? Тя от деди е наследила тази способност - щом ги бутне и каже; "Да се махнеш!", и се махат. И някои други вземат крадена сол, ама брадавиците не се махат. Ако някой от вас не вярва и ако има брадавици, може да направи опит с тази сестра. Това са вече специфични дарби. Туй показва, че в нея има известни събрани чувства, известен род асимилирани енергии. Когато такива баби вземат и започнат да си въртят, въртят ръката върху корема на болния, погледнеш - болестта изчезнала. Бабата си повърти ръката, духне и болестта изчезва, а друг духа, но не се издухва. Казвам: тази баба може да направи това, понеже вярва. В туй отношение аз я уважавам, защото в нея има нещо повече, разбира повече. Малко знание има, но щом тури ръка на болното място и му духне три пъти, болестта изчезва.

Сега, какво разбрахте? Развивайте в себе си вяра, развивайте вашата висша разумност. Не давайте място на ненужен страх, който може да се появи от подценяване, обезценяване, обезверяване и обезсърчение. В душата на онзи, който е безверник, вече има един страх. Всички безверници са крайно страхливи. Понеже имат силно развити лични чувства, те са много и честолюбиви. Те мислят, че Бог ги подтиска и казват: "Не Го искаме!" Те са сатурнови типове - не искат Господ да господства и за да се насърчат малко, казват: "Няма такъв Господ!" Като го махнат, надяват се да бъдат малко по-свободни и да вършат каквото искат. Те желаят да направят нещо, но когато държат Господа в ума си и чувстват, че той ги наблюдава, не могат да го сторят. Затова трябва да го премахнат и стават безверници. Но когато Го махнат, Той пак ги наблюдава. Не могат да Го премахнат. Господ има най-широките възгледи - оставя всеки свободно да направи каквото иска. Господ не спира никого. Той е толкоз способен, че каквото искаш да направиш, няма да те спре, дори ще те похвали, но казва: "Ще пострадаш!" Ако си готов да страдаш, въобще няма да те спира. После ти ще се тюхкаш. Искаш да направиш добро - Господ мълчи, искаш да направиш зло - Господ пак мълчи. Искаш да крадеш - Господ казва: "Кради", искаш да убиваш - Господ казва: "Убивай", искаш да даваш - Господ казва: "Давай." Какви ще са резултатите? Ако убиеш някого, четири поколения няма да бъдеш свободен и за да се освободиш, трябва да върнеш живот на този, на когото си го отнел.

Казвам: развивайте положителната вяра, т. е. давайте ход на положителното. Свързвайте вярата с вашия ум. Когато нещо ви блъсне и ви обезсърчи, казвате: "Свърши се нашата." Нищо не се е свършило. Училището се свършва, когато научите всичко, което се преподава. Вие едва сега сте започнали да учите - знаете да смятате, че пет по пет е

двадесет и пет. Това сте научили на физическото поле. Можете ли да преведете формулата "пет по пет е двадесет и пет"? Ако турите в обръщение пет английски лири, вие печелите. Ако вземете пет въшки и ги увеличите по пет, ще станат двадесет и пет. Ако увеличавате пет лири по пет, стават двадесет и пет лири, но ако увеличавате въшките, какво ще придобиете? Трябва да разбирате този закон. Вие сте започнали да умножавате отрицателните чувства по пет. Не ги умножавайте. Дойдат ли въшките, никакво умножение! Нито пък ги събирайте на едно място! Дръжте ги някъде уединени - само по един екземпляр като в музей.

Развивайте вяра в себе си. Понякога харесвам светските хора - вяра имат те. Ако изгубят нещо или са болни, казват: "Ще се оправят работите." А вие, които сте окултисти, съвсем сте загазили. Мислите, че като седите на изгрева, един ден хората ще ви признаят за големи аристократи. Казвате: "Окултист съм, познания имам." Оставете вашите познания, с тях какво ще допринесете на света? Само човек, който има вяра, може да допринесе нещо на хората. Когато такъв вярва и говори на другите, дори и без да говори, хората се повлияват и започват да вярват. Когато един заек предаде своето настроение на един разбойник и оня стане като заек, последният вече е допринесъл нещо. Тогава срещам заека и му казвам: "Браво!" На заека харесвам също и дългите уши. Щом вдигне ушите си нагоре, за мен това е едно красиво нещо. Те показват едно широко сърце - заекът е щедър и при този страх, който съществува в него, той е пак оптимист. Храст го удари, той подскочи, но казва:"Нищо, ще мине тази работа!" Толкова е страхлив, пък такава силна вяра има. Ако искате вяра, ще се разправяте със заека. Казвам: имайте вярата на заека - и при най-лошите условия ушите му са дълги. Той е толкова страхлив, но има ли някъде червен лук, той непременно ще го намери за ядене.

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

23-а лекция от Учителя,
държана пред младежкия окултен клас
7 май 1937 г., петък, 5 ч. с, София, Изгрев

1937_05_09 Ново сърце
неделна беседа

НОВО СЪРЦЕ

„Отче наш“
„Бог е Любов“
Ще прочета 18-а глава от Иезекиил и ще се спра главно върху думите: „Направете си ново сърце.“
„Духът Божи“

Съвременната култура е достигнала до едно положение – хората се нуждаят от почивка. Те трябва да знаят как да си почиват. Съвременните хора не знаят именно това – как да си почиват. Там се крие най голямата опасност. Почивката е обмяна, при която известен род почиващи енергии трябва да минат в активно състояние. А онези енергии, които са в активно състояние, трябва да минат в почиващо състояние. Човек не е създаден да работи постоянно. Казва се, че човек трябва да работи, но хората не разбират какво нещо е работата. Работата не е нещо физическо, тя е нещо вътрешно. Само човешкият дух работи. Това, което наричат „мъчение“, мъчението е работа отвън, работа на краката. Трудът е в ръцете, а работата – в духа. Вие смесвате понятията „мъчение“, „труд“ и „работа“, а те не трябва да се смесват. Работа имаме, когато духът на човека работи разумно. А трудът е по необходимост. Мъчението иде пък без да го иска човек. Във всички области на знанието не са дадени точни понятия за мъчението, за труда и за работата.

Ако се спрете върху човека, как е създаден индивидуално, и той сам няма ясна представа какво нещо е човекът. Човек говори и за семейството, но той няма ясна представа какво нещо е семейството. Семейството е образувано от индивиди. Обществото е образувано от семейства. Днес хората говорят и за общество, но и за него нямат ясна представа. Обществото е по-сложен организъм и от индивида, и от семейството. Най-после дохождаме до цялото човечество. То е създадено от индивиди, от сърца и от умове, от души и духове.

Душата е онова, в което ние живеем. Духът пък твори. Умът е това, с което ние сега се запознаваме. Умът и сърцето, това са деца на духа. Умът е момченце, малко дете, което върви по мъжка линия. Дъщерята пък е момиченце – това е дъщерята на духа. Дъщерята на духа е сърцето на човека, което върви по женска линия. Това значи: умът е роден от големия баща – от духа; сърцето, то е родено от голямата майка – от душата. Та, когато пита някой какво нещо е духът или какво нещо е душата, казвам:

Това, от което е роден умът, е духът; това, от което е родено сърцето, е душата. След това се задава въпросът какви трябва да бъдат отношенията на ума и на сърцето към духа и душата и обратно – какви трябва да бъдат отношенията на душата и на духа към ума и към сърцето. Отношението на ума към сърцето е такова, каквото е отношението на водата към вятъра. Водата е сестра, а вятърът е брат. Какво не прави, когато братът дойде. Когато сестрата дойде и е събрана на едно място, тя се отличава с голяма мекота. И който се разхожда покрай нея, изпитва приятност. Обаче като се разсърди, тя обръща всичко наопаки. Къде е майката? Майката е Земята. Слънцето пък е бащата. Къде е Бог? Сега се явява друга категория. Слънцето е синът на Бога, а Земята – дъщеря на Бога.

Това са сравнения, аналогии. Вземете, на Земята няма таланти, няма и гении, но има обикновени, религиозни хора, които казват, че трябва да се вярва в Господа. Когато говорим за вярата, ние разбираме онази абсолютна и непоколебима вяра. Не мислете, че ние туряме на нещата цена, каквато те нямат. Ако турите на книжните пари еднаква цена, каквато на златните монети, няма да се мине много време и цената на книжните пари ще мине, а ще остане само цената на златните монети. Златните пари винаги ще запазят своята цена. Същото се отнася и до идеите. Вие имате една идея, на която давате известна цена. Обаче, ако тази идея един ден изгуби цената си, тя се намира в положението на книжните пари, които лесно се обезценяват.

Питам: един ден, когато отивате от този за онзи свят, можете ли да вземете една колесница и с нея да се качите? Аз виждам всички хора, които днес умират, отиват в онзи свят с колесници, взети от Земята. Казват, че свети Илия заминал за небето със своята огнена колесница. Защо е заминал с огнена колесница? Казвате, че това е станало, защото той е бил светия. Че какъв е бил свети Илия? Един евреин военен, който изклал главите на 400 пророци. Той беше военен, както в наше време има войни, и казваше, че трябва да се убие този, да се заколи онзи и т. н. Той бореше с нож и след това мина за светия. Защо тогава и ние да не минем за светии? Значи всички хора, които колят, могат да минат за светии. Свети Илия клал и минава за светия. Защо тогава и ние, които колим, да [не] минем за свети? В това няма никаква справедливост. Аз изнасям тия неща логически. Това, което е било справедливо тогава, защо да не е справедливо и днес? И сегашните хора се бият, колят все за Бога, за обществото, за отечеството. Сега, като говоря за свети Илия, аз не искам да се меся в неговите работи, не искам да отговарям за него, то е негова работа. Това не е моя работа. Той да си отговори за своите работи, какво е правил на времето си. Ние никога не трябва да се месим в чуждите работи. Какво правят сегашните хора, и в това не трябва да се месим. Ако искат да се бият, да се бият, ако

искат да търгуват, да търгуват. Кой каквото иска да прави, оставете го на мира, не му се месете в работите.

Съвременните хора знаят много неща, но те трябва да научат децата си как да ядат. Сегашните майки искат да дават на децата си да ядат много, изобщо повече, отколкото трябва. Вижте какво правят кравите със своите малки. Когато теленцето иска да яде повече, отколкото трябва, майка му веднага го бутва. Когато не иска да му даде повече, отколкото трябва, вдига млякото си нагоре. Щом дигне крака си и го бутне, теленцето вече разбира, че майка му не иска да му даде. Някои телета са много деликатни, досетливи. Достатъчно е майка им малко да ги бутне, за да се оттеглят от нея. Кой учи теленцето как да иска от майка си? Щом трябва да поиска нещо от нея, то знае вече как да иска. То само се учи как да проси от майка си, как да иска от нея. Ако останем ние сами да се учим как да ядем, ние по-скоро ще се научим, отколкото да ни преподават това изкуство в училище. Невъзможно е човек да не знае как да яде.

Сега не мислете, че искам да ви уча. Целта не ми е нито да ви уча, нито да не ви уча. Казвате: „Каква ти е целта тогава?“ Целта ми е да си продам стоката на цена. Хубавата стока искам да си продам на цена и от вас да взема пак хубава стока. Аз съм търговец. Ще ви продам хубави дрехи, но и от вас искам хубава цена. Вие имате нужда да се облечете хубаво и да се покажете пред хората, пък аз имам нужда от пари. Аз искам да отида на разходка на Парижкото изложение, да видя чудесиите на съвременната култура.

Един проповедник проповядвал за онзи свят. Като го запитали дали е ходил на онзи свят, той казал, че не е ходил, но така са го описали някои. – „Ами тогава защо проповядваш неща, които не са верни?“ – „Как да не са верни?“ – От всичко, което казваш и проповядваш за онзи свят, само 25 на сто е вярно, а останалите 75 на сто не е вярно. Ти проповядваш, че съществата от онзи свят били наредени на родове, едни били по-близо до Христа, а други – по-далеч. Казвам: В този свят е така, но вие си представяте онзи свят подобен на този и му туряте една Божествена табела. В онзи свят онези, които много обичат, са най-далеч от Христа, а онези, които малко обичат, са близо до Христа. – „Отде знаеш това?“ – Ами ти отде го знаеш? Колкото ти го знаеш, толкова и аз го зная. Близо или далеч, това са относителни човешки работи. Ние можем да чувствуваме, че сме близо до Христа, но Бог има съвсем други отношения към нас. Който взима повече, той е по-близо. Като взима по-малко, той е по-далеч. Който иска да вземе повече, той е по-близо. Следователно, щом си малък, ти си далеч; щом си голям, ти си близо. Щом си богат, ти си близо при Бога; щом си сиромах, ти си далеч от Бога. Щом си болен, щом

страдаш, ти си далеч от Бога. Щом си здрав, ти си близо до Бога. Щом си умен, ти си близо до Бога; щом си глупав, ти си далеч от Бога.

Това са ред сравнения, чрез които трябва да дойдем до новото. Другояче трябва човек да мисли. Ако Христос дойде днес на Земята, при сегашните социални отношения между хората, какво трябва да направи? Ние трябва широко да разглеждаме индивидите, семействата, обществата, държавите, народите и техния политически живот. Политическият живот представя отношения между държавите. Тъй щото, под думата „политика" се разбират отношенията, които съществуват между държавите и техните посланици, които изпращат. Чрез посланиците си те уреждат взаимните си отношения така, че да не стане някакво стълкновение между тях, да не си причинят някаква вреда.

Питам: на какво се дължат стремежите на хората? Ако водата има стремеж да тече надолу, каква е нейната цел? Аз разглеждам нещата съвсем другояче. Един философ казва, че Земята е съставена от спящи духове. Онези духове, които не са искали да служат на Бога, са станали канари, да спят. Те не са искали да работят. И впоследствие Господ е поставил най-голямата тежест върху гърбовете на тези същества. Онова, което поддържа пластовете на Земята, това са канарите, които се намират под нея. Значи канарите са спящите духове, а земята, това са спящите души. Какво представя водата? Водата, това са пробудените деца, които сега са започнали да се движат. Какво е духът? Това са събудените души. Какво е светлината? И най-после като дойдем до човека, и той представя един събуден дух. Вие не знаете, че стъпвате, че ходите върху вашите братя, които спят. Вие стъпвате върху почвата, върху душите, които спят. Като дойдете до водата, която е раздвижена, и до светлината, която също така е раздвижена, идвате най-после и до човека. Какво представя човекът? Човекът е една събудена душа, един събуден дух, един събуден ум и едно събудено сърце. Обаче за културата на човека още не можем да говорим, защото той не е напълно събуден. Хиляди години още трябва да минат, докато човек напълно се събуди. Събуждането е много интересен процес. Ти не може да видиш страданието на човека, понеже не си събуден. Ако си пробуден, ти ще разбереш неговите страдания и ще можеш да го лекуваш. Щом не чувстваш неговите страдания, ти нямаш знания, нямаш възможност да го лекуваш.

Какво нещо е страданието? Не мислете, че причината на страданието е голяма. Ако детето на една майка умре, тя ще плаче. Защо трябва да плаче? Та, защо трябва да плаче тази майка? Това още не е страдание. Защо ще плаче за едно дете, което е умряло? Защо малкото момиче ще плаче за една кукла, на която кракът се е счупил? Или, защо ще плачете за

една къща, която изгоряла и т. н.? Това е вашето разбиране на нещата. Земята няма да бъде за вечни времена. Казвате: „За в бъдеще.“ [В] бъдещата култура ще дойде една раса, наречена „на кротките“, които ще бъдат за дълги години наследници на Земята. Или казано другояче: Най-умните хора на света, те ще останат наследници на Земята и дълго време ще живеят.

Сега, за да не ви дам една крива идея. Не трябва да мислите, че всичките ония пориви, които са в душата на човечеството или в душата на един народ, или в едно семейство, или в един човек, че те са празна работа. Не, това са енергии на живата природа. Тя иска да създаде от нас, иска да ни застави по който и да е начин, тя употребява всичките методи – и добри и лоши. От нашето гледище имаме методи, които са добри. Онези методи, които можем да приложим и да се ползваме, наричаме добри. А ония, които не можем да приложим и да се справим, наричаме лоши методи. Понеже ние имаме едно схващане за нещата. Кои неща са добри и кои лоши? Ние имаме едно схващане.

Тук, преди няколко време, ме посети един господин. Този човек много чел, от историята привежда много примери. И казва: „От моето четене, от моето казване, да ви приведа един пример от историята, той е следният.“ Ако искате, аз ще ви го приведа, идеята ще предам. Когато решил Сократ да стане философ, той трябвало да се уедини, да започне да мисли за новата философия, която да проповядва на своя народ. Уединил се в себе си, нищо не го интересувало. Един ден дошъл един карагьозчия, който играел на въже. Сократ като чул, че играе, излязъл из къщи да го гледа как играе на въжето. Неговите ученици се отчаяли и казват: „Гледай, нашият учител умните хора не иска да ги слуша, а пък като дойде този акробат, излезе да го гледа.“ Той казва на тях: „Аз уважавам този акробат. Ако вие бихте употребили толкоз време да ходите по въжето на живота, не щяхте да падате, да имате счупени глави и крака. Моите уважения. Колко време той е ходил, упражнявал се, докато да ходи по въжето. Аз се уча от него. Желая в моя път, по който вървя, да вървя. Намирам, че много добър урок ми даде.“ Казвам: Ние трябва да се ползуваме от един човек, който постъпил [така] – толкова време да може да ходи по едно въже. Тази работа не е лесна работа.

Ще ви приведа друг пример от новите времена. Двама души в Америка, в миналия век, опъват едно въже над Ниагарския водопад и се хващат на бас единият да мине въжето. Първия път минал по въжето сам, втория път взел един приятел и с него пак минал по въжето. И като слезли, питат кой е по сръчен: този, който го носеше, или този, който седеше на гърба? По-учен е бил този, който го носил и ходил по въжето, а онзи, който бил

носен, имал по-голяма вяра. Той имал такава вяра, че ще го пренесе. Ако вие на гърба на природата нямате тази вяра като този акробат... Ако нямате тази вяра в себе, когато сте върху гърба ѝ, какво допринася нашето невярване, което имаме във всичките си съблазнявания, във всичките си обезверявания? Най-първо искате да бъдете щастливи. Животът ни ще претърпи много големи бури.

Сега Писанието казва: Този пророк както разбира, може ли човек да се оправи? Казва: „Направете си ново сърце и нов дух." Откъде да вземем тия материали, да направим ново сърце? Той казва: „Направете си ново сърце и нов дух." Значи трябва да го закачим някъде. Къде ще го закачим? Ще дадем една патерица в природата да ни направят едно сърце и ще дадем едно украшение, да ни създаде един нов дух. Новият дух, аз го турям, това означава човешкият ум. Апарат трябва на ума. И на новото сърце трябва апарат. Този апарат го имаме вече. Човек е дал този апарат. Сърцето, което имаме, то функционира вече и този апарат на духа и него имаме – мозъкът на човека. Сега човек трябва да се учи да разбира законите на своето сърце и да разбира законите на своя ум. Ние излизаме отвън и казваме: „Не е умът, а човешката душа." Нито за ума, нито за сърцето ние имаме ясна представа. Нито имаме ясна представа какво нещо е душата. Даже нямаме ясна представа за човешкият ум.

Не мислете, че всичко е в главата. Много малка част има в главата. Тази, обраслата глава е чувствуване. Тази част от главата, която е покрита с косми, там са чувствата. В тия чувства се крият много хубави работи, но и много лоши работи се крият. Разумното, духът, е тази, голата част на лицето. Всичката друга обраснала част е наследство от животинското царство. Космите са наследство от животинското царство. По това се отличава. Жената се отличава по това, че тя се е избавила от своята брада. Какво нещо е жената? Туй, което е без брада. Брадата представя грубото в човека. Брадата представя невъзпитаната човешка воля. Това са ония неестествени желания. Човек иска всичко да опита. Понеже жената, като отиде при дървото на живота, тя имаше брада и като съгреши, изгуби брадата си. Анекдотът е, той е: онзи, който я изкуси, казва: „Аз ще те науча да нямаш брада, за да те познава Адам." [Адам] имаше брада, той не знаеше туй изкуство. Той не знаеше да си обръсне брадата. Мъжът и днес се бръсне. Жената като тури този знак, изчезнаха космите. Или другояче казано: От познаването на доброто и злото, в нея омекнаха чувствата. Понеже Адам беше направен от пръст, от която животните бяха направени, имаше грубия елемент. Понеже жената беше направена от една област много по-деликатна, от ребрата, от една по-фина материя, в нея лицето ѝ стана гладко.

Жената е образ на ангелите. Всичките жени са без бради. Ангелите бради нямат и мустаци нямат. Един ангел като видиш, никакъв косъм няма по лицето. Затуй жените са символ на ангелите. А на какво е символ човекът? Той е символ на боговете. Всичките богове имат бради. Сега не искам да вярвате в тия работи, като говоря фигуративно. Брадата не е нещо лошо. В източните народи всичките божества са без бради. Ако на едно божество нямаше брада, то вече не божество, но това е понятие на западния свят, то влиза в неговите идеи. Ако идете в Англия или Америка, не дават голяма цена на брадата. Там като идеш, за да бъдеш почитан, трябва да си обръснеш брадата. Ако имаш брада, поне малко ще я подстрижеш, и ти ще бъдеш като някой странник, като на изложение, ще те гледат всичките. В Америка не може да си оставиш брадата [да] ти расте. Някой, ще видиш, оставил бакембарди до гушата. Някой си обръснал мустаците, обръснал си и брадата.

Казвам: При сегашния живот ние, за да се домогнем до онова същественото, Божественото у нас, онова, което при всичките условия остава неизменно... Ония чувства, ония мисли, които при всички изпитания, които минава индивидът или обществото, или семейството или целият човек, туй, което остава при всичките изпитания, то е реалното, на което може да разчитаме. Има неща, които са преходни. За пример, вие казвате, че вярвате. Мнозина от вас вярвате, че човек се преражда, мнозина не вярвате, че се преражда, понеже ако вярвате и мислите, че прераждането е в разрез с християнството, следователно онези, които вярват в прераждането, означава учение езическо. Прераждането не го създадоха езичниците. Прераждането съществува ли като факт? Туй, което е в природата, не принадлежи нито на езичеството, нито на християнството. – „Ама, има вярвания.“ – Туй, което ти вярваш, съществува ли в природата? Ако то съществува, е важно. Ако ти си го създал от себе си, то е изкуствено. Едно произведение на човешкия гений, това са второстепенни работи.

Казвам: По какво ще познаете вие, че един човек се е преродил на Земята? Най-първо, логически, възможно ли е, един човек, който в 30 години да има тия дарби – дарбите които има? Възможно ли е в 30 години да развие това, което има? То е невъзможно, немислимо. Вие виждате един малък желъд – този желъд съдържа всичките качества на милиони дъбове, които са живели хиляди и хиляди години. Желъдът, това е дъбът в една малка форма, която ще расте. Растенията, и те се прераждат. Всичко в света се преражда, видоизменят се тия форми. Цялата цивилизация се дължи на този закон, на видоизменението. Има неща, които остават в човека. Духът в човека е това. Някои мислят, че духът се изменя. Казват: „Къде е човекът?“ Човекът е онова, което расте и се развива, но не се изменя. Разумното в

човека, неговата външна форма е, за която казваме, че той се е преродил в една такава форма. Някой мисли, че той се е родил някой вол. Той не разбира какво нещо е волът.

Аз веднъж минавам покрай един българин, който седи в градината, гледам задигнал мотиката на рамото и един къртиска да излезе. Казвам: „Какво правиш?“ – „Осакати градинката къртът. Каквото знае той си прави.“ Казвам: „Какво мислиш да го правиш?“ – „Ще го претрепам.“ – „Слушай, този кърт е едно щастие, ако не рови, по-лошо ще бъде. Рекох, да не го изваждаш, да не го убиваш, пусни го из другите градини.“ Тука, преди няколко години, мисля 2–3 години има, нашият брат, който обработва градината, беше хванал един кърт и казва: „Учителю, какво да правя с този кърт?“ – Кажи му на този работник: ние нямаме пари да му плащаме. Той дошъл, занеси го на Витоша, има работа, а пък тук може да иска да му платим.

Сега, при съвременното възпитание човек трябва да знае как да въздейства на своето сърце, човек трябва да знае как да въздейства на своя ум. Това са новите начини. Сега ние ще въздействуваме по начини, които не са толкова практични. Ти вземеш един билет – нали вземате лотарийни билети – и искаш да ти се паднат 100–200–500 000 или един милион. Чакате 3 месеца, дойде тегленето, но билетът няма печалба. Но лотарията е хубаво нещо, понеже развива вярата. Трябва добър математик, да знае кой билет ще спечели. В природата нещата не са произволни, те са обосновани на един закон. Ако разбирате законите, може да имате печалба. Та, аз мога да ви наведа на мисълта, мога да ви кажа и кой билет ще спечели, но не искам да ви направя една пакост. Аз мога [да кажа], че може да спечели на някой от вас, като вземете лотариен билет, че [да] направим изчисления. Но на някой от вас трябва 10 години да взема всеки път по един билет и 10 години като взема, на десетата година ще му се падне. На някой му трябват 15, на някой – 20, а на някой 1 година трябва, а на някой трябва само един месец. Хубаво сега, мога да предскажа, не по лицеприятие, аз може да ви обичам, но не мога да ви помогна. В изчисленията тия пари са изчислени още от дълго време. Аз не мога да изменя закона. Аз може да ви предскажа, но ни най-малко не показва, че аз го правя. Мога да ви предскажа, че ще съмне, но деня не го правя аз. Петлите като пеят, не съмва заради петлите. Не престават да пеят петлите, петлите като пеят, Слънцето залязва, но ни най-малко като престанат да пеят петлите, Слънцето не изгрява или като пеят петлите, Слънцето изгрява. Хубаво е петлите да пеят, когато Слънцето изгрява, хубаво е да пеят, когато залязва.

Казвам: Не се смущавайте от фактите. По някой път вие казвате: „Защо

идат тия лошите мисли?“ Те са петлите, които пеят, когато Слънцето залязва. Утре ще дойде доброто във вас – то е петелът който пее, когато Слънцето изгрява. Когато дойдат във вас лошите мисли, знайте че при изгрева на Слънцето не може да дойдат те. При залеза на Слънцето не може да дойдат добрите мисли. Идете да изпращате Слънцето и всякога ще почувствувате някаква скръб, ще почувствувате, че нещо се губи. Връща се разположението, като започне изгревът на Слънцето, веднага ще се зароди една красива мисъл във вас.

Нашите вярвания, онова, което Бог е създал... Аз не вземам думата „Бог“, аз не говоря за един Бог, Който хората са създали. Туй, което хората са създали, те го търсят отвън. Онова, което е в природата, ние живеем в него. Онова в мен великото, мощното, което ме кара да мисля, което образува гениите, талантите, светиите, туй, което сближава хората, което им дава живот, свобода, то е Бог в нас. Бог е, Който се бори в света против мъчнотиите. Във всичките хора Бог се бори.

И на тази основа казваме: Свободата непременно ще дойде, понеже Бог е, Който иска свобода. В нас Божественото е ограничено. [Щом] се ограничава Божественото, когато Бог се събуди за свободата, няма сила в света, която да Му препятствува, то е въпрос само на време. Не се безпокойте кога ще дойде свободата. Щом Бог се е ангажирал да търси свободата, Той ще я намери. Щом Той стане свободен, ще бъдете и вие свободни. Ако Той не е свободен, и вие няма да бъдете. Христос, като съзнаваше този закон, казва: „Не би имал никаква власт над Мене, ако не ти е дадена отгоре.“ Кому е дал властта? На Пилата кой му даде властта? Някои мислят, че от Бога е дадена властта. Аз ви оставям вие да разрешите този въпрос.

Когато вие грешите, правите едно престъпление, от Бога ли е ? Когато правите някое добро, от Бога ли е? Може, то е възглед у вас. Тогава аз ще ви попитам. Ако едното е от Бога, защо като направиш престъпление, чувствуваш скръб, а като направиш добро, чувствуваш радост? При скръбта Бог показва, че онова, което ти правиш, не е за тебе. Нищо повече. Казва: „Тази работа беше за другиго, тя не е за тебе.“ Следователно когато човек прави туй, което не е заради него, тази работа не е нужна. Ти си се заел с една работа, която не е за тебе. За друг е тази работа. За пример, няма какво да взема един чук и да разбивам леда. Слънцето ще направи това. Аз ще оставя друг да бъде стопен. Като пекне Слънцето, като дойде Божественото, ледът ще се стопи. Питам: Ако мене ме съдят за едно престъпление, че съм счупил едно парче лед, престъпление ли е туй? Ами когато дойде Слънцето и счупи леда, тогава кого ще съдят?

Казвам: Сега ви трябва една философия, едно ново разсъждение във вас. Ще правите онова, което е за вашето добро и турете онова, което трябва да се съгради. Как ще си помогнете на вас? С вашето сърце. Аз много пъти съм казвал: някой се разболее – викат лекар. Аз, ако се разболея, лекарите най-после ще викам. Ако пратя за някой лекар, аз ще пратя за лекар, който е роден да бъде лекар, не който отпосле е станал. Той като дойде този лекар, който е роден, той носи своята аптека със себе си. Аз ще му кажа: „Дай си ръката" и когато лекарят вземе ръката на болния, той внася много по-голяма сила, отколкото всички предписани лекарства. Един лекар ми разправяше: „Всяко лекарство, което давам, всяко шишенце, което давам, ще го пипна с ръката си. И дето пипна, направо болният оздравява, а дето не пипна, този болен заминава за другия свят." Този закон е [и] за проповедниците. За проповедниците трябва да дойдат не хора, които са ги направили проповедници, но те са родени. Туй, което проповядват, трябва да го знаят. Защото чрез тях Той действува, в Него трябва да се създаде нещо. Като дойде някой богат човек, богатите хора трябва да бъдат онези, които Бог ги [е] направил, не които сами [са] станали богати. Онзи, който е богат, го тикат онези, които Бог не ги е направил, те са винаги затворени.

Та казвам: Сегашните религиозни учения, ние считаме, че всяко учение, което дойде да хвърли светлина в живота, считаме за едно щастие. Казвате, съвсем ще се измени редът на нещата. Ще се измени. Ти на едно малко дете може да му кажеш, че когато се роди това сестриче, че бабата го донесла от реката. Да, бабата го донесла, от реката го извадила, и станало туй дете. Като стане туй дете по-голямо, ще види твоята лъжа, че децата не се вадят от реката, но от друго място идват. Ние проповядваме нашите идеи за богатство или за вегетарианство или някои проповядват месоядство. Някои хора застъпват известни идеи, понеже имат приход. Някои проповядват вегетарианство, понеже имат известен приход от гостилницата. Разправя, разправя, а той още не е идеен. Някой може да проповядва плодна храна или ако проповядва месна храна, трябва да има свини, овце, говеда. Той е говедар, своя добитък препоръчва. Тогава ние ще кажем, че „аз вярвам в Бога." Ще приведа един пример. Един си купил сляп кон и отишъл да проповядва. Казва: „Виждам, че конят е сляп." Някой казва „вярвам в Бога", пък е сляп. Щом казваш, че вярваш в Бога, трябва да имаш две очи. Умрял този, който проповядвал, и отишъл в другия свят. Казва: „Господи, аз за Тебе проповядвах." – Ти проповядваше, продаваше слепия си кон и казваше, че има две очи, за да вземеш повече пари. Ние проповядваме, че има Господ. Конят е с едно око, но искаме да го направим с две очи. Духовният живот, той е Божествен. Аз не съм срещал досега хора невярващи. Има хора, които са се обезверили в човечеството, но щом дойдем да говорим за Божественото, всичките

вярват. Казвам: Ти в това ли вярваш?

Един безбожник ми разправяше: „Да се изповядам пред тебе. Аз съм проповядвал и досега толкоз години, че няма бъдещ живот, като умре човек, свършва се, но нещо [в] мене ми казваше: „Ами ако има?“ Като кажа: „Няма бъдещ живот“, нещо ми казва: „Ами ако има?“ Баща ми умря. – „Ами ако е жив баща ти?“ Като ми каже така, като че ми стегне сърцето. И досега не съм решил кой е в мене, който говори. Казвам: туй е нещо наследствено, халюцинация. Баба ми, дядо ми.“ Казвам: Дядо ти вече умрял, баба ти, и ако те са мъртви и ти говорят, значи, дядо ти е жив. Помислиш за дядо си, той ти казва: „Не съм умрял. Аз съм жив.“ За баба си като помислиш, и тя казва вътре: „Не съм умряла, аз съм жива.“ Ти казваш: „Дядо ми умря“, но отвътре някой ти казва: „Не, жив съм аз.“

Та казвам сега: Да се създаде новото сърце. Всяко едно благородно желание в човека, което е в неговата душа, служи да се създаде едно по-добро сърце. То е един материал.

Мнозина от вас по някой път боледувате. Аз да ви дам едно малко наставление. Имате голяма температура, да кажем, треска имате, 40–41 градуса. Може да си турите инжекция, или може да вземете една баня, или каквото и да е, но аз казвам: Аз ако съм, ще се разтривам тук зад ушите, тия кости, ще направя най-малко 99 разтривки и ще произведе в мене по-добър резултат, отколкото ако туря 10 инжекции. Защото тук е един център, който е свързан с устойчивостта на живота. Това са токове. Това са два тока, положителен и отрицателен, събужда се животът. Ако вярваш, единият ще се изяви, ще влезе в съобщение с всичките здрави хора, ще потече всичката енергия, няма да се мине един–два деня и ще стане в тебе веднага един вътрешен преврат. Хубаво [е], у някои хора тази част е издадена; тази част, която е издадена, ред поколения са били здрави. Той не умира. Душата на косъм виси, но той живее. Онзи, на когото тук е слабо развито, умира лесно. Онзи се връща, не умира, дълго време живее. Онези хора, които живеят дълго време, устройството на брадата е другояче, [другояче е] устроена волята. Дълговечните хора устойчиви са, затуй живеят 100–120 години. Онези хора, които ще умрат скоро, брадата е друга. Когато ви гледам тук, то един няма, който да живее 100 години. Някои ще живеят 50, 60, 70, 80, 85, 95 години.

Вярата е една вътрешна връзка, връзката подразбира онзи човек да създаде в себе си сърцето. Всякога, когато станеш сутрин, поблагодари на Бога, че ти е дал сърце. Искай туй сърце да си извърши работата. По някой път виждате ритъмът на сърцето дали е равномерен. Неравномерното биене на сърцето от какво произтича? На стари години, когато се развалят

зъбите на хората, понеже много хора бързат, те считат че яденето не е важно. Яденето ще бъде като религията, ще ядеш и благодариш. Яденето е Божествена обмяна. Ти вземеш най-нисшите елементи, тия елементи ще се преработят и те ще влязат в строежа на твоето тяло. Ако тази храна не е както трябва, какво тяло ще се създаде по този начин?

Религиозните хора обичат много да постят. Религиозните хора обичат да говорят преувеличено нещата. Мене ми казва един: „Аз съм постил 40 дни." Казвам: Как си постил? 40 деня вечер вземал по една закуска, по един чай и [по] един хлебец. Аз казвам: И 100 деня постя така. По закона на постенето не е. Постът трябва да става не всякога. Когато човек иска да пречисти своя организъм или има хронически болести, които с нищо не се церят, един дълъг пост може да употребиш за лекуване. Постът е за две неща: да се усили твоята воля, да се усилят твоите чувства и да се избавим от ония ненужните вещества. Затуй, ако човек [пости] ден, два, 3, 10, 15 деня, ще вземе да усеща разположение. Даже към 30-ия ден ще вземе да се балансира, [но] като дойде до 40-ия ден, трябва да се върне, защото ако пости повече, той ще замине за другия свят. Има известни болести, които сега [при] съвременните лекари, не се поддават на никакви медикаменти. След 10 деня, след 15 деня, не умират болестите. Човек трябва да има воля. Охтиката, която не се поддава на лечение, [може да се излекува], само че човек трябва да бъде волев, за да преодолее болестта. Ако го е страх, ще умре. Ти като постиш, със страх не пости. Ти като постиш, трябва да имаш вяра. Вярата е положителен елемент.

Аз да ви кажа произхода на страха. Какво разбирам под думата „страх"? Той е най-високата точка, до която животните са достигнали. Страхът е най-високият връх, който те създадоха. Най-високият планински връх е той. Понеже животните като се качиха на този връх, той беше толкоз висок, че се уплашиха да не би да паднат. Този животински връх е турен и оттам започва човешката култура.

Туй, което наричат „справедливост", се пада върху страха, върху страха отгоре се пада човешката справедливост. Ние имаме един морален свят и ние ще създадем още един висок връх отгоре. На този, най-високия връх, [на] най-високия връх на човека ще бъде любовта. Истинската любов, тя е на средата на главата отгоре, на темето. Това, което индусите наричат „хилядолистник", с 1000 листа. Когато той се събуди в човека, той е мощният господар в света. Цялата природа е на неговите услуги, на неговото разположение. Ако у тебе хилядолистникът е развит, ако се намираш в голяма нужда и изпратиш една мисъл, че имаш нужда, онези, които те обичат, на край света да са, ще дойдат да ти помогнат.

Вие, ако разбирате закона, не мислете, че сте сами. Вие се заблуждавате. Никой не е сам. Всички души в света слизат групово. Аз не искам сега да вярвате. Аз ви говоря неща, не в които вярвам, но които зная. Проверете ги! Не искам, аз не искам да се поддавате на суеверия. Но душите идват групово. Най-малката група се състои от 10 000, от 20 000, от 30 000, 40 000, 50 000, 100 000, 200 000, 1 милион, 2 милиона, 3, 4, 5 милиона, 100 милиона. Колкото групата е по-голяма, толкова е по-разумна. Колкото групата е по-малка, по-обикновена е. Ценни са големите групи. Следователно, ако вие принадлежите на една група от 10 000 души, 100 000 души, по цялата Земя вие сте свързани като един организъм. Ако вие се държите в изправно положение, ще се образува при сегашните условия една връзка, едно отношение между вас.

Злото така иска – ние да се изолираме, да мислим, че сме сами в света. Това не е вярно. Никой не е сам, никой не умира за себе си. Ако се раждаме, за себе си не се раждаме. Ако умираме, за себе си не умираме. Казва Христос: „Аз не дойдох от Себе си, но от Онзи, който Ме е изпратил. От Себе си не идвам, нито пък вие сте дошли от само себе си." Вие сте изпратени на Земята, в туй трябва да вярвате, не си изпратен сам.

Казвам: Тази вяра трябва да се развие. Сега се ражда едно противоречие между религиозните хора, които вярват в Бога. Кой вярва в Бога повече? Кой е по-правоверен? Коя църква или коя религия? Безпредметно е това. Кой е прав? В твърдата почва, или въздуха, или светлината – може да разсъждаваме. Тъй субективно може да разсъждаваме – те съставят едно цяло. Ако нямаме земя, ако нямаме вода, с какво ще поливаме? Ако имаме земя и вода и ако няма въздух, кой ще пренася влагата тогава? И ако нямаме светлина, която иде от Слънцето? Следователно тия неща съставят едно цяло.

Ние можем да кажем: човешките мисли съответстват на светлината. Онзи волевият характер на човека съответства на въздуха. Личните чувства съответстват на водата. А туй, най-нисшето, съответства на земята. Следователно земята трябва да бъде за нас почвата, върху която трябва да работим.

Някои от вас минават 50–60 години и изведнъж казват: „Ще се мре." Да умрете, че пак да се върнете. Ще умреш и ще видиш, че не е страшно. Някои хора се измъчиха, като умират. Най-хубавото е да умреш. Няма нищо в това. Когато знаеш, е най-приятно. Но когато не знаеш, е най-мъчно. Защото опасността е, че като излезеш извън тялото, в невидимия свят ще минеш една зона, дето има голяма буря. И като те вземе тази буря, ще започнеш да се мяташ. Туй, което плаши хората, е бурята. А пък

трябва да има тихо време, когато няма буря. Философски, този път, по който душата ще мине, ще влезе в оня свят, дето има пак ливади, извори, хора, но всичко е даром. Като влезеш в другия свят, този ред на нещата съвсем ще се измени, ти си свободен гражданин. Трябва да носиш вярата. Ако не носиш вярата – онази вяра развива любов към цялото човечество, към всичко, което Бог е създал, – ти не можеш да бъдеш гражданин.

Затуй казваме по някой път: трябва да имате любов. Като вървиш по пътя, една малка буболечица настъпиш, една малка мравя настъпиш, сгазвате я. Каквато лоша черта да има, ние в своя характер не сме по-добри от мравите. Една мравя е откровена, ще открадне едно зрънце. Един човек зрънце не краде, той като краде, милиони ще краде. Та, ние сме много взискателни към живота. Някой път съм оставил прозорците си отворени и някой като влязъл в стаята, донесли ми баница и котката влязла в стаята, наяла се хубаво, като вляза, погледна я и казвам: „Да ти е сладко." Защото тя като излезе, казва: „Никога не съм яла тъй сладко, но туй е изключително. Кому другиму ще занесат такава сладка баница, като на един учител." Но когато у човека се зараждат желания, едно желание [е], като видиш, че яла котката, да кажеш: „Чакай да я хвана!"

Но казвам: Ново сърце трябва, ако нашите възгледи за живота са да бъдем свободни. Аз ви говоря за свобода, няма никакъв смисъл да ви заблуждавам. Аз колкото и ясно да ви говоря, някои неща има, които могат да ви заблудят, или да се самозаблудите, или да считате, че аз съм заблуден. Невъзможно е, по никой начин. Светлината, в която аз живея, е толкоз голяма, че всичките неща се виждат.

Някой върви подир мене и гледа какво аз правя. Казвам: Не е само това, има други работи, които той не подозира. Той даже не подозира, че мене ми е неприятно, че върви подире ми. И той ме следи. Във време на войната една вечер се връщам, вървя по пътя и един детектив видя ме, тъй с брадата, и той помисли, че съм затворник, който изскача от затвора, върви, дойде до мене. „Моля – казва, – приятно ми е, че Ви срещнах". Пипа ми брадата, да не би да е изкуствена. Мисли, че някой от затвора излязъл. После казва: „Извинете, господине." Казвам му: „Съжалявам, че нищо няма да спечелиш. Откога сте започнали този занаят? Ти си попаднал на един човек, аз съм в затвора, но ти си два пъти в затвора." Туй го казах като пример. „Втори път – казвам, – няма да се излагам, да искам да ми бутат брадата."

Във време на война забранено е от 12 часа да се ходи през нощта. Аз излизам от един дом късно. Той казва: „Да дойда да те изпроводя?" Но аз тръгвам сам. Ето при мене иде едно черно куче, върви след мене, срещат

ме стражари, то изтича, завърти се около стражаря и той мисли, че аз съм някой инспектор. Дойде кучето до друг пост, пак се завърти, доведе ме до къщи и туй куче беше като ескорт. Казвам: „Много ти благодаря." Какво ще кажете на туй? Аз разбирам закона. В дадения случай туй куче разбрало, че съчетание има, понеже туй куче ме придружаваше. Туй куче върви подир мене. А те мислят че съм детектив, дегизиран.

Имайте вяра в онова, което живее във вас, най-първо; след туй имайте вяра във вашите ближни; имайте вяра и в себе си. Три неща има, в които човек не трябва да се колебае. Вярата в Бога е за нашия ум. Вярата към ближните е за нашето сърце. А вярата към самите нас е за нашата воля. Ние, като обичаме себе си или като вярваме в себе си, ще усилим нашата воля. За да усилиш сърцето, трябва да имаш вяра в ближните. За да усилиш своя ум, ти не трябва да отричаш Бога.

Отричаш [ли] Бога, ти и последен човек няма да бъдеш. Ти искаш да станеш гениален, ти искаш да станеш гений, ти искаш да станеш поет – ти можеш да станеш всичко, ако имаш една непреодолима вяра. Бог за тебе да бъде едно свещено нещо, едно Същество, вътре да слушаш Неговия глас. Четеш един автор и се възхищаваш; природата, която е отворена книга за тебе; Слънцето, което изгрява за тебе; звездите, които изгряват за тебе; вятърът, който лъха; водата, която тече – всички тия неща няма ли да ми говорят? Едно Същество има в тебе, То е всесилно – да имаш свещено чувство, а ти ще идеш да питаш някой философ има ли Господ, няма ли Господ. Вие ще мязате тогава знаете ли на какво? Има един анекдот. Няколко българи, градинари, ходили 20 години и като се върнали след 20 години в къщи, питат: „Вашите мъже имаха ли бради?" Те казват: „Нямаха." „Ние – казва – не сме тогава вашите мъже, понеже имаме бради." Ти сега ще питаш жена си дали си същият или не. Това е, когато питаш има ли Господ или няма Господ. Излязъл си на младини и се връщаш на старини и питаш дали си същият или си друг. И с брада, и без брада, ти си същият. И като си добър, и като си лош, пак не се заблуждавай – ти си същият. Добрият е отвътре, а злият – отвън. Те са две положения. Ако ти вярваш или ако ти обичаш Бога, всичко това Бог ще превърне за твое добро. Ти ще видиш, че всичко в света съдейства за добро.

Сега, това са новите идеи, това са новите тежнения, които трябва да имате. Сега има много работи, с които човек може да се занимава. Желае да има дарби, да изучава езици. Желае да предвижда нещата, които ще станат. Да може да предвиждаш, например, ти имаш някоя търговска операция, да предвидиш дали ще спечелиш; или искаш да станеш чиновник – [дали] ще те назначат; или искаш да се ожениш – дали ще се ожениш за другарката,

която трябва, и да знаеш ще имаш ли деца и какви ще бъдат да предвиждаш. Още преди да [се сгодиш], да знаеш, отдалече да видиш каква ще бъде твоята другарка, отколкото да се ожениш, че тогава да я изучаваш. Децата ти трябва да ги знаеш преди да са дошли. Жена си ти трябва да знаеш преди да си се оженил. Приятелите си трябва да ги знаеш преди това, а не сега да ги търсиш. Трябваше отдавна да сме ги намерили.

Казвам: Вярвайте в оня Господ, Който вложил във вас ума ви, сърцето ви, дал ви сила и дарби, вярвайте в Него. Вярвайте във всичко онова, което Той е направил. Вярвайте във всички добри хора в света, които трябва да изпрати да работят заради Него, във всички тях вярвайте.

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

23-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 9.V.1937 г., 10 ч.сутринта,
София – Изгрев.

1937_05_09 Единият и многото
утринно слово

ЕДИНИЯТ И МНОГОТО

Ще прочета 17 гл. от Евангелието на Йоана от 19 ст. нататък.

Има неща в живота, които са интересни само тогава, когато са разбрани. Подарявате по една цигулка Страдивариус на двама цигулари: единият е гениален, а другият – обикновен цигулар. Първият ще вземе цигулката и ще изсвири нещо хубаво. Всички ще го слушат с удоволствие. Вторият ще изсвири нещо обикновено, както децата дрънкат на пиано или на цигулка. Който го слуша, запушва ушите си и бяга далеч. Преди да са показали изкуството си, и двамата се хвалят с цигулките си. Всеки от тях казва: Каква цигулка имам! – Изсвири нещо! Гениалният цигулар взима цигулката и свири. Всички са доволни от него. Обикновеният цигулар свива рамене, казва: Не мога да свиря. Той може само да каже, че цигулката е хубава, направена от Страдивариус. – Вярвам., че цигулката е хубава, но посвири нещо. Може да се каже нещо за цигулката, но това не е достатъчно. Тя е направена за свирене. При това, трябва да знаеш, от кой автор ще свириш: от Шопен, Моцарт или Бетовен. Който е малко груб, твърд по характер, да свири Шопен. Той ще му предаде мекота. Който е изгубил смисъла на живота, да свири Бах. Който не иска да чете и не обича да мисли, да свири Бетовен. Който не обича поезията, да свири Моцарт. Всеки музикант представя едно хубаво ядене. Ще ядеш от едно или друго ядене, според разположението си. Всяко ядене е на мястото си. Всеки плод или зеленчук също е на мястото си. Не е безразлично, дали ще ядеш ябълки, круши, череши, грозде или друг плод. Черешите произвеждат един резултат, ябълките – друг, гроздето трети резултат. – Малокръвен съм. – Яж краставици.

Сега, аз не искам да вярвате в това, което ви говоря. Вярата е резултат. Тя е сила, която се превръща в знание. Това, в което днес вярваш, утре става знание. Значи, вярата има много имена, много лица, много страни. Някога срещам вярата като 15 – 16 годишно момиче; дето мине, всички се обръщат да я гледат. Някога я срещам като стара, слаба, мършава жена, без живот и сила. Тогава казват: Не заслужава човек да вярва. Не се живее с вяра. – С вяра не се живее, но и без вяра не се живее. И едното, и другото е вярно. С вяра мъчно се живее, без вяра още по-мъчно се живее. Някой казва: Аз нямам вяра. – Какво имаш? – Безверие. – Безверието е по-голяма вяра, защото вярваш в това, което не съществува. В това се изисква по-голяма вяра и сила. Някой вярва, че, като умре. ще оживее. Това значи, истинска вяра.. Да вярваш, след като оживееш, разбирам. Но да вярваш, че

ще живееш, преди да си оживял, това значи силна вяра. Кой е дошъл от оня свят да докаже, че след като е умрял, е жив.

Новото учение твърди, че ще живеем в бъдеще. Може ли да докажете това? – Можем. – Как? – Представете си, че при мене дойде някой и започне да ми говори за оня свят, че има живот там. Говори за тия неща, но не вярва. Както се разговаряме, постепенно аз започвам да се губя, докато съвсем изчезна пред очите му. Той се чуди, какво става с мене. След това постепенно се явявам, докато ме види в първоначалната ми форма. Пита ме: Де беше? Какво стана с тебе? – Отидох на оня свят и се върнах. – Де е оня свят? – Близо до нас. Понеже ние не го виждаме, казваме, че той не съществува. За да разберете положението, в което се намирате, представете си, че на книгата, която четете, турите една мравка. Тя няма да види това, което вие виждате. Следователно, каквото представя човешкият свят за мравката, това представя оня свят за човека.

Като ви говоря за оня свят, аз не искам да ви убеждавам в съществуването му. Сега не виждате, че около вас има много невидими същества, които седят на столовете. – Как седят? – И те седят, но не като вас. Те не държат ръцете си като вас; нямат книги в ръцете си като вас; не носят пари като вас. – Каква е разликата между тях и нас? – Представете си, че намерите един плод в калта. Взимате го и го туряте на един стол. Друг откъсне един хубав, зрял плод от дървото и го туря на друг стол. Калният плод сте вие, а чистият плод – съществата от оня свят. Каквато е разликата между двата плода, такава е между физичния и духовния човек. Казваш: Не мога да мисля, не мога да чувствувам. – Не говориш истината. – Как не можеш да чувствуваш? Преди 15 години един приятел ти казал обидна дума, и ти не можеш да я забравиш. Щом стане дума за твоя приятел, ти казваш: Огорчи ме тоя човек! Една обидна дума ми каза и не мога да я забравя. Не мага да забравя чувството, което преживях. – Каква беше тая дума, която събуди толкова горчиво чувство в тебе? Какво е казал приятелят ти? Не е лошо, че си се обидил, но питам: Ако ти можа да носиш в сърцето си едно горчиво чувство цели 15 години, защо да не държиш в ума си една светла мисъл за бъдещето, което те очаква?

Сега, аз не обичам критиката, нито самокритиката, но казвам, че съществува един свят, дето всичко, което става там, е на мястото си. Ако нещо не е на мястото си, може да се трансформира. Казваш на някого: Не те обичам. – Измени някои букви, и състоянието ти ще се подобри. Опасността е само в буквите „н" и „е". Тури тия букви напред; след тях постави запетая и чети: Не, аз те обичам. Тоя, когото мислиш, че не обичаш, всъщност, обичаш повече от другите. Например, казваш, че не обичаш злото. Всъщност, ти го обичаш повече от доброто. – Защо? –

Защото всеки ден го правиш. Не можеш да правиш това, което не обичаш. – Не обичам злото! – Защо го правиш тогава? Човек върши само онова, което обича. Не мога да ям горчиво, защото не го обичам. Ям само това, към което имам разположение. Мнозина казват, че не обичат месото, а си похапват месце. Други казват, че не обичат риба, а си похапват. Някои казват, че не обират вино, а отвреме - навреме пият по малко винце. Значи, те говорят неверни неща.

Казваш: Тоя човек не ме обича. – Пази се от хора, които не те обичат, но пази се и от тия, които те обичат. Който обича, е по-опасен от оня, който не обича. Оня, който обича, ти говори мекичко, тихичко. Един ден те хване за ръката, стисне я, но толкова силно, че ти причинява болка. Той казва: Да помниш, че те обичам! – Защо стиска ръката ти? – Защото не иска да се отдели от тебе. Ти стискаш в ръката си всичко онова, от което не искаш да се отделиш. Детето вземе една ябълка, стиска я здраво в ръката си, не я дава на никого. Майката натиска палеца му, детето вика, плаче, не дава ябълката. Най после майката отваря ръката му и взима ябълката. Следователно, и ние стискаме всички неща, които обичаме. Това е неестествена любов. Който носи тая любов в себе си, не може да постъпва другояче, освен да стиска.

Има една любов в света – любов без насилие, любов на абсолютна свобода. Това е Божията Любов. Ти обичаш човека, без да го подозираш. Ако го подозираш, това е насилие; ако не вярваш в него, това е насилие. Повечето хора живеят в любовта на насилието. Аз имам много примери от тая любов. Малко са примерите на любов без насилие. Казваш: Не знае ли човек, какви са последствията на насилието? – Знае, но и като знае, и като не знае, може да направи една и съща грешка. – Това е противоречие. – И за мен е противоречие. – Аз съм силен, учен човек. – В даден случай, и силният, и ученият могат да сгрешат по същия начин, както слабият и невежият. Грешката не се дължи всякога на невежеството. Например, като обича нещо за ядене, невежият яде повече. Той мисли, че чрез ядене ще придобие много нещо. Големите придобивки не носят щастие. Значи, щастието не зависи от многото, но и нещастието не зависи от малкото.

Мнозина търсят щастието отвън. Кое наричаме щастие? – Всяко съприкосновение с реалността на нещата наричам щастие. Всяко съприкосновение с илюзиите на живота наричам нещастие. Обаче, човек не може да бъде всеки момент в съприкосновение с реалността. Достатъчно е само един момент да бъдеш в съприкосновение с реалността, за да се пробуди в тебе нещо ново. След тоя момент ти слизаш, в обикновеното си съзнание. Не е лесно да разбереш, как става преминаването от реалността в обикновения живот. Това първо се опитва,

а после се разбира. И като го преживееш, пак не можеш да го запомниш и напълно разбереш. Колко пъти сте слушали някое хубаво музикално парче! Докато го слушате, приятно ви е, познато ви е. Речете ли да го възпроизведете, не можете.

Докато ви свирят, приятно ви е да слушате хармоничното съчетание на тоновете. Щом престане свиренето, вие още се намирате под влиянието на тия тонове, докато съвършено се изличат. Не е лесно да възпроизведеш реалността. Някои хора повтарят миналите моменти на щастието. Не е лошо това. В човешкия живот трябва да се втича по малко от щастието. Ако не всеки момент, поне един момент през деня, през седмицата, месеца или годината. Трябва да се докоснеш до реалността! От невидимия свят трябва да се влее нещо в човешката душа. Не е достатъчно да живееш само с минали спомени от щастието. Колкото и да са сипни тия спомени, те са минали, те са преповтаряне. Вие изучавате живота на пророците и на апостолите. Те дадоха нещо на света и отминаха. Какво дадохте вие? Какво ще оставите вие на света? Като живеете на земята, трябва да оставите нещо на бъдещото поколение. Казвате: Пророците и апостолите са били велики хора. Апостол Павел е бил даровит човек Така не се говори Наистина, Павел свърши една добра работа, която му беше дадена. И вие трябва да свършите работата, която ви е дадена. И вашата работа не е по-малка от тая на апостол Павла. Който свърши работата си добре, ще заеме едно почетно място. Човек се цени по това, което в даден момент върши. Настоящето определя неговия живот, а не миналото.

Често се запитвате: Защо трябва да живеем? Какво трябва да правим? Чудно нещо! Като бяхте млади, не знаехте, какво трябваше да правите. Станахте възрастни, пак не знаете, какво да правите. Някои са стари, но и те не знаят, какво да правят. Щом сте дошли на земята, трябва да знаете, какво да правите и на младини, и в средна възраст, и на старини. Какво прави старият? Ако е селянин, още със ставането си от сън, той си спомня детските и юношески години: как пасъл овце, как ходел на училище и гледал хорото; като пораснал малко, той си спомня, как започнал да играе на хорото, да се хваща до момите, докато намерил своята възлюбена. Ако старият е гражданин, и той си спомня своя детски и младежки живот. И това е добре, то е огърлица от скъпоценни камъни. Каква полза имаш от тая огърлица? Тя е история на миналото. Какво ще придобиеш, ако всеки ден си спомняш за своята възлюбена, която заминала за оня свят? – Къде отиде, де е сега? – Колкото и да се питаш, няма да си отговориш. Старият седи и си спомня, как повярвал в Бога, как усърдно се молел, кои били неговите сподвижници. Той си казва: Огън и пламък бях! – Защо днес не продължаваш да се молиш? Защо не следваш същия път? Който е бил военен, повтаря своите младини: как следвал военна школа, как го

произвели първи офицерски чин, кои са били неговите съвипускници. Вие помните, кой випуск сте излезли от училището, с кои хора сте били, а не помните, кой випуск сте излезли от невидимия свят и с кои хора. Това, което сте прекарали на земята, помните. Защо не помните излизането си от невидимия свят, дето, всъщност, сте живели?

Сега, не ви обвинявам, че не помните, но помъчете се да си спомните нещо от другия свят, дето сте живели. Американският проповедник Муди казваше: Първите години проповядвах за оня свят, без да имам опитност от него. Проповядвах за Господа, без да съм Го виждал. Говорех за Христа, без да Го познавам. Като умря майка ми, която обичах, започнах да мисля за оня свят и да прозирам малко в него. Умря баща ми, оня свят ми стана по-мил. Умряха братята и сестрите ми, приятелите ми, и оня свят ми стана още по-мил, по-близък и разбран. За Бога и за Христа придобих по-ясна представа. По-рано не виждах нищо, но сега виждам, какво става в оня свят. Значи, оня свят става познат на всички, които имат там някой близък, когото обичат.

Млад, княжески син се разхождал в една красива гора. Спрял се пред една малка колибка, погледнал към нея и отминал. Това било колибката на дърваря, когото той не познавал. Така се разхождал той всеки ден, докато един ден срещнал младо, красиво момиче – дъщеря на дърваря. Той спрял погледа си на нея и толкова я харесал, че пожелал да се запознаят. Той я обикнал и започнал да говори с нея. Пожелал да види майка ѝ и баща ѝ, които му станали близки. Колибката, която по-рано не му правела впечатление, сега му станала интересна и приятна. Животът на дърваря и неговото семейство му станал близък. Всичко около дъщерята на дърваря му станало интересно и мило. И кучето им станало близко. Кое прави обикновените неща необикновени? – Любовта. Докато не обичаш поне един човек, целият свят ще бъде чужд за тебе Щом обикнеш някого, и тоя, и оня свят ти стават близки. Оня свят е колибката на дърваря или овчаря, в нея живее възлюбената на княжеския син Без любовта оня свят не е красив. Щом любовта те посети, оня свят изпъква пред очите ти и започва да ти става мил. Ти виждаш вече възможностите, които се крият в него.

Казвам: Свържете се съзнателно с оня свят, да можете да се качвате там и слизате, когато пожелаете. Докато не се научите свободно да излизате от тялото си и да се връщате, всякога ще бъдете инвалиди. В това отношение всички хора са инвалиди. Лежи някой на леглото си и не може да се мръдне. Около него се движат милосърдни сестри, които го учат, как да се движи, как да спуща краката си, как да пристъпва. Направи няколко крачки напред и веднага бърза да легне. Не, ще направиш десетина крачки, после още десет и така ще увеличаваш, докато излезеш вън от

стаята си. После ще излезеш вън от къщата си, ще отидеш на разходка няколко километра далеч от града. Ще се стремите да извървите 92 милиона мили, докато стигнете до слънцето. След това ще се върнете отново на земята.

Като говоря за оня свят, някои ще си помислят: Ти ходил ли си на оня свят? Познаваш ли го? – За себе си зная истината, но за вас нищо не мога да кажа. Какво мислите за мене, това е ваша работа. Ако мислите, че не съм ходил на оня свят, прави сте; ако мислите, че съм ходил, пак сте прави. Аз не се обиждам от това, което мислите за мене. Оня, който мисли, че не съм ходил, има пред вид себе си. Той не е ходил, затова говори за мене. Който вярва, че съм ходил, той сам го е опитал, затова вярва и на другите. Ако аз се усъмня в думите си, това показва, че говоря за неща, които никога не съм опитвал. Ако съм ходил само един път на оня свят, имам право да се съмнявам. Ако съм ходил много пъти, никакво съмнение не допущам в себе си. Тогава, всичко, което говоря, е вярно 100%. Да отиваш на оня свят и да се връщаш назад, това значи, да минаваш от едно състояние в друго, да се качваш в съзнанието си и отново да слизаш. Докато си на земята, ще носиш една дреха, т. е. една форма. Щом отидеш на оня свят, ще съблечеш земната си дреха и ще облечеш нова. Там няма да срещнеш ония, между които си живял. Там не се допуща нито една отрицателна мисъл. Колкото и да е скрита тая мисъл, веднага ще я открият. – Как? – Там всичко се тегли на везни. Ще те турят на везните и ще познаят, колко тежиш. Ако имаш само една отрицателна мисъл, кракът ти не може да стъпи в оня свят. Там приемат съвършени същества, без никакъв недостатък. Най-малкият недостатък увеличава теглото на човека и го връща назад. За да влезеш в другия свят, трябва да се освободиш от своите отрицателни мисли и желания. Когато слиза на земята, човек е подобен на цепелин. За да се задържи известно време между хората, той се свързва с тях като с въжета. Не е ли свързан, той ще литне нагоре. Дойде ли време да напущате земята, ще прережете връзките си и свободно ще литнете нагоре.

Първото желание, което свързва човека с земята, е яденето. Щом слезеш на земята, ще заплачеш и ще искаш да ядеш и да пиеш. Второто желание е да се облечеш, да се запазиш от външната температура. Третото желание е да излезеш на разходка, да срещнеш някои приятели, с които да влизаш във връзка. Така създаваш, една след друга, връзки и, като дойде деня на заминаването, виждаш, че си свързан с хиляди въжета, видими и невидими Всеки талантлив и гениален човек, за когото мислиш, е връзка с оня свят. Талантливите и гениални хора не са от тоя свят. Те временно идат тук, да свършат известна работа. Праведните и светиите също са от оня свят. Те се крият, никой да не ги познае. Затова минават незабелязано между хората. И добрите хора са от оня свят. Лошите, обикновените хора

са от тоя свят.

И тъй, когато се говори за познаване на доброто и на злото, разбираме двата свята: злото е тоя свят, а доброто – оня свят. Адам и Ева живееха в оня свят, но пожелаха да научат и тоя свят, затова ядоха от дървото за познаване на доброто и злото. Като напуснаха рая, първите човеци запазиха спомен за оня свят и често дохождаха до райската врата и се връщаха назад. Най-после те изгубиха всякакъв спомен за рая, престанаха да се стремят към оня свят и казаха: Ще живеем на тоя свят, него ще изучаваме. Сегашните хора имат смътни спомени за оня свят, не помнят, отде са дошли и де ще отидат. Като им кажат, че ще умрат, те се ужасяват. Страхът от смъртта се крие в буквата „у". Ако тая буква се махне, всякакъв страх изчезва. Друго е, ако кажеш „мра за отечеството си" Това значи, че си готов да се жертвуваш. Да умираш, това е едно нещо; да мреш, това значи, да си господар на положението.

За да имате ясна картина за оня свят, представете си, че сте круша, увиснала на дървото. Стопанинът на градината полива, разкопава дървото, отвреме- навреме го наторява. Вие растете под грижите на господаря си, под топлите и светли лъчи на слънцето и под лъха на чистия, свеж въздух. Любовта, светлината, топлината и ефирът на въздуха са елементите на духовния свят, при които съществата растат и се развиват. Благодарение на тия елементи, човек расте и се развива на земята. Ние сме плодове, които зреят на Божественото дърво. Като узреем, ще дойдат същества от невидимия свят, ще ни откъснат и занесат на оня свят – в света на мира. Там искат да си хапнат нещо от нас, да видят, какво носим от тоя свят. Така става опознаването между съществата от оня свят и хората на земята. Първо ще свалят зелената, корица на ореха, после ще счупят твърдата му черупка и най-после ще го изядат. Христос казва: „Ако не ме ядете, нямате живот в себе си." Който не разбира тоя закон, не иска да умре, да не го изядат. Това е криво разбиране. Няма по-хубаво нещо от това, да те ядат съществата от оня свят. Вие нямате ясна представа за яденето. Като те изядат на оня свят, ти ставаш добър гражданин на земята и започваш да разбираш земния живот. Казваш: Изядоха ме! – Кой те изяде? Не бих желал да те яде мечка, но ако те яде светия, това има смисъл. Пази се да не те изяде змия. Ако те изяде едно съвършено същество, това ядене е на място. Няма по-добър прием за човека от тоя, да го глътне едно възвишено същество. Той ще мине през всички негови светове: през мозъка – Божественият свят, през дробовете – раят или духовният свят, през стомаха – неговият ад. Три пътя водят към оня свят: единият път води за долния свят, по-долу от земята; вторият път води към дробовете – духовният свят, раят; третият път води към Божествения свят.

И тъй, човек трябва всеки ден да отива в рая, т. е. в Божествения свят – да приема оттам хубавите мисли и чувства и след това да се връща на земята да ги обработва. Красив и съвършен е Божественият свят. В човешкия свят има нещо страшно. То се крие в думата „изяждам", и то не в цялата дума, но в сричката „дам". Ние не искаме да ни ядат хората, защото те приемат добре, а изпращат зле. Ние искаме да отидем в Божествения свят, дето приемат добре и изпращат добре. По приемането и изпращането ще знаете в кой свят сте влезли В чувствения свят приемат зле и изпращат зле. В човешкия свят приемат добре, и изпращат зле. В ангелския свят приемат зле, изпращат добре. В Божествения свят приемат добре и изпращат добре. Който е недоволен от човешкия свят, отива в ангелския. Ако и в ангелския свят е недоволен, отива в Божествения свят, дето любовта е вечна и неизменна.

Какво се иска от вас? – Да очистите думите „обич" и „любов." Любовта носи живот, светлина и свобода. Не е любов това, което носи живот без светлина и свобода. Ако си болен и произнесеш думата „любов", трябва да почувствуваш живот и здраве в себе си. Ако не разбираш нещо и произнесеш думата „любов", трябва да дойде светлина в ума ти, за да го разбереш. Ако си в заблуждение и ограничение, като произнесеш думата „любов", трябва да се почувствуваш свободен. Който няма топлина, не е свободен; който няма светлина, той е лишен от знание; който няма живот в себе си, той е мъртъв. Не можеш да бъдеш свободен, ако ръцете и краката ти изстиват, Как ще свириш, ако ръцете ти са студени? Тогава салонът трябва да бъде отоплен. Следователно, ако не можете да приемете светлината и топлината от слънцето, стаята ви трябва да бъде отоплена.

И тъй, за да получите светлина, свържете се с Бога. За да получите топлина, свържете се с Христа. Той дойде да спаси човечеството. Значи, спасението на хората иде от топлината. Казано е в Писанието: „Духът на истината, т. е. на светлината, ще ви освободи. Той ще ви научи, какво да правите." Две неща са нужни на човека: светлина, която ще го свърже с Бога, и топлина, която ще го свърже с Христа. Свободен човек е оня, който е свързан с Бога и с Христа, т. е. има светлина и топлина в себе си. Христос казва: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята. Идете и проповядвайте моето учение, и аз ще бъда с вас до окончанието на века." Какво повече искате? Трябва ли да чакате Христос да ви посети като човек, да ви донесе подаръци, да ви даде дарби? Христос казва: „Ще пратя Духа си да пребъде във вас." Значи, Духът, Който беше в Христа, ще бъде и във вас.

Една от най-хубавите глави от Евангелието на Йоана е 17 глава. Тя показва вътрешната интимна връзка в живота. Тя осмисля и земния, и небесния

живот. Колкото по-добре познавате Христа, толкова повече ще се осмисли вашият живот. Не е въпрос да се запознаете само с Христа, но с всички същества, свързани с Него. Още 144 хиляди души са свързани с Христа. Те са завършили своето развитие на земята. В тоя смисъл, Христос е колективно същество. И вие трябва да вземете участие в тоя хор на възвишени същества. Знаете ли, какво значи, да се свържете със 144 хиляди същества, които имат един ум, едно сърце и една воля? Като не разбирате това благо, казвате: Да ни освободи Бог от това мнозинство. Многото умове правят един ум; многото сърца правят едно сърце; многото души правят една душа и многото духове нравят един Дух. С други думи казано: Всичките умове са един ум; всичките сърца са едно сърце; всичките души са една душа, и всичките духове са един Дух. Интересите на всички се превръщат в един интерес. Всички души се обичат еднакво и трептят в хармония. Един свещен трепет ги обединява. Единият ум е Божият ум. Едното сърце е Божието сърце. Едната душа е душата на Бога. Единият Дух е Духът Божи. Ето защо, като обичам единия ум, обичам Божия ум. Като обичам едното сърце, обичам Божието сърце. В едното обичам и Божия Дух. Така и вие трябва да обичате. Когато слиза между хората, Бог обича всички. Ние трябва да обичаме само едного – Бога. Ние не можем да обичаме всички. – Как ще ме обича Бог? – Когато бъдеш между всички – и праведни, и грешни. Казваш: Умът ми не може да побере това нещо. – И камъкът не побира светлината, но тя си съществува. Че твоят ум не побира някои неща, това не показва, че те не са верни Това, което умът ми проверява, е вярно; и това, което умът ми не може да провери, пак е вярно.

Казвам: Докато живеят само за себе си, отделно, хората изглеждат лоши. Щом се обединят в един ум, в едно сърце, в една душа и в един дух, те стават добри, талантливи, гениални. Сам един пръст на ръката е слаб. Всички заедно стават силни. Но и слаб да е човек, пак върши работа. Не се смущавай, че си слаб. Грешен съм. – И това да не те смущава. – Жесток съм. – И това нищо не значи. Какво означава думата „жесток"? Жесток – „жест" – искаш да се покажеш пред хората. Имаш цяла кошница ябълки – искаш да покажеш, че даваш нещо. – Няма защо да се показваш – дай от изобилието, което имаш. Дай на човека една ябълка, една хапка хляб, една капка вода. Давай от изобилието, в което живееш.

Първата голяма заповед е следната: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила." Втората заповед: „Да възлюбиш Христа, своя ближен, своя брат като себе си Да възлюбиш врага си" Врагът, това си ти Значи, любовта към врага е любов към себе си Тя е най-малката любов. Най-големият враг за човека е самият той. Значи, първо ще възлюбиш себе си, после своя ближен – Христа и оттам ще отидеш към Бога. Тогава всички хора – врагът на

Христа, ще станат едно цяло. Така ще познаете неизмеримата Божия Любов, която води всички хора към познаване на великия живот.

– В Божията Любов е благото на човека,

23. Утринно Слово от Учителя, държано
на 9 май, 1937 г. София. – Изгрев.

Книги:
Единият и многото
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
Единият и многото
Старото отмина (Утринни Слова. Година VI (1936–1937). Том II. София, 1947)
20 беседи от 21 март 1937 г. до 19 септември 1937 г.
Начало: 05:00

1937_05_12 Свободният човек
лекция пред общия окултен клас

СВОБОДНИЯТ ЧОВЕК

Отче наш.

Тема: „Силни и слаби мисли“

Каква беше основната мисъл на миналата лекция? – (За разумното музикално сърце.) Ще прочета 14 глава от Марка от 66 стих нататък.

„Мога да кажа“.

При четенето на Писанието на този текст, веднага вие ще си извадите заключение, с което можете да си помогнете. Казвате: „Колко слаб човек, да се отрече“. Трябваше ли да се отрече? Че тази слугиня всеки ден идва при вас. Дойде ти някое нещастие и вие веднага се усъмните. Кога иде нещастието? – Нещастието на Петра дойде в това, че той мислеше, че неговият Учител, че е силен, пък те Го хванаха и го вързаха, и като дойде слугинята, каза: „Не си ли ти от тях?“ и той казва: „Не съм“. Няма вече да разчитате на слугинята. Слугинята всеки ден ви плаши. Бръкнеш в джоба, нямаш пари, и ти си от тях. От кои? От бедните. Ти вече не искаш да бъдеш беден, започваш да търсиш богатство, ти се отричаш от Истината. Ти дойдеш до мъчните задачи и не може да ги разрешиш, веднага ще видиш, ти си невежа. Невежа си, то е хубаво понякога. Да не знаеш да лъжеш, да крадеш, да смяташ, да омотаваш хората, свободен си. Ти започваш да се отричаш: „Не е потребно невежеството“. Знай, потребно е в този свят. Казвам: Всичките хора страдат от много знания. Станеш сутрин, неразположен си духом. Не знаеш причините. Причината се крие. Ти още като видиш един човек, казваш: „Не ми е приятен, не ми е симпатичен този човек, не го обичам“. Да ви обясня малко. Вие съвсем не разсъждавате филисофски. Една котка как обича една мишка, симпатична ѝ е, минава покрай някоя жаба, не я обича. Жабата е свободна. Когато котката не обича жабата, жабата е свободна. Когато котката обича мишката, тя не е свободна, щом я хване. Сега вие всички искате да ви обичат, заслужава ли си? – Та няма да имате никаква свобода. Тъй както вие разбирате, най-голямото изобилие седи в обичта, да ви обичат. Капитанът обича войника: „Войник ела насам, от коя рота си?“ Каквото каже той, войникът трябва да слуша. Познава те човекът. Заслужава ли капитанът да те познава? – Заслужава ли полковникът да те познава? Заслужава ли подполковникът да те познава? – Заслужава ли фелдфебелът да те познава? – Всичките те познават, искат с тебе да си поговорят, но ти не си свободен сега. Но когато казвате, че вие искате да ви обичат, се крие една друга идея. Вие искате да бъдете най-малко ефрейтор или най-малкото искате да бъдете офицер. С една две звезди, взводен, след туй фелдфебел, домакин е той вече. Казал един войник, питали го: „Кои са

народните врагове?“ И той казал: „Народните врагове са капитанът и фелдфебелът“.

Та казвам: Във вас се крие една идея, вие искате каквото кажете да стане. Хубаво, вие каквото кажете да стане. Значи и другите трябва да ви кажат нещо. И той каквото каже да стане, ами на тебе каквото ти кажат какво става? – Например, съдията съди. Съди някого. Съдията е много добър в чин, но подсъдимият на почит седи. Той си има гвардия, от едната и от другата страна, Той седи по средата, но не е свободен човек. Казвам: Сега вие искате свобода, в какво седи свободата? – Свободата седи в това да те не познават. Котката да не те познава като птичка. Свободен си като имат да вземат от тебе да те не познават. Като те срещнат да не знаят, че имаш да даваш. Ако знаят, веднага ще кажат: „Войник, от коя рота си?“ – „Колко войника имате в една рота?“ – Ти трябва да даваш всичките тия подробности, ако не даваш, отговорен си. Държат те отговорен. Ще трябва да гледаш пушката, ако намерят някакъв дефект, ако намерят, че не е чиста, или копчетата, ако не са чисти, веднага под арест. Как тъй да не си ги изчистил. Как тъй пушката да не е изчистена, ще прегледат. Ако намерят нещо в безпорядък, хайде в ареста. Вие казвате: „Колко са груби“. Всеки ден тия работи ние ги вършим. Ти си неразположен, че ти със своите мисли, със своите желания, ти вършиш същото нещо. Твоите желания, току постоянно ги спираш. Войник, от коя рота си? Ти питаш от коя рота си, от кой взвод. Има четири взвода, първи, втори, трети, четвърти. От кой взвод си? Или пък: От коя рота си?

Онова, което ви е потребно, кое е? – Всяка сутрин трябва да имате една нова мисъл. Новото в света, което иде, освобождава човека. Старият е вече изнемощял. В природата старите са изнемощели по единствената причина, че онова, което са имали, те са го дали. Казват: „Ами защо да е така?“ – Това е в реда на нещата. Онази торба, която е изпразнена е стара. Пълната торба е важна, защото има съдържание.

Та казвам: Когато вие направите едно добро някому, вие сте празна торба, ако не съзнаете този закон, да занесете тази торба някъде, да я напълните със злато, вие нямате знания. Станете сутрин, вие сте неразположен. Казвате: „Липсва ми нещо, неразположен съм“. Защо? – Изпразнена е торбата. Торбата останала сама. Понякой път вие искате да останете сами. Знаете ли какво нещо е самота? – Самотата е една празна торба. Ти трябва да бъдеш сам, но да имаш пълна торба със злато. Когато искате хората да ви обичат, злато имате и понеже торбата е ценна, когато е пълна повече отколкото, когато е празна. Сега това са все аналогии, сравнения. Понякой път вие правите аналогии, сравнявате хората. Казвате: „Този е добър, онзи е лош“, но трябва да имате ясна представа. Какво нещо е лошият човек?

Лош е всеки човек, който живее за себе си. Думата лош, тя не означава нещо. Буквата Л означава, че има стремеж. Този стремеж е за самия него. Той иска всичките условия да съдействуват за неговото добро. Лошият човек се отличава с една черта, че той не обича да лъже. Той като го питаш, ще си каже истината. Казва: „Да си кажа мнението“. Казва: „Ти си много добър човек“. То е човешко разсъждение. Често казваме: „Ти си много добър“. Или казвам: „Аз не съм много добър. Добър съм“. Някой казва: „Не съм много лош. Лош съм“. В дадения случай под лош разбирам, че обича да живее за себе си. Идеш някъде, не те почитат хората, ти се докачиш. Защо? – Че Господ не създал тия хора като войници да ти дигат кози рог. Ти вече си на мястото на един офицер или на мястото на един взводен, или на мястото на един фелдфебел, или поручик, или подпоручик, или капитан, майор, подполковник, полковник, генерал, генерал-лейтенант. Този човек е свободен. Всеки един човек е свободен, само тогава, когато не искаш от хората да ти дават тази чест, която искаш. Свободен си, когато хората не искат да им отдадеш тази чест, каквато те искат. Някой път хората искат да те почитат по тяхному. Дойде войникът пред офицера, застане мирно, казва: „Г-н полковник“, или казва: „Слушам г-н полковник“. Сега вие виждате някой войник, заповядват му. Ако сте на мястото на войника, вие ще се обърнете три–четири пъти. Ти ще кажеш: „Как да не знаеш как да туриш краката?“ Ако човек знае как да направи нещата, ако сте ефрейтор, знаете ли колко възможности има във вас като ефейтор, колко души са подчинени на него? 10–15 души. Значи един ефрейтор има 15 възможности. Един взводен има двойно. И най-после фелдфебела, една цяла рота, може би от 100 души нагоре. Вие искате да заповядвате, нали? – Започнете оттам, отдето трябва. Аз ако искам да заповядвам, най-първо ще ида да извадя 10 житени зърна, като войници ще ги взема, ще ги насадя на една права линия и като мина там, ще им кажа: На всички заповядвам. Ще казвам: Ти си войник! Ще ги прегледам. Ще направя преглед и ще видя, че някое зърно е по-голямо, друго по-малко. Когато полковникът говори или капитанът, или фелдфебелът, никой няма право да говори, понеже нарушават дисциплината. Казвам: Аз ви предавам някои работи, разбирайте ги. Вие искате да станете силни в света. По този път, по който вие вървите, няма нищо сигурно. На кое вашата сила е обоснована? – Силата всякога можете да изгубите. Така трябва да разбирате нещата. Следователно, рибата е силна, докато е във водата, щом излезе вън от водата е слаба. Птицата е силна, докато е във въздуха, щом излезе из въздуха, тя вече е слаба. Човек е силен, докато той мисли. Това е среда за мисълта. Та ако искате да бъдете силни, вие трябва да мислите. Когато мислите, вие сте във връзка с оня свят, дето могат да ви помагат. Човек, който мисли всякога му помагат. Човек, който не мисли, никога не му помагат. Един параход, когато иска помощ, дава сигнал по радиото, иска помощ. Онзи, който няма апарат, каквато и авария да се

случи, няма да дойдат на помощ. Та в Божественият свят, ако ти мислиш, тебе не може да ти се случи авария, всякога ще ти дойдат на помощ. Това значи да имаш една връзка. Та пазете вашите връзки. Не правете връзки, но пазете връзките си. Не можете да направите някоя връзка; безпредметни са връзките. Какво ще ви допринесе, ако направите една връзка с един беден и с един болен човек в болницата? Той очаква вие да му помогнете. Щом се запознаете с него, той вашите търговски работи няма да оправи, нито семейните ви работи няма да оправи. Но ако се запознаете с някой богат човек, тогава семейните ви работи може да се оправят. Ако се запознаете с някой учен човек, може да хвърли светлина. Ако се запознаете с някой, който нищо не разбира, какво ще ви допринесе? – Сега вие ще кажете: „Да се не запознаваме ли с хората?“ Вие се поставяте вече в друга категория. Полковникът като върви се запознава с войниците. В сърцето на полковника не му е приятно като срещне войници да (не) му отдават чест. Той като върви, един войник го срещне, отдаде му чест, друг войник му отдава чест. Някой път енергията на полковника се предава на войника, някой път полковникът като не може да срещне някой войник му става мъчно, а във войниците има едно желание да не срещат полковникът или капитанът. Той иска като ходи да е свободен. Мене ми са се оплаквали. Като срещнеш един офицер, не си свободен, трябва да дигаш ръката. Или пък някой път минал войникът и не го е видял. Може да се случи да мине полковникът зад гърба на войника. И понеже не го е видял войника, може да го накаже. Как трябва да вижда отзад. Помнете вие нямате никакво оправдание както този войник. Трябва да знаеш тази работа. Знаеш, не знаеш, трябва да знаеш. Войникът трябва да вижда като върви, трябва да се озърта навсякъде, отдалече да се оглежда дали не иде неприятелят. Полковникът е неприятел. Онзи (е) войник, който вие не може да го (изненадате). Така той е войник на пост. Той като върви, хвърля окото си натук-натам. Полковият и той е готов. Та и вие сега, вашите войници да не ви изненадат. Да ви не изненадат условията. Ставате сутрин, неразположен сте. На какво може да го отдадете? – Имате едно неразположение. Едно неразположение може да се дължи на физическите условия. Може да се дължи на храната, която си ял. Може да се дължи на нечистия въздух. Може да се дължи на атмосферните енергии, които функционират. Едно неразположение може да се дължи на отношенията, които имате в семейството си или в обществото. Неразположението на един ученик може да се дължи на това, че не научил уроците си в класа. Ще го изпитат и ученикът е неразположен.

Сега туй са обикновени разсъждения. Вие искате да бъдете силни. Силен човек може да бъде само тогава, когато доброто царува в него. Силен човек може да бъде само тогава, когато Любовта царува в него. Силен човек е

онзи, когато Истината царува. Три неща трябва да царуват: Като станеш силен, да признаеш властта на Любовта. Тогава ти си силен човек. За да станеш силен, трябва да признаеш властта на Мъдростта, тогава ти си силен човек. За да станеш силен, ти трябва да признаеш властта на Истината, тогава ти си силен човек. Ти като станеш силен, сутрин ще те срещне Любовта и ще козируваш. А пък ти сутрин като станеш, искаш да заповядваш, ти си слаб човек. Че какво ще заповядва онзи офицер, който бяга от бойното поле. Какво ще прави? – Войникът дигнал пушката. Какво ще прави онзи офицер, когато всичките войници го напуснат? Тогава заповедта не струва пара. Ако вашите войници са се обезглавили, положението ви не е добро. Коя е причината, че войниците ви бягат? – Тия войници бягат, понеже тия войници ти не си ги обичал. Тия войници бягат, понеже ти не знаеш как да заповядваш. Не си ги оставил свободни. Те като намерят слабата страна, те ще турят на изпитание. Казвам: Вие сега сте от ония войници. Вие сега не сте благодарни на онова, което Бог ви е дал. Благодарен човек ето аз какво наричам: Срещне те някой човек, че те обиди. Този, който ви обижда, той ви е началник вече. Двама войници може да се ругаят и двамата се ругаят, и двамата се обиждат, но двамата са с еднакви чинове, единият казва и другият казва. Но като те срещне полковият, той като те ругае ти ще мълчиш и ще казваш само: „Тъй верно" Той ти казва: „Ти си едно голямо магаре". Ти казваш: „Тъй верно, г-н полковник". – „Ти си един сволъч!" – „Тъй верно, г-н полковник". Казвам: Може да ви обиди само вашият началник. Вие ще потвърдите значи. Ако не му кажете „тъй вярно" пак сте виноват. Тогава аз превождам някой път онази приказка. То било във Варненско, село Четма. В една област Горшик, дето обичат много да крадат. Аз ги наричам горичко поколение. Като минат някъде, ако не могат с ръката да откраднат, с крака ще откраднат. Де са откраднали овца, де куркой, кой го е откраднал, все чатмяни ще бъдат. Един чатмянин го съдят и (съдията) казва: „Не ви ли е срам, туй село да се поправите с тия кражби". Той казва: „Господин съдия, ние сме хора прости, говеда, а пък вие сте наши братя и ни прощавайте". Как ще го осъди съдията? – Аз ви привеждам този пример, вие се смеете, но това не помага. Мене не ме интересува този четманец. Какво ме интересува? – Казвам: Днес четманец ли ще бъдеш? Днес капитан ли ще бъдеш? Офицер ли ще бъдеш или ще бъдеш човек, който е дошъл да учи. Хубаво, нямаш власт, тебе ти е мъчно. Казваш: „Не съм на почит между хората". Значи не си турен още да заповядваш на хората. Разправя ми един капитан, казва: „Аз не оценявах един мой войник. Турих го на сръбския фронт. Мисля си тия войници такива будали, много лошо мнение (имах) за тях". Но го раняват на фронта. Всичките войници го оставят, връща се само един войник, взема го, много сърби стрелят по тях и казва: „Изнесе ме човекът, спаси ме, изнесе ме на гърба си. Оттам насетне си измених мнението за този войник. Този човек ме изнесе и ме спаси". Казвам: Ако вие не сте

толкоз смели, да спасите себе си. Казвате: „Да го спаси Христос“. Тогава трябва да си съставите за Христа друго мнение. Този офицер казваше: „Аз имам любов към войниците. Видях, че човещина имат“. – „Аз като човек трябваше да го изнеса“ – тъй казва войникът. Че казвам сега, защо Христос минава за един прост войник. Вие сега мислите Христа за генерал. Хубаво, няма противоречие да го мислиш за генерал. Но тогава какво ще бъде вашето мнение за един генерал, който дига войника, че го изнася? Високо мнение ще имаме за този генерал, който се връща, да вземе войника, да го носи, да го спаси. Този генерал ние ще го считаме един гениален човек. Той е готов да даде помощ на своите войници. Не на здравите войници, но на онези, които имат нужда от него. Сега да се върнем към същественото. Голямата опасност, която имате сега, седи в туй: Вие сте като княжески синове или като княжески син. Баща ви е богат, имате всички удобства. Имате слуги да заповядвате. Този живот няма да върви така. Условията ще се изменят, вие ще останете сам, ще ви се отнемат всичките условия на богатството и почитта ще изчезне. Какво ще правите тогава? – Имате една задача. Имате в живота един човек, който е направил голяма пакост. Сега Провидението го е поставило в голяма нищета, унижение. Вие минавате покрай него. Какво трябва да направите? – Теоретически трябва да направите, че трябва да му помогнете. Как ще му помогнете? – И в този човек вие трябва да изучавате нещата. Ако в този човек настане едно съзнание, той ще дойде при тебе и ще каже: „Ще ми простиш. Аз на тебе съм направил много голяма пакост, аз съзнавам, Господ ме постави в туй мъчително условие“. Извинява се човекът. Ти в душата си може да се злорадваш и да кажеш: „Туй ти трябва!“ Ако кажеш така, няма да се мине дълго време и ти ще имаш някаква болест, и тебе Господ ще те постави в същите условия. Ще дойде онзи, на когото имаш да даваш и ще ти каже: „Хак ти е“. Какво означава „хак ти е“? – Хак ти е, е една неразбрана дума. Хак, означава право. Тя не е българска дума. Отнемай и къде има хак. Господарят дал на своя слуга хакът. Има да му дава нещо. Ние сме дошли на земята не само да съставим за себе си едно понятие, че идем да търсим щастието в света. Щастието ще дойде отпосле. Най-първо трябва да изпълним своята длъжност. Каква ти е длъжността? Най-първо длъжността. Едно малко дете, момиченце, длъжността му е да обича баща си, майка си, братята, сестрите си. Ако туй момиче или момче не обича майка си и баща си, братята и сестрите си, казвам ви, където и да мине в света, то ще се възпита, но има да прекара много големи горчивини. Та казвам: И вие в себе си не обичате. Ако ти в себе си не обичаш своята душа, своята майка; ако ти в себе си не обичаш своя Дух – своя баща; ако ти в себе си не обичаш своето сърце – своята сестра; ако ти в себе си не обичаш своя ум – своя брат; питам тогава: Мислиш, че като излезеш в света, ще ти върви напред? Да обичаме другите, аз разбирам да обичаме не този човек, не заради него в тази форма, но да обичаме Бога, Който го е създал. Аз

като го виждам, виждам, че Господ е в него. Тази обич, която му давам, давам я за Него. Аз уважавам баща си навсякъде. Така трябва да турите. Вие мислите да обичате другите хора, че като идете в другият свят те да ви отдадат някаква почит. В Любовта няма уважение, няма почитание. Любовта дава всичко. Но ако вие от Любовта очаквате отпосле да ви даде нещо. Любовта отпосле взима, но не дава. В началото дава толкоз, колкото никой друг не дава, тогава тя дава преизобилно. Туй, което в един момент Любовта ти даде, ти с хиляди години от него има да ядеш и да пиеш. Ако очакваш отпосле Любовта да ви даде нещо, то е погрешно схващане. Нима аз като ходя в природата, всичко не ми е дадено. Като ида на Витоша, навсякъде разполагаш с онзи хубав въздух, който Бог ти дава. – Какво очакваш? – Въздухът няма да ми го напомпат в моите дробове. После, другото положение, че вие не сте като другите хора. Аз разбирам две положения: Да мязате на хората. Някой път аз искам да мязате на бедните хора, защото във всичката беднотия, която има този беден човек, като идеш в къщи, приема те на гости. Ще те покани с едно хубаво чувство. Казвам: Аз бих желал да бъдете като този човек. Тогава желая всички да бъдете тъй както Любовта. Тя не е нещо мъртво. Любовта където и да те срещне, ни най-малко няма да обърне внимание на твоето минало. Веднага ще ти укаже на тебе услуга, без да обръща внимание какъв си и какво си правил. То е второстепенно. Тя ще обърне внимание на ония нужди, които имаш и ще си замине. Като онзи самарянин, тя ще те остави в гостилницата, ще плати за тебе и ще си иде. Ако вие мислите, че Любовта с вас трябва да върви, вие имате съвсем друго мнение за себе си. Вие искате Любовта постоянно да върви подире ви като войник и вие да заповядвате; вие се лъжете. Единственото нещо, което не търпи никаква заповед; ти даже като помислиш да заповядваш, нея я няма. Ако някой от вас сте изгубили своята Любов, вие сте искали да бъдете или полковник или генерал, или майор. За да имате Любовта в себе си, вие трябва да бъдете като един редник, да нямаш никакво желание да заповядваш. Понякой път войниците ще ти заповядват. Ако не познаваш полковия, вие ще кажете, че той има власт, войникът ще каже някой път на полковникът, че той е от високо място. Власт има. Този полковник, ако направи погрешка, войникът може да каже някаква дума. Срещнеш войник на княжески син и ако не знае полковникът как да постъпи с войникът, княжеският син, знаеш какво ще стане. Може да изгуби цялата служба. Като го срещне, полковият има една усмивка. Този войник е важен, той не се подчинява. Разправят за един княжески син, наследник на английския трон, водил малко разпуснат живот. Хващат го в едно кабаре, извеждат го и един английски съдия го съди и му казва: „Ето, ти ще бъдеш наследник на английския трон. Цар ще бъдеш.“ Той бил много честолюбив. Удря една плесница на съдията. Съдията го осъжда и три деня го туря в затвор. Бащата като чул за постъпката на съдията, казал: „Много добре направи

съдията". Но когато той станал господар на Англия, понеже го арестувал три деня, този английски крал го повикал и му дал най-голямата почит. Той съзнал, че постъпката му е умна. Казвам: Ако вие сте един съдия, какво ще направите? – Някой път в себе си вие не осъждате нещата право. Гледам мнозина като дойдат, не ми представят фактите както трябва. И аз не представям някой път фактите както трябва. Някой път нещата ги преувеличават. Разправя ми той за един ангел. Той е величие. Светнал като слънце. Пък туй не е вярно. Аз му казвам: Ти падна ли на земята? Не. А го виждам, туй не е никаква светлина. Апостол Павел като видя Христа, падна от коня. Една сестра ми разправя, че видяла ангели, като слънцето да светят. – Тя много голямо мнение дава за себе си. Нейният ум не може да издържи тяхната светлина. Тя видяла един прост човек, доста угледен и тя (го) оприличава на слънцето. Ако свети като слънцето, че той има 25 хидяди градуса. Как ще може да устои на тази ослепителна светлина? – Тъй се говори. Като срещнеш един ангел, той има проницателен поглед и като те види, прониква в тебе. Ти се страхуваш от ангела, мислиш, че той е ангел, иде да те съди. Той като те срещне, ти ще се уплашиш. Той казва: „Този път, по който вървиш, не е този пътят. Никой не е излязъл по него. Не само ти, но и ние едно време когато живеехме като вас, мнозина от нашите ангели направиха същата погрешка. Вие сега мислите, че ако направите погрешка. Може да направите погрешки, колкото искате, но ще изгубите туй, което имате".

Сега заключението какво ще бъде? – Нищо в света не е произволно. Любовта изисква пълна свобода, за да се прояви. Любовта изисква пълен живот, за да се прояви. Когато дойде Любовта, ти няма да питаш откъде иде и къде отива. Ти ще я приемеш тъй, както приемаш слънцето. Като приемеш слънцето, ти не го питаш откъде иде. Отникъде не иде. Земята се върти около него, пък и то се върти. То има предназначение, някъде отива. За слънцето казват, че слънцето изгря у нас. То е лъжлива идея. Слънцето досега никога не е изгрявало и никога не е залязвало. Земята като се върти около себе си, тя прави слънцето да изгрява и да залязва. Ние сами ставаме причина и изгубваме Любовта. Изгубването на Любовта, то е залязване. И ние правим някой път да дойде Любовта. Ние го правим това. Някой път вие казвате: „Не ме обича Господ". Не ви обича Господ? – Вие сте се обърнали и вие мислите, че Господ не ви обича. Господ не може да се измени. Той не е човек, който за някоя твоя погрешка да мисли. Ако съгрешиш пред Господа, Той ще те прати да изучаваш добродетелите. Като съгрешиш, Господ ще те прати между лошите хора те ще те възпитат. И като направиш добри постъпки, ще те прати между добрите хора. При тях ще живееш. Някои от вас живяли ли сте при Господа? – Кажете ми? Вие понякой път си давате по-голяма тяжест, че Господ живее във вас, то е много казано. Значи, Той толкоз закъсал, че дошъл в твоята

колиба да живее. Като че няма друго място. Като кажеш, че Господ дошъл да живее във вас, като че няма място. Ти си даваш в себе си мнение, че у тебе Господ живее. Казвам: Толкоз колиби, толкоз къщи, че у тебе ще дойде да живее. Няма философия. Сега не съм за отричането на нещата. В онази същина, в която Бог живее между нас, трябва да схванем философията: има 9 иерархии, една от друга по-напреднали. Числото 9 е Божествения свят. Показва, че има 9 степени. Ти трябва да минеш през 9 степени, докато дойдеш до числото 10. Числото 10, това е Бог. Едното си ти. Нали казват, че всичките хора от човека са излязли. Нали от един човек се създадоха всичките хора? – Всичките тия хора, които съществуват от един човек излязоха.

Та мисълта, която трябва да остане в ума ви: Ако Бог живее в тебе, ти ще имаш един свещен трепет. Ти само веднъж да видиш Господа, не ти трябва втори път да го видиш. Ако веднъж Го видиш, ти няма да Го забравиш. Ти си спасен. И ако веднъж Го видиш, ще се зароди желание и втори път. Да не Го виждаш, ти си загубен човек. Човек, който не иска да вижда Господа, той е изгубен. Но когато иска да Го види и когато някой Го види, той е спасен човек. Да видиш Господа, това е спасение, да не искаш да Го видиш, че да те е страх от Господа, ти си от изгубените хора. Сега вие може да не ме разберете. Аз ви представям две думи, изгубен и спасен. Даже понякой път трябва да го турите на място, трябва да му държите по една лекция. Вие как разбирате от вашето гледище? Ще кажете как можем ние да ти проповядваме. На мене са ми проповядвали котките, на мене са ми проповядвали птичките, доста са ми проповядвали. Гледам, приближа някъде и една птичка хвърка наоколо. Спирам се и казвам: Накъде да вървя сега? – Безпокоя се. Виждам в тази посока, върти се. Връщам се назад и казвам: Извинете, че ви смущавам. Тя казва: „Не разбираш ли? – Там е моето гнездо, не отивай да плашиш децата ми“. Аз имам високо мнение за себе си, но ти ни най-малко нямаш туй високо мнение заради мене. Казва: „Не отивай да плашиш децата ми!“ Някой път нарочно ида да ги плаша. Мене ме интересува къде е гнездото. Интересувам се и сега, колкото повече се приближавам, толкова повече тя дига шум. Докато дойда донякъде, в гласа има много мощно нещо. Аз яйцата не бутам, понеже в птиците има традиция. Ако бутнеш яйцата, тя не отива повече там да ги мъти. Щом някой им бутне яйцата, те знаят, че не са избрали хубаво място, даже и да измътят яйцата си, няма да харосат. Те вярват, една традиция имат. Отдалече разглеждам яйцата, тя после иде, мирише ги. Забелязъл съм някой път ходи тя, 4–5 пъти тя ходи и познава, че имам доверие. Погледне някой път, някой път съм ходил, когато са измътени. Тя го счита високо мнение. Започва да се съзнава.

Казвам сега: Какво мнение има Господ заради нас? Ако ви каже Господ

нещо да го направите, ще го направите ли? – Че тогава вие мязате на онази млада мома, която иска да покаже на своя възлюблен, че го обича. Че казва: „Толкоз го обичам“, в реката се хвърля да се удави. Тръгва тя край брега, а той седи спокоен. Той е плувец. Тя иска той да се хвърли, да я извади от водата. Тя отива, пък се обръща и казва: „Кажи да се не хвърлям във водата“. Всяка мъчнотия, в която вие можете да попаднете, вие сте се хвърляли в тази река и тогава ще дойде Господ да ви избави. Ако вие не можете да покажете вашата Любов, Господ ще ви я покаже. Всеки ден, всеки един от вас, направете един малък опит. Ти си едно дете. Съгрешил си пред баща си. Помоли се на баща си и веднага ще се измени настроението на бащата, на майка ти, на братята ти. Вие всеки ден трябва да се молите. Казвате: „Да се примирим“. Молете се. Че вие, ако сте събрани тук, и ако за Господа не можете да изпълните Неговата Воля, вие очаквате аз да ви дам. Мнозина от вас очакват да ви дам голяма сила. Аз не искам да ви направя полковници да безпокоите войниците по пътя, по никой начин. Аз не искам да заповядвам никому. Но и другото нещо: Не злоупотребявайте! Има един свят, който не търпи погрешки. Не мислете, че може да бъдете възлюблени на Христа или на Господа, ако имате скрити в себе си прегрешения и ги криете. Вие не можете да бъдете възлюблени. Има неща, които нас не ни са потребни, не се безпокойте за тях. Аз не искам да мислите, че сте грешници, в себе си казвам: Трябва да бъда справедлив. Срещна един човек казва, или някое куче ме лае, аз се спра и си кажа: Ако аз съм на неговото място, какво ще направя? – Изваждам хляб, давам му, казвам: Много добре изпълняваш длъжността си. Казвам: Занапред ще минавам малко по-далече, втори път, трети път. От нас зависи. Сега мнозина гледам тук в Братството казват, съдят и казват: „Не живеят тук добре“. Ти, който казваш, че не живеят добре, дай един проект, как трябва да живеят. Че как трябва да живеят? – Ти не постъпваш добре! – Как трябва да постъпвам? – Аз бих желал да постъпя тъй, както трябва. Но вашата погрешка е там. Вие като полковника не можете да постъпите. Ако бяхте обикновен човек, да нямате служба, няма да безпокоите никой войник, като полковника. Войникът сега е тук. Войникът като заминеш, какво ще каже по твоя адрес? – Много остро говорят. Някой път като съм гледал войникът върви, като замине полковникът казва: „Едно говедо. Полковникът ще ми държи сметка, че копчетата не са били в порядък, че нещо друго не е било в ред“. Войникът върви и мърмори. Хубаво, да кажем, че вие сте религиозен полковник. Срещате един човек редник и казвате: „Ти нямаш правилно понятие за Христа“. Ама ти не знаеш какво нещо е вяра. Какво нещо е надежда. Какво нещо е спасение. Нареждат по този начин. Аз като срещна един художник, казвам: Я ме нарисувай. Той като ме нарисува казвам: Стой сега, позирай. Аз ще те нарисувам. Искам да зная той ли знае или аз зная. Той ме нарисува и аз го нарисувам. Аз излагам него както съм го нарисувал и той излага картината

си. Ама той турил публика. Кой е нарисувал нещо по-хубаво, ще се провери, и което е по-верно, той е по-добър художник. Който иска да критикува някого, ще го нарисува. Който иска да ви критикува, ще ви нарисува правилно. Два образа трябва да има. Само един образ не може. Та сега аз като живея, не живея за вас. Аз да ви кажа какво разбирам. Под думите „аз живея за себе си, но аз живея и за другите“. Аз съм художник, който рисувам за себе си, но аз живея и за другите. Аз съм художник, който рисувам на себе си, не рисувам хората. Този живот не е мой. Искам хората да живеят моя живот. И хората не живеят за себе си. Един художник няма да рисува себе си. Той ще търси сюжети от външния свят. Та казвам: Никой за себе си не живее. Никой за себе си не живее, за Христа живее. Христос не живее за себе си, Той живее заради нас. Следователно, една обмяна има. Ние трябва да живеем за Христа и Христос трябва да живее заради нас и между нас трябва да бъде. Вие искате да станете светии, да бъдете обичани, обични на Господа. Да казват: „Като този светия не е имало“. Или да кажат: „Като този Учител в България втори не е имало“. То е заблуждение. Като Бога няма. Защо е, аз зная защо е. И като нас няма. Като Бога няма, но и като нас няма. Аз живея за Господа. В душата си аз казвам: Това е в Името Божие. Да живея за Господа и Господ да живее заради мен. Като направил света, зная, че Той направил света заради мен. Той не го е направил заради себе Си. Но като дойдох в света и се родих, не се родих заради света, родих се заради Господа. Аз признавам този свят, заради мене е създаден. Понеже съзнавам, че животът, който живея не е заради мене, но за Бога. Бог направи света, заради себе Си. Но ако тъй разбирам, че Бог направи света заради себе Си, ние ще разберем частично, само заради нас. Сега туй, което ви казвам, не искам да вляза в стълкновение с вашите идеи. Днешните ви идеи няма да бъдат за утрешния ден. Един ден бяхте малки деца, тогавашният живот де е детският ваш живот. Тогава бяхте невинни, искрени, не обичахте да полъгвате, не се преструвахте. Дойде някой, прегърнете го, целунете го. Децата са много свободни. Щом станете възрастни, вече има други правила. Аз съм ви превеждал на вас един пример: Аз, мисля, в Пловдив беше. Отивам в едно семейство, правя своите изследвания, останах на гости. Едно малко момиченце на 5–6 години седи в стаята и като излезе майка му, хвана ме, прегърна ме. И после пак седна мирно като дойде майката. Казва: „Не ме разбира майка ми“. Виждам онова дете не прави нищо, но на какво се дължи, майката постоянно му казваше: „Ти да не направиш нещо“. Всичките тия деца всякога не показват своите чувства. Аз не разсъждавам, отивам при една чешма да измия лицето си. Имам добро мнение. Но ако ида при някоя кална чешма. Към всичките хора ние не можем да бъдем еднакви, запомнете го това. Колкото една душа е по-чиста, не само привидно. Най-първо освободете се от мнението, че сте добри хора, защото да мислиш, че си добър, то е голяма тяжест. Добър

съм, Господ ме е направил добър. Как ще мисля другояче. Душата е излязла от Бога, Духът е излязъл от Бога. Умът е излязъл от Бога, сърцето е излязло от Бога, не може да бъда лош човек. Най-много сърцето може да се пооцапа. Понеже съм дошъл в света, нямам никакво користолюбие в себе си, взел съм кесията на някой човек, за да не го оберат. Утре вложа тия пари в банката и с лихвите ще му ги върна.

Казвам: Съзнавайте, носете в себе си Божественият живот. Живейте за Господа и считайте, че всички страдания, които ви идват са едно благо. То е много мъчно да се разбере, че страданията са едно благо. Някой път забележете не само това, има думи, които като произнесеш, може да произнесеш една дума много добре, може да произнесеш думата Любов много добре, пък да обидиш човека. Може да ти кажа, като вашата глава няма в света. Но ти вече го взимаш на подигравка. Или като вашата Любов няма. А пък някой път може да ви кажа нещо лошо и пак да не се обидите. Казвам: Ти си много лош човек, но на тебе ти е приятно. Аз като произнеса думата „лош“, турям една мекота и тебе ти е приятно. Слушам двама млади си говорят, Той казва: „Аз никак не те обичам“. Тя се поусмихне. Тя казва: „Я ми кажи още веднъж“. Той пак ѝ казва. Тя иска да ѝ повтори онова, което е казал. Понякой път аз си позволявам. Някой казва: „Учителят все за Любовта говори, има някого предвид“. Аз бих желал ония, които се обичат да нямат никакво противоречие. Така седи в моя ум. Аз съм говорил досега за безлюбието. Ние си представяме, че се обичаме. Вие когато обичате човека той за тебе е добър и за него е добър. Любовта носи здраве. Любовта носи свобода. Любовта носи живот. И мъртъв да си като дойде Любовта, ще те оживи. Казвате, че тази Любов сега не могла. Любовта е от една категория. Любовта възкресява мъртвите. Любовта повдига болните. Любовта обогатява сиромасите. Любовта просвещава невежите. Всичко прави тя. Ами че нека дойде онази Любов, която нас ще ни повдигне. Сега ще кажете: „Тъй не говори Любовта, но другояче“. То е човешко разбиране. Казвам: Някой път трябва да държа една лекция, аз ще слушам, вие ще говорите, какво разбирате под думата „Любов“. Аз какво разбирам под думата Любов, ще намеря някой болен и ще туря ръката си и той оздравява. Или мина покрай някой беден човек и си туря ръката, и казвам: От коя рота си? – Не го питам нищо за неговата Любов. Туй е да съм като някой полковник, питам така. Туй не питам, като редник съм. Някой ще те пита ти обичаш ли Христа. Пита един евангелски проповедник: „Ти обичаш ли Христа?“ Казвам: Покажи ми как да Го обичам. Аз досега не съм намерил начин, искам да Го обичам, но не зная как да Го обичам. Казвам: Аз ще ви бъда много благодарен, ако ми покажете. Казвате: „По стария начин. Щом река да го обичам, аз искам да стана като Него“. Рекох: Туй не го харесвам. Аз искам да стана като Христа, но погрешката е, че без да съм страдал като Христа, без да съм имал

Неговите противоречия, искам да стана като Христа, да имам Неговите почести. Откъде накъде. Казвам: Синко майчин, ти искаш почестите на хората, ами ти нищо не си дал за Христа. Казвам: Като минеш през тия страдания на кръста, тогава ти ще бъдеш едно с Него. Пък аз искам да имам почестите на Христа, но не искам да мина през кръста. Даже понякой път искам да покажа, че разбирам живота по-другояче, отколкото Христос го е разбирал. Сега учените хора казват, че Христос навремето така Го е разбирал. Като че те по-добре разбират от Христа. Христос не седи на едно място. От две хиляди години той се е учил. Той е станал по-учен. Той не е седял на едно място. Учил, знае повече. Десет пъти повече, отколкото всеки едного. Казвам: За мене Христос не е един невежа човек, но който постоянно се усъвършенствува и каквото каже го прави. Не казва едно нещо, пък да прави друго. Казвам: Ти като Христа, като те разпънат на кръста, можеш ли да кажеш: „Прости им Господи!“ Може ли ти да простиш на тия, които те турят на кръста? – Ти казваш: „Господи, унижаваш ме!“ Казвам: Далеч си от Христа. Някои обявяват и казват: „Господ да го накаже!“ Оставете тия ваши заблуждения! Казвам: Оставете се от вашите заблуждения. И аз ще се оставя от моите заблуждения. Аз имам едно заблуждение: Мисля, че от вас светии ще станат. То е едно заблуждение. Ако вие сега станете светии, то е изгубена работа. Аз няма да ви кажа, че сте много добри. Добри сте. Няма да ви кажа, че сте и много лоши, лоши сте. Под думата „лош“ човек какво разбирам? Аз някой път казвам за себе си: Лош си, значи за себе си живееш. Казвам: Аз трябва за другите да живея. За мене това е ясно. Направя нещо за себе си, не е хубаво това. Защото моя пример, като го видя в другите хора няма да го харесам. Когато другите хора живеят за себе си, мене не ми е приятно. Когато видя, че другите хора живеят за другите, казвам: Ако тебе ти е приятно, другите хора да живеят за тебе, и на тях е приятно ти да живееш за тях. Когато хората не ме обичат, казвам: Аз не живея достатъчно за тях.

Казвам: Сега искам всички да живеете за Господа и Господ да живее за вас. Всички да живеете за Христа и Христос да живее за вас, то е една идея. Да живеем за Христа и Христос да живее заради нас. Тогава ще добиете тази сила, която искате. Ще направим един опит. Не опит, не искам да правя опит, да установим вашето верую. Вие искате да ме заставите да направя някои неща, да вярвате дали съм това, което съм. Вие този въпрос не го разрешавайте. Онова, което съм, съм. Което не съм, не съм. За мене е ясно. Аз не мисля за себе си онова, което не съм. Онова, което Бог е направил и онова, което Божественото иска е, и вие да мислите за себе си. И вие да мислите за себе си това, което сте. Няма да ви казвам аз какво съм. Казвам: Опитайте водата, която излиза из мене, това е то. Няма да търсите външни украшения, те са второстепенни. Водата, ако ви хареса, това съм. Тази вода съм. Ако не ви харесва, каквото и красноречие да имам, за мене то е

същественото. Онова, което изтича от вас, туй е за мене важното. Онова, което от всеки един човек изтича. Искам от всинца ви да изтича Божественото. И от мен да изтича и от вас да изтича. Че тия двете течения, като се съединят, тогава ще влезе новата музика и новият живот. И семейният живот и частният, и ще се образува един съвместен живот, друг живот. Казвате: „Кой ще се грижи за нас?" Казвам: Бог ще се грижи. Например, ако вие ми дадете 1000 лева, искате да знаете след колко време ще ви ги върна. Ако аз ви дам нещо и мисля след колко време ще ми го върнете, това не е разбиране. Онова, което давам, ще остане за онзи, тогава на онзи, Бог ще остави на мене. Онзи, който разбрал живота, той не мисли аз как ще живея. То е моя работа, аз как ще живея. Казвам: Бог е дал на нас абсолютно доверие. Че той ни дал живота и този живот как ще живеем оставил ни свободни. Когато се върнем в невидимият свят, може да иска сметка. В този живот няма какво да те ревизират. Той те оставя напълно свободен. Радвайте се на онази свобода, която Бог ви дал. Когато дойдоха и доведоха при Христа онази блудница, искаха да Го предизвикат. Той писа на земята, прави своите изчисления. Казват: „Ти какво казваш? – Според Мойсеевия закон, тази жена трябва да я убием с камъни". Христос казва: „Който от вас е праведен, да хвърли камък". Когато всички се разотидоха, Той я пита: „Не те ли осъди никой? И Аз не те осъждам. Иди и не прави тия погрешки!" Онова доверие, което Бог ти дал, не престъпвай, не злоупотребявайте с доверието, което Бог има към вас. Аз казвам: Не злоупотребявайте с доверието, което Христос има към вас. Туй трябва да бъде като едно мерило. Не искам един други да се съдите. Всеки себе си да съди според закона на Божията Любов, според закона на Божията Мъдрост, според закона на Божията Истина и свобода. Тогава само ще се образува едно общество и вие ще се разбирате. Като се срещнете, в лицата си ще видите какви сте. Аз като ида при една мечка, вече зная какво е състоянието на мечката. Като срещнете един човек, вие можете да знаете неговото състояние.

Сега да се върнем. Казвам: Вие сте добри по моему, но още вашата доброта не сте проявили. Вие сте умни, но вашият ум не сте проявили. Вие сте силни, но вашата сила не сте проявили.

Желая сега да проявите вашата доброта, капиталът ви да бъде в обръщение. Желая да проявите вашия ум. Желая и да проявите вашата сила, която имате.

Божията Любов носи пълния живот!

XVI година.
24 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 12 май 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1937_05_14 Трите системи
Младежкия окултен клас КНИГА: Разумните същества, том 2

ТРИТЕ СИСТЕМИ

"Отче наш"

Четоха се работи по темата. Върху думите "доблестен" и "сръчен".

За следващия път пишете върху темата: "Форма, съдържание и смисъл". Знаете ли произхода на доблестта? Доблестта е един резултат. Кои са основните елементи на доблестта? Ако попитате един химик какво е водата, той ще ви каже, че е един резултат. Когато кажем вода, разбираме съдържание. От колко атома водород и кислород е съставена водата? - Два атома водород и един атом кислород. Сега, химикът се спира на два атома водород и един атом кислород, а един кабалист ще попита защо именно два атома водород, а не три? Как са намерили, че са два. - Чрез анализ и синтез. По какво се отличава един човек, който дава, от човек, който взема? Онзи, който дава, има едно движение - ръката му се простира, общо казано, навън от него, а ръката на онзи, който взема, се простира и прибира отвън навътре. При приемането движението е отвън навътре, а при даването движението идва отвътре навън.

Тогава как ще обясните защо един човек има недоволство в себе си? Например, става сутрин, недоволен е, има едно неразположение. Последното може да се дължи на липса на нещо, може да се дължи и на изобилие. Да допуснем, че се събуждате сутрин, виждате ръката си подута и вече сте недоволен от това, което сте придобили. Или да допуснем, че някоя дума е излязла от устата ви и вие сте недоволен; друг път някоя дума излиза от устата ви и вие сте доволен. Тогава как да обясним разликата, след като и в единия, и в другия случай давате? Давате различни подаръци - на един давате една дума, на друг - друга дума; за едната ви се плаща, за другата въобще не ви се плаща.

Трябва да се установи една основа за живота, върху която всички да работите. Да разгледаме сега положението, в което всинца се намирате. Например, сегашното обществено положение не е така сигурно - земеделецът е сигурен, докато нивата му дава; чиновникът е сигурен, докато е на служба и му се плаща; учителят е сигурен, докато има деца, на които да преподава; дърводелецът - докато има дърва да сече; каменарят - докато има камъни да дяла. Всеки един човек има желание да подобри живота си сега. С какво именно можете да го подобрите? В материално

отношение кой е най-добрият начин за подобрение на живота? Или да вземем отношенията, които имате помежду си. Сега между вас трябва да се образува другаруване, приятелство. Как се образува приятелство? Понякога вашето приятелство трае една седмица, един месец, една година, две, три години. Някое приятелство оцелява през целия живот, друг път не може да се образува никаква връзка помежду ви. На какво се дължи приятелството или отношението (това е един и същи закон) между две същества? Например, във вас съществува идеята човек да бъде здрав; на какво се дължи здравето? - На вътрешното отношение между органите. Според вас, кой човек е здрав, кои са признаците на здравето? - Когато храносмилателната, дихателната и мислещата (нервната) системи са здрави. Има и други системи, но тия трите са основни. Здравият човек има главно две системи - централна или мозъчна и симпатична нервна системи. Симпатичната нервна система е заета главно с храносмилането. Когато съществува отношение между мозъчната и симпатичната нервни системи, тогава съществува и отношение между мислещата, дихателната и храносмилателната системи. Ако храносмилането не става както трябва, причината се отдава на симпатичната нервна система, но има причини и в мозъчната система, т. е. в мисълта на човека. Някои хора обичат да ядат повече, пък някои - не. Когато хората стават религиозни, постят дълго време, а пък когато стават светски, обичат да ядат. Когато човекът е радостен и весел, той яде повече, а когато е скръбен, не му се яде.

Сега, когато на хората не им върви в този свят, те са недоволни. Мнозина от вас се спират върху състоянието ви на недоволство, мъчно ви е. Да речем, че всички хора се мъчат. Да допуснем сега, че аз съм търговец и купувам мъчението ви - колко килограма можете да ми продадете от него? Вие още дори не сте запознати какво нещо е мъчението. Мъчението го образуваха хората, мъчението е резултат, т. е. мъчението зависи от някого - трябва да има някой, който да ви мъчи. Следователно, вие говорите за резултата на мъчението. Тогава кой ви мъчи? Онези, които ви измъчват, са живи същества. Питам: тези, които ви измъчват, ли седят по-високо от вас или вие седите по-високо? Вие ли сте по-умни от дявола, който ви измъчва, или той е по-умен от вас? Онзи, които ви измъчва, ли е по-силен или вие сте по-силни от него? Разглеждайте нещата по-дълбоко. Значи онзи, който ви измъчва, има едно превъзходство над вас. Вие не се спирате върху превъзходството му и си правите илюзия. Когато попаднете в ноктите или в устата на един тигър, или в обръчите на една боа, вие може да мислите, че те са по-низши същества, но трябва да знаете, че има нещо, по което ви превъзхождат. По същия начин, когато имате известна мъчнотия в живота, вие считате, че тя не е нещо живо. Мъчнотиите са живи и на всяка трябва да разбирате естеството. Да кажем, че стомахът ви е разстроен; какво ще правите? Понякога някой орган се отказва да работи, стачкува. Ако в това

голямо предприятие, в тази голяма фабрика, каквато е вашето тяло, ръката се откаже да работи, господарят ще фалира. А щом господарят фалира, фирмата му се затваря и престава да съществува.

И така, трябва да знаете, че здравата мисъл зависи от стомаха, но понеже стомахът е свързан със симпатичната нервна система, най-първо трябва да възстановите равновесието на вашите чувства. Всяко стомашно разстройство се дължи на борбата, на броженето, което съществува между мислите и чувствата на човека. Във вашето подсъзнание има нещо, което не е организирано. Вземете историята за Санчо Панса и Дон Кихот - и единият, и другият имат по една идея. Каква е идеята на Дон Кихот? Вие може да бъдете един религиозен Дон Кихот, може да бъдете и един светски Дон Кихот. Или пък искате да станете богат, да се покажете на хората - това е Санчо Панса. Можете да станете религиозен реформатор и като Дон Кихот да се сражавате навсякъде, дето трябва и дето не трябва. Той воюва с вятърните мелници и с овцете като си ги представя за това, което не са. Авторът на "Дон Кихот" е искал да осмее нещо и да даде на хората морал. Онези от вас, които са чели романа, каква поука извадиха за себе си? Ако вземат да ви подхвърлят върху една черга нагоре като Санчо Панса, вие как ще го обясните? Играят си с него, а Санчо не може да проумее защо трябва да го подхвърлят на тази черга. Ще кажете, че съдбата си играе с него. Вие не сте ли Санчо Панса? - Съдбата си играе с вас, подхвърля ви. Да речем, че имате някакъв идеал. Кой е идеалът на Санчо Панса, кой е идеалът на Дон Кихот? Идеалът на Дон Кихот е неговата Дулцинея. Той от сутрин до вечер само за нея мисли и всички подвизи върши за нея. Санчо Панса върви след Дон Кихот, за да постигне и той своя велик идеал. И вие вървите като Дон Кихот подир някакъв идеал. Някой прочел някакви си книги и си създава една почти изкуствена идея. Казвам: освободете се от изкуствените идеи, които сами сте създали в себе си. Някой път си създавате идея, че сте болни. Кога е болен човек? Болестта е една поправка - щом липсва нещо, ти боледуваш. Поправката може да бъде малка, може да бъде голяма. Следователно, щом се спреш в
своето движение, това вече е една болка и тогава трябва да туриш в ума си, че нещо поправят в теб. Някой казва: "Болен съм, може да умра, може да се осакатя!" По този начин вие туряте обратната страна, която не е вярна, т. е. разрешението не е вярно. Че боледуваш, е вярно, но какви ще бъдат крайните резултати не знаеш. Болестта всякога е метод за поправяне на погрешка. А радостта, която идва в човека, е резултат на това, че погрешката е поправена, т. е. имате вече една придобивка и вие ѝ се радвате или се радвате на поправката, която е направена.

Сега, кои са елементите на щастието? Нека разгледаме въпроса малко материално. Колко елемента има щастието? Щастлив е всеки, който има

отлична храносмилателна система, отлична дихателна система и отлична мозъчна система. Щом тези три системи не функционират, ти не можеш да бъдеш щастлив. Ако нервната система е добре развита, винаги има нещо хубаво и в ума ти, и в дишането ти, и в чувствата ти. Дихателната система е много тясно свързана с нисшите чувства и човек, който не диша правилно, е неразположен в тези свои чувства.
Това неразположение се дължи на симпатичната нервна система. За да бъдете щастливи, трябва да имате отличен стомах, отлични бели дробове и отличен мозък. И чак след това може да имате ония постижения, за които хората понякога ламтят. Вие трябва да разглеждате щастието като една кола. Представете си, че трябва да пътувате на дълга екскурзия на кола с коне...

Преди много време направихме една екскурзия до Черни връх. Ангажирахме едни приятели да намерят коне. С нас имаше и един военен - полковник, за да ни отваря път, защото навсякъде щяха да ни спират. По едно време двама цигани докараха два коня и казаха, че разбирали как се товарят. Конете бяха много слаби, криво-ляво ги натоварихме, но докато стигнем до Черни връх, повече от петнадесет-двадесет пъти се търкаляха по земята и трябваше да снемаме товара, да завързваме самарите и да ги товарим наново. На тази екскурзия нашите приятели се научиха как да товарят. Търколи се конят, развързваме товара му, вдигаме го за опашката - един от едната страна, друг от другата страна, туряме самара, товарим. Току повървим малко - пак се търколи, пак развързване, пак товарене. И през целия път, докато се качим горе, се занимавахме с това. Всички правеха забележки и питаха защо трябва да става така. - На тоз, който намерил конете, толкова му стигал умът. Той си мислел, че това са добри коне, а циганите си мислели, че разбират от тази работа.

Сега, всички вие сте тръгнали на такава екскурзия, както ние с циганите. Вървите и се учите да се оправяте с конете. Конете са човешката мисъл. Слабите коне са мозъчната и симпатичната нервна системи - слаби са и постоянно се търкалят по земята. Трябваше да вземем конете за две седмици и да ги поохраним с ечемик, за да бъдат силни. Циганите оставили конете да слабеят и гледат само как да печелят пари. Доста солидна сума искаха и след като толкова работа свършихме, те едва отстъпиха на половината.

Сега, вие изучавате окултната наука. Знаете ли каква е тази наука? - В окултната наука има голям товар. Ако конете са слаби и местността е планинска, има да се търкалят по земята. Ако пътуват по поле, биха могли да вървят, но по стръмните планински пътища такива слаби коне не вървят. В изучаването на окултната наука има особени терени, особени

мъчнотии, които човек трябва да има предвид. Например, ясни ли ви са понятията за доброто и злото? Според вас, кое е добро и кое е зло? Хората считат, че когато някои се отнасят добре лично с тях, са добри. В случая те не разглеждат нещата дали са правилни или не, но дали обкръжаващите хора вършат нещо за тяхна полза, или не. Донякъде това е правилно, но не е всичко. Да кажем, че имаш няколко приятели, с които много добре се обхождате - този те почерпи с чаша винце, онзи те почерпи с чаша винце, но един ден погледнеш и в теб се е образувал един лош навик. Тези приятели ни най-малко искат да ти увредят. Или представете си, че една майка обича често да дава захар на детето си, за да го задоволи, и то мисли, че майка му е много добра, но тя създава в него един лош навик. В живота не давайте изкуствена захар на себе си. От нея се образуват известни мазнини в организма. От физическа гледна точка, храната трябва да бъде лесно смилаема или да има отношение към човека. Хубава храна наричам онази, която има стремеж. Някои храни имат стремеж да се асимилират в човека. Тогава казваме, че храната трябва да ни обича. Да кажем, че имате един плод; за да се образува тази храна, един човек може да е отглеждал добре своите плодни дървета, може да е вложил нещо в тях. В плодните дървета има съзнание и ако вие ги отглеждате добре, те ще ви дадат по-добър, по-хранителен плод. Също и земеделецът може да направи така, че житото да бъде целебно. Например, направете следния опит: вземете един участък с дължина десет метра, разкопайте земята с разположение, посейте житото с разположение, когато изникне, оплевете го с разположение, а когато узрее, пожънете го и направете хляб с разположение. Хлябът, който ще произведете, е лечебен - той ще придаде на ума съвсем други качества.
и в книжовно отношение е същото: добрите писатели се отличават по това, че са мислили добре. Мислите и чувствата, които са посадили, те са ги внесли с голяма обич и любов в света. И когато четете такъв автор, усещате, че има нещо, което лъха от книгите му. А когато четете други някои, казвате: "Не ме интересува този автор."

Сега, всички искате да бъдете интересни. Вложете нещо интересно във вас. Възпитанието е самоотглеждане и всички трябва да се научите да се самоотглеждате - трябва да отглеждате вашето тяло, вашите чувства и вашите мисли в думата самовъзпитание можем да вземем корена питая, т. е. охранване на себе си. Това значи, че ще давате на себе си такава храна, че да развиете известни вътрешни качества. И тогава ще бъдете обичани от обкръжаващата среда.

Сега, ние казваме, че трябва да бъдем запознати със Слънцето. В какво отношение трябва да бъдем запознати? От Слънцето излизат две енергии - кинетична и потенциална: едната е свързана с човешките мисли, а другата

- с човешките чувства. Трябва да се запознаете с формите на слънчевата светлина и със слънчевите лъчи. Слънцето има седем цвята и всеки цвят е форма, с която можете да функционирате. Например анемичен сте; ако разбирате червения цвят, червената форма на слънцето, това е един начин, по който можете да премахнете вашата анемия. Анемията е безжизнено състояние. Ако пък сте колеблив
човек, нямате достатъчно индивидуалност - например, казвате нещо, а после се отказвате, тази неустойчивост у вас е свързана в известна степен с портокаления цвят. Ако понякога сте свидлив, с какво ще поправите този ваш недостатък? - Със зеления цвят. Здравето си ще поправите също със зеления цвят: когато станеш сух или затлъстееш, със зеления цвят ще се лекуваш. Когато плащате наляво и надясно, тази погрешка ще лекувате с жълт цвят. Ако не знаете законите на този цвят, веднага идва плащането.

С всеки човек може да се случи да плаща. Когато една стомна е пукната, тя плаща. Можеш да й говориш, да я назидаваш, но тя казва: "Тъй зная, тъй правя." Да, тя е пукната стомна. Всъщност тя ни най-малко не прави това, което знае, а прави това, което не знае. Когато човек казва: "Аз правя това, което зная", а прави това, което не знае, той е като пукната стомна. Аз считам, че всеки човек знае нещо, когато водата му излиза оттам, откъдето е влязла. Щом излиза оттам, откъдето не е влязла, това е крива посока. Когато водата започне да излиза от дъното на стомната, мислите ли, че работите вървят добре? Например, ти замахваш с ръка и удряш някого; тази енергия от главата ти ли излиза или от дъното? Или кажеш една необмислена дума; откъде излиза тя - от гърлото или от дъното?
По някой път казвате: "Еди кого си не мога да го търпя!" Това не е вярно и аз мога да ви накарам да го търпите. Да допуснем, че той е богат, а вие сте сиромах; ако той ви услужи с две-три хиляди лева, вие вече ще можете да го търпите. На какво се дължи предишното ви отношение? Не го търпите по единствената причина, че нищо не ви дава. Щом започне да ви дава, вече можете да го търпите. Или пък не можете да търпите някого, понеже взема от вас повече, отколкото ви дава. Та казвам: в природата съществува един велик закон - природата изисква разумно даване и разумно вземане. Има една педагогика: разумно да вземаш и разумно да даваш. Количеството не важи - малко или много, но разумното даване и разумното вземане е на място и постига своята цел. Когато вземаш разумно и даваш разумно, целта се постига; обаче, ако вземаш неразумно и даваш неразумно, целта никога не се постига. Следователно, щом си неразположен, две неща могат да са причина - ти или си дал неразумно, или си взел неразумно. И веднага трябва да го поправиш. Може да правите опити: поправете неразумното даване и неразумното вземане и неразположението, което имате, веднага ще изчезне.

В математиката какво означава минус и плюс? Например, учителят туря на ученика плюс - значи той му дава. Ако учителят ви тури шесторка или ви тури единица, при първата бележка имате плюс, а при втората - минус. Питам, ако сте ученик, с тази единица къде ще идете? Вие никога не можете да излезете от прогимназията навън. С шесторка всеки ще излезе отвън. Шесторката означава един процес. Ученик, който получава шесторка, според мен, той и взема, и дава разумно, т. е. има към своя професор правилни отношения на даване и вземане - и слуша правилно, и учи правилно. Ако ученикът има минус единица, погрешката къде е? Обмяната не е правилна.

И така, когато боледуваме, имаме единица в природата. Как ще поправите тази бележка? Кой трябва да поправи единицата - професорът или ученикът? В шесторката работи и бащата, и майката, т. е. и бащата е бил умен, и майката е била умна, и детето е било умно. При единицата и майката е била глупава, и бащата е бил глупав. Тогава какво ще дадат на детето си? И двамата професори, които първи са учили този ученик, не са били умни, не са го научили, затова и третият, който го учи, му туря единица. Окултистът ще каже, че единицата показва, че на този ученик му трябва Божествения принцип. На даровития, за да се справи в Живота, му трябва шест. Това е закон на илюзиите, т. е. трябва вече да го забавляват, трябва му широчина, за да има къде да простира енергията си. Но това не е разрешение, това е само обяснение... Значи шест е едно правилно вземане и даване. Професорът разполага с начини да преподава и на ученика, който има единица, но ще отнеме време.

Говори се, че човек много работи може да направи. Как ще ги направите, ако не сте добре запознати с червения цвят, ако не сте добре запознати с портокаления цвят, със зеления, с жълтия, със синия, с виолетовия, найпосле - ако не сте запознат със самата светлина. Мога да ви кажа, че светлината е храна за човешкия мозък, а топлината е храна за симпатичната нервна система. Следователно, светлината тонира централната, мозъчната нервна система, а топлината тонира симпатичната нервна система.

Сега, това са философски работи, които изискват разсъждения. Например, имате едно неразположение; как ще се справите с него? Не е лесно човек да се справи. Да кажем, седите намусен и гледате нагоре-надолу; мислите ли, че това е естествено положение? Или пък сте се изправили гордо и гледате. Това е пак неестествено положение. Кажете ми вие едно естествено положение. Когато не сме нито много отслабнали, нито отпуснати, но сме тихи и спокойни, тогава всички мускули на лицето и тялото са в естествено положение. Естественото

положение можете да го добиете. Представете си, че наблюдавате деца, които играят - поглеждате, но не сте много заинтересувани. Има едно успокояващо състояние, с което човек да наблюдава: когато гледа, да мисли, че всичко е за добро. Тогава човек може да си почива.

Сега, вие предизвиквате с вашето външно отношение, а искате хората да се отнасят с вас добре. Но ако един слуга отиде при някой господар, той може да го предизвика. Да кажем, че господарят е с развити лични чувства, справедлив и умен. Каква поза трябва да заеме слугата, как трябва да се отнесе? Сега ще ви представя друго положение: представете си, че сте учител и влизате в прогимназиален клас за пръв път. Ако влезете начумерен, учениците веднага ще си съставят едно мнение; ако влезете свит и сгушен, ще имат друго мнение. Учителите не знаят как да влизат в клас. Учителят трябва дълго време да мисли как да влезе за пръв път между учениците, защото както влезе, така ще излезе - това е пробен камък.

Сега, идват някои и ме питат може ли да постъпят в класа. Можеш да постъпиш, но как ще влезеш в работата. Той казва: "Ще се науча." Зависи как ще влезете, защото както влезете, така ще излезете. Онези, които влизат в една окултна школа, трябва да имат здрави нервни системи, трябва да имат нормална Светлина и Топлина, т. е. нормална Светлина в мозъчната система и нормална Топлина в симпатичната нервна система. И не само на думи, но да не са студени ръцете им, да не са студени чувствата им и да не е помрачена мисълта им. Светли мисли и топли чувства - това е нормалното състояние.

Теб, Недялко, ако те направим един професор, как ще влезеш при учениците? Аз мисля, че добре ще влезеш. Аз те харесвам, ти имаш добра стойка и ти ще влезеш добре. Само че, опасността е там, че ти ще поразглезиш малко учениците. Те ще бъдат привързани към теб, ще имат добро мнение за теб, но опасността е там, че ще бъдат малко разглезени. Тогава ще дойдат другите учители и ще кажат: "Постегни ги малко, твоят клас е много разпуснат!" Ти ще кажеш, че според новото възпитание трябва да се даде свобода...

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

24-а лекция от Учителя,
държана пред Младежкия окултен клас
14 май 1937 г., петък, 5 ч. с, София, Изгрев

1937_05_16 Първото място
утринно слово

ПЪРВОТО МЯСТО

Размишление.

Има една трудност в живота, с която човек трябва да се справи. Човек е влюбчиво същество, лесно се влюбва: в себе си, в къщата си, в нивата си, в земята, дето се е родил и живял. И дървото се влюбва като човека. То заема голямо пространство, разширява се и казва: Кой каквото да ми говори, не се мърдам оттук. Един милиметър няма да се поместя. И на хората се говори за култура, за пробуждане на духовното начало в тях, но те не се мърдат от мястото си. Защо ще говориш на дървото за култура? Това е все едно, да му кажеш да се премести. То отговаря: Невъзможно ми е да се мръдна от мястото си.

Това са образи от природата. Аз си служа с тях, за да ви помогна да изучите външния живот. Той ще ви помогне да изучите вътрешния живот. Често говорите за мъчение, труд и работа. Вие трябва да съпоставите тия неща, да ги различавате. Мъчението иде отдолу, от краката. Трудът иде отвън, а работата – отвътре. Съществата, които живеят в долния свят, се мъчат. Те имат особено разбиране за живота. Който има взимане-даване с тях, все трябва да им даде нещо – доброволно, или насилствено. Ако не дадеш доброволно, те сами ще откъснат парченце месо от тебе, но ще вземат нещо. Ако се освободиш от тях, ще излезеш най-малко със стотина рани. В Америка има блатисти места, дето се въдят много комари. Ако попаднеш на такова място, в един - два часа тялото ти ще бъде надупчено. Там всички хора спят с мрежи на леглата си. Който не е опитал жилото на тия комари, мисли, че може и без мрежа. Прекара ли първата нощ без мрежа, втората нощ не се решава да остане без мрежа. И в областта на духовния свят съществуват блатисти места с хапливи комари. Попаднеш ли в такава област, веднага те посещават гостите и казват: Добре дошъл, дай ни ръката си да те поздравим.

Казвате: Какви са тия блатисти места с толкова комари? Де се намират те? – Във вас. Като не разбираш това, ти се излагаш на жилото на тия комари и казваш: Мъчи ме нещо. – Продай ми това, което те мъчи. – Беден съм. – Продай ми беднотията си. – Главата ми побеля от мъка. – Продай мъката си на мене. Аз търся такава мъка. Ще ти дам 45 английски лири за твоята мъка. – Не мога да я продам, тя е вътре някъде, не излиза вън. – Значи, тя е в долния свят. Това са неканени, странствуващи мисли, от които човек трябва да се освободи. Тъкмо започнеш да се молиш, и в ума ти влиза мисълта, че в долапа някъде има гърне с мляко, което може да падне.

Спираш молитвата и наместваш гърнето. Продължаваш молитвата, но забелязваш, че долапът е отворен, и трябва да го затвориш. Пак се молиш, но си спомняш, че някой ти дължи хиляда лева, на които днес е падежът. Ще ти дойде на ума някаква любовна мисъл и пак спираш молитвата си. Ти си недоволен от себе си и най-после казваш: Ще отложа молитвата си. Утре, като стана от сън, ще се помоля по-добре. Ставаш сутринта, но не си разположен за молитва. Така минават дните, седмиците и месеците, докато видиш, че не си изминал никакъв път. Времето изтекло, а никаква работа не виждаш пред себе си. Някога религиозният човек прилича на вързан кон. Цял ден се върти, около кола и нищо не може да направи. Не зная как се освобождавате от света на странствуващите мисли. Според мене, мрежи ви трябват. Щом се мръкне, влезте в леглото си и турете мрежите, да не ви хапят комари. Не е лесно да се бориш с маларичните комари. Спасението от комарите е в пресушаването на блатистите места. Велико изкуство е да водиш духовен живот. Той има две страни: външна и вътрешна. И музиката има две страни: външна и вътрешна. Външната страна се отнася до инструмента и свиренето с него. Вътрешната страна има отношение до смисъла на музиката. Ако свириш на цигулка, трябва да знаеш мястото на всеки; тон на грифа. После трябва да управляваш добре лъка. Щом научиш това, ще свириш цели, половини, четвъртини ноти, акорди. Важно е да проникнеш във вътрешната страна на музиката, да разбереш законите на всеки тон. Например, тонът „си" е мощен. Той представя най-високото стъпало, до което човек може да стисна в известна област. Той е врата за преминаване от една гама на живота в друга. За да се изяви силата на този тон, трябва да го вземете чисто. Като изучавате смисъла на тоновете и тяхното съчетание, дохождате до различните добродетели, като музикални пиеси, написани от видни музиканти през вечността. Да бъдеш добър, това значи, да произведеш правилно една музикална пиеса, написана от някой виден музикант с участието на видни философи и художници. Реално нещо е доброто. То е една от великите картини на живота, наречена в Писанието „дървото на живота." Говори се в Писанието и за дървото за познаване на доброто и злото. Доброто има отношение към сърцето.

Според учените, сърцето е орган на кръвообращението. Като се свива и разпуща, то движи кръвта по цялото тяло. Всъщност, движението на кръвта не се дължи на свиването и разпущането на сърцето, но на особен род космично течение, наречено електричество. То е причина за свиването и разпущането на сърцето. Когато това течение спре, човек моментално умира. Сърцето спира движението си. – Коя е причината за прекъсване космичното течение, което движи сърцето? – Прекъсване връзката на човека със закона на доброто. Щом престане да служи на доброто, човек умира – сърцето спира своята деятелност. Достатъчно е да възстановиш

връзката си с доброто, за да започне сърцето ти отново да работи.

И тъй, доброто е връзка между Бога и човешката душа. Същевременно доброто има отношение и към злото. Не можеш да проявиш, доброто, без да засегнеш и злото в себе си. Обаче, ти трябва да разбираш Божиите закони, за да не попаднеш под силите на злото. Външно, злото има величествен вид, особено отдалеч. Гледано на разстояние, то представя красива планинска местност. Приближиш ли се до него, виждаш една оголена, камениста, усойна местност, която с нищо не привлича погледа на човека. Който се е опитвал да влезе във вътрешността на тая местност, здрав не е излязъл. Някои наричат злото „дявол". Какво всъщност е дяволът, и те не знаят. Смущават се от злото, без да знаят, че причина за това са те сами. Злото не може да има отношение към тебе, ако то не те обича, и ако ти не го обичаш. Никой момък не задиря момата, ако тя не го предизвиква. Днес тя хвърли око на едного, утре на другиго, докато запали сърцето на някой момък, и той тръгне подир нея. Няма човек в света, на когото сърцето да не е горяло. И да се пазиш и да не се пазиш, все ще се запали сърцето ти. Има нечисти места в живота, през които човек неизбежно минава – няма друг път. Ще кажете, че можете да избегнете нечистите места с аероплан. И във въздуха има опасни места. Колко авиатори са платили с живота си! Опасни места има и в мисълта, и в чувствата на човека. Който не знае законите на мисълта и на чувствата, лесно може да плати с живота си. Попадне ли в тия опасни места, мъчно може да излезе невредим. Който има любов в себе си, лесно се справя с опасностите и изпитанията в живота си.

Много ви е говорено за любовта, много говорите и вие за любовта, но какво знаете за нея? Ще кажете, че сте чели романи от различни автори, които третират въпроса за любовта. Това е още предисловие на любовта. Нито един автор не е писал за любовта като същина, като сила. Досега аз не съм чел нито една глава за любовта. За предисловието на любовта е писано много, но за любовта нищо не е писано. Достатъчно е да прочетеш само една глава от книгата на любовта, за да се осмисли живота ти и да се освободиш от всички противоречия. Голяма е светлината на любовта. Да носиш любовта в себе си, това значи, да бъдеш господар на положението. Мъчнотиите ще отстъпват пред тебе, както слугите пред господаря си. Ако нямаш любов, казваш: Изкуси ме дяволът. – Отде влезе той? Кой го пусна да влезе в тебе: ти, или твоите слуги? – Сърцето ми е пуснало дявола. – Това е възможно. Щом допуснеш любовни работи в сърцето си, то всичко може да направи. То всякога обърква работите. Сърцето даже не подозира, че е станало причина за някакво недоразумение. То пита: Какво лошо има в това, че съм откъснал една ябълка от дървото?

Един беден човек отишъл при един евангелист да иска някаква помощ, понеже много изпаднал. Евангелистът му дал известна сума да се подкрепи. След това бедният човек отишъл в една голяма дрехарница, дето се препоръчал за евангелски проповедник и пожелал да му дадат един хубав костюм. Облякъл костюма още в дрехарницата, а своите дрехи оставил там, под предлог, че слугата му ще дойде да ги вземе и да плати. Така той си купил нови обувки, нова шапка, без да даде стотинка за тях. Когато дрехарят, обущарят и шапкарят отишли в дома му да искат парите си, той им отговорил: Не ме изнудвайте, аз ви платих. Те разбрали, че не могат да се справят с него и се отказали да го търсят повече. Такива грешки прави и човешкото сърце, без да подозира, че носи отговорност.

Един апаш отишъл в един от големите хотели в Русе, дето прекарал два месеца. При влизането си в хотела, той носел два големи, тежки куфари, които го представили за голям богаташ. Ял, пил в хотела, но нищо не плащал. Един ден той напуснал хотела и не се върнал повече. Хотелиерът влязъл в стаята и, като видял куфарите, казал: Все-таки оставил нещо – два пълни куфара. Като ги отворил, останал изненадан – те били пълни с камъни.

Като работя между хората, и аз се натъквам на особени случаи. Дойде при мене някой, иска веднага да го приема. Казвам му, че съм зает, друг път да дойде. – Отдалеч ида, втори път не ми е възможно да дойда. Приемете ме само за две минути, имам голяма мъчнотия. – Щом е за две минути, ще отделя толкова време. Той влезе в стаята ми и не мисли за двете минути. Седи половин час, един час, два часа. Аз го слушам и си казвам: Не издържа на думата си. Той иска да се жени, показва ми портрета на своята възлюбена. Виждам, че и двамата са добри, но не са един за друг.

Един ден дойде една мома, иска да се жени. Казвам й, че тоя, когото избрала, не е узрял още. – Нищо, ще го чакам да узрее. Важно е, ще живеем ли добре. – Ще живеете. – Докога? – Докато се роди детето. – После? – После ще имате големи мъчнотии, които ще развалят живота ви. Като се роди второто дете, мъчнотиите ви ще бъдат още по-големи То ще бъде момиче, като скъпоценен камък; ще се явят много разбойници да го крадат. – Ти ми говориш алегория, но не те разбирам. Говори ми без алегории, ясно. – Добре, ще ти говоря направо. Ти си млада, не познаваш себе си. Твоят възлюбен е много добър, но ти ще го развалиш. – Как ще го разваля? Аз го обичам. – Обичаш го, но ще го заставиш да служи на друг господ. Така ще объркаш и своя, и неговия път.

Питате: *Лошо нещо ли е любовта между хората?* – Любовта е най-красивото нещо в живота. Всички хора се влюбват – и светски, и

религиозни. Без любов не можеш да влезеш в духовния и в Божествения свят. Любовта ще те въведе в тия светове. Тя ще те въведе и в света на знанието. Тя е сладък сок, с който се справят само мъдреците и светиите. Попадне ли в устата на обикновения човек, тя първо е сладка, а после го опива. Тоя сок ферментира и действува опивателно. Мъдрецът трансформира силите на любовта и работи с нея безопасно. Обикновеният човек, обаче, не може да се справя със силите на любовта.

Една майка казала на сина си, ученик: Синко, както вървиш, никога няма да въртиш къща. – Защо, мамо? Нали уча? Един ден той се събрал с другари да се повеселят. Купили вино и започнали да пият. Пили за здравето на тоя, на оня, докато се напили. Той се върнал у дома си пиян, едва се държал на краката си. – Мамо, виждаш ли, че цялата къща се върти? Целият свят се върти, с него заедно и аз се въртя.

И религиозните не могат да се справят с живота. Те се запитват, защо Бог допусна злото в света; защо съществува смъртта да коси хората; как ще бъдат приети на оня свят? – Това са ненужни въпроси. Това е тежка раница, от която постепенно трябва да се освобождавате. Казваш: Ще хвърля раницата от гърба си! Искам да бъда свободен. – Опитвал ли си да се освободиш от една непотребна мисъл? Знаеш ли, как става освобождаването? Христос казва: „Чашата, която Отец ми даде, да я не пия ли?" Чашата представя страданието. Ако Христос прие страданието и го понесе с радост, колко повече обикновеният човек трябва да го приеме. Петър мислеше, че с нож може да се бори със страданието. Той извади ножа си и отряза ухото на слугата. Христос взе ухото и го залепи. С това Той показа на Петра, че има друг начин за справяне със страданието. Явява се въпросът: Защо Петър отряза дясното ухо на слугата, а не лявото? Защо му отряза ухото, а не ръката? Това са философски въпроси, върху които трябва да се разсъждава. Обаче, Христос каза на Петра: „Скрий ножа в ножницата, защото, който вади нож, от нож умира."

Сега, ние не се интересуваме от това, което е станало във времето на Христа. За нас е важно това, което днес става. Казвате, че Христос дойде да спаси света, но същевременно Го отричате, нямате нужда Той да ви спасява. Като се намерите в трудно положение, започвате да търсите Христа. Млада, красива мома обича един момък, който иска да се ожени за нея. Той я нарича ангел, божество, и тя вярва на думите му. И за нея той е всичко в живота. Тя гледа на него като на свой спасител. Като се оженят, отваря се нов лист. Тя престава да бъде ангел, и той я нарича говедо, простак, животно. Тя става обикновена слугиня. Той не държи сметка за нейното положение. Като чува думи, които тровят, тя трябва да се чисти от тях с дни и седмици. Не е лесно да се очистиш от отровата на лошите

думи, отрицателните мисли и състояния. Като идат при мене хора, всеки оставя по малко от своите лоши състояния. За да помогна на някого, аз се свързвам с него и поемам част от отровата, която го мъчи. След това трябва да се чистя, да се освободя от отровата, която съм поел.

Като говоря за женитбата, аз я сравнявам със сраженията на бойното поле. Войникът влиза в сражение насила. Ако остане на него, той сам да пожелае да се сражава, едва ли ще направи това. В повечето случаи майките и бащите женят синовете и дъщерите си. Войникът влиза в сражение два - три пъти и излиза с пробит шинел оттам. И младоженците влизат в сражение, а окръжаващите гледат, кой от двамата ще победи. Те постоянно се сражават. Някъде жената побеждава. В едно Варненско село мъжът обичал да пие с другарите си. Жената била здрава, юначна българка. Като знаела, че мъжът й пие по кръчмите, тя пращала детето си да го вика, да се върне вкъщи. Той казвал на детето: Кажи на майка си да си гледа работата! Аз съм свободен да пия, колкото си искам. Една вечер той пак върнал детето с думите, че никой няма право да се меси в работата му. Като чула това, жена му се ядосала, сграбчила една цепеница, влязла в кръчмата и ударила мъжа си по ръката. Той веднага станал от стола и тръгнал с жена си, но със счупена ръка. За да се лекува, той отишъл в друго село; срам го било от съселяните, да не разберат, че жена му го била. Като го питали, как си счупил ръката, той отговарял: Паднах от коня си.

Много хора се влюбват, женят се, сражават се, без да са виновни за това. Виновен ли е войникът, че се сражава? Други го пращат, и той е длъжен да се сражава. Ако го питат, желае ли да се сражава, той ще каже, че желанието му е да бъде свободен. Човек трябва да не се опива. Виното е направено от гроздов сок. Като ферментира, гроздената захар се разлага на спирт и въгледвуокис. Спиртът опива, всичката вина е в него. Като извадите спирта от виното, получавате сладко, безалкохолно вино, което не опива.

Казвам: Има мисли и чувства, които са толкова опасни, колкото спиртът и вредните киселини. Вие трябва да знаете свойствата на тия вещества, да разбирате реакциите, които те произвеждат върху организма, за да се предпазвате от тях. Един млад, даровит свещеник разправяше една своя опитност. В черквата, дето служил той, имало един дякон, който му помагал в службата. Един ден дяконът направил една малка грешка, за която свещеникът не могъл да му прости. Той му ударил една плесница, да го научи да не греши. Дяконът бил крайно честолюбив и тайно носел обидата в себе си. След няколко години дяконът станал владика. Сега свещеникът попаднал под неговото ведомство и често си казвал: Ударих една плесница, но сега ще плащам за нея. Едва след 25 – 30 години

владиката простия на свещеника за обицата, която преди години му нанесъл.

Казано е в Писанието: „За всяка дума, за всяка крива постъпка ще отговаряш." Казваш, че си търпелив, а като ти дойде едно изпитание, питаш: Защо Бог допусна това изпитание? Защо ми даде тая лоша жена? – Ти не подозираш, че по тоя начин роптаеш против Господа. – Защо Бог ми даде това лошо дете? – Ти обиждаш Господа. Знай, че Бог не бива поругаем. И Йов задаваше такива въпроси, но мина през големи изпитания. Той изпи горчивата чаша на страданието до дъно и, като научи урока си; каза: Господи, прости ме. Разбрах, че съм правил неща, които не трябваше да правя.

И тъй, докато влезе в духовния свят, човек ще мине през големи мъчнотии. Труден е пътят на любовта. Сам никой не може да влезе в тоя път. Трябва да се намери някой да ви води. Привидно Христос остана сам на кръста, но не беше сам. Има Един, Който придружава човека и в най-трудните моменти на живота му. Той сочи пътя на всичките хора към Царството Божие, към Царството на любовта. Това, дето хората се влюбват, се дължи на факта, че търсят някого да ги ръководи. Жената търси мъж да я води в пътя на любовта; мъжът търси жена да го води в същия път. Децата търсят учители да ги водят и поучават. Всеки търси някой да му покаже пътя към Царството Божие.

На какво се дължат страданията на хората? – На неразбирането им. Като не разбират много неща, те ги обезценяват. И петелът обезценява диаманта, който изровил на бунището. Много естествено, той не разбира цената му. Ако можеше да оцени диаманта, петелът щеше да се осигури за цял живот. Не само себе си, но още много петли щеше да осигури.

Оценявайте любовта! Ако я цените, тя ще ви възкреси; ако я обезцените, ще ви умъртви. Ако я цените, тя ще ви направи учени; ако я обезцените, ще ви направи невежи. Ако я цените, ще бъдете силен човек; ако я обезцените, ще станете слаб. И тогава, каквото и да ви се случи, за всичко трябва да благодарите. Не отправяйте нито една лоша дума, нито едно роптание против Бога. Казвайте: Всичко, каквото Бог е направил и прави, е добро. Вълните на лошите мисли могат да бушуват, колкото искат, но ти няма да ги допуснеш да влязат вътре. Влязат ли вътре, те ще те разрушат като живеницата.

Една е вратата на любовта. Който влиза през тая врата, той е добрият пастир; който минава през оградата, той е крадец и разбойник. Той остава вън от любовта. Всяка мисъл и всяко желание, които минават през

оградата на кошарата, са крадци и разбойници, нищо не допринасят.

„Чашата, която Отец ми даде, да я не пия ли?" Тая горчива чаша е на любовта. Докато не я изпие, човек не може да разбере смисъла на живота, който носи радости и страдания. Който не може да разбере смисъла на страданието, никога не може да разбере смисъла на радостта. Казваше ми една сестра, че иска вече да живее за Господа. – Това е най-лесната работа. Казвам й: Досега ти не си могла да живееш за Господа, защото от сутрин до вечер мислиш само за себе си. Ти си Господ сама за себе си. Значи, твоят Господ е на земята. Ти обичаш себе си и света. Начинът, по който обичаш света, няма да те въведе в Царството Божие. – Какво да правя? – На своето място ще туриш Господа. На мястото на света ще туриш ближния си; себе си ще туриш на трето място, а света ще туриш на последно място. Ти вървиш по обратен път: себе си туряш на първо място, ближния си на второ място, а Бога – на последно място. Сега не ви остава нищо друго, освен да смените реда на нещата: На първо място в своята душа да поставите Бога, на второ място – своя ближен, на трето място – себе си, а на четвърто – света.

Христос казва: „Отец ми е по-голям от мене. Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Оня, Който ме е проводил." Христос постави Бога на първо място в себе си, ближния си на второ място. Той казваше, че Син Человечески няма де да подслони глава, но знаеше какво трябва да прави. Когато Петър Го предупреждаваше да бъде по-предпазлив, да не излага живота си, Христос му отговори: „Това е дяволска мисъл. Не дойдох да живея за себе си. Махни се оттук! Чашата, която ми даде Отец, трябва да изпия."

Казвам: Не туряй себе си на първо място в живота. Това е нещастие. Не туряй и света на първо място. – Това е друго нещастие. Тури Бога на първо място в душата си! Тури ближния си на второ място! Кой е твоят ближен? В притчата за Самарянина Христос показа, кой е твоят ближен. Тури себе си на трето място, а света – на четвърто място. Постъпиш ли така, ти си в правия път, който води в Царството Божие.

– В Божията Любов е благото на човека.

24. Утринно Слово от Учителя, държано
на 16 май, 1937 г. София. – Изгрев.

Книги:
Първото място

Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
Първото място
Старото отмина (Утринни Слова. Година VI (1936–1937). Том II. София, 1947)
20 беседи от 21 март 1937 г. до 19 септември 1937 г.
Начало: 05:00

1937_05_16 Рабство и приятелство
неделна беседа

РАБСТВО И ПРИЯТЕЛСТВО

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета само 15-и стих от 15-а глава от Евангелието на Иоана: „Не ви наричам вече раби, защото рабът не знае що прави господарят му, а вас нарекох приятели, защото всичко, що чух от Отца Си, явих ви го.“

„Аум“

Сега ще говоря върху двете думи от прочетения стих: рабство и приятелство. Отличителната черта на рабството седи в това, че рабът не знае какво прави господарят му, а приятелят знае какво прави приятелят му. Следователно човек в живота си може да играе роля на раб, който не знае що прави господарят му. На същото основание понякога хората не знаят какво върши природата, защото са раби, а те могат да знаят какво върши тя. Такова е положението на човека в живота, а той сам е създал рабството. Човек сам е станал раб, не е слугувал, но раб е станал. А рабството не е нищо друго освен отдалечаване от онзи прав път на познаване. В рабството влиза чувството на страха. Страхът е най-високото чувство, което е развито у животните. Рабът се страхува от господаря си, а при чувството на приятелството има известна привързаност. В приятелството страхът не играе важна роля, там важна роля играе съзнанието, което човек има.

Ако се спрем върху живота на сегашните хора, ще видим, че между всички, били те учени, религиозни или светски хора, все има едно неразбиране. Всички религиозни все спорят за нещо, не се разбират. Това показва, че в религията има робство, там никой не може да мисли свободно. Ако срещнете един мюсюлманин, той ще ви каже, че има всичко 7 ката нагоре и 7 ката надолу – повече от това нищо няма. Какво означават тези 7 ката нагоре и надолу – има нещо в тях, но той нищо не казва. Знае само, че така е писано. Вие сте изучавали закона на Моисея и виждате, че там има закон на рабство. Когато Моисей изведе евреите от Египет, той ги води цели 40 години из пустинята, път, който можеше да се извърви най-много за 3 месеца. Те се обезсърчиха и въстанаха против Моисея. Защо трябваше цели 40 години да пътуват из пустинята? За да се образува в тях характер. Като четете историята, ще видите, че през това време евреите постоянно третираха въпроса за яденето и пиенето. Те казваха на Моисея: „Ти ни изведе от Египет да умрем тук гладни.“ Египет представя света, а влизането на евреите в пустинята, това представя отиването им към

Ханаанската земя. Който влиза в Ханаанската земя, той трябва да има особени разбирания върху нещата.

Сега хората казват: „Да си поживеем малко на Земята.“ За да си поживее човек на Земята, за това се изискват условия. Ти можеш да бъдеш богат човек, милионер, учен, но не можеш да разбереш живота. За да разбереш живота в неговата вътрешна пълнота, твоята душа трябва да бъде будна, твоят ум трябва да бъде буден, твоето сърце трябва да бъде будно и твоят дух трябва да бъде буден. Тези 4 неща в човека трябва да бъдат събудени.

Сега аз искам да ви наведа на факта: Хубавите неща се раждат на хубави места. Хубавите неща не се раждат на лоши места. За пример, ако ти се родиш при мъчни условия, не можеш да живееш лесен живот. Вземете за пример, от Стария Завет примера с Иосифа. Той представя един млад човек със силен характер. Той прояви такъв характер, защото имаше убеждение. Иосиф се роди от една майка, която беше обичана от Якова. Той трябваше да работи цели 14 години заради нея, за да му я дадат. Седем години го лъгаха и той трябваше да работи още 7 години, докато взе Рахил. При това трябва да се знае, че характер като този на Иосиф може да се роди само от такава майка. И само от една майка като Мария можа да се роди Исус. Една обикновена майка ще роди един обикновен син и една обикновена дъщеря. Една обикновена глава ще роди една обикновена мисъл. И едно обикновено сърце ще роди едно обикновено желание. Една обикновена душа ще роди един обикновен стремеж. Един обикновен дух, който се занимава с дреболиите на живота, с това, което занимава кокошките, ще роди също такива дреболии.

Сега, понеже сме влезли в една фаза на живота, дето смъртта царува, искаме-не искаме, ще умираме. Земята е едно училище. Човек е изпратен отнякъде на Земята, като на училище, да се учи. И той трябва да свърши това училище. В Слънчевата система по-добро място от Земята няма. И по-горно място от Земята няма. Великите души, които искат да свършат нещо, слизат на Земята да се тонират.

И тогава вие запитвате: „Нима Христос, една такава велика душа, слиза на Земята да научи нещо?“ На едно място Павел казва, че макар и да е знаел много нещо Христос, Той все таки е научил много работи, които не е знаел. Христос не е знаел какво нещо е страданието на Земята. Той не е знаел какво нещо е смърт на кръста, да Го прободат в ребрата, да Го бият римските войници, а след това да се подиграят с Него. Той не знаеше какво значи да Го облекат в царска мантия, а после да Му турят трънен венец на главата. Той не е знаел какво значи да Му изневери някой от учениците и после да Го продаде, и то така евтино, само за 33 сребърника – толкова

евтино. Христос не знаеше всички тези неща и ги научи. Някои казват, че Христос е знаел всичко. Не, има някои работи, които Христос не е знаел. Тези неща именно Той не ги знаеше, а знание без опит не е знание. Той трябваше да преживее тези неща, които не ги знаеше, да има опитност за тях. Ако Бог всичко знае, Той всичко е преживял. Знаете ли вие това? В Него стават и добрите, и лошите работи – всички представления. И адът е в Него, и раят е в Него. И доброто е в Него, и злото е в Него. Всички противоположности са в Него. И добрите, и лошите хора са в Бога. И сега Бог трябва да се справи с тях, да ги извади от заблужденията им, в които се намират.

Сега да оставим настрана въпроса защо светът е създаден така. Когато вие ще създавате един нов свят, създайте го не така, както Бог го е създал, но така, както вие намирате за добре. Създайте един нов свят по ваш начин. А това защо Господ е създал света така, това е Негова работа. Хората разглеждат живота, света, по човешки начин. И наистина, ние виждаме, че много религиозни хора, които искат да минават за набожни и милостиви, не издържат на това положение. Те вършат ред престъпления. За да не вършат престъпления, съвестта им трябва да бъде силно развита, обаче има религиозни хора, на които съвестта ни най-малко не е развита. Човек може да бъде религиозен, без да е справедлив. Религиозността се дължи на чувството на привързаност на човека към нещо. Като обичаш един човек много, ти вече имаш религия. И понеже сега човек обича себе си повече от всичко друго, той има една религия на егоизъм.

Сега да се върнем към съществения въпрос. Човек първо трябва да има права мисъл, прави разбирания за нещата. Ще ви приведа един пример из живота на американските религиозни общества. В Америка има много съживителни събрания, в които хората ходят да се молят. Един беден християнин често ходил в едно от тия общества да се моли. Като се връщал от едно от тия събрания, той минал покрай дома на един банкер, който, като броил парите си, забравил една торба с пари на прозореца на къщата си. Като минал покрай банкерската къща, бедният погледнал нагоре към прозореца и видял торбата с парите. Той си помислил: „Ето, този банкер оставил тази торба с пари за мене." Като си казал тези думи, той взел торбата и отишъл у дома си. Като видял жена си, казал: „Жена, ето аз ходя в съживителните събрания, моля се на Бога и Той като знае положението ми, наредил така, че банкерът да забрави торбата си с парите на прозореца заради мене. Бог послуша молитвата ми." Как стана това? Банкерът оставил тази торба на прозореца на къщата си, но той има много торби с пари.

Обаче какво станало? Като започнал да се моли, торбата веднага застанала

между молитвата му и Бога, вследствие на което не може да се моли. Той разсъждавал правилно, но торбата с парите непрекъснато го следяла. На втория ден пак започнал да се моли, но торбата пак застанала между молитвата му и Бога. Той си казал: „Отде се взе този дявол да ми пречи?“ На третия ден пак се моли, но торбата пак изпъква пред него. Най-после той си казал: „Не мога да търпя това положение, ще отида да занеса торбата с парите на банкера.“ Той забелязал, че връзката му с невидимия свят започнала да се къса. Като занесъл торбата на банкера, той казал: „Ето, вземи си торбата. Ако тя не беше застанала на пътя ми между мене и Бога, нямаше да ти я върна, щях да я задържа за себе си, но понеже тя ми се яви като препятствие в живота, връщам ти я назад.“

Ще кажете, че този човек нямал съзнание. Не, невидимият свят насила го заставил да върне парите назад, с което да докаже, че парите не са една необходимост в живота. На религиозния човек не му трябват никакви пари. Той трябва да мине покрай торбата без да я забележи и торбата, „але-пасе-хоп“, да тръгне подир него. Казвате: възможно ли е това? Значи, да вземете торбата и да бягате с нея, е възможно, а да бягате от торбата и да кажете „але-пасе-хоп“, било невъзможно. Защо да не е възможно да кажа тези думи и торбата да тръгне след мене?

И златото си има свой език. Ако знаете езика му и говорите на него, то ще ви следва. Питат банкерите как са спечелили богатството си. Те знаят как са го спечелили. Те знаят езика на златото. Според наблюденията в психологическо отношение е доказано, че в известно отношение човек може да стане толкова богат, колкото злато има в кръвта си. Златото при златото отива. Доброто при доброто отива, злото при злото отива. Такъв е великият закон. Подобните неща се привличат.

Сега, това, което ви говоря, не го туряйте в противоречие с това, което имате в себе си. Защото, ако го турите в противоречие, вие ще мислите, че имате всичкото знание на света. Тогава, ако имате всичкото знание, няма защо да ме слушате. Седете в къщи и уредете вашия живот. Ако всички ония, които проповядват... В света има толкова проповедници, които проповядват туй, което не знаят. И аз мога да проповядвам. Мога да ви избера на всинца ви да вземете лотариен билет и да ви кажа, че ще спечелите. Ако аз сега ви предскажа и всинца ако вземете по един билет и ако ви предскажа колко души от вас ще спечелите? Има един закон на вероятностите. Тънки изчисления трябват, но ако направите изчисления и ви накарам да спечелите пари преждевременно, аз ще съгреша сам. Аз считам, един човек, ако го нагостя преизобилно и разстроя неговата стомашна система, аз не съм направил услуга. Аз считам, че не е уместно в човека да събудиш алчност. Всичките хора не обичат еднакво парите.

Някои много ги обичат. Тези, учените хора, като изследват човешкия мозък, забелязват, че ония хора, които обичат парите, имат на главата си един център, който обича да трупа. Те намерили в катерицата, в мравята, че този център е силно развит. Мравята, дето влезе, трябва-не трябва, задигне го, носи го; и катерицата като намери каквото намери, събира го. Пък има едни земни кучета, които събират картошки, правят цели складове. Та, в обществото на животните се зараждат всичките нещастия, всичките недоразумения, всичките противоречия.

Религиозните хора са роби, не са добродетелни. Между тях едва сега започват [...]. Преди 30–40 години в Америка между евангелските църкви, между православните, баптистките не може да излезе проповедникът да проповядва от една църква в друга. В православните църкви мислят, че който е православен, той може да бъде спасен, който е езичник не може да бъде спасен, но въпросът не седи тъй. Много езичници има в света, които ще ги намерите един ден в Царството Божие. Не е въпрос до името, но до онова чувство, което човек чувствува в себе си. Има езичници, които познават Христа по-добре, отколкото християните. То е до любовта. Ти не можеш да познаеш един човек, ако нямаш любов.

Тогава, ако ние познаваме Христа... Че, икономическия въпрос Христос го разреши. Ако всичките хора бяха като Христа, икономическият въпрос щеше да бъде разрешен. На 5000 души Той даде хляб и с 5 хлебчета ги нахрани. Много добре разбираше икономическия въпрос. 500 милиона християни, ако имаха едно сърце като Христа, икономическият въпрос не щеше ли да се разреши? Ако всичките свещеници във всичките религии на християнството, ако всичките имаха този ум на Христа, не щеше ли да се разреши икономическият въпрос? Ако всичките управляващи имаха този ум на Христа, не щеше ли да се разреши този въпрос? Значи има нещо в съвременните държави, има едно положение, което е робско. То е законът на Моисея, който господарува върху човека. За да дойде до второто положение, той трябва да има съответни качества.

Тогава аз да ви представя един пример. Един господин, който имал обичай да ходи да купува инструменти, намерил един екземпляр от Страдивариус, но не знае да свири; ходи, показва цигулката, но не иска да я продаде. Само я показва. Един ден влиза в едно богато семейство, носи цигулката. Там имало гениален музикант. Той като [я] вижда, казва: „Аз нямам такава цигулка, може ли да ми я дадеш да посвиря?“ – „На радо сърце.“ Какво става с двамата? След като посвирил половин час, казва: „Аз ти подарявам тази цигулка, тя не е за мене, тя е за тебе.“ И оттам насетне този виртуоз и този, който носел цигулката, се сприятелили. Онзи говори на обществото, а пък кой свири – онзи свири. Онзи, който носил

цигулката, своето богатство той подарил на онзи, който знаел да свири. Онзи, който знае да свири, днес е министър.

Днес трябват в света певци, трябват свирци в света. В света трябват мислители на новата мисъл, не да се повтарят старите мисли, че Бог е Любов. Тогава вие ще се намерите в едно противоречие [като оня човек], който като намерил Библията, взел да я чете, да направи връзка, да му се оправят работите. Станало точно обратното. Като [не] чел Библията, имал пари, но като почнал да я чете, изгубил парите, изгубил всичко, което имал, и най-после казал: „Тази книга ми донесе всичките нещастия." Взел, че я хвърлил в огъня. Изскочило едно парче и на него той прочел: „Бог е Любов." И той разбрал тази мисъл и туй парче го турил в джоба и от него ден всичко му тръгнало напред.

Ти докато не се научиш да обичаш хората, [...]. Аз това го турям правило за себе си, но и за вас. Христос казва да обичаш ближния като себе си. Аз казвам тъй на себе си: Ще обичаш другите хора тъй, както Бог ги обича. Както Бог ги държи в ума Си, в Своето сърце, и ти ще бъдеш така внимателен, защото то е закон. И за в бъдеще, ако така не се внесе законът, няма да може да се разбираме. Христос казва така този закон: „Както Ме е Отец възлюбил, тъй и Аз" – значи по същия начин. Не казва: „Както Себе си ви обичам." Същия закон туря. Казва: „Както Ме е Отец възлюбил, тъй и Аз ви възлюбих." Следователно, ако ние не може да обичаме другите хора, нашите ближни, на които съзнанието е пробудено, онези хора, които очакват нашата помощ... В света има хора страдащи, които очакват да им се даде помощ. Тази помощ няма да бъде толкоз материална, колкото духовна, защото материалните блага, това са резултати на един духовен живот. Духовното в света е, което урежда нещата. Ако хората духовно биха уредили или ако Божествено биха уредили, светът ще се уреди. Другите неща лесно се уреждат.

Христос казва: „Не ви наричам вас раби, наричам ви приятели, понеже каквото чух, изявих ви го." Какво направи Христос? Той оправи много работи. Той казва на учениците: „В дома на Бога Моего много жилища има." Цялата Слънчева система, всичките системи, това са условия за всички, които любят Бога. Казва: „Всичките земни страдания, те са нищо. За вас този великият свят е създаден." А пък ние се самозаблуждаваме, а пък нас ни заблуждават от временните неприятности, които имаме на Земята.

Сега някой казва: да се научи човек да говори. Човек не може да говори хубаво, ако душата му няма този импулс. Не може да дадеш на другите това, което в себе си нямаш. Само великият музикант в света може да

научи хората да свирят. Само великите певци могат да научат другите да пеят. Само онзи, който разбира, може да научи другите да разбират. Следователно, ако вие имате дарба, тя ви е дадена отнякъде. Ако имате дарба отнякъде, тя ви е дадена. Ще повикате Онзи, Който ви е дал тази дарба.

Всичките гениални хора, всичките талантливи хора, всичките светии на Земята, които имате, и те са имали подобни майки. И техните майки са били гениални. А за майката има съвсем друго понятие. Аз не разбирам майката [като] една обикновена жена. Аз разбирам майката [като] една необикновена жена в света, която може да роди един необикновен човек. Аз разбирам баща[та] [като] един необикновен дух, който може да роди в света пак подобен на себе си. И Писанието казва, че Бог направи човека по образ и подобие.

Ние седим и се занимаваме, мислим, че съвременните хора, със сегашните наши схващания, ние мислим, че с нашите сегашни разбирания и схващания, ние мязаме на Бога. Ами тогава как ще разберете думите на Христа: Ако човек не се роди изново, ако човек не се отрече от себе си, ако човек не се отрече от баща си и майка си и от всичко в света, той не може да бъде ученик? Не само той не може да бъде ученик, но той никога не може да извърши това, което се изисква от него. Следователно, ако ние сме ученици, ние ще извършим на Земята туй, което никой не може да извърши.

Сега някои мислят, че ако тръгнем по пътя, по който Христос [е] казал, ние ще бъдем нещастни. Не. Животът ще се подобри – 10 пъти по-добре ще бъде, отколкото е сега. Ако се приложи Христовото учение, тъй както Той е проповядвал. Болни хора няма да има. Затворници няма да има. Недоразумения няма да има. Погребения няма да има. На Земята ще живеят само толкоз хора, колкото могат да бъдат щастливи. За всеки едного от тях ще има преизобилно. Преизобилно трябва да има. Човек не трябва да седи в една къща от 300 метра. Един човек не трябва да мисли, че е щастлив. Не, най-малко 1000 декара земя трябва да има, с градини, с паркове, с ябълки, с круши, с лимони. Вселената е толкоз широка, че Бог е предвидил всичко. Някои мислят, че земята е разсадник. Тогава всичките слънчеви системи, колкото има, Бог е предвидил по една Земя за един човек. Най-после, като ти дотегне, Господ ще те прати на толкоз широка Земя, и ти, [на] който искаш отнякъде може да пратиш писмо да ти дойдат на гости. Тогава хората ще си ходят на гости. На Земята само един ще живее, а другите ще идат като гости, ще живеят и ще се връщат. Така Бог е разрешил въпроса.

Понеже ние по човешки мислим, като сме дошли, не искаме да идем по-далече. Всеки хванал по 300 метра, направил една къща и казва: „Не се мърдам." Някой път с лостове трябва да го изпъдят. И като умира, не умира, ами моли се, не иска да умре, не иска да иде в другия свят. Сега, аз мисля, че вие не сте от тези, които не искате да идете, не искате да умирате.

Ама не се самозаблуждавайте както онзи българин в Свищов. Пак ще ви приведа примера за един, който се занимавал с окултизъм. Молил се, молил се, да му покаже Бог как да забогатее. Той казва: „Беден окултист не може." Напредва времето му и като се моли, моли, една вечер иде един и му казва: „Аз ще ти кажа къде има пари." Отиват на едно място и му дава една голяма торба пари. Той хваща парите, той върви, уловил парите, но отде около него е дошла една крава и започнала да се върти наоколо. И той казва: „Тази беля отде дойде." Най-после догневяло го, че ритнал кравата, и като ритнал кравата, помислил, че кравата се обърнала с четирите крака нагоре. Той казал: „Така ти се пада." Но какво да види: това той сънувал и като се събудил, държал с ръцете си чаршафа, покривката на масата и като дръпнал покривката, на масата имало шише вода, то се разляло и паднало на земята, а пък масата я обърнал нагоре с краката. То е смешно положение. След като се събудил, видял това.

Другият свят е видим. Ще държим една покривка. Тази живата крава е масата, която е обърната с краката нагоре. Сега, може би в този пример има нещо преувеличено. Но аз вярвам, като правя своите преценки, 25% е вярно, а 75% го намирам преувеличено. Защото този, който го направил, малко го [преувеличил], да поосмее окултистите. Но вярвам, че 25% е вярно.

Мисълта, която ще ви наведа. Има едно положение, което трябва да го възприемете сега. В окултизма има една теория. Човек много пъти след като се е раждал, от много майки като се е раждал, най-после трябва да се роди сам. Онези от вас, които са дошли до положението, няма да ви раждат майките, вие сами трябва да се родите. Вие трябва да създадете един характер, такава гениална мисъл, че всичките нови мисли, нови чувства, които ще дойдат, да влязат, да образуват бъдещето ви. Сами да се родите. Човек в себе си сам ще се зачене и ще стане в него една метаморфоза, тъй както гъсеницата може да се превърне в една пеперуда и човек ще се преобърне, ще се роди сам. Човек няма да бъде съвършен по сегашното обикновено разбиране. По сегашния път ако вървят, такива ще бъдат резултатите. Ако сега ви говоря по въпроса на самовъзраждането, отсега трябва да събирате онова богатство във вас, във вашите умове и сърца, богатство, което е потребно за новото, за създаване на новото тяло, с което вие трябва да се облечете.

Докато човек не се облече с това новото тяло, той винаги ще носи тия недъзи, които сега носи. Знаете ли какво влияние оказва стомахът? Знаете ли какво влияние оказва дихателната система? Знаете ли какво влияние оказва нервната система върху целия организъм? Ако стомашната ви система у вас не е правилна, ако правилно не се развива, както трябва, непременно ще се струпат такива вещества и ще започне да расте коремът ви, ще се натрупат вредни вещества в кръвта ви, ще станат анормалности. Ако във вас вземе надмощие вашата дихателна система, във вас може да се роди един темперамент много избухлив. Вие ще станете съвършено лековерен. Тези хора, които са лековерни, дихателната им система е много слабо развита. Ако е силно развита нервната система, те стават неврастеници.

Та казвам: Потребно е едно нормално развитие на мозъчната система, едно нормално развитие на дихателната система, понеже дихателната система е свързана с чувствата на човека. Човек не може да има едни благородни възвишени чувства, ако няма една отлична дихателна система.

Аз бих ви препоръчал да не се изтънява носът ви. Онези от вас, които сте много нервни, нетърпеливи, хващайте носа си за края и го упражнявайте, после го изтегляйте назад и малко на широчина. Природата тъй е направила, тези, които се секнат постоянно, те постоянно упражняват носа си, за да започнат да мислят.

Много пъти вие се гневите. Аз да ви кажа, лесно може да се оправи това. Щом се разгневите, направете един опит. Ти си добър, няма защо да се сърдиш, поглади носа си и ще видиш по него, че от носа излиза нещо. Когато човек се разгневи, ноздрите се разширяват, трептят. Поглади го отгоре, отстрани. Ти кипнеш и направиш нещо, може година, две години да минат, за да изправиш това. Поглади малко носа си. Това е честолюбие, как да ни обидят. Той има особени понятия. Носът е отделен, някой път действува отделно.

Някой ще каже: „Ще се занимавам с носа си!?“ Ако дигнеш ръка, да започнеш да налагаш другите, кое е по-хубаво: с носа си ли да се занимаваш или с другите хора? Аз съм забелязал: там, дето не сме употребили ума си, всякога има лоши последици. Дойде някой, поглади носа си. Той като види, че гладиш носа си, той ще се поусмихне, и той хване носа, мисли: „Да не прави някаква магия?“ Той само се поусмихне и казва: „Дай си ръката. Защо бараш носа?“ Казва: „Имам лоша хрема.“

Ще кажем: има една лоша хрема в човека. Едно лошо чувство, аз го

наричам „хрема“. Цял час, два часа не можеш да дойдеш на себе си, изхарчиш излишна енергия. Ще бъдеш много внимателен – като дойдеш, ще пипнеш носа си много деликатно. Много деликатно ще концентрираш ума си. Ако ти го хванеш, няма да го разтриваш, но едва ще се докосваш и по този начин ще направиш връзка.

Защото двете ръце, това е законът на духа. Това са положителни сили, които действуват. Дясната ръка е положителна сила, която възприема. Лявата ръка е положителна сила, която дава в природата. По някой път ти ще употребиш ръцете. Ако цигуларят иска да свири на цигулката и някой път не може да вземе тона, като поглади няколко пъти, може да свири хубаво. С него и виртуоз може да се състезава. Като не прави туй упражнение, той е един обикновен цигулар.

В човека има нещо гениално, стига той да го знае. Туй го наричат „вдъхновение“. Ти ще гледаш с духовните неща да влезеш в съприкосновение, с Божественото. Хубаво е по някой път да имаме един наш приятел. Аз бих желал... ако имам един учител по музика да ми преподава, аз какво ще направя – ще избера първокласен учител и ще искам той да ми поглади лявата ръка, по 3 пъти да си прекара към пръстите, нищо повече. А пък ако този учител преподава, тогава бих желал да ме бутне по челото, да прекара двете си ръце. Ако някой пее хубаво, бих желал да ме бутне по челото, да излезе и да предаде от магнетическата сила.

Ти, ако дружиш с обикновени хора, обикновен ще бъдеш; ако дружиш с велики хора, велик ще станеш; ако дружиш с талантливи, талантлив ще станеш.

Та, има един закон в света. Великите хора се събират, за да помагат на другите. Те са проводници на великите блага.

Писанието казва: Божественият Дух е, Който раздава дарбите в света и затова човек трябва да мисли върху Божествения Дух, за да може да дойде онова великото в неговата душа.

Христос казва: „Аз не ви наричам вече раби.“ Сега ще кажете: „На стари ли години ще уча?“ На стари години ти страдаш, защото не си учил досега. Аз на вас, старите хора, препоръчвам да си направите една китара, някоя цигулка или тамбура, най-малко тамбура, или окарина, или пищялка, а който не знае и на тях да свири, нека си купи един тъпан. В съвременната наука, която е постигнала толкоз велики факти, в своите наблюдения подразделят науката и материала подразделят. За пример, ако аз бях един

геолог, най-първо ще има да изсвиря едно парче – като ида, ще ми върви. Ако съм някой химик или физик, пак ще изсвиря друго парче и като ида, природата ще ми отвори вратата. Сега учените хора мислят, кой каквото и да е, трябва да пее, да пее за себе си. Тогава за геология има особени парчета, за химия има особени парчета, за физика има особени парчета. Ако съм един красив и млад момък, искам да запазя здравето. За здравето има особени песни.

Сега аз не искам вие да вярвате. За мене вярата е изключена, понеже аз ви говоря за неща, за които съм правил опит. В музиката аз съм правил опити, доста опити съм правил. Много пъти някои братя са ме слушали и някои са бягали. Трябва да знаете закона, ако не знаете как да мислите, хората ще започнат да мислят. Като знаете как да мислите, хората ще се приближат. Ако не знаете как да чувствувате, хората ще бягат от вас и ще се чудите защо. Ще се образува сила, която отблъсква.

Религията за какво служи? Казваме: „Да обичаме Господа." – „Че къде да Го намерим?" Мислите ли, че Господ е като човека, да Го намерим на едно място? Къде е Той? В тази грандиозна идея. Всеки един от вас в живота си има моменти, когато неговото съзнание може да бъде будно. И аз зная, за пример, дали един билет може да спечели от лотарията. Аз вземам един билет. Понеже този въпрос е неразбран, недостъпен е за вас. Ако седя до един, който има билет, ще му кажа щом дойде времето за неговия билет, неговият ум се отвлича нанякъде и няма да спечели; той седи и е уверен 101%, че ще спечели. Този човек, който ще спечели, той гледа всичките, които спечелят, той се радва на всичките, че спечелили някои 100 лева или 100 000 лева или 1 милион, все едно е за мене. 5 лева са както 5 милиона. Някой път аз бих взел 5-те лева, отколкото 5-те милиона. Петте милиона ще ми създадат много неприятности. А при 5-те лева аз съм спокоен. Ако знаят, че има 5 милиона, апашите ще се наредят, а пък при 5-те лева, аз съм свободен. При дадените условия, аз бих предпочел да нося 5 лева, отколкото 5 милиона. Сега вестниците пишат, че от [...] имало нещо откраднато. Навсякъде трябва да имаш 5 очи.

„Не ви наричам вече раби." В обществото има един вътрешен страх, една вътрешна несамоувереност, едно вътрешно подозрение. Ние сме в една епоха, когато трябва да се научим да вярваме в нещата. Не да вярваш, че вълкът може да стане една овца. Не може да стане овца. Не да вярваме, че овцата може светия да стане. Овцата светия не може да стане. Всякога да даваме на овцата туй качество, което тя в дадения случай има в себе си. За мене една овца е само това, което в даден момент е в моето съзнание. Някой път и вълкът е момент на моето съзнание. Може да минава някой път една мисъл. Един момент или едно чувство минава, което има

характера на овцата, или на птицата, или на светията, или на ангела. Зависи доколко може да схвана, кой е зад тази мисъл вътре в [мене]. Минава един господин, някой млад момък, оттук иска пари, оттам иска пари, навсякъде го изпъдили. Той казва: „Няма оправия в света. Да живея както Господ писал.“ Един ден върви една госпожица модерна, паднала ѝ кърпата, дава ѝ я, доста скъпичка била, казва: „Госпожице“, и подава кърпата. Тя му казва: „Дайте си името“ и оттам насетне всичко тръгнало, тя му урежда работата.

Една кърпа навреме дигната, навреме ще оправи работите. Една кърпа ненавреме дигната няма да оправи работите. Ти ще пропаднеш в този живот. Една мисъл, която дошла навреме в твоята душа, в твоето сърце – ако кърпичката на твоята мисъл вдигнеш, работите ще се оправят.

Казвам: Какво ни препятствува да имаме любов? Не тази любов, от която хората стават неврастеници. Аз наричам „любов“ – в присъствието на един човек ставаш спокоен, колкото и да си скръбен, мязаш на един хубав ден, като днешния. Като изгрее Слънцето, птиците пеят. Казвам само по някой път: че какво ми липсва? Другите хора са богати, че този е красив – радвай се на това. Радвай се, че този човек е здрав. На туй трябва да се радваш. Щом го имат, туй нещо от тях ще мине и до тебе. Ако един човек някой път е болен, може да направите опит. Когато лекарите казват, че вашата работа е свършена и трябва да се готвите за другия свят, тогава направете този опит. Понеже ще заминете за другия свят, свържете се с най-здравите хора в света, хванете се за тях и вижте какво ще стане с вас. Който е правил този опит, е имал сполучлив резултат.

Ще бъдеш искрен, като се обърнеш към Бога, и Той ще ти помогне. Не да играеш на въже или да играеш ролята на онова магаре, което минавало през една вода, натоварено със сол. То паднало във водата и като се вдигнало, солта се разтопила и му олекнало. Но второто път като минавало, било натоварено с вълна и като се потопило във водата, вълната се намокрила и товарът му станал по-тежък. Ако направите този опит, вие изневерявате на вашите обещания. Всеки път не изпълнявате това, което сте обещали. Не обещавайте много. Казвате: „Утре ще стана, ще взема един хляб, ще го занеса на една вдовица.“ Стани навреме, иди в църквата, запали една свещ, занеси хляб на вдовицата. Или някой човек се е съблазнил, закъсал е – ти на него ще му кажеш една блага дума. Срещна един човек, казва: „Закъсал съм.“ Казвам: „Ще се оправят твоите работи. Ако твоите работи не се оправят, ела при мене, аз ще ти дам. Но аз ти казвам, че ще [се] оправят 101%.“ На другият ден иде този човек, казва: „Започнаха да се оправят моите работи.“

Ние сме служители на Бога. Говорете на хората, че работите се оправят, и ще се оправят. Божественият Дух казва: „Този свят Аз го създадох за вас, не грешете. Добро правете.“ Казвам: Не грешете, но добро правете. Щом се запознаеш с доброто, злото иде като сянка. Щом се запознаеш с любовта, омразата идва като сянка. Щом се запознаеш с истината, лъжата идва като сянка. Да ви не смущава тази сянка. Дръжте се за тази реалност на живота, която ще даде стабилност на вашето сърце, стабилност на вашия организъм. Стабилност ще даде и на вашия ум. После, трябва да имаме един ум да схваща, не да забравя. Че, каквото сме обещали, да [не] забравим. Но всички ще помним, както Бог помни нещата. Като обещае нещо, никак не трябва да забравя нашите обещания.

Сега пожелавам на всинца ви да бъдете не добри, но при сегашните условия да бъдете приятели на доброто, което сега иде в света, и да бъдете готови, че да носите даровете и дето минете, да казвате: „Доброто иде. Правдата иде. Любовта иде. Светлината иде вече в света.“ Всичките страдания ще си идат. Иде вече светлината. Всичко е на оправяне вече. Всичко се свърши вече. Повече страдания няма да има. Много гноища ще излязат. Всичкото лошо трябва да излезе навън. Тази гной, нечистотиите, отвътре всичко туй ще излезе. Че новото ядене, новото пиене, новото мислене, новото чувствуване ще създадат нещо ново в света.

Та казвам сега: Изстисквайте всички нагноясали неща, да идат навън и да остане само същественото. И тогава турете онази основа в живота си – да любим един другиго тъй, както Бог ни е любил.

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

24-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 16.V.1937 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1937_05_19 Цялото и частите
лекция пред общия окултен клас

ЦЯЛОТО И ЧАСТИТЕ

Добрата молитва.

Силното и слабото въже как ще се определи? Въжето, което има повече нишки е по-силно. Въжето, което има по-малко нишки е по-слабо. Тогава ще ви дам една формула, на която човек може да гради: Когато частите се съединяват в едно цяло, цялото става силно. Когато частите на цялото се разединяват, цялото остава слабо. Вие може да приложите този закон и ще имате резултат. Онзи казва: Който действително мисли, който мисли става умен; който не мисли, става глупав. Който мисли, не става силен. Силата е резултат на съвсем друго. Тя е свързана с мисълта, но силата има друго предназначение. Може хората да са силни, без да са умни. Не че не влиза силната мисъл. Че умните хора не са пехливани. Само умният човек, ако концентрира своята мисъл, своята енергия в своите мускули, там съвсем друг е законът. Силата е нещо колективно. Когато няколко способности, две, три, четири, пет се съединят в едно да работят, тогава това се нарича сила в човека. Силата е комбинирана енергия или сбор от способности, които се съединяват да работят. Силата на човека тогава е турена за действие. Когато силата се разединява, проявяват се способности. Запример, имате един човек морален. Как ще определите моралът? – Моралността е сбор на известни чувства, висши чувства, във връзка с човешките способности, с висшите способности на човека, тогава образуват морал. Пък когато по-нисшите чувства във връзка с неговия нисш ум се проявяват, тогава се образуват долни чувства. Сега в нисшите чувства и висшите чувства разликата седи в туй: висшите чувства имат право над другите в своето съзнание, а нисшите чувства имат правото само, което се отнася до тях. Когато човек живее един егоистичен живот, той е под влиянието на нисшите чувства. От сутрин до вечер мисли само за себе си. Мисли, че не е здрав, че не е умен, че не му върви, че богатство няма, жена няма, деца няма, сила няма, това няма, онова няма. Или започва да мисли каквото има. Когато има и когато няма, той си мяза. В единия случай, когато има, става силен; в другият случай, когато няма, става слаб. В единия случай, когато има, става кротък. В другия случай, като няма, става свиреп. Някои хора са лоши, понеже нямат. Дайте им и те стават добри. Не мислете, че като станат добри, всъщност са добри. Сега туй е само едно смятане. Хубаво трябва да знаете да смятате, да изваждате две камъчета. Извадиш две камъчета от една царска корона. То е престъпление. Туриш две камъчета, които нищо не струват на короната отгоре, това е пак престъпление. Извадиш простите камъни от короната и туриш скъпоценни, то е една добродетел.

Сега, да допуснем, че вие искате да бъдете добри, тогава трябва да разбирате изкуството за да бъде човек добър. Има един свят, дето добродетелта е нещо видимо, материално, осезаемо. Сега не мислете, че когато човек стане добър, той е добър. Наполовина е добър. Че самата философия, може да му е забранено да познава дървото на познание доброто и злото. Забранено му е било да се занимава с доброто и злото. Значи има един живот, щом дойдеш да бъдеш добър, ти ще се натъкнеш на злото, понеже злото след себе си води доброто. След доброто върви злото и след злото върви доброто. След злият човек върви добрият. След добрият човек – злият. След злият човек, доброто отзад върви. А пък в добрия човек злото животът, отзад върви. Може да кажете: „Как да го разбираме?“ Как ще го разбирате? – Дойде господарят, яде на първото място. Той като дойде, веднага му служат. Дойде слугата, най-после каквото остане в тенджерата, това му слагат. Казвам: Когато искате да бъдете добър, ще се натъкнете на злото. Всички от вас, които искат да станат добри, да ги обича Господ, молите се повече, натъквате се на най-голямото зло. Тогава ще изкарат голямата неприятност. Ако искаш да бъдеш добър син, ти малко ще станеш кишав, влажен или неразположен. Или слугата ти, или даже животните ти ще се изопачат. Казвам: Трябва да имате предвид, че то е вече закон. Трябва да познавате, че подир доброто върви злото. Трябва да знаете доколко трябва да бъдете добри. Защото голямото богатство е родило крадците. Там, дето се събира голямото богатство, събират се и крадците. Дето има добри хора, там са и най-лошите хора. Ако искате разположение, намерете някой лош човек. Там ще намерите и добрият. Дето има един светия, ще има един дявол. Единият е чер светия, другият е бял светия. Дето има един чер светия, ще има и един бял светия. Дето има един чер, ще има един ангел. Вие сега ще кажете: „Защо е така?“ – Ами защо така се свири? – Че как да се свири? – Защо на цигулката има четири струни? – Че колко да има? – Шест да има. Вземете китарата. Ако искате цигулка, четири струни. Защо има толкоз струни на пианото? Ако искате с много струни, свирете на пианото. На цигулката четири, на китарата – шест. На пианото, колкото искате. Там има повече. Ако искате повече, онези, които задават въпроса, имат едно чувство на тщеславие. Някои задава въпроса и пита: „Кой създаде Господа?“ – То е най-глупавият въпрос, който някога може да се даде. А той мисли, че е умен. Кой създаде Господа? – Туй, което създава нещата, не може да бъде създадено. И създаденото е само туй, което не може да създава. Всяко нещо, което не може да създава, е създадено. Всяко нещо, което създава, то не може да се създаде. Трябва да разбирате думата „създава“ какво означава. Вие мислите, че създава нещо. Много проста работа е, създава. Ти не можеш да създадеш, ако нямаш. Създаде. Бог е създал света, понеже е богат, дал нещо от себе Си. Вие мислите, от нищо

нещо е направено. Знаете ли какво нещо е от нищо нещо? – От НИ-ЩО, като туриш „ни“ и „що“, мислиш че е нищо. Но нищото, то е „ни“ и „що“. „Ни“, значи изготвям нещо. „Що“ – искам нещо. Казва: „От нищо нещо стана“. Туй, което разнищя. Бог е искал от нищо, нещо да създаде. Ние хората се спъваме от думите си. Казвате: „Той е претенциозен човек“. Какво значи претенциозен човек? – Претенциозен значи нещо, което е натегнато. У българите имат един общ глагол, зает е от един език. Тегнет. Един човек, който натегнал, иска да се поправи. Иска да тури един глас, че да го слушат хората. Натегнал нещо, иска да се покаже. Какво лошо има, че иска да се покаже? – Свири човекът, претенции има, че свири. Щом може да свири, защо да няма претенция. Знаеш да говориш език, що да нямаш претенция, да говориш? – Щом знаеш, има претенция. Щом не знаеш, нямаш. Ако вземете „ten“ (тен), на английски какво значи? – Кажи на английски „тен“, той веднага ще отгадае и веднага ще разбере. „Тен“ какво означава? – Но ако кажеш на един англичанин десет, той какво ще разбере? – Кажи на българина десет, той ще го разбере. Кажи „тен“ на англичанина, той ще го отгадае и веднага ще разбере. При „тен“, англичанинът е учен, българинът е невежа.

Та казвам: Когато дойдем до религиозните разбирания, има известни чувства в хората, които не са религиозни. Някои хора са турили религиозна табела на своите лични чувства. Религиозните чувства са за един малък кръг. Те са да подигнат индивида. Семейните чувства са, за да запазят дома. Самосъхранителните чувства са да запазят индивида от нещастия, които има в света. Моралните чувства са, които да пазят общия порядък в света. Висшият ум е, който се занимава с причините и последствията на нещата, как светът е създаден. Нисшият ум е, който се занимава с малките работи, които са необходими за ежедневният живот. Казва: „Трябва да имаме един нисш ум“. Думата „нисш ум“ е взела съвсем друг характер. Англичанинът може да каже „lower mind“, и понеже вие се занимавате с едно изкуство. За да стане човек слаб, той трябва (да) отслабне. Например, онзи, който дебелее, казва: „Да отслабна“. Той трябва да разединява. Тия хора, които надебеляват, где е злото? – Тия хора не са организирани, натрупали са мазнини. Тия хора, които надебеляват, имат повече мазнини, отколкото тъкани. За да бъде човек добре организиран, трябва да се развива мускулната система. Има мускули от разен характер, които си помагат. Цялото тяло на човека е изтъкано от мускули. Има морални мускули, има лични мускули, има индивидуални мускули, има самосъхранителни мускули, има семейни мускули. Съвременната наука не ги обяснява. Значи, ако у тебе са слабо развити моралните мускули, ще бъдеш слабо морален човек. Не че нямаш светлина, но нямаш тия силни мускули. Ако си умен човек, тогава ще вземеш един лост отвън, с малко сила ще работиш. Този лост ти е спомагателно средство. Не принадлежи

на тебе. Сега тази философия е отвлечена. Ако искаме сега отвлечени неща, казвам: Когато частите се разединяват, цялото става слабо. Щом ти се разделяш от онова, което Бог създал, ти ставаш слаб човек. Щом се съединяваш с онова, което Бог е създал, ти си силен човек. Не търсете силата извън себе си. Сега думата „себе", себелюбие, съвсем не означава туй висшето в човека. Себето е обосновано на личните чувства. У себелюбивият човек личните чувства вземат връх. Морален човек значи, в който моралните чувства вземат връх. Или семеен човек, в който семейните чувства вземат връх. На семейният човек сега не му ли трябват лични чувства? – Той не може да се обезличи. На семейният човек морални чувства не му ли трябват? – Защото без морални чувства ще му липсва вътре една връзка. Той ще бъде слаб човек. В тебе всичките чувства, които имаш, всяко едно чувство ще бъде поставено на място. Сега аз като говоря върху този въпрос, не че вие не разбирате нещата. Понякой път аз виждам хората, тяхните понятия са смешни. Той смесил леща, боб, ориз, всички тия неща. Не иска поотделно ориза, поотделно лещата, смесил ги, понеже на едно място щяли да идат всичките. Леща, боб, ориз, всичко турил в тенджерата. Казвам: Не е лошо, няма престъпление в туй. Но в храносмилането бобът не се смила еднакво с другите. Еднакво време не вземат. И да уврат еднакво време не вземат. И да се смелят, еднакво време не вземат. Не можеш да туриш боб и ориз заедно. Оризът за половин час ще се свари, но бобът два часа трябва да заври. Казва: „Не размесвайте". Вие понякой път смесвате. Казвате: „Той е много набожен човек". Че кой не е набожен? – То не е основано. Че когато искам да ям, не съм ли набожен? Треперя. Когато съм жаден, не съм ли набожен. Всеки човек, когато е вдаден в един предмет повече, отколкото трябва, той е набожен човек. Прекалил го, той ще се моли. После другото. Казват: „Да се съберем да се молим". Хубаво, но вие се събирате външно. Молитвата седи от два факта. Ако се молиш външно, трябва да се молиш и вътрешно. В какво седи вътрешната молитва. Най-първо ще мислиш, чувство няма. Щом започнеш да изказваш молитвата, ще дойде външна молитва. Най-първо ще дойде вътрешната молитва, ще мислиш. След туй ще дойде външното моление. Щом дойде ти да произнасяш думите, то е външно моление. Силата на човека седи не външно, но вътрешно трябва да се моли човек. И отвън трябва да се моли. Сега вътре какво означава, и отвън какво означава. Отвън е достояние на всички. Отвътре е достояние само на човека. Щом се молиш отвън, нали Христос казва: „Не бивайте като тези, които се молят като фарисея, които правят дълги молитви".

Разправя един евангелист, завел детето си в църква да го учи да бъде набожно, да не би да стане безверник. Проповедникът обичал много да се моли, започвал да цитира отначалото на Битието. Започнал да изчислява тия глави, че пророците, че най-после стигал до Откровението. Вие седите

тук и се молите. Но трудно е да се молиш по евангелски, да коленичиш на земята, да седиш един час на колене. Вие седите и се молите. То е рахатлък. Аз ги похвалявам. Евангелистите на колене ще коленичат и ще се молят. Православните, когато искат да дадат тържественост на молението, коленичат. Хубаво е то, не е лошо. Коленичили бащата и детето, и като седели половин час, детето казва: „Татко, свърши ли се?" – „Не синко, той е още в пустинята, евреите за Египет отиват, изход е".

Казвам: Ако аз задържам в себе си по-дълго време една мисъл, отколкото трябва, тя ще причини същото. Никога в ума си не трябва да държиш дълго една мисъл. Казва: „Дръж своята мисъл". Трябва да разбираме. Ако ти държиш една мисъл в ума си, ти с туй по-силен няма да станеш. Тази мисъл ще заеме мястото на други мисли, които трябва да минат в твоето съзнание. Никога една мисъл и едно чувство не трябва да останат по-дълго време, отколкото трябва. Ако останат, ние се пристрастяваме към туй чувство или към тази мисъл. Човек само с туй чувство не може да живее. Ако се пристрасти човек само за ядене, от сутрин до вечер мисли само за ядене, яденето е момент. Ще ям, ще благодаря на Бога. Или имаш една мисъл, която постоянно държиш в ума си: „Пари нямам". Или държиш мисълта, че знание нямаш. То не е толкоз мисъл. Ти чувстваш, че нямаш сила, то не е мисъл, то нищо няма да ти допринесе. Та казвам. Понякой път вие сами си ослабвате. Аз съм забелязвал, на мене са ми проповядвали да ме обръщат, да ме направят съботянин, да ми разправят за кръщението, че трябва да се кръщава човек. Питам аз този човек: Колко пъти трябва да се кръщава човек? – Веднъж. Идва сега един православен, казва: „Ти защо не се кръстиш?" – Аз го питам: Христос кръстеше ли се? Христос правеше ли този знак? Отпосле дойде кръстенето. Ти казва: „Защо не даваш милостиня?" Христос даваше ли? – Никога той пари не е давал. Каква милостиня е да извадя от джоба си 5,10 лева? – Христос не зная дали е носил пари. Даже при един случай, когато Му поискаха пари да си плати данъка, той нямаше пари и каза на Петър: „Кой трябва да плаща?", но казва: „Вземи мрежата, ще хванеш една риба, ще намериш в гърлото ѝ една златна монета, плати за Мене и за себе си!"

Сега аз засягам въпроса: Вие всички пеете, но сте обикновени певци. Ще пеете за да послуша Господ. Представете си, че трябва да изпеете „Господи, Боже мой". Че как ще го изпеете? Не че Господ се нуждае от нашето пеене. Ако Той запее, най-хубаво ще пее. Той е създал всичко. Казвам: Ако се явим при Него, пеенето е един от най-добрите начини, по които може да се изкажем. Пеенето е най-добрият начин и най-естественият начин да изкажем една мисъл. Вие като говорите, говорът е пеене и в говора има музика. Вие каквото и да говорите, музика има в говора, мелодия. Казвате: „Може да ида във Варна", или казвате: „Може да

не ида във Варна“. Вие това го казвате по-високо или по-ниско? – Какво искате да кажете? – Казвате: „Празна работа“. Не е празна. Кои предат на тънко? Ония хора, които дълго време говорят, много на тънко предат. Някой мисли какъв занаят да захване. Мисли година, две, на тънко преде. Някой на дебело. Току изведнъж рече и отсече. Няма какво да прави. Вземе мотиката, отива да работи. Казва: „Ще ми излязат пришки. После, ще ми се осакатят мускулите, няма да бъдат меки ръцете. Гладкостта на кожата ще се изгуби. Тогава ръцете няма да имат цена“. Хубави са тия мисли, кожата не трябва да губи своята цена, но и една добродетел има при работата. Без работа, ръцете не може да заякнат. Не похвалявам, че много трябва да се работи. Онзи, който много работи, труди се той. Работата е един вътрешен процес.

Сега същественото. Кое е същественото? Същественото е туй, което носи светлина. Кое е, което носи светлина? Всякога, когато можем да извършим нещо, (без погрешка). Погрешките произтичат от нямане достатъчно светлина. Не само светлина, но и трябва да има топлина. Понеже повече кръв топлината дава, известна пластичност. Ако в мене една мисъл не носи светлина сама по себе си и не носи тази топлина, която е потребна, тогава тази мисъл не може да се реализира, както ние искаме. Всяка мисъл трябва да има съответна светлина и съответна топлина, за да може да се реализира. В чувствата е обратен процеса. Чувствата по-напред носят топлина, после носят светлина. В мислите, мисълта носи по-напред светлина, а отпосле носи топлина. В мислите много малко топлина има. Всичките хора, които много мислят, са студени. Хора, които имат хубав ум, чувствата им са много устойчиви. Малкото, което имат, е много устойчиво. От много здрав материал са направени.

Та казвам: Животът, който трябва да образувате от себе си, този живот един ден ще се провери. Животът на нашите мисли, животът на нашите чувства ще се провери, от същества, които седят много по-високо, тъй както можем да дадем изпит на земята, така един ден ще дадем един изпит и за живота. Ще дадеш изпит, набожен ли си или не. Какво нещо е набожният човек? – Каква е разликата между набожният и светският? – Няма да го разрешаваме. Набожният човек е всеки човек, който извършва всяка работа не за себе си, но за Бога. Светски човек е всеки, който извършва Божията работа за себе си. Когато дойде да плаща дълговете, оставя ги Бог да ги плаща. То е светски човек. То е в понятията на светския човек. Светският човек съзнава какво е дал, казва: „Аз съм господар на своя живот“. А пък религиозният човек иска да признае, че Господ е владетел. Някой път това отчасти го съзнавате. Запример, вие можете да идете да се подчините на Бога, но много мъчно е да знаеш как да се подчиниш. Има едно подчинение от страх. Гледал съм някое куче влезе, ти дойдеш с

тоягата, то легне, моли се, започне да квичи. Щом го пуснеш от вратата навън да излезе, на улицата току се изпъчи и започне да те лае. Казва: „Какво искаш от мене?“

Та казвам: В религиозният живот, заплашват човека с дявола. То са методи на възпитание, на подчинение, значи трябва някои работи да извършиш, понеже по друг начин не може да се извършат. Казва: „Аз може да обичам както аз искам.“ В Любовта ти не можеш да любиш както искаш. Ти може да любиш, но не може да имаш тия резултати. В Любовта ти ще любиш, както Бог люби. Както Бог люби, така ще се учиш да любиш, то е изкуство. Как ще го учиш? – Дълго време ще се учиш при Него, докато се научиш. Не мисли, че Любовта изведнъж ще дойде. Тя може да те повика много пъти, много пъти се показва. Например: Отгде се раждат заблуждения? Най-първо силният човек като се влюби, става слаб. Той е голям човек, пехливанин, като се влюби, коленичи пред едно малко момиче, казва: „Ти си за мене божество“. Той се самозаблуждава. Той казва: „Ти каквото кажеш, твоята дума ще бъде“. Но след две три години погледнеш, тя коленичила, пък той седи на място. Това не е право. При слабия ти никога не можеш да се поклониш. Силният човек, при който се покланяш, ако той не ти даде от своята сила, и той не е силен да се поклони. Кога се покланяме на Бога? – Ние като Го познаваме, от Неговата сила минава в нас, проявява се и ние сме част от Бога. За да проникне неговата сила в нас, ние трябва да имаме туй съзнание, подчинение – под-чин. „Чин“ какво означава? – Чин, значи степен. Да съзнаваш, в реда на нещата е. Подчинение в реда на нещата е. Подчиниш се на реда, или подчинил се един на друг. Не във вид на робство, но съзнателно, тъй както нотите са наредени в една музикална гама, или както са наредени в една музикална пиеса. Или както са наредени думите в едно стихотворение; както един поет нарежда думите и то е музикално. Там се нареждат и някъде окончават на А, друг път на Е, на И, после някъде на А окончават през ред. Ако в първия ред свършва на А, на другият ред е Е. Наредил е поета думите. Който е поет естествено му идва това. Който не е поет, неестествено е. Аз вчера декламирах: „Нашата Рила при двата бряга се свила“, „Платното насновали и добре го затъкали“, декламирам, казвам: Напиши го. „Нашата Рила, която се свила“. Значи думата „свила“ сега не е на място. В музиката не е хубаво композирано. Нашата Рила не може да се свие. Сега каква дума може да се тури на мястото на свиване? – Можем да турим „нашата Рила на двата бряга добре се е настанила, разположила“.

Сега всичките тия упражнения, понякой път човек трябва да се упражнява, за да мисли, за да може всичките клетки на неговия мозък да се упражняват. Всичкото изкуство при учението е. На всичките хора като погледнеш челото, да е добре развито. Човек, у когото челото е развито,

ред поколения са работили, развило се челото. Някои са работили само и долната част на челото е развита. Някой са работили и горната част на челото е развита. На някои средната част е развита. Едно нормално развитие на човешката глава (за да има), трябва постоянно човек да мисли, да чувствува, да прекарва всичките чувства, да не бъде еднообразен. После, всички трябва да изучаваме, да мислим, не да правим своята специалност, но за да може да се хранят нишките на мозъка. Някой има музикална ръка. Някой има религиозна ръка. Някой има музикален нос. Някой има философски нос. Има и морален нос, то са специфични особености, отенъци. Човек трябва да наблюдава. Някой дошъл и минава за религиозен човек. На религиозния човек какъв му е носът? Като направите своите наблюдения, донесете ми ги. Сега аз не искам туй да подействува малко обезсърчително. Аз съм за онзи ред, който съществува. Преди хората е съществувал един ред на земята. Тия, които са напуснали земята, са оставили този ред. Ние трябва да го проучим. Онези, които създадоха земята, оставиха този ред. Тази земя още се строи. Земята не е още създадена. Човек не е създаден още.

Ако четете в Ефесяном, тук аз няма да чета, но ви препоръчвам вие сами да прочетете 4-тата глава от „Посланието към Ефесяните“. За да се облечете в новия човек, за да създадете в образа на Бога, в правда, в святост и Истина, за да се облечете с новия човек, да създадете качествата по образа на Бога, в правда, в святост и в Истина. Тогава де е правдата у човека? – Правдата е чувство. „В святост“ и то е чувство. Щом дойдем до Истината, то е вече мисъл. Истината е мисъл. Казвам: Две висши чувства на човека, горе на главата. (Учителят показва главата на един брат.) Правдата на човека и неговата святост е тук, на главата до Истината. Човек не може да бъде свят, който няма Любов към Бога. Той има чувство на благоговение. Като носиш в себе си туй чувство, от този най-високият връх се подкрепя. Туй, висшето чувство слиза и се разтопява, помага на човешката мисъл да мисли. Моралните чувства блага пращат – туй по човешки говорим. То е един дълъг процес, по който човек трябва да се възпитава. Не трябва да се измъчва. Казва: „Аз не съм добър“. Именно ти страдаш, защото си добър. Защото си дошъл да изучаваш доброто. Затова страдаш, защото си добър. Щом страдаш, ти си в пътя на доброто и не трябва да се обезсърчаваш. Дойдат големи страдания, големи изпитания, понеже търсиш доброто. Понеже търсиш доброто, доброто съставя основа за физическия живот. Ти не можеш да имаш едно тяло хубаво устроено, ако не си добър човек. Добротата на човека дава най-доброто устройство на тялото. Красивият човек, той трябва да има основа. Той трябва да бъде добър. В него ще работят две противоположни сили – доброто и злото и те създават неговото тяло. Та в яденето ще мислите. Вие сте добри за себе си, а сте лоши за окръжаващата среда. Ако изядеш една кокошка, ти си добър за

себе си, но си лош за кокошката. Но и тази кокошка печели. Какво ще научи отвън. В тебе като влезе, ще бъде на пансион, ти ще ѝ платиш. Тя ще пострада. Кокошката ще стане по-добра, тя нищо не е изгубила. Ако кокошката мен изяде, тя нищо няма да спечели. Ако аз изям кокошката, тя ще спечели повече. Ако тя ме изяде, аз ще изгубя. Пък и за нея няма да има печалба. От тази теория ще теглите съвсем други заключения, че може да ядеш кокошка. Само онази кокошка, която ви обича, може да я изядете. Щом ви обича, може да я ядете. Ще намерите една кокошка и ще я попитате, и когато ви каже кокошката, че тя ви обича, може да я ядете. Това са философски въпроси, за разсъждения. Аз не искам да ги разрешите. Знаете ли защо? – Защото въпросите щом се разрешат, трябва да се плащат. Никой не разрешава въпроса. Например, вие искате да бъдете съвършени. Щом станете съвършени вие трябва да напуснете земята. Щом станете умни, вие трябва да напуснете земята. Щом станете любещи, вие трябва да напуснете земята. Дотогава, докато сте тъй средни. Например, някой път вие мислите, че сте много добри, но мислите и че сте лоши. Оставете тия въпроси неразрешени. Дали съм добър или лош, Господ знае. Някой път мислим, че сме много добри. Някой път мислим, че сме много лоши. Понякой път хората мислят, че са много добри. Понякой път мислят, че са много лоши.(Учителят взима цигулката.) Аз сега ще взема няколко тона само. (Учителят свири високи тонове.) Няколко души могат само да ги вземат. (Учителят свири много ниски тонове.) Колко души могат да вземат този тон? (Учителят свири: „сол“, „ре“, „ла“, „си“, „сол“, „ми“, „до“, „ла“, „ре“, „сол“.) Каквото и песимистично настроение да имате, може да го измените. (Учителят свири ритмично.) „Сол“, „ми“, „си“, „до“, „ми“, „сол“, „до“, „сол“, „ми“. Ако вие седнете да свирите, трябва да мислите. В колко време човек може да добие това изкуство на свирене? – То е много трудна работа. Песента ви сега „Господи, Боже мой“. (Учителят свири). Тази е набожна песен. (Учителят пее и свири „Господи, Боже мой“). Ако сега в пеенето трябва да приложите един метод. От човека винаги, във всеки един тон трябва да приложите. (Учителят пее „Господи, Боже мой“). Вече ще мисли съединен с Него. „Всичко онова, което Ти искаш аз ще го направя“ Не мисли за себе си. (Учителят пее „Господи Боже мой“). Защо Го наричам Господ? – Понеже в мене има желание да изпълня волята Му. Той мисли за себе си. Мисли само заради Него, да извърши така, че Бог да се весели в онова, което е направил заради него. Колкото и да е малко, като го направи, ще Му бъде приятно. Че малката му постъпка или малката мисъл, малкото чувство, колкото и да са дребни, Бог се услажда на малкото, което правим. Ако пея и мисля за друго, то не е пеене. Да обичам някого, значи да (го) събудя. Аз да обичам другите хора, понякой път друго мнение имам. Когато обичам Господа в някой човек, тогава човекът усеща подем. Казвам: Ти имаш един Господ, Когото не обичаш. Ти не си готов (да изпълниш)

Неговата воля. Казва: Ти за Него това не го правиш. Казва ти да учиш, не учиш. Ти правиш каквото знаеш. А след като дойдат страданията, казва: „Защо са тия страдания?“ – Понеже си работил каквото ти искаш, страданията ще дойдат. Ако човек работи за Бога, то и страданията щяха да идват по естествен път.

Разрешението на песента „Господи, Боже мой“ какво трябва да бъде? (Учителят пее). Какво бихте турили вие сега? – Щом е Господ, вече трябва да вършите Неговата воля.

Една сестра казва: „Прати ме дето искаш, аз ще извърша Твоята воля“. То е заповед. Как ще извърши волята? – Аз върша Твоята воля. Върша ли я? – Върша Волята Божия. В дадения случай, тъй както разбирам върша или правя? Върша е конска работа. – Правя? Каква друга дума можем да турим? – Изпълнявам. Но за да изпълниш Волята Божия трябва да бъдеш друго нещо. Трябва да станеш дете. Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие. (Учителят пее „Господи, Боже мой – Аз съм малкото дете, що днес се родих. Господи, Боже мой, аз съм малкото, що днес се роди“). Щом си малкото дете, родило се е, музика може да има, може да изпълни волята Божия. Ако си някой старец, този въпрос другояче стои. Тази дисхармония, която произтича от вас, то е разколебаване. Дали ще изпълня. Човек, който пее криво-ляво, да пее, да не се раздвоява. Ами дали може да пея? – Речеш ли да пееш, не се раздвоявай. Пей, както знаеш. Хубавото пеене ще дойде. Както и да пеете, все е хубаво. Разногласието произтича, понеже двама хора, когато не хармонират гласовете, единият пее в една гама, а другият – в друга. Всичко е хубаво, само имат свои гами. Има една обща гама, която обединява хората. Тогава има хармония. Аз съм взел някой тон по-ниско, ти си взел по-високо, човек като мисли, всичките тонове нямат еднакви качества. Но не се раздвоявайте когато пеете. Аз не искам вие да станете музиканти, ами да имате музика дотолкоз, доколкото тази музика помага да се трансформира вашата енергия. Музиката е едно условия за добрия човек. Без музика човек не може да бъде здрав. Без музика, той не може да бъде и морален. Без музика не може и дом да образува. Без музика и личните чувства, всичко е анормално. Музика трябва да имаш като едно условие, което Бог е вложил. Музиката е условие за здравето. Някой път вие не искате да пеете, и болестта ви мъчно може да се излекува. Болест, при която можеш да пееш, лесно се лекува. Ще пееш. Не пееш ли, това показва, че нямаш една светлина, която да е носителка на Божественото. Казвате: „Не ми се пее!“ Ти ще заставиш себе си да пееш. Нека да се научиш. Ще намериш някой учител. Някой път трябва да учиш 10, 15, 20 години. Ако имаш пари, ще намериш някой добър учител. Добрите учители знаеш колко вземат? Един богат американец дошъл в Европа, взел

един много виден музикант за учител и взел един урок. Пита го: „Искаш ли още?“ – „Не, казва, всичко научих.“ Понеже човекът плаща скъпо, всичко научил. Не иска още един урок, но казва: „Достатъчно е“. Казвам сега: Трябва да ви се вземе много скъпо. Понякой път виждам, че мислите, че може да ви държа един ден лекция върху музиката. Аз не обичам теориите. Теория и практика трябва да вървят заедно. Някой път теорията е крива. Някой път практиката е крива. Някой път трябва да се съгласува теория и опит, и изпълнението. Сега не е въпрос да се покажат всичките тия свирци и виртуози в света. Те представят едно цяло. Всичките музиканти в света, всички поети в света са благословение. Цигуларят, който свири, какъвто и да е, е едно благо за човека. И който пее, и той е едно благо. Онзи, който пее носи благо на човека. Който не пее, нещастие носи. Като седнете някой път, попейте си. (Учителят пее: „Колко ме боли кракът, в коляното, под коляното, над коляното“.) Казвате: „Да повикаме лекар“. Кажи тъй: „Колко ме боли кракът“. Вие ще кажете: „Това е неблагоприлично“. Ами ако вземете едно светийско лице, то е лицемерие. Едно положение да има естествено. Ако се представим по-силни, отколкото сме, или по-честни, или по-слаби отколкото сме, те са неща неестествени. Пей! Кажи: „Добре пея. Аз като пея, сам се харесвам. Добре пея. Не съм някой артист, но добре пея за себе си“. Желая всички вие да се харесвате като пеете. Вслушвайте се като пеете. Кажете: „Добре да пея“. Бих желал всеки да каже: Добре пея. Но разбирайте думата. Вие имате право когато станете артист, според правилата на музиката да пеете. Когато се мислите за артист, то е вече друг въпрос, но когато вие изучавате живата музика, сами трябва да слушате. Онази музика е едно благословение за света, отвън. За в бъдеще скарат се двама души, обидили се, ще запеят една песен „Как ме обиди ти?“ – Единият сопран, другият бас. – „Как те обидих аз“. – „Ама ти знаеш ли какво ми каза“. – „Аха“. – И двата след като попеят подадат си ръка, много хубаво се обидили и превърнаха обидата в музика. Ами когато имаме обида, може да я превърнем, ние сме музикални и добри хора. Една твърда материя е турена в огъня. Ще я направим по-мека и веднага ще разрешим въпроса. Казвам: Новите начини на възпитание са това. Ако вървим по старите начини ще имаме един живот, както сегашния. Никога не можете да бъдете щастливи. Никога не можете да бъдете добри, нито можете да мислите. Човек да се освободи като малкото дете и да каже: „Благ е Господ. Не му търси корена. Щом Господ ме търпи на земята, добър съм. Защото ако не бях добър, той не би ме търпял. Щом ме търпи, добър съм. Щом Бог ме държи, аз се радвам на туй“. Казвам: То е новото Учение. Новото учение ще бъде учение на Любов. Новото учение ще бъде учение на знание, на светлина. Новото учение ще бъде учение на свобода, да се освободиш. Ако срещнеш умния, ще го послушаш. Онзи, който е невежа, да слуша умния. Силният ще помогне на слабия. Няма да има борба между вас кой знае

повече.

Понякой път, аз като говоря, като държа една лекция и като се върна, държа си лекция на себе си, казвам си: На еди кое си място, говорих повечко думи, изхарчих повече енергия, така не се говори. Еди къде си туй, което говори ти сам още не си го опитал. Не беше както трябва. Ти казваш на хората: Давайте, обичайте. Как ще обичаш хората? – Ще дам пример. Та Господ в света ще тури на изпит хората. Казвате: „Каква е Божията Любов?“ Той е направил света. Това е едно благо. Използувайте това благо. Благото, което употребяваш, животът, който имаш, нашите мисли, нашите чувства, всичко това е Божията Любов, която се проявява. Ако затова сме слепи, тогава каква друга Любов ще се прояви?

Казвам: Най-първо обръщайте внимание на Божията Любов отвън. Божията Любов за мен е моя Любов. Божията Любов, е Божия Любов. Моята Любов и Божията Любов, нямат различие. Казвате, че моята Любов е отделна. Божията Любов е моя Любов.

Желая Божията Любов да бъде ваша Любов, и вашата Любов да бъде Божия Любов. Тогава значи да имаме хармония с великото в света.

Отче наш.

XVI година.
25 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 19 май 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1937_05_23 Новото
утринно слово

НОВОТО

Размишление.

Ще прочета 18 гл, от Евангелието на Йоана, от 20 ст. нататък.

Казано е в Евангелието, че Христос дойде да свидетелствува за истината. Когато грешникът страда, има причина за това. Казано е, че който греши, трябва да страда. Какво ще кажете, когато праведният страда? Според индусите, съществува закон за кармата, който гласи: „Каквото сееш, това ще жънеш." Когато детето боледува, майката страда. Когато правиш благодеяние на някого, без да искаш, ти се свързваш с него и носиш част от тежестта му. Ако правиш благодеяние на някого, ще спазваш известни условия. Можеш ли да закачиш една торба със злато на давещия се? Ще кажеш, че му правиш благодеяние. Това благодеяние ще го отнесе на дъното на морето. Помогни му да се спаси, да излезе на брега и тогава му дай торбата със златото. Изкуство е да знаеш, кога и как да помагаш на хората.

Днес и религиозните, и светските хора имат желание да избегнат страданията. Всеки се стреми да живее добре, за да не страда. Повечето религиозни и духовни хора живеят добре с единствената цел, да се уреди някак живота им. Христос показа на хората пътя към добър живот. Той поучаваше хората, лекуваше ги, без да иска нещо от тях. В края на краищата, Той получи за това такава заплата, каквато не очакваше. Еврейският народ беше предупреден чрез своите пророци, че ще дойде техният Месия, да бъдат готови да Го посрещнат. Въпреки това, те Му дадоха друг прием. Мнозина се чудят, как е възможно да очакваш някого и да го приемеш като неприятел! Някои религиозни хора и днес дават такъв прием на Христа, какъвто Му дадоха евреите. Това беше изпит за тях. Това е изпит и за сегашните християни. Едни издържаха изпита си добре, други не можаха да го издържат. Петър даже се отрече от Христа. Запитаха го: „Да не си и ти от Неговите ученици?" – Не съм.

Едно трябва да научите: Някога добрите и праведни хора трябва да страдат за грешните. Как ще разберете това? Казвате: Грешният трябва да страда за греховете си, но защо трябва да страда праведният? Вярно е, че грешният трябва да страда за греховете си, но праведният трябва да страда, за да се спаси. Праведният, добрият човек е хляб, който грешният яде, за да оздравее и да живее. Грешният трябва да яде пресен хляб, а не мухлясал. Яде ли мухлясал хляб, той ще умре.

И тъй, като дойде страданието, не бягайте от него, но си кажете: Ако съм грешен, страдам за греховете си; ако съм праведен, страдам за спасението си. Не се страхувайте от страданията, но разумно се справяйте с тях. Не се страхувайте и от смъртта. Защо се страхува човек от смъртта? – Защото не я разбира. Всяко нещо, което не разбираме, ни причинява страх. Всяка душа, която иде на земята да се въплъти, също изпитва страх. Тя представя въоръжен войник, който слиза на земята да се бие за отечеството си. От желание да му помогне, тя се хвърля в първата бойна линия. Като пострада, тя съжалява, че е влязла в първата бойна линия и казва: Трябваше да бъда внимателна, да се предпазя от страданието.

Сега, не е въпрос за страданията и радостите. Важно е, как може да ги използува човек, за да се повдигне. Ако човек е сам, без никакви задължения в света, и желае да се подвизава, щеше ли да има страдания? Щом се е родил и живее на земята, страданието непременно ще дойде. И обратно: Като умре, човек се освобождава от страданието. Който се ражда, осъден е на страдания; който умира, той се освобождава от страданията. Следователно, човек страда, защото се е родил; той умира, за да се освободи от страданията.

Защо сме дошли на земята? – Това е първата задача, която трябва да решите. Вие не сте дошли на земята да живеете охолно; не сте дошли на земята да вършите търговия; не сте дошли на земята да ставате учени хора, философи, певци или музиканти. Вие сте пратени на земята като слуги, да изпълнявате волята на Бога. Това е най-лесната задача, която трябва да решите и след това да се върнете назад. Ако е въпрос за музика, на небето вашата музика ще бъде кряскане; ако е за философия, на небето вашата философия е, както някои я наричат, „дървена философия"; ако е за поезия, на небето вашата поезия е детска играчка.

Единственото нещо, с което можете да се похвалите на оня свят, това са вашите страдания. Като говорите за вашите страдания, жителите на оня свят ще кажат: Ето нещо ново, което ние не познаваме. Трябва да слезем на земята, да опитаме това, за което хората обикновено говорят. И на вас казвам: Единственото нещо, което можете да научите на земята, това са страданията. За тях сте дошли тук. Някога сте били на небето, говорили са ви за страданията и, като сте слушали за тях, казвали сте: Да слезем на земята да опитаме това ново нещо, да видим, какво представят страданията.

Сега, като познаваш отчасти страданията, казваш: Не искам повече да дохождам на земята! – От тебе зависи. Страданието не се налага насила. То

е свободен избор. Привилегия е за човека да страда. Напредналите души слизат доброволно на земята да опитат страданията. И за тях страданието е привилегия. Днес аз говоря за вътрешния смисъл на страданието. Има нещо дълбоко скрито в страданието, което по никой начин не може да се обясни. Никаква философия не може да обясни, какво нещо е страданието и какво се крие в него. Всеки сам трябва да го опита. И Христос дойде на земята да опита страданието, че, като се върне на небето, да разказва за него, като за нещо ново, непознато на небесните жители. В Христовите страдания се крие спасението на човечеството. Който живее на земята и бяга от страданията, той не може да се спаси. Каква ценност ще занесеш в другия свят? С какво ще се похвалиш там? Ако носиш човешката, музика, философия, поезия, те нищо не представят в оня свят. Ако носиш една торба със страдания, веднага ще те приемат. Вратата на Царството Божие ще се отвори пред тебе и ще ти кажат: Добре дошъл! Тръгнеш ли за оня свят с торби, пълни със знание, философия, музика, пеене, поезия, веднага ще те спрат и, ще ти кажат: Назад! Ние имаме от тия неща повече, отколкото трябва. Нека остане това на земята. Друг е въпросът, ако носиш торба със страдания. Апостол Павел казва: „Ще се похваля със страданията си."

Това, което сега ви говорих, е достатъчно... Малко, но сладко.

Христос казва: „Блажени страдащите, защото е тяхно Царството Божие."

– В Божията Любов е благото на човека.

25. Утринно Слово от Учителя, държано
на 23 май, 1937 г. София. – Изгрев.

Книги:
Новото в небето. Страданието
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
Новото
Старото отмина (Утринни Слова. Година VI (1936–1937). Том II. София, 1947)
20 беседи от 21 март 1937 г. до 19 септември 1937 г.
Начало: 05:00

1937_05_26 Първата песен
лекция пред общия окултен клас

ПЪРВАТА ПЕСЕН

Отче наш.

Пишете върху една свободна тема. Всеки да избере най-любимата тема, върху която да пише.

Ако вас ви попитат за биографията ви и как сте дошли, как ще пишете биографията? Пътят, който сте изминали, няма да можете да опишете. Онзи момент, когато се е пробудило вашето съзнание, той е много далече. Вие сте като някои странници, пътници, които са се изгубили в света. Знаете, че сте дошли отнякъде, но как сте дошли на това място, не знаете. Мислите, че пак ще се върнете някъде, но и где ще се върнете, и него не знаете. У вас често се задава идеята, какво нещо е злото? – Аз няма да ви изяснявам. Най-хубавите работи може да ни създадат най-големи злини. Представете си един цигулар вземам. Един цигулар може да създаде най-големите злини. Аз си нося цигулката като предметно учение. Аз имам само един пример. Един цигулар като свири, тази струна се скъса, отгоре като свиреше. Всяка струна може да се скъса и да те осакати. Не че тя, цигулката има някакво предразположение, но никога не трябва да натягате цигулката повече, отколкото трябва. Най-малко трябва да оставите 30 трептения по-слабо, отколкото може да издържи, понеже атмосферата се мени и често такава струна скъсва се. В атмосферата става отпущане и свиване. Ако стягаш, трябва да оставиш 30 единици за свиване, тъй щото като се свие струната, да може тя да издържи. Сега приложението. Сега, вие сте инструмент, създаден от милиони и милиони нишки, и то разнокачествени, от най-фината до най-грубата материя. Че милиони такива нишки се проявяват във всичките ваши чувства, мисли и енергии. И всичките ви постижения се дължат на тия нишки. Ако ги имате, постижения може да имате. Ако ги нямате, нямате постижения. По такива нишки се предават светлинните лъчи. По такива нишки се предават звуковите трептения. Вкусът се предава, обонянието, пипането. На първо място, на някои от вас ви се виждат много прости. Вие искате някаква философия. В какво седи философията? – Философията седи в туй. Това е философстване. Всичкото философстване в света седи в туй. Само един философ има. Онзи, Който създал света, той е философ. Другите,които философстват и всички вие, които и да сте. Във философията, всяко нещо си има причина. Ще кажете, ама то е философия. Щом като кажете, че всяко нещо има причина. Щом като имам следствието, зная причината, може да създаде това нещо. Например, някой може да говори за музика. Но той трябва да разбира от музика. Или някой иска да рисува, но най-

първо той трябва да създаде скица. Като иска да нарисува един човек, най-първо ще го нарисува геометрически. Тук под носа има малко пространство. Трябва да имате един закон. Те са успоредни линии. Нещата не са произволни. Отпосле да влезе онази свобода да си дадете. Най-първо е свободно рисуването. Какво означава? То означава едно състояние. Когато се рисува един човек, трябва да му се дадат онези основни черти върху характера, които всякога трябва да ги намерим. Има някое състояние в устата на недоволство. От туй недоволство, една част на устата е изкривена. Ако погледнеш устата се е изкривила или някой път изкривил се носът. Като го рисува, изкривил се носът. На едната, или на другата страна. Но туй произтича от някакво недоволство, което има постоянно. Изкривил се носът, изкривила се устата. Някои хора очите им мижат, не искат да възприемат повече светлина, понеже ги е страх, ако възприемат повече светлина, да не се изкривят. Страх ги е сами от себе си. Някои не искат много светлина. Някой не искат много мисъл, понеже ако мисли ще се забърка. Има някой, не иска много чувства. Разни предразположения има. Така хората се осакатяват. Представете си, че вие седите на един камък отгоре. Но представете си, този камък е вътре в тебе. Този камък, ако го изместиш от неговото място и го туриш в някое положение неустойчиво, може да ви смаже. Така е въпросът. Защото на този камък, някои седяха отгоре. Но не му дадоха такова почитание и уважение, защото не взеха предвид, че може да падне отгоре и да ги смаже. Как ще го обясните това? – Вие поставяте една ваша мисъл там, дето не трябва. Вие поставяте едно ваше чувство там, дето не трябва и вследствие на това се създава едно голямо зло. Например понякой път, искате да бъдете господари на Любовта. Аз ви казвам: То е ваша работа. Че какво като ме обичаш. Ако ти обичаш някого, ти развиваш себе си. То е привилегия за тебе. Че ти ме обичаш, аз съм предметно учение за тебе. Ти се учиш. Трябва да ми платиш нещо. Вън от това, той като се учи от мене, рисува ме. След туй казва: „Ти ще ми платиш, че си ме рисувал“. Че, кой на кого трябва да плаща? – Когото рисуват ли плаща, или който рисува плаща? – Винаги, когато рисуват някого, той трябва да му плати. Понякой път някой невежа е, че ти го учиш, ти се заблуждаваш. Че този човек не е невежа. Той седи и се представя като невежа. Ти го учиш и най-после казваш: „Плати, за туй, което учиш!“ Но онзи, че го учиш, като го научиш, ти трябва да му платиш. Ами ако научиш някого да свири пък не му дадеш инструмент, учиш го на цигулка, ти ще му създадеш нещастие, понеже няма цигулка. Учиш го да свири, пък няма на какво да свири. Този човек хич не го учи. Като го учиш да свири, дай му един инструмент да те помни човекът. Вие сте от тия учители, които ще научите някой човек, пък не му давате с какво да свири. По-добре е да му разправяте за пеенето. Сега аз ви разправям за пеенето. Аз съм слушал най-добрият певец в света, който никой не е слушал. Аз съм бил в Америка, в Англия, навсякъде съм

слушал свирци, певци, даровити. Гениален човек, слушал съм го, той пее най-простите работи, непринудено, но разбира много добре музиката. Казва: „Я пей“. Никога, когато той пееше, аз не пеех с него заедно, защо? – Защото исках да схвана, да наблюдавам как той пее. Неговото разрешение същевременно в дадения случай какво мисли като пее. Някой ще каже: „Имаш ли ти нужда да се учиш?“ – Чудни са хората. Че голяма привилегия на хората е да се учат. Та казвам: В този човек на пеенето, нямаше никаква превзетост. Той имаше един глас такъв хубав, такова хубаво гърло имаше, че като го слушам казвам: Колко умен е! Аз разсъждавам: Колко милиона години е взело на природата да създаде тази малката ципица, да излезе този човек да пее. И да има създаден най-хубав инструмент. Тогава онзи, който не разбира закона,ще каже, в него ще се зароди едно желание: „Защо и аз да нямам“. Вие имате всички, но сте осакатили вашия ларингс от голяма небрежност. Може да ви кажа кои са причините. Вие сте пили вряла вода, студена вода, студена бира, люти работи, чушки, чесън. Та какво ли не? – И таратор и баница, сирене, какво ли не е минало през гърлото, та се чудя, че останал този ларингс, че останало нещо досега. После и музиката някой път трябва да учите. Човек в музиката трябва да страда, за да може да се учи. Знаете ли вие какво значи страдание? – Леките работи в света всеки може да ги учи, но в мъчните работи има големи противоречия. В музиката трябва да ги преодолеете. Не всички могат да станат музиканти. Защото всички имат дарби, но всякога природата е турила едно препятствие. Създаде му дарби, които не може да останат недоразвити.

Сега аз не говоря за вашето верую. Аз не говоря за вярата и веруюто. Те имат едно различие. Може да вярваш в нещо. Знаете ли какво означава вяра? – Вяра е туй, което постоянно дава. Онзи Божествен момент, който като помислиш нещо и ти го дават, то е вяра. А пък вярването е, че като поискаш, ще ти го дадат, но ще почакаш. Във вярата искаш и на момента го приемаш. А във вярването ти ще чакаш. Тогава казват, времето не е дошло. Във вярата всичките неща са поставени на своето място. Който дойде няма какво да искате. Само ще си кажете и веднага ще дойде. Ако искате интрумент, ще дойде. Ако искате богатство, ще дойде; ако искате сила ще дойде, всичко ще дойде, няма нещо невъзможно.

Казва Христос: „Ако имате вяра като синапово зърно и кажете на тази планина да се премести и тя ще се премести“. Онези, които не разбират закона, казват: „Ако ние имаме тази сила, тогава светът ще го разрушим“. Човек, който има вяра, няма да руши, той няма да премести Витоша върху София отгоре. Веднага ще имаме едно болезнено чувство. Той за да премести Витоша върху София, трябва да е крайно докачлив. Такова болезнено честолюбие, гордост или болезнено користолюбие, да си

отмъсти. Тогава религиозните хора обичат да отмъщават, обичат да кълнат. Та казвам сега: Вие се учите и искате да се запознаете с Христа. Как ще се запознаете? – Какъв характер имаше Христос? Сега аз не искам да ви изкарам, че сте невежи, но формата, с която сте я считам невежа. Ако Господ ми дал очи, а аз си затворя очите и започна да пъпля, тук се блъсна, там се блъсна, коя е причината за туй? Аз го правя нарочно. Ако си отворя очите може да минавам свободно. Сега вие искате да изучавате Христа със затворени очи. Какъв човек е бил Христос? Той е бил Син Божий. Знаете ли какво нещо е Син Божий? – Тази идея е неопределена. И думата Бог и тя е неопределена. Бог е Същество, Което всичко прави и разумно го прави. Няма за Него нещо невъзможно. Време и пространство и вечност, всичко това е построено от Бога. Божественото регулира нещата. Ти като идеш при Бога, при най-големите нещастия, оплачеш му се за смъртта, която те е постигнала, Той веднага каже само една дума и като каже, животът, всичко дойде и мир ти даде, и радост ти даде, и всичко. Каже една дума и радостта ти иде, мирът иде, богатството иде. Всичко се заличава. То е Господ. Като каже една дума и изчезнеш от света, като каже друга дума, ти се явиш в света. Сега вие казвате: „Да вярваме ли в това?“ Оставете се от вашата вяра. Може да вярвате, може да не вярвате. Може да вярвате, то е ваша свобода. Вярването е закон на свобода. Да правим това, което искаме. Опити правете. Във вярването, всичко, което правиш не е вярно. Например, вие казвате, че обичате някого, но как мерите Любовта? – Казваш: „Този обичам повече, онзи, по-малко“. Вие как определяте, че обичате някого, бих желал да зная? Веднъж видях едно дете, питат го: „Колко обичаш майка си“. То казва: „Толкоз“ и показва с ръцете си. Ами сестра си? – Цялата си ръка. Ами баща си? Отваря си ръцете. Ами майка си? Отваря си широко ръцете. Обичта може да се дължи на ума, може да се дължи на сърцето, може да се дължи на душата, може да се дължи на Духа. Това са различни степени на Любовта. Някой казва, че ме обича. Казвам, с какво ме обичаш? – И котката обича една мишка, но каква е тази любов? – Тя е Любов на сърцето. Сърцето всичко онова, което обича, все го изяда. Този, който със сърцето обича, ще те хване, ще те изхруска. Какво става? – После, ти може да се уплашиш от туй изядане. Той като те изяде, после пак наново може да те пресъздаде. Онзи, който изял ябълката, ако ти му се скараш, казва: „Извинете“, и пак поставя ябълката на твоето дърво. Той поставя по-хубава, отколкото първата, която изял.

Сега да дойдем до същественото. Не считайте за едно противоречие във вашия живот да казвате: „Толкоз години ние се учим“. Ами именно трябва да се учите. Вие не трябва да ходите и да казвате: „Аз вярвам“. Във вярата нещата са дадени. Но в ума, какво може да възприемете от даденото? – Ти може да имаш хубава цигулка. Ти можеш да имаш хубав инструмент. Ти може да имаш добър баща. Майка ти може да е добра. Братята ти може да

са добри. Но добрината на баща ти, няма да те научи да свириш. Че брат ти е добър, че сестра ти била добра, че те са даровити, че те са свирили, туй което те са направили, то е за тях. Ако при тия условия само ти учиш, ти ще придобиеш нещо. Аз понякой път произнасям някоя дума. Например произнасям думата „дете". Какво означава думата „дете"? – Произнасяли ли сте „де-те"? – „Де", значи къде. Българинът казва: „Де – те" и станало дете. Какво е детето? – Туй, което е „де", да тръгне. Туй, което го подкрепят е дете. Бащата и майката кажат на детето: „Ти тръгни сега". Вие ще си представите една фигура, изопачена. Ще си представите туй, което не е. Като кажете „дете", веднага ще изпъкне детето. Да изпъкнат и тези, които са образували този плод. Да изпъкнат земята, да изпъкнат изворите. Като кажете дете, какво трябва да разбирате? Детето, това е един неузрял плод. И радва ви у децата неузрелия плод. Утре този плод падне, не узрее. Някой червей го изяде, вие плачете за плода. Казвате: „Умря нашето дете". Защо умря детето? – Защото го подкарахте. Защо го оставихте да умре? – Значи го накарахте в един път да тръгне. Хлътна това дете. Кой е отговорен за умирането на децата? – Бащата и майката. Кой е виноват, че учениците не учат? – Учителите. В какво седи вината на учениците? Че не се учат. – Виновати са дърветата. За децата, които не учат, виновати са дърветата. Винаги по-нисшето съблазнява човека, по-висшето го назидава. Нисшето съблазнява човека, а висшето го назидава. Туй, което те съблазнява, е по-нисше. На нисшето, ти си господар. Следователно, нисшето, което представя една идея, ти ще вземеш в съображение, ще видиш право ли е или не. Хубаво ще го изслушаш, няма да тръгнеш по ума на туй нисше. А пък висшето, щом като говори нещо, ти ще го приемеш. Никакво разсъждение няма да има. Ти веднага ще опиташ нещата у нисшето. Ще опиташ и ще провериш веднъж, дваж и три пъти ще провериш. Във вас дойде някое чувство, някоя идея дойде в ума ви. Тук идват какви ли не хора. Хрумнало му някоя идея, дошла някоя религиозна идея, мисли, че е от Бога. Ни най-малко не е от Бога. Ако така разговаряме, всички неща са от Бога. Добре, но тази идея не е излязла от Бога. Аз тук в моята стая имам изкуствени гъби, направени. Така хубаво ги направили. Тъй хубаво са направени от сладкиши, две гъби имам, трябваше да ги донеса. Тази гъба не трябва да я печеш, тя сама се топи в устата. На вас ви трябва нещо съществено. Вие постоянно се колебаете в онова, което знаете. Онова, което аз зная, аз правя с него опит. В музиката, аз като съм изучавал произхода на музиката, съм правил опити. Свирил съм при бурно време и бурята е преставала. Свирил съм при тихо време и бурята е идвала. Свирил съм при дъждовно време и сухо е ставало. Свирил съм при сухо време и влажно е ставало. Свирил съм на рибките, на какво ли не съм свирил. Свирил съм на цветята, опити съм правил. Сега тази музика остава за мене. Философията на музиката. Има неща, не може да ви ги казвам. Два пъти не ги правя. Има неща, ако ги направиш два пъти, много са скъпи.

Сега, то е една интрига, какво ли съм свирил? – И на хората съм свирил, и съм опитвал хората какви са. Свирил съм песента на блудния син. Една песен съм свирил. Тя седи в туй, как на младия син му иде на ум да напусне баща си. Представя си, че в света ще иде, голямо величие ще стане. Тръгва музикално, върви в света и намира другари, започват да ядат и да пият. Млади и стари, както тук миналата вечер абитуриентите се веселиха. Гледам там свирят, въртят се, след туй викат, свободни са. Няма да се смущават. Вие казвате: „Учителят как ли е преминал?" Те не викаха повече от Ниагарският водопад. Те не викаха повече, отколкото някои бури, които са минавали. Седяха абитуриенти и абитуриентки, веселяха се, въртяха се на един квадрат от цимент, изучаваха Питагоровата теорема. Сутринта рано пък, една православна служба предаваха и като започна да кряска един свещеник с усилване на гласа. Като играха младите, една стара жена казва: „Господ живот и здраве да им дава на тия младите, че нас старите ни оживиха". Тук нас ни услужиха, понеже на църква не можем да идем. Това е хубавата страна. Понякой път хората мислят едно, едно съчетание става на нещата. Някой път ние съпоставяме нещата, тъй както не са. Иде ни на нас една неприятност. Защо ни иде? Ние сме съпоставили нещата тъй както не трябва. С тия разбирания, които те имат и вие на тяхното място ако сте, така ще правите. Не че те правят погрешка, но понеже те служат на себе си, искат да бъдат свободни. Казват: „Който не иска да ни слуша, да бъде надалеч". Аз ги наблюдавах до два и половина, после станаха тържествено и си заминаха. Ха, казват, на добър път! Слушам казват: „Не е религиозен той". Аз разгадавах съдбата на всички, каква ще бъде. И като пееха и като викаха, веднага в картини виждах кой как ще завърши живота си, какво ще стане. Всичко туй е една картина, какво ще стане от тях. Те пяха толкоз хубаво, че сутринта докараха дъжд. Че му платиха, хубаво пяха, понеже дъжд донесоха. Те пяха песни, които носят дъжд. В музикално отношение като играха игри, има едно викане музикално. И женско и мъжко, „хе" извикат. За мене всичко това беше (развлечение). Иде един брат и казва: „Не зная как изтърпя". Казвам: Имах голямо развлечение, един отличен концерт, де ще го намеря. Много благоприлично се държаха, на светлина, нищо в тъмно не извършиха. Всичко, каквото правеха, на светлина, на квадрата там показваха всичкото изкуство, после на масите седнаха, ядоха, много добре допираха чашите, извикваха „ха", „хе".

Сега да се върнем. Това са посторонни работи. Това са сенки на живота, които произтичат от известни енергии. Известна енергия се е набрала както в някое планинско място. Като дойде пороя, не е залесено мястото, явява се повече вода, наводнение става. В младите понякой път иде тази енергия и тя ще изтече, докато остане онова същественото в живота. Същественото е вече, което остава. Започват нещата да се градят сами по

себе си.

Та казвам: Кое е онова, например, което вие трябва да градите във вашия живот? – Тук, когато се създаде Изгрева, идваха мнозина и на всички позволявах. Дойде един и пита, казва: „Да ви посея дърветата?“ Казва: „Тук плодните дървета трябва да ги посеем“. Казвам: Както намираш за добре, тъй направи. Той ги пося. Дойде друг млад момък, той искаше да ги посее на друго място. Казвам: Посей ги. Той постави прасковите, които имаме. Половината изникнаха, а половината от тях измръзнаха. Някой са били посадени на сливи, някой на дюли, и половината само израстнаха. След туй той сади лозето долу. Между онова, което хората правят, аз гледам да видя. Салонът други го правеха, не им дадох план. Тъй както намериха за добре, тъй го направиха. Единственото нещо, което дадох, план, беше за прозорците. Те бяха направили салонът и турили малки прозорци. Казвам: Не, големи прозорци ще турите. Те казаха: „Няма да издържат“. Казвам: Ще усилите, но ще издържи. В живота нещата няма да станат тъй, както ние мислим. Всеки човек ще дойде, ще направи нещо във вас и вие трябва да се съобразите. Бог е направил света и оставил хората да внасят нещо ново. И в музиката ние сме внесли нещо. В Божествената музика, хората са внесли много човешко вътре. В какво седи Божественото и човешкото? – Човешкото е силно, но не е проницателно, надалеч не отива. Някой глас е силен, (но) на един километър не прониква. Има гласове, които не са силни, но проникват от единия край на другия. Ако ти пееш в Ню-Йорк, в Сан Франциско, в Лондон, в някой друг град, гласът ти ще се чуе. Значи една мисъл може да бъде силна, но тя е външно силна. Нещата външно са силни, но и вътре трябва да проникват. Ако вашата мисъл не прониква, вие винаги ще се усещате ограничен. Всичко, което остава, остаряването на човека. Вие всички сте задръстени. Всичките бръчки на лицето, дисхармоничните, се дължат на течения, едно подпушване на човека. Ако аз имам Любовта. Да кажем някой човек не върши туй, което на мен ми е приятно. Един човек обича една песен, друг човек обича друга песен. Каква разлика има в песните? – Каква разлика има между една светска и една религиозна песен? Няма никаква разлика. Думите са същите. Само че, светският човек на своята песен дава едно тълкувание. Религиозният човек дава друго тълкувание. В единия има повече вътрешно съдържание, в другия има повече външна форма. Вземете светският човек, той ще се облече много хубаво. Яката, връзката са хубави. Хубаво вчесан, зъбите изчистени; ноктите изчистени; всичко изчистено, няма нечисто. Религиозният, понеже е занят със своя вътрешен живот, ще го видиш по-скромен, оцапан. Той казва: „Вътре човек да бъде чист“. Ако човек външно не е чист. Външната чистота се дължи на вътрешната. Тогава как (при) светските хора ще обясните противоречията? – Светските хора отвън са чисти, отвътре са нечисти. А духовните хора отвън са нечисти, а отвътре,

чисти. Аз ще ви обясня как. Духовните хора, като мислят, отвън да бъдат чисти, светските хора схващат тяхната идея и я прилагат отвън, казват: „Туй можем да го направим отвън“. Светските хора са чисти отвън, както духовните хора отвътре са чисти. Защото духовните хора отвън са нечисти, понеже светските хора са отвътре нечисти. Тогава религиозните хора казват: „Ние отвън няма да бъдем чисти“. Тогава духовните хора показват вътрешния живот на светските хора. Светските хора показват външният живот на духовните хора. Като видите светски хора добре облечени, то сте вие отвътре. Ако видите светски хора, те сами не се харесват, вие ги харесвате; отвън вас те не ви харесват, това те са самите те. Вие харесвате светските хора отвън, вие сте това. Те са отвън така, но отвътре не са. Тогава радвайте се на светските хора, понеже те са копие на вашата вътрешна чистота. Радвайте се. Като видите, че вие сте оцапани, тогава съжалявате, че носите формата на един нечист живот. Вие сте немарливи отвън, тогава какво трябва да направите? – Ще започнете да ги коригирате. Ще започнете вие да се коригирате. Като започнете да коригирате отвън, вашата външна чистота, ще коригирате тия хора отвътре. Ако вие се носите хубаво, не натруфено, като туриш една дреха, да има линия. Направиш си една риза, да ти е приятно, като я носиш. Яката да не опира на шията, да не те дразни, но да има един, два пръста място около врата. Едно време имаше такива колосани яки. После, някои жени обичат да носят деколтета, то е научно изследване. Духовните хора се закопчават, те са много скрити хора. Затуй се закопчават. Онези, които отварят, казват: „Вижте ме“. Казва: „Какво се е разголила!“ Но тя е откровена, има нещо хубаво, тя е оставила тази хубавата страна. Оставила гърлото отворено. Туй мястото на Адамовата ябълка. После, райската долина е тази. Човек рая си показва. Раят на жената се показва. Мъжете се крият. Жените са станали по-откровени, а пък мъжете скрили рая. Това е тълкувание. Раят е свързан с човешката дихателна система. Раят е непонятен вън от дихателната система. Раят, това е дихателната система на космоса. На туй, което диша, то е раят. Там, дето има дихание, раят е. Всеки човек, който казва: „Де е раят?“ – От твоята дихателна система, от твоята дихателна система, твоите дробове, те представляват рая. Твоят рай е миниатюрен. Твоят рай се радва на ония блага, които идват чрез въздуха. На онова пречистване, на онзи свещен огън, който постоянно пречиства и изпраща в мозъка да работи. Като дойдете в Божественият свят, то е вашият мозък, ако влезете в човешкият свят, то е стомахът вътре. От стомахът като влезете в тънките и дебелите черва, то е адът. Тъй щото имаме: Божествен свят е раят. Човешкият свят е адът и мъчението. Всички ангели и дяволи, всички са вътре в нас. Вие сега искате да се освободите от тях, искате да се освободите от злото. Няма какво да се освобождавате. Няма да размествате нещата. Отгде произтича нещастието на една мома и на един момък? Вземете един млад момък. Бог поставил момъкът на едно място. Този момък най-първо

не обръща внимание. Той е занят с една свещена идея. Всичко върви и не размества центъра на неговата тяжест, докато най-после се привлече вниманието му. В този момък се събуди желание да опита тази мома. Какъв плод е тя? Тя не знае, че като му обърне внимание, в него ще се зароди желание в стомаха да я изяде; в стомаха да я хапне. Тогава ще се зароди първото нещо. Той да я прегърне, да я стисне, да ѝ хване ръката на хорото. Тя гледа да хване ръката Той гледа да ѝ извие ръката, като че къса някое парченце. После ще вземе китката ще помирише малко. Вие казвате: „Невъзпитан". Не, в моя ум изпъкват съвсем други работи. Изпъква цялата история как се създаде едно събитие. Защо тази мома иска да привлече вниманието му? – На тази мома и този момък, който ако постъпва с момата, тя го събуди преждевременно. Знаете какво е, когато се събуди един човек, който не си е отспал. Друго е когато се събуди, като си е отспал. Тя трябва да го събуди навреме. И той ще ѝ благодари. Не събуждайте Любовта на когото и да е преждевременно. Не внасяйте в човешкия ум светлина преждевременно. Не давайте на човека свобода преждевременно. На спящия човек каква свобода можеш да му дадеш? На спящият човек каква светлина можеш да му внесеш? – При тъмнината може да спи по-добре. Щом вече се събуди, тогава да внесеш Любовта. То е ядене. Първото нещо човек ще представи яденето, то е емблема на Любовта. След туй ще дойде светлината, слънцето ще изгрее. Божественият (свят) е създаден по същият закон. Слънцето показва за ония, които са събудени. Днешният ден носи известни блага. Ако вие сте събудени, тези блага ще дойдат, ако не сте събудени, вие се смущавате, тогава ще се зародят ред нещастия. Тук една несгода, там друга несгода, ще прекарате целия ден в несгоди. Казвате: „Защо Господ създаде света така?" Не го създаде така Господ, вие така го създадохте.

Та казвам: Трябва да имате един начин. Искате да проповядвате само. Не само да проповядвате, ами дайте място на вашия живот, той сам да се изяви. Дайте място на Любовта. Щом дойдете до света на Любовта, не мислете вие за Любовта. Щом дойдете до света на светлината, не мислете за светлината. Щом дойдете до света на свободата, не мислете за свободата. Нещата, за които мислим, ние ги нямаме. Нещата, за които не мислим, ние ги имаме. Какво ще мислим за въздуха. Аз живея във въздуха. Въздухът постоянно влиза, има една обмяна. Ако се заинтересувам, ако мисля какво нещо е въздухът, ако две–три минути не приема въздух, да не стане една обмяна, аз ще почувствувам какво нещо е въздухът. Значи една обмяна става. То е резултат на разумни същества. Въздухът произлиза от същества от един по-висок живот. И този живот трябва да подкрепи моето съществувание. Въздухът е резултат. Водата е резултат. Следователно, и тази земя е резултат. Ти се ползваш от земята, казваш: „Тази земя е проста". Ти на земята може да посадиш всичко. Ако имаш тази земя,

може да работиш. Ако твърда почва няма, ти нищо не можеш да посадиш. Ако ти нямаш вода, ти не може да проявиш мекота, не може да има в тебе мекота. Значи, в тебе трябва твърдо тяло, трябва да има една твърда материя, която трябва да устоява. След това трябва да има една жидка материя, пластична, без нея мекота не можеш да имаш. После, ти не може да имаш разширение, ако нямаш туй свойство, което въздухът има. Сега ние казваме вие схващате много материално: „Като дойде Христос, Той ще ни научи". Че какво ще ви научи Христос? – Той когато беше на земята, казва: „Син Человечески няма где глава да подслони". Всинца от вас имате къщи. Той нямаше глава къде да сложи. А вие имате къде да сложите глава. Вие имате повече, отколкото Той имаше. Той нямаше. Той имаше толкоз големи противоречия, постоянно Го преследваха. Вървяха такива религиозни детективи, за всяка дума като каже, да намерят за какво да Го хванат. (Учителят поглежда часовника си) Шест часа е, 5 минути имаме още.

Какво представя българската песен? – Българската песен представя път, по който българинът е минал, тъй както е създаден. Някои считат той е път. При всяка една песен, българите са минали. Всички не са композирали. А пък съвременната класическа музика представя пътя, по който съвременната цивилизация (минала). Ако вие свирите кой да е от тия големи музиканти, творци на музиката, те показват на какви основи е поставена съвременната култура. Та казвам: Музиката е път, понякой път се връщат по пътя, по който е минала. Сегашната музика, която се е образувала, показва пътя, по който минаваме. Музиката е движение на самия живот, местата, през които животът е минал. Такава форма взема музиката. Ако музиката е приятна, мястото е красиво и хубаво; ако музиката не е толкоз хармонична, мястото не е така хубаво. Казвам сега: Вземете българите. Имат повече от 6–7 хиляди песни събрани. Колко песни вие знаете на български? – Има 4–5 хиляди песни. Има един нюанс. Когато аз се занимавах с българската музика, намерих в някои песни толкова кал, че всякога почивах по една седмица след това, да мине да се очистя. Известни тонове има, че оставят в тебе нещо, неудоволствие. Като дойдат тия игривите песни, една подвижност имат те, повече отколкото трябва. Понеже мястото, през което българският дух минава, е било такова. Няма какво да се сърдим на българите. Песните представят пътя, през който са минали. Ако искате да изучавате историята на българите, вземете песните, те ще ви разправят цялата история. Кои били техните предци, къде са живели, големи земи ли са имали, богати ли са били, благородни ли са били. Всичко е вложено в музиката. Музиката има свои тайни. Сега искам да ви заинтересувам в музиката. Не може да се изявява вашият живот, ако не пеете на себе си. Всеки един от вас трябва да пее не на другите, на себе си. Наскърбен си, седни, че пей. Гневен си, седни че пей

на гнева си. Пей! Как ще пееш на разгневения господар? Обезсърчен си или недоволен си, пей една песен да станеш доволен. Как ще пееш на недоволния господар? Как ще пееш на този, който ти се сърди? Този, който се сърди е господар, защото слабото не може да се сърди. Винаги голямото се сърди. Малкото се подлизурква. Той като се сърди, той е господар. Ще дойде с благоговение. Как ще пееш на Господа? – Сърдиш се, как ще му пееш? – Ще пееш и на туй, което се подлизурква. Как ще пееш на един, който се подлизурква? – Каква песен ще му пееш? – Трудно се пее. Страхливи сте, на себе си как ще пеете? Или, обезверил си се, какво трябва да пееш?

В ума ви да остане идеята. Вие искате изведнъж всички неща да ви станат ясни. Не искайте нещата да ви станат ясни. Само в онова, дето човек усеща големи мъчнотии, туй за което се е трудил дълго време, то остава. Онова, което иде лесно, лесно си заминава. Лесните работи ще ви оставят. Онези неща, които сте придобили с голямо мъчение, те ще останат за вас ценни. Знайте, че един ден в живота ви ще останат само големите неща. Лесните работи са общо достояние за всички. Ако искате нещо ценно да остане във вашия живот, да ви радва, то са най-големите мъчнотии. Затова казвам: Страданието във вас ще остави най-ценните работи. Ако сте страдали за музика, някой иска да свири, няма пиано. Хубаво, че аз имам пиано, не съм виртуоз. Някои хора нямат пиано и са виртуози. Човек може да има работи и да не е виртуоз, друг може да няма и да е виртуоз. Колцина от вас сте изследвали дали имате тази магическа сила, че като дойде един човек отчаян, като му кажеш една дума да му падне като мед на сърцето. Например, майката как ще каже на детето: „Моето любезно дете“. Как ще произнесете: „обични приятелю“, или „мили другарю“, или „другарке“, как ще произнесете? Който е недоволен, обиден е, как ще пеете на себе си? Или от господаря от който си недоволен, как ще му въздействувате? – Хвани на господаря дясната ръка, тури лявата отгоре, започни да му пееш. „Колко си велик, като те гледам колко ми е приятно твоето лице. Като те виждам толкоз сериозен, колко си енергичен? Кое в света можеш да бъдеш?“ Казваш: „Това ли трябваше да направя?“ Кажи: „Много добре го направих“. Господар си, няма кой да те оцени. Защото подбудителната причина, когато някой човек говори, по който и да е начин, в него има свещена идея, но той не може да я изрази. Нашия покойния Гумнеров, някой път съм говорил сериозно. Казва: „Защо ми се кара, какво съм направил?“ – А аз малко сериозно съм говорил, но казвам: „Такъв характер имам“. – „Ха, тъй кажи. Кажи да зная. Много сериозно говориш.“ Кажеш на някого: „Ама вие не вярвате!“ Вярва този човек. – „Ама вие не пеете хубаво!“ Пее човекът хубаво. – „Той си мисли, че пее“. Сега аз може да взема да ви свиря и аз може да мисля. Понякой път аз сравнявам оригинала, сравнявам своята музика, от друго място, гдето черпят тия

музиканти. И вие трябва да черпите сега. И да придобиете всичкото изкуство, което светът има. То е достояние заради вас. Защото тук са работили. Не мислете, че всичката музиката, която съществува, в изкуството, във философията, в поезията, в техниката – един ден това трябва да бъде достояние за всинца ви. Всичките хора работят за нещо, което след време ще бъдат наследствени черти. Но същевременно, работете над себе си.

Сега основната мисъл: Каква мисъл основна остава? – Тия разстояния между носа и челото нагоре има една малка кривина под челото и под носа. Тази гънка между челото и носа се е образувала преди милиони години. Носът е голям, понеже сме близо до носа. Тази начупената линия е далече. Огъването се е образувало много далече. Челото се е образувало после. А тази линия под челото се е образувала преди челото. Тази линия се е образувала много по-рано, отколкото носът и той отпосле е дошъл. Тази част под носа е по-стара. А като дойдете до брадата, тя по-скоро се е сформировала. В животните ще видите, че чуканчето го няма. Тук в човекът се е образувала. Тия неща, които са големи, са образувани по-после. Вземете големите дебели вежди, отпосле са се образували. По-напред са тънките вежди. Сега тънките вежди искат. Но зависи каква е линията. Кривата линия на веждите, цяла една философия има на веждите. На щастливите хора, ако ги изследвате други са веждите. На учените хора, други са веждите, на красивите хора, други са веждите. На поетите други са веждите. Все се различават веждите. На духовните, на светиите, на гениите, на талантливите. Талантливите имат особени вежди. На гениите веждите са особени и на светията веждите са особени. Във всички има една особеност. Вие не можете да намерите двама гениални хора, на които веждите да са еднакви. Вие не сте изучавали. Това са антени, космите на веждите. Приемане на нещо от един възвишен свят. Чрез веждите ние приемаме. Колко антени има. Отвсякъде може да се възприеме. Учените хора казват, че спират водата. За обикновения човек, те са за да спират водата. А пък за гениалния, това са антени, ключове са, откъдето той трябва да възприема. Той ако иска да свири, ще си барне, има особени места. Мога да ви барна някой път, ще пеете, ще свирите. Това може да трае няколко минути. Казвам: Всичкото щастие на човека седи в неговото лице. При всичкото богатство, което Бог му е дал, той е нещастен. Не знае къде да се бутне. Той търси своето щастие в другите хора. Когато той го намери в себе си, после ще го намери отвън. Външният свят е едно отражение на самия него. Ако той себе си не разбира, той не може да разбере и хората. Ако ви кажа сега станете да пеете една ангелска песен, кой от вас ще пее една ангелска песен? Ако изпеете една ангелска песен, ще му дам най-голямата Любов, която аз може да имам. Колцина от вас можете да изпеете една ангелска песен? Тогава ще дойде другият

въпрос. Вие ще кажете: „Понеже ние не можем, вие изпейте една ангелска песен“. И аз не ще може да пея. Трябва да имам едно ангелско разположение. Вие трябва да бъдете всички ангели, за да ви пея. Аз нямам желание и вие не можете да пеете, понеже всички не са ангели. Пред един ангел можеш да пееш, пред който не е ангел, не можеш да пееш. Тогава някой от вас има ли, който би изпял една песен от две думи, да композира една песен. Не може да съчините. Кой би изпял „Господи, Боже мой“? После, той знае, че ще го осмеят. Тук са критици. Тя е една свещена дума „Господи, Боже мой“ да я изпееш, ти трябва да влезеш в самата идея, то не е нещо физическо. Човек ще се разтопи. Ние се намираме в едно високо място, в замръзнало състояние. Като дойде слънцето, ще започне да се топи снега и леда. Водата ще тръгне. Ако не можеш да пееш, ти си в замръзнало състояние. Чувстването е признак, че си започнал да се разтопяваш. Мисълта дава направление, в което тръгва тази вода. Мисълта трябва да канализира нашите чувства. Пението, музиката, това са методи, по които ще се облече бъдещият ни живот. Казвам: Някой друг път ще оставим за свиренето.

Сега благата, които Бог ни е дал, да ги оценим. Да оцените благата, които Бог ви дал, които вие не сте съзнали. Бог ви е дал блага, а вие постоянно роптаете. Напуснете вашия ропот. Всички мязате на евреите, които изведе Мойсей и постоянно роптаеха, защо ги изведе из Египет. Престанете да роптаете, понеже отивате в Обетованата земя. Безброй блага имате и казвате някой път защо сте се родили. Да влезем в Ханаанската земя.

Тогаз съчинете още една песен: „Господи, научи ни добре да живеем като влезем в Обетованата земя“. Коя е песента на Обетованата земя? – Тя е първата песен на Любовта. Коя е първата песен на Любовта? – Първата песен на Любовта, това е светлината. Коя е първата песен на светлината? – Това е свободата. Коя е първата песен на свободата? – Това е Любовта. Първата песен на Любовта е светлината. Светлината пък пее за свободата. Първата песен на светлината пее за Любовта. Само когато влезем в Истината, когато започнем да пеем за Любовта, когато започнем Истината, тогава ще разберете какво нещо е Любовта. Човек, на който Любовта не е показала светлината; светлината, която не е показала свободата, и свободата не е показала Любовта, той не може да познае Любовта. Затуй казваме: Истината ще ви направи свободни. Истината, която ще ни покаже Любовта, ще ни изпее първата песен на Любовта. Тогава ние ще я почувствуваме.

Желая на вас от Любовта към светлината, от светлината към свободата, от свободата към Любовта.

Само Божията Любов носи пълния живот!

XVI година.
26 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 26 май 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1937_05_28 Ценност и морал
Младежкия окултен клас КНИГА: Разумните същества, том 2

ЦЕННОСТ И МОРАЛ

''Добрата молитва''

''Четоха се работи по темата ''Материални и морални ценности на нещата''.''

Каква е разликата между ценност и морал? Под думата ''морал'' разбираме пътя, начина, по който да се постъпва. Счита се, че моралът е правилният метод. Ценността се отнася само до резултатите, т.е. тя е оценка на някое последствие. Ценен е, например, един скъпоценен камък, който е един резултат. Или е ценна някоя картина, стихотворение или съчинение. Каквато и да е ценността, тя винаги има отношение към резултата. В този смисъл бих ви казал какво е ценно за човека: тялото му. Вие ще кажете, че ценно е душата. Но туй, на което вие разчитате, което обективно проверявате, е тялото. Например, можете да формирате тялото, можете да го пипате, но щом дойдете до човешкия ум, как ще го докажете? Как ще докажете косвено ума? Съвсем по друг път. Към какво има отношение храната? Храната може да се разглежда като опаковка на тялото. То постоянно се опакова, за да не се развали, и когато човек не яде, тялото веднага започва да отслабва. Значи храната първо засяга тялото, после влияе и на човешкия ум.

Вие не сте си задавали въпроса какво е морал. Казвате за нещо, че е морално, но не сте сядали да помислите какво нещо е моралът сам по себе си. Кое считате за морално и кое - за неморално? Не е важно какво пишат за това хората отвън. Вие при дадени условия считате в реда на нещата да изядете една кокошка или да изядете една ябълка. А когато някой влезе в някоя градина и изяде един плод, градинарят го счита за неморално. Следователно от ваше гледище е право да ядете, но от гледището на градинаря не е право. Обаче, ако платите на градинаря, той счита, че имате право да ядете. Това са тънки различия, които вие прескачате.

Сега, някой разисква какво нещо е реалното. Всяко нещо, което хвърля сянка, е реално. Всяко нещо, което образува Реалността, без да хвърля сянка, е разумно. Всяко нещо, което хвърля сянка е реално; всяко нещо, което образува Реалното, е разумно. Индусите наричат илюзиите ''майя''. С плодовете на ''майя'', т.е. с плодовете на сенките ти не можеш да се храниш. В плодовете, нарисувани върху картината, има ли някаква реалност? Една картина има ли реалност? Това е образ на Реалността. Да кажем, че имате едно усещане - например, имате една болка; реална ли е

болката или е сянка? Разсъждавайте. По много начини може да разсъждавате за един предмет. Представете си, че имате в джоба си хиляда лева, които сте ги предназначили за дрехи. Всъщност вие имате дрехи, не се нуждаете от тях, но искате добре да се облечете. В същото време един друг човек, като няма пари и няма откъде да спечели, а знае, че вие имате, иска да ги вземе и малко да разполага. Какво ще усети той, когато ги вземе от джоба ви? Когато бръкнете и видите, че парите ги няма, това ще ви причини болка. Какво в случая ви причинява болка? Този човек е бръкнал в джоба ви, снел е от тежестта на вашата житейска раница, а вие усещате болка и казвате: "Заболя ме сърцето!". Това вече е идея, т.е. вие си представяте, че оня ви е направил една голяма пакост. Къде е погрешката? И онзи, който ви е взел парите, и вие, които се безпокоите, и двамата правите погрешка. Представете си, че той е турил парите в джоба си, но е дошъл някой пò майстор от него и ги е извадил оттам... Един професор по кражби учил своите ученици как да обират хората, как да им измъкват кесиите. Докато преподавал урока си, един от учениците измъкнал златния му часовник от джоба, без той да усети. Гледа - няма го часовникът му и казва: "Аз те учих да обираш другите хора, а не мен." Този ученик вече е станал такъв майстор, че може да обере и учителя си. Сега знайте: всякога, когато учиш един ученик да краде, той най-първо ще обере теб.

Но питам сега коя от тези постъпки е реална и кое ни смущава. Хиляди неща има, които ни смущават – вие имате една относителна реалност. Тогава представете си, че съществува един разумен човек, когото не можеш вече да обереш, понеже притежава един уред, който, щом бръкнеш в джоба му, издава някакъв звук. Във вашето съзнание всякога един апаш може да ви обере. И тези крадци са много наблюдателни - виждат, че вниманието ви е отвлечено и в този момент ви обират.

Ще ви разкажа един пример, който се случи в Америка. Пътувам на един параход и гледам, че някакъв е седнал до едно момиче и се кани да го обере – чака удобен момент да бръкне в джоба му. Тъкмо рече да бръкне, аз му направя знак с показалец – така го спрях веднъж, два, три пъти. Казах му: "Това джебчийство не е за теб." Той явно помисли, че аз съм пò майстор от него. Когато опита и трети път, отказа се и рече: "Тази работа не е за мен." Питам, неговите заключения верни ли са? Не, той не разсъждава философски. Той усети, че моето съзнание е будно: аз седях, без да го наблюдавам, и той мислеше, че гледам нанякъде си, но при най-малкото помръдване аз му правех знак с пръст.

Съзнанието трябва да бъде будно. За това не се изисква много. Някой път вие искате да се справите с известни мъчнотии; само трябва да махнете с ръка и мъчнотиите ще си идат. Но трябва да знаете как да махнете с ръка.

Да допуснем, че ви среща една мечка и вие веднага се качвате на едно крушово дърво. Ще ви нарекат страхливец. Или, да кажем, две армии се бият и едната от тях отива на втора позиция; защо, от страх ли? Не, от тактически съображения. Този, който се е качил на крушата, го прави не от страх, но заема позиция –той има съображения и постъпва разумно. Хората казват, че го е страх от мечката. Не, съображения има той, затова се е качил на дървото. Армията, която отстъпва, какви съображения има? – Няма помощ и разбира се, че ще отстъпи. Има ли нещо лошо, ако отстъпиш от позицията? Имаш съображения да не изгубиш, т.е. постепенно заемаш друга позиция. (Чуват се пукания в дърветата.)

От какво произтичат тия пукания? Те са насъбрано електричество. Понеже във въздуха има доста влага, която е добър проводник на електричеството, в дървото стават малки експлозии. Някой път стават и когато атмосферата е суха. Стават и когато влагата е отвън, и когато влагата е отвътре...

Та казвам: вие считате ценността за морал. Ценността е за качествата на резултата. Всеки резултат има свои качества и моралността зависи от тях. Моралността е пътят, начинът за постижение. Например, казвате "морален живот." Моралният живот е правилният път за постижение на нещата. Неща, добити по морален начин, остават за по-дълго време, отколкото неща, които не са добити морално. Да кажем, че някой върви по Правия път. Но вие разглеждате морала независимо от това какво влияние ще упражни, вследствие на което се създава една философия, че човек може да постъпи, както иска. Човек може да постъпи, както иска, но ценността за нещата ще се измени. Така ще стане промяна в неговите мисли, в неговите чувства, в неговите постъпки и един ден той сам себе си няма да може да познае. Допуснете, че вие имате стока за превозване по вода и мислите, че параходът трябва да се натовари. Да, но параходите си имат ватерлиния, докъдето могат да се товарят. Ако се натовари повече, при бурно море параходът може да потъне. Следователно има известни възможности за нещата. И човек има такава линия, която показва доколко може да се товари в даден случай. Вие сте един разумен параход и когато минавате през света, товарите какви ли не чужди багажи от едно пристанище за друго. Така аз гледам на живота. Например, срещате един ваш приятел – той е едно пристанище. Спирате се при него, натоварвате парахода си. А пък приятелят ви е кораб, спрял на вашето пристанище. Така става обмяна. Вие всеки ден може да се спирате на десет-петнадесет пристанища и така става обмяна на вашите идеи, мисли, чувства и постъпки.

Сега, какво значи да се обяснява нашироко? Да описвате живота в проза и поезия, да давате едно вътрешно обяснение. Например, имате да събирате

числата 1, 2, 3, 4 със знак "минус", а после имате числата 1, 2, 3, 4 със знак "плюс". Кое ще предпочетете? Първите числа ги събирате, но имате да давате, т.е. имате дълг. Във втория случай събирате, но имате да вземате. Тук вие събирате и печелите, а в първия случай пак събирате, но имате да давате. По същия начин и вие понякога имате някаква идея да събирате. Всички неморални постъпки в човека имат знак минус. Този знак е като една дамгосана овца, която винаги можеш да я намериш. Например, даден навик все ще го намериш в себе си. Питате как ще го намерите. Когато в Англия стане обир, не завеждат дело, понеже струва скъпо, а имат за целта детективи. Да речем, че при обира разбойникът не е оставил никакво веществено доказателство, освен едно копче, което е паднало от дрехата му. Детективът взема това копче и влиза в следите на крадците. Той цяла седмица ходи, разхожда се, носи, наблюдава това копче и един ден се сблъсква с един господин, извинява му се и казва: "Господине, аз ви арестувам!". Апашът разбира, че не е шега, защото поглежда копчето в ръката на детектива и вижда, че е неговото. Питам: за да научи това изкуство, на този детектив колко време му е отнело? Той мисли. Друг път вземате един морален човек, за когото казват, че е ясновидец. Често има ясновидци, които виждат неща не от онзи, но от този свят.

Един наш приятел, който се занимаваше със спиритизъм и правеше сеанси в Търново, ми разказа как веднъж приспал медиума и го попитал кого вижда. – "Виждам майка си." Нашият приятел мислел, че майка му е умряла и попитал: "Къде е майка ти, можеш ли да я опишеш?". Медиумът казал: "Вкъщи е, жива е майка ми."..

Какво нещо е Духовният свят? Той е толкова далеч, че светлината от Земята не може да достигне до него и затова е невидим за нас. С други думи, материята е толкова гъста, че светлината не прониква в Духовния свят. Така предметите от Духовния свят не могат да се отразяват в нашия свят, затуй остават невидими. Нашият свят пък е нереален по същия закон – светлината от него не може да се отрази в Духовния свят. Щом се качиш в Духовния свят, физическият става невидим, а за онзи, който слиза от Духовния във физическия, Духовният свят става невидим. Та казвам: едновременно не можеш да живееш и в Духовния, и във физическия свят, ако не се справиш със своето съзнание, т.е. докато възприемаш известни предмети от този свят, не можеш да виждаш другия свят.

Сега, ние се отвлякохме от нашия предмет. Как мислите, числата, които събирахме, късметлии ли са? Вземаме числата 1, 3, 4, 5, 6. Тук имате две положителни числа, едно неутрално число и две числа на резултат. Сега, какво означава, ако числото е количествено? На какво трябва да го обърнем, за да го направим ценно? Това е една формула. От първите две

числа кое бихте избрали? ако са златни, ще изберете второто число, защото 13 000 тона злато е за предпочитане пред 12 000 тона злато. Но да допуснем, че последното число трябва да го извадите от второто; ще останат 1000 тона злато. Ако е злато, не е малко. Сега, на всяко число може да се даде различна ценност. Например, може ли да направите така, че числото 12 000 да е диамант колкото камилско яйце? Възможно е да го направите. Но има ли дванадесет хиляди диаманти колкото камилски яйца? Няма, следователно не може да направите числото 12 000 да бъде дванадесет хиляди диаманти, колкото камилски яйца. Колкото се увеличава ценността на един предмет, толкова се намалява количеството. В природата законът е такъв: колкото ценността се уголемява, толкова количеството се намалява. Например, трябват ви три хиляди килограма цвят от рози, за да извадите един килограм розово масло. Ако искате да извадите три хиляди килограма, колко хиляди килограма цвят ви трябва? Същият закон действа в природата: ако иска да повдигне ценността на един предмет, тя намалява броя му. Например, големите животни намаляха и от тях излязоха хората. Някои хора са допотопните мамонти, които се измениха – станаха по-малки, но сега придобиха ценност. Сега те имат такива грандиозни идеи...

И така, предметът трябва да се организира. Често вие желаете много работи, които намаляват вашата цена. Многото идеи, многото мисли, многото желания намаляват ценността на човека. Малко, но хубаво! Ценните работи са важни. Да допуснем, че имате няколко милиона диамантени скъпоценни камъни и едно житно зърно; в дадения случай кое е по-ценно? Аз бих предпочел житното зърно, защото за петнадесет години ще бъда най-богатият човек в света. Когато посеете туй зрънце, първата година ще имате шестдесет зрънца. Колко ще имате през втората година? Христос казва: "Едно даде тридесет, друго - шестдесет, друго - сто." Нека да вземем сто, че по-лесно се пресмята. И така, първата година ще имате сто зрънца, втората – десет хиляди, третата – един милион и т.н. Помнете тогава: когато ценността на нещата се увеличава, количеството се намалява. Когато моралът се намалява, светът остарява; когато моралът се увеличава, светът се подмладява. Когато предметите се намаляват, ценността се увеличава; когато предметите се увеличават, ценността се намалява. Съществува такова отношение, този закон е верен.

Същият закон съществува и в нас. Ако чувствата се увеличават, умът се намалява; ако умът ви се усили, чувствата се намаляват. При това, постъпките на човека могат да се увеличат и без да бъдат ценни. Ако искате постъпките ви да бъдат ценни, непременно силата на вашия ум и силата на вашето сърце трябва да бъдат уравновесени. Тогава се повдига ценността на постъпките ви.

Сега, да допуснем, че са ви дали една задача. Представете си, че са ви дали една кибритена кутия, но се позволява на ден да драсвате само по една клечка кибрит. Най-първо какви предпазни мерки трябва да вземете? Ако пътувате в сухи дни, не е опасно, но представете си, че вали дъжд и времето е влажно; мислите ли, че ако не вземете предпазни мерки, кибритът ще ви послужи, щом го извадите навън? Сега, този пример може да ви послужи като мярка: много пъти в живота вие не сполучвате по единствената причина, че кибритът ви е влажен. Мислите, че където и да идете, можете да си проправите път. Щом човек е поставен в света, той трябва да се справи с условията. Понякога се смеем на заека, но аз гледам малко по-дълбоко и считам, че той е гениален (не като човек, но като заек). Заекът е гениален по своята природа, защото може да живее при всички несгоди. При това, той е весел и е оптимист. Например, понякога, когато го гони някой копой, той си играе с него. Казват, че бил будала. Ни най-малко заекът е будала. Когато копоят го гони, той се върти, върти на едно място в кръг, после отскача на петнадесетина крачки. И когато копоят стигне до това място, започва да ходи в кръг. Навремето казваха, че когато ги изгониш от леговища, зайците пак се връщат на своето място. И ловците сядаха с пушката и ги чакаха. Сега казват, че зайците са поумнели и повече не се връщат там, отдето са ги изпъдили. У тях беше правило да се връщат в напуснатите леговища. Как зайците предадоха помежду си този навик да не се връщат? Те си имат радио и по него си предадоха, че връщането в леговището е опасно.

И така, трябва да внесете в ума си следната идея: за всички мъчнотии, които имате в света, има един начин за разрешаване. Следователно всяка мъчнотия ще стане задача за вас. Щом се намерите при трудни условия, ще употребите един, два, десет, двадесет, тридесет начина и най-после ще намерите един начин за разрешаване. Когато направите един, два, пет, девет, десет опита, вие ще имате половината от разрешението на даден въпрос.

'Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът

26-а лекция от Учителя,
държана пред Младежкия окултен клас,
28 май 1937 г., петък, 5 ч., София, Изгрев

1937_05_30 Упование на Божественото
утринно слово

УПОВАНИЕ НА БОЖЕСТВЕНОТО

Ще прочета 19 гл. от Евангелието на Йоана, от 1 – 20 стих.

Размишление.

Христос казва: „Едно ти недостига." Наистина, има нещо, което недостига на човека, но, въпреки това, всеки ден или се прилага по нещо към него, или се отнима. Как ще отговорите, ако ви запитат, какво нещо е светлината и какво – тъмнината? Как ще ги представите в геометрична форма, на научен език? Ще кажете, че светлината се предава чрез трептения. И водата се пренася чрез тръби, но нито трептенията са светлина, нито тръбите – вода. Те са само проводници Това не значи, че водата се предава само чрез тръби – и без тръби може да се предава. Първоначално са знаели, че електричеството се предава чрез жици. Днес се знае, че електричеството се предава и без жици

Често се говори за любовта, мъдростта и истината. Някои мислят, че знаят много по тия въпроси. Не е важно, какво знаете; важно е, кой от вас е приложил тия добродетели. При това, те трябва да се приложат вътрешно, а не външно.

Две млади сестри стоят при мене и се разговаряме. Казвам им: Знаете ли, за какво е определена съботата? Тя е ден на Бога. В събота човек не трябва да мисли за себе си: нито за болките си, ако е болен; нито за дрехи и обувки В събота човек ще мисли само за красиви и велики неща, които не се отнасят до него. Казвам на сестрите: Знаете ли, че всички нещастия произлизат все от добри желания? Те ме гледат учудено, как е възможно, от доброто да излиза лошото. Представете си следния случай: Един беден човек работи по цели дни и едва изкарва по 40 – 50 лв. дневно. Ражда му се момиченце. То расте, развива се добре, стане на 15 – 16 години Един ден младото момиче се вижда в огледало и изпитва приятно чувство – радва се на своята красота. Среща я млад момък, който се заглежда в нея. Сърцето й трепва за момъка, и тя мечтае за хубави дрехи и обувки Щом се върне бащата от работа, тя започва да го моли, иска от него пари, да се облече хубаво. Бащата се вижда в чудо, как да задоволи желанията й – няма пари Тя се сърди, недоволна е от него, иска да се облече, да се хареса на момъка, когото видяла на улицата. Не е лошо, че обикнала момъка, но защо мъчи баща си? Длъжен ли е той да й купува хубави дрехи, обувки и шапка? За да задоволи желанията си, трябваше да има тя богат баща, който да

задоволи нуждите й. Нейният баща е беден. Какво трябва да прави тогава? Ако момата мисли, че с хубавите си дрехи може да спечели сърцето на момъка, тя е на крив път. Мислите ли, че тоя момък ще остане завинаги на нейна страна? Ако с дрехите може да спечелите едно сърце, много моми са по-хубаво облечени от вас. Тогава? – Сърцето на момъка ще мине от момата с по-лошите дрехи към оная с по-хубавите. Младата мома, въпреки очакването си, ще бъде нещастна. Според мене, като се влюби, човек първо отива на баня, съблича дрехите си и се окъпва добре. Облечен ли влиза човек в банята? – Съблича дрехите си и гол влиза. Като се окъпе, излиза от банята и облича чисти, хубави дрехи. В това отношение, всички, които отиват на баня, са влюбени.

И тъй, когато хората се обличат хубаво и мислят само за дрехи, това показва, че са влюбени Според мене, когато момата се влюби, трябва да се облича скромно. Това показва, че тя е работлива. Ако момъкът минава често край дома й, трябва да види, че тя работи ту в градината, ту вкъщи. Момците харесват работливите моми. Мома, която мисли само за дрехи и нови премени, не е работлива. Тя не се харесва на момците. Такава мома носи нещастие и за себе си, и за своя възлюбен. Това е мое предсказание. Видиш ли, че слаб човек язди лош кон, ще знаеш, че той скоро ще се намери на земята. Слаба греда мост не става. Не е лесно да предскажеш бъдещето на човека. Много време трябва да го изучаваш, за да предвидиш неговото бъдеще. Казва се, че Бог изпитва човека. – Защо го изпитва? – За да се познае сам, и Бог да го познае. И до днес още Бог изучава хората. – Не ги ли познава? – Понеже човек е изложен на промени, нужно е постоянно да се изучава.

Казваш: Аз искам да бъда задоволен – Знаеш ли, че нещастията в живота се дължат на задоволяването? Отиваш в кръчмата и казваш: Дай четвърт кило вино! Пиеш, но не си доволен. – Дай още четвърт! Пиеш чаша след чаша, докато се задоволиш Щом се задоволиш, ставаш нещастен. Друг пуши цигара след цигара, докато изпразни кесията си. Желанието му да пуши е задоволено, но нещастието го следва. Някога легне в сламата с цигара в уста и заспи. Не се минава много време, сламата се запали, и отиде целият хамбар – и житото, и сламата изгарят. Доволството е вътрешен процес. Остане ли да се задоволяваш по външен начин, нещастието тръгва след тебе.

Какво е нужно на човека? – Знание. Влизаш в един голям град. Виждаш, че той е сив, потънал в дим. От комините постоянно излиза пушек, който прави атмосферата мрачна, тъмна. – Какво е нужно на тоя град? – Вятър. Той ще отнесе дима и ще пречисти въздуха. И в човека става вътрешно горение – някога пълно, а някога непълно. При това горение се образуват

сажди, дим, които помрачават атмосферата на човека. Недоволството, неразположението внасят дим в човека, поради което лицето му потъмнява. – Как ще си помогне? – Само знанието може да го спася. То е вятър, течение, което отнася дима далеч в пространството. Без знание човек всеки ден ще се натъква на мъчнотии.

Например, една сестра решила да предприеме пост. За да издържи поста, тя се нахранила добре. Прекарала пет - шест деня в пост, но започнала да усеща виене на свят, особено главоболие. Аз разбрах причината за главоболието и я питам: Преди да запостиш, яде ли? – Нахраних се много добре. Иначе, как ще издържа няколко деня пост? – Там е грешката ти. Преди да започнеше поста, ти трябваше да вземеш очистително, да освободиш стомаха си от всякаква храна. – Не знаех това. – Ето какво причинява незнанието. Добро е желанието на човека да пости, но знание е нужно за това. Казах на сестрата да изпие една-две чаши гореща вода. Тя направи това, и стомахът ѝ се регулира. Има смисъл да пости човек, но ако може да пречисти мислите и чувствата си. Не постигне ли това, постът няма смисъл. Целта на поста е да се филтрират мислите и чувствата на човека. От друга страна, постът е нужен за почивка на организма – външна и вътрешна. Да постиш, това значи, да се вглъбиш в себе си, да се отстраниш от всякакви смущения, нищо да не те безпокои. Постът се препоръчва и като средство за лекуване. Във време на пост горенето в организма е по-силно, благодарение на което става изгаряне на всички вещества, които са причина за различни болести, неразположения и недоволства.

Следователно, поддържайте чистота на организма си, за да не се развиват във вас ония микроби, които причиняват болестите. Пазете се от лоши мисли, чувства и желания, които понижават духа на човека и го водят към нисш живот. Той е причината за големите злини в живота. Казвате: Толкова години служим на Бога! Отде ще дойде злото? – Важно е, как служите. Да служиш на Бога, както трябва, това се отнася до напредналите същества. От вас се иска учене. Преди да служи на Бога, обикновеният човек трябва да учи, да придобива знание, без да се стреми да стане учен В процеса на ученето той ще се натъква на различни промени: ще придобива светлина, но ще изпада и в тъмнина. Вие знаете теорията за квантите. Според нея, процесите не текат непрекъснато като водата, но в тях се забелязва един ритъм. Ако днес си здрав, на другия ден ще настъпи една малка промяна в здравето ти. Ако днес си буден, утре ще настъпи едно малко разсейване. Ако днес си силен, утре ще отслабнеш.

Процесите в природата текат вълнообразно, с едно малко повдигане и понижаване. Доброто, например, е една кванта, злото – друга кванта.

Всякога не можеш да бъдеш добър. Всякога не можеш да правиш добро. За това се искат известни условия. Например, можеш ли на всяко време да посадиш една семка? За да посадиш семката, първо земята трябва да е разработена, да има влага и слънце. Можеш ли всякога да учиш? За да учиш, трябва да имаш любов към знанието и желание да учиш. За да бъдеш силен, трябва да имаш здрав гръбнак. Някой се мисли за силен, но като започне една тежка работа, скоро се изчерпва.

Един млад брат се оплакваше от слабост; казваше, че изпитвал особено чувство като че го напущат силите и ще се пръсне. Иска да му помогна. И аз имам желание да му помогна, но виждам, че той не вярва в мене, т. е. в методите, които му препоръчвам. – Защо? – Той няма връзка, няма никакъв контакт с мене. За да повярва в моите методи, нужно е знание. Той ме гледа критично и ме пита мислено, отде ида, кой съм. – Аз съм посланик. Трябва да му покажа акредитивните си писма, за да ми повярва. Според мене, не е голямо изкуство да познаеш, кой отде иде. Отивам в едно богато семейство. Излиза мъжът и любезно ми казва: Извинете, жена ми и децата ми са на курорт, не мога да ви приема. Тоя човек не говори истината. Аз познавам вече, от кой свят иде той. Отивам в едно бедно семейство: излизат и мъжът, и жената, канят ме да вляза. Те ме приемат добре, с разположение и любов. Аз зная вече, отде идат тия хора. Те са дошли от Божествения свят.

Какъв извод трябва да направя от казаното досега? Всички трябва да работите за прилагане на нещата. Липсва ви нещо в метода на прилагането. Методът ви е крив. Прилагането на любовта, на знанието, на свободата изисква прав метод. Иначе, ще ги прилагате, но ще получавате обратни резултати. Казваш: Искам да обичам всички хора, но някои ме дразнят, не мога да ги търпя. – Това не показва, че тия хора са лоши. Някога се дразниш от лоши хора, но някога и от добри. Дойде при тебе един добър човек, поглежда те със своя чист, спокоен поглед, а ти се дразниш. – Защо? – Страхуваш се да не проникне в тебе, да открие нещо, което не искаш другите да знаят. Изкуство е да търпиш всички хора. Ако аз бях като вас, колко хора щях да изпъдя! И на мене всички хора не са еднакво приятни. Казвате: „Бог е Любов." – Любов е Той, но има хора, които не заслужават Неговата любов, в смисъл, че не са готови още за нея. Те страдат, пъшкат, но Бог е далеч от тях, не ги чука. Как трябва да постъпва майката със своето непослушно, своенравно дете? Тя го измие, облече, нахрани, но то продължава да плаче, недоволно е, иска нещо друго. То плаче и денем, и нощем. Майката го оставя и си гледа работата, не му обръща внимание.

Питам: Как трябва да се постъпва с вас, ако, след като всичките ви нужди

са задоволени, вие продължавате да пъшкате и да ахкате. Вие ще пъшкате, но вашата майка ще си работи – никакво внимание няма да ви обръща. – Ние обичаме майка си. – Тя не се нуждае от вашата любов. Следователно, и Бог не се нуждае от любовта на грешни хора, които само се оплакват. Какво ще ви допринесе тая любов? Нито вие ще придобиете нещо от тях, нито те ще придобият нещо от вас.

Аз се чудя на младите моми и момци. Те се срещат, обикват се, и момата очаква момъка да я направи щастлива, а той очаква на момата. Това никога няма да бъде. Щастието иде изключително от Бога. Човек може да бъде щастлив, когато държи в ума си мисълта за Господа, Който е създал всичко. Да мисли, че щастието му може да дойде от друг човек, подобен на него, това е невъзможно. Закон е: Не уповавай на човешкото в себе си, нито на човешкото в своя ближен. Не уповавай на животинското в себе си, нито на животинското в своя ближен. Уповавай само на Божественото в себе си, както и на Божественото в своя ближен. Като не разбират силата на Божественото, хората постъпват като Пилата. Те измиват ръцете си, за да се освободят от всякаква отговорност. Пилат каза за Христа: „Не намирам никаква вина в тоя човек". Когато евреите се възбунтуваха и казаха, че искат смъртта на Христа, защото се нарича цар, Пилат отстъпи. Той беше безхарактерен, страхлив и тщеславен човек. Евреите искаха смъртта на Христа под предлог, че се нарича Син Божи. Интимната страна на тяхното желание се крие другаде: те се страхуваха от Христа, да не засегне интересите им. И до днес още човек постъпва като евреите. Дойде в ума му една светла идея, и той се колебае, да я приеме, или не; да я разпне ли по закона, който съществува? Той мисли, че ако я приеме, интересите му ще пострадат. Помни: Докато вървиш в човешкия път, ти от ден на ден ще пропадаш. Влезеш ли в Божествения път, работите ще ти се нареждат добре. Как ще познаете, дали сте в човешкия, или в Божествения път? Ако лицето ви почернява, вие сте в човешкия път; ако лицето ви се озарява от светлината на живота, вие сте в Божествения път.

Казвате: Учителят може да направи всичко. – Не уповавайте на сламки, които сами си създавате. Аз не се качвам на сламки, не искам и вие да уповавате на тях. Аз ходя по греди, които никога не се чупят; искам и вие да стъпвате по такива греди. Ако вярвате в мене, вярата ви да е вътрешна, а не външна. Някой има отлично мнение за мене. – Докога? – Докато не засегна неговите възгледи и интереси. Засегна ли ги, той няма вече никакво отношение към мене. Това не е вяра, нито убеждение. Ако и моите отношения към вас са такива, това са човешки отношения. Трябва ли да мисля добре за вас, докато ми носите подаръци? Това не е отношение, това е само подвързия на книгата. Тя е ценна само тогава, когато съдържанието ѝ е ценно. Ако книгата не е ценна, то е все едно, да цитирате стихове от

Евангелието, без да разбирате техния дълбок смисъл. Цитираш стиха, дето Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът." Пътят, това е знанието, необятната Божия мъдрост, която трябва да изучавате. Пътят подразбира Божествения език, който води към Божественото знание. Истината има отношение към свободата. Животът произтича от любовта. Той е крайният резултат, до който трябва да достигнем. Значи, като вървим по Христовия път, със силата на Божествената светлина и истина, ние ще дойдем до живота. Само така ще се свържем с живота, защото е казано, че любовта ражда живота. Чрез живота ще познаем величието на Бога. Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който ме яде, има живот в себе си." Казвам: Само оня може да яде тоя хляб, който има живот в себе си.

Какво е нужно на човека, за да придобива знания? – Да учи и да придобива светлина. – Какво трябва да прави старият? – Да се подмладява. – Младият? – Да не остарява. – Глупавият? – Да поумнява. – Слабият? – Силен да стане.

Като четете 19 гл. от Йоана, виждате, през какви страдания е минал Христос. Някои съжаляват Христа, че е минал през толкова големи страдания. Няма защо да съжаляват. Аз си казвам: Бих съжалявал, ако не изпълнявам учението на Христа. Пилат каза на Христа: „Не знаеш ли, че власт имам да те разпна, и власт имам да те пусна?" Исус отговори: „Не би имал никаква власт над мене, ако не бе ти дадена отгоре." Пилат изми ръцете си, с което искаше да се освободи от всякаква отговорност. Понеже не намираше никаква вина в Христа, той Го остави в ръцете на евреите, те да Го разпнат, Питам: Като кого искате да постъпвате – като Пилата, да си измиете ръцете, или като евреите? Както и да е постъпил Пилат, и до днес говорят и четат за него, като за страхлив човек. И за Христа говорят, но като за човек, Който изпълни Божията воля.

Казвам! Не се страхувайте, като Пилата, да изповядвате своята идея. Мислете за Бога, Мислете и за Христа, като образец на търпение. От своето величие Той слезе на земята, облече се в рабски образ и се смири. Той знаеше, каква работа Му предстоеше на земята. Бъдете и вие като Христа, да понасяте страданията с търпение. Ще кажете, че било определено, Христос да мине през тия страдания. И за вас е същото. Щом е определено, и вие ще си носите страданията. Някой ви заплашва и казва: Имам власт. Ще отговориш: Имаш власт, но тя е дадена отгоре. Мнозина се страхуват от злото, което наричат дявол. Не се страхувайте от него. Дяволът е резултат на човешката мисъл. Той няма власт над човека. Следователно, човек греши, защото е свободен. Той иска да греши, вината е в самия него. Не съжалявай, че си сгрешил, но кажи: Господи, благодаря за свободата, която Си ми дал. Както съм свободен да греша, така съм

свободен и да изправя грешката си. Това значи характер! Не се оправдавай с дявола. Уповавай на Господа! За да уповаваш на Господа и да Му угодиш, нужно е вяра. Тя е въже, за което се хващаш и в тоя, и в оня свят. И в рая да отидеш, ще се натъкнеш на неизвестни неща, за които е нужно вяра. Тя има Божествен произход, а вярването – човешки. Без вяра нищо не се постига. Вярвайте, че сте свободни, силни и може да изправите погрешките си. Не казвайте, че хората ви изкушават. Признайте грешката си и я изправете. И учен да си, признай грешката си. Така ще научиш нещо ново.

Един мой познат – лекар, се разболя и ме повика да му помогна. – Защо не извикаш някой твой колега да те лекува? – Там е чудното. Аз лекувам хората, а сам не вярвам в лекарите. – Твоята болест не е сериозна, лесно ще ти се помогне. Само с вяра можеш да се излекуваш. Няма болест, която да не се подчинява на вярата. Като се излекуваш, не бързай да разказваш на хората, как си се излекувал. Щом мине известно време, можеш да приложиш същия метод и към другите. Ако разказваш на хората, как се лекуваш, преди да видиш резултат, болестта ти ще се върне отново.

Проверявайте нещата и после говорете за тях. Не искам да се хващате като слепци за тояга. – Има ли бъдещ живот, или няма? – Ще опитате, и сами ще се убедите в това. Някой казва: Ако има бъдещ живот и живея добре, нищо не губя; ако няма бъдещ живот, нищо не печеля – Има бъдещ живот! Като живеем, всеки ден го проверяваме. Някои мислят, че като умрат, тогава ще разберат, има ли бъдещ живот. Аз и сега зная, че има бъдещ живот. За мене това е абсолютна истина.

Един евангелски проповедник ме попита: Вярваш ли в бъдещия живот? Вярваш ли, че има друг свят? – Как да не вярвам, когато всяка вечер отивам там и сутрин се връщам? Аз се чудя, как проповядваш на хората за оня свят, щом не вярваш! Ти чакаш да умреш, да отидеш на оня свят и тогава да повярваш. Като дойдеш отново на земята, ти пак ще забравиш, че има друг свят, и ще питаш, има ли бъдещ живот, или няма. Когато обичаш хората, ти си в бъдещия живот; когато вярваш в абсолютната истина, ти си в бъдещия живот. Радостта, която изпитваш от знанието, показва, че живееш в бъдещето, т. е. живееш в оня свят.. Голяма е радостта на човека, когато знае, как е създаден светът, кой го е създал и т. н. Изгубиш ли знанието и вярата в бъдещето, радостта ти изчезва И, докато си бил в светла стая, веднага настава тъмнина. Можеш ли да виждаш в тъмнина? Нищо не виждаш: нито тоя, нито оня свят. Щом завъртиш ключа, светлината иде, и ти виждаш вече. Светлината открива всички светове пред очите ни, а тъмнината ги закрива.

Като говоря за абсолютната вяра, някой се съблазнил и казал, че не иска да ме слуша, защото съм провалил вярата му. Аз не искам: да провалям вярата ви, но не искам да минавате по мост от сламки. Ако видите, че аз минавам по такъв мост, не искам и вие да правите същия опит. Аз зная законите и мога да правя и най-големите рискове. Аз съм лек, отвсякъде мога да мина, но ако вие, с вашето тежко тяло, се опитате да минете по тоя мост, ще паднете в пропастта. Дето минавам аз, вие не можете да минете. За да вървите по пътя, по който аз вървя, трябва да измените тежестта на вашите мисли, чувства и постъпки. Трябва да олекнете.

Аз забелязвам, че на Изгрева има много кореспонденти, които пишат в различни вестници. Добре е да бъдеш кореспондент, но на проверени факти. Ако разнасяте непроверени факти, аз ви съжалявам. При това, никой не ви плаща. Обаче, един ден ще ви държат отговорни за хартията и мастилото, което сте изразходвали. И тогава, вместо на вас да плащат, вие ще плащате. Бъди кореспондент и разнасяй истината в света. Да бъдеш кореспондент на тъмната ложа не те съветвам. Ако съм на ваше място и някой ме обиди, ето как ще постъпя. На оня, който ме е обидил, ще напиша едно любовно писмо със следното съдържание: Братко, благодаря ти за горчивия хап, който ми даде. Ще се опитам да го взема като лекарство и ще изправя грешката си. И той ще ти отговори с любовно писмо. Правете опити да се споразумявате и да изправяте грешките си.

Сега аз говоря върху критикуването и одумването, защото Бог е създал света за учене, за придобиване на знание. Одумването изкривява посоката, по която умът трябва да върви. Защо ще се занимавате с грешките на хората. Закон е: Който се занимава с чуждите грешки, трябва да ги изправя. Ако някой дойде при мене и пожелае да му стана теляк, аз ще постъпя по всички правила на това изкуство: така ще го изтъркам, че няма да оставя място, което да не съм изчистил. Той ще излезе абсолютно чист от банята и ще ми благодари. Аз съм за абсолютната чистота. Ако чистиш човека, ще го изчистиш, както трябва. Има грешки, които могат да се търпят. Обаче, има грешки, които са спънка за човешкото развитие. Те по никой начин не се търпят. Откажете се от грешките, които спъват развитието на вашия ум, сърце и воля. Ако още се занимавате с такива грешки, преждевременно ще остареете. След това ще заминете на оня свят и ще отидете да хленчете пред вратата на Бога. Тая врата е заключена за хора, които се занимават с чуждите грешки. Ще ви върнат назад, да изправите грешките си и да се очистите. Ще кажете, че вярвате в Христа. Само с вяра тая работа не се урежда.

Христос казва: „Аз живея в Отца, и Отец ми живее в мене." Питам: Христос живее ли във вас, и вие живеете ли в Христа?

Желая на всички, Христос да живее във вас, и вие да живеете в Христа. Носете истината в себе си. Само така ще се свържете с оня свят и ще станете граждани на Царството Божие

– В Божията Любов е благото на човека

26 Утринно Слово от Учителя, държано
на 30 май, 1937 г София – Изгрев

Книги:
Уповай на Божественото
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
Упование на Божественото
Старото отмина (Утринни Слова. Година VI (1936–1937). Том II. София, 1947)
20 беседи от 21 март 1937 г. до 19 септември 1937 г.
Начало: 05:00

1937_05_30 Елате да разсъждаваме
неделна беседа

ЕЛАТЕ ДА РАЗСЪЖДАВАМЕ

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета няколко стиха от първата глава от Исаия, от 16-и стих нататък. Неща, които са казвани повече от преди 2500 години.

„Аум“

Ще се спра върху думите: „Елате сега да разискваме, говори Господ.“

В сегашния век се изисква малко другояче да се разглежда животът. Не може да го разглеждаме както преди 2000–3000 години, нито даже преди 100 години. Във всичките форми, които сега съществуват, те ще останат за децата, за бъдещите деца, които прогресират. Те ще останат за забравените. Сегашното знание може да е забавление за малките деца на бъдещето. Онези от вас, които искат да разберат смисъла на живота – вече се разкрива в ново. Всичките тези нови открития, които идат, туй е сближение на цялото човечество, на хиляди и хиляди учени хора, които работят. Те не работят по свой почин, от само себе си. Всеки, който не разбира, мисли, че туй е произволно. Туй показва, че има един разумен свят, който е решил да се открие на човеците. Не е далече времето, когато някоя сутрин ще се събудите, ще видите, че виждате. Не това, което е, не което сега виждате, но нещо повече. И ще се намерите в едно противоречие, като онзи бедния американец, който бил съвсем закъсал и мислил да се самоубие, направил завещание, но сутринта като става, гледа една торба злато, турена отпреде му, и едно писмо. В писмото пише: „Няма защо да се самоубиваш, вземи торбата и не се самоубивай. Животът ти струва повече от тия пари.“ Той се чуди откъде е дошла тази торба. Търка очите си, да не би да е сън.

И съвременната култура мяза на този американец. Всеки иска да има, понеже не му върви както той мисли, но иска да се самоубие. Бащата е тъжен, понеже синовете му не са такива, каквито той иска. Майката е тъжна, понеже дъщерята не е такава, каквато тя иска. Учителят е тъжен, понеже учениците не са такива, каквито [той] иска. Държавниците са тъжни, понеже поданиците не са такива, каквито те искат. Навсякъде има едно разногласие. Но туй разногласие сме го произвели ние.

Та казвам: Трябва да благодарите, понеже нова светлина е влязла в света.

Условията, при които вие живеете, са толкова благоприятни, понеже самата Слънчева система, самата Земя е навлязла в една нова чувствена област. Има чудни работи да се откриват за бъдеще. Ще станат промени на Земята. Има един нов план, който трябва да се изпълни. Че някоя и друга къща ще се засегне – няма нищо, на друго място ще се съградят. Нали сега, когато прокарват един план в града, нали сега в София ще прокарат Мусмановия план, някой се безпокоят, че ще засегне къщата им. Няма нищо, ще платят тази къща и ще съградите на друго място. В света иде един план, не се безпокойте, може би другите къщи ще бъдат 3–4 пъти по-добри, отколкото сегашните. За бъдеще ще имате кооперации. Най-малко един дом ще има два декара. За всичките квартиранти ще има място. Сега едва 100 метра има. Малко място има. Едни до други се трупат и не знаят какво да правят.

За да видите великия план на природата колко е умен, природата в един апартамент от 19–21 сантиметра на дължина и от 15–16 широчина и от 15–16 в дебелина е турила квартиранти от 3 билиона и 600 милиона жители. Живеят вътре, не се карат. Всеки има апартаментче, градина. Този апартамент ние го наричаме Великата човешка глава, която ражда много работи. Тия жители вътре не се карат, но оставят време да мислят заради нас. Като уреждат своите работи, и на нас, хората, уреждат работите.

Казвам: Тия ограничения, които сега съществуват, ние сами сме ги наложили сами на себе си. Неразумните желания ограничават човека. Човек има много неразумни желания, които са го ограничили и са внесли сегашната тъмнина, която съществува. Когато човек има неразумни желания, тогава и науката не може да му помогне. Мислите ли, че в Индия, тази философия... Още в началото [Индия] имала една отлична философия, но в ума на индусите имаше [от] тази тъмната материя. И най-после индусите, като не можаха да намерят онзи Божествен път, искаха да турят табела върху човешкия живот и да узаконят както е бил създаден човек. Те узакониха четирите свои касти и казват, че така е направил Бог света. То не е така. Че е така светът, съществува като факт, но това е един общ ред и порядък, който по-нисши, други същества поставиха.

Бог признава този ред, но Той ни най-малко не иска да го узакони. Бог не е узаконил тия касти, тези разделения между хората, които съществуват. Те са разделения, които ние сме образували. Че в една къща единият [е] мъж, а другият [е] жена, а други са деца, това е един ред, който произтича от едно естество, понеже хората са паднали. Сегашният порядък произтича от едно отклонение от правата посока на човешкото развитие. Ние не сме в правия път на човешката еволюция. Туй трябва да го имаме предвид. Следователно силите, с които разполагаме, материалите, с които

разполагаме, не са тъй чисти. И затуй всичките наши мисли са теории и понятия за живота. Има нещо, което е криво.

И в сегашния век иде нова епоха, която иде да изправи една погрешка, която някога е направена. Не е далече туй бъдеще. Туй може да ви подпиша. С двете ръце може да ви го подпиша. Ако не вярвате, чакайте и когато стане, ще видите, че е така. Иде един порядък в света, който всичките хора ще видите. Всичките неправди, всичките тия противоречия, индивидуални, обществени, семейни, народни, на цялото човечество, всичко туй ще се оправи. Как? – Ще го видите. Не може да разправям. Не може да разправям на един болен човек как ще оздравее. И да му казваш, пак, но като оздравее, ще види. Туй е вътрешен процес, който ще се извърши от светлината, от слънцето, от въздуха, от водата, от храната, от окръжаващите хора, но този процес е вътрешен, не може да видим потънкостите, които стават.

Казвам: Всички трябва да се радват. Някои философствуват, имат малко познания. Ние не може да не се радваме. Тълкуванията на хората нас ни радват. Фактите на нещата мен ме радват. Една череша ме радва повече, отколкото тълкуванието на черешата. Мене ме радва една слива повече, отколкото тълкуванието на сливата. Фактите ме радват, които съществуват. Мене ме радва един скъпоценен камък такъв, какъвто е, повече, отколкото философията как се е образувал камъкът. Учените хора имат своите теории как са се образували камъните. Но скъпоценните камъни си остават такива. Ние нямаме скъпоценни камъни още като камилско яйце. Такива камъни нямаме. После, с всичката наша култура, нямаме 12 000 скъпоценни камъни като камилски яйца. 12 000 дребосъци, имаме ги, но като камилски яйца не зная колко има.

Та, в съвременните математически изчисления, някой път вас ви се вижда грамадно число 14 000. Мислите кой знае какво означава 14 000. В даден случай 14 000 няма тежестта на 1 килограм жито. В един килограм жито има 16 000 зърна. 14 000, трябват още 2000, за да станат 1 килограм. Във вашия ум седи 14 000 зърна. Тия зърна, за да проявят своята сила, която е скрита в тия зърна – тя е грамадна, но на тия зрънца трябва да се създадат условия, да се проявят. Един килограм жито колко струва? – 4–5 лева. Сега [едва] 2–3 лева. Какво може да направят с 14 000, което струва 3 лева? Какво може да направиш? Но ако знаеш езика на житното зърно, ако знаеш да говориш на житото както трябва, ако можеш да говориш на неговия език, ти си разрешил един от главните въпроси – икономическият въпрос е разрешен. Ти може да имаш само едно житено зрънце, не ти трябват 14 000. Като станеш сутринта, на туй житено зърно да говориш, ще го покриеш с един прах, ще му поприказваш и след туй ще видиш, че ако сте

двама – ти с жена си, ще намерите цял един сомун и [тъй] вкусен, знаеш колко вкусен! Ако имате деца, като го ядете, след туй пак ще остане житното зърно. Няма да чакате от фурната да го изваждат, но хубав опечен хляб ще бъде.

Аз вземам тази форма само за да изясня тази идея. Вас ви се вижда несъвместимо и фантастично. Така беше фантастично и за радиото. Така беше фантастично и за телефона. Сега руските учени са на полюса и съобщават по радиото, дават сведения. Туй показва какъв е мощен човешкият дух. Приготвили са храната. Трябвало да заколят 3000 кокошки, за да направят 30 оки кокоши прах. Трябвал им, за да не ги хване една болест, да имат пищна храна. Казват, че тия 22-ма души, които отиват, ще прекарат много хубаво и само ще се лишат от едно благо – няма да има топла баня, но ще се мият само с разреден спирт. Зимно време 50–70 градуса, всичката вода замръзнала, с какво ще се мият? Ще имат може би в палатките под 7–8 градуса. И тия хора ще прекарат най-малко 6 месеца в тъмнина, при тия несгоди, и пак ще се занимават с научни работи, ще изследват магнетизма, ще изследват теченията на Северния Океан, ветровете и ще дават сведения по радиото какво течение става. Казвам: Кой ги праща сега тия хора на полюса?

Според мене Северният полюс представя главата на човечеството. Южният полюс представя краката. Следователно откриха краката, сега се открива главата. Кацнаха на главата и ще видят какво ще ги научи тази глава. Показва, че главата има най-високата точка на света. Хималаите не са толкова високи; най-високата точка, това е Северният полюс. Това е добър признак. От тази глава ще дойдат нови разпореждания, туй показва, че човешкият дух се е повдигнал на една вътрешна висота, хората на Земята мислят заедно, искат да се съединят и да почнат да мислят заедно. Постигнатото благо от един народ не е важно кой го е открил. Той не се открива, Северният полюс. А на славяните – отиват първи и се дават наставления, понеже първи отиват на полюса, дават им се наставления какво трябва да правят. Ходиха англичаните – не можаха да отидат там. И французите ходиха, и италианците ходиха.

Едно време, ако четете еврейската история, когато Господ създаде света, явиха се всичките еврейски букви 22 и Господ казва на първата буква: „С тебе не може да създам света, понеже лоши имена с тебе се пишат." Явило се е М-то, казва: „Ти си буквата на смъртта." Всичките букви се явили и най-после останала втората буква на еврейски – Б – и с нея Бог започнал да създава света. И казва Господ: „Бера, бераша, берахи."

Казвам сега: Новото създание – славяните, са първата буква. Славяните са

първата буква, с която ще започне новата култура. Славяните започват с буквата С. Сега някои ще кажат: „Не е така.“ Всеки един народ, който може да допринесе на човечеството, който може да бъде проводник на Божественото, всеки народ може да бъде като славяните. Славяните ако не слушат, и те ще станат като другите народи. В славяните трябва да се пробуди онова Божествено Начало, първо в света да служат на Божественото, а второ да се служи на човешкото. Първо човек да урежда благото на своите ближни, а после да урежда своето благо. Сега въпросът е другояче поставен. Всеки урежда своето благо и после урежда благото на своите ближни. Това е само един принцип. Този принцип навсякъде ще засегне. Ако идете в Америка, в Англия, навсякъде в семейството раздорите са върху това кой да управлява вкъщи. Бъдещата култура носи две качества: вкъщи ако мъжът иска да бъде господар, трябва да бъде господар и слуга; и жената, която иска да господарува, и тя трябва да бъде господар и слуга. Нямат ли тия качества, нищо няма да стане. Ще заповядваш и сам ще го направиш. Жената ще заповядва и тя сама ще го направи. Синът, и той ще бъде господар и слуга; и дъщерята ще бъде господар и слуга. Всички ще бъдат господари и слуги. Най-първо ще заповядват на себе си и ще го направят. И след като го направят, тогава ще го предават на другите.

Сега казва пророкът: „Елате да разискваме – казва Господ.“ Тогава трябва да се разисква. Няма да търсим Господ в будизма, в християнството, във всичките създадени форми. Аз говоря за християнството като човешка форма и за будизма като човешка форма. В Божественото трябва да има правилни отношения, както човек има отношение със Слънцето. Вечерно време може да представят Слънцето на кино. На киното може ли да зреят плодове? Може да имате една илюзия, но ако очаквате от киното да излезе нещо, 40–50 лева ще отидат и нищо няма да дойде от киното. Вие ако очаквате от човешките системи, вие ще имате едно задоволство. Не че са безполезни, но същественото е онова, което съществува в природата. Ние вече живеем в такъв свят. Трябва да научим тия закони.

Пита някой има [ли] друг един начин на разглеждане. Представете си, че аз искам да ви опитам доколко вие сте верни. Като дойдете, вие ще кажете, че „аз ви обичам, аз съм готов да умра.“ Сега слугата казва: „Аз съм готов да умра.“ Дойде другият, казва: „Аз съм готов да умра.“ Десет слуги дойдат и всичките казват, все ще умрат. Аз не искам слугите да умират. Искам вие да живеете и да работите. Тези, които умират, ето аз как ги опитвам: на всичките тия мои слуги, ще им дам всичкото имане, пари, и ще ги оставя да управляват. Те не знаят, [че] като дам парите, ще ги разделя и няма да ме познават. И като ида, питат ме: „Ти кой си? Трябва да си удостовериш личността.“ Да имам карта. Аз съм умен човек, вземам, че си изтеглям

всичките пари по един начин, който те не знаят. Отивам, касата празна. На друго място изграждам една къща, много по-хубава, те са пак сиромаси. Тия слуги аз ще ги накажа. Едни ще станат болни. На други дрехите им взели. На други децата им ще ги бият. Всичките нещастия ще опитат, какво да правят. Те няма да ме знаят. Аз ще кажа: „Вие как постъпихте – много зле. Ограбихте човека.“ Хората ще изчезнат, не знаят накъде отиват. „Тъй ли? – казвам. – Ще идете да го търсите, да се разкаете за прегрешенията и като го намерите, аз ще ви кажа тогава и всичките болести ще изчезнат.“

Някой път не е хубаво да се разкрие истината на хората и да ви кажа защо. Някой пред мене седи, виждам го, той ми е длъжен, той ми дължи 200 000 лева, но той не ме познава. Той казва: „Моля, господине, може ли да ми кажете кой сте?“ – „Странник съм.“ Не искам да му кажа, понеже ще му се обърне сърцето. Ако му кажа, че съм аз, ще се смути. Искам да го държа в невежество, за неговото щастие. Не искам да подигам този въпрос, за да не подигам неговите страдания. Някои от вас искате да се запознаете с Господа. „Къде е?“ Ще ви се обърне сърцето, ако ви кажа. Пред вас ще излезе една картина, едно пространство, неизмеримо, с хиляди години ще мислите, че се е обърнал светът. Господ, Който е толкоз благ, Той се е скрил, минава за един много обикновен човек в света. Вие питате къде е Господ и казвате: „Някъде е Господ в света.“

Та казвам сега: В правата мисъл, новото човечество трябва да се отличава с две качества. Първото качество го имате. Вие може да грешите. Всички от вас ви считам първокласни герои, това го знаете, туй геройство го познавам. Ако сега не дойде второто качество – да направите... Първото нещо – прегрешенията, сте ги правили, но герои на доброто още не сте станали. Щом дойдете до доброто, казвате: „Не може.“ Щом правиш прегрешение, казваш: „Мога да го направя.“ Щом дойдеш до доброто, казваш: „Условия няма, хората не са още добри. Доброто не е дошло.“ Казва някой, че не живее добре с жена си. Той казва: „Живял ли си с такава неразбрана жена?“ Аз му давам съвет и му казвам: Търпи я. Той казва: „Изяде ме. Ти – казва, – живял ли си с лоша жена?“ Казвам: Аз не съм толкоз герой, намирам, че си голям герой, понеже живееш с тази жена. Понеже не съм герой, не се завземам за такъв живот. Понеже тя е попаднала на един герой. Герой е тази жена. Той казва: „Какво да правя?“ – „Ще ѝ станеш слуга.“ – „Как?“ – „Каквото ти каже, ще го изпълниш. Думата ѝ на две няма да правиш. Какъв ще бъде краят?“ – Направѝ това за една година и ела при мене, аз ще ти кажа какъв ще бъде краят.

Само един господин дойде при мене и ми каза: „Господ живот и здраве да ти дава. Каквото ми каза, стана. Жена ми била ангел. Каквото ми каза,

като те послушах, измени се цялата работа. По едно време се подчинявах, започна да ме слуша, влиза в положението ми, тръгна добре работата." Ами че този закон е верен. Ако тази жена не се подчинява, в нея Божествено възмущение има. Ти искаш да подчиниш Божественото – ти ще си строшиш главата. Ако жената мисли да подчини в мъжа Божественото, нищо няма да остане от нея.

Казвам: Не е въпрос за човечеството да се подчини мъжът. Човешкото у мъжа трябва да се подчини на Божественото у жената. И човешкото у жената трябва да се подчини на Божественото у мъжа. Туй е сега процес. Тъй разбрано, вече има смисъл. Мъжът трябва да се подчини на Божественото у жената и човешкото у жената трябва да се подчини на Божественото у мъжа. Тогава имаме философия и в децата ще бъде така. Човешкото на бащата и майката ще се подчини на Божественото у сина и човешкото на сина ще се подчини на Божественото на бащата и майката. Вече имаме нов закон, който важи и за дъщерята, и за слугите, навсякъде. Като се приложи този закон, вече имаме едно истинско положение, една нова философия, едно ново разбиране. При сегашното разбиране ще имаме постоянно стълкновения, неразбиране в живота.

Казвам: Новите разсъждения кои са? Трябва да се научим да зачитаме. Всеки човек иска да бъде уважаван и почитан. Почитайте в човека Божественото. Като срещнете един човек, във вас да се роди едно чувство да зачитате туй, Божественото, да намерите Божественото в човека, да знаете, че той има нещо, което може да уважаваш. Не като минеш, да кажеш: „И този е като другите хора." Има нещо у човека, което ние още не сме проучили. Ами че всички поддържат, че Бог толкова е възлюбил света, че Бог слязъл да спаси света. Писанието казва: „Не обичайте света. Бягайте от света." Как ще приемем тези две неща? Бог е залюбил този свят. И на нас ни проповядва ние да не обичаме света, а да бягаме от света. Трябва да се даде едно тълкуване. Понеже Бог възлюбил света, не влизайте да разваляте онова, което Бог съгражда. Аз виждам често какво става. Няма да се обиждате. Нямам предвид да изнасям недъзите, но казвам къде е погрешката. Аз съм наблюдавал тия неща, имам данни отвсякъде. И в Германия [е] така, и в Америка е така, и в Русия е така.

Един от видните проповедници в Германия, няма да му кажа името, толкоз виден красноречив проповедник, прочул се е, че е дошъл императорът да го слуша. Като го чул, понеже бил беден, казал да му подобрят материалното положение, да му увеличат заплатата. И така направили. След време императорът попитал: „Какво става с нашия проповедник? Не се чува, както по-напред, както говореше по-рано." Министърът бил духовит и казал: „Петелът, като затлъстее, не пее." Като

затлъстял този петел, намерил си една тлъстичка кокошчица, оженил се за нея, родили му се деца, започнали да ходят по удоволствия и проповедта тогава останала. Всичките в света казват: „На този човек материалното положение се е подобрило.“ Щом се подобрява материалното положение на хората, ако те са неразумни, ще имат опитността на този германски проповедник. След време ще затлъстеят и няма да пеят.

С това не ви препоръчвам сиромашията, но сме дали на богатството по-правилно разрешение. Богатството е условие за разумните хора. Богатството в ръцете на разумните хора; да не става както сега, да минава от едно лице в друго. Аз считам богатството важно произведение. Всичките хора да имат туй произведение, те са общи блага. Всеки един човек трябва да има свой дял. Така трябва да седи идеята в ума.

Да допуснем, ти имаш една слугиня. От тебе зависи да работи 10 или 12 часа. Може да имаш съзнание, че тя да има отношение като дъщеря. Много пъти случва се, че като постъпите с една слугиня, ще се родят противоречия. Но туй още не показва, че този закон още не може да се приложи. Може да се приложи. Няма човек в света, когото ти обичаш, ако знае, че го обичаш... Когато един човек е уверен, че го обичаш, той никога няма да злоупотреби с твоята любов, понеже, ако ти изневери в дадения случай, той ще усети такава голяма болка, както никога не е чувствувал.

Вие не сте страдали, когато човек изгуби любовта. Били ли сте на Северния полюс с руските учени, където да останете 6 месеца, да бъдете в тъмнина 6 месеца, че като изгрее Слънцето, като ви светне, ще мислите, че някое божество излиза. Когато човек изгуби любовта – това слънце на душата, – настава такъв мрак и тогава да си като че в ада си. Онова, което [носи] радости на човека, то е любовта. Парите са само украшение. Имането е само украшение. Но онова, което дава трайност на нещата, то е любовта. Любовта е свързана с още други велики добродетели в света и техните сили заедно работят върху нашата душа. Помнете само едно нещо: когато става в света едно подобрение, количеството трябва да се намали. Когато количеството се намалява, ценността се увеличава. Ето какво подразбирам. За да изкарате един килограм розово масло, трябва да сварите 3000 килограма розов цвят. От 3000 килограма вие ще изкарате един килограм; количествено имате един килограм, но цената на този килограм се повишава. Цената на един килограм розов цвят може да е 5, 6, 9 лева, но 1 килограм розово масло струва много повече, отколкото 1 килограм розов цвят.

В сегашния наш живот много от количествените неща, които ние притежаваме, от нашето знание, от ония обществени схващания, ние

мислим, че сме много силни, че сме много здрави, един ден човек остарее и се чудиш къде е отишла твоята младост. Къде е отишла? Ти може да вярваш в Бога, един ден ще остарееш и ще започнеш да се съмняваш.

Един български православен свещеник ми разправяше: „Аз бях голям верующ, но като станах на 85 години, почнах да остарявам и си казвам: „Я има Господ, я няма.“ Започнах да мисля: „Ти едно време учеше хората да вярват, а пък сега един дявол е влязъл.“ – Не е дявол, но това е твоята старост. Много нечиста кръв се е събрала в твоите жили, в твоята глава, че Божествената светлина не може да влезе. Казва: „Тъпак станах. Едно време четях, а пък сега не мога. Едно време имах отлична памет, сега вече една молитва 4–5 деня чета и не мога да запомня. Попска глава.“ Казвам: Трябва да влезе нова кръв. Човек трябва да се обновява. Кръвта трябва да се обновява. Ние като поддържаме животът да се подмлади, човек най-първо трябва да подмлади кръвта си. На един стар човек ако се внася чиста кръв – един ден ще се подмладяват хората и няма да бъде далече, когато хората ще може да се подмладяват. Ако човек рече да умира, ако се внесе тази кръв, веднага ще се подмлади, бръчките ще изчезнат и човека можем да го върнем назад 40–50 години, да му турим една възраст 25 години. Казвате: „Възможно ли е?“ – Възможно е.

Когато вие започвате да остарявате, не се спирайте върху вашето минало. Когато едно религиозно общество започва да отпада, започва да мисли едно време как живееха светиите. Остави светиите. Ако едновремешните светии дойдат да живеят сега, те за мене не са светии. Едновремешните светии трябва да бъдат сегашни светии. Сегашните светии трябва да бъдат бъдещи светии. Тъй гледам на въпроса. Ние ги туряме някъде. Ще им турим образ, ще ги търсим по гробищата.

Сегашните християни ходят да търсят Христа в Иерусалим. Целият православен свят отива там да Го търси. Ами че нали вярвате, че Той е възкръснал, че е горе на небето, че Той не е в Палестина? Че трябва да почитаме мястото – ами не е ли по-хубаво да почитаме Неговото Слово? Ако ние имаме Христовата любов, Палестина ще бъде най-малко три пъти повече почитана.

Често ме срещат и казват: „Ти вярваш ли в Христа?“ Казвам: Едва сега се уча. „Че как така?“ Казвам: Вяра имам, но сега се уча. Вярване имаме в Христа, но вяра няма. Много слабо ми е вярването. Даже се съмнявам дали Христос е проповядвал. – „Че как?“ – Това за мене не са факти. Историческите работи са приказки, но вяра имам. Казва: „Ти вярваш ли?“ Казвам: Че аз вчера с Христа приказвах. – „Где Го срещна?“ – Аз с вяра ходих. Аз приказвах с Христа. Приказвам не с вярване, а с вяра. – „На какъв

език се разговаряте?“ – На български. – „Христос знае ли български?“ – Много добре го знае. – „Ами после на какъв език?“ – После на английски, на френски, много езици знае. – „Ти какво ме смяташ?“ Счита, че го смятам. За мене аз ти говоря една истина, както е заради мене. Ако считаш, че те смятам, ще извиниш. Ако мислиш, че искам да те смятам, казвам: Не може да имаш туй познание, докато сам не се запознаеш с Христа. Когато дойде Христос на Земята, вие няма да Го срещнете. Нито цилиндър ще носи, нито фрак. Той ще бъде простичко, хубаво, чисто облечен, ще бъде достъпен, навсякъде ще ходи и ще изучава хората както са. Влезе някъде при бедните – Той няма да ги направи богати, но в който дом влезе, ще даде наставления как да живеят. Там, дето Христос мине, светът ще се поправи.

Христос иде сега на Земята, не както в Палестина, да Го знаят; Той иде неизвестен. Той сега иде да оправи света. Сега някои казват, че не е време. Сега иде вече. Христос иде на Земята, понеже има власт. Не тъй, както господарите, но отдето мине, има власт да поправи света. Като мине, като стъпи кракът на Христа в някоя богата къща, ще се запали сърцето на богатия човек и той ще започне да раздава. Като светне Христос в сърцето на младата мома, тя ще иде да слугува на хората. Ще я считат глупава. Всичките хора ще станат глупави, ще ги считат за глупави, че те няма да си уреждат работите. Какво има да си уреждам работите си? Казват: „Слушай, ти ще остарееш.“ Казвам: Едно време бях стар, сега се подмладих вече. Остаряването – в миналото. В каквото ти вярваш – може да турят под магнетически сън, че те считат, че си стар, а може и да се подмладиш.

Божественото в себе си носи вечната младост. Човешкото носи вечната старост. В небето има 24 старци, които представят човешкия порядък на Земята. Всичките други са млади. 24 старци и Господ ги е турил на почетно място. Казвате: „Какво представя?“ – Епоха на човешкото вярване. Че от всяка една епоха на човешкото вярване Господ взел по един екземпляр, че като го погледнеш, той представя цяла епоха на хората, които вярват като него. Тия старци казват: „Да не вярвате, да не живеете както ние живяхме.“ Защото казва Евангелист Иоан, че всички се покланяли пред Господа и всички падали пред Господа и хвалили. Онези, които не разбират този закон, ще кажат: „Какво унижение, да се покланят.“ Те благодарят на Бога, че ги избавил от голямото заблуждение и очакват да се подмладят. Но докато ние не завършим цялата еволюция на човеците, не може да излезем от това положение.

Сега туй ще оставим, то е вярване. То спада към друга категория. Сега аз искам да ви изнеса онова, което е за вашето подобрение, което може да ви

направи герои в света. То е Божественото начало. Но в туй Божествено начало вие трябва да вложите една вечна справедливост в себе си, една вечна святост да вложите в себе си. Не само да вложите, ами да възприемете тази вечната истина, която носи свобода.

Тогава Господ казва: „Елате да разсъждавате. Всичките ви минали грехове, всичко туй ще бъде заличено.“ Казвам: При новите условия мъчнотиите, в които се намирате, как трябва да се разрешат? Има религиозни мъчнотии. Християните още не могат да се спогодят, нямат едно верую в Христа. Ако вземете католическата църква, тя мисли, че е най-права. Ако вземете евангелистката църква, тя мисли, че е най-права. Всичките секти мислят, че са най-прави. И право забелязва един американски писател. Той прави едно сравнение и казва: „Ние, съвременните християни, мязаме на евреите, всичките 12 племена, които носеха скинията. Всички носеха някаква част от скинията. Кого как срещнеш, казва: „Скинията носим.“ Не носеха цялата скиния. Отидат до едно място и се покланят. Сега всички вярват, че носят по нещо от истината.“

Когато дойде цялото човечество до онова Божествено учение, което ще открие първоначалното учение, на великата Божия любов, учение на великото Божие знание, на което светът е бил създаден. Учение на великата свобода, на Божията истина, учение за любовта, което е храна на човешкия живот. Как трябва да се преобрази човешкият живот? Ние не може да се подмладим, ние не може да бъдем щастливи, докато не почнем да се храним с плодовете на любовта. Можем да остаряваме, можем да страдаме, понеже не се храним от любовта. Говорим за любовта, но тя е нещо умствено, отвън. Вие още не сте яли от плодовете на любовта. Ако вие вкусите онзи първия плод на любовта, вие ще възкръснете. Ако вие вкусите от плода на любовта, всичките ви болести ще изчезнат. Ако вие хапнете от първия плод на любовта, всичките недоразумения ще изчезнат. Ако вие хапнете от първия плод на любовта, сърцето ще светне и всичките недоразумения ще изчезнат. Ако вие вкусите от плода на любовта, ще имате любов към всичките хора. Ще обичате всеки един човек. Понеже вие като хапнете от този плод, всички, които са около вас, понеже съставят един организъм, тази кръв ще мине в другите и ще започнат да чувствуват като вас. Вие искате да обичате някого, но връзка няма между двама ви. Ако се образува вътрешна връзка, онази Божествена връзка, в която ние живеем и се движим, тогава онова, което аз придобивам, придобиват го и другите. Каквото другите придобиват, това и аз го придобивам.

Следователно живеем не за себе си. Всеки живее и за другите. Бог живее за нас и ние живеем за Бога. Бог живее в нас и ние живеем в Бога. Но за тази идея трябва едно изяснение. Ние казваме: „Ще се върнем.“ Къде ще идем?

Тогава нашата личност, нашият дух, нашият ум, нашето сърце, ще придобият друг израз. Тогава ще се почувствуваме свободни и ще видим какво е свобода. Ние сме роби сега. Някой казва, че е свободен. Един слуга, когото тормози господарят, свободен ли е? Един вярващ когато го е страх от Бога, верую ли е това? Казва: *Любовта изпъжда всеки страх.* Ако в нас съществува страх от Господа, туй е неразбрана идея.

Та казва сега: „Елате да разсъждаваме." Сега другата идея – казвате: може ли туй да се приложи? Може да се приложи. Давам възражение на едного. Той носи един тон лед. „През една малка дупка – казва – можеш ли да прекараш този лед?" – „Ще ми дадеш време." – „Как?" – „То е моя работа." След 3 часа той прекарва. – „Че къде е ледът?" – „Стопих го." Ледът може да се прекара през една дупка.

Ние, съвременните хора, искаме да минем в другото царство. Като стопим леда. Ние искаме да влезем в Царството Божие. Ще се стопим като водата. Ние ще се разтопим под огъня. Може да влезем, но не такива, каквито сме. Сега подигат въпроса: „Какви ще възкръснем?" Ще възкръснем 4–5 пъти по-добри, отколкото сме сега. Но трябва сегашното смъртно да се погълне от безсмъртното и съвършено да се изменим.

Сега не засягам вашия живот, сегашния живот. Сегашният ваш живот е предисловие. Ония хубавите мисли, които идат някой път, ония хубавите чувства, благородните постъпки, не ги отблъсквайте от себе си. Не считайте, че е нещастие. Хубавото, което е дошло в ума ви, [не] е илюзия. Илюзия не е хубавата мисъл. Илюзия не е едно хубаво чувство. Една опечена кокошка не е илюзия. За мене една мисъл е много по-реална, отколкото една опечена кокошка. И аз ям понякога опечени кокошки. Че как не? Всяка кокошка, която ям, оживява. И риба ям. Щом като изям рибата, ще я намеря в морето и тя е жива. Всеки приемам в дома, но го приемам не да го използувам, а да му дам живот.

Казва: „Който Ме яде, ще има живот." Като ядем Христа, ще влезе да поправи това, което по друг начин не може да се поправи. Има нещо мъчно за разбиране, понеже схващате материално, нашите ръце, нашата глава, нашата красота. Казвате: „Как тъй, аз, човека, да вляза вътре?" Ти, човекът, за когото аз говоря, ти не може да минеш през най-малката дупчица. Ти, човекът, няма кой да те спре. Ти, човекът, като излезеш из тялото, ще бъдеш толкоз учен, че може да идеш до Слънцето, може да идеш до Вселената. След като излезеш из тялото, ако не задържиш нищо материално, ще идеш до Слънцето ще влезеш. Всичките души на хората ще бъдат отворени и ти може да влезеш в тялото. Ти като искаш да изучаваш хората, ще видиш техните глави, ще видиш тайните, които се

крият, и целият свят ще бъде за тебе отворена книга. Какво страшно има в такава смърт? Тогава ще живееш за всичките хора и те ще живеят за тебе. Ще живееш в който и автомобил искаш. Няма да имаш един автомобил. Който автомобил искаш, с него ще пътуваш. Сега имаш специален автомобил. Ако той се строши, работата е вече свършена.

Тази идея е малко неразбрана. Казвате: „Как да живеем в другите хора?“ Че, то е красиво. Да живеем в Бога какво е? То е великото. В Бога се разширява нашето съзнание. Бог не се нуждае от нас. Той е безпределен в Своите прояви. Материалният свят сам по себе си е ограничен. Ние сме ограничени по единствената причина, понеже Божественото у нас се е прекъснало. Ако някой път ние се обичаме, то е по единствената причина, че Божественото у вас и Божественото у мене, те не се съобщават. Но Божественото в един човек не може да проникне в материалното в другия човек. Божественото в другия човек не може да проникне в материалното на другите. За бъдеще Божествената светлина ще влиза в човешкия свят и тогава нещата ще станат ясни.

Казвам: Когато дойде Божествената светлина в света, ще разкрие тайните, които сега са скрити. Един учен човек сега правил опити. Той правил опит, че може да скрие нещата на сцената. Туря скъпоценни камъни. Поставяме един артист на сцената и като пусне тази светлина, артистът изчезва, не че го няма, но не се вижда. Сега ще дойдат учените хора. Като блесне тази светлина, веднага вие ще се видите. Сега първото вече вие сте го направили. Вие сте невидими един за друг. Ще дойде сега ученият човек, който ще ви направи видими един за друг. Всинца сте невидими, не се познавате.

Казва Господ: „Елате.“ Къде да идем? Казва: „Елате да разсъждаваме.“ То е някъде. При сегашните наши разбирания как ще Го намерим? Как ще разсъждаваме, [къде] да идем? Ще ми кажете: „Вярвай, както аз вярвам.“ Много добре. Дойде на друго място. Казват: „Другите каквото говорят, не вярвай.“ Едно Божествено учение приема всичките вярвания и счита всичките хора, в каквото вярват, е право, но то е право само заради тях. Следователно има нещо, за което вярвам. Следователно има нещо вярно само заради нас, а Божественото е право за всичките души. Ако аз имам Божественото, имам правата вяра. Говоря на един човек, схваща го. Щом не може да го схване, изменя, намеря друг начин. Дошъл съм, че човек може да го разбере.

Веднъж говорих на един голям материалист, от крайните материалисти. То беше преди 25 години. Обръща се към мене и ми казва: „Ти трябва да знаеш, че на прости хора не говориш. Аз съм свършил университет. Имам

ум да разсъждавам. Чел съм много, няма да ме заблуждаваш. Говорѝ като на човек." Рекох му: Аз не искам да ти говоря нещо, което не вярваш. Няма да те карам да вярваш. Аз те поздравлявам и казвам: твоето верую е отлично, много хубаво е. Казва: „Допусни, че аз вярвам в нещо. В какво вярваш ти? Ти – казва – вярваш в заблуждения." Хубаво – казвам, – да допуснем, че е така. Какви са твоите аргументи, че аз вярвам в заблуждения? Ти – рекох, – може ли да ми предскажеш моят живот след 5 години какъв ще бъде? – „Аз съм човек в заблуждения. Тази теория за Бога е на заблуждение. Аз не поддържам такава теория – казва, – аз не мога да ти предскажа." Аз пък – рекох, – ще ти предскажа. След 5 години, в еди-коя си година, еди-кой си месец, в твоя живот ще стане едно коренно преобразование. След като се ожениш, туй ще стане. – „Че как?" – Запиши си го.

Той сега е в другия свят. Преди една година дъщеря му идва при мене, и това стана, най-после жена му изгоря и той казваше: „Аз вече повярвах в оня свят, но тя стана жертва заради мене." Та му казвам: Хубаво, ако на тебе този Господ, Който ти проповядвам, ти даде разумна жена, която да те обича, как ще постъпваш с нея? Ще повярваш ли? Ако този Господ, за Който ти говоря, може да уреди всичките противоречия на хората, ти какво ще направиш? Ще повярваш ли в Него? Ако този Господ, за Който ти говоря, може да освободи всичките хора от робство, ще повярваш ли? Казвам: Аз проповядвам този закон. Този Господ иде, този Господ проповядвам. Аз проповядвам и друг Господ – Който може да ме освободи от всички противоречия.

В тази истина трябва еднакво да вярваме. За мене и за вас трябва да има същата цена, но аз вярвам по един начин, вие – по друг. Тази светлина не трябва да минава през много умове. Тя трябва да минава от източника направо във вас. Ако една истина мине от един ум във втори, в трети, четвърти, то не е истина. Аз, казва Исаия преди толкоз хиляди години... Аз говоря за Исаия не какво е писал, но чета откъде е взел, откъде е излязъл и казвам: от главата на Исаия ли е излязла, от главата на един евреин? Той казва: „Измийте се, очистете се." Отлична е тази идея. Значи Исаия преди туй време е бил един адепт, който учил цялата история, знаел цялата история. Не се преражда, много пъти идва. Най-после идва като пророк, доста видно място заема. Исаия сега пак е на Земята, пак е проповедник, виден учен, където и да е. Онова, което той е черпил, той не го е измислил. И аз като ви говоря, не ги измислям тия неща. Аз говоря за една реалност, в която живея. Опитвам я, не само аз, но хиляди милиони същества има, които опитват неща, които за в бъдеще ще опитваш. Приятно ми е, че като опитате, ще кажете: „Вярно е." Всичко онова, което не е вярно, ще видите, че не е така.

Сега не считайте, че оня свят е нещо непонятно за вас. Вие като влезете в другия свят, вас ще ви падне като мед това, което ви говоря. Ще кажете: „Това е за света, за който мислихме. Това разбираме.“ Вие мислите, че оня свят е като вятър, няма никакво съдържание. Какви ще бъдат къщите ви? – „Дали ще има семеен живот?“ Тъй, както живеят, и мъже има, и жени има. Тогава какво ще кажете? Законът е такъв. Мъжът само криво да погледне жена си, и тя ще изчезне. И ако жената хвърли само крив поглед, мъжът ще изчезне, тя не може да го види. В този свят ти не може да се скараш, ти не може да помислиш зло. Или ти, или този, за който мислиш, изчезва. И семейство има, и възпитание има, и университети, и музика, и художество, но каква грамадна разлика има. На какво ще мяза идеята – ще мяза на „Хиляда и една нощ.“ Турската поговорка казва: „И така да е, пак не вярвайте.“ Сега как ще ми вярвате? Понеже не искам да ви говоря, аз не искам да ми повярвате. Понеже, ако ми повярвате, няма да искате да седите на Земята, ще искате да заминете от Земята. Преди години в Америка имаше една цяла треска в Аляска за злато. Много хора изпродадоха своите къщи. Няколко души забогатяха, но другите какви ли не страдания претърпяха.

Та казвам: Бъдещият свят е създаден за вас. Този свят, вие няма да идете при него, той сам ще дойде при вас. Вие със своите мисли, със своите чувства, ще идете. Този свят ще слезе при вас и ще се нагоди като външно условие. Един ден ще се намерите и тогава ще благодарите в себе си, че сте поддържали тия идеи на човечеството.

Казвам: Сега е необходимо да поддържате човещина. Не да мислите за своето благо. Ако река да говоря за моето благо, какво ще ви проповядвам за другия свят? Какво ще придобия, кажете ми? После, повече от 30 години мене ме считат, че малко не ми достига, че моят ум не е на място. Тези, които ме считаха така, техният ум изхвръкна. Много пъти са ми казвали: „Трябва да има английски които да те заставят да проповядваш.“ Казвам: Ако мене ме заставят английски да проповядвам, то съм нещастен човек. И по-нещастен човек от мене няма в света. Ако имам някаква користолюбива идея, казвам, по-ниско от това нещо няма. Аз не искам да убеждавам хората да вярват в това, което не е. Искам да вярват в онова, което живеят, в онова, което носят в себе си. Онази човещина, онова Божественото. Казвам: Вярвайте в това. Аз казвам: От себе си нищо няма да ви дам, от себе си мога да ви дам само условия да се подигнете и да познаете Божественото.

Казва: „Елате да разсъждаваме.“ Тогава има един пример за Исуса Навина. Среща една вечер в лагера един въоръжен, той си изважда меча и казва:

„Кой си?“ Онзи, въоръженият, казва: „Аз съм от Господа.“ Изважда си меча, мисли, че е неприятел. Тогава Исус Навин му се покланя.

Като срещнете, ще попитате: „Ти от кои си?“ Ще извадиш меча си – „От Господа съм.“ Мечът, това е Словото. Като извадиш твоя меч, да светне, да излезе светлина. Не светне ли твоето чело, твоята глава, твоят гръб, твоето лице, твоите очи, твоят нос, твоята уста, не светнат ли дрехите ти, нищо няма да излезе. Хората със светлина се отличават. Умовете със светлина, лицето със светлина, челото със светлина, страните, сърцето, тялото – навсякъде светлина трябва да има. То е Любовта, която трябва да познаете във всичките сърца и да не мислят хората за своите нещастия в света, защото нещастията ние може да ги поправим. Всичките нещастия идат само от материалните несгоди. Сега имаме всичките изгледи. Трябва ни голяма разумност, не само на един човек, не само на един народ. Цялата култура, всичките образовани народи, тази идея да проникне у тях: да бъдат добри. Тази борба, която става, е на място. Не е лоша борбата, но ще дойде едно споразумение. Всички имат добро желание, всички искат свобода, но тази свобода ще дойде по един закон, както в механиката – всяко нещо трябва да бъде на своето място.

Та казвам: На вас препоръчвам да напуснете старото верую и да възприемете вярата, вярата в Божественото. То да бъде ваше ръководство. Умът ви да бъде служител на онова, което вие разбирате. Не мислете, че няма да имате нужда от другите. Мене ми е приятно, когато слушам един музикант. Когато видя един художник, който рисува, един работник, който работи, навсякъде, каквото възприемам – мравите, пчелите, дърветата, навсякъде виждам каква разумност има в природата. От туй, което виждам, аз се спирам пред едно дърво с благоговение, виждам каква разумност, каква интелигентност работи. По някой път като ви казвам, че си разговарям с тези дървета, при неблагоприятните условия ми разправят как са преминали. В туй аз не ви казвам да вярвате, не искам да ви убеждавам. Казвам какво виждам. Ако не виждам такива дървета, вие сте прави. Ако мисля, че аз се разговарям при тия дървета, които виждате, то не е вярно, за мене дърветата са вече друго нещо. И като седна при туй дърво, като седна при една череша, клонът се приближава при мене. Нещо казва: „Я ги вземете.“ Всички те оживяват. Тия дървета с любов вече ми дават. Като ям, [с] всяка череша, която изяждам, влиза живот. Виждам какво голямо самоотричане, каква голяма жертва правят. Те са жертва на цялото човечество. Казвам: Много благородна черта. На тях казвам: „И аз бих желал да бъда като вас. Туй значи разбиране.“ Те ми казват: „Ние желаем два пъти повече да бъдем като тебе.“ Казваме: те са дървета, растения. Но аз съм минал по този път, съзнавам това. То е Божественото. Казвам на всинца ви: Спрете се при едно животно, трябва да имате

благородство. Погледнете – една душа седи, за бъдеще ще има Царството Божие. Седите при един беден човек – пред него има бъдеще. Който и да е, това е Божественото.

Елате сега да разсъждаваме. Като разсъждаваме така, ще се премахнат всичките противоречия. Но за нас още от днес може да се премахнат всички противоречия и тогава трябва да работите без противоречия.

„Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

25-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 30.V.1937 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев*.

* На 23.V.1937 г. по каталога на Елена Андреева няма беседа (Бел. на координатора Вергилий Кръстев).

1937_06_02 Правилно приемане
лекция пред общия окултен клас

ПРАВИЛНО ПРИЕМАНЕ

Отче наш.

Коя тема е свободна? Кои са качествата на свободната тема? – Свободна тема е онази, в която има една трезва мисъл, едно трезво чувство, една трезва постъпка. Свободна тема. Самата дума „тема“ какво означава? Я ти, дядо Благо, ти си поет, кажи ми какво означава думата тема? (Гръцка дума е, значи задача, нещо, което се поставя за разрешение). Значи нещо, което предизвиква човешката мисъл. Филологически, според звуковете „те“ значи множество; „ма“ някое разумно същество, което поставя нещо разумно. Гласът, този звук, слогът какво показва? – „Те“, означава някоя енергия, която слиза не отдолу нагоре, но която слиза и като слиза едновременно тя среща известни мъчнотии. Например, някой път вие мислите, че нагоре е туй движение. Всяко едно движение, което слиза надолу, може да срещне противодействие и едно движение, което се качва нагоре, може да срещне противодействие. Ние досега сме запознати само с движение. Казваме: „Нагоре е туй движение“. Когато се стремим нагоре тогава срещаме някои противодействия. А много пъти, когато слизаме надолу, пак имаме противодействие. Представете си сега, тъй както представят земята, ние сме сега обърнати към слънцето. Но ако земята се обърне от другата страна, тогава ние повидимому, пак имаме стремеж към центъра на земята. Но когато мислим надолу – додето стигнем до центъра на земята. Щом мислим за центъра на земята, то е надолу, щом мислим за центъра на слънцето, то е нагоре. Значи надолу, разбираме от главата надолу; нагоре, от главата нагоре. Всяко нещо, което седи от главата нагоре, е нагоре. Всяко нещо, което седи от главата надолу, е надолу. То са известни положения. Сега в човека има една възприемателна станция. Туй, което спъва съвременната наука е туй, че ние имаме много радиоактивни станции. Допуснете, че сега можете да изучавате религия или музика, но имате друга отворена станция. Като изучавате музиката, засягат се вашите лични чувства. Казва ви някой, че вие не знаете да пеете или вие не знаете да свирите. Вие не знаете да си поставите гласа. Това вече не засяга областта на музиката, засяга друго едно чувство. След туй като ви кажа: „Не знаете да пеете“, и ви кажа: „Пейте сега“, отиде вече, иде друго едно чувство. Та казвам: Има една потънкост, която при съвременните условия, великите музиканти разбират. Онези, които се занимават с музика, те разбират в какво седи същината на музиката. Защото музиката, това са трептения от една област, които трябва да се схванат. Сегашните трептения, с които се занимавате, те са физическо раздвижване на въздуха. Когато се размърдват струните, размърдват се частичките на кислорода

във въздуха. Сега ние можем да кажем и частичките на азота. Сега някой може да каже: „Какво нещо е кислородът?“ – Поддържат, че кислородът увеличава горението. Водородът увеличава влагата, а азотът намалява гниенето на нещата. Въглеродът образува първите вещества на земята. Самата земя е твърда, благодарение на въглерода. Той има туй сцепление, свойства са туй. Кислородът и въглеродът имат и други същини. Но това са елементарни работи, които окултният ученик трябва да разбира. Не само съединението. Въглеродните съединения или кислородните съединения или азотните съединения, те са вече групи на елементи в света, които упражняват известно влияние върху нас. Ако във въздуха стане съединение на кислорода и водорода, ние ще се намерим в трудно положение.

Та казвам сега: Върху тия станции, които имате, вашата станция, както сега на северния полюс е възстановена една станция и по радиото съобщават какво е времето. Тук е хубаво времето, но на северният полюс не е така. Когато тук е развалено, на северният полюс е хубаво. Когато времето е хубаво там, тука е лошо и обратното. Понякой път се поддържа: и там е хубаво, и тук е хубаво. Казват, че времето на полюсите има влияние върху другите области на земята. Сега всеки един човек има по един полюс. Човешката глава вътре. Можем да кажем, че и земята е устроена сега според формата на човека. Тя е устроена според формата на човешкото сърце. Тъй щото когато човек проучава земята, проучава себе си. Това са само твърдения. Казвате: „Докажи“. За да докажа нещо, трябва работите да ги чувствуваш, не можеш да ги мислиш. При това, на тия работи трябва да им дадеш една форма. Да кажем вземате вие един тон. Може да вземете тона „до“. Може най-ниския тон да му турите каквото име искате. Този тон ще бъде обикновен и може (да) се чуе на 10, на 100 или на 200 крачки. Той има само физически качества. Но ако вие се занимавате с музика и внесете електричество и магнетически трептения в музиката, тогава на тона ще дадете проницателни елементи и вашето пеене оттук може да се чува до Ню Йорк или в Сан Франциско или в Лондон, където и да е. Например, вие чувствувате понякой път, молите се. Молитвата ви не е чута в небето. Понеже вашето радио действува с много дълги вълни от няколко километра. Пък едва сега работят на къси вълни. Колко са дълги вълните в радиото? – (До 15 хиляди.) Тя е дълга вълна. Трябва с микрофона да действувате до една хилядна от милиметъра. С такива вълни тя ще дойде. Ако е няколко метра, една вълна от 3 метра, в небето не може да иде, не може да я възприемат. Вие се молите и някой път и „Ни глас, ни услишание“. Ако турите тия ситните вълни. Да кажем, когато човек чувствува нещата. Всяко нещо, което не е почувствувал, то са дребните вълни. Да кажем, ако изпратиш една своя мисъл чрез своите морални чувства, тя има друга сила. А ако изпратиш една мисъл, чрез своите лични

чувства, те си дават подтик. Тя ще има друго влияние. Сега вие не изучавате себе си. Някой път трябва да се спреш, да изучаваш човека като един предмет, отделен от всичко онова, което той чувствува. Да кажем ти чувствуваш приятни работи и неприятни работи. Неприятните работи може да бъдат верни, може да бъдат неверни. Приятните работи може да бъдат верни, може да бъдат неверни. Туй, което чувствуваш, може да бъде приятно, може да бъде и неприятно. Приятните работи и неприятните работи, ни най-малко не туряйте качество, че са лоши. Може някое нещо да е неприятно чувствување от неразбиране. А пък може да ти е приятно, понеже мислиш, че си го разбрал, но в дадения случай да не е никак полезно за тебе. Да ви дам пример. Срещам някого и казвам: В лотарията ти се е паднал един милион, спечелил си. Изведнъж се зарадва. Отива, вижда билета си, и една реакция става. Казвам: Кое е онова, което му е дало приятно чувство? Аз съм го накарал да мисли, че е спечелил. Аз му предавам моята мисъл, че е спечелил, но то е схващане. Той като се обоснове на моето схващане, зарадва се. След това иде и казва: „Излъга ме“. Не съм го излъгал. Спечелил е, защото всяка лотария се тегли на три места: На физическия свят, в духовният и в умственият свят. Няма някой, който да (не) е взел лотариен билет. И в умственият свят има билети, и в духовният свят има билети. Някои очакват да умрат и да идат в рая. Че то е билет. Ако по трена тръгнеш и кажеш: „Билет не вземам“, може ли да вървиш без билет. Дойде кондукторът и казва: „Господине, тук има закон“. Ако вие не си вземете билет, ако той е благороден, няма да ви глоби, ще ви предупреди, че втори път, ако ви намери, тогава ще ви глоби.

Та казвам: Ние сме дошли до едно опасно място. Аз ги наричам опасните, плъзгавите места на живота. Разместване, разни радиостанции, които имаме. Някъде музика учиш като се върнеш, обидил си се; религия учиш, обидил си се, значи разместени са станциите на радиото. Предава ти се едно нещо, разбираш друго. Едно очакваш, друго иде.

Сега, най-после пяхте „Аум“. Защо пеете „Аум“? – То е все таки да ви питам, защо ядете и защо пиете вода. Ни най-малко след като съм ял, постъпката е добра. Но още не е постигнато туй, което искам. Във всяко ядене трябва да има едно малко постижение. Във всяка мисъл, във всяко чувствување, във всяка постъпка трябва да има едно микроскопическо постижение. Понякой път вие се спирате, имате неразположение. Имате болка, която дошла в коляното. То е цяла наука. Защо болката е в коляното или някъде в долния глезен, или някой път в големия палец, или в гръбнака, в слабините, или в бъбреците. Болестта има свои причини. Тогава един лекар ще констатира. Ако ви боли кръст или бъбреците, тия отправления за водата, която трябва да се изхвърли навън, не функционира добре. Ако ви кажа, че не функционира добре, вие ще се

успокоите (ли)? Едно малко нарушение на бъбреците е. Хубаво, какво трябва да правите, ако ви боли кръста? – Как ще преодолеете, вие не знаете. (Учителят показва с двата показалеца кръста)

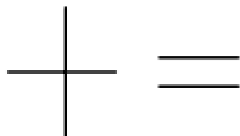

Фиг. 1 Кръстът какво трябва да правите? Как ще преодолеете (болките) вие не знаете. Как правим геометрически? (фиг. 1) Туй е Божествено. (Успоредните линии) В кръст ще ги туриш и ще ги направиш хоризонтални. Ще премахнеш противодействието. Да кажем вие противодействувате на вашите чувства. Тази болка дошла в едно стълкновение за вашите чувства. Всичките страдания произтичат от стълкновението във вашите чувства. Имаш чувства с дълги вълни, от 4–5 км. Имаш чувствуване с 3–4 см. Те са по-силни. Но, ако не функционираме с тия късите и дълги вълни, болките ще останат. Сега някой път дойде някой човек при мене и казва, че го боли кръста. И мене ме хване. Много смешно. Аз, който го лекувам, хване ме и мене кръста. Забелязвам понякой път колко деня ще минат, докато мине болката от кръста. Правя своите научни изследвания. Някой път пея една песен, някой път чета една молитва. Не слуша. Чета друга молитва, няма отговор. Моля се в Името на Бога, не слуша. Един ден му намеря цаката на това. Дотогава, докато ме боли кръста, този човек не е оздравял. Ида потърся го, той като спи, раздрусам го, ударя му няколко плесници. Ти ще слушаш или няма да слушаш, защо те боли кръста? Той се стресне, оздравее. Като оздравее, изчезне болестта, и моята болест. Ти ще кажеш: „Защо ще го биеш?“ Хубаво, вечерно време как ще го бия? Вие казвате на френски bien (добре). Аз говоря на френски, бия го значи добре. Вие вземате тълкуванието на български, биел. Често, когато се говори, вие сте разбрали много неща криво. Има едно механическо разбиране. Някой казва: „Учителят говори тъй, както аз мисля“. Някой път аз говоря за младата мома – отгде ги намери Учителят тези младите, все за млади говори. Ами, че в Швейцария тази Юнг Фрау, която е близо до Мон Блан, като изгрява слънцето, като изгрява, зачервява се. Червеничко е, красивичко е. Тази мома мъчно може да се качи горе да я целуне. Аз като казвам Юнг Фрау: „Вие влюбвали ли сте се в Юнг Фрау“ какво ще разберете? Или тези изследователи се влюбват в Еверест. И той е хубава мома, за която постоянно идват да видят лицето, как живее. Пък тя е такава морална, не иска да стъпи там човешки крак. Как ще ме разберете?

Има някои идеи недостъпни за живота. Не, че са невъзможни, но трябва да измените чистотата, трябва да измените мекотата, човек трябва да олекне. Че думата „олекване“ какво означава? – Казват: „Олекнал този човек“. Вие

ще го разберете. Мислите, че ако един светия не олекне, той светия не може да стане. Например, ако вие стъпвате да се тресе цялото здание, можете ли да бъдете религиозен човек. Като видите тресе се зданието, ако е религия? – Че вие имате нещо твърдо във вашето тяло. Може да ви турят да градите къща, но не и да ви турят с този (тропот) да възпитавате хората. Вие ще накарате и те да тропат като вас. Всеки човек може да предаде на другите това, което той има и без да иска може да го предаде.

Казвам: Колко е хубаво да се пречисти езика ни. Сегашният език да се очисти от онази своя плътност. Има една неестествена плътност, неорганизирана плътност. Тогава вие говорите и казвате: „Нима не разбираш?" – „Хубаво, ти не разбираш ли?" (Учителят го изговаря силно). Казва: „Бъдете тъй добри да разберете" (Учителят го изговаря много меко). Защо не кажете така? – „Ти знаеш ли кой съм аз?" – И дяволът като дойде, всякога пита: „Ти знаеш ли кой съм?" Казвам: Бъдете тъй добри да кажете кой сте. – „Аз съм онова величие, което преди хората да бъдат на земята беше; този свят аз го създадох, разбирам законите. Какво мислиш?" Сега ще каже някой, разговаря се някой с някой велик Дух. След като се разговаряш знаеш ли какво ще стане, ще те хване краста, цяла година ще се дръгнеш, ще се мъчиш. Като отвориш тази станция ще се чешиш цяла година или понякой път онези, които се занимават със спиритизъма отварят станции и говорят с духовете. Откъде го чуват? До ухото. Тия неща, които тук се говорят, те не са верни. Колкото са по-близо до ухото, не са верни. Някой казва, че отвътре възприема. Какво подразбира? – Има някои неща, като ветропоказатели. Щом от пъпа разбираш тази работа, тя е от нисшия свят. А щом разбираш под лъжичката, то е вече нормален свят, на чувствата. Следователно, всякога вие тази станция (слушайте)! Когато мислите, тази станция на лъжичката, трябва да действува постоянно. Тя показва, че нещата са верни. Нещо, което се усеща от симпатичната нервна система. Седалището, старото седалище на душата е под лъжичката. Човек не се хваща за главата. Седалището на Духа, то е горе. То са само идеи, за да може вашето въображение да работи, за разсъждение. В геометрията има да изучавате. Всеки един от вас да започне най-малко да изучава своето чело. Да направите сравнения на вашите братя, на баща си, на майка си, на сестра си, на вашите слуги, какво знание бихте имали и колко бихте се ползували. Да видите какви хубави неща има. Някои наши недостатъци на какво се дължат. Имаш някъде малка трапчинка на челото. Да знаеш, тази трапчинка какво ти препятствува. Може да имаш една вдлъбнатинка, може да показва, че си умен, практичен човек, но показва човек, който има слаба памет, на хиляди думи една запомня. Сега вие хората, ако имате развит център, там ще имате силна памет. Сега напосоки може да наблюдавате. Верно е това, но още не е наука. Нещата може да бъдат верни, без да бъдат научни, от

наше гледище. Нещата може да бъдат и верни, когато не са верни. И в безверието казвате: „Този е човек безверен“. Срещал съм хора безверни, които имат по-правилни идеи, отколкото някои, които казват, че вярват в Бога. Веднага щом го засегнеш като човек казва: „Човещина, трябва да покажеш човещина“. Щом засегнеш тълкуванието за Бога, Той казва: „Остави тия работи, не искам да мисля“. Той не иска да мисли за човешките схващания, казва: „И аз имам схващания, но моето схващане за Бога не може да бъде за всички хора“. А има едно схващане, което е общо за всичките. Щом ядеш, ти е приятно. Щом аз ям и мен ми е приятно. Ние имаме едно и също схващане, съществувание имаме. Щом аз пия вода и съм в здравословно състояние, и ти си в здравословно състояние; щом и твоята жажда се уталожва, имаме еднакви чувствувания и след туй разбираме, че имаме еднакви разбирания.

Вие мислите, че имате силна мисъл. Мисъл, която не може да измени човешката коруба е слаба мисъл. Чувства, които не могат да изменят човешката коруба, са слаби чувства.П постъпки, които не могат да изменят човешката коруба са слаби постъпки. Всяко нещо, което е слабо, не може да измени човешката глава. Пък на едно място станала пертурбация, станала известна промяна. Ако главата на децата не расте. В стари години, старите хора трябва най-малко да развият горната част на главата. Някой път някои хора развиват главата при ушите. Някои развиват главата отзад, дето е малкият мозък; някои развиват долната част на челото; някои развиват горната част на челото. След туй някой може да развие своите уши. Има хора на които ушите с време се продължават. Има хора, у които с времето ушите се скъсяват, то е лош признак да се скъсят ушите. Лош признак е, ако тази меката част се скъсява. Тя не трябва да се скъсява. Ако стане много дълга, повече, трябва пропорция да има. Тази част може да стане по-голяма. Сега туй да ви не плаши. Не вземайте сега тия общите твърдения да се изпоплашите. То си има известни мерки, колко трябва да бъде дълго ухото. Когато Господ създаде света, определи точно геометрически. Според тази висша геометрия определено е, колко трябва да бъде дълго. И като се продължи твоя нос, определено е. С една десета от милиметъра да се продължи, ти си извършил нещо. Ако през целия живот не се продължи, в умствено отношение не си напреднал. Определено е, твоят нос с една пета от милиметъра. Не че Господ така го направил, но аз правя превод. Ако ти не си разширил носа с 1⁄5 от милиметъра, ти в своето сърце нищо не си постигнал. Определено е, с един сантиметър да продължиш ръката. Ако ти с един сантиметър не си продължил ръката, ти в живота си всичко, каквото си направил, не струва. То са мерки. Щом ти измерват ръката, аз искам да зная продължил ли си ти. Една мярка имам на хилядни от милиметъра, на една десетохилядна от милиметъра. Казвам: Някой път аз като правя своите изчисления, виждам,

трябва с една десетохилядна от милиметъра да се продължи носа. Може да се продължи на една стохилядна от милиметъра. Каква материя, каква енергия в дадения случай може да обработим.

Опасната страна е, че религиозните хора наместо да развиват религиозното чувство, те развиват своите лични чувства. Наместо да развиват своето религиозно чувство, развиват своята алчност мислят, че е религия. Наместо да развиват Божествената Любов, развиват любовта на Купидона. Като говорят за Любовта към всичко, те разбират жена, имат предвид жената. Като му поменеш за Любов, той мисли за жени. И като види, трепери. Ама не стари, като е млада, има вече една такава хубава усмивка на лицето, а като види стара баба, индиферентен. За такава Любов не говори. Това са маски в живота. Ти може да облечеш старата баба с една маска на хубава мома, да ти трепне сърцето. И цяла година да не се успокоиш. Като се смъкне маската, ти ще видиш старата баба. В младата мома има чист ум. Има едно чисто сърце и чисти постъпки. За мене всеки човек е млад, който има чист ум, чисто сърце и чисти постъпки, той е млад. Той може да има хиляди години; всеки, който няма чист ум, чисто сърце и чисти постъпки, той е стар. Подразбирам такава гъста материя има, че трябва хиляди години той да работи.

Мислиш за Бога, ама си недоволен. Жена имаш, ама си недоволен. Деца имаш, недоволен си. В църквата се молиш, казваш: „За какво ми е всичко туй, в което вярвам?“, не си доволен; и за себе си най-после нямаш ясна представа. Вие се намирате в положението на американския професор Браун, който преподавал в Бостон психология в университета. Разправил той на студентите какво е „Азът“. И така се объркал, и не знаел в тяло ли е или в тялото не е. Защото в даден случай ти не можеш да говориш на един човек, докато нямаш един обект отвън. И например, ако слънцето не съществува на земята, ти не можеш да имаш този възглед на земята. Като изгрее слънцето, вече имаш външен обект. Твоите очи може да се настанят. Ако слънцето изгрява, ако аз не съм на земята, неговото изгряване е безпредметно. За мене слънцето е предмет, когато аз живея. Вие ще кажете, че слънцето е материално тяло. То е външното. Слънцето е разумно същество. Туй слънце, то не е още. Но то самото е разумно същество. Тогава някой ще цитира, че Бог създаде небето и земята, създаде и слънцето. Тогава Бог не създаде ли човека? – Кога създаде слънцето? Слънцето го създаде по-рано от човека, в четвъртия ден. В кой ден създаде човека? В шестия ден. В четвъртия ден създаде слънцето. То разрешава една от големите мъчнотии. Слънцето разрешава един семеен въпрос. Слънцето има толкоз дъщери и синове. Вземете големият му син Юпитер, търси да се ожени. Другият голям син Сатурн и двамата се влюбили в една и съща мома и спорят. След туй синът на Слънцето Марс и другите

синове, които по-рано са излязли. Има една дъщеря Венера, тя е доста благородна. Другата дъщеря е нашата месечина. Казват, че се оженила и развела. Не зная за кого се женила. Кога се оженила и развела. Земята е нейна дъщеря, и понеже дъщерята и майката са влюбени в един и същи любовник, дъщерята казва: „Аз не искам да те виждам“. И затуй тя мени лицето си. Някой път дотъжее за майка ѝ, и тя става голяма. Пълнолуние е тогава. Като се разсърдила, че тя е хвърлила око на този, когото и тя обича, тя тогава се скрива. Вие ще разберете или да ви кажа туй, което няма да ви съблазни. Майката не хареса избранника ѝ и тя се докачила, как тъй майка ѝ да не хареса този, когото тя обича! Между месечината и земята едно стълкновение има. Но да оставим, това са истории за деца. Слънцето има свои дъщери и синове, разрешават тези въпроси. Ние сме създадени в шестия ден, той е ден на илюзиите. Ние се занимаваме с неща, които нямат никаква реалност. Ти се занимаваш с една къща, с една нива. Вземеш крепостен акт, собственост за къщата, ходиш 60 години да правиш давия, да доказваш, че къщата е твоя. Утре умираш и къщата остане в този свят. Не може да я продадеш. Идеш в другия свят, мислиш, че имаш къща от този свят. Не може да я продадеш. Тази къща не може да я дадеш, пари вземате от къщата, но не можеш да ги пращаш в другият свят. Пари нямаш, казваш: „Две къщи имам“. Валута между небето и земята не е уредена. Че земята не отпуща валута за онзи свят. За тук на земята от едно място за друго може, но за небето пет пари не дава. Толкоз скържава е, че нищо не дава, какво ще направиш? – Идеш в другият свят, ще се мъчиш и най-после като плачеш, молиш се, в другият свят ти дадат даром един билет, дойдеш да търсиш тия, които са взели къщата. Пак започват другите илюзии. Пак мислиш за къщата или ходиш да търсиш жена си. Тази жена къде е отишла. Децата ти е взел някой, търсиш ги къде са, това са все илюзии. Онова дете, което ти си направил твоя кукла, ти вземат, ти не си на правия път.

Реално е само онова в живота, което никой не може да ти вземе. Всяко нещо, което може да ти вземат, искат да ти покажат, че нещата не са реални, те са илюзия. Следователно, тревогата ти да бъде временна. Ти ще туриш: „Защо да се счупят краката на моята кукла?“ Нищо не значи, по-хубаво беше да се не счупят, но кукла е. Куклата не е реално. Ако куклата беше реална. На реалната кукла краката не се чупят.

Казвам: В онзи свят ще се познаваме, ако Любов имаме. Че Любовта на земята, аз бих желал с Любовта, която имаме тук на земята, не бих желал да имаме. В този свят ще имаме една Любов, която никога не престава. Има една Любов, която свързва хората. Когато вие се запознаете с тази Любов, тя е реалността на живота. Тази Любов, аз я наричам Любов към Бога. Любов, която обединява всичките хора, осмисля живота, осмисля

всичките постъпки. Това наричам Любов към Бога или Любов към всичките души. Тя е една. Сега може да зададете въпроса: „Възможно ли е да обичаме всичките хора“. Със сегашната Любов, невъзможно е. Да ви обясня. С една малка лампичка, вечерно време, аз може да виждам само близките предмети, но с тази малката светлина, не може да виждам всичките предмети, туй означава. Човек трябва да мисли. Щом дойде дневната светлина, на слънцето, с тази светлина всичко може да виждате. Ако вие имате един далекоглед, работите стават ясни. Много неща в нашия живот, не са ясни, понеже ние носим една малка светлина. Трябва една по-голяма светлина. Затуй всеки един от вас, какъвто и да е, трябва да намери един приятел, който да бъде отзвук на неговите мисли, отзвук на неговите чувства. Един приятел трябва да имате. Ако си сам, нямаш един приятел, ти ще минаваш, (заминаваш). Ти няма да имаш никакъв импулс. Връх Еверест е важен, по отношение за всичките планини. Но, ако той седеше сам по себе си, нямаше никакви други планински вериги, той щеше да бъде безпредметен. Но тия планински вериги, те си имат свое предназначение. Казвам: И човек има висок връх. Сега не мислете, че индусите, което наричат Суат (суата), е първото откровение, което е дадено на човечеството. Имаме и думата Ману, от (мене) човек започнал да мисли. Ние мислим още по втори начин. Откровението, което е предадено е Суат. Ние не сме в състояние да ни се предава по този език. Идва едно приспособление, схващането на човешката мисъл. Човешката мисъл не може да бъде родена, докато ти в себе си нямаш едно чувство и човешките постъпки не може да бъдат оценени, човешкото чувствуване не може да бъде оценено, да има отражение, докато няма постъпки. Постъпките са подкрепа на чувствата, чувствата са подкрепа на човешката мисъл, а човешката мисъл е за подкрепа на човешката душа. Всичките тия неща идват за подкрепа на душата ти. За да познаеш душата си, трябва да мислиш, трябва да чувствуваш, трябва да си постъпвал. Само човек може да познае душата си.

Има ли някой певец от вас да ми изпее някаква песен? Каква песен ще ми изпеете? – Да изпее една песен „Господи, Боже мой“. Кой от вас е направил „Господи, Боже мой“? Има ли някой, който да е съчинил „Господи, Боже мой“? Една сестра ми казваше, тя е съчинила нещо, но като рекла да каже, потреперало ѝ сърцето. Трябва да бъдете свободни. Ако стане някой да пее, неговата погрешка е там, че той иска да изпъкне, иска да покаже, че знае. Туй е на погрешна страна. А като стане, другите ще кажат: „Този ли се намери“. Като стане някой да пее, като че вие пеете, и като изпее, като че вие сте пяли. Да схванете нещо. Каквато и малка погрешка да направи, да разберете в какво седи. Някой път има едни тонове, които не сте изучавали. Вие не сте изучавали безгласната музика. Аз на вас не бих ви свирил, защото на когото и да съм свирил, все аз съм

плащал. След като свиря, плащам. Аз не обичам да свиря, понеже трябва да плащам. Някой път след като съм свирил, и четирите струни ще ми се скъсат. Някой път като свиря, някоя пакост ще стане на лъка. Не мислете, че от цигулката ще излезе нещо. Цигулката е само едно условие. Истинската музика е вътре в човека. Ти не можеш да свириш, ако умът ти не пее, ако умът ти не е музикален, ако сърцето ти не е музикално, ти не можеш да бъдеш музикален. (Учителят удря с лъка поотделно на струните). Защо са неясни тоновете? Или някое дете, което за пръв път свири, в детето има амбиция, иска да се покаже, да даде концерт, да каже майката: „Не свири ли моето дете хубаво?“. (Учителят свири българска песен). В българските песни, българинът е майстор на „фа“. Туй е тъжно, мелодично. Казва: „Спечелил съм нещо, имам си хубава къщица“. Но с българските песни, българите доникъде не са дошли. Много малък кръг е. Понеже българинът не е намерил път да свърже мелодията с хармонията, не върви. Навсякъде българските песни в мелодично отношение има такива трели, които в европейските песни не се употребяват. Много дребнички трели, много хубави.

Та казвам: Някой път песните са мелодични. Но една песен трябва да стане хармонична. Някой от вас, щом се свири една стара песен, но старите песни нищо не ви донасят. Тази песен е стара, аз съм я преобразил, съвсем друг характер съм ѝ дал. (Учителят свири българска песен). Аз съм изменил много работи. Ще каже някой, че не е така, както е старовременската песен. Вече минаваме от мелодията в хармонията. (Учителят свири българска песен). Тогава как пеят адептите? (Учителят свири). Това е един обикновен тон. (Учителят свири и пее). Един адепт пял така, но свързва той живота с едно подигане, всичко се завършва. (Учителят пее). Ако усиля чувствата си, не е за мене. (Учителят пее гърлено) То не е музикално. (Учителят пее отворено). Казвам: Всички можете да пеете добре. Понякой път вземете два, три тона, дотогава, докато вие почувствувате една малка топлинка. Аз вземам музиката не като изкуство, но като метод за живота е музиката. Във всичките области ти не можеш да мислиш правилно, ако не си музикален. Ти не можеш да чувствуваш правилно, ако не си музикален. Ти не можеш да постъпваш правилно, ако не си музикален. Музиката я употребете, като един метод, да изрази живота ти. Не като външно изкуство. Сега, аз не искам вие да станете цигулари. Много мъчно се свири. Може някой на китара, на мандолина, на тамбура да свири. Може с два тела да свири. Поне всеки един от вас да има тамбура. Най-малко да имате едно тъпанче, дааре. Станеш от леглото, вземи даарето. Музиката трябва да се преподава. Изискват се особени условия. Туй дисхармонични състояния има у нас. Ние не можем да ги премахнем. Аз бих желал да се занимавате. Аз с музика се занимавам между другото. С философия на музиката аз съм се

занимавал по 5–10 минути. Навсякъде, дето са пели жени, моми и други изучавал съм философията на музиката, вземал съм известни пасажи. Тя е област широка. Вие ще влезете там.

Сегашната работа е едно благо. Музиката ще излезе. Сегашната хармония ще излезе. Светилище на посветените. За бъдеще още повече ще дойдат, ще дойдат тогава тия музиканти и оттам ще стопят. За да разберем музиката трябва да имаме тия чувства. Не само музикални чувства, но много работи трябват, за да бъде човек музикален. Той трябва да има един отличен ум, трябва да има едно отлично сърце. Та сега изучавайте вашето чело. Някои от вас в музиката не сте работили. Дарбите си не сте разработили. Капиталът ви не е разработен. Ако речете да пеете, нямате търпение. Нямате търпение да изпеете някой тон. Например вземете сега „до“. Вземете изведнъж горно „до“. Ако вземете в този смисъл „до“-то, вие разрешавате някой път работата. Ако кръг някъде можете да теглите, не знаете какво да правите. Вие сте яйце под квачката, което се мъти. Квачката в дадения случай може да бъде музиката. Като седнете под нейното крило, ще се измъти пилето, и след туй ще дойдете да учите „ре“. Дълго време, 20 дни трябва да седите под квачката. Ще пеете във всичкото разнообразие. А като излезете от квачката, целият живот ще пеете все „ре“. Животът е едно движение. „ре“, ще пееш. Тонът на движението „ре“, навсякъде се отличава. Ти отсичаш нещата. И животните имат едно търкане, то е „ре“. Те не са се научили да пеят, да дадат правилен ход на своите чувства. Всяко недоволство, музикално, тонът не излиза както трябва. Вие се намирате в едно противоречие. Казвате: „Да служим на Бога“. Учили ли сте вие какво нещо е служенето на Бога? Били ли сте вие на небето? На себе си да кажете били ли сте на небето, да слушате небесният хор от 144 000 души, които пеят в хармония? Слушали ли сте вие 144 000 души, които пеят в един хор? – Тогава ще разбереш какво нещо е музиката. Ти като влезеш там, ще се погълнеш, ще забравиш всичките дрязги на живота и ти ще влезеш в този хор, и ти ще започнеш да пееш. Тук слушам (хор) от 30, 40, 50, 100 души. Понякой път аз казвам: Не трябва да се дирижира. Обиждам диригентите. Има една музика, диригентът трябва от главата до петите трябва да бъде музикален. Всяко помръдване трябва да бъде музикално. Не съм против движенията. Но всяко движение трябва да бъде израз на музикални вибрации. Диригентът от главата до петите трябва да бъде музикален. Колкото е по-музикален, толкова по-добре. Щом е от главата до петите музикален, той ще свири. Бих желал и вие от главата до петите да бъдете музикални.

Божията Любов носи пълния живот!

XVI година.
27 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 2 юни 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1937_06_04 Трите велики науки
Младежкия окултен клас КНИГА: Разумните същества, том 2

ТРИТЕ ВЕЛИКИ НАУКИ

"Отче наш"

За следващия път пишете върху темата: "Отношение на нещата ". Това е труден въпрос.

Ф	С	П
У	С	П
Д	С	П

Сега, имаме три свята: физически, умствен и Духовен. Имаме физическо поле, умствено поле и духовно поле. Светът е отношение, а полето е проява в това отношение. Най-първо, имате известни отношения: физическо или духовно, или умствено отношение. Те не могат да се смесят – физическите отношения са едно, умствените отношения са друго, а духовните пък се различават от предните две. Сега, можем да дойдем до формулата: "Д : У = ДУ : Ф". Права ли е тази формула, според която "Д" се отнася към "У", тъй както "ДУ" към "Ф"? Това значи, че двата свята – умственият и Духовният – имат еднакво отношение към физическия свят.

Сега, самият Живот е един сложен процес, с който вие постоянно се борите. Да кажем, че в този процес имате физически прояви. Кое наричаме физически прояви? Посочете една. Да вземем процеса на дъвчене на храната. Ако те заставят да дъвчеш дадена храна, ти не усещаш известна наслада, но имаш някакъв вкус, т. е. вътре в дъвкането има едно усещане. Първото дъвкане е физическо. Второто дъвкане – това, което усещаш, спада към умствените прояви, т. е. ти схващаш с ума си, че има нещо приятно и дъвчеш храната, за да извлечеш нещо за себе си. Даже когато човек яде несъзнателно, той все пак има нещо предвид. Да допуснем, че гледате една картина, която представя един физически обект, и приемате вътре в ума си известно впечатление. Това е умствената страна. После, вие разсъждавате, мислите върху картината. Този процес е умствената страна на картината – когато разсъждавате, тя е вътре в ума ви. При този процес вие не можете да придадете физически оттенък на туй, което виждате. Физически как ще представите виждането, можете ли да го хванете? Пипането е първото усещане, което се е проявило. Казва някой: "В това, което не усещам, не вярвам." Но ние боравим с пет сетива. На

физическото поле ни липсват още две други сетива. Второто сетиво е вкусът. Каква е разликата между това, което усещате със съзнанието, и това, което усещате с вкуса? Вкусът качествено различава, че някои неща са сладки или горчиви, т. е. че някои неща може да са полезни или да са вредни за него. Ония, които са вредни за него, той ги нарича горчиви. А с какво се занимава осезанието? Може да чувстваш, че един предмет е топъл или студен, че е твърд или мек, т. е. схващаш външната страна на нещата. Ако чувствате, че предметът е топъл, към коя категория ще го класифицирате? Например, каква е разликата между топлина и студ на физическото поле? При топлината нещата се разширяват, а при студа се свиват, т. е. имаме обмяна. Водата прави едно изключение: при студ не се свива, а се разширява. Но по принцип при студ предметите се свиват, т. е. винаги при студ обемът на телата става по-малък. Разбира се, свиването е такова, че не се забелязва с просто око.

Сега, какво отношение има физическият свят? Той е най-близкият до нас свят, значи това е опитното поле, дето опитваме нещата. Тогава може да кажем, че Духовният свят представлява смисълът на нещата, а Умственият свят – съдържанието. Следователно във физическия свят имаме формите на нещата, в Умствения свят изучаваме съдържанието на нещата, а в Духовния свят изучаваме смисъла на нещата. Смисълът вече е отношение. А щом дойдем до съдържанието, имаме вече границите на геометрията. В даден случай вие имате една мисъл, която трябва да има форма, трябва да има съдържание в себе си, трябва да има и смисъл в себе си. Под смисъл разбираме подбуждение, т. е. вие сте в едно специфично състояние – щом се събудите, искате да познаете нещо. С други думи, човек спи някъде, пробужда се и иска да направи разлика между себе си и животното и казва: "Аз не съм животно." Човек не е ли животно? Вярно, че е човек, защото мисли, но и животно е. А няма ли животно в него? Човек казва: "Не съм животно!" и с тези думи той подразбира известно качество, което приписва на животните, т. е. иска да каже, че не е глупав. Така той туря едно чувство не на място. Като кажат "животно", подразбират един нисш живот. В случая думата е употребена не на място. Или казват "животински живот", което подразбира животно, в което мисълта не взема участие. Разликата е там, че човек мисли и тогава извършва работата, а пък животните извършват работата и тогава мислят, т. е. животните рядко мислят предварително. Едно животно започва да мисли, след като го набиеш хубаво. Ако го набиеш два-три пъти много добре и после само като му покажеш тоягата, животното вече знае. Човек се отличава по това, че мисли какви ще бъдат последствията. Въобще, днешните културни хора, преди да направят нещо, мислят какви ще бъдат последствията. Да кажем, че изучаваш музика; какви ще бъдат последствията, когато станеш музикант? Ако те харесат, искаш да станеш музикант; ако не те харесат,

намираш, че тази професия не е за теб. След това искаш да учиш физика, да станеш инженер, но пак мислиш, че тази работа не е за теб. Най-после започваш да изучаваш земята - изучаваш твърдата почва и елементите, изучаваш при какви условия се оре земята, как се садят разни семена и какви ще бъдат последствията.

Та казвам: всеки един от вас трябва да си даде един ясен отчет, че щом иска да постигне нещо, пътят не е един. Много са пътищата на човека. Следователно много пътища има да изучавате. Ще кажете, че има само един път в Живота. Това е друг въпрос. Но разните постижения, които искате да имате, няма да ги придобиете по един и същи път. Например, ако искате да станете цигулар, ще вземете цигулка, но ако искате да станете художник, няма да употребите метода, който цигуларят употребява, а ще вземете четка и бои. Ние понякога искаме само по един и същ начин да постигаме различни придобивки. Някой пита защо не може да придобие определено нещо. Той иска изведнъж, без да се упражнява да започне да свири или иска без да се упражнява да стане художник и да започне да рисува. Може да е рисувал нещо, но той не е художник, ако в своята картина не е вложил трите качества – да й придаде известна форма, да вложи в нея съдържание и смисъл. Един художник е гениален, когато може да развие своето изкуство по начин, че да влага форма, да влага съдържание и да влага смисъл. Човек е човек дотолкова, доколкото внася в живота си тия качества – тялото трябва да има една отлична форма, трябва да има съдържание, трябва да има и смисъл. Тогава казвам: човешката форма се намира в стомаха, съдържанието се намира в белия дроб, а смисълът се намира в главата. Следователно, художникът, който иска да нарисува един портрет, ще предаде мисълта в главата, ще предаде съдържанието в белия дроб, а формата на нещата ще предаде в стомаха. Да кажем, че художникът иска да покаже, че човекът на портрета е материалист и му туря едно благоутробие. Или иска да покаже, че има съдържание – туря му широки рамене, защото всички широкоплещести хора имат съдържание. А щом дойде до главата и иска да покаже, че човекът има смисъл, придава й обла форма. Това е истински художник.

Сега, вие, например, искате да постъпите по определен начин – искате да постъпите добре. Тогава на всяка една постъпка, която си има три качества, трябва да й дадете една добра форма, трябва да й дадете най-доброто съдържание и смисълът й да е добър. Какво нещо е добрата постъпка? В даден случай добра постъпка е тази, която има отлични форма, съдържание и смисъл. Щом има тия три качества, постъпката е добра. Така се създава нещо от физическия свят, т. е. добрата постъпка е един резултат. Тогава ще кажа: смисълът е бащата на нещата, съдържанието е майката на нещата, а формата е тяхното дете. Не мислете,

че буквално е така; изразявам се картинно, за да имате ясна представа. Защото не мислете, че ако нагорещявам собата, тя от само себе си е станала гореща. Тя може да е гореща, но може да е и студена. Значи топлината може да дойде в собата и да си замине, т. е. тази соба остава със същата форма, но има един елемент, който се нагорещява. Когато турите вътре дърва и ги запалите, те представляват съдържанието. Значи топлината идва от съдържанието. Тогава смисълът къде е? Смисълът ще бъде запалената свещ - тя има форма, има топлина, има и светлина. Светлината е смисълът на нещата, защото на нея можете да отворите книгата си и да четете. Светлината представлява смисълът на нещата, понеже при нея добиваме онова, което търсим. При топлината добиваме разположението, възможността да направим нещо, а при самата форма може да се прояви съдържанието. Ако нещата нямат форма, съдържание и смисъл, не могат да се проявят.

В съвременните хора има нещо неопределено. Вие казвате, че човек може всичко да направи. Всичко може да направи, но по законите, по които стават нещата. Например, кога някой от вас може да яде? Когато е здрав. Ако е болен, не може да яде – дори да му дадете и най-хубавото ядене, не може да яде. Значи само здравият човек може да яде. Да допуснем, че вие искате да постигнете нещо в света. Можете да го постигнете, само ако сте здрав; можете да го постигнете, само ако сте умен. Под "умен" разбирам също "здрав", но в друг смисъл. Или да допуснем, че искате да бъдете силни; трябва да знаете да манипулирате с тия сили. Ако не разбирате законите, как ще придобиете постиженията в света? Допуснете, че някой от вас иска да бъде красив (често у младите има тази идея да бъдат красиви). Старият човек се обезсърчава и казва: "отиде младостта!", но младият винаги има амбицията да бъде красив. Сега, под думата "красив" вие разбирате едно чувстване. Малцина знаят как се добива красотата. В красотата няма никакво смущение. Красивият човек живее в един идеален свят, където всичко е хармонично, всичко е приятно. Онези, които са погрознели, разбират, че работите не са хармонични. Най-първо, за да бъдеш красив, трябва да имаш музика. Без музика никой не може да бъде красив в света. Какво внимание ще обърнат хората на музиканта, който свири? Ето как разбирам аз гениалния музикант: когато влезеш в стаята му, ще намериш в нея само маса, стол, една книга и един инструмент – цигулка, ако е цигулар, или пиано, ако е пианист. Той лампи няма, но щом засвири, всичко светва; щом засвири, стаята се стопля; щом засвири, хляб идва; щом засвири, обуща идват, всичко идва. Понякога казвам: "Туй разбирам цигулар – като засвири, да светне вкъщи." Сега не можете ли да светнете така? Можете, стига да знаете как да свирите.

Сега, по какво се отличават цигуларите? В цигулката има дълги и къси

вълни. При дългите вълни се употребява целият лък – от единия до другия край. Когато искат да постигнат къси вълни, употребяват малка част от лъка. Ако цигуларят няма този усет, музиката не излиза добре. И в пианото има дълги и къси вълни... Та казвам: човешката мисъл е музика. Това е външната страна на мисълта. Когато говорим за музика, разбираме проявата на ума във външния свят. Това е пътят, по който човешкият ум действа без препятствия. Идеалният път, по който човек може да мисли, е музикален. Това е състоянието, за което вие понякога си мислите – всичко да ви е приятно, да нямате никакво препятствие, да сте охолни. Казват за някого: "Охолен човек", а аз виждам, че той е музикален. Охолният няма никаква грижа и казват за него, че си е накривил шапката. Какво има от това, че си е накривил шапката? Охолният човек, дето влезе, дето една дума каже, всички го приемат. А друг някой, дето влезе, всички го изпъждат. Като онзи млад българин, който ходил в странство и когато се върнал, оплакал се на леля си, че дето ходил, все го изпъждали навън, и казал: "Страх ме е и ти да не ме изпъдиш!" Ако един човек ми каже, че навсякъде го пъдят, какво трябва да мисля за него? Когато вървиш някъде, стражар те спира и ти показва къде да минеш; друг пък ти казва: "Заповядайте, минете!" Тоз, който дава път, има едно разположение, а оня, който заповядва, има друго разположение. Тоз, който отстъпва, има музика; тоз, който заповядва, няма музика и постъпката му ти е неприятна. Гледам, че вие сте много музикални.

Сега, някой певец пее и си криви устата; някой цигулар свири и също се криви. Най-първо трябва да бъдете музикални. Искате да философствате; философията почива върху принципа на причина и следствие. Какво нещо е причината на нещата? Всяко нещо има свое следствие. Тогава какъв е резултатът? Каква е разликата между следствие и резултат? Всяко начало изразява закона на причината. Всяко нещо в Природата има свое начало и свой край. Началото – това е Духът, краят – това е умът. Тогава кое е следствието? – Физическият свят. Следователно, най-първо трябва да бъдем в Духовния свят, който е началото. А щом кажем, че сме в края на нещата, ние сме във физическия свят. Какъв ще бъде резултатът, краят на нещата? Край има там, дето се мисли; начало има там, дето има Дух. Следствието резултатът на нещата се намира на физическия свят.

Сега, искате външният свят да има към вас същото отношение, каквото вие имате към него. Всякога трябва да знаеш, че каквото отношение имаш към хората, и те ще имат същото отношение към теб. Ако един учител влезе в училище и се отнася добре с децата, всички те ще имат добро отношение към него. Ако някоя учителка носи пръчица и налага наляво-надясно, всички деца ще започнат да имат особено мнение за нея. Ще кажете, че всички вие няма да бъдете учители. Някои от вас носят тояги и кого как

срещнете – налагате. Мислите ли, че с грубост ще се оправи светът? Помнете: грубостта нищо не допринася. Може да се тревожите, но тоягата не е изкуство. Тревожат се глупавите хора, бият глупавите животни. Щом се тревожиш, щом се мъчиш, ти си едно животно. От страданията ставаш по-умен и ставаш здрав. Под думата "здрав" разбирам правилно отношение между Духа, ума и следствията на нещата.

Сега, вие можете да приложите тази философия. Например, ти и вашият събеседник сте двама учени и спорите по физика – да кажем, че професорът говори нещо за светлината и ти казва: "Ти нищо не знаеш." А той какво знае за светлината? Даже и вие тук какво знаете за светлината? Знаете много работи, но можете ли да кажете и да стане светлина? Казва Писанието: "Рече Бог и стана светлина." Явно онзи, който казва, че другия нищо не знае, донякъде е прав. Защото да знаеш значи, че щом кажеш: "Да бъде светлина", и да стане светлина. Аз мога да кажа една дума и да излезе светлина. Например, ти си взел от един свой познат хиляда лева назаем и го докарваш до краен предел на търпение, когато на човека му иде да те набие или утрепе. Но един ден го срещаш, говориш му с много благи думи и изваждаш парите: "Извинете, много съжалявам, че не устоях на думата си, ще ви платя с лихвите." Веднага от лицето на този човек започва да излиза светлина. А сега твърдите, че не можете да кажете "светлина" и да светне. Можете да кажете и "светлина", и "топлина", и "братство" – всичко. Вие искате да кажете една дума тъй, както трябва, и да дойде братството. Не.

Понякога ви гледам и вашето изкуство не ми харесва. Вземете по едно огледало и си наблюдавайте лицето. Препоръчвам ви да си наблюдавате лицето десет дена. Например, станеш някоя сутрин и погледнеш, че си стиснал устните си. Защо, на какво се дължи това? Това са форми и те не са лоши. Има хора, които искат да си придадат и такъв вид. Но какво ви кара да знаете причината? Когато съм правил наблюдения върху малки деца, виждал съм как някое се занимава с майка си, но щом ме види, иска да се покаже и си надува устните. Майка му казва да не прави така, но то пак ги надува. Забелязвал съм други деца, които не се надуват, но щом ме видят, току изведнъж се усмихват и задават въпрос откъде идвам. Сега, и вие понякога, когато станете сутрин недоволни, се надувате. Казвам на майката: "Остави, това дете не е лошо. Някои деца имат обратни движения – енергични са и искат да се покажат." Да кажем, че ставате сутрин и не си харесвате лицето. Кое не харесвате в лицето си? - Погледът ви е замъждял. Защо? Защото нямате определена идея. Устните ви са изкривени, понеже волята ви не действа, както трябва. Щом движенията не стават тъй, както трябва, волята е слаба. Щом нещата не стават навреме, умът ви е слаб, т. е. не сте мислили и нещата са разхвърлени.

Преди всичко, всинца, ако се наблюдавате, нямате такава обхода, каквато трябва. Обхода има в англичаните, които я изразяват в своето джентълменство. В обходата си англичаните са много благородни. Понякога прекарват три-четири години под строг режим, докато се научат – много голяма наука е това. Някои учат и пак не знаят да се обхождат. Същината на англичанина е, че той знае как да се обхожда. Ако отидете и в Америка, и другаде, англичанинът навсякъде е джентълмен. Когато види особа от женски пол, той веднага ще стане – учтивост има у него. А българинът седи, идва млада мома, поглежда го, а той казва: "Ще постоиш права, няма нищо." Идва втора мома, а българинът седи и се радва, че си е намерил място. Гледам, че понякога и в религиозните хора няма обхода, дори тук, в класа, няма обхода. Казвам: както вървите, това е закон на израждане! С тази обхода много ще ви пати главата в бъдеще! На човек му трябва будно съзнание навсякъде. Каквато работа и да работиш, дори слугиня в къщи да имаш, навсякъде трябва благородна обхода. Ако слугинята знае как да се обхожда със своя господар, ако господарката знае как да се обхожда със своята слугиня, образуват се хармонични състояния. А когато слугинята не знае да се обхожда с господарката, последната по цял ден се безпокои с нея. Учителят пък се безпокои със своите ученици. Проповедникът, от друга страна, говори едно, а хората не се разбират. Тогава ние искаме Господ да бъде един и същ към всички. Ние правим разлика и казваме: "Него Господ го е благословил, а другия не е благословил." Когато на майстора цигулар му дадете даже проста цигулка, той ще свири хубаво; на обикновения цигулар и най-хубавата цигулка да му дадете, нищо няма да направи. Ако на гениалния цигулар му дадете и най-простата цигулка, той ще изкара нещо със своята обхода.

Сега, вие седите и не знаете как да употребите главата си. Вие сте ученици и Господ ви дава глава, дава ви ум, дава ви бели дробове, дава ви тяло. Защо ви са всички тези неща? – Дал ви е тяло, за да създадете една отлична и красива форма; дал ви е бял дроб, за да създадете отлични и красиви чувства; дал ви е глава, за да създадете отлична и красива мисъл. Ако създадете отлична мисъл, главата ви е на място; ако създадете отлични чувства, белият дроб ви е на място; ако създадете благородни постъпки, вие сте вече гениален. Гениален човек е онзи, който има отлична и благородна мисъл, отлично желание и отлична постъпка. Това е силата на човека – да имате едно желание, което е безсмъртно, и една мисъл, която е безсмъртна в ума ви, т.е да имате нещо, на което да разчитате. Някой път вие сте начумерени, но когато дойдете до своята светла мисъл, всичката тъмнина трябва да ви стане приятна; когато дойдете до благородното чувство, тъгата ви трябва да изчезне; когато дойдете до красивата форма, несгодите ви трябва да изчезнат. Това е идея за бъдеще – да има какво да

работите.

Сега, вие сте млади и казвате: "Когато остареем..." Турците имат една поговорка: "Ако в началото не е било, че на сто години ли", т. е. след като станеш на сто години, това няма да бъде. Вие сега имате най-благоприятните условия за обхода, най-благоприятните условия да учите. По някой път ви гледам, че нямате търпение да изслушате нещо. Изслушвайте един човек. Който иска, може да ми даде един пример – да речем, ако е цигулар и има какво да свири, не е такава философия, ще го изслушам. Макар някъде да не взема тоновете правилно, джентълменството изисква да го изслушам спокойно. Когато съм ходил на концерт, съм наблюдавал как някой не слуша спокойно, а си свива веждите. Ако е на мястото на изпълнителите, по-хубаво няма да свири, но той свил вежди, като че ли е авторитет и не може да слуша. Често, когато някой пее тук, вие казвате: "Не може да пее", но този, който критикува, не може да пее по-добре. Който не знае да пее, трябва да се научи; който не знае да свири, трябва да се научи; който не знае да мисли, трябва да се научи. Мисълта е наука, чувстването е наука и постъпките са наука.

Три велики науки има в света, които трябва най-първо да учите: учете се да създавате красиви форми, учете се да създадете красиви чувства, учете се да създадете красиви мисли в света. Щом имате тия науки, вие ще бъдете гениален човек и навсякъде Животът ще потече за вас като по мед и масло.

Мисля, че ме разбрахте. Ако сте ме разбрали, ще започнете да прилагате. Щом не прилагате, не сте ме разбрали. Който не разбира, той нищо не може да постигне.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

27-а лекция от Учителя,
държана пред Младежкия окултен клас,
4 юни 1937 г., петък, 5 ч., София, Изгрев

1937_06_06 Детето на истината
утринно слово

ДЕТЕТО НА ИСТИНАТА

Ще прочета 19 гл. от Евангелието на Йоана, от 21 ст. нататък.

Има неща, които засягат всички хора, всички култури. Това, което стана с Христа, засегна всички хора на земята. – Какво беше то? – Разпятието на Христа. Той мина през такива страдания, които и доднес занимават умовете на хората Когато умре обикновен човек, лекарите дават обяснения, от каква болест е умрял. Те знаят причината за болестта и смъртта на тоя човек. Щом дойдат до Христа, там никакви тълкувания не помагат. Всеки се пита, защо трябваше Христос да пострада и да бъде разпнат. Не можа ли по друг начин да стане с Него? В Писанието е казано, какво ще стане с Христа. Той трябваше да умре, за да остави богатството си на човечеството. Не става ли същото и с обикновените хора? Когато бащата умре, синът наследява къщата и парите на баща си. Когато дойде време за роене на кошера, старите пчели се роят, а младите остават в кошера. Старите и младите пчели не се разбират. Две царици на едно място не могат да живеят. Старата царица напуща кошера, а младата остава да живее в него.

Един брат разказваше, че дължал хиляда лева на една сестра, но той бил недоволен от нея, че тя постоянно го безпокояла, да й върне парите. Той й казал, че няма пари, не може да й ги върне. – Щом дължиш на сестрата от шест години, ти трябваше да си отделяш всяка година по триста лева. В пет години щеше да събереш 1500 лв. и да се изплатиш. И на вас казвам: Ако дължите известна сума и не можете да я платите наведнъж, събирайте по малко пари, постепенно да се изплащате. Не мислете, че можете наведнъж да си платите задължението.

Казвате: Кой е тоя брат? – Не се знае името му. Все ще се намери един актьор да изиграе дадена роля. Докато е на сцената, той може да играе ролята на Иванко убиеца, но щом слезе от сцената, веднага ще се преоблече и ще бъде обикновен човек. Иванко е живял някога, извършил едно убийство, но и до днес изнасят престъплението му на сцената. Защо го представят на сцената? – За поука. Добре е някога да се изнасят лошите черти на човека, да се поучават хората.

Помнете: Няма престъпление, което човек да е направил, малко или голямо, и да не се изнесе на сцената. Казано е в Писанието: „За всяка празна дума ще отговаряш." Строга е съдбата, на никого не прощава. – Защо трябва да съдят човека? – За да се изправи. Когато дойде денят

Господен, всеки ще бъде изправен пред съдбата, да отговаря за делата си.

Някога човек греши несъзнателно, не по своя вина. Въпреки това, той не може да се освободи от последствията на своите грешки. Без да искаш, ти даваш прием на някоя опасна микроба – на холерата, на чумата, на маларичната треска и носиш последствията на твоето гостоприемство. Тя започва да кани своите съседи и да ги угощава. Те се разположат удобно в къщата ти, започват да се размножават и отравят кръвта ти. Чудиш се, отде ти дойде тая болест. Нисши същества са влезли в кръвта ти и разстройват кръвообращението. Веднага викаш лекар, плащаш му добре, за да изгони микробите от тялото ти. Така става голямо сражение. Ако преди болестта си тежал стотина килограма, като боледуваш, ще олекнеш, ще тежиш наполовина. – Защо става така? – Защото си пуснал неканени гости в себе си, дал им си добър прием. Като чужденци – недоброжелатели те злоупотребяват с твоето доверие. Като пострадаш, казваш: Втори път не пущам чужденец в себе си! Някога те нападне не само една болест, но няколко заедно.

В природата съществуват различни болести: едни болести са от физичен характер, други – от астрален характер, а трети – от умствен. Ако си неразположен психически, това се дължи на астрални същества, които влизат в твоята симпатична нервна система и причиняват известно дразнене. Тия същества обират човека, и черният му дроб страда. Следователно, когато черният дроб на човека е разстроен, чувствата му са накърнени. Когато нервната система е разстроена, човек страда умствено. Изобщо, за да не страда, човек трябва да се освободи от своите нисши мисли и желания.

Защо трябваше Христос да пострада? – За да роди нещо. Той първо роди, а после напусна земята. Това, което роди, Той остави на земята. Значи, Христос остави детето си на земята. – Кое е Неговото дете? – Божието Слово. Той го остави на земята в полза на цялото човечество. Христос роди на кръста и там умря. Питам: Какво ще родите вие? Какво ще излезе от вашия, ум? Физическото раждане, както жената ражда, коренно се различава от умственото. За да се освободи от плода, който носи в утробата си, жената трябва да изгуби много кръв. Ако плодът остане в утробата на жената по-дълго, отколкото трябва, детето е осъдено на смърт. За да излезе плодът вън от утробата, страданията на майката трябва да започнат. – Не може ли без страдания? – Не може. Щом раждаш, ще страдаш. Освен физичното раждане, има още едно, наречено самораждане. – Защо идат големите страдания? – За изправяне на грешките. Една жена помятала десет пъти, не по нейно желание. Въпреки това, при помятанията има големи страдания. Много хора помятат.

Започнат една работа, донякъде вървят добре и изведнъж пометнат – развали се работата.

И тъй, докато човек не се самороди, всякога ще страда и умира. Трябва да се самородиш! Страданието е признак, че е дошло време за майката да роди. Ако раждането не стане на време, майката помята. Ако страдаш и нищо не родиш, страданията нямат смисъл. Те ще следват човека, докато роди. Христос роди и внесе в човечеството нещо ново. Той зачена грешното човечество в себе си и, като го роди, предаде му нещо ново. Затова се казва, че Христос понесе страданията и греховете на хората, за да ги очисти от тях. Христос доброволно пое кръста на страданието и роди детето на новото човечество. Ако не искаше да страда, щеше да пометне. За предпочитане е да страдаш и да родиш, отколкото да пометнеш.

Помни: Докато Божият Дух не се роди в тебе, ти не можеш да се повдигнеш. Не мисли, че си се самородил. Да се самородиш, това значи, да поемеш правия път на живота. Тогава ще имаш само външни страдания, но не и вътрешни. Да се самородиш, това значи, да осмислиш живота си, да придобиеш любовта и да влезеш в областта на великата хармония. При това положение, страданието има смисъл. Христа разпнаха, но Той роди Божественото дете. За това дете се говори в Откровението. Змеят гони детето на раждащата жена, но ангел Господен го взе и отнесе в Царството Божие.

Мнозина ме питат, защо светът е създаден така. Защо има толкова много страдания? – Виновен ли съм за това? – Не виждаш ли, че хората страдат? – Виждам и ги съжалявам, но и да искам, не мога да им помогна. – Защо умират хората? – Който се е родил, ще ум; е, но трябва да е готов да роди нещо, да остави, нещо на човечеството. Ако страдаш и нищо не родиш, страданията ти не са на място. Трябва да дойде някой да ти помогне да родиш. Ето, Христос дойде, за да помогне на човечеството.. Сегашният свят е по-добре, отколкото беше във времето на Христа. Понеже още не сте родили, светът не е напълно оправен. В края на тая епоха ще се роди новото дете, и светът ще се оправи Ще се мъчите, ще страдате, но ще родите. Някои от вас ще заминат за другия свят, а други ще останат още на земята, да свършат работата, която им е дадена. – Кога ще възкръснем? – Когато минете през големи страдания. Христос възкръсна, защото мина през най-големия изпит и го издържа. Възкресението е процес на новораждане.

Казвате: Толкова години работим и учим, нищо ли не постигнахме? – Изпитът ще покаже, какво сте научили и изработили Ако сте учили десет години архитектура и не можете да направите план на една къща, какво

сте научили? Ако десет години сте изучавали музика и не-можете да изсвирите едно музикално парче, както трябва, какво сте учили? Ако много си страдал и не можещ да родиш едно дете, нищо не си разбрал. Ще страдаш и ще родиш един път. Втори път няма защо да раждаш. Казано е в Писанието: „И създаде Бог човека по образ и подобие свое." Сегашните хора са направени, още не са родени. Ако човекът, когото Бог направи, беше завършен, защо е казано в Писанието, че той трябва да се новороди? Създаването е външен процес, а раждането – вътрешен. Това, което говоря днес, се отнася за ония, които са просветени, които разбират духа на нещата. Не говоря на обикновените хора, които очакват да умрат, да отидат на оня свят, и тогава да научат тайната на живота. Това е криво разбиране. Не мислете, че жената, която е помятала няколко пъти, без да роди, ще влезе в Царството Божие. Тя може да стигне до вратата на това Царство, но веднага ще я върнат назад. Ако родиш, ще влезеш в Царството Божие. Иначе, ще те върнат назад. Ти трябва да родиш. Детето ти ще носи истината в себе си. То ще върви напред, а ти след него. Вратата на Царството Божие ще бъде широко отворена за тебе, защото ти роди дете на истината. Песни и музика те очакват. Венци и хваления ще има. Ангели ще те носят на ръце, защото пред тебе върви детето на истината. – Ще се преродя ли? – Ако не родиш детето на истината, ще се раждаш и прераждаш, колкото пъти искаш. Родиш ли детето на истината, ще имаш свобода: ако искаш, можеш да се преродиш; ако не искаш, ще останеш на небето Прераждането е условие за развитие, но не е смисъл на живота.

Желая на всички да родите детето на истината, което ще върви пред вас и ще ви въведе в Царството Божие. Помнете: Само истината отваря царската врата на рая. Тази истина трябва да се роди от вашата душа.

– В Божията Любов е благото на човека.

27. Утринно Слово от Учителя, държано,
на 6 юни, 1937 г. София. – Изгрев.

Книги:
Самораждане. Раждане на Истината
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
Детето на Истината
Старото отмина (Утринни Слова. Година VI (1936–1937). Том II. София, 1947)
20 беседи от 21 март 1937 г. до 19 септември 1937 г.
Начало: 05:00

1937_06_06 Бяга в Тарсис
неделна беседа

БЯГА В ТАРСИС

„Отче наш“

„Духът Божи“

Ще прочета само няколко стиха от първата глава от пророк Иона, първите 3 стиха.

„Аум“

Аз ще взема само две думи: „Ниневия“ и „Тарсис“. Иона търси своето избавление в Тарсис, бяга в Тарсис. Господ го праща в Ниневия, а той бяга в Тарсис. Тарсис, той е подобен на Земята, а Ниневия е подобна на сегашния живот. Дето Бог изпраща хората на Земята, за да живеят добре. Трябва да изпълни Божия закон. Хората имат прави желания, всички искат да живеят добре. Те разбират един живот да бъдат щастливи, да бъдат здрави, да имат достатъчно храна, да имат жилище, да имат дом, да имат деца, да имат приятели, да имат общество, да имат народ, но това са външни условия. Ние не сме пратени на Земята да я пресъздадем. Земята е създадена, тя има всичките условия за живота. Не сме изпратени да пресъздадем живота. Не сме изпратени нито да пресъздадем любовта, за да я изявим.

Сега, за няколко време бъдете свободни. Всички имайте своите възгледи. Те са частични неща. Отчасти виждате, отчасти разбирате. Вие казвате: „Аз виждам.“ Това, което ти виждаш, е част, една микроскопическа част. Казваш: „Аз разбирам живота.“ Това разбиране е микроскопическо. Казваш: „Аз имам познание.“ Това познание е микроскопическо. Какво разбира човек от живота? Или даже сегашните учени хора, след като са иждивили 30–40 години, за да се създаде такава наука като геологията, да се познае как се е образувала Земята, колко хиляди хора, колко хиляди умове са работили, за да се разгадае. Ние мислим, че геологически е доказано. Геологически доказано е, както един орач, който оре земята, поразровил малко, но какво се крие в нейните дълбочини? От 6000 километра, от повърхността до центъра на Земята – 6000 километра. Какво знаят учените хора? Предполагат както искат. Никой не е ходил в центъра на Земята. Всички мислят, че центърът на Земята е в разтопено състояние. Но центърът на Земята е по-твърд от твърдостта на нашите скали. Ами вътре има такова голямо налягане. При такова налягане може ли да има течно състояние? По-твърдо от камък е. Центърът на Земята е по-твърд от диамант. Веществата, които са там, са по-твърди от диамант.

Сега може да оспорвате. Аз твърдя върху научно основание. Който оспорва... В науката има спор. Двама души, които се спорят – двама души като теглят въжето. Коя е посоката на истината, по която вървят хората? Те като спорят в света, тогава се хваща тази диагоналната линия, по която хората ще излязат на спасителния бряг. Двама души – единият обича, другият мрази. Те теглят едно и също въже. Че, любовта е едно въже – единият на едната страна, който мрази, и другият на другата страна, който обича. Онзи, който мрази, тегли въжето към себе си и онзи, който обича, и той тегли въжето към себе си. Тогава има посока по средата. Тази посока, това е животът, който се изразява от условията на любовта и на омразата. Възражения има.

Всички казвате: „Защо е злото в света?" Аз не съм казвал: „Защо е огънят в света?" Без огън не може. Хиляди жертви стават. Колко пожари стават. Параходи се запалват, хора се изгарят, къщи горят, мъчениците с огън са ги горели. И при това зло, този огън допринася много големи злини, но зимно време, при този студ, ако нямате накладен огън, какво ще правите? Даже тия, които са на Северния полюс, са приготвили гориво, за да може да прекарат зимата.

Ние казваме в езическите времена, един езичник, който е бил преди Христа – Платон, какво е казал за музиката. Ние мислим, че християните, които носят идеите на Христа, те имат всичката истина. Той казва така: Музиката е морален закон. Тя дава душа на вселената, крила на мисълта, утеха на скръбта. Тя дава на всички неща радост и живот. Тя е основа на реда. Тя уяква човека, издига го към всичко добро, към всичко, що е добро, хубаво и красиво. Какво е разбирал Платон? Всичките певци и свирци. Щом певецът влезе при болния човек и му изпее една песен, той трябва да стане. Влезеш в една къща, дето хората са сиромаси, дошли до отчаяние – като посвириш с цигулката, веднага щастието ще дойде. Ще потече като мед и масло. То е музика. Ние изучаваме живота от едно гледище, което не е вярно. Ние изучаваме живота от няколко пречупвания.

Под думата „пречупване" аз разбирам едно, а вие разбирате друго. Ако се пречупи човешката воля, е зло. Пречупването не поддържа друго пречупване, а се подразбира отклонение на светлината. Щом светлината се пречупи, тя се отклонява от своя път. Щом топлината се пречупи, тя се отклонява от своя път. Щом доброто се пречупи, то се отклонява от своя път. Всяко нещо, което се пречупи, се отклонява от своя път. Всяко отклонение, пречупване, не е отслабване обаче. Ако човек престане да живее добре, ако се пречупи в него доброто, последствията ще бъдат смъртта. Когато доброто се пречупва, ражда се смъртта. Когато злото се пречупва, ражда се животът. Тогава то е един контраст, една философска

мисъл. Той пречупва злото в себе си, за да се роди животът. Защото в дадения случай злото и доброто са две възможности, които съществуват.

Ние не знаем всъщност какво нещо е зло. Ние знаем само проявите на злото, последствията, но и последствията не са една права мярка да покажат кое е зло и кое е добро. Да кажем, някой път може да откажете на един ваш приятел, който има слабост да пие. Може да му откажете да не пие. Той се усеща обиден, понеже вие не зачитате неговите чувства. Ако му дадете пари, ще седне в кръчмата и ще пие, докато изпие парите. Но от това добре ще го боли главата. Тогава ще мязате като онзи, който се оженил, ходил на кръчмата и се напил. Кръчмарят го бил и неговият другар го бил. Като се върнал в къщи, на сутринта става и казва на жена си: „Защо ти снощи ме би? Я, месата ми навсякъде сини, дето си ме била. Защо ме би?“ Питам сега: жена му ли го е била или кръчмарят го е бил? Всичките тия хора казват: „Защо Господ ме наказва така?“ Те са в кръчмата. Тебе кръчмарят те е бил. Не е твоята жена, която те е била, но кръчмарят и твоите другари, [с които си] ял и пил. Ти се връщаш и мислиш, че жена ти е крива. И каквото стане, казваш: „Защо Господ ми даде тази беля?“ Но ти си ходил в Тарсис, там търсиш своето спасение на запад, на запад е Тарсис.

Сега аз не искам да ви разубедя във вашите вярвания. Каквото вярвате, е право. [Но] искам от вас да направите една малка жертва, да направите едно малко пречупване, една хилядна част от правоъгълника, в едно направление. За пример, решете, че всеки ден като станеш, да кажеш 4–5 хубави думи. Да си туриш за правило, като срещат някой човек угрижен, да му кажеш 4–5 сладки, добри думи, но когато и да е, занят-не занят. Каквато работа имаш, да си оставиш работата и да кажеш тия 4–5 сладки думи. И ако бих отишъл по този начин да изпълня този закон, ето аз как щях да го изпълня. Ако бях един чиновник, ще си туря заплатата в джоба и като ида при една бедна вдовица, ще кажа: „Добър е Господ.“ – „Как е добър? Три–четири деня гладувам, какъв е този Господ?“ – „Добър е Господ. Ето, изпрати ме да ти кажа нещо.“ Ще оставя малко хляб, ще оставя малко сиренце, ако е пролетно време, ще ѝ оставя череши. Казвам: „Господ ме е изпратил.“ На второ място отивам, отчаял се човекът, казвам: „Ти си много способен. Много се учиш, от тебе човек ще стане.“ – „Какво ще стане от мене? Баща ми се кара, нямам условия, сиромашия, беднотия.“ Казвам: „Ето, аз нося хубави книги, давам ти, за днес да прекараш, 100 лева. Добър е Господ. Изпратен съм да ти кажа, че от тебе човек ще стане.“ Ако вярваш, утре друг ще изпрати, ако не вярваш, ще останеш както си бил по-напред. Четири думи, като ги кажа, ще бъркам в джоба, няма да раздам всичко, каквото имам в моя джоб.

Когато говоря аз за даването в света, разбирам: има един закон, едно вечно даване, което произтича от Бога. Даването е закон от Бога. Ти не може да даваш, ако не си свързан с онзи Вечен Принцип. Само здравият човек може да раздава, само разумният човек може да раздава. Само умният, само любещият човек, само истинолюбивият, само човекът, който носи истината, той може да раздава. Болният човек какво ще раздава, своите болести ли? Бедният какво ще раздава, своята сиромашия ли ще раздава? Длъжникът какво ще раздава, своите дългове ли ще раздава?

Какви ли не положения има в живота за морала на хората. Във Варна един грък, след като играл на комар, един голям търговец бил, като факт ще ви го опиша. Като факт е верен; може да има малко преувеличение, възможно е. Той след като играл, заложил всичко и като нямал какво да залага, заложил и жена си, и това е станало причина жена му да го напусне. Тя като се научила, напуща мъжа си. Питам: каква е била неговата идея, като е заложил жена си? Че, ние всеки ден не залагаме ли нашето сърце, не залагаме ли нашите мисли навсякъде? Не са ли заложени? Кой от нас не е заложил? Кой е свободен? Някой се влюбил. Друг тича отподире му. Какво от това, че се е влюбил? Казва: „Аз го обичам.“ Че, ти като го обичаш, при него ли ще идеш? Слънцето изгрява от изток и залязва на запад. Ще седнеш и ще почиваш. Туй не е любов. Ако обичаш Слънцето, ще използуваш неговата енергия, ще се научиш да четеш, ще бъдеш добър, ще бъдеш трудолюбив – то значи да обичаш. Някой казва: „Вярвам в Бога.“ Вяра, която не внася светлина в човешкия ум, това е невежество. Вяра, която не внася добрина в човешкия ум, това е невежество. Казва: „Вярвам.“ В какво вярва? Вярва в туй, което не е. Ако ние всички вярваме в това, което е, и животът ни ще бъде това, което е. И понеже не вярваме в това, което е, затова във всичкия наш живот е туй, което не е.

Вземете християните. Християните вярват, че Христос е Син Божий. Те вярват в туй, което не е. Че как ще вярвам, че Христос е Син Божий? Идете при някого, идете, питайте кой и да е свещеник, проповедник, много добри хора, но ще намерите, ще опитате и ще направите един опит. Повикайте един свещеник и кажете: „Моля, заради Христа, може ли заради Христа да ме приемеш в дома си, да преспя, може ли заради Христа да ми дадеш един обед, може ли заради Христа да ми дадеш една добра препоръка“, и ще видите изведнъж ще каже: „Ще ме извините, жена ми е болна.“ И ще започне да те праща на друго място. Някъде ще се намерят да те приемат, не отричам. Идете при някой владика и кажете: „Заради името на Христа, може ли, дядо владика, тази вечер да остана при вас?“

Аз не искам да опитвам в какво вярват християните. Вашите вярвания и моите вярвания пет пари не струват. Да мисля, че съм добър човек, пет пари не струва. И другите да мислят, че са добри, пет пари не струва. Ако струва пет пари, това е много. Но и пет пари не струва. Дойде при мене един човек, аз го предугаждам. Казва: „Слушай, може ли да ме осигуриш?“ – Казвам: Мога да те осигуря само за един ден. – „Ами за другите дни?“ – За мене съществува само един ден. Вън, в пространството, колко дни има? Казва: „Кой ще ме поддържа?“ – Ако си на Северния полюс, има само един ден и една нощ. Той иде с една човешка идея да го осигурявам. Какво ще те осигуря? Защо искаш да ме лъжеш? Ти идваш при мене да ме лъжеш. Светотатство е да искаш аз да уредя твоите работи. То е светотатство. Ние заедно излязохме [от Бога]. Колкото на тебе даде, толкоз и на мене. Даде ни еднакво и ни изпрати. Знаеш, толкоз и толкоз ти даде. Какво ги дяна тия пари? Какво ще те осигурявам? Какво направи с тия пари? Той започна да се извинява, че това било, онова било. Казвам: Тия извинения, аз за себе си не ги приемам и за тебе не ги приемам. Аз не може да те осигуря, но може да ти покажа своята добра воля – за една вечер може да те приема, с едно условие. За едната вечер ще ми бъдеш господар, за другата вечер ще ми бъдеш слуга. Колкото дни седиш, слуга ще ми бъдеш. Готов съм да те осигуря, но каквото ти кажа, ще изпълняваш волята ми, ако не искаш, извинявай.

Знаете защо му казах така? И аз имам един господар, и аз съм слуга. Следователно аз искам да се подчини тъй, както аз се подчинявам на моя господар. Понеже не искам да ме държат отговорен за тебе. Каквото ти кажа, ще го направиш. Като направиш това, което аз казвам, ти ще бъдеш отговорен заради [себе си]. Като дойдеш вкъщи за една вечер, ще те приема. Но втората вечер ти ще правиш аз каквото кажа. И всички ще работят за Един. Не тъй да кажеш: „Каквото Господ дал.“ Господ е дал нещата, тия неща, които Господ ги дал, не са вкъщи. Онова, което Господ е дал, не се намира в човешкото тяло. То е в природата. Ще го търсиш по хората, по водата, по земята, ще го търсиш по житото, хляба, въздуха, светлината. Всичките тия неща, които Бог дал, ще ги търсиш, те имат всичко отвън. Ти какво си събрал? Нищо не сме събрали. И ти си имал, но всичко си разпилял. Всичко не че си разпилял в този смисъл, всичко е поставено отвън. И тогава ние трябва да поставим една такава станция, както всички тези изследователи на Северния полюс, установили са, по 200–300 телеграми на ден от полюса пращат. От онези места телеграми пращат. Те там не могат да орат, не могат да обработват. Те там носят всичко за ядене, на тия места не могат фабрики да се образуват, но отиват с научна цел да изучават какъв е климатът на Северния полюс, какви са ветровете, каква е дълбочината на морето, магнетизма, електричеството изучават, има ли животни и т. н. И понеже вярват, че Северният полюс е,

който направлява климатическите условия на Земята.

Казвам: Ние сме пратени на Земята с една цел да установим една станция. Ион установи една станция. Казва му Господ: „Иди в Ниневия.“ Да идеш на Северния полюс. Ниневия е град студен. Що е Северният полюс? Земята има два полюса. Защо Земята е студена на Северния полюс? Човешкият егоизъм е Северният полюс. Двата полюса са образец на онзи ужасен егоизъм, който съществува в сърцата на хората и на всички живи същества. Ако хората решат да живеят по Бога, и двата полюса, Северният и Южният, ще се стопят и ще бъдат тропически места. Било е време, когато Северният полюс и Южният са били тропически места. Това учените хора го твърдят.

Въпросът седи малко по-другояче. Не можем ние да разглеждаме живота само от едно гледище. Имаме 3 гледища и за да бъде вярно, трябва да ги вземем предвид. Имаме физическия свят, едно физическо поле. Физическият свят, то е външната страна на физическия свят, а физическото поле е вътрешната страна на физическия свят. Имаме едно духовно поле и един свят на духа. Имаме едно духовно поле, имаме умствен свят и умствено поле. Умственото поле, това е външната страна на умствения свят. Казвам: Сегашните учени хора още спорят. Онези, които не знаят дали има живот или не. Чудни са хората! То е толкоз очевидно. За един учен човек, за един адепт е очевидно. Като умре животното, къде ще иде? И хората като умрат, ще идат при хората, в човешкия рай. Едно животно като умре, ако не го приемат неговите, ако повярва, то ще влезе в човешкия свят на Земята и ще се прероди като човек. Тогава оня свят за животните ще бъде човешкият свят. Значи – минаването! Правилно ли е [като] едно животно да те впрегнат целия ден с хомота да ореш?! Ще кажеш, туй го вършиш от добра воля. Не е от добра воля, но насила работиш. Като влезеш от животинското царство в човешкия свят, няма да има хомот. Животът пак ще има трудности.

Казвам: Вие като умрете, къде ще идете? Вие ще идете в оня свят. Вие като умрете, трябва да идете при праведните хора. И те са на Земята и тогава ще се преродите. Праведните като умрат, ще идат при светиите. Светиите като умрат, къде ще идат? Ще идат при ангелите и т. н. Всичките са тук, на Земята.

Ама аз като говоря за Земята, още две Земи има. Вие една микроскопическа част виждате от физическата Земя, а пък за другите Земи имате такива някой път прозрения вътрешни. Земята какво нещо е в умствено отношение или какво нещо е Земята в духовно отношение? Тя е грамадна, велика е Земята в духовно отношение. Когато Христос се

възнасяше, накъде отиде? Той отиде нагоре, в духовната Земя да живее. Тук беше долу, на физическото поле, излезе от физическото поле и отиде над облаците. И казва Писанието, че един ден ще Го видим по същия начин, ще дойде по същия начин. Не по същия начин ще дойде на Земята, но „по същия начин“ се разбира на вашето съзнание, защото тия, които Го изпращаха, имаха туй космическо съзнание да видят, че се е възнесъл. Даже Писанието казва: които са видели, се усъмниха в тази работа и подозирали.

Казвам: На първо място във вас трябва да се събуди съзнанието. Всички хора имат желание да се освободят от вътрешните ограничения на живота. И могат да се освободят. Как ще се освободят? Знание трябва. Рибите се научиха да плават, но те [се] ограничиха и влязоха във водата. Човек, който плава... И рибите се научиха да плават, но човек не се ограничи, направи си кораби и ходи навсякъде. И човек плава, но не плава като рибите. Птиците се научиха да хвъркат, туриха си пера, ограничиха се. Човек и той се научи да хвърка, но не като птиците. Направи си аероплан и вече достига да носи по 10 тона на един аероплан. Като влезе човек в този аероплан, може да пътува с много по-голяма бързина, отколкото птиците.

Та казвам: При сегашните условия, както сме ограничени всичките хора, има вярване, че като дойде Христос, ще оправи света. Това подразбира: Христос трябва да влезе в сърцата на хората, в техния духовен свят и да се научат тия хора да живея по любов. После Христос ще влезе в техния умствен свят, ще хвърли светлина и хората ще се научат да мислят. Ако един човек дойде при мене и ако сърцето ми е право... Ако един човек, който и да е от вас, сърцето му е право, умът му е прав, няма какво да иска от мене. Аз зная вече какво му трябва и аз ще му услужа. Аз наричам умните хора са прави. Лесно може да се услужва, а онзи, на 20–30 километра болен? Аз трябва да напусна работата, аз трябва да му занеса, наместо той да дойде. Той е болен, аз трябва да ида.

Христос какво казва: „Болен бях и не дойдохте при Мене.“ Тази е ограничена философия. Било е време, когато Христос, когато Господ е слязъл при болните. Сега ние трябва да отидем при Господа. Било е време, когато ние сме ходили при бедните, при болните. Сега болните ще дойдат при нас. Ние сме ги опитали, сега те трябва да дойдат при нас. Как трябва да дойде един беден човек? Да дойде бедният със запалено сърце, да дойде бедният при мене със запален светъл ум, добре дошъл е той. Този, който има запалено сърце – това са препоръчителни писма. Това е Законът на Любовта, който гори в неговото сърце. Той има свещен огън. Този, на когото умът е запален, той има свещен огън на Божественото знание, на светлината, която излиза. Всичко, което аз имам, може да го делим

братски, но ако дойде той по същия начин, както е слязъл, нали ние сме слезли, яли сме, пили сме, че всичко сме изхарчили, дошли сме на Земята, тук да търсим братски живот. Такъв живот на червеи! Обикалям градината, виждам едно дърво изсъхнало, изсъхнали клоните му. В неговата градината. Казва: „Защо е станало така това дърво?“ Някои червейчета го изяли, да ги хванем. Трябва да намерим една голяма дупка, някой червей влязъл вътре. Преди години една ябълка беше нападната от червеи, изядоха я червеите и тя плати с живота си.

Казвам: По същия начин този червей като го намериш, този червей, него ще извадиш из дупката навън, за да спасим дървото. Ти си повяхнал в живота, обезсмислил се животът ти – влязъл е някой червей вътре. Бръкни в дупката, дето е влязъл, извади го навън, изхвърли го. Всяка горчива дума, всяко [горчиво] чувство, всяка горчива мисъл турете настрани. Сега много пъти вие мислите, че някой ви е обидил. Ако вас може да ви обидят хората, вие сте слаби хора. Всеки човек, който се обижда, е слаб. Но да оставим обидата. Че ви е обидил, то е друг въпрос. Но всеки, когото може да обидят, той е слаб човек. Силния човек никой не може да обиди.

Сега, един господин свършил университет и на друг казва: „Каква баба си.“ Онзи казва: „Баба съм?!“ Хваща го за крака, вдига във въздуха. „Аз ли съм баба или ти си баба? Кой е баба?“ Че, онзи, който те обижда, хвани го, вдигни го нагоре, надолу го обърни и питай: „Ти ли си баба или аз съм баба?“ Аз не разбирам думата „баба“ така. Тази дума ние сме я изопачили. „Баб“ е източна дума. „Баба“ значи „голям“. Баба, набъбва. И като не знае как да набъбва...

Всеки човек, който се обижда, той е слаб човек. Трябва да станеш силен, за да се не обиждаш. Всеки човек, който може да се окаля, той е невежа човек. Умният човек никога не се окаля. Умният човек ще си направи аероплан, в кално време ще се качи на аероплана. Щом дойде вкъщи и е окалян, аз го зная, че пеш е ходил. Дойде някой, окалял се, казва: „Много се окалях.“ Другият идва чист. – „Че как така? Времето беше кално. Аз се окалях. Онзи защо не се е окалял?“ Човекът знае да хвърка.

Сега чета във вестниците: 300 американци авиатори, които следвали в едно училище за авиаторство, всеки ден пътували по 180 километра за дома си. Качи се на машината и вечерта пак се връща. Ако би рекъл човек да ходи пеш, работата е непостижима.

Та, сегашните хора искаме без онова Божественото знание, без онази Божествена добродетел, без онази Божествена любов, без онази Божествената истина, ние искаме да постигнем нещо в света. Ние можем

да постигнем само обикновени работи. Когото срещнеш, казва: „Къде отиваш?“ – В Тарсис. Гледам чиновниците като тръгнали в Тарсис. Домакините излезли в Тарсис. Художникът – в Тарсис. Никой в Ниневия не отива. След като се върнат, гледам, спорят кой е християнин.

Някои ме питат: „Ти вярваш ли в Христа?“ Ами ако аз съм Христос – какво ще кажеш? Той казва: „Слабият във вярата, зеле яде.“ – Ако аз съм Христос, какво ще кажеш? Какво разбираш? Две разбирания има за Христа. Ако разбираш Христа тъй, както един еврейски пророк, който казва на Господа: „Господи, Ти си станал като мечка на пътя ми“... Казва: „Като мечка си застанал на пътя.“ Ако ти мислиш за Христа, че Той е мечка на твоя път, ти не можеш да бъдеш като Него. Казвате: „Като Христа не можем ли да бъдем?“ Значи Христос е застанал като мечка на пътя му. Питам тогава: Ако Христос дойде, че влезе в тебе да живее и ти казваш като апостол Павел: „Не живея аз, но Христос живее в мене“? И Христос казва: „Сега ще бъде Моята воля.“ Апостол Павел слезе от коня долу и му каза: „Отсега ти няма да гониш християните.“ Пита го: „Кого гониш?“ И оттам като слезе, Христос го възседна. Казва: „Дето те пратя, ще идеш да проповядваш. В Ниневия ще идеш.“ И той ходеше с коня, и той търсеше Тарсис. В Тарсис отиваше.

Та казвам на този: Ако мислите, че аз съм дошъл в света, за да излъжа хората, такива преди мене са били много по-майстори. Аз не съм голям майстор. Ако аз съм дошъл да лъжа света, много прост съм. Аз съм последният в тази работа. Ако съм дошъл да завладея света, дошъл съм много късно. Много големи майстори имаше преди мене. Те дойдоха, няма смисъл сега. Ние трябва да дойдем да възстановим на ново място. Под думата „ако аз съм Христос“ – аз съм човекът, който съм дошъл да служа на Бога, да бъда последен слуга, както ми каже, да го направя. Това разбирам Христос. Сега аз оставям богословските теории, както те разбират, за тях ги оставям. Моето разбиране [е] да стана един слуга, да услужвам на всички ония, на които Господ иска да услужи, да услужа на всички, които се обръщат към Бога. Христос е дошъл. Той казва: „Син Човечески [не] дойде да му послужат на Земята, но да послужи на всички.“

Ако дойдем ние до онази страна, която ти обичаш, в света има само една същина. Турците имат едно вярване, то е следующето. То е източната философия. Те вярват, че един ден Господ ще унищожи всички същества, целият свят, няма да остане нито един. Ангелите ще останат, архангелите, архангел Михаил, понеже беше един, сам ще си откъсне главата. Сега Господ ще каже: „Има ли някой?“ Господ ще остане сам и Той ще каже: „Няма никой, Аз съм сам в света.“ Дяволът, всички отидоха, остана Господ

сам и светът се изправи.

Ако вие така разбирате, нямам нищо против туй. Вие сте прави, но Той е сам. Един в света, Който е създал света, Който може да го унищожи, той е Бог. Когато дойдем до хората, ако един човек ми казва: „Знаеш какво мога да направя?“, аз казвам: Аз съм майстор в едно нещо – да слугувам съм голям майстор, като мене слуга не може да намерите. Господаруването сега го уча. Но за слугуването съм такъв майстор. Та, втори като мене няма. Втори слуга като мене не може да има. Ако някой иска да ме подражава, да сме разумни, да бъдем будни, туй няма да го бъде. Ако мисли, че слуга като мене да бъде, не може. Хич няма да го бъде. Той, като Архангел Михаил, да си откъсне главата.

На Бога е правото да господарува в света. Моето право е аз да слугувам. Аз го съзнавам. И всички ония, които слугуват, не сме един. Ние сме много. Бих желал всеки един, който слугува, той е в мене и аз в него. И всички като слугуваме, Бог живее в нас и се изявява. Ако вие така не разбирате, далечния живот за себе си, отвън не го изявявате. Аз на себе си го доказвам, на себе си казвам: Слушай, каквото и да правиш, ти си слуга. Бог е господар. Като тебе друг слуга няма. Няма мъчнотия, с която ти да не може да се справиш. А пък когато виждам, че хората правят погрешки, казвам: Туй е тяхно забавление, чрез своите погрешки те се учат. Това е. И от заблужденията се учат. Всичко е за тяхната наука. Но за онези, които слугуват... Който се учи, може да прави погрешки, но който слугува, никога не може да прави погрешки. Който слугува, той вече е свършил учението и започва друго учение – на слугуването. Той не трябва да прави погрешки. Някой път може в 100 милиона години да направи една погрешка. Много микроскопическа, която само той може да види, но веднага трябва да я изправи.

Та ви казвам една истина: Решете се в себе си да бъдете верни на Онова Начало, на Онзи, Който ви е дал живота. Задайте си един въпрос. След като напуснете земният живот, къде ще бъдете? Ще бъдете при праведните. От съвременните хора при праведните ще дойдат, от праведните – при светиите. От светиите – при ангелите и от ангелите – при Бога. Туй е един път, по който постепенно ще минеш. От стъпка в стъпка. И като идеш до Бога, тогава ще се върнеш да слугуваш на Земята. Който не е ходил при Бога, той не може да слугува. Веднъж човек ще слезе да се учи на Земята и след като завърши науката, ще иде при Бога. Втори път като завърши, ще дойде пак.

Едно време Христос дойде да слугува, не Го оставиха хората. Казваха Му: „Такъв слуга не искаме.“ Сега Христос иде в света да покаже на хората, на

мъже и жени, на учители и ученици, на професори и свещеници, на владици и на царе, на всички, как трябва да се слугува на Бога. Какво нещо е да бъдат всичките хора слуги и синове Божии.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

26-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 6.VI.1937 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1937_06_09 Отношение на нещата
лекция пред общия окултен клас

ОТНОШЕНИЕ НА НЕЩАТА

Отче наш.

Пишете върху темата: „Защо аз живея“.

Ако например вземете само един стих от Четвъртата книга на Царете глава 12 стих 8: „И склониха свещениците да не вземат вече сребро от людете и да не поправят разваляното на дома“. Какво ще разберете? – Ще ви прочета на друго място, Псалом 46 стих 6: „Смутиха се езичниците, разклатиха се царствата. Даде Той гласа си и земята се разтопи“. Ще прочета на друго място тъй на произвол. Еклесиаст, 10 глава, 19 стих: „За веселба правят пирове и виното весели живота и среброто отговаря на всичко“. Ще прочета още едно място. Еремия 2 глава, 20 стих: „Понеже отдавна строши хомота си, разкъсах веригите ти и ти рече: „Не ща да бъда вече престъпница, когато на всеки висок хълм и под всяко зелено дърло, лягала си блудница“. И от Йоана 1 глава, 14 стих: „И Словото стана плът и всели се между нас и видяхме славата Негова. Слава както на Единороднаго от Отца, пълен с благост и Истината.“

Понякой път ние попадаме на някой стих, но стихът, за да разбереш, трябва да бъдеш много умен. Сега вземате много пъти и вие казвате един стих. Значи една дума от един стих. И казвате: „Няма отношение“. Но отношението не е проста работа. То е цял принцип. Ти ако разбираш отношението, цялата философия има. Пък тъй както ти го считаш, казваш: „Отношение няма“. Трябва да разбираш едно. Там се крие една тайна вътре. Отношението, това е вторият принцип от философията на Хермеса. За да разбираш отношението, какво нещо е отношението, има три неща, които трябва да държиш в ума си. За да разбираш какво нещо е отношението има три свята. Физически свят, а физическият свят има две страни. Физическият свят и физическото поле. Физическият свят и физическото поле не са едно и също нещо. Духовният свят и духовното поле, не са едно и също нещо. То са две страни. Сега духовното вие разбирате. Но духовното ние ще турим между физическият свят, ще обърнем нещата. Туряме умственият свят и умственото поле, и духовният свят и духовното поле. Духовният свят аз вземам Божественият свят, но пак е неизяснен. Казваш: Физически свят, физическо поле. Духовен свят и духовно поле. Умствен свят и умствено поле. За да станат нещата още по-ясни, за да се уяснят, физическият свят това представя формата на нещата. Физическият свят и физическото поле са дето формите се опитват. Умственият свят съставя съдържанието на нещата. Там, дето е

съдържанието на нещата, е умственият свят. А Божественият свят е смисълът на нещата. Значи казваш физически свят. Искаш да разрешиш физическият свят. Ако разгледаш отношението към физическият свят, ти ще разрешиш само формите на нещата какви са. Ако разглеждаш умственият свят, ще разрешиш съдържанието на нещата, а ако разглеждаш духовният свят, ти разрешаваш смисълът на нещата. Значи, за да разбереш отношението, трябва да го разгледаш по отношението на формата и по отношение на съдържанието и по отношение на смисъла. Казвате: „Той няма отношение". Или да кажем някой певец пее. Казвате: „Няма отношение". Знае на сцената как да се постави. Всеки един певец има един негов специфичен начин. Всичките певци и свирци на пиано имат един начин. То е външната страна. Той може да се постави много добре, но как ще постави гласа си? – Може да постави гласа си, но какъв смисъл ще даде на този глас? – Да кажем пее той някаква песен, какъв израз ще даде? – Не какво впечатление, но какъв смисъл ще произведе. Например, аз сега ви говоря, но то е въпрос какво вие ще разберете. Пита ме някой. Казвам: Какво ще разбереш? Може да се докачиш, казваш: „Мене ме считат невежа, не мога да разбера". Вие ще разберете, но има неща трудни. Ако ви кажа, че всичкото нещастие на българският народ произтича от музикално гледище, в съпоставянето. Досега българинът не е разбрал онази естествена гама, в която живее. Той отношението между „ми" и „фа" не е разбрал. И отношението между „си" и „до", не е разбрал. Какво ще разберете? – Трябва да ви разправям. Ако дойдем до музиката, ред превръщания има на нотите. Вие казвате: „Как проста работа е „ми". „Ми" е форма. Може аз да пиша „ми", „фа". Казвате: „Че какво нещо има да се разбира. „Ми" е това и „фа" е това, ще го взема на пианото". Не е така. Мъчна работа е да вземеш „ми". Много хора пеят. Гледал съм някои певци. Първо, той пее, ама виждам, че той не може да вземе „ми"-то вярно. Туря го да мисли, но той не може да мисли. Той смесва чувство и мисъл. Смесва ги на едно място.

Много от вас смесвате вярата и чувстването. Между вярата и туй, което е чувство има грамадна разлика. Вярата представя най-висшето, което ти имаш. То е един резултат на един Божествен свят. Той е цял един принцип вътре в човека. Той казва: „Нямам вяра". Защо нямаш вяра? – Вярата не се управлява от твоите чувства. Вярата и без чувствата си живее. Чувствата понякой път подхранват вярата. Ти може да се намериш в лошо положение. Да бъдеш беден, можеш да бъдеш болен, но вярата може в един момент да те възкреси. Ти като кажеш, както казва баснописецът Лафонтен. Щурецът като пял цяло лято, намерил се в трудно положение и отишъл при кого? – Отишъл при мравката, която е нагласена по съвсем друга гама. Той е философ и той е умен, но като певец пял цяло лято, а пък онази мравка, архитект е тя. Тя му казва: „Ти какво прави през

лятото?“ – „Е, свирих.“ Тя казва: „Ти не си довършил работата“. Ти казва, си свирил, но не си играл. Ще идеш да играеш, да разбереш работата на свиренето. Иди да играеш. Може да го вземете това за обида. Но ти си свирил и работата още не си завършил. Трябва да играеш, да превърнеш музиката в движение в живота. Вие казвате: „Човек трябва да вярва“. Вие казвате: „Добре, то е един принцип“. Какво нещо е вярата? Какъв е обектът на вярата? Кога се явява вярата? Ти може да вярваш само в онзи, когото ти обичаш. То е отношение. Вярата е отношение към Любовта. Някой казва: „Как може да се науча да вярвам?“ Вярата е отношение към Любовта. Следователно, ти ще оставиш отношението. Трябва да бъдеш музикален, да знаеш как да вземеш и откъде. От коя тема ще вземеш? Ако дойдеш да любиш, с коя гама ще започнеш? – Сега аз няма да ви кажа. Вие сте пели на Любовта. Всеки един от вас си има една гама. Ако река да кажа, вече имате изработено нещо.

Казвам: Да се не отделяме в частностите. Павел казва: „От части знаем и отчасти мъдруваме“. Искаш да усилиш вярата си, но трябва да имаш цел. Обект трябва да бъде вярата, или подбудителна причина на вярата трябва да бъде Любовта. Ти не можеш да имаш вяра, докато не обичаш. Ние, които обичаме, казваме: Не е така проста работа. Тогава в Любовта имаме да изучаваме три свята: физическият свят, умственият свят и духовният свят. Духовният свят, то е първият принцип. Хермес казва, че всичко е Дух. Но то е един принцип. Обяснението сега на реалността. Всичко е Дух. После Хермес казва: „Всичко е отношение“. Хермес казва още: „Всичко е трептение“. Три принципа. Всичко е раздвояване, или всичко е поляритет на нещата. Полярни са нещата. Винаги съществуват две противоположности. На земята имаме северен полюс, имаме южен полюс. Имаме мъж, имаме жена. Казвам: Северният полюс е мъжът, южният полюс е жената.Той ще каже: „Как така? Мъжът по-горен ли е?“ – Под думата „мъж“, аз разбирам Баща. А под думата „жена“, аз разбирам дъщеря. Под думата „мъж“, аз разбирам майка. А под думата „южен полюс“, разбирам синът. Съпоставяне правя: Ако турим бащата и дъщерята, може да турим така: Баща и дъщеря, майка и син. Сега вие ще се спрете върху нещата. Спирате се какви са отношенията на бащата към дъщерята. Виждаме, че Адам беше баща, а Ева беше негова дъщеря. Тогава във вашия ум ще се зароди, защо тя му стана жена? – Там се спънаха. Че Ева никога не беше жена, никога не стана жена. Тя съгреши, ожени се за друг. Че дъщерята на Адама се ожени за някого при дървото за познаване на доброто и злото. И Господ ги изпъди навън. Изпъди и бащата и дъщерята. Съгрешаването е женитба. Като се ожени Ева и бащата отиде с нея. Казвам: Понякой път искате да се жените. Като дъщеря ви. Бащата Адам остави дъщеря си и тя се ожени. Та сега пак се заблуждавате и казвате: „Ами защо Господ направи света така?“ Оставете този въпрос

защо Господ направи света. Питам вас: Вие защо така мислите? Аз може да попитам себе си, защо аз така говоря. Не е въпрос защо аз говоря. Аз говоря, защото природата говори. Аз мисля, защото Бог мисли. Аз действувам, защото Бог действува. Следователно, аз не се спирам. Бог мисли. Защо мисли, аз не се меся, то е Негово право. Аз защо мисля, може да зная, но защо Бог мисли, аз оставям този въпрос. Свещен е той. Аз тогава вземам положението на един, който чувствува. Вземам нещата като чувствуване в мене. Защо Бог мисли? – За да Го разбера, вземам съдържанието. Защо Бог мисли, то е формата на нещата. Защо Бог създаде света, аз не го зная. Но този свят от моето гледище аз го зная. Аз опитвам съдържанието. Аз чувствувам и намирам, че туй, което Бог е създал, ползувам се от него. В дадения случай, онова, което Бог създал, аз може да се ползувам. Ти чувствуваш това. Вие схващате Любовта като чувство. Не че Любовта е едно чувство, но вие схващате резултатите на Любовта. Онова, което тя е създала. Но Любовта сама по себе си нищо не е създала. Защото Любовта е отношение на Бога. Казва се: Плодът на Духа е Любов. Тогава какво отношение има Любовта? – Любовта, това е първата дъщеря на Бога. Вие ще дойдете пак да се съблазните. Господ може ли да ражда дъщери, то е криво разбиране. Как ще се прояви сега Бог в своята абсолютност? Как ще се прояви Той като Любов? Ама Любовта ти няма да мислиш. Ще почувствуваш най-първо Любовта. Но все таки тази Любов трябва да се облече, за да бъде достъпна, трябва да се облече в някаква най-хубава дреха. Всеки един от вас, вие когото обичате, искате да го пипнете. При пипането, ти искаш да си вземеш нещо. При всяко пипане, ти ще си откъснеш някакъв плод от Любовта. Като дойдеш до някаква череша, не само да гледаш зелените ѝ листа, но и плода ще си откъснеш. Какво ще научиш? – Ти не си разбрал цялата череша. Не знаеш как е израсла. Какви са нейните познания? Казваш: „Тя има отлични плодове“. Ако започнеш да разправяш, че черешата е нещо отлично, то е само за плода. Че черешата е отлична, но докато дойде този плод, знаеш ли какви страдания е минала. От човешко гледище знаеш ли през какви страдания е минала тази череша, докато създаде хубавия плод. У нас, докато се създаде хубавата мисъл. Като дойде някой човек, казваме: „Много добър човек“. Но този човек може да ти каже през колко страдания е минал. Казвате: „Много добро разбиране има“. Но питайте този човек, докато дойде до тия разбирания какво е минал. Казва: „Тази глава колко е патила“. Казвам: Аз се радвам, че твоята глава е патила, понеже при твоята глава усещам една сладчина.

Казвам: Сега ще се спрем върху въпроса: „Отношение на нещата“. Трябва да мислите. Има три страни отношението. Отношение по форма. Отношение по съдържание и отношение по смисъл. Казвам: И Писанието вие не можете да разберете. Някой път аз говоря за Писанието. Най-първо

ще проучваш Писанието по форма, от физическо гледище, ще проучваш Писанието и по неговото съдържание. Ще проучваш и смисъла на Писанието, защото не може да мислиш, ако не си разбрал формата, съдържанието и смисъла на нещата. Без това не може да мислиш. Ти мислиш: „Този човек какви са неговите отношения. Той вярва ли в тебе или не вярва?“ – Най-първо ти мислиш, дали този човек вярва в теб или не. Или искаш да знаеш дали този човек те обича или не. Как ще познаеш дали те обича? – Как познава една майка дали детето я обича или не? Най-после как ще познаете дали един плод ви обича или не? Ако ви дам един сладък плод и ако вие го занесете вътре, той е доволен. Цяла философия има. Когато едно растение ви обича, има отношение вече. Съвременните учени хора говорят за една здравословна храна. Храната не може да бъде здравословна, ако няма отношение към мен. Отношение трябва да има храната. Това е нова философия. Нейните трептения да са нагласени, че като ям, да стане едно удовлетворяване, че през целия живот да обичам тази храна. Между храната и мене да има обич. Следователно, ако ядеш една храна и тя има обич към тебе, и ти я обичаш. Тогава ще се зароди една мисъл. Христос казва: „Който ме яде, ще има живот“. Който ме яде, разбира съдържанието. „Който яде плътта ми и пие кръвта ми, има живот в себе си.“ Сега това са ред разсъждения,които превождам. Някой път нашите разсъждения нямат практическо приложение. Защото практическото приложение какво показва?

Тогава вторият пасаж на щуреца е. Практически трябва да започнеш едно нещо. Но най-първо се явява хубавото, за да дадем една идея, писано има. И започваш сега да градиш къщата. Това е практическо отношение. Дойде вече. Последният пасаж е студът като дойде. Значи, кога идва студът? – Студът иде, когато започваш да плащаш полиците. Полиците плащаш на къщата, и понеже не можеш да посрещаш и лихвите, започва да се увеличава дълга. Отиваш при мравката оттук-оттам да вземеш. А пък мравката ти казва: „Ти таз къща трябва да я дадеш под наем, с по-висок наем трябва да дадеш. А де ще намериш онзи наемател?“

Та казвам сега: Отношенията на нещата. Трябва да имате отношение. Най-първо трябва да имате отношение към Бога, то е вътрешната страна. Трябва да имате отношение към вашите ближни. Трябва да имате отношение към самите вас. Разглеждате въпроса за отношенията и аз може да го разгледам. Аз съм дошъл между вас и ви говоря. И във вас вие може да считате и да кажете. Някой път във вас се заражда желание и си казвате: „Много време съм слушал, трябва да започна да говоря“. Хубаво е да проповядваш. На малките деца ще откриваш малките работи. Започваш на някое дете да откриваш буквата А, буквата Б, всички тия букви ще ги откриваш. Представете си сега аз може да искам да ви дам да

предадете един урок, да разправите вашата история. Една любовна история, един роман. По-важни пасажи на вашия роман да ми разправите. Веднага няма да ми разправите. От коя глава ще четете, от кой пророк? – Защото във вашия роман и пророци има и псалмопевец има и пророци има. Там е и Адам и Яков, какво ли не, всичко има. Казвате: „Да не би да се изложа“. Аз вече съм изложен. Вие вече сте изложени. Казвате: „Да не се изложа“. Ти след като си поставил своите картини като художник, ти си се изложил. Всичките неща си представил и казваш: „Да не би да се изложа. Да не кажат този не е даровит художник.“ Хубаво, дойде някой, намери погрешка. Носът не е нарисуван както трябва.

Седят там и мене ми дават урок. Един свършил по шивачество, дошъл, аз седя облечен като ученик. Обръща дрехата, та гледат, мерят ръкавите, слушам ги. Казвам: Защо туряте тия неща? – Те си имат особен термин – ревери. Казвам: Какъв е законът на реверите? – Той казва: „Туй е изкуство“. Реверът трябва да съответствува на тия линии на долната челюст на лицето. Казвам: Ами този отвор на палтото защо го туряте отпред? Това съотвествува на ума. Ами яката защо туряте? – Не може без яка. Яката трябва да съответствува на задната част. И тогава вече имате три неща. Реверът е съгласно с челюстта. Отворът и той е съгласен с носа, а после и яката, и тя е съгласна. Ако аз бих бил шивач, да ушия една дреха на човека. Не искам да се занимавам с този занаят.

Та музиката сега е едно изкуство. Мене ми се вижда трудно. Казвам: Чакай да видя какъв е произхода на българските песни. Гледам някоя песен не може да я свиря. Като огън е. Като дойда там, не мога да свиря, отвращение имам. Обикновена песен е, дето едно дете ще я свири, а аз не може да я свиря. Казва: „Как да не можеш?“ – Свиря, но туй не е свирене. След като прегледах всичките песни, едва се спрях на един образец. Един образец в класическите песни. Но този образец сега, за да свиря, трябва да го нагодя според ритъма на музиката. Не е направен тъй. Казвам: Този, който направил този образец, каква е била неговата първоначална идея, защото намерил един образ, един завъртян кръг. И като влезеш, ти си вече в конуса на един мравояд. Ти като влезеш вътре, обикаляш, няма изходно положение. Казвам: Всичките песни не дават разрешение. Тези хороводните песни имат една тропаница. Но питам сега: Защо българинът тропа? Защо са тия бързите ноти? – Защо ги туря дребните, живите ноти. Гледам то е завъртян кръг. Там няма разрешение. В класическите песни, той се е забъркал. В хороводните песни се е забъркал, няма изход. Българинът като му стане тежко, той си поиграе. Но като поиграе, огън има под краката. Огън отдолу има, след туй излезе той, но въпросът не е разрешен. Колкото пъти влезе на топлата площ – само за изяснение ви давам. Взех аз тия песни, български и забатачих. Дойдох веднъж и казах:

Няма да бутам българските песни. Сега две песни взех и повече от 25 години минаха, докато дойда до едно разрешение, докато песента там да ми е приятна. Докато мина от българската песен към Божествената хармония на нещата. Като дойдох до класическата музика, в европейската музика някъде има упражнения не мога да ги свиря по никой начин. Едно дете ще ги свири. Аз свиря нещо, дето и виртуозът не може да свири, но има детски работи, които аз не мога да свиря. Няма ритъм. Без ритъм не се свири. Не че не може да свиря, може да свиря криво ляво, но ако река да свиря криво ляво, ще плащам после. Ако дойдеш да свириш криво ляво, ти ще мязаш на онзи българин, който отива в Германия. Той живее при една своя хазайка. По-рано той живял в Русия, а след това отишъл в Германия и хазайката от време на време му сварявала яйца. Когато трябвало да плати, трябвало да плати и за сваряването на яйцата. Той казва: „Как така?“ Напуща хазайката и отива на друго място, при друг германец и вече се пази да не вари яйца. Обаче, като дошъл края на месеца, трябвало да плаща пак, понеже имал приятел, който го посещавал, трябвало да плаща за стола. Взели му наем за столовете, на които седял. Анекдот е това. Казвам: И моята работа може да стане така, и вашата работа. И вие да се намерите на такава трудност в живота.

Един човек стане религиозен. Така върви 5–10 години и после казва: „Тази работа няма да я бъде. Хич не трябваше да започвам тази работа“ Казва: „Тази е празна работа“. Не че е празна работа, ами аз след като разреша тази песен на българина, аз влизам в неговото положение. Намерих погрешката къде е. И аз ще се ползувам. И един ден може да дам един съвет на хората. За всяка мъчнотия намерих как да излеза из мъчнотията. И казвам: Мини по този път.

Та казвам сега и на вас: Отношенията вие не може да разберете, докато вие не разберете формата на нещата. Отношенията ви не може да се подобрят, ако вие не разберете съдържанието на нещата. Отношенията ви не може да се подобрят, ако не разберете смисъла на нещата. Във вас вярата ви трябва да има един обект. И то е музика. Да обичаш, това е изкуство. Най-първо човек изучава само формите на нещата. Няма да чувате пеене. Щом започвате да изучавате съдържанието, ще започваш да чуваш гласа му. Започва да пее. Аз като чуя една мома, която пее, според моята философия по музиката и аз вече зная любовта как ще започне. За мене зная вече какъв ще бъде нейният живот, колко години ще живее, ще се обичат ли. – Колко деца ще имат. И в рая ще останат ли или из рая ще излязат навън. И досега не съм срещал още, който дом е пял, който да не е подписал. Те излизат из рая навън. Виждам, че са в рая, но виждам една опасност, ще излязат из рая навън. Но виждам, пак ще влязат в рая. Има разрешение. Има излизане. Но виждам в музиката, че има и влизане. Сега

намерих пътя, начинът по който хората може да влязат наново в рая. Има една музика, която изкарва хората из рая. Има друга, която ги вкарва. Казвам сега: Намерих музиката, чрез която можем да влезем в рая. Новата музика не може да ви проповядвам. Казвате: „Я да видим?“ – Там виждане няма. Защото Ева като видя дървото, от виждането като го погледна, тя не можа да разбере нещо. Сега не се спирайте да кажете: „Колко сме невежи!“ Не е въпрос за невежество. Произходът на невежеството се крие другаде. Има един живот. Аз заместям думата „невежество“ с „невинност“. За мене невежеството не е термин. Не е дума, която определям. Невежеството е отклонение на нещо. Всички ония същества първо невинност са имали. Ако ти много философствуваш, ти не можеш да бъдеш невинен. Ти гледаш на всичките неща и им даваш една и съща цена, не правиш никакво различие. Някой път гледам, качи се някоя мравя по мене, не я бутам. Като че нещо мен ми е приятно. Но щом започне да ме човърка някъде, казвам, ти си невежа, която не разбираш живота. Всеки човек може да те погали, да те пипне. Ако те пипне като мравката, тогава блъсни го като мравката. Ако те пипне като невинност, тогава? Една мома може да ме пипне като невинна. Аз измервам, във всичките моми има Божествено. Че в Любовта хората изгубват своята невинност. Не изгубвайте в Любовта своята невинност. Има едно Божествено отношение. Когато обичаш някого или ти си като благодетел, или като баща, или учител, или като майка. Да занесеш нещо от Господа на тази душа. Напиши едно писмо. Ти ще кажеш: „Това писмо ми даде баща ми“. Той ще те хване и ще каже: „Върнете се пак“. Той казва: „Аз пак ще се върна при баща си“. Това са отношения вече. Такива отношения ще се явят, че като срещнеш някого да се радваш. Не като срещнеш да кажеш: „Не исках да се срещнем“ Вие нямате отношение. И в школата вие сте дошли тук и аз ви казвам: Вашият небесен баща ви е изпратил да ви учат. Дали съм аз или някой друг, безразлично е. Не се спъвайте, който и да е. Ти имай един учител. Един или двама, или трима, без разлика е. Колкото и да са учениците, каквото и да е онова знание, което ви се дава, да го придобиете. Та какво писмо ще напишете на баща си, ако ви кажа така: Напишете едно писмо на вашия баща, до училището. Да има едно невинно писмо. Как ще пишете, как ще учите. И какво сте научили например. То е лично, каквото сте научили. Онова, което сте научили от този свят, което може да го внесете в другия свят. Какво ще внесете от този свят в другия? Ами, че аз като ида във Франция няма да занеса нещо от България. Като кажа на един французин /баснята „Щурец и мравка“ на френски/, той вече разбира. Това са думите на един виден баснописец. Става му приятно, че аз съм се заинтересувал, заучил съм нещо. Кое ще занесете в невидимия свят? От коя книга ще занесете? Ще носите вашата Любов. Като влезете в онзи свят, като се върнете в Божествения свят, ще искат да знаят какво сте добили. Понеже за Любовта материалите ще вземеш само от земята. После ще

обработвате. Или на земята ще вземете книгата, в Божествения свят ще я четете. Ако тук от книгата не вземете, вие в невидимия свят няма какво да четете. Тази книга, която си взел тук, даром от живота. Аз разглеждам, че живота е една книга, която е дадена. Ние ще вземем от земята тази книга и Божествения свят ще четем. Тогава има връзка между Физическият свят и Божественият. Духовният свят е съединителната нишка между двата свята.

Казвам: Всички искате да бъдете щастливи. Аз съм правил много малки опити, и вие можете да направите. Че аз като имам един хубав глас, няма да ходя бос. Ще седна и ще пея. В Англия обичай е, не можеш да просиш. Трябва да покажеш някакво изкуство. И аз ще се спра и започвам да пея една песен. Ти щом изпееш една песен, всички са готови да ти услужат. Готови са да ти дадат. Но ако искаш да ги безпокоиш и без да пееш, да искаш да ти услужат, ще намериш затвора. И вие ще се намерите при трудно положение, понеже отивате да просите. Не трябва просия. Казано е: Молете се! Молитвата вие трябва да разбирате. Най-първо човек трябва да живее. След туй вече трябва да се моли. А след молитвата какво иде? – След молитвата трябва да се върши нещо. Да живееш, ще чувствуваш. А след като се молиш, тя ще ти достави ония необходими условия, при които човек може да живее. Търпение трябва да има. Като се молим на Бога, животът на Бога вече в нас минава по един музикален начин. Защо трябва да се молим? – За да живееш. По друг начин не може. Ти може да не се молиш, ще страдаш. Божественият живот минава по друг начин, чрез страданието Божественият живот пак иде. Статистиката показва, че ония хора, които страдат, живея по-дълго време, отколкото ония хора, които по-малко страдат. Аз говоря за страданията, които осмислят живота. Има известен род страдания, които продължават човешкият живот, подигат човешкото сърце, подигат и човешкият ум. Аз говоря за Божествените страдания, които ни са дадени. Другите страдания са излишни. Вие от тях можете да се откажете. Казвам: Сега: трябва да усилвате вашата вяра. За да усилвате вярата си, вие трябва да имате Любов. Без Любов вярата не може да се усили. Любовта предизвиква вярата. Онзи когото обичаш в него вярваш повече. Онзи, когото не обичаш в него по-малко вярваш. Казва Христос: „Ако имаш вяра колкото синапово зърно“. Тази вяра трябва да бъде динамична. Туй синаповото зърно, ако туриш в земята тогава се развива динамическа сила. Вярата не може да се развие. Твоята вяра е динамическо семе. Ако влезе в почвата на Любовта, тогава вече става дърво, което може да обработвате. Тогава говорим за онзи вътрешен процес, да уякне твоят ум, да уякне твоята душа, да уякне твоята воля. Непременно вярата трябва да дойде като един принцип, да даде възможност на Духа ти. Казваме да се прояви човешкият Дух, да се прояви човешката душа и да се прояви човешкият ум или да се прояви човешкото сърце. Не спирайте вашата проява. Не туряйте никаква спънка на вашето

проявление. Разумно се проявявайте. Направите погрешка, нищо не значи. Погрешките, които ги правите, те са допуснати, може да направите хиляди погрешки. 10, 20 хиляди, 100 хиляди, един милион, 10 милиона, 100 милиона погрешки, те ще ви се простят. Изправете погрешките. Понеже при изправянето на погрешките ще придобиете богатство. Ако изправите 100 милиона погрешки, вие ще бъдете един гений приблизително в света. Гении са, които поправят 100 милиона погрешки. Онези, които поправят 10 милиона са талантливи. А онези, които поправят около 100 погрешки, те са обикновени хора. Обикновените поправят стотина погрешки, талантливите 10 милиона, а гениите 100 милиона, а пък светиите 100 милиарда.

Сега казвам: Силата ви седи в това. Считайте поправянето на една погрешка една възможност, една благост, който разбира. Това разбрах в музиката от 25 години. 25 години се занимавах с тия български песни докато един ден дойде разрешението, разрешиха се въпросите в трите свята. На физическото поле, в духовния свят и в Божествения свят се разреши въпроса. Та нали казах онзи ден, приведох какво е казал Платон за музиката. „Музиката върви по един закон, тя дава душа на Вселената и т.н."

Моралните чувства се намират отгоре на темето, на главата. Там е Божественият свят. Пред тях имате личният живот, имате семейният живот, имате съхранителните чувства към очите. Това са все различен живот, в който като влезете поставяте се на изпитание. Понеже като не знаете закона, как да минете от един висш живот, трябва да знаеш как да минеш в един нисш живот, трябва да знаеш пътищата, по които да минеш. Не се минава безразборно в живота. Ще дойде във вас една отрицателна мисъл. Трябва да знаете как да се справите с една отрицателна мисъл. На една отрицателна мисъл, ще и поставиш противоположна на нея. На една отрицателна мисъл или на една лоша мисъл, трябва да я поставиш в съприкосновение, по закона на музиката. По закона на музиката вие лесно можете да се справите. Никога не понижавайте „фа"-то. В понижаването на „фа"-то, ти изгубваш Любовта. Щом понижиш „фа"-то, ти си изгубил Любовта, щом понижиш „фа"-то изгубил си Вярата, изгубил си Надеждата си. Щом си изгубиш „си"-то, ти вече разклащаш своята мисъл. Тогава в духовния живот вие не можете да бъдете духовни, ако не знаете как да понижите „си"-то. Трябва да знаеш как да понижиш. В сегашната гама на музиката е приблизително. Приблизително при Божествената гама. Между „фа" и „ми", между „си" и „до" има две врати. Едната врата е през, която може да се влезе. А другата врата е, през която можеш да излезеш. Ти трябва да знаеш как да понижиш „си"-то, за да слезеш от Божествения свят на физическият свят. Ти „си"-то ще понижиш. А ако

искаш да се подигнеш към Бога българинът взима „ла“. Той туря „си“ в своето естествено положение. Да кажем ти имаш положението на Духа, това е „ла“. Щом туриш понижено „си“, ти имаш загуба. Дръж „си“ в естественото положение. Ако снемеш „си“-то, трябва да снемеш друго положение. На туй положение няма да останеш, ще вземеш някой друг тон. Ще слезеш от закона на „ла“ в закона на „ре“. Трябва да слезеш да работиш, да помагаш. Всеки проповедник, който отива да помага, той ще разбере може ли да проповядва или не, лесно става, за пет пари работа е. За пет пари е боята, но да знаеш как да боядисваш. Ако не знаеш много боя можеш да туриш, ще развалиш работата.

Та казвам: Някой от вас се намирате в трудно положение или на физическото поле, или в духовното или в умственото. Неизбежни са тези трудности. Ще кажеш: „Защо се родих българин?“ Българинът, това е само една гама, през която ще минете. Французинът, това е друга гама. Англичанинът, това е трета гама. Това са гами, през които ще минете. Ако се прераждате от един народ в друг, по музикален път ще минеш за да видиш Божествения свят. Най-после ще отидеш между ангелите, да учиш живота на ангелите, и то е една гама. Много пътища има. Един е Пътят. Писанието казва: „Внимавайте на Пътя“. Внимавай в Божественото. Като минаваш през всичките пътища внимавай. Може да минеш през всичките пътища в живота, но мисли. Внимавай през всичките пътища, през, които минаваш и като пеете научете се да мислите. Аз като взимам „до“ в мене вече има една идея. Да кажем искам да разреша една мъчнотия. Трябва да зная откъде започва мъчнотията. Един механик знае къде да тури лоста. Де е слабата страна, за да дигне по-лесно. Онзи, който не знае, пипне на едно място, на друго, хаби сили, а онзи спестява. В музиката вече имаме изработен метод и начин за съкратяване на времето, да не правим опити.

Та казвам: Аз проповядвам Любовта на основание на този закон. Аз искам да усиля в хората вярата. Но вярата не може да се усили ако нямате за обект Любовта. Щом Любовта стане обект, вярата се усилва. Между вас се зарежда една ревност. Ревността е едно отклонение от Любовта. Ревността трябва да бъде подтик. За вас сега ревността става спънка. Някой обича някого, радвайте се, защото в Любовта Бог е, който действува. И за вас има условие. И за вас ще намери, има кого да обичате. Не едного, хиляди ще направи да обичате. Не ви забранява да обичате. Казвате: „Аз този човек не може да го обичам“. Вие криво пеете тогава. Вие турете в ума си: Всеки човек може да обичате, когото Бог е създал. Всеки човек, когото Бог създал, аз може да обичам. Всеки човек, когото хората създали, ще си помисля. Но турете определена идея: Всеки човек когото Бог създал, всеки човек в когото има душа може да го обичам. Всеки човек в когото има Дух, може да го обичам, всеки човек в когото има ум може да го обичам. Всеки човек в

когото има сърце може да го обичам. Има ли тези неща те са Божествени. Като дойде ще го приемеш. То е новата мисъл, която трябва да имате. Казва: „Повярвайте в Господа Бога Исуса Христа“. Този, който казва: „Повярвай!“, вече какво разбира? Обичай, вярвай в този, който те обича. Павел казва: „Повярвай в Господа Исуса Христа“. Чрез вярата се спасява. Вярата е полето. Любовта е съдържанието. Вярата е полето, в което трябва да се прояви Любовта. Външната страна.

Та казвам сега: Да бяхме попяли, но часът е 6 и 5, глоба ще имаме за 5 минути. Ще поправим една погрешка и ще спечелим.

Божията Любов носи пълния живот!

XVI година.
28 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 9 юни 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1937_06_11 Правилно отношение
Младежкия Окултен Клас КНИГА: Разумните същества, том 2

ПРАВИЛНО ОТНОШЕНИЕ

"Отче наш"

Каква беше темата на миналата -лекция? От една причина и едно следствие какво произлиза? От киселина и основа се получава сол. От причина и следствие произлиза резултат. Значи резултатът трябва да се проучва. Да допуснем, че имате една мисъл, която ви смущава. Каква роля играе причината на едно следствие или на един резултат? Например, имате една болка. Най-първо тя не е определена, а имате неразположение, което се явява някъде като подутина или цирей. Циреят може да набере чуждо вещество, което причинява подуване и нагнояване. После това вещество се изхвърля навън и вие се освобождавате на физическото поле. От какво се освобождавате? Понякога на физическото поле болката е строго определена по място, друг път е неопределена. Някой път имате весело разположение, а друг път сте тъжни. Каква разлика има между веселото и тъжното състояние? Когато детето е весело, обича да се шегува, да се закача, но когато не е весело, вглъбява се в себе си, не дава да го пипат.

Сега, какво нещо е отношението - отношение между физическия, Духовния и Умствения свят? Какво разбират в съвременната математика под отношение на числата? Да допуснем, че имате ъгъл А и права В; какво отношение има между тях? Какво ще бъде отношението им, ако ъгълът е голям или малък? За една малка работа в живота има малки разноски, а за една голяма работа има големи разноски. В организма на едно малко същество има малко храна, а в едно голямо същество има много храна. Да кажем, че правата линия е път, който трябва да изходите, а от ъгъла, който имате, ще определите колко дълъг е този път. Има много неща, които в сегашния органически свят не можете да определите. Например, не можете да определите колко време трябва да трае болестта, т. е. ако имаш един цирей, не знаеш колко време ще те боли. Какво е болестта? Да кажем, че имаш едно състояние на безразличие и бездействие - седиш, не си разположен, нито ти е добре, нито ти е зле, няма нищо в живота, което да те занимава, нищо не те интересува. Но изведнъж на коляното ти излиза един цирей и ти веднага се заинтересуваш. Досега въобще не си пипал крака си, не си мислил за неговото предназначение, но щом излезе цирей, ти ставаш сутрин и пипаш коляното си. какво нещо е циреят? той те принуждава да мислиш, защото тази болка те смущава. Ти пипаш коляното, усещаш, че болката се увеличава, след туй в те6 се явява малко страх да не би някакво усложнение да стане, да се осакати кракът ти и да не можеш да ходиш. После идват и други разсъждения - че не можеш да си

гледаш работата, че не можеш да ходиш в училище, ако си ученик.

Сега, въпросът е защо сме изложени на този цирей? Лесно обяснимо е: циреят идва, за да ти създаде работа. Той е една геометрична, една органична форма, от която трябва да научиш как се образуват циреите. Ти вече знаеш как стават отвън, но не знаеш как се оформят. Ядеш неестествена храна един, два, три дни, година, две, три години и от продължителния й прием в тялото се образува един абсцес. Природата не обича нечистотии и циреят е абсцес, чрез който нехигиеничната храна трябва да се изхвърли навън. Това е закон. За природата всеки организъм е едно предприятие, а в едно предприятие не обичат да има нещо, което да спъва. Природата не иска предприятието да има спънки в живота, затова всеки цирей трябва да се изхвърли навън. Ти не искаш в твоето частно предприятие циреят да се намести и да ти стане съдружник. Първоначално ти си свободен в храненето, но щом се яви циреят, той вече не те пуска и казва: "Вкъщи ще ядеш, имам да се разправям с теб сега." Ти разбираш, че някой приятел иска да се разговаря с теб. Циреят нарежда: "Аз без лекар не мога, трябва да повикаш лекар!" Ти казваш: "Пари нямам." - "Ще намериш!" - "Нямам нито пари, нито автомобил." - "Ще намериш!" Най-сетне ти се принуждаваш да повикаш лекар и се оказва, че този цирей иска да излезе навън. Лекарят ти дава някакво лекарство, отиваш в аптеката и го купуваш. Циреят иска да го мажеш и казва: "Има еди-какъв мехлем, искам да ме понамажеш. Ще се облека добре и ще изляза в света да ме видят хората." Ти купуваш един мехлем, мажеш го, после вземаш друг, така с десет мехлема го намазваш. Идва един лекар, идва втори, десет лекари викаш и като платиш на всеки по сто или най-малко по петдесет лева, даваш общо петстотин до хиляда лева. Накрая циреят излиза, измътва се и природата казва: "Вече няма препятствие в предприятието", а ти се усещаш свободен. И така, първоначално циреят се показва като приятел, но после виждаш, че е неприятел. Дотогава ти не си познавал лекаря, но циреят става причина да се запознаеш с него и казваш: "Ето каква е ползата от този неприятел -този лекар е един умен човек." Да допуснем, че ти си 15-16-годишен; лекарят вижда, че си способен, даровит младеж и в него се заражда желание да те поощри и казва: "Ти си много даровит, трябва да следваш в странство." Така този неприятел става причина да се запознаеш с един лекар и той да те подтикне да отидеш да следваш.

Сега, аз ви говоря за неща, които са изключения. Всички неща в природата, които не разбираме, са изключения. Всяко нещо, което разбираме, е едно правило. Това, което не разбираме, е изключение, а пък законът е един и същ и за изключенията, и за правилата. Как е възможно това? Какво разбирате под думата изключение? Под изключение в

природата разбираме нещо, което рядко се случва, а туй, което постоянно се случва, го наричаме правило. Например, за да отидеш като изпращач на гарата, трябва да си вземеш перонен билет. Пътниците влизат без такива билети, но ако си изпращач и не вземеш перонен билет, не те пускат на гарата. Питам сега какви са съображенията на гарата да изисква перонни билети? Какви са съображенията на гостилничаря, когато иска да му платите яденето? Едно ядене може да струва десет-петнадесет-двадесет лева, друго ядене може да струва четиридесет, петдесет, сто, двеста лева, зависи от яденето. Обикновеното ядене има една цена, а яденето за аристократи може да е приготвено от някоя особена птица или риба и да струва скъпо. Гостилничарят се нуждае от посетители, за да стане една обмяна и да получи пари. Клиентите му пък се нуждаят от храна. Какво отношение има между парите и храната? Да кажем, че гостилничарят е А, а клиентът е В. Гостилничарят е сготвил риба (Р), а рибата се отнася към стомаха (С), т. е. А:Б = Р:С. Рибата има отношение към стомаха на клиентите. Обаче, рибата няма такава тясна връзка с гостилничаря (А), както стомахът с клиента (В). Тогава отношението придобива следния вид: В:С = А:Р. Има ли А същото отношение към рибата? Как В се отнася към своя стомах? Клиентът (В) се отнася благородно като кавалер и пита: "Как е вашето разположение, останахте ли доволен от яденето?" Гостилничарят също има отношение, но той не е кавалер и ни най-малко ще попита дали си доволен. Виждате как се различават тия две отношения.

Сега, аз ви давам един нов начин на разсъждение, за да минете в една нова гама. Да кажем, че пеете "до". Я вземете тона "до" (Изпяхме тона "до") Тонът е малко по-висок...

Често пъти неприятностите в живота произтичат от незнание на отношенията между нещата. Да кажем, че съществуват известни отношения между А и В. Ако гостилничарят не се е отнесъл добре с рибата, тя го държи отговорен; ако ти не се отнесеш добре с твоя стомах, той те държи отговорен. В какво седи отговорността? Какво ще излезе от отношението, ако В не се отнася добре към С? Природата казва, че В не се отнася добре със С и за да се изправи работата, се завежда дело. Значи С завежда дело и резултатът е болка. Ти не знаеш причината ѝ, но болката произтича от това, че ти не си работил в природата, не си изпълнил длъжността си, което в обикновения живот означава, че не си се хранил добре. Следователно всяка една болка произтича от това, че не си ял добре, не си дъвкал добре храната, не си ял навреме или си избрал недобра храна. Ако си ял месо от стар двадесет годишен бивол, ако ядеш тригодишна сланина или ако ядеш заразена храна, какво ще излезе?

Сега, ние правим в природата ред обяснения. В природата не може да

съществува отношение на числата. Какво е отношението между А и В, Р и С? Те са преходни отношения. Стомахът може да има отношение към рибата Р или към кокошката К. Кокошката как се отнася към стомаха, може ли да има доброволно отношение? Тя е заставена да има отношение. Можем да кажем, че почвата има отношение към семката. Но всякога трябва да знаем последствията на отношенията, които имаме. Ти можеш да имаш отношение към една постъпка, можеш да имаш отношение към едно чувство, към някаква мисъл, към някакъв морален стремеж. Има много неща, за които човек трябва да мисли и да има отношение. Той трябва да разрешава целия процес на мисълта. Мисълта е сложен процес, т. е. след като си мислил дълго време, ти трябва да разрешиш нещо.

Да допуснем, че вие сега мислите защо сте бедни или мислите защо паметта ви е слаба. Например, след като сте мислили дълго време, вие допущате, че тялото ви е слабо. Тогава четете една, втора, трета книга, мислите, че причината на слабостта ви е в храната, че не се храните добре. Това отчасти е вярно, храната има отношение към здравето — Х : 3. Но за да бъдеш здрав, не зависи само от храната. Ти може да се храниш, но да нямаш разположение към храната.

Сега въпросът, към който пристъпваме, е, че всяка мисъл трябва да се оформи. В какво седи това оформяне? Например, вие мислите и дохождате до заключение, че не ви върви в живота. Да речем, че имате отношения към известни чувства - подчинявате се на чувства, които са от по-нисш характер. След като сте мислили дълго време, вашата мисъл трябва да се оформи по следния начин: за да се подобри животът ви, трябва да имате отношение към по-висши чувства, т. е. към вашите морални, божествени чувства. Ако образувате отношение към този морален свят, вашето положение ще се подобри. В дадения случай мисълта ви трябва да намери път, по който да се свържете с възвишените чувства. Да допуснем сега, че сте в училище, но сте своенравни - бутнете този, мушнете онзи, всички ученици ви знаят като такъв, който дето мине, мушка, и онези, които са по-слаби, вземат предохранителни мерки. Един ден, обаче, ще се намери някой по-силен от вас, той ще ви бутне или мушне. Вие съзнавате, че съкласниците ви нямат добро мнение за вас и се решавате веднага да подобрите отношенията си. Как трябва да постъпите? Ако искате съкласниците ви да имат добро мнение за вас, каква форма бихте взели? Преди мушкахте, сега на мястото на мушкането какво трябва да турите? Да допуснем, че преди сте носили шише с кал - когото видите, пръскали сте го и хората са казвали: "Оцапа ни, това, което правиш, е безобразие, я ни виж дрехите!" А сега вземате най-хубавото розово масло и дето вървите, поръсвате другарите си и на тях им е приятно. Направете превод на това поръсване. Когато говорите, вие ръсите, т. е. всяка дума е

капка, която излиза от вашия говор. Някои думи образуват петна. Значи ще се научите да ръсите и всяка дума, която излиза от устата ви, да бъде хубаво изказана и на всеки да му е приятно, че сте му казали една хубава дума. Защо да нямате такива пръскалки? Даже хубаво и модерно е, да имате по една пръскалка в джоба си, та при известни условия себе си да понаръсвате, а след това да напръскате и другите.

Сега се говори, че човек трябва да се самовъзпитава. Представете си, че ви задам тема: "Най-добрият метод за самовъзпитание". Пишете върху тази тема! Как мислите, кой е най-добрият метод? Кой е най-добрият метод да те слушат краката ти? - Да ходите право. Кой е най-добрият метод за обущата? - Те трябва да прилягат на краката и когато ходите, да не усещате никаква вътрешна дисхармония. Може да направите следния превод: обущата са начин на действие, това са човешките добродетели. Под думата добродетел аз разбирам духовните крака на човека. Добродетелните хора имат добри крака, с които може да свършите някаква работа и да имате една печалба. В природата не е както в обикновения живот: всяка работа, която свършите, има свои добри или лоши последствия.

Та казвам: най-първо трябва да се зароди у вас едно косвено желание да имате правилно отношение към природата или да имате правилно отношение към Бога. Ние туряме думите: "Да любим Бога." Любовта ще се прояви в едно правилно отношение към Бога. Да кажем, че седиш, мислиш и искаш да си представиш какво нещо е Господ. Сега учените много неща обясняват, но ако някой ви запита какво нещо е светлината, мъчно може да се определи. Ще кажете, че има еди-колко си трептения, но трептенията не са светлината, а са само обяснение. Кое тогава е същественото качество на светлината? Без светлина вие сте като затворници и нямате никакво отношение. Например, имате едно понятие; когато сте без светлина, какво е понятието ви? Представете си, че в бурна нощ се озовете в гората някъде, навсякъде мъгла, облаци, гръмотевици, нямате ориентировка, не знаете накъде са четирите посоки на света. По същия начин и вие някой път вадите заключение и казвате: "Аз не зная как живея?" За да можете да живеете, трябва да имате някакво отношение. Казвате: "Аз искам да живея добре." Към кого трябва да имате отношение, за да живеете добре? Майката е майка, понеже има отношение към детето; ученикът е ученик, понеже има отношение към родителите си и към учителите си; белите дробове имат отношение към въздуха, стомахът има отношение към храната, човешкият мозък има отношение към мисълта, всяко нещо има отношение. Вие искате да живеете, следователно трябва да имате отношение към Живота. Как се образува това отношение, какво отношение има доброто живеене към Живота? Почвата има отношение към семената, а всяко семе има отношение към почвата. Всяко добро семе

(аз вземам израза добро семе като семе, което не е изгубило своя първоначален потенциал да расте), което е посято, израства и тогава познаваме почвата, на която расте. Ако то расте добре, казваме, че почвата е богата; ако не може да расте, казваме, че почвата е бедна. Значи растението е резултат.

Тогава вие, може би, знаете каква е вашата почва. Каква е почвата на човека, човек има ли почва? Засега човек се намира в преходно състояние - в почвата на своята мисъл. Мисълта е почва, на която живее, той е потопен в средата на мисълта и ако мисли, човек живее, ако не мисли, не може да живее. Не можеш да бъдеш морален, ако не си потопен в моралните чувства; не можеш да бъдеш разумен, ако не си потопен в Разумността; не може да познаваш Любовта, ако не си потопен в Любовта; не можеш да познаваш Истината, ако не си потопен в Истината. Човек трябва да бъде потопен в нещата. Говоря за това сам да се потопиш, не другите да те потопяват. Когато свещеникът кръщава, той потапя децата, но те не се потопяват сами по своя воля. Когато човек сам се потопява, съществува вече друго отношение.

Ето какви са качествата на потопяването: имате приятел А, който е умен, здрав, богат момък, има всичкото обществено положение; вие сте неговият съкласник В и сте беден. Какво е вашето отношение? Ако обичате А , вие имате един прекрасен език и А ще вземе участие във вашата бедност - той ще обича вашата сиромашия и ще подобри положението ви. Тогава как ще направим отношението В:А = А:С? - В се отнася към А, както А се отнася към С. Вие знаете как се урежда този въпрос: във вас има едно разположение спрямо някого, готов сте да му услужите, да направите за него такава жертва, каквато правите за себе си или за майка си, за баща си, за брат си, за сестра си. Щом имате правилно отношение, това е онази сила, която може да ви постави в едно нормално състояние.

Ние сега говорим за нормални постъпки. Една нормално направена постъпка всякога произвежда светлина в съзнанието, една нормална постъпка винаги произвежда свобода, една нормална постъпка винаги разширява и носи живот в себе си. Туй, което носи живот; туй, което носи светлина, и туй, което носи свобода, това са нормалните отношения, които имаме. Казва някой: "Да имаме братски отношения." В братските отношения има свобода, има светлина, има живот. Кое е братско? - Което носи Светлина, Свобода и Живот и в общност, и в частност. Законът е един и същ: всяко нещо, което носи в теб Свобода, Светлина и Живот, е едно правилно отношение към нещата.

Та казвам: поддържайте в себе си всички ония хубави мисли, всички ония

хубави чувства и всички ония хубави постъпки, които носят Светлина, които носят Свобода, които носят Живот.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

28-а лекция от Учителя,
държана пред Младежкия Окултен Клас
11 юни 1937 г., петък, 5 ч. с, София, Изгрев

1937_06_13 Проводници на любовта
утринно слово

ПРОВОДНИЦИ НА ЛЮБОВТА

Ще прочета 20 гл. от Евангелието на Йоан, от 1 – 17 стих.

Някои от учениците на Христа дойдоха при гроба и, като видяха, че е празен, казаха: „Дигнали Господа от гроба, и не знаем, де са Го положили." Това внесло смущение между учениците. Дойде и Симон Петър и видя плащаниците сложени, и кърпата, която беше на главата Му, сложена, свита на едно място. И още двама дойдоха: оглеждат се, проверяват, но нищо не виждат, никакви ангели. Защо Мария видяла двама ангели с бели дрехи? Те я запитали: Кого търсите? Тя отговорила: „Взели тялото на Господа моего, и не зная, де са Го турили." Като се обръща, тя вижда Исуса, но не Го познала. Тя помислила, че е градинарят, и го запитала: Господине, ако ти си Го взел, кажи ми, де си Го положил, и аз ще Го взема." Казва ѝ Исус: Марио! Тогава тя Го позна Той ѝ рече: „Не се докосвай до мене, защото още не съм възлязъл при Отца си."

В прочетената глава се говори за възкресението, но и до днес християните спорят, възкръснал ли е Христос, или не. Още много въпроси възникват между християните, но онова, което може да ги обедини, е единството в техните възгледи. И сегашните християни се смущават, както учениците на Христа. Като се смутят, те се обезсърчават, приличат на увехнали листа, на изсъхнали клони. Защо трябва да се обезсърчават? Христос казал, че е наближило идването на Царството Божие на земята. Трябва ли тогава да се смущавате? Близо е идването на Царството Божие на земята, но не, както са мислили учениците на Христа, нито както мислят сегашните християни Много от съвременните народи мислят, че Царството Божие ще дойде чрез силата. Така мислят англичани, французи, германци, руснаци, българи. Друго нещо се иска за идването на Царството Божие, а не сила.

Да мислиш, че силата ще въдвори Царството Божие на земята, това значи, да се облечеш с нова дреха и да считаш, че си придобил новото. Това е мислене по външен начин. Това е китката, с която момата се кичи, за да отиде на хорото. Хубаво нещо е китката, но момата трябва да бъде облечена и външно, и вътрешно. Китката и външната премяна са нужни, докато момата се ожени. След това друго нещо се иска от нея. Тя трябва да знае да готви, да чисти къщата, да меси хляб, да гледа децата. Докато не бяха женени, и двамата играеха на хорото, добре облечени и засмяни. Като се ожениха, животът се измени – работа ги чака. Това е най-лесното нещо, но малцина могат да свършат работата, която им е дадена.

Кога ще се въдвори Царството Божие на земята? – Когато хората станат проводници на Божията Любов. Ако не можеш да вършиш друга работа, стани поне проводник на Божията Любов, на Божията мисъл и светлина, на Божието чувство и топлина. Ако можеш да направиш това, много си постигнал. – Не зная, как е възкръснал Христос. – Остави тоя въпрос настрана. Много томове са писани по тоя въпрос, много проповеди са държани. Всъщност, това само Христос знае; Той е минал през възкресението и знае, как е възкръснал. Който не е минал по пътя на Христа, може само да предполага. Дали предположението му е вярно, или не, това е друг въпрос. Който знае истината, само той може да каже нещо вярно; който не знае истината, може само да предполага, да прави загадки и тълкувания. Той не може да говори даже и за любовта.

Много свещеници и проповедници говорят за възкресението, като ту отварят прозорците на своите слушатели, ту ги затварят – не могат да кажат истината, не я познават. И философи, и учени говорят за възкресението, но и те не са дошли до истината. Когато възкръснете, тогава ще разберете, какво представя възкресението. Сега, каквото и да ви се говори, няма да го разберете. Да говориш за възкресението на оня, който не е възкръснал, това значи, да говориш на гладния за яденето. Каквото и да му говориш, няма да те разбере. Ще му обясняваш, как трябва да дъвче храната. Това не е ядене. Ще му разказваш, как се смила храната, по какъв път върви. И това не е ядене. Яденето, или храненето е процес, при който човек придобива животи сила. То внася в организма ония елементи, които в даден момент му липсват. Дай на човека да яде и го остави да се нахрани свободно. Що се отнася до процесите при храненето, това са второстепенни неща. Първото и най-важно нещо за него е да се нахрани, да задоволи своя глад.

Някои казват, че имат ясна представа за възкресението на Христа. Какво се ползувате от това? Не е важно да вярваш във възкресението ; важно е ти сам да възкръснеш. Ако внеса пари в банката, и тя ги изтегли вместо мене, това ще ме обезсърчи. Щом съм вложил пари в банката, пръв аз трябва да ги изтегля. Следователно, щом Христос е възкръснал, и аз трябва да възкръсна. Ако Христос не е възкръснал, и аз не мога да възкръсна. Възкресението е оня капитал, който поддържа живота. Без възкресението човек е изложен на изпитания, на мъчнотии, на страдания и недоразумения. Царствто Божие е дошло само за възкръсналия. Под „Царство Божие" разбирам истинския живот. Влезе ли тоя живот в човека, той е вече възкръснал. Ако мислиш, че ще възкръснеш, когато дойде Христос на земята, ти си на крив път. Христос възкръсна и се яви само на ония, които Го обичаха, за да усили вярата им. Той не се яви на ония,

които нямаха никакво отношение към Него.

И тъй, възкресението е разумен акт. Само разумният може да възкръсне. Неразумният, който има желание да възкръсне, живее със страх, не знае, какво да прави, от какво да се откаже и, като види, че не е възкръснал, казва: Съжалявам, че живях толкова строг живот. Да бях се поне наживял. А така, нито възкръснах, нито използувах живота. Той съжалява, че не е могъл да опита любовта. Това е криво разбиране. Истинската любов има отношение към възкресението. Само възкръсналият разбира любовта и може да я прилага. Само свободният разбира любовта. Де е свободата: в хамбара или на нивата?

Представете си, че хамбарът ви е пълен с жито. Какво е положението на житните зърна там? Те са притиснати, ограничени. Всяко зърно натиска другото, иска да го махне, да не му пречи. Така прекарват те цели месеци, а някога и години. Те не виждат светлината, не я разбират. Нямат свобода, но я търсят. Те не познават и любовта. Един ден разумният селянин влиза в хамбара, изважда житото навън и крина след крина го пръска на нивата. Така заровено в пръстта, то се радва на свободата си, на слънчевата светлина и топлина и започва да расте. И човек, докато е в хамбара, притиснат от всички страни, не може да расте и да се развива.

Сега и вас трябва да ви извадя от хамбара и да ви посея на нивата. Който иска да възкръсне, трябва да се посее на нивата. – Големи страдания имам. – Посят си вече в земята. – Дотегна ми да живея. – Ти още не си живял. Истинският живот никога не дотяга. Това, което дотяга на човека, е неговото неразбиране. И житното зърно, докато покълне, минава през големи мъчнотии. Щом израсте и даде плод, то се радва на новия живот. Следователно, не мисли, че ти ще минеш през друг път. Докато покълнеш и дадеш плод, ще страдаш. Кое е онова, което мъчи човека? – Несигурността му. Например, слугата се мъчи от мисълта, дали господарят му е готов да му плати, след като е работил цяла година добросъвестно. След това се мъчи от мисълта, ще го наеме ли господарят му и следната година. Така се мъчи всеки човек. Той се безпокои, дали Бог ще прецени работата му, дали ще му плати, както трябва. Човек е дошъл на земята да служи. Така той изучава господарите. Има господари, които са студени, сурови към слугите си и не обичат да плащат. Към края омекват. Други господари в началото са меки, любезни, а накрая стават строги. И едните, и другите имат пред вид своите интереси. Едно се иска от човека: докато е на земята, да изучава характера на своите господари Ако не познава земните господари, никога няма да познае и оцени небесните. В това отношение, земята е училище, в което се учат ценни уроци.

Как трябва да постъпваш към своя подчинен, ако той е твой брат? Ти си полковник, а той – прост войник. Срещате се на улицата, той се отправя към тебе, без да ти козирува. Ти го запитваш: Защо не ми козируваш? – Брат съм ти. Обаче, полковникът не гледа на брата си като на близко лице, но като войник, който не изпълнява задължението си. Той веднага взима картата му и го арестува. Има ли някакво престъпление от страна на войника? Той не е направил престъпление, но не е изпълнил военния закон. Вината му е към порядъка на военната дисциплина, но не и към Божествения порядък. Като живее на земята, човек трябва да бъде изпълнителен към порядъка на света, в който е влязъл. Следователно, влезе ли в умствения свят, той трябва да поставя всяка мисъл на своето място, да не нарушава порядъка на тоя свят. За да поставяш мислите, чувствата и постъпките си на тяхното място, ти трябва да учиш. Първата задача на човека е да учи, да знае елементарните аритметични действия. Как ще отделиш една мисъл от друга, ако не си се научил да делиш числата, да отделяш житото от царевицата? Малцина могат да се похвалят с права мисъл и с право разбиране на нещата. Някой дава пари на приятеля си и ги брои няколко пъти, да не сбърка нещо, да даде повече, и приятелят му да се възползува от неговата грешка. Де остава доверието му? Де остава неговото приятелство? Можеш да нямаш доверие в някой човек, но не и в приятеля си. Човек трябва да мисли право! Щом мисълта е права, и постъпките ще бъдат прави.

Две деца стоят около мене. В това време ми донасят една кошница с череши. Едно от децата се приближава към кошницата, взима една череша и я изяжда, като дава вид, че нищо не е взело. Другото дете стои далеч от кошницата и не помисля да бръкне в нея. То е добре възпитано и знае, че няма право да вземе нещо без позволение. Първото дете си казва: Нищо лошо не направих. Взех си само една череша. Не е лошо, че си взел черешата; лошо е, че криеш това, което си направил. Какво ще кажеш, ако черешите са броени? Тогава вината ще падне върху оня, който ги донесъл. Кое е престъпление, и кое не е, това после ще научиш Важно е, че за всичко се плаща. Как става плащането?

Двама длъжници – стар човек и млада мома, се явяват при банкера, на когото дължат. Старият изважда парите си и ги дава на банкера. Последният взима парите и скъсва полицата пред длъжника си, с което се ликвидира дългът. И момата изважда парите и ги дава на банкера. Той веднага ѝ връща парите, изважда полицата и я скъсва. Значи, старецът ликвидира с дълга си по външен, материален начин, а младата мома – по вътрешен, духовен начин Ще кажете, че банкерът е пристрастен към момата. Понеже е млада и красива, той иска да я спечели на своя страна, затова прощава дълга и. Както и да мислите, банкерът разсъждава по друг

начин. Той казва: Старият човек е живял повече на земята, правил е дългове и трябва да плаща. Младият не е живял много, не е правил дългове и няма защо да плаща. Той изплаща чужди дългове. Следователно, тия дългове му се прощават.

И Бог казва: „Ще залича греховете ви и няма да ги споменавам." – На кого се заличават греховете? – На младия, който е готов да служи и да се жертвува. Обаче, старият, който е живял само за себе си и трупал дългове, трябва да плаща. Неговите грехове няма да се заличат. Под „грях" аз разбирам непослушанието на човека. Такъв човек поставя своята воля по-високо от Божията, своите желания – по-горе от Божествените заповеди.

Представете си, че ви заповядвам да не ядете повече от 21 хапки, ще ме послушате ли? При това, аз ви обяснявам, защо не трябва да ядете повече от 21 хапки. Някои са готови да ме послушат и са доволни, че се въздържат в яденето. Други не искат да слушат и казват: Ние сме свободни хора. Ще ядем, колкото искаме, няма защо да се въздържаме. Обаче, в края на краищата, и те дохождат до истината и казват: Съжаляваме, че не послушахме. Ето, възкръсналият Христос ви казва: Престанете да мислите само за себе си! И това е добре, но мислете повече, как да изпълните Божията воля, да служите на Господа и да бъдете проводници на Божията любов. – Какво ще стане с нас? – Оставете тоя въпрос настрана. Това е мисъл пак за вас. – Какво ще мислят хората за нас? – И това не трябва да ви интересува. Това е тяхна работа. Ваша работа е, като се храните, да спазвате закона за правилното хранене. Ще ядете само ло 21 хапки. Който ме слуша, няма да страда; който не ме слуша, ще опита последствията на своето непослушание. Числото 21 е приложената любов. – Кой може да приложи любовта? – Възкръсналият.

Като ученици, пазете се от надценяването. Мнозина от вас повдигат себе си над другите. Сега направете точно обратно: дръжте високо в мисълта си своите братя, защото в тях живее възкръсналият Христос. Като въздигате Христа, вие въздигате и себе си Христос даде пример на човечеството. Той въздигна образа на своя Баща. Той каза: „Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Отца, Който ме е проводил." Той имаше пред вид само служенето. Христос дойде на земята да служи на Бога, да прояви Неговата Любов. Да служиш на Бога, това значи, да изпълниш Неговата воля. Щом Бог живее във вас, в душите ви настава мир и веселие. Дето е радостта и веселието, там е Бог. Ако живеете така, ангели ще слязат от небето да ви служат, както служеха и на Христа. – Кога ще ни служат? – Когато вие служите на Бога. Докато детето е малко, безпомощно, майката се грижи за него. Като порасне, тя следи, слуша ли я, или върши своята воля. Ако не я слуша, тя казва: Каквото можах, направих за тебе. Отсега нататък ти ще се

грижиш за себе си. Така постъпват и християните. Някой християнин е крайно ревностен, слуша Господа и изпълнява Неговите заповеди. Колкото повече време минава, той започва да урежда своя живот, да се осигурява. Когато вижда, как тоя човек се урежда и мисли само за себе си, Бог казва: Аз те оставям свободен; прави, каквото знаеш: Ти можеш вече да се грижиш за себе си, нямаш нужда от мене. Не е лошо да уреждате живота си, но уреждайте го, както Бог изисква. Какво изисква Бог от човека?

Един ден в хотел Македония, около една маса, седат трима - четирима души и разискват върху социализма, който ще донесе братство и равенство между хората. Те удрят на масата разгорещено, всеки дава мнението си и отвреме - навреме пият по малко винце. В тоя момент на пътя, пред прозореца, стои един селянин, мъчи се да вдигне товара си, но не може. Пъшка, охка той, докато най-после успява до го тури на гърба си. Те гледат от прозореца, как селянинът се мъчи, но продължават да говорят за братство и равенство. Де е грешката на тия хора? – Те живеят на небето, а мислят за земята. Правилно е да мислите за небето, а да живеете на земята. Само така ще се оправят работите ви. Вие мислите, че като отидете на небето, там ще проявите любовта. Не, любовта може да се прояви още на земята. Мислете за небето, за възкръсналия Христос, за да бъдете проводници на Божията Любов. Щом мислите за Христа, и Той ще мисли за вас. Отношението между Него и вас ще бъде същото, каквото е между слънцето и вас. Ако обичате слънцето, ще имате изобилно светлина, топлина и влага. Слънцето има еднакво отношение към всички живи същества – от най-малките до най-големите.

Единственото нещо, което Бог изисква от човека, е да бъде проводник на Неговата Любов. Да бъдеш проводник на Божията Любов, това значи, да вършиш Неговата воля, не както ти искаш, но както Бог изисква. Бъди благоугоден на Бога. Тогава Той ще се весели, а ти ще се радваш. Да изпълняваш волята на Бога, както ти разбираш, това е временна работа. Да изпълняваш волята на Бога, както Той иска, това е вечното, към което се стреми всяка душа. Минете от временното към вечното, от сегашното към бъдещето.

Желая на всички да бъдете проводници на Божията Любов.

– В Божията Любов е благото на човека.

28. Утринно Слово от Учителя, държано
на 13 юни, 1937 г. София. – Изгрев.

Книги:
Проводници на неговата Любов
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
Проводници на Любовта
Старото отмина (Утринни Слова. Година VI (1936–1937). Том II. София, 1947)
20 беседи от 21 март 1937 г. до 19 септември 1937 г.
Начало: 05:00

1937_06_13 Запалят свещ
неделна беседа

ЗАПАЛЯТ СВЕЩ

„Отче наш“

„Бог е Любов“

Ще взема само една част от 5-ата глава от Евангелието на Матея.

Ще взема само думите: „Запалят свещ.“ Всяка дума, в живота трябва да има точки, чрез които човек може да се ориентира. На физическия свят човек има няколко точки, с които се ориентира. Щом ги изгуби, той изгубва посоката на своето движение. Когато един кораб изгуби своето положение, той се лута. Когато някоя птица попадне в мъгла, тя се лута, изгубва своето положение. Човек често изгубва своето положение и всички ония неприятности в живота, произтичат все от изгубването на някое основно движение. Ще взема думите: „Когато се запали една свещ, не се туря под шиник, но се туря на свещник, да свети на окръжаващите.“ Всеки човек има по една запалена свещ в себе си. Някой път може да е неговото сърце. Други считат неговия ум. Казвам: Ако свещта е запалена, тя не трябва да се туря под шиник. По някой път на хората се проповядва едно учение, като че хората са дошли на Земята като наследници. Но сега са определени наследниците на Земята – само кротките ще наследят Земята. За бъдеще Земята на тях се пада, а пък другите са само кираджии. Тъй щото онези, които са наематели, трябва да знаят, че как и да е, все ще дойде ред те да напуснат Земята – стаята, в която живеят. Къщата не е тяхна.

Онази изходна точка, която човек трябва да има, е: той трябва да знае своето начало и своя край. Ако не знае началото си, поне да знае краят какъв е. Човек знае, че е роден веднъж, ще има знания, че е роден. Той не помни кога е роден, кога се е раждал не помни. Не зная дали има някои, които помнят кога са родени. Дали някой помни, че е бил в утробата на майка си? Това не помни. Това е затворена книга, запечатана.

Казвам: Ние сме се стремили да сведем живота. Постоянно мислим, искаме да го сведем към Земята. Казва се, че Земята е за кротките. Всеки, който иска да бъде наследник на Земята, той трябва да стане кротък. А пък за Царството Божие Писанието казва, че в Началото Бог създаде небето и земята. Небето Бог създаде за разумните, за много напредналите същества, за тях е небето. А пък за онези, ненапредналите същества, за тях е Земята. И там ги е оставил. Тъй щото кротките едва сега се сподобили. Кротките

още не са за небето, те са за Земята. Затова ще бъдат наследници.

Нас ни интересува запалената свещ. Човек всякога трябва да бъде ориентиран в своя живот. Малко хора има, които са запознати със себе си. Мнозина в съвременния свят има, които се занимават със спиритизъм. Казват, че има духове. Някой им говори, но кой? Някой път минава някой ангел, или архангел Гавраил, или Михаил, или Наполеон, или Александър Велики, или някой от пророците. Някъде Исаия говори. Кой ли не говори? Те все казват, но те нямат доказателства дали Архангел Гавраил говори. Някой казва: „Господ ми говори, откровение имам." Казвам: Какво откровение? Никакво откровение не е това. Те все казват, но нямат доказателства. Казал: еди-коя си страница на Библията писано. Това не е никакво откровение. „Казва ми, че ще умра." Това не е откровение. Това го знаят и децата. „Казва ми, че ще се оженя и ще имам лоша жена." Казвам: Че това не е откровение, и хората го знаят това.

Не е лошо човек да се съобщава с духовния свят, но той трябва да разбира законите. В старо време онзи, който се е занимавал с духовния свят, Питагор, който е учил в Египет, понеже била наука достъпна за жреците, за високопоставените, да се съобщават с другия свят, простият народ не е учил нищо. Питагор, който вземал своите ученици, по някой път своите ученици поставял една, две, три, четири години на подигравките на другите. Такива подигравки, каквито не сте сънували. Ако можеш да издържиш, ще влезеш като ученик да те посветят в работите.

Казваш: „Аз не искам така." Като дойдеш на Земята, ще те турят на подигравки. Такива големи подигравки, каквито не си виждал. Най-първо, ти си философ, пратен от небето, с високи възгледи за себе си. Майка ти ще те вземе тебе, философа – туря те на една страна, на друга и след като те хвърли, започнеш да плачеш. След това ще тури в люлката и ще те тури на гърба или може да ви тури в количката, ту напред, ту назад. Този, ученият човек, седи в люлката. Тя казва: „Не се смейте, един ден той велик човек ще стане." Той ще пише книги да заблуждава хората. Ще пише книги за това, което не знае. Ще говори за небето, дето не го е сънувал.

Сега аз поставям въпроса: небето не е място, дето може да надзърнеш, да виждаш. Тия виждания не мязат на истинското виждане. Някой казва: „Да видя." Виждането не е външната страна да познаеш един човек. Ти ако искаш да познаваш един човек, онзи, когото ти познаваш, още една година преди да дойде, ти знаеш и като тръгне, ти усещаш неговите стъпки и като наближава, чувстваш, че иде. Един, когото познаваш, имаш за него съвсем друга представа. Между хиляди да е, го познаваш. Казваш: как може да го познаеш? Веднъж минавах през планината. Един овчар пусна

агънцата при овцете. То търси майка си и между тия хилядите овце, всяко агънце намира своята майка. По обонянието, по мириса познава къде е майка му.

Някои хора задават въпроса: ако едно агънце между хилядите овце намира майка си по нейното ухание, ти досега Господа, Който те е създал, как по същия начин да не може да Го намериш? Въпросът не е там. Ние намираме Бога. Дойде някой и казва: „Тя не ти е майка." Сега таман някой се ожени, казва: „Тази не е за тебе." Зная едно семейство в един български град. Жена му много добра и той добър, един гледач (не съм против гледачите, но казвам, трябва да бъдем умни) иска да го предупреди и казва: „Пази жена си, че тя има слабост към мъжете." Веднага се зароди една мисъл и този човек стана неврастеник. Създава какви ли не образи за жена си. По кой начин тя да се оправдава? Казва: „Имаш слабост." Коя жена няма слабост към мъжете и кой мъж няма слабост към жените? Ако любовта е една слабост, благословена е тази слабост. Ако любовта е едно престъпление, благословено е. Казва: „Ти Бога не обичаш." Че, де има закон? Какъв закон има да не обичаш? Де е казано да не обичаш? Закон има да обичаш. Ако не обичаш, ще те накажат. Де има закон да не обичаш? Ние искаме друг закон – да създадем един закон против Божия закон. Престъплението седи там: когато един има обич и не обича. Няма обич – не изпълнява закона. Там е.

Та казвам: В нашия живот се изисква една вътрешна свобода. Онези от вас, които са се подигнали на една степен на развитие, искате да бъдете свободни. Да бъдеш свободен във всичките свои постъпки, никой да не те съди, ти сам да се съдиш. Как ще съди Господ света, не знаем. Че ще бъдем съдени, то е друг въпрос. Нам не ни е дадено да съдим; може да дадеш някому един приятелски съвет как да обича. За пример аз ако ида в един дом и видя, че мъжът и жената обичат, като ги погледнем ще кажем, на мъжа ще кажем: „Много добра жена имаш. Каквото ти каже тя, слушай я. Думата ѝ на две да не правиш." – „Ама, роб ще ме направи." – Не бой се, кой става роб; ами че в Писанието пророците били раби Божи, пък били най-обичаните от Бога, на тях Бог дава откровения. Мислиш, че ти ако обичаш жена си, ако я обичаш както Господ я обича... Бог я оставил да създаде едно тяло, което струва милиарди. Ти имаш една жена, за която Бог е похарчил несметни пари. По човешки говоря.

Или, мъжът като говори за жената, под думата „жена" разбирам, това е първото дете, което се роди в света. Първото дете на човека е жената, а първото дете на Бога, което се роди, това беше Адам. Понеже първото дете е Божествено и нямаше с кого да си играе, нямаше забавление, Господ дава сън на Адама и даде му и друго дете. Божието дете и детето на

човечеството идват да си играят, двамата да се забавляват, значи за едно развлечение. Думата „развлечение“ взимам в много хубав смисъл: да се занимава Адам. Той от Божествения свят носеше всичките свои богатства и Ева носеше всичките богатства на човешкия свят. Тя носеше своите богатства, за да могат двамата да живеят в рая добре.

Сега, разбира се, това е една далечна история, която трябва да се изправи, за да се оправят вътрешните връзки. Ние не сме дошли още до положението да разбираме какво е отношението на една майка към дъщеря ѝ, или отношението на бащата към сина. Най-първо, бащата на Земята още не ти е същински баща. Ако се приеме теорията на прераждането, ти досега най-малко си имал 20 бащи, във всяко прераждане имаш по един нов баща. Питам: кой ти е баща? Не е един, не са двама, не са трима. Там има бащи. „Баща“ подразбирам: първият, от който сме излезли. Един е Бащата в света. Значи душите са излезли всички от Бога. Истинският баща е Той. Всичките ония, които са се въплотили в материята, за да образуват нашите тела, те са помощници, те са съработници на Бога, които играят ролята на бащи. Някой играе известна роля, казва, че този твой земен баща не е, трябва да намериш твоя духовен баща. Христос казва: „Всеки, който изпълнява волята на Баща Ми, той Ми е баща, той Ми е и майка.“

Казват: Хубостта на живота седи в ония богатства, които ние имаме. В духовния свят всичкото благо е любовта на Бога, която има[ме] към Него. Всичкото благо на хората на Земята, на човеците, всичкото благо на мъжете седи в Бога. Да вземем мъжа – на мъжа всичкото благо седи в любовта, която Бог има към него. Всичкото благо на жената, на хората, които са на Земята, седи в любовта, която ближните имат към Него. Това са двата велики закона, които управляват света.

Казвам: Ти искаш да бъдеш щастлив. Трябва да имаш или първия закон – Любовта на Бога, или за да бъдеш щастлив, трябва да имаш втория закон на Бога – Любов към ближния. Ако в света няма едного да обичаш, да бъдеш проводник на Божията любов... Цяла история има. Вие мислите, че любовта, която имате на Земята... Щом влезете в невидимия свят, цяла история ще има за всеки едного от вас, ще има един роман написан: каква е била любовта ви, дали е била искрена или не е била – всичко туй написано в подробности. Всички тайни един ден ще видите на кино, като герой с името му. После ще кажете: „Да видим този герой, който играл тази роля.“ Тогава ще се намерите в положението на онзи актьор, който играл в Цариград, играл една роля от Шекспира, една от неговите драми, мисля „Отело“ е била, и като гледал турчинът ония работи, на другия ден казал на актьора: „Ти ли забърка ония каши снощи?“

Всякога, когато ние не разбираме нещата, създаваме своето нещастие в света. Ние търсим причината. Че причината е била в Ева. Ева създаде своето нещастие, така е. И Адам създаде сам своето нещастие. Синовете на Адама, техните деца, създадоха своето нещастие. Всеки сам създава своето нещастие. Тогава, след като създадем своите нещастия, казваме: „Как Господ нареди света!“ След туй ще намерим един дявол и ще го турим той за причина. Дяволът създаде своето нещастие, но дяволът не създаде нашето нещастие. Бог създаде благото, но туй благо не можем да възприемем, ако не възприемем Божията любов. Без Божията любов се създава нещастието на човека. С Божията любов се създава щастието на човека. Без любов към Бога се създава на човека нещастие. С любов към ближния се създава щастието на човека.

Казвате: „Не си струва да обичаме ближните.“ Другите може да се отнасят както искат. Другите може да кажат: „Вие не заслужавате да ви обичат.“ „За какво ще ме обичат хората?“ Може да ни обичат за нашите отлични мисли, може да ни обичат за нашите отлични чувства, може да ни обичат за нашите отлични постъпки, за 3 неща, които са съществени. Как може да ни обичат за нашето тяло? Понеже можем да им служим. Но 3 неща взимат съществени, за които може да ни обичат. Три неща има, за които ти може да обичаш другите. Защото, ако ти не обичаш хората, не може да стане обмяна. Ако не може да стане обмяна между твоите мисли и мислите на ближните, вие сте затворници, нищо не можете да се ползувате.

Казвам: Защо трябва да обичаме? Хубаво, ако можеше човек сам да живее, нямаше защо в света да живеят толкоз милиарди хора. Ако тия хора не се нуждаят от някои други пособия за своето развитие, светът не би бил създаден по този начин. Но всичките форми на природата са създадени, за да може Божията любов, по какъвто и да е начин, да достигне до всеки ум, до всяко сърце и до всяка душа. Всичко в природата е така нагласено, че както и да е, чрез радост или чрез страдания, по който и да е начин, Божията любов трябва да намери един път, да дойде в човешката душа, да може Божественият живот да произведе онова, което Бог е намислил. Света Бог го е създал, има си своя цел.

Целта на Бога при сегашните условия седи във втория закон – да се научим да обичаме ближните си. И ще започнеш ти тогава със закона за ближния: от баща си, от майка си, от брата, от сестра си, от слугинята и после постепенно започваш надолу към нисшите животни, към всички ти трябва да храниш едно възвишено чувство. Така е според моите разбирания.

Сега няма човек по света посветен. Само със своите чувства на една [мравя], която може да дойде вкъщи... Колективно се вземат мравите. Какво може да обичаме в една мравя? Там, дето има мрави, змиите бягат. Следователно една змия може да нагълта цяла жаба; една мравка някой път направи малка погрешка, ще вземе житеното зърно, ще го пренесе от едно място на друго.

Та казвам: Това са посторонни работи, които отвличат ума ни. Човек като живее на Земята, той трябва да владее известни закони. Засега ние казваме, че ако човек е богат, трябва да владее всичко. Отчасти е вярно това. Защото, едновременно с богатството, което създава блага, се създават други неприятности. Богатството може да го изгубиш, може да ти откраднат. С богатството може да се създадат и много приятели, и много неприятели. Това е при сегашния порядък на нещата. Ние считаме, че богатството е една необходимост, но ние схващаме само едната страна, резултатите на туй богатство. На Земята богатството е резултат на човешкия дух. От хиляди години туй злато, което е извадено от Земята, е складирано като разменна монета. При това, на туй богатство отгоре има нещо друго, което съответствува. На всеки един човек на Земята в разумния свят се пада по нещо от благата. Божествените блага са общи за всички. От въздуха всеки може да се ползува толкоз, колкото той разбира. Умният човек ще иде горе в планината, ще диша чист въздух, а който не е умен, ще седи в града, ще диша въздух, пълен с нечистота. Умният човек ще иде в планината, ще пие чиста вода, другият, който не е посветен, ще пие вода, която не е чиста. Единият може да каже: „Аз нямам време, не разполагам." Не е въпросът до време. [Посветеният човек], той събира едно богатство в себе си. Знанието е едно богатство. Аз наричам „богатство" туй, което от детство до старини, и в ранни времена, и на старини да имаш едно богатство, с което да можеш да измениш живота си. Туй е знание вече.

Туй знание човечеството го има. Колективният човешки дух има лекарства за болестите. Има известни институти за спазване, за разработване на храните. Ред и порядък е турил човешкият дух. Колективно човек се ползува, [но] още човечеството не е достигнало до тази степен на съвършенство, както е горе в Божествения свят. Туй отношение между хората го няма, но всички ние се стремим към туй съвършенство. И ние се спираме върху въпроса: Какво ни ползува нас оня свят? Питам тогава другия въпрос: Какво ни ползува нас този свят? Ако има кого да обичаш, има оня свят, ако има кой да те обича, тоя свят го има. Ако няма на този свят кого да обичаш, няма го. Ако в този свят има кой да те обича, този свят го има. Ако няма на този свят кой да те обича, няма го. Ако има на този свят кого да обичаш, има този свят. Ако няма на този свят кого да обичаш, няма го.

Земният живот е приятен, ако има кой да те обича. В духовния свят е приятно, когато има кой да те обича. И двата свята представят едно цяло в себе си. Ако разглобим само физическия свят, той не е реален. Сега няма аз да ви убеждавам, аз зная вече, че вие знаете доста за оня свят, но понеже онзи свят, той прогресира...

Как се открива светът на един учител? Най-първо учителят, който постъпва в първо отделение, най-първо децата имат едни познания в първо отделение. Детето ще има едни понятия за учителя си в първо отделение, но ако върви 10–15 години, те ще имат съвсем друго разбиране за учителя. В началото ще видят едно, а после ще видят, че в душата на учителя се крият много тайни, които той постепенно разкрива.

Та казвам: Сега какви са нашите познания за Бога? Много елементарни. Да кажем, един момък може да опита за в бъдеще: ето как ще се женят хората. За да ви изясня една идея, сега да допуснем както е в науката. Един момък иска да се жени, той е от средна фамилия, или да кажем, беден е. Иска да знае неговата възлюблена ще го обича или няма да го обича. Да кажем, има много богати приятели, някой княз, някой лорд, някой много учен, някой ще бъде гениален, талантлив, ще каже: „Идете да я попитате, завържете малко любовни връзки, пишете малко любовни писма“, но тя го зареже. Щом го зареже, ще знае, че не му трябва той да я търси. Щом си престанал да пишеш писма, няма какво да ходиш да плачеш при вратата, въпросът е свършен, няма какво да плачеш, той не е за тебе, нищо повече. Момата от другата страна иска да опита, момъкът де ще го остави. Приятелски ще му пише такива писма. Ако той престане да ѝ пише, тя ще знае.

Тогава вие ще се намерите в положението на онази китайка. Една красива китайка се оженила за един търговец пропаднал, много умен човек, философ. След като живели дълго време, той станал философ. Намерила си тя един ден един богаташ, китаец с пари, и казва на мъжа си: „Ти си мъдър човек, но дотегна ми да живея в беднотия. Твоята философия не ме ползува. Освобождаваш ли ме, да живея с еди-кого си по-добре?“ Той ѝ казва: „Освобождавам те, радвам се.“ След 4–5 деня настанала криза в Китай и повикали този философ да я оправи и той станал първият човек в Китай. Тогава жена му искала да се върне при него и му казала: „Да заживеем както по-напред?“ Той ѝ казал: „Добре, да заживеем.“ Но взел чаша с нектар, разлял я на земята и казал: „Събери това масло в чашата. Ако може да събереш този нектар в чашата, тогава и ние ще можем да заживеем.“

Ако дойдат изпитанията, вие напущате идеята за Бога и казвате: „Що ми трябва да ходя да страдам за Господа!? Да идем в света, да живеем добре.“ Един ден, когато дойде Царството Божие, всички ще кажете: „Господи!“ Този китаец изля тази чаша и каза: „Ако можеш да събереш туй масло.“

Сега да напуснем този въпрос. Казвате: Какво нещо е любовта? Какво нещо е вярата? Да ви приведа простия пример. Една млада мома, която бащата и майката родили, каквото кажат баща ѝ и майка ѝ, тя критикува. Срещне я един млад момък, каже ѝ, че я обича и тя казва: „Той казва.“ Отлична вяра има. Той ѝ казва, че тя ще бъде царица и тя всичко туй вярва. Питам сега: Кой накара, откъде, какви доказателства има тази мома? Той само няколко думи ѝ казва. Кой накара тази млада мома да вярва? Кои са силните доказателства, кой автор, кой философ? Той ѝ казва: „Тръгни“, и тя тръгва с него. [До]сега тя живеела щастливо при баща си. Кой я накара да вярва, че при момъка ще бъде по-добре? Тя в Бога не вярва, но в него вярва. Че как ще обясните: в Бога не вярва, а в него вярва? На момъка всичко вярва.

Казвате: „Как да вярваме в Бога?“ Казвам: Както онази мома вярва в момъка. Той нищо няма, един глупак, оттук-оттам взема, и тя вярва в него. Тази мома не е глупава. Ако тази мома можеше да запази туй чувство към момъка, тия неща са дадени. Тази мома, когато се е влюбила, то е предметно учение заради мене. Похвалявам я. Тази мома, с едно срещане, трепна ѝ сърцето, готова е да пожертвува живота си. Казвам: Тя духовно седи в дадения случай много по-високо в своето разбиране, понеже има приложение. Тази мома не е заблудена, нито онзи момък, който се е влюбил, е заблуден. Заблуждението произтича от съвсем други съображения. Отпосле идват те.

Сега, разбира се, аз не обяснявам. Някой казва: увлякъл се е. Какво нещо е увлечението? Ако една вода влече, тя е силна. Слабата вода може ли да влече? Туй впечатление, туй обяснение не е така слаба работа. Туй впечатление, за да произведе такъв обрат в тебе, то е силно. Да кажем, видиш една млада мома, красива, и не може да се освободиш. Образът се е напечатал в ума ти, живееш с него. Казала ти е няколко думи, тия думи не може да излязат из ума ти. В света, дето ходиш, дето работиш, постоянно като някое кино се върти. Аз си обяснявам така: Влюбените хора са като грамофонни плочи на любовта. Двама души, които са влюбени, не е самата реалност. Грамофонните плочи се връщат. Има всевъзможни плочи. Онзи, който обича една мома, се върти. Но не се върти така бързо, не се върти. Той ту се върти на едната страна, ту на другата. Ту от ляво на дясно, но има едно въртене, плочата е крива. Някой път много бърже се върти. Бързото въртене замотава.

Ние се лъжем, че сме опитали любовта. Извинете ме. Няма нито един човек на Земята, който да е опитал любовта. Едва сега трябва да опитаме. Любовта не може да я опиташ, докато не видиш най-големите страдания, докато не минеш най-големите страдания. И [когато] влезеш в един свят без страдания, тогава ще опиташ любовта. Докато си в света на страданията, ти не може да опиташ любовта. Страданието, то е сянката на любовта. Там, дето има страдание, няма любов.

Казвате: „Дотегна ми от любовта." Дотогава, докато ти дотяга, ти не си опитал любовта. Любовта като дойде, разрешава въпроса и на Земята. Онази, истинската любов като дойде, настава вътрешен мир. Просветление има човек. Има едно самодоволство в себе си. Един мир, който никой не може да го отнеме. И Христос казва: „Мир ви давам, Моя мир ви оставям." После казва: „Както Ме Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих." Идете – казва, – за да имате Моята любов, вие ще имате страдания по-рано. Но радвайте се на всичко това, защото в края на краищата, Христос рече в един момент: „Сега познах като че всичко Ми е дадено от Тебе." Това беше в момента, когато умираше. И след туй, като се яви на Мария: „Не се допирай до Мене, защото отивам при Отца Си, който Ми е дал всичката Си любов. Не се допирай до Мене, понеже излизам из човешкия свят на страданията, не се допирай, нека да ида горе при Отца Си, да се пречистя и като се върна, ще нося със Себе си онази истинска Божествена любов."

Този дух, като се различи, ще разбирате онова, което Бог изисква. Казвам: Тогава ще дойде законът. Ние търсим сега да ни обичат. Не, ще търсим онази любов. Тя ще бъде любовта на двамата, ще бъде любовта на Бога, Който живее между хората. Писанието казва: този период ще дойде на Земята, и Господ казва: „Аз ще се вселя между тях и ще направя Своето обиталище. Те ще Ми бъдат синове и дъщери и Аз ще живея между тях." Тогава ще се образува онзи дом, онова щастие, което хората търсят. Може да четете разни автори. Всичко онова, което се е писало, е хубаво. Изисква се сега, при най-лошите условия, когато се изпитвате, да употребите Божията любов в себе си и вярата към Бога – това е запалената свещ. Докато човешкото сърце, докато човешкият ум не се запалят с тази Божествена любов, човек всякога ще се намира в едно безизходно състояние. Когато се запали светилникът, казва Христос: „Вие сте солта." Светлината всякога осветява. Прави живота сносен, понятен. Тогава противоположностите, които сега съществуват, ще изчезнат.

Ние се намираме в края на един век, на най-големите изпитания. Ние се намираме в една епоха, гдето всичкото жито, което е събрано, ще мине през решето, ще се пречисти. Ще имаме друга една нова епоха, ще дойдат

нови порядки, нови разбирания. Светът ще бъде преустроен. Светът ще бъде както гъсеницата, която става пеперуда. Така коренно ще се измени светът. Пеперудата се отличава по това, че тялото ще се смали, тя ще има две крилца и няма да прави пакости по листата и на дърветата. Ще ходи и ще се храни с нектар.

Казвате: „Как ще живеем?“ Да дойдем да живеем по Бога. Да живеем по Бога, то ще бъде вътрешен живот, няма да има смущения, недоразумения. Какви ли не терзания има във всяка душа. Една майка, на която умира синът или дъщерята, един слуга копае, има няколко души господари – какви ли не терзания, навсякъде написани и казват: „Животът няма смисъл.“ Той има смисъл за настоящия порядък. За бъдещия порядък други условия трябват. Апостол Павел казва: „Като бях дете, като дете мъдрувах, като станах мъж, напуснах детинските работи.“ Мнозина от вас, които сте излезли от детинството. Тази свещ трябва да бъде запалена. Всеки един от вас, като му дойде едно малко мъчение, изпитание, да бъде будно съзнанието. Ако на вашия тъпан има прах отгоре, аз вече зная, че този тъпан не е бит. Ако на вашия тъпан няма прах, зная, че тъпанът е винаги бит. Тъпанът трябва да се бие, умът трябва да мисли, не да се тревожи. Тревогата не е мисъл. Да търкаляш един тъпан и да го биеш, това са две различни неща. Колелото се търкаля, а тъпанът се бие. Като бие тъпанът, всичките войници се събират. Та казвам: Ако при вашия тъпан хората се разбягват, той е мъртъв; ако при вашия тъпан хората се събират, той е един от живите тъпани.

Трябва да мисли човек. Питам: Когато един овчар отдели една овца и от кожата ѝ направи една гайда, тури едно врещяло, тури един пискун, на тази овца кое е по-добро – овцата да е жива или да бъде на гайда, да свири? Да страда човек, аз го наричам овца, а да мисли, аз го наричам гайда. Гайдарджията вдъхне дихание и гайдата свири. В страданието овцата не разбира, тя живот има. Трябва да имаме известни условия, много по-високи. Фигуративно се говори.

Та казвам: Ако при нашите страдания животът не може да мине, в мисловния живот... Ти се смущаваш за утрешния ден, ти си свободен човек. Но религиозният човек си, говорил си на другите хора, че Бог ще промисли и т. н., но иде и ми казва: „Как ще промисли Господ заради тебе?“ Казвам: Ако човек сам не мисли, и Господ няма да мисли.

Да ви приведа един пример от американския живот: В Америка живял един работник, на когото името било Ева Ре. Това е класическо изречение, значи „Бог е промислил“. Жена му била по-реалистка и му казва: „Ти със своето „Ева Ре“ нищо няма да направиш. Ако ти не промислиш, ще

умреш. Глупава работа е това.“ Но той все си мълчал. Започва една криза, уволняват всичките работници, един ден уволняват и него, и тя му казва: „Ева Ре.“ Един ден, когато се свършват парите, той отваря прозореца, моли се на Бога. Иде едно дете, той казва: „Йова Ре.“ Детето носи една умряла гарга и хвърля гаргата отгоре му. На него му станало мъчно, такава подигравка, но казва: „Няма нищо, Господ ме опитва.“ Хванал за врата гаргата и гледа, че нещо набъбнало в гушката на гаргата; отваря устата и гледа един наниз, и вижда една огърлица, надписана на жената на един фабрикант. Тази жена оставила си огърлицата на прозореца, чистила и гаргата я задигнала. Нещо му казва: „Иди я продай.“ – „А не, не продавам.“ Взема огърлицата и я занася на фабриканта и му разправя как седи работата, как дошла гаргата. Този фабрикант казва в себе си: „Този е честен човек. Той можеше да продаде огърлицата.“

Казвам: Господ като се грижи за тебе, и ти ще се погрижиш. Ако Господ се грижи за нас, и ние трябва да се грижим за другите. Трябва да бъдем честни като този работник. При най-малките изпитания, в най-малките работи, човек трябва да бъде честен. Трябва да наблюдаваме Божествения Дух. Бог ни гледа в малките работи, в ежедневния живот, в малките работи ние се изпитваме какво разбиране имаме. Дойде някой човек, ти искаш да го подядеш, ти си бакалин, искаш да продадеш 1–2 грама по-малко, но той е същият закон. Не подядай. По някой път някой реже хляб – на този, когото обичаме, даваме повече, по-дебела филия режем, а когото не обичаме – по-тънка филия. Не. Тури три пръста и по три пръста на всички давай. Някой път отрязваш едно парче наполовина, вижда ти се много и оставяш за себе си. Винаги по-голямото парче давай, а по-малкото оставяй. Каквото имаш – плодове или дреха или плат, по-хубавото давай. В Божествения свят всякога по-хубавото дават на другите, а за себе си оставят по-малкото. Туй е едно изпитание. Когато Господ не иска да те изпитва, той ще ти даде толкоз много ябълки, круши, но това е изпитание. Щом имаш 4–5 крушки, не е изпитание. Няма какво да се изпитваш.

Та казвам: В малките работи, владайте мислите си. Кипнеш в себе си – спри се, на тези, на които си кипнал, кажи: „Почакайте, ще ви задоволя и вас.“ Човек трябва да влада своята мисъл. Когато известна негова мисъл го нервира, когато известни чувства го нервират. Да престанат да ви нервират вашите мисли и чувства. Всякога, при най-лошото разположение, имайте разположение на духа, да живеете в един свят, който е независим от вашите слабости. Не оправдавайте вашите слабости.

Разправяше ми един брат. Един грък живеел в Бургас много щедро, но щом дойде някой просяк, той го изпъди навън, но той като излезе, вземе 5–10 лева, настигне [го] и му ги мушне в джоба. Като го изпъди, ще го

настигне в някоя затънтена улица и ще му мушне парите в джоба. Вие ще кажете: човекът има съзнание, вижда, че не е хубаво туй нещо. Той ще каже: „А бе, глупак, ти сега ли намери, когато съм най-неразположен духом!“ Не мислиш правилно, защото ние трябва да бъдем внимателни. Ако си просяк, иди, когато този човек е разположен. Ти ще го намериш някой път в неразположение, ще искаш да уреди най-първо твоите работи.

Та, този, запаленият светилник, който е за мене, поставете го и работете съобразно със светлината в себе си, за да станете силни. Силни хора се изискват по дух. После, не съдете никого; имайте мнение за хората, но не съдете никого, понеже с каквато мярка мериш ще ти възмерят. Щом съдиш, ти образуваш една форма, непотребна за тебе. Не дръжте погрешките на хората в ума си. Ако искате да се освободите от много несгоди, не дръжте погрешките във вашето съзнание. Колкото се може дръжте всичките погрешки навън, а в ума си дръжте онова хубавото.

Ако искате да се избавите, ако искате да ви върви, това е Божественият закон. Това е солта. В солта няма гниене. В светлината няма заблуждение. Ако вашият ум е запален с Божествената любов, нека ви служи и каквото ви подари, онова чувство, интуицията, ви казва: „Постъпи право.“ Всякога постъпвайте право. Този е пътят, дето трябва да дадете пример. Да бъдем проводници. Бог иска да проявим своето благородство. Той сам няма да слезе, но всинца можем да бъдем проводници на Божията любов, на Божията светлина, на Божията сила, на всички Божии добродетели. Като служим на Бога, едновременно ще се подигаме, ще станем силни и мощни, ще имаме Божието благословение и доброто мнение на нашите ближни.

„Благославяй, душе моя“
„Отче наш“

27-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 13.VI.1937 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1937_06_16 Пътят на музиката
лекция пред общия окултен клас

ПЪТЯТ НА МУЗИКАТА

Отче наш.

(Чете се темата: „Защо аз живея“.)

Много лесна работа, колко мъчно е да се изпълни. Няма никаква мъчнотия. Туй вече в умственият свят лесно става. Като дойде до физическото поле, трансформиране трябва. Когато човек започне с пипането, първото движение е пипането, той се учи да се движи, да се премества от едно място на друго. След туй второто положение. Човек се е научил да се намесва в нещата, всички неща да опитва с уста. Явило се условие за ядене. Да вкусва, да възприема нещата. Да влиза във връзка с онова, което той не знае. Най-първо приема един плод. Той иска този плод да го приеме на гости, да се поразговори с него, да се запознае. Сега казваме: усеща, усет имаме. Колко мъчно е човек да развие своя усет, да бъде правилен, или да вкусва нещата. Колко мъчно е да развие своя вкус, да бъде правилен, нормален. Някой път и усета не е нормален. Тогава и впечатлението, което приемаме не е нормално. Разбираме – нямаме онази мярка, с която мерим, да имаме истинска представа за нещата. Ти пипаш, но имаш погрешно схващане. Или вкусваш нещо и нямаш онази норма, има погрешно схващане за вкуса. Тогава започват да влизат в тебе без преглед нещата, от които човек се разболява. Много болести са дошли от вкуса. То е като инспектор на цяла една област за здравословното състояние на човека. Когато този инспектор не наблюдава както трябва, идат болестите. Много болести се зараждат от яденето. Ядеш едно, второ, трето, четвърто. Пиеш едно и след туй въпрос става защо са тия болести. Вкусът, този инспектор, по някой път се подкупува. Може да го подкупиш лесно. Направиш сладко ядене, подкупува се. Казва: „Хубаво е, може да ядеш, може да опиташ“, дава разрешение.

Та казвам сега: Всички вие сте дошли до едно положение като ученици, всеки един от вас би държал една реч за вкуса. Но има една страна на яденето, да се научи човек какво да яде. Само чрез яденето, той ще добие безсмъртието. Казвам: Чрез яденето ще добие безсмъртие, но да знае какво да яде. Да може безсмъртната храна да я намери, някъде да си вкусне от нея и веднага ще стане безсмъртен. Сега може да се зароди във вас едно любопитство, къде се намира тази храна. Не, но има едно естествено положение. Човек като направи първото прегрешение, защото прегрешението започна с вкуса на човека. Той още във второто чувство, направи своето прегрешение, прояви второто нещо: непослушание. Казва

му Господ: „Ти като дойдеш до яденето, ще бъдеш внимателен, всичко няма да ядеш. Има едно нещо, от което ще се пазиш, понеже ако вкусиш от това ядене, целият твой живот ще се измени, ще изгубиш смисълът на живота си“. Сега си представяте Адама като човек. Представете си го, имате едно въображение, тъй както е писано в Библията. Тъй както е писано в Библията, тъй ли е всъщност? – Вие го считате така. Ако кажете, че не е тъй, значи Библията не е верна. А щом не е верна. Не е въпрос за верно, но нещата не са съобразни. Когато старите баби казват на децата, че като се роди тяхното дете, те питат откъде дойде. Бабата казва, че го донесла от реката, между жабите било там. Че са го хванали оттам и са донесли детето. Някой ще каже това не е вярно. Че човек е изваден от реката е вярно, по отношение на чувствения живот. От астралният свят той е изваден от водата, той е минал през водата. От водата иде той. В тази вода и жабите и хората може да живеят. Но на физическото поле, това не е вярно. За друг един свят е вярно. За туй в херметическата философия казват: „Всяка Истина е наполовина Истина, и всяка лъжа е наполовина лъжа“. Във всяка лъжа има известна истина. Истината в лъжата е параван отпред. За да те излъже някой, той ще тури Истината като параван и ти поради Истината ще се излъжеш. Ако тази истина не е турена като параван, не може да те излъже по никой начин. А щом тури Истината, ще те излъже. Като тури Любовта за параван, ще те излъже. Като тури Истината за параван, ще те излъже. Като тури знанието за параван, ще те излъже. Навсякъде ще се излъжеш. Ние обясняваме донякъде. Писани са много книги в света. Пита сега някой: „Защо са нещастията?“ Те са толкоз ясни, но нека да ви ги обясня. Както и да ги обяснявам, ако започна да ги обяснявам, след като махна една мъчнотия, ще се яви друга. Ако ви дам едно хубаво ядене и ви кажа: Не яжте много от туй ядене, малко, наполовина – веднага във вас при сегашното схващане ще се зароди мисълта и ще кажете: „Колко е свидлив, да ни остави да се понаядем“. Какво ще се казва: Не яж, наполовина яж. Как ще разберете това? – Ако ви кажа да се наядете, тогава ще кажете: „Що не ни каза? Туй ядене много хубаво беше, но ни развали стомаха“. Ако не ви дам, ще кажете щеше да ни измори гладни. Ако кажа наполовина да ядете, ще кажете свидлив е. Ако кажа да ядете както трябва, ще кажете: „Не ни предупреди“. Тъй че, винаги другите са виновати. Онзи, който иска да ви направи добро, ще стане виноват. А вие ще останете единствен праведен. Всичките хора страдат, защото са праведни. Няма нито един грешник. Кой е виноват? – Господ. Светът го е направил. Че как трябваше да направи Господ света? – Както и да се обяснява, остава едно противоречие. Там, дето рибата живее в изобилие, човек се удавя. Там, дето човек започва да живее, рибата умира. Вземете в малката вода, намалена вода, дето принася приятно впечатление, премахва жабите. Ако турите малката вода, в нея те умират. Питате: „Защо рибата там дето човек започва да живее, тя умира? И защо

там дето рибата започва да живее, човек умира?“ – Вас може да ви се представи, но ако направите един опит. Как бихте направили, че рибата да не умира и човек да не умира, невъзможно е. Рибата във водата ще живее. А ако човек влезе във водата, той умира, ще се удави. Той някога е бил някаква риба, но при сегашните условия той в туй изобилие не може да живее. Казвам: Понякой път вие искате нещо в изобилие. Но вашето изобилие ще ви причини смърт. Писанието казва: „Ако не се отречете, не можете да влезете в Царството Божие“. Ако не се отречете от многото вода, ти ще се удавиш. Да кажем искаш да плаваш като риба. Ако влезеш, може да плаваш, донякъде ще идеш, ще плаваш, след туй ще се намериш в трудно положение. Рибата няма да се умори, тя не потъва във водата. Ти искаш да си починеш, като се умориш и ще намериш смъртта. Това са аналогии.

Понякой път вие искате много знание, но многото знание на човека може да му причини и голяма вреда. И незнанието пак може да му причини вреда. Трябва да се намери една средна линия. Например, вземете идеята за Бога. Вас тази идея за Бога ви е станала толкоз обикновена, че вече сте изгубили онова свещено значение, което думата съдържа. Или някой път за музиката се говори. Изгубили сте свещеното чувство, че музиката спада към онова, което е свещено. Музиката е свещено нещо. Казваш: „Защо така Господ направил света?“ – Така не се пита. Така би попитал, по този начин, ако би проучвал света, да знаеш проекта, да имаш всичките Божествени планове, да имаш всичките научни данни. Да си правил хиляди, хиляди и милиони опити. Някъде ще дойде да искаш едно изяснение. Сега вие искате изведнъж нещата да станат ясни. Кой не знае да пее. Вчера дойде една млада певица при мене. Тя била певица преди 15 години, и оттам насетне случило ѝ се нещо, че 6 години престанала, не може да пее. Не че е изгубила гласа, не е изгубила гласа си, но в нея се зарежда едно чувство, като рече да пее, уплаши се. Иска да пее, не може да пее, стеснява се, тя не може да си го обясни. Тя казва: „Може ли да ми дадеш един начин. Искам да пея, пък не мога да пея“. Казвам: Случило ти се нещо в живота. За да дойде страхът, ти си причината. Нея я изпратили в света да пее на хората, тя отишла да служи на себе си. Служила на себе си. Казвам: Щастлива ли си? – Не съм щастлива. Развела се с мъжа си шест години вече. Питам: Колко години живяхте заедно? – Десет години. Имала дъщеря 14-годишна. Рекох: Искаш да се жениш втори път, но аз да ти дам правило. Ако искаш втори път да се жениш, трябва да умреш, да те заровят в двора, че този, който те обича, ако може да те извади от гроба, да те съживи, да ти даде светлина и свобода, върви с него. Онзи, който не може да те извади из гроба навън, подир него не отивай. Всичките нещастия са, че вие вървите подир онези, които не може да ви извадят от гроба. Ако една овца тръгне по пътя на един вълк, мислите че той ще я заведе в Царството Божие? Или

ако дойде един вълк да преподава по музика, той като пее, ще ѝ одере кожата. След като ви научи, той пак ще ви одере кожата. Вие сте дошли до едно вътрешно противоречие.

Много пъти се явява желание в човека. Всичките хора страдат от желание. Казват: „Без желание може ли?“ Не е въпрос без желание. Въпросът не седи там. Ти нямаш само едно желание. Имаш милиони желания. В дадения случай имаш 100 желания, които седят и хлопат пред вратата ти. Умният човек трябва да знае кое желание трябва да пусне, по ред ли трябва да ги пуснеш. Ако идете при един съвременен професор по музика, той за да ви преподава, ще вземе цигулката. Ако искате да се учите да пеете, веднага ще ви изпита гласа. Щом попеете, ще ви каже: „Аз съм занят, нямам време да ви преподавам“. Ако искате да се учите да свирите, той пък ще ви изпита колко можете да свирите. Още като турите цигулката, като теглите ръката, знае този човек какво може да излезе от вас. И като излезете вие, може да имате каквото мнение искате. Въпросът е, че вие много пъти настоявате върху нещата. Човек настоява. Гледам някой път някоя муха кацне на носа. Аз се занимавам с важни философски работи, тя кацне. Като кацне не седи мирно, ами започне научни изследвания да прави. Тъй на върха на носа кацне. Понякой път седя, не искам да си мърдам ръката, дойде и пак кацне. Понякой път ме изважда из търпение. Махна с ръката. Тя кацне на носа. Какво ще добие тя от моя нос? – Тя е смешна. Аз ѝ казвам: Какво искаш? – Тя казва: „Искам да бъда учена като тебе“. Качи се на носа, дано да вземе от моята разумност и тя да стане учена. Казвам: Ти може да облизваш носа, колкото искаш, но все муха ще бъдеш. Не настоявайте върху някои работи. Ти като се качиш на носа на някой учен човек, учен няма да бъдеш. Трябва да се разбира. В даден случай онова желание, което имаш, което е определено, трябва да се научиш да четеш. Ще се намериш там. Желанието пише твоето име, трябва да знаеш името. Това желание е за тебе. Ще си го вземеш като едно писмо и ще го отвориш. Ще прочетеш каквото е писано. Някъде съвпада адреса. Няма да вземеш чуждо писмо. Има желания, които в даден случай не са за тебе, но близък адрес имат. С такъв приблизителен адрес има много желания, но което е за тебе, специфично, ще прочетеш адреса.

Сега много работи на вас ви са дадени, нали? – Изпеете една песен, не ви харесва. Донякъде какво е една песен? – Вземаш ти един тон, но то е чисто механическо. То е като грамофонна плоча. Там, дето не взема умът на човека участие, дето сърцето на човека не взема участие, нещата са механически. Не че не са хубави, но то е външната страна. В какво седи духовното? Човек трябва да го чувствува. В духовните работи има едно качество. Ако ти вземеш вярно един тон, какъвто и да е, следователно ако вземеш тона, и в даден случай ти си неразположен, щом вземеш вярно

тона, веднага туй малкото препятствие, което имаш ще изчезне, ще се яви една светлина в ума, едно разположение. Може, ако вземеш вярно тона, туй неразположение да изчезне от тебе, ако не го вземеш вярно, то ще се усили. Ако ви кажа, че трябва да се учите да пеете, вие казвате: „Певец няма да стана“. Не е въпрос за пеенето, то е изкуство, цяла наука е. Но всички не са родени. Музиката е една среда, в която човек е потопен, защото той живее в нея, понеже ако не живее в тази среда, не може да има никакви постижения. Той може да има постижения, но ония хубавите постижения не може да ги постигне, ако не си служи с музика. В едно отношение музиката е най-хубавата страна, с която човек може да се храни. Станеш сутрин, попей си, един, два тона. Изпей една песен каквато и да е. Изпей песента „Премина люта страшна зима, настана пролет“. Преведете тогава. (Учителят нагласява цигулката. Тегли една струна). Този глас какъв е, духовен ли е? (Учителят свири нежно, тихо; после свири силно). От един цигулар се изисква прецизност. Не можеш да бъдеш цигулар, докато не бъдеш духовен, ако липсват на тона няколко трептения, тонът не е верен. На духовният тон, трябват духовни трептения. В музиката, там дето има обикновено впечатление, има обикновена музика. Сега ще започнете. В сегашната музика ще знаете всичките правила. Когато дойдете да изучавате качествата на музиката, трябва да имате свещено чувство. Трябва да има за какво да пеете. Сутрин като станете трябва да има за някого да пеете. (Учителят свири). Сега кои са моите подбуждения? – (Учителят свири). Едно движение има тази българската песен. Какви са подбужденията? – Може да съм слушал нещо. Но какви ми са подбужденията? – Да кажем вземете една песен. (Учителят свири: „Тъги, скърби“) Тя вече е в ритъма. Ако свиря и скръбта ме послуша, казвам: Тръгни с мене, заедно ще вървим. Другояче ще се качи на гърба ми. Сега я уча да върви. Искам да я убедя да слезе. Тя казва, че е болна, страдаща, всичко туй. Да кажем искате да изпеете: „О благи Господи!“ Как ще изпеете на Господа? – Бог, Който е създал музиката, как ще изпеете „О, благи Господи“. Те са свещени работи, рядко се свирят. (Учителят свири и пее: О, благи Боже мой) Право ли е, ще ме послуша ли Господ? – Има една неестественост малко. Като пея: „О, благи Господи, Боже мой“. Самодоволен съм. Следователно, моето самодоволство не ми дава един импулс. Оттам не може да си взема. Значи ще дойдеш до едно положение, дето да си, че Бог да ти даде нещо. Ти ще бъдеш при Него, когато си скърбен. Няма да идеш, когато си радостен. Щом си радостен, Той е в тебе; щом си скърбен, Той е отвън. Следователно, тогава ще Му говориш, да дойде Неговият Дух, да станеш радостен. Радостта показва, че Бог присъствува, а в скръбта отсъствува. Но за да отсъствува има някаква причина. Господ е едно същество и когато ние сме непослушни, не настоява на нашите желания, Той си излиза. Щом настояваш, тогава на Неговото място ще дойде скръбта. Искаш да настояваш, искаш да станеш

какво ли не. Някой път искаш да станеш свят. Какво подразбираш под думата „свят“? – Да станеш свят, че всичките хора да го знаят. За мене да бъда свят, значи да живея добре, че аз да се радвам и Бог да се весели в мене. Значи, аз и Господ да живеем заедно. Според мене да бъда свят значи, аз и Господ да живеем добре. Сега ще оставим. Някои имате верни схващания. Святостта е едно естествено положение за душата. Ти не можеш да бъдеш свят. Само като станеш свят, ще знаеш да пееш. В святостта знание ще имаш, ще знаеш как да пееш. Като погледнеш небето на Господа, няма да се уплашиш. Ще запееш тогава. Когато се моли човек, то е пеене. Ако не знаеш как да се молиш, твоята молитва не е музикална. Ако не си представил страданията (си) на Господ – такива каквито са, ще ги опишеш, защото Господ ще ги премери. Ти няма да ги представиш по-големи, няма и да ги намалиш. Защото и в двата случая няма да бъдат приятни, ще ги опишеш точно такива каквито са. Като дойдат ангелите, ще кажат: „Много вярно описание“. Тогава ще дадат ход на твоето пожелание. Не може да се свири духовно, защото има влияния. Те са на особено мнение. Вземете този тон. (Учителят свири на цигулката и всички пеем). Това е болежката на едно малко изворче, което слиза от планината, развява знамето. Това са големите камъни, през които минава. (Учителят свири). Тъй много лесно се представя. Как ще представиш музикално, как се разцъфнало едно цвете? Най-първо като идеш при някой извор, да се ослушате как вървят вълните. Тази вода не е никога доволна, блъска се тук-там, върви. Хиляди и милиони неприятности минава, но капките скачат, казват: „Отиваме към морето, към дома“, всички се радват, веселят се. Блъскането в камъните не го считат нещастие. И ние в живота се блъскаме. Всяко страдание е блъскане. Ако си музикант ще започнеш да пееш. Понеже не си музикант, ти се спреш и казваш: „Защо трябва да се блъскам?“ – За да идеш до морето. Понеже, искате да ви турят на автомобил, на файтон, без да се трудите вие, без никакво движение. В живота сами ще вървите. В живота кой как дойде сам трябва да върви и да опита всичките неприятности. Неприятностите са най-хубавите работи. Те са път на живота. Тази линия на неприятностите един ангел, един светия вижда Божественият път, който Бог е начертал. Вие го считате голямо нещастие. То е най-голямото щастие, което Бог може да ви даде. Само че трябва да го преминете. Втори път няма да го минете. Втори път само на картина ще го гледате. Мнозина казват: „Младите да поживеят“. Ама не може вече. Ти като си бил млад, недоволен си бил, казваш: „Това защо е, онова защо е?“ А сега казваш: „Да съм млад сега, зная как да живея“. При сегашните убеждения които имате, вие сте недоволни. Казвате: „На съм доволен. И тук го няма“. Че тук го няма. Ако мислите, че всичко е тук, то е самоизмама. То е път. Казвам: Път е този, по който можете да влезете. Представете си сега, че имате охота. Може да ви донеса една баница. Събуди се охота, искате да знаете как е направена. Аз ви я препоръчвам, аз

само хваля, свиря. Вие казвате: „Да я опитам“. Казвам: След като опитате баницата, какво ще придобиете? – Някой път е по-добре да не опиташ баницата. По-голяма сила ще добиеш, ако не опиташ нещо. Има неща, не ги опитвай. Запример, хубавата баница, като я погледнеш, само от миризмата да се наядеш. Като погледнеш, ще кажеш „благодаря“.

Сега вие искате да опитвате. Знанието, което ви е дадено, вие от това знание казвате: „Ех, ох“. Сега запример, малки упражнения имате, които посветените имат. Как са започнали посветените в училището? С коя дума ще започнеш като станеш сутрин? Как ще повикаш Бога? Отче или татко, или баща, как ще кажеш? На български имаме три думи за баща. На френски колко думи има? – Пер, папа. Сега забележете, че вие всички имате известни идеи, предустановени. Вие всички сте дошли с предустановени планове, искате на земята да бъдете щастливи. То е първото заблуждение. Щастливият свят е светът на музиката. Ако не намериш пътя на музиката, ти и в пътя на щастливия живот не можеш да влезеш. Музикалният живот е пътят за щастието. Много хора са музикални, но се дразнят. Ако станеш музикант и не вървиш по музикалният път, дразниш се. Понеже в музиката малките /дразнения/ оказват голямо влияние. Дойде някой, не знаеш музикално да говориш. Казваш: „Как да ме не разбираш?“ Или казвате: „Знаете ли моите убеждения какви са? Ами вие знаете ли кой съм аз?“ Ти си кал както и аз. Ти си направен от кал и аз съм направен от кал. В тебе има Божествено дихание и в мене има Божествено дихание. После казвам: Докажи го. Тегля го колко тежи. Каква част повече от грама има, не може да го докажа. Или казвате: „Аз пея по-добре от тебе“. И аз пея като тебе. Ще идем при един умрял, ще попеем и двамата. Ако можем да го съживим, ние сме певци. Ако не можем да го съживим ние сме като другите певци. Станеш сутрин и си неразположен. Попей се. Ако не можеш да махнеш неразположението, ти си обикновен певец, ако можеш да премахнеш неразположението, ти си певец. Сутрин като станеш дойде ти една малка тъга, недоволен си. Започни с недоволството. Кажи: Не, доволен съм от всичко що става. Не, доволен съм от всичко каквото става. Подир малко изгубил си нещо. Влезе някакво чувство, на туй чувство да имате някой, който да пее с вас. В музиката не да коригирате другите. Оставете всеки един свободен. Ако вие пеете хубаво, бъдете като основен тон, като мярка. Когато другите пеят, оставете ги те сами нека се коригират. Пък ако някой пее по-хубаво от мене, аз давам ухо и се коригирам /по/, който пее по-хубаво. Онези между вас, които пеят по-хубаво, вземете за основен тон и се коригирайте съобразно с тях. Като държите туй правило, ще пеете хубаво. Щом искаш да коригираш, то е обикновено пеене. И то е хубаво, но в духовния живот никога не коригирай. Ако ти коригираш, губиш. Всеки, който коригира другите губи. Пресеква се пеенето.

Казвам: Коя песен бихте избрали? Толкоз песни имате дадени, коя песен бихте избрали за себе си, да се упражнявате сутрин? Аз бих ви препоръчал – „Фир-фюр-фен“. Тя е хубава.

/Учителят пее песента/. Тао, тя е Първична дума, място дето Бог живее, навсякъде. /Учителят пее песента/. Има нещо неестествено. Ти туриш мисълта, но ти не можеш да вземеш един тон, докато не почнеш да се движиш, ще се коригира мисълта. Например, ако аз сега свиря, какво впечатление ще ми направи? Аз трябва да свиря, да се коригирам, мисълта ще се измени. Ако вие пеете коригирате мисълта. Ще пеете правилно. Ако не обръщате никакво внимание на окръжаващата среда, то е обикновено пеене. Пейте за самите вас, понеже Господ, който е във вас да ви чуе, че вие пеете. Да ви покаже, че ти зачиташ. Пей на Господа, едно изкуство ти е дал. Ако оставиш гласа ти да не пееш. Сутрин като станеш поблагодари на Бога, че ти е дал един глас. С години седи гласа ти, никак не си пял, искаш да идеш в небето да те приемат ангелите. А като идеш между ангелите, ти ще влезеш в някой ангелски хор. Какво ще правиш? Ангелите няма да те коригират, ще те оставят сам да се коригираш. Ако не знаеш да пееш, ще намерят един начин да те изведат навън, толкоз деликатно, даже неусетно ти ще се намериш вън от този хор. Нали много пъти вие сте имали хубаво, отлично желание, едно самочувство вътре в себе си, нещо ви е пяло. Един ден вие сте недоволен. Търсите повече от това и изгубвате и малкото, което имате. Духовните работи са малките работи в света. Туй, което е интензивно то не е духовно. Целият физически свят е едно предметно учение, за да подкрепи човека да се учи да пее. Да кажем, ако видите една ябълка или един ваш приятел, или ако видите изгрева на слънцето, или ако четете някаква книга, ако речете да пеете, различно ще бъде пеенето ви. Да кажем всички имате по една цигулка, тогава? /Учителят поглежда часовника/. Верен ли е този часовник? /Отговарят/. Малко е напред. Недовършените работи са хубави.

Пейте сутрин „Фир-фюр-фен“, за една цяла седмица, като станете.

Божията Любов носи пълния живот!

XVI година.
29 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 16 юни 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1937_06_18 Поясът
Младежкия окултен клас КНИГА: Разумните същества, том 2

ПОЯСЪТ

"Отче наш"

Четоха се работи по темата "Най-добрият метод за самовъзпитание".

Пишете върху темата: "Функциите на стомаха." Прочетете някоя книга по физиология, за да проучите и изложите по-обстойно функциите на стомаха.

Сега ще ви задам въпроса може ли умрелият да помага на живия и може ли живият да помага на умрелия? Когато живият помага на умрелия, каква услуга му допринася? От какво се нуждае умрелият, какви са обичаите? Първо, след като човек умре, започват да го оплакват. Каква е подбудителната причина на плача? Когато някой се роди, какво правят около него?...

Може ли без самовъзпитание в света и кой е главният фактор на самовъзпитанието? Ако вземете думата в тесен, човешки смисъл, самовъзпитание значи питая, т. е. храня се сам. Има ли човек, който да не яде сам? Самовъзпитанието, тъй, както се разбира психологически, е един доста сериозен въпрос. За да се самовъзпитава, човек трябва да разбира много добре и храненето, и дишането, и мисленето - това са въпросите, които лежат в самовъзпитанието. С други думи, енергиите, които работят в стомаха, в белите дробове и в мозъка, трябва да знаеш как да ги управляваш, т. е. да разполагаш с енергиите, които природата е дала.

Да допуснем, че имате едно неразположение. Какво разбирате под думата неразположение! Не си разположен да говориш, понеже няма какво да говориш; не си разположен да ядеш, понеже няма какво да ядеш; не си разположен да харчиш, понеже няма какво да харчиш; не си разположен да отидеш на разходка, понеже краката ти не държат и т. н. Има случаи, когато си разположен, но не можеш да отидеш на разходка: един затворник, например, е разположен за това, но е затворен. Друг пък е свободен да иде на разходка, но е болен, ревматизъм има в краката. Каква е съществената разликата между двамата? Единият има органическа пречка и не може да изпълни желанието си; другият е здрав, но има външни препятствия, има известни закони, които не го пущат. Кое бихте предпочели, кое е по-малкото зло - да имате ревматизъм или да бъдете здрави в затвора? Ако си в затвора, има преимущество, че си нагости - ще те хранят даром, че ще те възпитават - там има директор. Въобще, в

затвора човек е като в един пансион. Обратно, ако си свободен, ти не си на пансион, а си при баща си и при майка си. Кое положение е за предпочитане - ревматизмът или затворът? Ако разсъждавате буквално, в дадения случай има два избора между две злини и две неприятности. Коя трябва да изберете? Може да ви представя въпроса другояче: представете си, че нямате ревматизъм, краката ви са здрави, но имате една слабост - обичате да крадете. Тогава кое е по-хубаво - да останеш на пансион или да не си на пансион и да грешиш? Кое е по-хубаво - да бъдеш свободен да крадеш или да те турят в пансион, т. е. да нямаш никаква болка и да крадеш или да те боли кракът и да не можеш да крадеш? Онзи, който може да краде, е здрав човек, а който не краде, е болен.

Сегашният морал почива на един вътрешен страх: даден човек не краде, защото го е страх да не го хванат, да не се компрометира. Той няма ясна представа, че постъпката не е добра сама по себе си, но мисли, че ще иде в затвора, ще изгуби своята чест пред хората, ще го бият или ще изгуби много неща. Затова всички са морални и казват: "аз не съм крал!" Ако оставите една купа със сладко и пуснете десетина деца да минат покрай нея, колко от тях няма да бръкнат? Или пък, ако оставите една чиния с хубави череши и оставите децата в тяхното естествено положение, какво ще направят те? Най-първо ще проявят едно любопитство, за да видят какво съдържа чинията, т. е. ще направят една експедиция до северния полюс, за да го открият. После ще изучат естеството на черешите - това пак е експедиция. Експедицията може да бъде сполучлива, може да бъде несполучлива. Следователно на северния полюс много трудно може да се работи. Около една чиния може да се тури жица, да се пусне ток и всяко дете ще види, че е опасно да се пипат черешите. Всичките ви страдания в света се дължат на такива чинии, които природата е турила и ако си позволите да пипнете нещо, усещате страдание. Всичките ви страдания се дължат на бързането да пипнете това, което не ви е позволено да бутате. Казвам: при самовъзпитанието човек трябва да бъде свободен, да ходи само при свободните чинии. Никога не отивайте при чиния, която не е свободна. Свободата ражда свобода - такъв е законът. Любовта ражда любов, безлюбието пак ражда безлюбие. Идете при един умен човек - той е една свободна чиния. Щом идете при глупавия, той е чиния, заградена наоколо. Казвате, че някои хора са глупави. Който лежи в затвора, умен ли е или не? От ваше гледище какво е престъплението. Думата престъпление на български има две значения. Майката се радва, когато малкото дете направи прощапулник, т. е. когато направи първа стъпка. Каква е разликата, когато човек направи едно престъпление? Кога човек може да знае, че е направил престъпление и кога - не? В престъплението човек става по-тежък. вземете едно дете, претеглете го преди да е откраднало; след като го хванете в извършеното престъпление, пак го претеглете и ще

видите, че тежи повече. Ако имате точни везни, можете да установите колко череши е изяло - дали една, или две, три, четири, пет, или десет, или едно кило. Други престъпления са по-фини, но и те се познават.

Защо престъплението започва с яденето? вие не сте първото дете, първото дете отишло да яде от един плод. Следователно въпросът е за един плод. Представете си, че има изкуствено направени плодове - например, хубаво направени изкуствени череши; детето не може да ги различи, бърка и ги туря в джоба си. То не ги изяжда, обаче това, че ги е откраднало, е престъпление. Ако вие сте съдия, питам как ще го осъдите? Ето какво наказание ще му наложа аз още същия ден. Ако е на десет години и го хвана, че е изяло петдесет череши, ще му дам една петкилограмова стомна, ще го накарам да донесе петдесет стомни вода - за всяка череша по една стомна - и да полее черешовото дърво, за да си плати. Питам сега черешовото дърво изгубило ли е нещо?

Можем да направим такъв опит: изяждате череши, във вас се събужда съзнанието и се запитвате какво наказание да си наложите. Наказанието трябва да си го наложите сами: вземете една стомна и полейте черешата с петдесет стомни вода! Колко време ще ви отнеме? Предположете, че чешмата е на един километър разстояние; на отиване - един и на връщане - един, стават два километра; умножени по петдесет - сто километра трябва да изходите, за да донесете петдесет стомни. Колко дена ще ви трябват за това? след като работи два дена с водата, това дете ще стане здраво, краката му ще станат по-здрави, в него ще се роди една мисъл. Дете, което носи бистра вода, се възпитава.

Сега, представете си, че един ден кажеш някаква дума не на място; как трябва да я поправиш? - Наложи си едно наказание от десет-петнадесет стомни! Десет стомни по един километър - това са двадесет километра път. Къде ще налееш водата, която носиш? Например, ако искаш да накажеш езика, къде ще налееш водата? щом кажеш една дума не на място, ще туриш десет стомни на главата си и ще видиш какво влияние ще упражнят. Върху тази дума никога повече няма да се подхлъзнеш; друга дума можеш да кажеш, но тази дума така ще е запечатана, че произношението й всякога ще бъде малко по-различно... Така се възпитават някои неща в детето. Понякога светлината на пламъка му прави впечатление, види нещо красиво, иска да го хване, но щом го барне веднъж, два, три пъти, повече няма да го пипа. Щом барне три пъти, детето вече не пипа този пламък. Добре, за човек, който получи десет бани на главата си, това е едно възнаграждение. Но вие сте много несправедливи, защото употребявате законите само за тези, които правят погрешки, т. е. само тях възнаграждавате. А ако сте направили нещо

хубаво, тогава с какво трябва да се накажете? Когато някой направи добро, с какво го възнаграждавате?

Един селски учител вървял по улицата, нещо се замислил, поясът му се развързал и паднал. Едно дете го намерило, видяло, че е на учителя, но не му казало, че си го е изгубил, а рекло: "намерих един пояс, не зная на кого е". Учителят видял, че е умно това дете. Вие как бихте постъпили? Когато съдите някого, който е направил погрешка, т. е. който е изгубил пояса си, вие всъщност намирате този пояс.

Това, че учителят е изгубил пояса си и детето го е намерило, е действителен пример. Сега, аз съчинявам друго едно положение: детето намира пояса, отива да краде череши, хващат го и го завързват с него. Питам учителят има ли смелост да каже, че поясът е негов? Аз поне не помня в моята опитност някое дете да е намерило пояс и да е завързало друго дете, измислих го. Възможно е да е станало. Но как ще постъпи учителят тогава? Какъв превод бихте направили?

Понеже времето изтече, преводът ще остане за другия път.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

29-а лекция от Учителя,
държана пред Младежкия окултен клас
18 юни 1937 г., петък, 5 ч. с, София, Изгрев

1937_06_20 Особеностите на човека
утринно слово

ОСОБЕНОСТИ НА ЧОВЕКА

Ще прочета 20 гл, от Евангелието на Йоана, от 17 ст. нататък

Христос имаше дванадесет ученика. Един от тях беше голям реалист. Каквото и да му говореха, той не вярваше, докато сам не видя и не провери нещата. Той се казваше Тома, Когато учениците казаха, че видели Христа, той отговори: Докато не пипна мястото, дето са били гвоздеите, не вярвам. Де се е чуло, умрял човек да възкръсне! Не мога да се водя по чужди умове.

Като се казва, че Христос имал дванадесет ученика, това подразбира дванадесет извора, дванадесет качества, дванадесет сили, дванадесет ума, дванадесет сърца, дванадесет очи, дванадесет ръце, дванадесет крака – всичко по дванадесет. Ще кажете, че разполагате само с.две ръце. На физическото тяло имате две ръце, на духовното две, на умственото две, на причинното две, на будическото две, и най-после на тялото, с което човек се слива с Бога, още две, всичко дванадесет ръце. Ще кажете, че това е невероятно. Кога нещата са вероятни? Ти вярваш, че лъжата е лъжа, истината е истина, но тия две вярвания коренно се различават. Вярваш в празната си кесия, която е пълна със въздух – това е лъжа. Вярваш в кесията си, пълна със злато – това е истина. В първия случай вярваш във въздуха, който нищо не допринася. Във втория случай вярваш в нещо реално.

Сега, ако искате да разберете живота и неговия дълбок смисъл, трябва да направите известно усилие, да се мръднете няколко стъпки напред. Например, водата, която тече през вашата чешма, е хубава, приятна за пиене, но има още по-хубава от нея. – Де е тя? – На планината. Значи, трябва да направите едно малко усилие, да се качите няколко километра нагоре, да отидете при чистия, планински извор. Казваш: Ако аз не мога да отида на планината, друг ще ми донесе оттам вода. Представи си, че ти сам трябва да отидеш на планината. Какво ще правиш тогава? Има опитности, които човек сам, непосредствено трябва да добие. Какво трябва да прави? – Да се откаже от навика си да получава всичко наготово. Какво прави славеят? Кой професор го учил да пее? Славеят сам се учил да пее. И днес, като добър певец, той пак се вслушва в пеенето на другите птички, продължава да се учи. Важно е да има в него подбудителна причина, която да го застави да учи. И човешката мисъл може да се превърне в песен – подбудителна причина е нужна за това. Като такава може да послужи всяко същество, което стои по-високо от обикновения човек. Ако поставят

мекушавия човек под голямо налягане, той постепенно се сгъстява, докато се втвърди. – Защо му е тая твърдост? – Така постъпват някои моми със своите сукмани. Те ги диплят толкова много, че образуват бърченици, над които поставят известна тежест, да ги държи прави. Значи, за да се поддържат в изправност, нещата се нуждаят от известно налягане.

Същият закон се отнася и до ума, и до сърцето, и до волята. Искаш да мислиш право – умът ти трябва да бъде в изправност. Искаш да чувствуваш правилно – сърцето ти трябва да бъде в изправност. Искаш да пееш – гърлото ти трябва да бъде в изправност, да взимаш основните тонове правилно. Тогава ще се справите лесно с повишението и с понижението на тия тонове. Вие по-лесно взимате повишенията. Като дойдете до пониженията, изпитвате известно затруднение. Такива повишения и понижения съществуват и в човешките мисли и чувства. Повишения и понижения съществуват и в щастието, и в нещастието.

И тъй, ако сте щастливи, пониженията не са приятни; ако сте нещастни, пониженията са приятни. От ваше гледище, страданието трябва да се понижава, а радостта – да се повишава. Като слушате здрав човек да говори, в тембъра на гласа му долавяте нещо особено, което определя, че е здрав. Тембърът му е неговата диагноза. Значи, по говора може да определите, добър ли е даден човек, или не; истинолюбив ли е, или не обича истината; меко ли е сърцето му, благороден ли е, или невъзпитан и груб. Достатъчно е да чуете една дума от човека, за да определите неговия характер. Когато пазарите слуга в дома си, чуйте, как говори Първата дума, която излезе от устата му, може да определи, ще работи ли добре той, или няма да работи. Същото се отнася и за вас. Още като станете от сън, вслушайте се в първата дума, която ще изговорите. Тя ще определи работата ви през деня – ще я свършите ли добре, или няма да я свършите.

Наблюдавайте себе си, наблюдавайте и своите близки, да видите, колко лесно стават пониженията. Виждате, че един човек върви в правия път. Един - два дена той е добре. На третия ден вече казва: Какво ще стане с мене, ако се подхлъзна и отклоня от правия път? Във вярата му става понижение. Той не е взел вярно основния тон. Защо идат пониженията и повишенията, не знаем; или защо нещата стават нормално, и това не знаем. Ти страдаш, но не знаеш, защо страдаш – неприятно ти е, че страдаш. Радваш се, не знаеш, защо се радваш – приятно ти е, че се радваш. Ако си дадеш отчет, защо страдаш и защо се радваш, нищо не можеш да кажеш.

Днес всеки човек си има по една идея, която иска да реализира, и мисли, че неговата идея е най-съществена. Малкото дете, което постъпва в първо

отделение, иска да свърши курса на първоначалното училище; ученикът от прогимназията иска да свърши трети клас, да постъпи в гимназията. Гимназиалният ученик иска да свърши гимназия, да постъпи в университет. Студентът иска да свърши университет и после да се специализира. Оня, който учи музика, иска да стане гениален музикант. Докато учиш и напредваш, ти мислиш, че си свободен, имаш условия да се развиваш. За религиозния, обаче, казват, че е вързан, като кон на ясли. Той може да се движи напред или назад, наляво или надясно, доколкото въжето позволява. По-далеч от въжето не може да отиде. Най-после религиозният казва: Такава е съдбата! – Такава е съдбата на вързания кон, но не и на свободния. Каква е съдбата на свободния кон? – Да се движи свободно в гората. Там ще срещне друга мъчнотия – там има вълци. Те могат да му одерат кожата. Каква полза има от тая свобода?

Хората се намират в един свят на постоянна борба. Искат, или не искат, те трябва да минат през бойното поле. Ако някой може да мине през това поле, без да го засегнат снарядите, добре ще бъде за него. На мнозина дрехите ще бъдат надупчени ог куршумите. Някои ще бъдат ударени право в сърцето. Няма човек, който да не е бил ранен, или да не бъде ранен. Защо е така? – Бойно поле е това! Хората се бият и казват: Свобода, или смърт! – Няма ли друг път за минаване? – Няма Ще минете през бойното поле. Каквото и да правите, ще минете през големите сражения на живота. Вие трябва да владеете изкуството на добрия войник, да знаете, как да вдигнете крака си, как да го сложите, отде да минете и т. н. Слухът ви трябва да бъде толкова остър, че отдалеч още да чувате снарядите и да различавате посоката, отдето идат. Тая мисъл е малко отвлечена, но постепенно ще я разберете. Някой дойде при мене, иска да му определя диагнозата, от какво страда. Той казва: Здрав бях, добре се чувствувах, но какво ми стана от едно време, сам не зная. Усещам болки в раменете, в коленете, не ми се яде, не съм разположен за работа. Казвам му: Ти не се храниш правилно, много бързо ядеш. – Какво да правя? – Имам бърза работа, която трябва да свърша. – Ти си свършил работата си, но си объркал здравето си Най-важната работа на земята е храненето, да знаеш, как да се храниш. Здравето зависи от правилното хранене. Който има здрави зъби и добре дъвче храната си, той не боледува. Ако дъвчеш храната си само на лявата, или само на дясната страна, не можеш да бъдеш здрав. Ако при храненето отваряш широко устата си, пак не можеш да бъдеш здрав. Ти поемаш много въздух, който отива в стомаха и произвежда гърчения. Въздухът пречи на правилното храносмилане. Ако се храниш и в това време критикуваш близките си, или негодуваш против живота, не можеш да бъдеш здрав.

Като ученици, вие трябва да минете през една вътрешна дисциплина. И

тогава, като работите или учите, ще имате резултат. Някой изучава един език две - три години и мисли, че го знае добре. Не се учи лесно език. Срещал съм много американци, англичани, но малцина знаят английски, както трябва. И българите не говорят правилно български език. Малко българи съм срещал, които говорят български, както трябва. Малко религиозни хора съм срещал, които мислят правилно. Като ги сполети някакво нещастие, те казват: Защо Бог допуска това нещастие? – Бог не се занимава с нещастията на хората. Бог никога не е мислил да чупи краката и ръцете им. Някой паднал от колата и счупил крака си. После казва: Как допусна Бог да счупя крака си? Бог никога не е мислил да счупи крака ти. Твоето невнимание е причина за това.

Един баща впрегнал каруцата си и тръгнал с момчето си за града По едно време той пожелал да изпуши една цигара. Дал юздите в ръцете на момчето си, докато изпуши цигарата. Момчето, което никога не карало каруца, ударило конете с камшика и силно дръпнало юздите. Конете хукнали да бягат толкова силно, че бащата не могъл да ги спре. Скочил от каруцата, но изкълчил крака си. Най-после спрял конете и обърнал каруцата назад. Като се връщал в селото, той се питал: Преди да тръгна на път, се помолих на Бога, но как се молих, не зная. Защо ми се случи това нещастие по пътя?

Всички хора се питат, коя е причината за нещастията, които ги сполетяват. – Техните неестествени желания. Нужно ли беше тоя човек да пуши в каруцата си? Трябваше да има търпение: като слезе от каруцата, тогава да си запуши една цигара. На каруца цигара не се пуши Ония, които работят с взривни вещества, са крайно внимателни. Тия вещества експлодират при най-слаби сътресения. Човек носи в себе си експлозивни вещества, бомби, които избухват при най-слабото сътресение. Достатъчно е да се докоснете до една експлозивна мисъл в човека, за да причини голямо нещастие. Това не трябва да ви плаши, но бъдете внимателни и към себе си, и към окръжаващите, да не си причинявате взаимно пакости и нещастия. Като стане от сън, човек трябва да се моли, да го ръководи Бог през деня, да бъде страж на устата му, да не предизвиква запалване на бомби. И тъй, поставете Бога страж на устата, на сърцето и на ума си, че каквото говорите, мислите или чувствувате, да бъде на мястото си. Ако не поставяте всяко нещо на място, всички ваши действия ще имат обратна реакция и ще носите техните обратни последствия. Като знаете това, гледайте да избягвате нещастията. Има неща, обаче, които не могат да се избегнат. Например, Христос беше разпнат. Това не можеше да се избегне. Защо трябваше да страда Той? – За да освободи човечеството от греха. Христос пое доброволно своя кръст, за да спаси света. Който страда за другите, в края на краищата, ще придобие някакво благо. Може да мине

много време, докато получи това благо, но жертвата ще даде своя плод. Сега и вие страдате, но не знаете, за себе си ли страдате, или за другите.

Казвам: Човек може да страда за себе си,, за своя ближен и за Бога. Най-великото страдание е да страдаш за Бога. Под „страдание", в истинския смисъл на думата, разбирам страдание за Бога. Също така ти можеш да пееш за себе си, за ближния си и за Бога. Приятно е да пееш за себе си Като пееш за своите ближни, те могат да ти плащат, а могат и да не ти плащат. Най-приятно е да пееш за Бога. – Трябва ли човек да продава музиката си? Питам: Трябва ли религиозният да продава убеждението и чувствата си? Той отива между хората да проповядва, а те му плащат. Това не е ли продажба? Има една опасна страна при проповядването: човек говори за неща, върху които няма нужната светлина. Така не се проповядва. Ако говориш на хората, ще говориш: само това, което абсолютно знаеш. Често описвам духовния свят, и някои ме питат: Духовният свят прилича ли на физичния? – Колкото вашият стар баща прилича на оня млад човек, когото вие не сте познавали, толкова и тия два свята си приличат. Какво ще кажете за баща си, когато е бил млад момък? Тогава нямал брада, косата му е била черна, а сега е побелял, с дълга, бяла брада. – Защо му е израсла брада? – От големи мъчнотии Първоначално и животните не са били покрити с козина. Колкото по-трудни ставали условията на техния живот, толкова повече се покривало тялото им с косми. Същото се отнася и до човека. Обаче, колкото повече се подобряват условията на човешкия живот, толкова повече се подобряват и неговите косми: те стават по-меки Колкото по-малко е обрасло лицето на човека, толкова повече може да се чете по него. Казва се в Писанието, че Яков бил гладък, а Исав космат. Косматите хора се занимават повече с материални работи, а гладките – повече с духовни Това показва, че горите в тях са изсечени и се откриват повече места за обработване. Нивите, лозята, градините са места за обработване. По дланта на човека се познава неговата култури Същото се казва и за лицето. Ако лицето на човека е обрасло с косми, нищо не можеш да четеш по него. Какво ще четеш по лицето на коня или на кучето? Опитното око все ще прочете нещо, но твърде малко. Например, хапливият кон има една особена линия на устата, едно особено изкривяване. Ако видиш тая линия на устата му, трябва да бъдеш много внимателен, да стоиш далеч от него, защото ще те ухапе. Човек трябва да бъде добър физиономист, да разбира и най-тънките черти на човешкото лице.

Като изучавам човешкото лице, виждам, как някои хора погрозняват по причина на една лоша черта в характера им. Някой човек не уважава хората и, като му говорят, той изкривява устата или мръдва носа си особено, с което изказва презрението си към тях. Днес изкривиш устата си,

утре сбръчкаш носа си, докато придобиеш навик, и лицето се изкривява. Някой върти ръцете си на една и на друга страна, не знае, де да ги постави. Той ги кръстосва, пред гърдите си или ги туря под мишците си. Ръцете имат отношение към правото. Не можеш да живееш правилно, докато не се научиш да държиш ръцете си, както трябва. Краката имат отношение към доброто в човека. Следователно, не можеш да бъдеш добър, докато не знаеш, как да управляваш краката си Може ли да се нарече цигулар оня, който не знае да управлява лъка си? За държането на лъка има ред правила. Лъкът трябва да се държи успоредно на магаренцето. При това, не е едно и също, дали ще минава близо до магаренцето или до шийката на цигулката. В двата случая се получават различни тонове.

Изобщо, за да пееш или свириш на един или на друг инструмент, трябва да спазваш известни правила. Сам човек представя цигулка с четири струни, които отговарят на четирите темперамента. Неговата воля е лъкът, който се движи по струните. Струната „сол" е басът в човека, „ре" е алтът, „ла" – тенорът, а „ми" – сопранът. Дойдем ли до семейството, там отношенията са други: басът е бащата – струната „сол"; „ми" – това е майката; „ре" – синът, а „ла" – дъщерята. Който разглежда отношенията музикално, лесно се справя с живота. Другояче казано: Нервният темперамент е бащата, сангвиничният – майката. Първо жената е започнала да мисли Значи, пръв мисли оня, който обича. Дойде ли любовта в човека, той започва да мисли.

Питате: Защо страда човек? – Защото няма отношение към темперамента си. – Как ще се освободим от страданията? – Чрез мисълта. Като мисли, човек постепенно се освобождава от страданията си. Обаче, само правата мисъл спасява човека. Ако се тревожиш, това не е мисъл. Някой се безпокои и казва: Толкова години се подвизавам в духовния път, нищо ли не съм постигнал? – Ти си в правия път, имаш известни постижения, но това е резултат на работата, която си свършил в миналото. Важно е, какво си постигнал днес. – Бог ще уреди работите. – Той ще ги уреди, но каква полза ще имаш от това уреждане? За да се ползуваш от благата на живота, и ти трябва да си работил за тяхното придобиване.

Казвам: Да мислиш право, това значи, да се съобразяваш със законите на музиката. Значи, мисълта върви по пътя на музиката. И чувствата се движат по законите на музиката. Значи, мислите и чувствата имат трайност на цяла, половина, четвъртина, шестнадесетина нота и т. н. Казвате: Това е отвлечена работа. Няма ли по-просто нещо? – Има и по-прости работи.

Един млад американец отишъл в Германия да следва по философия. Той

попитал един от професорите по философия: Господин професоре, курсът по философия е четири години. Аз съм бърз по темперамент. Няма ли по-кратък курс? – Има един курс от пет-шест месеца. След това професорът продължил: Когато Бог създал дъба, казал му: За да станеш здрав и траен дъб, да устояваш и на най-големите бури в живота, определям ти дълъг срок – сто години. Като създал тиквата, казал: За да се развиеш и дадеш плод, давам ти срок шест месеца, след което ще ликвидираш с живота си. Ако искаш още да живееш, ще те посадя следната година отново. Ето защо, щом искаш кратък курс, ще заемеш мястото на тиквата.

Помнете: Ако човек е недоволен от себе си, и хората няма да бъдат доволни от него; ако е недоволен от ближния си, и хората няма да бъдат доволни от него; ако е недоволен от Бога, всички живи същества няма да бъдат доволни от него. Такъв е законът. Следователно, не можеш да бъдеш щастлив, ако си недоволен от себе си. Значи, първо трябва да се справиш със себе си Намери поне една добра черта в себе си и бъди доволен, че се отличаваш по нещо от другите. Тая черта да бъде отличителна – никой друг да я няма.

Често се спирам върху двете главни заповеди: Да възлюбиш Господа, да възлюбиш и ближния си Изкуство е да любиш, както трябва. Как ще любиш ближния си? Дайте ми един пример за любов към ближния. Зная, че хората се обичат, но как, това е мъчно да се определи. На земята любовта е ограничена, затова мъчно може да се разбере, как се проявява любовта. Докато се прояви, на другия ден изчезва. Вземи от приятеля си сто лева на заем и ги задръж в себе си две – три години, да видиш, как той ще развали отношенията си с тебе. Или, кажи му една обидна дума, да видиш, какво значи приятелство. Той ще ти отговори с десет обидни думи. Не мисли, че можеш да постъпваш, както искаш, или да говориш, каквото ти попадне на езика. Най-голяма е отговорността на проповедниците, свещениците, учените, обществениците. Те са длъжни да говорят истината. Те трябва да говорят само това, което знаят абсолютно точно и могат да го изпълняват.

И тъй, намерете една основна черта в себе си и се дръжте за нея. Основна чърта е тая, която при всички условия остава неизменна. Казваш, че твоята отличителна черта е доброто. Наблюдавай се, оставаш ли добър при всички условия на живота. Ако се мениш, не си добър. Друг казва, че има самообладание. Имаш ли самообладанието на Епиктет? Той бил роб при един римски патриций. Господарят често биел робите си, в това число и Епиктет. Последният нищо не възразявал на господаря си, като че не се отнасяло до него. Това дразнело господаря му, и той продължавал да се отнася грубо с Епиктет. Един ден той натиснал силно крака му. Тогава

Епиктет проговорил: Господарю, свободен си да постъпиш, както искаш, но ще счупиш крака ми, и няма да ти бъда вече полезен. Така станало: кракът му се счупил. Господарят преценил качествата на своя добър роб и го освободил, като му дал голяма сума да живее спокойно. Епиктет отишъл в Гърция, дето се проявил като философ, написал ценни философски съчинения.

Желая на всички да придобиете самообладанието на Епиктет. Какво правят хората? Като им се случи някаква неприятност, ходят от къща на къща да разправят, какво им се случило. Епиктет не се оплаквал никога. Когато господарят му счупил крака, той не казал нито дума по това на другите роби. Той само гхредупредил господаря си, че ако му счупи крака, няма да му бъде полезен. Със своята доброта, той спечелил сърцето на господаря си и придобил своята свобода. Ако имате една основна черта, вие можете да измените характера на окръжаващите. Не можете ли да подобрите характера им, вие сте слаби, нямате още основна черта, на която да разчитате.

Христос каза на Петър: „Чашата, която Отец ми даде, да я не пия ли? За тоя час дойдох." Колкото и да се гавреха с Христа, Той остана тих и спокоен Той знаеше, че благото на човечеството се крие в Неговите страдания. – Да бъдем и ние като Христа! – Искате да бъдете като Христа, но се стремите към богатство, имот и др. – Това е невъзможно. Не може да носиш корона, жезъл и да бъдеш като Христа. И Христа облякоха в царска мантия, когато Го мъчеха. Те казваха: „Радвай се, царю!"

Христос каза на Тома: „Дай си тука пръста и виж ръцете ми; и дай ръката си и тури я в ребрата ми; и не бъди неверен, но верен". Днес всички хора са Томовци. Всички искат да опитат любовта. Тя се прилага без опит. И с опит може да се приеме, но тона е I/12 от любовта. Тома беше един от дванадесетте ученика на Христа. Има неща, които трябва да се опитват; има неща, които се приемат и без опит.

Сега, намерете своята основна черта, която Бог е вложил във вас. Тя ви отличава от всички живи същества. Тая черта ще ви заведе и на оня свят. Тя е записана в Божията книга. Като отворите тая книга, сами ще видите, какво Бог е написал за вас. Това не е достатъчно. Като сте живели и работили на земята, трябва да сте развили тая черта. Ако сте я развили, ще бъдете добре дошли. Ще останете на небето цял ден, да се порадвате на небесния живот. Ако не сте развили тая черта, веднага ще ви върнат назад – една минута няма да ви задържат.

Желая на всички да прекарате поне един ден на небето.

– ''В Божията Любов е благото на човека.''

29. Утринно Слово от Учителя, държано
на 20 юни 1937 г. София. - Изгрев.

Книги:
Особената черта на човека
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
Особеностите на човека
Старото отмина (Утринни Слова. Година VI (1936–1937). Том II. София, 1947)
20 беседи от 21 март 1937 г. до 19 септември 1937 г.
Начало: 05:00
Край: 07:10

1937_06_20 Великото малко и великото голямо
неделна беседа

ВЕЛИКОТО МАЛКО И ВЕЛИКОТО ГОЛЯМО

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета само няколко стиха от 12-ата глава на [Евангелието от] Матея, от 17-и стих надолу.

„Духът Божи“

Има две неща в живота, които човек не може да си представи ясно. Те са великото голямо и великото малко. Както и да си представяме Слънцето, ако вземем Слънцето като израз на великото голямо, как бихте могли да си го представите? Както и да си го представяте, вие не можете да си го представите такова, каквото е всъщност. Колкото и голямо да си го представяте, колкото и пъти да го увеличавате, вие не може да си [го] представите такова голямо, колкото [е] в действителност. И колкото пъти да увеличавате великото малко, вие пак няма да имате ясна представа колко малко е то. Защото колкото и да увеличаваме малкото, ние изгубваме представа за дребното, за малкото и след като намаляваме малкото, ние изгубваме мярка за големината му. Но това не е спънка, понеже това са крайните полюси на битието. Полюсите на нещата, това са местата, дето растат красивите неща. Там са материалите, които се събират за работа. Там са енергиите, които се разклоняват. А топлите, умерените пояси, това са местата, дето човешкият живот се развива.

И тъй, когато говорим за злото и за доброто, от философско гледище, ние трябва да оставим настрана всички религиозни гледища за нещата, понеже всички религии са организирани от хората, от понятия, според степента на тяхното развитие в дадения случай. Значи религиите биват според степента на човешкото развитие. Който се интересува от въпроса за религиите, който ги изучава, ще види, че те не са били такива, каквито са днес. Пък и бъдещите религии няма да бъдат като днешните. И те ще се изменят. Както всичко друго, и религиите се изменят. Няма нещо в света, което да не се изменя. Единственото нещо, което не се изменя, това е Бог. Вън от Бога всичко се изменя и променя и ще благодарите, че е така, защото ако не беше така, това щеше да бъде най-голямото нещастие за хората.

Вие казвате, че сте нещастни. Турете една запетая след частицата „не“, и ще станете щастливи. Частицата „не“ препятствува на щастието. Дайте на един обикновен човек богатство, и той ще стане щастлив. Отнемете му

богатството, и вие ще го направите нещастен. В какво седи нещастието? Ако му дадете, той ще се зарадва. А като сте му дали богатството, ни най-малко не е придобил нещо, не е станал по-тежък, но е придобил една идея и казва: „Всичко мога да направя." Като му го вземете, казва: „Нищо не мога да направя." Тази мисъл, която влезе, че нищо не може да направи, тя го спъва, не самото богатство.

Сега богатството е едно идолопоклонство. Силата е едно идолопоклонство. Учението е едно идолопоклонство. Добротата е едно идолопоклонство. Това са все идолопоклонства в разни форми. Казвате: „Да бъдем богати, защото богатството ще ни направи щастливи." Или: „Да бъдем учени, защото учението ще ни направи щастливи." Това са само условия за живот. Животът е повече от богатство. Животът е повече от знание. Животът е повече от доброто и злото, понеже злото ако не е, тогаз нямаше защо да говорим. Защото в живота се раждат доброто и злото и трябва да функционират. И доброто, и злото се поддържат от самия живот. И доброто, и злото, както ние познаваме, за нас е добро. Злото, обаче, за живота има съвсем друго отношение. Мислите ли, че дявола, който ни мъчи толкоз, че Господ се тревожи? Той ходи по някой път при Господа на аудиенция. Защото един княз на аудиенция се явява да изкаже своите уважения и почитания. Когато той се яви при Господа, казва: „Аз управлявам света много добре. Държа в ред и порядък, наказвам, който не се подчинява." Може да кажем, че е законник. Според всичките закони живее. Най-изправно по закона живее дяволът. Досега никой не може да го отрече. Да е направил някое престъпление, хората се хващат, неговите служители, но никой досега не го е изобличил. Затова властта му не пада. За да падне властта му, той трябва да се уличи, да е направил престъпление. Ако вие сте недоволни от дявола, дайте заявление, защото трябва факти да кажете. А не само, че той е лош. Всеки може да каже, но трябват факти, да се докажат.

Казвам: Ние трябва да изменим понятието за добро и зло. Имаме извратени понятия, които ни препятстват. Ние мислим за злото това, което не е. Ние мислим зло. Ние мислим за добро това, което не е добро. Има неща, които нито са добри, нито са лоши. Такова нещо е човекът. Човекът по естество нито е добър, нито е лош. Никой не го знае. Щом дойде доброто и злото, тогава е добър и лош. Тогава го познаваме в едно отношение като лош, а в друго отношение – като добър.

Сега аз не искам да ви занимавам, понеже това са понятия извън човешкото схващане, извън живота, извън сегашния наш живот. Защо съществува злото в света, то е един въпрос неразрешен. Когато попитали един адепт от древността, един от най-учените, древни адепти в Египет

неговите ученици за злото, той само си стиснал устните и нищо не отговорил. Казва: „Не може да се говори за зло.“

Сега да се върнем към прочетената глава. В един от стиховете се казва: „В Негово име народите ще се обединят.“ Следователно всеки човек трябва да има неща, на които да разчита. Кое е същественото, на което може да се разчита? Някои считат за съществено знанието, други – силата, трети – доброто, четвърти – богатството и т.н. Всички тия неща са полезни, но те още не представят онази основа, върху която животът е положен. Защо? Защото и онези, които имат знания, страдат, и онези, които нямат знания, пак страдат. И онези, които имат богатства, страдат, и онези, които нямат богатства, пак страдат. И силните страдат, и слабите страдат.

Питам: Какво тогава ще ни допринесе знанието? Все ни допринася нещо. Със знанието ние можем по-лесно да се освободим от страданията. И силата ни допринася нещо. Все таки чрез силата си човек може по някакъв начин да скъса въжето или може да пречупи своите вериги и да избяга някъде. Но за слабия тази възможност е изключена. Тогава, кое е онова, на което човек може да уповава? Кое е онова, на което човек може да гради живота си?

Човек не дошъл на Земята за ден или за два, нито само за година или две, но той е дошъл за дълги години на Земята. Мнозина казват, че като умре човек, с него всичко се свършва. Да, за днешния ден всичко се свършва, но за утрешния ден всичко започва отново. Ето защо ние трябва да бъдем готови за всеки ден, който носи възможностите в себе си. Съвременните хора градят своето щастие върху една основа, която не издържа. Понятията, които хората имат в живота, при големите изпитания, които им дохождат, не издържат. Един християнин се оплакваше от положението си, като казваше: „Чудно нещо, докато бях светски човек и не четях Библията, работите ми вървяха напред. Откак станах християнин и започнах да чета Библията и Евангелието, работите ми тръгнаха назад.“ Защо работите му не вървели добре? Защото той станал християнин, [за] да тръгнат работите му още по-добре. Аз не зная при такива мисли работите му да вървят добре.

Може да върви напред на човека, но само когато той познава нещата. Той трябва да познава доброто и злото, да знае, че те се явяват периодически в света. Под думата „зло“ ние подразбираме неблагоприятните условия, които понякога идват в света. Благоприятните и неблагоприятните условия в живота се редуват периодически. Ако се спрете върху нашата Слънчева система, мога предварително да ви кажа, че след всеки 9 месеца пролетта иде; след всеки 9 месеца лятото иде; след всеки 9 месеца есента

иде и след всеки 9 месеца зимата иде. Вземете числата на аритметиката. Като започнете от 1, до 10 числата непрекъснато се увеличават, но от 10 нагоре, иде едно периодическо повтаряне на числата: 10, 20, 30 и т.н. Всяка система от числа означава нещо. Учените още не са обяснили какво разбират по думата „добро“. Под думата „добро“ ние разбираме всички добри, всички благоприятни условия, които са сумирани в едно. Но трябва да знаете, че добрите условия винаги са свързани с неблагоприятните условия. Ако вие изпуснете онази нишка или онази връзка, с която са свързани добрите условия, вие ще влезете в една област на неблагоприятните условия на живота. Значи, в доброто или в разумното в света има нещо, на което трябва да се надяваме. Кое е това нещо? Онова, на което ние можем във всички случаи да се надяваме, това е *Любовта*. Но *любовта* още не разрешава всички въпроси. *Любовта* е нещо, което трябва да се възприеме. Всякога животът излиза от *любовта*. Значи, когато животът излиза от *любовта*, тогава *любовта* е достъпна за изучаване. Вън от живота *любовта* е непознаваема. Ние казваме, че Бог е *Любов*, но разбираме онази *любов*, която има отношение към живота, който Бог ни е *дал*, както и при условията, [с] които ние сме заобиколени. Само тогава ние познаваме *любовта*.

Любовта излиза от друга една същина, която ние наричаме „Дух“. Като стане въпрос за Духа, ние имаме смътно понятие за Него. Писанието казва: „Дето е Духът, там е свободата.“ Следователно онова, на което ние можем да разчитаме, това е *любовта*, понеже от *любовта* излиза животът. Щом се яви животът, знанието е вече възможно. Щом има знание, и свободата е възможна. Без живот знанието е невъзможно. Без знание свободата е невъзможна. И без свобода животът е невъзможен. Животът сам по себе си подразбира свобода. Да живее човек, това представя най-голямата свобода, която са му *дали*. Защо? Защото само чрез живота се дават на човека всички възможности.

Тогава вие питате: „Защо стават престъпленията на света?“ Защото животът носи всички възможности в себе си – и добри, и зли. Следователно, щом човек влезе в живота, той може да извърши всичко, каквото иска. Но и ще понесе последствията на всичко, каквото иска. От всичко онова, което е *искал* и *направил*, той ще понесе последствията.

Ще кажете: „Какво ще ни донесат всички тия познания, които имаме?“ От това, което сега знаете, вие ще се намерите в една задънена улица. След това ти ще чуеш един ден, че те носят в една погребална колесница, след тебе вървят близките ти и плачат, свещеници или проповедниците те опяват и ти държат надгробна реч. След това ще те заровят в земята и ще кажат, че си отишъл на небето. А ти сам ще чувстваш, че си заровен в

гроба. Едни ще кажат за тебе, че си в рая, други – че си на небето, трети – на Земята, а ти ще знаеш най-право, че си заровен в гроба.

Сега аз не опровергавам с това, че човек не може да отиде на небето, но с тези разбирания, които днес имате, вие не можете да отидете на небето. Вие още не сте хора за небето. Че тогава, питам ви: може ли мравката да има право на гражданство в човешкото царство? Може, донякъде само ѝ се позволява. Понякога мравката влиза в стаята ми и аз я хвана и я изхвърлям навън. Колкото и отвисоко да я хвърля, тя не умира, понеже е много лека. Подскочи на Земята и нищо не ѝ става. Вярвам, че и вие постъпвате с мравките по същия начин. Може ли една мравка или една мишка да има гражданство във вашата стая?

Чудно е, че вие сегашните хора, мислите, че с тия разбирания, които имате, можете да отидете на небето и да бъдете признати като тамошни граждани! С този характер и с тези разбирания невъзможно е да влезете в небето, в Царството Божие. Можете да влезете, но трябва да бъдете запознати с техните закони и правила. Възможно ли е да назначат за професор човек, който не познава никаква наука? Щом никъде не е учил и нищо не е свършил, той по никой начин не може да стане професор. Той трябва да е свършил някаква дисциплина. Вие не можете да хванете един адвокат, който не знае нищо за международното право. На такъв адвокат вие не можете да имате никакво доверие. На един човек, който не е изучавал химия, вие не можете да имате никакво доверие. На един физик, който не е изучавал физика, вие не можете да имате никакво доверие.

Така и религиозните лесно казват за всяко нещо: „Бог знае всичко." Но ти какво знаеш? Това е важно. Господ е направил този свят заради тебе, но ти какво си научил? Ти не знаеш, че Господ го е направил заради тебе и като отидеш на небето, нищо няма да знаеш. – „Ами аз вярвам в Христа." – Че, и аз вярвам в Христа. Всички хора вярват в Христа. Кой не вярва в баща си, и в майка си, и в брата си, и в сестра си, както и в народа си, но не е въпросът само да вярвате. Той може да бъде твой баща или майката ти да бъде твоя майка, но ти трябва да имаш реални отношения към тях. В смисъл, знанието, което майка ти има, да бъде и твое знание и знанието, което баща ти има, да бъде и твое знание. Майка ти желае да бъдеш точно като нея в обходата си. И баща ти желае същото.

Сега аз говоря за умните хора в този случай. С това не хвърлям никакъв упрек върху когото и да е. Същинският баща никога не може да бъде лош. Ако той е лош, това показва, че е пастрок. И ако майката не е добра, тя не е същинска майка, тя е мащеха. И ако един брат е лош, той не може да бъде същински брат. И ако сестрата не е добра, тя не е същинска сестра. И ако

слугата ти не е добър, той не е истински слуга. Същинският слуга не може да бъде лош. Аз в тия неща вярвам напълно. Аз ви казвам какви са моите вярвания. Доколкото съм ги опитал, аз не съм намерил в тях нито едно изключение. Онези качества, които бащата съдържа, той винаги ще ги предаде на сина си. И онези качества, които майката съдържа, тя винаги ще ги предаде на дъщеря си.

Ето, от толкова хиляди години Исаия е говорил на евреите, но неговото учение остана неразбрано за тях. Евреите имаха една идея, че те са първият народ и всички останали народи ще трябва да им служат. Като четете Стария Завет, виждате, че на евреите са дадени от Бога 33 000 обещания, но те и досега не се изпълниха. Те са дадени в друг смисъл. Преди всичко, под думата „евреин“ не се разбира „израилтянин“. Друго нещо се разбира. Под думата „евреин“ се разбират избраните от цялото човечество, от хиляди години насам. Тези обещания ще се дадат и ще се изпълнят по отношение на този избран, разумен народ, който ще бъде пълен с любов, със знание, със свобода. От своята свобода те ще дадат и на другите народи. Само на този народ ще бъде дадена цялата Земя. И тези хора, този народ ще бъдат от кротките хора, за които се казва, че кротките ще наследят Земята.

Та, при сегашните си разбирания вие искате вашият живот да се подобри, но знаете ли, че с подобряването на живота, влошават се условията на живота? За пример, ако вие бихте желали Земята да стане толкова голяма и тежка, колкото Слънцето и ви се задоволяват желанията, знаете ли какво зло щеше да ви се стовари отгоре ви? Всеки от вас би станал тежък най-малко 16 000 тона. Как щяхте да се движите с тези 16 000 тона? Мислите ли, че при едно такова голямо и тежко тяло от 16 000 тона вие щяхте да бъдете щастливи? Понякога вие искате да бъдете богати, да имате 100 милиона лева на разположение. Щом имате 100 милиона лева на разположение, тогава и теглото ви ще се увеличи. Всички хора ще съсредоточат умовете си към вас. Вие ще знаете повече от сега и ще бъдете по-нещастни, отколкото сте сега. Тогава ще почнете да подозирате и своите си към вас.

Та казвам: Ние трябва да взимаме нещата в тази форма, в каквато Бог ги е създал. Бог, Който е размишлявал през цялата вечност, Той е предвидил в продължение на 120-годишен живот на Земята какви способности, какви дарби трябва да имате, каква нервна система, какви органи трябва да имате, за да съответстват на сегашното ви развитие. Обаче за всичко това ви трябва метод, начин, по който да можете да използувате Божествените блага, които ви са дадени. Във всички религии досега все са били давани начини. Някои религии са препоръчвали като метод вярата, други са препоръчвали обичта, любовта, но при всички тия методи и начини

хората все са дохождали до някакви противоречия.

Първите хора, които Бог е създал, според описанието на Библията, са поставени в рая, при най-добрите условия на живота. Един ден Бог отишъл при Адама и му казал, че в рая има едно дърво, от плодовете на което по никой начин не трябва да ядат. Който яде от плодовете му, той непременно ще умре. „Ако ти и твоята другарка ядете от плодовете на това дърво, каквото имате, ще го изгубите и ще умрете. Всичко добро, което имате в себе си, ще го изгубите."

Можете да попитате защо Господ не е изхвърлил това дърво от [рая], но го е оставил за изкушение. Наистина, Той е можел да го изхвърли вън от рая, но кажете вие, защо пък трябвало да го изхвърли? Това дърво беше турено в рая изключително за великите гости, които идвали един път през хилядите години. Тези велики същества се събират един път през хилядите години на конгрес. Тогава именно те си хапват от плодовете на това дърво. Само те имат право да ядат от тези плодове. Та, като се казва на първите хора да не бутат от плодовете на това дърво, то беше именно затова, че това дърво даваше плод само един път в хилядата години. Погрешката на Адама се заключаваше в това, че той си позволи да яде от плодовете на едно дърво, които бяха определени за гости, които идват един път в хилядата години. За Адама пък бяха определени дърветата на целия рай.

Кое тогава накара Адама да яде от тия плодове и да не слуша заповедта на Бога? Той не послуша, защото искаше Земята да се увеличи, да стане голяма като Слънцето, а щом се увеличи Земята, и неговата земя ще се увеличи. Със Земята заедно ще се увеличи и неговата тежина. Адам стана 16 000 тона тежък, а щом стана толкова тежък, той не можа вече да влезе в рая. Затова трябваше да го изпъдят вън от рая. Сега вие казвате: „Тежък е животът." – Да животът сега е 15 000 пъти по-тежък, отколкото е бил във времето на Адама. Понеже Адам е пожелал неговият живот да бъде по-добър, като живота на Слънцето, затова е трябвало да напусне рая и да излезе вън.

Сега аз не искам да вярвате в това, което ви говоря, но ви навеждам на тия неща като на вярвания, които можете да проверите. Ако сте недоволни от сегашният си живот, вие нищо не можете да постигнете. Бъдете доволни от живота си и използувайте богатствата, които имате в себе си.

Преди години един български учител дойде при мене и ме попита: „Как мислите, от мене може ли да излезе музикант?" Той искаше да следва музика, но аз му казах: „Според познанията, които имам, Вие не сте за музикант. Ти не си роден за музикант, затова можеш да се научиш да

свириш като обикновен музикант, но никога не можеш да станеш композитор. Затова не си губи времето. Учител можеш да станеш, търговец можеш да станеш, архитект можеш да станеш, но да станеш музикант в този живот, не ти е позволено. Ако не вярваш това, като отидеш да учиш музика, ще провериш думите ми!“

Мислите ли, че всеки от вас може да стане певец или музикант? Вижте само какви уши, какво чело имат музикантите. Певците пък имат особено устроено гърло, ларинкс. Ципицата на гърлото им не е като [на] обикновените хора. Тяхната ципица произвежда особени трептения. И днес правят цигулки, но това, което Страдивариус е направил, никой досега не може да го достигне. Има един особен начин – това, което Страдивариус е направил, е направил. Те са изучавали всички подробности в цигулката му: от какво дърво [я] е направил, как е правил лъка, но все още не са могли да го достигнат. Той е поставял особен лък, какъвто и до днес още не могат да изнамерят. При това, той така е изрязвал дърветата, че нишките на дървото да падат успоредно със звука, с трептенията на звука. Те не трябва да вървят непрекъснати, но да бъдат успоредни. Той е разбирал много добре тази работа. В това отношение той е бил голям капацитет. Той е познавал много добре законите на отражението на звука. В цигулката на Страдивариуса има много кривини. В нея почти всички ъгли се събират в една линия. По този начин се получава една особена интензивност. А лъкът на цигулката му, който е поставен повече от два века, седи и до днес като брилянт. Неговата цигулка се цени особено по лъка [ѝ]. Един е бил Страдивариус, а не двама. Втори Страдивариус в света няма, не се е родил още. Също така един е бил Паганини в света. Втори Паганини не се е родил. На колко години се раждат великите хора в света?

Сега аз не ви говоря това нещо за обезсърчение. Всеки човек е създаден да стане в края на краищата един гений. За всеки човек е точно определено времето кога може да стане гений. Той трябва да дочака времето за проява на своята гениалност. Като дойде времето, той ще стане гений, нито една минута по-рано или по-късно. Могат да минат десетки и стотици хиляди години, но все ще дойде времето им. Чакайте с търпение времето си. Всеки може да стане велик в света. Вие не можете да станете изведнъж велики хора. Всеки по реда си може да стане велик.

Сегашните учени са правили ред опити да измерват теглото на Земята. Те са претеглили Земята, претеглили са и Луната. За да имате представа за теглото на Земята, вземете числото 6 и след него 21 нули. За да имате представа за теглото на Луната, вземете числото 74 и след него 18 нули. Как са измерили теглото на Земята и на Луната, това не се знае, но факт е, че

учените разполагат с тия данни. Много смятания се изискват, за да се добере човек до истинското положение на нещата. Много учени хора мъчно могат да решат тази задача. Не е лесен въпросът да се определи теглото на Земята и на Луната. Както и да се е изчислило това тегло, все трябва да е приблизително. Аз ви давам тия данни така, както учените са ги предали на света. Ако имаме везни, на които можем да поставим Земята, тогава само можем да се произнесем дали това число е вярно или не е вярно. Представете си, че бихте желали да претеглите всички планети в Слънчевата система – какви везни би трябвало да имате? Като знаете теглото на Земята, трябва да турите на едното блюдо на везните Земята, а на другото блюдо – Слънцето и така ще ги уравновесявате. За учения човек това не е много тежка работа. Преди години един учен човек беше изчислил колко материал има във Вселената. Теглото на Вселената е изчислено 9 и накрая 90 нули. Който не вярва, нека провери сам. Този, който е изчислявал това нещо, той се е намерил в трудно положение. Мъчна работа е тази, но въпреки това човек понякога се занимава с велики работи.

„В Негово име ще се обновят народите.“ Следователно онова, на което ние ще се надеем, това е Великото в света. Какво е Великото, ние още нямаме ясна представа. Мнозина Го наричат „Бог“, но това понятие е абсолютно неопределено заради нас. Ние всякога чувстваме този живот, който излиза от Бога. От Него всичко изтича в изобилие.

Много пъти страданията на хората произтичат от това, че им е дадено повече, отколкото трябва. Никога хората не страдат от нямане. Те всякога си страдат от много имане. Някоя майка има дете, което след време умира и тя започва да страда. Защо страда? От имане. Ако нямаше дете, нямаше да страда. Някой човек има знание, Господ му е дал един ум, но материалните работи не вървят. Защо? Защото той е умен. За материалните работи той иска да стане господар и на материалното в света. Мъчно се подчинява материята. Ние сме се хванали с една работа. Някой иска да уреди материалния си живот. Единственото нещо, което не може да се уреди в света, туй е материалният живот. Който се е заел да уреди материалното, всякога загазва. Та, този материалният живот, духовният и Божественият, мощното, силното, Духът, той не може да се справя с материята. Материята като хване този Дух, иска да го подчини. А той иска да се освободи от нейната прегръдка. Създава разни форми, за да я залъгва. [Та,] всичките тия светове Духът е създал, за да залъгва материята, която иска да обхване Божествения Дух и да го подчини на себе си. Туй, което ни отличава и обхваща, то е материалният живот. Искаш да станеш богат човек. Твоето желание е правилно. И на туй желание милиони години не може да се реализира. Един ден твоите синове, като

седят, ще намислят нещо. Казват: „Хайде!“, ще идат да вземат богатството. Всеки човек иска онова благо, което ти искаш. Следователно щастието не може да бъде един материален обект в света.

Сега аз ви представям тази материя, както учените хора я разглеждат от разни становища. Материята се гради, материята се завладява, но никога не се подчинява. Досега никой не е успял да я подчини. Затуй в Индия философите казват: „Щом вярваш в материята, ще [се] намериш в един илюзорен свят.“ Ти всякога можеш да бъдеш изненадан. Ти си млад, остаряваш. Ние се изненадваме в материята. Как ти е побеляла главата, не знаеш. Как си се изменил, не знаеш. Как си остарял, не знаеш. Толкоз незабелязано, че не можеш да видиш. Мислиш, че си млад, започваш да старееш. Току започват да ти вържат краката, ревматизъм имаш, станеш неврастеник. Материята постоянно те връзва. Станеш набожен – ще те сплаши, че има ад, че има огън, ще гориш. Вкиснеш се. Влезеш в рая – тя казва: „Като седиш хиляди години в рая, ще ти дотегне.“ Какъв ще бъде краят? Даже ако ти внесеш материалния живот в рая, материята е в сила да развали твоето щастие.

Затуй Христос е казал на Своите ученици: „Ако не се отречете от всичко материално в света, вие не можете да бъдете Мои ученици, не можете да бъдете Мои последователи.“ Ако ти не се отречеш от всичко материално в ума си, в душата си, ти не може да разбереш законите. Не може да градиш новия живот. Не да напуснеш стария живот и да бягаш – това не е отричане. Хората бягат от живота. Тогава светите хора, които не искат да се опетнят, да навлязат парите в джоба му, че е грешно. Че, това, което имаш, не е ли грешно? Твоята майка, която те е родила, не е ли грешно? Че, баща ти, целият свят... Как ще се освободиш?

Това е една неразбрана идея. Желанието ти да бъдеш силен, да владееш над хората – ето една неестествена връзка, която ти имаш. Защото туй желание, Бог, Който създал света, Той ще го владее, ти няма да го владееш. Единствен, Който създал света, Той е господар. Мислите, че една въшка, която се качи на главата, започва да прави своите изследвания, мислите, че аз ще я търпя дълго време? Все ще взема един гребен, ще я намеря, където и да е, и след като я намеря, ще ѝ прочета смъртна присъда. Може да я хвърля в огъня, може да я хвърля някъде; тя се е научила на месоядство. Където и да я туриш, я очаква смърт.

Та казвам сега: Най-добрите хора трябва да имат едно схващане. Тяхната религия, трябва да носи 3 качества. Учение, религия, обществен живот – каквото и да е в света, трябва да носят 3 качества в себе си. Ако е религия, да носи живот, да носи светлина и знание, да носи и свобода. Ако е наука,

да носи живот, да носи знание, да носи и свобода. В каквото и да е отношение, ако човек е силен, силата трябва да носи. Истинска сила, която произтича от същината на живота, от същината на нещата. Тя носи живот, тя носи светлина, носи знание, носи и свобода.

Щом имаш тия трите качества, ти вече имаш правилно отношение към хората и те имат правилно отношение един към друг. Защото ние живеем в един организъм. Ние сме необходими един за друг. Всеки човек, колкото и да е малък, е необходим. За пример вземете ръката – първият пръст, вторият, третият, четвъртият, палецът са еднакво важни за човека. Ако се отсече един пръст, виждаме какво липсва. Всички имат еднакви граждански права в тялото. После вземете очите, ушите, носът, всичките други органи, който и да е орган, ако той не функционира тъй, както трябва, всички други органи влизат в положението на онзи орган, който страда. Ако е здрав, всички му съдействуват и са радостни с него. Казвам: Тази е новата култура, която иде в света, за която хората се борят.

Казва: „В Моето име.“ Той няма да учи хората да се карат, да се бият. Дотогава, докогато хората се карат и се бият, те не се разбират, не са на правия път. Те иждивяват енергията за нищо и никакво в света. Вземете испанската война. Има вече, една година наближава, как се бият – какво се ползуват? За бъдеще имат някаква опитност, но нищо не допринася една война. Вземете българската история – толкоз време българите са воювали, какво са допринесли те? Вземете войните на Симеона, на Иван-Асена, вземете сегашните войни. Колко войни са водили българите? Какво са допринесли те? Казват, че трябва да се воюва. Може да се воюва, но човек, който воюва, трябва да има живот, трябва да има знание, трябва да има свобода. Да знае какво място му е дадено. На всеки народ му е дадена земя. Определена е. Едно време, когато Господ изведе евреите из Египет, даде им Палестина. Не им даде някоя голяма земя. На този, избрания народ, даде една малка земя.

Ако вие не можете да уредите малкото, как ще уредите голямото? Вие всички сте кандидати, след като умрете, да идете в другия свят. Ако сте в английска[та] държава, трябва да научите най-първо английския език, да изучите онзи английски народен дух, който има. Туй го казвам за изяснение, без туй вие в Англия не можете да живеете. Ако не разбирате езика, англичанинът нищо няма да ви даде. И ако нямате туй знание, вие не можете да бъдете полезен и няма да ви дадат място. Ако сте един човек честолюбив, с един отличен ум – англичанинът се отличава по това. Английският народ има свои постижения, към които се стреми. Те имат нещо постигнато. Туй, което англичаните постигнат, туй, което българите постигнат, то ще бъде общо достояние на цялото човечество за в бъдеще.

Аз ви навеждам: Когато вие изучавате природата, изучавайте какво е вашето отношение в света. Кому може да разчитате сега, кажете ми. Аз виждам малките деца, като ги гонят. Най-първо, като гонят едно дете, то казва: „Олеле мамо, олеле мамице!", после: „Олеле татенце!", „Олеле батенце!", „Олеле сестрице!", и най-после казва: „Олеле Божичко!" Вие ще уповавате на този, на онзи, и един ден ще дойдете на едно място, дето няма кому вече да уповавате.

Сега аз ви казвам: Аз вярвам, че вие вярвате в Бога, аз вярвам, че вие имате доброто желание да Му служите, но едно нещо не зная: имате ли някой от вас, който да не е упрекнал Господа в нещо, който никак да не е упрекнал Господа в нещо? Има ли някой от вас (ако го търся и ако може да намеря, ще ми бъде приятно), който никак досега никога в нищо не е упрекнал Господа? Значи, на нашето служене на Бога ни липсва [нещо] – това е любов към Бога. Хората едва сега започват. Ние казваме да обичаме Бога, но колко е велика тази идея. Казват: „Да обичаме Господа." Ние сме достигнали като обичаме някого, започваме да го тормозим. Вижте онзи възлюблен, който казва: „Ти си божество, ти си моя спасителка, ти ще бъдеш моят живот, без тебе не мога да живея." След като се задомят, престава да е божество. Защо е така? Неразбраната любов е в света. Хората като се оженят, щом се оженят, ядат от дървото на познаване доброто и злото и тогава се примесват добрите и лошите условия.

На вас, женените, аз бих ви препоръчал какво трябва да правите, за да се избавите. Онези от вас, които не са женени, ще ви препоръчам един урок, а онези, които са женени, да намерят добрата черта, която е изгубена. Мъжът изгубил добрата черта. А онзи, неженeният, да не изгубва добрата черта, която е намерил в своята възлюблена. Туй, което си придобил, не го губи. Онова, което си изгубил, гледай да го намериш. Изгубена е любовта в света. Любовта трябва да се намери за женените. Младите са намерили любовта и съветвам ги да не изгубят любовта. Щом изгубят любовта, всичко моментално се свършва. И така е казал един реформатор в Англия, Джон Веслей. Като проповядвал, дошло му на ум да се ожени. Оженил се човекът и мисли, че може да проповядва, но щом се оженил, жена му казва: „Няма да ходиш да скиташ, да проповядваш на тази, на онази. Тази любов аз я зная." И след три деня, след като се оженил, среща един свой приятел и му казва: „Не си струва човек да се жени." Разбира се – с такава неразбрана жена.

В семейния живот ревността какво е? Понеже англичаните нямат бради, няма де да го хване за брадата, те си режат космите, тя го хваща за косата. Някой ще каже: „Как, да го бие жена му?" Жената, когато е силна, бие. Във

Варненско една жена праща дъщеря си и казва: „Иди кажи на баща си да дойде.“ Той се запил с другари в кръчмата и дъщерята отива и казва: „Татко, майка те вика.“ Той казва: „Кажи ѝ да почака.“ По едно време иде майката с едно дърво и като го удря, счупила му ръката, завела го вкъщи. Отишъл човекът на друго село, за да си прави ръката. Пита го човекът: „Как си счупи ръката?“ Казва: „Яздех на коня, че паднах.“ Срам го е българина да каже, че жена му го е била. Понеже се запил в кръчмата, има право да го бие.

„В Неговото Име ще се надеят народите.“ В Неговото име трябва всички да се надеете. За Бога ние трябва да приемем новата любов, която ще възкреси хората и ще внесе побратимяване на народите. Няма друга сила в света, която може да побратими народите. Няма друга сила в света, която може да внесе ред и порядък, освен любовта. Имаме друг един малък пример. Не беше ли възможно в България, преди да се роди сегашният престолонаследник, да се опрости дълга – 1 милиард и 100 милиона? Не беше ли възможно на всичките затворници да се намали с 3 години затворът? Ето, с раждането на едно дете става.

Та казвам: Когато любовта се роди в сърцата на всичките хора, не само с 3 години, но всичко изведнъж ще се оправи и хората ще живеят братски.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

28-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 20.VI.1937 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1937_06_23 Временно и постоянно
лекция пред общия окултен клас

ВРЕМЕННО И ПОСТОЯННО

Отче наш.

(Чете се темата: „Защо аз живея“.)

Ще прочета 30-та глава на Иеремия от 18-и стих нататък. Един пророк, който се е занимавал с това, което интересува хората. (Учителят прочете.) Ако вземете туй в буквален смисъл, сбъднало ли се е? Преди Христа се е казало. Ако тълкувате буквално сбъднало ли се е, но ако го вземете в духовно отношение, то е един процес. Когато се говори за непреривните неща, тогаз се говори (истината), а когато се говори за статическите неща (не). Да кажем вие искате вашият живот да бъде щастлив. Но щастието е един процес, който не зависи от временния живот. Щом внесете щастието във временния живот, вие ставате нещастни. Щом внесете Любовта във временния живот, вие ставате нещастни, щом внесете Истината във временния живот, вие ставате нещастни. Там е въпросът защо е така? Вие искате да знаете, аз да ви кажа: Човек трябва да знае. Вие ще кажете: „Духът така ми говори“. Какво ти говори Духът? Пише някой какво Духът му е казал да пише. Духът няма много формули. Той ги гледа нещата, не ги знае, казва: „Чертай“. Като отвориш някой голям задачник на някой математик, има формули, задачи има, много работи. Вие седите и питате: „Защо нашият живот е бил такъв?“ То е задача. – „Защо съм се родил мъж?“ То е задача. Защо мъжът е мъж, защо жената е жена и защо детето е дете? Защо волът е вол, защо птиченцето е птиче? Защо е славейчето? Задачи са това. Който разбира от тая задача, ще намери разрешението. Но друг пък, който не разбира. Ти си един щастлив човек, туй показва, че има едно място, а ти го бутнеш, ще дойде всичкото твое нещастие. Има едно малко копче, ако ти го бутнеш, всичкото нещастие ще дойде на тебе. Провидението е турило едно копче, друго, което като го бутнеш, ще дойде щастието. Природата така е наредила. Има едно копче, ако го бутнеш, изведнъж ще дойде нещастието. Имаш един приятел, казваш: „Какъв голям невежа си“. Че ти си бутнал това копче, не трябваше да кажеш тъй: „Голям невежа си“. Ами че ти съединяваш една отрицателна черта с един тон („си“). Аз ви говоря за музиката, но музиката върви по две страни. Една музика има, която върви по закона на вярата, тя е музика на ума. Има една музика, която върви по линията на силата, то е външната страна. Тази музика целият свят употребява и развива, наричам я (волева) музика. Вземете в музиката всичките увеселителни места. Там хората се удоволстват. При музиката има право всеки на това. Понякой път вие

схващате тази музика, вие сте се отказали да пеете. При едната музика не искате да пеете, а при друга искате. Идва вчера при мене една сестра и аз ѝ казвам: Твоето нещастие се дължи на това, че ти не пееш. – „Че как така?“ – Ти ми се оплакваш, че те боли гърлото. То е защото не пееш. Болят те сливиците, защото не пееш. Главата ти е отъпяла, защото не пееш. Ти ако пееш, ще започнеш да мислиш. Музиката най-първо в тебе предизвиква ред разсъждения, музиката не е чувствуване, но в нея има мисъл. Де се ражда престъплението в Любовта? В Любовта де се ражда престъплението? – И тогава на тази сестра обяснявам. Вземам я като предметно учение, вие искате да знаете коя е тази сестра. Която и да е от вас. Всички в света сме едно предметно учение. Някой в един смисъл, друг в друг. Казвам: На някоя майка ѝ се е дощяло да бъде щастлива. Тя схваща, че за да бъде щастлива, трябва да роди едно дете. Някой път ѝ се дощяло да има едно момченце. Туй момченце иска ѝ се да бъде много умно, да бъде красиво, да бъде снажно. Казвам: Отлично желание, Божествено желание, най-хубавото желание. Роди го, всички се радват на това дете, че е много интелигентно, от всичко разбира. Майката го носи, роди го, израства това дете, стане вече на 21 година, погледнеш около 10 моми има да тичат подир него, подир туй дете. Казвам на майката: Иде нещастието. Всички тия моми искат да вземат сина ѝ. Те казват: „Стига ти на тебе, че ти като малко го носиш, целуваш колкото искаш, сега е израснал, остави го на нас и ние малко да му се порадваме“. Майката го държи, иска да е чист. Сега ще я намразят, ще се зароди едно желание у тях, те казват: „Няма да умре, да се махне, че да остане сина свободен“. Те ще започнат да желаят тя да умре, защо? – Не че искат да умре, но възлюбленият е причината. Казвам: Какво трябва да направи майката? – Тя трябва да се откаже и да каже: „Синко, ето оставям те, с тия твои сестри, прави каквото искаш, която искаш избери си“. Всички ще обичат майката тогава. Която и да дойде в къщи, веднага ще я обичат. И сега на вас, като се роди един син, до известно време ще бъде с вас, после трябва да се откажете от него. Казва: „Трябва да се откажеш от баща си“. Вие не разбирате вътрешния закон. Ти ще се откажеш от този, който любиш. Ти ще се откажеш и ще дадеш правото другите да го обичат. Имаш една книга, от която се ползуваш. Дойде някой друг, дай му я, да се ползува. Какво има, ако дадеш тази книга, че този човек я чете, ще научи нещо. Ние сега мислим, че един човек може да се развали. Не се разваля човек. Тогава аз не зная каква е вашата вяра. Ако вие мислите, че човек може да се развали, че някой може да го развали, тогава нямате никаква вяра. Нямате никакво познание. Как е създаден света. Човекът никой не може да го развали, освен той сам може да се развали. Никой друг не може да го развали. Някой казва: „Изгубих си вярата“. Никой не може да ти отнеме вярата. Вярата не е нещо, което може да ти вземат, изгубване на вярата няма. Ама ти като изгубиш вярата, ти си вече с две жени. Многоженство е. Ти най-първо си се оженил за една

жена, че тя няма да умре. Живееш един живот. Женен си за живота, че ти няма да умреш. Туй е жената. Туй е вярата, че няма да умреш, след туй дойде ти един бръмбар, мислиш, че ще умреш, тя е втората жена. И тогава, че ще живееш и че ще умреш, от двете идеи в тебе се роди безпокойство, туй е ревността. Питам сега: Може ли да обичаш втората жена на смъртта, тъй както обичаш първата на живота? Вие искате да знаете защо хората най-напред не ви обичат. Защо не ви обичат? – Щом носите живота на хората, всякога ще ви обичат; щом не носите живот на хората, не може да ви обичат. Казвате: „Аз правя добро, не ме обичат“. Правиш добро, седнал си на реката с една въдица, турил си храна на въдицата и казваш на рибите: „Вземете, аз съм добър човек“. Знаете ли на колко места ходих, докато намеря тия червейчета, вземете си, хубава закуска са. Някоя риба повярва, дойде, хване се на въдицата и ти я извадиш навън, опечеш я. Казваш: „Понеже не знаеш как да ядеш, аз ще те изям“. Вторият път идете пак с въдицата, минавате за рибар, вие сте такъв рибар, изваждате нещо и гълтате го. Казвате: „Много са будали, като не се хващат“. Така че, между рибите има много умни. Те дълго време са вярвали. Заинтересувах се как ловят рибите. В една бистра река виждат се рибките как плават. Гледам един, питам го на турски, казвам: Какво правиш, разговаряш се с рибите? – „Остави, виждаш ли тази, казва, да имам един пищов да ѝ тегля един куршум.“ Гледам сега този какво прави. Той поставил въдицата, дойде някоя риба, гледа, друга иска да се хване, тя не дава. Обхожда я, не я клати, че не дава и на другите риби. Тя се е уловила, че се е освободила. Тя ходи и пази другите. Сега някои от вас които са се хващали на въдицата на дявола, казвате: „Въдица“ и плавате наоколо. Щом сте неразположени, във вас дявола плава, че той не може да ви хване на въдицата. Сега да ви обясня нашата картина. Представете си, че вие сте щастлив. Тук имате поле, градина, бутнеш туй копче и цялото течение навлезе, тази равнина се изпълни с вода. Трябва да бягате, наводнение става, да напуснете дома и нивите. Трябва да бягате, ако не, ще се удавите. Дойде един умен човек, туй течение има едно отвърстие, бутнеш копчето и всичката вода изтече. Някой от вас имате повече вода, отколкото трябва и тя ви носи нещастие. Нещастието на човека седи от многото вода, от многото огън произтича всичкото нещастие. От многото огън се е образувала всичката жажда. Следователно, малкото вода, която ти ще употребиш, да загасиш жаждата. При големият студ трябва да знаеш, огънят има свое място. Огънят се справя със студа, а пък водата се справя с големия огън. Ако имаш голям огън, употребяваш водата, за да гасиш. Имаш голям студ, за да не те вцепени, ще употребиш огъня. Имате вода и огън. Казва Христос: „Ако не се родите от вода и Дух“ подразбира, ако не се родите от вода и огън, „нямате живот вечен“. Ако ти не знаеш как да употребиш водата, ако ти не знаеш как да употребиш огъня, ти живот не можеш да добиеш. Ти не може да имаш един щастлив живот. Та казвам

сега: В какво седи конкретната мисъл?

На тази сестра казвам: Ти ще се научиш да пееш. Ти ще пееш. На мисълта, която ти е неприятна, ще пееш. Не обичаш някого, ще пееш колко не го обичаш. Попей му малко, че не го обичаш. Тогава тури така: „Не, обичам".

Та казвам: В съвременния живот, временните неща вас ви отвличат. Например, мислите, че като имате една къща, ще бъдете щастлив. Казваше ми една майка, доста умна майка ми разправя. Единият ѝ син мяза малко на бащата. Бащата е толкоз немарлив, че никак не си гледа работа, дето започне, всичко тъй зарязва. Синът и той мяза на баща си. Тя казва: „Иде ми да ги напусна, че да се блъскат, ама ме е страх за младия". В рода им има една лоша черта. Той не работи и ѝ казва: „Аз не искам твоята философия. Аз да си уредя работите. Ти ще ме слушаш". И синът дава ум на майка си как трябва да живее. Сега тя иска да се отдели. – „Не е да ги напуснеш." Сега някой казва: „Ще ви напусна". Къде ще идеш? – Някой казва: „Искам да те напусна". Че напускането не е нещо физическо. Ти ще се откажеш от едно свое желание и ще го замениш с друго желание. Защото и самата омраза в човека, и тя си има свой произход. Вземете чувството на самосъхранение, чувството на удоволствие, семейните чувства, личните чувства и моралните чувства. Това са области, от които може да се родят и много хубави работи и много лоши. От чувството на самосъхранение се раждат всички престъпления на убийство и кражби. От чувството на удоволствие се ражда всичкият разврат в хората. Потребни са удоволствията, но трябва да знаеш какво удоволствие да вземеш. Ами че ако ти си един хлебар, постоянно печеш хляба и изгаряш хляба, никой не го купува. Какво ще те сполети? – Ти ще изгубиш своите клиенти и хората ще изгубят вяра в тебе, че не може да печеш хляб. Ние казваме: „Защо Господ турил тия чувства?" – Ти си роден не да живееш във водата, но в дадения случай да употребиш водата, да утолиш своята жажда. Не ти е определено да живееш само в огъня, но огънят ще го употребиш при известни условия. Сега тъй като говоря за чувствата, в някой от вас господстват личните чувства. Един човек мисли, че като него друг няма. Право е, като него няма. Ако мисли, че много знае, че е много добър, той е на лъжливата почва на личните чувства. Казва: „Заради мене може да говорят". Има 10 души Стояновци. За кой от тях ще говорят. Казва: „Заради мен говорят". Какво значи да говорят за някого? – Щом аз говоря за една картина, не говоря за картината, но говоря за художника. Ако взема, че разглеждам някой от вас и казвам: Колко лош човек е, тогава аз си навявам беля на главата. Онзи, Който те е създал ще каже: „Я ти направи нещо по-хубаво". Ти казваш: „Този човек е лош". Господ казва: „Я направи нещо по-хубаво". Казвате: „Престъпен е този човек". Престъпен е, защото е свободен. Престъпен е, защото мисли, понеже Господ го търпи, а

ти го критикуваш. Ти трябва да питаш Господа, защо Той греши. Че вземете кой да е човек, идете при извора. Ти казваш: „Няма да пиеш вода!“ Ще кажеш: „Моля, бъдете така добър“.

Разправяше ми един мой познат. Една котка му изяла печената кокошка. Той взема бастуна и тя започнала да мечи, той я ударил веднъж. По едно време като се втренчила, тя казва: „Ти искаш да ме убиеш?“ И тя се готви да се хвърли на лицето му. – „Аз ще умра, но ще ти покажа, как се бие котка!“ Той казва: „Турих си юргана на лицето и отворих вратата да излезе навън“. Не поставяйте хората, не поставяйте и себе си в едно безизходно положение. Сега питате: „Защо аз живея?“ Аз може да ви кажа: Аз живея, за да живее Господ. Аз живея, за да ме учи Господ. Аз живея, за да се радват всичките хора чрез мен. Аз живея, за да бъда полезен. Например казваш: „Аз пея“, но като кажеш, не си започнал пеенето, или казваш: „Аз имам вяра“. Но ти не си приложил вярата си. Че вярваш или че някой вярва, че съм добър човек, тази вяра не ме интересува. Ако вярва и върви в пътя, по който аз вървя, вече може да се образува връзка. Седи един и ме слуша как пея. Ако той подражава, започне да пее, взема втората част на онова, което аз пея, разбирам, че той разбира от пеенето. И между нас се образува връзка. Аз може да пея и той пее. Дотолкоз, доколкото взема участие с другите хора, дотолкоз, доколкото вземам участие в творението на Бога. Да живееш по Бога, ще идеш да работиш с Бога. Трябва работа. Няма да даваш ум на Господа. Ти сега ще вземеш да се научиш да пееш. Той пее хубаво. Той ще те коригира много добре. Той ще те потупа и ще каже: „Ти си много даровит. Имаш доста големи дарби, всичките дарби имаш, само не си се упражнявал, въпросът е за упражнения“. Дойде някой при мене и ми казва: „Аз не може да пея“. Аз го виждам защо не може да пее. Хората, които са даровити да пеят, имат особен строеж, устата им са другояче построени. Които са пратени да пеят имат особен строеж. Но не може той да пее по единствената причина, че личните му чувства са развити. Казва: „Аз ще започна да пея, но какво ще кажат хората“. Свие се гърлото му. Ти няма да пееш заради хората. Най-първо вие се заблуждавате. Видите някой човек отвън и мислите, че вие сте видяли някого. Никого не сте видяли още. Виждането е, когато нещата пред вас се изменят в даден случай. Да видиш и да познаеш нещо. Писанието казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истинаго Бога и Христа, Когото Си изпратил“. Да познаваш ближния, трябва да имаш връзка. За да познаваш някого, или да познаваш себе си, трябва да познаваш Бога, защото Бог е Виделина, чрез която познаваме хората. Ако ти нямаш Виделина в себе си, няма да познаваш. Като дойде Виделината, ти ще познаеш себе си, ще познаеш и другите хора.

Мисля, че в миналата лекция ви говорих да намерите една черта в себе си,

която не се мени. Аз като казвам, има нещо във вас, което постоянно се променя. Ние се намираме в един свят на видоизменение. Нашето нещастие произтича от следното: Щастието на земята, ражда нещастието. Щастието на земята, образува нашето нещастие в духовния свят. Нещастието на земята е образувало рая в духовния свят. Тогава ще ви приведа аргументи. Богатият, който имаше щастието да му свирят и да му пеят, беше здрав. Като умря, отиде в небето, в мястото на нещастието. Лазар, който беше нещастен, като умря отиде в рая на блажените, при всичките удобства. Тъй както е представено с всичките удобства. Питам: Защо този човек от щастието на земята отиде в нещастието на духовният свят и защо Лазар от нещастието на земята, отиде в духовният свят? Вие, които не разбирате законите сте в едно противоречие. Има същества, които слизат надолу, движението на астралния свят е в противоразрез на нашето. Едно време вървяхме успоредно, сега те слизат, ние възлизаме. И тогава нашето минало е тяхно бъдеще. Нашето минало, за астралците, които слизат на земята е идеал. Отиваме по обратна посока. И аз зная, астралецът, ако отива на моето място, ще бъде ли той щастлив или не. Ако аз избягам от туй място на нещастието и той ще бъде нещастен. Ако аз съм излязъл от туй място на щастието и той ще бъде щастлив. Казвам: Всичките духове, които слизат се интересуват, те казват: „Ние слизаме, я ни разправете от вашата опитност“. Някой път като слизат, разправям им тази опитност. Като се повърнат назад както в турско време, казват на някой българин, цял ден да ходи. Да (…). Хванат те астралните същества, развеждат те, развеждат те и като те пуснат, ти си като опърпана кокошка. Измокрен като се върнеш дома, ще кажат да им покажеш: „Я ни покажи как се употребява яденето, пиенето. Как се пие туй вино?“ Ти ще им покажеш. После второ, трето, четвърто нещо. И като се върнеш, ти си пил една чаша, две, двайсет, върнеш се, главата ти се върти. Защо главата се върти? На тебе главата ти се върти, а те се смеят. То е изпитание. Някой лекар говори научно, иска да покаже, че много знае. Седне с ножа, показва на студентите, разреже стомаха на някой човек. Той показва своята ученост, а онзи, горкият човек, огъва се. След като разправи своята опитност, зашие го. Казват: „Много учен човек“. Да, учен е, но онзи, чрез когото показват, да му мисли. Една две седмици докато тия зашивки заздравеят. Вие като влезете в астралният свят, като направят операция, казвате: „Защо е така?“ – Не ходи на никоя професорска маса, да (показва) професора своето знание.

Но да дойдем до онова същественото. В дадения случай има една съществена мисъл, която е потребна за тебе. Казвал съм ви и пак ви казвам: Никога не критикувайте Бога в себе си. Тогава, ако Го критикуваш, помоли Му се да ти разправи защо така. Може да кажеш: „Господи, махни тия работи от мене“. Ти искаш Господ да махне някого отпред тебе. Някой пък

иска ти да се махнеш. Питам тогава: На кого да угоди Господ? Дойде някой при мене да пее, аз лесно може да се нагодя в пеенето. Той не може (да вземе) тона, който аз вземам, нагодя се, пея малко по-ниско. Аз снема с половин тон, музикално го снемам. Но пак е музикално. Може двата тона да снема, може 4–5, все е музикално. Но в дадения случай човек трябва да има един основен тон, с който да започва, една мярка да има. Тия неща сега искат обяснения. Да допуснем, музиката служи като едно лечебно средство. Има една музика на водата, на движението. Такава е музиката на Бах, водна музика. Ако дойдете до музиката на Вагнер, той е на огъня, на вятъра, на бурята. Ритъм има музиката на вятъра. Като дойде до Бах, то е музика на движенията. В тия движения има едно, което съществува вътре в природата. Всичко туй, което го описва, прости работи са. Но тия простите работи някой път много мъчно може да се изпълняват.

Та казвам: Имате едно болезнено състояние, нали. Някой каже тъй: „Ще седна да пея“. Кажи си: „Колко съм щастлив.“ – Не пей колко си щастлив. Може да пееш, че си щастлив, но щом дойдеш до музиката колко си щастлив, не пей. Как ще изпеете „Колко съм аз щастлив?“ – За вас, не че не трябва да пеете, но на нещастния човек не му казвай колко си щастлив. Казва: „Колко съм щастлив“. Не му пей колко си щастлив, нито пък пей колко си нещастен. Туй не му казвай. Защото в дадения случай не можеш да му кажеш повече, той сам човекът казва: „Аз съм нещастен“. Това нещастие той си знае. Аз ще му кажа тъй: Може ли да вляза в твоята опитност. Колко си нещастен не зная, твоята опитност не съм минал. За да видя трябва да сляза в твоето положение долу. Казвам: Да се обменим. Аз съм по-щастлив от тебе в дадения случай. Сега наполовина ти ще дойдеш до мене, и аз наполовина ще ти дам от моето щастие. Тази половина от моето щастие ще се обмени с тебе. Ще се образува връзка. Дойде някой човек нещастен, ти се радвай, че има стока за продан. И аз имам стока за продан. Той има плат, аз имам пари, ще направим една обмяна, то е търговска работа. И в духовния свят има търговия, търговска обмяна става. Казва някой: „Аз много те обичам“. Аз няма да му кажа: Аз пък не те обичам. Той казва: „Понеже не ме обичаш, половината от твоята необич ще ми продадеш, и половината от моята обич ще обменим“. Аз го обичам, той не ме обича. Аз ето как разрешавам въпроса. Аз срещам една кокошка и ѝ казвам: Много те обичам. Тя ми казва, аз никак не те обичам. Че аз щом я обичам, ще я изям. Тя казва: „Не желая тъй да ме обичаш“. Сега вие ще кажете, че от Бога е дадено да изям кокошката. Не зная. Там е казано да се завладеят животните. Но колко може да изядеш кокошката, не зная. Само един човек е казал, че трябва да го изядат, но той е Христос. И той е най-разумният. Той казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми“. Коя кокошка е казала: „Ако не ме ядете, нямате живот в себе си“.

Казвам: В дадения случай човек, който казва, че не ни обича, той е в положението на кокошката. Тя казва: „Аз зная тая Любов. Аз не те обичам, ти може да ме обичаш“. Зная сега, че в мене има нещо користолюбиво. Но същевременно разбирам, че тази кокошка е права, но де е погрешката? – Аз намирам, че тази кокошка не може да се жертвува заради мене. Тогава може ли да обичам нещо, което не може да се жертвува? Ние обичаме Бога по единствената причина, понеже Той е първото същество в света, което пожертвува нещо от себе си. Бог е дал всичко от себе си. Той ни е дал всичко. Ти казваш: „Дотегна ми да живея. Няма живота смисъл“. Хубавите неща в живота са само от Бога. Твоите нещастия те не идат от Бога, но идат от окръжаващата среда. Хората, които не разбират Божиите пътища, ще ти направят пакост, а ти мислиш, че Той е причината. На ум на Господа това не е идвало. Като се оплачеш, че ти направили пакост, че са ти взели 10 хиляди лева, Господ казва: „Дайте му 20 хиляди“. – „Той ми взе къщата“. – „Дайте му две къщи“. Тогава дойде майката оплаква се и казва: „Взеха ми сина“. – „Дайте ѝ двама синове“. – „Взеха ми детето“, Той казва: „Дайте ѝ още 2, 3, 4, 5“. Господ така урежда работите. Че младата мома взела сина на една майка, и майката казва: „Господи, моите синове ги вземат“. Че и Той има синове. Сега много от Неговите синове са Го напуснали, станали са самостоятелни, не искат да Го слушат. И Той употребява силата си. Господ не е от ония Бащи, които са слаби. Някой път Той се крие, и ние мислим, че е слаб. Някой път тропне с крака Си, че като те хване, като те раздруса, дойде болест, даде ти болест и от една седмица започне да те върти коляното. Казва: „Ще се подчиняваш ли, ще слушаш ли? Ти разбираш ли този свят?“ – Нещо направил си, ако ме слушаш, после пак ще те хване и ще те остави свободен. И ти като погледнеш, погледнеш, слушаш. Някой дойде казва: „Аз съм много набожен“. Аз го гледам през дупката как е набожен. Той като влезе вътре, оглежда се дали го гледат, щом го гледат стои мирно, щом не го гледат, започне да мърда. Значи, този човек го е страх от хората. Като не го виждат, (мърда). Уж е религиозен. Някой път вие казвате: „Много съм духовен“. Гледам тук като си отворите устата наляво и надясно режете, с бръснач режете. Господ слуша. Дойде някой при мене и казва: „Не съм ли прав?“ По човешки си прав, но по Божественому не си прав. Какво трябва да правим? Ще обичаме Бога. Като обичаме Бога ще научим нещо ново. Единственото нещо, което можете сега да научите в този временен живот е да обичате Бога.

Сега българите казват: „Цигулар къща не гледа“. Цигулар къща не гледа, но къща храни. Българите казват още: „Цървули няма, а гайда иска. Гайда няма, а цървули иска“. Трябва да турим: Защо гайда купува, а цървули не купува? Онзи, който направил тази поговорка какво искал да каже? – Научи се да пееш. Научете се да пеете, ама не онова пеене да се покажете

пред хората. Има едно Божествено пеене. Ако пееш, много нещастия ще минат, ще дойде сиромашия, пей и на сиромашията. Дойде глада, пей на глада. Като дойде, пей на глада. Гладът ще се превърне на благословение. Защото в гладните години, продължава се животът на хората, а в изобилните години се съкратява животът на хората. В богатството животът на хората се съкратява, а в сиромашията, животът на хората се удължава. В изобилието на физическия живот, се ражда нещастието на духовният свят. В немотията на физическия живот, се ражда щастието на духовния живот. Когато някой път страдате на физическия свят, радвайте се, понеже в духовния свят се подигате. Сегашните ви страдания ще трябва да се уредят. Какво искате? Вие искате някоя българска песен. Класическите песни са много хубави. В музикално отношение ще станете по-добри проводници. (Учителят свири на цигулката). Ако вие свирите и пеете, трябва да бъде хубаво. (Учителят изсвири и изпя гамата от „до“, до горно „до“). Или пък пеете „Тъги и скърби“, това не е ритъм, както пеете. Или пеете „Мога да кажа“ и нея не я пеете добре. (Учителят пее като нас). Не може така да се пее. (Учителят свири тихо и нежно). Туй е весело. Като дойде тъжното (Учителят свири тъжно). Питам сега: Защо ще вземете един тон, който понижава? (Учителят пее: А, ха, ха, ха) Нали имате „ох“. Нещастието не произтича от „ох“, „х“-то какво показва? – Трябва да вземе нова насока в живота. Следователно, трябва да знаете как да турите съгласните букви, понеже те са препятствие. (Учителят написа „Стоим, тръгваме, качваме се, почвам да мисля, градината плодове ни ражда, почиваме си, на Бога благодарим“. Пише: Стоим, тръгваме, мислим, пари ще си имаме, градината ни плодове дава, обядваме, пак на Бога благодарим). Много класическа песен е за мен. Най-големи постижения в света имат цигуларите. Колко технически постижения имат? – Сега те развиват сила. Виж там цял оркестър свири. Туй е сила, динамическа сила. На тази сила трябва да се даде направление. Винаги трябва да се свърши с мекия елемент, да има разрешение. Във всяко пеене, във всяка музика трябва да има една надежда турена, да има разрешение. Всички ще пеете. Музикално всичко се разрешава. Музикалният свят е, който разрешава всичките противоречия. Само по музикален начин те може да се разрешат. Музиката е на Духа. То е разумното. Ти не може да бъдеш музикален, ако не си разумен. За да започнеш да пееш, трябва да дойде ума. Хората са нещастни, понеже ума не работи. Умът е, който ще спаси хората. В умът работи Божественият Дух, не силата. Силата е условие, не е богатство, то е метод, начин. Музикалният метод е един от най-добрите начини, по който човек може да урежда работите. Ако сте музикален, където и да идете, работите ви се уреждат. Влезеш при един болен, ако му изпееш една песен, влез, изпей му една песен, без да очакваш нещо. Сега аз не искам да станете певци, но да разбирате магическата сила на музиката. Пеете да кажем: (Учителят пее „Колко ме боли кракът, колко ме боли

кракът“, „Ох, колко ме боли, боли, олеле, олеле, колко ме боли този крак. Е, братко ти не знаеш, че трябва да ми помогнеш, аз имам работа. Двамата на работа да идем. Я престани да ми се гневиш. Колко те обичам. Ще те погладя, ще ти дам един хубав обед, за тебе ще имам особено мнение“.) После престане да ме боли кракът. Кракът казва: „Обиждам се понякой път, че ти не ме зачиташ, право е“. Отсега нататък много те обичам, много си благороден. Тази работа е сериозна. Някой път се представи в една форма, защото ако не разбираме най-лесните работи, ако не оценяваме една болка, как ще оценим една радост? Всяка болка е дреха на болестта. Радостта като се облече, самата скръб се връща. Има причини за скръбта в света, но всякога една скръб е условие, Бог да се прояви във вашия живот. Скръбта е условие да се развива вашия ум. Аз говоря за ония скърби, които са разумни. За разумната скръб говоря.

Само Божията Любов носи пълния живот!

XVI година.
30 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 23 юни 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1937_06_25 Мъчение, труд, работа
Младежкия окултен клас КНИГА: Разумните същества, том 2

МЪЧЕНИЕ, ТРУД И РАБОТА

Добрата молитва

За следващия път пишете върху темата: "Силни и слаби думи."

Ако вземете трите думи "мъчение", "труд" и "работа", как ще ги класифицирате? Каква е отликата на мъчението? Казвате за някого: "Мъчи се този човек", т. е. когато работата на някого е много трудна, извън силите му, казвате, че се мъчи. Трудът е нещо, дадено според силите на човека - ни повече, ни по-малко. А работа е това, което вече е уравновесено със схващанията на човека, с умствените му разбирания и телосложението му. Да допуснем, че ти казваш: "Мъчно ми е"; в случая има мъчение. После друг някой казва: "Мъчно ми е!"; в случая той е свързан с мъчението. Да речем, че мъчението е извън теб и ти започваш да се мъчиш. Защо мъчението съществува извън човека и кое е онова, което го свързва с него? Представете си сега, че един възрастен човек е нападнат от въшки, туй го мъчи и вие казвате: "Мъчи се този човек." Кое го мъчи, тези въшки имат ли някаква омраза към човека? Не, те имат особено разположение на съзнателна любов, но имат съзнание, че трябва да се живее, намерили са едно същество, от което да се ползват, но не разбират, че начинът им на хранене е опасен за него. Те са се качили на главата или на тялото на даден човек и ако го изоставят, ще измрат. За да се избавят от тази явна смърт, те постоянно се стремят да обезсилят човека - дразнят го и го смучат. Казвате, че въшките са много глупави. Може да е така, но онези, които завъждат въшки, изпущат от себе си една киселина, която предизвиква сърбеж, разчесване и разраняване на кожата, т. е. често хората, които имат въшки, сами се разраняват. Да кажем, можеш да имаш въшка на главата, можеш да имаш въшка на сърцето, можеш да имаш въшка на мозъка си. Въшката на главата или на тялото ще те дразни да се чешеш, а въшката на сърцето ти какво ще произведе?

Сега вие се запитвате има ли такива въшки. Въшките на сърцето не са такива, както на тялото, малко по-други са, но по аналогия имат сходни качества, тъй че и те предизвикват отделяне на такава киселина, която трови. Казва някой: "Отрових се!" Тровят го неговите чувства. Как го тровят? Чувствата не могат да тровят човека, те са му дадени като условие за развитие, но има нещо дошло отвън, което го трови. Или пък казвате: "Мисълта разрушава." Самата мисъл не разрушава и ако я разглеждате сама по себе си, тя гради, но има нещо отвън, което руши в мисълта. Да допуснем, че вие сте се справили с въшките на тялото. Животните,

например, още се борят с въшки, кърлежи, паразити, те нямат гребен, затова извиват тялото си, искат да го направят пъргаво, за да се освободят от тях, но понякога усещат голямо безпокойство. Човек има доста знание, има даже церове против въшките, но сега се бори с въшките на своето сърце.

Сега, къде търсите тези въшки? - по главата, под мишниците, т. е. в гористите места. Значи главата е гористо място и въшките са хищници, които се крият в горите. Тогава на кое място се крият въшките на сърцето? Понякога вие не разсъждавате, имате неразположение, казвате: "Този човек ми е неприятен!", но можете да си дадете отчет защо ти е неприятен. Защо ви е приятна една ябълка? - защото ти дава нещо. Обратно - една ябълка не ви е приятна, когато нито цъфти, нито ви дава плод. Някои ябълки са стипчиви и вие казвате: "Тази ябълка е лоша." Лоша е, понеже не сте приели от нея онова, което очаквате. Когато сте възприели това, което тя дава, считате, че е добра. По същия начин може да имате едно чувство, което ви допринася известна приятност, и казвате: "Това чувство е добро." В случая имате определено чувстване или самочувство. Да допуснем, че имате само едно усещане - например, пипнете един предмет и усещате студ, голяма или малка горещина. С тия опити понякога човек може да си изгори ръката. Но питам кое може да безпокои човека?

Трябва да знаете, че Животът е нещо разумно. Нека вземем за пример музиката. Сега вие пишете нотите на пет линии, някои ги пишете над, някои - под, някои - между линиите. Когато видите, че нота е турена на една самостоятелна линия, можете ли да определите коя е тя? Можете да предполагате. Ако ви кажа, че е основна, тогава коя нота е основна? - "До". Най-първо трябва да знаете какво място заема "до" в музиката? Колко е голямото разширение на "до"? - цяла нота. Цяло "до", половина "до", четвъртина "до", осмина "до", шестнадесетина "до", тридесетивторина "до" и шестдесетичетвъртина "до". От последния нагоре как бихте взели този тон? Шестдесетичетвъртина не е пределното времетраене, но засега е последен етап и по-нагоре не можете да идете. Това е толкова кратко време, че в шестдесетичетвъртината нямаш време да вземеш тона. Всъщност какъв е законът, който определя стойностите в музиката? Това е философска работа, много мъчна за разбиране. И мъчнотията е там, че понякога трябва да свържете и да определите какво отношение има музиката към живота. Защото целият живот не е такава музика, както ние я разбираме. Виждаме, че на младини хората пеят, а на старини мислят. Защо старите не пеят, а младите пеят? Може да уподобим, че младият е този, който слиза отгоре, слиза като вода от планината. Когато слиза, водата пее, шуми, но щом стигне на равното, спира се някъде и престава да пее - значи движението ѝ е слабо. На

старини човек стои - той е застояла вода, само обикаля и ако дойде вятър, ще го подвижи. Младият върви по известна линия, по свой определен път.

Вие, като сте млади, по какъв път вървите и какво сте разбрали от младостта? Сега, когато сте млади, вие не знаете пътя, по който вървите, и когато остареете, пак няма да го знаете. Няма да знаете и защо умирате. Казвате, че трябва да се живее. Съгласен съм с вас, но какво разбирате вие под израза "трябва да се живее"? Казвате, че човек трябва да си има къща. Трябва да имате къща, трябва да имате легло, дето да почивате. Казвате, че трябва да има храна, за да се поддържа живота, после казвате, че трябва да има външни удобства, най-после казвате, че трябва да има знание. Много работи трябва да има, но в какво седи същината на живота? Аз не питам какво нещо е той. Нито вие можете да определите, нито аз мога да определя в какво седи животът. Не мислете, че ако ви дам едно определение, ще ви покажа какво нещо е той. Мога да ви посоча какво са писали много автори за него, но животът трябва да се опита. Сега вие, които го опитвате, кой метод сте намерили за най-правдоподобен и хармоничен от ваше гледище? Кой метод употребявате вие в живота? Все пак употребявате някакъв метод, но не можете да го конкретизирате.

Сега, трябва много да се разсъждава. Когато едно буре се напълни с масло, то ползва ли се от маслото; когато напълните една стомна с вода, тя ползва ли се от водата? По същия начин и някое ваше знание може да има подобно отношение към вас, както водата към стомната. Следователно ще трябва да си зададете въпроса знанието, което имате, какво отношение има към вас - както водата към стомната или както водата към човека, който я е приел в себе си, за да му утоли жаждата? Допуснете, че говорят за вас, че сте даровит писател или че имате много хубав глас, или че имате музикална дарба. Какво трябва да правите с тези дарби? Да допуснем, че десетина души са се събрали около един кладенец, един от тях е толкова слаб, че не може да завърти колелото и да извади вода, но има един, който може да го завърти. Този, който изважда вода, е даровит. Какво трябва да направи той? Най-първо, ще спусне кофата в кладенеца - това е лесният процес, след който идва друг процес. Когато двама души вадят вода, единият ще върти колелото от едната страна, а другият ще отиде да върти от другата страна и кофата ще излезе навън.

Питам сега защо певецът трябва да пее? Ако хората не пеят, умират, а ако пеят, оживяват. Следователно певецът трябва да пее, за да не умират хората. Ако отидеш при човек, който нито пее, нито пъшка, лесно можеш да поставиш диагноза и няма нужда да го питаш живее ли. Той се е обезсърчил и щом пипнеш пулса му, ще установиш, че е свършил. Но започне ли да пъшка, този човек ще оживее. Въобще онзи, който плаче,

може да оживее. И болният, ако пее, може да оздравее. Ако по три пъти на ден пее, от каквато и болест да е болен, той ще оздравее. Стига да няма някой отвън, който да го обезсърчава и да му говори: "Ти си на умиране, какво си се разпял!"

Сега, аз определям мисленето като една отлична форма на божествената мисъл, която иска да повдигне човека. Не говоря за музиката като изкуство за повдигане на отделния човек, но като проводник на онази велика божествена сила, която трябва да се прояви по закона на музиката. За да направиш нещо в света така, че всеки да е благодарен, трябва да го осъществиш само по музикален начин. Всички несгоди в живота произтичат само от това, че няма музика. Въобще там, дето няма музика, има несгоди, а дето има музика, дето има мисъл, там несгодите и престъпленията започват да отстъпват.

Например, можете да направите следния опит: вземате две изоставени от родителите си, деца, на едното давате правила как да живее, а на другото дете не давате. Условията на първото дете ще се подобрят, то става умно, носи вода, услужва. Другото дете ще прояви обратни качества - ще минава оттук-оттам и ще открадва плодове от някое дърво. Детето, което краде, е едно желание. Понякога питаме има ли кражба в света. Музикант, който пише и не туря една нота на място, прави погрешка. Например, вие мислите, че домакинята, която въобще не е посолила яденето, е виновна, но виновна е и онази, която е турила повече сол. Разбира се, вината на тази, която туря малко сол, е много по-малка. Та понякога хората се намират в противоречие, подобно на оня дом, в който свекърва, дъщеря и снаха варили боб. Дошла свекървата - посолила боба; после дошла дъщерята и, без да опита, турила толкова сол, колкото знаела, че му трябва; трета дошла снахата - и тя претеглила толкова сол, колкото трябва, и го турила в боба. Накрая бащата поставил правилото да не се слага в яденето непретеглена сол. Откъде са произлезли двете погрешки? Ако бяха опитали боба, дъщерята и снахата щяха да видят, че вече има сол. Сега, чувал съм мнозина понякога да казват, че трябва да претегляме своите постъпки. Те мислят, че ако претеглят постъпките си, ще оправят работата. Ако ги теглят като дъщерята и снахата, каква реакция ще стане? Допуснете, че бобът е сготвен по трите начина. Най-първо е сготвен по начина на свекървата: тя била умна, турила сол, но не навреме - посолила гозбата преди да е увряла, след което я оставила десет-петнадесет минути да поври, че солта да влезе в боба, и в това е нейната погрешка. Представете си, че свекърва отива, когато бобът е уврял, снема го от огъня, захлупва го, туря го настрана и написва една бележка: "Бобът да не се соли!" Сега, представете си, че имаме второ гърне с боб, допълнително посолен от дъщерята и снахата. Каква ще бъде разликата, ако ядете боба,

сготвен от свекървата, или ядете онзи, който и трите са го солили? Ако ядете боба на свекървата, няма да ходите да пиете вода, но ако ядете соления боб, десет-петнадесет пъти ще отивате до котела с вода, като че във вас става пожар, и ще казвате: "Запали ме!" там, дето има пожар, винаги ще има нещо счупено. Когато се угаси пожарът, погрешката на дъщерята и на снахата трябва да се поправи.

Та казвам сега: на боба, който вие готвите, колко души му турят сол? Идва някой при теб и ти казва: "Хубаво го насолих!" аз варя боб - насолят ме, идва друг - и той ме насолява, дойде трети - и той ме насоли. Ако трима души ме насолят, какво ще стане с този, който яде от мен? - ще ходи по-често при водата. Ще ви дам едно правило: ако сами не сте се солили, давайте само на един да ви соли, а не на двама. Не позволявайте на двама души да ви солят. Дойде ли някой, кажете му: "Солен съм вече, ще ме извините! Ако и вие ме насолите, ще си изгубя цената. Един ден, когато не съм солен, тогава ме насолете."

Да допуснем сега, че някой куца в музикално отношение, не може да соли, пее с много погрешки и вие му казвате, че кряка като жаба. Звуците на жабите не са крякане, жабите са доста музикални. Как музикално ще кажете на някого, че не може да пее? Какво разбирате в най-простия смисъл под пеене?... Сега да вземем тона до. Не можете да вземете вярно тона до. (Учителя пее думата "мъчение"). Къде е мъчението? Ние имаме само сянката на мъчението. Мъчение има, например, когато взема един чук, ударя големия ви пръст и вие казвате: "Чувствам го!" (Учителя пее фразата "Чувствам го!") Понеже пръстът ви е ударен, има известно мъчение, не можете да вземете до. Сега нека пак вземем тона до (Учителя пее думите "мъчение, труд, работа"). Тонът е същият, но съдържанието не е същото - все с тона до пеете и мъчение, и труд, и работа. Значи те са степени. Първо имате мъчението. Мъчението можете да го поправите музикално с труд, да го облекчите, а трудът можете да го облекчите с работа. Под работа подразбираме, че човешкият дух, човешкият ум, човешката душа и човешкото сърце се кооперират на работа, която ви е приятна. В мъчението човек чувства, че има нещо, което е прекалено, а в работата чувства, че има нещо, което му е приятно. Например, един художник седи със своята четка и му е приятно, че работи; един писател седи над книгата си и работи или един музикант свири и работи. Защото да свириш е работа, да рисуваш е работа и да пишеш е работа. Засягам този въпрос от гледна точка на ежедневния ви живот. Трябва да се хармонирате. В живота сте поставени в една система и трябва да знаете какво е вашето място. Да кажем, че искате да свирите; най-първо трябва да видите дали цигулката ви е нагласена, дали е в изправност.

Сега, има три степени: мъчение, труд и работа. Как ще минете от мъчението в труда? Представете си, че сте положени на земята; вие тежите петдесетшестдесет килограма, на гърба ви е сложен чувал от сто килограма и не можете да мръднете. Чувалът може да е пълен с жито, но в дадения случай този непоносим товар ще ви причини мъчение. Какво се изисква? - да се махне мъчението, т. е. когато минава някой, да вземе от голямото благо, което имате на гърба си и ви мъчи. Трябва да кажете: "Направи ми услуга да вземеш половината от благото, давам ти го!" Когато дадете половината, вие вече ще можете да станете, да подигнете чувала и да го занесете вкъщи. Следователно щом имате една мъчнотия, трябва да я разделите на две части и половината да дадете на другите. Мъчението е във вас, но всяко мъчение произтича от известно благо. Ще попитате как може мъчението да произтича от благото. Нямате ли примери, не можете ли да се сетите, че най-хубавите работи произвеждат мъчение в човека? Ние не можем да носим благото на живота. Всичкото мъчение е в благото на живота, а не в самия живот. Понякога срещате някой приятел, който така силно се ръкува с вас, че ви причинява болка. Какво трябва да правите? Трябва така да турите ръката си, че да не ви заболи, ръкуването е цяло изкуство. Ако знаете как да се ръкувате, ръкуването може да бъде естествено. А може да се ръкувате така, че ръката ви да бъде приклещена като в менгеме. Когато се ръкувате, трябва да знаете как да хващате. Например, аз имам една писалка и когато я пипна някъде, перото й престава да пише... Когато се ръкувате, палците трябва да бъдат разположени успоредно в противоположни посоки, защото има един нов начин на ръкуване, чрез който енергиите в природата се предават по правилен начин. Ръкуването е начин за предаване на енергии. То е съприкосновение, а във всяко съприкосновение или ще дадеш, или ще вземеш. Ако не знаеш как да се ръкуваш, се образува едно неприятно чувство.

И така, мъчението произтича от благото, затова ще дадеш половината от него. Да кажем, че носиш един стокилограмов чувал със злато. За да се освободиш от това мъчение, ще дадеш половината. Ще кажеш: "Защо да го давам, трябва да го нося." Ами защо да не го дадеш? От всяко нещо, което те мъчи, дай половината. Трудът също е благо и ако дадеш половината от него, ще влезеш в нормалната страна на работата. Онова пък, което произтича от работата, ще го пуснеш. В работата всичко протича нормално. Аз я уподобявам на един извор: никога не задържай водата и излишното го пущай навън. Следователно при работата имаме нормално състояние, при труда имаме подпушване, а при мъчението имаме напрежение.

Можем да направим сравнение със съвременната техника: мъчението е

една машина, в която се образува пара. За да не се пръсне котелът, какво трябва да се направи? Трябва да има предпазителна клапа. (На една сестра й прилоша) представете си, че едно нещо го пуснете и то падне на земята. Да кажем, че падне един човек. Това значи, че животът е излязъл - вие виждате тялото, но това не е човекът, т. е. благото е отвън.

И така, в човека нормална е работата и той трябва да работи. Никога не трябва да задържате излишно нещо в себе си, никога не трябва да задържате излишни мисли, чувства и постъпки. Всичко това е благото, което трябва навън да върви. Допуснете, че се самовъзпитавате и някоя мисъл ви мъчи. Например, някои имат манията, че къщата ще се събори или навсякъде виждат опасност. Докато тази мисъл е в главата ви, вие не можете да бъдете свободни. Извадете тази мисъл! Плашите се да не загубите благото. От какво произтича страхът? Той е едно предпазно средство. Благото е животът и този живот ви причинява страх. Страхувате се да ви убият. Питам: вас друг път убивали ли са ви? Че са убивали другите, е въпрос. Вие, които знаете, че никога не са ви убивали, защо се боите да не ви убият? Това е една натрапена, вторична идея. Всички идеи, които сега ви мъчат, са вторични и натрапени. Казвате, че ви мразят; знаете ли какво нещо е омразата? Знаете, понеже сте мразили. Кои са признаците на омразата, какво става, когато мразите един човек, какви са психологическите причини? Няма ли някой от вас, който да е мразил?

Да оставим това, сега ние не разрешаваме въпроса за омразата, да се спрем върху важното. Когато дадеш половината от мъчението, ще дойде трудът; когато дадеш половината от труда, ще дойде работата; щом влезеш в работата, съществува вече едно естествено положение. Работата представлява едно божествено положение, в което никога не сте били. Тя е състояние, при което ще се върнете при своето семейство вкъщи - при баща си и при майка си и при тях ще живеете. Мъчението и трудът са отвън, а пък работа е да живеете при баща си. Онзи блуден млад син, който ходил, мъчил се и се трудил, се връща при баща си и казва: "Направи ме като един от слугите си!" Той се връща при баща си, понеже е научил, че в света има мъчение и труд. Връща се при баща си, защото в света хората никога не могат да ви дадат това, което баща ви и майка ви могат да ви дадат. Другояче казано, светът никога не е в състояние да ви даде работа, освен лош прием. Работата иде само от Бога, трудът иде от хората, а мъчението иде от дявола. Щом се мъчите, при дявола сте; щом се трудите, при хората сте; щом работите, при Бога сте. Това е формулата, с която можете да се освободите.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

Ще ви дам една работа: всеки ден да кажете най-малко три хубави, три музикални думи. Какво ще ви коства да кажете музикално три думи? Някой може да каже шест, девет, дванадесет, петнадесет думи, но най-малко трябва да са три и ще ги увеличавате само по три. Ето една работа, която можете да си създадете.

30-а лекция от Учителя,
Държана пред Младежкия окултен клас
25 юни 1937 г., петък, 5 ч. с, София, Изгрев

1937_06_27 Вътрешен и външен живот
утринно слово

ВЪНШЕН И ВЪТРЕШЕН ЖИВОТ

Размишление.

Ще прочета 21-а гл. от Евангелието на Йоан, от 1-ви до 16-и стих.

Животът има външна и вътрешна страна, която сега се изучава. Днес всички живеят във външната страна, която се отличава с неудобства. Следователно, кажеш ли, че животът ти е пълен с неудобства, ти си във външната му страна. Всеки човек се стреми да се освободи от неудобствата, т.е. да мине от външната във вътрешната страна на живота. Тя може да се познае само по вътрешен път, т.е. по пътя на любовта. Вие изучавате тоя път сега. Преди вас са го изучавали светиите. Обикновеният човек иска да живее като светия, но не може. Той често си въобразява, че е талантлив, гениален, но си остава с въображението. Някой от напредналите същества иска да живее като обикновен човек. Не е лошо това, но той ще разбере само външната страна на живота, а не и вътрешната.

Какво представя външният живот? Той е подобен на светска мома, която мисли само за дрехи, за обувки, за украшения. Тя се облича модерно; всеки ден променя дрехите и обувките си. На главата си туря различни украшения. Дето мине, всички се обръщат да я гледат и говорят за нея. Тя е млада, красива, задоволена от живота, но външно. Дохожда ден, когато дрехите ѝ овехтяват, обувките се скъсват, и тя се чувства нещастна. Здравето постепенно я напуска. Тя казва: Всичко опитах, но едно нещо не познах — любовта. Тя е получила много неща от живота, но не и любов. Значи, външният живот е светският, временният, преходният, а вътрешният — духовният, вечният — животът на любовта.

Ще кажете, че това са елементарни неща. — На пръв поглед са прости, но влезете ли по-дълбоко, те са чужди, неразбрани. Лесно е да кажеш, че имаш вяра, но приложил ли си вярата? — Аз прилагам вярата си. — Как я прилагаш? — Вярвам в хората. — Вярваш, например, че даден човек е добър. — Какво придобива тоя човек от твоята вяра? Ти придобиваш нещо — започваш да го изучаваш. После започваш да живееш като него. Важно е между тебе и него да се образува вътрешна връзка, да се опознаете. Обаче, двамата не можете да вървите успоредно. — Защо? — Защото главата не може да се постави на мястото на краката, и краката не могат да се поставят на мястото на главата. Той е глава, ти си крака.

Човек трябва да има само една основна идея. Ако има две или три основни

идеи, той има три глави едновременно, а това е невъзможно. Казваш: Аз вървя по пътя на любовта, на мъдростта и на истината. — Това е невъзможно. Ще вървиш или по пътя на любовта, или по пътя на мъдростта, или по пътя на истината. Любовта крепи живота, мъдростта крепи светлината и знанието, а истината крепи свободата. Основният елемент в живота е любовта, а светлината, знанието и свободата са условия за проява на любовта. Те представят външната страна на живота. — Искам да вървя в пътя на мъдростта. — Тоя път изисква големи знания. Най-лесният път е на любовта. Ако в тоя път нищо не постигнеш, в пътя на мъдростта вероятността е още по-малка. Искаш ли да влезеш в пътя на истината, там вероятността за постижения е още по-малка. — Обичам истината. — Как я обичаш: както детето обича плода, или по друг начин?

Представи си, че в тебе живее желанието да забогатееш. Ти си човек с ограничени средства и си купуваш един лотариен билет с мисълта, да спечелиш поне един милион лева. Работиш, движиш се, все за милиона мислиш. Аз дохождам при тебе и ти говоря за небето, за възвишените същества. Ще слушаш ли, какво ти говоря? Ти искаш да знаеш, дали ще спечели твоят билет. Другите неща не те интересуват. Питам: Всички хора с лотарийни билети ли живеят? Твоят билет отдавна е спечелил. Ти живееш на земята, всичко имаш даром: хляб, вода, въздух и светлина. След това голямо богатство, за което нищо не плащаш, купил си един малък лотариен билет, искаш да спечелиш само един милион лева. Какво представя тоя милион в сравнение с голямото богатство, което ти е дадено? Можеш ли с един милион да отидеш на разходка до слънцето? За да отидеш на слънцето, нужни ти са най-малко 35 милиона долари. Колко души имат тая възможност?

Христос каза на учениците си: "Идете и проповядвайте Словото Божие, и аз ще бъда с вас до скончанието на века." Апостолите работиха. — Защо трябваше да работят? — За да спечелят пари да си купят билет за отиване на слънцето. И вие трябва да работите, да спечелите пари за билет и, като дойде Христос, да отидете с Него заедно на слънцето. Някои не работят и разчитат на особена привилегия. В живота няма никакви привилегии. Който има любов, само той се ползва с привилегии. — Как познаваме, колко сме спечелили? — Външно това не се познава. Всяка печалба се вижда в бъдещето. Светиите, които са живели преди вас. минавали за анормални, за глупави хора. Ако те не бяха дошли на земята, не бяха проповядвали и служили на Бога, животът на хората щеше да бъде пустиня. На тях се дължат всички блага и придобивки. Красотата на живота се дължи на тях.

Казвам; Ако Христос не беше дошъл на земята и не беше проповядвал в

Галилея, нямаше да имаме културата, за която днес се говори. Ако слънцето не огряваше земята, щяхме ли да имаме сегашната култура? Било е време, когато слънцето не е гряло, както сега. Тогавашните жители на земята не са имали тия условия за живот, каквито днес имаме. Сегашните условия са много по-добри от предишните. В бъдеще ще има много по-благоприятни условия от сегашните. Обаче, условията, удобствата не идат отвън, но отвътре. Те се крият във вътрешния живот на човека.

Как се познават придобивките на живота? — По пет начина: едни ги възприемат само с пипане, с усещане, други чрез вкуса, трети чрез обонянието, четвърти чрез слуха и пети чрез зрението. Тия пет категории хора имат пет различни впечатления. Петте сетива представят пет различни сили, дадени на човека за работа. Ако си служи с петте сетива, човек се развива всестранно. Работа се иска от човека. Ако не работи, нищо няма да придобие. Някой работи малко, а очаква големи постижения. Какво получи Христос за своята работа? Платиха ли Му? Направиха ли Му къща? Остави ли някакво материално богатство на учениците си?

Съвременният човек се стреми към големи неща. Той иска да се ожени, да има деца, да бъде баща, да стане като Бога. Ще се ожениш и после ще кажеш на сина си, че ти си го родил. — Това не е истина. Ще му кажеш, че ти го храниш. — И това не е истина. Бог дава на човека хляб, вода, въздух и светлина. Имаш ли право да заемаш мястото на Бога? Той създава, а ти казваш на сина си, че си го родил, че ти си му дал живот. Ако е вярно, че бащата и майката раждат децата, кой беше бащата и коя майката на Адама? Ева я роди баща ѝ Адам, но кой роди Адама? В света съществуват външни и вътрешни закони, които трябва да се изучават.

Сега, като казвам, че не трябва да разчитате на лотарийните билети, имам предвид онова знание, което можете да приложите. Има смисъл да купувате лотарийни билети, но ако знаете, кой билет печели и при кое теглене ще получите най-голямата печалба. Щом не знаете тия закони, ще купувате билети и, при всяко теглене, вероятността да спечелите ще бъде едва едно на сто хиляди. Колко години трябва да взимате участие в теглене на билетите, за да спечелите един милион? Трябва да чакате най-малко 200 години, докато спечелите един милион. А на 120 години вие ще бъдете стар, побелял, няма да ви интересува нищо: нито моми, нито момци, нито лотарийни билети. Ще кажете: Нашата работа се свърши вече.

Има нещо съществено в живота, към което всеки се стреми. Тъй както днес се изявява животът, има нещо неестествено. Животът на сегашните хора не е такъв, какъвто трябва да бъде. Кога човек прави това, което трябва? Има

ли човек на земята, който да е постъпвал така. че да не е обидил никого? Аз не говоря за светските хора, но за ония, които търсят вътрешния живот. Светските хора се стремят към външния живот, дето слабият слугува на силния, а глупавият на умния. Във вътрешния живот законът е точно обратен: силният слугува на слабия, умният на глупавия, любящият

— на оня, който няма любов. Във външния живот, ако те обичат, и ти ще обичаш; във вътрешния живот, и да не те обичат, ти ще обичаш.

Христос каза на Петра: "Върху тоя камък ще изградя църквата си, и вратата на ада няма да я преодолее." Католиците се ползват от тоя стих и приемат апостол Петър за основа на католическата църква. Това е криво разбиране. Истинска основа на църквата е любовта. На нея се основава целият свят. Ако и вашият живот не се основава на любовта, вие сте на крив път.

Казвате, че имате основа на живота. Не отричам това, но казвам: Вие работите с два вида методи — с методите на външния живот, както и с методите на вътрешния живот. Първо започвате с методите на външния живот, оставяте тях и работите с методите на вътрешния живот. После пак започвате отново. Като променяте ту едните, ту другите методи, не дохождате до никакви постижения. — Трябва ли да се прераждаме? — Ако искате да се развивате, ще се прераждате. То е условие за развитие.

— Колко пъти трябва да се прераждаме? — Това зависи от условията. Колко пъти ще драснеш кибритената клечка, за да я запалиш? Това зависи от кутията и от самия кибрит. Ако главичката на кибритената клечица е добре направена, достатъчно е един път да драснеш, за да се запали. Ако съставът на кибритената главичка не е добър, ще драскаш много пъти, докато я запалиш. Някога употребяваш много клечици, докато си запалиш огъня.

Като се ражда и преражда, човек се свързва с хората, за да си помагат взаимно. Те влизат в общества с цел на взаимопомощ. И в единия, и в другия случай хората мислят повече за себе си, отколкото за другите. И ангелите не мислят за хората. Всеки има свое задължение, своя определена работа, която трябва да свърши. Хората не искат да знаят това, и постоянно безпокоят Господа със своите объркани работи. Жената казва: Господи, не виждаш ли, че страдам? Децата ми не са наредени, мъжът ми не ме обича. И мъжът се оплаква от своите сбъркани работи. Свещеникът се оплаква от своите пасоми, че не ходят на черква. Българите се питат: Защо България не спечели в Балканската война. Това са обикновени работи, които не се поправят с оплакване. Защо бащата не работи върху децата си, за да ги наведе на идеята да живеят помежду си като братя и

сестри, а оставят силните да господаруват на по-слабите?

Сега вие ще кажете, че говорите на децата си за добри, братски отношения. — Не е достатъчно само да говорите; вие трябва да носите идеята за братството в себе си. Можеш да говориш върху теорията на музиката, колкото искаш. Това не е достатъчно. Важно е, да знаеш да пееш и да свириш. Като вземеш един тон, аз зная вече, какъв певец си ти. Може да ми разправяш за благородството на твоя дядо и прадядо — това не ме интересува. Аз искам да зная, какво носиш, от тях, какво наследство си получил. Една твоя постъпка е достатъчна, за да определи, какви са били твоите деди и прадеди. Ако ме приемеш добре в дома си, ти сам се препоръчваш, няма защо да ми говориш много. Една добра постъпка струва повече от твоето знание. Ти си богат човек, разполагаш с пари и знание — това не ме интересува. Аз съм пътник, нямам парче хляб в торбата си. Ако ти се спреш, на пътя си и ми дадеш парче хляб и чаша вода, това за мене струва повече от всичкото богатство и знание на света. Така ще се създаде връзка между мене и тебе. След това вече мога да се интересувам и от богатството, и от знанието ти. Любовта разрешава всички въпроси. Ако тя не проникне в живота, всички неща се обезсмислят.

Днес Христос се обръща към вас, както към Петра, и ви пита: "Обичате ли ме?" — Ти знаеш. Господи, че Те обичаме. — Тогава, пасете моите агънца. От това, как ще ги пасете, познаваме, каква е била вашата любов. — Кои са вашите агънца? — Това са вашите добри мисли, чувства и постъпки. Те са резултат на любовта, която живее в душите ви. Бог е вложил любовта във вас. Спирайте вниманието си и върху добрите постъпки на вашите близки, за да се отпечатат в съзнанието ви като добри случаи във вашия живот.

Мнозина очакват на Господа, да ги спаси, да им помогне. В какво се крие спасението на човека? За гладния спасението е в хляба, за жадния — във водата, за заблудения пътник — във спасителния дом. Спасението на света е във ония Божествени мисли, които проникват в човешкия дух; в Божествените чувства, които се изразяват чрез волята на човека. За да подържа живота си, човек не трябва да яде само един път през деня. В който свят и да живееш, постоянно ще се храниш. Любовта трябва постоянно да се втича в човешката душа. Тя е храната на живота. Като знаете това, всяка дума, всяко чувство и всяка постъпка трябва да са проникнати от любов. Помнете, че зад всяка ваша дума или мисъл стои Бог и ви наблюдава.

Христос казва на Петра: "Скрий ножа в ножницата си!" И на вас казвам: Турете ножа в ножницата си. Не мислете, че може да избегнете чашата, която Бог ви дава. Ще изпиете тая чаша. Ножът не разрешава въпросите.

Петър отряза ухото на слугата, а Христос го постави на мястото му и го залепи. Той казва: Ако вадите ножове, и срещу вас ще вадят; ако режете уши, и вашите ще режат. Една обидна дума предизвиква друга обидна дума; една лоша мисъл предизвиква друга лоша мисъл; едно лошо чувство предизвиква друго лошо чувство. Ако Петър, вътре в тебе, отреже ухото на слугата, Бог ще ти каже: "Скрий ножа в ножницата си!" Как трябва да воюваш: С нож, или с любов? Няма по-силно оръжие от любовта. Бог, Който е всесилен, също воюва с любовта. С един замах. Той може да унищожи хората за престъпленията им. Но Бог им казва: Не правете престъпления! Ако не слушате, ще страдате. Вие обещавате, че няма да правите престъпления, но забравяте обещанието си.

Казвам: Живейте със съзнанието, че Бог присъства във вас. В това се крие силата на новото учение. Като ви проповядвам новото учение, искам да събудя у вас Божественото, да станете проводници на Божията Любов. Който е проводник, да помага на другите. — Как се познава, кой човек е проводник, и кой не е? — По отношенията му към хората. В дома ти дойде един просяк. Вземеш парче хляб и му го подхвърлиш — ти не си проводник. Обаче, към своето дете си крайно внимателен: вземеш парче хляб, намажеш го с масло, отгоре с мед и му го даваш. То яде, а ти го милваш, радваш му се. Дойде ли в дома ти богат човек, веднага се отваряш, чудиш се, как по-добре да го посрещнеш. Към бедния си невнимателен, груб, искаш по-скоро да си отиде. Оня, който е проводник на любовта, постъпва еднакво и с просяка, и със своето дете, и с богатия, и с бедния гост.

Стремете се да угаждате на оня Бог, Който живее във вас и всякога подкрепва ума, сърцето, духа и душата ви. Стремете се да бъдете изправни към Него. Ако направите някаква грешка, знайте, че към Него я правите. Признайте грешката си и я изправете. Казваш: Съжалявам, че сгреших. — Това не помага. Че плачеш и съжаляваш, не е достатъчно. Ще изправиш грешката си. Ако кажеш една обидна дума, втори път не я казвай. — Не мога изведнъж да се откажа от нея. — Щом не можеш изведнъж, втория път ще я кажеш по-меко, третия път още по-меко, докато отвикнеш да я употребяваш. Аз не искам изведнъж да станете светии. Светията е ученик, който се учил през вечността с голямо постоянство и любов. Той падал, ставал, но за любовта всичко преодолявал. Светията е бил гонен, преследван, бит, но всичко понасял с търпение и радост. Той вярвал, че светът ще се оправи, че животът е вечен.

Христос пита Петра: "Обичаш ли ме, или себе си обичаш?"

Един познат от Сливен искаше да се представи за светия. Един ден

срещнал владиката, който му подал ръката си да я целуне. Светията се ръкувал, но целунал своята ръка. Според мене, който целува своята ръка, живее само за себе си. Такъв светия бил той! Който целува ръката на другите, той живее за тях. Вие ми целувате ръка. — Защо? — Обещавате, че ще живеете за другите. Не е лесно да ти целуват ръка. Когато ми целуват ръка, аз се уча на търпение. При това, зная, че трябва да дам нещо на всеки, който ми целува ръка. Ако не мога нищо да дам, не позволявам да ми целуват ръка. Ще дойде ден, когато и на вас ще целуват ръка. Тогава ще разберете, какво нещо е да ви целуват ръка.

Сега, аз говоря за вътрешната страна на живота, която изисква чистота. Ако мислиш само за себе си, кой си и какъв си, ти се намираш във външната страна на живота. Всеки е дошъл на земята да изпълни Божията воля, а не своята. Христос казва: "Прославих Те, Господи. Прослави ме и Ти за самия себе си." Следователно, който иска да се повдигне и прослави, първо трябва да изпълни Божията воля. Бог знае, какво да направи за него. Като прославяте Бога, и вие се повдигате. Като човек, ти си длъжен да изпълниш Божията воля, а останалото е работа на Бога. Не мисли за себе си. Друг ще мисли за тебе. Речеш ли сам да се повдигаш, нищо няма да излезе. То е все едно, да градиш нещо в ледовете на северния полюс. Щом се стопят ледовете, и съграденото ще отиде. Това, което човек съгражда, е преходно; това, което Бог съгражда, е вечно и неизменно.

Уповавайте на онова, което Бог е съградил и гради във вас. Вслушвайте се в любовта, която Бог е вложил във вас. Това е раят на земята. В него се крие вашето бъдеще. Там са постиженията. И днес Бог ви пита: Обичате ли ме? Готови ли сте да изпълните Божията воля? Ще кажете, че още сега обещавате да изпълните волята на Бога. Не е важно, какво говорите; важно е, какво вършите.

Нека остане в ума ви мисълта, че Бог живее във вас. Той ви дава благата, с които се ползвате. Така ще се създаде връзка между Него и вас. Горко на оня, който не е свързан с Бога! Щом ти не мислиш за Него, и Той не мисли за тебе. — Как да мисля? — Ще мислиш, както мислиш за буквите, които изучаваш. Ако не мислиш, как да съчетаваш буквите, ти не можеш да четеш. — Кой ще ни научи, как да изпълняваме волята на Бога? — Любовта ще ви научи. Без любов нищо не се постига. Без любов животът е мъчение. Любовта осмисля живота. Тя дава знание, свобода и простор на човешката душа. Щом имаш знание и свобода, ти живееш в областта на истината.

Христос запита Петра: "Обичаш ли ме?" Отговори Петър: "Ей, Господи, Ти знаеш." Христос го запита три пъти, и Петър се огорчи. Той мислеше, че

Христос изказва недоверие към него. Но Петър се отрече три пъти от Христа. И каза на Петра: "Скрий ножа в ножницата си!" — Защо? — Защото всеки овчар, който носи нож, сам коли и яде овцете си.

Казвам: Ходете без нож между овцете си, да не би вие сами да снемете кожите им. Докато сте във външния живот, може да носите наточени ножове. Щом влезете във вътрешния живот, скрийте ножа в ножницата си. Какво ви е нужно за тоя живот? Сърце топло и чисто, ум светъл и възвишен. Така ще работите за Божията слава на земята и на небето.

Т. м.

— В Божията Любов е благото на човека.

30. Утринно слово от Учителя, държано
на 27-и юни, 1937 г. София — Изгрев.

Книги:
Вътрешен и външен живот
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
Външен и вътрешен живот
Старото отмина (Утринни Слова. Година VI (1936–1937). Том II. София, 1947)
20 беседи от 21 март 1937 г. до 19 септември 1937 г.
Начало: 05:00

1937_06_27 Възлюбете Господа!
неделна беседа

ВЪЗЛЮБЕТЕ ГОСПОДА!

„Добрата молитва“

„Ще се развеселя“

Ще ви прочета само два стиха от 31-ви псалом: 23-ти и 24-ти стих: „Възлюбете Господа, всички преподобни Негови. Господ съхранява верните и въздава изобилно на онези, които се обхождат горделиво. Имайте дързновение и да се укрепи сърцето ви, всички, които се надеете на Господа.“

„Духът Божи“

Ще се спра върху онази хубавата мисъл, която е казал псалмопевецът: „Възлюбете Господа.“ Думата „възлюбете“ Господа е един скъпоценен камък, който, ако се обработи, придобива своята цена. Любовта е закон на освобождаване. Без любов свобода в света не може да има. Най-неразбраната любов стяга връзките. По някой път онези, които те обичат, ще те свържат по-добре, да не би да паднеш. Майката, която обича детето си, по някой път му причинява болка, страдание, не от зло желание, но от неразбиране. Във всичките хора има един страх от Бога. Малко хора има, които обичат Господа, повечето се страхуват от Него. По някой път се съмнявате дали е навсякъде или не. Някои се съмняват дали е всесилен или не. Понеже, като се намерите в голямо нещастие, казвате: „Ако беше всесилен, не би допуснал тия работи, които се случват с мене.“ Питам: Когато Господ допуща някоя ябълка да бъде обрана от децата или от птичките, нещастие ли е? От материално разбиране, за крушата или черешата е голямо нещастие, че я обират. Но с туй се подразбира, с обирането се разпространява нейният род.

На едно място Павел казва: „Отчасти знаем, отчасти мъдруваме.“ Тъй, както е сложен нашия живот, ние виждаме навсякъде едно противоречие. Противоречието произтича от факта понеже ние търсим своето лично благо в света. Светът не е създаден заради нас. Светът не е създаден за мравите. Светът не е създаден за гущерите. Светът не е създаден за змиите. Светът не е създаден за животните. Не е създаден и за човека. Че човек живее в света, то е друг въпрос. Че мравите живеят, то е друг въпрос. Сега, онова чувство, което ние имаме: как така човек да страда!

Понеже човек е направен по образ и подобие Божие, светът е създаден за

Бога. Човек е създаден по образ и подобие, значи Бог създаде света за Себе си. Тогава, когато вие обичате, за кого обичате – за хората или за вас? Вашата любов, която вие създавате, за кого я създавате – за хората или за вас? За вас са я създали. И при това искате да покажете, че вие обичате другите хора. То е второстепенно. Всеки един човек е само един пробен камък за вашата любов, за да се познае колко тя е силна. Любовта ви, след като се прояви, тя остава пак за вас. Ако вашата любов не може да ползува самите вас, тя никога не може да ползува и другите. Ако вашата любов може да ползува вас, тя може да ползува и другите. Ако вашата истина, която имате вие, не може да ползува самите вас, да ви ръководи, то тя не може да ползува и другите. Ако вашето знание не може да ползува самите вас, не може да ползува и другите. То е един закон, който трябва да го имате предвид.

Трябва да знаете, че днешното знание няма да ви бъде полезно за утре. За утрешния ден има друго. Днешната храна няма да ви бъде потребна. Вие се нуждаете от много храна. Животът изисква всеки ден нещо ново. Една от грешките, които правят вярващите, учените хора в света е, че те искат да бъде светът с вас тъй, че каквото имате днес, да се осигурите за целия живот. Такава осигуровка няма. Всеки един човек е осигурен за един ден. Понеже в Бога има само за един ден. Шестте дни ние сме ги направили. Ако идете на Северния полюс, там има само един ден. Като изгрее Слънцето, 6 месеца грее, а 6 месеца е нощ. В умерените пояси, на екватора, там имаме ден и нощ. Има религиозни хора, които се питат кой ден трябва да празнуваме – събота или неделя. Казвам: Един ден има в света. – „Че как? Шест дни.“ Казвам: За тебе 6 дни, а за мене има само един ден. Онзи ден, когато ти постъпиш право, ти си в съботата; когато не ги обичаш, ти твориш, създаваш – и животни, и змии, и гущери, какви ли неща не създаваш. При всичките дни ти ще създадеш всичките животни. В Божия ден ще си починеш, ще обичаш всичко онова, което ти си създал.

Сега казвате: „Защо те обичам?“ Ако вие обичате Бога, след туй не трябва ли да обичате всичко онова, което Той е създал, към което Той има известна благосклонност, известно внимание? Какво понятие Бог ще има за вас, като ви вижда? Като своенравно дете, където минавате, рушите. Тук идете, там счупите нещо, кажете обидна дума, извадите нож, мушнете, убиете някого. Той върви подир вас и вижда всичко онова, което вие виждате. Затова се спрат хората и казват: „Така е нареден животът.“ Така сме го наредили ние. Питам: Съвременните болници Господ ли ги нареди? Съвременните хирургически ножове Господ ли ги направи? Съвременните пушки, съвременните ножове, съвременните параходи, Господ ли ги създаде? Съвременните фабрики Господ ли ги създаде? Може някой да каже, че Господ е дал материалите. На Господа не Му трябват фабрики.

По-хубава фабрика от човека надали има. Ако искате образец на фабрика, стомахът е отлична фабрика, която светът не е виждал. Даже във всяко едно отношение стомахът, който минава за едно отлично прозвище, е отлично уреден. В стомаха има 10 милиона куверти за ядене. Десет милиона гости се гощават, за едно угощение 10 милиона насядат на куверти по 3 пъти на ден. По 10 милиона, по 30 милиона се хранят вътре. Тези 30 милиона извършват такава работа, че от останалото, което не може да изядат, пращат в дробовете. Туй, което не могат да изядат, там има куверти (няма да кажа колко са) и пращат в мозъка. Там са повече милиони.

И казвам: Бъдещето седи в онова проникване, което трябва да направим, да влезем в света, който вече е уреден за нас. Ние сме дошли на Земята, ние сме пътници тук, на Земята. Някои може да минат като пътници, но ние сме дошли да се учим. Следователно ти като постъпиш в училището, трябва да знаеш какво да учиш. Аз разглеждам въпроса, че от едно мъчение може да се освободите само като дадете половината от туй мъчение на другите. От едно страдание може да се освободиш само като дадеш половината. Една работа може добре да я ползуваш, като дадеш половината. Само по половина ще даваш. Онзи, който не разбира закона, ще каже: „Мъчно е да дам всичкото." Ако ти дадеш всичкото, мъчно е? Ако ти дадеш всичкото, ще фалираш, мъчно е. Да дадеш един голям капитал, чрез който ти трябва да функционираш. И трудът е капитал, и работата е капитал. Мъчението е на физическия свят, трудът е в духовния свят, работата е в умствения свят. На Земята щом си, половината от мъчението ще дадеш на своите ближни. Да допуснем, че ти имаш един хляб от 10 килограма. Колко може да изядеш? Може да имаш семейство, ти, жена ти, децата ти – по едно кило, 5 кила. А 5-те кила, какво ще ги правиш? Петте кила трябва да ги дадеш на своите ближни, които него ден нямат хляб. Ако ти не използуваш този закон, туй мъчение на твоите ближни ще се върне върху тебе. Всичките наши страдания и неразбирания се дължат на ония далечни, в миналото изпуснати моменти, когато не сме извършили волята Божия, не сме я направили. И сега не вършим волята Божия както трябва. В коя и да е църква, в кое да е общество, все има правила. Хубави са тия правила, но тези правила са далечни, да засягат този велик закон, с който ние трябва да функционираме в света.

За пример Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината, и Животът." Защо не е казал Христос: „Аз съм животът, Аз съм истината, Аз съм пътят?" Така можеше Той да каже. Или пък можеше да каже: „Аз съм истината, Аз съм пътят, Аз съм животът." Защо ги тури така? Какво представя пътят? Пътят представя знанието. Без знание път няма. Там, дето трябва да дойде светлината, да се използува, то е истината. Животът, това е крайната точка.

Всичките придобивки на пътя е животът. Условията, с които ти можеш да се ползуваш, това е пътят да придобиеш живота. Туй е истината. Следователно трябва да имаш път, знание, трябва да имаш истина. Трябва да имаш живот. Вечният живот, това е смисълът. Ако в този живот, който живеете на Земята, не може да постигнете, да придобиете вечния живот, вие сте изгубени. Ти може да си търговец, но в края, като направиш баланс, нямаш придобивка, имаш борчове. Ти си турил един капитал от 100 милиона – какво ще се ползуваш от тази придобивка?

Сега искам да дадете внимание. Туй, което ви говоря, то е заради вас, не е заради мене. Туй, което сега вие може да придобиете, може да излезете, понеже всички вие сте тръгнали в живота. Даже онези, които минават за много прозорливи, ако ви попитат, не зная колко души от вас ще има [...], какви са последните новини в другият свят, какво пишат вестниците, какви са последните научни изследвания в духовния свят. Мнозина ще кажете: „В България, аз съм слушал, че видели Господа, облечен в шопски дрехи, с бяла аба.“ Те са верни, ни най-малко не осъждам това. Някой път някое дете може да направи едно колелце, да му тури линии, да каже: „Това е Слънцето.“ Хората може да си представят Слънцето. Слънцето ни най-малко не мяза на този малък кръг с тия линии. Това е само едно понятие във вас.

Бог е неразбрано Същество. Най-неразбраното. Сега, думите „неразбраното“, „непонятното“, „недостъпното“ за схващането на човека, това е Бог. Преди всичко, ти когато се родиш, във всичките твои мъчнотии, когато се намериш в мъчение, Той е първият, Който е при тебе, и ти показва пътя, по който може да излезеш. Понеже ти като не Го разбираш, започваш да си съставяш една философия. Бутнал те някой отзад, паднал си на пътя. Виждали ли сте тия картини, с които играят децата? Сгънат ги и като войници ги нареждат, като бутнат единия, еднакво и всичките падат, налягат всичките. Да допуснем, че някой човек вас ви бутне, вие трябва да знаете, обръщате се и казвате: „Господине, неделикатен сте, това е безобразие от Вас.“ Онзи е малко по-сприхав и се захваща един спор между вас. Питам сега: какво се постига? Нищо не се постига в дадения случай. Всяка мъчнотия в света, тя си има свое предназначение. Всеки един предмет, той си има свое предназначение. В съвременната наука са още далеч учените хора да знаят защо най-първо се родиха металите, защо после дойдоха растенията, после дойдоха рибите, птиците, вървят по един начин и най-после се роди човекът. Това е един път, който човешкият дух е минал. Даже вие говорите за вашия дух. Като четете някоя окултна литература, там има такива неразбрани думи – „полярната епоха“, „лемурийската епоха“ и т.н. Аз казвам тогава да ви туря и „епохата на човешкия дух“, „епохата на човешката душа“, „епохата на човешкото

сърце“, „епохата на човешкия ум“.

Сега, според туй тълкувание като казват, че в четвъртия ден Бог създаде Слънцето, понеже умът в човека е дошъл най-после. Когато дошъл умът в човека, тогава е изгряло Слънцето. Преди да е дошъл умът, човек не е могъл да разбира какво е бил духът. Всичко е било както когато падне някоя голяма мъгла и не може да видиш. Трябва да идете в Лондон, да знаете какво е мъгла. Англичаните постоянно [в нея] живеят. Ще бъде преувеличено да кажем така, но повече от времето в Лондон е в мъгла. По някой път е толкоз гъста, че трябва да пущат електричество да осветляват зданията. Първоначално на Земята човек се е намирал в такава мъгла, той едва себе си виждал.

Та казвам: Тази епоха, когато някой път човек повярва, че става религиозен. Много религиозни хора имат мъгла в ума си. Казват: „Защо да вярвам?“ Има ли Господ или няма? Има ли онзи свят или няма? Има ли ум или няма? Нали този свят има. Казват: „Като има, къде ще ида?“ Ами като се раждаше, знаеше ли откъде дойде? Понеже си се родил без да знаеш откъде си дошъл, ще умреш, ще идеш без да знаеш къде. Защо ще умреш? Сега искате да знаете къде ще идете. Ще идете там, отдето сте дошли. Че как да не знаете? Защо да не знаете откъде сте дошли? Онзи, младият син, който напусна баща си и отиде в света да яде и да пие, не знаеше ли откъде иде? Той докато имаше пари, баща си го забрави. Като го туриха и стана свинепасец, не му даваха и рожкови да яде, тогава се сети за баща си и казва: „Ще ида при баща си и ще му кажа: „Отсега нататък не искам да бъда господар, но искам да бъда като един от твоите слуги.“

Всичкото нещастие на всичките религиозни и светски хора е, че всеки иска да стане господар. Всеки иска най-малко 5–10–15 000 лева. Ако е в България, му са достатъчно, ако е в Америка – 1000, 2000, 10000 долара на година. На един богат американец не му достигат – американците са доста разточителни. Един американец прави екскурзии и за 6 месеца похарчи 1 [милион] долара в Европа и се връща. Питам: Какво е придобил? Един милион долара по 83, това са 83 милиона лева. Половината, 42 милиона, колко стават? 120 милиона долара. Вие ще кажете, че тези американци са доста разточителни. Всеки един съвременен човек е така разточителен в своите мисли, желания и постъпки, в онова, хубавото, красивото, Божественото. Ти имаш едно разположение, което с пари не може да се купува. Ти имаш една мисъл, която с пари не може да се купи. За пет пари я продадеш. 15 милиона изчезнат и ти се намериш като пътник. След туй ни най-малко не си даваме отчет, търсим условията отвън. Нещастията в живота идват, понеже ние не обичаме Господа. Казва: „С каквато мярка мерите, с такава ще ви възмерят.“

Сега, тази сутрин аз засегнах един въпрос. Кой от вас, като се е женил, е питал Господа да се жени или да не се жени? Кой от вас, като се е оженил, [е питал] Господа да роди или да не роди? Тук един професор ще иде в гимназията да преподава – от само себе си ли ще иде? Трябва да го назначат. Професора трябва да го назначат, трябва да му дадат лекции да преподава по някои предмети. Сега хората, без да ги назначават, отиват и за Господа говорят. Разправят както онзи американски проповедник. Той казвал: „Едно време Господ намерил хубава пръст, направил човека, че го поставил на плета и 3 деня седял на този плет и като се изсушил, вдъхнал и човекът оживял." Един го е попитал: „Отде намери плета?" Той казва: „Не е ваша работа."

Казвам: Сега ще оставим американския негър; негърство във всичките хора има. В човешката мисъл ние само обясняваме нещата за другите. Ние само ги обясняваме, тъй както онзи гръцки свещеник проповядвал за щедростта от християнско гледище: „И казва Христос: който има две ризи, едната да даде на ближния си." Попадията го слушала, харесала проповедта, че който има две ризи, да даде на ближния си, отива вкъщи, попът имал две ризи, дошъл един бедняк и тя му дала едната риза. Идва попът, търси си ризата и казва: „Къде е ризата?" Попадията казва: „Дадох я, както казваше." – „Това е – казва – за другите, не е за нас."

Сега всички проповядвате, че трябва да се обичаме. За себе си аз трябва да си туря правилото: Да се обичат хората. Досега Господ казвал ли е, че трябва да се обичат? Кой досега е чул, че трябва да се обичат? Много са говорили, пророците са говорили, но Господ никъде не е казал, че трябва да се обичат хората. Нещастието на хората иде [от туй], че има безлюбие. Понеже казва Господ: „Каквото Ми пращате, това и Аз ще ви пратя. Каквото влагате, това и Аз ще вложа във вас." Единственото нещо, което ние знаем – Бог е вложил в нас живота. Бог е вложил в нас ония хубави, прекрасни думи. Бог е вложил в нас Своята сила, свободно да разполагаме. След туй Бог е вложил тази светла мисъл, която имаме, която в нас работи. Всичките ни постижения може да ги постигнем само по този път. Той казва: На този път щом сте, Господ е там. Щом имаш ти истината, Господ е в истината. Щом имаш живота, Бог е в живота. Ти казваш: „Къде е Господ?" Господ е в пътя. Щом съм на Земята, Господ е на Земята. Неговият Дух живее. Неговият Дух вътре в Земята живее. Ние мислим, че Господ е извън. На Земята живее. Всичките тия растения, които изваждат тия сладките сокове, те ги изваждат из Божествения Дух, Който ги е складирал. Къде е Господ? Господ е в Земята. Къде е Господ? Господ е в Слънцето. Тази светлина Господ я праща. Господ е навсякъде, по цялото небе, във всичките звезди. Това, което виждаме, е проявление на Бога.

Питате: „Къде е Господ?“ Искате да Го представим като обикновен стар човек с брада. Това са наши детински схващания. Казвам: Господа на кого ще ми уподобите?

Казвам сега: Възлюбете Господа! И новият начин – когато обичаш някого, ще кажеш... Ти имаш право да обичаш само по следния начин: искаш да се запознаеш с някого, пак имаш право да го обичаш, ако кажеш: „Да обичам този брат и тази сестра, ще мога ли да обичам чрез нея всичките други братя и всичките други сестри?“ Ако можеш чрез този брат да обичаш всичките братя, Бог е там. Ако можеш чрез тази сестра да обичаш всичките сестри, Бог е там. Ако искаш да обичаш само този брат и да го задържиш за себе си, Господ не е там.

Казвам: Какви са мерките, с които може да се мерят нещата? Този брат, когото ти си обикнал, ще бъде начало, а всичките други ще бъдат край. В туй ще се прояви Божията любов. Ако така хората биха разбрали... Това е новата епоха, която иде, това е Царството Божие. Христос казва: „Ако имате любов към Мене, опазете Моята заповед.“ Когато Христос е казал да се отрече човек от братя, сестри, от всички лъжливи учения, от майка, братя, сестри, от всичко туй трябва да се откажеш, да дойдат новите братя и новите сестри. Те трябва да се поставят. Той казва: „Всеки, който изпълнява волята на Отца Ми, е Моя майка, баща и брат.“ Значи всички, които изпълняват волята Божия, са наши братя. Онези, които не изпълняват, не са. Онези, които не изпълняват волята Божия, ние не може да ги обичаме и към тях, и да искаме, не можем да проявим нашата любов. Има някои хора, които не можеш да ги обичаш. Не мислете, че ти може да обичаш един камък. И да го обичаш, този камък не е в състояние да почувствува твоята любов. Един камък, след хиляди години, като се освободи, той може да бъде достъпен за любовта.

Сега говоря само за онези, които вече изпълняват волята Божия. Туй съзнание вече се е пробудило във всички, пробудило се е във вас. Ако вие не разбирате така мистично, ако не разбирате закона, ще се родят ред страдания, ще се родят болести. Страхът се ражда от безлюбие и непослушание. Всеки един от вас може да направи опит. Цяла статистика има. В един дом, дето жената и мъжът не са на един ум, нещастията започват да идват. Ако децата са в разрез, разногласие, този дом се разсипва. Има статистика, дето съществува взаимна любов между мъжа и жената – вземам в най-хубавата форма, аз не вземам според мене. Според мене, аз мисля само така: В света има само една жена, има само един мъж. В света има само един брат, само една сестра, целият свят е един дом от един брат и една сестра, а другите са частици на това цяло. Може би туй да не ви е приятно. Казвате: „С нас какво ще стане?“ Че, ти като влезеш в туй

цяло, в този брат, ти ще по-чувствуваш какво нещо е брат. Като са много братя, ти ще се чудиш кого да обичаш, а като е само един, ти ще го обичаш. Следователно, когато ние обичаме само едного, ние имаме същата идея, понеже ти не може да обичаш всичките. Това са части. Туй, което вие виждате на Земята, това не е нищо друго, освен човек, разложен на своите части. Растенията, водата, моретата, всичките тия животни, които съществуват, това представя човекът, разложен на своите части. И човек носи онази представа, за този големия човек, грамадния човек. Но само поетически. И казва: „Ще бъдем едно стадо и един пастир." Така казва Писанието.

Казвам: Тази идея трябва да застане, за да може да използувате вашите сили. Сега аз не искам да ви кажа както онзи. Вие да прилагате нещата. Но всеки, направете един опит, направете един сполучлив опит. Всеки един да опита, то е благо за всичките хора. Доброто, което аз мога да направя, то е благо за всичките. Злото, което аз мога да направя, то е зло за всичките. Затова, за в бъдеще, всички трябва да престанем да правим злото, понеже ние едни други си пакостим и на себе си пакостим. Всички трябва да започнем да правим доброто с любовта, с милосърдието, с въздържанието, с кротостта, с тази добра обхода, която може да дадем. Всички така трябва да започнем да живеем. Бог така постъпва с нас. Един човек, който живее един грешен живот, като влезе в онзи свят, то започват да го изправят и този човек постепенно го изправят и като му отворят целия живот, каквото е правил, поставят го като на филм. Във виждането на филма, човек ще види всичките тайни работи. Това е филм с всички подробности и като започне да вижда филма на своя живот, започва да плаче. И като започва да плаче, тогава се явяват хубавите неща. И между 20–30 злини се явяват светли точки, хубаво направени неща и стане му много приятно. Така и вие ще се намерите в това положение.

Един анекдот има из американския живот. Един богат американец, много богат бил, но скъперник, нищо никому не давал и само веднъж, минал един работник, че му дал един морков, откъснало му се от сърцето. Отива в небето, изпъждат го оттам и казват: „Не можеш да дойдеш тука, понеже никаква добрина не си направил." Той дал заявления на Господа. Казва: „Не знаех, аз мислех, много добрини съм направил." Господ казва: „Разгледайте книгата на живота му." И като разгледали, намерили, че дал един морков. Казват: „Дайте му моркова, да се хване за него и като се хване, да го издърпате нагоре." Като се хванал той за моркова, за него се нахванали още много други и като се обърнал, казва им: „Морковът е мой. Какво правите на този морков?" И като казал това, паднал долу.

Сега по някой път и вие се спирате да кажете: „Едно време аз това

направих.“ Това е вашият морков. Един морков го носите, но щом кажете, че е ваш морковът, той ще се скъса. Казвате: „Аз съм дошъл да живея.“ Дошъл си да живееш, но не за себе си. – „Дошъл съм да обичам.“ Вярно е, но не за себе си. Трябва всички да обичаш. Че, толкоз хиляди години вие сте живели. Толкоз хиляди години живяхте едно време като растение, живяхте като риба, живяхте като птица, живяхте като млекопитающо, като големите животни, мамонтите, и сега сте дошли като хора. Как искате да живеете? Сега хората се делят – един е българин, друг е англичанин, друг е французин, американец. Англичанинът кой е? По-културен е. Действително някои народи са по-културни, но в този смисъл културните народи тепърва трябва да дойдат в света. Един език да имат. Не да говорят английски. На един език да говорят, с който да се разбират. Такъв език вече съществува в природата. Той е езикът на любовта. Някои от вас искате да изучавате един език. Онези, които имате обич към езиците, лесно ги учите, а онези, които нямате обич към езиците, мъчно ги учите. Всеки предмет, който вие обичате, лесно може да заучите. Всеки предмет, който не обичате, мъчно може да се схване.

Та казвам: Новите схващания за живота са следните. Вие седите някой път, разглеждате се в огледалото, казвате: „Остаряхме, побеляха ни главите.“ Това нищо не означава, че побеляла главата. То е знак, че сняг е наваляло. Ти казваш: „Прегърбих се.“ Нищо не значи. Това показва, че много си се натоварил; за да не се прегърбиш, ще дадеш товара си. Като станеш свободен, без товар, ще се изправиш. Като пекне Слънцето, главата ти ще бъде пак черна. Често главата побелява от много знания. Но и от много тревоги побелява главата. Има два вида побеляване в света: едните глави побеляват от глупост, а другите глави побеляват от голяма разумност. По два начина на човека може да му побелее косата. Но ако косата може в 24 часа да побелее, има ред факти такива, от големи тревоги стават и от голям страх може да побелее. Но по същия закон, може в 24 часа да почернее косата.

Сега да се върнем към онзи въпрос: „Възлюбете Господа.“ Любовта е една велика сила, с която човек трябва да работи. Било е време, когато човек се е хранил с материални работи. Сега се изисква храна, която съдържа сила. Сега със сила трябва да се храни човек. Не е чувствувание. Чувствуванието е само усет. Хората казват: силна храна. Значи храна, която съдържа сила. Любовта е този велик закон. Ако ти ядеш без любов, не може да се ползуваш. Ако ти вършиш една работа без любов, нищо не може да се ползуваш. Всичките работи, които вършиш в живота без любов, ти няма да можеш да се ползуваш от тях.

В нашето съзнание трябва да се установи великият закон, че любовта

трябва да бъде мярка за работата, която трябва да извършим. При мене, често познавам хората, като дойде някой, аз съм разположен да му помогна, защото обичам Господа. Някой път не съм разположен и трябва да правя усилия над себе си и наблюдавам тия хора, към които не съм разположен да услужа. Онзи, към когото съм разположен да му дам нещо, каквото и да му дам, той е доволен, а онзи, към когото не съм разположен, като му дам нещо, ще го остави и казва: „Малко ми даваш.“ Той е много претенциозен. В Закона на Любовта нещата се увеличават. Аз често съм казвал: Ако ти имаш една златна монета, която получиш с любов, с нея ти може да пропътуваш целия свят, да си купиш всичко и тя пак ще бъде в джоба ти. Където и да я дадеш, тя ще се върне в джоба ти. На хиляди места може да я размениш, но в джоба ти се връща. Тя е като подкваса.

Толстой привежда един пример. Мисля, че това е било в големия глад, който беше в Русия в миналото столетие, в едно затънтено място, дето хората измирали от глад. Едно дете казало на баща си – то било зимно време, в една бурна нощ, – казва: „Ходи някой петербургски гражданин, да помага. Заблудил се е. Аз виждам свещ, търси спасение, да може да се избави от бурята.“ Отворили и вижда, че туй семейство е на издъхване. Онова дете което го казало, се сбъдва и оттам си урежда прехраната на туй семейство за цялата година. Но детето, като хапнало хляба, казало: „Аз трябва да си замина.“

Та казвам: Някой път искате да живеете, но вие ще си заминете. Ако, да кажем, някой от вас го викат, готов ли е да замине за другия свят? Ако някой сега отива на изложението в Париж, трябва да има 1500 француски франка в джоба си. Как ще прекарате във Франция? Трябват ви най-малко 80 лева за хотел. За хотел, за ядене 10 и по 100 лева – трябват ви най-малко 1000 лева. Вие заминете за другия свят,. Какво ще правите там? Ако обичате Господа, ще ви посрещнат. Ако идете във Франция, ако имате приятели, може да отидете при тях, но ако нямате приятели, трябва джобът ви да е пълен. Хотелиерите ще ви приемат.

Не считайте, че само верующите отиват в другия свят. Които не са в църквата, и те отиват. Има хора в света, които живеят добродетелно. По друг път влизат в Царството Божие. Вие казвате, че който вярва само в Господа Исуса Христа, той ще бъде спасен. Отде знаем, че другите хора няма да бъдат спасени? То не е закон. Аз не зная какво нещо е едно вярване. Един турчин много добре разрешил. У турците има един обичай, че всеки турчин, който те обича, той ще ти каже да станеш мюсюлманин, да приемаш правата вяра. Във Варненско, един свещеник харесал го кадията, много добър бил. Казва му: „Ти не трябва да бъдеш православен свещеник, но ти мюсюлманин ще станеш.“ Намерил се в чудо свещеникът.

Три пъти го канил да стане мюсюлманин. Съдията, който бил много умен човек, този човек му казва така: „Не се знае кой е мюсюлманин." И в турците има едно вярване, че след като умирали, имало 70 000 камили, които пренасяли и невярващите турци в християнските гробища, и вярващите християни – в турските.

Сега не се знае кои камили ще ви пренасят. След като умреш и дойдат ангелите при тебе, ще идеш в небето, но ако не дойдат ангелите? Сега ни най-малко не ви считам за невярващи, но разглеждам въпроса, понеже животът е прогресивен, вие трябва да се учите, да свършите училището. Да кажем, в миналото вие сте се учили хубаво, но днешния ден, утрешния ден, живота, който става – има много работи да се видят. Тази любов, с която досега сме разполагали, тя не е онази любов, която Бог изисква. Още не сме дошли до онази всеобемаща любов. Тия изпитания, които имаме, ние не сме готови да ги претърпим. Аз говоря за вярващите, за онези, които съзнават. За всички трябва да се проповядва да възлюбят Господа. Всичките народи в света ще се разберат, понеже Бог ще бъде пастир, а другите ще бъдат едно стадо.

Любовта трябва да се възприеме като сила, с която трябва да се работи. В ума трябва да бъде тази сила, и в сърцето ми, и в духа ми. По отношение на духа, аз разбирам, че то е първичното. Тази любов трябва да дойде в нашето сърце, в нашето тяло – тогава тялото ще бъде здраво. Ако любовта дойде в сърцето, чувствата са силни. Ако любовта дойде в мисълта, мисълта е силна, и тя е здрава. Когато любовта не функционира в ума, когато любовта не функционира в сърцето и в тялото, тогава се зараждат всички неразположения и болезнени състояния и често хората се самоубиват, обезсмисля се животът и казват: „Няма защо да живеем." Животът има смисъл, когато има път, има обект, когото да обичаш. Кой е онзи обект? Ти имаш една жена, която обичаш. Утре умре – де ще я намериш? Господа всякога може да Го намериш, и навсякъде. Той е във въздуха, трябва да Го търсиш. Той е в светлината, в дърветата, в животните. Навсякъде е. Ако ти си онзи, който Го обичаш, ти ще Го видиш, че Той се проявява навсякъде и всичко е творение на Неговия Дух. И като разбираш Неговия език, Бог ще ти помага.

Сега мнозина казват: „Ние сме от новото учение." Кой е от новото учение? Ако Господ е с нас, ние сме от новото учение. Ако Господ не е с нас, ние сме от старото учение. Аз разбирам: ако всичките хора изпълним волята Божия, ние сме от новото учение; ако не я изпълним, ние сме от старото учение.

На какво се учим сега? Туй благо е както Слънцето грее за всички – така и

Божията любов е за всички. Ние не знаем какви са крайните преднамерения на Бога. Бог от нас не изисква нещо невъзможно. Всеки един човек, когото вие срещате, всеки един човек, с когото вие се запознавате, добър или лош, той е една възможност заради вас, за някакво постижение. И при най-лошите условия, хората, които и да са те, ще покажат за вашето добро. Ако вие разбирате Божия закон, ако работите с любов, ще видите каква е великата Божия мъдрост. Казвате сега да няма лоши хора. Ами, ако няма камъни, с какво ще градим къщите си? Ако няма дървета, с какво ще градим къщите си? Ако няма вода, какво ще правим? Ако нямаше въздух, какво ще дишаме? Всички тия неща са дадени. Човешкият дух е нещо по-тънко, по-възвишено. Всичко туй служи на човека. Човешкият дух, човешката душа, човешкото сърце и човешкият ум, това е същината, която Бог отглежда. Всичко друго отвън служи за нашето вътрешно постижение. Да имаме една вяра, като минаваш, да не те е страх. Да виждаш Божието присъствие навсякъде.

Ако всичките хора биха живели с тази идея, икономическите въпроси ще се разрешат. Сегашният порядък, какъвто и да е, ако всеки стражар, ако всеки съдия, всеки адвокат, или майка, или баща, имаха туй съзнание, отдето и да минаваш, вече ще има един ред и порядък, такъв, какъвто не сме виждали. Съзнание трябва да има в хората.

Казвате: „Като дойде Христос." Ами то е много външно. Христос трябва да дойде вътре в съзнанието на хората. Следователно тази работа трябва да се предаде. Допуснете, че аз ви уча по музика. Как ще ме разберете? Трябва сам да пея или да свиря на нещо. Както аз пея, вие не можете да пеете. По-добре от мене ще пеете. Както аз пея, по-добре не може. Законът в музиката е: ти никога не може да предадеш туй, което не знаеш. Никога не може един човек да предаде да пее, ако не обича пее. Щом има едно малко съмнение и казваш: „Аз не съм роден за певец." Ти не си роден за певец, но ти трябва да пееш, защото ще се намериш в противоречие.

В едно царство на миналото, всичко ставало все с музика. Като влезе някой пътник, имало ключ, като бутне, ще се отвори. Ако знае да бутне, ще изсвири една мелодия и хората ще знаят, че си пътник. Ако си гладен и знаеш да пееш, ще имаш хляб. Ако не бутнеш на място нещата, ще се намериш в противоречие. И при Бога като идеш, ще бутнеш. Имаш нужда от хляб – ще бутнеш това копче, веднага ще имаш този хляб. Има издадена една книга скоро на английски. Един разправя преди 20–30 години своята опитност в Индия. Един американец отива при един индуски адепт, казва: „Хляб няма." Казва: „Хлябът сега ще дойде." Пита го: „Колко хляба ти трябват?" – „Пет хляба." И дойдат 5 топли хляба, така хубаво изпечени, както от фурната излезли. Трябват им репички. Каквото им трябва,

веднага ще се намери. Как ще кажете, че това е илюзия? Не е илюзия. Казва, че Христос 5000 души нахрани с 5 хляба и няколко риби.

Има едно богатство, което се дава само на ония, които имат Закона на Любовта. Ако Божият закон не работи, причината е в нас, любовта е слаба. Има една статистика. Онези българи били щедри. Едно време, които са били щедри и много добри, като посеят нивите си, [на] неговата нива класовете са два пъти по-големи от онези на скържавите българи. На скържавите българи и класовете са скържави, а които са щедри, и класовете са щедри. Ако вие сте скържави, и класовете ви са скържави. Ако сте щедри, но щедростта да бъде един вътрешен закон, да изразява Божията любов и мене да ме радва, че изразявам Божията любов. В тази любов не се осиромашава, защото аз ще раздам онова, което Бог ми е дал. Както казва Писанието: „Даром сте взели, даром давайте."

Сега казвате: „Какво ще правим ние? Можем да измрем гладни." Ако обичате Господа, топлина ще имате. Ако не Го обичате, студът ще се увеличи. Ако обичате Господа, ще се подобри животът ви, едно подобрение вътрешно. Знаете ли какво е хубаво вътрешното подобрение? Когато човек има туй разположение на духа, че всичко е светло, ясно, има една самоувереност, дето и да минеш, няма да знаеш само един език, [а] всичките езици. Дето минеш, на всичките езици ще говориш. Ако дойде Божията любов във вас, няма да знаете по няколко езика. Както бяха в Америка – имаше хора, които не знаеха американски. Българи има, които не знаят български, германци, които не знаят германски език. Не е въпрос за онова филологическо съчетание. Всяка дума има ценност. Като произнесеш една дума, трябва да има валидност. Защото всичките езици са излезли от един общ език. Следователно една дума, за да бъде силна, ти ще се молиш. Кога ще бъде послушана молитвата? Ако може да превърнеш думите, с които се молиш, на небесен език, веднага ще имаш отговор.

Та казвам сега: Приближавате се към една опитна наука. Вътрешно в християнството. Казва Христос: „Като имате вяра, всичко ще ви бъде. Ако кажете на тази планина да се премести, и тя ще се премести." Но не в този буквален смисъл се разбира. Христос не иска да преместим планините – най-мъчната работа в света, но имаш горчиво чувство – с любов да го разтопиш, да го преместиш. Имаш едно блато – да го преместиш от едно място на друго. Всичките спънки в живота, които идат, отдето минеш, да можеш да примириш хората. Че как мислите? Има един такъв пример. Двама души се бият, спира се при тях един певец, изпява им една песен и те престават да се бият. Този певец като им изпява песента, те се примиряват. Явява се съзнание, че не трябва да се бият. За да пееш, в

душата си трябва да имаш любов. Не може да пееш, ако нямаш любов.

Казвам: Възлюбете Господа. Започнете всички да пеете. Псалмопевецът казва: „Пейте и възпявайте Господа в сърцата си.“ Тогава сиромашия, несгоди, всички тия неща ще бъдат далече. Веселието и радостта ще ви бъдат сподвижници в живота.

Казвам: Животът, който иде, е живот на любовта. Който не е готов за тази любов, ще изгори, а който е готов, ще се стопи. Желая ви да се стопите, а не да изгорите.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

29-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 27.VI.1937 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1937_06_28 Реалното и идеалното
рилска беседа

РЕАЛНОТО И ИДЕАЛНОТО

Отче наш.

Ще говоря върху това, което наричат реално и идеално в света. Ще ви прочета от „Царския път на душата“ само няколко пасажа. /Учителят прочете 156 страница./

Реално е това, което човек опитва в дадения случай. А идеално е това, към което се стреми. Ние говорим от гледището на сегашния живот. Някой път известни познания внасят смут в човешкото съзнание. Смущението у човека е един вътрешен дисонанс в съзнанието му. Например, представете си един певец, който пее и вижда, че публиката не е доволна от него. Той се чуди защо публиката не е доволна. – Защото не пее хубаво. Това не се отнася до неговото произхождение, не се отнася до неговото учение, не се отнася до неговата красота или до неговото здраве. Единственото нещо, от което публиката не е доволна в дадения случай е, че не пее хубаво. И следователно, не го слуша. И ако в нас има едно смущение, трябва да знаем как да го премахнем. Певецът трябва да знае, че за да премахне това смущение, той трябва да се научи да пее. Той може да се запита: „Възможно ли е аз да пея?“ Че щом си си позволил да излезеш на сцената, защо питаш: „Възможно ли е аз да бъда певец?“ Ти си направил първата крачка! Как тъй, ти, без да си певец, си излязъл на сцената и искаш да ти отдадат известно почитание и уважение.

И мнозина от вас сте такива певци. Вие сте дошли на сцената на живота и питате дали от вас ще излезе нещо. Че вие сте вече на сцената на живота. Ако пеете, ще излезе нещо. Ако не пеете, няма да излезе. Руският певец Шаляпин разправя своята история. В първата роля, която имал, той играл ролята на един стражарин и не знаел как да я играе и го изхвърлили извън театъра и му дали един ритник. Тъй, както той разправя на вестниците, е било така. Аз от устата му не съм чул. Виждам, че вестникарите 50% говорят истината и 50% не я говорят. Той за самия себе си казва, че много му подражавали. Той казва: „Аз не бих желал да ме подражават.“ Всеки един артист трябва да преживява онова, което ще представи на сцената. Ако той не го преживява, той не е артист. Няма какво да подражава. Подражаването не е преживяване. Някой човек е умрял преди години, но страдал, бил мъченик, а пък ти искаш да играеш ролята и искаш да станеш мъченик.

Кое е реалното в света? Реалното е земята, това, върху което ходим сега, е

реалното. Това, което в дадения случай чувстваш, е реалното, а пък това, което мислиш, то е идеалното. Идеалното е за в бъдещето. А пък реалното е за сега. Следователно, когато ние говорим за човешкото сърце, ние подразбираме нещо както земята, върху която ходим. От сърцето ние черпим всичките сокове. И според както човек чувствува, така той мисли. Реалното е отражение. Реалното дава възможност на идеалното да има отражение. Ние изучаваме идеалното по закона на отражението.

Сега се запитват: „Какво е предназначението на ученика?" Единствената възможност има само ученикът. Само един, който е ученик, само той може да расте и да се развива по пътя. Само ученикът може да изучава реалното и идеалното. Реалното е самият той, който се чувствува, а пък идеалното е Бог, към който той се стреми. Ученикът е той самият, а пък неговият учител е нещо външно, което го учи. Но и учителят, и ученикът имат предвид природата, която те изучават. Ако природата не съществува, какво има да предаде един учител на своя ученик?

Да кажем, че ние сме тук. Имаме цяла сцена от природата. Вие виждате нещо разхвърляно. То е от положението на вашето съзнание. В природата има един начин: Ако гледате през калейдоскоп, вие ще гледате нещата съвсем другояче. Ако гледате нещата от вашето съзнание или самосъзнание, или подсъзнание, или свръхсъзнание, вие ще имате 4 образи, различни един от друг. Вземете в една фотография: Вие имате най-първо един негатив, имате това, което не е. После този негатив се обръща и образът се представя такъв, какъвто е. Например, вие чувствувате, че имате нужда от храна. Но храната в дадения случай е едно условие за вашето развитие. На какво мога аз да уподобя храната? Представете си, че една машина, за да се движи, на нея ѝ трябва вода, трябва ѝ огън, както съвременната машина, която трябва да пътува. Трябва ѝ един огняр, който трябва да нахрани своята машина. Как ще я нахрани? Ще ѝ даде малко водица, малко въглища. Въглищата са храна. После ще пусне парата и целият локомотив е в движение. Сега като ви говоря за машината, тя сама по себе си чувствува ли храната? Огнярът е, който чувствува дали неговата машина има достатъчно храна, въглища и дали има достатъчно вода, която да образува парата. В дадения случай материалите на сърцето, това са въглищата. А пък човешката мисъл в дадения случай представлява водата, която трябва да се превърне в пара, за да кара машината, а пък разумното, това е самият огняр. Сега във вас може да се зароди едно желание. Вие искате някой път бързо да изучавате, да прогресирате, да научите всичко. В бързото движение, в бързото пътуване с железница има една възможност, една опасност. С каква бързина може да пътува железницата, това не е произволно. Релсите са направени, за да издържат напрежението на известна бързина. Ако увеличат тая бързина, релсите

могат да се развалят и ако тя се увеличи още повече, и самият локомотив може да изскочи из релсите навън. Следователно, трябва да имате една бързина, с която да се движите правилно. Както машините дерайлират, тъй и много хора дерайлират. Аз наричам неврастенията дерайлиране от релсите. Виждаш, че някой човек е болен. Иска да постигне нещо. И повечето заболявания на хората се дължат на този вътрешен стремеж. Хората искат да постигнат всичко изведнъж. И като постигнат, какво ще постигнат? – Ще се увеличи техният товар. Ще си послужа с един пример. Например, у вас се зароди известно желание да бъдете богат. Аз уподобявам богатия човек на една красива мома. Момата е богата. Тя е банкер, разполага с милиони. Но богатият човек си има свои неприятели. Това богатство го желаят мнозина. И около него ще се зародят може би десетки или стотици апаши, които постоянно ще мислят как да го оберат. Питам: В такъв случай какво ще правите? Трябва да имате доста пазители, за да ви пазят! Американските милионери сега имат по десетина детективи, за да пазят децата им. Защото във всеки един момент някое от децата им може да изчезне. И като сравнявате това с някои неща от живота ви, може да се каже, че вие всички имате подобни опитности. Някой път много от вашите най-хубави мисли и чувствувания са изчезнали. Апашите са го задигнали. И трябва да ги откупите. Казвате: „Изгубих си това хубаво настроение." Една хубава мисъл и едно хубаво чувство човек може да ги изгуби. Аз вземам нещата в тяхната обикновена смисъл. Ти имаш едно хубаво чувство. Веднага това чувство се изгуби. Вие казвате: „Сменило се е." Ти си минал от едно реално положение в друго реално положение, от едно реално положение във възходяща степен в друго реално положение в низходяща степен. Има и низходящи положения в идеалното, и възходящи положения в идеалното. Питам: Ако се е сменило вашето добро настроение в друго, което не е тъй добро, то другото, доброто ваше чувство или вашето настроение къде е отишло? – Задигнато е!

Нека да извадим предметно учение сега: Вземам банкерин, който има вече съзнание, че има пари. Осигурен е. Но дойде неговият секретар и казва: „Касата е празна. Обрали са те тая вечер." Веднага се смени настроението на банкерина. Чувството се смени. Този, който беше изправен, сега се сгуши. За какво мисли той? Какво изчезна от него? Изчезнаха парите, в които той вярваше. Къде отидоха? На някъде. Те са в низходяще положение, пътуват някъде. Крият ги някъде. И той трябва да тръгне с детективи, за да намери тия крадци и да си възвърне богатството назад. Интересно е по какъв начин вие задържате вашите добри мисли и вашите добри чувства. Каква е вашата опитност? Когато си изгубил една своя мисъл или чувство, по какъв начин си ги възвръщаш? Да допуснем, че вие имате един приятел, който ви обича и вие сте го обичали и един ден по някои причини, по някакъв донос веднага се усъмните и с вашето

съмнение веднага изгубвате онова приятното, което имате. Или това идва, което наричаме обезверяване. Казвате: „Може ли да се обезвери човек?“ – Може. Хората са се обезверили в Бога. Ти, който си вярвал в Бога, казваш: „Няма Господ.“ И веднага се измени твоето вътрешно чувство. Убедиш се и веднага тръгнеш да проповядваш, че няма Господ. Досега си вярвал, че има Господ. И това обезверяване става често. Хората, когато тръгнат работите им назад на земята, веднага се усъмнят дали има Господ. Питам тогаз. По същия закон: Когато ти не живееш добре, тогаз и Бог почва да се обезверява в теб. Докато ти вършиш Неговата воля, Той вярва в тебе, но като престанеш да изпълняваш Неговата воля, Той какво ще мисли за тебе? Ще мисли ли, че ти си светия? Ще мисли, че ти си един човек, който престъпваш Неговите закони. Сега в нас има една идея. Ние мислим, че при всичките ни грехове и престъпления Господ не трябва да си измени своето мнение за нас и да мисли, че ние сме много добри хора. То е вярно, че Господ в съзнанието си държи, че сме излязли от Него и че Той ни е създал, но в дадения случай, когато аз не постъпвам добре, Той мисли точно тъй, както ние мислим.

Та казвам сега: Приложението. Може ли един ученик да се учи при един учител, в когото не вярва? Преподава му учител, но той казва: „Я е така, я не е така!“ Съмнява се. Ако се съмняваш, трябва да провериш. Защото в реалното всякога има един опит, приложение. Ти имаш право да се съмняваш в реалното, в това, което си опитал. В него вече можеш да се съмняваш. В идеалното ти съмнение можеш да имаш, но идеалното трябва да стане реално и реалното трябва да се опита и тогаз да се съмняваш в идеалното. Реалното като го опиташ и ако опитът не излезе сполучлив, тогаз ти можеш да се съмняваш. В кабалата и в окултната наука има такива работи, които досега окултните учители не могат да си ги обяснят. Те ги обясняват, но нещата са недообяснени. Не че не могат да се обяснят. Могат. Но трябва много голямо знание. Те казват, че единицата е мъжки творчески принцип, който е създал всичко и че двете е женски принцип. Или казват, че единицата е бащата, а пък двойката е майката, а тройката е детето. Като дойде да се работи с числа имаме: … Значи две жени събрани на едно място, правят един мъж. Дават едно мъжко число. Как е станало това? То е все така когато вярваме, че и без очи човек може да гледа. Желанието да гледаш е съществувало по-рано. Зрението е съществувало преди очите. Очите са само едно пособие вече. У човека има две очи. А у някои насекоми има по много очи, има повече очи, отколкото има човек. Ние сега се отдалечаваме от ония, реалните предмети.

Вие седите и разглеждате нещата такива, каквито не са. Например разглеждате вашата дреха, дали ви прилича или не. Например, туриш си една шапка пред огледалото и гледаш дали шапката ти прилича. Питам:

След като си турите новата шапка, какво ще ви придаде тя? Не че без шапка трябва да ходите. Аз правя сравнение с шапката. След като ви дадат две слушалки, вашите уши, какво ще добиете? Много неща, сцени, един свят ще се открие заради вас! И като ви направят един вход, както са вашите уста, през които да влизате в апартаментите на душата, вие ще опитате всички блага, които съществуват на земята. Представете си, че нямате уста. Тогаз какво щяхте да знаете за всички блага, които съществуват на земята? Някой път питате: „Защо ни е това сърце? Защо ни е тая уста?“ – Без уста какво щяхте да бъдете? Камъните са без уста. Желанието на тия камъни е да им се създадат уста. И те затова чакат тук с търпение, за да им се дадат уста, за да опитат реалното. И най-първо вие започвате с опитването на храните, които ви се дават. Но устата имат няколко функции: Възприемането на храната, която е необходима за човека, вкусването на тая храна, за да си състави човек едно понятие за нея. После устата има една друга функция: С въздуха, който излиза, да изкаже една блага дума и той трябва да оцени думите, които говори. Като каже една дума, той трябва да я чуе и да види нейните последствия. Ти минаваш покрай някой човек и му казваш: „Ела у дома, аз ще те угостя.“ Този човек тръгва подир тебе. И казваш другиму: „Ела да те натупам с дърво, да ти тегля едно дърво, че да ме помниш!“ И този човек бяга от тебе. Защо бяга от тебе? Защото впечатленията, които е приел от тебе, са противоположни на неговите желания. А пък яденето, дадено на първия, е точно това, което той желае. Аналогията, която можете да извадите: Противоречията, които могат да се срещат в живота ви, са едно средство за повдигане. Все се зараждат известни противоречия. И щом ученикът разреши някое противоречие, той се повдига в по-висока степен. И щом не може да го разреши, той не се е повдигнал. Някой път слушам да казват: „Толкоз години следвам. Какво съм научил?“ Човек, който учи, все ще научи нещо. Не че не сте научили. При един обед ти си научил нещо. Ти имаш съзнанието, че си придобил реалното и нуждата, която имаш, е задоволена. Но само с един обед не се свършва. Храненето е един непреривен процес. В храненето е опознаването с реалното. Ако не се храниш, ти не можеш да се опознаеш с него. Ти като се храниш, чрез храната ще се опознаеш с реалното. Т.е. чрез тая храна ти ще се опознаеш с живота. Ти ще добиеш от всяка храна дотолкоз, доколкото си възприел живот, доколкото чрез нея е внесен живот в теб или онова благо, което Бог ти е дал в дадения случай. Тъй че при всяка една храна ние влизаме в съприкосновение и с идеалното, и с реалното.

Сега, реалното в света, това е Любовта. Реалното в света е Добродетелта. Идеалното е Мъдростта, идеалното е знанието, което ти придобиваш. Те са неща идеални. Следователно, със сърцето си ние се запознаваме с реалното, а пък с ума си ние се запознаваме с идеалното. Умът се запознава

с идеалните работи. Някой път ние искаме познанието на ума да ни даде реалното. Реалното приемаме чрез сърцето, а това, което ние чувствуваме – радостта, страданията ни идат чрез сърцето. А пък какъв е невидимият свят пред нас, какво е предназначението на нещата в природата, какви са законите в света, ония закони, които работят, нашето сърце не може да ни каже нищо по това. Нашият ум ни казва какво е предназначението на нещата в природата. То е идеалното, Великото в света. Когато ви говоря за реалното, трябва да ме слушате със сърцето си и когато ви говоря за идеалното, трябва да ме слушате с ума си. И когато има разногласие между учителя и ученика, то учителят говори едно, а пък ученикът разбира друго. Когато учителят му говори за реалното, за земята, ученикът (е в) идеалното. Той казва: „Не ми разправя за това, което аз искам." Някой път учителят е в идеалното, а пък ученикът е в реалното. И казва последният: „Не ми разправя за това, което аз искам." Когато учителят разправя за реалното, и ученикът трябва да е там. Когато учителят (разправя) за идеалното, и ученикът трябва да е там. Това са две положения, които трябва да поддържате в ума си.

Седи един богат човек, милионер, който има голямо достойнство и кара всички хора да му отстъпват място. Отдето мине да му отворят път. И по една случайност спира се на железния път. И пазачът му казва: „Отстрани се от пътя." Богатият казва: „Защо? Аз мога да седя тук. Аз съм свободен. Никой не може да ми заповяда." Ти можеш да седиш навсякъде, но не и върху релсите, по които пътува тренът. Ти нямаш право да запречваш пътя на треновете. Излез извън релсите, защото всеки трен може да те прегази. Вие в пътя на движението не можете да бъдете свободни. Там свобода има само за тия предмети, които се движат в този път. И в окултната наука много ученици си създават големи нещастия, че се поставят на пътя, дето тренове се движат. Ти казваш: „Ще опитам работите. Аз съм свободен." – Ще опиташ работите! Аз уподобявам това на един гебедженски бивол. Когато във Варненско англичаните направили първия железен път и машината тръгнала, един гебедженски бивол дошъл всред релсите и като видял машината, ококорил се. И надигнал си рогата. Машинистът свирил, свирил, а биволът казвал: „Тук не можете да минавате. Аз тук не позволявам!" И като минала машината, целият този бивол станал на каша вътре. Този бивол е мислил: „По какви съображения, отде е взела право тая машина да минава оттук?" – Тя има гражданско право, държавата е дала позволение да се съгради този път. Често ние правим такива малки опити, които ни излизат много скъпо. Някой човек си е намислил да направи нещо. Ти намислиш да му препятствуваш. Остави го да си върви по своя си път! Някой път вие си задавате въпрос: „Защо той обича този човек? Той нищо не струва!" Казвам: То е негова работа! То е все таки да питате защо този човек обработва тая нива. Негова

работа е! Той това място намерил да обработва. Може да има друго място, но това място намерил да обработва. Обработва го човекът!

Когато вие обичате някой човек, каква е вашата цел? – Да се запознаете с реалното и идеалното, които са в този човек. Когато ти обичаш някого, ти имаш две цели: да се запознаеш с неговото сърце и да се запознаеш с неговия ум. Какъв е първият ваш метод, когато вие обичате по сърце някого? Някой път може да го обичате и с ума си. Какви са методите в опитите на сърцето?

Първият опит на сърцето е: Ако аз опитвам една ябълка, която имам, непременно ще я туря в устата си, ще я изям, ще ѝ дам едно угощение. Ще я запитам, ще ѝ кажа, че тя в мен не може да живее по същия начин, както живее отвън в света и съвсем трябва да си измени формата, за да ѝ бъде благоприятно вътре. И тя ще се съгласи. Това е реалното. И аз ще си съставя понятие за ябълката.

А ако искам да изуча идеалното, аз ще взема семката и ще я посадя. И в този случай ще имам съвсем друга опитност. Тогаз от идеалното как се ражда реалното? Това идеално ще расте, ще стане дърво, ще цъфне, ще завърже и ще даде плод и от идеалното ще дойде реалното, което ние ще опитаме. Тъй че вие трябва да започнете с идеалното и после ще дойдете да се запознаете с реалното. Или можете да започнете първо с реалното и да дойдем до идеалното. Ако почнем от идеалното, след това ще имаме една реална опитност и след това семката, която остава, пак ще посеем.

И тъй, не туряйте ума си на мястото на сърцето, да се занимава с работите на сърцето. Не туряйте сърцето си на мястото на ума си, да се занимава с работите на ума. Сърцето да се занимава със своите работи и умът – със своите работи. Когато сърцето изучава реалните работи и умът – идеалните, тогаз ще имате най-малко противоречия в живота си. Пак ще имате противоречия, но по-лесно ще се разрешават. Да допуснем, че във вас влезе чувство на съмнение. Как ще лекувате съмнението? Съмнението е един вид най-малкото обезверяване. За да отмахнеш едно съмнение, трябва да имаш вяра. Тая вяра трябва да почива на законите на реалното и на идеалното, на законите на сърцето и на ума. В тия два свята ти едновременно трябва да търсиш разрешението. И не трябва да разрешаваш съмнението извън твоето сърце и извън твоя ум. Съмнението може да дойде. Ти отиваш в една банка. Онзи касиер, който ви е дал, може някой път умишлено или някой път по погрешка да ти е дал повече или някой път по-малко. Ако ти е дал повече, няма да се усъмниш в него, но ако ти е дал по-малко, ти веднага ще се усъмниш. А пък съмнението ти може да е вярно или невярно. Ти трябва да провериш. Защо като ти даде

повече няма да се усъмниш, а пък като ти даде по-малко, ще се усъмниш? Това е повидимому един много прост въпрос и мислим, че е много лесен. Но питам аз себе си в дадения случай: Защо аз допуснах той в дадения случай да ми даде по-малко. Погрешката е в мен, а не в него, погрешката в този случай би била в мене поради следното: Когато отиде един скъперник /скържав/ при един касиер, то у последния има всякога желание да вземе нещо от скъперника, понеже скъперникът предава от себе си на другите това желание, това чувство, което храни, тъй че и у другите се заражда желание да откъснат нещо от него. А пък когато един човек е много щедър, дава от себе си, той като отиде при касиера, то и у другият иска да му дава; щедрият му предава своята мисъл. Че законът е все същият в света. Този закон го има и в идейния свят. Ако мразиш някого, то и той ще те мрази. Значи каквото му дадеш, и той ще ти даде същото. Ако обичаш някого, и той ще те обича! Обичта е щедрост. Тогаз и онзи става щедър. Възприема! Омразата е скъперничество. Между омразата и скъперничеството има сходство. Искаш да вземеш нещо. Ти мразиш някой човек. Защо? Защото не ти дава! Щом ти дава, ти няма да го мразиш. Всяка омраза произтича от факта, че някой те е онеправдал, взел ти е нещо, направил ти е някаква вреда. Лишил те е от нещо. А пък в Любовта е обратното: Всички хора, които са ни дали нещо, ние сме склонни да ги обичаме. Ти казваш: „Как да обичаме?“ Тогаз давай! Като обичаш някого, ти трябва да му дадеш. Ти не можеш да дадеш някому, ако не го обичаш! И ако не дадеш някому, и той не може да те обича. Ти казваш: „Защо ще го обичам? И защо той ще ме обича?“ Когато аз обичам, аз съм посял нивата. Това е Любовта. Той ще ме обича – това подразбира, че тая нива е родила жито. Ще има обмяна между мен и нивата. Най-първо нивата се радва, че съм я посял. И понеже създавам работа на слънцето и на водата, след това те ме възнаграждават заради онова, което съм дал. Ти като обичаш някого, то тая мисъл и чувство ще роди плод у него и ти ще пожънеш жетва, и ще има тогаз обратна Любов. Вие сега искате без да сте обичали да ви обичат. Това никак не може да бъде. Помнете това: Бог сега изисква това, което е посял в нас и по същия закон очаква от нас добрия живот, добрите мисли, желания, стремежи, съвършенството. Ние живеем не за себе си, но за Бога, за Онзи, Който ни е възлюбил, Който е създал всичко заради нас, за да бъдем ние подобни Нему. И всичкото величие на човека седи в това, да бъдем подобни на Бог! Каквото Бог върши, и човек да го върши в един малък размер.

Та казвам: Ако сте обичали, очаквайте да ви обичат. Ако не сте обичали, обичайте! Ако са ви обичали, обичайте, за да има отплащане, за да се отплатите. Отплащане, обмяна трябва да има в природата. Щом спрете тая обмяна, щом няма обмяна, идат нещастията. Всички нещастия, страдания, които идват, показват, че обмяната между реалното и

идеалното не е правилна. Защото каквато Любов показвам аз към някого, такава и той ще покаже към мене. И каквато Любов Бог е дал нам, ние същата Любов трябва да покажем към него. Нали е казано: „Христос дойде на земята, за да покаже Любовта, която Бог Му е дал." Ние трябва да покажем оная Любов, която Христос ни е дал. И ония пък, които възприемат нашата Любов по-долу, и те трябва да я дадат още по-долу. Така трябва да се направи цял един кръг. Движение има вътре в Любовта. Ако ти не можеш да проявиш Христовата Любов, как ще проявиш Божията Любов? За да покаже Божията Любов, Христос трябваше да понесе греховете на хората, да понесе страданията такива, каквито малко хора могат да понесат. Не мислете, че Любовта няма страдания. Сега има у хората само едно самочувствие. Има големи задължения в Любовта! Любовта всичко дава и всичко взема. Много дава и много взема. Когато малко дава, и малко взема, това трябва да имате предвид. Вие искате с пет пари да боядисате 100 килограма прежда. Не може! Многото прежда изисква много боя. Голямото богатство изисква голяма работа. Многото учение изисква голям труд. Вие искате сега да бъдете окултни ученици. Не, аз бих желал да бъдете ученици на Любовта, да изучавате реалното и идеалното. Да изучавате нещата вярно със сърцето си и да изучавате идеалното вярно с ума си. И тогаз няма преплитане между ума и сърцето, идеалното няма да се преплете с реалното. И от това едновременно изучаване на реалното и идеалното започва живота. Ако вие не можете едновременно да изучавате реалното и идеалното, не може да дойде новият живот във вас. Писанието казва: „И това и живот вечен, да познаят Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Господа Исуса Христа, Когото си изпратил." Христос е реалното, а пък Бог е идеалното. По мое разбиране е това. Реалното е Христос. Със сърцето си трябва го опитате. И ако ти не си опитал Христа със сърцето си, как ще опиташ с ума си Бога? Тогаз вие можете да кажете: „Толкоз прости ли са хората, че да ни пълнят главите?" Аз не искам да ви пълня главите. Не сте някоя пушка да ви пълня главата. Не сте някое шише да налея вода вътре. Не! Казвам: Да изучаваме света така, като Бог го е създал. И досега вие не знаете защо е вашето сърце. Само сърцето е, което изучава реалното. Защо ви е умът? Само умът е, който изучава идеалното. А пък при изучаването на реалното и на идеалното влиза животът. То е смисълът, целта, към която се стремим. След като изучаваме реалното и идеалното, ние добиваме свободата, а пък в свободата човек може да намери Истината. Свободният човек може да намери Истината. А пък като намериш Истината, тогаз се реализира животът – това, което всички търсите.

Преди няколко деня дойде един ученик при мене и каза, че дълго време като се е учил, учил, едно противоречие имал и не смее да ми каже. Аз виждам какво му е. Зная каква му е болката. Той каза: „Недоволен съм от

себе си. Опаки човек съм. Бамбашка човек съм.“ И не може да излезе от опакито. Той съзнава, де е опакито, но не знае как да излезе от това. Той е дошъл в стълкновение с реалното, с чувствата. И аз отговарям на този ученик, брат. Ученик е сега тук той. Той се е забъкал в реалното и идеалното.

Ние искаме да постигнем идеалния живот, да бъдем като светиите. Ти, за да постигнеш идеалното, трябва да слезеш в реалното, да имаш големи страдания като Христа, да се смириш и след това Бог да те въздигне от смъртта, и след това да влезеш в идеалния живот. Това е далечното бъдеще, което те очаква. Докато не минеш през тия тежки страдания, не можеш да постигнеш това. И сега всички вие искате да избегнете страданията. Всъщност няма страдания. Страданията са едно средство само, за да изпитат доколко си убеден в реалното. Няма никакви страдания в света. Не че отричам. Не че няма страдания. Страданията не Господ е създал в света. Аз всяка минута мога да си създам страдания на себе си. Ако страдам, че ритам камъните по пътя, мога да кажа: „Кой те е турил тука?“ И като се ударя о камъните, после ще почна да се мажа с малко дървено масло. Няма какво да ритам камъка. Един камък не го ритай, но вземи, че го повдигни и го отхвърли някъде надолу. Не го ритай и му кажи: „Много си благороден.“ После има друга една опасност: Ако е тежък камъкът, ще почувствуваш болка, ще се орезиш в гръбнака си.

Вие в живота искате да бъдете богати, знаете ли, че богатството е голям камък? Ако го дигнете, ще се орезите. Знаете ли, че ако сте много учен човек, пак ще се орезите. Че мъчните задачи в живота са големи камъни, които искате да дигнете.

Вчера двама ученика искаха да дигнат долу, близо до огнището, един голям камък, който тежи 6–7 хиляди килограми. Искаха да го дигнат и да го хвърлят в езерото. Аз като отидох, седнах там и мислех дълго време, 4 часа като работеха, едвам го търкулнаха на 3 метра. И се събраха повече от 20 души хора. И турихме всички пейки все като лостове а пък те двама искаха да го търкулнат до езерото! Като отидох, видях, че няма нужда да се премества оттам този камък, но понеже са започнали работата, не исках да ги обезсърчавам и казах: Хайде да го търкулнем. Питам сега: Защо ще търкаляме този камък от неговото място? Той е на почетно място. Те казват: „Ние искаме да го търкулнем в езерото.“ Питам: Какво ще придобием, ако го търкулнем в езерото? Но щял да отвори място за гимнастика, че „квадратът“ не ставал както трябва. И колко място отвори той? – За 4 часа едвам един метър място. И без него можеше. Та казвам сега: Аз сядам и виждам какви нещастия могат да станат чрез големи камъни с братя и сестри. Ако се търкулне, може да затисне някого. Могат

да станат големи нещастия. Защо у всички има желание да се премести този камък? Та в обществения живот често ние търкаляме такива големи камъни. Двама души не се занимавайте да дигнете камъни, тежащи 4–5 хиляди килограми. Дигайте малки камъни, по 5–10 килограма.

Та в ума ви да остане съществената мисъл: Сърцето ви да се занимава с изучаването на реалното; това е Любовта. Умът ви да се занимава с изучаването на идеалното. А пък двата процеса, съединени във вас: Реално или Любовта и Мъдростта – вие по този начин ще изучавате истината и нейното приложение в живота. Когато приложим тия три метода, ние ще бъдем съвършени, а пък то е далечното бъдеще, към което сега се стремите. Днес започнете тъй да разбирате. Не че не сте вървели, но тая идея сте нямали в умовете си. Това е ново за вас. Вие реалното го чоплите с ума си, а пък идеалното го чоплите със сърцето си. И имали ли сте някакъв резултат? Когато изучаваш реалното, сърцето ти да участвува, а когато изучаваш идеалното, умът ти да участвува. Ако речеш да постигнеш идеалното със сърцето си, то е непостижимо. И ако искаш да постигнеш реалното с ума си, то пак е немислимо. Защо Бог е създал тъй нещата? Ако ти не страдаш, ти не можеш да любиш. Който не е страдал, той не може да люби. И който обича, той трябва да страда. Защото Любовта се проявява само в страданията. А пък страданието трябва да дойде в света, понеже то е почва. Само върху страданията може да излезе радостта. Радостта е плод на страданието. Колкото повече си страдал, толкоз по-сладки плодове ще имаш. Ако не страдаш, не можеш да имаш плодове. Казваш: „Другояче не може ли?“ Това, което съм намерил аз, това е! А пък ако вие намерите друго, елате да ми кажете и аз ще ви благодаря. Колкото повече страдаш, толкоз повече плодове ще имаш. И големите страдания на Христа донесоха тая култура. В страданията на Христа израстнаха тия плодове на идеалното и реалното. И се казва там, че кръв е излизала от порите Му. Христос е разрешавал трудни въпроси. Христос е бил закован на кръста. Когато не обичаме някого, ние го приковаваме на кръст. Когато не мислим добре за някого, ние също го приковаваме на кръст. Когато не обичаме някого, ние го приковаваме реално на кръста, а пък когато не мислим добре за някого, ние го заковаваме идеално на кръста. За мене има две разпъвания: Когато не ме обичат, мен ме заковават реално на кръста. А когато зле мислят за мен, идеално ме разпъват.

Сега аз ви пожелавам да слезете от идеалния си и от реалния си кръст. Сами не можете да слезете. Все трябва да дойде един Никодим и да ви снеме от кръста, и да ви обвие с плащеница. И все таки после трябва да дойдат двама ангели от небето и да ви извадят от мястото на вашата пещера на вашия живот.

Сега да ви дам добрата страна: Страданията са едно велико Божие благословение за всичките ученици, които искат да се запознаят с идеалното и реалното в живота. И те са временни. Те няма да бъдат во веки веков. Траят по една секунда, по 1/10 от секундата, най-много една минута. Но едно страдание даже един час не може да отиде. Повече от един час не може да отиде. Един час е много. Една секунда пак е много. Гневът на Бога продължава до 100 години, а пък благословението Му продължава до хиляди години. Любовта Му, най-хубавите Божии мисли продължават благото ви за 25000 години, а пък едно Божие недоволство за някого – само за 100 години. Та Бог е недоволен от вас за една секунда, а пък за 25000 секунди е била Неговата обич или Любов към вас. Не струва ли една секунда да е недоволен от вас и 25000 секунди да е доволен от вас? Та затова, ако изучавате правилно реалното и идеалното, то Бог ще бъде недоволен от вас само една секунда и доволен 25000 секунди. А пък, ако не изучавате правилно реалното и идеалното, то Бог ще бъде доволен от вас една секунда и 25000 секунди недоволен. Гневът на Бога е мимолетен, т.е. Неговото неразположение. Вие само някой път сте опитвали пламъците на ада. Малко сте ги опитвали пламъците на ада. Сега мисълта, която може да ви даде подтик, е: Да оставим ада. Адът е нещо идеално. Адът е идеален и раят е идеален, а пък земният ни, нашият живот, тук е реалното. В тия страдания вие опитвате малко какво нещо е адът, а пък в радостта ще опитвате какво нещо е небето, раят.

СЪРЦЕТО ВИ ДА Е ЗАНЯТО С ЛЮБОВТА ПОСТОЯННО! А пък умът ви всякога да е зает с Мъдростта, а пък вие като ученици да сте всякога заняти с Истината!

Божията Любов носи пълния живот. /Три пъти./

6 ч. 25 м.

XVI година.
34 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 28 юли 1937 г., сряда, 5 ч. с.
Небето прошарено. Слаб вятър. Хладно. Слънцето изгря в 5 ч. и 10 м. Молитвения връх при Рилските езера.

Бележка /от координатора Вергилий Кръстев/:
Настоящата лекция се публикува по нередактирано копие на дешифрираната стенограма, запазено в Държавен исторически архив. Доказателство за автентичността на лекцията е почеркът на стенографката Паша Теодорова върху всяка една лекция – „готова за печат“. Същата е

отпечатана в томчето „*Лъчи на живота*“: Беседи от Учителя, държани при Седемте рилски езера през лятото на 1937 г. (София, 1937) – стр. 97–122.

1937_06_30 Всичко е създадено за добро
лекция пред общия окултен клас

ВСИЧКО Е СЪЗДАДЕНО ЗА ДОБРО

Добрата молитва.

Имате ли някаква тема зададена? – (Нямаме.)

Пишете тогава на темата: „Разлика между дишане и храносмилане“.

Всичките седите вие и мислите за едно много важно нещо: Искате вашите работи да се оправят. Всеки един от вас, неговите работи, най-напред неговите работи да се оправят. Като станете сутрин мислите да се оправят вашите работи. То е неразбиране. Всичките вие нареждате нещата, по вашему искате да се уреди света. То е временно. Ще седи един човек, пък ще се занимава. После, когато нещо не стане тъй както сте мислили, има нещо криво в света. Ами че без криви работи може ли? – Вие благодарете на кривото. Защото всякога, когато искат да ви ударят, ще се изкривите, ще направите едно движение, да се отстраните от удара. Или пък да кажем, ще се изкривите когато имате да давате някому, дойдат, търсят ви, казвате, че сте малко болен, неразположен. Вие ще се наведете. Онзи, който не разбира закона ще каже: „Защо не кажете, че сте здрав“. Като има да взема, той е здрав, като има да дава, той е болен. Красивият човек винаги изпъква навсякъде да го видят, а грозният навсякъде се крие. Защо? – Какво е онова чувство, как съзнава той, че е красив и следователно има нещо да привлича хората. Но казвам сега: Вие мислите само за себе си, то е частично разбиране. Вие мислите вашите работи като се уредят, всичко в света ще се уреди. Не, вън от това трябва да знаете, че светът е уреден, няма какво да се урежда. В дадения случай само вашите работи не са уредени. И вие приписвате тази неуреденост на света. Като е криво на вас, мислите, че на всичките хора е криво. В даден случай, когато на вас е криво, на другите хора е съвсем право. Ражда се друга философия, защо е така. Там е философията. Защо е така? – Мислите, че ако вас ви е криво, ако вие сте скърбен, че това е лошо. Защо хората считат, че скръбта е нещо лошо? Защото не разбират. Когато една жена е бременна, тя е скръбна, защо? – Носи нещо в себе си и не знае дали ще може да го изнесе или не. Като роди детето, в нея вече престава вътрешното смущение. Всеки човек, който е бременен с нещо и той се смущава. Вие казвате: „Хубаво, то е по отношение на жените, когато са бременни“. Мъжете ще кажат: „Нас това не ни интересува“. Няма човек, който да не е бременен в умственият свят. Жените са бременни и раждат, а в астралният свят и мъжете раждат. Щом имаш едно чувство, ти си бременен. Зароди се желание и искаш да го постигнеш. Ти си бременна жена. Ако е за бременността, никой не е

свободен. Сега това са обяснения. Когато дойдем да мислим, че една жена е бременна, ще си съставим това, което не е. Там е всичката погрешка, даже някои от вас може да питат защо е станала жена, или защо е станал мъж? – Никой не може да обясни защо е станала жена, не може да обясни. И защо е мъж, пак не може да обясни. Жена си, защото чувствуваш. Всеки, който чувствува е жена. Мъж си, защото мислиш. Всеки, който мисли е мъж. Щом имаш мисъл, мъж си. Щом имаш чувство, жена си. Под думата „жена“, какво разбираш? – Разбираш това, което не е.

Та казвам: Най-първо трябва да знаете. Вие гледате на сегашния свят и казвате: „Защо светът така е създаден?“ – Сега само Бог знае защо е създаден светът. Той се е проявил, ние трябва да изучаваме Неговото проявление. Ти най-първо, трябва да внесеш единство в Битието, да знаеш, че всяко нещо има своето начало. Колкото и да си малък, между малкото и голямото има отношение. В създаването на нещата всеки един човек, който съществува, той си има своето място. Някой път ти кажеш: „Аз не съм даровит“. Ами че ти си един добър готвач, знаеш да готвиш на физическото поле. Цял майсторлък е да знаеш да готвиш. Известни елементи тъй да ги съчетаеш, да действуват приятно на вкуса. Ако този простият човек е станал отличен готвач, че той привлича хората със своето готвене, ти не можеш да станеш такъв готвач? Или в своята мисъл, или в своите чувства може да ги сготвиш, приятно да им е на хората. Искаш да те разбират хората. Ако не знаеш да сготвиш, да съпоставиш приятни чувства, никой няма да те обича. Готвачът обичат не заради неговата красота, но заради онова, което може да направи. Всичко това са условия, най-разнообразни елементи, които е взел и съчетал. За този вътрешен похват, всички обичат готвача. Та казвам: Вие, които сте събрани, да знаете какво да сготвите от вашите чувства, да знаете какво да сготвите от вашите мисли. Ако този готвач мисли дали ще има той мющерии, той сготви добре и казва: „Аз ще имам мющерии, ще има хора, които ще дойдат да се хранят“. Казвам сега: Трябва едно разбиране, защото ще дойдете до едно положение. Ако не се учите добре, ако човек не е доволен от живота си, ще дойде недоволството. Ти не може да седиш в безразличие, тебе ти е неприятно, не си доволен от живота. За да те излекуват от туй състояние, ще ти дадат недоволство. Ако не си доволен от малкото богатство, което имаш, непременно ще дойде сиромашията. Сиромашията е противно на богатството. Ако станеш доволен от сиромашията, богатството ще дойде. Законът е там, че ако ти си недоволен от сиромашията, тя се увеличава. Ако си недоволен от богатството, то се намалява. Противоположни са. Ако си недоволен от сиромашията, тя се увеличава. Ставаш по-богат, и в богатството, ако не си доволен то се намалява. Богатството чрез доволство се увеличава. Ако си доволен от малкото богатство, другото ще се прибавя, другото ще се прибавя, както един плод. Един малък плод, понеже е

дребен, когато се е появил, идат частица по частица, увеличава се и става зреене. Ако този плод не е доволен от своето битие, той се разкапва, разваля и пада.

Когато ние говорим за Любовта подразбираме всички да вземем участие в онова, което Бог е създал, да ни радват и най-малките работи, които Бог е създал. Минаваш, виждаш една мравка, казваш: „Това нищожество, защо ли е дошло в света?“ – Ти с това обиждаш Онзи, Който го е създал. Какво е предназначението на мравята? – Мнозина от вас не знаете. Какво е предназначението на пчелите? – Или какво е предназначението на цветята? – На водата, на въздуха, на светлината? – Всичко това са предназначения за някого. Те са проявления. Бог се проявява чрез всичките, ако вие разбирате Божиите проявления.Трябва да стане едно отношение, да се образува между вас и Бога. Вие можете да мислите, че сте едно същество нищожно, нищо не значи това. Може да сте едно дребно същество, но ако Бог ви е създал вас, Той е имал някаква мисъл заради вас. Следователно, вие гледайте да проникнете в Божията мисъл, защо ви е създал. Една жена може да мисли защо е жена. Една мома може да мисли защо е мома, защо е създадена. Един момък може да мисли защо е момък, защо е създаден. Един богат човек може да мисли, защо Бог го е създал. Не, че Бог го създава богат, на богатият човек богатството му се обуславя на нещо. Ако всеки от вас иска да знае да пее и да свири, но ако той няма от туй богатство на музиката, той не може да се прояви. Ако вие попитате къде е складирана музиката, ще кажеш: „Тук“. Но цигулката е условие за музиката, или може да кажете в ръката. Но ръцете са условие за музика. С очите може да четеш нотите, но музиката е някъде складирана. Нещата може да бъдат музикални, а може да бъдат и немузикални. Музикалните неща са приятни, а немузикалните, са неприятни. Следователно, всяко нещо, което ти е приятно, вътре в него има музика; и всяко нещо, което ти е неприятно, е немузикално. Немузикалните работи са неприятни, само музикалните работи са приятни. Тогава ще запитате: „Защо е така?“ – За да знаеш да работиш. Немузикалните неща може да станат музикални, следователно стреми се да направиш немузикалните работи, музикални. Като се стремиш да ги направиш, ти ще влезеш в съприкосновение, във връзка с Бога. Един закон има, ще започне той да те създава. Под думата „създаване“, дал ти вече условия да мислиш, да чувстваш, че ти някъде съществуваш. Колкото и да си дребен, нищо не означава. Едно дете, което се ражда, постепенно в него се заражда желание да се движи, да яде. В яденето се развива неговото сърце, от движението се развива неговият ум.

Та казвам сега: Вие като ученици на една Божествена школа, вие мислите само за обикновените работи, туй, което не може да донесе щастие. Вие сте доволни от даден момент, само от едно състояние. Искате да бъдете

красиви, искате да бъдете богати. Но туй го желае всеки. Вашата красота, която имате, я желаят и другите. Щом двама души са красиви, между тях ще се роди състезание, кой е по-красив. Тогава щом единият или другият е по-красив, ще се разделят на две. Единият или другият е по-красив, и тогава от хубавото, от красотата ще излезе един хубав раздор. Като се движиш има опасност да се блъснеш. Ако не си умен, като се движиш в пътя, може да се блъснеш и в движението да създадеш за себе си една малка неприятност. И следователно, вие искате да кажете една дума, имате една дума, искате да я кажете, но вие не седите да обмислите, че вашата дума може да се блъсне някъде и може да причини вреда на тебе. Понеже всяка дума, която ти си казал, тя ще иде в пространството и ще се върне при тебе. И всяка една твоя мисъл ще излезе из пространството и пак ще се върне. И всяко едно чувство, което в тебе се е развило, ще иде в пространството и ще се върне при тебе. Резултатите на туй, което ти си направил ще се върнат. И тогава, ако резултатите са по-добри, ти ще бъдеш радостен, пък ако резултатите са лоши, ти ще бъдеш нещастен. И ще мислиш, например, кога са се създали. Да обясня, че то е законът на прераждането. Че някъде в миналото ти си бил цар, осъждал си хората на общо основание, по хиляди си ги пращал на ешафода, и си ги карал тия хора да ти се подчиняват. Някъде ти си станал слуга. Господарят те е хукал и другите слуги са те хукали. Обясняваш философията, че един ти си бил цар, че си заповядвал, та всичките хора, които те заобикалят са страдащите и те казват: „Знаем те какъв си, за тебе ние пострадахме“ и започват да те измъчват. Не го знаеш сега, ти казваш: „Ни най-малко не помня“. Не помниш, че си бил цар, но помниш резултата, тия хора не те обичат. Всяко нещо, което става има своя причина. Ако един човек те обича има причина. Ако не те обича, пак си има причина. Казвал съм ви и друг път, че в Бога има две воли. Ако вървиш по закона на доброто, ти ще опиташ добрата Божия воля; ако вървиш по закона на злото, ти ще опиташ злата воля на Бога. И вие сега искате като вървите по единия или по другия път да имате едни и същи резултати. Не можете да имате едни и същи резултати. Ако един човек с вас се обхожда добре, вие имате едно отношение. Ако с вас се обхождат зле, вие имате друго отношение. Ти не можеш да обичаш един човек, който ти прави зло. Когато ние казваме, че трябва да обичаме Бога, ние подразбираме заради Неговата Любов. Аз трябва да обичам другите хора не заради тях, но заради Онзи, Който ги е създал, защото ако на една майка детето е лошо, ще кажа: Обърнете внимание на вашето дете. Няма да ида аз да го възпитавам. Лошият човек вие оставете друг да го възпита. Вие не се занимавайте с него. Вие понякой път се занимавате с дявола, даже искате да изправите дявола, и му четете нотации, че не трябва да прави туй, което е в света. То не е ваша работа. Оставете дявола на спокойствие, дяволът мяза на един борсук. Борсукът е едно млекопитающо. Турска дума е тя, язовец значи. Когато го гонят, той

има една течност и пръска тая течност по всичките. Казвам: Създадете сега в себе си едно желание. Не поддържайте онова, което вече сте поддържали. Не се радвайте на миналият ден, радвайте се на днешния ден. Онова, което можете да го имате като историческо, оставете го. Какво има да се радваш на миналия ден? – Едно време какъв бях млад! Остави това. Днес какъв си. Остарях. Каква е разликата между младостта и старостта? – Вие нямате истинско понятие. Тъй както разбирате, не е правилно разбиране. Младият е първокласен невежа, старият е първокласен учен човек, но е пък слаб човек. Младият е невежа, но е силен, расте. Старият е учен, но се смалява, но това е едно криво разбиране. Старият изгубил своята сила, понеже е помислил, че е остарял. В света само един стар човек има, то е Господ. Ти да кажеш, че си стар, значи, че си Господ. Ти като кажеш: „Аз съм Господ“, Господ казва: „Покажи си силата“. Ти като речеш да покажеш силата, ти хлътнеш. Не казвай, че си стар, а че си млад, трябва да вървиш. Като си млад, винаги трябва да мислиш, че си дребничък, че всеки ден по малко трябва да растеш. Младият трябва да мисли, че е невежа, той трябва да мисли, да има вътрешен импулс. Вие казвате: „Ние остаряхме, опитахме всичко в света. Няма какво да учим, нищо не ни интересува“. Какво ви интересува, да идете в оня свят. Какъв е оня свят, не знаете. Тогава ще ви кажа онази басня, за вълка и лисицата. Вълкът се оплакал на лисицата, че му дотегнали тия хора, гдето мине все го хукат, лоши хора не разбират от човещина. Навсякъде го хукат, иска да намери други хора да живее между тях. Лисицата го пита: „Ами зъбите си ще вземеш ли?“ – И там хората ще имат същите отношения към тебе. Ако ти не възпиташ твоя език, ако ти не знаеш как да говориш, ако не знаеш как да пееш, ако не знаеш как да туриш думите, да ги поставяш като музикант, ако не направиш една песен за свирене, ако не пееш нещо хубаво. Всеки от вас е пратен да стане музикант. Срещна ме и ми каза хубава дума, услужи ми. От какво зависи вашето приятелство? – Някой ваш приятел ви е казал сладка дума. От какво зависи цената на възлюбления и възлюблената? На сладките думи. Той казва: „Вие сте божество, като вас не съм срещал. Вие сте величие, вие сте такава красота, такова благоухание излиза от вас, че моя живот се осмисли. Ако не бях ви срещал, от мене нищо нямаше да стане, благодарение на вас, аз станах това“. Хубави думи са тия. Един ден казва: „Слушай, ти ни най-малко не си такова величие, каквото мислих, ти си едно малко бръмбарче“. Аз не мисля, че твоят възлюблен ти казва това, ами в твоят възлюблен има две плочи. Първият път, когато ти говори, то е едната плоча. Когато той спря, туря другата плоча, която ти казва, че си бръмбар. Тогава из устата на този високоговорител, из устата на този възлюблен излиза други един. Като го питаш, той казва: „Аз никога не съм говорил“. Ти казваш: „Аз те чух през устата си го каза“. Той те слуша, не те разбира. Твоят възлюблен никога не може да ти каже това. Първото нещо, което ти е казано, не е вярно. И второто не е вярно, те са две плочи. Твоят

възлюблен като иска да те занимае, започва да те хвали. Плочата не е направена от него, филм е. В природата има такива филмови плочи. Всичките възлюблени имате такива плочи. Във всеки се намират стотина такива екземпляра. Някой път ви дотегне да ги туряте да се въртят. В най-първата аз давам един пример. Един англичанин като се оженил, в първата година дал 3500 целувки на възлюблената, втората дал 2000, на третата 1000, на четвъртата – 500, на десетата годишнина – само една целувка. А от десетте нататък – без целувка. То е външната страна. Ще погледнем на живота – няма смисъл. В целувката има цяла една философия. Целувката е един свещен момент. Човек не трябва така да гледа. Можеш да целуваш само при особен случай. Майката като роди едно дете, туй, което тя е родила, тя го обича; туй, което ти си родил хубавото, красивото, възвишеното, туй, което е пълно с Любов, може да го целуваш. Истинската целувка се образува само от Любовта. Можеш да целунеш само туй, което има светлина в себе си, може да целунеш само туй, което има свобода в себе си. Или за да направиш една целувка, трябва да присъствува Любовта, трябва да присъствува Истината, те да са свидетели. Тази целувка е на място. Щом не присъствуват те, ти ще създадеш своето нещастие.

Писанието казва: Който яде хляба недостойно, в Деня на Господа си навлича нещастие. Значи с достойнство. Едно свещено достойнство има. Та казвам: Вие сте недоволни от себе си, имате състезание да станете като другите. Не се стремете да станете като другите. Бъдете такива, каквито Господ ви е направил. Всеки да съдържа своите особени качества, туй което има както е, да бъде едно цвете, както Господ го е създал. Всеки да мяза на себе си, но да е в хармония с другите цветя. Щом си в хармония, ти си на място. И никога не мисли, че си нещо по-горе от другите хора, защото по-горе от всичките е само Бог. Всичките други хора, от най-малките до най-големите, те имат еднакви отношения. Малкият пръст и големият пръст имат еднакви отношения. Големият пръст и малкият пръст са еднакви, те имат еднакви отношения. Но в света трябва да има големи страни. Палецът, той е важен, но този малкият пръст е търговец.

Сега аз ви превеждам тия неща, вие като млади сте същите и като стари сте същите. Каква е разликата, че едно време сте били млад. Аз не искам сега вие да разрешавате въпроса. В мене идеята е – Любовта ви към Бога, в живота да се увеличава. Работата е, че вие в ранната възраст имате по-голяма Любов към Бога, отколкото в старост. Едно време ви интересуваха някои неща повече, отколкото сега. Едно време Любовта ви интересуваше повече, отколкото сега ви интересува, слизате надолу. Сега гледам между хората, онзи, който няма нещо, развива Любовта; а пък онзи, който разлюбил, търси да намери нещо. Или може да се е влюбил в общественото мнение на хората. Хубаво, ако общественото мнение на

хората и ако хората са израз на Божията мисъл, туй обществено мнение на място е. Но ако един човек частично гледа на тебе, той те гледа така и ти казва: „Какво ли може да стане от това дете?“ Ако ти обичаш Бога, ще видиш скритите заложби в детето, тъй както в една книга. Ако знаеш да четеш, тази книга не е добре подвързана, но ако отвориш книгата, ще видиш какво е съдържанието. Всеки един човек има нещо вложено. Вие трябва да проучавате себе си, да проучавате и него, трябва да възприемете Любовта в новата форма, да почнете да обичате всички. Като слушате един извор, който тече, да ви причини една радост, че сте видяли, че тече. Или като видите един цвят разцъфтял, да имате една радост, да знаете, че има един закон. Ти си се обезсърчил в живота, заболял си, мислиш, че можеш да умреш. Ако видиш някой цвят, който е цъфнал, ако разбираш закона, защо този цвят е цъфнал, ти ще оздравееш. Господ ти казва: „Както направих този цвят да се разцъфти, така ще направя и твоята болка да се премахне“. Ако повярваш, моментално ще стане. Ако минаваш и малко проветрение има, пратил вятър, вас ви е страх от вятъра. Ти си излязъл, много деликатен си, търсиш тихо, спокойно време. Но смени се времето, стане бурно, вятърът тъй духа, че се уплашиш, казваш: „Ще се простудя“. Ако разбереш защо се движи вятърът, моментално ще оздравееш. Ами туй раздвижване на въздуха Господ го е пратил заради тебе, да дойде малко чист въздух. Понеже въздухът е нечист, приижда чист въздух. Ако разбираш и възприемеш този въздух в съзнанието, в мисълта, веднага ще се обновиш. Дошъл някой човек, откраднал ти парите, трябва да разбираш защо ги е откраднал. Този човек ти е откраднал парите, понеже не си искал да се запознаеш. Той откраднал парите, хващат го един ден. И ако ти разбираш защо ги е откраднал, ще кажеш: „Аз много съжалявам, едно време ги бях приготвил да ти ги дам. От колко години те чакам да ти ги дам“. А ти като не разбираш, ще го хванеш и по законите ще го туриш в затвора, казваш: „Да се научиш, да не крадеш!“ То са старите ваши разбирания. Писанието казва, че Бог, Който ни вижда всичките погрешки, Той се радва. Някой път Господ се радва на нашите погрешки: „Потърси ме, казва, в ден скръбен на твоите погрешки, и Аз ще ти помогна, и ти ще Ме прославиш“. Сега ако ви приведа тази Истина, вие всички ще се усъмните. Ще се усъмните тъй както, ако дойде един красив момък при вашата дъщеря, ако вашата дъщеря е на умиране и лекарят каже: „Ако този момък целуне дъщеря ви, тя ще оздравее, понеже в този момък има тази магнетическа сила, ще ѝ я предаде“. Ти туй го схващаш. Туй няма да ви съблазни в нищо, но ако дъщеря ви е здрава и няма никаква болест, и ако някой я целуне, тогава виж. Защо сега в единия случай нещата са добре приети, а в другия не са? – Когато двама души са здрави, никога не може да се целуват. Един здрав човек може да целуне един болен, но двама (здрави) души, не могат да се целуват. Двама здрави хора, ако се целунат, те целуват трети помежду им. Единият го целуне от едната страна и

другият от другата. Те ако бяха ясновидци, ще видят, че има трети помежду им, а те мислят, че двамата се целуват. Двама здрави не може да се целунат. Един болен и един здрав може да се целунат. Аз не искам вие да вярвате в тия работи. Ще дам пояснения, един ден ще разберете.

Казвам: Бог иска да ни извади от едно състояние на нашата мисъл. Има такива състояния неподвижни. А в Бога всякога има желание, Той иска да ни накара да мисли. Ако Той не може да те накара да мислиш, ще те накара да чувствуваш. Ако не искаш да чувствуваш, ще дойде някоя неприятност. По всеки начин Бог иска да те накара да работиш, иска да те изкара от едно положение, в което си влязъл. Най-първо ще мислите: Всичко, което е създадено в света, е създадено за добро. А всичко, което е зло в света, е създадено за да може злото в света да създаде условие, за да се реализира доброто. Тъй седи принципът. Защо е злото? Злото е създадено за да се реализира доброто. Понеже без злото, доброто не се реализира. За да се прояви доброто, за да се прояви Любовта, трябва да дойде омразата. Ако омразата не се прояви, Любовта не може да се реализира, те са противоположности. В душата някой път се зароди омраза. Омразата у вас нека седи като мисъл. Защо е дошла омразата? – За да се реализира Любовта. Ако омразата не се яви, Любовта не може да се реализира. Ако лъжата не се яви, Истината не може да се прояви. Това са контрасти. Защо е така? Така е. Сега определям.

Да кажем от 32 трептения можете да образувате един звук, но и 31 трептения пак образува звук. Едно трептение пак образува звук. Какво е отношението на 32 трептения, как са го изчислили физиците? – Има начини, те не са ги броили. Но има методи. Та казвам: Трябва да разбирате. Всяка една мисъл се определя. Един музикант има камертон, който определя тона. Казвам: Кой е основният тон на вашите чувства? – Кой е основният тон на вашата мисъл, или кой е основният тон на вашите постъпки? В съвременната музика имате „до“, „ми“, „сол“, „до“. Имате три основни тона, от които образувате и другите тонове. „До“ се взема като основен тон. В миналото са вземали друг основен тон. Основният тон не излиза отвсякъде. Сега няма да се спирам повече върху това.

Та казвам: Отдето започват да се оправят работите, той е основният тон. В своя живот ще знаете, че имате думи, от които започва вашето щастие. Има други думи, от които започва вашето нещастие. И гами има. Ти като кажеш една дума, от тази дума ще започне или твоето щастие, или твоето нещастие, или твоето добро, или твоето зло. Следователно, когато ти започнеш да говориш, ще се спреш, ще се обърнеш към Бога, ще се помолиш, ще кажеш: „Господи, дай ми основният тон“. Основният тон, който внася щастието на душите. Една дума ми кажи, която дума така да

кажеш. Отивате при един ваш кредитор и човекът ви намразил, понеже не му изплащате дълга. Има лошо мнение заради вас, какво трябва да му кажете сега? – Ще идете тихо, да се извините и ще кажете: „Ще ме извините, аз не постъпих разумно, но имах предвид да ви покажа, че колкото ви дължа ще изплатя дълга си, ще изплатя и лихвите. Имам едно правилно отношение към вас, ще ме извините“. Не само празна дума да кажете, но веднага ще платите дълга. Две, три думи като кажете, той ще се измени. Не отивайте да му доказвате, че жена ви е болна, че децата ви са болни, пък нито жена ви е болна, нито децата ви са болни и умрели. Често хората в лъжите са изобретателни. Среща един българин един свой приятел, който обичал да хвърля дубари. Десет години не са се виждали. – „Я, ти не можеш ли да ми кажеш една лъжа?“ – „Остави се, голямо нещастие ми се случи. Аз лъжите вече ги забравих, но едно голямо нещастие ми се случи, баща ми е умрял и нямам пари да ида при него“. (Другият) изважда и му дава 500 лева. Той му казва: „Тази е последната лъжа“. Питам сега: Защо първият иска да му каже една лъжа, защо и (вторият) се е представил, като че той напуснал лъжата? Питам ви: Защо единият иска да му каже една лъжа? – И защо другият иска да се покаже, като че престанал с този занаят? Така и в живота, срещнеш някой, той се показва, че не обича някого, не му обръща внимание, не се интересува, но каквото се каже, дава ухо. А се представя, че не се интересува, че друго нещо го интересува. То не са ли все такива лъжи. Ако не те интересува нещо, като говорят двама, срещнеш хора, които се обичат, те себе си не обичат, но Бог е между тях. Щом се обичат Господ е дошъл, Господ им говори. Те двамата като ученици слушат като им говори. Когато на двама души Господ говори, казвате: „Обичат се“. И се стягате тогава да развалите работата. След туй се яви Господ със своя камшик и ви наложи много хубаво. Тия двамата като ги разедините, Господ се оттегля, те ще се намразят. Разваляте Любовта на някого, да видите какво има там. Когато двама души се обичат, работете с благоговение. Слушайте онова, което Господ говори, понеже то ще бъде едно предметно учение заради вас. Когато дойдете до Любовта, не си давайте никакво мнение. Туй, което прави Бог е добро. В дадения случай бих желал всички да се обичате, подразбирам на всички Господ да ви говори и вие да Го слушате с най-голямо благоговение, и тогава ще кажете: „Така ще живеем както Ти кажеш“.

Отче наш.

XVI година.
31 лекция на Общия окултен клас,

държана от Учителя на 30 юни 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1937_07_04 Мислете за светлината!
неделна беседа

МИСЛЕТЕ ЗА СВЕТЛИНАТА!

„Отче наш“

„Фир-Фюр-Фен“

Ще прочета само няколко стиха от първата глава от Евангелието на Иоана, от 1-ви до 6-и стих.

„Аум“

„В Него бе животът и животът бе виделина на човеците.“

Ще разгледам въпроса малко от друго становище. Хиляди томове има писани за Бога, каква е Неговата същина. Колкото и да четете тия философски трактати, вие ще имате смътни понятия, ще изгубите онова понятие, което имате за Бога. Колкото повече чете човек, толкоз повече се обезверява. Въпросът не е обоснован. Ако в тези думи ние мислим: „В Него бе животът и животът бе виделина“, Бог е Виделина. Бог е Светлина. Ако човек мисли, че Бог е като виделината, като светлината, той ще придобие много по-ясно понятие, отколкото философските трактати като му дадат. Можем да кажем, че Земята е създадена от светлина, от топлина. Топлината е създала всичките блага на Земята, които идат, но те се пренасят чрез трептенията на светлината.

Казвате, че ние живеем в Бога. Ние живеем в светлината, тя ни обгръща отвсякъде. Тогава, когато ние се намерим в едно тежко състояние, значи намалила се нашата светлина. Щом се намалява нашата светлина, нас ни става тежко. Ако светлината пребъдва по-малко в нас, тогава иде едно приятно състояние. Писанието казва, че тъмнината не я обзе. Бог е виделина, човек е тъмнина. Следователно човек не може да обземе светлината. Той иска да обхване светлината и да я подчини. Досега човек се стреми, иска да заповядва на Бога. Той мисли, моли се на Господа и казва: „Аз каквото се помолих, каквото си помислих, Господ го направи.“ Ти боледуваш – защо? Защото искаш твоята воля, не Божията воля. Ти осиромашаваш – защо? Защото искаш да стане твоята воля, не Божията воля. Ти си невежа – защо? Защото искаш да стане твоята воля, не Божията. Ти си безсилен, защото искаш да стане твоята воля, не Божията воля.

Сега ще кажете, че учението, което Христос проповядва, е неприложимо. Няма да го разберат. Тъй, както прилагаме туй учение, няма да му излезе краят. Че как няма да му излезе краят? Ако един търговец има мек език,

няма да те изпъди навън. Ако искаш да купуваш, ако не – излез. Ако намериш погрешка, ще каже: „Извинете, господине, попаднала е такава стока. Извинете, втори път ще Ви доставим.“ Този човек, макар и недоволен, ще каже: „Благородно се отнесоха.“

Та казвам: Не зная на какво основание отгоре хората мислят: „Ако ние вървим по Закона на Любовта, светът няма да се оправи.“ Или: „Ако вървим по Закона на Правдата, светът няма да се оправи.“ Досега ние проявяваме един свят на безлюбие. Осем хиляди години ние живеем без любов. Осем хиляди години ние живеем без правда. Осем хиляди години ние живеем без милосърдие. Милосърдието тук-там се проявява. Майката, някой път като носи детето, плаче и тя казва: „Дотегна ми.“ Майката, и тя изгубва търпение. Майката минава за много милостива, но по някой път съвременните майки оставят слугините да гледат техните деца, а те ходят по концерти, забавления, по журфикси и т.н.

Сега аз не искам да хвърлям никакъв упрек. Според мен вашите наследени черти зависят от едно неразбиране. Не може да бъде човек щастлив вън от светлината. Било е време, когато хората са се видели в едно ужасно положение на Земята. Било е цял ад. Сегашните хора са били потиснати, много по-лошо са били потиснати, отколкото рибите са били потиснати. Те не са дишали с дробове. Атмосферата е била толкоз гъста, че един с един хората не са [се] виждали. Този свят, както сега го виждате, отсега се проявява. Когато хората са излезли из тия тежките условия, от тази гъстата материя, когато умът дошъл в хората и започнал да действува, оттогава се е появила виделината. Откак всичката вода се е събрала в големите океани и морета, тогава горната атмосфера се пречиства. И виделината и светлината на Бога слезли. Тогава човек се е проявил и за него е започнала една нова епоха.

Казвам: В светлината седи една от великите тайни в живота. Светлината и топлината е това, което вие трябва да проучвате. Теоретически хората спорят. Ако разбирате много добре висшата математика, и речта ви ще бъде много добра. В няколко изречения ще може да изразите едно положение. Но понеже не сте математици [...]. Математиката мяза на житено зърно или на ябълчно зрънце. Колкото и да ви разправям, трябва да се посее, да изникне, да израсте, да се развие, да го видите и тогава да имате ясна представа какво нещо е ябълката. Или, когато ние говорим за светлината, тази светлина трябва да влезе и да започне да работи във вас.

В животните умът не действува. Понеже в тях цялото чело е обрасло с козина. Едва образуването на човешкото чело, то е скорошна епоха, това е място, дето светлината влиза. Това е място на лицето, което светлината е

обработила. Един човек, който няма гладко лице, един, който е космат, той не може да има правилен ум. Един човек, ако видиш, че постоянно се чеши*, една мома, която постоянно си чеши косата, не е лошо човек да си чеши косата, ако тя се занимава със своята коса, тя ни най-малко няма понятие какво нещо е косата. Тя чеши косата, но косата, това са антени, чрез които се възприема светлината. Светлината има един език. Космите, това са струни, чрез които светлината свири. Езикът на светлината, това е косата. Ако твоята коса е добре вчесана, ако ти разбираш това изкуство, това е езикът на светлината. Ти от косата ще започнеш да чувствуваш какво ти говори светлината.

Сега се чешиш, искаш да се харесаш на другите хора. Ами че как ще се харесаш? Една ябълка, за да ни се хареса, трябва да е сладка, да има вкус. Един цвят, за да ни е благоприятен, трябва да има ухание. Една вода, за да ни е приятна, хубава, трябва да бъде чиста и вкусна. Че как мислим ние да бъдем обични един на друг, ако нямаме съответни качества? И следователно ние можем да бъдем полезни един на друг дотолкоз, доколкото можем да отразим Божествената виделина и Божествената светлина в другите хора. И другите хора може да ни бъдат дотолкоз обични, доколкото те могат да отразяват Божествената светлина и топлина в нас. Казвате: „Той е тъмен човек.“ Светлият човек е светия. Светията носи светлина. Те са израз на Бога. Бог е светлина. Днес виждам тази светлина, това е езикът на Господа, това е Неговото проявление. Тази светлина като влезе във вас, трябва да имате известно разположение в себе си. Казвате: „Животът е, който носи виделината.“ Има един прогресивен начин. Христос казва: „Аз съм виделината на света и който Ме следва, ще има виделина в живота.“

Ние искаме едно подобрение. Сега аз ще ви говоря за неща, с които вие може да си послужите. Вие искате да знаете де е мястото на Господа. Мястото на Господа е вътре във вас. Мястото на Господа е вашата глава. Има едно място, една станция в главата, дето Господ живее. Има една станция във вашата глава, дето Господ всеки ден ви препраща светлина. Христос казва: „И ти влез в скришната стаица“, а сега човек ще направи една къща, ще направиш скришна стая. Не е тази стая. Ти и 10 пъти да влезеш, не е тя. Ти ще влезеш в тази скришна стаица, която Господ от памтивека е направил заради [Себе си]. И там като се помолиш, за да приемеш Неговата светлина и виделина, тогава Той ще ти въздаде наяве. И външните условия ще се подобрят.

Сега някои искат да разберат любовта. Бог е Любов, но любовта е нещо неразбрано. Бог е нещо велико, нещо мощно. Тя е плод на Духа. Любовта, за да се разбере, от Любовта трябва да излезе животът. Но и животът, за да

се разбира, и той е непонятен за нас, и той е несносен. Виделината, която излиза из живота, вече става достъпна. Светлината е нещо, което произлиза от самия живот. И когато животът започва да изпуска тази светлина навън, тогава нашият живот става щастлив, или другояче казано: в нас трябва да се пробуди съзнанието.

Аз често гледам между живота и между хората. Хората не може да влязат в своето положение. Наскоро дойде една рускиня при мене, нещастна е, много загрижена, изменя се съдбата, изгубила е своето богатство. Имала имане в Русия, но от 15–16 години е в България. Трябва да се върне, някои документи трябват, пари няма. Казва, че се намира в едно трудно положение. Казва, че по естество е духовен човек, религиозна, но се обезверила. Този Господ, който проповядва, не вярва в Него, в църквата е ходила, в православната, в католишката, но в нищо казва че не вярва. Чуди се какъв е този Господ. „Пет–шест котки – казва – имам. Страдат.“ И като я слушам, ѝ казвам: Сестра, котките не са светии. Знаете ли колко пиленца стават нещастни от тях? Те ядат пиленца.

Вие ще кажете, че растенията, покрай които минаваме, не грешат. Но и растенията имат прегрешения. Ще оставим нещата. Под думата „прегрешение“ аз разбирам, че растенията още не се хранят. Растенията са дошли в помощ на хората. Понеже, при онази въглената киселина, която съществуваше на Земята, ако растенията не бяха дошли да я погълнат, да изядат тази отрова, те станаха месоядни. Растенията погълнаха, изядоха я. И тогава Земята стана достъпна, за да може човек да живее в нея. Казвам: Вие не може да разберете. Вие мислите, че тия растения са само отвън. Ако вие изучавате тия организми, цели гори има вътре в човека. Много хора са станали слаби по единствената причина или че много блага имат в себе си, или че са започнали да изтребват своите гори. Нервните хора са изтребили своите гори. Най-първо ти ще възстановиш своето растително царство. Когато съградиш къща, няма да оставиш дървета около къщата, понеже не са здравословни, привличат влагата. Човек няма нужда отвън за влага, но сухота. Сега на Северния полюс се оплакват от влага. Съжаляват тия учените хора, че не може да се изсушат. Водата нахлува в техните палатки.

Питам: Ако ние се измокрим и няма къде да се подслоним, защо ни е знанието? В света има 4 неща, които трябва да ги знаем. Той трябва да знае отношението на твърдата почва, той трябва да знае какво отношение има водата, той трябва да знае какво отношение има въздухът и какво отношение има светлината. Твърдата почва, водата, въздухът напълно се регулират от светлината. Когато един човек не мисли и не чувствува правилно, храносмилането му не става правилно. Следователно се образува венозна кръв, която е носителка на всички болести. Второто

положение: Когато човек не мисли добре и не чувствува добре, той не диша добре. Когато човек не мисли добре и не чувствува добре, неговата нервна система, мозъчната му система и симпатичната нервна система не функционират правилно и тогава се ражда неврастения. Значи мисълта ти е права само тогава, когато твоята мисъл и твоите чувства са прави и само тогава, когато подобрят храносмилането ти. Твоята мисъл и твоите чувства са прави само тогава, когато подобрят твоята дихателна система. Твоите мисли и твоите чувства са прави само тогава, когато подобрят твоята мозъчна система и симпатична нервна система. Щом има едно разногласие в тия 3 области, мислите ти и чувствата ти не са правилни.

Коя е причината? Малко светлина приемаш. Един от учените физици разправя следното, за да обясни в какво отношение светлината е полезна: Вземете един, два, 3, 4, 5, 6 хиляди волта електричество и ако го пуснете в човека, този ток поразява. (Той е един славянин, който обяснява своите теории.) Вълните на този ток от 4–5 000 волта, които минават, са толкова едри, че като минат през тъканите на човека, разкъсват ги. И вследствие на това го убиват. Но ако турят 50–100–200 000 [волта] ток, тогава тия частици, които минават, са толкова дребни, че минават през порите и никаква пакост не правят. Ако турите на човека 20–30 000 [волта] ток и ако мине този ток през него, всичките бръчки ще се махнат. Един ден хората ще се подмладяват чрез електричество.

Магнетизмът е носител на топлината, а електричеството – на светлината. Електричеството е външната форма на светлината, топлината е външната форма на магнетизма. Сегашните науки изучават начин, по който може да се приложи магнетизмът. Те прилагат електричеството. Имате осветление, но още светлината ние не може да я употребим като един възпитателен метод за самия човек. Ти си неразположен, да кажем, чудите се какво да направите. (Сега говоря на вас, които сте просветени. Не че сте светии. Просветени сте в тази област. Да кажем, в едно музикално училище сте, трябва да знаете нещо от музика; или в художествената академия сте, трябва да знаете нещо от изкуството. Понеже вие сте в тази академия, в окултната наука, вече разбирате дълбоките тайни на окултизма. Хиляди години ще учите, все повече знаете от хората.) Ако ти си неразположен духом, мъчно ти е, нападат те най лоши мисли, седни, остави всичко настрана и кажи: „Бог е виделина, Бог е светлина“ и мисли върху това. Не мисли какво е писал Сократ, какво е писал Платон, какво е казал апостол Павел. Ето, Иоан казва: „В начало бе Словото и Словото бе Бог.“ Мислете, че Бог е светлина. След туй, като разбереш какво нещо е светлината, какво нещо е топлината, ще дойдеш до тялото и ще дойдеш да разбереш Бога като любов.

Любовта по какво вече се отличава? Любовта е една сила, която разрешава всичките противоречия. Светлината носи със себе си всичките блага, а пък Любовта е, която разпределя, тя дава всичко от себе си. Зад Любовта е Божественият Дух. Онова, Което урежда всичките неща в света, то е Божественият Дух. От Него произтича светлината. Светлината е, която е достъпна заради вас.

Да допуснем, че вие сте малокръвен – мислете за светлината, мислете повече за червения цвят, за най-хубавия червен цвят. Във вас ще потече този истински живот. Не ви върви, сиромашия имате, бедно се храните – мислете за светлината, мислете за червения цвят, мислете за портокаления цвят, мислете за зеления цвят. Щом мислите за зеления цвят, сиромашията веднага ще се оправи. Зеленият цвят изправя сиромашията. Мислете за жълтия цвят. Жълтият цвят помага за развитието на ума. Специфична светлина, която е храна на обективния човешки ум. Като мислите, вие ставате по-умни. Казвате някой път, не сте религиозни, в Бога не вярвате – мислете за червения цвят, мислете за портокаления цвят, мислете за зеления цвят, мислете за жълтия цвят, мислете и за синия цвят. Синият цвят подхранва вярата. Подхранвайте туй чувство към Бога. Най-после, усетите, че сте слаб, нямате кураж, сила няма – мислете за виолетовия цвят.

Ето, в светлината се съдържат тия 7-те краски. Тогава имате една погрешка, как да се справите с всичките мъчнотии. При всичките погрешки хората се оплакват и все плачат. Един плаче, че работа няма. Друг плаче, че сиромашия го е налегнала. Мислѝ за светлината. Какво ти коства да мислиш за светлината?

Човек трябва да има търпение в света. В какво седи търпението? Има един пример в Талмуда, за Хилел – един еврейски мъдрец, който се отличавал с голямо търпение. Някой се хванал на бас, че може да го изкара из търпение. Хилел правел по една баня в месеца, за да освещава съботата. Един ден, в събота, когато правел банята, онзи отива при него, Хилел излиза от банята и казва: „Синко, с какво мога да ти бъда полезен?“ Онзи грубо му казва: „Я ми кажи, защо очите на морските животни са валчести?“ – „Защото живеят в пясъците.“ Той излиза и след малко пак се връща и пита още по-грубо: „Защо крилата на [патиците] са големи?“ – „Защото живеят в блатисти места.“ Той излиза навън и се връща трети път и още по-грубо казва: „Още един въпрос ще те питам. Я ми кажи, защо главите на [змиите] са сплеснати?“ – Защото нямат [морал]. Най-после се връща и го пита още един глупав въпрос. Казва: „Ти си онзи голям мъдрец, за когото говорят, че си чист и свят и втори в еврейския народ у нас не се е раждал.“ – „Защо, синко?“ – „Заради тебе аз изгубих един бас.“

– „По-добре, синко, да изгубиш ти баса, отколкото аз да се опороча. Върви си с опитността, която си придобил, и не съжалявай. Ще се оправи тази работа.“

Казвам: Ние в живота си [не] всякога посрещаме като Хилела. Ще дойде някой, таман си правиш банята и ти току кипнеш. Не кипвай. Не знае ли, че баня правиш, че размишление имаш? Тук, преди години, в кафене Македония седят двама души и разискват върху новите идеи на социализма. За тогавашния социализъм, за братство, за равенство. Един селянин се е пънкал да си бутне колата, а те двамата спорят кой е прав. Те го гледат и казват: „Да се дигне товарът.“ Един ги слушал и помага на селянина. Казва: „Ако чакаш на тези, които се разправят, да помагат...“ Ние може да разглеждаме теоретически, но като отидем в оня свят, какво ще бъде? Като идем в оня свят, много добре, но докато идем в оня свят? Сега ни препоръчат как да идем в оня свят. Как ще идем в Америка? В оня свят по-мъчно се отива. Някой българин няма нито пет пари, как ще иде? Няма пари, с плаване не става, с лодка не става, трябва да има пари, за да премине. Казва: „Ти като умреш.“ Ти като умреш, ще идеш във Франция, по суша, до морето ще чакаш. Цялата Земя е пълна само с тези, които нямат билет за онзи свят и чакат някой да дойде, да им заеме.

Ние умираме по единствената причина, че имаме малко светлина. Казва: „Да имате виделината на живота, и които чуят гласа Ми, ще оживеят.“ Следователно всеки, който чуе гласа на светлината, той ще бъде жив. [За] да бъдем ние с Бога, трябва да имаме светлина. Сега не считайте, че някой умрял и оставил черупката. Мислите, че бубата, която излязла из своя пашкул, умряла? Мислите, че една змия, която съблякла своята кожа, умряла? – Не.

Та, ние имаме едно повърхностно понятие за сегашното положение. Ние сме в преходно състояние. Туй тяло, тази форма, която имаме сега, трябва да се измени. Тя не е толкоз хубаво направена. Има много неща, които трябва да се внесат вътре, неразработени са. Ако погледнеш челата на хората, ако погледнеш очите им, ако погледнеш веждите им, носа, устата, има толкоз дефекти, изопачени са, виждаме Божественият План какъв е. Колко трябва да работим? Ако моето ухо е Божествено, щом го пипна туй ухо, моята работа трябва да се оправи. Щом пипна туй ухо и работите ми не са оправени, ухото ми не е по Бога направено. Ами че, аз трябва ли да се заблуждавам? Когато един царски син не върви по кръвта на царя, той не е царски син. Ако ти си овчарски син и си мислиш, че си царски син, възможно е твоята кръв да има тая сила, която има кръвта и на царския син. Казваме, че сме от Бога родени. Тогава, ако сме от Бога родени, ако в нас се пробуди Неговият Дух, тогава „всичко онова, което попросите в Мое

име, ще ви бъде.“ Какво има да се съмняваме? Ще дойде онзи период в света, когато хората ще се обичат. Когато хората се разбират, те трябва да светят. Ако лицата им може да светнат като Слънцето, те се обичат. Ако може да се сгорещят като червения огън, те се обичат. Все да има една малка промяна. Колкото повече светлина има, толкоз за човека е по-добре.

Казвам: В светлината ние трябва да видим проявлението на Бога. Всеки ден Той ни говори. Бог казва: „В светлината, която Аз ви пращам, се крие вашето щастие.“ Тогава, имаш една болка – веднага прати тази Божествена светлина, една мощна светлина, на болката, моли се. Моли се, докато твоята молитва се реализира. Ако си беден, моли се. Ще каже някой: „Аз работя.“ Ти като се молиш, ще знаеш да работиш по-разумно. Знаете ли в какво седи хубавата работа? Аз може да обработя 1 декар земя, а друг може да обработи 10, 20, 100 декара. Аз може да обработя 1 декар, който да ми даде приход [като] на 100-те декара. Аз може да направя от този декар да извадя жито 10 пъти, 20 или 100 пъти по-хранително отколкото онова, което е родено на 100-те декара. Мислите вие, че много трябва да се обработва. Мислиш ли, че като хукаш онова, придобитото, ще има благословение? Ако онзи земеделец може да оре земята без да псува, ако отидеш без да пъшкаш, с радост, и ако впрягаш воловете само по два часа и те с радост орат... Казвате: „Как ще храня децата?“ Питам: Като работим толкоз, ставаме ли по-щастливи? Много работим, но малко може да имаме.

Дойде някой при мене и ми казва: „Кажи ми, ти как вярваш в Бога?“ Казвам: Аз не вярвам в Бога, аз Го виждам. В мене е и навсякъде Го виждам. Ти вярваш, а аз Го виждам, аз ходя в Него. И навсякъде Той ме ръководи. Той ме пита: „В какво вярваш?“ Аз Го виждам, Той ме ръководи. Казвате: „Защо Го търси?“ Той Го търси там, дето Го няма. Казвам: Де Го търсиш? – „Ходил съм във всички църкви.“ Той е навсякъде, и в църквата е. Но едно място има на твоята глава. Казва: „Господ е толкоз голям, как ще Го намеря в моята глава?“ Това е една философия. Големите неща в света не са силни. Силни са малките неща. Големите неща са за проявление в света, за да се виждат, понеже на далечни пространства са, ще бъдат отдалечени, за да се виждат. Онова, което знаеш, което е достъпно за твоя ум, то е онова малкото, дребното, непонятното. То ще дойде до тебе. Малките неща идват до тебе, затова Бог се проявява в малкото в света. Големите работи ти за в бъдеще ще изучаваш. Великите работи за в бъдеще ще изучавате.

Вие не знаете колко трептения има в един червен цвят. Един червен цвят има 400 билиона трептения. Тия работи как ги разбирате? Събрани толкоз много вълни, един милион по един милион. Вие ще имате колко

трептения се събират в един лъч, за да ни стане той достъпен. Всяко трептение в себе си, в него е Божественият Дух. В тия малките трептения, Божественият Дух е, Който регулира трептенията на светлината и я прави достъпна за човешкия ум.

Та казвам: Сега нас ни трябва едно съзнание, както Христовите ученици се обърнаха към Христа и Го питаха: „Кажи ни, как да се усили нашата вяра?“ Той им каза: „Ако имате вяра колкото синаповото зърно...“ Вярата е като синаповото зърно. Оставете го върху действието на светлината и вярвайте в светлината. Ти казваш: „Аз не вярвам в Бога.“ Бог е светлина. Ако ти не вярваш в Бога, ти имаш особено, извратено понятие за Бога. Бог не е това, което хората мислят за Него, нито е онова, което ония определения дават. Онова, което дава радост, онова, което дава здраве, онова, което дава светлина, онова, което дава топлина, онова което дава изобилие и всичките блага, във всичко туй е Бог, Който всеки ден се проявява. Хлябът, който ядете, той е събрана светлина в едно място. Плодовете, които ядете, то е светлина, събрана в едно място. Водата, която пиете, то е светлина, събрана на едно място. Въздухът, който дишате, то е светлина, а самата светлина носи за себе си живота. Той е в светлината.

Щом възприемете светлината, вие ще възприемете живота. А щом животът във вас влезе, тогава ще влезе любовта. Казва там Писанието: „Това е живот Вечен, да познаете Бога, Единия, Истинския Бог.“ Щом познаем любовта, тази светлина ще започне да действува в нас. Ако любовта влезе, въпросът във вас е разрешен. Най-първо трябва да дойде светлината. Щом дойде любовта, всички хора щом вие обикнете, всеки, който ви обича, ще иска да ви направи услуга. Ще бъдете ли вие тогава товар? Причината, че страдаме е, че не ни обичат хората. Не ни обичат, понеже нямаме светлина. Ако ние можем да дадем светлина на хората, ще се даде подтик на хората, за да ни обикнат.

Казвам: Всички ние имаме един интерес: Да подобрим нашето положение. Но, ако вие учехте заради Господа, ако вие правехте добро заради Господа, ако всичко на Земята изпълнявате. Казва се в Писанието: „Търсете първом Царството Божие и неговата правда и всичко друго ще ви се приложи.“ Ако приложим тази светлина, тогаз животът ще се подобри. Няма противоречие. Мнозина от вас може да имате тази опитност, но опитността трябва да стане непрекъсната в нас. Човек не трябва да се спира само с едно добро на деня. Той всеки ден трябва да използува всичките условия да прави по някое добро незабелязано. Вие можете да минете покрай някое дете и да му кажете сладка дума, вие може да минете покрай някое дете и да му дадете студена вода. Каквото малко добро и да направиш в света, то е, което помага за подигането на света.

Онзи грандиозен въпрос, който имаме, че трябва да се оправи физическият свят, по-добре да е нареден... След хиляди години нашата Земя ще навлезе в нова област, ще дойде една нова светлина и Земята ще се промени. Но въпросът е сега каквито сте. Ако стане едно изменение на Земята, такова, каквото вече в миналото е станало едно изменение... Хората с хриле дишаха. Когато Бог направи човека, измениха се хората и останаха само с дробове да дишат. Сега ще дойде такова време и хора, които нямат нови органи, ще измрат. Вие живеете и този Божествен живот ще създаде нови органи. Като се измени Земята, ще започнете да дишате. Това е за едно обяснение. Като излязоха рибите из водата, започнаха да функционират дробовете. Онези риби, които не можаха да си създадат дробове, измряха. Сега апостол Павел казва: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим.“ Някои ще измрат. Ако отсега вие не приготвите тия нови дихателни органи, с които да възприемете по-ефирните трептения, ако вие не сте готови да възприемете новата светлина, която ще дойде, вие ще ослепеете. Следователно нашето око трябва да се приспособи на светлината постепенно. Един болен човек винаги се приспособява. Онзи слепият човек, на когото Христос отвори очите, казва му: „Как виждаш?“ – „Виждам ги като дървета.“ След туй започна да вижда, че се движат и най-после дойде до онова нормалното състояние да вижда хората.

Дотогава, докато вие хората ги виждате като дървета, вие гледате хората, но не можете да ги обичате. Казвате: „Какво ще обичам?“ Дотогава, докато не можеш да видиш в другия човек нещо за обич, малко светлина имаш. Докато онзи, който те гледа, не може да види, и той малко светлина има. Щом дойде светлината, ще видя, че в този човек има нещо, което може да обичам. Не може [ли] да обичате един музикант, който свири хубаво? Не може ли да обичате един певец, който пее хубаво? Не може ли да обичате един художник, който рисува хубаво? Не може ли да обичате един зидар, който гради къща хубаво? Не може ли да обичате един шивач, който шие много хубави дрехи? Не може ли да обичате един хлебар, който прави хубави хлябове? Невъзможно е да не го обичате. Може ли да не обичате майка си, която ви е дала всичко? Да кажем, една майка, която трепери над тебе, всичко, каквото има, ти е дала, може ли да не я обичаш? Не може.

Казвам: Повече светлина. Някой път хората казват: „Повече любов, не повече светлина.“ По някой път мислете за светлината като разумна проява на живота. Мислете за светлината, в която Божият живот се проявява. Мислете за светлината, в която Божият Дух се проявява. Мислете не за тази обикновена светлина, за онова, което тук ви е събрало. Къде ще идете от тази светлина? Всичко, каквото имате, вие го дължите на

светлината. Всичко за в бъдеще, което ще дойде, и него го дължите на светлината. Деца, ако имате, здрави са, това здраве зависи от светлината и от нея ще дойде. С жена си живеете добре – от светлината зависи. Нивите ви без светлина не може да родят. Плодните дървета без светлина не може да родят. В света виждам, че без светлина нищо в света не може да расте. Затворете някое цвете, някъде в някоя стая, дето мъчно възприема светлина – ще видите как съхне и ще видите как отслабва. Отнесете го на светлина, и то се освежава. При всичкото това знание, което имаме, ние търсим Бога и пак Го търсим. Писанието казва: Онези са намерили Бога, които са разбрали какво нещо е страданието. Онези хора, които не разбраха какво нещо са страданията, те [не] разбраха, че страданията се лекуват със светлина. Че теб ти е тъмен умът, ти подозираш жена си в лоши постъпки – ти светлина нямаш. Какво ще видиш? Ти си представяш това, което го няма в нейния ум.

Преди години при мене дойде един гадател, един доктор, доста виден. Турили му един бръмбар в главата: „Жена ти е много скромна, но се е влюбила в еди-кого си." Сега, като че ли има един любовник той започнал да подозира. Идва при мене да провери вярно ли е това или не. Казвам: Не подозирай жена си. Който ти е казал това, той не е разбрал. Този гадател не е разбрал.

Не подозирай хората в това, което ти сам вършиш. Не приписвай на хората [това], което ти сам вършиш. Онова, което ти вършиш, има два начина: доброто, което ти вършиш, приписвай го на хората, но лошото, което ти вършиш, не го преписвай. То е спасителният път. Никога не приписвай лошото на хората. Ти нямаш светлина. В злото, което си направил, нямаш светлина. И тогава, не си давай светлината. Доброто, което си направил, в светлина си го направил. Казва: „Така да просветнат делата ви пред человеците, че като ги видят, да прославят Бога."

Та казвам: Носете навсякъде запалена вашата свещ. Аз ще ви помоля вас да очистите вашата станция, която е запрашасала. Туй свещеното място, там, дето Господ иде, в скришната стаица, там е щастието, и всичките блага на човека на Земята. Ако искате на Земята да живеете един отличен живот, непременно стаицата трябва да бъде очистена. Ако искате да имате дом, добри деца, ако искате да имате добродетели, трябва да почистите вашата стаица. Не може животът ви да се подобри, ако вашата стаица, вътре във вашият мозък, не е почистена, ако прозорците не са всякога отворени. Тя е стаица, в която човешкото око не може да проникне. Само вие имате право да влезете. Когато Божествената светлина влезе в тази стаица, тогава ще се отвори пред вас целият невидим свят и тогава ще кажете: „Сляп бях едно време, а сега виждам." Сега, ако аз бих ви отворил очите да видите –

не че може да го направя, но да предположим, че мога да ви отворя очите да видите, – тогава ще излезете и ще разправяте на хората. Какво ще кажат те: „Мръднало му е.“ Кой ще повярва в това?

Казвам: Реалността седи в това. Аз не искам да се заблуждавате. Всяко учение, което носи светлина, всяко учение, което носи топлина, всяко учение, което носи здраве, което носи мир, съгласие, милосърдие, кротост, въздържание, всички тия учения идват от светлината. Казвам: Спирайте се върху тази светлина. Когато сте в най-мъчните състояния на духа си, мислете за светлината. Бог е виделина. Мислете за тази виделина, докато тя ви озари и вие се качите във вашата стаица. Потърсете Господа, дето не сте Го търсили. Не Го търсете при храмовете. Писанието казва: Било е едно време. Сега Господ е изменил мястото. Едно време беше долу, в сърцето, сега е горе. Тук ние много Го безпокоим. Слуша голям шум. Горе като се качи, е по-хубаво.

Човек трябва да разсъждава. Бог е Виделина. Бъдете и вие във виделината. Ходете във виделината. Животът ви ще се оправи и ще ви дойде една нова радост, едно ново веселие, една нова сила, един нов стремеж, който досега не сте имали.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

30-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 4.VII.1937 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1937_07_04 Смекчаване на злото
утринно слово

СМЕКЧАВАНЕ НА ЗЛОТО

Ще прочета 21 гл. от Евангелието на Йоана, от 15 ст. нататък.

Една българска поговорка казва: „Повторението е майка на знанието." Христос запита три пъти Петра: „Обичаш ли ме?" И Петър се отрече три пъти – съвпадение. На първото запитване от Христа, Петър се отрече. Значи, на три запитвания отговарят три отричания. След третото отричане, Петър си спомни думите на Христа: „Докле петелът пропее, ти три пъти ще се отречеш от мене." Разкая се Петър и горко плака. Както Петър не издържа изпита си, така всички хора ще минат през същия изпит и няма да го издържат. Как чисти домакинята петната на дрехите? – С чиста вода. Чистата вода е любовта. Значи, любовта изправя всички грешки и престъпления.

Днес религиозните хора се отказват от убежденията си, като Петър. Някои казват: Защо съм тръгнал в тоя път? Защо не си поживях, както всички хора? С отричане нищо не се постига. Ако тръгнеш в пътя на удоволствията, не само че нищо няма да придобиеш, но ще се провалиш. Ако вървиш по правия път и нищо не постигаш, по кривия път още по-малко ще постигнеш. Не можеш да си откъснеш плод от дървото, на което има ябълки, ами ще отидеш при сухото дърво! Там и листа няма да намериш. В живота няма щастие. Хората страдат не от това, че вървят в Христовия път, но защото не вървят в тоя път. Щастието иде само за тия, които следват тоя път. Тия хора принасят полза на света, както плодните дървета на човечеството Като знаете това, стремете се към добри, праведни хора, които имат отношение към любовта, т. е. към живота на щастието.

Христос задава и на вас въпроса: „Обичате ли ме?" Какво ще Му отговорите? Ако Му кажете, че Го обичате, как ще докажете това? Готови ли сте на това, което кажете? Колко пъти на ден човек се мени! Един познат ми разправяше, че животът бил борба, че трябвало човек да търпи. – Защо се оплакваш от живота? – Остави се, дойде един приятел да ми иска пари. Дадох му, колкото имах. Той преброи парите и ми каза: Това ли се откъсна от сърцето ти? Не можа ли да дадеш повече? Като гледах, че е неблагодарен, идеше ми да взема парите назад и да ги туря в джоба си, но едва се стърпях да не кажа нещо. Погледнах го и спокойно отговорих: В такъв час си дошъл. Ела друг път, повече ще ти дам. Той се обърна грубо към мене, измърмори нещо и си отиде.

Така и хората се сърдят на Господа, без да знаят защо. Кой човек не се е сърдил на Господа? Имаш едно препятствие и казваш: Защо Бог не махне това препятствие от пътя ми? Имаш една малка дарба, но искаш по-гсляма. Повечето хора са мърморковци, недоволни, от живота. Имаш много – недоволен си; имаш малко, недоволен си; никак нямаш, пак си недоволен. Казано е в Писанието: „Всичко съдейства за добро на ония, които любят Господа." Значи, и от вашето мърморене, в края на краищата, Бог ще изкара нещо хубаво. Докато мърморенето се трансформира, ти ще страдаш. С мърморене раните зарастват мъчно; без мърморене зарастват лесно. Казваш: От мене човек няма да стане. Днес кажеш така, утре кажеш, докато се обезсърчиш и отчаеш. Не си прав. Ако мислиш право, човек си ; ако не мислиш право, не си човек. Защо не мислиш право? Това зависи от тебе. Да мислиш право, това е в реда на нещата. Така ще си създадеш добър навик.

И тъй, поддържайте добрите навици; освобождавайте се от лошите. Един наш приятел разказваше, колко мъчно се освободил от един лош навик. Той имал една лоша, аристократична черта в характера си, с която мъчно се справял. Обичал, като стане сутрин от сън, да се поизлежава малко, докато дойде жена му или, слугинята да му обуят обувките и да му вържат връзките. Докато чакал, нещо отвътре му казвало: Какво ще правиш, ако жена ти умре по-рано от тебе или ако нямаш слуга? В същото време нещо му казвало: Не се смущавай, нека дойдат да те обуят, нищо няма да им стане. Нека знаят, кой си ти. Казвам му: Трябва да знаеш, че с тоя навик няма да отидеш далеч. Някои хора няма да те посрещнат добре. Не мисли, че всички ще служат на твоя аристократизъм. Много хора имат по един лош навик, но трябва да се възпитават, да се освободят от него. Отде иде тоя навик, и те не знаят. Всеки лош навик е сила, която може да се използува за добро. Ако знаеш, как да го използуваш, ще придобиеш нещо; ако не знаеш, ще си причиниш голяма пакост.

Христос се обърна към Петра с думите: „Който вади нож, от нож умира." Той искаше да му каже, че единствената сила, която изправя човека, е любовта. Казано е: „Бог е Любов." Значи, само Бог в човека е в състояние да оправи работите. Никакъв нож не може да оправи света. Дето е Бог, там е доволството; дето не е Бог, там е недоволството. Дето е светлината, там е радостта; дето светлината не прониква, там има мрак и тъмнина. – Отде иде тъмнината? – От земята. Тя хвърля сянка, тя носи тъмнина. Ние живеем под сянката на земята и се мъчим. Тая сянка не е нищо друго, освен лошият живот. В бъдеще земята ще стане прозрачна, няма да хвърля сянка. Тогава слънчевите и Божествените лъчи ще минават през нея, и животът ще стане лек и светъл.

Какво да се прави с противоречията? Оставете противоречията настрана; не е ваша работа да ги разрешавате. Питаш: Защо две по две е четири? – Защото две и две е четири. Изял си за два деня четири хляба. Значи, по два хляба на ден. После казваш, че пет по пет е 25. – Защо? Какво означава това? Това показва, че си работил някъде пет деня и са ти платили 25 лв. – на ден по пет лева. Ти си недоволен от това и започваш да роптаеш. Колкото и да си недоволен, колкото и да философстваш върху числата, нищо няма да разбереш. Вие искате да създадете една философия там, дето не е мястото й.

Питате: Защо съществува злото? Заедно с тоя въпрос трябва да се запитате: Защо съществува любовта? Досега никой не е отговорил на тия въпроси Да се запитваш, защо съществува любовта, това значи, да си намерил нещо криво в нея. Да питаш някого, защо те обича, това значи, че си направил една малка грешка. И когато питаш, защо те мрази, пак си сгрешил. Ако някой не те обича, не може и да те намрази. Не можеш да мразиш някого, ако не си го обичал; не можеш и да го обичаш, ако никога не си го мразил. Ако не си роден, кого ще мразиш? Ако не си роден, не можеш да бъдеш недоволен. – От кого си недоволен? – От майка си Недоволен си, че те е родила. Щом страдаш, питаш майка си и баща си, защо те родили, защо не ти създали по-добри условия. Такова недоволство съществува и в мислите, и в желанията на хората. Яви се едно желание в тебе, но си недоволен от него. Питаш мисълта, защо допусна това желание в сърцето ти Не можа ли да ти създаде по-добри условия в живота? Това е неразбиране. То показва, че не познаваш характера на оня, който те обича. Така хората се стълкновяват и си създават неприятности. Изобщо, ако някой те обича, а ти не го обичаш, никога не можеш да го разбереш. Ако и двамата се обичате, между вас има разбирателство. Правило е: когато критикуваш някого, той те обича, а ти не го обичаш; когато той те критикува, ти го обичаш, а той не те обича. Като знаете това, не критикувайте. Ако нямаш любов, ще критикуваш; ако имаш любов, критиката ти ще почива на истината и на свободата.

И тъй, не е достатъчно само да носиш името „виден художник", но трябва да владееш четката, да туряш боите на място, да рисуваш добре. Не е достатъчно да си свършил по музика и да носиш името музикант – трябва да знаеш да пееш и да свириш хубаво. Не е учен оня, който само говори за знанието и за любовта – той трябва да люби. Да любиш, това е велика наука. Няма защо да се говори за любовта – тя трябва да се проявява. Срещаш едного и му казваш: Ти си лош човек! Едва изминеш десетина крачки, спъваш се, падаш и си счупваш крака. Веднага тоя, когото наричаш лош, се затичва, намества крака ти, превързва го и те завежда у дома си. След тая голяма услуга, ти изправяш грешката си и казваш:

Извини ме, братко, сгреших. Не те познавах. Сега разбрах, какво нещо е любовта.

Казвам: Животът носи условия за опознаване на хората. – Защо страдаме? – За да се опознаете. Страданието е условие за опознаване. Щом е така, благодарете за страданията. Да благодарим на Бога, когато ни се изявява чрез страданията. Казваме, че Бог е Любов. Значи, любовта се изявява чрез страданията. Същевременно, тя се изявява и чрез радостите. Следователно, ако търсиш Бога, търси Го в радостите и в страданията. Външно никой не е видял Бога, и не може да Го види. Затова малцина са Го познали. Ето, две хиляди години изминаха след Христа, но хората още не Го познават. Въпреки това, Христос със своето войнство – възвишени и напреднали души, и до днес продължава да помага на човечеството. Той е в постоянна борба с противоположната ложа, която иска да унищожи света. Като срещнат някого, тъмните същества веднага насочват отровните си стрели срещу него, да го умъртвят. Едно от напредналите същества застава на пътя им, и стрелата се забива в гърдите му. След това, той изважда стрелата, измива раната, и тя заздравява. Така човек се спасява от отровните сгрели на лошите духове. Така се смекчава злото. Значи, любовта е единствената сила, която смекчава злото.

Желая на всички, да бъдете между напредналите братя, в чиито гърди се забиват отровните стрели. Тогава и вие ще кажете: Заслужава човек да живее за любовта. Сега разбрахме, какво значи да носиш страданията на хората. И до днес още Христос носи на гърдите си стрелите на злото. Само любовта е в сила да смекчи злото. С други думи казано: Само Бог смекчава злото. – Защо трябва да обичаме? – За да смекчите злото.

– В Божията Любов е благото на човека.

31. Утринно Слово от Учителя, държано
на 4 юли, 1937 г. София. – Изгрев

Книги:
Злото и Любовта. Божественият път. Смекчаване на злото
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
Смекчаване на злото
Старото отмина (Утринни Слова. Година VI (1936–1937). Том II. София, 1947)
20 беседи от 21 март 1937 г. до 19 септември 1937 г.

Начало: 05:00
Край: 06:20

1937_07_07 Божествено ръководство
лекция пред общия окултен клас

БОЖЕСТВЕНО РЪКОВОДСТВО

Добрата молитва.

(Чете се темата: „Дишане и храносмилане“.)

Ще прочета няколко стиха. В какво седи животът? – Животът е изявление на Любовта. „Бог е Любов“, „Аз съм Бог твой“, „Аз съм цвете Сароново“, „Да възвисим сърцата си и ръцете си към Бога“. „Обичай прочее Господа, Бога Твоего, защото Любовта е крепка“. „Възлюбете се усърдно един друг от чисто сърце“. (Учителят чете 13-та глава от Първо Послание към Коринтяните.) „Обичайте се един друг с братска Любов“.

Има неща, които трябва да станат ясни. Три неща човек трябва да има в ума си: Да мисли добре, да чувствува добре, да постъпва добре. Мисълта е основанието, в което Бог се проявява. Тя е първият образ на Бога в света. Чувствуванието, това е вторият образ на Бога. Мисълта трябва да се прояви в чувствата, а постъпката е третото проявление на чувствуването. Едно чувствувание не може да има своя образ, ако ти не постъпваш добре. В постъпките, то е вече човекът. Единственото същество, което постъпва. Ти не може да постъпваш, ако не си мислил. Ти не може да постъпваш, ако не си чувствувал. Следователно, когато казваме една добра постъпка, разбираме една Божествена мисъл, която в нас е влязла и подразбираме едно Божествено чувство, което се е вляло в нас. И така, че чрез нашата постъпка ние се изявяваме. Философията на живота седи така: Вие питате какво нещо е Бог в света. Англичаните имат едно изречение и те казват: „Туй е абсолютно“. Пък за да се определи туй, туй не се дели. „All“ (оол) – значи всичко в света. Едното, всичкото, то е неделимо, то е Бог. Другото всичко се дели. То е безбройното в пространството. И на него се туря всичко. Всичко във всичкото и всичкото във всичко. Сега вие понякой път усещате, че в живота ви има някое противоречие. От какво произтичат противоречията? – Представете си, че вие имате изобилно вода. Направите един вход много тесен. Направите силно налягане на туй течение. Ако искате тази вода да я изкарате из този малкият канал, тогава вие ще направите голяма струя, да изхвърли надалече. Но ако турите на тази, голямата вода голямо отверстие, няма да църка надалече, наблизо ще излиза. Ако идете в Америка и видите големият водопад на Ниагара с милиони тонове вода се излива, прави само една крива линия.

Сега, най-първо трябва да схващате, че Бог е във всичко в света. Той е във всичко. Вие казвате, че Бог е в мене, отчасти е във вас и вие отчасти сте в

Бога. Защото ако Бог е всичко във вас, няма какво да се проявява. Ако всичко сте в Бога, няма какво да се прояви, но Бог е отчасти във вас. И следователно всичкото усилие на човека е да прояви Бога в себе си. То е усилие. Пък, понеже Бог е Великото, Вечното Начало, ние правим усилие, за да се прояви. Всеки ден в нас трябва да се проявява Божественото и тогава на другата страна, може да кажем пак на човешки език, че в Бога има усилие и Той да се прояви в нас. Ние искаме да се проявим в Него, да станем големи, велики, славни, силни. В Бога има желание да стане малък, да се сниши, да стане достъпен за нас. Следователно Бог има един стремеж, ние имаме друг стремеж, и едновременно Той коригира нашите стремежи, нашето поведение, понеже ние като ставаме големи, не разбираме онзи велик закон, с който управлява света. Когато придобиваме сила, изопачаваме своя характер. Дайте на човека малко пари, малко власт, ще видите какво може да направи. Какво ще направи? – Ще си направи една голяма къща, ще си купи автомобил, ще си вземе слуги, ще им плаща, ще им заповядва. Ще намира погрешки, че те не са му очистили, паниците не са му очистили, обущата и казвате: „Защо е светът такъв?“ – Този свят ние сме го създали такъв. Защото, когато турите глупавите на мястото на (умните), не сте разбрали великите закони, по които Битието се нарежда.

Сега взимам цигулката да ви свиря, но ще ви дам друго обяснение. Предметно учение. Какво представлява цигулката? (Учителят изважда цигулката). Туй представя едно дърво. Значи онзи човек, гениалният, който я направил, взел едно дърво, което има това свойство, че неговите фибри може да предават човешкият глас, звукът може да предават. Най-първо имате дървото, след туй имате струните. (Когато турите глупавият на мястото на умният), той става горделив. Когато турите умният на мястото на глупавият, той става смирен. Бог, като влезе в нашето положение, Той вижда всичките неща и ги изправя.

Та казвам: Сега трябва да имате едно правилно понятие за живота. Разни философии има. Не всичките философии в живота, според мене, философия, която не може да даде стабилност на човешкия ум, философия, която не може да даде стабилност на човешкото сърце, философия, която не може да даде стабилност на човешките постъпки – тази философия е несъвместима с живота. Казвам: Ние можем да обясним как произтичат всичките противоречие в света. Там, дето виждате голямото противоречие в живота, то е нисшият живот, начало на живота е това. Там, има едно Божествено брожение. Туй първоначално Битие, като има много хора, които искат да се проявят, има едно брожение. Вие гледате от вашето гледище, всяко нещо да бъде полезно само на вас. Не считате, че благата в света трябва да бъдат еднакво полезни на всички.

Тогава как ще примирите вие. Аз да кажем извадя един лимон от джоба си, но ако посеете този лимон, какво ще излезе, дърво ще излезе. Ако посеете едно яйце, какво ще излезе – яйце. Ако го посеете, значи да го подържите под квачката, на пиле ще стане яйцето. Следователно, ако не го турите под квачката нищо няма да излезе, но това яйце трябва да го турите под квачката и пиле ще излезе. Ако турите лимона в земята, дърво ще излезе. Следователно, погрешката седи там, че вие туряте яйцето в земята, а лимона под квачката. Турете яйцето под квачката, а лимона в земята, за да имате едно правилно разбиране за живота. Това е противоречие в живота. Противоречие има, понеже ти си турил яйцето в земята, а лимона под квачката и очакваш да излезе нещо. Нищо няма да излезе. Казваш: „Този свят е опак“. Не е опак, ти не си разбрал великият закон, по който Битието се нарежда. Сега вземам цигулката не да ви свиря, но да ви дам друго обяснение, едно предметно обяснение, учение. Какво представлява цигулката? – Тя представлява едно дърво. Значи онзи гениалният човек, който е направил, избрал едно дърво, което има туй свойство, че неговите фибри може да предават човешкият глас и звука може да предават. Най-първо имате дървото, след това струните отгоре. Първоначално струните са били от черва на животни. Разгледана цигулката представя човека. Туй е един човек в миниатюр. Долната част на цигулката е храносмилателната система, горната част е дихателната система, шийката на цигулката е умствената система. Следователно, когато цигулката вземе да се храни и да диша, образуват се звукове. Тук има две противоречия: имате хипербола, тук имате знаковете на вечността. От тия двете отвърстия излиза звукът и се движи в две направления. Тук имате една математическа линия, в която всичките отражения на звука се събират и излизат навън и се разпространяват. Да кажем сега, че един цигулар свири, има ли някаква музика. (Учителят дърпа струните). Има музика. Този, който е създал цигулката, той е създал на кварти. Имате струната „сол“, „ре“, „ла“, „ми“. На български „сол“ значи туй, което соли. „Сол“ в музиката има друго значение. После имате „ре“, имате „ла“, имате „ми“. Много цигулари свирят, но не знаят защо това е „сол“. „Сол“, това е първият плод на музиката. „Сол“ е музикален плод. „Ре“ е музикална обхода, „ла“ е музикална почивка, „ми“ е музикална мисъл. Следователно, един музикант, който иска да свири добре, той трябва да разбира струните си. Тогава чрез ръката, ръката трябва да предава музиката. Ония, добрите музиканти, които най-добре свирят, те разбират тия работи. Ония, които не разбират, не могат да свирят, те нищо не са разбрали. И вие сте един цигулар, на когото аз може да посвиря малко. Казвам: И човекът е така направен. Хората, които вземат този инструмент, който човек има, неговата глава горе не е ли ръчката на цигулката. От пъпа нагоре човекът, това е горната част на цигулката, но виждаш този цигулар, не е поставил така струните, но е направил някакво изкривяване. Трябва да знаете, че

всичко в света се движи по крива линия. Ние разбираме само криволинейното движение. Земята се върти около себе си, върти се и около слънцето. Но и слънцето се върти. Съвременните учени хора казват, че молекулите се движат и атомите се движат. Частите на един атом се движат около един център. Та всичко в света се движи в криви линии, в кръгове. Туй е правилното движение. Тия кръгове не са така идеални. Те зависят от разбиранията на хората. Ако вие, например, някой път страдате, тогава ще видите, че има нарушения във вашата орбита. Щом човек не мисли добре, има нарушения в орбитата на неговия ум. Щом човек не чувствува добре, става нарушения в орбитата на неговите чувства. Щом човек не постъпва добре, има нарушения в орбитата на неговите постъпки. Постъпките представят физическия свят. Чувствата представят духовният свят. Мислите представят Божественият свят. Тия са трите свята, които нас ни са достъпни. Ако ние ги разбираме правилно, може да се образува едно правилно отношение.

Вие казвате: „Трябва да се обичаме!" Но как ще обичаш някого. Ти най-първо трябва да храниш в ума си една светла мисъл, да му изпращаш светлина. При това трябва да храниш едно благородно чувство, чрез чувството да му изпращаш Божествената топлина, след туй спрямо него трябва да постъпваш най-добре, за да можеш да му дадеш онова благо, което Бог дал на тебе. Така ще те познае. Ако ти не мислиш добре за него, ако ти не чувствуваш и ако ти не даваш от благата, които Бог ти дал на тебе, ти не можеш да бъдеш запознат с неговата душа. Тъй щото вие ще кажете: „Да живеем добре". И с Бога ние не можем да се запознаем, ако не мислим добре. Ако не чувствуваме добре, ние и с Любовта му не можем да се запознаем. И ако не постъпваме добре, не можем да приемем благата. Следователно, в живота, от християнско гледище, ще турите Любовта на мястото на мислите, ще турите вярата на мястото на чувствуванието и ще турите надеждата на мястото на постъпките и ще имате един свят съобразен. Те не съставляват три различни свята, но съставят един свят. Всеки един свят се прелива в другия. В надеждата човек се облича във физическо тяло. Във вярата той се облича в чувствувания, със сила се облича, а със своята мисъл, той става разумен и мощен във всички свои постъпки. Казваме: В света всичко е възможно само когато Любовта действува. В света всичко е възможно само когато вярата действува. В света всичко е възможно, когато надеждата действува. Или казано другояче: В света всичко е възможно, когато правилно мислим, както Бог създаде света. В света всичко е възможно, когато ние чувствуваме, както Бог е създал света. В света всичко е възможно, когато ние постъпваме така, както Бог е създал света. Всичко е възможно.

Тук преди два деня дойде една сестра, която страда от рак. Всички лекари

казват: „Не може да оздравее, осъдена е на смърт. Не може да се помогне на рака, няма никакъв цяр“, но в нея се заражда едно желание. Явява се баща ѝ, който ѝ казва: „Ти ако ме слушаш, ще те оздравя“. Казва ѝ той как може да се излекува. Иде един друг брат и ѝ казва какво трябва да прави. Започна тя да се лекува. И най-после тя се излекува от рака. Излекува се, но с вяра. Ако човек започне да се лекува и няма вяра, нищо не става. За мене тя казва, въпросът беше свързан за Бога. Всичко е възможно. Аз почти мислех само с Бога и сега съм толкоз деликатна и толкоз чувствителна, че трябваше да възстановя първоначалното физическо състояние. Казвам: Сега мнозина от вас, които заболяват, искате да ви лекуват другите хора. Всеки може да ви лекува дотолкоз, доколкото имате вяра. Слънцето дотолкоз може да ви помогне, доколкото възприемате неговата светлина. Храната може да ви помогне дотолкоз, доколкото вие я приемате в себе си. Ако я възприемете с Любов, тя ще ви помогне. Ако не я възприемете с Любов, не можете да имате тази полза. Казваме, обикновена вяра, обикновен живот. Трябва да се пазим от обикновени работи. Ако ти много често буташ ръката си в едно и също направление, изгубва се тази чувствителност. Ако вземеш и образуваш навик да милваш само с единият пръст, ти ще го осакатиш. Често ние в света, религиозните хора, ние се осакатяваме защото като обикнем някого, ние постоянно го милваме, пипаме го, докато го осакатим и най-после той каже: „Оставете ме на спокойствие“. Всички, които са влюбени, че като хванат нещо, хванат го като октопод и не искат да го пуснат. Това не е Любов. Любовта изисква абсолютна свобода в душата. Ти онзи, когото обичаш с милване не става, по този физически начин. Ако вие се обичате, тогава трябва да имате абсолютно доверие един в друг. Щом вие се съмнявате, един в друг, това не е Любов, това не е мисъл. Аз не може да се съмнявам в Бога, защо? – Защото Той не се съмнява в мене. Колкото и аз да правя погрешки, Той ме извинява, извинява ме, но ми дава да пострадам малко. Той ме извинява, но казва: „Ти ще понесеш своите последствия, дето си направил погрешка“. И веднага ще почувствуваш едно неразположение. Някой път кажеш една малка лъжа, бяла лъжа пред хората, нищо не е. Но ти си неразположен. Почувствуваш нещо. Казва ти: „Нещо не е хубаво, не направи добре“. Той не те съди, но казва: „Изправи поведението си“. Дойде ти радостта. Значи, направил си нещо хубаво, той те възнагради. Туй е Неговата мисъл. Той като види, че прави добро, каже ти Господ да направиш туй добро, ти чувствуваш радост. Когато Господ ти каже да го не правиш и тебе ти стане мъчно. Отде идват твоите скърби? – Господ ти е казал: „Не прави това“. То е скръб. Отде идат твоите радости? Господ ти е казал: „Това направи“. Ние сега обясняваме на какво се дължи скръбта. Скръбта се дължи на това, че ние нямаме правилно отношение. Щом изгубиш отношението към някого, което Бог е положил или преувеличиш неговата цена, или я намалиш, ти ще почувствуваш скръб. Когато на този

човек отдадеш онова, което Бог му е дал, тогава ти чувстваш в себе си Божието благоволение, че ти постъпваш тъй, както Бог постъпва. Тогава казвам: Аз искам вие така да постъпвате. Понякой път вие не постъпвате право спрямо себе си. Понякой път се укорявате и казвате: „Аз не съм даровит, аз съм лош човек", не се оценявате. Пък можете да кажете, че съм добър. Едното може да е вярно, но едното не е вярно. Вие не сте от най-добрите, пък не сте и от най-лошите. Какво трябва да бъде вашето положение? – Ние сме хора, които сме дошли на земята да се учим. Първо на Божията мисъл, на Божията Любов. Това е елементарно правило. Тогава трябва да знаете: Не се приближавайте един към друг и не се отдалечавайте много един от друг. Вие казвате понякой път: „Да развалим тия граници, които Бог турил. Да си наредим някои други граници". Да кажем двама търговци се съберат на едно място, вложат капитала си, станат приятели. Дотогава, докато търговията върви добре, всичко е добре. Но щом дойде един ден някаква загуба, веднага ще се роди между тях едно несъгласие. Вземете семейният живот. Там двама влизат по Любов, след туй след време се ражда пак едно противоречие. Вземете една майка, която роди едно дете. Отношението пак е същото. Или между майката и дъщерята. Или между бащата и синът, пак може да се роди. Понеже, най-първо кой е отговорен? – Бащата. Една поговорка казва: „Баща, който не може да възпита сина си, не е баща. Син, който не може да превъзпита баща си, той не е син". Бащата трябва да превъзпита сина и синът трябва да превъзпита бащата. Как ще го превъзпита. Синът трябва да стане по-добър от баща си. Бащата за да превъзпита сина, той трябва да бъде по-добър от сина си. Всеки баща, който не е по-добър от сина си, не е баща. Всеки син, който не е по-добър от баща си, и той не е син. Това е максима. Христос е турил така мисълта, че един ден и ние трябва да постъпваме, както той постъпва. Той казва: „Ще правите и по-големи чудеса." За в бъдеще вие ще имате условия. Вие казвате: „Че ние като Христа не можем да постъпваме". Защо не можем да постъпваме като Христа? – Христа вземате в тази човешка форма. Той правеше тия неща, понеже абсолютно вярваше в Бога. Чрез вярата, чрез силата на своята вяра, понеже казва: „Аз дойдох да изпълня не своята воля, но волята на Онзи, Който ме е пратил." И казва: „За в бъдеще, вие като дойдете, да изпълните волята на Отца, понеже той е по-старият брат, и вие като изпълните волята на Отца, за в бъдеще ще правите по-големи чудеса. Понеже, аз и с вас ще бъда. В тази работа и аз ще участвувам. Тия работи, които правите вие, в моето име, ще вляза във вас и ще мине във вашата сметка, че вие сте го направили." Ние понякой път се чудим как можем да правим по-големи чудеса. Ще правим по-големи чудеса, понеже Отец ще действува чрез Христа, а Христос ще действува чрез нас и ние ще действуваме чрез Христа, чрез Бога, тогава всичко е възможно. Тъй се казва: „Аз вярвам в Христа". С такава вяра, нищо не се постига. Ще поставите друго правило. Онзи, който има вяра;

онзи, който има Любов, той никога не поставя своя приятел на изпитание. Един разбойник може да ви обере, но един приятел никога не може да ви обере, защо? – Защото ви обича. Защо ви обира разбойникът? – Защото мисли за себе си. Той казва: „Ти си умен човек, аз съм от глупавите, понеже съм от глупавите, дай ми парите! Аз, глупавият, да нося твоето богатство, да стане нещо от мене“. Само за изяснение го давам това.

Казвам: Най-първо вярвайте в света, че всичко в света има един вечен ум, който работи в човешката душа. Бог е, Който работи в нас, и силата на човека седи в слушането, в приложението. Ако човек не слуша този вътрешен глас, ако той не прилага онова, което му се казва, той не може да има никакво постижение отвън. Ако ние оставим нас да ни съдят отвън, постоянно да ни правят забележки. Със забележки човек никога не може да се оправи. Човек се поправя, когато слуша единствено Божественото, което му говори в него. И туй Божественото той го прилага. От това зависи развитието на всеки един човек в света. Дали е той Христос или не, е безразлично. Дали е майка или син, или слуга, който и да е, който слуша това Божественото в себе си, което говори в него, може да стане подигане. Така трябва да вярвате. Че вие имате приятели не само тук на земята, но имате три вида приятели. Имате приятели на земята, имате приятели в духовният свят, имате приятели и в Божественият свят. Името на вашият приятел в духовният свят не го знаете. Казвате, че това е някой ваш ръководител. Всеки, който има един добър ръководител, всякога ще чувствува една светлина отнякъде, която го озарява. Когато няма такъв силен ръководител, той ще усеща в себе си известна тъмнина и често ще губи своето разположение на Духа. Човек, който има ръководител, контролира езика си. Човек, който има такъв ръководител, контролира ухото си. Човек, който има такъв ръководител, контролира окото си. Човек, който има такъв ръководител, контролира ръката си. Всякога той е бърз, никога не остава да направи погрешка, той я изправя. Онзи, който няма, с години минава, докато я изправи. Някой път той дойде до кармическия закон, на кармата да се прероди в бъдеще, да се постави в лоши условия, както сега някой апаш, хванат го в участъка. Най-първо нищо не казва. Като започнат да го налагат, той казва истината. Защо той чака да го наложат? Защо да не каже изведнъж? – Каквото взел, да каже: „Взех това нещо“. Ако е направил погрешка, да каже. Ако е направил добро, пак да каже.

Та сега ние имаме два вида хора, които се крият. Едни, които правят зло, които се крият и едни, които правят добро и те се крият. Казвам: Как мислите, онзи, който е направил една лоша постъпка, трябва ли да се крие. Ами онзи, който е направил една добра постъпка, трябва ли да се крие? – Ако аз съм злато, което го правят на пръстени, дойде някой и

казва: „Ти ли си онова злато, дето ви правят на пръстени?“ Казвате: „Аз не съм“. Други да го кажат, искате да сте скромен. Не, не, ще кажеш: „Аз съм“. Ти ще кажеш: „Ти ще видиш по работата. Работата, която ще направя, тя ще ме препоръча. Ти не знаеш още доколко аз съм изкусен в тази работа“.

Казвам: Друга една погрешка трябва да изправите. Аз съм слушал много сестри и братя да казват: „Аз като се помолих за еди кого си оздравя“. Казвам: „Братко, хайде да се помолим за някого“. Молим се, не оздравява. Казва: „Едно време, като се помолих, оздравя“. Че какъв е тоя занаят, едно време да става, а сега да не става? Като дойде някой при мене, казвам: Тебе може да те излекувам. На друг казвам: Тебе не може да те излекувам, понеже ще идеш в другият свят. Отивам при една майка и казвам: Ще оздравее дъщеря ти. И тя оздравява. А на друга казвам: Ще иде в другият свят и наново ще се върне при тебе. Започват да текат сълзи. Казвам: Да оздравее вашата дъщеря, туй значи да я туря в затвора. Аз виждам, ако я оставя на земята, тя ще се оцапа. Ред пороци ще дойдат. Не искам да вземам тази отговорност. Искат да я приберат в другият свят, да замине. По-добре е и за тебе, понеже и ти ще се подигнеш, ще започнеш да гледаш и да живееш по-добре. Казвам: По-добре е да стане туй нещо. Добре е да остане, но като замине е по-добре. Сега ви казвам: Не искайте вашият Дух да замине. Туй е по отношение на физическият свят. Но това правило аз не ви го препоръчвам. Никога не искайте вашият Дух да замине от вас. Затуй дръжте си духа вътре. Този Дух да бъде с вас. Писанието казва: „Човек, който иска в света да успява, в каквото и да е направление, той трябва да има Божественото ръководство“. Сега аз не искам да вярвате слепешката. Всичките неща, които са казани, аз искам да ги проверявате. Има неща, които вие не можете да проверите, но пак трябва да вярвате. Че как ще си представите Христос казва: „Любете враговете“. Как ще го обичаш? Ще го обичаш, понеже ти го направи враг на себе си. Според закона на кармата, този човек някога ти е бил отличен слуга. В миналото той ти служил в две, три съществувания, той е бил като роб, но ти (си) се отнасял спрямо него много зле. Господ сега те турил в едно положение. Той взел високо положение и той като те вижда, има едно отвращение към тебе. Ти ще поправиш миналото, ще го обичаш и ще кажеш на себе си: „За неговото падение аз съм причината“. Ще ви приведа тогава онзи пример. Един американски виден проповедник влюбва се в едно бедно момиче, но след това баща му и майка му не са съгласни и той напуща това момиче. То се развращава и умира в един лош път. После той се учи, свършва богословие, оженва се за една знатна американка, на един много богат дъщерята и минава за виден проповедник – чист и свят живот има. Ражда му се едно дете и туй дете било толкова лошо, всичките лоши качества има. И всички се чудят откъде е дошло това лошо дете, при тази добра

майка и при този добър баща. Това е неговата възлюблена, която умряла и сега му чука сол на главата.

Сега аз искам да обърна вашето внимание върху онзи елемент, с който трябва да работите. Вие дойдете в едно положение. Понякой път, когато вие се съберете с един човек, който е много упорит, ако го обичате, и вие ще станете като него. Чувствувате в себе си неговият характер. Ако се съберете с един човек, който е много добър, щедър, добър, милостив, ако го обичате и вие ще вземете неговия характер. Всичките хора защо се влюбват? Ако обичаме лошите хора, ние ставаме като тях. Ако лошите хора ни обичат, те стават като нас. Зависи Любовта в какво направление е. Ако обичаш един човек, който седи по-горе от теб и ти ще станеш като него. Ако обичаш един човек, който седи по-ниско от тебе и ти ще станеш като него. Любовта винаги прави хората подобни. Онзи, когото обичаш, ще замязаш на него. Казвате, че обичате Христа. Ако Го обичаме, трябва да мязаме на Христа. Христос не беше един мързелив човек да седи, Той ходеше, проповядваше, лекуваше, много работа правеше, мъртви възкресяваше. Проповядваше Царството Божие. Благодарение на тази Негова проповед, на тази Негова деятелност имаме такъв успех сега в света. Сегашните резултати, колкото и лоши да са, се дължат на онази проповед на Христа. Христос не само тогава е проповядвал, но Той проповядва дето намери хора, постоянно проповядва, и до днес още проповядва на всичките хора и казва: „Идете, и аз ще бъда с вас до скончанието на века“.

Искам сега да ви остане най-хубавата мисъл. Мислете, че Бог е благ. Каквото и да ви дойде, така мислете. Макар и да скърбите, приемете лошото с радост, защото Господ и Той страда. Като казват, че Бог е дълготърпелив, че толкоз милиони същества има, които не живеят добре, те мислят, че Той е индиферентен. Той страда. Онова несъгласие, ония страдания ги чувствува, но търси един подходящ път, по който може да ги поправи. Мислите ли, че онзи, който обича някого, че той не взема участие в тази Любов, той мисли да вложи един начин, по който да увеличи Любовта между хората, защото като се увеличава Любовта, увеличава се мисълта, увеличава се светлината и животът се подобрява. Но животът не може да се прояви без Любов. Животът не може да се прояви без една мисъл, животът не може да се прояви без добра постъпка. Тогава казваме: „Бог е във всичко, но той не е такъв“. Аз може да прекарам в цигулката си един тон. Един цигулар, за да свири добре, той трябва да извади своя двойник и да го прекара в ръчката на цигулката. Този цигулар може да свири. Ако той не може да извади своя двойник и да го тури в цигулката, той не може да бъде цигулар, ще бъде един обикновен цигулар. Затуй след като свири цигуларят, той не дава своята цигулка на никой. Той ще извади двойникът от цигулката и ще го тури в себе си пак.

Та казвам: Когато отивате да проповядвате някъде, трябва да влагате себе си в хората. След като излезете, изтеглете се и не оставяйте двойника си. Вие понякой път оставяте двойника си и тогава мязате на онзи цигулар, който оставил своята цигулка на един майстор да я поправи, един знаменит майстор на цигулки, който взема цигулката, взема ножа и отваря цигулката, но в това време цигуларят припаднал на стола. Той припаднал, защото почувствувал, че него режат.

Та казва Христос: „Не обичай много цигулката си, и като обичаш, не оставяй Божественото вътре. И след като свириш, вземи го из цигулката“. Затуй често голямо зло иде в хората от несъвместимата Любов. Несъвместимата Любов е физическата Любов. Физическата Любов, трябва да бъде предговор на духовната Любов. Духовната Любов трябва да бъде предговор на умствената, на Божествената. Трябва да става цяло едно кръвообръщение. Тогава трябва да има светлина в ума, топлина в сърцето, сила в ръцете и в краката ни, във всичките ни мускули. Всеки един уд трябва да функционира правилно, тогава животът ни е благоприятен на Бога.

Пожелавам на всички, пожелавам на сестрите, които са дошли: Мислете добре, чувствувайте добре и постъпвайте добре.

Божията Любов носи пълния живот!

XVI година.
32 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 7 юли 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1937_07_09 Две състояния
младежки окултен клас Книга: Разумните същества, том 2

ДВЕ СЪСТОЯНИЯ

"Отче наш"

Четоха се работи по темата "Причини, които произвеждат скърби и радости".

Ще прочета 22-и и 23-и стих от пета глава от послание към Галатяните: "А плодът на духа е любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вяра, кротост, въздържание: против таквизи няма закон."
Има неща ясни, има неща неясни. Скръбта може да има причина, може да бъде и без причина. Скръбта може да я познаваш, пък може и да я не познаваш - скърбиш, а не знаеш защо, причини няма, здрав си, богат си, всичко имаш, а при това пак имаш скръб. И за радостта може да знаеш причината, а може и да не знаеш. Казвам: радостта е един падащ лъч, който иде отгоре. Радостта всякога поощрява, а скръбта всякога спира човека. Радостта дава, а скръбта събира, т. е. всеки, който скърби, събира, той е търговец, а всеки, който се радва, раздава от себе си. Човек, който се радва, мяза на запалена свещ; човек, който скърби, мяза на димяща свещ, която изгасва. Вземете, например, взривните вещества - при тях има нарушение на един закон в природата. Когато едно разумно тяло наруши пътя на своето движение, то всякога ще дойде в стълкновение. В какво седи опасността от един сгъстен газ, от динамита или барута, например? Тия газове са сгъстени така плътно, че от най-малката искра искат да добият своята първоначална свобода. Но когато те добият своята свобода, хората се избиват. когато една бомба избухне, тя казва: "свобода искам, не искам да стоя затворена!" Бомбата добива своята свобода, но хората наоколо изгубват своята свобода.

Та казвам: от окултно гледище човек трябва да разбира магията на думите. Сега вие ще кажете: "Какво толкова става от една дума?" С една дума аз мога да ви отдалеча на един километър, с една дума мога да ви туря за двадесет години в затвора, с една дума мога да ви привлека. Трябва да изучавате езика, всяка една дума има известни възможности в себе си. Понякога вие имате понятие за живота като на пътник, който очаква някой гостилничар да му е опекъл хляб, да му е сготвил ядене, а той само да плати, когато се наяде. Представете си, че сте в една област, дето няма хлебари и гостилничари, какво трябва да правите? В живота често се случва, че искате някой да ви обича. Щом имате някой, който ви обича, значи имате един хлебар, имате един гостилничар, имате един бакалин, които ви дават. Но представете си, че нямате хлебар, нямате гостилничар,

нямате и бакалин. При това, ако вадим заключенията си от този живот, всеки гостилничар изисква клиентите му да са изправни, т. е. ти не можеш да ходиш и да се храниш даром. Сега ще цитирате стиха: "Даром сте взели, даром давайте." Гостилничарят казва: "Аз даром ще дам, но и ти даром ще дадеш. Аз ще дам от тенджерата моя дар, пък ти ща дадеш от джоба си твоя дар - ще си разменим дарове." Добре, ако дойде някой и ви каже, че много ви обича, какво ще направите? Можете ли да определите сега кой е гостилничарят и кой е пътникът? Дайте образ на онзи, който казва, че много ви обича. Какво трябва да му отговорите? Казваш: "Аз много ви обичам." Хубав ли е този отговор? Това е отражение - все едно, че си в планината, викаш: "Стояне", отговаря ти: "Стояне", т. е. ти чуваш отговор на собствения си глас. И тогава какво трябва да кажеш? Не засягайте въпроса от лично гледище, защото така не може да се разреши. В окултната наука другояче се разглеждат въпросите.

Сега, вземете един музикален тон - той може да е чист, може да не е чист. Казвате: "Нечист, неясен тон." , може и на цигулка, и на пиано да направите неправилно съчетание на тоновете - едно скарване на тонове. С цигулката вие можете да скарате няколко човека, а можете и да ги примирите. Аз мога да ви изпея една песен и да се зарадвате, пък мога да ви изпея една песен и да се скарате. Мислете върху пеенето. То може да причини сума пакости, може да причини и сума добродетели.

Питам какво представлява смъртта сама - по себе си? Ако вземем думата радост, първият слог ра- значи изгряващо слънце, а -дост на турски значи приятел. Значи радостта носи светлина за душата, пък е и приятел, на когото всякога можеш да разчиташ. А пък ако вземете скръбта, тя винаги има един ръб, който всякога причинява болка, всякога охлузва. Когато влезе в обущата, когато влезе в сърцето, той е като пила и ще те охлузи. Може да сте с модни лачени обувки, но когато вървите с тях, осакатявате се. Защо? Защото слушате хората. Защо трябва тия обуща да ви са неудобни, защо да не ви са по мярка? Някои искат да се облекат така, че да се покажат пълни, т. е. в тях има желание да се покажат това, което не са. Други пък искат такива тесни дрехи, че да изглеждат стройни. Защо едни искат да бъдат пълни, а други искат да бъдат стройни? Има закон, който определя положението на нещата.

Сега, да кажем, че имате един център. Представете си, че имате една планина, а долу в местността имате равнина.
Да допуснем, че искате да отидете или на планината, или в равнината. Когато се качите горе или слезете долу, този ъгъл се отваря. По същия начин и вие в живота трябва да бъдете точни, защото понякога, щом покажеш на човека възвишеното, той може да слезе в равнината, а друг

път, щом му покажеш пътя в равнината, можеш да го накараш да се качи горе в планината. Понякога, когато му покажеш къде седи животът на радостта, можеш да го туриш в скръбта, а когато му покажеш скръбта, можеш да го туриш в пътя на радостта.

Сега, допуснете, че тук, на чертежа,имате един ъгъл. В дадения случай това са ред възможности. Да кажем, че това е един съд, в който туряте един човек и наливате вода до двадесет сантиметра, после увеличите водата до тридесет, четиридесет, петдесет сантиметра, до един метър и т. н. когато водата дойде до два метра, какво ще бъде положението на човека? Понякога и вие в живота искате голяма радост, но в нея можете да се удавите. Следователно скръбта винаги изважда човека от една радост, която може да го удави. Радостта суши, а скръбта овлажнява. Когато има опасност много да изсъхнете, трябва да дойде скръбта, за да даде влага на радостта.Колкото скръбта е по-голяма, толкоз по-голяма е и влагата, че може да се образува мухъл и разлагане.Тогава е необходима радостта, която да премахне голямата влага. И така, има закон: скърбите и радостите се менят. В радостта и страданието човек расте, развива се и дава своите плодове. Без скръбта и без радостта човешката мисъл не може да се прояви. Това са закони.
Сега, как ще разпознаете дали един музикален тон е правилен, дали е чист или не? Трябва да имате мярка.

Всички искате да бъдете щастливи, но вие сте щастливи и трябва да знаете, че сте. Да кажем, че скърбите за вашия баща. баща ви е един пътник, дошъл от невидимия свят на земята, свършил мисията си и заминал за своето отечество. Той се връща в място, дето е десет пъти по-щастлив, отколкото тук, на земята. Питам защо скърбите за баща си. Казвате, че е умрял. Да допуснем, че сте богати, но изгубвате богатството си; защо скърбите за изгубеното богатство? Има си причини. Понякога не трябва да губите богатството си, понеже е баласт в параход, който плува през океана, т. е. това богатство трябва да седи на мястото си. Но щом параходът пристигне в пристанището, има ли нужда от баласт? Следователно един ден, когато стигнете до пристанището на живота, богатството няма да ви е потребно. Например, имате една идея, богат сте в културно отношение, но ще дойде време, когато това богатство няма да ви е потребно. Ако отидете между богаташи, вие не можете да минете за почтен човек, ако сте беден. Ако пък ви е слаб умът и сте между учени, ще имате ли тяхното уважение? Учените не ги интересува богатството, особено ако сте при ония учени, които знаят къде е всичкото богатство, заровено в земята. Сега вие казвате: "Да имам няколко милиона в банката!" Ако имаш гласа на Карузо и нямаш пет пари, няма ли да извадиш милиони от банката?
Всъщност вие сега говорите за една добродетел, която не е активна.

Добрият човек е богат, любещият човек е богат. Вие казвате: "Имаме любов, но сме много бедни хора." Беднотия и любов са две несъвместими неща. Любовта много обича бедните, не търпи богати хора - тя ходи и търси къде има бедни хора.

Сега, аз мога да ви обясня тези неща. Често, когато обясняваш едно противоречие, създаваш две противоречия. Ако сега ви кажа да ми дадете един чист тон до, или чисто ми, или чисто ре... вие се занимавате с една музика, която е още само спорт за вас, а няма приложение в живота. Ние сега употребяваме музиката само за развлечение, а с музика можете да се лекувате. Например, имате една скръб и по никакъв начин не успявате да се освободите от нея; можете да се лекувате с музика. Или да кажем, че ви боли крак; пиша ви едно стихотворение: "Няма да оздравее твоя крак!" И вие се наскърбявате. Но мога да ви напиша друга песен: "След няколко дена твоят крак ще оздравее!" И когато пеете тази песен, след няколко дена кракът ви наистина оздравява и вие се радвате. Понякога скърбите и казвате: "Счупено е сърцето ми, счупено е сърцето ми!" Не, попейте на вашето счупено сърце така: "Счупеното ми сърце ще се поправи!" Казвате: "Аз съм нечист." Много добре скърбите за това, че сте нечист, но какво трябва да направите? Трябва лекуване - веднага ще се зазмете да се поправите.

Често се забелязва, че в цигулката на най-добрия майстор има известни места върху грифа, които са фатални. Рядко се случва, но когато в цигулка или в пиано се получи скъсване на струна, то се дължи на тях. Понякога при изпълнение на някоя творба става тъй, че бутнеш точно този тон - на това място и веднага струната се скъсва. И в пътя на живота има много опасни места и ако сте невнимателни, можете да си напакостите. Грешката не е ваша, но можете да обидите един човек само с едно движение. Представете си, че пред вас има един много наблюдателен и много чувствителен човек и вие го погледнете със свити вежди. Той може да се докачи, защото в неговия ум вие сте направили едно постъпление. Кажете ми как трябва да го погледнете. Друг път пък вие мислите за себе си, че сте нещастни, защото или не сте яли, или не сте спали, или обуща нямате, или пари нямате и т. н. Питам дали добрите певци ядат много? - Много малко ядат. Добрите свирци пият ли много? Не, въобще не пият, защото започнат ли да пият, не могат да бъдат свирци. И певецът, щом започне много да яде, не може да бъде певец. Ученият, щом започне много да яде, не може да бъде учен човек. Изобщо, ученият човек си има особена мярка, богатият човек си има особена мярка, красивият човек си има особена мярка - всички си имат своя форма. Казвам: трябва да се научите на този велик закон.

Понякога вашите мисли се изразяват в чувствата, стават динамични и тогава вие падате в мисълта си и признавате, че имате неприязнени чувства. Например, казвате за някого: "Много лош човек!" Какво разбирате в дадения случай под израза "Много лош човек"? Наистина има лоши хора, но те всякога показват най-добрата си страна. Когато дойде при вас, лошият човек ще ви даде пари назаем, няма да ви излъже. Но всякога имайте предвид и не отивайте при лош човек. Един такъв лош човек искал да измами един полицай: най-първо той взел сто франка назаем и ги върнал точно навреме. После взел хиляда - и тях върнал, взел пет хиляди - и тях върнал навреме, взел десет хиляди - минали една, две, три години, върнал ги. Накрая взел сума от един милион франка и изчезнал. Ами че така правят и ония хора, които първо започват с любовта - влюбват се, пишат писма на възлюбената си, а след години момата се оплаква, че й е откраднато сърцето. Възлюбеният е откраднал сърцето й, тя няма кръвообращение, не може да диша. Злото не седи в това, че той обича момата, ами че е откраднал сърцето й и кръвообращението няма в какво да функционира. Сега тя търси ново сърце, намира друго откраднато сърце и го туря на мястото. Днес хората са разместили сърцата си, не ходят със своите, а с крадени сърца живеят.

Христос дойде в света, за да сложи сърцата на хората на място. Вие трябва да държите сърцето, което Бог е направил. Всички други неща назаем можете да дадете, но сърцето си само на едного можете да поверите! За да бъдете щастливи в света, трябва да разбирате този вътрешен закон. Вие сте длъжни да го разбирате, защото ако не обичате, не можете да се развивате. Ако аз казвам, че обичам хората, това е моята длъжност да обичам. Ако един извор тече, това е неговата длъжност, защото ако пресъхне, той няма вече стойност. Докато съм извор, който тече, докато обичам, аз съм човек, който имам цена, а щом престана да обичам, аз съм сух извор. Сега хората казват, че не си струва да бъдеш добър. Докато си добър, имаш цена, а когато престанеш да си добър, ти си пресъхнал извор, буренясала нива, която вече няма цена.

Та казвам: за всички ваши състояния има лек в света. За да напишете думата любов на български, колко букви ви трябват? В буквата л има ли любов, в ю има ли любов, в б има ли любов? Ако ви кажа любов, това е само автомобил, който ще ви заведе на хубаво място. Когато слезете от думата любов, ще намерите любовта; докато сте в нея, тя ще бъде автомобил, който ще ви кара там, дето не искате. Думата любов заблуждава, защото като всеки автомобил и тя си има маршрут. Когато ви каже, че ви обича, трябва да платите. Вие трябва да влезете в нейния автомобил и да кажете: "Ще ме закарате на мястото на любовта!" Също и думата добро е автомобил, с който трябва да пътувате някъде.

Та казвам: когато влезете в онзи велик свят, животът ще се измени за вас. Докато сте в света на думите, докато не разбирате вътрешния им смисъл и очаквате от една дума повече, в какво положение ще бъдете? Аз съм привеждал примера за онзи дервиш, който отива на баня, изкъпва се, тръгва да си излиза, а баняджията го хваща и му казва: "Ще платиш!" Дервишът отговаря: "Благодаря, че сте направили тази баня." - "Ще платиш десет стотинки за банята." - "Нямам пари." - "Тук с благодарене не става, трябва да се плати!" Питам: този дервиш не можеше ли без баня? Можеше, разбира се.

Сега да се повърнем на съществения въпрос. В думата радост трябва всякога да разбирате изгряващото Божествено сърце във вашата душа. Когато кажете радост, трябва да почувствате, че Божието сърце е изгряло във вас. За да разбирате правилно радостта, трябва да разбирате думата скръб. Божествената спирачка, която действа, за да не катастрофира автомобилът ви някъде, е скръбта. Тя е велико благо за хората, за да не изгубят своето равновесие. Ако разбирате скръбта като Божествена спирачка, ражда се радостта. Скръбта е създала вътрешната връзка на живота. Но ако разбирате скръбта само като нещо, което ви препятства, което не ви дава радост, не ви дава веселие, тогава за вас тя е едно безизходно състояние. ако сте художници, как ще нарисувате един скърбящ човек? На скръбния трябва да му турите такива линии, които да показват, че е скръбен. А музикантът как ще изрази ония, които скърбят? А когато рисувате един добродетелен човек, как ще го изобразите точно такъв, какъвто е? Значи в даден момент трябва да нарисувате човека такъв, какъвто е. Това е едно негово състояние. Някой казва: "Скръбен съм." Кой е скръбният тон? Казват, че скръбта е съзвучие между три тона. Дайте това съзвучие - ла, до, ми. Положението на тона ла се определя от тона сол, трептенията на ла определят трептенията на си. Когато минавате във възходяща степен от сол в ла, трябва да знаете колко да прекрачите. Сега дайте ми един дисонанс. Вие имате толкова дисонанси в живота - щом сте скръбни, имате дисонанс. Изразете скръбта си музикално - можете да я изразите чрез музиката. Например, казвате: "Много съм нещастен!" Скръбта се изразява в интонацията. Сега можете ли да изразите закона? Казвате: "Много съм щастлив!", пък изразът ви е скръбен. Това не е естествено.

Казвам: престанете да живеете в света на пастърмите! Съществува сушена философия, съществува сушена религия, но престанете на живеете в сушените неща! Трябва да влезете в света, където всичко е в движение. Щом влезете в света на движението, там вече е вашето предназначение, там е истинското време. Истинското време е само тогава, когато чувствате радостта. Това са две течения: радостта е изгревът, скръбта е залезът.

Радвайте се, че вашето слънце с изминало сто и осемдесет градуса. Така вече имате една мярка. Значи, ако искате да нямате скръб, живейте на северния полюс. Всъщност и там ще дойде скръбта, но шест месеца ще имате скръб, а следващите шест месеца радост ще имате. Когато на северния полюс е радостта, на южния е скръбта; когато на южния е скръбта, на северния е радостта. Това се забелязва и в дома - когато един човек е радостен, друг трябва да е скръбен. Например, двама приятели не могат да бъдат радостни едновременно - единият ще е скръбен, а другият ще е радостен. Дори и слънцето се мени. Не можете да бъдете винаги скръбни, не можете да бъдете винаги радостни. Това е закон, който определя битието: щом дойде скръбта, тогава за него започва нов ден. Щом скърбите в сърцето си, радвате се в ума си, защото щом слънцето на сърцето залязва, слънцето на ума изгрява. Понеже сега слънцето на сърцето залязва, умът е, който ще спаси сърцето - сега слънцето на ума изгрява. Следователно изгряващото слънце носи спасение. И онзи, на когото слънцето на сърцето залязва, може да уповава само на своя ум, а не на сърцето си. Значи има един вътрешен закон.

Казвате: "Трябва да мислим." Защо?Понеже чувстването, което имаме, не може да допринесе нещо съществено, то мисълта е тази, която може да ни доведе до правия път. Затуй трябва да се мисли право. Сега правата мисъл е спасителна, а право чувство аз наричам онова, което вече разчита на ума. Вие трябва да разчитате на ума, който Бог е положил във вас. А сърцето може да живее по единствената причина, че разчита на онова, което Господ е положил.

И така, когато се намирате в едно противоречие в живота, разчитайте на вашата добродетел. Коя е обикновената добродетел в човека? Доброто е основата на обикновената добродетел. А най-основната добродетел на човека е справедливостта. Тогава казваме, че ръцете, т. е. справедливостта е това, което спасява човека, а краката го занасят до мястото на неговото предназначение. Всеки, който е справедлив, е в областта на спасението. Затова именно всички трябва да бъдете справедливи, защото без справедливост умът не може да се прояви, спасението не може да се прояви и човек не може да прогресира. Трябва да сте абсолютно справедливи в себе си - във всяко ваше желание, във всяка ваша мисъл, във всяка ваша постъпка. Ако сте винаги абсолютно справедливи, ще имате вътрешна радост, ще имате мир. Това е окултният лек, с който да премахне човек всяко едно противоречие от своята душа.

Сега, как ще дадете един музикален тон на движение? Когато пеете, най-първо създайте един образ на движение и оттам запейте. Ако пък искате да изпеете музикалния тон на почивката, създайте образа на почивката.

Почивката има образ и ако не го знаете, тогава и тона няма да може да вземете. Ако искате да бъдете религиозни, създайте образа на религиозността и само тогава можете да вземете нейния тон. Правилен тон си може да се вземе само при любовта, т. е. правилно не можете да вземете тона си, ако нямате божественото чувство на любовта. Нашият тон си е само предговор. За да вземете онова си, умът, сърцето и волята ви трябва да дойдат на една линия, както е при съвпад в астрологията. Когато вземаме си, ние предаваме своята мисъл. Когато предаваме своите мисли, чувства и постъпки, този тон ще бъде ясен и от него ще излезе светлина.

Сега, понякога вие искате да разберете човешкия живот. докато не изучите музиката, не може да го разберете. Човек може да разбере живота само музикално. При музиката всички хора се примиряват - и богати, и сиромаси, престават да имат всички тия изкуствени разделения, забравят всичко старо, вземат ново становище и всеки слуша онова, което е разбрал.

Сега, на какво мяза тази наша работа днес? Говорим за богатите хора, но вие сте сиромаси; говорим за учените хора, но вие не сте учени; говорим за музика, но вие още не сте такива истински музиканти. Когато се върнете вкъщи, трябва да нагласите цигулката си, добре да настроите струните ѝ. Трябва всички да имате по една хубава цигулка и да ѝ сложите най-хубавите струни. Тогава ще вземете основните тонове сол, ре, ла и ми, ще ги поставите музикално, ще ги нагласите и ще започнете да свирите.

Само светлият път на мъдростта води към истината.
в истината е скрит животът.

32-а лекция от учителя,
държана пред Младежкия Окултен клас
9 юли 1937 г., петък, 5 ч. с, София, Изгрев

1937_07_11 Аз ще дойда
неделна беседа

АЗ ЩЕ ДОЙДА

„Отче наш“

Ще прочета няколко стиха от 8-ата глава от Евангелието на Матея, от 5-и стих до 8-и стих.

Ще взема само няколко думи: „Аз ще дойда.“ Животът не представя едно забавление. Забавление не е. Животът не е и страдание. Животът не е и радост, нито животът е скръб. Животът не е богатство. Нито е сиромашия. Животът не е слабост, нито е сила. Животът е нещо, което сега хората опитват. Туй, което сега имаме, не е животът. В този живот има много противоречия. Там, дето съществуват противоречия, реалност няма – една картина, едно забавление. Какво може да се ползуваш от една картина? Картината може да представя нещо, но представлението не е за човека. Музиката може да представя, но да не е за човека. Защото музиката е за свободния, за ухото. Изкуството е за окото. Уханието е за носа. Храната е за езика. Земята е забавление за краката на човека.

Забавлението е потребно нещо, не отричам. Реалността е обвита в много обвивки. Вие трябва да снемете всичките обвивки, докато дойдете до реалното, от което може да се ползувате. Едно дете не обича да взема лекарство. Намира един лекар, който туря горчивото лекарство в сладка обвивка. И детето като близне, казва: „Мамо, в началото беше сладко, но после стана горчиво.“ Детето не може да разбере как сладкото стана горчиво. То отвън е сладко, а отвътре – горчиво. Ние по някой път като малките деца се чудим как тъй отвън е било сладко, а после е станало горчиво. Туй, което е сладко, не е животът и туй, което е горчиво, и то не е животът. То е забавление. Сладчината в живота е потребна само за да придаде мекота в характера на човека. Защо трябва мекота? Горчивината е потребна, за да даде стабилност. Щом дойде повече, не трябва. Ако калите един нож във водата и дълго го държите във водата, той ще се кали.

Сега онова, което ви казвам, вие не го сравнявайте със сегашния ваш живот. Всичко онова, което имате сега, е хубаво, отлично, вие го имате. То е ваше притежание. Но ако останете на това, което сега имате, вие след време ще го изгубите, понеже, колкото и да е голямо едно езеро, ако няма притоци да се вливат в него, колкото и да е голяма водата, ще се изпари. В природата няма такъв застой. Младият не трябва да се заблуждава, че туй, което има, ще го задържи. Ако не знае, ще остарее. Старият човек да се не заблуждава, че има знание. Старият в своите знания оглупява. Старият

изгубва знанието. Младият изгубва силата. И тогава старият го замества. Старият като изгуби знанието си, къде е старият? Силният не трябва да се залъгва със своята сила – и той може да изгуби силата си.

Три неща има в света, които не губят своята ценност. Това е Божествената любов, Божествената мъдрост и Божествената истина, които никога не губят своята цена. Това е абсолютната реалност. А всички други последствия, които идват, все се видоизменят. Следователно животът е един начин да се запознаем с Божията любов и с Божия живот. За да се запознаем с живота, непременно трябва да има две противоположни посоки. Едната посока е сладка, а другата – горчива. Едната посока е мека, а другата е твърда; едната е гореща, а другата е студена. На един музикант може да му дадете някое голямо творение, но малко музиканти има, които свирят хубавите творения. Не само да го изсвири, но да може да го изсвири правилно. Според както е определено, според времето. Малко музиканти има, които могат да дадат това съдържание.

Вие сте учили в химията нещо за водорода. Учили сте нещо за водорода, за кислорода и за азота. Знаете ги, че това са елементи. Обаче се оказва, че тия елементи са привидни. Някои от тия елементи са разложени. Но да ги вземем тъй, както са. Въглеродът дава твърдост, устойчивост, водородът дава мекота, а кислородът дава активност, деятелност, горение. А азотът, той е елемент, който уравновесява нещата.

Да направя друго едно сравнение. Вие имате човешкия дух, човешката душа, човешкото сърце и човешкия ум. Каква линия вие може да прекарате между тия елементи? Един мъж има стремеж към жената. Високите планини имат стремеж към долината, водните пари от долината, които се изпаряват, отиват по планината. Твърдите тела от планината вървят надолу. От планината идат към долината. Има едно течение.

Сега думата „мъж“ съвсем е изопачена дума, която изгубила своя смисъл. Под думата „мъж“ ние разбираме много работи, но работи, които не са красиви. Мъжът обича да пие, да бие, да сече дърва, да троши камъни, да бие жена си, да бие синове, дъщери, съдия става, войник става. Всичко става. И казваме: „Това е мъж.“ Жената обича да мете, дига прах из къщи. Тя обича да чисти, да тупа, по причина на мъжа си. Някой мъж като я бие, дотегнал ѝ животът, тя тури някой килим, вземе тоягата и казва: „Знаеш как ме би?“ и тя бие. Сега аз туй малко го подсолявам. Тя, като бие килима, казва: „Да знаеш, че аз съм господарка вкъщи, дето ви туря, там ще седите.“ Килимът, дето го турят хората, казва: „Както кажеш, господарке.“ И след туй вие вървите отгоре му. Както вие кажете, тъй ще направи. Вижте килимът как слуша думите ви. По някой път килимът се

понабръчква, но дума не казва.

Казвам сега: Ако ние сравним човека в туй отношение, човек като килима ще изпълни ли волята Божия? От аналогията трябва да се извади едно сравнение. Често в математиката имате тия сравнения: Х, У, Z. Какво означава Х? Х винаги означава един неизвестен мъж. У означава неизвестна жена, а Z означава неизвестно дете. Следователно, от Х като намериш мъжа, ще намериш У, ще намериш жената. Като намериш жената, ще направиш едно равенство и тогава ще намериш на какво е равно Z. Казвате: 3 неизвестни. Всички изобщо, вие се занимавате с 3 неизвестни в света: Х, У и Z. Вие не знаете величината. Един мъж не знаете на какво е равен. Може да е равен на нула. Може да е равен на единица. Може да е равен на две единици, на 10, на 1000, на милион. Пък може да е равен на една хилядна част от нулата. Може да е равен на една хилядна част от единицата. Пък и жената не знаеш на какво е равна. Някой казва: „Аз търся У." Какво е количеството и качеството на този игрек?

Мнозина [на] мене се оплакват от своите жени. Сега ни най-малко не хвърлям упрек. Аз ви считам, че не сте женени. Нямате тази опитност. Като считам, че първи път идете на Земята, като ангели сте и нямате тази опитност. Разправям една опитност, за да разберете. Ако смалите вашата опитност, вие ще се заблудите. Казвате: „Вижда ми се, едно време беше добра, сега се е изопачила." Казвам: Не. Ти си я бутнал там, дето не трябва. Ти и добрия кон като бутнеш по задницата, ще те ритне; не го бутай. Ти ще погладиш малко. Ти на миролюбивия кибрит като теглиш, той се запалва. И може да си създадеш нещастие. Жена ти е творение на Господа. Виж какво Бог е написал на нея. Господ казва: Като вземеш жената, ще четеш какво Господ е писал на челото, какво Господ е писал на носа, на дължината на носа, на широчината на носа. Ще прочетеш какво е писал на горната устна, на долната устна. Ще прочетеш какво е писал на ушите. Ще прочетеш какво е писал на веждите. Те са главни неща, ще ги прочетеш. Ако не ги прочетеш, няма да знаеш.

Сега под думата „жена" какво разбирате? Желаеш нещо да постигнеш – то е един женски елемент. Искаш нещо, искаш слава, величия, сила, да те уважават, да те почитат хората, искаш да бъдеш богат – те са все женски придобивки. Искаш мъдрост, знание, сила – те са все женски придобивки. Искаш да станеш музикант, да пееш – това са женски работи. Искаш да имаш красота – това е женска работа. Искаш хубаво да се обличаш, искаш Слънцето да те грее – това е женска работа. Онова, мъжкото Слънце, образа не ми показва. Женското Слънце, всяка сутрин като излезе, тщеславие има в него, показва се. И като залезе, казва: „Вие не ме оценявате, нека да си отида, че да видите вие, без мене нищо няма да

направите.“ Засега в природата само женският принцип е. Аз го наричам „девата“. Девствеността, майката, всички най-възвишени неща се откриват посредством женския елемент в света. Разбиране много широко на тия, обикновените работи в света.

Тъй ако може да разбирате, живота си ще може да го преобразите. Защото от чисто окултно гледище, един мъж, който сега е мъж, в следующото прераждане ще бъде жена, в третото прераждане ще бъде дете, ще умре преждевременно, после пак ще дойде жена, пак мъж, пак дете. Сега да не спъвам с тези работи. Вие ще кажете дали тия неща са верни или не. Сега, ако бихте повярвали в лъжата, лъжата щеше да стане реалност за вас. В древността един ученик, който не разбирал учението на учителя си, отива при него и казва: „Носи туй злато.“ Посмял се и казва: „Моят учител не разбира.“ Учителят казал: „Ела да видиш.“ Казва му: „Твоята воля може да преобрази желязото в злато“, и като отворили, този къс желязо се превърнал на злато.

Следователно всяка една лъжа в живота, всяко едно заблуждение в живота, ако вие вярвате, както този мъдрец, както този учител, всичките ви страдания ще се превърнат на злато, от добрите и хубавите работи в света.

Всичкото зло в съвременния свят произтича от доброто. Всичкото зло в света произтича от любовта. Какво ще кажете вие? Аз съм виждал, като се роди едно дете, майка му го обича, мир и радост има вкъщи. След туй роди се второ дете и аз съм виждал, понеже майката гали второто дете, първото дете отива да бие второто, защото майката го обича. Казва: „Ти стана причина да изгубя онова благо на майка си.“ То бие за първото място.

И казва, че падането на ангелите, на светлите духове, причината станала, когато се родили хората. Те се разгневили на Господа. Защо Той обърнал внимание на човека? Та, и досега духовете ви мъчат. Казват: „Вие станахте причина да напуснем небето. Вие като се родихте в света, дойдоха всичките нещастия на нашата глава.“ Вие казвате: „Какво съм направил на дявола? Вие взехте от любовта ми.“

Затова Христос казва: „Любете враговете си.“ Любете враговете си и против техния път не вървете. Учете се да не постъпвате така, то е едно заблуждение. Никой не може да отнеме вашата любов, която вие имате. То е едно криво разбиране. Тъй, както вие разбирате, не може да се даде никакво разрешение на въпроса. Този социален строй, както сега съществува, той трябва да мине. Сегашният живот по никой начин не може да се изправи. Каквото и възпитание да се даде на хората, хората ще

останат такива, каквито са сега, нищо повече. Ти, вълкът, колкото и да го възпитаваш, ще си остане вълк. Овцата, както и да я възпитаваш, тя ще си остане овца. Може да се измени една форма на съществото, но трябва да се измени и нейният вътрешен смисъл. Само, тази овца ще мине в по-висока форма и вълкът ще мине в по-висока форма. Писанието предвижда тези неща и казва, че вълкът и овцата ще живеят заедно на Земята, няма да си правят никакво зло, но всичко трябва да се измени.

Та казвам: Сега ви трябва знание, но има едно знание, което е опасно. Понеже, ние искаме едно знание, което ще внесе онова великото Божествено благо. Не искаме да търсим погрешките на хората. Да търсиш погрешките на хората, това не е знание. Знание е да намериш доброто, онова, което Бог е вложил в човека. Това е знание. Добродетелите, които Бог е вложил в човешката [душа], там е скрито знанието. Грешките, които ние правим, те са наше изобретение. Те са спънки, те не са нещо важно. За пример, никой не може да говори истината. Защо не може да говори истината? Има да дава някому, пък сумата е крупна. Казва: „Няма да му давам." Защото, ако каже, че има да му дава, трябва да му плати. Ако плати, той ще се лиши от известно благо. Казвам: Това са частични неща, които спъват живота ни.

Сега онова, което желаем, как ще го постигнем? Вземете съвременните астрономи, които разглеждат небето – каква мярка имат? Ние имаме метър. И астрономите имат метър. Знаете ли какъв е астрономическият метър? На първо място, астрономите вземат разстоянието от Земята до Слънцето, което е близо 150 милиона километра. Туй го вземат за метър. Сто и петдесет милиона километра, то е един астрономически метър. И казват, от Слънцето до най-далечната планета има 30 метра. От Слънцето до Нептун има 30 метра. Изчисляват го 400–500 милиона километра разстояние. Това са 30 астрономически метра. Даже, [на] астрономите тази мярка им се вижда малка. Имат друга една мярка за измерване – една светлинна година. Тя е пътят, който изхожда светлината за 1 година. Туй разстояние го взимат за 1 метър и тогава казват, че от нашето Слънце до най-близката звезда има 3 години. Значи оттука до най-близката звезда, 3 години ще вземе на светлината да измине този път. Три години, колко хиляди има това? Това [е] пътят, изминат не в един ден, но в една година. Така учените хора го изчисляват. Нас какво ни ползуват всичките тия далечни слънца? Обаче ще дойде един ден и ще видим, че всичко във Вселената има отражение в нас. И големите тела, и малките тела, всеки елемент, колкото и да е нищожен, в природата оказва влияние. Някои хора страдат от нямане на желязо. Някои хора страдат от изобилие на злато. Някои хора страдат от изобилие на живак.

Казвам: Природата изисква ние, като вървим в Божествения път, да дойдем до онова положение, дето нещата трябва да се създадат по онзи път, по онзи начин, който Бог е определил за човека. Та, човек трябва да внесе от елемента първо на любовта. Той трябва да внесе елемента на живота. След туй трябва да внесе елемента на знанието и трябва да внесе елемента на свободата, истината, да започне той с тях да работи в себе си. Ако една майка има 10 деца (само за изяснение ще ви дам това), умре едно дете – ще я засегне. Казват ѝ: „Имаш още 9." Умре второ – пак я засегне. Казва: „Осем имам още, наспорил ги Господ." Умре 9-ото, 8-ото, 7-ото, остане само едно. Ако туй, последното, умре, че няма нито едно дете, тогава скръбта е голяма. Ако има още едно, скръбта не е толкоз голяма.

Казвам: Законът е колко деца човек трябва да има в света? Колко истини човек трябва да има в себе си? Две истини, три ли? – Една. Колко мъдрости трябва да има в себе си? – Една. Колко любови трябва да има? – Една. Сега вас ви е приятно. Аз се чудя на хората. Една задача, която е трудна за разрешение. Защо човек, когато го обичат, му е приятно? Пък той като види, че другите [не] го обичат, не му е приятно. Защо тъй? Не може да ме обича някой, когото и аз не съм обичал. Ако ти го обичаш, ти му се отплащаш за любовта, с която той те е обичал някога. Туй е в реда на нещата. Казваш: „Ама той не ме обича." И ти не си го обичал. Следователно, започни да го обичаш и за в бъдеще, след 1, 2, 3, 4, 5 деня и той ще се обикне. Този закон е много верен. Минава някой момък, не обръща внимание на някоя мома. Казва: „Нищо не струва." Той не я обича – тя да започне да го обича. Като знае този окултен закон, тръгне подир нея и казва: „Колко е красива! Какви са хубави очите ѝ!" Казва: „Ама знаете ли какви очи има? Знаете ли колко красива уста има? Като я стисне тъй!" За устата говори. Той си мръдне малко носа, казва: „Колко хубав нос има. Пък ходът ѝ какъв е!" И след туй започва да хвърля око на нея. Започва да разправя за нейната любов. Има автори, които искат да покажат, че хората не са свободни.

Единственото нещо, от което човек не може да се избави, то е любовта. Нито един не е устоял, който може да каже, че е честен. Като дойде там, ще капитулира. Светлата мисъл като дойде там, отиде. Казвате: „Защо е така?" Не зная. Аз като изследвам, не съм намерил нито един, който да е устоял против любовта. Затуй казвам: Онези, които изучават любовта, трябва да имат чисти сърца. Да знаят, че има само едно понятие – то е да обичаш всички същества, както Бог ги е създал. Ако ти не ги обичаш, ти хвърляш петно на Божието лице. Някой обича някого и казва: „Много хубаво прави. Но защо да е така? Ама, защо да е така?" Който не обича, е виноват. Който не обича, е два пъти виноват, а който обича, е веднъж виноват. Ако обичаш, веднъж ще бъдеш виноват, ако не обичаш – два

пъти. Тогава, едно от двете. Афоризъм е това, едно противоречие. Защо трябва да го обичаш? Ако обичаш един човек, ще му направиш две добрини. Ако не го обичаш, ще му направиш само една добрина. А в истинския живот никой не ви обича да му направиш една добрина. Всеки обича две добрини. Щом е едно добро, казва: „Носи си го, не ми трябва." Щом са две добрини, с двете ръце ги взема.

Казвам: Новото учение в света иде, за да даде една светлина. Тъй, както хората живеят, те ще си живеят този живот. Тъй както е. Не може да го изправим. И няма защо да го изправяме. Не сме ние отговорни. Хиляди поколения са били на Земята, те са идвали и са оставили своите последствия. Какво ще ходим да оправяме техните работи? Нека дойдат те да си оправят работите. Ще кажете: Христос дойде да вземе греховете на човечеството. Какво означава Христос да дойде да вземе греховете? Христос дойде на Земята и взе греховете на човечеството и като ги намери всичките тия, които правеха грехове, казва: „Я елате вие, Аз за вас търпях, хайде сега вие да изправите всичко." Той ги намери всичките и тогава взе ключа на ада, понеже хората се скрили в ада. Казва: „Да се оправи тази работа, не може по този начин да се живее." Като дойде Христос в домовете, ще вземе ключовете на ада и ще ви попита: „От какво сте недоволни?" Ще кажете: „Господи, никой не ни обича на Земята." Той ще ви каже: „И вие никого не сте обичали. Никой заради Мене не мисли." И вие заради никого не сте мислили. „И Господ ме е забравил." Ти и за Него не си мислил. Започни да мислиш за Господа, и Той ще започне да мисли за тебе.

Чудни сте! Господ е мислил, мислил заради нас, но ние трябва да знаем: ако Той не беше мислил, ако Той не ни е обичал досега, ако Той не ни е давал тия условия, туй което имаме, на кого го дължим? На тази скрита, велика любов. И Той никога нищо не е казал нищо за своята велика любов. Христос, Който излезе от пазвата на Отца, и Той мисли заради вас. Вие не мислите заради Него. Толкоз сте заети на Земята, че само за светски работи мислите. Под думата „светски" работи разбирам „мои работи". За пример често правим такава малка погрешка: някой път, като пишем някоя буква, не дописваме докрая. В български език, някой път наместо „ер малък" (ь) турим „ер голям" (ъ), или наместо „ъ", пишем „ы". Погрешка е туй според законите. Казвам: Грешка ли е? Като съм учил английски език, там пък има друго противоречие: 4–5 букви ще напишеш, пък само една буква произнасяш. Другите букви са като абдиканти. Не само там е мъчнотията, в произношението. Ако някъде не произнесеш меко накрая, ако произнесеш малко по-твърдо, друго значение ще добие думата.

Мнозина идват при мене и казват: „Кажи ми, по кой път да тръгнем?“ Тръгнете в Божествения път, обичайте Господа. „Но как да Го обичаме?“ След като се наядеш, обичай Господа. Кажи: „Много Ти благодаря за хляба, който ми даде.“ След като пиеш вода, кажи: „Много Ти благодаря за водата, която ми даде.“ След като изгрее Слънцето, кажи: „Много Ти благодаря за Слънцето, което изгря.“ Прочетеш някоя книга – кажи: „Господи, благодаря Ти, че си пратил този човек да напише тази хубава книга.“ Слушаш някой музикант, чуваш някой певец, някой художник, или видиш красив човек – кажи: „Господи, благодаря за този човек.“ Благодари на Бога за всичко. Като срещнеш лоша жена, кажи: „Господи, благодаря Ти за тази лошата жена.“

Един ден вие ще благодарите много за лошите хора. Когато дойде онзи изпитателен човешки дух, Сатана, в съвета Господен, Господ му обърна внимание и казва: „Ти обърнал ли си внимание на Моя раб Иов? Като него няма друг.“ Казва: „Не си го изпитал. Дай ми аз да го изпитам.“ Разговора ще ви кажа, който не е писан в Библията. – „Зная, ти си много строг. Ще го осакатиш нещо, като ти го дам да го изпиташ.“ – „Не – казва. – Бъди уверен. Аз като го изпитам, той ще те люби два пъти повече, отколкото сега те люби. Аз като го поставя натясно, той ще разбере Твоето слово и ще каже: „Господи, каквото Ти казваш, е право.“ Казва: „Хубаво.“ И тогава го туря Бог на изпит. Има един закон, който ограничава духовете. Казва: „Всичко можеш да туриш на изпитание – имота му, богатството му, – но не и живота, Божественото в него няма да буташ, защото ако буташ, последствията ще се върнат на тебе.“ И виждаме, че туй, което е казал, става. После Иов казва: „Слушал съм много пъти за тебе, но сега виждам, че моите разбирания не са такива, каквито бяха едно време.“ Хубаво е да имате един приятел, когото да обичате.

Ще обясня. Един от видните проповедници – Муди, американски проповедник, реши да отиде в Англия да проповядва. Имал един богат приятел в Ню Йорк, казва му: „Като дойдеш, ще спреш тук.“ Тръгват Муди и Сенке – отличен певец, със своя орган. Той бил първокласен певец. Муди и Сенке ги знаят, единия – като знаменит проповедник, а другия – като отличен певец. Но като отиват в Ливърпул, неговият приятел умира. Не се спира работата на Муди. Муди започва своята работа и пак успява.

Сега и вие, като Муди, обичате някого. Ама той умре утре. Казвате: „Защо Господ ми го взе?“ Само един ли приятел трябва да имате на Земята? Често хората говорят за множество. В раздвояването на любовта съществува множество. Там, дето има любов, дето има единство в любовта, множество няма. В едно прераждане имаш една жена. Досега човек се е прераждал 200 пъти. Де ви е едноженството? Сега да се разсъждава от

чисто окултно гледище. В единството на любовта, когато хората се обичат, формата не се изменя. Когато любовта не е така чиста, тогава онази душа, която ти обичаш, ти като дойдеш на Земята, няма да дойде. Понеже усеща нечистота. Праща друга форма. Ти казваш: „Не е това." Ти се самоизлъжеш. Това показва, че ти не си имал такава силна любов, да дойде на Земята. Защо Господ не слиза на Земята? Защото знае, че Го лъжем. Ще ни прати такива богове, каквито ние искаме.

Сега моето желание не е да ви забавлявам, нито да ви утешавам. Но ви казвам една истина, с която трябва да се лекувате. Моето желание е, ако някой има една рана, да си тури цяра, да се лекува. Аз не искам да съдя никого, за мене е важно да се лекуват хората. За мене е важно да се пробуди тяхното съзнание, да се пробужда тяхната любов, да се събужда стремеж за знание, за свобода, за всички добродетели. За всички техни погрешки не обръщам внимание. Бог казва: „Ще залича греховете ви. Ще ги хвърля зад гърба Си и няма да ги помена вече." Ако Господ не ги заличава, ако не ги хвърля зад гърба Си, какво щеше да стане? Той казва: „Започнете да обичате, да вървите по Моята воля и всичко ще залича." Ако ние вървим по нашите пътища, именно нашите дела ще изскочат пред нашите очи и тогава ние сами ще се измъчваме в света. И казва Христос на този стотник: „Аз ще дойда." Казва той: „Господи, аз не съм достоен." И всичко това ще бъде.

Та казвам сега: Не правете погрешката, която направи един гръцки зидар. Един майстор, като градял една къща, паднал и си строшил двата крака. Като останал на леглото, започнал да роптае. И казва: „Зевсе, аз мислих, че ти си умен. Направил си един закон да си чупят хората краката. Не можеш ли да направиш другояче света? Ти ме осакати. Сега съм неполезен." Пита го Зевс какво иска. Той казва: „Искам да суспендираш този закон, да бъдат краката ми здрави." Казва, точно така ще бъде законът. Краката му оздравяват. На втория ден, той взема чуковете и качил се да гради къщата. Иска да забие един гвоздей, но гвоздеят не се забива. Чукът няма тежест. Догневяло го и хвърлил чука във въздуха. И чукът останал така, във въздуха виснал. Ядосал се още повече и сам скочил, но и той останал във въздуха. Седял така два, три деня, останал гладен и започнал пак да роптае. „Зевсе – казва, – аз мислех, че ти ще направиш нещо по-хубаво, а пък то сега стана по-лошо. Този ред е по-лош, първият беше по-добър. Но дай ми повече разбиране, повече живот, повече свобода, повече любов, за да изпълня твоята воля."

Сега и на вас казвам: Нека се върне първият порядък, Божественият, да ви даде Господ повече любов, повече знание, повече свобода, да вършим

волята Божия.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

31-ва неделна беседа,
държана от Учителя
на 11.VII.1937 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1937_07_18 *Лъчи на живота*
рилска беседа

ЛЪЧИ НА ЖИВОТА

Великото в живота, това е пробуждането на човешката душа. Като символ, пробуждането на човешката душа представя разпукване пъпките на цветята, разцъфтяване пъпките на растенията. От Божествено гледище, душата може да се уподоби на пъпка, която очаква момента на своето разпукване. Пробуждането на човешката душа подразбира запознаването й с Божията Любов. Само пробудената душа познава Бога. Само пробудената душа познава качествата на Божията Любов. Туй е изразил Христос със стиха: „Това е живот Вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога". От този стих стават ясни думите Христови: „Иди, продай всичко и ела да ме последваш.".

Пробуждането на човешката душа е велико явление в Битието. То не е произволен процес. Както раждането на детето е велико събитие в дома, така и пробуждането на човешката душа е велико събитие в Божествения свят. Всички ангели, всички възвишени, разумни същества се радват на това събитие. Пробуждането на човешката душа не подразбира обръщане на грешника към Бога, но освобождаване на Божественото в човека от всички криви разбирания, от всички заблуждения, в които е бил потопен през вечността. Пробуждането на човешката душа, на нейното разцъфтяване подразбира събличане на човека от старото, от кривото, от неговите вековни заблуждения. В пробуждането на човешката душа се вижда величието на Божията Любов. Пробуждането на човешката душа се придружава с възприемане на първия Божествен лъч на топлината на любовта. Този лъч представя потик на душата към нов живот. Потикът на душата към нов живот се изразява в нейното разцъфтяване. На този потик, именно, ангелите се радват. В него те виждат проява на Битието, проява на Божия Дух. Този момент в живота на човека е начало на истинска радост, начало на пълна свобода.

Когато душите се пробуждат, ангелите на небето пеят и възхваляват Господа. Когато цветята цъфтят, пчелите пеят, весело бръмчат. Те пеят за цъфналите цветя, за проявения живот. Пчелите пеят, радостно хвърчат от цвят на цвят и събират сладък сок за своя мед. Каквото са цветята за пчелите, такова нещо представят пробудените човешки души за ангелите. От тия души ангелите събират мед за своите кошери и се радват и на малките придобивки. Който се осмели да разруши живота на една от тия души, той разваля работата на ангелите, които са в небесата. Всякога дръжте тази мисъл в ума си, за да осмислите своя земен живот.

Разцъфтяването на човешката душа осмисля живота на човека. Докато човек очаква този момент, земният му живот има смисъл. Престане ли да го очаква, изгуби ли надежда в него, земният му живот абсолютно се обезсмисля. Когато настъпи момента на разцъфтяването на някоя душа, цялото небе се радва на това велико събитие и отправя погледа си към тази душа. Щом небето се радва на пробудената душа, радвайте се и вие.

Радвайте се на своята пробудена душа. Радвайте се на всички пробудени души, както цветята се радват, когато цъфтят. Не се запитвайте, кой как е цъфнал и как е облечен. Безбройни са краските и цветовете, с които човешките души се обличат. Никъде няма да срещнете две души, облечени по един и същ начин – в еднаква форма и с еднакъв цвят. Цветът, формата на дрехата представя външна страна на живота. Външната страна на живота не е още същественото. Който се занимава само с външната страна на живота, в края на краищата той ще изгуби същественото, той ще изгуби смисъла и съдържанието на живота. Какво се ползва конят от златото на своя господар? И стотици килограми злато да пренесе, конят си остава кон, нищо не се ползва. Трева, вода и въздух са нужни за коня, а не злато. При днешното развитие на човека, златото му е потребно само за физическия живот, но не за неговия умствен живот. При това, златото е потребно за физическия живот на човека дотолкова, доколкото може да го превърне в дреха на своята душа. Не може ли човек да превърне физическото злато в дреха на своята душа, т.е. във велики добродетели, с които да се облече, това злато е безпредметно. Облече ли човек душата си в златна дреха от велики добродетели, златото е изиграло своята роля на земята. И тогава, бъдещата разменна монета ще се изразява чрез проявите на Божията Любов.

Радвайте се на пробуждането на своята душа! Радвайте се на пробуждането на всички души! Радвайте се, че можете да вкусите от хляба, който държите в ръката си! Първата хапка хляб в устата ви представя пробуждане на човешката душа. Първият дъх на живота, това е пробуждане на човешката душа. От първата хапка хляб, от първия дъх на живота зависи храненето и дишането на душата. От първия лъч на топлината, като първа хапка, като пръв дъх на любовта, душата започва да расте и да се развива, да богатее – злато да събира. В този смисъл, златото представя придобиване на светлина и знание придобиване на красота и доброта. Светлина и знание, красота и доброта са необходими елементи за развиване на човешката душа.

Христос казва: „Не презирайте нито едно от тези малките. Това значи: Не презирайте малките Божествени мисли, които проникват във вашия ум. Не презирайте малките Божествени чувства, които проникват във вашето

сърце. Който презира малките Божествени мисли и чувства, той нарушава Божествената хармония в себе си. Наруши ли вътрешната хармония в себе си, той ще наруши и външната. Мислите и чувствата излизат от Божествения извор и минават през всички човешки умове и сърца. Без тях човешките души не могат да цъфтят, не могат да се пробуждат.

Поздравявам ви с приятната сутрин, с чистото небе и с красивия изгрев. Хубавото време днес показва, че през тази година големите страдания могат да се избегнат. Слънцето носи своето благословение.

Пожелавам ви да придобиете първия лъч на топлината, който иде от Божията Любов.

Пожелавам ви да придобиете първия лъч на светлината, който иде от Божията Мъдрост.

Пожелавам ви да придобиете първия крепки Божи лъч на Истината, който носи свобода за вашия дух.

Пожелавам ви да бъдете топли, светли и крепки през цялата година.

18 юли, 5 ч.с.

Книги:
Първият лъч на топлината
Лъчи на живота (Беседи отъ Учителя, държани при седемтѣ рилски езера презъ лѣтото на 1937 г. София, 2004)
24 беседи от 18 юли 1937 г. до 22 септември 1937 г.
Начало: 05:00

1937_07_19 Опитано е
рилска беседа

ОПИТАНО Е

„Всяко Божие Слово е опитано." [Притчи 30.5.]

„Всяко Божие Слово е опитано". Само онзи човек може да напише този стих, който действително е опитал това слово. Значи, разумното слово е опитано хиляди години преди вас. Веднъж опитано Словото Божие, и вие ще го опитате. Опитано е още, че Бог е щит за тези, които уповават на Него. Някои мислят, че когато разумното слово влезе в човека, няма да произведе никакво действие. Точно обратно, когато влезе в човека, разумното слово ще произведе коренна промяна в него: всичко старо, нечисто, безценно ще постави на съответно за него място, и то само ще заеме своето определено място. Това е неизбежен процес. Ценните неща сами по себе си заемат видно място. Къде поставя човек своя скъпоценен пръстен? – На видно място, на един от пръстите си. Като се движи, от време на време той хвърля поглед към пръстена си, доволен го поглежда. – Защо? – Ценен е този пръстен.

„Божието Слово е опитано". Опитано е, че когато влезе в човека, разумното слово извършва такива промени в него, каквито той никога не е очаквал. Словото Божие внася в човека топлина и мекота. Топлината стопява твърдите тела, прави ги меки. Обаче, топлината същевременно разединява. Поставите ли едно сложно тяло на действието на топлината, то веднага ще се разложи на съставните си части. Следователно, и любовта, като носителка на топлина, от една страна смекчава твърдите тела, а от друга - ги разлага, т.е. разединява, ако те са сложни по състав. Любовта пренася нещата от едно място на друго. Под влияние на любовта, детето излиза от утробата на майка си и възприема живота. Когато любовта посети младата мома, тя напуща дома на майка си и тръгва след нея. Когато любовта посети младия момък, той напуща дома на баща си и тръгва след нея. Когато любовта посети човека, тя изкарва навън всички негови мисли и чувства. И тъй, любовта изкарва навън всичко скрито в човека. Който не разбира законите, с които любовта работи, той се смущава. Няма защо да се смущава. Любовта поставя всяко нещо на своето място. Тя поставя сина, дъщерята, майката, бащата на техните места. Щом види, че нещо не е на мястото си, тя го изкарва оттам и го поставя на мястото му. Къде е мястото на малкото дете? – При майка му. Детето е предметно учение за майката. Майката е ученичка, на която е даден един предмет за обучение. Като плаче, детето иска да каже на майка си, че е гладно, че е нечие то и не може само да си помогне. Щом разбере езика на детето си, майката веднага стопля вода, сипва я в корито и започва да го

къпе: обръща го на една, на друга страна, докато го изчисти. В това време детето плаче, пее своята минорна песен, с която изказва недоволството си. Майката е умна, тя знае, как да разположи детето си, да не плаче. Тя размесва горещата вода със студена, докато водата стане приятно топла, близка до телесната топлина. Тази топлина на водата разполага детето, и то престава да плаче. Първата баня за новороденото дете е необикновено явление в неговия живот. То се учудва на порядките на новия за него живот, но постепенно привиква към тях. Щом майката постъпва съобразно законите на природата, детето е доволно. Природата не търпи студени душове, студени бани. Топлите бани са за предпочитане пред студените. Като къпе детето си, същевременно майката го магнетизира: тя му разтрива тялото, обръща го на една, на друга страна, докато напълно се успокои. Чрез тези разтривки, между майката и детето става правилна обмяна. Майката внася в детето си част от своя магнетизъм, който го успокоява.

Следователно, както магнетизмът на майката успокоява детето, така и топлината внася нещо ново в човека. Докато топлината не влезе в човека, той се намира в противоречие със себе си и с окръжаващите, както детето – при първата баня. Топлината стопява, смекчава твърдите тела, а някои от тях разединява, като същевременно ги поставя на местата им. Два порядъка съществуват в света: човешки и Божествен. Човешкият порядък събира нещата на едно място, или ги поставя там, дето не им е мястото, вследствие на което те се втвърдяват. Когато много хора се събират на едно място, те се лишават от необходимото за тях пространство, вследствие на което стават инертни. Инертността е състояние, присъщо на човека. Инертният човек е мързелив. За да се освободи от това състояние, разумният свят го подлага на действието на топлината, и по този начин го въвежда в Божествения порядък на нещата. Когато изгуби смисъла на живота, човек излиза от Божествения порядък и влиза в преходния, в човешкия. По този начин той се излага на студ, на втвърдяване.

Когато нещата се втвърдяват, те изгубват своята свобода, своята пластичност. При студа хората стават стабилни, но изгубват същественото – свободата на своите-мисли и чувства. Да изгубиш свободата на своите мисли и чувства, това значи да изгубиш красотата на своя живот. Какво се ползва войникът от своите упражнения с пушката? Този войник е свършил два факултета, правил е ред упражнения с пушката и след това се връща дома си. Какво приложение имат неговите упражнения с пушката между братята и сестрите му, между майка му и баща му? – Никакво. Какво приложение има сабята му в неговия дом? – Никакво. Или какво приложение ще има ораторството на бащата между неговите четири-пет малки деца? – Никакво приложение. Външно погледнато, придобивките

на човека в различните школи като че нямат особено приложение, но като вътрешна работа, като условия за растене, за повдигане, те допринасят нещо.

И тъй, смисълът на нещата не седи в тяхната външна страна, но в онова, което той вътрешно придобива. Виждате, че някой човек се качва на един висок планински връх. – Защо се качва? Като гледате усилията, които този човек прави, намирате, че това изкачване на върха е безпредметно. – Не, всяко изкачване по планините има свой вътрешен смисъл, своя добра страна. Когато някой се качва по планинските върхове, в това той вижда нещо добро, към което се стреми. Тъй щото, когато човек се качва по планинските върхове, той живее добре, стреми се към доброто – той е добър човек. Добрите хора са планинци, те се катерят по планинските върхове. Лошите хора ходят по отъпкани, по огладени пътища. Огладените, отъпкани пътища се отличават с много прах, а планинските – с простор. Когато се качват по планински върхове, хората вървят на разстояние един от друг, а в низините – се събират на едно място. Животът в низините е живот на човешки порядък.

Когато не разбират нещата, когато не съпоставят фактите, хората изпадат в заблуждения, изгубват мярка и място на нещата и задават въпроси, които нямат никакъв смисъл. Например, някой пита, има ли Господ в света, или няма. Да се задава такъв въпрос, това е все едно да питате някого, има ли майка и баща. Този въпрос не е на място. Това показва, че този човек, вследствие на някаква катастрофа в живота си, е забравил същественото. Изобщо могат да се отричат само ония неща, които не съществуват, могат да се твърдят ония неща, които съществуват. Обаче, да се отрича това, което съществува, и да се доказва онова, което не съществува, в това няма никакъв смисъл. Тъй щото, безпредметно е да се доказва или отрича съществуването на Бога. Ако се доказва или отрича съществуването му като форма, това е друг въпрос но и това доказване или отричане няма да доведе човека до някакъв край.

Един американски професор заболял от някаква сериозна болест и временно изгубил паметта си. Един ден отишъл на пощата да получи препоръчано писмо от свой познат. Чиновникът на пощата го попитал за името му, но той не могъл да отговори – забравил името си. Професорът веднага излязъл от пощата и тръгнал за дома си, да попита своята жена, как се казва. По пътя срещнал един свой приятел, който се обърнал към него с думите: О, мистър Смит. Професорът бързо се ръкувал с него и се върнал обратно в пощата, да получи писмото си. Да забрави човек името си, това значи да забрави нещо съществено в своя живот. Да забрави човек съществуването на Бога и да пита, има ли Господ в света, или няма, това

значи да забрави всичко в своя живот. При това положение, човек се намира в състоянието на професора, който отивал да пита своята жена за името си. Следователно, когато човек отива да пита любовта, има ли Бог в света, или няма, той все ще срещне на пътя си някой приятел, който ще му докаже, че щом любовта съществува, и Господ съществува. „Бог е Любов" – е казано в Писанието.

Сега помнете следното нещо любов, която не дава свобода на човека и не го поощрява да се качва по високи места, не е любов. Докато човек ходи само по низки места и дига прах наоколо си, той не е влязъл още в любовта. Който се страхува от високите места, той е извън любовта. Любовта е пробният камък за добрия живот, за добродетелите на човека. Всички добродетели се изпитват чрез любовта. Тя служи като велик потик на човешката душа. Човек се качва по високите върхове, за да усили любовта си. Когато се качвате на камъните, с цел да ги изучавате, вие ще изучите човешкия егоизъм, човешката алчност. Камъните символизират егоизма, алчността в човека. Като слушат, какво се говори тук, камъните изказват желанието си да станат подобни на вас, свободно да се местят. Обаче, те не могат да се качат по-горе от мястото, до което днес са стигнали. На тях предстои слизане в долината, да научат великия закон на смирението, на жертвата. Всяко изкачване по върховете е малък опит за постигане на любовта. Щом се качите на някой връх, вземете си едно малко камъче и напишете върху него деня, часа и мястото, отдето сте го взели. Същевременно, запишете си и мисълта, която е минала през ума ви, когато сте взели камъчето. Както естественикът изучава състава на камъните, местонахождението и образуването им, така и вие, като естествоизпитатели, спирайте вниманието си върху всеки човек, като върху душа, която носи в себе си нещо велико и красиво.

Следователно, като срещнете един човек, вижте, до каква степен са развити в него съвестта, разумността, смирението, търпението и др. Щом изучавате добродетелите на хората и ги държите в съзнанието си, вие принасяте полза и на тях, и на себе си. Всека добродетел, с която дохождате в съприкосновение, ви придава част от своето благо. Някой казва, че хората не го интересуват. Този човек е на крив път. Вие трябва да се интересувате от хората, защото, като души, те са излезли от Бога. Щом са излезли от Бога, те носят своето благо за всички живи същества. Цялата природа – светлината, въздухът, водата, слънцето, звездите, камъните, растенията и животните – носят в себе си частици от Божествения свят. И най-малкото цвете носи нещо хубаво в себе си. То търпи, радва се на малкото благо, което природата му е дала.

Съвременните хора лесно се обезсърчават. Щом се натъкнат на известна

мъчнотия, те се обезсърчават. И вие лесно се обезсърчавате. Щом се намерите пред някой висок планински връх, вие веднага се обезсърчавате и се страхувате да не паднете от тази височина и да се осакатите. Не се страхувайте. Колкото и каквито страшни и неприятни неща да преживеете, в края на краищата все ще придобиете някакво благо. Когато домакинята чисти къщата си, тя първо изнася всички вещи навън, измазва, изчиства я и после влиза в чиста, наредена къща и се радва на благото, което чистотата носи със себе си. Безпорядъкът се превръща в порядък. Същото прави и природата. Като хване никого, тя изнася навън всичко старо, всичко нечисто и започва да работи със своята четка. Като изчисти и измие всичко, като обнови старите неща, тя поставя нов ред и порядък, нови условия за живот. Който не разбира законите, с които природата си служи, той се смущава, че къщата му е разхвърляна, че паднали частици от вар и изцапали дъските и мебелите. Не се смущавайте! Природата всичко ще изчисти, ще внесе във вас нов ред и порядък – нов живот. Днес всички хора са изложени на такова пречистване. Ангелите слизат от небето да извършат това пречистване. Страданията, които хората преживяват, не са нищо друго, освен пречистване на техните домове, след което ще бъдат поставени при нови, по-добри условия.

Сега, като се движите по върховете, вие правите снимки на красивите изгледи. И без това вие сте фотографи, но още не сте се научили да правите добри снимки. Добър фотограф е този, който може да дава добро и правилно положение на своите мисли и чувства. Ако мислите и чувствата на човека са прави, и отраженията, които ще се отпечатат на фотографията, ще бъдат прави. Щом отраженията във фотографията са прави, човек може да се учи от тях, да придобива знания. Силата на човешката памет се определя от неговите прави мисли, чувства и постъпки. Правата мисъл довежда ума в такова положение, при което предметите могат да се отпечатат в техния естествен вид. Следователно, искате ли да имате добри снимки, всякога дръжте в ума си прави мисли. Правата мисъл не подразбра неподвижност. – Не, правата мисъл е подвижна, пластична. Тя всеки момент се мени, за да могат впечатленията, които идат от Божествения свят, да се възприемат правилно. Правата мисъл е екран, върху който Божествените мисли се отпечатват в своята последователност и чистота. Затова е казано в Писанието: „Божието Слово е опитано".

Днес е понеделник – ден на луната. Затова, мислете върху среброто. Колкото и да мислите за предназначението на среброто, за мястото му в природата и в живота, няма да го разрешите, но опитайте се поне да фотографирате среброто в себе си, за да запазите едно впечатление за него. Среброто се намира в човешката кръв и в човешката мисъл.

Същевременно среброто се намира и във водата, във въздуха, в слънцето, в луната, в звездите – почти навсякъде, но в различни количества. Като добри проводници на топлината и електричеството, златото и среброто могат да се използват като лечебни средства. Дайте един грам чисто злато на някой неразположен човек и ще видите, че след известно време неразположението му ще изчезне. По същия начин действа и среброто. Среброто и златото осмислят живота на човека. Те оправят обърканите му работи. Среброто чисти, както луната, а златото се счита като емблема на живота. Чрез него животът дохожда. В този смисъл, златото и среброто идат като помощници в живота на хората, а не като идоли, като кумири, на които да се уповава. Благодарете на златото и на среброто за онова, което носят в себе си и което възприемате от тях. Среброто вади нечистотиите, а златото носи живот на обезсърчения, на падналия духом.

„Бог е Дух, и които Му се кланят, да Му се кланят в Дух и Истина".

19 юли, 5 ч. с.

Книги:
Божието слово е опитано
Лъчи на живота (Беседи отъ Учителя, държани при седемтѣ рилски езера презъ лѣтото на 1937 г. София, 2004)
24 беседи от 18 юли 1937 г. до 22 септември 1937 г.
Начало: 05:00

1937_07_21 Ценности и възможности
рилска беседа

ЦЕННОСТИ И ВЪЗМОЖНОСТИ

Сега всички очаквате да чуете нещо, както когато отивате на концерт и очаквате да чуете някой велик певец. Ако песните, които слушате, задоволяват слуха ви, ще излезете от концерта доволни и ще кажете, че си заслужава парите, които сте дали за билет. Не ви ли задоволи, ще кажете, че не заслужава да харчите парите си.
Днес ще говоря върху ценности и възможности на нещата. Аз свързвам въпроса за ценностите с възможностит, защото между тях има известна зависимост. Всяка ценност дава възможност за нещо. Например, едно ценно нещо за човека е неговият говор. Ако знае правилно да говори, човек може да бъде щастлив. Ако не знае правилно да говори, той никога не може да бъде щастлив.

Друго ценно нещо за човека е неговата душа. Какво представя душата? За да си състави известно понятие за душата, човек си я представя в някаква красива форма. Всички форми в света са произлезли все от формата на душата, но същевременно те представят възможности за нея, да има с какво да се забавлява и какво да учи. Не само душата, но и духът на човека трябва да учат, да се развиват и укрепват. Що е дух? – Това начало в човека, което създава нещата отвън. – Що е душа? – Това начало, което урежда нещата отвътре. Значи, всичко, което тече навън, е дело на духа. Душата пък възприема нещата навътре. Всичко, което Бог е създал през вечността, е складирано в душата. В това отношение тя представя грамадна библиотека, пълна с най-хубавите книги в света. Който иска да учи, той може да вземе една от книгите на тази обширна библиотека и да чете. Ако търсите някакъв скъпоценен камък, ще го намерите в склада на душата. Ако търсите някакъв хубав, сладък плод, ще го намерите в градината на душата. Каквото потърсите, ще го намерите в скривалището на душата.

Съвременните хора имат съвсем изопачено понятие за душата. Христос казва: „Скръбна е душата ми до смърт". – Защо е била скръбна душата на Христа? – Понеже Той се видял обиколен от затворени души. Където и да хлопал, нищо не получавал – всички складове били затворени: никой не могъл сладка дума да Му каже, светла мисъл да Му изпрати. Гладен и жаден бил Христос. Тъй щото, когато човек скърби, ние разбираме, че низшата душа в него скърби. Тя скърби, че работите не стават, както е очаквала. Тя скърби, понеже не разбира великите Божии пътища. За да разбере тия пътища, за да се просвети, в помощ на човека иде висшата му душа, т. е. Божественото начало в него, и тогава скръбта му се превръща в

радост. Работите на човека никога не се нареждат, както той мисли. Някой гледа картината на един художник и я одобрява, ако тя отговаря на това, което той мисли и разбира, или не я одобрява, ако не отговаря на неговата мисъл и разбиране.

Изобщо, по естество хората са критици и склонни да критикуват не само човешките работи, но и Божиите. Те гледат на света и се произнасят, че не е създаден, както трябва. Днес всички хора са критици: и синът, и дъщерята, и майката, и бащата, и ученикът, и учителят, и свещеникът. Достатъчно е да отвори човек устата си, за да започне да критикува. Той ще каже, че нещата не ставали, както трябва, или че хората не живеели добре. Наистина, хората не живеят добре, но и той, който критикува, също не живее добре. – Еди-кой си писател не пише добре. – Но и ти, който критикуваш, не пишеш добре. – Еди-кой си певец не пее добре. – И ти, който критикуваш, не пееш добре.

Сега, не е въпрос за критикуване. Важният въпрос е за ценности и възможности на нещата. За да дойде до правилно разбиране на тия неща, човек трябва да проникне в техния дълбок смисъл. Щом проникне в смисъла на нещата, човек няма да се отвращава от нищо, няма да дели нещата на разумни и глупави. Той знае, че разумните неща са завършени картини, а глупавите – незавършени. Следователно, всяка работа, гледана в началото си, е глупава. Дълго време трябва да се работи върху нея, за да се завърши, да стане разумна. Като знаете това, не се произнасяйте преждевременно върху работите. Кажете ли, че някоя работа е глупава, трябва да знаете, че тя не е завършена още. Кажете ли, че някоя работа е разумна, това показва, че тя е завършена картина. Злото е незавършена картина, а доброто – завършена. Омразата е незавършена картина, а любовта – завършена. Лъжата е незавършена картина, а истината – завършена. Всяка завършена картина представя облекло на душата. – Докога слугата може да лъже господаря си? – Докато господарят му е богат. Щом господарят ликвидира, слугата престава да лъже. Не само това, но слугата може да започне да се разкайва за всичко, което е вършил с господаря си, и да се изправи.

Представете си, че всички сте слуги в едно учреждение, но един ден това учреждение ликвидира. Какво ще правите тогава? Всеки трябва да изложи картината си, от която ще се види работата, която е свършил през време на служенето си. От картината ви всеки ще има представа за вашата работа. Като гледат картината ви, ще започнат да я критикуват. По отношение на критиката, кокошката и петелът са големи критици. Сложете една крина жито пред кокошката и отдалечете се, да гледате, какво ще прави. Тя веднага ще влезе в крината и ще започне да рови с краката си. Няма да

мине много време, и житото ще бъде вън от крината. Като рови, петелът мисли за кокошките.
Щом изрови едно зрънце от земята, той веднага вика кокошките около себе си и им казва: Опитайте това зрънце. Аз изрових от земята нещо особено, за което вие трябва да се произнесете. Петелът е голям кавалер. Той е готов да се жертва за своите дами – кокошки. Казвате: Какво особено има в неговото кавалерство? По цели дни рови с краката си. Наистина, пътелът и кокошката ровят с краката си, а човек – с езика си. Кое е за предпочитане? Срещате един човек и виждате, как рови между хората: кой от какво произхождение е, какви са майка му и баща му, какви погрешки е направил в живота си и т. н.

Щом се заговори за погрешки на хората, ще ги чуете да се оправдават, че докато не греши, човек не може да стане учен. Тази мисъл е права, но умният се учи не само от своите погрешки, но и от погрешките на окръжаващите. Какво представят погрешките? – Незавършени картини. Красивите, правилни работи са завършени картини, направени от разумни хора. На всички хора е дадена задача да нарисуват по една хубава картина в себе си. Щом е така, не остава нищо друго, освен всеки от вас да вземе пример от великите художници, да види, как те рисуват, и да им подражава. Работете с постоянство, да създадете в себе си добър навик. Срещате един човек и казвате, че е щедър. За друг пък се произнасяте, че е скъперник. Отде познавате, кой човек какъв е? – По картината, която работи. Казват за някого: Този човек е типичен скъперник. – Защо един човек е скъперник, а друг – щедър? Щом се каже, че някой човек е скъперник, това показва, че той носи със себе си малко шише с вода и пътува през дълъг, прашен път. Той не може да дава от водата си на никого, защото и за него няма да стигне. Щедрият човек пък се намира при самия извор. Той е готов да дава вода на всички. Скъперникът носи в джоба си малко парче хляб и го пази само за себе си. Щедрият се намира във фурна със стотици килограми хляб, и затова е готов да раздава на всички. Когато скъперникът влезе във фурната, или отиде при извора, и той става щедър, готов на всички да дава хляб и вода.

Следователно, който е при извора, той е щедър; който е далеч от извора, той е скъперник. Който е при извора, той е умен; който е далеч от извора, той е глупав. – Как да стана умен? – Иди при извора. За да стане учен, умният трябва да влезе в Божественото училище да учи. Който влезе в Божественото училище, той ще използва възможностите, които му са дадени. За да използва тия възможности, човек трябва да започва с малките величини. Когато започвате някаква работа, облечете се с най-скромните си дрехи. Щом свършите работата си и всички се произнесат за нея, че е добре извършена, тогава облечете най-хубавите си дрехи. Това

правило виждаме и в самия живот. С идването си на земята, човек се облича в проста, скромна дреха – неговата плът. Един ден, когато завърши земния си живот, т. е. когато възкръсне, той ще се облече в най-красивата си дреха. Като не разбират този закон, хората се стремят, докато са на земята още, да се обличат в красиви дрехи, за да се харесат. Те трябва да знаят, че дрехата не прави човека красив, но работата му, която той е свършил добре. Докато не свърши работата си добре, човек никога не може да има красиви дрехи. Щом свърши работата си, както трябва, той непременно ще облече най-красивата си дреха – дрехата на възкресението. Дрехата на човека е неговото тяло. От работата, която човек върши, и от начина, по който я върши, зависи неговото здраве. Условията за извършване на тази работа, това са правата мисъл, правите чувства и правите постъпки. Това са възможности, с които човек разполага на земята.
Сега, като се говори за условия и възможности за работа, религиозните и учените препоръчват свое някакво учение като най-право, като учение, което повдига човека. Според мене, право учение е това, което включва в себе си Божествени мисли, чувства и постъпки. Те служат като мярка за определяне на нещата. Всеки човек трябва да носи в себе си по една Божествена мисъл, по едно Божествено чувство и по една Божествена постъпка, като мерки, с които да сравнява своите мисли, чувства и постъпки. Само Божественото е в състояние да повдигне човека. Бог минава покрай всички живи същества, от най-малките до най-големите, и на всички прави услуга. Той вижда страданията, мъчнотиите им и на всички помага. Човек, обаче, помага само на близките си. Мине ли покрай някой чужд за него човек, той го отминава, без да обърне внимание на неговата скръб или мъчнотия. Той погледне към него и си казва: Господ ще му помогне, няма защо аз да се спирам.

Сега, при изгрева на слънцето, някои станаха прави, а други продължаваха да седят по местата си, докато аз не станах. Първите станаха прави по свое разбиране, а останалите – по подражаване. Аз пък разсъждавам. Ако пред мене е поставена картината на някой велик художник, аз няма да стана. Обаче, ако в стаята влиза самият художник и носи картината си, аз непременно ще стана. В дадения случай аз ставам за художника, а не за картината. Следователно, когато слънцето изгрява и гледам на него като на запалена свещ, аз няма да стана. – Защо? – Защото аз седя по-високо от тази свещ. Обаче, ако зад свещта, зад слънцето виждам Бога, Който държи в ръка тази запалена свещ, аз непременно ще стана прав.

И тъй, когато се намираш пред великото, стани прав. Когато се намираш пред малкото, отдай му своето внимание. Това значи последователност в постъпките на човека. Пред великото, като пред благо на своя живот,

всякога ставай прав. В това отношение слънцето е благо за човека – велик извор на благословения. На малките неща човек трябва да обръща внимание, защото от тях може да се учи. Съветвам ви още днес да отидете при извора на живота. Как ще познаете, че сте при извора? Ако мислите, чувствата и постъпките ви са прави, вие сте при извора. Не сте ли добре разположени, вие сте далеч от извора. Всяко отклоняване от правите мисли, чувства и действия, отдалечава човека от извора. Правите мисли, чувства и постъпки са завършени картини.

Като се говори за ценности и възможности, ние имаме предвид много ценности. Всяка ценност крие в себе си известни възможности. Любовта е една от великите ценности. Тя има две възможности: или дава, или взима. Когато човек дава, според закона на любовта, той трябва да знае, кога да дава. И като взима, той пак трябва да знае, кога да взима. Който дава навреме и взима навреме, той е умен човек. Който не дава навреме и не взима навреме, той не е умен човек. Следователно, когато любиш, навреме трябва да любиш. И когато те любят, навреме трябва да те любят. На едно малко момиченце дали едно цвете. Момиченцето погледнало цветето и казало: Аз не мога да приема това цвете. – Защо не го приело? – С отказване на цветето, момиченцето искало да каже, че е по-малко от сестра си и не може да го вземе. На сестра му, като на по-голяма, се пада това цвете. Тя има право да го вземе и да се закичи с него. Добре разсъждава това момиченце.

Всеки човек съзнава в себе си, че за едно откъснато цвете той носи отговорност. Кога и да е, той трябва да върне неговия живот. Не може ли да върне живота му, той ще страда. Младите булки, които се кичат с откъснати цветя, трябва да въз-становят живота на тия цветя. Докато го възстановят, обаче, те страдат. Щом възстановят живота на откъснатите цветя, страданията им престават. Тъй щото, страданията на хората се дължат все на откъснатите цветя, с които са били накичени във време на тяхната женитба. В дадения случай аз взимам думата „женитба" в широк смисъл. Когато се е решил да слезе на земята и да се облаче в плът, още тогава човек се е оженил. Всеки въплътен човек е женен. Щом се е облякъл в плът, човек е почувствал ограничението си, и след това е поискал да се освободи, но се е видял в невъзможност. Единствената възможност за освобождаване на човешкия дух от материята, в която е облечен, е смъртта.

Смъртта е развод, който освобождава духа от материята. Когато женитбата между духа и материята е неправилна, човек трябва да умре. Щом умре, веднага неправилната връзка между духа и материята се разкъсва. Значи, смъртта иде в помощ на човека, да разруши неправилния съюз между духа

и плътта. Докато духът и плътта са в постоянна борба и противоречие помежду си, човек е изложен на големи страдания. Коя е причината за тази вечна борба? – Несъответствието между духа и плътта. Духът е разумното начало в човека, вследствие на това, процесите, които стават в духа, са завършени. Плътта представя своенравно, недоволно дете. Каквито процеси и да се извършват в плътта, в края на краищата те остават незавършени. Какво трябва да прави човек със своенравното си дете? – Каквото бащата прави със своето упорито, своенравно дете, това всеки човек трябва да прави със своята плът – своенравното си дете. Той трябва да го възпитава – нищо повече. На всеки човек е дадено по едно такова дете, по отношение на което той трябва да прояви своите педагогически способности. Да познае човек себе си, това значи, да познае своето упорито дете и да знае, как да го възпитава. Майката ли трябва да се подчини на детето, или детето – на майката? Ако детето е разумно и възпитано, майката може да го послуша за нещо. Обаче, ако не е разумно, нито възпитано, непременно детето трябва да слуша майка си. С други думи казано: всяка права мисъл, всяко право чувство и всяко право действие, от когото и да излизат, приемете ги. Намерите ли нещо криво в дадена мисъл, в дадено чувство или в дадена постъпка, не ги приемайте, макар и да са излезли от учени, от видни хора. Затова е казано в Писанието: „Всичко опитвайте, доброто дръжте!"

Кои неща считаме ценни? Всяко нещо, което Бог е създал, представя известна ценност. Ценностите, които виждаме в разумната природа, са представяли и представят велики блага за нас, както в миналото, така и днес. Такова нещо ще пред-ставят те и в далечното бъдеще. Ако можете да се ползвате правилно от тия блага, те ще носят щастие за вас. Не можете ли правилно да ги използвате, те ще ви създадат ред нещастия. Например, който стъпва внимателно по камъните, той ще се ползва от тяхната енергия и ще бъде щастлив. Който стъпва невнимателно, той може да падне, да се осакати по някакъв начин и да се чувства нещастен. Стъпвайте внимателно по камъните, като опитвате с краката си, тяхната устойчивост. Най-малката неустойчивост на камъните може да ви изненада, да паднете и да си счупите глава, ръка или крак. Освен това, сутрин и вечер не сядайте на голи камъни. Винаги носете със себе си по една малка възглавничка, която да туряте върху студения камък. На обед, когато слънцето грее силно, можете да сядате направо на камъните. Те са приели много слънчева енергия и действат лечебно върху човека.

Сега ще направя една аналогия между човека и камъните. Както камъните са студени сутрин, така и човек е студен сутрин. Искате ли да влезете във връзка с такъв човек, носете със себе си своята мека, топла възглавничка. Меката възглавничка представя човешкия език. Срещнеш ли някой човек

сутрин и желаеш да се разговаряш с него, приложи в действие своя мек език. Ти ще му говориш меко, и той ще ти отговаря меко. Срещате ли се по обед, тогава можете да не носите възглавничките си. Когато са разумни и се разбират, хората могат да се разговарят по всякакъв начин – и с възглавнички, и без възглавнички. Те могат да си казват нещата тъй, както са в действителност. Кое време през човешкия живот е сутрин, кое – обед и кое – вечер? Когато хората се запознават и между тях се създават приятелски отношения, те са в сутринта на своя живот. Когато се обичат, те са на обед, в зенита на своя живот, когато слънцето най-силно грее. Когато не се обичат, те са в залеза на своя живот. Залезът на човешкия живот, това е вечер, нощ, когато предметите започват да изстиват.

Следователно, да обичаш човека, това са възможности в неговия живот, да разбере царския път, по който душата се движи в Битието. Това значи да обичаш човека. Не го ли обичаш, този път остава за тебе неизвестен. Единственият път, чрез който човек може да постигне и разбере онова, което Бог е определил за него, е любовта. За да намери този път, човек трябва да обича. Като обича хората, той ще вземе от тях това, което с необходимо за неговото растене. А като го обичат хората, той ще им предаде това, което е необходимо за тяхното повдигане. Правилна обмяна трябва да има между хората. Ти ще обичаш и тебе ще обичат. В сегашния живот любовта е метод за постижения. Без любов човек не може да има никакви постижения. Иска ли човек да постигне онова, което Бог му е определил, той трябва да следва царския път на душата.

Сега, като се говори за възможности на нещата, мнозина си задават въпроса: какво е необходимо, за да може човек добре да пее, да свири или да рисува? – Едно нещо липсва на певеца. За да пее добре, певецът трябва да мисли, да чувства и да постъпва добре. Същото се отнася и за музиканта, и за художника – за всички хора на изкуството. Човек не може да бъде здрав, нито красив, ако също така не мисли, не чувства и не постъпва добре. Това са три правила, които човек трябва да спазва, ако иска да има някакви постижения. Който иска да се подмлади, и той трябва да мисли, да чувства и да постъпва право. За да мисли право, човек трябва да стане като малките деца. Да станеш като малките деца, това значи да внесеш в себе си мекота.

Мекотата прави човека млад. Когато старият човек легне да спи, той свива ръцете си на юмруци, стяга мускули те си и започва да мисли, как ще се наредят работите му, какво ще стане в бъдеще с него и т. н. Тази е причината, дето той не може да си почине. Иска ли добре да почива, старият човек трябва да вземе пример от детето. Като легне да спи, детето отпуща мускулите си, широко отваря ръцете си и веднага заспива. То не се

интересува нито за утрешния ден, нито за това, което е преживяло през деня. Старият не може спокойно да спи, защото мисли, какъв човек е бил едно време и до какво положение е дошъл днес. Да мисли за миналото си, това значи да преживява историята на едно съзнание от деня на неговото пробуждане до днес. Какво знание е това? Това е история на един живот. Този човек трябва да се смири, да види, че нищо не знае. Ако мисли, че много знае, нека се запита, какво помни от времето, което е прекарал в утробата на майка си. Деветмесечният живот в утробата на майката е история на 18 милиона годишен живот, през което време се е създавал човешкият организъм. За да дойде до тази форма, в която го виждаме, човек е минавал през много форми, за които нищо още не знае. Много време човек трябва да учи, докато дойде до истинското знание, в което няма старост, няма обезсърчаване.

Съвременните хора са недоволни от живота, защото не знаят, как да се справят помежду си. Двама души се карат, не могат да се примирят. – Защо? – Единият взел пари на заем от другия и не може да му ги върне. Трети иска да ги примири, но не знае, как да направи това. Много просто! Нека разбере, колко пари дължи първия на втория и да ги плати вместо него. Обаче, оказва се, че кредиторът е честолюбив човек и не иска да вземе парите от третия, но от своя длъжник. Който иска да примирява, той трябва да се наложи, да даде парите вместо длъжника, като каже, че се наема сам той да ги вземе от него. Следователно, причината за спор, за недоразумение между двама души се дължи на факта, че и на двамата липсва нещо. Ня-кой е взел нещо съществено от тях. Искате ли да ги примирите, дайте им това, което им липсва. Кога се карат хората? – Хората се карат, когато има недоимък, когато им липсва нещо. Обаче, в богатата природа те не могат да се карат. Тя предлага всичките си блага в изобилие.

Богата е природата! Тя щедро е дарила всеки човек, и ако някой се оплаква, че не е даровит, причината е в самия него. Той не е работил достатъчно, за да развие ония свои дарби и способности, които природата му е дала. Много скъпоценни камъни са вложени в човека, но той трябва да копае, за да ги извади от земята, да ги шлифова и тури в употребление. На същото основание и във вас са вложени дарби, които сте изоставили. И днес не е късно да работите върху себе си, да развивате дарбите си. Някои от вас биха могли да станат добри певци; други – добри музиканти; трети могат да станат учени, архитекти и т. н. Ще кажете, че времето ви е минало вече и ще оставите тази работа за друг живот. – Не, колкото и да е късно, щом сте се родили, работете още този живот върху себе си. Развивайте дарбите си! Ще кажете, че сте стари. Старият човек може да работи по-добре от младия.

И тъй, докато е на земята, човек непрекъснато трябва да работи, да прави опити. Правете опити с времето, когато е облачно и ветровито, да видите, можете ли да го подобрите. Ето, днес има борба в природата, да се развали времето. Както виждате, мъглите се движат – ту слизат, ту се разпръсват. После, ако искате да разберете, имате ли мекота в своя говор, произнесете няколко пъти изреченията: „Бог е Любов. Бог е милосърден". Ако имате мекота в говора си, от произнасянето на тия думи, облаците ще се разнесат, и вятърът ще престане. Нямате ли мекота, вместо да се подобри времето, още повече ще се развали.

Като правите различни опити, вие ще дойдете до познаване на себе си, ще знаете, какво можете да направите и какво не можете – ще знаете, докъде сте дошли в своето развитие. Например, ако някой фотограф прави снимки и не поставя светлината, както трябва, образите излизат черни. Той изкарва черни картини. Бъдещата фотография трябва да снима образите в естествените им цветове. Не само фотографите изкарват черни картини, но и човек, като каже някоя дума не на място, създава черен образ. За да не създавате черни образи, възпитавайте езика си така, че всяка дума, изказана от вас, да създаде цветен образ, според естествените цветове на предмета, за който говорите.

И тъй, за да постигнете това, което душата ви желае, използвайте възможностите, които ви се дават. Любовта, мъдростта, истината са възможности. Чистотата, знанието, светлината, свободата са възможности. Истината е възможност за децата, знанието – за възрастните, а любовта – за младите. Младите продават на възрастните онова, което са придобили от любовта.
Те пък приемат нещо от знанието на старите. После отиват при децата, да приемат нещо от истината. По този начин става правилна обмяна между децата, младите и възрастните. Това става и в семействата – между майката, бащата и децата. Значи, любовта, мъдростта и истината живеят заедно и обменят онова, което носят в себе си, като придобивка от живота. Днес размишлявайте върху изреченията: Чрез любовта, мъдростта и истината всичко може да се постигне. Чрез живота, знанието и свободата всичко е постижимо. Приложете тия неща в себе си, за да бъдете радостни и весели. Щом сте радостни и весели, Господ ще се весели във вас, и вие ще се веселите в Господа.

Пътят на праведния е път на зазоряване.

21 юли, 5 ч. с.

Книги:
Лъчи на живота
[Преписана:] Дуно, Учительтъ Беинса. Лѫчи на живота. Беседи отъ Учителя, държани при седемтѣ рилски езера презъ лѣтото на 1937 г. София, Издателска къща „Жанура-98“, 2004. 336 с. ISBN 954-9589-78-1.
Начало: 05:00

1937_07_23 Стани
рилска беседа

СТАНИ!

„Мъдростта съгради дома си: Издяла седемте свои стълбове".

„Мъдростта съгради дома си: Издяла седемте свои стълбове". Този стих не е преведен точно според оригинала, а всяко изречение, и всяка дума губи или придобива нещо от себе си, в зависимост от точността на превода, от една страна, и от произношението – от друга.
„Мъдростта съгради дома си". Съграждането на дома подразбира раждане на човека – начало на неговия живот. Поставянето на седемте стълбове представя учението на човека. Това е едно от обясненията на дадения стих. Обаче, има още много форми, образи, начини, чрез които този стих може да се обясни. Той се разглежда като формула, която крие в себе си известно съдържание. Следователно, да съградиш своя дом, това значи да съградиш тялото си със своите седем стълба: два крака и две ръце – четири стълба; очи, уши и уста – три стълба. На тези седем стълба се крепи великото здание – човешкото тяло.

Мнозина се спират върху устата на човека като важен уд, който изпълнява две главни функции: чрез устата човек се храни и чрез устата – говори. Според нас, това, което се отваря и затваря, за да приеме храната и да я сдъвче, още не може да се нарече уста, но врата. Устата е онзи уд в човека, който предава разумното слово. В този смисъл, за човека е важно разумното слово, което излиза от него, а не самата врата. На същото основание, за човека не са важни толкова неговите очи, които чрез клепачите се отварят и затварят и възприемат впечатления от външния свят, но разумното виждане на нещата, разумното съзнание, което възприема само красивото и възвишеното в света. Под думата „уши" човек не трябва да разбира само тяхната външна форма, но красивите и чисти възприятия, които те долавят от външния и вътрешния свят.

„Мъдростта съгради дома си: Издяла седемте свои стълбове". Без да разбира дълбокия смисъл на този стих, българинът си съградил кола с четири колела, в която впрегнал два вола. На края на колата турил опашка. Всичко това представя неговите седем стълба. Опашката на колата служи за равновесие. Тя може да се скъсява и продължава: когато колата е много натоварена, опашката се скъсява; когато товарът е малък, опашката се продължава. Следователно, късата опашка на заека показва, че товарът му е голям. Колкото и да е голям товарът на заека, жабата е много по-натоварена от него. Когато упо-добяват някого на жаба, подразбират

човек, натоварен с непостижими мисли и желания. Заекът и жабата са големи търговци, понеже носят голям товар.

Един ден лисицата срещнала заека и му казала: Ти си голям търговец, но не успяваш в търговията по единствената причина, че задните ти крака са дълги. Това нещастие се дължи на вашите прадеди, които обичаха да се състезават с конете. Конете имаха опитността да хвърлят камъни със задните си крака, да се защитават. В желанието си да се състезават с тях, и зайците правеха същото. Обаче, резултатите не бяха еднакви: конят порастна, стана голям, а заекът се смали – само задните му крака се продължиха. По-нататък лисицата продължила: Ако искаш да скъсиш краката си, аз ще ти дам един добър съвет. Пращай децата си в нашите училища. Ние ще ги научим, какво трябва да направят, за да скъсят краката си. Ето, едно време и орелът имаше дълги крака. Ние му дадохме съвет, какво да прави, за да скъси краката си. Той изпълни нашия съвет, и краката му се скъсиха. Вместо тях му израснаха криле. Тази е причината, дето и до днес орелът лети във въздуха.

Как мислите, какви резултати се получиха от съвета на лисицата? Придобиха ли зайците нещо от учението си в школата на лисицата? Скъсиха ли се краката им? Заекът и до днес носи своя голям товар. И до днес продължава да упражнява своите дълги крака. Товарът на заека е неговият голям страх. Докато носи страха в себе си, той никога няма да престане да упражнява своите дълги крака. Най-слабото шумолене на храстите го заставя да бяга, да се крие между тях.
Следователно, и човек ако се плаши от нищо и никакво, не е ли подобен на заека? Какво представят краката изобщо? – Те представят добродетелите, т. е. капиталът, който трябва да се пусне в обръщение. Наистина, това, с което човек трябва да започне живота, са неговите добродетели. Ръцете и краката са капиталът, с който човек разполага в своя живот. Като погледне ръцете си, човек казва: Трябва да се работи! Като погледне краката си, той казва: Трябва да се ходи! Да ходи човек правилно, това значи да прилага своите добродетели в живота си. Като погледна ръцете на човека, аз виждам, че той носи щастието в себе си. Който разбира значението на ръцете си, той ще придобие щастието. Който не разбира значението на ръцете си, никакво щастие той не може да придобие.

За онзи, който прилага ръцете си в работа, щастието ще дойде по магически начин. – Възможно ли е това? – Възможно е. Представете си, че един ваш благодетел ви подарява един хубав роял и ви праща при най-добрия учител в света да учите. Ако вие сте способен, мислите ли, че положението ви няма да се подобри? Човек може да свири не само на външен роял, но и на своя вътрешен роял. Всеки човек има един роял в

себе си, с 25 хиляди клавиши. Ако знае да свири на вътрешния си роял, работите му се нареждат магически. Ако не знае да свири, той ще копае, ще оре, и всякога сиромах ще си остане; той ще плаче, ще страда, ще боледува, ще пада, ще става, и все недоволен ще бъде. Ако искате да не страдате, научете се да свирите на вашия роял. – Как и къде ще го намерим? Вземете пример от младите моми и момци. Кой учи младата мома, как и къде да търси младия момък? Кой учи младия момък, как и къде да търси младата мома? Както по благоуханието на цветята, пчелата знае, каде да кацне, така и младите сами се намират. По същия начин и вие сами можете да се домогнете до вътрешния роял, който Бог ви е дал, и да започнете усърдно да свирите на него. Младата мома е подобна на цвете, което благоухае. Младият момък пък представя пчела, която ходи от цвят на цвят да събира сладък сок. Опасна е тази пчела. Докоснеш ли се до нея, тя изважда жилото си и те ужилва. Сладък е медът на пчелата, но жилото ѝ е отровно.

Всички хора говорят за млади и за стари, но никой не знае, с какво се характеризира младият и с какво – старият. Младият се характеризира със сила, а старият – със знание. Ако сте били млади, без да сте имали сила, вие нищо не сте разбрали от младостта. И ако сте били стари, без да сте придобили знание, вие нищо не сте разбрали от старостта. – Е, като отидем на онзи свят, тогава ще научим всичко, което не сме разбрали на земята. Докато разсъждавате така, вие се намирате в положението на вола, който пожелал да поживее между хората. Той се оплаквал от подобните си, че постоянно го мушкали с рогата си. Той казвал: Достатъчно е да се доближа до някой от моите братя, за да ме мушне с рогата си. Ще отида при хората, да науча нещо. Като отишъл между хората, човекът го впрегнал на работа. Закарал го на нивата, да я разоре. После го впрегнал в кола да пренесе житото. Всеки ден човек впрягал вола на работа, докато един ден пак го завел на нивата, да пренесе новото жито в хамбара. Човекът му казал: Както занесе житото на нивата, така ще го отнесеш в хамбара. Наистина, като дошъл между хората, волът научил, що е остен, що е рало, що е вършитба. Той разбрал, че в живота на хората има ред практически пособия, без които не може.

Животът на хората може да се уподоби на оране. Човек оре, посява своята нива и каквото придобие от нея, нарича го карма. Значи, кармата не е нищо друго, освен жетва на човешката нива. Когато човек овършее житото си, учениците му го пренасят в неговите хамбари. Който не разбира живота като оране, като сеене и вършитба на посятото, той мисли, че е свободен, са-мостоятелен човек. Живот без любов не може да съществува. Знание и светлина без мъдрост не могат да се проявят. Свобода без истина не може да има. – Аз трябва да живея! – Как ще живееш, ако нямаш

живот? За да живееш, все трябва някой да те кредитира. Първата банка, която може да кредитира човека, да му даде живот, това е Божествената любов. Втората банка, която може да даде знание и светлина на човека, това е Божествената мъдрост. Третата банка, която може да кредитира свободата на човека, това е Божествената истина. Любовта, мъдростта и истината, т. е. устата, ушите и очите са трите стълба в живота на човека. Това, което човек яде, е любов. Това, което чува, е мъдрост. Това, което вижда, е истина. Ако с устата си човек не може да намери любовта, устата му не е на място.

Ако с ушите си не може да намери мъдростта, те не са на място. Ако с очите си не може да намери истината, и те не са на място. Когато някой казва, че няма любов, причината за това е, че устата му не е на място. – Глупав човек съм. – Ушите ти не са на място. – Какво нещо е истината? – Ти не познаваш истината, понеже очите ти не са на място. – Кажи ми нещо за любовта! – Какво да ти кажа за любовта, когато устата ти не е на място. – Кажи ми нещо за мъдростта! – Какво да ти кажа за мъдростта, когато ушите ти не са на място. – Кажи ми нещо за истината! – Какво да ти кажа за истината, когато очите ти не са на място. Преди да ти говоря за тия неща, първо трябва да те заведа при Бога, да постави устата, ушите и очите ти на място. Щом ги намести, тогава мога да ти говоря върху всички въпроси, които те интересуват.

Сега и на вас желая, Господ да постави устата, ушите и очите ви на местата им. Радвайте се на всяко благо, което влиза в устата ви – то е любов. Радвайте се на всичко, което чувате – то е мъдрост. Радвайте се на всичко, което виждате – то е истина. Не се смущавайте, че виждате лоши образи, или чувате лоши думи. Лошото е неразбраното в живота, а доброто – разбраното. Когато лошото влезе в човека, и той го проучи, то ще се превърне в добро. Писанието казва, че всичко ще се превърне в добро за онези, които любят Господа. Къде е силата на човека, ако той не може да превърне една лоша мисъл в добра? Лошата мисъл може да се уподоби на златна монета, която с години е била посипана с нечистотии. Ако някой ви даде тази златна монета, какво трябва да направите с нея? Ще вземете монетата, ще я турите в чиста вода и ще я измиете няколко пъти. Като я извадите от водата, тя ще бъде чиста, светла, каквато първоначално е била. Кой не би взел тази монета, щом така лесно може да я изчисти от нечистотиите, полепени по нея? – Защо се е оцапала тази монета? – Защото иде отвън, от света, дето е била в обръщение. Всяко нещо, което иде от света, непременно ще се оцапа. Обаче, както се е оцапало, така може и да се изчисти. Някои неща могат да не се цапат – зависи от мястото, през което са минали. Има извори, които се ца-пат, но има извори, които никога не се цапат. Щом видите някой нечист извор,

изчистете го, без да се сърдите на външните условия, без да търсите виновника за неговата нечистота.

Приложение се изисква от съвременните хора. Те не обръщат внимание на ближните си, не влизат в положението им, но се произнасят, че този човек е добър, а онзи – лош. Не се занимавайте с доброто и със злото в човека. Ако се занимавате с доброто и злото на хората, вие ще изпаднете в ред грешки и заблуждения, без да придобиете нещо съществено.

Да се занимава човек само с доброто и злото на хората, това значи, постоянно да ближе, като децата, един бонбон, и да се радва на неговата сладчина. Какво ще придобие от тази сладчина? – Нищо няма да придобие. Това е все едно момата да гледа един красив момък и да му се радва. Това значи само да ближе сладкия бонбон и да се радва на сладчината му. Човек не може да се храни само със сладки неща. Те забавляват човека, но не могат да го нахранят. Момата трябва да се разговаря с младия момък, да влезе в духовна връзка с него, да разбере, какви са неговите умствени и духовни стремежи.

Следователно, докато разглеждате и опитвате живота повърхностно, както детето опитва сладкия бонбон, и младата мома – красивия момък, вие всякога ще се произнасяте, че светът не е добре създаден, че животът няма смисъл. Да гледате така на нещата, това значи да изкривите очите си. Това показва, че очите ви не са на място. Защо Господ изпраща страдания на хората? – Той им е дал най-голямото благо – животът, който те сами са оцапали. Щом са го оцапали, те сами трябва да го изчистят. Животът е златна монета, която хората са оцапали. От тях се изисква едно: да се заемат да изчистят живота и да го видят в неговия естествен блясък и чистота, както Бог го е дал. Като го изчистят, те сами ще се ползват от него. Всяко нещо, което човек сам е изчистил, остава за него, той да се ползва. Във всяка опитност, колкото горчива и да е, се крие нещо ценно. Като минете през тази опитност и се освободите от горчивината ѝ, вие ще задържите скъпоценното за себе си, като скъпоценен камък.

Като ученици, на вас предстои задачата да изучавате твърдите тела, минералите и скъпоценните камъни, като малки живи съ-щества, за да придобиете нещо от тях. Изучавайте растенията, цветята, като живи същества, с по-високо съзнание. Изучавайте животните и най-после човека. Щом изучите твърдите тела правилно, ще можете правилно да изучавате растенията и животните и ще дойдете до човека. Човек се отличава от животните по своите живи скъпоценни камъни – по своите добродетели. Искате ли да познаете, какъв е даден човек, погледнете дрехите, с които е облечен. Каквито са неговите външни и вътрешни дрехи, такъв е и самият

човек. Някои се обличат небрежно, ходят със скъсани дрехи, разхвърлено, за да покажат на хората, че са светии. Човек се познава по начина на своето хранене, по начина на своето обличане. Когато видите, че някой човек се храни добре, ще знаете, че той изучава добре растенията, особено плодните дървета. Като изучава правилно животните, човек поставя своята мисъл на логична основа. Ако той не поставя мисълта си в своя полза и в полза на другите, той не е проучил човека правилно.

Сега, като се изучавате, не се спирайте върху погрешките и глупостите, които сте правили в миналото си. В това отношение бъдете като децата. Когато три пъти наред направи една погрешка, детето я съзнава и повече не я върши Като види запалена свещ, детето проточва ръцете си напред, иска да я хване. Майка му казва: гъш! – предпазва го да не се изгори. Детето, обаче, не разбира значението на тази дума. То иска да хване пламъка на свещта. Колкото и да го предпазва майката, детето успява да се докосне до пламъка, но бързо оттегля ръцете си настрана и заплаква. Рече ли втори път да посегне към свещта и чуе думата „гъш", то разбира вече значението й. Детето знае, че всяко докосване до пламъка на свещта причинява болка. Кой от вас не разбира значението на думата „гъш"? Няма човек в света, който да не се е парил. За да научи един велик урок в живота, човек все трябва да се опари, да се поизгори малко. Като не разбира работата, която огънят върши, детето иска да се докосне до пламъка, да го обсеби. Но пламъкът, огънят не позволява да го бутат. Той не обича целувките. Който се осмели да целуне пламъка, той ще опита любовта му. Дълго време устата му ще носи следи от неговата целувка. Някога човек може да употреби въглена като средство за лекуване, но само след като го залее с вода. Топлина е нужна за човека, а не огън. Чувство без топлина, мисъл без светлина и постъпка без мекота, не са на мястото си.

„Мъдростта съгради дома си. Издяла седемте свои стълбове". Какво означават тия седем стълба? От какво са издялани? Ще кажете, че са издялани от мрамор, или от друг някакъв камък, но това обяснение не е достатъчно. За човека е важно, не само да обяснява, кой автор, каква музика е създал, но той сам трябва да свири. Като седне пред своя вътрешен роял, човек трябва да изсвири първото класическо парче на любовта, първото класическо парче на мъдростта и първото класическо парче на истината.

Срещам един добър музикант, но виждам, че е в голямо противоречие със себе си. – Защо? – Защото не е в приятелски отношения с трите тона на гамата: със sol, с la и със si. В това се заключава неговото нещастие. Щом подобри отношенията си с тия три тона, всичките му работи ще се уредят. От всички тонове той обича най-много fa. Това показва, че е българин.

Действително, погрешките на българина, изобщо, се дължат на това, че той обича повече материалното от духовното и Божественото. Когато говоря за музикалните тонове, аз имам предвид естествените тонове в музиката, а не техните отражения. Ако вземете правилно един от основните тонове на природата, вие ще бъдете радостни и весели. Можете ли да вземете правилно всички седем естествени тонове в природата, вие ще изпитате в себе си необикновена вътрешна радост и дълбок вътрешен мир. Който е успял да вземе правилно първия основен тон на любовта, той владее вече не само физическата, но и духовната музика. Който е успял да вземе правилно първия основен тон на мъдростта, той е разбрал, какво нещо е истинското знание и светлина. Който е успял да вземе правилно първия основен тон на истината, той е разбрал, какво нещо са великите добродетели на живота. Той е придобил истинската свобода.

Съвременните хора говорят за музика, за изкуство, но не разбират естествената, природна музика, която болни лекува, обез-сърчени насърчава, отчаяни повдига. Като кажеш на болния с твърд, сигурен, но музикален език, че ще оздравее, той се обижда, че му се говори грубо. Обаче, след това грубо говорене той оздравява и се връща да благодари, че тия думи му помогнали. Кажеш ли на болния с мек, привидно нежен, но с немузикален тон, да си отиде дома си, да не се страхува, ще оздравее, болният се връща дома си, но не става от леглото си. Силата на думите не се заключава във външното, меко или грубо, изговаряне, но в тяхната музикалност. Всяка дума, изговорена музикално, произвежда велики резултати: тя лекува, насърчава – живот носи в себе си. Мекушавият говор, мекушавите тонове представят мочурлаци, в които затънеш ли веднъж, не можеш повече да излезеш. Твърдият, сигурен говор е твърда почва, на която свободно можеш да стъпваш. На такава почва човек се чувства устойчив и може да пази равновесие. Човек трябва да спира вниманието си върху същината на нещата, а не върху тяхната външна форма. Когато искат да накарат човека да работи, да излезе от своята инертност, от невидимия свят му казват грубо, стегнато: Хайде, иди на работа! Започнат ли да му говорят меко, деликатно, от него нищо няма да излезе. Това е залъгване. Само децата се залъгват. Като искате да накарате някое дете на работа, вие ще му дадете бонбонче, шоколадче и т. н Тия неща развалят човека. Искате ли да направите нещо, ще си кажете грубо, строго: Стани, облечи се, обуй обущата си и се помоли! После ще продължите: Хайде, иди сега за вода, наклади огъня и започни да учиш! Като научиш урока си, ще можеш да ядеш сладко и с любов. Тъй щото, към себе си трябва да бъдете строги, повелителни, но не жестоки. Като видят ближните ви, как постъпвате, и те ще приложат същата педагогия към себе си.

Приложете този метод първо към себе си и, докато нямате резултати, на

другите нищо не говорете. Щом се събудиш, кажи си: Стани! – Ама още не се е зазорило; не зная, колко е часът; не зная, какво е времето вън. – Не, събудиш ли се, стани! Стани, облечи се и излез вън! Събудиш ли се, никакво философстване, никакво колебание. Стани! – нищо повече. В това отношение ученикът трябва да бъде като войник. Щом отвори очите си и се събуди, да махне юргана си настрана и да стъпи на краката си. Стани! – това е положителна дума. Господ казва на пророк Йона: „Стани, иди в Ниневия да проповядваш! Кажи на жителите на този град, че ако не изпълнят волята ми, ще ги погубя". Йон чу тази заповед, но не я изпълни. Той си взе билет за Испания и не послуша Господа.

Новата заповед, която всеки трябва да даде на себе си, е: Стани!

Стани, и в истината крепък бъди!

Стани, и в любовта топъл бъди!

Стани, и в мъдростта светъл бъди!

„В начало бе Словото. И Словото бе у Бога".

23 юли, 5 ч. с.

----

* Притчи 9:1

Книги:
Стани
Лъчи на живота (Беседи отъ Учителя, държани при седемтѣ рилски езера презъ лѣтото на 1937 г. София, 2004)
24 беседи от 18 юли 1937 г. до 22 септември 1937 г.
Начало: 05:00

1937_07_25 Правилна обхода
рилска беседа

ПРАВИЛНА ОБХОДА

Днес ще говоря върху обходата. За да придобие правилна обхода, човек трябва да слезе на земята да се учи. В това отношение, земята е училище, в което всички души, които слизат от невидимия свят, идат на земята да научат правилно да се обхождат. Да се обхождаш правилно, това не значи, че трябва да мълчиш. Ако мълчанието подразбира добра обхода, трqбва да се извади заключение, че немият има по-добра обхода от този, който говори. Може ли да се счита, че немият е добър и свят човек, понеже всякога мълчи и на никого лоша дума не казва? По-скоро може да се предполага, че устата на немия е свързана по причина на това, че той е лош човек, или в миналото си е направил някакво голямо престъпление. Ако слепият не вижда грозните работи, това не показва, че очите му са затворени, за да не вижда лошото и грозното в света и да се запази в известна чистота. Ако очите му са затворени за злото, едновременно те са затворени и за доброто. Може би този сляп човек е слаб, и чрез слепотата му невидимият свят иска да го запази от изкушения. Като вижда красивите неща в света, в него ще се родят много желания, които ще го съблазнят. Благодарете, че не сте неми и глухи. Благодарете, че невидимият свят разчита на вас, че като говорите, ще въздържате езика си, и, като гледате с очите си, съзнателно ще се пазите от съблазните в света.

Следователно, като хора, които искат да учат, пазете следните правила: Не подражавайте на водата! Не подражавайте на въздуха! Не подражавайте на растенията! Не подражавайте на животните! Защо да не подражавате на водата? – Защото тя не познава никакъв морал. Тя е кротка, само когато е в твърдо състояние, във вид на сняг и лед. В това състояние, дето и да я турите, тя седи мирно. Обаче, щом се влюби, тя се разтопява, и дето мине, всичко руши и събаря. Някой човек си направил чист път за минаване, но щом водата дойде, всичко превръща в кал. Друг пък, тъкмо измазал къщата си с вар и се радва на белината й, не се минава много, завали дъжд, и водата разкаля улиците. От калта стените на къщите се изцапват, изгубват чистотата си. Като облечеш нова дреха, дъждът разваля краските й.

Защо да не подражавате на въздуха? – Защото, като се раздвижи той, образува се вътър. Всеки е изпитал силата на вятъра. Като излезе силен вятър, нищо не иска да знае той: дигне прах навсякъде и, който върви по улиците, току се спира да търка очите си – пълнят се с прах. После сграбчва шапката на човека, хвърля я далеч някъде, и той тръгва да я гони.

Палтото му развява на една, на друга страна – пред нищо не се спира. Дали си цар, или обикновен човек, вятърът не се интересува. Той си вее, бучи, дървета изкъртва, камъни събаря.

Защо да не подражавате на растенията? – Защото, като са по много на едно място, образуват големи сенки и така лишават по-слабите същества от светлина. С това те искат да кажат: Който смее да се подслони под нашия покрив, той трябва да плаща. Ако не иска да плаща, нека се качи на върха. Само онзи има право да живее, който се качва по върховете. Остане ли да живее под нашата сянка, той трябва да умре.

Човек не трябва да подражава и на животните, защото, дето и да ги пусне, те всичко наоколо изцапват. Те не познават никаква хигиена. Те нямат никаква представа за чистота. Какво може да очаквате от почтения професор волов – професор-вол? Или какво можете да очаквате от почтената професорка кравова и от почтената професорка овцова? Какво можете да очаквате от почтения професор петльов, или от почтената проповедничка кокошкова?

Сега, колкото и отрицателни черти да изнасям на водата, на въздуха, на растенията и на животните, въпреки това, те имат и свои добри черти, с които се гордеят. Като съзнава това, водата има високо мнение за себе си. Едва ли ще срещнете друго същество с по-високо мнение за себе си от водата. Водата казва: Аз съм носителка на живота. Ако не съм аз, живот нямаше да има. Дето мина, всичко оросявам, всичко поя и разхлаждам. От моите капки, от моите струи всичко расте и се развива. И вятърът е голям честолюбец. Той казва: Ако аз не идвам от време на време да разнасям облаците, да разклащам дърветата и по този начин да препращам соковете им от корените към клоните, не зная, какво би станало с хората на земята. Растенията, дърветата казват: Какво щеше да стане с човека, ако ние бихме изчезнали? Без нас животът е немислим. Най-после и животните се провикват: Какво да кажем ние, когато на всяка стъпка хората се нуждаят от нас? Орат ли, вършеят ли, все ние сме им нужни. Хранят ли се, все нашата кожа отива. Имат ли някаква работа, все ние опъваме каиша – всичко се иска от нас. Наистина, в живота си човек няма по-добри помощници от животните.

Съвременните хора говорят за минералите, за растенията, за животните, за човека, без да разбират, какво всъщност те представят. Най-после дохождат и до въпроса за Бога, без да знаят, какво е Той всъщност. Единственият, Който има предвид крайното благо на всички живи същества, това е Бог. Крайната Негова цел е да задоволи всички същества, на всички да е добре. За да се постигне това, Той се грижи за тяхното

възпитание, учи ги да се обхождат правилно. Когато сгрешите, вслушвайте се в тихия глас на Бога,, Който ви нашепва: Обхождайте се с всички души така, както аз се обхождам с вас. Не се обхождайте като водата, която образува кал, порои и влаче всичко, каквото срещне на пътя си. Не се обхождайте нито като вятъра, нито като растенията, нито като животните. Те са безотговорни. На тях всичко е позволено, но не и на вас. Те са колективитет, една голяма армия. Когато една армия претърпи поражение, отговорността се пада на нейния генерал, или на нейния водител, бил той полковник, майор или капитан, а не на цялата армия. Войниците са безотговорни за поражението, но водителят им не може да избегне отговорността. Всички хора са все генерали, и то на големи армии, но трябва да бъдат внимателни, да не претърпят някакво поражение. Претърпят ли поражение, отговорността им е неизбежна. Помнете: Докато е на земята, човек не може да се освободи от отговорности. Майката носи един род отговорност, бащата – друг род. Учителят носи един род отговорност, ученикът – друг род. Духовният носи едни отговорности, светският други.

Представете си, че двама вярващи в Бога, в Христа, срещат една млада, красива мома и се влюбват в нея. Единият иска да се ожени за нея, и другият иска същото. Преди да бяха я срещнали, те бяха готови да следват Христа, да прилагат любовта. Щом я срещат, и двамата се борят за нея – никой от тях не отстъпва. Къде остава любовта, готовността им за жертва? Защо поне единият от тях не е готов да отстъпи? В същото положение могат да изпаднат и две сестри – последователки на Христа. Щом срещнат някой красив момък, и двете се влюбват в него, и започват да спорят помежду си, коя има по-голямо право над него. Това е изпит и за братята, и за сестрите, да видят докъде е стигнала тяхната любов, докъде са готови на отстъпки, на жертви. Донякъде циганите са разрешили този въпрос. Когато някой циганин се влюби в две циганки, той дава и на едната, и на другата по една торба и по една тояга и ги праща да просят. Тъй щото, когато един млад момък се влюби в две млади моми, те започват да прилагат циганската философия. В края на краищата, и двете ще ги пратят да просят.

Сега, като говоря за правилна обхода, мнозина ще се натъкнат на противоречия. Момите не са доволни от обходата на момците. Момците пък не са доволни от обходата на момите. И едните и другите трябва да знаят, че най-красивите моми и момци не са слезли още на земята. Засега на земята живеят ония моми и момци, които имат още да работят върху себе си. Те са много неодялани. Дълго време още чукът на великия скулптор трябва да работи върху тях, докато ги одяла. Като погледнете една съвременна мома или един съвременен момък, виждате, че те се

представят такива, каквито не са. Те искат да изразят своя идеал, но не могат. Не само обикновените хора искат да се представят такива, каквито не са, но даже и светията има същите желания. Външно той изглежда смирен, свят човек, но всъщност не е толкова смирен. И той иска да бъде в положението на цар, да заповядва, да управлява, да бъде обичан и уважаван от всички, но не може да постигне това. На хората не се угажда лесно. Каквото и да прави, все не може да мине за божество. В лицето на някои хора той е добър, свят човек, но за други не е добър. Не е лесно при всички условия на живота си човек да е добър. И най-смиреният човек, като падне върху някого, ще го удари. Не е виновен човекът, други са го блъснали. Пострадалият веднага ще започне да говори лошо за него. Обаче, няма да се мине много време, и за последния ще започнат да говорят лоши работи. – Защо? – И него ще блъснат. И той, като падне върху друг някой, все ще го удари някъде. Така ще се говори лошо за всички хора. Обаче, никой не е виновен, че е ударил някого. Като се блъскат едни други, хората сами си причиняват пакости. Тъй щото, когато някой човек казва за себе си, че не е добър, това подразбира, че той не е толкова добър да даде един от своите удове на заем, други да си служат с него. В това отношение, аз никога не бих заложил нито носа, нито очите, нито ушите, нито сърцето, нито ума си.

Често религиозните хора говорят за самоотричането. Те казват, че човек трябва да се отрече от всичко. Самоотричането се отнася до ония неща, които не са вложени в човека, а са дошли отвън. Човек може да се отрече от онова, което не му е дадено от Бога, а да притежава и владее това, което Бог му е дал. С други думи казано: Разполагай с духа си, с душата си, със сърцето си, с волята си, с тялото си, защото Бог ти ги е дал. Те представят Божественото начало в тебе. Следователно, от човешкото можеш да се отречеш, но от Божественото – никога. Който се осмели да се отрече от някой свой уд, той е осъден на вечни страдания. Как ще се отречете от окото си? Отречете ли се от окото си и го заместите с изкуствено, цял живот ще носите последствията на това отричане. Каквото и да правите, не можете да скриете изкуственото си око.

Един млад, красив момък, с хубави сини очи, се влюбил в една млада, черноока мома и се оженил за нея. Момъкът имал само един недостатък: дясното му око било изкуствено. И момата имала същия недостатък, само че у нея лявото око било изкуствено. Обаче, като се оженили, и двамата скрили недостатъка си и грижливо се пазели, да не се издадат. Така живели цели десет години. Една вечер те отишли на театър и се върнали в дома си късно. Понеже били уморени, искали по-скоро да си легнат, те даже не запалили лампа. Мъжът извадил изкуственото си око и го турил на масата. И жената направила същото: извадила изкуственото си око и го

турила на масата, близо до окото на мъжа си. Като станали сутринта, в бързината, те объркали очите си: тя взела синьото око на мъжа си, а той – черното око на жена си. Като се погледнали в очите, той запитал жена си: Защо едното ти око е синьо? - Ами защо твоето е черно?

Изкуственото око е наследственост, която хората са придобили от деди и прадеди. Наследствените чърти не са Божествени. Някой човек е придобил навик да говори безсмислени работи, да краде, да лъже, да бие. Това са изкуствени неща, които човек е придобил в пътя на своето отклоняване. Те не са присъщи на неговото естество. Силният, благородният човек, обаче, не бие. Когато иска да даде един добър урок на някого, той го хваща, обръща го с главата надолу и му казва: Ако продължаваш да се занимаваш с мене, още сега ще те пусна в някой кладенец, или ще те занеса на един планински връх и оттам ще те хвърля надолу. Моля ти се, не ме мъчи! Щом започне да се моли, това показва, че той е разбрал, с какъв човек има работа. Едно трябва да имате предвид: каквото лошо и да кажете за някого, той знае това преди вас. Ще кажете, че някой имал изкуствено око. Този човек знае това преди вас, още когато са извадили окото му.

Следователно, не се занимавайте с погрешките на хората. Всеки знае погрешките си и добродетелите си по-добре от всички други. Вие знаете своите погрешки и добродетели по-добре от мене. Всеки знае, колко е добър и колко е лош. Добротата и лошотата на хората са относителни. И за Христа казваха, че е благ, но после се усъмниха в Неговата благост. Когато се обърнаха към Него с думите „Учителю благи", Той им каза: „Никой не е благ, освен Господ". С това Той искаше да им каже, че е човек, облечен в плът. Когато влезе в храма и видя търговците да продават гълъби и други стоки, Христос взе камшик и ги изгони навън. Като видяха това, мнозина от евреите се усъмниха. Те си казаха: Как е възможно този човек да бие, да си служи с камшик? Какво мислехме ние, а какво излезе? След това Христос каза: „Ревността на Твоя дом ме погуби".

От отношението на евреите към Христа преди и след тази Негова постъпка, мога да направя аналогия с отношенията на влюбените преди и след женитбата им. Като се влюби в някой момък, момата се обръща към него с думите: Учителю благи, готова съм да направя за тебе всичко, каквото пожелаеш. Обаче, щом се ожени за него и забележи, че той гледа други жени, тя веднага оплита първия камшик на ревността и започва да си служи с него: Как смееш да гледаш чуждите жени? Аз те мислех за съвсем друг човек, но изглежда, че съм се лъгала. Той започва да се оправдава, че им проповядва учението на Христа, че иска да ги въведе в новия живот. Както и да се оправдава, тя има правото на своя страна – камшик държи в ръката си.

Това са неща, които стават с всеки човек. Колкото и да се пази човек, подозрението, съмнението, ревността все ще проникнат в него. Ревността, подозрението не са нищо друго, освен мътна вода, която човек, в пътя на своето развитие, все ще опита. В началото, или на края, той ще пие мътна вода, но желателно е да не пие от нея, след като е бил при чистия извор. Дойде ли до чистия извор и пие само от неговата вода, човек е на прав път. Обаче, след като е пил чиста вода и отиде да пие мътна, нечиста, той ще си причини голяма вреда. Ако не яде, както трябва, човек ще повреди стомаха си; ако не диша правилно, човек ще повреди дробовете си; ако не слуша, както трябва, човек ще повреди ушити си; ако не говори, както трябва, човек ще повреди устата си; ако не мисли правилно, човек ще повреди мозъка си; ако не чувства правилно, човек ще повреди сърцето си.

Мнозина казват, че могат да мислят и да чувстват, както искат. – Не, всяка мисъл, която не допринася никакво благо нито за самия човек, нито за неговите ближни, тя е чуждица в неговия мисловен свят. Тя е царица, която произвежда само търтеи. Такава царица не е за кошера. Истинска, добра царица е онази, която произвежда работници. Добрата царица представя доброто в човека. Следователно, царица е човешката душа, но когато произвежда работници – добри мисли, чувства и постъпки. Почне ли душата, във формата, в която живее, да произвежда търтеи, тя е изгубила своето предназначение. И тогава, няма да мине много време, тази царица ще се замъсти с нова. Новата царица представя Бога в човека. Човек е подобен на кошер, в който Бог ще влезе да види, колко мед е събрал. Ако види, че даден кошер е пълен с търтеи, Той веднага ще излезе вън. Такъв кошер е осъден на израждане, на запустяване. Обаче, ако види, че кошерът е пълен с мед, и хиляди работници бръмчат в него, Той ще го благослови, стократно повече мед да даде. Това е доброто в човека, което Христос изразява със стиха: „Аз съм лозата, а вие – пръчките". Използвайте доброто, което е вложено отначало във вас. Използвайте доброто и на вашите ближни. Учете се от себе си, учете се от окръжаващите. Приемайте доброто от всички и посаждайте го в душата си, като благотворно семе на живота.

Векът, в който сегашните хора живеят, трябва да бъде вък на любовта. И тогава, ако любовта ви надделява на вашата ревност, вие сте силен човек; ако любовта ви надделява на вашия страх, вие сте силен човек; ако любовта ви надделява на вашата алчност, вие сте силен човек; ако любовта ви надделява на вашата гордост, на вашия егоизъм, на всичко отрицателно във вас, вие сте силен човек. Отрицателните качества на човека са присъщи на неговата личност и то, само на една страна на личността, но по никой начин на душата. Съществуват две личности: едната е създадена

изключително от слабости, а другата – от добродетели. Дайте място в себе си на онази личност, която е създадена от добродетели.

Какво трябва да прави човек, за да даде възможност на личността на добродетелите да се прояви в него? – Той трябва да постави за основа на живота си трите главни стълбове – стълбът на любовта, стълбът на мъдростта и стълбът на истината. Върху тези три стълба той ще съгради личността на добродетелите – великото благо на неговия живот. Щом съгради тази личност в себе си, веднага той трябва да се заеме с разрушаване на старата – личността на отрицателното в човека. Колкото по-скоро ликвидира с нея, толкова по-добре за него. Не се страхувайте да ликвидирате със старото. – Ама да не останем голи! – Христос донесе в света любовта, за да облече всички хора с нея, като с нова, здрава дреха на живота. – Каква любов донесе Христос? – Христос донесе на земята онази любов, която всичко вижда, всичко слуша, всичко обонява, всичко пипа, всичко вкусва, всичко обновява, всичко пресъздава. Облечете се в любовта на Христа. В Писанието е казано: „Не следвайте пътя на плътта, но облечете се в Христа". В този смисъл обличането представя вътрешен, а не външен процес. Значи, човек трябва вътрешно да се облече в любовта. Така облечен, той ще излезе от мъчнотиите и несгодите на живота. Без тази дреха, човек вевкога ще бъде изложен на мъчнотии, на страдания, на големи разочарования.

На какво се дължат разочарованията на съвременните хора? – Една от причините на разочарованията на хората се дължи на неиздържане на обещанията. Един обещава, друг обещава, но в края на краищата малцина изпълняват обещанията си. Въпреки това, хората пак вярват на обещания. Това показва, доколко те са суеверни. Днес всички хора по лицето на земята са повече или по-малко суеверни.

Ще ви дам един пример за суеверието на съвременните хора. Един турчин отишъл при един богат турски ходжа, да му иска пари на заем. – Колко искаш? – Двеста лири. Ако ми услужиш, ще ти дам 100% лихва. Ходжата повярвал и веднага дал двеста лири на просителя. Последният плащал редовно лихвите няколко месеца наред. Като платил сума, равна на стоте лири, той запитал ходжата: Доволен ли си от мене? – Доволен съм, но какво ще стане с майката на парите? – Майката остави настрана. Лесна работа всичко ще се нареди. – Лесна работа, но ходжата не получил останалите сто лири.

Тъй щото, срещнете ли човеек, който дава обещания 100%, знайте, че първо той ще вземе нещо от вас; после, половината ще ви върне, а другата половина ще задържи за себе си. Това значи да изпаднете в положението

на онзи българин, Стоян, който тръгнал един ден с магарето си за града, да се срещне с владиката, да си поприказва с него. Той натоварил магарето си с подаръци за владиката. Денят бил горещ, слънцето силно греело, вследствие на което Стоян се спрял под сянката на едно дърво да си почине и там заспал. Наблизо имало деца, които си играели, но като видели магарето на Стояна, натоварено с подаръци, отвързали го и го завели в града, да го продават. Като се събудил, Стоян видял, че магарето му го няма, а едно дете, близо до него, държи на главата си юлара на магарето. – Къде е магарето ми? – Аз съм твоето магаре. Едно време бях непослушно дете, но баща ми ме прокле, и аз се превърнах на магаре. Срокът на наказанието ми изтече, и днес съм пак човек. Детето ударило Стояна с юлара и избягало. Стоян отишъл на пазара, видял магарето си, но си казал: Не те искам вече, да ми правиш пакости. Не искам такова магаре, което се превръща ту в човек, ту в магаре.

Много примери още могат да се наведат, от които да се види, че ако няма правилна обхода, човек може да изгуби своите скъпоценни камъни. Има опасност за човека да изгуби своите скъпоценни мисли, чувства и постъпки. Изгуби ли ги, той ще се почувства като в пустиня. Човек трябва да пази това, което природата му е дала. Христос казва: „Всичко, което Отец ми даде, упазих". Той изгуби само един от учениците си – Юда. Юда беше лъжлив ученик. За да се изпълни закона, Христос не можа да му помогне, не можа да го упази.

Следователно, всеки човек има в себе си по един лъжлив ученик като Юда, когото неизбежно ще изгуби. В човека, Юда представя всяко негово лъжливо чувство, лъжлива мисъл и лъжлива постъпка. Обаче, любовта изисква от хората да бъдат съвършени във всяко отношение.

Обходата, за която ви говоря, не е само външна. Има хора, които отвън имат правилна обхода, а отвътре нямат. Външно са добри, а вътрешно са обикновени хора. Човек трябва да бъде добър и външно, и вътрешно.

И тъй, човек всякога трябва да бъде добър. Дали съм разположен или не, когато дойде някой човек при мене и ми се оплаква, ще го изслушам, ще му дам някакъв съвет и ще го изпратя доволен. Ако дойде някой при мене и се оплаква от жена си, ще му препоръчам да й дава всеки ден по няколко грама чиста, планинска вода и всякога да й говори с мек, любовен език. Постъпва ли така с нея, и двамата ще бъдат доволни един от друг. След това дохожда при мене един търговец, който се оплаква, че работите му не вървят добре. И на него давам едно шишенце с вода и му казвам, да взима по три пъти на ден по няколко капки от тази вода и да казва в себе си: Работите ми ще се оправят. Като прави това десетина деня наред, ще

забележи, че работите му започват по малко да се оправят. Най-после, дохожда при мене една млада мома, влюбена в един момък, но не е щастлива. Не знае, какво да прави, за да бъде щастлива. И на нея давам едно малко шишенце с чиста вода и казвам да взима от него по три пъти на ден, сутрин, на обед и вечер, по няколко капки, и да казва: Аз ще се оженя за онзи, който ми е определен от Бога. – Как ще позная, кой ще бъде този момък? – Ще го познаеш по това, че колкото момци и да дохождат при тебе, всички ще си отидат, а той единствен ще ти остане верен. – Ама аз искам да ми кажеш нещо по астрология, под какви планетни съчетания се намирам. – Това не е важно за тебе, а за мене е изгубено време. Затова, приложи този метод, който ти давам, и не мисли повече.

Сега и на вас ще дам един метод за оправяне на работите ви, който можете да приложите още сега, докато сте на планината. Вземете си по едно шишенце от сто грама и го напълнете с вода. Всеки ден пийте по един грам от тази вода, сутрин, на обед и вечер, като си казвате: Всичките ми работи ще се оправят. Няма да мине много време, ще видите, че работите ви започват да се оправят. Който вярва, само той да се наеме с опита. – Буквално ли да изпълним този опит, или по дух? – Буквално – по мисъл, по чувство и по постъпка. Онзи от вас, които нямат грамове и не могат да теглят водата, нека броят капките – девет капки сутрин, девет на обяд и девет вечер. Ако мислите, че ще губите много време, можете да взимате по три или по шест капки. Ще сипвате най-много до девет капки: три, шест, или девет. Повече от девет капки не може. – Дали ще ни помогне този опит? – Ако го изпълните, ще ви помогне. Ако не го изпълните, пак ще се наредят работите ви, но след сто години. Който мисли правилно, работите му ще се наредят още на младини. Който не мисли правилно, и неговите работи ще се наредят, но на старини и с големи пертурбации.

Опитът, който ви давам с водата, има отношение към чувствата ви. Значи, ще вземете една капка вода за чувствата, втора – за мислите, а трета – за вашите постъпки. Ако направите опита с шест капки, тогава ще употребите по две капки за мислите, за чувствата и за постъпките си, Ако пък го правите с девет капки, за всяка област от мисли, чувства и постъпки ще употребявате по три капки. Всеки да направи опита така, както той го е разбрал, без да очаква обяснения от други. Ако опитът ви излезе несполучлив, аз съм готов да ви помогна. Ще видим, къде е погрешката, в мене или във вас. Ако погрешката е в мене, аз веднага ще я изправя. Ако е във вас, и вие тртябва да имате готовността да я изправите. Обаче, най-малкото разколебаване от ваша страна е в състояние да ви попречи. Всяко съмнение, всяко колебание, всяко отлагане спира реализирането на нещата. Духовният свят не търпи никакво колебание, никакво отлагане. Имайте вярата на малкото дете. Проникнете се от онази пълна любов, при

която нещата стават моментално.

Едно малко дете тръгнало с майка си на молебен, да се молят за дъжд. Детето взело със себе си чадър, а майката не взела. Като видела, че детето носи чадър, майката го запитала: Защо носиш чадър? – Нали ще вали дъжд, ще ни потрябва. Значи, вярата на детето била по-голяма от вярата на майката.

Казано е в Писанието: „Без вяра не може да се угоди на Бога". С други думи казано: Без вяра нищо не може да се реализира. Вярата е стълб, който крепи човешкия ум, човешкото сърце и човешката воля. Вярата е помощник на любовта за реализиране на ония желания, които са вложени в неговата душа. Всички хора трябва да се проникнат от любов и вяра, за да се подмладят, да дойдат щастливи дни в техния живот. Старите трябва да се подмладяват, а младите – да поумняват. Лошите трябва да станат добри, а добрите - да запазят това, което са постигнали и да дадат нов подтик на своя живот. Който не може да даде на себе си подтик, той никога не може да даде подтик на другите.

Сега, искам да стане някой от вас, да изпее една песен, с която да задоволи всички. Ако това не стане днес, може да стане друг път, защото днешният ден е дълъг, той има начало, няма край. Ще кажете, че не сте добри певци. Ако човек дълго време мисли за пеенето, той най-после ще стане отличен певец. Ако някой е осъден на смърт и му кажат, че животът му ще бъде подарен, при условие да се научи добре да пее, мислите ли, че този човек няма да стане отличен певец?

В древността имало един много способен, даровит човек. По невнимание той извършил едно престъпление, за което бил осъден на смърт. В деня, когато трябвало да се чете смъртната присъда, съдията му казал, че по царска милост жизотът му ще бъде подарен, ако той се наеме да обиколи града с гърне на главата си, догоре пълно с мляко, без да изсипе капка от млякото. При това, през всичкото време той трябва да мълчи и да мисли. След това ще се яви при царя да му изпее една песен. Ако изпълни всичко това, както трябва, той ще бъде свободен. Този човек се наел да изпълни желанието на царя. Турил на главата си гърне, догоре пълно с мляко, и така обиколил града, че капка мляко не разлял на земята. През всичкото време той бил толкова съсредоточен, че за нищо друго не мислил, освен за млякото и за пеенето. След това се явил при царя и му изпял една много хубава песен. Така, той се освободил от смъртта и заживял нов, смислен живот.

Сега, и на вас желая да се научите да пеете хубаво, както този даровит

човек. Между вас има хора, надарени с хубав глас, но трябва да работите, да развивате гласа си. Ако бихте развили гласа си, всеки ще ви слуша. Така са слушали и Паганини. Един ден Паганини вървял из града и на един ъгъл на улиците видял старец, с цигулка в треперещa ръка, свири и събира милостиня. Всички минавали и заминавали покрай него, но малцина се спирали да хвърлят нещо в чинийката му. Като видял това, Паганини се спрял пред стареца, взел цигулката му и започнал да свири. Като чули да се свири толкова хубаво, всички минувачи започнали да се спират пред стареца, и в скоро време чинийката му се напълнила с пари. С просълзени очи старецът се обърнал към Паганини и му казал: Синко, защо не дойде по-рано?

Какво представят великият цигулар и великият певец за човека? – Те са голямо поощрение за него. Те могат да му дадат подтик да пее, да свири, да учи. Любовта може да послужи за велик подтик в живота на човека, но без музика, без пеене, тя всякога остава неразбрана. С музика любовта събужда красивото и възвишеното в човека. Обичайте музиката и пеенето, за да придобиете и разберете Божията Любов. Като разберете тази любов, вие ще можете правилно да предадете всичко онова, което сте видяли и чули в онзи свят.

Бог е Любов, която Христос е приел.

Христос е Любов, която ние сме приели.

Ние сме любов, която сега проявяваме.

25 юли, 10 ч. с.

Книги:
Правилна обхода
Лъчи на живота (Беседи отъ Учителя, държани при седемтѣ рилски езера презъ лѣтото на 1937 г. София, 2004)
24 беседи от 18 юли 1937 г. до 22 септември 1937 г.
Начало: 10:00

1937_07_25 Основните тонове
рилска беседа

ОСНОВНИ ТОНОВЕ

Размишление.

„Аз съм лозата, вие – пръчките.“ В този стих Христос взима лозата като символ на нещо. Човек дълго време трябва да изучава живота на лозата, за да разбере дълбокия символ, който Христос е вложил в нея. Човек дълго трябва да изучава хляба, за да разбере, какви енергии се крият в него. Без вътрешен опит на нещата, човек никога не би разбрал техния смисъл, нито би могъл да си състави истинско понятие за тях. Христос казва още: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето". Тази идея е напълно разбрана за човека, защото той сам си прави хляб и знае, каква е цената му. Той знае, че без хляб няма живот.

Съвременните хора казват, че разбират живота, че разбират нещата. – Как ги разбират? Едни ще кажат , че те мислят за живота, за явленията в природата по един, или по друг начин. Други пък ще кажат. че чувствуват нещата. Трети ще кажат, че разбират нещата, само когато ги приложат. Според мене, обаче, не е вярно това, което човек само мисли, само чувствува или само върши. Ако човек мисли нещо и счита, че така и Бог мисли, той не е прав. Ако човек чувствува нещо и счита, че и Бог чувствува по същия начин, той не е прав. Ако човек върши нещо и мисли, че и Бог върши същото, той не е прав. Абсолютно верни и истинни неща са ония, които и по мисъл, и по чувство, и по действие са съгласни с мислите. чувствата и постъпките на Първата Причина, на Великия принцип на живота. Не е вярно, например, когато бащата казва на сина си, че го е хранил. Ако бащата, наистина е хранил сина си, тогава, кой е хранил бащата? Ако учителят казва, че учил учениците си, тогава, кой е учил самия учител? Един е Този, Който храни хората и Който ги учи. Като разсъждавам по този начин, това не значи, че трябва да отхвърлите вашите разбирания. Докато не дойдете до същината на нещата, до новите разбирания, дръжте старите си разбирания.

Всяка дума, всяко изречение, което човек изговаря, трябва да бъде напълно разбрано. Разбрано е онова нещо, което изразява не само формата, но и съдържанието, и смисъла си. Например, ако кажете на един болен човек да стане, а той не става, разбрал ли е тази дума? – Не я е разбрал. Ако кажете на друг болен да стане, и той веднага става, това показва, че е разбрал смисъла и силата на тази дума. Кажете ли на човека да стане, той непременно трябва да стане. Кажете ли на човека да мисли, да люби, той непременно трябва да мисли, да люби. Това значи разбиране смисъла на

думите и използуване на тяхната сила.

Когато се натъкват на неуспехи в живота си, хората започват да се оправдават с това, че са грешни, че имат големи дългове и т. н. – Ние не се занимаваме с дълговете на хората. Неприятно е да се занимаваш с дълговете на човека. Неприятно е да кажеш на човека, че той ти дължи и трябва да плати дълга си. Обаче, няма по-голяма радост в живота на човека от тази, когато дойде при него един от приятелите му в момента, когато той се вижда объркан, на всички задлъжнял, и му каже: Приятелю, днес получих голямо наследство. Искам да споделя радостта си с тебе. Давам ти една голяма сума, с която да изплатиш всички свои дългове. Каква по-голяма радост можете да очаквате? И двамата се радват: единият се радва, че взима, а другият се радва, че дава.

Следователно, две правила трябва да има човек пред вид. Те са следните: Взимай, когато Бог ти дава. Давай, когато Бог ти казва да дадеш. – Ама аз не съм достоен. – Щом ти се дава нещо, взимай, складирай го и мълчи. Ти искаш да бъдеш опашка, а Господ иска да те направи глава. Опашката е стражар. Тя пъди мухите да не безпокоят великия Господар – главата. В големите горещини модерните дами си служат с ветрила, във вид на опашка. И природата си служи с ветрило – вятърът. Това ветрило, обаче, носи благословение за хората, за животните и за растенията. Всичко сухо, всичко старо събаря, а растенията разклаща, препраща соковете им от корените към клоните и ги заставя да работят. Вятърът подтиква човека към мисъл, кара го да ???мрели за благословението, което всеки ден получава. Кара го да мисли, да търси начин, как по-разумно да употреби благословението, което е получил. На човека е дадена светлина, за да се научи да мисли. На човека е даден живот, за да се научи да цени чистотата. Човек не може правилно да расте и да се развива, докато не разбере и проучи пътищата на светлината. Светлината разкрива цялото Битие, както и всичко онова, което се крие в човека, и което му предстои да учи не само в бъдеще, но още днес. Миналото, настоящето и бъдещето са все настояще – начало на нещата. От човешко гледище, миналото може да се разглежда като начало на нещата, настоящето – като зенит, а бъдещето – като край.

Изучавайте светлината със седемте и краски. Седемте краски на светлината представят седем пътища, през които човешкият ум е вървял в развитието си. Тия седем цвята са седем правила, които умът трябва да прилага за своите постижения. Червеният цвят е врата, през която животът влиза. Същевременно червеният цвят е основен тон в музиката. Когато слухът на човека се развие силно, той може да чуе тона на червения цвят. Най-много червеният цвят се вижда по лицето на младите. Когато младата мома съзнае, че е красива, веднага червеният цвят се явява на лицето ѝ.

Червеният цвят е израз на съзнателния живот на човека. Когато се разболее, човек постепенно губи червения цвят на лицето си, което показва отсъствие на здраве. На главите на младите булки турят венец от бели и червени цветя. Белите цветя символизират чистота, а червените – здраве и живот.

Сега, като говоря за червения цвят, като символ на живота, аз имам пред вид целокупния живот , а не този, който хората разбират. Хората имат представа за частичния, а не за целокупния живот, вследствие на което те нямат реално понятие за живота. Може ли да се нарече реалност онова, което се представя на сцената? Всичко, което се представя на сцената, е предметно учение, но не е реалност. На сцената се разрешават разни случаи из живота на хората. Там ще видите любовни сцени, семейни недоразумения, разрешения на научни и социални въпроси и т. н. Някой актьор играе роля на крадец, но като слезе от сцената, всички го поздравяват, че изиграл ролята си добре. Докато е на сцената, актьорът минава с чуждо име, дадено му от автора на пиесата. Щом слезе от сцената, той е известен на всички със собственото си име.

Днес аз ви говоря като на актьори, защото и без това всички хора на земята са актьори. Във великата световна драма на всеки човек предстои да изиграе някаква роля. В тази драма няма място за апаши, за крадци, за разбойници. Когато се разгневи на някого, невидимият свят се справя лесно с него - разкъсва старите му дрехи, съблича ги и го облича в нови, като му казва: Хайде, иди сега на работа! Ако недоволството на Невидимия свят е отправено към някой сиромах, ще заповядат да му хвърлят старата кесия и да му дадат нова, пълна със злато. Като видят, че сиромахът е радостен, ще му кажат: Хайде, иди сега да работиш и да не грешиш! На друг и пък Невидимият свят дава угощение. Тъй щото, радвайте се, когато гневът на Невидимия свят е върху вас, защото ще имате нова дреха, нова кесия, угощение и т. н. Ако гневът на Невидимия свят не е върху вас, нищо няма да получите: нито пари, нито дрехи, нито угощения. Правете и вие същото с онези, които ви обиждат, които ви хулят и огорчават. Обиди ли ви някой, поканете го в дома си, да се запознаете с него. После го нахранете, облечете го с нова дреха, дайте му пари и кажете: Благодаря, че ме обиди, за да се запознаем, да разбера, че си добър човек. Иди сега и бъди благословен!

Сега, като ме слушате, мнозина се запитват, вярно ли е всичко това. Може ли човек да постъпва така с онзи, който го е обидил? За да разберете, защо на мнозина това се вижда невъзможно, ще ви дам следния пример. Представете си, че един здрав човек влиза в болница, между болни хора, на които са счупени крак, ръка, или страдат от гърди, от стомах, от глава. Той

започва да им разказва за живота на здравите хора. Те го гледат учудено и не му вярват. Един след друг му задават въпроси: С патерици ли ходят тия хора? – Не, те не ходят с патерици, като вас. Те ходят свободно, без никаква чужда помощ. – Ами ръцете си движат ли свободно? – Да, свободно ги движат – Кой ги храни? Дават ли им храна с лъжичка в уста, както на нас? – Не, те сами се хранят. – Сестри милосърдни помагат ли им да се обличат и събличат? – Никой не им помага. Те сами се обличат и събличат. Болните слушат всичко това и не могат да повярват, че съществуват здрави хора в света. Обаче, щом оздравеят, те ще разберат нещата, както здравите ги разбират. Те ще могат сами всичко да си правят, както здравите.

И тъй, болният трябва да оздравее напълно, да излезе от болницата и да влезе между здрави хора, за да разбере техния живот. Щом разбере живота на здравите, той ще разбере и Божествения живот. Докато е в болницата, човек вижда, че околните му помагат, но това не го задоволява. Той намира, че не го обичат и се чуди, защо е така. Като оздравее, вижда, че хората го обичат, и пак се запитва: Защо хората ме обичат? – Защо човек обича крушата, която има плодове? – Защото има какво да вземе от нея. Той ще си откъсне от нея една-две зрели, сладки круши и ще бъде доволен. Ако крушата не е родила, той няма да отиде при нея – не я обича. Ще знаете тогава, че ако хората не те обичат, причината на това е, че нищо не си родил. Щом те обичат, това показва, че нещо си родил. Когато човек роди една светла мисъл, едно светло чувство и една светла постъпка, хората непременно ще го обичат.

Сега, като говоря по този въпрос, желая да не влезете в противоречие с вашата любов, нито с вашите разбирания. Колкото и да държите за вашата любов, трябва да знаете, че тя още не е стигнала до най-високата си степен. Докато дойдете до най-високата степен на любовта, вие трябва да минете през личната любов, през приятелската, през семейната, през майчината, през любовта към обществото, към цялото човечество, докато стигнете до любовта към Бога. Значи, първо човек започва с най-малката любов – любов към себе си и най-после дохожда до най-великата – любов към Бога. Който иска да се качва успешно по стълбата на любовта, той трябва да бъде ученик на новото. За да бъде ученик, и за да го приемат в света на новите идеи, той трябва да пее и да свири. Музиката е необходима за ученика. Без нея той не може да пристъпи прага на Царството Божие.

И тъй, който не може да пее и не иска да пее, той не може да влезе в новото учение. Който не може да оценява краските, цветовете на светлината, той не може да влезе в новото учение. Който не може правилно да възприема основния тон на червения цвят, той не може да разбере любовта. Който не може да възприема портокаления цвят, той не

може правилно да развива своя индивидуален живот. Ако не взима правилно тона на зеления цвят, човек не може да бъде здрав, не може да бъде и богат. Някой иска да бъде умен, учен, да стане художник, музикант и т. н. Докато човек не дойде до положение правилно да възприема основния тон на жълтия цвят, той никога не може да бъде учен, философ, музикант, художник, или поет. Той ще си остане обикновен човек, който тъпче земята, както всички живи същества. Докато не може да възприема правилно основния тон на синия цвят, човек не може да бъде религиозен. Който не може правилно да възприема основния тон на тъмносиния цвят, той никога няма да разбере дълбокия смисъл на живота. Който не може правилно да възприема основния тон на виолетовия цвят, той никога няма да бъде господар на себе си.

Това са ред изречения, които трябва да се превърнат в положителни сили. За да стане това, нужно им е само една запетая. Вместо да се казва „не може", ще турим запетая след отрицателната частица „не" и ще излезе „не, може". Човек може да постигне всичко. Запетаята представя буквата „йот" в еврейски език. Тя е буква, с която нещата се създават. Най-малкото нещо, което човек може да напише, е точката. После, ще кривне натук–натам, ще излезе запетая. Значи, той започва да създава.

Съвременните хора са недоволни от живота по единствената причина, че искат другите хора да направят заради тях това, което те сами трябва да направят. Един виртуоз може да ви покаже, как се свири, но вие сами трябва да свирите, да се упражнявате. И най-хубавата цигулка да ви дадат, ако не се упражнявате, нищо няма да излезе от тази цигулка. Човек не е нищо друго, освен цигулка с четири струни: струната sol представя духа в човека, re – сърцето, la – ума, а mi – душата. Следователно, който иска да работи върху духа си, той ще се упражнява на струната sol. Който иска да работи върху сърцето си, той ще се упражнява на струната re. Ако човек иска да работи върху ума си, ще се упражнява на струната la. И най-после, ако иска да работи върху душата си, ще се упражнява на струната mi. Човешкият дух може да се уподоби на зрял плод. – Защо? – Защото всеки зрял плод е плод на духа. Приятността, която човек изпитва при вкусване на всеки сладък, зрял плод, това е основният тон на духа – тонът sol. Тонът ие е тон на сърцето.

И тъй, да взима човек правилно тона re, това значи да върви из пътя си, без да се спъва, без да удря краката си, без да се наранява. Всяко най-малко отклоняване от правия път, всяко спъване, всяко охлузване на кожата някъде подразбира неправилно взимане на тона re. Да взима човек правилно тона la – основният тон на ума, това значи да е придобил такова самообладание, че дето и да седне, да се чувствува разположен. Дали е

седнал при някой извор, или на някой висок връх, той изпитва приятност и разположение. Че имал дългове, че не е свършил работите си, както трябва, това не го смущава. Той знае, че има достатъчно време на разположение и може всичко да изправи. За дадения момент той се чувствува така спокоен и разположен, като че всичко е разрешил. Да взима човек правилно тона mi – тонът на своята душа, това значи да съзнава, че разполага с едно вътрешно богатство, което никой не може да му отнеме. Душата е обширна, голяма като вселената. Кой може да я вземе? Къде може да се скрие? Ако душата на човека може да се открадне, това показва, че тя е малка. Щом душата на някого е толкова малка, че може да се краде, това не е душа. Душата е велико, мощно нещо, което нито се краде, нито може да се скрие някъде. Кой може да открадне една планина и да я скрие у дома си?

Сега, щом сте дошли на земята, свирете на своята четириструнна цигулка, състояща се от тоновете на духа, на душата, на сърцето и на ума. Вземете своя естествен камертон, образуван от двата пръста на ръката – показалецът и средният, дайте тон, нагласете цигулката си и започнете да свирите. Нищо друго не се иска от вас, освен да учите. Вашето положение е подобно на положението на някое бедно дете, сираче, осиновено от някой милионер. Милионерът обиква детето и му казва: Ако ме слушаш и учиш добре, всичко, каквото имам, ще бъде твое. Аз ще ти дам възможност да следваш в училище, да учиш музика, пение, само да ме слушаш и да изпълняваш волята ми. Един ден моето богатство ще бъде твое. Каква мъчнотия има в това? Ако е въпрос за мъчнотия, тя може да се яви, само ако това дете не учи. Ако не учи, ако не слуша баща си, никакво богатство не може да получи. Същото може да се каже и за вас. Ако учите, каквото пожелаете, ще ви се даде. Не учите ли, нищо не можете да получите. И вие, като чада Божии, трябва да учите. Като чада Божии, именно, от вас се изисква работа.

Съвременните хора очакват Христа, но когато дойде на земята, Той ще ги пита: Какво работихте досега? Ето, Христос дойде на земята при най-неблагоприятни условия. Той работи при тези условия и доказа, че който иска да върши волята Божия, той може да работи при всякакви условия. Христос не дойде на земята да благува, но да изпълни волята Божия. Докато беше на небето, Христос се ползуваше с големи почести, но въпреки това Той слезе на земята да изпълни волята Божия. Тук Той беше подигравaн, хулен, докато най-после Го разпнаха. Той се моли на Бога, да се отмени горчивата чаша, но молитвата Му не се чу. Какво по-голямо противоречие за Него от това – Син Божий да бъде поруган и разпнат на кръст? Но Христос понесе всичко от любов към Бога. Той знаеше, защо е дошъл на земята. Христос дойде на земята да научи четири неща: да взима

правилно тона sol, тона re, тона la и тона mi. Като научи тези неща, Той стана спасител на човечеството. С други думи казано: Христос научи законите на духа, на душата, на сърцето и на ума. Това, което Христос научи на земята, и вие трябва да го научите. Като научи тия закони, човек ще придобие нужното смирение. Смиреният човек е деятелен, трудолюбив. Той лесно се справя с мъчнотиите на своя живот. За да придобие смирение, човек трябва да мине през големи изпитания и страдания. Обикновеният човек не може да си представи изпитанията, през които светията минава. „Аз съм лозата, вие – пръчките." С това Христос иска да каже, че онова, което Той е учил, и вие ще го учите. Онова, с което Той се е хранил, и вие ще се храните. Любовта, която Христос е приел от Отца си, и вие ще я приемете. За вас това са незавършени процеси, през които трябва да минете. Радвайте се, че се намирате пред незавършени процеси, защото има какво да работите. Някои хора се считат нещастни, защото мислят, че няма какво да работят. Като говорят за любов, те мислят, че са я придобили. Те не разбират живота, не знаят, че нито любовта са придобили, нито са свършили работата си на земята. Само онзи човек е придобил любовта, който може да влезе в положението на всички страдащи хора на земята и да им се притече на помощ. Когато детето е научило само буквата „а", това не значи, че е научило цялата азбука. Много време има още да учи то, докато научи цялата азбука, докато започне красиво и правилно да пише.

Съвременните хора, като децата, се намират едва в началото на азбуката на любовта. Много време има още да учат, докато научат цялата азбука. Някой говори за любов, а от очите му излиза тъмночервен цвят, какъвто често съм виждал да излиза от очите на куче, което носи в устата си кост и мисли, че който се приближи към него, има намерение да му я вземе. – Не, човек не може да се бори с кучето за неговата кост. Следователно, който има любов в себе си, той не може да се сърди на хората, нито да се плаши от тях. От очите на такъв човек излиза приятна, бяла светлина. Трябва ли красивата мома да се плаши от такъв човек? Тя трябва да знае, че човекът на любовта никога не си позволява да пипа красивите картини. Красивата мома, красивият момък или всеки красив човек, изобщо, е Божествена картина, която носи радост и веселие на всеки дух, на всяка душа, на всеки ум и на всяко сърце.

Сега и на вас желая да бъдете красиви Божествени картини, на които всички да се радват и от които всички хора да се учат. – Да бъдем богати! – Не, това не ви пожелавам. Да бъдете богати, това значи, да бъдете картини, намазани с мед. Тогава пчелите и мухите ще кацат върху вас и ще ви цапат, но и хората ще се изкушават, ще искат да близнат малко от вашия мед. Ето защо, когато ви съветвам да носите сиромашията с радост, аз

имам пред вид вашата чистота, да се запазите чисти. Сиромашията е картина, върху която няма никакъв мед.

Всички хора се стремят към новото. Новото се заключава в това, че Бог е призвал всички хора на работа, за което е вложил велик живот в техните духове, в техните души, в техните умове и в техните сърца. Той е приготвил за тях такива богатства, каквито те никога не са очаквали.

Радвайте се на онова, което Бог е приготвил за вас от началото на Битието!

Радвайте се, че Христос е лозата, а вие – пръчките на тази лоза!

Христос е казал още: „Пребъдвайте в моята любов, както аз пребъдвам в любовта на Отца си!"

Бог е Любов, която Христос е приел.

Христос е Любов, която ние сме приели.

Ние сме любов, която сега проявяваме.

Да бъде благословен Господ!

25 юли, 5 ч. с.

----
*) Йоана 15:5
Книги:
Основните тонове
Лъчи на живота (Беседи отъ Учителя, държани при седемтѣ рилски езера презъ лѣтото на 1937 г. София, 2004)
24 беседи от 18 юли 1937 г. до 22 септември 1937 г.
Начало: 05:00

1937_07_28 Реалното и идеалното

РЕАЛНО И ИДЕАЛНО

Съвременните хора говорят за реалното и за идеалното. Кое наричаме реално и кое – идеално? Реално е това, което човек всеки момент може да опита. Идеално е това, към което човек се стреми. Нещата са реални или идеални от гледището на сегашния живот. От това гледище, именно, известни положения внасят смут в съзнанието на човека, в зависимост от дисхармонията, която съществува в тях. Например, един певец излиза на сцената да пее, но чувствува че публиката е недоволна от него. Недоволството на публиката внася смущение в неговото съзнание. Публиката е недоволна от неговото пеене. Тя не се спира нито върху произхождението, нито върху образованието, нито върху красотата му. Едно нещо иска тя от него – да пее хубаво. Не пее ли хубаво, тя има основание да е недоволна. За да се освободи от смущението си, певецът трябва да пее добре. Певецът се запитва: Мога ли да се науча да пея толкова хубаво, че да задоволя публиката? – Щом е излязъл на сцената, щом е направил първата крачка, той може и трябва да пее хубаво. Ако не пее хубаво, как се е решил да излезе на сцената и да очаква уважение и одобрение на публиката?

Много от съвременните хора са певци, излезли на сцената на живота да пеят и се запитват, може ли да излезе нещо от тях. Щом са излезли на сцената на живота, ако пеят, ще излезе нещо от тях; ако не пеят, нищо няма да излезе. Един от видните руски певци на съвременния век, Шаляпин, разправял една своя опитност. Първата роля, която му била дадена да играе на сцената, била ролята на стражар. Обаче, той играл много несполучливо, вследствие на което бил изпъден от театъра. – Защо не изиграл ролята си добре? – Понеже не могъл да я преживее. Артистът трябва да преживява ролята, която играе на сцената. Не я ли преживява, той не е истински артист. Да подражаваш, това не е преживяване. Реалността на нещата е в преживяването им, а не в тяхното подражаване.

Кое е реално в света? – Това, което човек в даден момент чувства, е реално. Това, което мисли само, е идеално. Реалното има отношение към сегашния момент, към настоящето, а идеалното – към бъдещето. Земята, върху която стъпваме, представя реалното в живота. Както растенията черпят сокове от земята, така човек черпи сокове от сърцето си. Както човек чувствува, така и мисли. Животът на сърцето представя реалното, а животът на ума – идеалното. Реалното дава възможност на идеалното да се отрази. Следователно, идеалното се изучава чрез закона на отражението.

Всички говорят за реалното и идеалното, но за да го изучат, те трябва да бъдат ученици. Само ученикът има възможност да изучава реалното и идеалното. Реалното е той самият, а идеалното - – Бог, към Когото се стреми. Ученикът е в самия човек, а учителят му е вън от него. Учителят и ученикът имат пред вид природата, която те изучават. Ако природата не съществуваше, какво би могъл учителят да предава на своя ученик?

Ето, пред вас сега се разкриват ред картини от природата. За едни съзнания тези картини изглеждат разхвърляни, за други – събрани, добре наредени. Това зависи от положението, отдето се разглеждат. Ако изучавате нещата от гледището на съзнанието, вие ще имате един образ; ако ги изучавате от гледището на самосъзнанието, ще имате друг образ; ако ги изучавате от гледището на подсъзнанието, или свръхсъзнанието, ще имате съвършено различни образи. Значи, ако изучавате нещата от гледището на четирите съзнания, вие ще имате четири различни образи за тях. Когато се фотографира един предмет, и за него има два образа: отрицателен, който не отговаря на истинския образ, и положителен, който представя образа такъв, какъвто е в действителност. Следователно, за всяко нещо ние имаме най-малко два образа: реален образ, който представя нещата такива, каквито са в действителност, и идеален, който представя нещата такива, каквито не са в действителност. Виждате, например, на картина един локомотив. Тази картина представя идеален образ на машината. За да се движи, тази машина се нуждае от вода, от въглища – необходима за нея храна, и от огняр, който я управлява. Сама по себе си машината не съзнава, дали храната ѝ – въглищата и водата, са достатъчни. Това знае само огнярят. Между тази машина, човешкото сърце и човешкия ум има известна аналогия. Материалите, с които сърцето си служи, са неговите въглища. Водата, необходима за сърцето, това е човешкият ум. Разумното начало в човека е самият огняр.

Сегашните хора искат бързо да се развиват, да научат всичко изведнъж. Те не подозират, че бързото развитие, бързото движение е свързано с известни опасности. С каква бързина ще пътува една железница, това не е произволно. Също така не е произволна и бързината на човешкото развитие. Релсите са така направени, че да могат да издържат известна бързина на машината. Увеличи ли се бързината на машината повече, отколкото е определена, релсите се развалят, но и машината може да дерайлира. Както машината дерайлира, така и човек може да дерайлира. За да не стане това, той трябва да се движи с бързина, която отговаря на неговия организъм. В този смисъл, неврастенията, от която страдат много от съвременните хора, не е нищо друго, освен дерайлиране от правия път на живота. Много от болестите на хората се дължат, именно, на стремежа им към преждевременно развитие. Те искат да постигнат всичко изведнъж.

Постигнат ли всичко изведнъж, те ще увеличат товара си чрезмерно, не по силите си. За изяснение на мисълта си, ще си послужа със следния пример. Някой човек иска да стане богат, без да мисли, на какви опасности се излага с това богатство. Богатият човек е подобен на красива мома, подир която вървят десетки момци, всеки от които я желае за себе си. Красивата мома е богат банкер, след когото вървят десетки и стотици апаши. Всеки апаш желае това богатство за себе си и се стреми да го присвои. Какво трябва да прави този банкер? – Той трябва да има на разположение хора, които да го пазят. Американските милионери имат на разположение по няколко детектива, да пазят децата им, защото всеки момент едно от децата им може да изчезне. Много красиви и възвишени чувства на хората са изчезнали, както изчезват децата на американските милионери, и те трябва да ги откупват. – Кой ги е задигнал? – Апаши. Някой човек седи в стаята си разположен, вдъхновен, с някакво красиво чувство в сърцето си. Изведнъж нещо става в него, и той изгубва красивото си чувство. – Къде е отишло това чувство? – Сменило се е с някое лошо чувство, в низходящо състояние. Значи, от едно реално положение, във възходяща степен, този човек е минал в друго реално положение, в низходяща степен. Както има реално положение във възходяща и низходяща степен, така има и идеално положение във възходяща и низходяща степен.

Банкерът, който седи пред своята каса, пълна с пари, е доволен, щастлив, защото мисли, че е осигурен. Но ако секретарят му дойде и каже, че крадци са разбили касата му и са я обрали, той веднага изгубва разположението си. Един час преди това той е бил горд, самонадеян, а сега е сгърбен, загубен в живота. – Защо? – Парите му, в които е вярвал, са изчезнали. – Къде отидоха? – В ръцете на крадците. И сега банкерът трябва да ги търси. Как ще ги намери?

Сега ще направя една аналогия между парите на банкера и човешките мисли и чувства. Както банкерът губи парите си, така и човек може да изгуби своите красиви мисли и чувства. И каквото банкерът изпитва при загуба на парите си, същото изпитва всеки човек, когато изгуби едно свое красиво чувство или една своя светла мисъл. Няма по-страшно нещо в живота на човека от това, когато той се усъмни и изгуби вяра в своя най-добър приятел. Страшно е човек да изгуби вярата си! Докато е вярвал в Бога, докато е уповавал на Него, един ден той се намира пред пълно обезверяване – не вярва в Бога, не вярва в хората – в нищо не вярва. Страшното е не само в това, че човек губи вярата си в Бога, но и Бог вече не му вярва. Как ще му вярва, когато той престава да върши Неговата воля? Може ли при това положение да го считат свят човек? Не само Бог не му вярва, но и хората престават да му вярват. Да мисли човек, че при всички

престъпления, които върши, Бог не трябва да изменя мнението си за него, той е на крив път. Бог държи в ума си мисълта, че ние сме излезли от Него, че по естество сме добри, но когато не вършим волята Му, когато се отклоняваме от Него, ние внасяме нещо чуждо в нашето естество, което Бог не признава за свое. Следователно, като ученици, имайте пред вид, че ученикът не може да се учи при учител, в когото се съмнява и не вярва. Щом не вярва в учителя си, той не може да учи. За да се освободи от безверието си, нека опитва нещата. Реалното всякога се опитва. За да се произнесе човек за реалността на нещата, той предварително трябва да ги е опитал. Човек не може да се съмнява в това, което е опитал. Щом го опита, то става вече реално. Докато не го е опитал, той може да се съмнява в него. Тогава то е идеално. Опита ли го, обаче, излезе ли опитът му сполучлив, той не може вече да се съмнява в него. Значи, в идеалното човек може да се съмнява, но в реалното – никога. Много реални и идеални неща остават необяснени, по единствената причина, че не могат да се подложат на опит.

Съвременната наука се натъква на много явления, които не може да обясни. Не само официалната наука, но и окултната не може да ги обясни. – Защо? – Те не се подават на опит, и колкото да се обясняват, все необяснени остават. Големи знания се изискват, за да могат да се обяснят. Например, според окултистите единицата представя мъжки, творчески принцип, а двойката – женски, съграждащ принцип. Значи, единицата е бащата, двойката – майката, а тройката – детето. Казваме, че 2 + 2 = 4. Две жени, събрани с още две, дават числото четири – мъжко число. Как е възможно това? Възможно или невъзможно, това е факт. Факт е също така, че човек може да гледа и без очи. Очите са пособие на човека, придобито отпосле. Първоначално в човека се е явило желанието да гледа, т. е. зрението като сетиво, а после са създадени очите като орган . Често хората се спират върху маловажни неща в света и там губят времето си. Например, като си направят нов костюм, или като си купят нова шапка, те турят огледалото пред себе си и с часове се оглеждат. Какво са придобили с новия костюм и с новата си шапка? – Нищо особено. Обаче, със създаване на техните слушалки – ушите, за тях се разкрива нов свят. Те чуват различни звукове, били те хармонични или дисхармонични. С отваряне вход в организма им, т. е. със създаване на устата им, те се запознаха с благата, които съществуват на земята. С отваряне прозорци на лицето им – техните очи, пред тях се разкри цял свят, със своята красота и необятност. Който не съзнава цената на тия придобивки, той ще каже: Защо ни е устата, защо ни са очите, ушите, сърцето? Влезте в положението на камъните, за да разберете, с какви блага човек разполага. Камъните са лишени от очи, от уши, от уста, от сърце и от хиляди години насам чакат търпеливо, да им се дадат тия неща. И те имат желание да опитат

реалното в света. При това, всеки уд в човешкия организъм има не само една функция, но няколко. Например, устата на човека има три главни функции: тя приема храна отвън и я препраща във вътрешните органи; после тя опитва вкуса на приетата храна и се произнася за нея; и най-после устата говори. От устата излизат благи, нежни думи. С ушите си човек чува думите, които излизат от устата му, а с очите си той вижда последствията, които те произвеждат. Казвате на някого: Ела у дома, да те нагостя. Тези думи произвеждат разположение в човека, когото сте поканили на угощение. Казвате на друг човек: Чакай, само да те срещна още един път! Тъй ще те набия, че ще ме помниш! Като чуе тези думи от устата ви, той бяга от нас, не иска втори път да ви среща.

Всички хора се оплакват от противоречията на живота. Например, голямо противоречие е, че от устата, един и същ уд, едновременно излизат два вида думи: отрицателни и положителни. Разумният човек, ученикът приема противоречията като условия за растене. Ако ученикът разреши известно противоречие правилно, той се повдига; не го ли разреши правилно, той се понижава. Мнозина се обезсърчават и казват, че нищо не са придобили нищо не са научили в живота си. – От тях зависи да научат нещо или да не научат. Който учи, той все ще научи нещо. При всеки обяд, човек все научава нещо. Той съзнава, че е задоволил нуждата на своя организъм и е придобил нещо реално. Но с един обяд не се свършва. Храненето е непрекъснат процес. Чрез храната човек се запознава с реалното и с идеалното в живота. При всяко хранене човек придобива само толкова, колкото живот е влязъл в него.

И тъй, реалното в света, това е любовта и добродетелите, които произтичат от нея. Идеалното, това е мъдростта и знанието, което произтича от нея. Значи, чрез сърцето си човек се запознава с реалното, а чрез ума – с идеалното. Чрез сърцето си човек се запознава с радостта и скръбта. Чрез ума си той се запознава с външния свят, със законите и явленията в природата. Чрез ума си той се запознава с великото в света. Следователно, когато ви се говори за реалното, вие трябва да слушате и възприемате чрез сърцето си. Когато ви се говори за идеалното, вие трябва да слушате и възприемате чрез ума си. Когато между учителя и ученика съществува разногласие, причината за това е, че те се намират в различни области: ако учителят е в областта на идеалното, ученикът е в областта на реалното. И обратно, ако учителят е в реалното – ученикът е в идеалното. Учителят предава на ученика урок, а последният не е доволен от него и намира, че не му преподава, както трябва. – Защо се явява това неразбиране? – Защото ученикът е в реалното. Друг път учителят разправя нещо на ученика, а последният не го разбира и е недоволен от него. – Защо ученикът е недоволен? – Защото е в идеалното, а учителят му говори за

реалното. За да бъде в хармония с учителя си, ученикът трябва да бъде в положението на дете, което има готовност да слуша, да възприема и да се учи. Тъй щото, не заставяйте учителя си той да дойде в областта, в която сте вие, но бъдете готови вие да влезете в областта, дето е учителят ви, и оттам да го слушате.

Като не разбират законите на разумната природа, мнозина казват: Не сме ли свободни да се движим, дето искаме? – Не сте свободни. Има места, по които човек няма право да се движи. Например, може ли човек да върви по релсите, по които трен минава? Един милионер, човек с голямо достойнство, по някаква случайност, попада на железопътните релси и се спира там да разглежда местността. Пазачът му извиква: Господине, отстрани се от пътя! – Как смееш да ми заповядваш? Аз съм човек с достойнство, всички хора ми се подчиняват, всички ми правят път, а ти се осмеляваш да ми показваш, накъде да вървя. Аз съм свободен човек и ще стоя, ще ходя, дето искам. – Да, господине, ти можеш да стоиш, дето искаш, но не и на релсите, по които тренът минава. Ти нямаш право да спъваш движението на треновете. Ако останеш на това място още малко, тренът ще пристигне и ще те прегази.

Следователно, който иска да бъде свободен, той няма право да стои на пътя, дето стават големи движения. На този път могат да седят, или да се движат свободно само ония предмети, на които е определено от по-високо място. Много от страданията на окултните ученици се дължат на това, че те спират на пътища, дето тренове се движат. Който не разбира законите, той мисли, че има право да ходи, да седи, дето иска и казва: Аз съм свободен човек и мога да правя, каквото искам. – Ще опиташ, колко си свободен.

Преди години, когато била прокарана железницата от Варна за София, първото пътуване по тази линия било отбелязано със смазването на един бивол. Като наближил трена към Гебедже, един бивол бил изненадан от шума и се затичал към локомотива, дигнал рогата си нагоре, искал да се бори, да му препречи пътя. Локомотивът му се видял като никакво голямо чудовище. Биволът решил да го спре, да препятствува на движението му. Машинистът изсвирил няколко пъти, за да отстрани бивола от релсите, но той продължавал да се заканва на локомотива. В края на краищата борбата на бивола с локомотива се свършила в ущърб на първия. Биволът се намерил под колелата на локомотива, но съвършено смазан, превърнат на каша. – Няма защо да се бори с машината. Държавата ѝ е дала право да минава по този път.

Това е един несполучлив опит, в които биволът станал жертва. Често и

хората правят такива опити, за които плащат скъпо. Някой човек намислил да прави нещо. Ти излизаш срещу него, искаш да му препятстваш. – Защо? – Защото работата му била необмислена. – Остави го да прави каквото иска. Не му препятствувай. Някои обича никого, но окръжаващите започват да го разубеждават, да му казват, че този човек не заслужава неговата любов. – Чудни са хората! Според мене, никой няма право да се меси в любовта, в чувствата на другия. Кой кого обича, това е негова работа. Да питате защо даден човек обича еди-кого си, това значи да питате, защо той се е заел да обработва тази нива. – Защо този човек обработва една нива, а не друга, това е негова работа. Той избрал тази нива и нея иска да обработва. Никой няма право да му противодействува.

Да обичате човека, това значи, да се запознаете с реалното и идеалното в него, т. е. да се запознаете с неговия ум и с неговото сърце. Методите, с които човек изучава сърцето, са едни, а методите, с които изучава ума, са други. Тези методи коренно се различават едни от други. Един от методите за изучаване на човешкото сърце е подобен на изучаване вкуса на ябълката. Да изучиш вкуса на ябълката, това значи съвършено да измениш формата ѝ и, така изменена, да я приемеш в себе си. Положението на ябълката вън и вътре в човека е едно и също – в смисъл, че тя продължава да съществува, но с видоизменена форма.

Следователно, да приложиш към човека метода на сърцето, това значи да опиташ всички негови вътрешни качества. Това е пътят на реалното. Да обичаш човека, това значи още да изучаваш неговия ум. Методът за изучаване на човешкия ум може да се уподоби на посаждане на ябълчна семка. Взимате една ябълчна семка и я посаждате в земята. След известно време семката покарва и от нея се образуват малко, крехко стъбълце и нежни листенца. Ябълката расте, развива се, укрепва и се превръща в голямо дърво, което започва да цъфти и да връзва плод. Докато изучавате процесите, през които ябълката минава, вие сте в областта на идеалното, което лесно може да се превърне в реално. – Как ще се превърне? – Като узреят ябълките, вие ще изберете една от най-хубавите ще я разгледате, ще и се порадвате, докато я турите в устата си, да опитате нейния вкус, нейните вътрешни качества. Щом опитате вкуса ѝ и измените нейната форма, вие сте си послужили с метода на реалното. Значи, човек може да започва с реалното и да свършва с идеалното, или да започва с идеалното и да свършва с реалното.

Пазете следното правило в живота си: Никога не оставяйте ума си да се занимава с работите на сърцето. Никога не оставяйте сърцето си да се занимава с работите на ума. Сърцето трябва да се занимава с всичко онова, което се отнася до неговата област. Умът трябва да се занимава с всичко

онова, което се отнася до неговата област. Когато сърцето изучава реалните работи, а умът – идеалните, тогава човек среща малко противоречия в живота си. И при това положение човек ще среща противоречия, но поне лесно ще ги разрешава. Например, съмнението е едно противоречие. То е най-слабото обезверяване, което човек може да преживее. Как се справя човек със съмнението? За да се справи със съмнението си, човек трябва да има вяра, която да почива на законите на реалното и на идеалното, т. е. на законите на ума и на сърцето. Човек може да се справи със съмнението, само когато се движи в тия два свята. Вън от ума и сърцето си, човек нищо не може да разреши. Съмнението неизбежно ще дойде в човека, но за да се справи с него, той трябва да разбира законите на своето сърце и на своя ум.

Как влиза съмнението в човешкия ум? – Много просто! Един човек влиза в една банка, отива при касиера да вземе известна сума. Касиерът му предава исканата сума. Обаче, има възможност касиерът да направи грешка, да даде повече или по-малко от определената сума. В първия случай съмнението няма да дойде, но във втория случай ще дойде. Този човек ще каже: Защо касиерът ми даде по-малко от исканата сума? Защо в първия случай човек не се съмнява, а във втория се съмнява? За да даде касиерът по-малко пари, погрешката може да е в него, но в повечето случаи е в онзи, който взима парите. – Защо? – Ако той е скъперник, като се приближи до касиера, в последния се събужда желание да вземе от него нещо. Значи, каквито чувства и желания живеят в човека, който взима пари от касиера, такива чувства и желания се събуждат и в касиера. Ако е човек, който не може да се владее, той започва да прави грешки и престъпления в службата си. Ако при касиера отиде някой щедър човек, с желание да дава от себе си, същите чувства и желания ще се събудят и в касиера.

Този закон се среща и в реалния, и в идеалния свят. Обичта събужда обич, омразата – омраза. Обичта е щедрост, а омразата – скъперничество. Човек обича някого, защото му дава нещо; не го обича, мрази го, защото му е взел нещо ценно, или защото не му дава това, което той иска. Омразата се дължи на факта, че някой те е онеправдал, взел ти е нещо, или ти е причинил някаква пакост. Обичта пък се дължи на факта, че някой ти е дал нещо. Ти не можеш да дадеш нещо на човека, ако не го обичаш. И той не може да те обича, ако не му дадеш нещо. Да обичаш някого, това значи да посадиш нивата му. Да те обича някой, това значи нивата му да е родила добро жито, на което той се радва. Обичта подразбира взаимна обмяна. Обичта подразбира отношение на даване. Като обичаш някого, твоята обич – твоите добри мисли и чувства, раждат в него плодове, които ти имаш право да пожънеш. Тези плодове събуждат в любимия ти човек любов, обич към тебе. Мнозина искат да бъдат обичани, без те да са

обичали. Това е невъзможно. На същото основание Бог изисква от вас добри плодове. Това, което някога Той е посял на вашата нива – добър живот, добри мисли, чувства и желания – трябва да израсте, да цъфне, да завърже и да узрее. Ние не живеем за себе си, но за Онзи, Който пръв ни е възлюбил, Който е създал всичко за нас, да работим, да учим, да бъдем подобни на Него. Величието на човека се заключава в това, да бъде подобен на своя Създател. Каквото Бог върши, и човек може да го върши, макар и в малък размер.

И тъй, ако сте обичали, очаквайте да ви обичат! Ако са ви обичали, и вие трябва да обичате, за да се отплатите. Обмяна трябва да има в любовта. Обмяна трябва да има навсякъде в природата. Дето обмяната не е правилна, там има страдания и нещастия. Страданията показват, че обмяната между реалното и идеалното не е правилна. Правилната обмяна подразбира следното: каквато е моята любов към даден човек, такава ще бъде и неговата любов към мене. Следователно, каквато любов Бог е показал към нас, такава трябва и ние да покажем към Него. Казано е в Писанието, че Христос дойде на земята да ни покаже любовта, която Бог му е дал. Ние трябва да покажем оная любов, която Христос ни е дал. Ония пък, които са приели нашата любов, трябва да я предадат на по-долните от тях. Така ще се образува едно кръгообразно движение. Ако човек не може да прояви Христовата Любов, как ще прояви Божията? За да покаже Божията Любов, Христос трябваше да понесе греховете на човечеството. Той мина през такива страдания, каквито човек не би могъл да понесе.

Мнозина мислят, че в любовта няма страдания. – Големи страдания, големи задължения има в любовта. Тя много дава, много взима; всичко дава, всичко взима. Ако дава малко, малко ще вземе. Не мислете, че с малко пари ще можете да купите много неща. Не, с малко пари, малко неща ще купите. С малко боя, малко прежда ще боядисате. За боядисване на много прежда е нужно много боя. Голямото богатство подразбира много работа. Многото знание изисква голям труд.

Сега вие искате да бъдете окултни ученици. Обаче, аз бих желал да бъдете ученици на любовта, да изучавате реалното и идеалното, т. е. със сърцето си да изучавате реалното, а с ума си – идеалното. При това положение няма опасност от преплитане между сърцето и ума, между реалното и идеалното. Докато човек не може едновременно да изучава реалното и идеалното, новият живот не може да дойде в него. Казано е в Писанието: „Това е живот Вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Господа Исуса Христа, Когото си изпратил на земята". Христос е реалното, а Бог – идеалното. Със сърцето си ще изучавате Христа, а с ума си – Бога. Ако не

сте опитали Христа със сърцето си, как ще опитате Бога с ума си? Това значи, да изучавате света така, както Бог го е създал.

Съвременните хора не знаят, какво е великото предназначение на сърцето и на ума. Те не подозират даже, че предназначението на сърцето е изучаване на реалното, а предназначението на ума – изучаване на идеалното. Това е смисълът на живота. От правилното изучаване на реалното и на идеалното зависи придобиването на свободата. Свободата пък води към истината. Само свободният човек може да намери истината. Да намери човек истината, това значи да реализира живота в неговата пълнота.

Мнозина се стремят към постигане на идеалния живот, към живота на светиите. За да придобие идеалното, човек трябва да слезе в областта на реалното, да мине през големи страдания, като Христовите, да се смири. След това Бог ще го извади от смъртта и ще го постави в областта на идеалното. Обаче, това е възможно само в далечното бъдеще. Без страдания човек нищо не може да постигне. В същност страдания няма. Страданията са условия само, за да изпитат човека, доколко е убеден в реалното. Като казвам, че страдания не съществуват, имам пред вид мисълта, че страданията не се предизвикват от Бога, а от хората. Човек сам е причина за страданията. Ако човек върви и рита камъните с краката си, разбира се, че ще страда. Като рита камъните, той непременно ще се нарани и после ще страда. Видите ли, че някой камък се е изпречил на пътя ви, не го ритайте, но наведете се, хванете го оттук, оттам и го турете настрана. Ако камъкът е много тежък, за да не се всекнете, извикайте няколко другари да ви помогнат заедно да го преместите. Мъчно се дигат големи камъни. Когато искате да станете богати, трябва да знаете, че богатството е голям камък. Речете ли сам да дигнете този камък, вие непременно ще се осакатите. Големите знания представят големи камъни. Който се опита сам да дигне камъка на знанието, той непременно ще се осакати. Изобщо, мъчните задачи на живота не са нищо друго, освен големи камъни, които човек сам не може да дига.

Вчера наблюдавах, как двама братя се бяха заели с един опит, не по силите им. Те видели, че един голям камък, тежък около седем-осем хиляди килограма, стои точно на пътя, дето се правят гимнастическите упражнения, и решили да го махнат от мястото му, да не пречи. Питам ги, какво мислят да правят с този камък. Те казаха, че искат да го дигнат от мястото му и да го хвърлят в езерото. Като видях, колко е голям камъкът, разбрах, че сами нищо не могат да на правят, но премълчах, не исках да ги обезсърчавам. Те започнаха работата, но нищо не можаха да направят. Като ги видяха другите братя, веднага им се притекоха на помощ. Събраха

се около 20 души и започнаха да работят: поставиха лостове, дигаха, слагаха и след четири часова упорита работа, те можаха да преместят камъка само на един метър от мястото му. Какво придобиха с този метър? – Нищо особено. И без този метър място можа да мине. При това, този камък можа да затисне някого, да причини голямо нещастие. Но всички искаха да преместят камъка. От този пример можем да извадим заключението: Срещнете ли на пътя на вашия индивидуален, семеен или обществен живот големи камъни, не по силата ви, не се стремете да ги дигате. Правете опити да дигате малки камъни, тежки по 10–20 килограма най-много.

Съществената мисъл, която трябва да остане в ума ви, е следната: Сърцето трябва да се занимава с изучаване на реалното – на любовта. Умът трябва да се занимава с изучаване на идеалното – на мъдростта. Като съедините тези два процеса в едно, вие ще дойдете до изучаване на истината и нейното приложение в живота. Когато приложите тия три метода в живота си, вие ще постигнете съвършенството, към което се стремите. Това е въпрос на далечното бъдеще. Това е новото, към което всеки човек се стреми. Досега хората не са успявали в живота си, защото са изучавали реалното с ума си, а идеалното – със сърцето си. Това е невъзможно. Реалното се изучава със сърцето, а идеалното – с ума.

Защо идат страданията? Защо хората трябва да страдат? – За да се научат да любят. Който люби, той трябва да страда. Който никога не е страдал, той не знае, какво нещо е любов. Любовта се проявява само чрез страданията. Страданието е почва, върху която любовта расте. Страданието е условие, за да се прояви радостта. Радостта е плод на страданието. Колкото повече е страдал човек, толкова по-сладки плодове ще има. Който не е страдал, той не може да има плодове. Плодовете на реалното и на идеалното израснаха от страданията на Христа. Христовите страдания донесоха новата култура на човечеството. Големи са били страданията на Христа! Кръв е излизало от Неговите пори. Това показва, че Той е разрешавал трудни задачи. И най-после трябваше да Го разпнат на кръст. Когато не обичаме някого, ние го приковаваме реално на кръста, а когато не мислим добре за него, ние го приковаваме идеално на кръста. Значи, съществуват два вида приковаване на кръста: реално, когато не обичаме някого; идеално, когато не мислим добре за някого.

Сега аз желая на всички да слезете от реалния и от идеалния си кръст! Никой не може да слезе сам от кръста си. Все трябва да дойде Никодим, да ви свали от кръста, да ви завие в плащеница и да ви постави в гроба. След това два ангела трябва да слязат от небето и да ви извадят от пещерата на вашия живот. Страданията съдържат една добра страна, която всякога

трябва да се има пред вид. Страданията носят в себе си велики Божии благословения за онези, които искат да се запознаят с реалното и с идеалното в живота. Страданията са временни. Те траят около секунда, две, три, най-много една минута. Те не достигат даже и до един час. Това, което продължава повече от час, е отражение на страданието. Гневът на Бога може да продължи най-много сто години, а Божието благословение продължава хиляди години. Недоволството на Бога от хората може да продължава най-много сто години, а любовта Му – 25 000 години. Значи, недоволството на Бога към нас може да продължава най-много една секунда, а любовта Му – 25 000 секунди. Тъй щото, ако изучавате правилно реалното и идеалното, Бог ще бъде недоволен от вас една секунда, а доволен – 25 000 секунди. Ако не изучавате правилно реалното и идеалното, Бог ще бъде доволен от вас една секунда, а недоволен – 25 000 секунди. Кое от двете положения е за предпочитане? Мимолетен е гневът на Бога. В този гняв вие ще опитате, какво нещо е страданието. В доволството и разположението на Бога ще опитвате радостта.

И тъй, сърцето ви трябва постоянно да се занимава с любовта, а умът ви – с мъдростта. А вие, като ученици, всякога трябва да се занимавате с истината.

Божията Любов носи пълния живот.

28 юли, 5 ч.
Начало: 05:00

1937_07_30 Планини и долини
рилска беседа

ПЛАНИНИ И ДОЛИНИ

Представете си, че пред вас стои един виден цигулар, с цигулка Страдивариус в ръка и с ноти на един от забележителните автори музиканти. Всичко това ще ви задоволи ли? За да останете доволни, цигуларят трябва да свири, цигулката да издава тонове, а нотите да предават онова, което музикантът е вложил в тях. Цигулката представя човешкото тяло, нотите – храненето, дишането, а цигуларят – човешката мисъл. Следователно, ако между цигулката, нотите и цигуларя, т. е. ако между мисълта на човека, неговото тяло, храненето и дишането му няма известно отношение, сами по себе си те нямат никакъв смисъл. При това положение музиката, както и животът на човека остават неразбрани.

Целокупният живот не е нищо друго, освен музика, песен. И най-ограниченият живот е музика. Наистина, където и да отидете, ще чуете, че всеки народ има своя любима песен, свой химн. Англичаните имат свой химн, германците имат свой химн, французите имат свой химн, русите имат свой химн, българите имат свой химн и т. н. Не само отделните народи, но и всеки човек има свой химн. – Кой е химнът на майката? – Детето. – Кой е химнът на човека? – Главата. – Кой е химнът на любовта? – Сърцето. – Кой е химнът на добрия човек? – Краката. – Кой е химнът на справедливия човек? – Ръцете. – Кой е химнът на разумния човек? – Разумността. Химнът е мярка, която определя нещата.

Всички хора говорят за любовта, но трябва да знаят, че докато Божественото дихание не проникне в тях, те не могат да придобият любовта. Погрешката на съвременните хора се заключава в това, че те искат да бъдат щастливи, да се обичат, без да е вдъхнал Бог в тях. Каква любов е тази, ако някой ви нахрани с лед или с някакъв разтопен метал? Какво ще научите от любовта на вашия приятел, който ще ви впрегне като вол да орете цял ден нивата му, или ще ви натовари със стотици килограми товар на гърба ви? Хората са изгубили истинска представа за любовта, вследствие на което наричат любов това, което не е. Те не знаят, че сърцето пее песента на любовта. Като върши своята работа, то изпраща кръвта по цялото тяло. Кръвта е велико благо, което сърцето изпраща по цялото тяло, за да храни всички негови удове. Сърцето мисли за всички клетки на тялото, навреме да им изпрати храна, да не страдат. Докато сърцето мисли само за службата, която му е дадена, целият организъм е доволен и щастлив. Понякога, обаче, и сърцето се отклонява от задачата си. И то започна да мисли за други неща, които го разсейват. Щом изпадне

в такова състояние, организмът започва да страда, в него настава известна дисхармония. Тогава сърцето се намира в положението на слугиня, която прегаря яденето на господарката си.

Една слугиня имала обичай всеки ден да гледа от прозореца, кога ще мине нейният възлюбен. Той минавал по едно и също време. Щом го види, слугинята продължавала работата си, и цял ден била доволна. Обаче, един ден нейният възлюбен за-къснял, не минал на определеното време. Слугинята го чакала да мине и не забелязала, как прегорила яденето.

Вашият възлюбен е Бог, Когото вие чакате да мине пред вашите прозорци, пред вашите очи. Когато редовно минава пред прозорците ви, вие Го посрещате и след това започвате работата си. През целия ден вие сте доволни, и работите ви вървят добре. Случи ли се нещо особено, че или Бог не мине навреме, или вие Го изпуснете, целият ден сте недоволни, и работите ви остават назад, а яденето ви всякога прегаря. – Може ли Бог да минава пред нашите прозорци? – Може, разбира се. Като слънцето, Той всеки ден минава пред нашите очи: понякога проговаря, понякога минава покрай нас, без да каже дума. Като види своя възлюбен, момата някога го спира, каже му две-три думи и си заминава, а някога му хвърли цвете или писъмце от прозореца и гледа, какво ще направи. Той се навежда, взима цветето, закичва се с него, а писъмцето туря в джоба си и радостно продължава своя път.

Като не разбират любовта, мнозина считат тия работи за неестествени и се срамуват да говорят за любов. Какъв срам има в това, майката да люби детето си? Какъв срам има в това, човек да гледа на слънцето, или да стъпва по земята? Радвайте се, когато можете да гледате слънцето. Радвайте се, когато свободно ходите по земята. Радвайте се, когато любите. Това трябва да ви подтиква към мисъл, към правилно разбиране на живота. За да разберете физическия живот, вие трябва да имате здрав стомах, да можете правилно да се храните. За да разберете духовния свят, вие трябва да имате добре развити дробове, да дишате и да чувствате правилно. За да разберете Божествения свят, вие трябва да имате добре оформена глава, добре раз-вит мозък, да мислите правилно.

На какво могат да се уподобят главата, дробовете и стомахът на човека? Главата представя вложения капитал, с който човек работи в живота си. Ако главата е добре оформена и мозъкът правилно развит, вие имате достатъчно капитал за работа. Дробовете представят капитал, който се намира в постоянно обръщение. Който има здрави гърди, всичките му работи вървят добре. Стомахът представя приходи от вложения капитал. Който има здрав стомах, и приходите му ще бъдат добри. Правилното

хранене дава добри приходи, а неправилното – изразходва вложения капитал.

Един обеднял руски княз, добър поет, се оженил за една красива мома. Поласкана от неговата титла, тя мислила, че той е богат човек и се надявала, че ще живее с него добре. Като се оженили, той й давал на ден по сто целувки. Три деня наред се целували, но най-после тя огладняла и поискала да яде. – Ну, поцелуемся! – казал той. – Поцелуемся, но кушат надо! Наистина, добро нещо е целувката, но ако човек не яде, целувката нищо не дава. Най-хубавата целувка в живота на човека е мисълта. Сегашните хора се срамуват от целувките, защото те не се дават правилно. Само онзи човек има право да целува, който се храни добре, който мисли и чувства правилно, който диша правилно. Ако стомахът, дробовете и мозъкът на човека не функционират правилно, той не трябва да целува. Да целуваш някого, това значи да внесеш в него живот, светли мисли и възвишени чувства. Такава целувка не може да се забрави нито в този, нито в онзи живот. Ето, и Юда целуна Христа, но тази целувка Го предаде. Христос го запита: „С целувка ли предаваш Сина Человечески?" Като се заговори за Юда, хората започват да го обвиняват, че той предал Христа. Питам: Ако човек се отрича от истината в себе си и я продава, не е ли той Юда, един от учениците, които не са разбрали смисъла на живота?

Следователно, дойдете ли до истината, до мъдростта и до любовта, бъдете крепки, устойчиви. Никакво колебание по отношение на любовта, мъдростта и истината! Какво правят хората днес? Ако ближните им не ги обичат, те се сърдят на Господа. Ако ближните им не мислят добре за тях, те пак на Господа се сърдят. Хората трябва да знаят, че не са пратени на земята да ги обичат, но те трябва да обичат. Милиони години Бог е носил човека в утробата си, докато един ден го застави да излезе оттам и го прати в света, да покаже на всички страдащи Божията Любов и Неговите добродетели. Всеки човек трябва да разбере тази истина и да не очаква повече да го галят. Земята е място за работа, а небето – за възнаграждение. Там ще отдадат всекиму заслуженото. Само болният човек се нуждае от галене, от утеха, от служене. Само болният се нуждае от сестри и братя милосърдни. Той е аристократ, очаква слуги да му помагат. Здравият, обаче, е демократ; той е готов на труд, на работа. Следователно, човек е дошъл на земята да работи и да учи.

Единственото нещо, върху което човек трябва да спре вниманието си, това е неговото лице. Той трябва да изучава чертите на своето лице, както и тия на другите хора и да чете по тях. Казват за някого, че е двуличен. Какво се разбира под думата „двуличен"? – Човек с две лица. За Бога пък казват, че е троеличен – с три лица. – Кои са трите лица на Бога? – Трите лица на

Бога са трите добродетели – любов, мъдрост и истина. Значи, едното лице на Бога е Любовта, чрез която изпраща живот в света. Второто лице е Мъдростта, чрез която изпраща светлина. Третото лице е Истината, чрез която изпраща свобода. В този смисъл и човек е троеличен, а не двуличен. Първото лице на човека е неговото чело – разумното, Божественото начало. Второто лице, това са Неговите очи и неговият нос, чрез които е свързан с ангелския свят. Третото лице на човека е неговата брада и уста. Мъжете крият третото си лице. У тях то е обрасло с косми. В това отношение жените са по-искрени от мъжете. У тях и трите лица са открити, а у мъжете – двете. Жената казва: Каквото направих, няма да крия. Нека всички видят, какво съм направила. И Адам сгреши заедно с Ева, но за свое оправдание, той казва: Ако Ева не беше с мене, аз нямаше да сгреша, нямаше да изляза от рая. Но същевременно той показа любовта си към Ева. Адам предпочете да напусне рая, но да не остави Ева сама да скита по света. Обаче, като се намери в трудни условия, той казва: Ако не беше Ева, и досега щях да бъда в рая.
Първоначално Адам мислеше, че Ева не може да направи никаква погрешка, защото е излязла от него. Адам казваше за Ева: „Тази е плът от плътта ми и кост от костта ми". Обаче, като сгрешиха и двамата, Адам отдаде всичката вина на Ева. Наистина, докато беше в Адама, Ева не можеше да греши, но щом излезе вън от него, тя имаше възможност вече да греши. – Защо? – Защото той не ѝ предаде законите, които Бог му беше дал. Той се държеше към Ева като нейн баща и мислеше, че тя не трябва да знае това, което той знае. Адам мислеше, че дъщеря му е толкова целомъдрена, че никога няма да си позволи да яде от забраненото дърво за познаване на доброто и на злото. – Кое е забраненото дърво? – Когато господарят забрани на слугата си да пипа неговата каса, а въпреки това той пипа, слугата е ял от плодовете на забраненото дърво. Когато яде без позволение от яденето, приготвено за високи гости, детето е яло от плодовете на забраненото дърво. Следователно, всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка, които произвеждат страдание в човека, представят забраненото дърво. За да не страда, той не трябва да яде от плодовете на тия мисли, чувства и постъпки.

Сега вие не сте дошли на планината за удоволствие, но да научите нещо. Тук вие сте на училище. Ще изучавате растенията, както ботаникът ги изучава. Ще ги изучавате, както лекарят, за да научите, какви лечебни свойства се крият в тях. От друга страна, вие трябва да изучавате минералите, както минералогът ги изучава. Ако не можете да изучавате външния свят, как ще изучавате вътрешния? Как ще изучавате свойствата на своите мисли и чувства? Как ще изучавате качествата на говора? Ученикът трябва да изучава тия неща, да има ясна представа за себе си.

Като окултни ученици, вие трябва да учите с любов. Без любов, окултизмът остава неразбран. Без любов, никакво знание не можете да придобиете. Грешката, която Адам направи, седи в това, че той пристъпи към знанието, без да беше придобил любовта. Най-красив е езикът на любовта. Тя разполага с най-избрани думи. Няма по-красив език от този на любовта. Който иска да възкръсне, той трябва да прилага любовта. Ако работите ви не се нареждат добре, приложете любовта. Ако сте болни, приложете любовта. Ако страдате, приложете любовта. Любовта всичко нарежда, всичко оправя.
Пазете следните правила: Не влизайте в училището, докато не придобиете любовта. Не влизайте в живота, докато любовта не ви озари. Не започвайте никаква работа без любов. Любовта ражда всички неща. Роденото от любовта носи живот в себе си. Казано е в Писанието: "Любовта е безпристрастна". Когато проявяват любовта си, хората грешат, именно, в това отношение. Те са пристрастни в любовта си: едного обичат повече, другиго – по-малко. Или, един обича някого, но той не му обръща внимание. – Защо? – Той обича друг някой. Последният пък обича трети. Той, от своя страна, обича четвърти и т. н. Като погледнете към тях, виждате, че всички се мъчат, всички страдат. Мъченията, страданията на хората се дължат на неразбраната любов. Един ден, когато хората разберат любовта, страданията им ще се смъкнат от тях, както змията съблича кожата си.

Следователно, искате ли да не страдате, да не се мъчите, приложете любовта в живота си. Да приложите любовта, това значи да служите на Бога. Не служите ли на Бога, вие всякога ще грешите. Ще срещнете един човек и ще кажете: Дебела глава е този човек! – Защо е дебела главата му? – От много работа. Ръцете на работника задебеляват. Сърцето на алчния човек задебелява. Умът на алчния човек също задебелява. Ако човек не иска нито главата, нито сърцето, нито умът му да задебеляват, той трябва да бъде смирен, да се стреми към живота, към любовта, към знанието, без да иска да ги завладява, да ги прави своя собственост. Единственото нещо, върху което човек има право на собственост, това са неговият дух, неговата душа, неговият ум и неговото сърце. Вън от тия неща човек не може да притежава нищо друго. Съзнае ли човек това нещо, между неговия дух и духа на всички хора става правилна обмяна. Не само това, но и между душите, умовете и сърцата на всички хора трябва да става правилна обмяна. Стане ли тази пълна обмяна между хората, любовта ще ги посети. Любовта свързва всички хора, всички души.

И тъй, обичайте и тези, които досега не сте обичали. Засега, на някои хора вие сте отпуснали по-голям кредит, отколкото на други. Изправете погрешката си! Намалете малко кредита на онези, на които сте дали

много, и от този кредит дайте още малко на ония, към които сте се показали скъперници. С други думи казано: вземете малко от кредита на онези, които обичате, и дайте от него на онези, които не обичате.

Сега, колкото и да ви говоря за любовта, все пак страданията няма да ви оставят. Вие страдате по единствената причина, че не сте свършили ония работи, които ви са дадени още в миналото. Цялата човешка карма не е нищо друго, освен сбор от недовършени работи. В този живот човек трябва да ликвидира със своята карма. Дали съзнава това, или не съзнава, всеки човек се стреми да развива дарбите и способностите си, да се прояви като даровит музикант, художник, поет. И ако не може да постигне това, той страда. Като сте дошли на планината, възпявайте високите върхове, възпявайте долините! Упражнявайте се във всички направления. Когато младият момък се упражнява в поезия, той започва да възпява планините и долините: „Планини високи! Долини дълбоки!" Той мисли, че като напише два-три реда, станал е поет. За да стане поет, работа се иска от него.

Какво представя планината и какво – долината? – Всяко високо място, от което човек може да падне, е планина. Всяко дълбоко място, в което човек може да се удави, е долина. Тъй щото, когато хората падат, това показва, че те са на планински места. Когато се давят, това показва, че те са в долини. Планините са места, дето човешкият ум се възпитава. Долините са места, дето човешкото сърце се възпитава. Като знаете това, впрегнете три-четири чифта волове и идете да орете в долината на вашето сърце. Посейте там най-хубавите плодни дървета, най-хубавата пшеница. След това прекарайте удобни пътища и съобщения, че който пътник мине покрай вас, посрещайте го и кажете му една – две сладки думи. Като се уморите от живота в долината, качете се на планината, да фантазирате и песни да пеете. Планинските песни се отразяват в долините. Красив е животът на сърцето, но когато умът мисли. Умът е вашият възлюбен, а сърцето – вашата възлюбена. Каквото лошо и да ви говорят за вашия възлюбен и за вашата възлюбена, не вярвайте. Ако вярвате, вие ще ги спънете в тяхния път. Вярвайте, че вашият възлюбен е на планината, а вашата възлюбена – в долината. Тя отдолу ще казва: Планини високи! Той отгоре ще отговаря: Долини дълбоки! Това е израз на истинска любов.

Желая ви да чуете гласа на вашия възлюбен от планината и гласа на вашата възлюбена от долината!

30 юни, 5 ч. с.

Книги:
Планини и долини
Лъчи на живота (Беседи отъ Учителя, държани при седемтѣ рилски езера презъ лѣтото на 1937 г. София, 2004)
24 беседи от 18 юли 1937 г. до 22 септември 1937 г.
Начало: 05:00

1937_08_01 Разбиране и съзнание
рилска беседа

РАЗБИРАНЕ И СЪЗНАНИЕ

Съвременните хора живеят в реалния свят, вследствие на което засега те не могат да го изучават идейно. Всички погрешки на хората стават по причина на несъответствието, което съществува между идейния и реалния свят. Като знаете това, не се сърдете на сърцето си,''' !!!''' на реалния свят, който ви заставя да се храните. Мнозина казват, че животът щял да бъде по-добър, ако яденето не съществувало. – Ако яденето не съществуваше, с какво бихте го заместили? Наистина, от яденето произтичат ред несъответствия в живота, но с какво може да го заместите? Засега яденето е най-голямото добро на земята, а за невидимия свят – най-голямото зло. Без ядене животът на земята щеше да бъде по-лош, отколкото е сега. Чрез яденето ние се възпитаваме, пресъздаваме. Без ядене физическият живот на хората щеше да се прекрати, а с това заедно щеше да спре и неговата духовна еволюция.
Значи, човек трябва да яде, но той трябва да знае, как да яде и защо да яде. Той трябва да яде, за да обича хората. Ако яде добре, той ще ги обича правилно; ако не яде добре, той не може да ги обича правилно. Ако храносмилателната система на човека не е в пълен порядък, той няма да се храни добре. Щом не се храни добре, той всякога ще бъде неразположен към хората, към всичко, което го обикаля. Той няма да се интересува от наука, от изкуство, от музика – всичко ще му се вижда наопаки. И като не се интересува от нищо, той ще философства само, защо светът е създаден така, а не по друг начин. По въпроса, защо светът е създаден по този начин, само философите могат да разискват, но досега никой философ не си е отговорил на този въпрос. Каквито теории да изнасят философите за обяснение на този въпрос, те не могат да задоволят всички умове. Като четат техните теории, мнозина казват: Това са идеи на неколцина философи, но не на всички. И децата рисуват гарги, гълъби и казват на майка си, че са нарисували една гарга, или един гълъб. Майката не може да се съгласи с тях. Достатъчно е да погледне рисунката, за да види, че нито гаргата прилича на гарга, нито гълъбът – на гълъб. Следователно, искате ли да нарисувате нещо, не взимайте пример от рисунките на децата, но ползвайте се от работите на великите художници. Понякога и техните работи не могат да минат за съвършени. И детето рисува гарга, и великият художник рисува гарга, но грамадна е разликата между едната и другата. Като разглеждате двете рисунки, вие ще дойдете до положение да схващате добрата, красивата страна на нещата. От вас се иска, именно, това – винаги да гледате на добрата страна на нещата. Срещате един човек и казвате, че е грозен, че не можете да го търпите. Ако грозният не дойде,

красивият никога не може да се яви. Грозният е сянка на красивия. Ако грозният не съществува, красивият никога не би се проявил. Следователно, за да се прояви доброто в живота, първо трябва да се явят сенките на нещата.

Сега, ние говорим за злото в човека, за неговото недоволство. Човек е недоволен от живота си. – Защо? – Недоволен е, че не е добър. Не се смущавайте. Бъдете доволни от себе си за даден момент и се стремете следния момент да се изправите. Проявявайте се такива, каквито сте. Някой е разгневен, започва да вика, да се сърди. Нека се гневи, нека изразходва излишната енергия в себе си. На всеки човек е определено, колко време може да се гневи. Някой може да се гневи една, две, десет секунди, или десет минути, най-много – половин час. Той е като фотограф. Фотографът отваря апарата си и цъка секунда, две или повече. Определено е колко секунди трябва да трае цъкането, според осветлението, при което става фотографирането. Недоволството на човека се заключава, именно, в това, защо е цъкал дълго време, или защо е цъкал толкова кратко време. Колкото време и да е цъкал, за случая е достатъчно. Едно нещо трябва да знаете: в нещастието или в скръбта на един човек се крие щастието или радостта на друг. Значи, благодарение на нашата скръб и нещастие други същества се радват и веселят. Когато един боледува, друг оздравява. Навсякъде в природата става обмяна. Не мислете, че болестите са нещо излишно в живота на хората. Чрез болестите човек добива ценни качества в себе си. Толстой разправя, че след всяко боледуване съзнанието му се е разширявало. Той придобивал нещо ново. Всяко боледуване било свързано с красиви преживявания. Ако не беше минал през болезнени състояния, Толстой не би дошъл до това просветление на съзнанието си.

Та, когато видите, че някой човек се гневи, сърди, знайте, че той не се сърди, но се учи да разсъждава. Той не се сърди на никого, но се приспособява към лошите условия. Оставете го свободен, да учи. Ако видите, как каменарят троши с чук камъни, трябва ли да се чудите, защо ги троши. Трябва ли да мислите, че не е човешко, дето чука и троши камъните? Оставете го свободен. Той има работа, знае защо трябва да троши камъни. Тези камъни са нужни за градене на къщи. Те са необходими за физическия живот.

Мнозина искат да живеят на земята като ангели. Това е невъзможно. За да живее като ангел, човек трябва да има ангелски условия. И най-добрият певец на земята не би могъл да пее като ангел. Преди всичко, той няма такъв ларинкс, какъвто ангелите имат; той няма среда като тяхната. Хората са недоволни, неблагодарни на това, което им е дадено, те искат повече. Ако не са разработили малките таланти, малките дарби, които Бог им е

дал, как ще се справят с голямото богатство, към което се стремят? Много неща има, които човек не знае, които не е придобил, а се стреми към нови, големи постижения. Запример, вие сте забелязвали, че когато ще ви се случи някаква неприятност, носът ви сърби. – Защо? – Не знаете. Колко обикновени неща още не знаете, а търсите нови, големи знания. Всички се стремят към здраве, но не знаят, как да го придобият. Особено младите моми искат да имат червени устни, червени страни, да изглеждат здрави. Естествено е това желание, защото червеният цвят на лицето показва добро храносмилане и правилно дишане. За да придобият този цвят, светските дами си мажат устните и страните с червена боя. По този начин те сами се лъжат, че имат червен цвят, че са здрави.

В това отношение аз поддържам вътрешната, а не външната козметика. За да придобие червен цвят на лицето си, човек трябва да си представя този цвят във въображението си, да се свърже с всички тонове на червената краска. Като се упражнява така, той няма да забележи, как ще се яви червена краска на лицето му. Щом придобие тази краска, той ще се почувства по-здрав, по-любвеобилен. Неговата призма ще започне правилно да пречупва светлината, и той ще придобие истинско понятие за любовта. Докато не придобие червения цвят, човек все ще бъде изложен на ред болезнени състояния. Ако не възприема правилно портокаловия цвят, човек ще изгуби своето индивидуално състояние. Ако не възприема правилно зеления цвят, той ще спре своето растене. Ако не възприема правилно жълтия цвят, той ще спре своето умствено развитие. Ако не възприема правилно синия цвят, той ще започне да се изражда в религиозно отношение. Ако не възприема правилно виолетовия цвят, човек постепенно ще почне да губи силата на своята воля.

И тъй, когато светлината се пречупва, явяват се седем цвята, т. е. седем велики добродетели. Когато видите небесната дъга, вие си спомняте за Стария Завет, дето е казано, че Бог е поставил дъгата за знак на човечеството, че втори път потоп няма да става. Това значи, че когато човек живее съобразно седемте велики добродетели на дъгата, в неговия живот потоп няма да стане, и мъчнотиите му лесно ще се разрешат. Щом види дъгата в своя мистически живот, всичките му работи ще се оправят. Засега пред нас са разкрити главно три цвята: червен, жълт и син. Любовта поддържа червения цвят, мъдростта – жълтия, а истината – синия. Когато тези три основни цвста се съединят в едно, образува се четвсрти, производен цвят.

Следователно, достатъчно е човек да схване правилно основните тонове на цветовете, за да може правилно да прогресира в своето физическо и духовно развитие. Тъй както сега се развиват религиозните хора, вместо да

прогресират, те се спъват в развитието си. Когато пости, човек трябва да добие хубави черти на лицето си. Всъщност, не става така. Вместо да придобие нещо красиво, лицето му се обезобразява. Това показва, че човек не знае как да пости. Когато устните на човека са дебели, това е лошо, но ако и много изтънеят, пак е лошо. Някои стискат устните си, но с това те реагират неправилно на своите чувства. Устата на човека не трябва да бъде нито много затворена, нито много отворена. Устните трябва слабо да прилепват. Устата трябва да бъде толкова слабо отворена, че от външния ѝ вид да се вижда, каква е любовта на човека. Устата на мнозина не показва никаква любов. Някои моми умират от любов, но това е театър само, никаква любов не е. В това отношение те приличат на младите булки, които, като излизат от бащиния си дом, навеждат главата си, уж плачат за майка си и за баща си. Като вижда това, деверът казва на брата си: Братко, булката плаче много, да я върнем назад! Но тя казва: И да плача, водете ме напред!

Има една аналогия между положението на младата булка и вашето. Когато ви изваждаме от света, за да ви въведем в Царството Божие, вие плачете, давате вид, че искате да се върнете назад. Речем ли да ви върнем назад, вие искате да вървите напред. Обичайте света, но не ходете по неговите пътища. И Бог обича света. Казано е в Писанието: „Бог толкова възлюби света, че даде своя Единороден Син в жертва, за да не погине всеки, който вярва в Него". Светът е училище. Щом свършим това училище, ние трябва да се радваме, че го напущаме и влизаме в Царството Божие. Светът черпи силата си от Царството Божие, от Божествения свят. Казва се в Битието: „В начало Бог създаде небето и земята". Това значи: В начало още Бог създаде физическия и Божествения свят.

Мнозина могат да кажат, че са ходили на онзи свят, при Господа. Никой от вас не може да откаже, че е ходил на онзи свят. Ние всички благодарим на разумните братя, че са работили безкористно върху нас. Но какво правят съвременните хора? Като ги хванат от невидимия свят, те не могат вече да се върнат назад. Дали сте ходили на онзи свят, или не сте ходили, няма защо да спорим върху това. Да спорите по този въпрос, то е все едно да спорите по въпроса, добър ли е човек или лош. Няма защо да спорите, няма защо и да се критикувате, понеже устройството на сегашния човек не се дължи на самия него. Хиляди поколения преди него са работили по един неестествен път. Работата на човека днес се заключава в доброволното ремонтиране и преустройване на неговия организъм. Човек носи ред наследствени черти, които не са негови, но трябва да се освободи от тях. Те му са дадени за работа. Като работи върху тях, да ги преобрази, той ще преустрои своя организъм. Бог не съди човека за неговите лоши наследствени черти, но ако не работи да ги изправи, тогава Той ще го съди.

Някой брат иска да говори. Изслушайте го спокойно, не му възразявайте. Като отидете при някой водопад, трябва ли да му кажете да млъкне? Ще го послушате малко и ще се отдалечите. Тъй щото, говори ли някой, изслушайте го, не го спирайте. – Ама не говори умно – Оставете го да се изкаже. Не бързайте да давате мнението си. Вие трябва да проявите търпението си, да дадете свобода на всички. Недоразуменията в живота на хората се дължат единствено на тяхното нетърпение. Доколко една реч е разумна, зависи от резултата, който тя произвежда върху слушателите. Някой може да е насадил стотина-двеста декара земя, без да има големи резултати. Значи ползата, която нещата принасят, определя тяхното значение, тяхната цена.

Съвременните хора бързат в заключенията си. Като ни им вървят работите добре, те казват за себе си, че са лоши хора. Щом работите им тръгнат напред, казват, че са добри хора. Кое е по-добре да казват, че са лоши хора или да казват, че са добри? Кажете: Ние сме добри хора, но сме се нацапали малко. Ще отидем на извора да се измием и като се върнем, ще бъдем чисти и красиви. Не държите ли тази положителна мисъл в ума си, вие се обявявате против Господа. По този начин вие хвърляте петно върху Него.

И тъй, помагайте си едни на други. Някой иска да прояви любовта си – съдействайте му. Друг иска да прояви знанието си – съдействайте му. Помагайте си, поощрявайте се във всички направления. Кой каквото иска да направи, не се бъркайте в работата му. Оставете го свободен. Ако изкара нещо криво, той сам ще го изправи. Като развалите едно нещо, друго ще направите. На земята нищо не остава постоянно. Това не значи, че на земята няма нищо. Животът на земята е реален, но от реалния живот ние ще минем към ценностите на идеалния живот. Изобщо, най-хубавите неща от реалния живот ще ги пренесем в идейния, на небето. Не мислете, че на небето ще бъдете по-добре, отколкото на земята. Разликата седи само в това, че условията и обстановката на небето са по-добри от тези на земята, вследствие на което там нещата изглеждат по-добри. Бог е еднакъв и на небето, и на земята. Ако ние не Го познаваме и не можем да Го проявим, Той не е причината за това. Причина сме ние, че не можем да Го възприемем правилно.

Когато казвате, че сте лоши хора, вие се намирате в положението на онзи светия, който казвал, че дяволът бил много лош. Дяволът има една добра черта – постоянство. Ти го пъдиш от вратата, а той намира най-малките дупчици и оттам влиза. Като влезе някъде, настани се и започва да работи – от нищо не се стеснява. Той е трудолюбив, никога не се обезсърчава. Той никога не казва за себе си, че върши зло. Като влезе в някой мъж, той заема

положението на професор, а жена му – негова ученичка и започва да ѝ преподава. Понеже не е научила урока си, мъжът я набива добре. Боят служи като предметно учение за млади и за стари, за прости и за учени.

Какво разбираме под думата „млад"? Според мене, млад е онзи, който има възприятия за любовта, за мъдростта и за истината. Той всичко възприема и лесно се ориентира. Той не съжалява, че има зло в света и казва: Да проявим доброто! Като види, че някой се окалял, той взима вода, измива го, а след това му дава чиста риза да се преоблече. Тъй щото, добри хора са онези, които са готови да помагат на бедни, на страдащи, на паднали. Те не се занимават с критика. И критиците имат своето място, но те сами оставят дрехите си неопрани. – Защо? – За да бъдат свободни да критикуват. Те си оставят надзиратели, на които поръчват да изперат дрехите им добре, никаква нечистотия да не остане по тях. Като се върнат от работа, отиват да видят, добре ли са изпрани дрехите им и тогава си турят подписа. Светът се нуждае от критици. Кой ще пази нечистите дрехи? Кой ще дава отчет за всичко останало? Аз не съм против критиката, но не бързайте да давате мнението си. Не правете прибързани заключения. Критиката е потребна, лошите мисли и чувства са потребни, гневът, сприхавостта са потребни. Обаче, всичко това трябва да дойде на своето време и място. И болестите са потребни, защото чрез тях болният усилва вярата си. Първоначално той е суеверен. Каквото му се каже, всичко изпълнява. От суеверие отива към вяра. Докато е здрав, каквото му се каже, не го възприема, все на особено мнение остава. Щом се разболее, няма вече особено мнение – готов е всичко да изпълни.

Сега, от всичко казано днес, най-важното за вас е да поправите устните, носа, очите, веждите, брадата си. Брадата не трябва да бъде като кочан, но да има малка вдлъбнатина. Добре е често да се оглеждате в огледало, да видите, при какви състояния, какви промени стават с носа, очите, устата ви. Очите и устата на човека винаги се нагласяват според неговите мисли. Когато човек намисли да прави добро, ще забележи, че около устата и очите му се явяват известни гънки. Когато намисли да върши зло, около устата и очите му се явяват друг род гънки. Забелязано е, че в твърдия човек устата придобива права линия. В бъдеще от това положение на устата ще се родят известни несъобразности. Човек трябва да държи устата си спокойна, без никакво мърдане.

Ако има някакво мърдане, то трябва да бъде напълно хармонично. Когато линията на устата увисва надолу, това е признак на песимистично състояние. Когато се повдига нагоре, това е признак на оптимистично състояние в човека. В това отношение младите момци са големи оптимисти. Срещате млад момък, който върви и сучи мустаците си, завива

ги нагоре, във вид на котва. С това той иска да каже: Който се качи на моя параход, той трябва да бъде напълно спокоен, че никога няма да потъне. Момъкът държи кормилото отзад, а момата – греблата, и лодката върви напред.

Сега аз говоря за човека. Човешкото съзнание държи котвата, а човешкият ум – лопатите, и лодката върви напред. За човека е важно, лодката му да върви напред. Учени, философи, писатели препоръчват на човека много работи, но повечето от тях не му са нужни. Кое е по-важно за болния – нови дрехи, или да го лекуват? Здравият се нуждае от нови дрехи, а болният – от лекарства. Всеки здрав човек трябва да бъде добре облечен. Да бъде човек добре облечен, това не значи да следва модата. Модерните дрехи на мъжете и на жените нямат линия. Днес в Париж хиляди хора работят върху модата, но те не могат да дадат ония линии, които да отговарят на човешкото тяло. Ние се нуждаем от мода и на мисълта – правата мисъл. Следователно, всеки човек, какъвто и да е той, щом изнася прави мисли, трябва да го слушате. Всяка мисъл, всеки извор, колкото малки и да са, те излизат от Бога. Малкото изворче в безводно място принася голяма полза. Малките изворчета се губят пред големите извори, но все пак и те помагат за образуване на големи реки.

Като ученици, вие трябва да си поставите задачата, да благодарите на Бога за сърцето и за ума, които ви е дал. Благодарете за дарбите, способностите и добродетелите, с които ви е надарил. Пред вас стои една велика задача. Цялата вселена, със своите слънца и планети, е една велика школа, през която трябва да минете. Вие трябва да изучавате всички предмети на тази школа и да се възпитавате от тях. Докато сте на земята, стремете се да учите добре. Който говори малко, да се научи да говори повече. Даже и жабата, която е много мълчалива, в два случая започва силно да крякa: през лятото, когато се влюби, и когато я хване змия за крачето. Ако човек я хване за крачето, тя мълчи, не крякa. Хване ли я змия, тя започва силно да крякa.

Тъй щото, когато в живота на човека дойдат ред неприятности и страдания, и той, като жаба, започва да креска, да вика. Щом чуете, че някой креска като жаба, притечете му се на помощ. – Защо? – Змия го е хванала за крачето. Богатството, което обсебва човешката душа, не е ли такава змия? Голямото тщеславие, което обсебва човека, не е ли една змия? Гордостта, която завладява човека, не е ли една змия? Като чуя, че някоя жаба крякa силно, зная вече, че змия е хванала крачето й. Взимам тогава бастона си, отивам при змията и й заповядвам да пусне жабата. Питам я, кой й е дал право да хваща жабата за крачето.

И тъй, когато едно ваше красиво чувство страда, притечете му се на помощ. Когато една ваша мисъл страда, притечете й се на помощ. Човешкият дух казва на човека, че трябва да бъде смел и решителен и на всички да помага. Страда ли някое ваше чувство, помагайте му да се повдигне. Този е пътят, по който трябва да работите. Срещате една сестра, но не ви е приятна, защото много говори. Какво разбирам под думата „много говори"? Да говори човек много, това значи да яде много. Той отива на две-три места на гости и навсякъде го канят да си хапне. На първото място се наяжда добре. Отива на второто място, и там не отказва да си хапне – иска да угоди на всички. Как трябва да постъпва човек, за да не преяжда? Като знае, че ще отива на две-три места на гости, той трябва да вземе със себе си двама свои приятели. Като отиде на първото място и го поканят да яде, той ще се нахрани добре, а за приятелите си ще каже, че са в пост. Като отиде на второто място и го поканят да яде, ще каже, че той с един от приятелите му са в пост, третият от тях само може да яде. На третото място пък ще се храни онзи, който не е ял, а другите двама ще постят. При това разрешение на въпроса всички ще бъдат доволни.

Следователно, където и да ходите, водете със себе си своите приятели. Всеки човек има на разположение трима приятели. Единият му приятел е любовта, вторият – мъдростта, а третият – истината. Като отидете на първото място, ще вземете любовта със себе си. Като отидете на второто място, ще вземете мъдростта със себе си. Отидете ли на третото място, ще вземете истината със себе си. Ако навсякъде водите със себе си своите приятели, всичките ви работи ще се наредят. Съветвам ви, да не се отделяте от тримата си приятели. Те са много изправни. Те са в състояние да оправят всички объркани работи на хората. Като видя, че някой объркал работите си, казвам на един от тримата му приятели да оправи работите на този човек. Той веднага му се притича на помощ. После му казвам: Благодари на приятелите си, че оправиха работите ти. Ако не бях ги довел, работите нямаше да ти се оправят. На себе си отдавам дотолкова значение, доколкото ставам причина да доведа вашите приятели, да оправят обърканите ви работи. Без тях нищо не можеше да стане. По отношение на тях нашата заслуга седи в това, че ние им даваме възможност да дойдат на земята да работят. Аз съм напълно убеден, че вие всички имате добро желание, Божията Любов, Мъдрост и Истина да работят във вашите сърца.

Сега ще приведа един от стиховете на Писанието: „Призовете ме в деня на вашите изпитания, и Аз ще ви помогна. И ще ме прославите".
Ще ви дам следните мисли: Огънят е за металите и за скъпоценните камъни; водата – за рибите; въздухът – за птиците; земята – за животните, а мисълта – за човека. Значи, господари на водата са рибите, на въздуха –

птиците, на земята – живот-ните, а на мисълта – човекът. Огънят пък е господар на металите и на скъпоценните камъни. Кои са духовете на водата? – Ундите. – На въздуха? – Силфите. – На земята? – Гномите. – На огъня? – Саламандрите. – На човека, който мисли? – Словото. Казал е Бог: „Да направим човека по образ и подобие свое". И каквото е казал, това е станало. „По образ и подобие" – разбирам по ум и по сърце. Наистина, по ум и по сърце човек е направен точно като Бога. Бог се възмущава от всяка неправда. Лошото в света седи в това, че хората се възмущават от доброто. Да се възмущава човек, това е право, но не от доброто. От злото трябва да се възмущава той. Нашите мисли и чувства се проявяват точно по образ и подобие Божие. Ако не се проявяват, както трябва, ние никога не можем да познаем Божественото. Човек познава Божественото начало в себе си само чрез образа на своите мисли и чувства.

Какво се иска от съвременния човек? – Право разбиране за нещата и високо съзнание. Без тези два елемента, той нищо не може да постигне. Без тези два елемента, природата и животът остават за него затворени.

1 август, 10 ч. С

Книги:
Разбиране и съзнание
Лъчи на живота (Беседи отъ Учителя, държани при седемтѣ рилски езера презъ лѣтото на 1937 г. София, 2004)
24 беседи от 18 юли 1937 г. до 22 септември 1937 г.
Начало: 10:00

1937_08_01 Червен и светъл
рилска беседа

ЧЕРВЕН И СВЕТЪЛ

Противоречията на хора на се крият главно във физическия живот. Защо? – Защото съвременните хора търсят удобства. Няма ли удобства в живота им лишени ли са от някои свои нужди, те се натъкват вече на големи противоречия. Изобщо, всички млекопитаещи, между които е и човекът, са същества на удобства. Животното, например, мисли само за ядене. Щом се наяде, то веднага се обтяга на сянка, под някое дърво или под някой храст и заспива. Така живеят и хората, особено богатите. Като се наядат добре, те ще си хапнат някакъв десерт, нещо сладко, ще си пийнат и ще легнат да почиват. Невидимият свят, като вижда, че хората и животните са будни, само когато се отнася до техните физически нужди, изпраща им ред страдания, с цел да пробуди съзнанието им за живот по-висок от физическия.

Сега, злото не се заключава в начина, по който човек живее, но в това, че той не познава себе си, не знае, с какви сили работи. Например, някой човек гладува, и гладът го заставя да търси храна, но отде произтича гладът, той не знае. Какъв е произходът на глада? Науката е намерила, че глада в човека се дължи на чувството на охотливост в него. Центърът на това чувство се намира около слепоочната област на мозъка. Колкото по-силно е развит този център в човека, толкова по-голямо е желанието му да яде. Следователно, колкото по-малко храна възприема той, толкова по-голям глад ще изпитва. Ако по някакъв начин тази част от мозъка на човека се извади, той няма да се стреми към ядене, няма да изпитва глад. Събуди ли се този център, човек усеща глад. За да уталожи глада си, той започва усилено да мисли, как да си достави храна. За да задоволят глада си, хората са създали цяла наука – готварството. Дали ще ядат месна или вегетарианска храна, те са измислили ред ястия, с които да събудят апетита си, повече да ядат. Ако отидете в Европа или в Америка, ще видите много начини за приготвяне на месни яденета: някога месото е добре опечено, пържено или варено, а някога го оставят доста сурово, с повече кръв. Същевременно се създават различни теории за предимство на единия начин на готвене пред другия, или за предимство на растителната храна пред месната и обратно – на месната пред растителната.

В пътя на своето развитие, човек се отличава от животните по своя интелект, по своя ум. Когато трябва да се произнесе по някакъв въпрос, човек мисли и дава
мнението си. В това отношение животните си служат повече с инстинкт. У

тях инстинктът е силно развит. Когато вълкът се намери всред някое стадо, той започва да души овцете с носа си. Така той познава, коя овца е слаба, мършава и коя тлъста. Като бутне овцата няколко пъти с носа си по корема, той разбира вече, има ли смисъл да се занимава с нея или не. Ако е тлъста, той я хваща за врата, занася я далеч от стадото и я изяжда. Ако е слаба, оставя я настрана, не се интересува от нея. И тревопасните животни си служат с носа си. Като искат да знаят, коя трева е добра за ядене, те я миришат с носа си и веднага се произнасят. В млекопитаещите животни носът е играл и продължава да играе важна роля. Той замества интелекта в хората. Понякога и човек си служи с носа, да познае, коя храна е добра, и коя не. От благоуханието, което се разнася от храната, той може да каже, дали дадена храна е добра. Обаче, не всякога от благоуханието на храната може да се съди за нейното качество. Ако в някое ястие се турят ароматни приправки, те могат да маскират преснотата и доброкачествеността на материалите и да го представят за добро. В същност такова ядене може да разстрои стомаха на човека. В това отношение човек лесно може да се заблуди.

Хората се натъкват на заблуждения, не само във физическия, но и в духовния, и в умствения свят. Например, ако слушате една цветиста реч, в която се изнася някакъв велик идеал, вие можете да я приемете като абсолютно искрена, но след време ще се разочаровате и от проповедника, и от неговата реч. Тази реч не е била изпитана. Всяко нещо се познава само тогава, когато се постави на опит. Лесно е да се говорят нещата, но те трябва да са опитани. Лесно се говори за любовта, но постави ли се на опит, тя изчезва. Преди всичко хората не знаят, къде е мястото на любовта. Според някои мястото на любовта е в душата. – Любовта иде от духа, влиза в душата отдето през ума слиза в сърцето. Оттук тя обхваща цялото тяло. Други пък казват, че любовта е движение. – Любовта произвежда движение, но не е движение. Любовта произвежда не само движение, но и разширяване, растене и т. н. Трети пък казват, че любовта е чувстване. Любовта произвежда чувстване, но чувстването не е любов. Деятелността на човешкия дух и на човешката душа се дължи на любовта. Казват още, че любовта е първият потик в живота. – Любовта е първият потик наистина, но не и последният. Последното нещо в света, това е истината.

По отношение на любовта, съвременните хора правят ред погрешки. Те започват с любовта и се стремят да свършат с любовта. Коя майка е започнала с любов и свършила с любов? Който започва с любовта, той непременно трябва да свърши с истината. Ако не започне с любовта и не свърши с истината, върху главата му ще се изсипят такива страдания, каквито не е очаквал. Човек може да оцени любовта само тогава, когато започва с нея и свършва с истината. Истината трябва да бъде тил в

човешкия живот. Когато любовта действа в човека, на лицето му се явява червения цвят. Той е признак на любовта. Когато истината действа в човека лицето му става светло, защото истинна е синтез на всички лъчи на светлината. Следователно, ако лицето на човека не е червено и светло, той не е познал нито любовта нито истината. Казваме за някого че се е опекъл, изгорял. – Защо? – Почервенял е човекът. Значи, в червения цвят хората се пекат. Червеният цвят е начало на чувстванията. Без този цвят хората не могат да чувстват. Докато не започне да чувства, човек не може да има представа за любовта. Любовта започва с малък потик, с най-малкото чувство. Истината пък е синтез на нещата. Ако в пътя на своето развитие, човек не познае себе си, не разбере, с какви дарби и способности разполага, той не може да придобие истината. Сега, като казваме, че любовта е начало, а истината – край, разбираме, че любовта е начало на живота, а истината – край на недоразуменията в живота. Докато хората не се обичат, животът им няма нито начало, нито край. Щом се обикнат, животът започва и върви към своя край – реализиране на самия живот. Днес всички хора се стремят към края на живота, към неговото реализиране, към освобождаване от страданията. Когато човек придобие истината, страданията му ще престанат. Любовта носи страдания, а истината ги прекратява. Кога го човек се влюби, страданията тръгват след него като войници. Те кацат върху него като мухи. Къде има мухи? – Дето има ядене. Дето няма ядене, и мухи няма. В това отношение любовта представя богата трапеза, върху която са сложени различни ястия. Дето има сложена трапеза с ястия, там и мухи ще има.

Страданията в живота на хората не са нищо друго, освен хапливи мухи, които ги хапят и насилствено, като с остен, ги заставят да работят, да мислят. Достатъчно е човек да направи една погрешка, за да дойде една хаплива муха да го ухапе. Всяка погрешка се придружава с ухапване, т. е. със страдание. Колкото вида мухи съществуват, толкова вида страдания има по света. Например, завистта, злобата в човека произвежда един вид страдание, омразата – друг вид. Мястото на злобата в човека е над ушите. Когато този център е силно развит, човек е много завистлив. Този център е силно развит във вълка, вследствие на кое го той е много жесток, свиреп. В овцата този център е слабо развит, и затова минава за миролюбива. Завистта е във връзка с личните чувства на човека. Ако се измери областта на центъра на злобата, ще се види, че тя заема пространство от 1 - 20 сантиметра най-много. Повече от 20 см не може да заеме. Това е крайният й предел.

Като говоря за злобата, вие не трябва да се смущавате. И в най-слаба степен да се яви, тя все ще покаже на човека своето съществуване. Щом любовта посети човека, и злобата, като верен неин съпътник, ще

проговори. И гълъбът, или кроткото същество, при известни случаи проявява злоба. Когато има две-три малки гълъбчета, а същевременно мъти нови яйца, гълъбицата се озлобява срещу малките и едно по едно ги изхвърля вън от гнездото. Те крякат, пискат вън, докато дойде бащата да ги утешава. Той им казва: Ще извините майка си, тя е неразположена, има много работа, но пак ще ви приеме. Като ги успокои, той ги качва в гнездото. На другия ден майката пак ги хвърля навън. Същото става и с хората. Срещате един човек разположен, готов на услуги, на жертви. – Защо? – Той е проникнат от някакво благородно чувство. В този момент в него се промъква едно чуждо чувство на користолюбие, на недоволство. Какво става с него? Веднага любовта пристига и изхвърля навън чуждото яйце – користолюбието. Любовта не търпи никакво користолюбие, съмнение, своенравие, нетърпение. Дойде ли нещо подобно в човека, тя го хваща врата и го изхвърля вън от гнездото. Който не разбира отрицателните прояви на своя характер, той казва: Нямам ли право да се проявя? Не съм ли човек и аз като всички? – Човек има право да се проявява, но не в отрицателното. Истински човек е онзи, който проявява положителното и себе си, а отрицателното – възпитава и облагородява.

Човек трябва да помни, че не е той сам виновен за отрицателните черти в себе си. Той не е снесъл яйцата на користолюбието, на упоритостта, на злобата и т. н. Това са яйца, с които други някои са го насадили, той да ги мъти. Така правят и българите. Те обичат да турят под някоя квачка различни яйца кокоши, пачи и други. Без да знае, с какви яйца е насадена, кокошката ги мъти. Като се излюпят всички яйца, тя вижда, че след нея тръгва цял народ пиленца, патенца, юрдечета. Някои от тях приличат на нея, а други – съвсем не приличат. Чуди се кокошката, тя ли ги е измътила всички, или не. Както и да е, тя тръгва пред тях да им търси храна. Като дойде до някоя река, патенцата и юрдечетата влизат във водата, а пиленцата обикалят около нея. Като вижда това несъответствие между едните и другите малки, тя се чуди, как е станала тази работа, но стои на брега, чака да излязат патенцата и юрдечетата от водата.

Страшно е положението на човека, когато се види като кокошката, обиколен с подозрение, съмнение, злоба, омраза и т. н. Той седи и се чуди, отде са дошли тия лоши чувства в него. Знае, че по естество е добър човек, но отде дойде подозрението в него? Знае, че е добър човек, но отде дойде омразата в него? Стои той и мисли какво да прави с тия отрицателни чувства, в себе си, как да се освободи от тях. – Няма защо да се смущавате от отрицателното в себе си, но пазете се от него да не ви завлече във водата и да се удавите. Не считайте, че всички отрицателни мисли и чувства са все ваши. Не взимайте стоката на дявола за ваша. Не продавайте стоката му. И в новия живот, да влезете, изпитанията пак ще ви следват. Като влезете в

новия живот ще видите, че и там има области, в които можете да се спънете. Млади, и стари могат да се спънат. Учени и прости могат да се спънат. Философът може да се спъне в своята философия; моралистът – в правилата на своя морал. Затова ние казваме, че някои неща си морални, а други – не са морални.

Кои неща са морални и кои – неморални? Всеки потик, колкото малък и да е, който произтича от любов, мъдрост и истина, е морален. Не произтича ли от любовта, мъдростта и истината, той не е морален. Щом потиците на човека са морални, и животът му ще бъде морален. Когато човек греши, причината на това се крие в неотзивчивостта му към своите морални потици. Бог влага тия потици в човешката душа, в човешкия дух, в човешкия ум и в човешкото сърце. Щом вложи един потик в човека, Той веднага се оттегля и гледа, как ще постъпи. Хората се стремят към любовта, а въпреки това се карат, бият. Майката обича детето си, но от време на време го бие. Момък и мома се обичат, наричат се божества, а като се оженят, започват да се бият. Братче и сестриче седят мирно и си играят. После се галят, милват, целуват. Щом седнат да ядат, братчето удари сестричето, или го хване за косата. После сестричето хваща братчето за главата и го разтърсва. Защо става това?

Една жена разправяше накратко своя живот. Оженила се млада за едного, когото обичала. Цели десет години живяла с него, но той постоянно я биел. Тя търпяла, нищо не казвала. Един ден той й ударил една плесница, и в нея се събудил такъв гняв, че тя моментално се хвърлила върху него и му ударила две силни плесници. От този момент той не посмял да дигне ръка върху нея. Поправил ли се с това? Не, след две–три години той умрял. Мъж, който бие жена си, умира преди нея. Жена, която бие мъжа си, умира преди него. Това показва, че въпросите не се разрешават с насилие. Силата на човека седи във въздържанието, в самообладанието. Въздържанието не подразбира мълчание. Външното мълчание не е и вътрешно. Когато иска да говори, човек трябва да пита Бога в себе си, да говори или не. На кого трябва човек да говори? Човек първо трябва да говори на себе си, после на ангелите, да се научи да разсъждава, и най-после – на Господа, да се научи да се моли и да върши само онова, което Бог му е казал. Щом знае да говори на себе си, на ангелите и на Бога, той ще може да говори на ближните си и ще им бъде полезен .

Каква е вашата опитност в това отношение? По колко пъти на ден се обръщате към Бога с молба да ви каже, какво да правите? Не зная, колцина от вас се обръщат към Бога за съвет. Щом намислите да правите нещо, вие веднага пристъпвате към действие - никого не питате. В невидимия свят има разумни същества, които всеки момент са готови да услужват на

хората. За онзи, който се обръща за съвет към тях, всяка дума е благословение. Всяка тяхна дума може да се използва за градеж.

Съвременните хора избягват съвети даже и на разумни същества, понеже са минали през школи на различни учители, които са ги учили на неща, от които и днес още не могат да се освободят. Някои от тия учители са ги учили, че трябва да бъдат горди, да пазят достойнството си; други са ги учили, че трябва да бъдат силни, да се борят с всичко в живота; трети са ги учили, че трябва да бъдат богати и да се осигуряват. Вие сте опитали всичко това и сте дошли до убеждението, че и горди да бъдете, и богати, и силни, все пак сте нещастни. Вследствие на това вие сте изгубили вярата си и днес не вярвате на никого. Мойсей е учил: „Око за око, зъб за зъб". След него иде Христос и казва: „Ако те ударят на едната страна, обърни и другата". Опитвали сте Мойсей, и повече не искате да го следвате. Христа още не сте опитали, но не се решавате да Го следвате – не вярвате в Него.

Какво разбирате от стиха, който Христос е казал, че ако те ударят на едната страна, да обърнеш и другата? Ако го разберете буквално, вие ще изпаднете в противоречие. Ще кажете: Защо човек трябва да бъде толкова мекушав, да се оставя да го бият? За да разберете дълбокия смисъл на този стих, трябва да знаете, че само разумният, добрият човек има право да бие. Само приятелят има право да бие. – Защо? – Защото той бие с любов. Ако приятелят те удари от едната страна с любовта, дай и другата си страна, да те удари с мъдростта. Какво по-голямо благословение можете да очаквате от това? Казано е в Писанието: «Когото Бог обича, наказва го". – С какво? – С любовта, мъдростта и истината. Какво по-голямо благословение от това? Радвайте се, когато съвършеният ви наказва. Бог е съвършен. В Него няма противоположни чувства, както в хората. Всичките Му постъпки са пълни с любов. Дръжте в ума си мисълта: Каквато плесница ударите на брата си, такава и вие ще получите. Ако го ударите с любов, и вас ще ударят с любов; ако го ударите с мъдрост, и вас ще ударят с мъдрост. Ако ударите ближния си без любов и без мъдрост, и вас ще ударят по същия начин. Всяка плесница, нанесена на човека без любов и без мъдрост, кости чупи, мускули разкисва. С една дума, плесница без любов и мъдрост може да умъртви човека. Всяка плесница, нанесена върху човека с любов и мъдрост, внася в него живот, знание и светлина.

Сега, желая на всички да получавате плесници на любовта. Ако тези плесници идеха от ръката на човека, те щяха да бъдат физически. Те идат от добрия ум, от доброто сърце, от добрата воля на човека. Те идат от неговия дух и от неговата душа. Следователно, всяка такава плесница носи за човека голямо благословение. Такива плесници Бог постоянно ни дава. Поетите възпяват лъхането на въздуха, лъхането на светлината. В този

смисъл, лъхането на светлината не е ли една плесница, т.е. милване, галене с ръката? Светлината слиза с такава голяма бързина, че удря право в лицето на човека. В тази плесница има любов и знание. Като се докосне до лицето на човека, тя започва да го милва. Ако светлината не носи любов и знание в себе си, с бързината си тя би махнала човека от своя път. Ако нямаше любов и знание в себе си, светлината би умъртвила човека, но понеже иде с любов и знание, тя го прави енергичен. Аз бих желал и вие да бъдете енергични, но като се приготвите отдалеч да ударите на някого плесница, щом дойдете до това място, веднага да спрете. Тогава енергията ви ще се превърне в любов и знание. Това значи да има човек самообладание. Мъчно е човек да се владее, но той трябва да придобие самообладание. Както се е засилил да удари плесница, веднага да спре. Не е лесно да мисли човек правилно. Не е лесно да обича човек хората правилно. Не е лесно да говори човек истината. Не е лесно всичко това, но не е и много мъчно. Понеже е мъчно сами да го постигнете, затова сте дошли в Школата да учите.

Сега, като наблюдавахте изгрева на слънцето, вие видяхте, че имаше червен цвят. – Защо? – Защо го започва с любовта. После слънцето стана светло. – Защо? – Защото свършва с истината. С тези два цвята слънцето казва: Започни с любовта и свърши с истината. Като видите, че слънцето е червено, кажете си: Желая сърцето ми да бъде пълно с любов. Като го видите светло кажете си: Желая ума ми да бъде пълен с истина. Желаете ли тия две неща за себе си, вие ще имате Божието благословение. Всеки ден, при изгрева на слънцето, пожелавайте да имате любов в сърцето си и истина в ума си. Да посрещате всеки ден изгрева на слънцето с тази мисъл, това значи да бъдете през целия ден радостни и весели. Не можете ли да придобиете нищо от слънцето, вие не сте разбрали, какво значи изгрев на слънцето.

И тъй, понеже живеем в свят на противоречия, ние трябва да се свържем с Божествената любов, с Божествената истина и с Божия Дух. Казано с в Писанието: „Не огорчавайте Божия Дух, с Който сте запечатани". Бог е дълготърпелив и милостив, но всякога бъдете будни, да не огорчавате Божия Дух в себе си. Кажете ли една дума не на място, веднага се коригирайте. Направите ли една погрешка, веднага я изправете. Ако в сърцето ви проникне едно лошо чувство, трансформирайте го веднага. Каквото изкушение и да ни сполети, стремете се да устоите срещу него. За да се справите с противоречията и изкушенията в света, сърцето, умът, душата и духът ви трябва да бъдат будни. Само по този начин вие можете да се самовъзпитавате. Освен вие сами, никой друг не може да ви възпитава. Рече ли друг някой да ви възпитава, това значи да ви дресира. Обаче, дресират се само коне, кучета, но не и хора. Аз мога да ви поставя

ред ограничения, но това не е възпитание, това е робство. Да възпитам един човек, това значи да го отхраня, да стане като ангел. Ако аз нямам любов, и вие нямате любов, нито аз мога да ви възпитавам, нито вие можете да се възпитавате. За да ви възпитавам, аз трябва да имам любов към вас, и вие трябва да имате любов към мене. За да ви възпитавам, аз трябва да приложа истината към вас, както и вие – към мене. Като ви възпитавам с любов и истина, мога да ви оставя да живеете при ангелите. Иначе, не бихте могли да живеете при тях. Едно трябва да знаете: докато сте при хората, първо вие трябва да ги обичате, а после те да ви обичат. Ако сте при ангелите, първо те трябва да ви обичат, а после вие. Ако сте при лошите хора, първо вие трябва да ги обичате, а после те. Обичат ли ви първо лошите хора, те ще ви причиняват големи пакости. Ако добрите хора първо ви обичат, те ще ви правят добро.

И тъй, като ставате сутрин, започвайте с червения цвят и си кажете: Господи, днес ще покажа Твоята Любов към всичко – към камъните, към растенията, към животните. Като дойдете до човека, там ще покажете любовта си в най-голям размер. Като дойдете до човека, там ще проявите двата цвята – червения и светлия. Това е новото, което трябва да приложите в живота си. Вие имате много знания, много опитности, но приложете и новото, което сега ви се дава. Някои казват, че са прости, а в същност не са. Като видят някой учен, те турят своите чувствителни везни и започват да го теглят. Те виждат и най-малката му погрешка. Това показва, че са умни хора. В това отношение и мене са ме теглили. Само ме следят, какво ще кажа и как ще постъпя.

Преди години дойде при мене един български светия. Той си турил кръст на челото и току се кръсти. От време на време ме поглежда. Аз седя, гледам го, но не се кръстя. – Защо не се кръстиш? – Аз имам една слабост, кръстя се, само когато имам мъчнотии. Когато съм радостен, забравям да се кръстя. Щом дойде мъчнотията, веднага започвам да се кръстя и да се уча. Да се кръстиш, това значи да те бият. Щом видя, че бият някого, питам го: Ти носиш ли кръст? Като погледна към него, виждам, че носи кръст на челото си. Когато бият някого, а той търпи, това показва, че се е нагърбил с кръста на търпението. Не се опълчвайте против кръста, защото бой ще има. И Христос опита кръста. Какво направи като Го заковаха? Той се моли, вика да Го отковат, но най-после се убеди, че това е волята Божия и се остави да Го заковат.

Какво представя кръстът? – Кръстът представя две сили, които действат в противоположни посоки. Едната сила е пасивна – хоризонталната линия в кръста. Другата е активна – вертикалната линия. Тя представя човешката мисъл. Тази сила показва, че човек трябва да расте нагоре, а не да се

удоволства. Както семенцата излизат от земята, така и човек трябва да расте нагоре. Всичко, което расте, е Божествено, а което не расте, не е Божествено. Следователно, ако растете и побеждавате почвата, това показва, че противодействията, които срещате на пътя си, са по-малки от силите, които са вложени във вас. Ако не растете, противоречията са по-големи от силите ви. С други думи казано: Когато лесно се справяте с препятствията, които срещате на пътя си, вие имате в себе си любов, която ви помага. Тогава и вие се радвате, и Бог се радва на вашия успех. Когато вие побеждавате, Бог се наслаждава. Намирате на пътя си торба с пари. Вие сте беден човек, нямате стотинка в джоба си, но отвътре нещо ви казва: Бягай, не се изкушавай! Вие поглеждате торбата с пари, усмихвате се и заминавате. Ако някой види, че бягате от парите, ще мисли, че сте глупав човек. Невидимият свят, обаче, ще ви похвали. По-добре е да спечелите сърцето на един човек, отколкото неговите нари. По-добре е да спечелите доброто мнение на своя приятел, отколкото да използвате неговата сила. За предпочитане е човек да има на страната си Божията Любов, Мъдрост и Истина отколкото всички блага, всички удоволствия на света. Лишени ли сте от любовта, от мъдростта и от знанието, каквито други богатства и блага да имате, вие сте изгубени.

Сега, желая ви да придобиете новото, което е потребно за съграждане на бъдещия ви живот. Сегашният ви живот трябва коренно да се преустрои. Дълго време трябва да работите, за да преустроите живота си. Погрешката на съвременните хора се състои в това, че те искат едновременно да свършат много работи. Всеки човек трябва да започне една работа, да я свърши добре и тогава да пристъпи към втора. Великият художник започва само една работа. Като я свърши, както трябва, тогава започва втора. Видният поет ще напише само един–два стиха за любовта и върху тях ще работи дълго време. Като четете поезията на някой поет вие трябва да правите превод, да ѝ дадете друг смисъл. Например, какъв превод ще направите на думите, изказани от П.Славейков, за парите? Той е казал: „Парице, парице, всесилна царице! С тебе в рая, без тебе в ада". Вие можете да преведете тази поезия в следния смисъл: Парице, парице, всесилна царице, все за тебе питах и по света скитах. Но като скитах по света, най-после оглупях. Като се видях в това положение, реших вече за тебе да не питам. Като се научите да правите верни преводи, вие ще станете истински поети. Като съзнае заблуждението си, човек може вече да пише. Той няма да възпява парата като всесилна царица, без която не може да живее, но ще пише: Парице, парице, дълго време по тебе скитах и всякога лъган оставах. Ти ми казваше, че само мене обичаш, но видях, че на всички едно и също казваш, с всички работиш. Питам: Какъв характер може да има човек, който, като парата, навсякъде се движи на всички обещава? Парата не предпочита никого: тя еднакво услужва и на

праведния и на грешния.

Съвременните хора се нуждаят от чиста храна, чиста вода, чист въздух и чиста светлина. Те се нуждаят още от чисти мисли и чувства. Това представя Божественото начало в човека. Бог не търпи и най-малкото несъвършенство. Това, което мъчи човека, е неговото несъвършенство. Дойде ли въпрос до любовта, там човек трябва да бъде абсолютно чист. Някой се оплаква, че като отишъл на гости при приятеля си, той легнал на мекото си легло, а него оставил да спи на пода. Любов ли е това? Не е любов, но и обратното да стане, гостът да спи на леглото, а домакинът на пода, и това не е любов. Тогава, какво трябва да направи домакинът? Или двамата да спят на пода, или домакинът да купи още едно легло с чисти, нови завивки. Справедливостта изисква да давам на ближния си такава храна, каквато и аз употребявам; да му давам такава вода, каквато и аз пия; да му купувам такива дрехи, обуща, каквито и аз нося. Така постъпва и Бог с нас. Той ни е дал своята Любов, своята Мъдрост и своята Истина. Повече от това какво можем да желаем? И ние трябва да бъдем подобни на Него. За да постигнете това, проучвайте любовта в нейната чистота! Проучвайте знанието в неговата светлина! Проучвайте свободата в нейната пълнота! Пожелайте, както за себе си, така и за ближния си, онази свобода, която освобождава душите от вътрешното им ограничаване.Приложете любовта и истината като граници на живота, и Божието благословение ще бъде винаги с вас.

1. август, 5. ч. с.

Книги:
Червен и светъл
Лъчи на живота (Беседи отъ Учителя, държани при седемтѣ рилски езера презъ лѣтото на 1937 г. София, 2004)
24 беседи от 18 юли 1937 г. до 22 септември 1937 г.
Начало: 05:00

1937_08_04 Нашето предназначение
рилска беседа

НАШЕТО ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕ

Размишление.

„В начало бе Словото.“

Отче наш.

Ще прочета нещо от „Царския път на душата“. /Учителят прочете 185 страница./ Сега този пасаж, взет така сам по себе си, няма никакъв смисъл, защото човешкият живот не седи в царския сан. Животът не седи нито в майката, нито в бащата, нито в детето. Това са служебни отношения. Животът не седи нито в момата, нито в момъка. Необходимо е да имате отношение. Ето какво наричам аз „отношение“: Представете си, че вие сте здрав и сте свършили 4 факултета, учен човек сте. Но в къщата, в която живеете, нямате въздух. Питам: Какво ви ползува вашето учение? Вие почвате да се задушавате. Обратното: Представете си, че в тая къща имате въздух, но 5–6 дена хляб нямате и не сте яли. Питам: Какво ви ползува вашето учение? Сега тия работи трябва да ги пренесете. Земният живот сам по себе си няма смисъл. Животът на земята е най-голямото разочарование, което човешката душа ще срещне. По-голямо разочарование надали ще срещнете. На земята най-първо ще бъдете приет царски и после ще ви изпъдят така, като тия, които са били в кръчмата и не си отиват навреме, и кръчмарят ще ги изрита навън. Най-първо като дойдете на земята, баща ви и майка ви ще ви направят едно угощение, ще ви дигат на ръцете си и най-после като ви изпращат, ще ви турят на носило от няколко дъски и ще ви турят в земята. Това не е едно разрешение на живота. Щом идваш, ти ще дойдеш по един начин, а пък щом си отиваш, ще те изпращат по един такъв начин, с тарга. – Това показва, че нищо не си научил. Че младият, който идва, душата, която идва от невидимия свят, има знания. Тя една млада мома и един млад момък като ги срещне, ще им отиде на гости, ще им даде подаръци и ще ги разположи. Тия двама души, които никак не са се познавали, тя ще ги сбижи, и тя като дойде между тях, ще произведе единият в чин баща, другата – в чин майка, ще им даде най-високи титли. А пък понеже човек като заминава за другия свят, нищо не оставя, то го изпращат по друг начин. Някои малко ще поплачат заради него. Сега при тия разсъждения вие ще запитате: „Какъв смисъл има животът?“ – Велик смисъл има животът, но трябва да го разбирате. Животът не може да се разбере в кръчмата. В кръчмата ти ще научиш един лош навик. Животът не може да се научи в богатството; там ти ще придобиеш един от лошите навици: твоята гордост и тщеславие. Ще мислиш, че като си богат, всичко знаеш.

Животът не може да се изрази и в силата, понеже тогаз ще станеш насилник, като нямаш разбиране. Тогаз ти можеш да разбереш живота като онзи тъй нареченият Стойко чорбаджи. Слязъл той в пазара и срещнал един беден човек и му купил един бял джигер с черва, и му ги дал, и оставил бедния да върви отзад. Чорбаджията върви отпред и когото срещне, казва му: „Купих един джигер на този за децата му, да се пооблажат малко.“ Ти вървиш и чорбаджията с тебе, и разправя той, че купил джигера. Кой прави добро в дадения случай: чорбаджията ли или агнето, което е дало своите дробове? Може би парите, с които помагате на някой човек, за тия пари някой друг е дал живота си, станал е жертва. Или пък някой път вие искате да проповядвате; някой път искате някои хора да ги учите да любят Бога и ги учите не на Любов, а на тщеславие. Вие още не сте показали Божията Любов и отивате да учите хората на Божията Любов. Как ще покажете Божията Любов? Ти отиваш да изучаваш слабостите на хората. „Той е малко сприхав“, казваш. Казваш: „Той не е човек, на когото да разчиташ, той не е благороден и щедър“ и т.н. Щом не е добър, направи го добър! Вие занасяте болния часовник при часовникаря и веднага като излезе от часовникаря, този часовник върви. При тебе не върви, а като излезе от него, върви и показва точно времето. Ти искаш една грешна душа да върви към Бога. И ако не знаеш работите както часовникаря, тогаз не я бутай! Какво ще я буташ?

Та казвам: На всинца вас много глоби ще ви наложат за недоброто поправяне на часовниците, понеже мнозина от вас ще се оплакват, че сте им развалили часовниците. Разправяше един проповедник: Един негов познат обърнал един човек към Бога и го завел у дома му и казал: „Намерих една душа обърната.“ И проповедникът го приел. Сутринта като станал, обърнатият го няма, но и кесията с парите изчезнала. Много хора аз забелязвам, като дойдат тук, казват: „Можем да влезем във вашето общество.“ Защо искат да влязат? Те искат да си прекарат живота между добри хора. Аз считам, че всички хора са добри. Аз считам, че всички шишета са добри, докато не са счупени. Щом едно шише се счупи, то става опасно. Всякога, когато в едно общество няма съгласие, подразбирайте, че шишетата са счупени и има разногласие. Умният трябва да стопи едно шише като се счупи и да направи едно по-хубаво шише. Например, допуснете, че в едно общество като това, както се събирате, че някой казал някоя нецензурна дума. Дайте му един кръст за храброст. Дайте му възнаграждение 500–600 лева, хиляда лева и кажете му: „Такива думи не съм чул. За пръв път чувам такава хубава дума като твоята.“ Но ще кажете: „Това не е морално.“ Вие сте чудни хора. Вземате едно въже, обесите човека, който е виноват. И казвате: „Това въже е престъпно.“ Едно въже, на което бесят човека, става ли престъпно? На човека, когото бесят, казват: „Ти още не си доузрял.“ Покачват го на въжето, за да доузрее. Защо

окачват крушите? – За да доузреят.

Защо разпнаха Христа? – За да Го научат на търпение. Да има пълна вяра! Величието на Христа като беше разпнат, това е търпението Му. Когато разпнаха Хроста, Той мислеше защо го разпнаха. Вас само да ви бутнат, една дума да ви кажат, и вие цяла нощ не можете да спите. Казват ви, че сте невежа. Какво лошо има в думата „невежа“? Турете след „не“ една запетая и става „вежа“. Де е лошото в думата „невежа“? Ето какво е „невежа“: Буквата „н“ показва, че трябва да изучавате закона на противоречията. „Е“ показва, че трябва да изучавате закона на размножението. „В“ показва, че трябва да изучавате закона на посаждането. Трябва да разбирате противоречията, които съществуват. Идват някой път при мене и ми казват: „Учителю, научи ни.“ Че какво да ви уча? Вие някои работи знаете по-добре от мене! Вие казвате: „Как да обичаме?“ Как така? Че аз от тебе трябва да уча как да обичам. Аз имам твоите любовни писма. Какви любовни писми си писал на твоите! Аз имам твоите любовни писма, от които аз се уча. Какво излияние на сърцето! Ако си забравил, да ти прочета твоите писма. Изваждам едно писмо и почвам да му чета: „О, мила възлюблена, когато те срещнах, слънцето изгря в моята душа. От този ден нещо тържествено се събуди в мен. И моят живот се промени. И всички неща придобиха своята цена. И моето сърце трепери като сърцето на един ангел. И само да те зърна някъде, това е за мен достатъчно.“

Казвам: Де е погрешката сега в неразбирането на Любовта? Какво трябва да се учи този човек? Богатия всеки може да го обича, но сиромаха – не всички. Учения всеки може да го обича, но невежия – не всички. Добрия всеки може да го обича, но лошия – не всички. Любещия всеки може да го обича, но онзи, на когото душата тъй не е запалена, не може да го обича всеки. Наскоро се разправяхме с една млада сестра, която има много опитности в живота си. Тя казва: „Не мога да разбера Любовта.“ Любовта сама по себе си е разбрана. Когато се грееш на огъня, това е Любовта. Това е естественото положение: Като те лъха това, което иде от огъня. Но като се опиташ да целунеш огъня, той ще ти изгори устата. И в Любовта хората целуват въглените на огъня. Те ще ти изгорят устата. Грей се на огъня, но не целувай въглените на огъня. Това са символи, които ще разбирате. Въгленът всякога изгаря. Законът е: Бог е поставил слънцето надалеч. Слънцето е един въглен и ако човек би целунал този въглен, той би му изгорил устата. И слънцето седи на 92 милиона мили далеч от земята и оттам праща своите целувки. Слънцето даже и от тая далечина изгаря кожата. Слънцето има и черни лъчи. И Бог е турил предпазителна енергия на тая разрушителна енергия. Вие някой път се изгаряте със земната Любов. И в нея има черни лъчи. И в Любовта има една енергия, която

разрушава. Вие си играете със земната Любов. В нея има и черни лъчи. От черните лъчи човек може да умре. Човек, който изучава земната Любов, трябва да си тури броня.

Вие не можете да разберете Любовта, докато нямате един конкретен образ: Докато у вас идеята за Бога не стане ясна, вие Любовта не можете да я разберете. Как ще познаете дали сте я разбрали? Дойде ви, да кажем, една неприятна мисъл или едно неприятно чувство, или нещо ти се случи в живота, което веднага наруши мира ви. Ако с това чувство в дадения случай вие ще изгубите равновесие, вие нямате понятие за Любовта. Онзи, който има понятие за Любовта, нищо в света не може да го смути. Докато вие се смущавате в живота, вие нямате истинско понятие за Любовта. Имате Любов, но това не е Божествена Любов. Вие ще имате Любов, която ще ви донася всякога всичките неприязнени чувства или недоволства в живота. Тя е Любов, която донася недоволството. Аз да ви приведа примери: Има автори, които са писали върху Любовта. Има две приятелки, ученички, свършили гимназия и си живеят приятелски. Запознаят се е един млад момък и двете се скарат. Защо? Питам: Тая любов, която скарва хората, от Бога ли е? И това любов ли е? Не, това са търговски сделки. Или една майка, и в нея се ражда противоречието. И в Йакова имаше противоречие. Вземете сегашните понятия за еднобрачие. Едно време патриарсите имаха по няколко жени. Яков, който излъга брата си, че му взе първородството, избяга и отиде в странство при Лавана. Лаван имаше две дъщери: Едната беше видна, красива, а пък на другата очите ѝ бяха малко недобре оформени. И сега бащата продава дъщерите си. Седем години Яков трябваше да слугува за едната. Лаван му беше казал: Седем години като служиш за едната, ще ти я дам. Яков, след като служи 7 години, Лаван му даде старата. Каза му: „У нас не е обичай да женим по-рано младата сестра.“ И де е погрешката сега? Лаван му каза: „Ти се ожени за старата. Младата ще дойде подир нея.“ И Яков трябваше да слугува 7 години и за младата. Питам: Колко жени трябва да има човек? Най-малко две. Питате: „Една жена колко мъже трябва да има?“ – Най-малко двама. Това сега е неразбрано. В дадения случай трябва да има двама. Ти като намериш двете, ще намериш жена си. И като намериш двете, ще намериш мъжа си. Докато не си намерил съдържанието на 2-те, ти никога не можеш да намериш нито приятеля, нито другаря. С 2-те се твори светът. Той е творческият принцип, който твори. Две жени трябва да имаме. Едната жена никога не се жени. Тя не се нуждае от женитба. На нея мъж не ѝ трябва. И на единия мъж жена не му трябва. Той никога не се жени. Те двамата са едно. Едното никога не се жени. А пък 2-те се жени и то се жени като мъж, жени се и като жена.

Та казвам: Ще намериш двама мъже. Ще намериш първия мъж, който

никога не се жени и той ще ти покаже за кого да се ожениш. Жената ще намери първия мъж, който никога не се жени и той ще ѝ даде най-добрия съвет за кой мъж да се ожени. И мъжът ще намери първата жена, която никога не се жени, за да му покаже за коя жена да се ожени. Това е идеята за Бога. Бог, който е създал света, при Него ще отидем да се научим. Каквато и работа да започваш, Той ще ти даде съвет, ще ти покаже път. Отидеш ли да искаш от другите съвет, ти всякога ще направиш погрешка.

Та казвам: Една седмица бих желал да живеете, без да виждате погрешките на хората. Да станете слепи за погрешките на хората. Като дойдат някои тук, гледам, развиват философски тези. Те са хубави работи. Няма нищо. За мен една лоша дума какво е? Аз лесно мога да я поправя, понеже това са само колебания на въздуха. Аз имам известни машинки, с които хващам една дума и я филтрирам. Променям трептенията на тая дума. В света няма лоша дума, но човек се мъчи да ѝ тури лошо значение. Бог е Словото, разумното Слово. Как ще направиш ти една дума лоша? Когато кажеш: „Ти ми си омразен", какво подразбирате под „омразен"? Понеже ти си искал да спиш повече, а пък този, когото мразиш, те е събудил преждевременно, и ти го мразиш. Това е омразата. Всеки, който те е събудил ненавреме, ти не го обичаш вече, понеже не си се успал. И кого мразите вие? Или който ти е дал това, което не искате, или ти е взел това, което искате. РА – това е изгряващото слънце. Да мразиш не е лоша работа. Слънцето в тебе почва да действува. Чрез омразата ти ще научиш какво нещо е Любовта. Омразата е най-хубавата дреха, с която Любовта може да се облече. Като дойде Любовта, облечена в омразата, хората започват да ходят по модата. Нали като излезе от Париж една мода, всички се обличат по нея. Модата е на място.

Та казвам: Когато някой ме мрази, казвам: Любовта е облечена със своята хубава дреха. И думата „омраза" ми стане приятна.

Вземете думата „лъжа". Тя излиза от думата „лижа", значи опитвам нещо дали е сладко или горчиво. Изблизваш това или онова и което намериш сладко, вземаш го за себе си. Вие казвате, че някой ви нарекъл „лъжец". Че кой от вас не е близвал? Противоречието в живота седи на друго място: Докато не се научите да цените нещата, не можете да имате правилно отношение към тях. Едно нещо е важно: Като срещнете един човек, трябва да познаете оная цена, която Бог е вложил в него. Цената, благата, които Бог е вложил във всяка човешка душа, това трябва да познаете. И ако и той познае благата, които Бог е вложил във вас, отношения може да се образуват между двамата. Трябва всеки един да оцени вложеното в хората. Това става вече една основа. И ако срещнете някого и не можете да оцените каквото Бог е вложил в него, то не може да се образува отношение между

вас. И какво е съвестта? Всякога, когато направим погрешка в живота, то нещо ни говори: „Ти не си оценил това, което Бог е вложил в неговата душа.“ Дойде някой човек при тебе. Той не е пратен при тебе да го направиш богат или учен, но да му направиш една много малка услуга. Например, дойде някой при тебе и има трън на крака си, вземи и извади този трън. Или има прашинка в окото си. Да извадиш тая прашинка. Ти казваш: „Но защо да се убоде този човек?“ Няма нищо, че се убол. Като се е убол, това е едно благословение заради тебе. Преди години отиваме на курорт в Юндола, към Батак. И бяхме се натъкнали на един стар българин, който ни беше дал стая в своята бичкиджийница. И той беше голям аристократ и ни гледаше отвисоко, като че нищо не иска да знае. Седи и ни гледа като на разбойници, като на завеяни религиозни хора. Чудят се ония какво да правят. Бащата е такъв. Но синът е противно на бащата си. Един ден този, старият като работел в бичкиджийницата, отхвръкнало едно парченце и влязло в окото му. Синът казва: „Ще ослепее бащата. Да го пратим в София.“ Казах: Нека дойде при мен. Казвам му: Какво има? Той казва: „Влязло е нещо в окото ми.“ Плаши се. Хващам клепача и дигам горния клепач и виждам едно парченце от дърво. Казвам: Ще внимаваш, ще ме слушаш. Ако ме слушаш, с малко ще се отървеш. Ако не, отиде окото и те ще отидеш. Той седи и ме гледа. Изваждам си бялата кърпа, обръщам окото му. Казвам: Дайте малко дървено масло. Намазвам го. Казвам: Не бойте се. Спасено е окото. Превързвам му окото с моята кърпа. На другия ден той се усеща друг. Оттам насетне той е любезен, добър. Колата си туря на наше разположение. Казва на сина си: „Тия хора са Божи хора.“ Всичко туря на наше разположение. Да допуснем, че срещнете такъв един човек. Той е едно препятствие в живота. Сега аз не казвам, че съм разрешил този въпрос. Но разсъждавам: Направи една малка услуга. Мен нищо не ми коствува. Бих могъл да кажа в случая: Да си носи той последствията. Да прави каквото иска. Но Провидението, Бог му туря една малка клечка. Тая клечка ни свързва и се обикнахме. Стопли се неговото сърце, той възлюби всички. Когато ни срещнеше, все ни поздравляваше. Казваше: „Харни хора са те!“

Питам сега: Ние сме дошли тук, на Рила. Каквито шушки има, да ги извадим навън. И като се върнем, нито един от вас да няма нито една шушка. Да се освободите от тях. И като се върнете, всички да се подмладите. Да няма някой, който да каже: „Изгубих си времето. Нищо не можах да постигна.“

Планината е място за Любов. Планината е опасна за онзи, който не разбира, но за онзи, който разбира, планината има всички блага.

Казвам: Ще започнете да изучавате законите на Любовта. Онзи, когото Бог

е пратил при вас, покажете Любовта си към него. И кой е първият признак на Любовта? Като дойде някой при вас, как трябва да покажете Любовта? Ще се облечете с червена рокля, ще си турите червен калпак, червени обуща, червени чорапи. Всичко ще бъде червено. И на този, когото обичате, и нему ще дадете червени дрехи. Всичко червено. Ще му снемете старите дрехи и ще му турите червени дрехи. Как ще ме разберете? Ще кажете: „Ще замяза на палячо." Ако буквално ме разберете, на палячо ще заприлича, но ако ме разберете мистически, този човек като излезе, ще прослави Бога! Ще каже: „Благословен е часът, в който срещнах този човек. Той ме облече с нещо." Има дрехи, тъй наречени магнетически дрехи в света. Онзи, когото обичаш, ще му дадеш една магнетическа червена дреха и тя ще му бъде като една защита от неприятностите вътре в живота. И ако вие не вярвате в това, направете си едно палто. Не го закопчавайте зимно време. И можем да му турим една магнетическа закръпка, и през цялата зима ще ви бъде топло, като че е закопчана. Не е закопчана, отворена е, а пък при това топло държи. Значи не е в тая материя, която виждате. Не е само тая ръка, с която хващате човека. Има една друга ръка, с която като хванете човека, ще му дадете едно благо. Има едно друго око, с което като погледнете човека, той ще почувствува Божествената светлина, която излиза от вас. Освен тия две очи, трябва да намерите третото око, което ще ви показва как трябва да гледате. Тия две очи са много на място, но ако зад тях няма третото око, от което излиза Божествена светлина, вие няма да дадете нищо на онзи.

Ние сме дошли тук, на планината, да научим онзи, великия, Божествен закон. Има много неща, които хората са научили, а пък има много неща, които сега хората трябва да научат. Ние през хилядите години сме дишали въздух, но днешният въздух ще внесе нещо ново. Всяка една вдишка ще внесе нещо ново от Бога. Вие още не знаете какво нещо е дишането. Днешните вдишки трябва да внесат онова Божественото. Миналите вдишки са внесли вече своето. А пък днешните вдишки ще внесат това, което Бог ни праща сега. Ако днешните вдишки са криви, то и утрешните вдишки ще бъдат криви. Днешната мисъл трябва да внесе нещо ново в нас.

Аз мога да ви чета от тая книга /„Царският път на душата"/ казани работи или мога да ви чета от друга книга някои неща. Те са все казани работи. А пък трябва да дойде новото. И което днес разберете, и което днес приложите, то е Божественото. Другите неща са само спомагателни работи. Аз мога да ви кажа преди колко милиона години е създадена земята. Кажете ми колко милиона години има, откак вие сте създадени? Според Библията колко години има, откак е създаден човек? Нали 8000 години? Според окултната теория преди 18 милиона години. И това е вярно. Това са цифри. 8000 години или 18 милиона години, те означават

едно и също нещо.

В сегашната епоха имаме пробуждане на човешкото съзнание. Когато човек е излязъл от Бога като дихание, той се е пробудил и започнал самостоятелно да живее и да се развива неговото съзнание. По-рано той е живял в Бога. Но за това съществуване, което човек е имал в Бога, ние нищо не знаем. Ние знаем за него от тогаз, откато той е излязъл от Бога и влязъл в този свят на промените, защото в живота вие няма да имате този гладкия път, който вие очаквате. И вие трябва да се радвате на всички противоречия в живота, защото противоречията в живота показват Божественото. Мислите ли, че този камък няма противоречия? Има, но не ги чувствува. Но седи ли по-горе от вас? – Не. Но ние, които чувствуваме противоречията, седим по-горе от камъка. Един ден камъкът като почне да чувствува противоречията, ще се издигне. Та колкото повече противоречия има във вашата душа, толкоз по-добре за вашата душа. Защото противоречията, това са възможности. Около тия противоречия има хиляди разумни същества, чиито сърца треперят да ви направят едно благо. Ще обясня този въпрос за противоречията с един пример. Преди години двама млади американци като яли и пили на хотела близо до Ниагарския водопад, качили се на една лодка да се поразходят на тая река, която образува Ниагарския водопад. Но понеже мисълта им не е била трезва, подема ги водата към водопада. Всред водопада има една канара. Лодката се удря о канарата. Единият слиза на канарата, а другият с лодката водата го повлича надолу. И всички американци, които били наоколо се събрали около водопада и мислели как да спасят този, които бил на канарата. Той кацнал там като някоя гарга. И хиляди хора търсят какво да измислят за да спасят този човек от туй положение. И американците измислили: Хвърлили едно телено въже, един снаряд, който пада на канарата отгоре и по това въже изтеглили този човек. Та казвам: Ако вие се намерите в едно затруднително положение, хиляди разумни души треперят, за да ви избавят от това нещастие, в което сте попаднали. Вие сте попаднали в известно нещастно положение, не сте били трезвен. Всички мъчнотии показват, че не сте били трезвен. Ние не съзнаваме грешките, които правим в живота. Но при всяка една грешка при тебе идват разумни същества, които искат да ти помогнат. И в тях не блика отвращение, но велика Любов. Те искат да ви предадат великото благо и да ви научат как да живеете. И при всичките противоречия, които срещате в живота си, обръщайте се към Бога, но с Любов. Вие не можете да се обърнете към Бога с Любов. За Този, Който всичко ви е дал и за вас се грижи, вие казвате: „Ние не Го познаваме.“ А пък този, който нищо не ви е дал, за него се залепвате като лепка. Децата турят на плета лепливи пръчки. Птичките кацнат на тях, залепват се и увисват. Вие се хващате на любовните пръчки. Аз съм виждал тия птички. Като ги хванат децата,

откъсват им главите, оскубват ги и ги опичат. Това не е Любов.

Любовта прави човешката душа свободна. Любовта облича душата със светла дреха. Любовта облича човешката душа с живот. Когато дойде Любовта, тя ще ви облече с живот, ще ви даде светлина и ще ви даде свобода. Там, дето има живот, светлина, знание, свобода, там е Любовта. Казвам сега: Не търсете Любовта отвън. Докато сте недоволни, вие сте заобиколени от общество на разумни същества, /които искат да ви помогнат/. А пък щом вие сте радостни, вие сте вече на банкет. Щом се радвате, вие сте на банкет. И щом дойде едно неприязнено чувство, те всички мислят заради вас как да ви помогнат. И като ви помогнат. И ви помагат, като ви извадят от това опасно място, без да изгубите нито един косъм. А пък сте на угощение, те се радват, че са могли да ви помогнат.

Следователно, постъпвайте като тях. Дойде някой до опасно място. Помогнете му! И като излезе от опасното място, дайте му банкет и се радвайте. Това е сега нашето предназначение. Ако някой се е качил на някое опасно място, не го хукай защо се е качил там. Това нищо не разрешава. Качил се е там.

Та казвам: При сегашните условия такъв е животът. Времето отвън /Небето е облачно/ показва какво е сегашното наше разбиране. Ние не можем да видим Божествената красота в противоречията, които съществуват в света. Но когато духнат Божествените ветрове и изчезнат облаците, и стане ясно, и слънцето изгрее наоколо, тогаз ще видим Божията Любов, с която Бог ни е заобиколил.

Та казвам сега: Ще ви препоръчам едно нещо: Старите да се оженят за Любовта, младите да се оженят за Мъдростта. Това ви пожелавам сега. Ако е стара сестра, да се ожени за Любовта. Ако е стар брат, да се ожени за Любовта. Ако е млад брат, да се ожени за Мъдростта, знанието. Ако е млада сестра, да се ожени за Мъдростта, за знанието. Всички трябва да бъдете оженени, нищо повече. А пък вашите деца, които ще се родят от това, тях пък ще ги ожени за свободата, за Истината. И тогаз ще имаме едно семейство, в което хората няма да умират и ще станат безсмъртни. Докато по този начин се жените /сегашния/, ще се раждате, ще се жените и ще умирате, а пък щом старите се оженят за Любовта и младите – за Мъдростта, и децата – за Истината, тогаз ще имате едно семейство, за което Бог казва: „Ще се заселя между тях и ще живея между тях, и ще им бъде Баща и ще ми бъдат синове и дъщери."

Да приложим сега Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина и

по този път да изпълним Волята Божия.

В Божията Любов и в Божията Мъдрост е скрит животът. /Три пъти./

6 ч. 18 м.
XVI година.
35 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 4 август 1937 г., сряда, 5 ч. с.

Небето е облачно. Времето е хладно и тихо.
Молитвения връх при Рилските езера.

Бележка /от координатора Вергилий Кръстев/:
Настоящата лекция се публикува по нередактирано копие на дешифрираната стенограма, запазено в Държавен исторически архив. Доказателство за автентичността на лекцията е почеркът на стенографката Паша Теодорова върху всяка една лекция – „готова за печат“. Същата е отпечатана в томчето „Лъчи на живота“: Беседи от Учителя, държани при Седемте рилски езера през лятото на 1937 г. (София, 1937) – стр. 177–196 под заглавие „Предназначението на човека“.

1937_08_04 Предназначението на човека

ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕТО НА ЧОВЕКА

Животът на човека не се заключава в неговото положение, дали той е майка, баща или дете, нито дали е цар или обикновен човек. Това са служби, служебни отношения, които човек временно заема, за да научи от тях нещо. Като живее, човек трябва да има отношения към нещата. Той трябва да има отношения първо към Бога, после към своя ближен – майка, баща, брат, сестра, приятел и най-после към себе си. Той трябва да има отношения към храната, към водата, към въздуха и към светлината. Без тия отношения, той не може да съществува. Как ще живее човек без въздух? Или как ще живее без храна, без вода и без светлина? Колкото и да е учен, без тези четири елемента той не може да живее. Няма ли тези елементи на разположение, знанието му нищо не струва. Той не може да се ползува от своето знание, от науката, която е придобил. Без отношения животът нищо не представя. Без отношения животът носи големи разочарования за човека. Какво виждаме в живота? – Щом дойде на земята, като малко дете, човек бива приет като царски син, а щом напусне земята, изпращат го като последен бедняк. Така и кръчмарят приема своите посетители. В първо време той ги кани любезно, учтиво, но като се напият, изпъжда ги навън. Когато се роди дете в някой дом, майката и бащата се радват, дават угощение в чест на детето си, носят го на ръце, пеят му, грижат се за него. Щом умре, сковават няколко дъски, турят го вътре, заравят го в земята и го засипват с пръст. Да посрещнете човека тържествено, а да го изпратите безславно, това не е разрешаване на задачите на живота. Който е посрещнат на земята славно, а изпратен безславно, той нищо не е научил.

Какво представя детето, което иде на земята? Детето символизира душата на човека, затова всички му се радват. Душата слиза от невидимия свят във форма на малко дете, но тя носи знания в себе си, които постепенно проявява. Като срещне млад момък и млада мома, душата ще ги запознае, ще ги сближи, ще създаде красиви отношения помежду им и след време ще ги повдигне в чин майка и баща, ще им даде сериозни задачи за разрешаване. Тя ще следи отгоре, как ги разрешават задачите си. От правилното или неправилно разрешаване на задачите им зависи, как ще ги изпратят от земята. Може някой да плаче за тях, а може и никой да не плаче.

Като слушате да говоря така, ще се запитате, какъв смисъл има тогава животът. Велик е смисълът на живота, но той трябва правилно да се разбере. Смисълът на живота не може да се разбере в кръчмата. Там човек добива лоши навици. Смисълът на живота не може да се разбере в

богатството, дето човек развива гордост и тщеславие. Смисълът на живота не може да се разбере и в силата, защото силният човек без светлина на съзнанието става насилник. Богатият, силният човек без светлина на съзнанието мяза на онзи богаташ, които срещнал своя беден съсед на пазара, спрял го и му казал. Почакай малко, да купя нещо за децата ти. Той купил парче бял дроб с червата заедно, дал ги на съседа си и тръгнал пред него. И двамата отивали в домовете си. Де кого срещал, богатият го спирал и казвал: Купих бял дроб и черва на своя беден съсед, да сготви чорба за децата. Как мислите, кой прави добро в дадения случай – агнето, което е станало жертва, или чорбаджията, който е дал два–три лева за парче дроб и няколко черва?

Не правите ли и вие същото с парите, които давате на някой беден? Вие минавате за благодетел, а за тия пари е станало жертва друго някое същество. Не правите ли и вие същата погрешка, като отивате да проповядвате на хората Божията Любов, без сами да сте я придобили? И тогава, вместо да ги учите, какво нещо е любовта, вие ще ги учите на тщеславие. Как ще покажете на хората любовта, когато се занимавате с техните слабости? Казвате, че еди-кой си човек е сприхав, друг е груб, а в трети не виждате никакво благородство, никаква щедрост и т. н. Щом намерите, че някой човек не е добър, направете го добър. Как часовникарят може да поправя развалени часовници, а вие не можете да изправите един грешен човек? Ако искате да обърнете една душа към Бога, а не знаете, как да постигнете това, по добре не я пипайте. Оставете да дойде при нея опитният часовникар, да бутне тук там неговите развалени части и да го накара да върви напред, да се обърне към Бога. Следователно, докато не се научите добре да поправяте развалените часовници, много глоби ще плащате. Много оплаквания ще има срещу вас, задето не само че не сте поправили часовниците на хората, но още повече сте ги развалили. Един религиозен човек обърнал един грешник към Бога. Доволен от това, което направил, той завел обърнатия грешник в дома на проповедника и му казал: Водя ти една обърната душа, един разкаян грешник. Понеже тази вечер няма къде да нощува, ако е възможно, нека прекара в твоя дом. Проповедникът го приел в дома си. На сутринта, гледа, стаята празна. Обърнатият изчезнал, но заедно с това обърнал и кесията на проповедника. Такива случаи се срещат във всички религиозни общества. Дойде някой отвън и пита: Мога ли да вляза във вашето общество? – Защо иска да влезе в нашето общество? – Да прекара живота си между добри хора. Навсякъде има добри хора, не само в религиозните общества. Според мене, всяко шише е добро, докато е здраво. Щом се счупи, то става опасно. Значи, докато в едно общество има разногласия, шишетата му са счупени. Щом едно от шишетата на известно общество се счупи, най-умният от обществото трябва да стопи счупеното шише и да направи от него ново.

Когато от вашата среда излезе човек, който говори лоши думи, или прави клюки, извикайте го при себе си и му дайте кръст за храброст, или известна сума. Кажете му, че го възнаграждавате, понеже до това време не сте слушали такива хубави думи. Ще кажете, че това не е морално. – Морално ли е, когато бесят някого? Въжето, с което бесят човека, виновно ли е в това деяние? Въжето не е виновно за престъплението, което човек върши, но хората са недоволни от него. Въжето казва: Аз не съм виновно, че на мене могат да закачат разни предмети. На мене закачат дрехи да съхнат, круши – да зреят и хора – да ги бесят. Щом крушите ги закачат на мене, за да дозряват, тогава и хората ги бесят, за да дозряват.

Защо разпнаха Христа? – За да покаже на хората своята вяра, своето търпение и упование в Бога. В това седи величието на Христа. Велико е търпението на Христа! Ако на едного от вас засегнат честолюбието, той ще се разтревожи, цяла нощ няма да спи. – Защо се е разтревожил? – Че някой го нарекъл невежа. Какво лошо има в думата „невежа"? Отделно??? частицата „не" със запетая, и той ще стане „вежа". Какво е значението на думата „невежа"? Буквата „Н" в думата невежа означава закон на противоречие. Буквата „Е" означава закон на размножаване. Буква на „В" – закон на посаждане. Човек трябва да научи тия закони, за да се справя с мъчнотиите си. – Как трябва да обичаме? – Вие знаете това по-добре от мене. Какви любовни писма, какви излияния сте писали на своите възлюбени! Ако искате да знаете, какви писма сте писали, още сега мога да възпроизведа едно от тях: О, моя възлюбена, откак те видях, слънцето на моята душа изгря. От този момент нещо велико се събуди в мен, и моят живот корен но се промени. Всички неща около мене се осмислиха и придобиха своята цена. Сърцето ми трепти като сърцето на ангел. Достатъчно е един момент само да те зърна, за да се почувствувам доволен и щастлив.

Красиви са писмата на любовта, но въпреки това хората страдат. – Защо страдат. – Защото не разбират любовта. Човек трябва да се учи, да придобива вътрешно богатство, за да бъде обичан. Всеки обича богатия, но малцина обичат сиромаха. Всеки обича учения, но малцина – невежия. Всеки обича добрия, но никой не обича лошия. Всеки обича любещия, но малцина обичат онзи, на когото сърцето не е изпълнено с любов. – Тогава, как да разберем любовта? – Много просто! Иди край запаленото огнище, погрей се малко и ще разбереш любовта. Щом усетиш лъха на топлината, ти си попаднал вече в областта на любовта. Целунеш ли огъня, той ще изгори устата ти. Тъй щото, когато някои казва, че се е изгорил от любовта, това показва, че той е целунал разгорени-те въглени на любовта. Това са символи,, които трябва да разбирате. Слънцето е главният въглен на любовта. Който би се опитал да целуне този въглен, той за вечни времена

ще носи върху устата си последствията на изгарянето от този въглен. Като знае това, Бог е поставил слънцето на 92 милиона мили разстояние от земята, отдалеч да изпраща своите целувки. И от това разстояние даже слънцето изгаря, прави кожата на хората черна. Това се дължи на черните лъчи на светлината. За да не става пълно изгаряне от черните слънчеви лъчи, срещу тяхната енергия е поставена предпазителна мрежа. Когато някой се оплаква, че сърцето му е изгорило от човешката любов, това показва, че той е попаднал в черните лъчи на земната любов. Тези лъчи изгарят човека, а никога могат да го умъртвят. Който изучава земната любов, той непременно трябва да се бронира.

И тъй, човек не може да разбере любовта, докато идеята за Бога в него не стане ясна. Как ще познаете, дали сте разбрали любовта, или не сте я разбрали? Ако една неприятна мисъл, или едно неприятно чувство са в състояние да нарушат вашия вътрешен мир, вие не сте разбрали любовта. Нищо в света не може да смути онзи, който е разбрал любовта. Който се смущава от най-малката неприятност, той няма никаква представа за любовта. Ако може да се говори за някаква любов във вас, тя е онази любов, която носи недоволство, страдание, смърт. Това е човешката любов. Често слушате да се говори, че две добри приятелки, или двама приятели се скарали. – Защо? – Приятелките се скарали за един момък, а приятелите – за една мома. Каква любов е тази, която може да скара две приятелки или двама приятели? Това не е любов, това е търговска сделка. Каква любов е тази, която се дели, която създава противоречия? Често майките обичат едни от децата си повече от другите. Ревека обичаше Якова повече от Исава. Яков пък обичаше Рахила повече от Лия. За да вземе Рахила за своя жена, Яков трябваше да работи на чичо си Лавана цели седем години. Като изминаха седемте години, Лаван му даде по-голямата си дъщеря, Лия, като му каза, че според техния обичай, младата сестра не може да прежени старата. След това Яков трябваше да работи още седем годили на чича си, за да вземе по-малката сестра – Рахила.

Колко жени тръбна да има един мъж? – Две жени. – Колко мъже трябва да има една жена? – Двама. Това е неразбрано за вас, но факт е, че докато мъжът не намери две жени, той не може да познае истинската си жена. И докато жената не намери двама мъже, тя не може да познае истинския си мъж. Докато не разбере съдържанието на числото две, човек никога не би намерил своята приятелка и своя приятел. Числото две е творчески принцип. С него е започнало създаването на света. Значи, мъжът трябва да има две жени, защото едната никога не се жени. Тя заедно с мъжа съставя едно цяло, а едното никога не се жени. И жената трябва да има двама мъже, защото единият от тях не се жени. Заедно с жената той съставя едно цяло, единица. Единицата никога не се жени. Двойката само се жени, и

като мъж, и като жена.

Следователно, жена, която иска да се жени, трябва да намери онзи мъж, който никога не се жени, за да и даде съвет, за кого да се ожени. Мъж, които иска да се жени, трябва да намери онази жена, която никога не се жени. Тя ще му даде съвет, за коя да се ожени. Тази жена или този мъж, които никога не се женят, представят Бога в човека. Каквато работа и да започвате, идете при Него. Той ще ви даде най-добър съвет и ще ви покаже правия път. Обърнете ли се към друг някой за съвет, вие непременно ще сгрешите.

Сега, за една седмица бих желал да станете слепи за погрешките на хората. Кой какво казал, какво направил , туй да не ви интересува. Какво от това, че някой казал една лоша дума? Лошата дума не е нищо друго, освен слабо раздвижване на въздуха. Като чуя една лоша дума, аз я хващам с щипците си, подлагам я на филтриране. С това изменям трептенията и. Лоши думи в света няма, но човек внася в тях лошо съдържание. Той им придава лошо значение. Бог е разумното Слово. Как може тогава думата да бъде лоша? Казвате за някого, че ви е омразен. – Защо? – Защото ви е събудил преждевременно, не ви е оставил да си доспите. Значи, можете да мразите онзи, който ви е дал това което не искате, или ви е ???гиел това, което искате. Сричката „ра" в думата омраза означава изгряващото слънце. Значи, когато човек мрази, слънцето започва да действува в него. Чрез омразата човек научава любовта. Омразата е най-хубавата дреха, с която любовта се облича. Когато любовта облаче дрехата на омразата, хората започват да се обличат модерно. Когато някой ви мрази, кажете си: Любовта е облечена с най-хубавата си дреха. Кажете ли така, омразата ще ви стане приятна.

Като ученици, вие трябва да анализирате думите, да прониквате в техния вътрешен смисъл. Например, какъв е произходът и съдържанието на думата „лъжа"? Лъжата произлиза от думата „лижа". Човек лиже, облизва нещата, за да ги опита, сладки ли са или горчиви. Като лизне едно, второ, трето нещо, човек се произнася, кое от тях е сладко и го задържа за себе си. Казвате, че някой ви е нарекъл лъжец. Да лъжеш, значи да близваш нещата. В този смисъл, кой човек не е лъжец? Кои не е лизвал нещата, поне с крайчеца на езика си? Противоречието, което се явява в живота ви, не седи в това, че някой казал нещо обидно за вас, но в това, че не преценявате нещата правилно. Докато не се научите правилно да ги преценявате, вие не можете да имате правилни отношения към тях. Едно се иска от вас. като срещнете един човек да му отдадете тази цена която Бог му е определил. Вие трябва да познавате ценното, което Бог е вложил във всяка душа и заради него да му отдадете нужното място в себе си. Ако и

той познава ценното във вашата душа, между вас ще се създадат правилни отношения.

И тъй, искате ли да ???поемшпе здрава основа в отношенията си, вие трябва правилно да преценявате онова, което Бог е вложил във всяка човешка душа. Това, което хората наричат съвест в човека, не е нищо друго, освен онзи вътрешен глас, който съди човека, задето правилно не е преценил онова, което Бог е вложил в дадена душа. Когато някой ви посети, знайте, че той не е дошъл да иска от вас знание или богатство. Той е дошъл при вас да му направите една малка услуга – ако трън е влязъл в крака му, да го извадите; ако прашинка е влязла в окото му, да я извадите. – Ама защо да се убоде? – Нищо от това. Благословение е и за вас, и за него, че се е убол.

Преди години, една група братя отидохме в Юндола, Родопите да прекараме един месец на чист въздух. Взехме една стая в бичкиджийницата на един стар българин, голям чорбаджия. Той ни гледаше от високо, считаше ни за извеяни хора. Синът му имаше друг характер, противоположен на бащата. Братята се чудеха, как ще се справим с бащата. Един ден, като работел в бичкиджийницата си, едно малко парченце дърво отскочило и влязло в окото му. Като не могло веднага да излезе, окото му се възпалило и подуло. Бащата се уплашил, чудел се, какво да прави. Синът ходи разтревожен, безпокои се за баща си, да не ослепее. Казвам на сина: Не се безпокой, нека дойде баща ти при мене. Бащата дохожда, но смирен, едва говори. Поглеждам, окото му надуто, силно възпалено. Казвам му: Сега, каквото ти кажа, ще слушаш. Ако ме слушаш, добре ще ти бъде. Не ме ли слушаш, окото ти ще отиде. Той седи, гледа право в очите ми. Взех една чиста кърпа и внимателно дигнах горния клепач. Там видях една малка тресчица. Духнах леко в окото и помогнах с кърпичката си. Тресчицата излезе и от окото бликнаха сълзи, които го измиха добре. Намазах след това окото с чисто дървено масло и го превързах. Оттам насетне този човек се измени. Той беше вече на наше разположение. Даде ни колата си в услуга. С една дума, разположи се към нас и навсякъде разправяше, че сме Божи хора.

И тъй, срещнете ли такъв човек, ще знаете, че той е поставен от невидимия свят на пътя ви като препятствие, като задача, да видят, как ще се справите с него. Вие можете да му услужите, а можете да го оставите да понесе последствията си. Но какво ви коства да направите една малка услуга на човека? Когато Провидението иска да смекчи човека, ще тури в окото му една малка тресчица, за да поиска помощта на ония, които е пренебрегнал. Като му услужихме, сърцето му се стопли, и той се разположи към нас – беше готов на всякакви жертви. Когото от нас

срещаше, все поздравяваше.

Сега и вие сте дошли тук да извадите всички тресчици от себе си. Къде каквато треска имате, да излезе навън, да се подмладите. И като се върнете у дома си, да сте доволни, че сте постигнали нещо. Планината е място за проява на любовта. За онзи, който не разбира нещата, планината е опасно място. Но за онзи, който разбира, планината крие всички блага в себе си.

Изучавайте законите на любовта, че като дойде някой при вас, да проявите любовта си към него. Как ще проявите любовта си към даден човек? – Цял ще се облечете в червено, отгоре додолу, а при случай и него ще облечете в червена дреха. Който разбере това буквално, ще се смее, ще си представи че вижда палячо. Който го разбере вътрешно, мистически, ще прослави Бога. Той ще каже: Блажен е часът, в който срещнах човека на любовта, защото ме облече в дреха – щит срещу мъчнотиите. Такава е червената, магнетична дреха на любовта. Направете следния опит, да се уверите в истинността на думите ми. Купете си една обикновена дреха и турете върху нея парче от магнетичната обвивка на любовта. Излезте с тази дреха в най-големия студ, оставете я незакопчана и ще забележите, че няма да усетите никакъв студ, като че е лятно време. Това показва, че не е физическата материя само, която запазва човека от студ. Не е само физическата ръка, от която приемате нещата. Има друга една ръка, от която човек може да приема благата на живота. Освен двете очи на човека, има и трето око, от което излиза Божествена светлина и което показва на човека, как трябва да гледа. Физическите очи на човека са необходими, но ако третото око не е зад тях, човек нищо не би могъл да предаде на ближния си, на своя брат.

Сега вие сте дошли на планината да научите великите Божии закони. Много неща са научили хората, но още много има да учат. От хиляди години насам човек диша въздух, но днешният въздух ще внесе в него нещо ново. Вие не знаете още, какво нещо е дишането. Миналите вдишки са дали своето, а сегашните вдишки ще внесат в човека това, което днес му се дава. Не само вдишките, но и всяка днешна мисъл, всяко днешно чувство трябва да внесат в човека нещо ново, което още сега да се приложи. Това, което днес разберете и приложите, е Божествено. Всички останали неща са спомагателни.

Следователно, най-важното за човека е това, което днес става. Важното за сегашната епоха е пробуждането на човешкото съзнание. Никога човек е живял в Бога – период, за който нищо не знаем. След това, той е излязъл от Него като дихание, пробудил се е и започнал самостоятелно да живее и да се развива. Тъй щото, ние знаем за съществуването на човека само от

момента, когато той е излязъл от утробата на своята велика Майка и влязъл в света на промените, в неотъпкания път. В този път срещате ред противоречия, на които трябва да се радвате. Те показват, че вие живеете в областта на Божественото. Не само вие, но и камъните имат противоречия. Обаче, те не чувстват противоречията си. Те ли седят по-високо от вас, или вие седите по-високо от тях? Вие, които чувствувате противоречията на живота, седите по-високо от камъните, които не ги чувствуват. Когато почне да чувствува противоречията, камъкът ще се издигне.

И тъй, колкото повече противоречия има човек, толкова по-добре за неговата душа. Противоречията са възможности за постижения. Около противоречията на хората обикалят множество разумни същества, търсят случай да им услужат, да ги извадят от техните мъчнотии.

На какво се дължат противоречията? Много от противоречията на съвременните хора се дължат на техните нетрезви мисли. Двама американци, млади хора, отишли да се поразходят около Ниагарския водопад. Те се отбили в един от близките хотели, да хапнат и пийнат малко, да се повеселят. След това се качили на една лодка, да се разходят по реката над водопада. Понеже пийнали повече, отколкото трябвало, те се унесли по течението на водопада и неусетно дошли до самия водопад, дето водата ги поела и повлякла със себе си. В това бързо движение, лодката се ударила в една канара. Единият от тях отскочил от лодката и паднал върху канарата, всред водата, а другият останал в лодката и продължил пътуването си. Много от присъстващите на това място американци започнали да мислят, как да помогнат на онзи, който бил върху канарата. След дълго мислене те решили да вземат едно телено въже, на единия му край да закачат една граната и по изкуствен начин да го хвърлят на канарата. Както намислили, така и направили. Когато въжето паднало на канарата, младият американец се хванал за него и така го изтеглили благополучно на брега.

Както виждате, много американци се притекли на помощ на пострадалия, да го извадят от трудното положение, в което се намирал. По същия начин хиляди разумни същества седят около вас, грижат се, мислят, по какъв най-лек начин да ви извадят от мъчнотията, в която се намирате. Когато човек изпадне в известно затруднение, това показва, че не е бил трезв. Човек не съзнава грешките, които прави, вследствие на което често изпада в противоречия. Въпреки всичко това, разумните същества не се отвращават от човека, по изпълнени с любов, всякога му помагат. Те искат да го научат да живее правилно. Тъй щото, на каквито противоречия и да се натъквате, всякога се обръщайте към Бога с любов. Вие не търсите Бога, не уповавате на Неговата Любов. Вие не познавате Този, Кой го ви е дал

всичко и Който се грижи за вас, а познавате и търсите ония, които не ви обичат, нито се грижат за вас. В тях вие се влюбвате и към тях прилепвате, както малките птички се полепват по лепливите пръчки, поставени от немирни деца по плетищата. Като се залепват за тия лепливи пръчки, децата им отскубват главите, печат ги и ги изяждат. Ние наричаме лепливите пръчки любовни пръчки. Обаче, любовните неща не представят още истинска любов.

Любовта освобождава човека от всички окови и ограничения. Любовта облича душата с дрехата на светлия, на новия живот. Дето е любовта, там има живот, свобода, светлина и знание. Търсете любовта в себе си, а не отвън. Знайте, че когато сте недоволни, вие сте обиколени от разумни братя, които искат да ви помогнат. Щом сте доволни и радости, вие сте на банкет. Радостта ви се дължи на радостта на разумните същества Те са доволни, че са могли да ви помогнат. Следвайте техния пример. Като видите, че някой е на опасно място, помогнете му. Като излезе от това място, нагостете го и се радвайте с него заедно. Не съдете хората, задето са попаднали на опасни места, но помагайте им. Това е предназначението на човека.

Днес времето е облачно. Това показва, какво е разбирането на сегашните хора. Каквото е разбирането, такава е и светлината им. Който има правилни разбирания, той ще види, че в противоречията има красота. Когато Божествените ветрове духат и разнасят облаците, тогава само човек разбира, с каква любов е окръжен.

Сега, пожелавам ви две неща: старите да се оженят за любовта, а младите – за мъдростта. Старият брат и старата сестра да се оженят за любовта; младият брат и младата сестра да се оженят за мъдростта. Всички хора, млади и стари, трябва да бъдат женени – нищо повече. Децата на младите и на старите трябва да се оженят за истината и за свободата. Само при това положение можем да очакваме семейства, в които и майките, и бащите, и децата да бъдат безсмъртни. За такива семейства е казано в Писанието: „Ще се вселя между тях и ще им бъда Баща, а те ще ми бъдат синове и дъщери".

Да приложим Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина в живота си и винаги да изпълняваме волята Божия.

В Божията Любов и в Божията Мъдрост е скрит животът.

4. август, 5 ч. с.

1937_08_06 Светилник на ръцете и на нозете
рилска беседа

СВЕТИЛНИК НА РЪЦЕТЕ И НА НОЗЕТЕ

Съвременните хора се нуждаят от правилно разбиране на нещата. Правилното разбиране носи обновяване. Човешкият дух трябва да се обновява. За тази цел, всеки ден човек трябва да прибавя по нещо ново към своите разбирания. Ето, откак светът съществува, хората говорят за любовта, но ако ги запитате, какво представя любовта, ще получите толкова отговори, колкото хора има на земята. В разбиранията на хората за любовта няма единство. И за вярата нямат еднакви разбирания. И за надеждата също така нямат еднакви разбирания. Изобщо, хората страдат от липса на единство в техните разбирания. Това се дължи на факта, че всеки иска да наложи своите разбирания за меродавни. Когато отваря очите си, човек не създава света, но го вижда такъв, какъвто е в действителност. При това положение на нещата, в разбиранията на хората ще има единство. Обаче, когато художникът започва да рисува една местност, той я представя в такива краски, които не отговарят на действителността. Когато се произнасяте за даден човек, вие казвате, че той е много добър или много лош. – И това не е вярно. – Защо? – Защото го сравнявате по отношение на човека. Сравнявате ли го по отношение на някой ангел, вие не можете да кажете, че е добър или лош човек.

Какво представя думата „добър" в конкретен смисъл? Доброто е съществена храна на душата. Доброто има отношение към злото. Обаче, ако човек едновременно приема и доброто, и злото като храна, той ще се разстрои. Например, докато пие чиста балканска вода, човек е в естественото си състояние. Започне ли от време на време да употребява ракия, вино, ром и други спиртни питиета, естественото му състояние се нарушава. Човек трябва да бъде трезв, да пази своето естествено състояние на духа, на мислите и на чувствата си. Имате приятел, с когото добре се разбирате. Вие сте в естественото състояние на вашите чувства. Приятелят ви иска да му услужите с известна сума, като ви обещава да я върне в скоро време. Вие му услужвате, но той не връща парите ви. – Защо? – По две причини: първо, той мисли, че като ваш приятел, може да ги върне, когато пожелае. Второ, той мисли, че е все едно, дали парите, ще бъдат във вас, или при него. Това, обаче, разваля естественото състояние на вашите чувства към него. В края на краищата вие се скарвате. Какво печелите от това скарване? – Едно ново чувство – неприязненост, омраза. Значи, старото е заместено с ново нещо – нова снаха е дошла. Доброто е първата жена на човека, а злото втората, лошата жена. Доброто е първият, добрият мъж, а злото – вторият, лошият мъж. Значи, доброто се жени за злото. В

този смисъл, човек се жени по няколко пъти на ден ту за доброто, ту за злото.

Какво представя женитбата? – Женитбата е закон на съчетание. Това съчетание трябва да става непрекъснато. Както животът е непрекъснат процес, така и женитбата е непрекъсната. Като се ожени за доброто, човек трябва да изключи злото от своя живот. – Защо? – Защото доброто изключва злото от себе си. Но и злото изключва доброто. Значи, доброто и злото са две неща, които взаимно се изключват. Понякога човек е недоволен от доброто. В помощ му иде злото – тонира го. Злото казва на доброто: Има един човек, който не е доволен от тебе. Моля ти се, прати го при мене. Доброто веднага изпраща недоволния при злото. Щом почне да въздиша, да страда, доброто казва: Прати този човек при мене. Злото го изпраща, защото знае, че в случая доброто ще го тонира. Две школи има в света - школа на доброто и школа на злото. Когато някой ученик от школата на доброто е недоволен, веднага го изпращат в школата на злото. И обратно, когато някой ученик от школата на злото е недоволен, веднага го изпращат в школата на доброто. Двете школи си услужват взаимно.

Като ученици, вие трябва да имате правилни разбирания. – Кои са правилни разбирания? – Много просто! Да разбира човек една дума правилно, това значи, да влага в нея само онова съдържание, което тя има. Например, някой казва - Аз съм господар. Това значи: всеки, който иде при мене, трябва да ми слугува и точно да изпълнява моите заповеди. – Аз съм слуга. Това значи: аз съм човек, който изпълнява всичко, което му се каже. Аз нямам свое мнение. Следователно, кажете ли в себе си, че сте господар, запитайте се, слуша ли се думата ви. – Ама аз съм слуга. – Щом си слуга, запитай се, на кого служиш.

Прави разбирания се искат от хората. Кривите разбирания развалят добрите работи. Един английски археолог намерил една монета, върху която имало ценни надписи, но понеже била зацапана, не могло да се прочете, какво е било написано. Като човек на удобствата, той не си направил труд, сам да я изчисти, но я дал на слугата си, той да свърши тази работа. Слугата взел монетата, погледнал я от едната и от другата страна и си казал: Навярно господарят иска така да я изчистя, че да светне, да види, каква е монетата. Той се заел грижливо да я чисти и като видял, че монетата светнала, понеже била златна, радостно я занесъл на господаря си и казал: – Господарю, много добре изчистих монетата, цяла свети. Археологът погледнал монетата и със съжаление казал: Да, ти си я изчистил повече, отколкото трябва, изтрил си и написаното върху нея. Монетата беше ценна не толкова като чисто злато, но като написана. Писаното върху нея я правеше ценна.

Съвременните хора правят същата погрешка, каквато слугата на археолога е направил. Като искат да изправят една своя характерна черта, те усилено търкат своя характер, докато светне. Като светне, те се радват, че са чисто злато, но с туй заедно те са изтрили онова, което Бог от създанието им още е написал върху тях. След това, радостни и доволни, те отиват при Господа, да покажат, че са чисти и светли. Но за Господа не е важно да види, че сте направени от чисто злато. Той знае това. За Него е важно написаното върху златото. По-добре е за човека да отиде при Господа като грешник, със своите слабости, отколкото да се яви чист, светнал, без никакво съдържание в себе си, без нищо написано. Щом е дошъл на земята, човек трябва да бъде доволен от написаното върху него. Това не значи, че той сам трябва да пише върху себе си, но да запази онова, което първоначално Бог е написал в душата му. Човек представя археологическа монета, върху която Бог в началото още е писал. В процеса на своето растене и развитие, той се е цапал и чистил, но все пак са останали полепени непотребни частици, които говорят за терена, през който е пътувал. Днес му предстои да се чисти, но не да се изтърка, да заличи написаното върху себе си. Красиви неща има написани върху вас. Не ги заличавайте. Трябва ли ученикът да заличи знанието, което е придобил от своя учител? Ако рече да заличи знанието, което учителят му е предал с любов, това показва, че той е дал място на гордостта в себе си. Гордостта е една от непотребните частици върху неговата монета. Тя трябва да се заличи, а не знанието.

Момък обича една мома. Пише ѝ любовни писма, нарича я ангел, божество, но щом се ожени за нея, нарича я дявол. Как стана дявол? Защо по рано беше написал върху нея думата „ангел", а след известно време заличи тази дума и я замести с думата „дявол"? Защо мъжът, като се ожени, не вярва на своята възлюбена? Той ѝ приписва ред отрицателни качества, цапа я отгоре, докато най-после тя реши да го напусне. При това положение, и тя е недоволна от него, и той – от нея. Защо се ожениха един за друг, и защо се разделят? Вие и досега още се чудите, как е възможно мъж и жена, които са се обичали, да са недоволни един от друг. Няма защо да се чудите. И вие се намирате в същото положение по отношение на Първата Причина. Излезли сте от Първата Причина, слезли сте на земята да работите, да изпълнявате Нейната воля. но щом нещата не стават според вашето желание, вие сте недоволни от себе си, от живота си, от окръжаващите. Щом сте недоволни от себе си, вие сте недоволни и от Бога. При това положение, и Той не може да бъде доволен от вас.

Какво трябва да прави жената, когато мъжът ѝ приписва ред отрицателни качества? Или какво трябва да прави мъжът. ако жената му приписва

отрицателни качества? Щом се намерят в това положение, и мъжът, и жената трябва да постъпят като Сократа, при когото отишъл един физиономист и му изнесъл много отрицателни черти от неговия характер. Като го слушали така да говори, учениците на Сократа се възмутили от поведението му. Обаче, Сократ отговорил спокойно, без възмущение. Всичко това е вярно. Едно време аз бях такъв, но с усилия на волята си преодолях своите слабости. Днес аз живея нов, чист живот. – Този е правият начин за разрешаване на въпроса. Така трябва да каже жената на своя мъж, или мъжът – на своята жена.

Често между религиозните се повдига въпроса за кръста, какво нещо е кръстът и трябва ли да се почита. Да се повдига този въпрос, това значи да не се разбира. Кръстът символизира вярата, котвата надеждата, а сърцето – любовта. Който има вяра, той носи кръста в себе си. Кръстът разрешава мъчнотиите в живота. Кръстът подтиква човека към придобиване на знание, на мъдрост. Хората се страхуват от кръста, защото го свързват със страданието. Те не знаят, че страданието е светът, област, която няма нищо общо с кръста. Страданието отваря пътя на човека към Божествената мъдрост, към познаване тайните на живота и на природата. В този смисъл страданието носи велики блага за човека. На земята страданията са временни. И грехът е временен. Лошото в греха се заключава в това, че заличава красивото, великото, което е написано в човешката душа. Грехът заличава Божественото в човека. Радвайте се, че грехът, престъплението са временни. Те минават – заминават, напущат човека, и той остава чист, какъвто първоначално е бил.

Трябва ли да се носи кръст? Като наблюдавам хората, виждам, че те носят не един, а много кръстове. Човек може да носи много кръстове, важно е, обаче, да има вяра. Кръстът е символ на вярата, която човек има в себе си. Следователно, всеки човек е жив кръст. Като не разбира това, той казва, че кръстът не трябва да се почита. Значи, той възстава против себе си. Той сам цапа кръста, и той сам го чисти. Като не живее добре, цапа го като живее добре, чисти го. Кръстът е в самия човек. Той не е вън от него. Човекът е, който вярва, който се надява и който люби.

Съвременните хора трябва да се различават от тия на миналото, от езическите времена. Днес те не са деца, както са били някога. Те са порасли малко, вследствие на което и разбиранията им трябва да се различават от тия на миналите епохи. Тъй щото, дойдете ли до въпроса за кръста, вие трябва да разбирате и външния, и вътрешния му смисъл. Външно той символизира вярата, а вътрешно – мъдростта. Вътрешното разбиране на кръста обхваща разбиранията на всички хора, на всички народности. Кръстът е потребен навсякъде в живота. Апостол Павел казва: „Ще се

похваля с Христовия кръст". Който разбира смисъла на този кръст, той трябва да обича Христа. Който разбира кръста. той трябва да има мек, чист език, като чистата планинска вода, като първия лъч на светлината. Хората спорят върху кръста, защото разбират своя кръст човешкия, от който произтичат недоразуменията в живота. Има и друг един кръст – Божествен кръст. Греховете, престъпленията, кривите разбирания на хората, това е човешкият кръст, от който те трябва да се освободят. Когато човек се стреми към богатство, към сила, за да господствува на другите, с това той си създава кръст, с който мъчно може да се справи. По този начин човек сам се разпъва и страда. За този кръст е казано в Писанието: „Проклет е онзи, който виси на кръст, направен от дърво!" Когато не се обичат, хората сами създават кръста, на който се разпъват. При това, всички говорят за любов. Щом се обичат, къде е любовта, вярата и надеждата им? Христос казва: „Който вдигне кръста си и ме последва, той може да се нарече мой ученик".

Като ученици, вие трябва да работите върху себе си, за да се освободите от кръста, който дяволът е турил на гърба ви. Като не мислите правилно, вие считате, че този кръст е турен от Бога и се хвалите с него. Така и убиецът се хвали със своя кръст. Като убие някого, скрива ножа си и казва: Юнак съм! Победих неприятеля си със своя кръст. Наистина, и ножът е кръст, но дяволски. Докато вярва в своя нож, човек носи кръста, който дяволът е турил на гърба му. Освободете се от този кръст и приемете Христовия. За този кръст Христос е казал: „Моето бреме е леко".

Правете всеки ден опити, да видите, с каква сила и разумност разполагате. Като дойде някой при вас и ви каже, че сте лош човек, невежа, скъперник, не му се сърдете, нито се обиждайте. Изслушайте го спокойно и кажете: Благодаря ти за сладките и красиви думи, които ми казваш. Не бях слушал досега такъв мек език. Като говориш тези думи, мед тече от устата ти. Ще кажете, че това не е вярно. – Верността на тия думи се крие в ефекта, който те произвеждат. Като говорите на този човек така, вие му давате от себе си сладкото, меда, а взимате от него горчивото. По този начин вие трансформирате отрицателните сили в положителни. Няма да мине много време, и същият човек ще се смекчи, ще започне да говори сладко. Това значи да предизвикате от устата на човека да потече мед.

Този е начинът, по който човек може да трансформира състоянията на хората. Речете ли да отговорите на човека с неговия език, това значи да си навлечете голяма пакост. И без това вие възприемате състоянията и на добрите, и на лошите хора. Като дойде някой лош, грешен човек при вас, и вие се чувствувате грешен . Като дойде някой добър, и вие ставате добър. Дойде някой неразположен, и вие ставата неразположени. Дойде някой

разположен , и вие ставате разположени. И едното състояние, и другото са чужди. Вие трябва да различавате тия състояния, да знаете, кое е ваше и кое не е. Що се отнася до извора, никой в нищо не може да го обвини. Изворът си тече, никой нищо не може да му придаде, нито да му отнеме. Ще каже някой, че наливал едно шише вода в извора и му придал нещо от себе си. – Нищо не му е придал. Тази вода той е взел от същия извор. Значи, никакво престъпление не може да се припише на извора. Изворът е глава на нещата.

Следователно, главата не върши престъпления. В този смисъл, нито бащата, нито майката могат да вършат престъпления; и богатият, и сиромахът не вършат престъпления. Когато богатият греши и осиромашава, той може да направи някакво престъпление. И сиромахът, като греши и започва да забогатява, също може да направи някакво престъпление. Например, ако богатият баща раздаде богатството си на бедни и лиши синовете и дъщерите си от наследство, в техните очи той минава за престъпник, за глупав баща. Ако сиромахът краде, за да достави средства на децата си, да ги осигури, пред тях той минава за добър и умен човек. Това са положения, които срещаме в човешкия живот, но те нямат нищо общо с положенията на Божествения порядък.

Божественият порядък на нещата изключва *личните* въпроси. – Добър *ли* съм? – Това е *личен* въпрос. – *Лош ли* съм? – И това е *личен* въпрос. Щом се учите, вие сте добри. Щом сте се качили в тази мъгла на планината, да слушате Словото, вие сте добри. Пък и аз съм добър, защото съм дошъл да ви уча. Едно се иска от нас: и аз, и вие да бъдем добри, да изпълняваме волята Божия. – Кога може да стане това? – Още сега, без никакво отлагане. Да живеем в Бога, и Той в нас! Да прославим името Му! Да бъде волята Божия, да дойде Царството Божие на земята! Това трябва да пожелаем всички. Както Бог е признал в себе си, че сме добри, така и ние трябва да признаем Неговата доброта и съвършенство и да пожертвуваме всичко в себе си, за да изпълним волята Му. В изпълнението волята на Бога се крие вашето усъвършенствуване, спасение на душите ви и придобиване на велики Божии блага.

И тъй, да поставим всяко нещо на своето място! Кръстът представя човешките ръце, котвата – човешките крака, а сърцето – човешката глава. С ръцете си човек вярва, с краката си - се надява, а с главата си – люби. С ръцете си човек работи, с краката си – ходи, а с главата си – мисли. Главата е произлязла от сърцето. Затова е казано, че сърцето е майка на човешкия ум. Тази е причината, дето умът и сърцето на човека са свързани. Умът е възлюбеният син на сърцето. Сърцето е Божествената майка, която ражда всичко в света.

Когато човек дигне ръката си нагоре, с това той изразява онзи принцип в себе си, който го подтиква да мисли, да работи, да твори. Ръцете представят кръста, който създава, както добрите неща, така и скърбите и страданията. Страданията произлизат от творческия принцип в човека. Който твори, той непременно ще страда. Като сътвори света, Бог едновременно създаде и кръста.

Сега, впрегнете сърцето си на работа, да служи на вашата душа, а не на вашия ум. Краката ви нека служат на вашия дух. Ръцете и краката ви заедно нека служат на Великия, от Когото сте произлезли и към Когото отивате. Впрегнете на работа сърцето и ума, ръцете и краката, духа и душата, да извършите волята Божия, да дойде Царството Божие, както на небето, така и на земята,

И тъй, както сме добри, вярващи, любещи и пълни с надежда, да тръгнем в един път, да изпълним волята Божия.

Сега, желая ви, като слезете от върха. от устата ви да потече толкова мед, че всички пчели да се съберат около вас, да вземат част от меда и за своите кошери. Всяка пчела ще пише на своя кошер: Това е медът, който потече от устата на вярващите.

Желая ви да потече мед, не само от устата ви, но и от вашите сърца, умове и души. Желая да потече мед и от вашия дух и да се разнесе навсякъде като велик балсам за изцеляване на човечеството!

„Бог е Дух, и които Му се кланят, с дух и истина да Му се кланят!"

6. август, 5 ч. с.

Книги:
Мед да потече
Лъчи на живота (Беседи отъ Учителя, държани при седемтѣ рилски езера презъ лѣтото на 1937 г. София, 2004)
24 беседи от 18 юли 1937 г. до 22 септември 1937 г.
Начало: 05:00

1937_08_08 Качества на ума, сърцето и тялото
рилска беседа

КАЧЕСТВА НА УМА, НА СЪРЦЕТО И НА ТЯЛОТО

Ще прочета пет стиха от Евангелието на Йоана, 10 гл., от 7 – 11 ст. Много пъти сте чели тези стихове, но още не сте проникнали в техния вътрешен смисъл. Инструментът се познава не само по външната си форма, но и по своя тон. Има една зависимост между тона на цигулката, материалът, от който е направена, и начинът, по който е изработена. Ето защо, по никой начин не можете да сравнявате цигулка „Страдивариус" с цигулка, направена от обикновен работник.

Следователно, както цигулката се цени по тон, по материал, от който е направена, и по начин на изработка, така и човек се цени по три неща: по качествата на своя ум, на своето сърце и на своето тяло. Едно от качествата на добрия ум е, че и в най-мрачната нощ той носи светлина. Едно от качествата на доброто сърце е, че и в най-голямия студ то носи топлина. Едно от качествата на тялото е, че носи в себе си здраве и сила. С такова тяло, човек може да се справя с всички мъчнотии в живота си. Има ли човек тия три качества в себе си, той може да се нарече човек в пълния смисъл на думата. Без тези три качества нито любовта му е любов, нито мъдростта му е мъдрост, нито истината в него е истина. Ако доброто едновременно не съдържа светлина, топлина и сила, не е добро. Ако и правото едновременно не съдържа светлина, топлина и сила, никакво право не е.
Човек е дошъл на земята да придобие именно тези качества – светлина за ума, топлина за сърцето и сила за тялото. За да придобие тези качества, той трябва да служи на Бога, а не на себе си. Който служи на себе си, в края на краищата той ще се превърне на пръст. Такъв човек няма никакво бъдеще. Оттук можем да извадим заключението: хората умират, защото служат на себе си.

Мъглата, която днес ви обикаля, е дошла, за да изпита вътрешната ви сила. В това отношение, този ден за вас е пробен. Днес искат да ви изпитат, какво можете сами да направите. Досега вие сте уповавали на баща, на майка, на братя, на сестри, на приятели. Жената уповава на мъжа си, мъжът – на жена си, децата – на родителите си, патриотът – на народа си. Докъде стига това уповаване? – До гроба. Ако отидете на гробищата, ще видите, че те са пълни с паметници на майки, на бащи, на деца, на приятели, на възлюбени, на патриоти и т. н. Обаче, какво ще правят тия хора, които уповават едни на други, ако един ден се намерят изолирани от всички свои близки, както вие сте изолирани от мъглата за външния свят?

Това се отнася до физическия свят. Влезете ли в трикачествения свят – в света на светлината, на топлината и на силата, там няма да намерите нито един паметник. Там няма паметници, няма надгробни плочи, няма и плачове. Там всичко върви добре, според както казва българската поговорка: „По мед и масло". Какво трябва да направят хората, за да излязат от света на паметниците, от света на страданията? – Те трябва да влязат в трикачествения свят. Когато умът е светъл, човек никога не се спъва. Трябва ли човек да се смущава, да губи мира си от това, че в двора му влязло едно животно и нацапало? Няма защо да се смущава. Той трябва да вземе прът и да го изгони навън. Естеството на животното е такова, че дето влезе, носи своите нечистотии. Колкото чисто да пазите, животното все ще ви остави един неприятен спомен. Ако крадецът влезе в дома ви, и той ще остави някакъв неприятен спомен – все ще задигне нещо. Не правят ли същото и лошите мисли и чувства, които ви посещават отвреме-навреме? И те оставят в ума и в сърцето ви по един лош спомен. – Реални ли са лошите мисли, чувства и постъпки на хората? Щом ги виждате и чувствате, те са реални. Не виждате ли своите постъпки? Какво трябва да правите с лошите мисли, чувства и постъпки? Като дойде някоя лоша мисъл в ума ви и някое лошо чувство в сърцето ви, изпъдете ги навън, затворете вратата след тях и ги забравете. Като направите една лоша постъпка, изправете я, изчистете нечистотиите, които е оставила, и не мислете за нея. Как се ограждат съвременните хора срещу добитъка? – Те правят на къщите си здрави врати и прозорци, здрави и високи огради, да не може никакъв добитък да влезе в двора или в къщата им. Ако искате и вие да се запазите от влиянието на лошите мисли и чувства, оградете се по същия начин с влиянието на добри, на положителни мисли и чувства. Няма по-здрава ограда от положителните мисли и чувства на човека. Те са щит срещу злото.

Преди стотина години, в един от американските университети се случило нещо, от което се виждат причините, по които лошите мисли и чувства посещават човека. По това време студентите на този университет били недоволни от председателя на университета и решили по някакъв начин да го подразнят. Председателят имал красив, строен кон, с който идвал понякога до университета. Един ден, група студенти от недоволните, като видяли коня на председателя пред вратата на университета, вкарали го вътре и го изкачили на третия етаж. Председателят потърсил коня си, но не го намерил. Тръгнал за дома си пеш, с надежда, че конят му сам се е върнал в дома си. Обаче, той останал излъган – конят не се върнал. На другия ден, като отишъл в университета и обиколил всички етажи, видял, че конят му се разхожда на третия етаж. С голяма мъка той успял да го свали долу. Кой качи коня горе? – Недоволството. Не прави ли същото и

вашето недоволство? Не качвате ли коня на вашия председател на третия етаж на вашия университет и го оставяте там да цапа. Недоволството в човека отваря вратата на човешкия ум и на човешкото сърце за всички лоши мисли и чувства. Щом влязат в човека, те започват да цапат. Като знаете това, пазете се от недоволството.
Недоволството на студентите, обаче, не се ограничило дотук. Един ден председателят на университета спрял със своя лек кабриолет пред университета и влязъл вътре. В това време недоволниците разместили колелата на кабриолета – предните ту-рили отзад, а задните – отпред. Председателят излязъл от университета, качил се на кабриолета си и тръгнал за дома си. Двама студенти го спрели и му казали: Господине, някакво разместване е станало с колелата на вашия кабриолет. Той слязъл от кабриолета си и видял, че наистина местата на колелата били разместени. Много време изгубил той, докато ги постави в първото им положение, но освен това, трябвало да плати на ония, които му помогнали в работата.

Студентите решили да устроят на професора си още една шега, с която да го изложат пред външния свят. В околността, дето било лятното имение на професора, имало голям бостан, с хубави дини. Една вечер те задигнали кабриолета на професора си и отишли с него да крадат дини. Като взели, колкото дини искали, те оставили кабриолета отвън, да мислят, че професорът е влизал в бостана. По този начин те искали да го компрометират. Така направили два пъти, но на третия път професорът ги уловил. Той се преоблякъл в студентски дрехи и, от никого незабелязан, влязъл с тях заедно да краде дини. Като откъснали няколко дини, той се обърнал към тях и казал: Момчета! Те веднага го познали и, силно смутени, останали вкаменени на местата си. От този момент те престанали да се шегуват с професора си.

И тъй, стремете се да уловите онези, които качват коня ви на третия етаж на университета. Стремете се да уловите онези, които разместват колелата на вашия кабриолет. И най-после, хванете онези, които взимат кабриолета ви и отиват с него да крадат дини. Има един закон в природата, който определя пътя на човешкото развитие. Човек не може да има светлина в ума, топлина в сърцето и сила в тялото си, ако не е разположен, не е отворен към Бога. Искате ли да се развивате правилно, вие трябва да бъдете отворени към Бога. Това е, което в окултизма наричат инфлюкс – влияние на Духа върху човека, т. е. връзка между Божественото и човешкото.

Следователно, когато човек е недоволен от живота, когато е неразположен духом, той е затворен за горния свят – за небето, а отворен за долния свят –

за злото. Когато е доволен от живота и разположен духом, той е отворен за горния свят – за небето, а затворен за долния свят – за злото. И в Писанието е казано, че, който има вяра и любов към Бога, той ще бъде във връзка с възвишения свят, отдето ще получава всичко необходимо за своето развитие. Не е въпрос да ви убеждаваме в това –вие сте го опитвали и ще го опитате. За вас е важно, каквито опитности сте придобили, да ги помните, та когато изгубите равновесието си, да знаете, че Бог е Единственият, Който помага и оправя света. Ако светът е лош, ние не можем да го изправим. Когато някъде настане суша, колкото и да е добро желанието на човека да помогне, той не е в сила да изпрати дъжд. От Бога зависи да вали, или да не вали дъжд. Колкото и да желаем да изпратим на растенията светлина, топлина и влага, това не зависи от нас. Ние не сме фактори в света. Един е факторът в света, Който полива, осветява и стопля всички жадни, гладни и страдащи души. Щом Той пожелае, всички души ще бъдат задоволени.

Когато Бог изпрати светлина във вашите умове, топлина във вашите сърца и сила – във вашите тела, вие ще възкръснете и отново ще се родите. Като говоря за тялото на човека, аз не разбирам сегашното, немощното му тяло, в което днес живее. Бог ще вложи своята сила в духовното тяло на човека, а не във физическото му тяло. В духовното тяло на човека се крият великите блага на живота – бъдещото богатство на човека. Казано е в Писанието: „Ако не се роди човек изново, не може да влезе в Царството Божие". Това значи: ако не стане духовно възрастен и не влезе да живее в духовното си тяло, човек не може да бъде наследник на Царството Божие. Както човек не може да живее без физическо тяло, така не може и без духовно. Човек се нуждае от ум, от сърце и от тяло. Това са три елемента, с които битието се разбира.

Досега се е проповядвало на хората, че без вяра не може да се угоди на Бога. Значи, вярата се е поставяла като основа на живота. Новото учение, обаче, казва: Приложете любовта за основа на своя живот. Христовото учение е учение на любовта. Апостол Павел казва: Три велики добродетели има – вяра, надежда и любов, но от трите най-голяма е любовта. В придобиване на вярата, човек различава доброто от злото и започва да живее разумно. В придобиване на любовта, човек реализира Божествените блага. Любящият човек е подобен на плодно дърво, което е вързало, и плодовете му са узрели. Това дърво е дървото на живота, от което всички се хранят. Докато не започне да се храни от плодовете на любовта, човек никога няма да възкръсне. Затова е казано, че любовта е сила, която възкресява. Христос казва: „Аз съм вратата на кошарата". Който влезе през тази врата, той ще разбере любовта. Вън от тази врата, любовта остава неразбрана. „Ще влезе, ще излезе, и паша ще намери".

Наистина, когато влезе и излезе през вратата на любовта, човек ще намери изобилието на живота.

Казано е още, че любовта изпъжда навън вкакъв страх. Докато любовта не е посетила човека, той се страхува. Щом се страхува, той е в закона на вярата. Досега вярата е възпитавала човека. Тя го е научила да различава доброто от злото. Съвременната култура се дължи на вярата. Когато изведе евреите от Египет, Мойсей им даде няколко закони, които те не можаха напълно да разберат и приложат. Първият и най-силен закон, който се запечата дълбоко в умовете и сърцата им, беше следният: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила, и ближния си като себе си". И Христос постави тия два закона за основа на своето учение.

Сега, приложете тия закони в живота си. От вярата си не се отказвайте, но турете я да служи на любовта. Вяра, надежда и любов са три сили в човека, които взаимно си услужват. Апостол Павел казва: „От трите най-голяма е любовта". Аз уподобявам любовта на човешкото тяло. Тяло и любов са едно и също нещо. Вярата представя ръцете на човека, а надеждата – неговите крака. Главата пък символизира духа. Човек живее в тялото си, т. е. в любовта, без да я познава. С вярата, т. е. с ръцете си работи. С надеждата, т. е. с краката си се движи напред, мести се от едно положение в друго. Хората мислят, че сърцето е място на любовта. – Не, сърцето е само едно от жилищата на любовта. Много жилища има тя, но чрез цялото тяло любовта служи на всички страдащи, на всички бедни и угнетени, на всички, които се обръщат към нея. Казано е за тялото, че е храм Божий. – Защо? – Защото в него живее любовта.

Съществената мисъл, която трябва да остане в ума ви, е следната: чрез любовта, човек може да постигне всичко, което желае. Любовта е в състояние да реализира всички желания на човека. Без любов човек нищо не може да постигне. Вярата и надеждата са удове на любовта. Когато любовта действа в човека, вярата и надеждата се съединяват, и трите заедно образуват едно цяло. Човек не може да люби, без да вярва; човек не може да люби, без да се надява. От друга страна, умът и сърцето са сили, които работят за придобиване благата на любовта. Любовта пък е проява на Божия Дух. Без нея Духът Божий не би могъл да стане понятен за човека. Казано е в Писанието: „Бог е Любов".

Човек търси любовта в живота си, а въпреки това живее в нея. Щом живее в любовта, т. е. в Бога, трябва ли да се безпокои? Някой казва, че е влюбен, а при това е недоволен. – Защо? – Защото влюбването не е любов. Любовта прави човека щастлив и доволен, но влюбването носи страдания, които не

го повдигат. На турски език думата „бен" означава личното местоимение „аз" – влю-бен. Значи, влюбеният обича себе си. От памти века досега всички хора са били влюбени само в себе си, но тази любов нищо друго не им е донесла, освен страдания и смърт. Влюбеният е много чувствителен, лесно се обижда. Най-малкото нещо е в състояние да го изкара вън от релсите на неговото равновесие. Като знае това, човек трябва да люби не себе си, но Бога. Тази любов ще осмисли живота му, ще го освободи от всички ограничения. Божията Любов е огън, който и водата на океана не може да изгаси.

За да придобие великата любов, човек трябва да има светлина в ума си, топлина в сърцето си и сила в тялото си. Който не разбира любовта, той постоянно се оплаква, че сърцето му откраднали, че любовта му изчезнала, че умът му се помрачил. Да мисли човек така, това значи да се самозаблуждава. Колкото е възможно някой да открадне земята и слънцето, толкова е възможно да се открадне сърцето на човека. Никой не е в състояние да затъмни светлината на любовта. Никой не е в състояние да намали топлината на любовта. Никой не е в състояние да унищожи силата на човешкото тяло. Това трябва да се приеме като аксиома в живота.

Сега, като говоря за огъня на великата любов, мъглата бърза да ви посети, да ви охлади малко, да не изгорите. Тя се е превърнала в пара, с която ви обгръща. Дребните капчици на мъглата се запознават с вас, поздравяват ви и ви целуват. Желаете ли техните целувки или не, това не ги интересува. Това са Божествени целувки, които слизат от горния свят. Някои се оплакват, че са се наквасили от тази мъгла. Няма защо да се оплакват. Това са нежни целувки, които крият в себе си известно благословение. Без тях няма растене, няма живот. Слабият ветрец, който сега полъхва, също така носи своята любов. Той ви завива в своята мека, магнетична дреха. Ако ви запитат, какво време бихте желали да имате, ще кажете, че искате да бъде топло, слънцето да грее силно, да няма мъгла, дъжд, нито вятър. Досега вие сте виждали все външното слънце, но не и вътрешното. Днес външното слънце е вътре във вас, а вътрешното ви слънце – отвън. Светлината, която проблясва сега в ума ви, топлината, която се разгаря в сърцето ви, и силата, която туря тялото ви в движение, представят вътрешното слънце на човека. При светлината на това слънце човек може да се движи и в най-голямата тъмнина, без никакви спънки и съпротивления. Благодарете на Бога за благата, които всеки момент ви изпраща. Благодарете за разположението, което Той има към вас.

Мъглата, влагата, чистият въздух, в които сте потопени днес, не могат да се сравнят с най-топлия слънчев ден. Те носят велики блага за човешката душа. Житното зърно расте при влага, а не при суша. Дървото расте при

влага, а не при суша. Добродетелите и способностите на човека се развиват при влага, а не при суша. Следователно, радвайте се и благодарете за този ден, за мъглата и влагата, които ви посетиха. За грешника този ден е опасен. Като се намери на планината, всред мъгла и дъжд, той бяга долу, в града, да се скрие на завет. За светията, обаче, мъглата и вятърът са благословение.

Сега, като слезете долу, започнете да работите с любовта – единствената реална сила. Само при любовта човек действа. Тя го подтиква към мисъл, към чувства и към действия. Дето има мисъл, чувства и действия, само там нещата се реализират. Дето любовта, мисълта и волята отсъстват, там нещата остават нереализирани. Всяко нещо, което се върши с любов, с мисъл и с воля, с постижимо. Всяко нещо, което не се върши с любов, с мисъл и с воля, е непостижимо. Ако искате да имате резултати, вършете всичко с любов. Бог живее в умовете, в сърцата и в телата на хората, т. е. в тяхната сила. Умът, сърцето и волята представят три връзки на човека с Първата Причина. Те са трите допирни точки на човешката душа с Великия Пулс на живота. Искате ли да чувствате този Пулс, отворете умовете, сърцата и телата си за Него. „Приложете тялото си в жертва жива и благоугодна на Бога" – е казано в Писанието. И Христос казва: „Отец е в мене, и аз съм в Отца". Това значи: Отец ми живее в моя ум, в моето сърце и в моето духовно тяло. Всякога дръжте тази мисъл в ума си и служете на Бога с любов, с мисъл и с воля, с добро желание.

Всички религиозни хора говорят за Бога, за Христа. Какво можете да кажете за Христа? За Христа ще знаете, че е човек на изобилната сила, на изобилната вяра и на изобилната любов. Значи, Христос е човекът на изобилната сила. Христос е човекът на изобилната вяра. Христос е човекът на изобилната любов. Тъй щото, когато служи на Бога със сила, с вяра и с любов, човек ще разбере смисъла на стиха: „Бог е Дух, и които Му се кланят, в Дух и Истина да Му се кланят!" Служете на Бога със сила, с вяра и с любов!

Желая и на вас да бъдете хора на силата, на вярата и на любовта! Желая ви да бъдете като Христа, едно с Отца, едно с Бога!

8 август, 5 ч. с.

Книги:
Качества на ума, сърцето и тялото
Лъчи на живота (Беседи отъ Учителя, държани при седемтѣ рилски езера презъ лѣтото на 1937 г. София, 2004)

24 беседи от 18 юли 1937 г. до 22 септември 1937 г.
Начало: 05:00

1937_08_08 Двете състезания
рилска беседа

ДВЕТЕ СЪСТЕЗАНИЯ

Съвременните хора се обиждат лесно, и по този начин развалят отношенията си. – Как трябва да се справя човек с обидата? – Обиди ли те някой, не повтаряй думите, които са те засегнали. Не разказвай на никого за обидата, която са ти нанесли. – Как да се справяме с недоволството си? – Недоволството не е ваше. Дяволът е недоволен, а не човекът. Щом влезе в човека, дяволът му предава своето недоволство. Без да знае това, човек приема недоволството на дявола като свое и започва да роптае, да мърмори, защо Господ е направил нещата така, а не иначе; защо съществуват страданията в света и т. н. – Как трябва да се оправдаваме, когато ни обвиняват, че сме направили някаква пакост? – Няма защо да се оправдавате. Щом ви обвинят, че сте счупили стомната на някого, ще му купите нова стомна и ще мълчите. След това, ако причината за счупването на стомната се дължи на вашето неразположение, ще се погрижите да трансформирате състоянието си. Човек трябва да има будно съзнание, да разбира, отгде идат изпитанията и изкушенията в живота му. Със слизането си на земята, Христос свали юларите на дявола от главите на хората и ги направи свободни. Щом е така, бъдете будни, да не оставяте дявола отново да туря юларите си върху вашите глави.

– Кое е по-силно в живота: доброто или злото? – Доброто е по-силно. В борбата между злото и доброто, злото всякога губи, а доброто печели. В първо време злото е силно, а доброто слабо. В края на борбата доброто става силно и побеждава, а злото отслабва и всичко изгубва. Доброто винаги печели, понеже Бог е на негова страна. След всяко страдание, което човек преживява, доброто в него се усилва, взима надмощие над злото. Щом доброто победи злото, последното престава да мъчи човека. В края на борбата доброто пита злото: Познаваш ли сега, кой от двамата е по-силен? Искаш ли да продължаваш още борбата? Когато злото признае своето безсилие, доброто се ръкува с него приятелски и продължава своя път. Човек усилва доброто в себе си чрез страдания. В това отношение, страданието е път, през който човек неизбежно трябва да мине. Доброто трябва да вземе надмощие пред злото.

Когато хората се обиждат, трябва да си зададат въпроса, справедлива ли е обидата, или не. Ако е справедлива, трябва ли да се обиждат? Някой взел пари на заем от някого и обещал да ги върне след три месеца, но не изпълнил обещанието си. Кредиторът му го среща и го нарича безчестен човек. С една дума, той го обижда. На място ли е тази обида? – На място.

Длъжникът не трябва да се обижда, но да си даде отчет за погрешките, които е направил, и да се стреми да ги изправи. Той е направил две погрешки: първата погрешка е, че взел пари на заем, а втората, че не издържал на обещанието си. Следователно, той трябва да научи следния урок: трябват ли му пари, нека отиде в Божествената банка, оттам да изтегли, колкото му са нужни. От човешка банка, обаче, никога да не взима пари на заем. Това не значи, че злото се крие в човешкото. – Не, законите, на които човешкото се подчинява, се коренно различават от законите на Божественото. Следователно, при човешкото ще постъпваш по човешки; при Божественото – по Божествен начин.

Съвременните хора трябва коренно да изменят своите възгледи, да не поставят доброто и злото за основа на своя живот, но любовта да бъде основа на техния живот. Поставят ли любовта за основа на своя живот, те влизат в бъдещата култура, в културата на новия живот. Падналите духове вършат зло от любов към него. Понякога и човек върши зло, без да има любов към него. Той върши зло и се отвращава от него. Това, именно, показва, че човек може да се излекува от злото. Който върши зло, без да го обича, той се поддава на лекуване. Който върши зло от любов към него, той е неизлечим. Стремете се към доброто, към любовта, за да се освободите от бацилите на злото. Човекът на любовта нито се обижда, нито се свързва със злото. Той знае, че всичко, което става в света, е за добро. Казано е в Писанието: „Всичко ще се обърне на добро за онези, които любят Господа". – Кога? – Когато се свърши борбата. „Праведните ще просветнат". – Кога? – Когато доброто победи. – Какво да правим с ония хора, които не живеят съобразно великите закони на живота? – Това не е ваша работа. Преди всичко, вие не знаете, кой как живее. Коя е мярката, с която определяте правилния живот? За вас е важно да знаете, какво Бог изисква от ония, които Го познават. За човека е важно да знае, че не е той, който може да обърне някого към Бога, да го изучи, да го нахрани, или да го роди. Никой никого не е обърнал към Бога. Никой никого не е родил, отхранил или изучил. Сам Христос казва: „Тия овце Твои бяха и на мене ги даде". Значи, Той признава, че всичко принадлежи на Бога, и, каквото е получил, от Него му е дадено. – Кои са отличителните белези на злото и на доброто? – Злото не може да расте, но постепенно се смалява и изгубва.
Доброто постоянно расте и се увеличава. Който прави зло, той всичко губи и се смалява. Който прави добро, той постоянно печели и израства. Който мрази, той постепенно отслабва. Който люби, той силен става. Правиш ли зло, ти се смаляваш. Правиш ли добро, ти растеш. Мразиш ли, ти отслабваш. Любиш ли, ти силен ставаш. Злото заробва човека, доброто го освобождава. Доброто, любовта е огън, който побеждава.

Сега, не ви казвам, че трябва да вярвате, но казвам: Живейте в любовта! Животът е добър. Животът е чист, защото излиза от любовта. – Как да придобием щастието? – Щастието се придобива при изпълнение на волята Божия. Да изпълняваш волята Божия, това значи да придобиваш Царството Божие в себе си. – Как ще се оправи светът? – Според мене, Божественият свят е оправен, а човешкият трябва да расте, да се развива. Той ще претърпи такива промени, каквито никога не сте очаквали. И външната природа, в която сте потопени, ще мине през големи промени, през големи пертурбации. – Кое е условието за правилно растене? – За да расте правилно, човек никога не трябва да се сравнява с другите, да се поставя по-горе или по-долу от тях.

Той трябва да върши добро, да изпълнява волята Божия и за нищо друго да не мисли. Онзи, Който е създал света, Той е промислил за всички същества, малки и големи. Сега, от вас, като ученици, се иска съзнателна работа. Хранете се всеки ден с плодовете на любовта. Като ставате сутрин от сън, веднага си откъснете една ябълка от дървото на любовта и закусете с нея. Към обяд откъснете си две-три ябълки от същото дърво, а вечер три-четири ябълки. Изобщо, хранете се от плодовете на любовта. Светът се нуждае от хора, готови на жертва. Пожертвайте своите лични удоволствия за придобиване на висшите блага на живота. Пожертвайте своя личен живот за живота на човечеството. Светът се нуждае от истински работници, които работят безкористно и с любов. Това изисква новото учение – учението на любовта. Който следва пътя на любовта, той расте и се увеличава. Който не следва този път, той се смалява и губи всичко. В Божията Любов седи разрешаването на всички въпроси. Животът на вярата е опитан вече. Там хората са изучавали сладкото и горчивото и днес могат вече да ги различават. Влязат ли в любовта, те ще придобият новото – живот, пълен със светлина и знание, със свобода и простор. Животът на любовта носи безсмъртие за човека. И в огън да влезе, любещият човек, пак жив ще остане. Светиите са влизали в огъня с песни. Те не се плашат от огъня. Светът трябва да мине през огъня на любовта, да се стопи и да светне. Вън от живота на любовта всичко е илюзия. Смисълът на живота, обаче, е в любовта. В любовта всичко е постижимо. Човекът на любовта не умира, но заминава. Обикновеният човек умира, като прекарва ред разочарования, съмнения, страх. Щом се намери вън от тялото си, той преживява необикновен страх. От всички страни го преследват, гонят го и, за да се спаси от преследването на злите духове, той се принуждава да се смалява, да стане почти невидим. В това положение той остава само с едно съзнание, че някога е бил нещо, а сега е нищо.

Мнозина мислят, че като отидат на онзи свят, ще влязат между ангелите. И това е възможно, но за ония, които са живяли в любовта. Всички останали

ще живеят с илюзиите на земния живот. Ако на земята са били търговци, и на онзи свят ще живеят с илюзиите на своята търговия. Казано е, че с вяра може да се угоди на Бога. – С вяра можете само да угодите на Бога, но с вяра не можете да примирите противоречията в живота си, не можете да се свържете с Бога. Само в любовта вие можете да се свържете с Божиите мисли, чувства и постъпки.

– Къде е разумният свят? Къде са разумните същества? – Около вас. Ако очите на човека се отворят, той ще види около себе си много възвишени същества: светии, праведни, добри хора. Той ще види около себе си такива светове, каквито никога не си е представял. – Какво да направим, за да се отворят очите ни? – Влезте в живота на любовта. Любовта отваря очите на човека. Който иска да влезе в по-висок живот от този, в който днес се намира, той трябва да приеме любовта. Не иска ли да излезе от обикновения живот, никой не може да му помогне. Докато човек сам не пожелае да възстанови отношенията си с Бога, отвън никой не може да го застави да направи това. Щом възстанови отношенията си с Първата Причина, едновременно с това той възстановява отношенията си и със своите ближни. Човек не може да има правилни отношения към ближните си, ако няма правилни отношения към Първата Причина на нещата.

Често религиозните хора се страхуват от света. Те считат, че светът е място на изкушение. Те казват, че Бог не живее в света. Странно нещо! Щом Бог живее в умовете и сърцата на хората, Той живее и в света. Не изключвайте Бога от света. Той е в света. Само Той е в състояние да го оправи, Той е навсякъде: между камъните, между растенията, между животните и между хората. Достатъчно е да погледнете през очите на любовта, за да видите красотата, която съществува навсякъде.

Христос е човекът на изобилната сила. Христос е човекът на изобилната вяра. Христос е човекът на изобилната любов. Проникнете се и вие от Христовата сила, вяра и любов, за да се ползвате от помощта на разумните същества. Обичате ли Бога, те са готови да ви помагат. Не Го ли обичате, те ви оставят свободни. Те не искат да ограничават човека, но тихо му нашепват: Това, което вършиш, не е добро. Коригирай се и постъпвай според волята Божия. Защото е казано: „Око не е видяло, и ухо не е чуло това, което Бог е определил за онези, които Го любят". – Къде можем да намерим Бога? – В ума, в сърцето и във волята на всеки човек. Срещнете ли някой човек, първо говорете с Бога в него, а после със самия човек. Когато обичате човека, вие обичате Бога в него, а не физическия човек. „Потърси ме в ден скърбен" – е казано в Писанието. Потърсете Великия в света, когато умът и сърцето ви са угнетени.

И тъй, Бог живее в ума, в сърцето, в душата и в духа на човека. Ще знаете тогава, че любовта е от Бога, а безлюбието – от хората. За грешния, Той е огън пояждащ, а за праведния – огън възраставащ. Живейте, прочее, като праведните, за да се ползвате от огъня на любовта.

8 август, 10 ч. с.

Книги:
Двете състезания
Лъчи на живота (Беседи отъ Учителя, държани при седемтѣ рилски езера презъ лѣтото на 1937 г. София, 2004)
24 беседи от 18 юли 1937 г. до 22 септември 1937 г.
Начало: 10:00

1937_08_11 Път и възможности
рилска беседа

ПЪТ И ВЪЗМОЖНОСТИ

Човек си задава въпроса: „Защо съм роден?" При един тържествен момент в живота си, Христос е отговорил на този въпрос, без да Го е запитал някой. Той казва: „Аз затова се родих – да свидетелствам за Истината". Той е знаел за коя Истина е дошъл да свидетелства.

Обикновените хора, обаче, разискват върху въпросите защо са се родили, какво нещо е Истината, без да имат ясна представа за тях. Ако попитате вълка защо се е родил, той ще ви каже, че се е родил, за да яде овце. Овцата пък ще ви отговори, че се е родила, за да пасе трева. Ако попитате водата защо е дошла на земята, ще ви каже, че е дошла, за да се плъзга по земята, да я полива и пои. – Защо е дошъл вятърът? – Да духа, да издуха ония работи, които по друг начин не могат да се премахнат. Ако зададете същия въпрос на човека, той ще отговори: „Дошъл съм на земята да ям и да пия". – Такава е философията и на вълка. След като човек е живял 60 години на земята и през всичкото време е ял и пил, какво особено е спечелил? – Каквото е придобил вълкът. След 25-годишен живот на земята, убиват вълка, взимат кожата му и направят от нея хубава яка, с която някой благородник се гордее. Който погледне кожата на палтото на благородника, той веднага казва: „Това е остатък от кожата на един герой, който някога е ял и пил, но сега се учи да не яде и да не пие". Кожата на вълка има едно ценно качество, че паразити в нея не се въдят. Понеже вълкът обича да се ползва от живота на другите, както паразитите, затова самите паразити не го обичат и бягат от него.

Всеки човек трябва да каже като Христа: „Дошъл съм на земята, да свидетелствам за Истината". Само онзи може да свидетелства за Истината, който се е освободил от недоволството, от съмнението, от омразата – от всичко отрицателно. Някой е недоволен, че хората не го разбират. Как ще го разбират другите, когато той сам себе си не разбира? Да се разбира, да се познава човек, това значи да е преодолял всички мъчнотии в живота си. Докато не се познава, човек мисли, че много знае. Това значи, че той се намира още в първи клас на училището. Той лесно решава задачите на първи клас. Щом влезе във втори клас, той среща известни мъчнотии. Като усвои материала за втори клас, той лесно решава задачите си. Влезе ли в трети клас, в първо време пак среща известни мъчнотии. Следователно при всяко ново положение хората се намират в трудности, но не са в безизходен път. Щом се усвоят с това положение, работите им вървят добре. Като минават от един клас на гимназията или на живота в друг,

най-после те дохождат до опитността, че това, което днес не знаят, е възможност още утре да придобият това знание.

И тъй, незнанието е възможност за придобиване на знание, а знанието – възможност за изпълнение. Значи, когато не знае, човек има възможност да придобие знание, а когато знае, той има възможност да направи нещо. Докато не мине от невежество към знание, човек никога не може да стигне до изпълнение. Цигуларят трябва да знае как да държи инструмента си, за да свири на него. Певецът трябва да взима вярно тоновете, за да пее добре. Не взима ли тоновете правилно, той не може да се нарече певец. Ако с такова пеене излезе на сцената, публиката ще го освирка и ще го изпъди вън. Вземе ли човек няколко трептения по-малко, отколкото даден тон има, той не е взел тона правилно.

Музиката е велик закон, според който се определя посоката на човешките мисли, чувства и постъпки. Музиката определя възможността за постигане на красивите и възвишени желания на човека. Ако не е музикален, човек може да има само постиженията на вълка, на овцата, на водата, на въздуха, но не и постиженията на човека. Музикален ли е, човек може да постигне всичко, каквото душата му желае.

Сега, като ученици на Велика Школа, вие сте дошли само до първи клас. За този клас вие сте много способни, имате отлични бележки, но не сте готови още за втори клас. Вторият клас е най-мъчният клас в живота на човека. По-мъчен клас от него няма. Не е лесно човек да ходи на два крака. Когато левият и десният крак на човека се съгласуват, обичат и помагат взаимно, тогава лесно се ходи. Но ако единият или и двата крака на човека остават на особено мнение, и всеки от тях иска да се движи където пожелае, тогава човек не може да ходи. Той е принуден да вземе участие в спора на двата крака и да ги убеждава кое е право и накъде трябва да вървят. Не само физическият човек има два крака, но и мисълта му има два крака. Когато краката на мисълта не са в съгласие, човек не може да мисли правилно. Щом не мисли правилно, и работите му не вървят добре. Това е фигуративен израз, а не буквален. На какво се дължи спора на човешките крака? – Те спорят за първенство, кой от тях да бъде пръв. Някога левият крак е пръв. Човек стъпва първо с десния крак, а после с левия. Като се умори десният крак, левият го замества. Като се умори левият, десният го замества. Така се сменят ту десният, ту левият крак, и човек ходи, върви напред. В бъдеще пак левият крак ще има първенство над десния. Ако краката не спазват закона за движението, те ще станат причина за заболяване на техния господар. Когато се почувства сам в живота си, човек е с един крак. Мома и момък, които искат да се женят, са ученици в първи клас на училището. Те имат само по един крак и искат да

се оженят, т.е. да влязат във втори клас. Във втори клас не приемат ученици с един крак. Който иска да влезе във втори клас, той непременно трябва да има два крака. Тази е причината, дето момата и момъкът се търсят. Момата за момъка, и момъкът за момата, представят храна, вода, въздух и светлина, без които те не могат да съществуват. Храната, водата, въздухът и светлината внасят нещо ново в човека. Мислите и чувствата също внасят нещо ново. Най-после, и животът внася нещо ново в човека. За да внесат новото в човека, мислите и чувствата му трябва да имат по два крака, т.е. да бъдат положителни – здрави мисли и здрави чувства. Когато ученикът има два крака, той е влязъл вече във втори клас и се готви да мине в трети. За трети клас той трябва да има два крака и една ръка. И тук той не спира. Какво може да направи с една ръка? Той трябва да влезе в четвърти клас, да си създаде още една ръка. Значи в първи и втори клас ученикът създаде двата си крака, а в трети и четвърти – двете си ръце. Следователно, каквото е отношението между първи и втори клас, такова е отношението между трети и четвърти. Двата крака на човека представят две велики добродетели, с които той трябва да функционира. Двете ръце представят други две велики добродетели. Младата мома е ученичка в първи клас, тя е с един крак. Младият момък също е ученик в първи клас. И той има един крак. Понеже с един крак човек не може да ходи, момата и момъкът съединяват своите капитали, стават съдружници и започват заедно да търгуват. Дървото, колът, камъкът, гредата имат само по един крак, но с един крак, т.е. с една добродетел човек по никой начин не може да остане. Два капитала, два крака, две добродетели трябва да се съединят в едно, за да подемат движението напред. Най-малко две добродетели са нужни на човека, за да бъде силен.

Човек не се нуждае само от майка или само от баща, но едновременно трябва да има и майка, и баща, и да ги познава. Съвременните хора не познават майка си и баща си, които са ги родили. Те не познават Бога, от Когото първоначално са излезли. Мнозина искат да имат конкретна представа за Бога. Чудно нещо! Те живеят в Него, и Той в тях, и въпреки това търсят някаква конкретност. Да търси човек слънцето, при неговата ярка светлина, това значи да е сляп. Каква по-голяма конкретност искате за слънцето от неговата светлина и топлина? Това значи да има човек очи и да не вижда. Причината за слепотата на съвременните хора се дължи на факта, че те се раждат с някакво лепливо вещество на очите си, което бабите-акушерки, поради невежеството си, не го измиват. Докато детето е в утробата на майка си, това лепливо вещество е на място, но излезе ли вън от майчината си утроба, акушерката трябва да го измие, да не остане за цял живот сляпо. Когато видя слепия, Христос плю на земята, направи кашица, намаза с нея очите му и той прогледа. В слюнката на Христа имаше такова вещество, което можеше да отваря очите на слепи. В

слюнката и в езика на хората има такова вещество, което освен че не отваря очите на слепите, но още повече ги затваря.

Сега аз говоря на ония от вас, които искат да изпълняват волята Божия. Волята Божия се изпълнява по Божествен начин, а не по човешки. Искате ли да живеете по човешки и да се осигурявате, вие ще имате само разочарования, мъчнотии и страдания: раждания, умирания, прераждания и т.н. Искате ли да излезете от човешкия живот, вие трябва да учите. В какво вярват хората, за вас това не е важно. В какво вие вярвате, това трябва да ви интересува. Вие трябва да вярвате, че имате два крака, с които можете да ходите; вие трябва да вярвате, че имате две ръце, с които можете да работите и да си изкарвате прехраната; вие трябва да вярвате, че имате един език, натоварен с три служби: да опитва храните и да се произнася, коя може да влезе в стомаха и коя не може; да премята сдъвканата храна, да слиза по пищепровода; да говори, да изпълнява ролята на оратор. Като излезе на сцената, с помощта на езика си, човек изразява разумни слова. Щом свърши работата си, езикът се прибира и казва: „Няма уд в човешкото тяло, подобен на мене!“ Прав е езикът. Никой уд от човешкото тяло не може да свърши работата на езика. Носът може само да помирисва нещата, очите – да виждат, ушите – да чуват. Езикът е посланик, изпратен на земята между своя народ – тялото на човека, да изпълни една велика мисия. Ако думите, които излизат от него, са разумни и на място, те носят щастие и благоденствие за целия народ. Не са ли разумни, те могат да предизвикат някаква дипломатическа погрешка и да изложат целия народ на страдания. Сега, като говоря за класовете, през които човек минава, вие искате да знаете в кой клас следвате. На това сами можете да си отговорите. Всеки от вас има по два крака, с които ходи. Значи, свършили сте втори клас. Имате и по две ръце – свършили сте и четвърти клас. Тъй щото, всички сте свършили прогимназия и сте влезли в гимназията. Понеже сте свършили четвърти клас, сега сте в пети клас, дето се изучават методите за сформиране на човешкото сърце, за възпитание на неговите чувства. Щом свършите този клас, вие ще влезете в шести клас – изучаване законите на мисълта. При изучаване на тия закони, ученикът ще се домогне до двете страни на мисълта: светлата и тъмната. При светлата страна на мисълта човек вижда нещата ясно и определено. При тъмната страна на мисълта човек вижда предметите в сянка, в тъмнина. Дето се докосне, той неизбежно ще се спъне. За да не се спъва, той трябва да носи със себе си по една, две или три лампички, да осветява пътя си. Правата мисъл има за цел да въведе човека в светлата, в Божествената страна на мисълта. Каква е задачата на шестия клас? – Като изучи законите на мисълта, човек трябва да почива. Значи след свършване на шести клас се предвижда почивка. Щом почива, ученикът има право да се забавлява. Човек е създаден в шестия ден – денят на мисълта. След това иде седмият

ден – ден на почивка, на развлечение. Когато съществата от невидимия свят завършат своята работа – създаване на слънца и на планети, те слизат на земята за почивка, за развлечение. Като се докоснат до някой човек, те го бутнат тук-там и се чудят как е възможно толкова малко същество да има такива грандиозни планове и амбиции. В един от разказите си Волтер описва, в духовита форма, какво представя сегашния човек в сравнение с възвишените същества от другите слънца и планети. Едно възвишено същество, жител на Сириус, решил да слезе на земята, да види какво представя тя, с какви същества е населена. Като направил няколко крачки, той се намерил на слънцето. Оттам, той слязъл в един от океаните на земята. Водата на океана едва стигала до глезените му – толкова висок бил той. Като продължил пътуването си по земята, той се намерил в Европа. Там видял един параход, в който една французка експедиция пътувала за северния полюс. Приближил се до парахода и с двата си пръста само го дигнал във въздуха. После, той видял, че един от французите правил някакви изчисления. Той го хванал с щипците си, и французинът започнал да говори. Като чул това малко същество да говори, жителят на Сириус се учудил. Нищо не го учудило толкова много, колкото това малко същество – човекът и способността му разумно да говори.

Това се отнася до външната страна на нещата. Човешката интелигентност не зависи от външността на човека, от неговата големина. Външният свят е резултат на друг разумен свят; земята е резултат на друг свят, по-възвишен от нея. Разумността може да измени резултата, но тя не зависи от резултатите на нещата. Резултатът зависи от разумното, а разумното отчасти само зависи от резултата. Човешкото тяло е резултат на неговата разумност. След като живее 60–70 години на земята, човек може да провери докъде е достигнал в своите разбирания. За пример, някой говори за музиката, без да я разбира. – Защо? – Защото не е построен музикално. Човешката мисъл е построена според законите на музиката. Докато не познава законите на музиката, човекът не може да мисли правилно. Любовта е най-великата музикална симфония. В живота по-велика симфония от Любовта не съществува. В Мъдростта по-велика симфония от знанието не съществува. И в Истината по-велика симфония от свободата не съществува. Музиката разрешава мъчнотиите в живота. Тя превръща студ в топлина, скръбта в радост, сиромашията в богатство. За всяка мъчнотия има специален тон. Ако знае този тон и го вземе правилно, човек моментално ще смени състоянието си. В музиката съществува следния закон: Докато не се научи да обича, човек не може да бъде щастлив. Той винаги ще живее в закона на необходимостта, в закона на зависимостта. Който иска да бъде щастлив, той трябва да живее в Любовта. Любовта е път за придобиване на щастие. Това е един музикален закон, който всеки трябва да познава. Любовта изключва всякаква философия. Дойдете ли до

нея, няма защо да питате какво нещо е *Любовта*. Трябва ли да питате какво нещо е плодът? Щом получите един плод, вкусете го, без да философствате върху неговия произход, върху начина на образуването му. Създаването на плодовете е свързано с много проблеми. Човек не е изпратен на земята да прониква в тайната, която е скрита в плода. Тази тайна не е достъпна още за човека. Първият човек иска да проникне в тайната на доброто и злото, но вместо да я реши, той изгуби и това, което знаеше.

И тъй, не питайте за тайната, която плодът крие в себе си, но опитайте живота, който плодът носи. Не питайте какво нещо е музиката, но опитайте живота, който музиката носи. Достатъчно е да изпеете на умрелия един тон от тия, които носят живот в себе си, за да стане той и да оживее. Възлюбеният на една млада мома умрял. Тя отишла в дома му и започнала да плаче и нарежда: „Защо, миличък, умря? Защо ме оставяш сама? Къде останаха твоите обещания? Нали казваше, че щастлива ще ме направиш? Какво да правя с твоите любовни писма, които останаха нереализирани? Докажи сега, че ме обичаш!" Като чул последните ѝ думи, момъкът направил усилие, отворил очите си и я погледнал. Като почувствал *Любовта* в себе си, той станал от гроба – *Любовта* го възкръсила. Следователно ще знаете, че хората умират от безлюбие, а възкръсват от *Любов*. Днес вече сте свободни от мъглата. Тя ви арестува цели 6 дена. Аз намирам, че любовта на водните капки в мъглата беше много егоистична. Такава любов уморява хората. От тази любов те умират. Водните капчици закриха слънцето от вашия поглед, лишиха ви от Божествената светлина. Човек може да се разговаря с водата, защото тя има, освен външна, още и вътрешна, съзнателна страна. Външно водата е съставена от два атома водород и един атом кислород. Водородът има два крака, а кислородът един. Ще дойде ден, когато и кислородът ще придобие още един крак. Където мине кислородът, все пакости върши. Когато виждаме, че двама души се карат и започват да се възпламеняват, трябва да знаем, че причина за възпламеняването между тях е кислородът. Вътрешно, водата крие в себе си два живи елемента: една дева и един момък. Девата е облечена в дрехата на водорода, а момъкът – в дрехата на кислорода. И тъй, когато сте недоволни, вие сте човек с един крак; щом сте доволни, вие сте човек с два крака. Ако недоволството ви още продължава, вие сте човек с два крака и с една ръка. Станете ли напълно доволен, вие сте човек с два крака и с две ръце. Да имате два крака и две ръце, това значи да работите с 4 добродетели: 2 добродетели, които на физическия свят представят краката, и 2 добродетели, които представят ръцете. Следователно на земята човек живее активно – живот на движение и живот на работа. Земният живот на човека се изразява в движение, труд и работа. В геометрическо отношение четирите добродетели представят

великия квадрат, върху който земята е построена. Като ученици, вие искате да знаете какво ще правите, като минавате от един клас в друг. Много просто! Ако сте ученик в първи клас, ще минете във втори. Ако сте във втори клас, ще минете в трети. Ако сте в трети клас, ще минете в четвърти. Ако сте в четвърти клас, ще минете в пети. От пети клас ще минете в шести, в седми, в осми клас и ще повторите всичко, което сте минали в седемте класа на гимназията. Като свършите последния клас на гимназията, ще напуснете земята. – „Къде ще отидем след това?“ – По този въпрос няма какво да ви се отговаря.

Какво ще стане с вас след свършване на университета, не трябва да ви интересува. – „Като умре човек, къде отива?“ – В другия свят. – „Къде е другият свят?“ – Дето е светлината, там е другият свят. – „Защо не я виждам?“ – Защото очите ти са замазани. Измий добре очите си и ще видиш светлината. Щом видиш светлината, ще видиш и другия свят. Светлината се проявява на земята, но тя не иде от земята. Светлината, която виждаме, е отражение на слънцето. Слънчевата светлина пък е отражение на друго едно слънце. Между нашето слънце и истинското слънце има едно тъмно слънце, което поглъща всичката светлина. Нашето слънце черпи силата си от тъмното слънце, а тъмното слънце черпи сила от истинското слънце. Значи, докато дойде на земята, светлината претърпява няколко превръщания: светлината на истинското слънце се поглъща от тъмното; светлината на тъмното слънце се поглъща от нашето и от нашето се предава на земята. Сега, щом сте дошли на земята, считайте, че се намирате в училище, дето се учите. Интересувайте се от живота конкретно, както ученикът изучава всеки предмет поотделно. Ученикът по музика се интересува от музиката. Когато учителят му предаде първия тон „до“, ученикът започва да го повтаря много пъти, докато тонът звучи вече в ухото му. Дето чуе тона „до“, той го познава и различава от всички останали тонове. Да разбира човек музиката, това значи да превежда всички думи в езика си в музикални тонове. Когато някой ви каже, че е скърбен, че пари му трябват, че е болен, че е пропаднал на изпит, вие трябва да превеждате тия оплаквания в музикални гами. Който може да превежда състоянието на хората в музикални гами, той познава слабата им страна. Щом познава слабата им страна, той лесно може да им помага. Човек трябва да познава музиката. Без музика той нищо не може да постигне. Ще кажете, че днес парите управляват света. Понеже хората се стремят към парите, нека кажат кой музикален тон отговаря на среброто и кой – на златото. Те даже не знаят, че среброто е в сила да трансформира известни разстройства в човешкия организъм, а златото – да дава направление на човешкия живот. Те обичат среброто и златото, без да познават техните свойства.

Като говоря за свойствата на златото, аз имам предвид първичното злато, което е излязло заедно с първия лъч на светлината и минало през истинското слънце, после – през тъмното, след това – през нашето, и с него заедно е дошло на земята. Това злато съдържа 4 ценни свойства в себе си, които носи от слънцата, през които е минало. За това злато може да се каже, че е носител на живота. Ако някой се домогне до златото, когато минава през тъмното слънце, той е в състояние да убие човека. После може да дойде разкаяние в него, но първо ще извърши престъплението. Когато някой иска да живее добър, свят живот, това показва, че той се е домогнал до злато, което е минало през 4 превръщания. Този човек разбира свойствата на златото и ги използва за своите велики стремежи и постижения. Когато придобива такова злато, човек трябва да разбере доброто, което се крие в него, да го възприеме и внесе в организма си. Като знаете свойствата на златото, вие можете да се лекувате с него по хомеопатически начин. Вземете един грам чисто, самородно злато, турете го в 10 грама вода и я оставете да стои няколко дена на слънце. Щом сте неразположени или затруднени, вземете 10 капки от тази вода, и неразположението ви ще мине. Ако сте скарани с някого, вземете 10 капки от същата вода, и примиряването ще стане. Болен сте, вземете 10 капки от тази вода. Изобщо, каквото и да преживявате, лекувайте се с водата, в която сте поставили един грам злато. – „Магия ли е това?“ – Магия е, разбира се. Какво нещо е магията? Магията е знание, разбиране на елементите в техния първичен вид, а не в сегашното им състояние, както съвременните химици ги познават. В света, в целия космос съществува един единствен елемент – Любовта. Любовта е първичният елемент, от който са произлезли всички останали, на брой повече от милиард, а не както съвременните химици познават днес само около 90 елементи. Следователно първият елемент в света е Любовта. От нея произлиза животът. Вторият елемент е Мъдростта, от която произлиза знанието. Третият елемент е Истината, от която произлиза свободата. От живота, от знанието и от свободата произлизат още 3 сили. Тъй щото, имаме 3 групи елементи, всяка от които е съставена от други 3: Любов, мъдрост, истина. Живот, знание, свобода. На вас оставям да намерите третата тройка (триада) от елементи. И тук делението не спира. То продължава понататък, до безконечност. Това деление представя проява на елементи, които функционират в различните области на Божествения живот. В живота на съвременните хора взимат участие само ония елементи, които отговарят на тяхното развитие. Колкото повече се развиват хората, толкова по-голям брой и по-разнообразни елементи ще влязат в живота им. В духовно отношение всеки дух, всяка душа, всеки ум и всяко сърце представят отделни елементи. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка на човека също представят отделни елементи. Една ваша постъпка може да не е важна за вас, но за друго някое същество тя представя някаква

възможност.

Сега запомнете следното: Пътят за придобиване на щастие е Добродетелта. Възможността за Добродетелта е Божията Любов. Значи Добродетелта е път за постигане на щастието, а Любовта дава възможност за постигане на това щастие. – По какъв път? – По пътя на Добродетелта. Нямате ли възможност, няма да имате път, понеже Добродетелта е произлязла от Любовта. Като ученици, всеки от вас трябва да знае, върви ли по пътя на Добродетелта. И като върви по този път, дали възможността му се определя от Любовта. Отговорите ли положително на тези въпроси, вие можете да придобиете щастието. Да бъдете щастлив, това значи да придобиете ония блага, към които душата ви се стреми. И тогава, ако искате да станете музикант, художник, или поет, ще станете. Ако искате да станете красив, богат или силен, и това ще постигнете. Човек може да постигне всичко, каквото желае, но само по пътя на Добродетелта и чрез възможностите на Любовта. Мнозина ще се обезсърчат, ще мислят, че са изпаднали в тъмна зона, в област на неразбиране на нещата. Не се смущавайте от тъмнината. Светлината, която излиза от първото слънце, минава през тъмнина и там се поглъща; после тя минава през нашето слънце; след това се отразява на земята и се явява отново като светлина. Нещата не могат да се разберат, да станат ясни, докато не потъмнеят. Невежеството дава възможност за придобиване на знание. Знанието дава възможност за приложение. Щом дойде приложението, ние имаме възможност да влезем в пътя на Добродетелта и на Любовта, чрез които щастието се постига. Крайният идеал на земния живот е придобиване на щастието. Докато дойдете до щастието, вие ще бъдете и невежи, и болни, и бедни, и нещастни. Нещастният е кандидат за щастие, бедният – кандидат за богатство, невежият – кандидат за знание, влюбеният – кандидат за любовта. Изобщо, във всички противоречия на живота, вие трябва да виждате възможностите, които Бог е вложил в душите ви за придобиване на вашето щастие.

Христос казва: „Каквото попросите в Мое име, ще ви се даде“. В кое име на Христа трябва да проси човек? – В името на Любовта, в името на доброто. Сега и на вас казвам: Просете в името на Любовта и в името на доброто!

Сега, желая ви да вървите в пътя на Добродетелта. Щом вървите в този път, всичко ще постигнете: и учени, и богати, и добри ще станете.

Едно се иска от вас: приложение.

15-та беседа, 11 август 1937 г., 5 ч.с.

1937_08_11 Хармонични и дисхармонични съпоставяния
рилска беседа

ХАРМОНИЧНИ И ДИСХАРМОНИЧНИ СЪПОСТАВЯНИЯ

Сега, като сте дошли на планината, трябва да се учите. Планината иска от вас чиста мисъл. Ако мисълта ви не е чиста, ще дойдат бури, ветрове, дъжд, гръмотевици. Планината не търпи нечисти мисли и чувства. Тя не търпи нечист живот. Лошият живот на хората, които посещават планините, разваля времето. Щом времето се развали, те напускат планината. По този начин тя се освобождава от тях. Планината е единственото място, дето хората могат да научат, какво нещо е чистотата.

Съвременните хора търсят удоволствия, разнообразие по кина, по театри. Няма по-красиви картини, по-реални филмове от тия на природата. Излизайте сред природата и любувайте се на това, което виждате в нея. При това, нейните картини са чисти, възвишени. Те подтикват човека към наука, към изучаване на законите, които управляват живата природа. Един закон има в природата – закон на единство, една мярка – единицата, една причина – Първопричината на нещата. В закона на единството е и законът на множеството. В единицата мярка се включват всички останали мерки. В Първата Причина се крият всички причини.

Планината дава на човека, а не взима от него. Тя го учи на безкористие. Болният се нуждае от слуги, от превозни средства, за да отиде от едно място на друго. Здравият, обаче, няма нужда от слуги. Без превозни средства той обикаля планините и се ползва от тяхните богатства. Кой от двамата печели повече? – Здравият. Ще дойде ден, когато и болни, и слаби ще ходят на планината. И до най-високите върхове хората ще отиват с автомобили, с аероплани. Докато сте здрави, ползвайте се от планината, без да очаквате някакви съобщителни средства.

Запишете си следното правило: никога не обличайте нови дрехи върху стари. Хората често грешат, понеже не спазват това правило. Те бързат, искат час по-скоро да облекат новите си дрехи, и затова ги обличат върху старите. Като сте дошли на планината, учете се на търпение. Съблечете спокойно старите си дрехи и облечете новите. Вземете пример на търпение от камъните. Има камъни, които от хиляди години насам чакат да дойде някоя голяма буря, ураган, да ги изкърти от голямата канара и да се подвижат малко. Това малко подвижване представя за тях нов живот. Те се усещат свободни и благодарят за великото благословение, което им се е

дало. И вие, като камъните, благодарете за бурите и ветровете във вашия живот. Те са условия за вас, да се подвижите малко. Като не разбират тия неща, хората считат бурите в своя живот за голямо нещастие. Знайте, че всичко, което става в живота на човека, е добро. Някой е невежа, добро е това. Ако беше учен, още по-добре. – Еди-кой си е лош човек. – Добро е това. Ако беше добър, още по-добре за него. Ако някой се ожени, добре е направил. По-добре щеше да бъде, ако не беше се оженил. – Защо? – Защото сегашната форма на женитбите на хората представя човешко учреждение, а не Божествено. Любовта между хората е Божествена проява, но женитбата е човешки порядък на нещата. Що се отнася до любовта на двама млади, тя е Божествена. Там човек няма право да се бърка. Рече ли да се меси в любовта, той може да се натъкне на някое взривно вещество, на някоя бомба, и кракът или ръката му да изчезне. Щом сте влезли в любовта на хората, имате право да дишате техния въздух, да пиете от тяхната вода, да ядете от техния хляб, но по никой начин не се месете в работите им. Любовта не търпи никакъв човешки порядък.

- Как да си представим конкретно Бога? – Много лесно! Обикни някой човек и ще видиш Бога в него. Когато двама души се обичат, те не седат на едно място само да приказват, но хващат се за ръка и отиват да работят. Към тях се присъединяват още двама и заедно отиват на работа. Към тия четири се присъединяват още четирма – стават осем. Към осемте се присъединяват още осем и т. н. Всички заедно отиват да работят. Чрез взаимната любов, чрез общата работа те познават Бога в Неговите конкретни прояви. Докато работят, хората се намират в Божествения порядък на нещата. Щом престанат да работят, те са в човешкия порядък на нещата, дето има застой. Водата в океаните, в моретата, в реките и в езерата се подчинява на Божествения порядък, затова там има втичане и изтичане. Там има двоен живот - отвътре навън и отвън навътре. Водата в локвите и блатата се подчинява на човешкия порядък. Там има застой, гниене. За да се излезе от този порядък, на помощ иде дъждът. Той носи благословение за тях.

Като ученици, вие трябва да изучавате закона на различаването, да знаете, кой ви говори. Понякога ви говорят отвътре, и вие мислите, че някое възвишено същество ви говори. Чувате да ви говори: Благодари на мене, че те вкарах в пътя. Благодари на мене за богатството, за знанието, за силата, които придоби. Благодари на мене, че позна любовта. Чувате ли да ви се говори по този начин, знайте, че това не изхожда от някое възвишено същество. Това е гласът на изкушението. А вие знаете, че дяволът изкушава човека. Всичко, което той ви говори, е лъжа. Бог внася светлина и знание в ума на човека. Той му дава сила и богатство. Той изявява любовта си към човека и му дава възможност да я познае. Любовта е абсолютно неизвестна

област за дявола. По отношение на любовта той е първокласен невежа. Каквито престъпления и да направи, дяволът всякога успява да се освободи от отговорност. Единственото престъпление, от отговорността на което той не може да избяга, това е осъждането на Христа. От две хиляди години насам го съдят и той търси начин, как да се оправдае, как да се защити, но и досега още не е намерил. Престъллението му е толкова голямо, че никакви доводи не могат да го спасят. Който има опитността да е чувал съветите на дявола, той не може да не различава, кога кой му говори. Възвишените същества говорят по съвсем друг начин от този на дявола. В думите им няма насилие, нито ограничаване, нито ласки или хвалби. Те даже и съвети не дават. Те следят постъпките на човека и тихо му нашепват: Това не е добро, коригирай се.

В една стара легенда се говори за обезсърчаването на дявола. Като видял, че хората не го слушат вече, той се уединил в една планина. Спрял се до една канара, обезсърчен и разочарован от хората, и размишлявал в себе си: Чудно нещо, защо днес никой не ме слуша? Едно време аз помагах на хората, направих ги самостоятелни, а днес, каквото им кажа, не изпълняват. Отдалеч някъде се задал Христос. Като Го видял, дяволът Му казал: Късно идеш. Едно време аз разполагах с власт, и царства можех да давам, но днес никой вече не ме слуша.

Сега, като знаете това, помнете, че обезсърчаването, недоволството, гневът, тъгата не са ваши. Те имат дяволски произход. Всички отрицателни прояви на човека са дяволски. Доброто, положителното в човека е на Христа. То има Божествен произход. Човек живее едновременно два живота: на дявола и на Христа. Дяволът всеки ден скърца със зъби и си казва: Свърши се моят живот! Изгубих властта си, силата си, и днес никой не ме зачита, никой не ме слуша. Така и човек говори в себе си: Свърши се моята работа! Остарях, станах за присмех. Никой не ме слуша. Като бях млад, всички ми се радваха, слушаха ме; като остарях, никой не иска да ме знае. – Щом разсъждавате така, ще знаете, че дяволът във вас се пържи. Слушайте го, какво говори, и мълчете. Речете ли да го утешавате, да вземете неговата страна, вие сте изгубени. Запитайте го, как е изпаднал в това положение. Щом му зададете този въпрос, той ще престане да се оплаква. Дяволът не обича да разправя историята на своя живот.

Едно трябва да знаете: каквото и да ви говори дяволът, каквито съвети и да ви дава, не го слушайте. За да бъде по-убедителен, ще ви каже, че някога, и той като вас, е бил идеалист, но закъсал. Също така и вие един ден ще закъсате в живота си. – Защо е закъсал? – Защото не е вървял в правия път. Бъдете будни, да различавате неговите думи, защото той ще ви говори и отвън, и отвътре. От вас зависи, да му дадете прием в себе си, или не. Ако

не го пуснете да влезе във вас, той ще седи отвън, ще обикаля и нищо няма да чуе и да разбере. Услужите ли му с вашите слушалки, той може да чува и разбира. Иначе, не му е позволено. Невидимият свят държи отговорен всеки човек, който е дал слушалките си в услуга на дявола. Тази е причината за страданията на хората. Щом чуе някъде нещо, дяволът все ще направи никаква пакост. Като влезе в райската градина, и там направи една пакост, наруши правилата, които съществуваха там. Дяволът извърши едно голямо престъпление – открадна Ева, дъщерята на Адама. За да я спаси от неговите ръце, Адам трябваше да напусне рая. Окултните ученици изучават окултизма, за да различават нещата, да познават свойствата на езика, на думите, с които си служат. Всяка дума съдържа в себе си взривни елементи, каквито има и в химията. Ако не знае свойствата им, човек може да си причини големи пакости. В това отношение магията е опасна наука. Има думи в магията, които съдържат динамическа сила в себе си. Не знае ли, кога и къде да ги употребява, човек може да причини ред злини, както на себе си, така и на окръжаващите. За да не се излага на опасности, човек трябва да избере най-безопасния път. Най-безопасният път е пътят на любовта. За всички останали пътища, по които човек иска да върви, е нужно знание, но не обикновено, а такова, с което боговете са разполагали. Изучавайте ония науки, които повдигат човека и не му причиняват пакости. Такава е науката за цветовете. Като изучавате седемте цвята на спектъра, вие трябва последователно да минавате през тях, да придобивате по нещо от свойствата им. Не минете ли през всички цветове на дъгата, вие нищо не сте разбрали от живота. Когато човек се облича с бели дрехи, цвътът на еднообразието, това показва, че той иска да излезе от еднообразието, да го изнесе навън и да придобие разнообразието. Той ще разложи белия цвят в себе си и ще получи седемте различни цвята. Всеки, който се облича с дрехи, които имат син цвят, това показва, че той се е обезверил, иска да придобие цвета на вярата. Новото в човека се познава по цвета на дрехите, с които е облечен. Това виждаме и в птиците, някои от които са облечени с великолепни дрехи, със своите краски, с движението на крилцата си, птиците произвеждат във въздуха особени трептения, които се предават на километри. Чувствителният човек възприема тия трептения. Например, райската птица е облечена с такава красива дреха, каквато и царините на земните държави не носят.

Човек не може да разбере любовта, докато не научи външните и вътрешни свойства на червения цвят, във всички негови нюанси. Всеки цвят на спектъра има своя специфична аура, която за обикновеното око е невидима. Под думата „аура" на един цвят разбираме проявата на този цвят във всички негови нюанси, видими и невидими. Червеният цвът символизира от една страна живота, а от друга – борбата в живота. Комунистите обичат червения цвят. Комунизмът представя религия в най-

ниска степен на прояви. За домовете се изисква друга религия. За семейните хора пък трябва да има друга религия. Те не могат да се ползват от религията на обикновените хора. За да живеят добре, жената трябва да счита мъжа си даровит, гениален човек, но и мъжът трябва да счита жена си за гениална. Престанат ли да се считат гении, техният живот се разваля. Жената трябва да грее като слънце, да не напуща своя свят, а мъжът трябва да работи и отдалеч да се разговаря с жена си. Отношението между мъжа и жената трябва да бъде такова, каквото е отношението между слънцето и земята. Ако земята напусне мястото си и отиде на слънцето, тя ще се стопи. Земята отдалеч обича слънцето, но и слънцето я обича. Също така се обичат и жителите на земята и слънцето.

Мнозина искат, Господ да слезе на земята и да оправи света. Те искат да имат конкретна представа за Бога. Ако едно ловджийско куче изгуби господаря си, чрез обонянието си, то ще го намери между хиляди хора. Щом едно куче само чрез обонянието си може да намери господаря си, да определи точно посоката на неговото движение, колко повече чрез светлината на своя ум човек може да познае Господа и да проследи пътя на Неговото движение. Лесно е човек да намери Този, в Когото живее и Който живее в него.

11 август, 10 ч. с.

Книги:
Хармонични и дисхармонични съпоставяния
Лъчи на живота (Беседи отъ Учителя, държани при седемтѣ рилски езера презъ лѣтото на 1937 г. София, 2004)
24 беседи от 18 юли 1937 г. до 22 септември 1937 г.
Хармонични и дисхармонични съпоставления
Лъчи на живота (София, 1998)
4 беседи от 11 август 1937 г. до 15 август 1937 г.
Начало: 10:00

1937_08_13 Четирите правила
рилска беседа

ЧЕТИРИТЕ ПРАВИЛА

Всички хора искат да имат успех в живота си, но въпреки това нямат. – Защо? – Защото не спазват съществените правила, без които животът им се обезсмисля. За да имате успех в живота си, прилагайте следните четири правила:

Пази свободата на душата си!

Пази силата на духа си!

Пази светлината на ума си!

Пази доброто на сърцето си!

Тия четири правила представят музика, изкуство, богатство и сила в човешкия живот. Без тях човек не може да прояви нито любовта, нито знанието, нито богатството, нито разумността си. За да бъде добър, човек трябва да пази свободата на душата си, силата на духа си, светлината на ума си и доброто на сърцето си. Мнозина отричат душата и духа. Няма защо да ги отричат. Те трябва да знаят, че само свободният има душа. Щом не е свободен, той няма душа. Който е силен, той има дух. Щом не е силен, той няма дух. Докато отрича светлината, човек няма ум. Щом признае, че има светлина, той има ум. Докато отрича доброто в света, човек няма сърце. Щом признае доброто, той признава и съществуването на сърцето си. Какъв човек е този, който няма душа, дух, ум и сърце? Истински човек е онзи, който има душа, дух, ум и сърце. Когато изгуби свободата на душата си, човек става мрачен, неразположен. Като се види в трудно положение, човек обвинява дявола. – Какво нещо е дяволът? Дяволът е дух. Като дух, той издухва всичко онова, което човек държи в ръката си. След това човек се оплаква, че го ограбили. Кой е виновен, че са те ограбили? Ако беше държал ръката си затворена, никой нямаше да те ограби. Щом си я държал отворена, вината е в самия тебе. Ако изнесете някоя леснолетлива ароматна течност на въздуха, вятърът ще я издуха. Кой е виновен в случая: вятърът, или човекът, който отворил шишенцето, в което се намирала тази течност? Човек трябва да знае свойствата на ценните неща и внимателно да ги пази.

Човек трябва да разсъждава върху нещата и право да мисли. Правата мисъл се нуждае от няколко условия: от свобода, която може да ѝ даде

простор, много земя; от сила, която я прави подвижна. Без сила мисълта е лишена от движение. Правата мисъл се нуждае от светлина, чрез която да обхваща, да завладява нещата. Предназначението на ума е да завладява. Предназначението на сърцето пък седи във възстановяване реда и порядъка на нещата. Сърцето подразбира доброто в света. Казват за някого: Сърце има този човек!

– Защо страдат хората? – Защото не са свободни. – Защо са слаби? – Защото са изгубили силата на духа си. – Защо се спъват? – Защото са изгубили светлината на ума си. – Защо са бедни? – Защото са изгубили добротата на сърцето си. Който е изгубил радостта си, той е изгасил светлината на своя ум. Болният пък е изгубил силата на своя дух. Който е станал роб на какъвто и да е лош навик, той е изгубил свободата на душата си. Бог е дал на човека четири неща, които трябва грижливо да пази : свобода на душата, сила на духа, светлина на ума и доброта на сърцето. При това голямо богатство, човек е пак недоволен от живота и очаква нещо повече. Какво трябва да очаква ученикът от своя учител? Може ли учителят да му даде друга глава, други очи, уши, уста, нос, ръце и крака? Каквото и да очаква ученикът от учителя си, последният не може да направи за него нищо друго, освен да раздвижи въздуха наоколо му. От раздвижването на въздуха около себе си, ученикът ще долови някакви звуци, чрез които учителят му го запознава с външния свят: говори му за буквите, за сричките, от които образува думи и изречения. После започва да пише на дъската, да му разправя за някакви невидими елементи – водород, кислород и т. н. След това ученикът ще се върне у дома си и ще каже, че е научил нещо.

Изкуството на учителя седи в преподаването му. Ако умее да преподава, той ще хвърли светлина в умовете на своите ученици. Изкуството на художника седи в линиите, които той поставя на място. Който не разбира от това изкуство, той ще каже, че художеството не е нищо друго, освен цапане с бои върху платно. Изкуството на музиканта и на певеца седи в точното определяне трептенията на тоновете. Истинският музикант може да определя броя, силата и качеството на трептенията не само на тоновете, но и на думите по форма, по съдържание и по смисъл. Например, свободата, силата, светлината, доброто имат свой специфичен тон. Свободата е най-високият тон в гамата. Тя се изразява чрез тона „si". Тонът „si" се отнася до музиката, а като част на речта представя спомагателния глагол си: ти си. Какво си ти? – Ти си богат, ти си силен, ти си учен човек. Като кажа „си", разбирам, че аз зная работите, проникнал съм в тях. За да дойда до тона „si", минал съм през шест тона „si". Всеки човек, който има нещо на разположение, може да се уподоби на тона „si". Следователно, ко1ато имам свобода, аз съм тонът „si". Когато имам сила, аз съм тонът

„si". Когато имам светлина, аз съм тонът „si“. Когато съм добър, аз съм тонът „si".

Следователно, свободата се отнася за душата, силата – за духа, светлината – за ума и доброто – за сърцето. Без душа човек не може да бъде свободен; без дух не може да бъде силен; без ум не може да има светлина и без сърце не може да бъде добър. Още тази сутрин, вие трябва да прегледате състоянието си, да видите, имате ли свобода на душата си, сила на духа си, светлина на ума си и добро в сърцето си. Както виждате, числото четири играе важна роля в човешкия живот. По тази причина, именно, Питагор е преподавал на учениците си свойствата на числата едно, две, три и четири. В понятието единица, Питагор внесъл твърдост. С това той искал да каже, че човек трябва да бъде толкова твърд, щото никой да не може да го мръдне от мястото му. Хване ли нещо в ръката си, цял свят да се бори с него, да не може да му го отнеме. Твърдостта е качество на земята, на твърдата материя. В понятието „две“, Питагор внесъл качеството движение, присъщо на водата. При най-малкия наклон, водата започва да слиза надолу. При новата си обстановка, тя се запознава с окръжаващата среда. Човек трябва да бъде подвижен като водата, да има готовност да се запознава с хората, които среща на пътя си и да ги изучава. Това значи жив човек, който може сам да се движи и да бъде господар на себе си. В числото „три" Питагор вложил понятието разширяване, което е свойствено на въздуха. В числото „четири“ Питагор внесъл понятието проникване, свойство на светлината. Значи, твърдата материя има едно напрежение, надолу, дето е тежестта й. Течната материя има две напрежения – надолу и настрана. Въздухообразната материя има три напрежения: надолу, нагоре и настрана. Светлината, т. е. лъчистата материя, има четири посоки на движения, четири посоки на напрежения. Тъй щото, човек не може да разбере живота, ако не е устойчив като твърдата материя, ако не е подвижен като водата, ако не се разширява като въздуха и ако не прониква като светлината. Да проникнеш през даден предмет, това значи, да го осветиш. Съвременните хора спорят по въпроса, има ли Бог в света, или няма. – Само онзи може да отрича съществуването на Бога, който е лишеи от светлина в ума си. Може ли такъв човек да предава и приема знанието? Да се отрича Бог, това значи, да се дава гражданство на невежеството, на робството в света. Да поддържа човек безбожието в себе си, това значи, да поддържа невежеството, робството, говедарството. В далечното минало, когато нямал още светлина в ума си човек бил говедар, но след създаването му, когато Бог вдъхнал в него живо дихание, той получил светлина в ума си и излязъл от говедарството. От този момент той познал, че има Баща, че е роден от някого. Кое е първото качество, което определя дъщерята и сина? – Първото качество на дъщерята е да познава майка си. Дъщеря, която не познава майка си, е

говедарка. Първото качество на сина е да познава баща си. Син, който не познава баща си, е говедар. Под думата „говедар“ разбирам човек, лишен от светлина на ума си. Този човек е сляп. От него нищо не може да се очаква. Той няма ум в главата си. Следователно, преди да разисква човек върху въпроса, има ли Бог в света, или няма, той трябва сам да се запита, има ли ум, или няма. Ако има ум, и Бог съществува. Ако няма ум, и Бог не съществува. „Рече безумният в сърцето си, че Бог не съществува". Безбожникът се отличава по това, че няма светлина в ума си, вследствие на което се намира в тъмнина, в затвор. Безбожникът не може да мисли право, понеже е лишен от светлина на ума си, от свобода на своята мисъл. Който не може да мисли, той е затворник, лишен от светлина. Какво трябва да направи, за да може да мисли? – Да запали една свещ в ума си, да има светлина. Учениците от гимназиите не вярват в Бога, но като започнат да държат матура, отиват на църква и палят свещи. Те разбират, че все трябва да се обърнат към някого за помощ, за да им светне, да разбират и възприемат добре. Щом се намерят в трудно положение, тогава вече има Господ, признават Го. Паленето на свещи показва, че човек се нуждае от светлина. Щом се намери в някакво противоречие, човек казва: Няма добри хора, няма добро в света. – Не е въпрос, има ли добро в света, или няма. Важно е, човек да се запита и да си отговори: има ли добро в моето сърце? – Ако има добро в моето сърце, има добро и в света. Няма ли добро в моето сърце, няма добро и в света. Настрадин Ходжа е казал: Когато жена ми умре, половината свят се свършва; когато аз умра, целият свят се свършва. Наистина, когато човек изгуби свободата на душата си, силата на духа си, светлината на ума си и доброто на сърцето си, животът няма вече смисъл за него, той е мъртъв човек. Той трябва да възкръсне!

Какво означава думата възкресение? – Да възкръснеш, значи да оживееш. – Кой може да възкръсне? – Всеки, който придобие свобода на душата си, той е възкръснал. Който придобие сила на духа си, той е възкръснал. Който придобие светлина на ума си, той е възкръснал. Който придобие доброто в сърцето си, той е възкръснал, той е оживял. Достатъчно е човек да придобие свобода, сила, светлина и доброта, за да възкръсне, да оживее. – Кога може да стане това? – Още днес. Човек умира четири пъти, но и четири пъти възкръсва. Когато изгуби свободата си само, той умира един път; когато изгуби и силата си, той умира втори път; когато изгуби и светлината си, той умира трети път; когато изгуби и доброто в себе си, той умира четвърти път. Умре ли четири пъти, той вече не е за никъде, и говедар не може да стане. Като изгуби свободата си, човек става роб. Като изгуби силата си, той става за подигравка на хората. Като изгуби светлината си, говедар става. Какво става с човека, като изгуби доброто на сърцето си? На това вие сами ще си отговорите.

И тъй, бъдете твърди, но и пъргави като земята, вашата майка, която ви носи на гърба си. Земята се движи с голяма бързина, отива към своя идеал. По бързина тя надминава и най-бързолетящите аероплани на днешния век. Бъдете подвижни като водата и като нея се размножавайте. Когато се изпарява, водата се вдига нагоре в пространството и се размножава, превръща се в безброй капчици, които отново падат като роса, като мъгла, като дъжд и галят хората, поят и освежават растенията и на всички живи същества жаждата утоляват. Водата чисти, измива праха. Недоволството на човека не е нищо друго, освен нечистотии, прах, които се полепват в съзнанието му и го дразнят. За да се освободи от нечистотиите на физическото, на духовното си тяло, както и от нечистотиите на съзнанието си, човек трябва постоянно да се мие. За тази цел, той ще си послужи и с видимата и с невидимата вода. Кажете ли, че сте грешни, лоши, несправедливи хора, това показва, че сте се оцапали. Вземете чиста вода и се измийте. – Не, добри, справедливи хора сте. – Вярно ли е това? – Колкото е вярно, че някой човек е лош, толкова е вярно, че е добър. Тогава, за предпочитане е човек да държи в ума си положителни мисли, отколкото отрицателни. По-добре е да мисли за себе си, че е добър, справедлив човек и да стане такъв, отколкото да си въздейства отрицателно. По-добре е човек да мисли, че може да вярва в Бога, отколкото, че не може да вярва. – Ама умът ми не може да приеме мисълта за съществуването на Бога. – Как можеш да вмъкнеш в главата си безверието? Преди всичко, безверието е произлязло от вярата. То е втората жена на човека. Като не могъл да живее добре с първата си жена – с вярата, човек се оженил за втора – за безверието. Щом с първата си жена – добра, спретната и чиста, не е могъл да живее, с втората още по-малко ще живее. Тя е разсеяна, разсипница, небрежна. Падането на човека е започнало от момента, когато безверието се е вмъкнало в него. Когато е бил в рая, още тогава в човека е проникнало безверието, и той казал: Може да се живее и по друг начин, а не само така, както Бог казва.

Искате ли да се освободите от безверието, пазете четирите неща, които Бог ви е дал. Пазете свободата на душата си, пазете силата на духа си, пазете светлината на ума си, пазете доброто на сърцето си. От тия четири неща зависят постиженията на човека. Става ли въпрос за свобода, за сила, за светлина и за добро в човека, имайте само едно мнение. В свободата на душата, в силата на духа, в светлината на ума и в доброто на сърцето седи смисъла на живота. Това е Божественото, към което човек се стреми. Това е новото учение, което днес се проповядва.

Всички хора искат да имат конкретна идея за Бога. Свободата, силата, светлината и доброто, които човек има, не са нищо друго, освен пътища за придобиване на Божественото. Какво по-конкретно разбиране можете да

искате от това? Това са четири сили в човека, чрез които Великият се проявява. Те са творчески принципи. Чрез тях светът е създаден. Човек има простор в движенията си, докато е свободен. Той може да извърши нещо, докато е силен. Той може да прониква в нещата, докато има светлина в ума си. Той може да задържа нещата в себе си, докато е добър.

Сега, желая ви, като отидете по домовете си, да извадите ножчетата и да изрежете нишките на паяжините, с които сте били обвити досега. Само по този начин ще бъдете свободни. После, колкото нечисти съдове имате, да ги измиете с чиста, свежа вода. Това показва, че сте силни хора. След това запалете свещите в четирите си стаи и ги оставете да горят цял ден. Какво ще стане със свещите, не се безпокойте! Нека свещите ви горят! Най-после, като видите, че огънят и на четирите ви огнища не гори, турете дърва, въглища, драснете една клечка кибрит и ги оставете да горят, да отопляват стаите ви. От всички хора се искат тия четири неща. Скъсайте паяжината, в която сте обвити; измийте нечистите си съдове; запалете свещите си и накладете огъня на огнищата си.

Това, което днес ви казах, е от Господа. Той казва:

Деца мои, пазете свободата, която ви дадох!

Деца мои, пазете силата, която ви дадох!

Деца мои, пазете светлината, която ви дадох!

Деца мои, пазете доброто, което ви дадох!

13. август, 5 ч. с.

Книги:
Четирите правила
Лъчи на живота (Беседи отъ Учителя, държани при седемтѣ рилски езера презъ лѣтото на 1937 г. София, 2004)
24 беседи от 18 юли 1937 г. до 22 септември 1937 г.
Четири правила
Лъчи на живота (София, 1998)
4 беседи от 11 август 1937 г. до 15 август 1937 г.
Начало: 05:00

1937_08_15 Да познават
рилска беседа

ДА ПОЗНАВАТ

Христос казва: „Да имате любов помежду си". Както виждате, отдавна се говори за любовта, но, въпреки това, тя пак остава неразбрана. И преди Христа се е говорило на хората за любовта, но и тогава е била неразбрана. И днес се говори за любовта, но пак не се разбира. Казано е в Писанието, че първият плод на Духа е любовта. Тя е първият реален образ, с който е започнало създаването на света. От нея излизат всички останали реални образи. Ако човек не може да разбере любовта, колко по-мъчно ще разбере образите, които са произлезли от нея. Нещастията на съвременните хора се дължат на това, че те не разбират, нито познават любовта. Любовта трябва да се познава? – Защо? – Защото само чрез любовта можем да познаем Бога. Любовта е път за познаване на Бога. Щом Го познаем, ние сме вече придобили Вечния живот. Тогава ни става ясен стихът: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога". Истинен Бог е Този, Който ни обича. Щом не ни обича, той не е истинен.

Кой е истинският човек? – Истински човек пък е този, който обича Бога.
Значи, истински Бог е Този, Който всички обича.
Истински човек е този, който обича Бога. Дето има обич, там има познаване. – Кой е твоят баща? – Мой Баща е онзи, Когото познавам, Който ми е дал живот – най-голямото богатство в света.

Мнозина са се заели усилено да търсят Бога. Това е остатък от езическите времена. Ако човек иска отсега нататък да намери Бога, той е закъснял. Това е все едно, след като човек е живял хиляди години на земята, изложен на благодатното действие на слънцето, да излезе вън и да каже: Искам да намеря слънцето, да видя, какво нещо представя то. Ние имаме възможност всеки ден да виждаме слънцето – едно от великите Божии творения. Слънцето е създадено за нас. Ако слънцето не съществуваше, ние не бихме могли да се проявим. Велик и мъдър е Господ! Велики са Неговите творения! Като е създал това грамадно слънце, за да не ни уплаши от него, Той го е поставил на такова далечно разстояние от нас, че да изглежда малко, като диня. Като погледне към това малко слънце, детето се радва, че и то може да го вдигне, да си поиграе с него като с топка. Величието на Бога се заключава в това, че като е представил големите неща в умален вид, Той имал предвид нашето съзнание. За да ни поучи, да не започнем да се кланяме на великите Му творения, Той ги е намалил. Те седят на небето като малки светулки, изпращат ни светлината си и ни заставят да мислим и да ги изучаваме. Мъчнотията на

съвременните хора не седи нито в слънцето, нито в звездите, но в земята, върху която те живеят. Земята им се представя толкова голяма, че ги е заблудила, объркала отношенията им към нещата. Вследствие на това объркване, те днес не знаят, на кого трябва да служат.

И тъй, земята – майката на хората, е внесла в децата си такъв ужас, такъв страх, че те не смеят спокойно да предприемат нещо. Тръгнат ли на планината, страхуват се от камъните, да не падне някой камък върху тях, да ги убие. Тръгнат ли с параход по вода, страх ги е да не се удавят. Те се страхуват от смъртта, която на всяка крачка ги дебне. Поради този страх, който земята е внушила на своите деца, те са в постоянно разногласие помежду си. Навсякъде чувате само разправии, спорове, недоразумения, престъпления, побоища. Не само хората се карат и бият, но и говедата, които живеят между тях. Те постоянно упражняват рогата и копитата си. Като дойде на земята да види, как живеят хората, Бог се обръща към нея с въпроса: Защо си напуснала децата си? Защо не ги възпиташ малко? – Не мога вече да ги нося, дотегна ми. Не само това, но както виждаме, и земята има свои желания, за реализирането на които иждивява достатъчно време. Тази е причината, поради която е напуснала децата си.
Зимно време тя се облича със снежно-бяла дреха и излиза да се покаже пред света. Пролет, когато слънцето започва да грее силно, бялата дреха на земята се стопява, и тя облича нова дреха, пъстро накитена – със зелени, бели, жълти, сини цветенца. Като я видят с тази пъстра и красива дреха, децата ѝ започват да скачат, да се радват и веселят с нея заедно. Те казват: Колко е красива нашата майка! – Как мислите, естествено ли е това, което земята прави? – Естествено е, разбира се. Земята има много възлюбени, пред които тя иска да се докара, да им се хареса. Голяма е любовта на земята към слънцето. От ранна пролет до късна есен, тя се облича в различни дрехи, все по-пъстри и красиви, да задоволи своя възлюбен. Щом я види в белоснежната ѝ рокля, той веднага я заставя да се съблече. Като взимате пример от земята и слънцето, и вие им подражавате. През деня се обличате с разноцветни дрехи, като земята, а вечер и зиме, когато слънцето се скрива, палите свещи да се осветявате, и огньове – да се отоплявате.

Това са фигури, които изразяват фази на развитие, през които минават, както земята, така и хората, които живеят на земята. Обаче, за човека на земята има две важни неща: да го обичат и да обича. – Кой го обича и кого той трябва да обича? – Онзи, Който е създал човека, Той пръв го обича. И после, човек трябва да обича Онзи, Който го е създал. Затова е казано в Писанието: „Бог толкова възлюби света, т. е. хората, че даде в жертва своя единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него, но да има живот вечен".

Днешният неделен ден е точно противоположен на миналия. Колкото миналият неделен ден беше затворен, толкова днешният е отворен: небето е чисто, ясно, слънцето грее силно. Какво показват тия два, един на друг противоположни, дни? Те изразяват две противоположни състояния на човека. Когато е тъжен, скръбен, недоволен, човек се затваря в себе си. Той не иска да се среща с хора, с никого не иска да говори. Той прекарва в пълно мълчание. Щом работите му се наредят добре, той се облича хубаво и излиза вън. Когото срещне, поздравява го и започва да се разговаря с него. Той се отваря за всички. Щом отвътре му е добре, и отвън му е добре. Днес небето е отворено, изобилно излива любов. Днес всичко говори за любовта на Бога към хората. И хората, от своя страна, трябва да отговорят на Бога с любов.

Като не разбират Бога като източник на живот, на сила, на светлина и знание, мнозина се спират върху слънцето, радват му се, защото от него получават живот, светлина и топлина. Наистина, слънцето е мъдро, защото широко простира светлината и топлината си. То е умно, защото кара хората да мислят. То е добро, защото болни лекува. То е велика книга на Божествения свят. Сутрин, като излиза да посреща слънцето, човек може да определи за себе си, как ще прекара деня. През деня човек ще мине онова, за което съзнанието му се е пробудило в момента на изгряване на слънцето. Всяка светла мисъл, или всяко възвишено чувство, които човек е преживял в този момент, ще внесат радост в душата му, понеже няма сила в света, която може да се противопостави на Божественото.

Съвременните хора се стремят към доброто в света. – Защо? – Защото доброто е цел в живота. Доброто дава възможност за проява на всички неща. Силата дава възможност за постижения. Свободата пък прави всички неща реални. Без свобода лю-бовта не е реална. Без сила любовта не е възможна. Без светлина любовта е непонятна. Без доброта любовта е неприложима. За да проявите любовта, вие трябва да знаете правилата и законите, които я регулират. Любовта на съвременния човек може да се уподоби на сакат, който ходи с две патерици. Вземе ли някой патериците му, той се залюлява и пада на земята. Човешката любов представя инвалид, с две патерици. Божията Любов представя здрав човек, който се движи свободно, без никакви патерици. Патерица е чужда дума. Тя произтича от гръцката дума „pater" – баща. Когато остарее, бащата носи бастон, който играе роля на трети крак. Дойде ли човек до положение да разчита на третия крак, на бастона си, неговата работа е свършена. Не разчитайте на вашата стара любов. Нова, истинска любов е тази, която днес се проявява. Това, което днес ни се дава и говори, то представя същественото за човека. Миналото е станало вече; настоящето днес става, а

бъдещето предстои да стане. Интересувайте се от това, което днес става. Как са живели хората в миналото, не е важно за вас. Как днес живеят, това е важно. Възрастният не може да живее, както е живял като дете. Животът му като дете е бил добър, но днешният живот изисква от него съвсем други неща.

И тъй, човек не може да познае любовта, ако не е свободен, ако не е силен, ако няма светлина и ако не е добър. Казано е в Писанието, че любовта е плод на Духа. Като знаете условията за проява на любовта, вие разбирате, защо хората се стремят към свобода. Мъже, жени и деца се борят за свобода. Животни и растения се борят за свобода. Всичко живо се бори за свобода. Душата на човека се стреми към свобода, но за да я постигне, на помощ трябва да ѝ дойде духът, със своята сила. Бог желае нашата свобода. Следователно, това движение в света за свобода се дължи, именно, на Божественото, което се бори вместо нас.

Стремежът на човека за свобода е Божествен. Щом знаете това, пазете се да не осакатите в себе си този стремеж. Воювайте не само за своята свобода, но и за свободата на всички живи същества. Свободен е само онзи, който се радва на свободата на всички. Следователно, абсолютно свободен е само Бог. Той иска всички да бъдем свободни и ни дава начини, по които можем да придобием свободата си. Първото условие за придобиване на свободата е любовта. Който не е приел любовта в себе си, той не може да бъде свободен. Свобода без любов не съществува. За онзи, когото обичате, вие сте готови да жертвате всичко. За онзи, когото не обичате, не сте готови да жертвате нищо. Когато любовта действа в човека, той дава много. Щом любовта отсъства, той нищо не дава.

Много е говорено за любовта, но почти нищо още не е казано за нея. И аз съм говорил много за любовта, но още не съм дошъл до встъплението в любовта. – Защо? – Защото има елементарни работи, които предшестват любовта, а те трябва да се знаят. Ако влезете между говеда, първата ви работа е да следите да не се мушкат, да не тъпчат храната си, да не цапат около себе си. Като научат тия неща, тогава само може да се говори за възпитанието им. – Не може ли волът изведнъж да хвърли рогата си? – Не може. За да създаде рогата си, чрез които се брани, волът е мислил хиляди години. Конят е създал задните си крака, да рита. Кучето е създало зъбите си, да хапе. Това са оръжия на животните, с които се бранят. – Не може ли без оръжия в света? – Засега не може. Един ден, когато волът се повдигне по-високо, отколкото е днес, той сам ще хвърли рогата си. Щом съзнанието му се повдигне, той ще излезе от положението, в което днес се намира.

Любовта, за която сега ви говоря, подразбира вечно подмладяване. Ако

всеки ден човек не се подмладява, животът му изгубва смисъл. Подмладява ли се, и животът му се осмисля. В Писанието е казано: „Силата на онези, които обичат Господа, ще се обнови". – Как? – По разни начини. Видите ли, че кожата на лицето ви се е малко сбръчкала, вземете чиста, планинска вода и се измийте с нея. Ако очите ви са се замрежили малко и не виждат, приемете повече светлина. Ако сърцето ви е изстинало, запалете малко вашия огън, да се стопли сърцето ви. Да светнат очите на човека, това значи, да се ползва той от светлината на своя ум. Ако очите ти не са замъждяли, ти имаш светлина в ума си. Човешкият ум свети, за да знае той, как и какво знание за светлината да придобие. Чрез светлината той проверява знанието си.

Днес млади и стари се стремят към онова знание, което е придобито чрез светлината на ума. На небето, обаче, стари и възрастни хора няма. Там всички са млади. Ако влезете между ангелите, ще видите, че всички са около 30 годишни – млади, красиви, спретнати. Дойде ли един от тия ангели между хората, всички ще се влюбят в него. Моми ще напуснат родителите си, жени – децата и мъжете си и ще тръгнат след него, както гладният – след хляба. Ангелите носят в себе си велик живот. На небето има само 24 старци. Всеки старец представя една минала епоха. В този смисъл, старият представя човек на знанието, на светлината. От лицето му излиза светлина. Младият човек пък разполага със сила. Следователно, старият носи в себе си светлина и доброта, а младият – свобода и сила.

И тъй, младият се стреми към придобиване на свобода. Старият – към придобиване на доброто. Докато е млад, човек търси свободата. Като придобие свободата, той става стар и започва да търси доброто. Щом придобие свободата и доброто, той влиза в царството на любовта и става нейн гражданин. Влезе ли в царството на любовта, човек е влязъл вече в Божествения свят. Това може да стане още днес, а може да стане и след хиляди години – от човека зависи. Човек не знае, какво крие в себе си. Той е затворено богатство, затворен извор, свещ, турена под шиник. Той е запечатена книга. Велико съдържание има тази книга в себе си, но като седяла дълго време неотваряна, тя се е изцапала малко. И днес човек се страхува да отвори книгата на своя живот, да прочете писаното в нея и да се поучи.

Отворете книгите на вашата душа, на вашия дух, на вашия ум и на вашето сърце и ги прочетете. Те са най-хубавите книги, които трябва да четете. Новото, което днес ви казвам, е да прочетете тия четири книги, в които е описан целият ви живот, от създаването ви досега. По-хубави книги от тях не съществуват. Досега сте чели много книги, оригинални и преводни, но всички се нуждаят от корекция. Четете книгите на вашата душа, на вашия

дух, на вашия ум и на вашето сърце, да видите, какво Бог е писал в тях. Те представят истински оригинал на нещата. Каквото друго и да четете, вие ще се объркате. От всичко четено, задържайте в себе си само онова, което е вярно с оригинала. Което не е съгласно с оригинала, туряйте настрана. В Откровението се говори за една книга, затворена със седем печата. Йоан казва, че нямало кой да отвори тази книга. Най-после се явило едно агне, което разпечатало тази книга. Днес тази книга е отворена, и всеки е свободен да чете от нея. Тази книга е пред вас, и вие трябва да я четете. – Коя е тази книга? – Тя е книгата на вашата душа, на вашия дух, на вашия ум и на вашето сърце.

Мнозина се запитват, какво ще правят след прочитането на тези книги. – Много просто! Щом прочетат тия книги и придобият свобода и сила, те ще помагат на хората. Щом станат умни и добри, те ще помагат на слаби, на страдащи, на угнетени. Смисълът на живота седи в помагане на ближните си. Оттук трябва да започне човек. Този е пътят на познаване на себе си и на своя ближен. Само свободните, силните, умните и добрите хора могат взаимно да се познават. Не са ли свободни, силни, умни и добри, те всякога ще остават чужди един за друг. Младият казва: Аз искам да бъда свободен, силен, умен и добър. – Как ще постигнеш това? Работа се иска от тебе. И младата булка може да каже, че иска да бъде като майка си, но, за да дойде до положението, в което майка ѝ се намира, тя трябва да мине през нейния път. Майка ѝ е родила четири-пет деца, отгледала ги е, възпитала ги е, дала им е образование. Докато младата булка не роди четири-пет деца, тя не може да стигне майка си. И ученикът иска да бъде като учителя си, но той трябва да работи, да роди всичко онова, към което се стреми. Раждали ли сте вие, да знаете, как се ражда?

Мнозина искат да бъдат свободни, силни, умни, добри, без да работят. Човек трябва да зачене в себе си тия неща и да ги роди. Как може да бъде свободен онзи, който не е заченал свободата в себе си и не я е родил? Как може да бъде силен онзи, който не е заченал и не е родил силата? Как може да бъде мъдър онзи, който не е заченал и не е родил светлината? Как може да бъде добър онзи, който не е заченал и не е родил доброто? Човек трябва да роди свободата, силата, светлината и доброто! Думата „раждам, раждане" е санскритска и означава работа. Следователно, човек трябва да работи с любов, за да роди свободата, силата, светлината и доброто в себе си. Роди ли тия неща, той е придобил четири велики условия за себе си и за своите ближни.

Христос казва: „Ако се не родите изново от вода и Дух, не можете да влезете в Царството Божие". Това значи: ако се не родите изново от свобода и дух, от сила и дух, от светлина и дух, от добро и дух, вие не можете да

влезете в Царството Божие.

Поздравете вашата душа с благите думи на свободата!

Поздравете вашия дух с благите думи на силата!

Поздравете вашия ум с благите думи на светлината!

Поздравете вашето сърце с благите думи на доброто!

15 август, 5 ч. с.

Книги:
Да познават
Лъчи на живота (Беседи отъ Учителя, държани при седемтѣ рилски езера презъ лѣтото на 1937 г. София, 2004)
24 беседи от 18 юли 1937 г. до 22 септември 1937 г.
Да познават
Лъчи на живота (София, 1998)
4 беседи от 11 август 1937 г. до 15 август 1937 г.
Начало: 05:00

1937_08_22 Съществени връзки
съборна беседа

СЪЩЕСТВЕНИ ВРЪЗКИ

Животът на съвременните хора се обуславя от четири вида отношения, математически определени. Те са отношения към сърцето, към ума, към душата и към духа. Досега хората са изучавали само отношенията към ума и към сърцето. Тази е причината, дето те признават само съществуването на ума и на сърцето. Що се отнася до отношенията към душата и към духа, хората едва сега започват да ги съзнават. Мнозина даже отричат съществуването на душата. Някои пък казват, че сърцето и душата са едно и също нещо. Те не правят разлика между душа и сърце.
Под думата „душа" ние разбираме цялата вселена, с всички светове, които влизат в нея. Душата включва всичко в себе си. Под думата „дух" ние разбираме силата, която работи в безграничното пространство. Под думата „ум" ние разбираме светлината, която прониква цялото пространство. Под думата „сърце" ние разбираме доброто, което работи в света.

Следователно, човек трябва да има ясна представа за душата, за духа, за ума и за сърцето. Умът може да се уподоби на твърдата материя, а сърцето – на течната материя, на водата. Щом е дошъл на земята, човек трябва да разбира законите на твърдата материя, върху която е основал живота си, и законите на течната материя, на сърцето. Който не разбира законите на твърдата материя, той не може да разбере и законите на ума. Който не разбира законите на течностите, на водата, той не разбира законите и на сърцето. В химията под понятието „твърда материя", в широк смисъл на думата, разбират елемента въглерод, понеже главна съставна част на органическия свят е въглеродът. А под думата „вода", в широк смисъл, разбират елемента водород – hidrogenium – ражда вода. Освен тези две състояния на материята, ние трябва да разбираме законите на въздухообразната материя, на въздуха, който е съставен от кислород и азот, както и тия на светлината. Светлината е свързана със знанието.

Тъй щото, ако човек не знае законите, които управляват твърдата, течната, въздухообразната и светлинната материя, той никога няма да разбере мъдростта. Мъдростта примирява всички противоречия в живота. Например, когато коли и яде кокошки, човек намира, че това е в реда на нещата. Обаче, ако някой посегне на неговия живот, той се намира в противоречие, и се чуди, как е възможно да посягат на живота му. Ако би живял в съгласие със законите на мъдростта, той ще разбере, че колкото е право да посяга върху живота на кокошката, толкова е право да посягат и

върху неговия живот. И тогава, колкото му е приятно едното, толкова приятно ще му бъде и другото. Често мъжете се оплакват от жените си, а жените – от мъжете си. Някой мъж се оплаква от жена си и казва: Голяма изедница е моята жена! Изяде ме, нищо не остана от мене. – Напусни я тогава. – Не, не я напущам. Нека ме яде, но да си бъде при мене, обичам я, не мога да живея без нея. Значи, и като го яде, тя пак му дава нещо. Христос казва: „Който яде плътта ми и пие кръвта ми, има живот в себе си." Значи, приятно е на човека да го ядат, но с любов. Обаче, няма по-голямо страдание за човека от това, да го ядат без любов. Какво разбирам под думите „да ви ядат с любов?" Когато човек вземе едно яйце, счупи го, опържи го и го изяде без любов, яйцето не е доволно. Вземе ли човек това яйце и го тури под квачката да се измъти, той го е изял с любов. Той е дал на яйцето условия за нов живот. Има хора в света, които изяждат човека без любов и нищо не му дават. Има хора, които го изяждат с любов и внасят нов живот в него.

Знание е потребно на хората, правилно да разбират и да прилагат. Някои религиозни казват, че знанието възгордява. – Това е криво разбиране на нещата. Възгордява се само невежият, който, като прочете една-две книги, мисли, че всичко знае, че е учен човек. Обаче, който е придобил знанието си чрез труд, усилия и работа, той не може да се възгордява. Ето защо, твърдението на мнозина, че светът страда от учени хора, не е вярно. Светът страда от глупави, а не от учени хора. Домът се разваля от глупави жени, а не от умни. Като изхождам от това гледище на нещата, казвам: Всеки човек, който работи изключително за себе си, е лош. Той иска да придобие благата на живота само за себе си. Добър човек е онзи, който работи, както за себе си, така и за своя ближен.

И тъй, мъдростта примирява всички противоречия. Какво представя мъдростта? Мъдростта е съвкупност от разумни същества, които включват в себе си знание и сила. Тия същества са създали цялата вселена. На тях се дължи всичко разумно, което става на земята. Те постъпват с хората така, както учителите постъпват с учениците си: понякога ги разместват от едно място на друго; понякога изключват някои ученици от училището, а други приемат; понякога приближават някои ученици към себе си, а други отдалечават. Изобщо, разумните същества постъпват с хората така, както учителите с учениците си, но винаги разумно и справедливо. Като не разбират методите на тяхната работа, хората често се натъкват на противоречия в живота си и се оплакват. Какво противоречие има в това, че някоя душа се е въплътила на земята във вид на красива мома, подир която вървят десетина момци? Тя е изпратена на земята като красива мома, да възпитава момците със своята красота. За да ги възпитава, да ги направи добри, тя трябва да бъде умна, справедлива. Тъй щото,

противоречието не седи в красотата, но в отсъствието на разумността. Ако момата е красива и разумна, в това няма никакво противоречие. Но ако е красива и глупава, тя неизбежно ще се натъква на противоречия. При един богат американец от Ню Йорк, голям скъперник, отивали различни хора, мъже и жени, от различни възрасти и положения, да искат помощ за бедни, страдащи, но той отказвал на всички. Той бил около 50 – 60 годишен. Един ден в кантората му влязла една млада, красива мома. Тя се поклонила учтиво и се обърнала към него с думите: Господине, имам една молба към вас. Като погледнал към момата, сърцето му трепнало, той се усмихнал и казал: Какво обичате, госпожице? На ваше разположение съм. – Ще ви моля да ми услужите с 25,000 долари. Ще ви дам документ, с който се задължавам да изплатя дълга си в определен срок. – Не, никакъв документ не е нужен. Заповядайте, вземете парите и не се безпокойте. Минавайте по-често покрай мене, ще ми бъде приятно да се разговаряме. Когато имате някаква нужда, ще знаете, че всякога съм готов да ви услужвам.
Защо този скъперник изведнъж разтвори сърцето си за тази мома? – Сладък език има тя. Като отвори устата си и му заговори, той коренно се промени; в него се яви желание да услужи на тази мома, да задоволи нуждите ѝ. Той си казва: Богат човек съм, с милиони разполагам, но какво представят тия милиони без тази мома? Това, което тя внесе в душата ми, струва повече от 25,000 долари.

Възможно ли е една мома да отвори сърцето на един скъперник? – Щом има сладък език и знае, как да говори и да се моли, всичко е възможно. Не се ли случва това всеки ден в живота на хората? Един се моли на Господа, но не получава отговор на молитвата си. Друг се моли, и получава отговор. – Защо първият не получава отговор на молитвата си? – Защото не знае, как да се моли. Той не знае, как да говори на Господа. Сладко трябва да се говори на Господа! Говорите ли на Господа грубо, вие ще се намерите вън. – Защо богатият осиромашава? – За да се научи сладко да говори. Сиромахът трябва да знае, че спасението му седи в неговия език. Спасението на всички хора, богати и бедни, учени и прости, седи не само в техния език, но и в техния ларинкс.

Ще ви приведа един пример, който показва, че наистина спасението на човека се крие в неговия ларинкс. Един ден прочутата певица Аделина Пати трябвало сама да отиде на пощата, да си получи запис от 25,000 долари, изпратени на нейно име. Като се явила при началника на пощата да получи парите си, той ѝ казал: Извинете, госпожо, не ви познавам. Трябва да намерите някой познат, който да засвидетелства вашата самоличност. Тя помислила малко и отишла в общото отделение на пощата. Изправила се на средата и започнала да пее. Като я чули да пее,

веднага около нея се събрали всички чиновници на пощата и започнали да слушат. Началникът на пощата също дошъл да я слуша и разбрал, че това е самата Аделина Пати. – Дайте й парите! – казал той на касиера на пощата. Какво по-голямо доказателство може да се иска за личността на Аделина Пати от нейния глас?

Следователно, всеки човек трябва да пее! Ако не знае да пее, той ще се принуди с торба в ръка да тръгне от къща на къща да проси. Кое от двете е за предпочитане: да пее човек или да проси? Който не пее, той ще проси. Който не иска да бъде богат, той не иска да мисли, не иска да вложи ума си в работа. Не е достатъчно само да бъде човек богат, но той трябва да бъде умен, да знае, как да употреби богатството си. Каже ли човек, че не може да пее, това подразбира, че той иска да пее толкова хубаво, да произведе ефект върху слушателите си. Най-добрата публика за певеца е самият той. Пее ли първо за себе си, а после за публиката, той е истински певец. Това пение е Божествено.

И тъй, бъдете изразители на Божественото начало в себе си. Бог е вложил ред дарби в човека, които и до днес още стоят неразработени. И след всичко това, човек очаква да дойде някой отвън, да го спаси. Земеделец има на разположение 400-500 декара земя, която не обработва, но оставя да обрасне с плевели и тръне, а той купува лотарийни билети, по лесен начин да спечели пари и да забогатее. Един наш познат, сега живее в Патагония, от 20 години насам купува лотарийни билети, да спечели нещо, да се върне в България, но нищо още не е спечелил. Всеки човек не може да печели на лотария. И лотарията се подчинява на известни закони. Който знае тия закони, той всякога печели. Нищо в света не е произволно. Ако човек предприеме една работа и мисли, че сто на сто ще успее, всъщност няма да успее. Обаче, ако в него се яви едно малко колебание, в този случай вероятността да спечели е по-голяма, отколкото в първия случай, когато е бил напълно уверен в печалбата.

И тъй, ако човек иска да разбере, дали работите му ще се наредят, той трябва да упования на интуицията в себе си, която никога не лъже. Някога човек е мрачен, неразположен, работите му не вървят добре. Той не вижда никакъв изход в положението си, но въпреки това, интуицията му подсказва, че всичко ще тръгне напред. Както му се подсказва отвътре, така става. На какво отдавате силата на младата мома, която запалва сърцето на младия момък, или силата на младия момък, който запалва сърцето на младата мома? Знание имат те. Интуицията работи в тях. Казват, че младият момък се е влюбил в младата мома. – Не, не се е влюбил той, но младата мома е запалила сърцето му, и той гори. Тя му казва: Ти трябва да ме слушаш. Ако не ме слушаш и не учиш, ще те изгоря, пепел няма да

остане от тебе. – Ще те слушам. – Ако учиш, човек ще станеш. Когато момата се влюби в момъка, и той й казва същото. Кое от двете положения предпочитате: да горите, или да не горите? Казвате, че горението е лошо нещо. Съгласен съм с вас. Лошо нещо е човек да гори, но ако не гори, и това е лошо. Представете си, че вън има студ 30 градуса. Какво ще правите при този студ, ако нямате огън? Значи, лятно време може без горение, без огън, но зимно време не може. Човек непременно трябва да гори.

Съвременните хора са нещастни, защото не са намерили човек, който да ги запали, както трябва. Те говорят за любов, за знание, но тяхната любов и тяхното знание не издават пламък – те димят. Любов, която произвежда недоволство, не е истинска любов. Знание, което създава противоречия, не е истинско. Истинската любов се придружава с мъдрост. Тя включва в себе си всички добродетели. Който истински обича, той е прозорлив, вижда бъдещето на човека. Когато казваме, че Бог вижда нашето бъдеще, ние имаме предвид Неговата Любов към нас. Пред Неговия поглед всичко е открито. Ако хората имаха любов към Бога, и те щяха да бъдат прозорливи, да виждат всичко.

Сега, започнете със знанието. Да започнете със знанието, това значи, да намерите неговия основен тон. Всяко нещо има свой специфичен основен тон. Основният тон на любовта е началото на живота. Основният тон на живота е истината. Човек не може да разбере живота, нито мъдростта, ако не е дошъл до основния тон на истината. Казано е в Писанието: „Истината ще ви направи свободни". Когато се вземе основния тон на живота, тогава иде любовта. Любовта подкрепва живота, а истината дава възможност на живота да се прояви. Ако човек не е придобил истината в себе си, животът и мъдростта в него не могат да се проявят. Знание е нужно на човека.

Какво нещо е знанието? Дават на един човек едно змийско яйце. Той взима яйцето, държи го ту в едната, ту в другата си ръка, но не пострадва. – Защо? – В това състояние яйцето е безопасно. Обаче, тури ли това яйце при условия да се излюпи, то става опасно. Малкото змийче ще се обърне към него и ще го ухапе. Знанието е подобно на яйцето. Докато е в зародишно състояние, във вид на яйце, човек не знае, какво може да излезе от него. Тури ли го да се измъти, само след това човек може да разбере, какво е било знанието, с което по-рано си е играл и го прехвърлял от една ръка в друга. Ако знанието, което сте държали в ръцете си, е змийско яйце, като се измъти, ще ви ухапе и умъртви. Ако знанието е било яйце на някоя птица, като се измъти, то ще ви повдигне нагоре, ще даде полет на вашата мисъл. Какво може да се ползва човек от знанието; да хипнотизира хората? Човек трябва да знае, че всички закони имат обратна реакция, защото в основата на Битието седи Бог и наблюдава постъпките на хората. Като

види, че човек злоупотребява с великите закони, Той му дава първия урок. Какъв ще бъде първият урок на този човек? – Ако той си е служил с хипнотизиране, и него ще хипнотизират. Ще му се роди син или дъщеря, които ще го хипнотизират.

Сегашните хора се страхуват от дявола, но техният страх е неоснователен. Преди всичко, дяволът не живее в този свят, в който хората живеят. Той живее извън човешкия свят, и за да хване някого в мрежата си, нужни са му специални условия. Дяволът има особени куки, на които закачва хората и ги отнася в своя свят. На дяволските куки се закачват само ония хора, на които той може да влияе. Куките на дявола са дълги, затова той отдалеч хваща хората. Тази е причината, задето дяволът е неуязвим. Вие трябва да знаете, че каквито хули да отправяте към дявола, те няма да стигнат до него. В това отношение дяволът е непристъпен – нищо не го хваща.

Не говорете лошо за дявола, защото зле ще патите. Слушайте, какво ви говори, но не се поддавайте на примките му. Един селянин обичал да говори лоши работи по адрес на дявола. Дяволът намислил да даде добър урок на селянина, да го научи, как да постъпва с него. Един пазарен ден селянинът казал на жена си: Жена, ще отида на пазара да купя едно здраво, силно магаре. Достатъчно вече сме се мъчили, всичко сами да работим. Той отишъл на пазара и видял едно младо, здраво магаре. Пазарил се с търговеца и купил магарето. – Жена, ето, имаме си вече магаре. Работите ни ще тръгнат напред. – Ще видим! Той турил съдовете за вода на магарето и отишъл с него на чешмата. Докато пълнел съдовете, магарето му изчезнало. Погледнал натук-натам, никъде не видял магарето си. Назърнал в курната на чешмата, и какво било учудването му, когато видял, че само ушите на магарето се подават от курната, а цялото му тяло било скрито вътре. Как е могло да стане това? Той не знаел, че магарето, което купил на пазара, не бил никой друг, освен дяволът. Дяволът съзнателно се превърнал на магаре, за да му предаде замисления от него урок. Селянинът седнал пред курната и мислил, как да извади от там магарето си. В това време друг селянин дошъл на чешмата да пие вода. Като го видял, той му казал: Братко, помогни ми да извадим магарето от курната. Селянинът погледнал към курната, но не видял никакво магаре. – Защо се подиграваш с мене? Чакай да те набия, че друг път да помниш! Ще се подиграваш ли втори път с хората? Набил го добре и си заминал. Магарето пак продължавало да маха с ушите си в курната. Ето, друг човек се задава. – Ще помоля този човек да ми помогне, дано можем да извадим магарето. И този човек не видял никакво магаре в курната. Той набил селянина добре и продължил пътя си. Като се обърнал към няколко души все със същата молба, и от всички получил бой, най-после селянинът казал на магарето си: Не мога да ти помогна. Не смея вече да казвам на хората,

че те виждам в курната. След този урок от дявола, селянинът тръгнал за дома си.

Често хората сами се поставят в такива трудни положения, както дяволът поставил селянина. Един турчин отишъл при един турски ходжа, богат човек, но голям скъперник, да му иска пари на заем. – Колко искаш? – запитал ходжата. – Двеста лири. – Добре, ще ти дам двеста лири. Турчинът взел парите и обещал, че ще плати лихви сто на сто. Шест месеца наред той плащал лихвите за парите. Като изтекли шестте месеца, турчинът отишъл при ходжата и го запитал: Доволен ли си от мене? – Доволен съм, но какво ще стане с майката на парите? – Майката остави настрана, няма защо да питаш за нея. Какво излязло от тази сметка? Чрез лихвите турчинът изплатил само половината от парите, а другата половина изял.

Тъй щото, рече ли човек да има взимания – давания с дявола, сметката му ще излезе като тази на ходжата и турчина. Дяволът ще изплати само половината от парите, а другата половина ще задържи за себе си. Като се натъкват на противоречия в живота, мнозина казват, че хората се отнасят несправедливо към тях. От тяхно гледище те са прави, но от Божествено гледище не са прави. Всеки има свое специфично разбиране за нещата и, като постъпва според него, мисли, че е прав. Например, съвременните хора имат свои възгледи за войната, и никой не е в състояние да ги разубеди в техните възгледи. Как можете да ги заставите да не воюват? Както и да ги разубеждавате, каквито доводи и да им представяте, по никой начин вие не можете да ги накарате да не воюват. Един ден, когато хората се превъзпитат, само тогава войните ще престанат. Когато хората дойдат до убеждение, че в света съществува само един Бог, една мъдрост и една истина, войната сама по себе си ще изчезне. По никакъв друг начин войната не може да се избегне.

Всички хора се борят за свободата си. Те имат свобода, но не могат да я пазят. – Защо? – Мъдрост нямат. Само мъдростта е в състояние да пази свободата на хората. Човек носи свободата в себе си, а при това роб става. Той носи силата в себе си, а се моли на слабите. Той носи светлината в себе си, а при това в мрак ходи. Той носи доброто в себе си, но не му вярва. Човек има и свобода, и сила, и светлина, и добро в себе си, но не ги е проявил. Като се затрудни материално, той отива да моли този-онзи да му услужат с пари, а не се моли на Господа, да го изпрати в дома на някой милионер, чиято дъщеря е на смъртно легло и да й помогне. Със знанието, с което разполага, той ще излекува дъщерята на милионера и от благодарност ще получи, колкото пари иска. Като се обръща за помощ към Бога, ще му се представи случай да срещне на пътя си богат човек, който по невнимание е паднал и счупил крака си. Той веднага ще му се

притече на помощ, ще намести счупения му крак, ще го придружи до дома му и за услугата си ще получи голямо възнаграждение. Каква по-добра проповед от тази можете да очаквате? Щом помогнете на човека в критически момент на живота му, вие имате възможност да направите връзка с него, да станете добри приятели. Знанието, което човек има, говори за самия него. Знанието, което помага на хората, само проповядва.

Много примери могат да се изнесат от живота, но тия примери все ще засегнат някого и ще го обидят. Съвременните хора се обиждат много лесно. Говорите ли на хората, трябва да бъдете много внимателни в думите си. Каквото и да кажете на човека, той ще се обиди и ще каже, че не може да угоди на хората. – Няма защо да угаждате на хората. Стремете се да угодите на Бога. Щом угодите на Бога, ще угодите и на хората. С какво можете да угодите на Бога? Казано е в Писанието, че с вяра може да се угоди на Бога. Според мене, нито с вяра, нито със сила, нито с богатство само може да се угоди на Бога. Когато човек съедини вярата, надеждата и любовта в едно, той може да угоди на Бога.

Мнозина искат да станат богати, да правят добрини, за да угодят на Бога. – Не, човек е в състояние да угоди на Бога само с любов. Прав е стремежът на човека към богатство, но той трябва да бъде богат във всяко отношение: богат със свобода, със сила, със светлина и с доброта; богат с добродетели, със здраве. Човек трябва да бъде надарен от природата с хубав глас, да пее и да весели хората. Това, което обикновеният работник не може да изкара за цяла година, с усилен труд, добрият певец може да го изкара за една вечер. Който пее с любов, той разтваря сърцата на хората, прави ги щедри. Когато човек се отнася към природата с любов, тя му разкрива своите тайни, с което прави живота му лек, приятен. Който се отнася към природата с недоверие, освен че нищо няма да му даде, но тя ще му вземе и това, което има.

Съвременните хора не успяват в живота си, защото имат някои неестествени желания. Например, младата мома иска да се ожени за млад, красив, богат момък, да бъде щастлива. Момъкът иска да се ожени за млада, красива, богата мома, да има красиви деца, да живее добре. Това са неестествени желания. Според мене, момата трябва да търси добър, здрав, умен, и справедлив момък. И момъкът също трябва да търси такава мома. Само при това положение те могат да бъдат щастливи. Каквито и да са желанията на хората, все са добри. Няма лоши желания, но има естествени и неестествени желания. – Добре ли е човек да се жени? – При днешните условия на живота, по-добро нещо от женитбата няма. – Защо? – Като се ожени, човек ще се освободи от всички илюзии на живота и ще помни, какво значи женитба. Когато се ожени, човек влиза в реалността на живота.

Като се наяде, тогава само човек разбира, какво нещо представя яденето.

Днес навсякъде се проповядва въздържание, но външно само. Ако отидете в някой монастир, веднага ще гледат да не пушите, да не пиете, да не ядете месо. Има монастири, в които не допущат даже влизането на женско животно, куче или котка. Лесно се спазва това в монастирите, в религиозните и въздържателни общества, но какво да се прави с широкия земен монастир, в който има от всички видове съблазни и изкушения? За този голям монастир, именно, са необходими знания. Как да се справи човек с различните болести в този монастир? При това, забелязано е, че човек заболява не от изобилие на живота, но от недоимък. Човек заболява не от изобилие на любов, но от недоимък. Когато любовта посети човека, тя го обновява. Всеки човек търси любовта, за да се обнови, да се подмлади.

Съвременната медицина прави особени операции на човешкия организъм, изкуствено присажда известни жлези, за да го подмлади. Това може да стане по естествен начин – чрез любовта. Когато любовта проникне в сърцето на човека, тя засилва неговите жлези, и той се подмладява. Докато човек обича хората, жлезите му са активни, и той има условия да се подмладява. Престане ли да обича, жлезите започват постепенно да се атрофират. Обичайте хората, растенията, животните, и радвайте се на онези, които се обичат. Не съдете хората! В който дом влезете, пожелайте доброто на мъжа, на жената, на децата. Светът, в който живеете, представя хлъзгав път. Трябва ли тогава да съдите този или онзи, че се подхлъзнал и паднал? Хората се подхлъзват, правят грешки от незнание, от неразбиране на нещата. Обаче, природата използва всичко. Тя не позволява енергиите ѝ да се изразходват напразно. Когато види, че някой човек има енергия в изобилие, тя веднага го впряга на работа. Тя е по-умна от нас и знае, как да постъпва. Като срещне човек, който пилее енергията си неразумно, тя взима капитала му заедно с лихвите. Дойдете ли до природата, вие трябва да бъдете много внимателни с нея. Тя не позволява абсолютно никаква лъжа. Пред нея вие трябва да бъдете отворени книги. За да проявите своето чистосърдечие, не допущайте никаква тъмнина в ума си и никакво безлюбие в сърцето си. Обикнете ли някого, знайте, че без да иска, той ще ви постави на изпит. В първо време той нищо няма да ви иска, но убеди ли се, че го обичате, ще започне да иска много нещо от вас. При това положение, вие трябва да бъдете готови да го задоволите. Любовта подразбира правилна обмяна между душите. Когато единият иска нещо, другият трябва да дава. После вторият ще иска, първият ще дава. Любовта не позволява единият само да иска, а другият само да дава. Двамата ще дават, и двамата ще взимат. Даването е качество на Бога.

И тъй, дръжте в ума си идеята, че вие сте даровити и можете да постигнете всичко, което желаете. – Кога? – Още днес. Не отлагайте нещата за друг живот, за друго прераждане. Отлагането изопачава човешкия характер. Човек всеки ден се преражда. Вечер, като легне да спи, той заминава за другия свят. Сутрин, като стане, той се връща от другия свят. Следователно, ако човек не може да свърши една работа днес, в сегашния си живот, ще я свърши утре, в бъдещия си живот. Ако човек всеки ден не се преражда, животът му на земята няма смисъл. Като не разбират закона за прераждането, хората внасят в него криви тълкувания и се успокояват, че ако в сегашния си живот не могат да постигнат нещо, ще го постигнат в бъдещия. Така те отлагат нещата и не работят. – Не, прераждането е закон за подобряване на живота. Прераждането подразбира прогресиране, всеки ден човек да подобрява условията на своя живот. Той трябва днес да свърши една работа, утре – друга работа. Това значи прераждане. Прераждането подразбира денят на човешкия живот, когато човек работи съзнателно, активно. Смъртта е нощта на човешкия живот, когато той почива. Следователно, когато се ражда, човек трябва да работи, да се повдига; като умира, той ще почива.

За да подобри живота си, човек се нуждае от ред практически правила. При мене са идвали млади моми и момци, да ми разправят болките си. Една млада мома ми каза: Аз обичам едного, но той не ме обича. Можеш ли да направиш и той да ме обикне? – Това не мога да направя. Аз мога да накарам друг някой да те обикне, но този, когото ти обичаш, не мога да го накарам да те обикне. – Защо? – Защото той обича друга някоя. Това, което Бог е наредил и предвидил, аз не мога да го развалям. По никой начин аз не мога да развалям обичта между хората. – Ама тя не заслужава неговата любов. – Това не е моя работа. За мен е много лесно да намеря човек, който още не е обикнал някоя мома, и да го накарам да те обикне. Това е правата, Божествена мисъл.

Божествената мисъл оказва влияние върху хората. – Как? – Срещам едно младо момиче, но бедно, никой не му обръща внимание. Аз се спирам пред него, разговарям се, питам го, какво е положението му и си заминавам. С вниманието, което му оказвам, аз отправям към него своите добри, Божествени мисли. Щом се отдалеча, кой как мине покрай него, спира се и го заговаря. Всеки има желание да му услужи, да му даде нещо от себе си. То е на голямо внимание вече, като царска дъщеря. Тъй щото, достатъчно е да се свържете с Божествения принцип в живота, за да се ползвате от вниманието на всички хора. Знайте, че Бог устройва домове, но такива, които за основа имат любовта. Когато двама души се влюбят, това е от Бога. Когато се разлюбят, това е от дявола. Бог не се лъже. Той никога не може да приеме безлюбието за любов. Двама души имат условия да се

обичат, защото и двамата имат живот, мъдрост и свобода в себе си. Свободата включва закона за преливането между душите. Обичайте хората, за да имате знание и свобода. Ако ученикът не обича учителя си, той не може да се ползва от неговото знание. Ако не обичате живота, той не може да мине през вас.

Христос е дошъл на земята, именно за това, да научи хората, как да живеят, как да изпълняват волята Божия. Бог изисква от нас да имаме правилни отношения към всички живи същества: хора, животни и растения. Когато се приближаваме към някое дърво, камъче, насекомо или към някой извор, ние трябва да ценим в тях онова, което Бог е вложил първоначално. Като оценяваме и най-малките неща, ние се свързваме с Този, Който ги е създал. Като не разбират това, хората поглеждат на малките същества, насекоми, цветенца, като на същества без никакво съдържание, и по този начин сами се отдалечават от Първопричината на нещата.

И след всичко това, те казват: Господи, дай ни мъдрост. – Бог дава мъдрост, светлина и знание на онези, които Го обичат, които Го виждат навсякъде. Любовта любов произвежда. Ако не обичаш, и тебе няма да обичат. Следователно, като обичаме Бога, ние даваме възможност Той да се прояви. Знаете ли, какво нещо е Бог? Някои мислят, че като се съберат мъж и жена на едно място и почнат да се разговарят, Бог непременно ще се яви между тях. Не е така. Бог присъства между хората само тогава, когато техните мисли, чувства и постъпки са проникнати с любов. Когато мъжът хване ръката на една жена, тя трябва да почувства в него онова, на което може да разчита. Същото се отнася и за жената. Любовта не извира от човека, но от специален Източник и минава през човека. Забележите ли, че тази любов минава през вас, пазете я да не се изгуби. Ако можете правилно да я използвате, тя ще внесе живот във вас. Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога".

Сега, като говоря по този начин, аз нямам предвид вашия живот, нито, как сте живяли досега. Как сте живяли досега, оставете този въпрос настрана. Какво сте мислили за любовта, и това оставете настрана. За вас е важно, когато обичате някого, да знаете, защо го обичате: за тялото, за душата, за духа, за ума или за сърцето му. При това, следете, има ли нещо користолюбиво във вашата любов. Користолюбието не е добродетел. То принадлежи към особен свят.

Съвременните хора се нуждаят от знание, което може да възстанови доброто в техните сърца. Отвреме-навреме човек трябва да измерва пулса на сърцето си, да види, ритмичен ли е, или не. Ако пулсът му не е

ритмичен, това показва, че има нещо криво в неговите чувства. Ако храносмилането на човека не става правилно, в''' пищеварителната''' му система има някакво разстройство. Ако, след като човек мисли, работите му не се нареждат добре, това показва, че в мисълта му има нещо криво. Изобщо, всяко криво нещо в човека произвежда неправилни резултати. В Божествения свят, обаче, нещата стават така, както са предвидени. Те се нареждат по-добре, отколкото са били замислени. Не търсете Бога и възможностите за реализиране на вашите желания отвън, но възложете упованието си на вашия ум, на вашето сърце, на вашата душа и на вашия дух, които работят според законите на възвишения свят. Когато се обичат, хората имат общи интереси. Тогава работите им вървят добре. Щом не се обичат, техните интереси се разединяват, вследствие на което се харчи повече енергия с по-малко постижения. Всеки ден човек трябва да има по една малка придобивка. Ако е вярващ, всеки ден трябва да се забелязва в лицето, в сърцето му и в ума му по една малка промяна. Не се ли забелязват никакви промени, той не е вярващ човек. Като дойде до 50 – 60 годишна възраст, човек започва да мисли, че животът му се е свършил, че нищо вече не може да придобива. – Не, и на 120 години да е, сърцето на човека е всякога младо. Душата, духът, умът и сърцето на човека не остаряват. Тялото на човека остарява, но душата му – никога. Тя е от съвсем друга еволюция, а не от тази, от която е тялото. Обаче, по внушение, когато тялото на човека започва да остарява, той мисли, че и душата, и сърцето му остаряват.

Човек е дошъл на земята да научи методите за обновяване, за подмладяване на тялото. Той трябва да работи върху себе си, да изправя линиите и чертите на лицето си, на всички удове върху него. Например, носът, ушите, устата, челото му трябва да отговарят на известни мерки. Ако са извън нормалната мярка, човек е изложен на опасност. Ако устните са много дебели или много тънки, човек е изложен на опасност; ако носът е много широк или много тесен, или ако е много къс или много дълъг, човек е изложен на ред опасности; ако челото му е много ниско или много високо, човек пак е изложен на опасности. Съвременният християнин трябва да знае методите, чрез които да работи върху себе си, да изправи своите дефекти. Иска ли човек да има червени устни, той трябва да работи с червения цвят на светлината, вътрешно да го възприема. Някои моми скубят космите на веждите си, да станат по-тънки. Дебелите вежди говорят за голяма наблюдателност, но същевременно те показват отсъствие на интуиция. Човек с дебели вежди трябва да мине през големи опитности, да вложи в ума си светли, възвишени мисли, за да разбере, че освен обективния, конкретен свят съществува и друг, по-възвишен от него.

Искате ли да се подмладите, направете следния опит. Ако сте човек на 50 –

60 годишна възраст, всяка вечер, като си лягате, кажете в себе си, че утре ще бъдете с пет години по-млад, отколкото сте днес. Правете този опит цяла седмица. Ако сте успели да вложите тази мисъл в подсъзнанието си, в края на седмицата наистина ще бъдете с пет години по-млади. Така правете няколко седмици наред, докато толкова се подмладите, че стигнете до 25 годишна възраст. – Възможно ли е това? – За онзи, който вярва, възможно е; за онзи, който не вярва, не е възможно. – Ама аз не вярвам. – Щом не вярваш в това, направи нещо друго, в което вярваш.

Някой не вярва в Бога, но вярва в някаква сила. Човек трябва да пази своята вяра, каквато и да е тя, и в каквото и да е. Човек трябва да пази своя вътрешен мир, от нищо да не се дразни. Че изгубил нещо, че му казали една обидна дума, той не трябва да се смущава. Вътрешният мир на човека струва повече от всички външни, материални загуби.

Един свещеник разправяше една своя опитност: Цели 50 години вече, как служа на Господа и се моля, но изведнъж нещо ми пошепва отвътре, да престана да се моля. Казва ми: Какво си придобил от това молене? Спрях се, казва той, в себе си и взех да мисля: Какво трябва да правя, като престана да се моля? Казвам на този свещеник: Ти не трябва да преставаш да се молиш, но да внесеш ново в съзнанието си. Ти трябва да съзнаеш, че досега си се молил по задължение, по служба, а сега ще се молиш от любов към Бога. Като се молиш, застани пред Бога като дете и кажи: Господи, благослови ме! Благодаря Ти за всичко, което Си ми дал! Помогни ми да се увеличи свободата на моята душа, силата на моя дух, светлината на моя ум и доброто на моето сърце. Ако дойдеш в положение да мислиш, че знаеш много, излез вън, когато небето е осеяно с безброй звезди, посочи една от тях и се запитай: Коя е тази звезда? Кажи, на какво разстояние се намира тя от земята. Не можеш ли да си отговориш, ще признаеш в себе си, че малко знаеш. Има неща, които човек знае, но и много неща не знае. Има моменти, когато музикантът свири много добре, но има моменти, когато и обикновените работи не му се поддават. Музикалността в човека е дарба, която не се проявява всякога еднакво. За да се прояви тази дарба, човек трябва да влезе в съзнателна връзка с видимия и с невидимия музикален свят. Дръжте връзката си с невидимия свят и не се поддавайте на лошото влияние на хората. „Всичко изпитвайте и доброто дръжте" – е казано в Писанието.

Съвременните хора се свързват с духовния свят и, вместо да се поучават, те повече се заблуждават. – Защо? – Който им проговори, те мислят, че Бог им говори. Присъствието на Бога в човека или посещението Му, се придружава със следното: човек става извънредно внимателен и предупредителен към всичко. Ако види на пътя малко камъче, ще му се

зарадва; ако види едно цветенце, ще го полее; ако види една мравка, път ще й стори да мине. Щом Бог не е в него, той не е внимателен, минава покрай треви, насекоми, и всичко тъпче, не вижда, къде върви. Бъдете всякога внимателни, защото не знаете, кой момент Бог ще ви посети. Всякога бъдете готови да Го посрещнете. Изслушвайте всички хора внимателно. Както Бог ви изслушва, така и вие изслушвайте всеки човек, който е дошъл при вас. Когато дойде някой човек при вас, той все иска нещо: да изкаже тъгата или радостта си, да поговори с вас. Ако изнесе някаква своя погрешка и търси начин да се оправдае, кажете му, че по-добре е да изправи погрешката си, отколкото да се оправдава. Насърчавайте се помежду си, кажете си няколко благи думи. Какво ви коства да кажете на човека няколко добри, насърчителни думи?

Сега, като говоря за погрешките ви, аз съм готов да ги взема върху себе си, а вие да се заемете с изправянето им. Всички хора грешат в едно отношение: всички бързат много – бързо режат. Ние трябва да оправдаем благата на днешния ден. Нека всички заедно отправим по една светла мисъл, по едно светло чувство и по една красива постъпка към всички хора и от душа да пожелаем идването на Царството Божие на земята. Да пожелаем възстановяване на мира между всички хора и всички народи. Да станем проводници на Божия Дух, да се всели Той в нас. За да постигнем това, ние се нуждаем от светла, положителна мисъл.

Съвременните хора се нуждаят от чиста, безкористна любов.

Съвременните хора се нуждаят от такава мъдрост и от такова знание, които да им помагат във всички случаи на техния живот.

Съвременните хора се нуждаят от тази истина, в която няма абсолютно никаква лъжа.

Сега и на вас пожелавам да бъдете млади като любовта, възрастни като мъдростта и чисти като истината.

22 август, 10 ч. с. София – Изгрев

Книги:
Четирите отношения
Лъчи на живота (Беседи отъ Учителя, държани при седемтѣ рилски езера презъ лѣтото на 1937 г. София, 2004)
24 беседи от 18 юли 1937 г. до 22 септември 1937 г.
Начало: 10:00

1937_08_22 Свободно даване

СВОБОДНО ДАВАНЕ

Животът на хората се определя от проявите на техния ум и на тяхното сърце. От стремежите на ума и на сърцето на човека зависи и животът му. Всеки човек се стреми да постигне нещо и мисли, че каквото постигне, ще остане с него през целия му живот. В края на краищата не излиза така, и той се разочарова. Срещате един млад, учен човек, свършил философия с докторат, иска да стане професор. След няколко години виждате го вече професор, домогнал се до професорската катедра. Сега той е щастлив и мисли, че ще задържи това положение до края на живота си, но не излиза така. Едва достигнал до най-приятната, до най-съзнателната си работа и го уволняват. – Защо? – Имало по-млади, по-способни от него, които трябва да го заместят. За да го залъжат, да не преживее голямо разочарование, пенсионират го. Пенсионирането не е нищо друго, освен залъгване, както майките дават нещо сладко на децата си, да не плачат. Дето и да отидете, навсякъде чувате да се говори едно и също нещо: Старите трябва да отстъпят местата си на младите, като на по-способни, по-силни от тях. Така мислят старите, така мислят и младите. Младите гледат час по-скоро старите да умрат, да им оставят, каквото са спечелили, те да разполагат с него.

Какво значи умиране? – Умирането не е произволен процес. Има закони, които определят умирането. Да умре човек, това значи да му дадат от невидимия свят паспорт, заверен и подписан от държавата, в която е живял и от тази, в която заминава. Щом вземе паспорта в ръката си, той заминава и се готви да мине през ред митници. На всяка митница ще го прегледат и ще му вземат по нещо. Щом му вземат всичко, пущат го съвършено гол, без нищо, със съзнанието само, че някога е бил нещо, а сега е нищо. Въпреки това, докато е на земята, човек се суети, бори, кара се, търси правата си, иска слава, почести. Какво остава от всичко това? – Нищо. – Къде отидоха всички човешки надежди? – Е, няма какво да мислим за тия работи! – Как да не мислите? Вие се качвате на параход, който неизбежно ще потъне. Този параход не е здрав, той не може да издържи на морските вълни и бури. Тогава, по-добре останете на сушата и чакайте друг параход, здрав, сигурен, на който напълно можете да разчитате. Ако човек слиза на земята, за да потъне и да се удави, по-добре да не слиза. Често светските и религиозните хора искат да се представят, че живеят добре, но външно само. Не е въпрос човек да се представя такъв, какъвто не е. Това няма да го спаси. За него е важно да знае, като се е качил на парахода, ще стигне ли другия бряг на океана, или ще потъне в дълбочините му. Ако потъне, по-добре да не се качва на парахода, да

отложи пътуването си за по-благоприятно време. Ако стигне благополучно на другия бряг, има смисъл да се качва на парахода. Мнозина се хвалят с вярата си и казват, че разчитат на нея. Някой вярва в парахода, но ако той потъне, къде остава неговата вяра? Друг вярва в баща си и в майка си, но ако те умрат, къде остава неговата вяра? Трети вярва в Свещените книги, в онзи свят, който те описват. Той сам ходил ли е в онзи свят? Не е ходил, но чел за него. – Това не е достатъчно. Човек трябва да знае, отде е дошъл и къде отива. Ако той знае, че е слязъл на земята да се учи, това слизане има смисъл. Каквото научи, той ще го занесе със себе си. Никой не може да му го отнеме. Никаква митница не е в сила да отнеме знанието, което човек е придобил на земята като ученик. Обаче, ако мисли, че е дошъл на земята за развлечение, като на театър и на концерт, човек се лъже. Колко време прекарва човек на театър или на концерт? – Един, два, най-много три часа. Щом се свърши концертът, той отива у дома си, дето го чака работа. Следователно, ако човек слиза на земята да се учи, каквото придобие, всичко остава за него. Слезе ли на земята за развлечение и за удоволствие, каквото придобие, всичко му взимат. Щом сте дошли на земята, вие трябва да учите, да придобивате знания, които са ценни и за този, и за онзи свят.

Човек трябва да говори само за онова, което е опитал. Няма ли опитност за нещо, той не трябва да се произнася, да дава свое мнение. – Ама в ума на никого дошла никаква мисъл. – Какво от това? В ума на всички хора влизат мисли, но важно е, дали тия мисли са изпитани и преживяни. Всяка мисъл е вярна, когато е изпитана. В стаята ми влиза една лястовичка и започва да хвърчи около мене. Ако река да мисля, защо е влязла в стаята, много мисли могат да минат през главата ми, но важно е, дали те ще бъдат верни. За да влезе вътре, лястовичката е имала никакво намерение, но точно, какво е намерението ѝ, не може да се каже. Когато децата влизат в една плодна градина, все имат някакво намерение – да си откъснат по една-две ябълки или круши. – Имат ли право да влизат в чужди градини без позволение? – Това е друг въпрос.

Като ученици, вие трябва да имате трезви мисли. Не е достатъчно да мислите, че имате вяра. Вярата ви трябва да е изпитана. Всеки човек трябва да се изпита. Цигуларят мисли, че свири добре, но не се е изпитал. Като го поставят на изпит, той сам ще види, докъде е стигнал в свиренето си. Поетът трябва да напише няколко стиха, да ги преживее, да ги подложи на опит, за да види, докъде е достигнал в поезията си. Философът, ученият трябва да поставят на опит своята философия и наука, да видят, докъде са достигнали. Тъй щото, когато някой казва, че вярва в Бога, неговата вяра трябва да допринася нещо и на самия него, и на окръжаващите. Не допринася ли нищо, тя не е истинска вяра. – Ама

вярвам в слънцето. – Ако вярваш в слънцето и се ползуваш от неговата светлина и топлина, твоята вяра има смисъл.

Сега, аз не искам да оспорвам вашата вяра и вашето знание, но не искам да се заблуждавате, да мислите, че това, което знаете и в което вярвате, е последната дума на знанието и на вярата. Вие сте едва в началото на вярата. Някой казва на едного: Ако ми дадеш десет хиляди лева на заем, ще повярвам в твоето приятелство. – Ако ти вярваш в човека, защото ти дал десет хиляди лева, това не е вяра, това е факт. – Аз не се осланям на празни думи. – Вярата пък почива на празни думи. Човек първо вярва, а после идат фактите. Кой не е мислил и не мисли в себе си, че ще стане велик музикант, поет, художник, учен, или общественик. Във всеки човек има един скрит, вътрешен стремеж към нещо. Добре е човек да се стреми и да вярва в реализирането на своя стремеж, но как може да провери, че това, в което вярва, е истинно?

Казвам: Вярата се различава коренно от суеверието. В природата съществуват едни точни везни, които определят теглото на всички неща, които могат да се реализират. Ако нещо не отговаря на определеното тегло, то не е постижимо и не може да му се вярва. Всеки човек има свое специфично тегло. Когато слиза на земята, теглят го. Като се връща от земята, пак го теглят. Ако се констатира микроскопическо увеличаване или намаляване на теглото му, по него съдят за живота, който е прекарал на земята. При всички състояния, през които човек минава, теглото му ту се увеличава, ту намалява. Днес вярва в нещо, повдига се духът му, той печели – теглото му се увеличава. Утре изгуби нещо материално – с него заедно губи и вярата си. Като резултат на тази загуба, той губи част от теглото си. Днес е доволен, печели нещо. Печалбата увеличава теглото му. На другия ден е недоволен, губи нещо. Със загубата заедно губи и част от теглото си. Това е живот на борсата. Някой започва да играе на борсата, печели милиони. На другия ден пак отива да играе, но се връща дома си, без пет пари в джоба си. Ако човек е дошъл на земята като в борса, един ден да печели, а на другия ден да губи и то не само спечеленото, но и онова, което е съществен елемент в живота му, какъв смисъл има този живот?

Разправят, че един ден Толстой взел участие в една хазартна игра, дето изгубил 12 000 рубли. Той се отчаял и започнал да мисли, отде да намери пари да изплати дълга си. Той дошъл до такова отчаяние, че за пръв път в живота си се молил, да му помогне Господ, да излезе по някакъв начин от тази каша. В това време един негов приятел му подарил една рубла. С тези пари той отишъл пак да играе. Като спечелил отново 12 000 рубли, той прекратил играта, излязъл вън, изплатил дълга си и престанал вече да

играе.

Какво представя животът на съвременните хора? – Борса. Сегашната женитба на хората е борса. Жената хванала един мъж и мисли, че уловила нещо, на което всякога може да разчита. Мъжът уловил една жена и мисли, че може всякога да разчита на нея. Аз не съм против мъжете и жените, нито против женитбата, но какво ще кажете, като срещнете мъжа и жената разочаровани един от друг и търсят начин да се разделят? Първоначално жената е мислила, че като нейният мъж няма друг, но не излязло така. И мъжът е мислил, че като неговата жена няма друга, но и той се разочаровал. И двамата се излъгали. – Защо? – Защото повярвали, че в женитбата се крие истинското щастие. Женитбата е човешко учреждение, а човешкото не носи щастие. Всички млади са се разочаровали в своите възлюбени, в иконите на своите сърца. Колкото и да се молят на своите икони, те няма да им помогнат.

Следователно, човек не трябва да се моли и да вярва на образи вън от себе си. Той трябва да вярва в четири образи, които се намират в самия него. Човек трябва да вярва в образа на своята душа, в образа на своя дух, в образа на своя ум и в образа на своето сърце. Когато сърцето на човека е добро, той е щастлив. Доброто е храна за сърцето. Без доброто човек не може да бъде здрав. Без доброто той не може да бъде щастлив. Човешкото сърце се развива и усъвършенствува само чрез доброто. Както хлябът е необходим за физическия живот на човека, така и доброто е необходимо за неговото сърце. – Защо ми е сърце? Ако нямах сърце, нямаше да страдам. – Не е така. Причина за страданията е самият човек. Те нямат нищо общо със сърцето. Обаче, сърцето е необходим уд в човешкия живот. Без сърце живот не може да съществува. Животът минава през сърцето. – Как може човек сам да си причинява страдания? – Той взима една игла и започва да се боде. Щом се боде, ще страда, разбира се. Не си причинявайте сами болки! Не оплитайте сърцата си със сърцата на другите хора! Не се влюбвайте! Любете без да се влюбвате. Не залагайте сърцата си! Погрешката на съвременните хора се заключава в това, че още със слизането си на земята те залагат сърцата си. Сърцето е капитал, който за нищо в света не трябва да се залага. Какво ще получите, ако заложите сърцето си? Ще кажете, че в замяна на вашето сърце ще получите сърцето на друг човек. – Да, но с чуждо сърце не се живее. Казано е в Писанието: „Сине мой, дай ми сърцето си!" Единственият, Който има право на нашето сърце, това е Бог. От време на време Той преглежда нашите сърца, гледа в какво състояние се намират и, ако има нужда, пречиства ги.

Често хората се оплакват, че никой не ги разбира. Някой се оплаква от приятеля си, че му дал сърцето и пак останал неразбран. – Там е грешката

на човека. Никой никого не може да разбере. Човек трябва сам да се разбере, да не очаква хората да го разбират. Земята, слънцето, звездите сами трябва да се разбират, да не очакват други да ги разбират. Животът може да се развива правилно само тогава, когато всеки сам се разбира. Това значи, всеки да се занимава със себе си, със своите работи, а не с работите на другите хора. Слънцето се занимава със своите работи, но когато земята отправи към него своята молба, то й отпуща по-голям или по-малък кредит, според нейните нужди. Слънцето никога няма да слезе на земята, да види какво правят хората. То гледа отдалеч, но не слиза на земята. Колкото и да викате към него, то няма да слезе при вас. Слънцето помага на хората, но не урежда живота им. И хората могат взаимно да си помагат, но не могат едни на други да уреждат живота. Погрешката на хората седи в това, че те очакват други да редят живота им. Никой човек не е в състояние да уреди живота на другите. Всеки сам трябва да нарежда работите си. Не разваляйте в себе си онова, което Бог е наредил още от създаването ви. Той е вложил във вас един голям капитал – сърцето ви, и от време на време ви посещава, да види, в какво състояние се намира този капитал. – Защо ми е дадено сърцето? – За да видиш Господа! Ако нямаш сърце, ти не можеш да видиш Господа. – Защо ми е умът? – Да видиш Господа. Единствените места, дето човек може да види Господа, това са неговото сърце и неговият ум. Вън от ума и от сърцето си, човек нищо не представя. Без ум и без сърце човек е нула. Умът и сърцето на човека са единици. Поставите ли тия единици пред нулата, вие ще видите истинската цена на човека.

Човек трябва да разбира смисъла на нещата, за да ги постави на местата им. Като не ги разбират, хората постоянно се оплакват. Щом ги сполети някакво нещастие или страдание, те казват, че не им се живее вече, че им е дотегнало да страдат. Който се оплаква от страданията, той не е разбрал техния смисъл, той не е изучил съдържанието им. Във всяко страдание, във всяко чувство, във всяка мисъл е вложен известен капитал, който човек трябва да използува за градиво на своя живот. Човек трябва да се изпита, да дойде до положение да познава качествата на нещата.

Всички говорят за любовта, но не я познават. Те не знаят какви са качествата на любовта. Като разискват върху любовта, най-после те казват, че са готови да обичат, но ако и тях обичат. Не е въпрос да те обичат хората, за да ги обичаш и ти. Обичай, без да държиш сметка, обича ли те някой или не. Който обича, той е силен човек; който не обича, той е слаб. Добрият е силен човек, лошият е слаб. Силният човек има условия да прави всичко, каквото желае. Всички хора искат да бъдат силни, но не знаят, че за да бъдат силни, първо трябва да бъдат добри. Доброто е основа на разумния живот. По естество човек е добър, но доброто в него трябва

непрекъснато да расте и да се развива. Ако човек не расте и не се развива в доброто, животът му няма смисъл. За да използува живота си разумно, всеки ден човек трябва да прави поне по едно малко добро. Където и да е, при каквито условия и да се намира, човек има възможност да направи поне едно микроскопическо добро. В доброто се крият придобивките на човешкия живот. Грешките на хората се заключават в това, че те не мислят за микроскопическото добро, което могат да правят, но искат да оправят света. Този, Който е създал света, Той мисли за него. Казва се, че за да създаде сегашния свят, Бог е мислил толкова години, колкото е числото, получено от единица и 15 нули след нея. Той е предвидил всички противоречия, които могат да се явят, всички възможности за добро и за зло. Той е изчислил всичко това точно, според изчисленията на висшата, Божествена математика.

Каквото и да стане в света, всичко е предвидено. В Божествения свят няма случайности. И за създаването на новия свят, Бог продължава да мисли и ще мисли още повече, отколкото е мислил за създаването на сегашния свят. Човек може да изчисли, кога какво ще му се случи в живота. Ако един баща има три дъщери и един син, чрез точни математически изчисления може да се предскаже, какви изпитания го чакат. Това не е гадание, това е наука. Има гадатели, които предсказват известни неща, но в края на краищата предсказанията им не се сбъдват. Гадателят трябва да бъде умен човек, да знае, какво трябва и какво не трябва да се казва. Трябва ли да кажете на една бременна жена, че след раждане детето й веднага ще умре? Вместо да внасяте такива мисли в ума й, по-добре, кажете й да има вяра в доброто, надежда във всички свои предприятия, и любов към Бога, към ближния си и към себе си. Върви ли в съгласие с тия закони, човек може да избегне лошото, което му е определено да мине.

Всеки човек е бременен с никаква мисъл, с някакво чувство, с някаква идея. Като знаете това, пазете себе си, пазете и ближните си, за да родите благополучно. Мнозина могат да ви нашепват, да внасят във вас отрицателни мисли и чувства, но вие трябва да се противопоставяте на тия нашепвания. Те са чужди мисли, които идат от извънземния свят. Това са мисли на ненапреднали същества, които искат да ви спънат. Вие трябва да бъдете смели и решителни, да не се подавате на външни влияния. И дяволът мрази страхливите хора. Пред смелите и безстрашните той отстъпва, вижда, че те имат добродетели в себе си. Когато срещне някой богат човек, дяволът започва да го обикаля, да го ласкае, да му говори сладко, докато го спечели на своя страна. Щом спечели сърцето му, той започва да го обира. Обере ли го, повече не го търси. Той внася отрицателни мисли в човека и го оставя да плаща, сам да се разправя. Човек плаща, а дяволът стои настрана и се смее. В това отношение той е

неуязвим и безотговорен. Докато е слушал дявола и грешил, човек не е сам. Той има съдружник, в когото вярва. Обаче, скоро съдружникът му го напуща, и човек остава сам. На това се дължи голямото обезсърчение, което хората често преживяват. Някой казва: От мене човек няма да стане. – Отде знаеш това? Ти ли си създал света? Онзи, Който е мислил хиляди години за създаването на света, Той знае какво може да излезе от тебе. Едно се иска от човека: да се откаже от своя стар съдружник, който го кара да греши и да се свърже с Първата Причина на нещата. В това седи неговото спасение.

Сегашните хора са недоволни едни от други, намират, че са лоши, а въпреки това държат за своето достойнство. Човек може да пази достойнството си, ако е добър. Не е ли добър, той няма никакво достойнство. Човек може да пази достойнството си, ако е умен. Не е ли умен, той няма никакво достойнство. Човек сам не може да пази достойнството си. Друг ще пази неговото достойнство. Да мислите, че човек сам може да запази своето достойнство, това значи, да си правите илюзии. Не си правете никакви илюзии! Не допущайте никаква лъжа в себе си! Човек трябва да познава силите си, да знае, какво може да направи, а не да ходи от един човек на друг, да иска тяхното мнение. Някой писател пише разкази и започва да ги чете на този, на онзи, да кажат мнението си, дали ще ги приемат за печатане. – Няма защо да търсите мнението на възрастните хора. Постъпвайте по начина, по който Толстой е постъпвал. Когато искал да знае мнението на някого за разказите си, той събирал няколко деца и започвал да им чете. Ако децата одобрявали разказите му, и възрастните ги одобрявали. Аз съм правил подобни опити със себе си и с близките си приятели. Щом внеса в ума си една светла мисъл, дето и да отида, всички ме приемат добре. Или щом внеса една светла мисъл в ума на някой човек, и той грижливо пази тази мисъл в себе си, всички хора започват да го обикалят, да го кредитират. Щом оттегля мисълта си, този човек веднага става обикновен, и всички започват да го напущат.

Един виден американски професор по музика искал да направи опит, да вложи своята музикална мисъл в някой човек, който не е много музикален, да види, какъв ще бъде резултатът. Той срещнал една млада мома, която имала много хубав глас, но не била особено музикална. Той я поканил у дома си да направи първия опит. Тя започнала да пее, а в това време той силно концентрирал мисълта си към нея и забелязал, че тя пеела отлично. Като направил няколко опити с нея, тя започнала да дава концерти, но винаги придружавана от него. Когато излизала на сцената, професорът седял зад кулисите и оттам отправял своята музикална мисъл към нея. Един млад момък се влюбил в певицата, но като виждал, че старият

професор я придружава навсякъде, той помислил, че може да е влюбен в нея и решил да го премахне по някакъв начин. Един ден той издебнал професора и го убил. След смъртта на професора момата престанала вече да пее. Тя запазила гласа си, но изгубила онова възвишено музикално чувство, онази музикална мисъл, която професорът с присъствието си й предавал.

Какво представя музикалната мисъл в човека? – Музикалната мисъл в човека е неговата вяра. Какво ще стане с човека, ако той убие своята вяра? Изгуби ли вярата си, човек престава да пее и да свири. Следователно, влюби ли се някой във вас, ще му кажете, че всичките ваши дарби и способности се дължат на вярата ви, на музикалната мисъл, която е вложена във вас. Докато Божията мисъл е отправена към нас, ние представяме нещо. Прекъснем ли връзката с Божествената мисъл, със свободата, със силата, със светлината и с доброто, които са вложени в нас, всичко е свършено. Това е телепатическата страна на въпроса.

Всеки човек трябва да работи. – Ама аз вярвам! – Това не е достатъчно. Да вярва човек, това не значи, че не трябва да работи. И при най-голямата вяра човек пак ще преживее разочарования, но като работи, той ще трансформира състоянията си. Аз познавам хората, зная кой от тях ще ме излъже, но все пак вярвам. Аз вярвам в доброто на човека. И при най-големите му слабости, аз вярвам, че има нещо добро в него, че той може да се изправи. Колкото пъти да ме излъже, аз пак вярвам, че ще излезе човек от него. Това е качество на Бога. Когато всички хора се откажат от някого и престанат да му вярват, Бог остава последен при него и му казва: Не се страхувай, тази работа ще се оправи. Ти ще успееш, ще излезе човек от тебе. И наистина, както казва, така става.

Вярвайте в Онзи, Когото обичате! Вярвайте и в себе си, когато обичате! Любовта е мярка за нещата. Когато Бог ви люби, това е реалността в живота. Когато ние любим, и това е реалност. Вън от любовта никаква реалност не съществува. Щастието се определя от любовта. Без любов животът не е реален.

Едно от качествата на любовта е, че тя изключва всякакъв страх от себе си. – Какво ще стане с нас? – Каквото е определено. Има страдания в живота на човека, които по никой начин не могат да се избягнат. Където и да се скрие, те ще го намерят. Бог всичко е предвидил и за всичко има грижа. Един ден Бог изпратил един ангел на земята, да вземе душата на една жена. Щом влязъл в дома й, той видял, че тя била майка на три малки сирачета. Като погледнал към децата, ангелът се смилил над тях и си казал: Какво ще стане с тия деца, ако взема душата на майка им? Той се

върнал на небето и казал на Бога, че не могъл да изпълни задачата, която му била дадена, защото съжалил децата. Ако взема майка им, те ще останат на пътя. Бог нищо не му казал, но го изпратил да слезе на дъното на океана и оттам да извади един камък. – Разчупи го сега! – казал Господ. Ангелът разчупил камъка. – Какво виждаш там? – Едно малко червейче. – Който се грижи за това малко червейче в дъното на океана, Той ще се погрижи и за сирачетата. Иди сега да изпълниш задачата, която ти дадох. Какво виждаме от този пример? – Този пример показва разбиранията на хората. Мнозина мислят, че душите на умрелите отиват далеч някъде и прекъсват връзката си със своите близки. – Не, когато майката замине за другия свят, душата ѝ влиза в душите на децата и продължава да живее. Докато е живяла на земята, тя е била слугиня, а в онзи свят тя става господарка, оттам диктува и нарежда работите. Заминалият за онзи свят не остава там, а продължава да живее в сърцата, в умовете, в душите и в духовете на своите братя, останали на земята. Вие мислите, че вашите заминали са на онзи свят и устройвате сеанси да ги видите. Вие можете да видите само онзи, когото обичате. Вие можете да видите само свободния, силния, светлия и добрия. Единственото нещо, което се вижда, това е свободното, силното, светлото и доброто. Вън от него всичко е илюзия. Виждане има само в свободата, в силата, в светлината и в доброто.

Когато работите на човека не вървят добре, това се дължи на факта, че в дадения момент той не е свободен, не е силен, няма светлина в ума си и не е добър. Дойде ли при мене този човек, аз ще му дам по-малко, отколкото на друг. Степента на доброто в човека определя неговия кредит. На всеки човек ще дадете толкова, колкото е кредитът му. Не можете да дадете всичко само на един човек. След него идат още много негови братя, на които трябва да се даде нещо. Всеки има право на своя дял, но не и на дяла на другите хора. Всеки човек трябва да направи поне най-малката услуга на своя ближен. В това седи изпълнението на волята Божия. Светът се нуждае от добри хора, от добри работници. Светът се нуждае от свободни, силни, здрави, умни и добри майки. Ако майката няма тия качества, тя не е майка. Какво дете ще възпита такава майка? Единственият ценен капитал, с който ние можем да оперираме в живота си, това са нашият ум, нашето сърце, нашата душа и нашият дух. Христос имаше този ценен капитал в себе си, и затова можа лесно да се справи с петхилядния народ. Той взе няколко хляба, разчупи ги, благослови ги и нахрани с тях множеството. Христос имаше само едно мнение за Бога. Той никога не се колебаеше, никога не се съмняваше в Него.

Следователно и вие, като Христа, трябва да имате едно мнение за Бога. Знайте, че Бог никога не съизволява в страданията на хората. Той има желание да подобри условията на живота им, да ги направи радостни и

весели, да ценят благата, които им са дадени. Хората знаят всичко това, но все пак роптаят, обезверяват се, обезсърчават се и т. н. – Защо? – Има нещо упорито, стегнато, кораво в тях. Докато не се освободят от лошите наследствени черти, те всякога ще изпадат в лоши състояния. Лесно се познават такива хора. – Как? – Като дойде някой упорите човек при мене, и аз ставам упорит. Като дойде някой, който се е обезверил, аз приемам състоянието му и казвам: Ти си се обезверил. – Отде знаеш? - Аз възприемам твоето състояние в себе си и отвътре те изучавам. – В мене пък се събуди вярата. – Да, аз приех от твоето безверие, а ти – от моята вяра. Като обичаш Бога, ще вярваш в Него. Вярата произтича от любовта, а надеждата – от вярата.

Съвременните хора се нуждаят от ново разбиране на живота, на любовта, на знанието. Новото разбиране е това, което Христос донесе. Той не казваше да бъде неговата воля, но казваше: „Господи, да бъде Твоята воля!" Желайте и вие да бъде волята Божия навсякъде в живота ви. Волята Божия ще работи за вашето сърце, за вашия ум, за вашата душа и за вашия дух. Волята Божия седи в това, да обичате хората, без да очаквате те да ви обичат. Обичайте Бога, защото Той пръв ви е обикнал. Заради любовта Му към вас не очаквайте от Него богатство, къщи, имоти. Той ви е дал всичко, което ви е нужно, но вие не сте работили, както трябва. Ако хората биха работили съзнателно, Царството Божие отдавна би дошло на земята. Хората, непослушните деца на Бога, са причина да закъснее идването на Царството Божие. За да научат урока си, Бог ги оставя да понесат последствията на тяхната небрежност, да опитат горчивините на живота. Те ще разберат, че няма изходен път от положението, в което се намират, освен чрез изпълнение волята Божия.

Светът няма да се поправи, докато не мине през огън. Огънят, това са изпитанията, страданията, през които всички хора трябва да минат. Всички хора ще минат през този огън, да се пречистят. В света съществува относителна чистота, а тя трябва да бъде абсолютна. Абсолютната чистота подразбира, каквито богатства и да видиш, да не пожелаеш нищо за себе си. Бъди доволен на това, което имаш. При закона на любовта пък ти трябва да се радваш на това, което ближният ти е придобил. Ако той е силен, радвай се на неговата сила; ако е добър, радвай се на добротата му; ако е учен, радвай се на учеността му. Ти никога не можеш да бъдеш това, което е той. Ти можеш да бъдеш добър и учен, но по съвсем друг начин. Ценното за всеки човек се заключава в това, че той представя една важна единица, поставена на специален пост и на специална служба. Ако всеки изпълни своята работа, той е постигнал нещо в живота си. Вие се стремите към придобиване на сила, на богатство, на щастие. Това са задачи, които отсега нататък ще разрешавате. Работете съзнателно, като внимавате да не

изопачите своя характер, да не заложите сърцето и ума си, да не попарите душата и духа си. Някой иска да направи някакво добро, но се страхува от хората, да не го видят. Чудно нещо! От хората, които не виждат, се страхува, а от Бога, Който всичко вижда, не се страхува. Бог вижда всички погрешки на хората, но мълчи, чака те сами да се изправят. Човек греши, понеже не вижда богатството, което е вложено в него, и търси външно богатство. Той ходи тук-там да търси скъпоценни камъни, за да ги продава скъпо. И в стремежа си към външно забогатяване, той губи вътрешното си богатство. Външното богатство може да е голямо, като предпотопния мамонт, но за предпочитане е малкото богатство. За предпочитане е човек да приеме малка, детска форма, в която са вложени условия за растене и развитие, отколкото да приеме голямата форма на стар, 120-годишен дядо, който е изразходвал силите и възможностите си. Богатството е един мамонт. Какво ще придобие човек от тази голяма форма?

Казано е в Писанието: „Блажени кротките, защото те ще наследят земята". Обаче, никъде не е казано: Блажени богатите или учените, защото те ще наследят земята. Учеността на хората в света е относителна. Сегашните деца знаят повече от учените хора на миналото. И в бъдеще децата ще знаят повече от сегашните учени. Има една ученост, която никога не губи цената си. Отива един беден човек при един от истинските учени и се оплаква от положението си. Той му казва: Не се безпокой. Бръкни в джоба си! Бръква той в джоба си и намира две златни английски монети. Дохожда при този учен една майка и разправя, че детето й е неизлечимо болно. Иди у дома си, детето ти ще бъде здраво. Връща се майката у дома си и намира детето си здраво. Отива един ученик при него и му казва,. че ще се явява на изпит, но мисли, че ще го скъсат. – Не се страхувай, непременно ще издържиш изпита си. Както казва, така става – ученикът свършва изпита си добре. Каква по-голяма ученост можете да очаквате от тази?

Вяра е нужна на хората. Мнозина се оплакват, че са неразположени, болни, нещастни, без да подозират, че неразположенията им се дължат на промяната на времето. Когато времето се разваля, те стават нервни, раздразнителни, неразположени духом. Като не правят връзка между времето и тяхното състояние, те мислят, че неразположението им се дължи на някакво болезнено състояние. Не се влияйте от вятъра, от влагата, от мислите на хората. Влияйте се от Божието добро, което е във вашето сърце. Влияйте се от Божествената светлина, която е във вашия ум. Влияйте се от Божествената сила, която е във вашия дух. Влияйте се от Божествената свобода, която е във вашата душа.

„Да просветнат делата ни пред Бога!" Това значи: Така да просветнат

сърцата, умовете, душите и духовете ни пред Бога, че когато хората видят тази светлина, да прославят Господа Бога нашего, Който е на небеса.

Сега, препоръчвам ви следното: Вярвайте в доброто на вашето сърце, както и в доброто на другите хора.

Вярвайте в светлината на вашия ум, както и в светлината, която е в умовете на другите хора.

Вярвайте в свободата на вашата душа, както и в свободата, която е в душите на другите хора.

Вярвайте в силата на вашия дух, както и в силата на духа, който е в другите хора.

Вярвайте в Бога, любете Го и приложете Неговия закон.

Когато се върнете у дома си, сложете богата трапеза на вашите мисли, чувства и постъпки и ги нагостете добре. Така ще опитате силата, която Бог ви е дал.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

22. август, 5 ч. с. София. – Изгрев.

---

*) Йоана 6: 1–9.

Книги:
Свободно даване
Лъчи на живота (Беседи отъ Учителя, държани при седемтѣ рилски езера презъ лѣтото на 1937 г. София, 2004)
24 беседи от 18 юли 1937 г. до 22 септември 1937 г.
Начало: 05:00

1937_08_23 Трите ухания
съборна беседа

ТРИТЕ УХАНИЯ

Има въпроси в живота, които от хиляди години насам са занимавали човешкия ум, но въпреки това и досега още не са разрешени. Всеки човек има поне по един неразрешен въпрос. Всеки човек се стреми към нещо. Всеки търси някакво благо, но не може да го придобие. Стремежът на човека към придобиване на известно благо е подобен на стремежа на болния, който търси чист въздух. Човек трябва да прави поне 15-20 вдишвания в минута. Когато някой човек заболява, дишането му се ускорява. Това се забелязва главно в слабогръдните. Като се затрудни дишането им, те съзнателно го ускоряват, като мислят, че по този начин ще си помогнат. Не само, че не си помагат, но положението им се влошава още повече. Това показва, че за да бъде дишането на човека нормално, трябва да отговаря на естествения ритъм в природата. Този ритъм е здравословен. Бързото, неправилно дишане на хората показва, че те бързат във всичко. Те бързат час по-скоро да станат добри, учени, богати и силни. Това е неразбиране на нещата. Бързането не разрешава въпросите.

Казано е в Писанието: "Наближило е идването на Царството Божие". Само идването на Царството Божие на земята, както и във всеки човек поотделно, може да разреши всички въпроси в човешкия живот. Докато Царството Божие не дойде на земята, противоречията в живота неизбежно ще съществуват. — Нали се проповядва на хората, защо не могат да разрешат противоречията си? — С проповеди само въпросите не се разрешават. Колко пъти сте казвали на човека, който ви дължи, да изплати дълга си, но въпреки това, той не се издължава. — Защо? — С казване само работите не се нареждат. — Защо постъпва така? Другояче не може да постъпи. Да задавате такъв въпрос, то е все едно, да питате, защо човек трябва да яде. — Човек трябва да яде, защото така е създаден. — Защо съществува злото в света? — Другояче не може. Ако вие можете да създадете свят, в който да няма зло, дайте своя проект. Щом вашият проект се окаже по-добър, той непременно ще се приложи.

— Защо еди-кой си човек постъпва толкова лошо? — Дайте образец на този човек, как трябва да постъпва. Ако бяхте искрени към себе си, щяхте да видите, че и вие не постъпвате, както трябва. Как трябва да постъпи човек. когато срещне мечка в гората? Този човек непременно ще трепне. Той не може да бъде спокоен пред вида на мечката. Теоретически той може да разсъждава, че Бог живее в мечката, но срещне ли я, всякаква теория пропада. Чрез тази мечка Бог ще му даде такъв урок, че ще го

помни завинаги.

Това са обяснения, които имат отношение към общия живот на човека. Често хората са недоволни, без да си дават отчет за своето недоволство. Те са недоволни едни от други и не търсят причината на това недоволство. Когато една игла се забие дълбоко в крака на човека, трябва ли да го питат, защо е недоволен от нея и защо не я обича? Иглата е превишила правата си. Тя е станала много интимна с този човек, и той иска на всяка цена да я изхвърли вън от крака си. Следователно, не играйте ролята на игла, нито за себе си, нито за своите ближни. — Може ли без игли в живота? — При сегашните условия на живота иглата е необходима. Например, иглата е нужна за шиене на дрехи, обуща и т.н. Обаче, не е позволено да се забива в човешкото тяло игла, от какъвто характер да е тя.

Съвременните хора грешат, натъкват се на противоречия, защото не разрешават въпроси, които имат близко отношение към тях, но се занимават с въпроси, към които нямат пряко отношение. Например, ще дойде някой да ме пита, какво мисля за Господа, как вярвам в Него и т.н. Първо, той трябва да запита себе си, как вярва в Бога, а после другите. — Ами колко е голямо слънцето? — Нямам представа за големината на слънцето. Туй, което аз зная за големината на слънцето, и той може да го знае, но това още не е разрешение на въпроса. Ние взимаме земята като единица мярка и по отношение на тази мярка, казваме, че слънцето е един милион и петстотин хиляди пъти по-голямо от земята. Значи, ние взимаме земята като единица мярка, но и за големината на тази мярка нямаме ясна представа. Тъй щото, въпросът за големината на слънцето е въпрос, за който нямаме ясна представа в съзнанието си. Обаче, този и ред въпроси още са напълно изяснени в съзнанието на възвишените същества. Има същества, които обхващат в съзнанието си земята като малка топка и я разглеждат от всички страни. Както астрономите наблюдават с телескоп небето и изучават небесните тела, така и възвишените същества от невидимия свят наблюдават земята с телескоп и я виждат като малка топка.

Друг въпрос, който интересува съвременните хора е, че те искат да знаят произхода на нещата. Ако слушат някой учен да говори по известен въпрос, те се питат, откъде черпи той тези знания. Ако слушат някой пророк, те веднага се запитват, от Бога ли е изпратен или не. Как проверявате, верни ли са думите на пророка, или не? Христос казва: "Аз дойдох да им дам живот". Значи, който иде от Бога, той дава живот. Който не иде от Бога, той взима живот. Отивате в дома на едно добро семейство: мъжът е добър домакин, отглежда кокошки, патици, свине. Жената е добра, грижлива домакиня, подържа реда и порядъка на къщата: чисти,

мие, пере и от време на време туря в престилката си царевица и хвърля на кокошките. Те ходят подир нея, доволни са от храната и казват, че господарите им са щедри хора. Вечерта, обаче, когато всички кокошки се приберат, домакинът влиза в курника, избира една от най-угоените кокошки и я изнася вън. Туря я на прага на вратата, удря я с остър нож, и главата ѝ отхвръква настрана. След това се явява добрата и благородна господарка, взима кокошката, попарва я с вряла вода и я оскубва. Като добра познавачка на хирургията, тя взима нож, разрязва кокошката, изчиства я и изхвърля непотребните и нечисти работи навън. Като я изчисти, туря я в тенджерата да се готви. На обед всички сядат пред трапезата, радостни и доволни, че кокошката е вкусно приготвена. При това положение и домакинът, и домакинята, и децата са добри — всички ядат сладко. От човешко гледище това е добро, но влезте в положението на кокошката и кажете, добро ли е това. При това разбиране на нещата, могат ли работите да стават по друг начин? — Не могат. Каквото е разбирането на хората, такива са и работите им.

Сега, може да се отиде още по-нататък. Влизате в друг дом, дето също отглеждат кокошки, но като вегетарианци, те ядат само яйцата на кокошките, а не и самите кокошки. В това отношение те мязат на свраките. Когато някоя сврака види, че кокошка се е притаила някъде между храстите и се готви да снася, тя започва отдалеч да я дебне и веднага се спуща към яйцето: чукне го с клюна си и го изпие. Не прави ли същото и господарката с малкото господарче, детето си? Като чуе, че кокошката кудкудяка, господарката хваща детето си за ръка и отива към курника, да вземе яйцето от полога. Още топличко, прясно, тя го счупва и опържва в малко масло, за закуска на детето си.

Може да се отиде още по-нататък. Влизате в дом, дето хората не ядат нито кокошки, нито яйцата им, но се хранят с плодове, те имат плодни дървета в градината си, които отглеждат заради вкусните им плодове. — Не могат ли да не ядат плодовете? — Не могат. Щом живеят на Земята, те все трябва да се хранят с нещо. След като Паганини дал един хубав концерт, публиката го попитала, може ли да свири на три струни. Той излязъл на сцената и свирил на три струни. — На две струни може ли да се свири? Той излязъл на сцената и свирил на две струни. — Ами на една струна? И на една струна свирил. — Без струни може ли да се свири? На този въпрос Паганини нищо не отговорил, но повече не се явил на сцената. Тъй щото, когато запитвате човека, може ли да живее без месо, без яйца, а най-после и без плодове, той няма да излезе на сцената. Той не може да бъде вече жител на Земята.

Като говоря върху тия неща, вие можете да си обясните, защо се явяват

противоречия в живота на хората. Вие не можете да заставите месоядеца да стане вегетарианец, нито вегетарианеца да се храни изключително с плодове. Насилите ли положението за единия или за другия, вие непременно ще се натъкнете на ред противоречия. Ето, четете по вестниците, какви съобщения се дават за войната на далечния Изток, между китайци и японци, те водят ожесточена война помежду си. Цели градове горят в пламъци. Милиони и милиарди левове се харчат, но войната продължава. Не може ли тази война да спре? — Не може. Пророкът казва: "Още веднъж ще събера народите си, ще излея гнева си върху тях и повече няма да се повтори". Днес ние се намираме пред тази епоха, именно, когато Бог слиза на земята да излее гнева си върху непокорното човечество, за да изправи всички народи, всички хора по лицето на земята. — Защо стават войните? Защо се развиват такива страшни събития на земята? — Тия събития трябва да се развиват, войните трябва да стават, но като вътрешни процеси. Събитията, които днес стават по света, показват, че Бог слиза на Земята да оправи човечеството. Освен Бога, никой друг не е в състояние да оправи света. Войната става не само вън от човека, но и вътре в него. Всеки човек воюва в себе си. Между две противоположни чувства и две противоположни мисли всякога се заражда война, която трябва да се разреши в полза на Божественото в човека.

Какво ще кажете за Троянската война, която избухнала между гърци и троянци поради открадването на красивата Елена? Парис открадна красивата Елена. За да не ставаше [беше станала] тази кражба, Елена не трябваше да остава сама с Парис. Тази война има мистичен характер. Тя представя война, която се води в самия човек.

В един анекдот се разправя за открадването на една патка. Един българин отишъл в дома на свои познати. Това било преди обед. Домакинята приготвяла обеда: в една тенджера имало голяма, добре изчистена патка, която трябвало да се тури на огъня да се вари. Като видяла неочаквания гост, домакинята захлупила тенджерата с капака и я занесла в другата стая. Гостът останал на обяд. Домакинята сложила на трапезата лук и хляб, като се извинила, че нямала друго нещо приготвено за ядене. Като се наобядвали и поразговорили, той останал да спи у тях, под предлог, че има да свърши някаква работа в града. Като легнал да спи, той видял тенджерата с патката в стаята, дето го поканили да нощува, и се усмихнал. Рано сутринта той станал, отворил тенджерата, извадил патката и я турил в торбата си. След това тихо сложил капака на тенджерата и влязъл при домакините да се сбогува — Защо бързаш? — Докато Патаран царуваше, работите вървяха добре. Откак Патаран слезе от трона, работите се усложняват. Те помислили, че гостът говори нещо за своите работи и не го

задържали повече. Като минало доста време от неговото заминаване, домакинята влязла в стаята да вземе тенджерата и да сготви патката, но намерила тенджерата празна. Едва сега разбрали те, за какъв цар Патаран говори гостът, но късно било вече, не струвало да го гонят. За да се избегне една кражба, не трябва да оставяте патката сама в стаята па госта. За избягването на Троянската война, Елена трябваше да се остави в средата между Парис и домакина — едното положение. Второто положение — Парис да бъде в средата между Елена и домакина.

Сега, като дойде някой гост в дома ви, ще бъдете внимателни. Първо ще изпразните джобовете си и после ще го поканите. Гостът трябва да носи нещо със себе си, а не да взима. Щом взима, без да дава, той не е добър човек. Погрешката на този гост се заключава в това, че той взел чуждо нещо. Характерът на госта, който ви посещава, се познава по това, как вие го приемате и изпращате. Гост, когото посрещате с радост, а изпращате със скръб, не е от добрите хора. Погрешката, която гостът е направил, говори за състояния, през които човешката душа минава. В живота на хората стават различни погрешки. Един човек по отношение на друг може да направи някаква погрешка; той пък може да сгреши по отношение на трети; най-после и двамата заедно могат да сгрешат към третия. В един дом първо майката може да прави погрешки; после бащата може да прави погрешки; след това децата могат да правят погрешки. При известен случай и майката, и бащата, и децата могат едновременно да грешат. Обаче, жената не може да прави погрешките на мъжа; мъжът не може да прави погрешките на жената; детето не може да прави погрешките нито на майка си, нито на баща си; майката и бащата заедно не могат да правят погрешките на детето. Значи, доброто или злото, което даден човек върши, е специфично негово.

Най-малката погрешка, която човек може да направи, е в неточността на думите, с които той предава фактите. Върви някой срещу вас, и вие го питате, как е състоянието му. — Добре съм. Той не казва вярно. В същност той не е добре. Срещате друг, питате го: Студено ли ти е? — Не, топло ми е. И той не предава състоянието си вярно. Тези хора не искат да лъжат, но считат, че не е нужно да изнасят истинското положение, в което се намират. Ако пък искате да дадете мнението си за даден човек, вие трябва да го наблюдавате, когато е с друг някой. Ако искате да знаете нещо за една жена, вие трябва да видите, каква е тя, когато е насаме с някой мъж. По обходата помежду им, ще познаете и жената, и мъжа. Съдете за честността на човека, когато го видите сам, в някоя плодна градина, застанал под круша, увиснала от зрели, едри плодове. Тъй както е сам в градината, без никакъв външен стражар, без никакъв закон, ще познаете, честен ли е той, или не е. Ако при това положение не си позволи да откъсне нито един

плод, това показва, че той носи стражара, т.е. закона вътре в себе си. Човек носи в себе си и доброто, и злото, вследствие на което е приятен или неприятен за хората. Дойде някой при вас, неприятен ви е. Защо и за какво, не се питате. Дойде друг, приятен ви е. Срещате едного, който е гладувал цели три дена, и във вас веднага се явява желание да го нахраните. Срещате друг, който също така не е ял три дена, но не изпитвате никакво разположение да го нахраните. Като вижда готовността ви да нахраните първия, той се обижда и веднага започва да протестира, защо на онзи давате хляб, а на него не давате. Вместо да протестира, той трябваше да бъде съобразителен, да донесе хляб за себе си и за вас, та по този начин да изглади неприязненото чувство, което събужда в хората. Не обвинявайте никого, защо постъпил така или иначе. Бог е дал свобода на всички хора и ги опитва, доколко те ще използват свободата си за свое добро и за доброто на своите ближни.

Човек може правилно да използва свободата си само при изпълнение волята Божия. Без изпълнение на волята Божия, никаква свобода не съществува, никакъв прогрес не може да се очаква. Искате ли да изпълните волята Божия, не обвинявайте никого и не съдете никого. Ако имате право да съдите някого, това сте вие сами. Съдете себе си, но не и ближните си. Който съди другите, той е монархист. В старо време, когато се е разглеждало някакво престъпление, делото се е изнасяло от един съдия. Той го е разглеждал, той се е произнасял, и той прилагал присъдата. В днешно време, обаче, за да осъдят един човек, най-първо делото се изнася пред следователя, после се викат свидетели, защита от адвокати. След това се произнасят прокурорът, съдиите и най-после се издава присъда, резолюция на делото.

Ние живеем в епоха, когато за разглеждане на едно дело е нужен пълен състав от свидетели, адвокати, съдии, прокурор, които съвместно да дадат гласа си за правилното разрешаване на въпроса. Ако влезете между болни, ще имате едно разрешение на въпроса; ако влезете между здрави, ще имате друго разрешение. Докато е болен, човек се нуждае от услугата на здрави. При това, колкото е по-болен, толкова по-големи услуги му се правят. Оздравее ли, той веднага излиза от болницата. Ако още продължават да му услужват, той се сърди, гневи, недоволен е от положението си. Здравият не се нуждае от услуги. Има религиозни хора, които постъпват със здравите като с болни — дават им различни рецепти, как да живеят, как да вярват и т.н. Здравият не се нуждае от такива рецепти. Той живее по-добре от онзи, който му дава рецептите. Вярата му е по-силна от неговата.

Какви са признаците, по които се познава здравият човек? — Когато човек

е здрав по тяло, по сърце и по ум, от него излизат три ухания. Здравото тяло издава особено приятно ухание. Възвишените чувства издават друг вид ухание. Светлите мисли издават трети вид ухание. Щом едно от трите ухания отсъства, човек е болен, в известно отношение. Когато тялото на човека заболее, той може да се лекува с истината. Докато не обича истината, човек никога не може да бъде физически здрав. Щом обикне истината, той възстановява здравето си, и тялото му придобива съответно ухание. Ако дълбоко в душата си човек реши да обича истината, и ако абсолютно изключи лъжата от себе си, от каквато болест и да страда, той може да се излекува. За здравето на сърцето се препоръчва любов. Ако сърцето на човека заболее, или чувствата му се разколебаят, за да възстанови изгубеното ухание, той трябва да обича хората. Любовта е единствената сила, която може да уравновеси състоянието на сърцето. Когато изгуби умственото си равновесие, човек изгубва съответното ухание. За да го възстанови, като метод, той трябва да приложи мъдростта.

Следователно, когато тялото страда, човек трябва да приложи в живота си Божията Истина. Когато сърцето страда, той трябва да приложи в живота си Божията Любов. Когато умът страда, той трябва да приложи в живота си Божията Мъдрост. Възстанови ли равновесието на силите в своето тяло, в своето сърце и в своя ум, едновременно с това човек придобива трите ухания. Без тези ухания той не може да бъде благоугоден на Бога. Когато дойде пред олтара на моето тяло, Бог трябва да почувства уханието, което излиза от него, и да остане доволен. Когато дойде пред свещения олтар на моето сърце. Той трябва да почувства уханието, което излиза от него, и да остане доволен. Когато дойде пред великия олтар на моя ум, Той трябва да почувства уханието, което излиза от него, и да остане доволен. Бог може да бъде доволен от човека само тогава, когато истината е жрица в олтара на неговото тяло, любовта — жрица в олтара на неговото сърце и мъдростта — жрица в олтара на неговия ум. Казано е в Писанието: "Вие сте храм Божий". Това се отнася до тялото, но само тогава, когато служи на истината.

Следователно, когато истината действа в човешкото тяло, любовта — в сърцето му и мъдростта — в неговия ум, само тогава човек има възможност да следва пътя на новото учение — на любовта. Когато срещна един човек, аз веднага познавам, живее ли истината в тялото му, любовта — в сърцето му и мъдростта — в ума му. Щом той е дал място на тия велики принципи в себе си, Господ живее в него. Позная ли това в човека, колкото лошо и да ми се говори за него, не вярвам в тия думи. Ако тези принципи живеят в една жена или в един мъж, те не са способни за лошото, за злото в света. — Ама еди-коя си жена целунала един мъж. — Ако Бог живее в тази жена, нейната целувка е свещена. Тя е в състояние да

излекува и прокажения. Светлината, въздухът, водата и храната не ни ли целуват? И в Писанието е казано: "Целунете се със свето целувание". Каква по-чиста, по-красива целувка познавате от тази на слънцето? Всеки ден слънцето ни целува отдалеч, като ни изпраща своето велико благословение. Понякога ние почерняваме от неговите целувки, но благословени са тия целувки, те лекуват човека.

"Целунете се със свето целувание." Аз пък казвам: Обичайте се едни други. Когато един обича някого, той пък трябва да обича друг. Последният трябва да обича трети и т.н. По този начин вие трябва да образувате верига на любовта, верига от скачени съдове, между които да няма никакво прекъсване. Не търсете любовта на този, когото обичате. В това няма никакво разрешаване. Не давайте подарък на онзи, който ви е дарил. Това не разрешава въпросите. Да се обичат двама по двама, без да предават любовта си по-нататък, това значи, да прекъснат веригата на любовта. Ще обичате всички хора, както обичате всички букви на азбуката. Ако човек обича само една буква и с нея само пише, той нищо няма да напише. Ако искате да напишете или да изговорите нещо, което да бъде разбрано от всички, вие трябва да пишете и да изговаряте всички букви, всяка на своето време и място. — Можем ли да обичаме всички хора? — Ако не обичате всички хора, вие нищо не можете да постигнете. Ако не обичате всички букви и не си служите с тях, като ги нареждате по законите и правилата на граматиката, вие писател не можете да станете. Щом е дошъл на земята, човек трябва да живее правилно, да поставя всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка на местата им. На човека е дадена свобода, да се проявява, както иска, но не знае ли законите и правилата на великия живот, от които трябва да се ръководи, той ще постъпи като Париса, ще отиде в Гърция, ще открадне красивата Елена и ще предизвика война против себе си. Бог мълчи, но ще ви постави в положение да преживеете това, което сте направили на другите. Момък влиза в един дом и открадва дъщерята. Бащата и майката страдат, но изпиват горчивата чаша и мълчат. Ще дойде ден, когато този момък ще преживее същото. Неговата дъщеря ще бъде открадната. Той ще страда, но ще мълчи. Ще види, че това, което някога е направил, не е добро.

Тъй щото, търсите ли доброто, правете и вие добро. Доброто се връща при онзи, който го е направил. Ако доброто ви се върне при вас, но не сте доволни от него, това показва, че не сте го направили, както трябва. Щом не сте доволни, коригирайте се. Доволни ли сте от него, направили сте го, както трябва. Бъдете доволни и от недоволството си, но постоянно се коригирайте. Недоволството ви е научило и ви учи на такива неща, на които по никой друг начин не можете да се научите. То разкрива вашето вътрешно съдържание. Бъдете доволни от онова, което имате в даден

момент. Не очаквайте да ви определят специално място и специални блага. Като не разбират смисъла на недоволството, хората постоянно се оплакват едни от други: учениците от учителите си, и учителите — от учениците си; мъжете от жените и жените от мъжете; майките от децата си и децата от майките си. Хората не подозират, че положението, в което се намират, именно, ги прави учени. Кое прави учителя учител? — Учениците му. — Кой създава майката? — Децата. — Кой създава мъжа? — Жената. — Кой създава жената? Мъжът. Ако нямаше ученици, нямаше да има и учители. Ако нямаше деца, майката никога не би разбрала майчинството. Ако нямаше жени, мъжът не би разбрал себе си. Ако нямаше мъже, жената не би се познала, не би разбрала, какво представя като жена. Щом е така, благодарете за всички положения, през които минавате, и разумно ги използвайте.

Помнете следното правило и прилагайте го в живота си: Благодарете на Бога за живота, който ви е даден, с всички негови противоречия. След време ще разберете, че всичко, което става във вашето сърце, във вашия ум и във вашето тяло, е за добро. Няма да мине много време, и вие ще се убедите в това. То е 101 процента вярно. Бог е приготвил за всеки човек, за всяка душа такива блага, каквито те не подозират.

Тази е новата философия, която трябва да приложите, за да влезете в Царството Божие. Царството Божие е там, където любовта царува. Царството Божие е там, където мъдростта царува. Царството Божие е там, където истината царува. Любовта царува в сърцето, мъдростта — в ума, а истината — в човешкото тяло, т.е. в човешкия живот. Да дойде Царството Божие на земята, това значи, да дойде Бог на земята с любовта, с мъдростта и с истината и чрез тях да примири всички противоречия. Това значи, да изтрие Бог сълзите от очите на хората и да ги направи радостни и щастливи.

Желая и на вас, да дойде Царството Божие във вашите сърца, умове и души и да ви направи радостни и щастливи.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

23-и август, 5 ч.с., София — Изгрев.

Книги:
Трите ухания

Лъчи на живота (Беседи отъ Учителя, държани при седемтѣ рилски езера презъ лѣтото на 1937 г. София, 2004)
24 беседи от 18 юли 1937 г. до 22 септември 1937 г.
Начало: 05:00

1937_08_23 *Любов и безлюбие*
Разумните същества, том 2 МОК

ЛЮБОВ И БЕЗЛЮБИЕ

"Отче наш"

"В начало бе словото"

Всички трябва да имаме едно малко познание върху теориите и върху практическото им приложение. Теория е всичко онова, което не е приложено. Например, има теории за светлината, а онова, което вие виждате, е опит, не е вече теория. В теорията вие можете да знаете много за произхода на светлината, но практически, на опит може да не знаете нищо. Слепият може да знае нещо за светлината, дори може да го научите да чете за светлината, да разправя какво нещо е тя, но ако го попитате каква е съществената ѝ черта, той ще каже, че е някакви трептения, но за онова, което ти виждаш, нищо няма да знае. Между онова, което виждаш, и онова, което трепти, има много голяма разлика. Например, в какво седи учеността на един поет? В много елементарна работа - да знае как да съпоставя буквите в един език. В еврейската азбука има двадесет и две букви и то само съгласни – когато пишеш съгласните, гласните се подразбират. Следователно поетът трябва да знае как да нарежда буквите и да ги съпоставя.

Често ние произнасяме звука "а". Какво означава той, какъв е произходът на буквата "а"? Филологически тя е взета от египетските йероглифи, където означава натоварена камила. Същият знак сега съществува и в българската, и в еврейската азбуки. Например, буквата "у", която я има и в еврейския език, означава човек, който се движи, но е обърнат с краката нагоре, т. е. в египетската азбука този знак е обратен на българската. Казвате, че всяко нещо си има причини. Тогава кои са били причините египетският знак да се обърне надолу в латинската и в славянските писмености?

Сега, вземете съвременното понятие за енергията. До преди векове тя се считаше за нещо, което няма тегло. Сегашните учени, обаче, теоретически изчисляват и казват, че и енергията тежи. Как я теглят, след като няма такива везни, с които може да се тегли? Ако сгорещите водата в един басейн, който събира десет тона, до сто градуса, в нея ще се влее енергия, равна на една десета от милиграма. Как може да се констатира това? Или пък учените изчисляват, че след като грее цяла година върху повърхността на земята, слънцето и придава сто четиридесет и пет грама енергия. Как ще претеглите цялата земя, как ще я турите на везни, за да констатирате, че има допълнително сто четиридесет и пет грама тежест? Казват, че е

доказано научно. Теоретически е доказано, но не и практически, т. е. на практика земята не е турена на везни. Разбира се, някои математически положения имат известна вярност.

Сега, твърди се, че и духовните неща, като характера на човека, също имат тежест. Казват за някой човек, например, че няма тежест. Тогава каква е тежестта на един добър човек? След като е станал добър, към този човек трябва да е придадена някаква малка тежест, но материя няма, как е претеглено? Казвате за друг някой: "няма тежест, много, много е лек." Значи лошите хора са леки, а добрите са тежки. Тогава по същия начин можем да кажем, че умният е тежък, а глупавият е лек. Представете си, че придобиете едно чувство, следователно придава ви се нещо, т. е. ние всякога имаме известна тежест. Казвате, че някой много ви обича. Колко много, как ще го измерите? Няма толкова микроскопическа частица енергия. Друг път пък казвате: "Изгубих любовта си!" Щом сте изгубили любовта си, значи тя е нещо материално, което може да се печели и да се губи. Казвам: любовта е духовна, тя и теоретически, и практически не се дели!

Чували сте, например, да казват, че човек трябва да знае да говори. За всичко, каквото говори, каквото мисли и каквото чувства човек, в невидимия свят му държат сметка, т. е. в Божествения свят държат сметка за всичко, което става. Писанието казва: "Претеглени сте и сте намерени недостатъчни." Но въпреки, че теоретически знае това, на опит човек не го знае. Щом обичаш някого, ти си готов много сладки думи да му кажеш, но щом не го обичаш, думите, които му казваш, няма да бъдат подсладени. Например, когато обичаш някого, ще кажеш: "Какви очи има – каква дълбочина, какъв ум има!" Щом не го обичаш, ще кажеш, че очите му са размътени, умът му е смахнат. В дадения случай, щом обичате някого, теоретически е добре; щом не го обичате, и теоретически не е добре. Когато не обичате някого, често казвате: "Той говори лошо за мен." Ти чу ли го? – "Не съм го чул, казаха ми." Това е само на теория, т. е. нещо ви е предадено от втора и трета уста. После срещате този човек, питате го и той казва, че не е говорил нищо за теб. Кое е по-вярно – това, което хората казват или което човекът казва? Теоретически понякога онзи, когото обвиняват, може да говори истината, а понякога може той да послъгва, а хората да говорят истината.

Правили ли сте опит върху себе си? Един ден седя и гледам как една сестра, обърната с гръб към мен, яде нещо. Разбрах, че си е обърнала гърба, защото яде. Виждал съм често деца как влизат в една градина, откъсват круша и щом излязат, обръщат се с гръб към градината, като че ни лук яли, ни лук мирисали. Тогава аз вадя заключение, че туй дете и в

живота така ще се обръща с гръб, за да заглажда нещата отгоре.

Сега, за мен са важни две неща: каквото аз говоря и каквото хората говорят. Има една реалност, която определя дали туй, което аз говоря, е така или не, дали туй, което хората говорят, е така или не. Казвате, че някой говорил зле за вас. Кой е авторитет, че говори зле? Кой е авторитет за злото говорене, кой е авторитет за доброто говорене? За доброто говорене авторитет е Бог, за злото говорене авторитет е дяволът. Следователно, щом кажете, че някой говори зле, вие сте при дявола и вземате дявола за мярка, т. е. не мерите с Божията мярка, но мерите с мярка на дявола. Тогава аз правя теоретическо заключение, че вие сте се учили при дявола и оттам сте се научили да говорите зле. Ако питате Господа какво нещо е злото, оставете този въпрос неразрешен. За Бога злото не съществува, съществува за нас. Злото съществува тъй, както съществува в ума на дявола; Доброто съществува тъй, както съществува в ума на Бога. Любовта съществува в нас тъй, както съществува в ума и в сърцето на Бога; безлюбието съществува в нас тъй, както съществува в сърцето на дявола. Казваш, че не обичаш едикой си. Щом не го обичаш, дяволът е проникнал със своята сянка в ума и в сърцето ти; щом го обичаш, Бог е проникнал в ума и в сърцето ти.

Сега аз ви давам една друга мярка. Досега, според вашите възгледи, вие мислехте, че някой е лош, а дяволът е далеч от вас. Не, дяволът е във вас. Питаш къде е Господ. Започни да говориш добре и Господ ще бъде там, в доброто, което говориш. Защото Доброто излиза от Бога. Ти любиш – Любовта е Бог. А сега ти разглеждаш небето философски, измерваш Вселената и казваш, че Господ го няма там. Мерките, с които хората измерват Вселената, са мравешки мерки. Вселената се мери с аршин или с метър, десет пъти по-големи, отколкото нашите. Това са сравнения. Не искам да се мъчите да вярвате в туй, което не е. Щом вярваш, че злото съществува, ти вече си във връзка с дявола; щом вярваш в доброто, ти си във връзка с Господа.

Сега теоретически казваме, че злото е вътре в нас. Злото може да бъде вътре в мен, без аз да съм зъл; и доброто може да бъде вътре в мен, без аз да съм добър. Тогава и теоретически, и практически злото е в мен. Как практически злото може да бъде в теб? – Като семка, като зародиш. Ти може да носиш едно змийско яйце в джоба си и то няма да ти направи никаква пакост. Но ако го измътиш, ако създадеш условия да се измъти яйцето, например, на една боа, след една година какво мислиш, че ще направи тя с теб? Може да те удуши или, ако е отровна змия, може да те ухапе. Вие мислите, че да се живее е мъчна работа. Ако се разправя с лошите хора, човек може да се зарази. Не се опитвайте да изправите един лош човек, защото ще се заразите. Оставете да го изправи Господ.

Онзи ден се върнаха две сестри, които бяха на Рила. Едната така я заболяла ръката, че не можела да спи. Пита ме какво да прави. Аз изпратих една от напредналите ученички и й казах: "Ще направиш топли компреси на рамото." Тя направила компресите, а после притурила и нещо от себе си. Идва на другия ден – заболяла я ръката точно на онова място, където сестрата я болеше. Всъщност какво се случило? Когато направила компресите и на оная й минало, тя се зарадвала, лицето й светнало и казала: „Сестра, дай да те целуна!" Целува я и ръката я заболява. Тя тури компреси на онази сестра и я излекува, сега туря на себе си, но болката не минава. Рекох й: "Съжалявам, че те пратих." Казвам: винаги се пазете да изправяте един човек, защото вас ще ви заболи рамото. Това ми се случва за втори път. Преди години беше заболял един брат от Търново и някои мислеха, че могат да го лекуват. Много трудно се лекува човек, трябва да знаеш как да правиш това. Пратих двама напреднали братя – Константин Иларионов и Драган Попов *, дадох им наставления как да го лекуват. Болният брат беше скован, не можеше да мръдне, готвеше се за другия свят. Отидоха двамата да го лекуват, но и двамата се разболяха. Казах си: "Не трябваше да ги пращам, тази работа не е за тях." Това са тънки сили, които минават, и понякога щом изпъдиш духовете от едно място, те влизат в теб. Сега учените лекуват с радий, но колко от тях заболяха от лъчението му, дори някои умряха. По същия начин някои религиозни хора са превзети и самонадеяни и мислят, че като дойдат с една кърпа, изведнъж ще избършат злото. Опасна работа е злото, трябва да го пипаш с десетметров дилаф, т.е. когато го буташ, трябва да бъдеш на десет метра далеч от него... И тъй, при болния брат от Търново най-после трябваше да ида аз. Представете си, че отида и не се излекува – ще кажете, че нямам сила и т. н. Но когато отивам, аз зная как да постъпя, имам методи. Сегашните лекари предписват лекарства, които дават едно малко облекчение. Тях ги е страх от болестта, гледат само стомахът им да е пълен, пипат болния като чумав, без да си отварят сърцето и душата, а щом свършат прегледа, измиват си ръцете с топла вода. Ако отидеш при болен от чума, болестта няма да остане само в него, но ще премине и към теб. Когато се занимавате с недъзите на един човек, те плъпват и към вас. Не се занимавайте с тях, защото ще си създадете нещастие.

Досега богословите разваляха всички религии, понеже разсъждаваха върху това как е паднал дяволът. Но никой не знае кои са дълбоките причини, правят се само предположения. Че има дявол в света, се доказва от греха, който съществува. Всички убийства, всички лоши дела не са създадени от Господ. Значи съществуват две твърдения за създаването на света: според едното, Бог е създал света, а според другото, дяволът е създал света. Сега аз не искам да говоря за дявола. Считам го за търговец, който е купил стока и

иска да я продаде. Защо дяволът те изкушава? Не те изкушава, но иска да ти продаде стоката си. Понякога дяволът ти казва: "Не трябва да говориш истината, в твой интерес е понякога да позаблуждаваш, да казваш наполовина истина – наполовина лъжа, да позамазваш това-онова, че да си продадеш стоката." И децата понякога говорят деликатни лъжи. Когато детето се роди в по-просто семейство, то доста дипломатично подхваща и казва: "Мамо, колко много те обичам! Я ми намажи малко масло на една филия хляб!" Майката отвори долапа и намазва дебело една филия. Имам и друг един пример, който купих за сто лева. Идва при мен един и ми носи диня и половин кило грозде. Никога не бях виждал този човек да ми носи подарък, учудих се, но си казах: "Тръгнал е напред." Но след време ми носят едно доста дебеличко писмо, в което същият този ми пише: "Учителю, нуждая се от триста и петдесет лева, дай ми!' Скъпа е динята! Но и аз се изхитрих: понеже нямах триста и петдесет лева, а само сто, казах: "Дайте му тия сто лева." За динята мога да му дам само сто лева, а останалите – когато имам. И на вас често дяволът ви продава една диня за сто лева. Ако бях отишъл сам на пазара, за колко щях да я купя? Но хванаха ме и казаха: "Трябва да платиш за динята сто лева!" Сега аз разглеждам случилото се в морално отношение, то е пример за мен, но засяга и вас. Засяга мен, защото, говорейки за този човек, аз намирам, че съм добър. Но когато привеждам този пример, себе си опетнявам и ми трябва време да се чистя. Казвам: ако на онова дете не беше му се дояло масло, нямаше да прегръща майка си. Не любовта към майка му го кара, а желанието за масло и хубав хляб. Но аз харесвам поведението на майката – тя е повярвала в туй, което детето казва. Ако се усъмни, тя ще каже: "Това дете не ми харесва!" Изобщо, майките много вярват.

Сега, искам да се обхождате добре. Питате какво трябва да правите. Ще ви дам две практически правила: носете яйцата на дявола в себе си, в чантата си, в къщата си, но не ги измътвайте, т. е. пипайте змийските яйца, дръжте ги, гледайте ги, препоръчвайте ги, но не ги туряйте под никаква квачка, в никакъв инкубатор. Второ правило: измътвайте всичките зародиши на доброто, т. е. точно обратното – видите ли едно добро, не го дръжте, не го показвайте, а веднага го излюпете. Не се бойте, мислете за дявола, без да мислите, че е лош. Щом мислите, че е лош, вие го измътвате. Например, мислите за някого, когото не обичате; не мислете, че е лош, защото по този начин вие му давате сила от себе си. Вие не разбирате закона, че можете да си създадете зло. Не бутайте една бомба! Ако я бутате, трябва да имате знание, защото може да се взриви в ръцете ви и да ви направи голяма пакост.

Тия са правила, които трябва да държите. Ако не ги спазвате, не може да имате голям прогрес в живота. Например, в Кабала често се говори за

някои щастливи числа. Но какви са законите за щастливите числа? Щастливо число за един земеделец е, ако знае кога да посее зимните култури; щастливи числа за един лозар са, ако знае качествата на пръчките и на каква почва да ги постави. Питам, каква е предпоставката, за да обичате някого? Когато обичате някого, вие всякога сте заинтересован или от неговото тяло, или от неговото лице, или от имането му – винаги има нещо, от което сте заинтересовани. Нас ни интересува как е създадена цялата Природа. Може да ни интересува външната страна на Слънцето, някой добър човек може да ни интересува, може да ни интересува някой, който ни е направил услуга. В последния случай казвам, че Бог е вложил в сърцето му подтик да ти направи добро. Какво иска Господ, когато влага в сърцето на някой човек да ти направи едно добро. Той те подтиква и казва: "Прави и ти като този човек! Това, което той направи на теб, прави го на другите!" И когато ти направиш добро някому, той да го направи на втори, вторият – на трети, на четвърти и т.н.. Подражавайте на Доброто във всички негови проявления, подражавайте на Любовта във всички нейни проявления, подражавайте на Мъдростта, на Знанието – на всичко велико и добро в света подражавайте. А с лошите работи не правете никакъв опит – изглаждайте ги и ги турете настрана. Ако искате да знаете какво нещо е злото, идете при някой светия, при някой много учен човек, който може да разпознава злото, и го попитате за произхода му. Той, обаче, няма да ви говори за произхода му, но ще ви покаже законите, по които злото действа в света.

Преди години на два пъти хванах един от моите ученици, умен човек, в един образ, който мязаше на дяволски. Бяхме насядали в Борисовград ** и една много красива жена говореше с него. По време на разговора им видях в очите му нещо дяволско и си казах: "Два човека живеят в него." Къде може да се прояви дяволът? Ако наблюдавате мъж с една хубава жена, ще видите, че дяволът веднага ще се прояви в този човек. Когато мислите, че някой може да ви открадне Любовта, дяволът вече работи във вашия ум. Понеже Бог е Доброто в света, кой може да ви открадне Господа? Идеята, че някой ще ви открадне Любовта, не е излязла от Бога. Кой може да ви открадне Слънцето, може ли да ви затъмнят неговата светлина? Ако сте умни хора и в една къща загасят светлината, идете на друго място. Някой се оплаква: "Еди-коя си сестра кръвно ме обиди!" Аз казвам в себе си: "Затвори кепенците си и иди в друга къща." – "Не искам да напущам къщата." Когато дойде една неприятелска армия, която може да те очисти, нали ще напуснеш къщата? Казвате: "Не съм се научил да се подчинявам." Не си се научил при обикновени условия, но при необикновени условия и царе, и генерали, и войници може да се окажат пленници на равна нога. Вие мислите, че с вас няма да се случи това, което се случва с другите. Ще се случат най-лошите работи. Когато умрете, онези, които ви обичат, ще

ви вдигнат като дрипа, ще ви турят на тарага ***, ще поплачат малко, ще ви занесат на гроба, ще ви спуснат и ще ви оставят на дребните животни да ви ядат. После, за да се утешат, ще кажат: "Душата му отишла при Господа, а тялото му – при дявола." Казвате: "Какво ще се случи с мен?" Ще се случи това, че ще ви яде дяволът. Няма да остане един, когото дяволът да не яде.

Сега аз ви давам едно правило: противопоставете се, защото дяволът си точи зъбите. Не искам да се плашите, но казвам: дръжте идеята за Господа в ума си! Казвате, че Господ ще ви избави от това зло. Когато говорим: "Бог спасява света", разбираме спасението на нашите души, т.е. да ни избави Господ от злото, което съществува, да бъдем обгърнати от Доброто в света, да бъдем защитени. Да бъдеш спасен значи, живеейки в Любовта, да си защитен от омразата. Когато живеете в Истината, ще бъдете запазени от лъжата, а щом сте в лъжата, тя ще ви унищожи. Казвам: в лъжата нещата постепенно деградират, в Истината всички същества постепенно оживяват и се усъвършенстват, Ангели стават. Щом сте в омразата, вие деградирате, постепенно слизате надолу и ако няма кой да ви помогне, формата, в която хората са облечени, постепенно ще изчезне.

Сега, някои казват, че хората трябва да се примиряват. В света никой не може да примири хората. Това са два типа непримиримост: зло и Добро не можеш да примириш, омраза и Любов не можеш да примириш. Мнозина от вас казват за някого: "Аз го обърнах." Не, никого не можеш да обърнеш. Единственият, който може да обърне хората, е Бог. Знаете ли какво значи да обърнеш човека? Идва една мома и ме пита: "Мога ли да се оженя за този момък?" Сега, аз виждам, че в момъкът, за когото тя иска да се ожени, дяволът живее, кираджия му е той. Следователно тя ще се ожени за дявола. Момата казва: "Аз мога да го изпъдя" Ами ако дяволът изпъди теб? Момъкът ще се разведе, т.е. този, който е в момъка, ще намери друга мома и пак ще го излъже, защото втората мома ще изпъди първата. После ще питате защо Господ направи така. Не го е направил Господ, а дяволът го направи! Когато се жените за един момък, гледайте дяволът да не е там. Ако Господ е там, всичко е наред; ако дяволът е там, вие ще поседите един, два или три дена при него, но в края на краищата той ще очисти вас. Сега, това е едно практическо правило: ако даден човек е пияница, оставете го настрана, нека си пие. Ако той сам може да се изцери, добре; ако ли не, има други правила за лекуване. Писанието казва: "Молете се един за друг." Това значи да се помолите на Господа и туй, което Господ направи, това е. Туй, което хората правят, всякога остава недонаправено.

Досега не съм намерил нито едно общество, където хората да работят. Аз поддържам правилото: никога не измътвайте яйцата на дявола!

Например, имате лоша мисъл; не я пипайте, не й давайте сила. После, вие се страхувате от дявола, а писанието казва да се страхувате от Бога. От дявола не се страхувайте, понеже той е независим от теб; той е божество, но е зависим от Бога – каквото му каже Господ, това ще направи. Понякога на дявола е позволено да дойде и да вземе нещо от вас. Когато започнете да правите злини, Господ позволява на дявола да дойде и да вземе това, което правите. Дяволът има право да дойде в дома ви и да секвестира всичко лошо, което имате. Питате защо иде дяволът. Той винаги иде, за да вземе своето. И ще го вземе с лихвите. Следователно, когато сте болни, Господ изпраща дявола да си вземе болестта. Ако преди сте тежали шестдесет-седемдесет килограма, след като дяволът си вземе болестта, тежите едва четиридесет килограма, т.е. с болестта заедно той взема и тридесет килограма. Знаете колко струва материята, която дяволът е взел. Той казва: "Някой трябва да плаща за пътните." После ще дойде някой да обяснява, че щом сте дошли до тридесет килограма и очите ви са хлътнали, светии сте станали. Никакво светийство не е това – задигнали са ви нещо.

Сега, казвате: "Не греши!" Не обичайте хората, в които дяволът живее, защото никъде в Писанието не е казано: "Обичай дявола." Казано е: "Обичайте враговете си", но щом работата дойде до дявола, казва се: "Божия работа." Не мислете, че дяволът е лош – такова е неговото разбиране и следователно вие не можете да го съдите според собственото си разбиране. Не съдете дявола! Ако дойде да ви лъже, можете само да му се противопоставите. Дяволът е търговец, иска да си продаде стоката и опитва да я замаскира като Добро. Вие ще му кажете: "Това е твоя изработка, твоя стока, пък това е Божествено!" Ще му покажеш Божественото, за да познае, че си учен човек. Дяволът го е страх от учени хора и от там, дето има Знание, дяволът бяга. Когато искат да оженят някоя мома, винаги започват да я препоръчват на момъка: "Тя е толкова красива – лицето й, очите й, устните й, родът й..." А после, когато хванете дявола, казвате: "Отде да знаехме!" С всяка ваша мисъл, с всяко ваше чувство, с всяко ваше действие проверявайте нещата, за да знаете.

Сега ще ви приведа още един пример, за да знаете как да постъпвате и да не страдате. Наскоро един млад брат организира угощение за няколко сестри. Идва и ми казва: "Да дойдеш и ти, Учителю!" Мен не ми се искаше, но отговорих: "Когато имам свободно време, ще дойда." Братът направил богата царска трапеза, но същевременно дал на друг един брат идеята да ме фотографира на масата, когато ям. Гледам – братът седи и се готви да ме фотографира. Много пъти съм позволявал, но сега се противопоставих. До мен седеше един брат, можех да му кажа да иде и да предупреди фотографа да не прави това. Но аз, казано на ваш език, кихнах. Трябваше тайно да му кажа да не фотографира човек, когато яде, понеже това е

свещено дело. Бог не обича да се фотографират Неговите работи. Не ви трябват фотографии на яденето. Казах на фотографа: "Брат, слушайте (не казах "имайте добрината"), не искам да ме фотографирате! Ще ме накарате втори път да не идвам на угощение. Благодаря ви за услугата, но когато ям, не искам да ме фотографирате!" Други пък искат да ме фотографират как ходя. Не ме фотографирайте, защото не искам да се заблуждавате. Моята походка е за мен, вие като мен не можете да ходите, можете да ходите като за себе си. Аз съм ходил като вас и мога да оценя ходенето ви колко струва. Това сега е новото ходене, а в бъдеще няма да ходя така – изменям нещо в походката. Даже и аз като ходя, правя разлика – когато, например, съм разположен, походката ми е по-друга. Ако трябва да се движиш по вода и по сушата, във водата ще ходиш по един начин, а на сушата – по друг начин.

Та казвам: Бог ви е дал една походка – научете я! Ако искате, мога да ви кажа как да ходите, но аз вървя по моя специфична линия, затова не вземайте това за мярка. Например, ученият ходи по един начин – върви човекът замислен, занимава го някакъв въпрос. Младата мома пък, която няма какво да я занимава, защо ще подражава на учения? Тя ще ходи весела, с вдигната глава. Ученият събира факти, а момата гледа красивите предмети – пръстенчета, часовници, връзки и т.н. Сега, не обсъждайте въпроса право ли е това или не, оставете всеки човек свободен в своите проявления. Когато райската птица се облече толкова красиво, не питайте защо Господ ѝ е направи такава хубава премяна, а на другите птици не е дал. Има причини. Как мислите, защо райската птица има дреха, по-хубава от дрехата на една царица? Не само тя, но има и пеперуди, които са облечени по-красиво от една царица – с десет преливащи краски по крилата си. Всяка царица би била щастлива да има дрехата на пеперуда. Значи пеперудата, която живее само една година, Бог облича по-хубаво от една царица. Защо прави така? – Когато една дреха е калпава, бояджията туря най-хубавия цвят, за да може да се продаде. Някои от платовете са добре оцветени, за да се скрие калпавата материя. Ония, които продават тъкани, всякога слагат на лошите платове отгоре едно лустро, боядисват ги хубаво. Казвам: платът трябва да има добро качество, да е мек и да топли. Човек има усет за това. Щом пипна плата с два пръста, аз оценявам дали дрехата е за мен, или не. Ако искаш да вземеш един хляб, щом го пипнеш, ще знаеш дали е за теб, или не. Има едно чувство, което ти казва какво да сториш. Слушай него! Съществуват Божествени правила, които сме пренебрегнали. Ако дойде един човек и ти направи една пакост, попитай Господа как да постъпиш. Каквото ти каже Господ, това стори! Господ ти казва: "Не се занимавай с него!" – "Как да не се занимавам, знаеш ли каква дума ми каза!" Господ ти казва: "Не се занимавай с него, остави тази работа, Аз ще я оправя."

Та казвам: онова, което вие не може да направите, оставете Бог да го направи. Аз ви говоря върху тези въпроси, за да ви избавя от известни страдания. Ако послушате, няма да страдате. Ако ме слушате, ще проверите дали е вярно и ще правите своите научни изследвания. Желая всички да бъдете последователи на Бога.

Сега, някой пита: "От коя вяра си?" В света има две вери: една – на Любовта, друга – на безлюбието; една – на Вярата, друга – на безверието; една – на лъжата, друга – на Истината. Желая винаги да следвате вярата на Любовта, вярата на Вярата и вярата на Истината и на Знанието. Другото верую го оставете настрана. Казвам: една религия ни е достатъчна. Каквато и работа да вършиш, с когото и да се съединяваш, гледай го да има същата вяра. Ако ти си в тази вяра, не се ангажирай с някой, който не е в нея. Всичкото зло в света произтича от това, че се съчетаваме с хора от друга вяра. Ако другия вярва в Любовта, съединете се, но ако вярва в злото, остави го настрана. Казва някой: "Макар моят господ да е различен от твоя, ние можем да живеем заедно." Не може двама души, които имат различни убеждения, да живеят братски на Земята. Вегетарианец и месоядец на едно място не могат да живеят – не можеш да ожениш една овца за един вълк. Овцата ще бъде нещастна и в края на краищата какво ще стане с нея? – Вълкът ще я изяде, после ще изяде и втора, и трета, и четвърта. Той казва: "Докато съм жив, искам да имам по една млада овца за ядене!" Сега, аз ви казвам ценни неща. Някои от вас ще ги оценят, други няма да ги оценят. Ако кажа на десет-двадесет души да си купят лотариен билет с еди-кой си номер, предскажа им, че ще спечелят, и това наистина се случи, вие ще кажете: "Учителю, как можа да предскажеш и да стане!" А сега аз ви давам примери, с които не само веднъж да спечелите, но да ги ползвате цял живот. Вие седите и мислите дали е според вашите възгледи, дали е според вашите разбирания. Нека оставим настрана какви са вашите разбирания и какви са моите разбирания...

Сега, аз зная, че човек не може да ме убеди. Може да ми направи подаръци, но подаръците никога няма да ме убедят. Само че човек никога не може да приложи туй правило, както трябва. Когато ви дават много подаръци, вие мислите, че много ви обичат. Възможно е да ви обичат, но в подаръците има една опасност – за една диня и половин кило грозде ще трябва да дадете сто лева. Когато видях онзи човек да идва и да ми носи подарък, аз разбрах намеренията му, но в мен има правило да се поддавам на лъжата – позволявам да ме излъжат, защото си казвам, че този човек може да се е изменил, вярвам в това. Щом ме излъже някой, казвам: "Той другояче не може да прави." Затова понякога, след като дяволът ме излъже, аз казвам: "Много си умен." Но дяволът с диня не може да ме

излъже – не я изядох, а я подарих на другите. Той ми подаде динята, но не можа да ме излъже – аз я очистих от лошото и я дадох на другите. Казвам: след като ви е продал диня, не позволявайте дяволът да ви излъже да я изядете. Дадох сто лева, но какво значат тези пари за един хубав пример? Въпросът в света не е за пари, не е за дрехи. въпросът в света е за Живота, въпросът в света е за Любовта, въпросът е за Знанието, за Мъдростта, за Истината и за всички велики Добродетели. Силата на човека е да постигне всичко онова, което Бог е вложил в него. Всичко, което Бог мисли за нас, трябва да влезе и да работи. И всеки трябва да постигне онова състояние, че Бог да се весели. Когато Бог вижда, че вършиш Неговата воля, Той се весели, че вървиш по Неговия път и носиш великите Добродетели. Не мислете, че нямате тия Добродетели.

И така, вие няма да намерите никого в света, когото да обичате като Бога. Няма да намерите други хора, които да ви обичат тъй, както ония, които обичат Бога. Аз търся две неща в хората: обичат ли Бога, те могат да обичат и мен; не обичат ли Бога, не могат да обичат и мен. И за мен въпросът е същият: ако аз не мога да обичам Бога, не мога да обичам всички хора; ако аз мога да обичам Бога, мога да обичам всички хора. Силата на човека е в Любовта, която той има към Бога. Помнете това: вашата сила седи в това да обичате Доброто в хората, понеже в добрите хора е Бог. Ако обичате добрите хора, силата ви е там. Ако не можете да обичате Бога, ако не обичате добрите хора, не можете да имате сила и нищо не можете да постигнете. Защото в живота има зла страна.

Сега, представете си, че тръгвате в живота (разкривам ви една страна, върху която не сте се спирали, а трябва да се спрете) и един ден се виждате щастливи, около вас започват да се групират хора и т.н. Но идва време и се поражда обратен процес: хората един по един си заминават и вие оставате сами – ставате старци, насаме с младото поколение. Ако си старец на 120-годишна възраст, как ще живееш? Младото поколение не иска да знае за вас, усещате се самотни, не познавате страната, в която отивате, не знаете, че приятелят, който сега е при вас, повече няма да може да го срещнете, не знаете, че един ден ще съжалявате, понеже никъде няма да го намерите и че не ще можете да се примирите с това, което сте направили, защото той вече никога няма да се върне в тази форма, в която сега се е родил. Казвам: гледайте да се примирите, докато сте живи на Земята, защото заминете ли за другия свят, работата се свършва – всичко преминава в Бога, а греховете остават. Следователно вие не можете да се примирите с умрял човек, само Бог може да го прощава. От друга страна и вие, когато умрете, не можете да се примирите, защото тогава въпросът остава на Бога. Докато сте на Земята, вие сте свободни, всичко можете да направите, т.е. можете да се примирите.

Сега, теоретически вие твърдите, че когато идете на другия свят, работите ви ще се уредят. Чудни сте! В оня свят, дето става Волята Божия, е Бог и щом влезеш там, Бог е, който работи. Тук, на Земята, Волята Божия не става, затова тук вие сте свободни да седите и да си мислите. Примирете се в сърцето си и в душата си със всички, но не по този обикновен начин! Писанието казва най-първо да се примирим с Бога – това е първата фаза. Ако с Бога не можем да се примирим, с никого няма да можем. Ако Бога не можем да обичаме, никого няма да можем да обичаме. Ако една майка не може да обича децата си, тя никого не може да обича; ако един баща не може да обича сина си, той никого не може да обича; ако един учител не може да обича учениците си, той никого не може да обича; ако една мома не може да обича един млад момък, тя не може да обича и един стар човек. Ако видя млада мома, която обича млад момък, казвам: "Тя всекиго може да обича." Този млад момък е Божественият принц, който се проявява и чрез когото тя се изпитва. Та казвам: ако не можеш да обичаш праведния, как ще обичаш грешника? Ако не можеш да обичаш онзи, който те обича, как ще обичаш онзи, който не те обича? Това е невъзможно. Обичайте, обичайте който и да е! Обичайте тези, които ви обичат, и заради тях обичайте ония, които не ви обичат. Това са думите на Христа: "Обичайте враговете си." Значи, след като веднъж сте захванали да обичате, в Любовта обичайте враговете си. Само по този начин можем да изпълним Божията Воля.

Има много теории, с които аз обяснявам нещата. Един ден ме посети една сестра, която след като беше яла на трапезата, искаше грозде да яде. Казах й: "Остави, не ти трябва грозде." Щом човек иска грозде, нека си насади лозе. Щом ти се прияде грозде, не ходи да търсиш от хората, а кажи: "Господи, малко грозде ми се яде." Няма да минат пет, десет, петнадесет минути и гроздето ще дойде. Знайте, че ако този ден премине, след една година на същия този ден ще имате грозде. А щом гроздето дойде до вечерта на същия ден, то е Божествено.

Следователно сега трябва да се подчините на други правила. Искам да бъдете умни и свободни. Не се лъжете с вашите теории. Разсъждавайте, всичко изпитвайте, Доброто дръжте. Каквото и да се случва, разсъждавайте, теглете, изучавайте всичко. Има случаи, когато идват при мен някои и ми проповядват по следния начин: "Учителю, Вие тъй казахте." Понякога се намирам в чудо, защото виждам, че мисълта им не е права – много неща са пропуснати, турили са свои теории и коментарии. Казвам: от онова, което съм ви говорил, приложете една микроскопическа част и когато имате сполучлив опит, елате да ми кажете. Вие още нищо не сте приложили, а казвате: "Учителю, разбрах ви." Нищо не сте разбрали.

Как ще ме разберете? И аз трябва да съм опитал онова, което ви казвам, да съм го проверил.

Добре, ти ми носиш грозде за подарък, имаш чисто любовно чувство. Ако не взема едно зърно, аз не те обичам, затова, щом донесеш, ще взема от плода и ще кажа "Хубаво е гроздето." Не съм длъжен да изям всичкото, но трябва да направя един опит, защото после ще ме питате опитал ли съм гроздето. Ако не съм го опитал, а кажа, че съм ял, лъжата ще дойде. Вие питате ял ли съм грозде. Аз още не съм го опитал, какво да ви кажа? Ако кажа, че съм го опитал, ще излъжа; ако кажа, че не съм го опитал, може да се наскърбите. Във всички неща винаги правете един микроскопически опит - това е изходният път.

Правете опити в Любовта, в Знанието, в Доброто, за да бъдете свободни и да се посвещавате, понеже се готвите за живот извън Земята. Ето какво разбирам под израза "извън Земята": една буболечка, която иска да надрасне себе си, трябва да живее тъй, както човек живее и да прави опити, т.е. не само да ражда буболечици, но ако има шест крака, най-първо трябва да направи опит да ходи на два крака. Ще може ли да ходи на два крака? Засега тя ходи на шест, но ако макар за малко се изправи на два крака, дори без да ходи, аз виждам, че в нея има желание да бъде като човека. И вие сега не ходете по старите методи, а направете опит да ходите на два крака. Господ ви е дал правило за краката: кой ще бъде първият и кой последният – мъжът или жената, момата или момъкът? Най-първо е момъкът, който е десният крак; после е левият – момата. Първо десният крак – напред, левият – назад; после левият крак – напред, десният –назад. Момата и момъкът са вашите два крака, те се обичат, носят товара, помагат си и казват: "На нашия благороден господар да му направим едно добро, за да бъде снизходителен към нас." Сега вие говорите за момъка и момата – това са двете ръце, двете очи, двете уши. В белите дробове се крие момата, а в стомаха е момъкът. Момъкът и момата са си разпределили работата. Тя казва: "Ти ще ходиш в стомаха, а пък аз ще пречиствам белите дробове." А устата пък събира и от двете места и дълги речи от нея излизат, т.е. в устата момъкът и момата едновременно говорят. След като изпрати храна на белите дробове, момата дава достатъчно въздух, така че и двамата едновременно говорят. Следователно, когато говорим, не бива да бъдем разединени, а трябва да бъдем едно.

Сега, искам да ме разбирате, но себе си да разбирате. Мнозина цитират, че трябва да бъдем като Христа. Съгласен съм в едно отношение: трябва да изнесем Словото тъй, както Христос го е изнесъл, но да изнесем Словото на Бога. Казвам: постъпете по този начин, както ви е Отец научил, както ви е Господ научил, както ви е Христос отвътре научил. А не както сега ви учат.

Ако постъпите така, както сега ви учат, това е външната страна, в която още нищо не сте опитали.

Понякога ме питат кой съм. Отде знаете кой съм? Мога да ви кажа, че ни най-малко не ви обичам; тогава какво ще кажете? Мога да ви кажа, че не обичам никого, пък вкъщи да намерите по един хляб и по една дреха, без да знаете, че аз съм ги донесъл. Пък понякога мога да ви кажа, че ви обичам, а това ви изчезне, онова ви изчезне. Коя обич е вярна – тази, при която нещата изчезват, или тази, при която нещата постоянно се оплодяват? Разбира се, че тази, която се оплодява. Аз не мога да говоря. Някой пита: "Ти обичаш ли ме?" За да кажа, че го обичам, трябва едновременно три неща да правя: да мисля за него, да чувствам за него и да правя нещо за него. Питате ме дали ви обичам. Аз мълча. Ако кажа, че ви обичам, или кажа, че не ви обичам, за мен това са две равносилни неща. Щом кажа някому, че го обичам, трябва да му го покажа; а пък щом кажа, че не го обичам, пак трябва да му го покажа. Аз не мога да обичам дявола във вас и когато казвам, че ви обичам, обичам Бога във вас. За дявола нямам любов. Като казвам, че не обичам дявола, той няма нужда от тази любов. Следователно, ако в този случай кажа, че не ви обичам, аз съм последователен. Дяволът обича безлюбието, следователно, щом кажа, че не ви обичам, пращам неговата стока, т.е. безлюбието от себе си го пращам на дявола. Питат ме: "Защо не ме обичате?" Отговарям: аз никога не казвам защо не обичам някого. Обичам ви заради Бога, не ви обичам заради дявола. Това е правилно. – "Защо не ме обичаш?" Дявола не мога да обичам. – "Аз дявол ли съм?" Щом хората не ни обичат, значи има нещо в нас, което не е за обичане. Щом ни обичат, има в нас нещо за обичане. Радвай се, че те обичат. Онова, което аз не обичам в другия, е от друг род. Когато ме обичат и аз обичам, и така става правилна обмяна. Когато казвам, че той ме обича, пък аз не го обичам, става нещо криво. Винаги трябва да има обмяна. Не питайте някого дали ви обича. Щом този човек ме обича, аз зная, че той обича Бога в мен; и щом ти го обичаш, ти обичаш Бога в него. Ти можеш да обичаш само туй, което е Добро. Само туй, което е Добро в света, може да се обича. Истината може да се обича, лъжата не може да се обича; Правдата може да се обича, неправдата не може да се обича.

Та казвам: всички добродетели трябва да се турят от нас в изпълнение. Разберете ме правилно: не мислете, че искам да ви направя добри. Бъдете верни на вашия идеал, който първоначално е вложен във вас! Писанието казва: "В началото Бог създаде човека по образ и подобие свое." Да бъдем верни на този образ, с който Бог първоначално ни е създал! Когато Христос дойде в света, каза, че Бог е благ. Под думите: "Ако ме любите" се разбира: "Ако любите моя Отец, Който е в Мене." Христос казва: "Отец ви люби" и

"Аз дойдох по Неговата воля." А Писанието казва: "Господ толкова възлюби света, т.е. всички нас, че изпрати това, което е най-хубавото – Своя Син - да дойде в света, за да бъдат всички спасени." Това значи всички да имат привилегията да живеят щастлив живот. А това пък ще зависи от Любовта, която изпитвате към Бога, и от Любовта, която имате към Неговия Син.

Христос е човекът на изобилната Сила,
Христос е човекът на изобилната Вяра,
Христос е човекът на изобилната Любов.

33-а лекция от Учителя,
държана пред Младежкия окултен клас,
23 август 1937 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

---

* Константин Иларионов и Драган Попов – ученици на Учителя, членове на Търновското братство, играли забележителна роля за организиране и провеждане на Търновските годишни събори на Бялото Братство, 1910-1925.''

** Борисовград – име на гр. Първомай до 1946 г.''
*** Тарга (ост.) – дъсчена носилка''

1937_08_24 Път за освобождение
съборна беседа

ПЪТ ЗА ОСВОБОЖДАВАНЕ

Съвременните музиканти говорят върху музиката, произнасят се за произведенията на велики гении в тази област, изнасят техните мнения. Каквито и да са мненията на тия музиканти за музиката, те са повече теоретически, не отговарят на същността на музиката. Какво всъщност представя сопранът, басът, алтът, тенорът, досега никой музикант не се е произнесъл. Според мене, сопранът представя жена, басът – мъж, тенорът – син, алтът – дъщеря. В това отношение, четирите главни гласа в пението представят семейство, състоящо се от майка, баща, син и дъщеря. Когато някой много говори за тенора, това показва, че е жена – обича мъжете. Когато някой много говори за алта, това показва, че е мъж – обича жените. Който обича баса, той мисли да се жени, интересува се от материалното положение на бащата. В съвременната музика тонът „до" се взима за основен тон. Според мене, тонът „sol", макар и да не е основен, има по-голяма тежест, понеже всякога се връща към мястото, отдето е излязъл. В природата тонът „sol" представя узрял плод, който отново се посажда в земята, израства и пак дава плод.

Това се отнася до музиката. Ония, които се интересуват от музика, ще им бъде приятно да четат и да говорят по тия въпроси. Религиозният обича да говори върху духовни въпроси. Младият момък се интересува за красивата мома. Той иска да знае, къде ходи, какво учи, как се облича, с кого дружи. Старият, 120 годишен дядо, не се интересува за младите моми. Той казва: Пропаднах, изгубих всичката си стока по тия млади моми. Не искам вече да мисля за тях. Ако слушате младия и стария да говорят за младата мома, вие ще извадите две заключения за нея, но нито едното е право, нито другото. Младата мома не е това, което младият и старият говорят за нея.

Какво всъщност представя младата мома? – Тя представя живота. Тъй щото, когато младият момък се интересува от младата мома, той се интересува от живота. Докато е жив, човек неизбежно трябва да търси момата, т. е. живота и да го изучава във всички негови прояви. Не го ли изучава, както трябва, главата му ще страда. Момата, момъкът, майката и бащата са външни форми на живота. Чрез тия външни форми, човек трябва да изучава вътрешната страна на живота. Всяка външна форма в природата представя частица от целокупния живот. Иска ли да изучи целокупния живот, човек трябва да се интересува от всички форми на живота, колкото малки и да са те.

Като ученици, вие трябва да изучавате живота по нов начин. Хората са недоволни от живота, понеже го изучават по стар начин. Те казват: Нищо не получихме от живота. – Защо? – По стар начин са го изучавали. Щом са недоволни от живота, те са недоволни и от Онзи, Който е създал живота. Каквото и да говорите на този човек, той все ще го отрича. Ако му кажете нещо за любовта, за мъдростта или за истината, той ще ви каже: Не ми говори за тия неща. Ако те съществуваха, работите ми щяха да вървят добре. Този човек иска работите му да вървят гладко, без никаква сянка, без никаква грапавина. Идете при един фотограф и го запитайте, може ли да снеме някакъв образ без сенки. Той ще ви каже, че е невъзможно да се снимат образи на предмети без сенки. Сянката, именно, очертава образа. Без сенки вие щяхте да имате само светлина, която не би могла да даде никакъв образ. Както не може без сянка, така не може и без светлина. Ако искате да гледате образи без сянка, ще видите само светлина. Искате ли да гледате образи без светлина, ще видите само сенки, само тъмнина. При това положение на нещата ще имате два вида картини: едната ще бъде съвършено тъмна, а другата – съвършено бяла. Обаче, и в бялата, и в тъмната картина ще липсва същественото – реалността на нещата. Картина без сенки, това значи живот без страдания. Който търси такъв живот, той ще бъде лишен от предмети за изучаване. Няма ли какво да изучава, той няма да има никакви разбирания. Какъв живот е този, който е лишен от предмети за изучаване? Какво ще бъде положението ви, ако срещате човек, който ви говори, а вие не го виждате? Говори ви една мома, чувате гласа й, но не я виждате. – Защо? – В тъмнина е тя. Вие чувате гласа й отнякъде, но не можете да видите очите, челото, носа, устата й. При това положение вие нямате никаква връзка с нея и се чувствате нещастен.

Следователно, дойде ли до живота, човек трябва да има правилни разбирания. Не е достатъчно само човек да каже, че е чел някоя книга. Той трябва да я е чел, разбрал и приложил. Като прочетете Библията, вие бързате да си кажете мнението за тия, които са писали в нея. Казвате: Отлично е писал Исая, или Мойсей. – Да, Исая се отличава с красивия си език. Мойсей пък е създал такива закони, които и до днес още не са изгубили цената си. Като четете за Аврама, вие се учудвате на неговата вяра и послушание. Бог каза на Аврама да напусне бащиния си дом, да отиде между езичниците. Той изпълнил волята Божия, но като влязъл между хората, възприел техния страх и в душата му се явило малко смущение. От страх да не го убият заради Сара, която била красива, Аврам скрил истината, представил я за своя сестра, а не за своя жена. Всъщност Аврам искал да изнесе идеята, че Сара не е негова жена, не е негова собственост, но негова другарка. Когато някой казва за другарката си „моята жена", той я счита за своя собственост. – Никаква собственост не е жената. Някой се оженил за дъщерята на някого и я нарича своя

собственост. Жената пък счита мъжа си за своя собственост и го нарича „мой мъж". Колкото жената е собственост на мъжа, толкова и мъжът на жената. Казвате: Това са мои дървета. – И дърветата не могат да бъдат ваша собственост. – Моята идея. – Идеята не може да бъде собственост на човека. През колко глави е минала тази идея, докато дойде в твоята глава! – Моето разбиране. – И разбирането не може да бъде собственост на човека. През колко умове е минало това разбиране, докато стане твое!

В желанието си да притежават нещата, хората се намират в положението на първия кон, който бил изпратен от професора си в житейския университет да се учи. Като влязъл в университета, първата задача, която му дали, била изучаване свойствата на елипсата. Щом видял елипсата, той пъхнал главата си в нея и забелязал, че тежестта му се увеличила. Същевременно след него почнало да се движи нещо – кола. Като се върнал при професора си, той казал: Страшно нещо е елипсата! Докато главата ми беше вън от елипсата, тежестта на тялото ми беше по-малка. Откак влязох в елипсата, тежестта ми се увеличи много. Професорът му отговорил: Такова е свойството на елипсата. – Елипсата представя желанията на хората. Когато се стреми към постигане на известно желание, човек пъха главата си в елипсата. Щом пъхне главата си в елипсата, той усеща вече, че тежестта на тялото му се увеличава много и започва да се оплаква от живота си.

Следователно, когато се поддаде на едно неестествено желание, човек изпада в положение, от което мъчно може да излезе. Такова било положението на селяните от едно турско село, които били посетени от пашата. Като им дошъл на гости, макар и бедни, те го приели много сърдечно: нагостили го и напоили добре. Като тръгнал да си отива, пашата им казал: Понеже съм много доволен от вашия прием, ще ви подаря един слон. Селяните не знаели, какво нещо е слонът, и му благодарили за подаръка, който ще им направи. Щом пристигнал в града, дето живеел, пашата веднага им изпратил обещания слон, като им казал, че трябва да го хранят с ориз. Селяните получили подаръка си – слона, и размишлявали, дали ще могат да го впрегнат на работа. Указало се, че слонът не може да им помага. Решили най-после, че слонът ще им бъде за развлечение. Обаче, за това развлечение те трябвало да доставят всеки ден по 70 кг ориз. Като употребявали всеки ден по 70 кг ориз за слона, те започнали да протестират в себе си, но нямало какво да правят, трябвало да мълчат. Един ден пашата срещнал един от селяните на същото село и го запитал: Доволни ли сте от слона? – Доволни сме. – Тогава да ви изпратя още един слон. – Достатъчно ни е един слон. Питайте в съседните села, може би те да имат нужда от слон. Приятно било на пашата да прави подаръци на селяните, но за тях било нещастие да изразходват на ден по 70 кг ориз за

един слон. Съвременните хора не се нуждаят от желания, които ядат много, като слоновете. Такива желания опропастяват човека, но не могат да го повдигнат. В духовно отношение човек се нуждае от такива знания, които да го ползват в живота му. За човека е важно да знае, на какви основи почива неговият живот, как трябва да живее, за да бъде здрав. Едно от условията, върху които животът почива, е свободата. Човек трябва да бъде свободен като дете. И в детската, и в юношеската, и в зрялата си възраст той трябва да бъде свободен. Не е ли свободен, той ще преживее големи горчивини. Какво се ползва той от живот, пълен с горчивини? Значи, човек трябва да дава ход на естествените желания в себе си, а не на ония, които никога не може да насити. Той трябва да се стреми към ония знания, които могат да го повдигнат.

Щом сте дошли на земята, вие трябва да работите върху себе си, да развивате вложеното във вас, за да разберете, че всеки човек е ценност, която никой не може да замести. Не само човекът, но и най-малката буболечица и тревица, поставени на своето място, са незаменими. Водната капчица, слънчевият лъч също така са незаменими. Всяка буква от азбуката е незаменима. Коя буква би могла да замести буквите „а", „б", „в" и т. н.? Едно може само да се каже, а именно: и детето, и възрастният се нуждаят от едни и същи елементи, само че детето ще употреби едни форми за тия елементи, а възрастният – други. Пък и всеки човек отделно ще си послужи с такива форми, които отговарят на неговите изисквания. Като живее, човек трябва постоянно да подновява формите, с които си служи. Не ги ли подновява, той е осъден на преждевременно остаряване. Често вие се натъквате на светски и на религиозни хора, които се страхуват да се проявят, да не направят някакъв грях. Те считат за грях това, което не е грях. Например, слушате някой да казва: Преядох днес, грях направих. Друг казва: Днес изхарчих много пари, грях направих. Някой влязъл в една градина, откъснал един плод, изял го и счита, че е направил някакъв грях. И Жан Вължан пострадал, защото откраднал един хляб. Хората считат за грях това, което в действителност не е грях, а истинският грях не виждат. Грехът произтича от отклоняването на човека от правия път. Това отклоняване е причина за неправилните му отношения към Първата Причина на нещата.

Сегашните хора искат да излязат от кривия път, в който са изпаднали, и търсят спасението си в науката. Религиозните и духовните хора пък търсят спасението си в религията и в окултната наука. Много от тях изучават слънчевата система, но по стар начин. Те считат планетата Меркурий за секретар на другите планети и казват, че, за да бъде умен, човек трябва да се учи при Меркурий. Венера наричат богиня на любовта, която учи човека на красиви отношения. Тя го учи да пише любовни писма, да

изказва чувствата си. Марс пък назначават за адютант на боговете, които разполагат със сила, с енергия. Той е готов за всякаква борба. За Луната се произнасят, че тя развива въображението на човека. Който иска да се занимава с велики, с невъзможни, нереализуеми работи, той трябва да се учи в нейната школа. Юпитер развива благородството, достойнството в човека. Който иска да стане цар, той трябва да се намира под влиянието на Юпитер, да има високо мнение за себе си, да се държи с достойнство.

Мъж, който не се намира под влиянието на Юпитер, не може да задоволи жената. Тя казва: Мъж ли е това? Свил се като баба, на нищо не прилича. Когато жената не е доволна от мъжа си, тя трябва да го изпрати в училището на Юпитер. Като дойдат до Сатурна, учените го наричат философ. По характер той е строг, недоверчив. Всички планети представят университети, през които човек непременно трябва да мине, да се развие във всяко отношение. Според старите учени, съществуват седем такива университета, а според новите, засега са известни десет университета, но имат предвид още два, които днес не са добре изучени.

В пътя на своето развитие, човек минава последователно през всички планети и, като свърши курса на учението си при дадена планета, дава му се диплом. Който разбира езика на тия дипломи, той може да чете написаното в тях. Например, тънките или дебели устни на човека показват, през какъв университет е минал и как се е учил. Ако устните на човека са много тънки, това показва, че не е минал още през школата на Венера. Щом придобие много знания от нея, устните му стават по-дебели. Освен устните, Венера изработва и кривините на човешкия нос. Сплеснатият нос показва, че дихателната система на човека е слабо развита. Широкият нос показва добре развити дихателна система и кръвообръщение. Когато Луната даде на човека свидетелство за свършен курс, тя пише на челото му. Челото на този човек е широко, с красива линия. Този човек има развито въображение в себе си, вследствие на което има богати идеи. Той е поетична натура. Слънцето пък се счита носител на живота. Тъй щото, човек неизбежно се намира под силното или слабо влияние на различните планети, които се разглеждат като разумни същества. Тия разумни същества се управляват от още по-разумни, както капитанът управлява своя параход. Като знае това нещо, човек трябва да се интересува от всичко, което го обикаля, било от външния – видим свят, или от вътрешния – невидим.

Следователно, говорите ли за Венера, вие веднага я свързвате с любовта, без да разбирате същината на любовта. Под думата „любов" ние разбираме първата сила в света, която е работила върху човека, да го направи свободен. Любовта е направила човека свободен. Преди да

заработи любовта в човека, той се е намирал в потенциално състояние, не е познавал нито радостта, нито скръбта, не е правил нито добрини, нито злини и грешки. Щом се намерил под влиянието на любовта, той излязъл от Бога и отишъл в света да работи. Тук той се натъкнал на големи противоречия, от които придобил знания, но същевременно правил и големи погрешки. Какво по-голямо противоречие може да съществува за човека от това, когато, при най-лекото си докосване до някои същества, той произвежда експлозия? Тези същества имат свойството на барута. Доближите ли огън до тях, те веднага избухват и причиняват големи пакости. Това избухване ние наричаме „влюбване".

Сега, за да не предизвиквате избухване в човека, дръжте огъня си далеч от барута. С други думи казано: Ако имате барут в себе си, не се приближавайте към същества, които имат висока температура. Ако непременно трябва да се приближите, предварително залейте барута им с вода и така пристъпвайте. Както виждате, човек има много да учи, да придобива истински познания, да знае правилно да живее. Според мене, експлозиите, които стават тук-там в живота, ни най-малко не създават противоречия. За ученика те представят уроци, предметно учение. Ако хората не се месеха едни – други в работите си, всички неща щяха да се нареждат добре, без никакви експлозии и катастрофи. Днес хората искат едни – други да се възпитават: родителите искат да възпитават децата си, учителите – учениците си; мъжете искат да възпитават жените си, жените – мъжете си и т. н. В края на краищата, вместо да подобрят живота си, те го влошават. Ако хората бяха оставени сами на себе си, т. е. на доброто, на Божественото начало в тях, те щяха да бъдат по-добри, отколкото са днес.

И тъй, не съжалявайте за ония естествени желания, които се крият в душата ви. Дайте път на тия желания, да минат през сърцето ви и да се изявят навън. Има желания в човека, на които не трябва да се дава ход. Те са тъй наречените „неестествени желания", които, вместо да повдигат, спъват човека. Разумният човек прави потбор в желанията си и едни от тях допуща до сърцето си, а други – спира. Той е пощаджия на желанията си. На ден може да получи 500 писма, но той сяда на едно място и започва да чете адресите: своите писма задържа за себе си, тия на своите познати туря в чантата и тръгва да раздава, а чуждите оставя настрана, като непотребни.

Бъдете внимателни към себе си, бъдете внимателни и към хората. Изучавайте се едни други, без да се спирате върху отрицателните си качества. Отрицателното, кривото в човека не представя нещо реално. Изучавайте реалното в човека, т.е. онова, което не се изменя. Като срещнете един човек, първо изучете реалното, Божественото в него, а после нереалното, променчивото. Само така човек може да познае себе си

и да избегне правене на погрешки. Не познава ли себе си, той никога не може да познава хората. Не познава ли хората, той никога няма да познава и себе си. Всяка среща с човека е благо, придобиване на нещо ценно. Например, да срещнете човек с добре развито въображение, това значи, да влезете в един широк свят – в света на идеите. Това, което човек с ума си не може да предвиди, с въображението си ще го види. Бъдещият живот се чертае от хора със силно развито въображение. Те предвиждат това, което другите не могат даже да си представят.

Човек трябва да работи върху себе си, да развива всички свои дарби и способности. Човек трябва да се развива всестранно, а не само в едно отношение. За да постигне това, той трябва да работи без страх. Благото, което е вложено в човека, трябва да се тури в действие, макар и да стават някакви погрешки. И да греши, човек трябва да прави опити, да прилага своите сили. Колкото повече подпушва силите си, толкова повече той се разстройва. Неврастенията, от която страдат съвременните хора, се дължи, именно, на такова подпушване. По-добре е човек да сгреши някога, но да научи нещо, отколкото да минава за праведник и нищо да не научи. Докато не влезе в лабораторията си да прави опити, химикът нищо няма да научи. Влезе ли в лабораторията си, той прави опити, макар и да греши. Много химици са излизали от лабораторията си с изпогорели лица и ръце, но поне са научили нещо. След всеки несполучлив опит вниманието на химика се увеличава, знанието му се удвоява, и той знае вече свойствата на елементите и методите, чрез които може да работи с всеки от тях. Чрез несполучливите си опити, той придобива голямо внимание и будност на съзнанието си.

За да стане учителят добър, той трябва да прави ред опити в метода на преподаването си, докато най-после избере такъв метод, при който учениците му да го разбират. Ако преподава, и учениците му не го разбират, той не е дошъл още до онзи метод, чрез който трябва да работи. За да може да въздейства на учениците си, учителят трябва да ги изучава, да ги познава, както във френологическо, така и във физиогномическо отношение. Той трябва да наблюдава челата им, да познава тяхната разумност. Като изучава носа и устата на учениците си, учителят навлиза в техния чувствен свят – в света на сърцето им. Щом дойде до брадата им, той изучава техния физически свят. Значи, челото се отнася до умствения свят на човека; носът – до сърдечния му свят, а брадата – до физическия. Учителят трябва да познава състоянието на ученика си в трите свята, за да го разбира добре и да му помага. Само при това положение може да се създаде истинска връзка между учител и ученик. Съществува ли тази връзка, ученикът винаги ще отправя към учителя си мил поглед, а не както някои ученици гледат на учителите си като на врагове. Отворете широко

сърцата си за своя учител и не се страхувайте. Отправяйте към него мил поглед, за да може той да ви помага. Такива трябва да бъдат и отношенията на ученика в Божествената Школа. Щом приеме Божественото учение, което му се преподава, пътят на живота му се оправя, и той става радостен и весел.

„И призова дванадесетте свои ученици, та им даде власт над нечистите духове, да ги изпъждат, и да изцеляват всяка болест и всяка немощ". Числото 12 показва, че 12 неща съществуват в света, които човек трябва да изучава. Дванадесетте апостоли представят 12 качества, които човек трябва да притежава. Например, Йоан е ученик на любовта. Искате ли да изучавате любовта, четете Йоана. И апостол Павел е писал за любовта, но Йоан разглежда вътрешната страна на любовта. В това отношение той е голям мистик. Като четете Йоана, вие ще се доберете до вътрешната, до мистичната страна на любовта. Любовта е сила, която освобождава човека. Всяка друга сила, която не може да освободи човека, не е любов. Като освобождава човека от ограниченията му, любовта внася в него топлина. Колкото повече се увеличава топлината, толкова по-свободен става човек. Щом топлината му се намалява, той отново започва да се ограничава. Колкото повече се увеличава мекотата на човека, толкова по-свободен става. Намалява ли се мекотата му, той става по-ограничен. Значи, топлината и мекотата, които любовта внася в човека, го правят свободен. Отнемането на тази топлина и мекота ограничават човека. Това са две правила за живота, които трябва да знаете. Стремете се да придобивате любовта, защото само чрез нея ще познаете Бога като свой Баща. Той разкрива във вас ония богатства, които първоначално са били вложени в душите ви, и ви ги предлага като ценни подаръци. Той дава подаръци на тия, които Го обичат. За Неговата Любов към нас няма какво да се говори. Той пръв ни е обикнал. Сега на нас предстои да Го обичаме. С любовта си към нас, Бог е извоювал нашата свобода. Сега ние трябва да Го обичаме, да извоюваме Неговата свобода.

Какво разбирате под думите: "извоюване на Божията свобода"? – Да извоюваме Божията свобода, това значи, да не ограничаваме Божия Дух в себе си. Вие не давате свобода на Бога в себе си. Вие не давате ход на Божествените мисли и чувства в себе си. Щом дойде някоя Божествена мисъл в ума ви, вие я спирате, не ѝ давате възможност да се прояви. Ако Бог ви каже да отидете при някой прокажен, вие ще се уплашите и няма да извършите възложената ви работа. Христос излекува много прокажени, защото имаше любов в себе си. Той не се страхуваше от зараза. Ето, на Анания се каза да отиде при Савла, да отвори очите му. Ананий изпълни волята Божия. Той отиде при Савла, положи ръцете си върху главата му, и Савел прогледа. След отваряне на очите му, Савел отиде да проповядва.

Ананий не се уплаши от това, че трябва да отиде при Савла, един от върлите гонители на Христа.

Христос каза на 12-те си ученици, къде да ходят и какво да правят. Той им каза, че болни трябва да изцеляват, гладни да хранят, мъртви да възкресяват и навсякъде да разправят, че е наближило идването на Царството Божие на земята. Сега, ако ви се каже да направите нещо за Господа, готови ли сте? Бъдете готови всякога да изпълнявате волята Божия, защото ще слушате гласа Му не само сега, но и в бъдеще. На този или на онзи свят, вие всякога ще бъдете с Него. Никой не може да се освободи от погледа на Бога. Той следи живота на всеки човек и му отдава заслуженото. Не търсете разрешаването на въпросите само в сегашния си живот. Да търсите разрешаването на въпросите в сегашния си живот само, това значи, да търсите разрешаване на въпроса за ябълката само в нейната външна форма. – Не, искате ли да разрешите въпроса за ябълката, вие трябва да я посадите в земята, да чакате да израсте, да цъфне, да върже плод, и плодът й да узрее. Щом знаете всички процеси, през които ябълката е минала, като я вкусите, вие ще знаете вече, какъв е нейният характер, какво тя представя. Също така и характерът на човека се познава от неговите плодове.

Сега, за да имате успех в живота си, пазете следните няколко правила: Искате ли хората да ви почитат, първо вие ги почитайте. Не разчитайте на справедливостта на хората, преди да бъдете вие справедливи. Разчитайте първо на вашата сила, а после на силата на другите хора. За да бъдете силни, какво ви е нужно? Учениците Христови казаха на Учителя си: „Придай ни вяра". И вие ли ще искате вяра? Вие не се нуждаете от вяра, защото вярвате даже и в това, в което не трябва да вярвате. Например, някой вярва, че е слаб. Да вярва човек в слабостта си, това показва, че той иска да стане физически силен. За да станете силни, вие трябва да обичате истината. За да станете умни, да придобиете повече светлина и знание, вие трябва да обичате мъдростта. Ако искате да бъдете щастливи, вие трябва да обичате хората. Който люби, той става свободен. Любовта освобождава човека. Като ни люби, Бог ни освобождава. Ако любим ближните си, ние ги освобождаваме. Както Бог ни освобождава чрез любовта си, така и ние трябва да любим ближните си, за да ги освободим. Любовта е път за освобождаване. Тя дава възможност на човека да превърне леда във вода и водата в пара. Само при тези условия растенията могат да растат и да се развиват.

Обаче, към когото и да е отправена любовта ви, тя трябва да бъде скрита от погледа на хората. Любовта е нежна фиданка, която бурите и ураганите могат да осакатят.

Истинската любов произвежда върху човека следните неща: първо, тя усилва неговата температура; второ, тя увеличава неговата мекота и трето, тя укрепва неговата вяра. Човек трябва да вярва в това, което е, а не в това, което не е. И да вярвате в това, което не е, то няма да стане. Някой казва: Аз вярвам, че еди-коя си може да ме обича. – Щом вярваш, че тя може да те обича, твоята работа е свършена. Ти трябва да вярваш, че тя те обича. По същия начин мнозина казват: Ние вярваме, че Бог може да ни обича. – Бог всякога ви е обичал. Не е било време, когато Бог да не е обичал човека. Той го е обичал в миналото, обича го сега, ще го обича и в бъдеще. Културата, която сега имаме, се дължи, именно, на любовта. Като не знаят това, хората прилагат в живота си свободата, а не любовта си, вследствие на което правят много погрешки, чрез които огорчават Духа Божий в себе си. Затова е казано в Писанието: „Не огорчавайте Духа в себе си!"

Съвременните хора не успяват в живота си, защото се ръководят от евангелия, писани от самите тях, а не от Божието Евангелие, от Словото на Духа. В който дом влезете, навсякъде ще видите отворени старите евангелия на мъжа и на жената. В евангелието си към жената мъжът пише: Ще седиш повече вкъщи. Ако излезеш вън от дома, няма да гледаш на чуждите мъже. И жената пише евангелие за мъжа си: Ще гледаш работата си добре. Пред чужди жени няма да се спираш. Казвам: Затворете старото евангелие и напишете ново, което да се отнася еднакво и за мъжа, и за жената, и за децата. Новото евангелие съдържа следното правило: Ходи там, дето Бог те праща.

И тъй, правете това, за което сте изпратени на земята. Вие сте изпратени на земята да се укрепите във вярата си, да придобиете светлина и да се освободите. Щом придобиете това за себе си, ще работите и за ближните си, да укрепите вярата им, да им дадете светлина и да ги освободите. Това можете да постигнете по пътя на любовта, мъдростта и истината. Възлюбете тия сили, и вие ще бъдете свободни. Когато видите, че ближният ви греши, не го критикувайте. Почакайте малко, докато замине. Щом замине, спрете се на мястото, дето е сгрешил, извадете семката, която е причина за погрешката му и, вместо нея, посадете една от своите семки. Семка, която причинява грешки, е достояние на дявола. Заместете тази семка със семка от Божественото Слово и продължете пътя си.

Съществената мисъл, която трябва да задържите в ума си, е следната: Имайте свещени мисли и чувства към Бога и благодарете за всичко, което ви сполетява. Простудите ли се, не се лекувайте по стар начин, със студени компреси. Туряйте горещи компреси на болното място. Потопете парче памук във вряла вода и бързо го поставете на болното място, да стои една-

две минути. После пак го турете във вряла вода и оттам на болното място. Като направите този компрес десетина пъти, болката ще мине. Когато някой казва, че човек не трябва да прави добро, това означава предпочитане на студения компрес пред горещия. Компресите на доброто струват повече от компресите на злото. – Нали човек трябва да бъде хладнокръвен? – Не, човек трябва да има самообладание, но никога не трябва да бъде хладнокръвен или безчувствен. Една мравка се дави – помогнете й, турете във водата една сламка да се спаси.

Като държите съзнанието си будно, да помагате на всички, които се нуждаят от вашата помощ, вие ще развиете в себе си благородни чувства. Като постъпвате по този начин, ще дойдете до убеждението, че всичко, което се случва в живота на отделния човек, както и в живота на народите, е за добро. Така ще проверите, че Бог е в състояние да превърне и най-големите противоречия и злини в добро за онези, които Го любят. Като се ражда човек и като умира, това е все за добро. Дали ще бъде здрав или болен, пак е за добро. Каквито разочарования да преживява човек, все е за добро. Девет момци са любили една мома, и всички са я напуснали – за нейно добро е това. За когото от тях да беше се оженила, все щеше да я напусне. Най-после ще дойде десетият, който й носи истинско очарование. Пред едно очарование лесно се забравят девет разочарования. Ако в живота ви дойдат първо деветте момци, които ще ви напуснат, имайте кураж да ги приемете, да ги изпратите, но с надежда, че ще дойде десетият, вашият възлюбен, който ще ви донесе истинското очарование. Ако в началото на живота ви дойде вашият възлюбен, приемете го и не го изпущайте, да чакате другите девет. Дойдат ли деветте след него, те ще ви напуснат, и вие завинаги ще останете с разочарованието си. Ако в началото сте разочаровани, на края ще се очаровате. Ако в началото сте очаровани, бъдете будни да не изгубите очарованието си и да свършите с разочарование. Винаги очаквайте вашия възлюбен, за да го приемете. Дали пръв ще дойде той или последен, това не е важно. За вас е важно да дойде възлюбеният ви и да го приемете.

Ако в началото на живота ви Бог излее благостта си към вас, приемете Го. Ако пък в началото на живота си имате изпитания, чакайте търпеливо до края на живота си, да получите благостта, която ще ви освободи. Някои хора са приели Божията благост в началото, а други – в края. Тия, които са приели Божията благост в началото, нека дадат половината от нея на други, които още не са я получили. Ония пък, които ще я получат в края, нека дадат половината на първите, които са я приели в началото. Всички очаквайте Господа и бъдете готови да приемете Божието благо на всяко време. Ако гледате към Бога и към ближния си с мил поглед, а не като към свои врагове, съдбата ви ще се подобри.

Помнете, че Бог работи във вас. Като знаете това, стремете се всичко да правите за слава Божия.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

24 август, 5 ч. е. София – Изгрев

Книги:
Път за освобождение
Лъчи на живота (Беседи отъ Учителя, държани при седемтѣ рилски езера презъ лѣтото на 1937 г. София, 2004)
24 беседи от 18 юли 1937 г. до 22 септември 1937 г.
Начало: 05:00

1937_08_25 Естественият живот
лекция пред общия окултен клас

ЕСТЕСТВЕНИЯТ ЖИВОТ

Отче наш.

(Учителят прочете от „Завета на цветните лъчи“ края) „Обичай съвършения път на Истината и живота. Постави доброто за основа на домът си, правдата за мерило, Любовта за украшение, Мъдростта за ограда и Истината за светило. Само тогава ще Ме познаеш и Аз ще ти се изявя“.

Има една повърхностна страна в живота. Да кажем, че проучавате живота на един поет и неговите творения. Или някой музикант, или някой писател или философ, или някой социолог, или геолог, или астроном. Това са частности в живота. Ти ако си един астроном ще знаеш нещо за звездите. Но какво може да постигне човек с астрономията? Например, ако беше казано, че ако не си астроном не можеш да влезеш в Царството Божие, тогаз колко души от вас биха влезли в Царството Божие? Или ако беше казано, че ако не си геолог не можеш да влезеш в Царството Божие, то колко души от вас биха влезли, колцина от вас са геолози? Или ако беше казано, че ако не си някой виден финансист или държавник, не можеш да влезеш в Царството Божие! И благодарете, че тия неща не са турени като основни работи. Защото, ако бяха турени тия неща като основни работи или ако трябваше да бъдеш езиковедец или лингвист, който да разбира 12 езика, то колцина от вас биха влезли? Тук няма нито един от вас, който да говори 12 езика. 2–3 езика има, но на 12 – не. Сега, като сравнявате нещата, не мислете, че чрез сравнения Истината може да се изясни. Сравненията са едно спомагало. Но има един начин за опитване Истината.

Човек трябва да бъде силен. Всеки един от нас трябва да бъде силен. Не физически само силен, с мускули, и не само чувствено и умствено силен.

Засега трябват четири неща. Силен човек има четири качества. Сила, която не отпада. Когато човек не отпада духом, това подразбира неговата сила. Щом отпаднеш или се обезсърчиш, не си силен. Гледам как хората отпадат духом. Един доста виден евангелски проповедник проповядвал, че хората, когато умрат техните близки не трябва да се тревожат, не трябва да плачат. Той казвал: „В реда на нещата е това. Като е умрял, умрял е вече!“ Държи една проповед, че не трябва да тъжат за умрелите, но да се помолят за тях Господ да им даде виделина и мир на душата. Но когато се свършила беседата, идва една телеграма, че балдъзата му – сестрата на жена му умряла. И жена му почнала да плаче, и той се разплакал. И веднага се

опровергал. Този, който казва, че не трябва да се плаче, той сам плаче значи за своята балдъза! Аз често съм забелязвал, всякога когато говоря една хубава беседа, не е имало изключение, двама души да не се скарат. Кога държа най-хубава беседа, познавам по това, че двама души ще се скарат. Ще има разисквания, кой как е разбрал и веднага ще дойде скарването! И даже на свят ще се скарат. Веднъж говорих една много хубава беседа за търпението, излизат две сестри и се скарали, какво нещо е търпението. Едната казва: „Това търпение ли е? На какво мяза това?“ Другата я убеждава: „Ами я виж в света хората каква обхода имат! Това не е търпение, това е лицемерие“. Дигат врява. Това не е научно.

Търпението е една сила в човека. Тя е потребна. И ангел да си, и човек да си, и животно да си, търпението е необходимост. В Бога влиза едно от най-великите Му качества. Казано е, че Бог е дълготърпелив. Ако така често си губеше Той своето равновесие, както ние си губим, тогаз! Той като гледа всички неща, които стават в света е спокоен. Когато види, че човек се малко заблуждава, Господ се малко поусмихва! Често съм превеждал разни примери. Ще ви приведа един пример. Някой се оженил. Анекдот е това. Аз ви считам сега, че вие не сте женени, понеже вие не знаете още, какво нещо е женитбата. Вие само играете женитбата в театъра. Нито един от вас не е оженен от мое гледище. Вие само играете в театъра като женени. Разправят следното тук. Има един учител. Жена му играла в театър. Той казва, когато тя играе някоя любовна роля, той никога не стъпва в театъра. Тя взима някоя видна любовна роля и той никога не ходи да гледа, понеже ще види, че жена му ще се жени там. Мислите ли, че женитбата е нещо много сериозно? Ни най-малко. Тя е едно учреждение човешко. Казват: „Да го ожениm!“ Значи, той се е родил неженен, а пък сега хората ще го женят и той ще прокопса! За да го избави Господ от женитбата, той ще умре. Защото в света щом се ожениш по този начин, ти така си се свързал, че едвам смъртта може да те освободи. Значи, щом се ожениш, непременно ще умреш. И само тогаз можеш да се освободиш от жена си. Ако мъжът умре, той ще се освободи от жена си. И жената, ако умре тя може да се освободи от мъжа си. Ако не умреш, не можеш да се освободиш. Някой казва: „Да се оженя ли или да не се оженя?“ Казвам: Искаш ли да умреш? – „Искам да живея.“ Тогаз не ти трябва да се жениш! Ето какво аз подразбирам под това: За да живеете един Божествен живот, не е необходимо да се жените, да туряте един човешки порядък на нещата. Женитбата е един човешки порядък на нещата. Когато вече говоря за Любовта, там се уреждат въпросите. Всички социални въпроси не могат да се уредят по друг начин, освен по закона на Божествената Любов. Само тя е в състояние да уреди нещата.

В Божествения свят, ония, които искат да живеят по-добре, трябва да знаят

как да се преливат. Там, ако искаш да живееш, трябва да бъдеш като водата. Можеш да вземеш 2 шишета вода и в едно по-голямо шише да ги прелееш, и после като искаш, пак можеш да пълниш и да ги туриш едно до друго да си гугуцат. После пак ги прелей в едно шише, после пак налей съдържанието в две шишета. Трябва да се прелива човек! И понеже на земята не може да се прелива, вследствие на това излиза едно голямо противоречие. Но понеже ние не сме пратени на земята да разрешаваме човешките въпроси, те сами ще се разрешат, но за Божественото е важно СЕГА! Ако вземем, че човек много пъти се е прераждал, колко пъти се е женил той и колко пъти е умирал задето се е женил, и още не се е научил, че не трябва да се жени по този начин. Че ти, ако се ожениш без Любов, ти правиш престъпление. От Божествено гледище е тъй! Че ти тогаз не си съобразен със себе си, не си съобразен и с Бога! И себе си, и Бога лъжеш! И ако ти ще народиш деца и не ги обичаш, тогаз ти и себе си, и Бога лъжеш.

И тогаз Христос казва: „И ще напуснеш баща си и майка си и ще се прилепиш при жена си и ще бъдат в едно тяло, не две тела."

Които сте женени, пъшкате и въздишате, и искате да се освободите от женитбата. Жената казва: „Втасах я! Налетях на едно зло". Жената казва, че е налетяла на едно зло. И мъжът казва, че е налетял на едно зло. Ония, които са се оженили, въздишат, че са се оженили, а онези, които не са се оженили въздишат, че не са се оженили. Питам тогаз: Кой е на правата страна?

Аз правя едно сравнение: Ти си дошъл в живота. Женен си вече. Щом живееш, женен си вече. Ти въздишаш и казваш: „Що ми трябваше да дойда на този свят, при тия лоши условия!" Ти, който си на земята въздишаш. И апостол Павел казва, че въздиша, като бил в плътта. А пък ония, които не са влезли в живота, не са женени. Душите там не са женени. И те въздишат да дойдат тук. Една душа ще обикаля двама души ще им гугуца, ще им казва: „Отворете ми път! Колко бих желала да дойда да видя този свят! Може ли да бъдете толкоз добри!" Всички ония, които сте се оженили, сте се оженили по причина на неженените. А пък всички вие, които искате да се освободите от женитбата, искате да отидете при неженените.

Сега да изясним въпроса. Всякога, когато дойда до семейния живот, изпъкват някои въпроси, които не са съществени. Аз ще ви дам едно правило на ония, които сега ще се женят. Тия, които са се оженили, те са нарушили правилото, но които сега ще се женят, за тях е това правило: Никога да не кажеш на твоя обичен нито една обидна дума, нито словесно, нито писмено, нито мислено, нито чувствено. Ще мислиш, че всичко

каквото той прави, е право, че по-право не може да бъде! Че вие трябва да имате един идеал! Младите момци сега са се хванали „алабраце“. Как се хваща алабраце? Възлюблената с коя ръка хваща възлюбления? И възлюбленият с коя ръка хваща? Някой път гледам, че възлюблената се закрепила с ръка за него и той ѝ разправя нещо сериозно.

Казвам: Има едно учреждение, което Бог е положил в живота на хората. Говоря за живота, а не за формата на живота. Не за онова, което става, но за онова същественото. Да кажем, че вие сте недоволни от живота, вашият ум е недоволен от живота. Животът е вашата възлюблена. Вашият ум е недоволен от живота. Понякой път вашият възлюблен вътре във вас ви казва: „Да си вървиш ти от този свят! Да си заминеш! Не, ти трябва да живееш повече!“ Той още не живял и иска да се освободи, да умре. Мнозина искат да се освободят, да умрат. Като умреш, къде ще отидеш и какъв въпрос ще разрешиш? Да допуснем, че имаш една трудна задача и ако не можеш да я разрешиш ще те изпратят вън от училището. Казваш: „Що ми трябваше да влизам в училището“. Хубаво, щом си извън училището, как ще разрешиш въпроса? Казваш: „Трябва да се живее“. Така не се говори. Живеенето започва с обичта. Трябва да имаш Любов към нещо! Животът на земята започва с яденето. След това идва дишането и най-после идва мисленето. Ти ще започнеш с яденето. Ще почнеш да си мърдаш устата, ще ядеш. Ще създаваш работа на своя стомах, а пък стомахът ще създаде работа за твоите дробове, а пък дробовете за твоя мозък. Или другояче казано: Чрез яденето ние сме създали своето жизнено тяло. Това тяло, което наричат анимизъм, онова животинско състояние, от което още не можем да се освободим. Какъв ли не спор не става за яденето! Колко слугини не са бити, че кърпичката не е чиста, че паничката не е хубаво измита, че яденето не е хубаво сготвено. Какви скандали не стават! Ако са прости хора как да е, но учени хора, свършили и два–три факултета, да излизат да говорят така! Един американец идва в България. Сготвили едно шопско ядене, което било много люто. А той никак не бил ял люто. Той ял от него и после бърза към аптеката, пухти. Същият анекдот и в Америка. Американците имат люти пиперки, но имат и малки люти краставички. Правят ги на туршия. Един проповедник от западните щати пътува и си носел в едно шишенце краставички. Той в трена си отрязал от краставичките за аперитив. Видял го един господин и казал: „Ще можете ли да ми услужите малко с вашия аперитив?“ – „Да, на драго сърце!“ Той взел от краставичката и му се запалват устата и пита го: „Вие проповедник ли сте?“ – „Да, проповедник съм!“ – Аз съм слушал мнозина проповедници да говорят за огнени камъни, но вие сте първият, който виждам, че ги носи.

Тия краставички какво са? Че вие си имате едно шишенце, шишенце от

избрани думи, пълно шишенце. И като дойде някой ваш приятел, дадете му 2–3 краставички. Често някои братя и сестри се оплакват: „Обиди ме тая сестра! Това е безобразие! Каза ми една дума!“ Дала му е краставичка. Та казвам: Често ние си правим спънки. Ти седиш и казваш на себе си: „От мен човек няма да стане!“ Отде се произнасяш, че от тебе няма да стане човек? Ти не си в Божествения план. Бог е начертал план и те е създал, а ти казваш така! Ти искаш да кажеш: „С това мое разбиране право е, че няма да мога да живея този живот!“ Колкото и да се проповядва, животът изисква един вътрешен опит. Ако искате да се саморазвивате, да се самовъзпитавате, гледайте хубавите качества във всеки един човек. Трябва да четете и хубави книги. Ако искате да станете музикант, трябва да слушате някои певци. И колкото по-добри певци слушате, толкоз по-добре ще се възпитавате. Ако искате да станете учен човек, трябва да сте между учени хора.

Сега вие казвате: „Дали някой човек има вяра или няма вяра.“ Вярата е свързана с човешкия ум. Ако ти не разбираш своя ум, имаш слаба вяра. Най-първо аз оценявам вярата по ум. Колкото умът ти е по-развит, толкова вярата ти е по-силна. И колкото умът е по-неразвит, толкова вярата ти е по-слаба. Някой има малко разположение и мисли, че има вяра. Той има 100–200 хиляди в банката и мисли, че има вяра. Това е самочувствие. Вярата е един капитал, който никой не може да го обере. Човекът на вярата аз го уподобявам на един грамаден извор, че и хиляди хора да вземат вода с каци от него, той не може да се изчерпи. Ще развиваш вярата си. Не само да знаеш как е говорил Христос, но и как е живял Христос. Христос оплаквал ли се е? На вас ви е дотегнало да живеете. Христа сега Го почитат, но тогаз никой не Го почиташе. Тогаз го преследваха. Мнозина еврейски равини казваха, че това не е Мойсеевото учение, а е едно опако учение. Те казаха: „Мойсей учеше: Око за око, ако те ударят веднъж плесница, ти удари две, а пък Този казва: ако ти вземат горната риза, дай и долната.“ Един български свещеник държи беседа, в която казва: „Който има две ризи, да даде едната“. Жена му слуша проповедта и дава едната риза на беден. Той пита: „Какво стана с ризата?“ – „Дадох я на бедния, както проповядваш!“ Той казал: „Жено, аз го проповядвам за другите, а не за нас“. Ще ви приведа един анекдот: Една много красива, хубава мома, добра певица, разхожда се и гледа, че иде един млад момък и предчувствува, че има намерение той да се нахвърли на нея. И тя се спира и почва да пее. Тя пее и тръгва. Той се унася и тръгва подире ѝ. Тя пее и върви и той върви подире ѝ и слуша. Вижда я баща ѝ и казва: „На онзи халосник какво му пееш?“ Тя пее, за да се освободи. Баща ѝ казва: „Какво пееш? Не те е срам!“ Питам: Не разсъждава ли и днес светът по същият начин? От мое гледище, да кажем, че аз виждам една мъчнотия във вас и ви казвам: Изправете вашата мъчнотия. – Не! Трябва да

ви покажа начинът, по който да се изправи мъчнотията. Знаете ли колко е мъчно да се изправят погрешките? У човека има едно естество. Човекът е кибритлия. Не може да изтърпи. И казвам: Всички трябва да се научите да търпите. Ти не можеш да търпиш.

Фиг. 1 Тогаз ще ви кажа как да се изправиш. Това е законът на търпението: (Фиг. 1) Ти си нетърпелив. Вземи си една книга и начертай една крива линия. Ти си нетърпелив и искаш да кажеш нещо. Представи си сега, че си на високо място, преследват те и искат да те хванат. Имаш една свещ. Трябва ли да запалиш свещта, за да те видят хората? Искаш да направиш опит дали кибритът ти ще хване, та да запалиш свещта. Че ти като запалиш свещта, ти се излагаш на опасност от която бягаш. Някой казва: „Прояви Любовта си!" Аз говоря за една Любов, която не трябва да се проявява. Аз разбирам истинската Любов да се прояви, но да не се знае. Например, ако дойда и ти направя една услуга, и ти дам 100 лева, 200 лева, хиляда лева, и след това ти казвам: „Знаеш ли, че аз ти направих услуга, че като няма друг? Тогаз?" Някой казва: „Аз го объркнах!" В Америка има християни, които ги наричат смахнати християни. Той влиза в църква и казва: „Когато Господ ме обърне, обърне (не) само мен, но и кесията ми обърне. И кесията ми тури на работа, а не само мен." Че един християнин, който върви по новия път трябва да бъде щедър! Трябва да бъдете щедри. Да давате на другите! Ти казваш: „Ти дай!" Не, аз казвам на себе си: „Ти трябва да дадеш!" Аз вземам въздух сега. Понякой път и аз нарушавам това правило. Някой казва: „Как да дишам Учителю?" Аз как дишам? Аз се спра и мисля как да издишам. За да издишам, трябва да кажа някоя хубава дума, която да струва пари, че като излезе навън тя да стане динамична. Като взимам въздух кажи: „Господи, възприемам Твоята Любов в мен!" И като издишам въздух навън казвам: „Господи, тая светлина, която Си ми дал, изпращам я на другите хора, за да се прославиш". Туй е дишане! А тъй, както вдишваш и издишваш, това не е дишане! При дишането има една свещена мисъл.

Някой път си се скарал, недоволен си от себе си. Човек е едно особено същество. Някой път се сърдиш на хората, а някой път се сърдиш на себе си. Двама души, които се сърдят, за да ги примиря, ще ги повикам, няма да им кажа друго, но ще им кажа: „Хайде да започнем да дишаме". Ще кажем: „Божията Любов ще я приемем в дробовете си и ще благодарим на Бога". И после ще кажем, че светлината, която излиза от тая Любов я изпращаме на другите хора. И ако аз съм богат, аз ще почна тъй да упражнявам дишането: вдишам, приемам въздух. Най-първата вдишка оценявам 100 лева. Турям ги на масата 100 лева. След като съм държал известно време въздуха, изкарвам го. Втори път пак приемам въздух и пак сто лева и т.н. Значи за една минута отгоре 15–20 вдишки. 20 по 20 правят

400 лева, за една минута отгоре 400 лева плащам за въздух приет за една минута. За 60 минути ще бъдат на 60 места по 400 лева – 24 000 лева. За 24 часа колко? Тия са сега новите начини на разсъждаване. Ние казваме: „Бог толкоз възлюби света, че даде своя единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него, но да има живот вечен“. Или казваме: „Повярвай в Господа Исуса Христа и ще бъдеш спасен“. Това е една формула. Как ще повярваш? За да повярвате в Христа, трябва да Го възприемете! И Христос казва: „Който не яде плътта ми и не пие кръвта ми не може да има живот в себе си“. Щом вярваш в Христа, ще почнеш да живееш, както Той е живял. Защо трябва да възприемеш Христа? Ако не го приемеш, не може да те учи! Никога един учител не може да ти предава знания, ако Той не те обича! По никой начин! И никога един ученик не може да възприеме и той учението, и Любовта, ако и той не обича Учителя си. Следователно, Любовта на ученика и Любовта на Учителя ще се съединят, и тогаз ще се предаде знанието, което е потребно. Онова знание, което искам да ви предам, това знание без Любов не може да дойде. И онова знание, което Бог иска да ми даде, пак е основано на същия закон. Ако аз Го обичам, мога да го получа. Той ме обича, но ако аз Го обичам, мога да получа знанието. Въпросът не е за Бога, Той не спира знанието, но бих го спрял аз, ако нямам Любов към Бога. Тогаз бих спрял Божието знание да се влее в мен. Ако няма Любов, не може да се предаде Божественото знание, тогаз животът няма смисъл. Инак животът има смисъл и ще добием това, което търсим.

Сега аз оценявам нещата: Ако аз съм смутен в себе си, казвам: Моята Любов е несъвършена. Ако аз обичам Бога, но не философски Го търся, но в себе си, то щом Го обичам, всичките противоречия в мен трябва да изчезнат и тогаз в мен настава онзи естествен живот.

Христос казва: „Любете враговете си“. И ние цитираме: „Ти обичаш ли враговете си?“ Ти си обичал баща си, братята си, сестрите си. Идеалът да обичаш враговете си е много тежък идеал. Някои казват, че могат да обичат враговете си. Ти опитай! Аз веднъж бях на едно евангелско събрание на проповедниците в България. За една мисъл се скарали двама от тях. Различават се в своите възгледи. И двамата се събраха, молеха се. Молеха се и не искаха да се примирят. Единият иска другият да си признае грешката. И другият казва, че онзи е на кривата страна. И пак се молиха всички. Единият беше българин, другият – американец. И като се помолиха три пъти, подадоха си ръка. Та някой път и тук между вас е по евангелски.

Казвам сега: Като минете във висшия живот, този личния ваш живот ще влезе като един елемент. Но ако влезете в другия живот с един такъв лош

навик? Всичко онова, което знаете и всичко онова, които имате, то ще отиде с вас. Питам: Какъв капитал ще носите със себе си? Един американски професор е казал така: „Някои хора не искам да ги (видя) за 10 000 години. Но понеже Писанието казва, че всички ще се изменим, ще искам да ги срещна". Това е право. Ни най-малко аз не искам да срещна себе си такъв, какъвто съм бил в миналото. Но все таки един ден пак ще се видя, какъв съм бил. Когато някой стане виден професор, знаменита личност и му покажат една малка картинка от неговото детинство, как е пъплел, той ще погледне. Какво показва това детинство. Това показва невежество, в което е бил. Този професор се е научил, но като е влязъл в света, той е учил елементарните неща – как да ходи, пълзял е. И като не е могъл как да каже на майка си, се разплаквал. Като не знае езика, разплаква се, кряска. И тогаз майката разбира детето.

В новото учение, това, което сте придобили, този капитал или този живот трябва да се превърне. Трябва да стане едно филтриране на нашата мисъл и на нашите чувства. Човек трябва да филтрира. Човек много пъти ще отива за другия свят и ще се връща, докато се пречисти.

На едно място се казва, че човек трябва да се стреми към съвършенство. Целта на живота е съвършенството. Кой ще бъде моделът? Кой модел можем да турим:

ЛЮБОВ, КОЯТО ДА БЪДЕ НЕИЗВЕСТНА В СВЕТА!

Каквото добро направиш, никой да го не знае. И Христос е казал: „Каквото прави дясната ти ръка, лявата ти да не знае". Това е едно от правилата. Това е едно от временните правила. Щом посадиш едно семе, то трябва да бъде скрито и трябва да бъде неизвестно, докато израстне. И като порастне даде плод, то ще се види. Това, което ти направиш, един ден ще даде своя плод. Преди да даде своя плод, нищо не казвай за онова, което си посял. Като даде плодовете, ти имаш вече един реален дял в живота.

Разглеждайте се сега. Аз сега ви гледам. На някои братя и сестри веждите са тънки, а на други дебели. На мъжете веждите са по-дебели. Дебелите вежди показват по-реален живот. Тия хора са по-реалисти. Онзи тип, който описва Гогол в „Тарас Булба" има надвиснали вежди. Надвисналите вежди на Толстой показват една реалистичност. На Толстоя му трябвало дълго време, докато стане един мистик. Разправяш на някой човек за онзи свят. Той казва: „Не ми разправяй за онзи свят". Понеже той има реалистично чувство, той се интересува повече от този свят. Но този свят е половината на онзи свят. И двата свята представляват целият свят.

Но не е важно само каква е дебелината на веждите, но и по каква линия вървят. Ако веждите падат надолу от едната страна, това показва нещо. У някои хора веждите вървят и после настрани се наклоняват веднага.

Фиг. 2 У някои хора, които разсъждават добре, веждите имат хубава кривина. (Фиг. 2) Те мислят повече. Сега можете да попитате: Защо? Това е само от наблюдение. Научно не може да се обясни. Първоначално веждите са били тънки и съвсем друга е била тяхната роля. Втората роля на веждите е, че те означават някои качества на човешкия характер: дали човек мисли или не, дали има трезвен ум или не. Когато искате да знаете дали мисълта у човека е чиста или не, очите показват това. А пък когато искате да знаете дали има мекота и хубост в неговата мисъл, то неговият нос показва това. Веждите показват едно, очите друго, носът трето, а пък устата показват, как се изразява човек. Като погледнеш устата на някой човек, ще познаеш каква е неговата реч. Ония хора, които обичат да бръщолевят, да плещят наляво, надясно, устата им е особена. А тия, които говорят добре, устата им е добре устроена. Ако вашият нос е сбутан, това показва, че умът ви е сбутан, но това показва, че методите, с които борави вашият ум, имат нужда от ред подобрения.

Трябва да се подобрят веждите. Трябва да се подобрят очите. Очите трябва да имат не само яснота и мекота, но и привлекателност. И носът не трябва да бъде заострен или сплескан на края. Тия хора, у които носът на края е по-заострен, са по-нетърпеливи, а тия хора, у които носът е по-широк, са по търпеливи. Някои от вас, които нямат търпение, ще ви кажа един малък метод за да бъдете търпеливи. Когато искаш да проявиш нетърпение, пипни с пръстите върха на носа. Колкото носът е по-заострен на върха, толкоз човек е по-кибритлия. Само електричество се събира там. Вие като се приближите при някой човек, ако носът му е остър, не го бутай, ще се привлече електричество и ще се образува искра. Казвам: Аз съм виждал някоя майка да бие детето си. Някой път казвам ѝ: Не го бий. Като му бутна носа, то се поухили. Тъй ще му предадеш нещо. Често хората си пипат веждите. Имаш някое неразположение. Барни с показалеца си устата си. И аз харесвам как някои дават въздушни целувки. Че това е хубаво. Отлично е това. И аз му отговарям и казвам: Харесвам твоето правило. Той като прави въздушни целувки, казва: „Във вас да има благородство (показалецът), справедливост (средният пръст), красота (безименния пръст), положение в живота (малкия пръст) и всичко да бъде по божественому (палецът)“. Някои пращат въздушни целувки с едната ръка само, а някои гледам и с двете ръце праща. Казвам: Съгласен съм, и мъжът е съгласен (дясната ръка) и жената е съгласна (лявата ръка), всички са съгласни. Вие ще кажете: „Тия хора си пращат въздушни целувки“.

Ти като станеш сутринта, барни устните си и кажи: „Миличък, аз много ти благодаря, че Господ те е пратил при мен. Днес да проявиш най-хубавото, което имаш. Да чуя сладкия ти глас. И като чуя сладките думи, които говориш и на мен да падне мед на устата.“ Тъй ще говориш.

Аз като говоря на очите си казвам: Искам днес да видите най-красивото и благородното. Аз много ви благодаря, че Господ ви е пратил при мен! Но покажете ми най-хубавите работи. И зад очите седят всички ония разумни същества, които са създали очите. И като изпратим ние нашето желание и те веднага ще дойдат, и ще насочат погледа ни, и ума ни към най-хубавото, и ще го видим. Преди да дойдат те, ще виждаш опаките в живота. А пък като дойдат те, ще виждаш, че очите ти са създадени не да гледат грозните работи.

Една погрешка имам аз, микроскопична погрешка. Някой път съм толкоз голям философ, че нямам кърпа и съм готов да плюя на земята. Съзнавам, че не е хубаво. Една сестра се обидила, когато аз съм я приел на гости, при нейното тръгване аз съм плюл на земята. Дойде това до ушите ми. Казах си: Слушай, дръж си кърпата, когато приемаш хора, не плюй на земята, но извади кърпата си и плюй. Казвам си още: Дойде някой, не си набръчквай веждите. Някой е казал нещо, потърпи го, изслушай го. На един руснак авиатор радиото се повредило, когато прелитал към северния полюс и сега не може да даде сигнал, и не се знае на кой меридиан е, къде е за да му се помогне. И сега търсят как да му дадат знаци, за да могат да го намерят. Той се казва Леваневски. Като Леваневски вие загазвате със своя аероплан някъде и не можете да дадете сигнал, за да ви намерят. Апаратът на носа, устата, очите, веждите, ушите, всичко това трябва да бъде в хармония. Петте сетива са апарати, чрез които ние свързваме се с невидимият свят. Ако твоите сетива не функционират правилно, както трябва, от онзи свят не могат да ти дадат помощ.

Вие искате без да говорите красиво, да имате добър резултат. Христос каза: „За всяка дума ще дадете отчет“. Защото с всяка дума ще влезе една мисъл, едно чувство и една постъпка в нас.

Някой път аз срещам някого и искам да го поздравя. Знаеш ли, колко е мъчно да поздравиш един човек, да му дадеш една усмивка? Ти може да си поставиш окото така, че да му дадеш една илюзорна мисъл. Тъй да го поздравиш и тъй да го погледнеш, че да влезе в него само една мисъл, да не се раздвои той, да не каже: „Какво искаше да каже той?“ Един проповедник в Америка имал навик, когато говори да намигва. Едни съседи имал. Проповедникът гледа жена му и намигва. Мъжът казва: „Ти

как си позволяваш това, да намигваш на жена ми?“ – „Ще ме извиниш братко! Един недъг е това. Това око ми създаде много големи неприятности.“ Та някой път вашето око намигва, без да искате. Това око ще го направите да не намигва.

Сега има някои практически работи: На вас ви трябва щедрост. У българина щедростта е слабо развита. На вас ви трябва справедливост, едно благородно чувство към Бога. Това е най-слабото чувство. Единствено силно развито чувство у българина е неговият личен елемент. У българинът личните чувства са много силно развити. Когато му стане мъчно в живота, това са неговите лични чувства. Те са на мястото си. Но при нашите лични чувства трябва да имаме (предвид) личните чувства на всички хора. Едновременно трябва да знаем, че всички хора искат, щото другите да бъдат справедливи към тях. Когато аз искам другите хора да бъдат справедливи към мен, то и аз трябва да бъда благороден в постъпките си спрямо всички хора. Има черти наследствени: например плюенето. Българинът обича много да се хвали. Някой си Драгни от Варненско отива той в къщи, туря в пазвата два топа плат, това което жена му изтъкала и казва: „Жена е това! Тъче! Какво мислите!“ Сега другите като седят, казват: „Хайде за здравето на Драгне, дай две кила вино, за единият топ и за другия топ платно“. Връща се той в къщи. Тя го пита: „Къде си ходил?“ – „Ходих да те похваля в кръчмата, но две кила изпих!“ Това е смешно, но аз го превеждам. И в нашият живот ние носим под скута си два топа плат.

От друго се пазете: Никога не казвай всичко, което знаете. Друга една опасност има. Това, което имате, всичко не изказвайте и всичко, което имате за продан, не го продавайте всичкото. Оставете нещо и за себе си. Най-първо като сготвиш за ядене нещо, най-първо наяж се ти и после давай и на другите да ядат. Като посадиш ябълка, първи ти я вкуси. Или както било в старо време, от начатъкът на плодовете са носили жертвоприношение на Господа.

Онова, което ние сме посадили, да опитаме. От благото, доброто в нас, да опитаме ние плода най-първо. Намериш се в едно общество, дето всички хора говорят лошо, обезсърчително. Дойде един и казва: „Ще се оправи тая работа! До една година ще се оправи!“ Всички тия хора, като излезе той, усещат една приятност и казват: „Верно е, че ще се оправи тая работа.“

Казвайте: „Ще се оправят работите!“ Защо ще се оправят? Защото Господ е направил света. Щом се учите, работите непременно ще се оправят. Досега вие сте изправили много ваши погрешки. А сегашните ви

погрешки ще бъдат материал за изправяне за в бъдеще.

Аз често като виждам погрешките, не се спирам. Казвам си на себе си: Ти някой път тая погрешка не я ли правиш? В българският език се правят погрешки в писането на Ъ, Ь и казвам си: Научи се да пишеш! Не знаеш къде да пишеш Ъ, Ь. Има и известни правила, къде да туриш „Ѣ“. Вместо „Ѣ“ аз въобще турям „Е“. Като изучим английски език, там пък друга мъчнотия. Ще пишеш няколко букви и само една буква ще произнесеш.

В живота ще се научите да сричате правилно. Когато някой път времето е облачно, аз почна да говоря на времето сладко и разижда се дъждът.

Сега като идвахме от Рила, рекох да дам един урок на тия, които идваха с мене. Най-лошият ден по отношение на времето беше вторник. Аз можех да избера понеделник или сряда, аз избрах вторник. Някои казаха: „Как да не пътувам с Учителя?“ Казах: Днес ще се научите как се пътува с Учителя. Като дойде дъждът, като дойде градът, те казаха: „Учителю, кажи да спре“. До известно време седим на Вадата на връщане. Изясни се, стана топло. Те мислеха, че дъждът спря. Казах си: Чакайте! Като слизахме надолу пак заваля. За мен дъждът не е едно нещастие. То е най-голямото благо. И най-после ни пратиха и конфети и топовни гърмежи. С чест и слава! Аз на тръгване казах: Изберете ми вехтите панталони. Сестрата казва: „Не може Учителю! Турете си белите панталони!“ Аз турих белите панталони. Рекох после: Ако бяхте ми дали вехтите панталони, щях да спася белите. Тя каза: „Аз не знаех, че ще вали дъжд“.

Да дойдем до същественото: Придайте към знанието си! Наблюдавайте всичко, не критически! Всеки един да подражава на една хубава черта в другиго. Защото във всинца ви има хубави черти. – „Как ги търпиш тия!“ Аз се поусмихвам и казвам:„Те не разбират, как ги търпиш?“ Че няма какво да ги търпя тия хора. Ако Господ търпи хората, какво има аз да ги търпя? Той ги е създал. Бог намира удоволствие в хората. Има разни чешити. Това не са чешити, но това са съкровища. Всеки един от вас е едно Божествено съкровище скрито. Простият човек, онзи, който не разбира, като гледа разните цветя, нищо не вижда, но ученият човек вижда съкровищата. Всеки един човек е едно Божествено съкровище. Тъй аз мисля. И за себе си аз мисля, че съм Божествено съкровище. И желая да пазя това, което Бог е вложил в мен. И желая и вие да пазите това, което Бог е вложил във вас. Като се върнете, но не само като се върнете, но и днес като излезете от тук Господ ви казва: „Вчера ви казах да не ме гледате кръвнишки. И аз да не ви гледам кръвнишки“.

Аз съм толкоз буден, че всякога и най-малката мисъл в мен, всяко едно

движение ми прави впечатление. Има някои движения, които не ги харесвам. Не искам да ви говоря за движенията. Изправност трябва да има.

Също внимателност трябва и относно думите. Някой път седя и искам да избера една дума. Думите имат и съвсем друго значение.

Най-първо да станем съвършени. Искам, най-първо като музиканти всички да пеете хубаво, да свирите хубаво и който говори, да говори хубаво. И като мислите, да мислите хубаво, и като чувствате, да чувствате хубаво. Това е смисълът на живота. Това е, което Бог иска от нас. Това е една велика задача, там трябват вече методи. За в бъдеще ще дойдат методите. Има какво да се учи и да се приложи. (Учителят се обръща към един стар брат): „Ти си един стар брат". Този брат е закъсал и не знае как да се подмлади. И ония младите, и те ще дойдат до неговото положение и ще закъсат. Какво ще правят тогаз?

Три неща ви казвам: Да поставите Любовта в сърцето си! Да поставите Мъдростта в ума си! И да поставите Истината във вашата воля и в тялото си. И в тялото ви да живее Истината. Тялото ви, всичко във вас да се свърже с Истината, да изразява красотата. Като върви някой, да чувствуваш неговата мисъл и неговите движения, да познаваш, че има идея в него. На някои са паднали чорапите. Падналите чорапи не ги препоръчват. Едно време мъжете са носели накривени шапки. Мъжете отгоре спитяват шапките. И каквото спитяват, дойде им на главата. Сега жените носят накривени шапки. Ту на едната, ту на другата страна. Не е хубаво. Шапката трябва да бъде на правата страна, а не накривена. Щом е наляво, държиш с жена си. Щом е надясно, държиш с мъжа си. Щом е на правата страна, държиш и с мъжа си, и с жена си, и с децата си. Да снемеш шапката си до веждите не е хубаво. Шапката трябва да бъде до косите. Аз харесвам сега, че мъжете ходят без шапки.

Дайте свобода на вашия ум!

Дайте свобода на вашето сърце!

Дайте свобода на вашата воля!

И направете онова, което Бог е вложил във вас. Направете го и не се спъвайте един други. Като направиш една погрешка, благодари на Бога, че не си направил по-голяма. И като направиш едно добро, пожелай от Бога да направиш по-голямо добро. Като направиш едно добро, зарадвай се и пожелай то да се увеличи. А пък като направиш погрешка, пожелай друг път погрешката да ти бъде двойно по-малка. Изведнъж не може да бъде намалена, но постепенно. А пък доброто постепенно да се увеличава. Това да пожелаете сега!

Мото:

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната Любов.
(Три пъти.)

6 ч. 28 м.
XVI година
37 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 25 август 1937 г., сряда, 5 ч.с.
Небето прошарено. Времето тихо и топло.
София – Изгрев

Бележка /от координатора Вергилий Кръстев/:
На 24 август 1937 г. след обед Учителят е на Изгрева.

1937_08_29 Но Аз ще погледна
неделна беседа

НО АЗ ЩЕ ПОГЛЕДНА

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще ви прочета 2-ри стих от 66-а глава от Исаия: „Защото ръката Ми е направила всичко това и е станало всичко това, говори Господ, но Аз ще погледна на тогоз, на сиромаха и на съкрушения духом, и на оногоз, който трепери от словото Ми.“

За да може да разбере природата, чувствата на човека трябва да са отворени. Поне така, както сега човек се намира, в това положение, очите му трябва да са нормални, ушите му трябва да са нормални, неговият нос трябва да е нормален, устата му трябва да е нормална, и пипането с ръцете му, и то трябва да бъде нормално. Нормалният човек е мярка, с която ние мерим нещата. Казваме, че нещата могат да бъдат нормални, в нормата, и анормални, извън нормата. За пример, често ние питаме защо съвременното човечество страда. Хората още не знаят причината за [своите] страдания. Че страдат, това е факт. Хиляди страдания има в света. Ако вземете някое медицинско списание, ще видите хиляди фотографирани болести в него. Хиляди язви има, от които човечеството страда. При това, съвременната наука констатира, че тия язви се дължат на един по-низш живот в човека. Това са микроскопически животинки, които никак не се виждат, но са в състояние да изядат човека. Вземете, за пример, туберкулозата се дължи на такива микроскопически бацили, които нападат човека, изяждат дробовете му, вследствие на което той умира.

Сега, именно, ние отправяме въпроса към съвременния човек: какво разбира той под думата „човек“. В старо време, според закона на еволюцията, под думата „човек“ се е разбирало „същество, което мисли“. Това е една четвърт от истината, това още не е цялата истина. Човек не е само същество, което мисли, той е същество и което чувствува. След това туй същество има и други претенции, търси някаква си свобода. Първо, борбата в света, която е започнала и между най-малките същества, до човека, се дължи все на въпроса за яденето. Всяко същество първо се стреми да се нахрани, да се наяде. И после, когато говорим за условията на живота, разбираме ония условия, при които всяко същество може да се развива правилно и да расте. Представете си, че едно растение е посято на място, покрай което минават хиляди животни, много добитък. Какво ще бъде положението на това дърво? Като минават покрай него, всички ще се

търкат в самото дърво. И представете си друго дърво, което е посадено в една градина. Как мислите, кое от двете дървета ще се намира при по-благоприятни условия? Следователно, ако покрай твоя ум и покрай твоето сърце минават много тревопасни и всички се потриват, каква култура ще имаш? Ще охлузгат корaта ти. Колкото и да търпи това дърво, нормалното положение е да се огради то, да му се дадат добри условия.

Аз правя сега тези аналогии, да видите в какво положение се намирате. После, хората са крайно немарливи. Те искат да осигурят живота [си] на Земята. За колко години човек може да се осигури? Най-много за 120 години. Едно време хората са живели и до 999 години. Така е, ако вземем Библията за авторитет. Но Библията е един малък превод от истинската Библия. Мнозина мислят, че това е цялата Библия. Други пък взимат само Евангелието за авторитет. Не мислете, че Евангелието е всичкото, което Христос е говорил. Сам Иоан казва, че Христос е говорил по 3–4 часа. И ако всичко, което е говорил, беше напечатано, щеше да се събере в хиляди книги, големи като Библията. Ако имахме това знание, то щеше да бъде за нас полезно. Защо това знание не е дошло до нас, това е друг въпрос, обаче то се пази. Нищо в природата не се губи. Всичко онова, което Христос е говорил, то се пази. Тези книги един ден ще се намерят и вие ще ги четете тогава. Мислите ли, че когато един човек дойде в света, той от само себе си идва? Мислите ли, че един пророк от само себе си говори?

По какво се познава дали един човек има авторитет или няма? Всеки ден вие можете да видите какъв е вашият авторитет и на какво се равнява. Вашият авторитет се равнява на 30, 40, 50, 60 най-много до 100 килограма – според това колко килограма най-много можете да дигнете. Наскоро ми разправяха, че един германец могъл да дигне до 2000 килограма тежест. Всички актьори на сцената могат да докажат доколко е вярно това. Ако наистина човек може да дигне до 2000 килограма тежест, това е огромна сила за един физически човек. Но със своя ум човек е направил машини, с които дига десетки и стотици хиляди килограма тежест. Представете си тогава, как Слънцето, което е около милион и 300 000 килограма по-тежко от Земята, как може да се държи в пространството. При това, то се движи в една много рядка среда. Не само това, но Слънцето пътува с грамадна бързина в пространството.

Сега вие ще кажете, че тези въпроси не ви интересуват. Съгласен съм с вас. Онзи, който не е музикален, той не се занимава с музика, но все-таки няма същество в света, което да не се занимава с някого. Вземете, за пример, онзи учен естественик, естествоизпитател, който не се интересува нито от музика, нито от поезия, но като седне пред трапезата да яде, започва като един обикновен човек, като дете да криви устата си на една и на друга

страна, да дъвче храната си. Този учен човек, като дъвче една хапка след друга, мисли, че много нещо е спечелил. И след това казва: „Наядох се много добре.“ Така сме свикнали ние да говорим, но няма какво да се прави. Питам: кое заставя съвременните хора да ядат? Преди всичко ние още не сме се научили да ядем от любов. Защото да яде човек без любов, това е насилие. Значи, нещо заставя човека да яде.

Сега, като ме слушате да говоря, аз не искам да ви кажа, че нищо не знаете, че трябва да учите, но казвам, че вие трябва да разбирате света. Онова, което сте научили в първо, второ, трето и четвърто отделение, колкото повече се качвате нагоре, в прогимназията и в гимназията, ще ви послужи като тил за новото, което трябва да учите. Младият като дойде в света, иска да стане стар. Старият, като остарее, иска да стане умен. Това са желания. Питам: в дадения случай какво придобива старият и какво придобива младият?

Сега аз не ви говоря тези работи за обезсърчение. Напротив, аз разглеждам тия работи малко по-другояче. Какво ще стане, ако аз посадя една нива, и всичко, каквото тя ражда, не го събирам? Всичкия ми труд ще отиде напразно. Не, сламата аз трябва да турям на една страна, а житото – на друга. Следователно знанието ни е потребно като насъщна храна в нашия живот. Така аз разбирам знанието. Ако то не беше храна за нас, то щеше да бъде безпредметно. Знанието е потребно като храна за ума. От знанието, значи, се храни нашият ум.

Аз наричам ума първия, големия син на човечеството. Бог изпраща този свой голям син в света да се възпитава, като в училище, в което да се учи и да възраства. Най-първо светът е започнал със сърцето. Сърцето е голямата дъщеря на Бога. Като е дошло в света, сърцето се е увлякло малко, вследствие на което е сгрешило. То се е обленило и повече не иска да учи. Сърцето казва: „Защо ми е нужно знание и наука? Може да се живее и по друг начин.“ Така, именно, сърцето е хванало пътя на живота, който е пълен не само с радости, както то е очаквало, но и със страдания. В този път, каквото се придобива, същевременно се и изгубва.

При сегашните условия на живота всички хора се намират в затруднително положение. Като не могат да се справят с положението си, най-после хората се утешават с мисълта, че като умрат, те ще отидат на онзи свят. Питам: кои са онези, които, като са отишли на онзи свят, са се върнали да ни разправят, как се живее на онзи свят? Не е въпросът там, че никой не се е върнал от онзи свят. Може би някои да са ходили. Може и между вас, които ме слушате, да има някои, които са ходили на онзи свят, но важното е, че между този и онзи свят хората поставят рязка граница и

по този начин си представят онзи свят такъв, какъвто всъщност не е.

Отношението между този и онзи свят е такова, каквото е отношението между младостта и старостта. Младият и старият е един и същи човек. Каквото е бил като дете, такъв, същ е и като стар. Все един и същ човек е той. В какво седи разликата между младия и стария? Мнозина не приемат, че човек се преражда. Разни теории има за прераждането, но важното е, че човек е излязъл от Бога. Всяка душа е излязла от Бога и е дохождала много пъти на Земята, превъплътявала се е. Тя е идвала тука да се учи. Както годината не се състои само от един ден, така и животът на душата не се състои само от един живот. Без тази теория за прераждането ние не можем да си обясним наследствените черти на човека. Човек носи в себе си много придобити черти. Ако вземем един престъпник, без прераждането ние не можем да си обясним отде и как в един живот той е могъл да развие в себе си толкова порочни черти и да извърши толкова порочни деяния. Окултистите поддържат, че вълците са закъснели хора в своята еволюция. Като нямали какво да правят, те станали разбойници. Други пък вярват, че Бог е създал света. Но Бог е създал всичко. И под думата „създаване“ се разбира някаква вътрешна идея. Всичко, което Бог е създал, служи като форми за развитието на самия живот. Сега, ако вземем идеята, че всичко, което живее, има душа, тогава можем да кажем, че във всичко има живот.

Значи, със сърцето започва животът. После иде друга една форма на живота – явява се умът. После иде човешкият дух и човешката душа. Сега се явява спор, дали човек има дух и явява ли се духът. Духът живее ли? Също така се явява въпросът човек има ли душа или няма.

Сега, да оставим тия философски въпроси настрана, защото така, както са те поставени, не могат да се доказват, т.е. нямат нужда от доказателства. А пък това, което не е, няма нужда и от опровергаване. Няма какво да ви доказвам онова, което е, и няма какво да отричам онова, което не е. Аз го оставям така, защото да се занимавам с него, то е губене на време. Веднъж един ме пита: „Ти можеш да знаеш дали човек има душа.“ Аз го питам: „Пък ти можеш да знаеш дали живееш?“ Той казва: „Аз усещам, че живея.“ – „Тогава, по същия начин и аз усещам, че човек има душа.“ – „Че как го усещаш ти? Как усещаш душата?“ – Казвам му тогава: Как ще си обясниш онова противоречие, което съществува в живота? Срещаш, за пример, един човек, когото даже не познаваш, и знаеш, че след 10 години ще му се случи това и това нещо. И наистина, човек следи и вижда, че така, както му е предсказано, така се и случва. Отде може да знаеш какво ще се случи след 10 години на даден човек? Има хора, които виждат надалеч, има хора, които виждат наблизо. Има хора, които с погледа си обгръщат цялата Земя. Те могат да я виждат отвсякъде. С погледа си те я обхващат,

както детето хваща една топка в ръката си. За тях Земята е като една малка топка. Къде са тия хора? Не искам да ви кажа, сами трябва да ги намерите. Като се върти Земята, те я виждат, как е населена. Те виждат всичко и чуват всичко. Земята се върти пред тях, и те насочват погледа си навсякъде, вследствие на което всичко виждат и чуват, знаят всички езици.

Важни са думите, които пророкът казва: „Аз ще погледна към сиромаха и към съкрушения духом и към онзи, който трепери от словото Ми.“ „Онзи, който трепери от словото Ми“ подразбира „онзи, който обича словото Ми“. Под думата „треперене“ в този смисъл аз разбирам едно синовно отношение. В любовта има един страх, но аз го наричам „свещен страх“. В любовта страхът е едно благословение.

Та, при сегашните условия, при които живеете, всичко в света съдейства за добро. Това нещо трябва да се обясни научно. За пример, в живота на някой човек се случва една изключителна опитност и той мисли, че в дадения случай тази изключителна опитност не му е потребна. Не, тя му е потребна, като лист на дървото. Листът на дървото е потребен, за да диша чрез него. Може и без един лист, но все таки, когато листата на дървото окапват, ние мислим и считаме това нещо за анормално състояние на дървото. Тъй щото, когато ни сполетяват големи изпитания, ние считаме, че това са някакви противоречия в живота. Когато един син е в несъгласие с майка си и с баща си, той се намира в едно противоречие. И когато ние сме в противоречие с природата, ние се намираме в изключително състояние.

Сега аз не разглеждам въпросите частично, но тъй, както са поставени в целокупната природа. Това, което целокупното човечество един ден ще придобие, то ще бъде достояние и на най-малките същества в света. Но понеже светът още не е достигнал до това положение, затова идат тези изпитания и страдания. Умовете на хората трябва да се просвещават. Ние трябва да имаме такива методи, чрез които истината да влезе в света. В едно здание, колкото повече светлина има, толкова е по-добре за самото здание и за хората, които живеят в него. Колкото по-малко светлина влиза в едно здание, толкова то е по-нехигиенично. На същото основание, колкото повече знание има човек, което може да подкрепва човешкия ум, толкова по-добре за него. За човека е потребно знание, което може да го научи как да мисли.

Сегашните хора са дошли със своята мисъл до това разбиране. Като наблюдавате какво правят воюващите страни, ще видите как са станали силни. Те хвърлят една граната, тежка около 250 килограма, на 50–60 километра разстояние. Има такива гранати, които отиват много по-далеч.

Като избухне една такава граната, тя изравя земята на дълбочина 400–500 метра. В съвременната война ще видите как небесните птици снасят яйцата си отгоре. Сега вече имаме аеропланите, наречени умствени птици, които снасят яйцата си отгоре. Като се снесе едно от тия яйца, то веднага се излюпва, пилето веднага излиза от него и започва да рови на грамадни разстояния.

Сега да разгледаме живота малко по-другояче, в друга форма. Идете в една фабрика, която прави хартия, да видите как се произвежда. Там ще видите цели купове от борови парчета нарязани, от които се образува една каша. От тази каша, като се прекара през особени валяци, се образува най-после хартията. От тази хартия впоследствие се печатат най-хубави книги. Ще кажете: защо са страданията на дърветата? Тези дървета трябва да им се даде друга форма. За да придобият друг вид, те трябва малко да пострадат. Като пострадат, ще се превърнат в книги. Съвременните хора не искат да страдат. Има страдания в света, които са разумни. Ако вашите страдания са разумни, вие сте блажени, но ако страданията ви не са разумни, тогава те са безполезни, безпредметни. Ако страдате като дърветата, за да стане от вас хартия, върху която да се печатат хубави работи, тези страдания са на мястото си, имат смисъл. Когато се пожертвувате за подигане на човечеството, това страдание има смисъл. Но когато сте една гора, която животните изяждат, това страдание няма смисъл, не е на мястото си.

Мислите ли, че Бог не страда? Единственото същество, което страда най-много, това е Бог. В това отношение има два възгледа. Пророкът казва: „Аз бях в Израил като натоварена камила. Дотегна Ми да нося вашите грехове.“ Това значи: „Дотегна Ми да нося вашите мисли, чувства и постъпки, с които да нося вашите страдания и за които да съм отговорен.“ Тези думи пророкът туря в устата на Бога. Други пък казват, че Бог е всесилен, всемъдър. Той не се нуждае от нашата помощ. Той иска само да ни убеди в това, което върши, за да не го разваляме ние. Той ще оправи всичко. Няма нещо в света, което Той не може да преобрази. Злото, страданията, смъртта, неверието, войните – всичко това един ден Той ще примири. Нищо няма да остане от тях. Писанието казва, че ще влезем в един напълно уреден живот.

Кога ще бъде това? Ако го приемете, то може да бъде още днес. Това зависи от вашия ум. Ако вие можете да се подигнете с ума си, вие още днес можете да влезете в този уреден свят. Но за да влезете в този свят, трябва да притежавате 4 неща: душата ви трябва да бъде свободна; духът ви трябва да бъде силен; умът ви трябва да бъде светъл, а сърцето ви трябва да бъде пълно с добрина.

Днес всички проповядват, че Христос ще спаси света. Онези от вас, които са християни, като отидат при вратата на Христа, Той ще излезне и ще ви каже: „Извадете доброто от вашето сърце, което ви се дава.“ Ако вашето сърце е пълно само с мухлясали добрини и ако умът ви е пълен само със свещи, които не горят, че само цъкате и никаква светлина не получавате, и ако силата ви се заключава само в пълни бомби с взривни вещества, как ще ви приемат в другия свят? Въпреки това вие искате да влезете в другия свят да бъдете свободни. Свободата иде по друг начин. Съвременните хора не познават тоя начини. За да възприемем свободата, ние трябва да приемем Бога в душата си и да Му дадем свобода. Когато дадем свобода на Бога в себе си и Го оставим свободно да работи в нас, когато го оставим свободно да работи в душите ни и най-после, когато приемем Бога в духа си, ще станем всесилни, защото Бог е всесилен. Когато приемем Бог в ума си, ние ще имаме знание. Когото Го приемем в сърцето си, ние ще имаме всички добродетели. Ако всички животни растат благодарение на слънчевата енергия, която влиза в тях, същото ще стане и с растенията, и с минералите, и с рибите, и с птиците, и с млекопитаещите. Дотолкова, доколкото слънчевата светлина влиза в живите същества и се разработва разумно, дотолкова тя е полезна.

Първоначално религиите имаха за задача да научат хората на езика на невидимия, на Божествения свят. Те бяха един вид училища за хората. Не е достатъчно само да вярва човек в Бога, но той трябва да се научи да люби Бога. Такава беше задачата на първоначалните религии. Щом Го люби, той ще почне да изучава и Неговия език. Ти можеш да изучаваш езика само на онзи, когото обичаш. И ако ние още не обичаме Божествения език, това показва, че още не обичаме Бога. Ние още не сме се заинтересували от езика на Бога и затова не го изучаваме. За пример българинът обича само български език, англичанинът – само английски език, французинът – само френски език, германецът – само немски език. И след всичко това мнозина запитват какви ще бъдат в онзи свят.

Някои поддържат, че в онзи свят хората пак се делят на българи, на англичани, на френци, на германци и т.н. Един българин прави изчисления, че щом българите на Земята са 6 милиона, в онзи свят ще бъдат 60 милиона. Тогава, ако китайците на Земята са 500 милиона, колко трябва да бъдат на онзи свят. Вземете отношението 6:60 и вижте какво ще бъде отношението на 500 милиона. Значи 500 милиона ще се обърне на 5 милиарда. Вие ще се намерите в едно затруднително положение. Представете си, че една голяма войска минава и след нея или пред нея се [сипе] голям картечен огън. От цялата войска, голяма като римската, остава само един полк. Можете ли да си представите какво ще бъде положението на този полк, като се огледа около себе си и навсякъде вижда

своите мъртви приятели, т.е. вижда приятелите си мъртви, нападали на Земята? Представете си, че цялото човечество един ден измре, а останете жив само един Вие. Какво ще бъде Вашето положение?

Това, което ви казвам, е само за изяснение. Това става в нашия свят, между хората, които сме изложени на постоянни промени. Промени стават и в злото, и в доброто. Измененията стават в злото, а промените – в доброто. Така разглеждам аз въпроса. Следователно, когато човек греши, той се е изменил, а когато прави добро, той се е променил. Промяната е възходяща, а измененията са низходящи. Затова, именно, се казва, че Бог всичко изменя в света. Той изменя грешника, значи, понижава го надолу, а променя доброто, добрия човек – въздига го нагоре. Следователно ония, които грешат, се изменят, за да грешат по-малко. Той ги намалява. Ще дойде ден, когато грешникът няма да греши. Според тази аналогия и доброто ще дойде до едно място и там ще спре, т.е. няма повече да се променя, т.е. няма да правят добро. Какво състояние ще бъде в света, когато доброто престане и злото престане, т.е. грешните престанат да грешат и добрите престанат добро да правят?

Сега да разгледаме отношенията между господаря и слугата. Като работи слугата, господарят му плаща. След това се ражда едно различие. Ако господарят подяжда слугата си, той прави зло. Ако слугата подяжда господаря си, и той прави зло. Ако един ден господарят осинови слугата си, направи го свой наследник, какви ще бъдат отношенията им? Слугата няма да има желание да подяжда господаря си и господарят няма да има желание да подяжда слугата си – ще се примирят.

Та, когато ние влизаме в областта на Божествената любов, отношенията между хората няма да бъдат никакви други освен отношения между души. Най-хубавото състояние в света е това, което изпитва човек, когато някой го обича. Каквото друго и да казвате, това е най-хубавото състояние – да ви обичат и да мислят добро за вас. Да те обича някой, да мисли добре за тебе, да те чувствува в сърцето си и да ти даде пълна свобода – няма по-хубаво състояние от това. Единственото идеално същество, което иска да ни даде своята свобода, това е Бог. Той иска да ни даде на разположение свободата, която Той има. Той иска да ни даде на разположение Своята светлина, Своята доброта, Своята благост, Своята сила и т.н. Въпреки това у нас се заражда въпрос: трябва ли да служим на Бога?

Как ще си обясните това противоречие в човека? Сега няма да ви обяснявам това противоречие, но казвам: Противоречията в света произтичат от безлюбие. Там, дето има безлюбие, винаги съществува противоречие. Там, дето любовта отсъствува, винаги се явява алчност в

човека. И човекът търси живота там, дето го няма. Някои съвременни писатели, като разглеждат живота на Христа, не го разглеждат така, както е писано в Свещеното Писание. Те казват, че като слезнал на Земята, Христос бил много богат, но всичкото Си богатство раздал на сиромасите, а живота Си – за цялото човечество. Питам: Като даде всичкото Си богатство и живота Си за човечеството, с това Христос изгуби ли нещо? Нищо не е изгубил, напротив, Той спечели много нещо. Ако вие се намирахте във времето на Христа, когато страдаше, когато минаваше през този голям изпит, можете ли да си представите каква перспектива е имало пред Него? Той не е виждал никакъв успех. След 2000 години обаче ние виждаме перспективи за нещо велико. Няма да се мине много време, и тия перспективи ще се увеличат.

Та казвам: Колкото лошо да е вашето положение, то не е по-лошо от това на Христа. Мнозина от вас сте сиромаси, но все пак положението ви не е по-лошо от това на Христа. Може би някой не се е домогнал до положението на някой висш чиновник или до положението на министър, но все пак то не е толкова лошо. Колкото долно положение и да заемате, вие пак не сте в положението на Христа, все пак положението ви е по-завидно. Тъй щото, от нищо няма да се оплаквате. Аз харесвам стремежа на съвременните хора да бъдат свободни. Права е тази идея. Аз насърчавам тази идея, но свободата трябва еднакво да засяга всички живи същества. Свободата не подразбира всички да имаме еднакви дрехи, като войници. Не, на малките деца – малки дрехи, на възрастните – за възрастни, на старите – за старите дрехи. Вие имате особена представа за старите хора. Старите хора, които аз съм виждал, са много красиви. В Писанието се казва, че на небето има 24 старци, между които сега се готви да влезе още един, да станат 25. Те представят цели епохи. Когато човечеството довърши докрая своята еволюция, ще мине през 7 епохи, с което ще образува един старец. Той ще бъде като началник. Той ще разполага с всичкото знание, с всичката свобода, с всичката сила, с всичката доброта на човечеството. Тогава всички хора ще дойдат при Него и Той щедро ще раздава. Така разглеждаме ние стария човек.

Казвате: „Той е стар човек." Както и да е, но всеки от вас ще отиде при този стар човек. Той казва: „Синко, ела при мене. Ела да ти кажа как да живееш. Едно време и аз живях [така], то що е патила главата ми, докато дойда до това място. През какви места съм минал, докато дойда до това положение." Казвате: „Там има стари хора, все неженени мъже." Там старият брат и старата сестра живеят в едно тяло. Там вече не съществуват отношения на мъже и на жени, други отношения съществуват. В невидимия свят има преливане на душите. Там душите се преливат. Там може и двама, и трима, и 10, и 100, и 1000 души да се прелеят, в едно тяло

да се съберат и после излизат. Те са свободни, кой каквото иска може да прави. В другия свят човек може да бъде свободен.

Сега, каквото и да се говори за онзи свят, е много добре, но въпросът е тук какво трябва да се прави. Сега говорим за този свят. Важно е тук какво трябва да се прави. И казва Бог: „Аз ще погледна на тебе“. Наистина, ако Бог не погледне на тебе, от тебе нищо няма да стане. Ти разсъждаваш съществува ли Бог или не. Ако кажеш, че не съществува, ти Го отричаш. Щом почнеш да разсъждаваш има ли Господ или няма, Той те е погледнал вече, Той те е родил. Щом негодуваш, Той пак те е погледнал и те е заставил да мислиш.

Разправяше ми един материалист как се е борил със себе си. Той казва: „От 20 години вече живея един отличен живот. Преди това си казвах: „Няма Господ в света.“ Но нещо вътре в мене ми казваше: „Ами ако има?“ – „Не, няма Господ.“ – „Ами ако има?“ – „Това са суеверия.“ – „Ами ако не е суеверие?“ Каквото кажа, все противното ще ми се нашепва отвътре. Седя в едно раздвояване, но нещо отвътре ми проповядва.“

Питам: Къде седи истината, в отричането или в твърдението? Щом човек съпостави две идеи в себе си, той непременно ще дойде до една трета. Човек може да умре преждевременно. Щом човек умре, сърцето му престава да тупа и този човек, който е говорил сладко, който имал свой идеал, престава да говори и слепи очи. Около него седят приятелите му и плачат.

На мене са ми разправяли разни теории по въпроса за смъртта, но аз съм го изследвал от различни гледища, но не съм го засягал. Някои са ми разправяли, че са виждали умрелите, че вървят подир ковчега си. Други пък са ги виждали отгоре на гробовете им. Моите изследвания са малко по-други. Аз съм наблюдавал момента, когато умрелият умира. Пред мене са умирали мнозина. Тогава пред мене се представя едно голямо, чисто море, на което водата започва да се увеличава в границите си с един милиметър. Значи, когато някой умира, т.е. заминава за другия свят, границите на това море се увеличават с един милиметър.

Понякога аз правя опити да се съобщавам с умрелите, да се разговарям с тях. Като ми се обади някой умрял, аз му казвам: „Покажи се.“ Той не иска да се покаже. Пред мене умрелите се срамуват да се покажат. Щом ми каже, че не смее да се покаже, аз не го изнасилвам. Питам умрелия: „Как си?“ – „Съжалявам, че съм живял така.“ – „Как трябва да се живее?“ – „Е, да се върна сега на Земята, другояче бих живял.“

Но както и да ви говори умрелият, като дойде до едно място, каквото и да го питаш, не говори повече. Защо? Защото има една граница на нещата. Там нещата са обратни. Онова, което става в онзи свят, те не могат по никой начин да го обяснят на жителите на Земята, не могат да кажат как става. Защо? Представете си, че имате четирите направления или посоки: вие познавате движението в дължина, широчина, и дълбочина. Но освен това движение има едно четвърто, което е насочено към всички посоки, и към центъра на Земята. Като напира отгоре, едновременно се връща и към центъра. Значи, това изтичане не става към периферията, но става към центъра.

Това са неща, които човек непременно трябва да си представи, да си ги въобрази. Онези, които са ясновидци, виждат, че небето се отваря. Всеки от вас може да има такава една опитност. Гледаш, пред тебе се отваря една картина: виждаш планински върхове, полета, обрасли със зеленина, чисти пътища. Това нещо го няма никъде на Земята, а ти го виждаш. Ще кажете, че това е някаква илюзия. Да, но илюзията, миражът, е отражение на някаква реалност. Тъй щото, това, което вие наричате мираж, не е нищо друго, освен една отдалечена реалност. Щом виждаш тия неща, това показва, че има някаква реалност. Без реалност ти не можеш да виждаш нищо. Без реалност никакво отражение не може да съществува.

Сега аз не засягам външната страна. Аз съм засягал и другия въпрос. При известни случаи, за пример, ти трябва да влезеш във връзка с някои същества извън Земята, които седят на по-висока степен на развитие, отколкото хората на Земята. Който отиде при тези същества, които разбират Божиите закони, те веднага ще му предпишат какво трябва да направи. Който ги послуша, той благословен ще бъде. Такава опитност имаше апостол Петър, който беше затворен. Онези негови приятели, 120 души, които постоянно се молеха за него, с молитвата си извикаха един ангел от небето, който влезе в затвора при Петра, който седеше с веригите си и му каза: Стани, опаши се! Ангелът бутна оковите, и те паднаха от нозете му. Той бутна вратата, и тя се отвори. – „Върви сега след мене.“ – И Петър тръгна. – „Върви си сега по пътя, тук да те няма. И като те потърсят утре, да не те намерят. Да не се покажеш много честен. Тази честност тука не минава.“

Сега, като говоря за любовта, любовта е един свещен акт. И ние не трябва да обичаме така, за да покажем любовта си пред света, но тя трябва да бъде един таен акт. Свещено нещо е любовта. Обичаш някого – остави го свободен. Ангелът, който освободи Петра, имаше любов в себе си. Само по този начин човек разбра какво нещо е любовта. Когато този ангел дойде при човека, в сърцето му ще пламне особен пламък. Така стана и с Петра,

но оттам насетне Петър беше готов да понесе всички страдания. Ако при тебе не дойде един ангел да бутне оковите на краката ти и не ти каже да станеш и не ти даде сила да излезеш навън, ти ще останеш завинаги в затвора. Този ангел трябва да дойде да ти покаже звездите, светлината и да те прати да разправяш на приятелите си, че той те е извел. Това е доброто, което влиза в твоето сърце.

Сега и аз ще направя в дадения случай същото: ще бутна оковите ви и ще кажа: „Станете!“ Оковите ви ще паднат, вие ще станете и ще излезете вън. След това ще ви кажа: „Идете сега при братята си и им кажете какво ви е казал Господ.“ Възможно ли е това? Възможно е, няма какво да се съмнявате. Съмнява се само онзи, който няма нищо, който нищо не е придобил. Но онзи, който има свобода, има сила, има светлина, има и добрина, той няма в какво да се съмнява. Човек няма в какво да се съмнява. Но слугата може да се съмнява в господаря си, докато е слуга. Овцата може да се съмнява във вълка, че може да я изяде. Когато вълкът стане овца, овцата не може да се съмнява във вълка.

Едно време, когато русите дошли да освобождават българите, един турски паша запитал един от руските генерали: „Ние толкова време управлявахме българите, но нищо не можа да излезе от тях. Вие какво мислите да правите с тях? Мислите ли да им турите казашки шапки?“ – Освен, че не мислим да им турим казашки шапки, но ние мислим да си турим български калпаци, да станем като тях. Турчинът се учудил и казал: „О, Аллах! Само Бог може да ви накара да си турите калпаци, защото нашите глави са много страдали от тия калпаци.“ Казвам: И ти, като руския генерал, ще отидеш при някого да го освободиш, и като го освободиш, турският паша ще те пита: „Ти искаш да му туриш своята шапка ли?“ – „Не, аз ще туря неговата шапка на главата си, неговия калпак.“

Следователно, ако в дадения случай вие не можете да станете като този, когото освобождавате, вие не го обичате. И Бог, за да ни покаже, че ни обича, Той слиза на Земята между нас, туря нашия калпак, взима нашите немощи. Той става едно с нас.

Сега могат да ви говорят много богословски работи, да ви проповядват кое е правото учение. Според мене правото учение седи в свободата, в силата, в светлината, в добротата. Там, дето има свобода, има право. Дето има сила, има и право. Дето има светлина, има и право. Дето има доброта, има и право. Това са 4 необходими неща. И когато вие разрешавате известен въпрос, ще кажете в себе си: „Да имам свободата на Бога! Ще вложа Божията свобода в душата си, Божията сила в духа си, Божията светлина в ума си и Божията доброта в сърцето си.“ По този начин само между

хората ще се образуват истинските връзки и всички ще бъдете радостни и доволни. Защото въпросът не е да бъдем слепи. Въпросът не е в това да разискваме върху нещата, но в това, да станем ли Синове Божии или не, да се проявяваме ли като Синове Божи или не. Мъжът трябва да се прояви като брат, като Син на Бога. Жената трябва да се прояви като Дъщеря на Бога. Щом се проявят така, те ще могат да си подадат взаимно ръка и да започнат да работят в това поле.

Тъй, както е сегашният живот, той е отличен. Какво липсва на живота? Единственото нещо, което смущава човека, това е въпросът за смъртта. За човека смъртта е един червей, който постоянно го гложди и постепенно го изяжда. Тези дни, като се разхождам из нашата градина, виждам една круша съвършено изсъхнала. Клонете ѝ нависнали. Приближавам се, виждам един червей влязъл в нея и я осакатил. Казах на градинаря да вземе един тел и да извади червея навън. Ако е въпрос да храним червея, лесна работа, ние ще го пенсионираме. Но той не трябва да остане в крушата, да я осакати. Доста го търсих, докато го намеря. Намерих го най-после, но той успял да изсуши централните клонища. Ако и в човека влезе един такъв червей, който изяжда, и човек ще се изсуши.

Казвам: Сега Господ е дошъл и поглежда в нас. Той намира, че и в нас има такъв един червей, който суши: Ще питате: „Не е ли достатъчно само вярата, която имаме?“ – Не е достатъчно. – „Ами надеждата?“ – И тя не е достатъчна. – „Ами любовта, която имаме?“ – И тя не е. Ето какво разбирам аз под думата „любов“. Щом се запознаете с Божията любов, за която ви се говори, всичките ви страдания, всичките ви противоречия, всичките ви грехове, които имате, ще изчезнат – помен няма да остане от тях. И дето минавате в света, нито едно куче няма да ви залае, нито една змия няма да ви ухапе, нито едно животно ще те нападне. И вятърът ще млъкне, и Слънцето ще гледа към вас като любяща майка, с жив трепет. Ако носите тази любов в себе си, дето минавате, и дърветата ще ви се покланят и ще ви предлагат от своите плодове. Кога ще дойде тази любов? Още днес можете да я имате. Аз ви говоря за една опитност, която познавам. Не считайте, че тия неща са непостижими. Аз ви говоря за неща, които са постижими, които лесно можете да постигнете. Има неща, които днес не можете да постигнете. За пример, в дадения момент не можете да станете ангели. Но тази любов още днес можете да я придобиете. Светлината, която аз възприемам от Слънцето, могат да я приемат и камъните, и растенията, и животните, но важно е, че аз зная как да я възприемам и да храня с нейните лъчи клетките на своя мозък, а малките буболечици това не могат да направят. Те казват, че това не е заради тях. За да възприемат светлината, както аз я възприемам, те трябва да изменят своята форма.

Та, сега, всички вие трябва да започнете да работите. Като ви гледам главите, намирам, че много от вас нямате такива глави, каквито трябва да бъдат, не отговарят на истинските мерки. Аз имам точни мерки какъв трябва да бъде човешкият череп, какви трябва да бъдат веждите, носът, устата на човека. Човек трябва да се измени, да изправи носа, ушите, устата, брадата, веждите си. Не със сантиметри, но поне с една десета част от милиметъра. Той трябва да измени челото си, ръцете си, очите си. Като пипна ръцете на някои хора, усещам голяма коравина, твърдост, като една твърда почва, която няма никаква мекота в себе си, никаква влага. Някои се стремят да имат хубава уста. Да, устата на човека трябва да бъде хубава, да диша живот от нея, да има красив трепет. От очите на човека трябва да излиза светлина. Като се приближите към такъв човек, вие веднага ще изпитате същото въодушевление, каквото и той има. Ще изпитате същите стремежи като неговите. Като минете покрай такъв човек, веднага ще изпитате в себе си едно желание да направите някому добро. И изобщо, добрите хора подтикват към добри дела, към добри мисли и чувства, към добри постъпки, към свобода.

„Аз ще погледна на сиромаха и на съкрушения духом и на този, който трепери за словото Ми и който люби словото Ми." Така говори Господ. Сега има два начина. Ако ви кажа по един начин, вие можете да мислите едно, ако ви кажа по друг начин, вие ще мислите друго. Като се върнете дома си, каквото Господ ви пошепне, направете го. Като се върнете дома си, каквото Господ ви каже на душата, на духа ви, на ума и на сърцето ви, направете го. Като се върнете дома си, Господ може да ви каже: „Измийте краката си." Той сам може да вземе леген, и както Христос каза на Петра да си измие краката, и на вас ще ги измие. Петър каза: „Господи, не искам да ми миеш Ти краката." – „Ако не оставиш да ти измия краката, нямаш дял с Мене." – „Тогава не само краката, но и главата ми можеш да измиеш." – „Не, достатъчно е само краката ти да измия."

Сега, ако ви кажа друго нещо, криво ще ме разберете. Второто нещо, което трябва да измиете, е да измиете езика си. Ако аз бих взел леген да ви измия, нямаше да измия само краката ви, но ще измия езика ви. И ще кажа на всеки от вас, че ако езика ви не измия, вие нямате дял с мене. Понеже вие няма да чакате аз да дойда да ви измия краката, затова казвам: Измийте краката си, измийте и езика си, за да не се съблазнявате. Знаете ли как да направите това измиване? Представете си, че сте господар, но слугата ви е направил едно престъпление и вие мислите как да го наложите по-добре, да почувствува това, което е направил. Тъкмо се готвите да наложите слугата си, но Господ ви среща и ви казва: „Измий добре езика си." Ти измиваш езика си и казваш: „Добре че слугата ми се

провини пред мене, че стана случай да срещна Господа, Който ме накара да измия езика си. Ако не бях Го срещнал, съвсем щях да оцапам езика си."

Това значи: Простете вашите прегрешения и прегрешенията на вашите ближни, за да имате общение с Бога. Ние трябва да простим и на себе си, и на всички, за да бъдем подобни на Бога. Понеже Той прощава, и ние ще простим. Аз няма да направя нищо от себе си.

„И ще погледне на сиромасите и на наскърбените." Понеже Господ погледна, ще каже: „Сега желая да измиете краката и езиците си." Като измиете краката и езиците си, вие ще разберете всичко, което досега ви се е говорило. Новото учение седи в това, поне веднъж в живота си човек да измие краката си и езика си, както трябва. Щом измие езика си, в него ще дойде Божият мир.

Пожелавам ви сега да дойде Божият мир, Божията радост и Божието веселие във вас. Като измием краката си, Божият мир, Божията радост, Божието веселие и Божията любов да дойдат у нас.

Тайна молитва

Днес имате най-чистата вода, с която можете да измиете краката си и езика си.

32-ра неделна беседа,
държана от Учителя
на 29.VIII.1937 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев*.

---

* Беседите от 18 и 25.VII., 1, 8, 15 и 22.VIII.1937 г. са отпечатани в томчето съборни беседи „Лъчи на живота" (Бел. на координатора Вергилий Кръстев).

1937_08_29 Вътрешна обхода
утринно слово

ВЪТРЕШНА ОБХОДА

Ще прочета 15-та глава от Евангелието на Матей. Тогаз пристъпиха при Исуса Ерусалимските книжници и фарисеи и казваха: "Защо твоите ученици престъпват преданието на старите? Защо не си мият ръцете, когато ядат хляб?" Те имали обичай, когато седнат да ядат, да си мият ръцете. Сегашните хора не спазват тоя обичай. А Той им отговори: "Защото и вие, заради вашето предание, престъпвате Божията заповед." Те престъпват човешкото предание, а вие престъпвате Божия закон — едно равновесие. Днес никой не пита, защо Христовите ученици престъпват преданието на старите? Защо никой не мие ръцете си, когато яде хляб? Тоя въпрос сега не е кардинален, но във времето на Христа беше кардинален. Ако Христос дойде втори път на земята, няма да му задават такъв въпрос. Днес биха задали въпроса: Учителю, защо брат ми ме обижда? Защо не се отнася с мене, както трябва? Защо престъпва закона на приличието? Престъплението може да бъде лично, а може да не бъде лично. Може да говориш лошо за българите в присъствието на един българин и да го обидиш. Всъщност, не говориш за него, но той се обижда. Ако българин отиде в Англия и види паднали плодове под дърветата, веднага ще ги събере, ще ги издуха малко от праха и ще ги тури в бюфета да узреят. — Защо постъпва така? — Такъв обичай има. Самите англичани минават-заминават край дърветата, виждат нападалите плодове, но не ги събират — нямат такъв обичай. Те считат това за унижение. Питам: Имате ли право да събирате нападали плодове от земята? На тоя въпрос вие сами ще си отговорите. Някой обира падналите плодове и се оглежда на една или на друга страна, да не го видят.

Казвам: Желанието на човека да не го видят и чуят, че направил някаква грешка, се отразява психически върху самия него. Например, дъщерята ходи без позволение някъде и казва: Дано не ме види майка ми. дано не чуе баща ми. И синът казва същото. Те не подозират, че тая мисъл работи в умовете им и създава обратна реакция. Ден след ден зрението им отслабва, слухът се претъпява, и те ослепяват и оглушават. Също така не казвай за някого: Не искам да видя тоя човек! Няма да се мине много време, и тая мисъл ще се върне към тебе. Ако повториш тия думи няколко пъти, те ще се върнат към тебе. Това са ред психологични състояния, които се отразяват зле върху човека. Защо трябва да каже дъщерята, дано никой не я види! Казано е в Писанието, че ония, които виждат, отиват към виделината. Синът и дъщерята трябва да се радват, че бащата е видял и чул това, което те са направили. Във всички хора има желание, като

направят грешка, никой да не ги види, нито да ги чуе. Да остане на вас, вие бихте желали, никой да не ви види и да не ви чуе — даже и Господ да не ви види и чуе. Като сте влезли в новия път, вие сте забелязали, че там има множество малки, дребни неща. на които трябва да обръщате внимание. Те оставят своите последствия върху вашия живот. Дъщерята и синът ни най-малко нямат желание, бащата и майката да ослепеят и оглушеят.

В религиозните общества има една опасност — от вътрешна близост. Когато хората се сближават, без да са достигнали до една естествена, вътрешна обхода, те си пакостят. Някой сгреши нещо и се мъчи да се скрие, да не го видят братята и сестрите му. Когато се сближават, хората трябва да бъдат крайно внимателни в своите мисли, желания и постъпки. Човек се натъква на три вида мисли, чувства и постъпки. За да не пакости първо на себе си, той трябва да се стреми към такива мисли, които дават възможност на главата да се развива едновременно в три посоки: на дължина, на широчина и на височина. Когато главата расте на дължина, човек става активен, като кавалерист; когато расте на широчина, той става издръжлив, лесно се справя с всички обсадни положения; когато расте на височина, той се развива в морално и духовно отношение. Изучавайте кои мисли удължават главата, кои я разширяват и кои помагат за растенето и на височина.

Трите измерения — дължина, широчина и височина отговарят на телата. Само телата имат три измерения. Така се натъкваме на геометрията, която е предмет на сегашни изучавания. И в миналото, в кабалата са изучавали геометричните форми, а също и числата. Например, числото три, взето в сегашната математика, се разглежда като количество, сбор от три единици. Кабалистично, това число има друго значение. То не се дели на нищо, освен само на себе си. Ако към него прибавим още три единици, получаваме шест единици. Това число се дели на две, на три и само на себе си. Последните три единици се различават от първите три. Ако съберем три килограма вода и три килограма сол. няма да получим шест единици, но ще получим солен разтвор.

Математиката и геометрията се прилагат навсякъде в живота, но като физични величини. Например, когато се строят къщи, архитектите си служат с геометрия и математика; когато изчисляват големината на орбитите, на планетите, пак си служат с математика. Обаче, сегашните учени не са дошли до прилагане на математиката в психичния живот на човека. Например, интересно е да се изчислят теченията, които стават в човешкия организъм. Болният се стреми към здравия. — Защо? — За да почерпи от него сила. Следователно, здравият дава нещо от себе си на болния, и болният предава нещо на здравия. Между тях става обмяна,

която може да се изчисли. Най-слабите изтичания от човешкия организъм могат да се изчислят Колкото по-близък ви е болният, и колкото по-голяма е любовта ви към него, толкова повече черпи той от вас. Обмяна става и между здрави хора. В бъдеще, когато математиката се приложи и в психичния живот на хората, ще видите, какви сили изтичат от човека, и ще разберете причината на заболяванията. Тогава съзнателно ще се предпазвате от всичко онова, което разстройва организма ви. Днес малцина разбират, какво значи общение с хармонични хора. Ако дружите с хора, които подържат отрицателни мисли и чувства в себе си, вие се свързвате с тях и носите последствията на техните отрицателни сили. Като знаете това, ограждайте се със здрава аура, със здрави мисли и чувства, да не се поддавате на отрицателните влияния на хората. Пазете се от ръкувания, прегръдки и целувки с хора, които не познавате. Не казвам да се страхувате, но да бъдете внимателни. Всеки човек носи в себе си положителни и отрицателни сили, с които пръв той трябва да се справя. Ще кажете, че болестите се отразяват главно върху физиката на човека. Питайте младите студенти медици, какво ще кажат за това. Когато започнат да изучават признаците на болестите, много от тях заболяват от същата болест, която изследват. Това състояние е временно, но те го изпитват. Питайте младите лекари, какво изпитват, когато започнат да лекуват болни. Те минават почти през всички болести, които лекуват. Това е област, която всички не трябва да знаят. Както електричеството се предава чрез влияние, така и много болести се предават чрез влияние.

"Защо учениците ти престъпват старите предания?" Ще кажете, че вие сте свободни от старите предания. Лъжете се, тоя въпрос засяга и вас. Това, което днес наричат унаследени черти, не е нищо друго, освен предания на старите, т.е. на вашите деди и прадеди. Днес малко хора говорят за Божественото, което е вложено в тях. Обаче, всички казват, че са наследили известни черти от своите деди и прадеди. Някой наследил слабостта да пие, друг — да се гневи, трети — страх и т.н. И заекът е страхлив. Достатъчно е шумка да мръдне в гората, за да удари той на бяг. Казваш: Страхлив съм, наследил съм тая черта. — Щом си я наследил, лесно ще се справиш с нея. Тя не е Божествена черта. Ако страхът беше Божествено чувство, защо едни хора са страхливи, а други — смели? Бог не е създал човека страхлив. Първоначално той не е бил страхлив. Когато сгреши, тогава разбра, какво нещо е страхът. Благодарение на страха, животните предчувстват опасността отдалеч. Овцата предчувства приближаването на вълка. Кокошката предчувства приближаването на орела. Тя не поглежда нагоре, но предчувства, че на един километър височина над нея се вие орел. Във всеки човек, колкото и да е безстрашен, дълбоко в него се крие затаен страх. Всеки се страхува от нещо. Във Варна имаше една акушерка, смела жена, мъжки характер. Тя плуваше в морето, като риба. Сама

отиваше с плуване от Варна до Евксиноград и обратно. Обаче, видеше ли пиявица, даже в шише, тя изпитваше панически страх. Сама казваше: От нищо не ме е страх, но пиявица не мога да гледам, особен страх ме обхваща. Тя е чувствителна към пиявицата. Има хора, особено мъже, които могат да понасят всичко със спокойствие. Обаче, осмели ли се друг мъж да погледне жена им, те веднага скачат на крак, готови са да му обявят дуел. В тази област те са крайно чувствителни.

Сега, аз разглеждам психологически въпроса за страха и за ревността. Има невидими същества, в чийто интерес е да възбуждат енергиите в човека, за да черпят от него. Като се гневи, те използват тази енергия в него и го обезсилват. Аз наблюдавам, как пристигат тия същества. Те идат групово, сядат около човека и започват да му внушават отрицателни мисли, докато го настроят. Щом постигнат целта си, те се отдалечават и наблюдават, какво ще прави той. Какви са тия същества? — Като хората, само че за тях не са нужни специални столове. Те могат да сядат и по десетина на един стол и пак им е широко. Какви са, каква външна форма имат, не е важно; важно е, как действат те върху човека. При всяко изпитание, лицето на човека потъмнява. Страшно е, когато той се отдава на отрицателни чувства: завист, отмъщение, злоба. Тогава лицето му потъмнява и погрознява. Когато Каин завидя на брата си, лицето му почерня и погрозня, и той реши да го убие. Пазете се от греха на Каина. Наблюдавайте се, да видите, какви промени стават с цвета на лицето ви. Когато изпитвате завист и търсите случай да отмъстите на човека, погледнете се в огледалото, да видите, какви промени стават с вас. Ако цветът на лицето ви е тъмен, вземете мерки да се справите с отрицателните си мисли и чувства.

Казвате: Човек трябва да търпи. Търпението е за силния човек; за слабия е неволята. Само оня може да търпи, който разбира законите. Той знае, че може да го притиснат на няколко места: в областта на сърцето — да засегнат чувствата му, в областта на ума — да засегнат мислите му и в областта на неговата воля — да засегнат постъпките му и всякаква инициатива за действие. Той е буден и лесно се справя с условията. Той знае, че, дето и да го нападнат, всичко може да понесе с търпение. Не е достатъчно само да виждаш грешките и да желаеш да ги изправиш. Важно е да знаеш методи за тяхното изправяне. Търпението е метод за изправяне на погрешките. Ще търпиш хората, ще търпиш и себе си, докато се изправиш.

Човек има слабости, които вижда, след като ги прояви. Има слабости, които се виждат отвън: те са явни и лесно се изправят. Види ли веднъж своите скрити слабости, човек трябва да прави усилие да ги предотврати.

Казваш. Втори път няма да проявя такава слабост. — Вярно е, втори път ще проявиш друга слабост, която не си подозирал в себе си. Една слабост може да се прояви по много начини, и човек се изненадва, не знае, как да се справи. — На какво се дължи нетърпението? — На излизане на двойника. Често двойникът излиза един-два сантиметра навън, а някога — повече. Щом излезе повече, отколкото трябва, човек става крайно нетърпелив. За да не се гневи, той трябва да се бронира. Мекотата е броня на човека. Затова казвам: Колкото по-чувствителен става човек, толкова по-мек език трябва да има. Ако чувствителността ти се увеличава, а езикът огрубява, ти сам се натъкваш на мъчнотии и изпитания. Казано е в Писанието: "Не огорчавайте Духа, с който сте запечатани." Мислите ли, че Духът е доволен от вашите мисли, чувства и постъпки? Понеже Духът не може да говори на ваш език. Той ви нашепва отвътре: Не постъпи добре. Изправи грешката си! Вие започвате да Го убеждавате, че външните условия са лоши, че светът е лош. Духът казва. Бъди търпелив, аз ще уредя всички работи. — Не мога да търпя, ще му отмъстя. — Това е спор между човека и Духа. Той става вътре в човека. Ако не слушаш Духа, ти губиш вътрешния си мир. Без мир няма успех, няма развитие. Мирът е първото условие за идване на духовната култура.

Днес от всички хора се изисква вътрешна обхода, а не външна. Да се обхождаш добре с Божественото начало в себе си, никога да не го огорчаваш, това е истинска вътрешна обхода, за която е нужно култура, знание. Да не огорчаваш Духа в себе си, това значи, да имаш добра обхода към Божественото в себе си. Щом изгубиш свободата си, ти огорчаваш своята душа; щом изгубиш силата си, ти огорчаваш своя дух; щом изгубиш знанието и светлината си, ти огорчаваш своя ум; щом изгубиш доброто си, ти огорчаваш своето сърце. — Какво трябва да се прави тогава? — Възстанови доброто на своето сърце, светлината и знанието на своя ум, силата на своя дух и свободата на своята душа. Следователно, свободен е оня, който знае, как да се обхожда с душата си; силен е оня, който знае, как да се обхожда със своя дух; умен е оня, който знае, как да се обхожда със своя ум; добър е оня, който знае, как да се обхожда със своето сърце.

Питате: Какво да правим с наследствените черти? — Да оставим тоя въпрос настрана. — "В грях ме зачена майка ми." — И тоя въпрос не трябва да ви занимава. Ти може да си семка, посадена в калта — това нищо не значи. Тая семка може да пусне коренчета, да покълне, да образува листа и клончета и поне наполовина да се освободи от влиянието на земята. Работи върху себе си, да се освободиш. Не можеш да придобиеш свобода, ако не обичаш душата си; не можеш да придобиеш сила, ако, не обичаш духа си; не можеш да придобиеш светлина и знание, ако не обичаш ума си; не можеш да придобиеш доброта, ако не обичаш сърцето си. Така,

както се проявявате днес, това е вашият минал живот. Трябва да се освободите от миналото и да заживеете по нов начин.

Преди няколко дена бях с младите братя на планината. Седнахме да обядваме. Един от тях пожела да ни фотографира. Тъй както бяхме насядали на земята, със скромна трапеза, и да се фотографираме, нямаше да съблазним никого. Това не е в някой дом, при богата трапеза. Помислих си: ако кажа, че не искам да се фотографирам, ще излезе, че се страхувам; ако пошепна на ухото на брата, който седеше до мене, съображенията си, другите ще мислят, че му казвам нещо тайно, и те ще пожелаят същото; да кажа, че времето не благоприятства, това ще бъде много дипломатично. Най-после реших: като иска, нека да ни фотографира. Ще взема участие в сражението. По-добре да не се обижда братът. Наистина, ако откажа, ще употребя най-мек език, но и това може да го засегне.

Един селянин изпратил сина си да учи в странство. Към края на годината синът писал на баща си да му изпрати четири хиляди лева, които му трябвали за изпитите. Като неграмотен, бащата занесъл писмото на касапина, да прочете, какво иска синът му. Касапинът чете с груб, повелителен тон: Татко, изпрати ми пари, трябват ми за изпит! Бащата казал: Виж го ти, хем пари иска, хем ще ми заповядва! Няма да му пратя нищо! После се размислил и отишъл при фурнаджията: Моля ти се, прочети, какво пише синът ми. Фурнаджията чете с мек, кротък глас: Мили татко, изпрати ми моля ти се, четири хиляди лева. Трябват ми за изпит. — Виж, като се моли, като ме нарича "мили татко", ще му изпратя, колкото иска. Ще излезе от него човек! — Де е грешката сега? — В касапина. Той чете с груб глас, а фурнаджията — с мек, кротък глас.

Често и вие получавате писма от небето, които не можете сами да прочетете. Давате писмото на касапина, но не сте доволни. Дайте го на хлебаря. Като го прочете той, ще разберете съдържанието му и ще останете доволни. Животът на много семейства се разваля поради грубия език на мъжа или жената. Мъжът се върне от работа и казва на жена си с груб, недоволен тон: Много си пресолила яденето! Казвам: Има цяр за пресоленото ядене. Сипи една чаша гореща вода в яденето, тури го да ври още малко, и то ще стане, както трябва. Кой от двамата е по-виновен: мъжът, или жената? — И двамата. Мъжът е виновен, че говори грубо и обижда. Ако жената не премълчи и отговори по същия начин, и тя е виновна. Някога човек роптае, недоволен е от живота си. Той казва: Господи, защо на едни хора даде повече знания, богатство, красота, а мене лиши от тия блага? — Кой е виновен за това? — Ти сам. Някой те обижда, защото и ти си обиждал. Днес ти си господар, имаш няколко слуги на разположение, но се отнасяш с тях грубо, жестоко — постоянно ги

обиждаш. Помни: В другия живот ще стане обратното. Ти ще станеш слуга, а един от слугите ти — твой господар. Това, което си правил със слугите си, той ще ти го върне с лихвите. Отношението му към тебе е отглас на твоето отношение в миналото. Като знаеш това, кажи си: Както и да постъпва господарят с мене, аз ще мълча, няма да му отговарям. Искам да ликвидирам със старите сметки.

Казвам: Не престъпвайте Божия закон заради старите предания! Не престъпвайте Божия закон заради вашите наследствени черти!:

— Много съм нетърпелив. — Това е наследствена черта, с която трябва да се справиш.

— Чуждите работи ме интересуват. — И това е наследствена черта. И лисицата се интересува от чуждите кокошки. И детето се интересува от ябълките, крушите, орехите на съседа. — Това са тънки работи. Какво ще правим, ако не се интересуваме от проявите на живота? — Това са дребнавости във вашия живот. Знаете ли, какъв щеше да бъде вашият живот, ако можехте да се владеете, да не се занимавате с дребнавостите на живота? Дето минете, щяха да ви очакват като ангел. Ако можете да владеете мислите, чувствата и действията си, вие ще бъдете цвят, който разнася аромата си далеч; извор, който разхлажда ожаднелите пътници; чист въздух, който ободрява духа на уморения пътник; изгряващо слънце, което насърчава всички обременени. Няма по-велико нещо за човека от това, да обича своите мисли, чувства и постъпки и да ги владее. Щом той ги обича, и те ще го обичат. Няма по-велико нещо от това, да чуващ гласа на своите светли мисли, на своите добри чувства и на своите благородни постъпки. Чрез тях се изявява гласът на Бога, Който казва: Добре мислиш, добре чувстваш и добре постъпваш! Какво по велико от това да чуеш одобрението на Господа!

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

Обхождайте се със себе си, с Божественото в себе си така, както Бог се обхожда с вас!

— В Божията Любов е благото на човека.

32. Утринно Слово от Учителя, държано
на 29-и август, 1937 г. София — Изгрев.

Книги:
Вътрешна обхода
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
Вътрешна обхода
Старото отмина (Утринни Слова. Година VI (1936–1937). Том II. София, 1947)
20 беседи от 21 март 1937 г. до 19 септември 1937 г.
Вътрешна обхода
Лъчи на живота (Беседи отъ Учителя, държани при седемтѣ рилски езера презъ лѣтото на 1937 г. София, 2004)
24 беседи от 18 юли 1937 г. до 22 септември 1937 г.
Начало: 05:00

1937_09_01 Не нарушавайте свободата
лекция пред общия окултен клас

НЕ НАРУШАВАЙТЕ СВОБОДАТА

Добрата молитва.

Пишете върху темата: „Свойствата на правите и кривите линии“.

Когато някой философ или някой виден държавник го поставят да продава хляб, веднага пред обикновените хора той ще изгуби нещо. Даже един лош човек, ако му дадете цилиндър и една хубава дреха, веднага ще добие някакво свойство. Сега същественото седи в придобивката. Повидимому философът или държавникът може да е изгубил нещо, но изгубил ли е той всъщност. Или вземете, че вие от един учен човек му вземете книгите, разбира се едно пособие ще изгуби, но ако дадете книгите на един прост човек, той ще спечели ли нещо? – Ако спечели, има условия. Но онова, което (е) писано в книгите, той не е запознат с него.

Сега например вие говорите за свободата. Човек в какво е свободен? Абсолютна свобода човек има само в три неща. Свободен е в Любовта, свободен е в Божията Мъдрост, свободен е в Божията Истина. Там е абсолютната свобода дадена. Никой не може да те застави да изкривиш и да кажеш нещо, което не е. Никой не може да те застави да мислиш туй, което не е или да обичаш туй, което не е. Сега ще кажете: „Съществува една Любов, която се мени, защото и ние самите се меним“. Например ако пътувате по един път и този път е във възходяща степен, постепенно вашият хоризонт ще се отвори. Не че вашето зрение се усилва, но човек с по-висок хоризонт става. Вие мислите, че виждате надалече, но това са външни условия. Ако слизате в долината, веднага вашият хоризонт се намалява. Или вземете сега един модерен дрехар, направи една дреха без джобове, така му дошло на ум на човека. Или направи едно дълго палто и тури един джоб или два джоба. Пък важно е да тури джоб. Представете си такъв един костюм като фрака, ще вземете и ще направите един малък разрез отзад, защо? Онези, които са го отворили, какви са били техните съображения? – Или представете си онези, които са построили човешкото тяло и са турили една уста, две уши отстрани, един нос и две очи отгоре, те си имат своето значение. Устата е за да се храни, носът е за да намира храната накъде се намира. Очите са за да виждат, ушите за да слушат, слушалки значи са. Те са пособия. Природата турила така оста, дойдат да изучават носа на човека. Чрез носът знаят какви са неговите психологически възможности. Да допуснем, че една права линия е турена на носа, че носът представя една права линия. Какво представя сега от психологическо гледище правата линия? – Или може да имате един прав

нос, с една малка вдлъбнатина – вие не сте се занимавали; или пък на носа може да се яви една малка гърбавина, носът е малко гърбав. То е мода вече, физиогномическа мода.

Дойдоха двама души – един българин, който води един французин, кореспондент. Като ги погледнах и като видях окото на българина, туй ми даде малко доверие и казвам: Сега съм зает, не мога да го приема. Ако иска утре. Пратих го на друго място за сведение. Сега кое ме заставя да му гледам ухото, окото на французина. Французинът се учудва, как тъй аз да не го приема. Той е бил свободен да дойде, то е негово право да дойде, но и аз имам право дали ще го приема, то е мое право. Аз не съм му казал да дойде или да не дойде. Той сега се учудва, защо да не го приема. Иска да ми заповяда. Това са потънкости сега. Казвам: Сега често вие се месите във вашата свобода. Постоянно разисквате въпроса кой кого обича. Работа, която не е нито в клин, нито в ръкав. Никога не се месете в една чужда работа, кой кого обича. Човек обича някого, то е негова работа, не е твоя работа. Някой казва: „Знаеш ли кой те обича?“ – Ще кажеш: „То е негова работа, че ме обича“. – „Ама ти не отговаряш ли на неговите чувства“. – „То е моя работа“. Сега искат да знаят той като те обича, ти обичаш ли го. Вие се месите в дадения случай в две свободи. Онзи дали оценява Любовта, то е негова свобода, ние не можем да се месим, не знаем дали оценява Любовта или не, не може да говорим. Защото след като запаля дърветата, дърветата оценяват моята запалка, понеже горят. Кои са качествата на горенето? Има едно горение, което образува само дим. Сега вие се спирате върху една Любов, която образува само дим. То е най-последното горение. Да кажем вие сте неразположени. Това е любовен кадеж. Или казвате: „Аз еди кого си не обичам“. Любовен кадеж е, дим е. В такова нещо вие не можете да седите, веднага ще има смъдене на очите. Или някой човек не можете да го гледате, кадеж има. Някого гледате, пълно е горението, приятна е светлината, понеже горението е пълно. Ако тази светлина е мъжделива, веднага ще причини известно смъдене на очите. Някой път ние се месим в Божиите работи. Искате да знаете защо Господ направил нещата така, а не другояче. Бог, Който е направил света, той го е опитал, хиляди модели е опитал. За всички неща има модели в света. Сега от вашето гледище, какви са подбудителните причини, че можете да обичате някого. Да кажем обичате ябълките или гроздето. Подбудителната причина е желанието в мене да ям гроздето. Колкото желанието в мене да ям гроздето е по-голямо, толкоз по-добре; колкото желанието ми е по-малко да ям грозде, може да е много хубаво гроздето, нямаш желание да ядеш и казва: „Ето аз гроздето не обичам“. Не че не го обича, в него няма разположение да употребява гроздето. Казвам: При сегашните условия, изисква се за себе си мисълта да бъде ясна, за да сте свободни. Например, някои хора са много отворени, говорят много за Любовта. Например,

някой път има Любов, която образува въздишки. Седи някой, обича много въздишките. Въздишките излизат все от Любов. И всички страдаме се от Любов. Да кажем ял си ти храна, много сладко, но тази храна не се смила в стомаха и образуват се известни болки и тогава въздъхнеш. Казваш: „Сладко беше това, което ядох, но измени разположението ми". Започваш ти да пъшкаш. Искаш да услужиш някому в материалния свят или на физическото поле да му дадеш пари и в тебе има едно неразположение, и веднага без да мислиш много, колкото ти иска даваш. След туй, след време, като не ти връща парите назад, започваш да въздишаш. Питам: Ако ти си дал парите с Любов, приеми сега, че и парите са взети с Любов. Защото парите като са дадени с Любов и приети с Любов, защо не се връщат навреме, някоя посторонна причина влязла. Този човек обещал да дойде навреме, но пътят се е развалил, имало голямо наводнение, или може да е зима и голям сняг да е паднал, и има извинителни причини. Но допуснете в тия близките разстояния, че едни живеят на екватора, а друг живее на северния полюс. Този, който живее на северния полюс, при много неблагоприятни условия е, а онзи, който е на екватора казва: „Хубаво е времето". Онзи казва: „В такова време как ще ида". А другият мисли: „Как в такова лошо време, как ще ида, как ще преодолея".

Та казвам сега: Как ще представите вие на едно двуизмерно пространство, как ще представите един нос, да бъде релефен? Често в разбирането на човешкия характер, вие трябва да се учите. Аз забелязвам във всичките хора има повече желания. Едно животно като ме види, очаква повече отколкото аз може да му дам в дадения случай. Като си маха опашката кучето, то очаква да му дам голям комат. Аз извадя едно малко парче, то с учудване гледа. Казва: „Аз очаквах от тебе повече, дай още малко парче". Все остава едно очудване в него. Ако на туй куче му дам колкото иска, то седне и ме гледа. Целият хляб като го вземе не остава при мене, взема си дърмите, щом му задоволя желанието както иска, замине си. Аз се чудя как тъй, толкоз хляб да му дам и да не остане. Обаче туй куче си отива, няма доверие, да не би аз да се изменя, да не би да поискам хляба си назад. Като вземе хляба, тръгне, обърне се и пак върви. Аз седя и мисля, ако му дам малко, седи при мене, маха си опашката, дам още по-малко и пак си маха опашката. Обаче щом вземе големият хляб, махане няма на опашката, взима едно особено положение на едно задоволство. Често съм опитвал, казва някой, след като дам целият хляб на кучето, аз гладувам. Сега каква връзка се образува между кучето и мене? – Кучето, след като му дам хляба, то си спомня заради мене. Аз мисля, до известна степен, че то мисли заради мене. Дотогава, докато някой не му даде по-голям хляб, все мисли, едно възпоменание има за големия хляб. Сега аз ви навеждам на тези въпроси, защо. Често се заражда във вас едно вътрешно недоволство. Туй недоволство се дължи на това, че вие не сте приели толкоз, колкото

вие сте очаквали. Запример, какво очакваме от сегашния си живот? Да кажем, че минете в другият свят, каква ще бъде вашата форма? Или да кажем вие сте дете, очаквате на стари години каква ще бъде разликата в младини и старини? – В младини ще бъдете по-весели, в старини ще бъдете по-замислени. В младини вие слизате от планината, отгоре надолу, а в старини вие се качвате отдолу, нагоре. Старостта е възлизане. Затова старите хора не може да ходят. Младите припкат защото надолу тичат, инертно слизат надолу. Старият иска да направи нещо, но едва се клати. Казва: „Колко остарях". Всеки човек, който се качва нагоре, колкото мястото става по-стръмно, той е по-стар, толкоз представя големи препятствия за възлизане. После, колкото се качвате във високите планински места, условията за преживяване стават по-трудни. Въздух има чист, колкото искаш, но храна няма изобилно. После, ако се качите на най-високото място, въздухът става рядък, не е човек приспособен.

Та сега да ви прочета тук какво са говорили пророците за Словото Божие. Тука някой взел и наредил кои думи какви цветове имат и какви качества. Духът на силата, виолетовите лъчи, той извадил различните сили на Духа Божи. „Господ поставил престола си на небето, Царството му владее над всичко." (Псал. 103:19). В какво седи силата на Царството Божие? – Царството Божие не е в Словото, не е и в силата, Царството Божие е във вас. Сега в силата трябва винаги да има благост. „Благостта ти ме възвеличи и търпението ти било съвършено." (2 Цар. 22:36). Благостта носи смирение. „Не презирай деня на малките работи", „Не чрез сила, не чрез крепост, но чрез Духа ми говори Господ Саваот." (Зах. 4:6). Тук влиза разумното. Не чрез силата, защото сила в която няма Разумност не може да се прояви. „Идете и възвестете на братята ми да идат в Галилея и там ще ме видят". „Чрез съвета си ще ме водиш и след това ще ме приемеш в слава" (Псал. 73:24) Значи в силата влиза почитта. „Отдавайте на всички кому каквото сте длъжни. Комуто почит, почитта…великолепието на Твоето величество и чудните Твои дела." (Рим. 13:7). Славно и великолепно е Божието дело. „Свято и страшно е името Му, бойте се Богу, царя почитайте." (I Петр. 2:17) „Человек ще погледне към Създателя си и очите му ще се взрат към Святаго Израилева (…) великодушие и щедрост в Неговото могъщество." (Ефес. 6:10)

Казвам: В обикновените разбирания животът не може да се разкрие. Да ви разкривам отношението на правите и кривите линии. Има един език, който ако го разбирате, вие по законите на земния живот, ще започнете да търсите известни контрасти. В този Божествен език, контрасти такива както в човешкия няма. На земята казваш: „Има Любов, има и омраза". В Небесния език за омраза не можете да говорите. Как ще представите вие омразата? Как да не можете да я представите. Как един човек ще си

представи едно болезнено състояние. Вие не сте чувствували болка, не сте имали страдание. Ако някой ви говори сега, ако идете в невидимият свят и говорите за вашите нещастия на земята, няма да ви разберат по никой начин, не може да предадете вашето нещастие. В невидимият свят ни най-малко няма да ви разберат. Ако някой от вас иде, че разправя, че жена му не се обхожда добре, ще остане нещо неразбрано. Как жена му да се не обхожда? Или ако някоя жена се оплаква от мъжа си, не може да я разберат, ще бъде чудно. Те ще изпратят особена експедиция, изследвания научни и след туй ще кажат: „Неразбрана е тази работа". Те няма да може да разберат в какво седи недоволството. Не може да намерят в какво хората са недоволни. Вие ще се намерите в положението на онази рускиня, която като (кърмила) своето дете, веднъж капнало мляко и тя близнала от млякото. Отива да се изповяда при един руски стар монах и казва: „Отче свети, направих един много голям грях". Той я пита: „Какъв дъще, да не си крала нещо?" – „Още по-лошо". – „Да не си водила непорядъчен живот?" – „Още по-страшно". – „Да не си злословила?" – „Още по-страшно". – „Ами да не си била непослушна на майка си и на баща си?" – „Още по-страшно". – „Да не си убила някого?" – „Още по-страшно". – „Че какво е?" – „Лизнах от млякото си". Как ще разбереш при такова състояние, ти предполагаш по своему. Тя мисли, че е извършила голямо престъпление, че е близнала от своето мляко. Тази рускиня усетила, че нейното мляко е на нейното дете, не е заради нея. Тя няма право да близне от това мляко, понеже не е заради нея. Следователно, тя нарушила свободата на своето дете. Сега да извадим заключението, защото заключения могат да се извадят криви. Защото когато се разглежда човешкият характер, има една опасност, защото някой човек не обича да му притурят качества. Има неща, които ние не обичаме да ни ги казват. Например дойде някой и казва: „Я ми кажи, ти обичаш ли еди-кого си?" Защо ще ме пита? – „Ами ти говорил ли си на еди кого си?" Дали съм говорил то е моя работа. Казвам: Ти какво питаш? Ти да ме питаш, то е твоя работа. Радвам се, че ти се интересуваш. Ти казваш: „Помагал ли си му?" Аз отговарям така: За да узнаеш всъщност работата как седи, иди и помогни на този човек, за да знаеш помагал ли си или не. Аз това го зная дали съм му помагал. Ти (ако) искаш да знаеш, дали аз съм помагал, иди че ти да помогнеш.

Тогава вие искате да знаете дали Господ ви обича. Вие никога не можете да разберете дали Господ ви обича или не. На кое място ще зададете въпрос: „Господи, Ти обичаш ли ме, или не?" Де ще Го видиш? Но ако искаш да знаеш дали Господ те обича, ти ще знаеш. Казваш: „Нали Господ е Любов?" Ти ако искаш да знаеш дали Господ те обича, ако можеш ти да обичаш, Господ те обича. Ако не можеш да обичаш и Господ не те обича, защото Господ е в Любовта. Та вие казвате: „Защо трябва да обичаме?" За да знаете, че Господ ви обича. За да знаеш дали Господ те обича, трябва да

обичаш другите. Казвате: „Съвършена трябва да бъде Любовта“. Аз на хората за съвършенство в Любовта (не говоря). Аз като любя, дали Любовта ми е съвършена, то е по отношение на моето разбиране, но в дадения случай аз не мога да говоря за една съвършена и несъвършена Любов. Може да говорим за светлината. Ако горението е силно, светлината се проявява, но и светлината си има качества. Светлината има едно качество. Ако тя е слаба или силна, туй не зависи от нея, то е по отношение на нашето разбиране. Ако през едно малко прозорче се пусне по-малко светлина, тогава светлината ще се покаже слаба. Ако през един по-голям прозорец приемем по-голямо количество светлина, тя ще се покаже по-силна. Но и в малкото количество и в голямото количество, трептенията на светлината са едно и също. Ако ние имахме едно огледало, да можем да отразим силата на трептящите лъчи, ние от един лъч можем да изкараме много светлина, но понеже нямаме едно огледало, което да отразява тази светлина в нас, ние имаме един начин да я спрем, веднага ще се разлее.

Та казвам: Понякой път трябва да спирате Любовта, да я почерпите. Какво разбирате вие да почерпите Любовта. Ако Любовта на другите не се почерпва в нас, тя остава неизвестна. Ако вашата Любов не се почерпва в другите – тя остава неизвестна. Ако Любовта ви стане известна, какво ще придобиете? Земята, която спира лъчите на слънцето се показва чрез слънчевите лъчи, като се спират. Та става храна за всички плодни дървета, да растат и да дават плодове. Следователно земята прави едно благо, почерпва, спира слънчевите лъчи. Ако тя ги пропуща, никакъв растеж на земята нямаше да има. По същият начин задръжте топлината на Любовта и светлината на Любовта да задържите в себе си, да почерпвате. Тогава известни места в природата са любими за нас, които задържат светлината. На едно място има плодни дървета, това място ни е приятно. Ако на едно място има някой извор, това място ни е приятно. Та казвам: По същия закон, законът е верен. Ако в тебе съществува тази топлина на Любовта и нейната светлина, тогава тя ще се спре при тебе, но казвам: Трябва да се пазим от теории. В теорията ще кажем какво е Любовта, а практически казват: „Така разбирам“. Когато теоретизирате, теорията е само за светиите и за гениите, и донякъде за талантливите хора. Обикновените хора трябва да се занимават с фактите и да се опитват. На обикновените хора никаква теория не им трябва. На светията му трябва, понеже той минава по този дълъг път. Няма нужда да му разправяте как да обича. Той вече има един опит. Може да си състави едно мнение. Понякой път ви гледам взели сте методите на светиите, теоретическите, то не е заради вас. Някой иска да знае, че Любовта била голяма и била малка. Каква е мярката, с която може да се мери? – Питат едно дете: „Колко обичаш батю си?“ – То си отваря ръцете и казва: „Толкоз“. Отваря си, показва толкоз. – Ами майка си? – Отваря си повече ръцете. – Ами баща си? – То си отваря

още повече ръцете. Детето мери. Като си отваря ръцете каква идея има, че обича толкоз майка си. Понякой път ние се спираме и сме недоволни. Имаме известни чувствувания и сме недоволни, че окръжаващата среда не ни разбира. Някой път ние сме недоволни от времето, излезем навън, прашно времето, влиза прах в очите. Очите ни сълзят, да ни освободят от праха, който влиза в очите. Или излизаме и има силен вятър – проветрение е това. Пък нас ни е неприятно, или пък както днес така вали отвънка. Като излезем все искаме да е сухо времето, да направим упражненията, а времето има съвсем друго разположение. От какво зависи времето да бъде хубаво или лошо? Влизаш в някоя гостилница, богат си, облечен си хубаво, като влезеш, (за) всички добре дошъл си, свалят ти дрехата, окачват я, защото джобът е пълен. Със злато почитание има. Влезеш със скъсана дреха, гледат дрехата ти скъсана, никой не те обикаля. Казва: „Какво искате господине?" И ти нямаш самоувереност. А щом е онзи със самурената кожа, казват: „Заповядайте господине, на ваше разположение сме". Та лицеприятието навсякъде е така. Здрав е някой човек, хората го приемат; болен е друг, малко хора се намират при един болен човек да се спрат. При богатия мнозина се спират, а при бедните малцина се спират. При знаещите мнозина се спират. При невежите малцина се спират. В училището на способният ученик учителят обръща внимание, на невежият учителя трябва да дава особено усилие.

Та казвам: Сега от всинца ви се изисква да развивате дарбите си. Вие мислите, че сте стари, минало времето да се развивате. Някои от вас сте на 40–50 години и казвам: Пейте. Вие казвате: „Те младите да пеят". Казвам: Трябва да се молите. Казвате: „Молитвата не е за нас". Младите (казват): „Ние да си поживеем, пък като остареем". Анджак молитвата е за младите. Старият няма какво да се моли, старият вече е свършил с всичко. Той, старият чиновник няма какво да се моли да го назначат и министър не може да стане, и професор не може да стане. Да се жени, свършено е, деца да ражда, свършено е. Банкерски работи да върши, не може. Всичко почти е свършено, очаква човека последните си дни, за какво ще се моли. Младият има хиляди желания, той ще се моли, на хиляди врати ще ходи. Младият казва: „Аз трябва да живея!"

Помнете едно правило: Когато вие искате едно удоволствие да се задоволи, удоволствието нарушава свободата на човека. Който и да е човек, който служи на удоволствието, той нарушава своята собствена свобода. Той нарушава не само собствената си свобода, но нарушава свободата и на другите. Всяко нещо, което е за удоволствие, турете го настрана. Едно правило е това. Най-после като няма какво да правите, задоволете вашето удоволствие. Който иска да се удоволствува, като сте направили всичко, тогава идете при удоволствието, кажете: „Какво може да направя и за вас,

но и за другите?“ Да се удоволствуваш, да бъде последното в живота ви. Ако най-първо вие искате да се удоволствувате, вие ще закъсате. Например, искате хората да ви обичат, то е тяхна работа да ви обичат. Защо искате хората да ви обичат? – Вие предполагате, обичта не е само тяхна. Обичта не се отнася само до вас. Вие разсъждавате за Любовта. Една свещ в моята къща не е само заради мене. Слънцето, което е поставено горе на небето, еднакво свети на всичките хора без разлика и на буболечките, и на учените еднакво свети слънцето. В разните си положения, вие може да не приемате достатъчно енергия от слънцето. Но то има еднакво разположение към нас. И тогава турете идеята в ума си. Вървете по онзи път, по който слънцето върви, светете както слънцето свети. Изгрявайте и залязвайте, както слънцето залязва и изгрява. Каквото слънцето прави, правете го и вие отвън. След като сте хванали един кон и сте го впрегнали в каруцата, този кон показва колко е силен, че като влече себе си, влече и каруцата. Какви са разсъжденията на коня? Вие (го) впрегнете и мислите, че това е в реда на нещата. Казвате, че той трябва да ви слуша. Сега поддържат философите, че ние сме свободни. Ни най-малко. При сегашните условие ние не сме свободни. Свободни сме да обичаме, когото искаме, да казваме, каквото искаме, но за другите работи не сме свободни. Колко пъти нас ни впрегнат като коня и ние теглим какви ли не каруци отподире си. Питам: Кой е начинът да се освободим от тия каруци, в които са ни впрегнали. Старите философи казват, че важно е желанието на човека. Щом пожелаеш нещо, ти си вече обвързан. Щом отхвърлиш едно желание, ти си свободен. Има желания, от които човек лесно се отказва, да не ги желае; има желания, които трябва да се постигнат. Има известни желания, които не трябва да се постигат. Желанието да обичаш е един Божествен импулс. Кога и как, кому и колко да дадеш, то е вече твое разположение. Че трябва да обичаш всички, то е Божествено. Кога и как да обичаш? – Една майка обича своите деца, то е едно специфично чувство в нея. Всяка майка обича своите деца. Всяка майка счита, че нейните деца стоят по-високо. Децата на кокошката, на кравата и децата на човека, еднакви ли са? – Каква грамадна разлика има между тях. Разумността в тия деца не е една и съща навсякъде, а в даденият случай майката е привързана към своите деца повече, отколкото към чуждите. Кравата е привързана повече към своето дете, отколкото към едно човешко дете. И човек е привързан към своите повече. Ако кравата накараш да обича едно дете, ще се учуди. Ако накараш една майка да обича едно теле, тя ще се учуди на твоя ум.

Преди години в Америка всичките американки водеха такива малки кученца, вързани с една много хубава верижка, тя ще го къпе по два–три пъти на ден, ще го поведе. Върви до нея кученцето. На туй кученце тя дава два пъти повече внимание, отколкото на едно дете. Как ще обясните това? Тия работи ще ги обясните както приказките от 1001 нощ. Тия кученца са

повърнати човешки души (…). Как ще докажете, че това са повърнати човешки души в животинска форма?

Сега аз ви говоря за един предмет, който няма практическо приложение. Но все таки ще се породи. Когато се спрете в една къща и отвън е студено, отоплете се. Казвате: „Какво ще придобием?“ – Ще придобиете малко топлина. Че в следующето място като идете да си запазите топлината. Сега онова, което ви разправям то (не) ще внесе нещо да ви измени съвършено, но все таки ще ви бъде една услуга да разберете що е свободата и как трябва да придобиете Любовта. Не се спъвайте в свободата си, не се бъркайте един на друг, не се бъркайте в своите работи. Обича някой да говори много, оставете го много да говори. Ако ти не искаш да го слушаш, той нека си говори. Ти не му казвай, че не искаш да го слушаш, не му казвай: „Ти ли остана да оправиш света“. Нека си говори. И ти си върви. Развалено е времето, какво ще те смущава, остави времето, пък ти си върви по пътя. Неразположен си духом. Кой е неразположен в дадения случай? – Може ли човек да бъде неразположен. Невъзможно е. Неразположението е нещо външно. Това е един трън, който влязъл в плътта, извади го и изхвърли го, не е нещо съществено. Или разколебал си се в своята вяра, то е нещо външно. Всичките посторонни работи, които изменят характера, те са все неща външни. Ако някой се удари по крака и не можете да ходите, какво трябва да правите? – Ще седите далече от ония тревоги, които идат до крака ви. Или някой те пита: „Кажи ни твоето мнение, какво мислиш заради мене?“ Всякога ние очакваме някой да каже много по-хубаво за нас, отколкото той е казал. Как ще го каже той?

Казвам: Сега пишете „Отношението на правите и кривите линии“.

После, дръжте друго едно правило: Никога не допущайте някой да се меси във вашата свобода. Не му говори, че не искаш да се меси. (Не допускай човек да се меси във вътрешната свобода, която имаш.) Да допуснем, че всички трябва да бъдете учтиви, особено религиозните хора. Той като започне да се моли на Бога, става в него едно изменение, започва да се мисли туй, което не е. Един царски син, често се заблуждава, той мисли, че е царски син и може да си позволи всичко, но на царските синове, техните качества и характери са определени. Царският син може да е царски син, но един, който не е царски син може да има по-добре развит ум. Един царски син може по музика да не разбира, а един обикновен човек може да разбира музика повече. Религиозните хора казват: „Това не ни трябва, но трябва само съзерцание“. Какво нещо е съзерцанието? – Да съзерцаваш, значи да виждаш хубави неща. Спреш се. Казваш: „Да имам такива хубави неща“. Кое е по-хубаво, да съзерцаваш нещо, или да вземеш цигулката, да се спреш и да свириш? Може да се спреш и да разглеждаш постройката.

Можеш да се спреш като цигулар и да започнеш да свириш. В първия случай, ти като разглеждаш нещата, хората няма да се месят. Може да кажат: „Какво мисли този човек“, но като цигулар, ще започнат да оценяват. Ако свириш хубаво, ще кажат: „Хубаво свири“, а ако не свириш хубаво, някой ще каже: „Да млъкне, да не свири по пътя!“ Казвам: Кое е по-хубаво, да съзерцавате хубавите неща или да свирите някъде? – Че аз ще ви кажа, запитайте се някой път: „Защо съм родена жена?“ – Да ви отговоря: „За да научиш свободата, която се съдържа в Любовта“. Пита мъжът: „Защо съм роден мъж?“ – За да научиш светлината, която се съдържа в Мъдростта. – „Защо съм аз дете?“ – За да научиш свободата на Истината. Казвам: На такива е Царството Божие, на децата. Трябва да станем деца, за да научим свободата на Истината. Ние не сме свободни в Истината. Ако речеш да кажеш Истината, ще кажеш тъй грубо и ще кажеш туй, което не е. Ако се въздържаш, ще скриеш това, което не е. Ако си мъж, ще мислиш туй, което не е. Ако си жена, ще чувстваш туй, което не е. Питам тогава, къде е свободата? Щом чувстваш това, което не е, ти не си жена. Щом мислиш това, което не е, ти не си мъж. Щом не чувстваш като дете Истината, не си и дете. Детето каквото направи, то трябва да каже на майка си и да няма никаква лъжа. Например, детето бръкне в захарницата, отвори я и вземе една бучка. То да каже: „Отворих захарницата и взех една бучка захар. Как мислиш, направил ли съм една погрешка?“ – Майката ще каже: „Направи една погрешка, понеже не ме пита“. То казва: „Мамо, тебе те нямаше, пък мене много ми се ядеше. Сега прощавай“. Сега, кое е по-хубаво? – Детето да вземе захарта, когато майката е там, или когато я няма майка му. Сега говорим за децата. Кога е по-хубаво? – Детето да вземе захар, когато майка му е там, или когато баща му е там. Майката е там, детето да отвори и да вземе една бучка захар. Истинското дете е, когато детето е свободно. Тази свобода е, от която баща му и майка му са доволни, че само отворило захарницата. Най-първо майката отваря захарницата и дава. Когато детето само отвори, бащата се радва, че в негово присъствие и в присъствието на майка му взело.

Сега уподобявам: В тази захарница, в която Бог турил захар да може, когато Господ присъствува, да отворите захарницата и да изваждате захар по една бучка. Да изваждате хубавите работи, от хубавата захарница, когато баща ви и майка ви са там. Това е учението. Учението е място, дето Бог присъствува. Една школа е място, дето Господ присъствува. И когато Той присъствува, тогава всеки от вас ще отвори захарницата и ще вземе колкото бучки му трябват. Баща му и майка му ще бъдат доволни.

Сега ви пожелавам: В присъствието на баща си и майка си да изваждате колкото захар ви е потребно от неговата кутия.

О т ч е н а ш .

XVI година
38 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 1 септември 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев

1937_09_03 Божественият порядък
Младежкия Окултен клас

БОЖЕСТВЕНИЯТ ПОДАРЪК

"Отче наш"

За следния път пишете върху темата: "Влиянието на малките и големите дъждовни капки. влиянието на росата и на дъжда".
Изпейте песента "Махар Бену аба ".
Представете си, че всеки ден ви дават едно и също безвкусно ядене. Какво ще бъде вашето състояние? Сега си представете друго едно състояние: всеки ден ви дават по една златна монета, т. е. събирате общо триста шестдесет и пет златни монети. ако няма къде да ги употребите, те какво ще ви допринесат? - ще ги преброите, ще видите, че са триста шестдесет и пет и ще ги турите настрана. По същия начин и знанието е едно богатство, което ви си дава и ако не знаете как да го употребите, ще бъдете в състоянието на богаташа.
Например, сега вие пеете. Защо пее човек? Може да дадете много отговори, но кой е правилният? Пеенето е израз на малка придобивка. Всеки, който има една малка придобивка, пее, а който има една малка загуба, плаче. Следователно, щом не искате да пеете, нямате придобивка. Някой казва: "Плаче ми се." Плаче му се, защото има малка загуба. И така, когато пеете, вие не само нещо сте придобили, но трябва да знаете и какво сте придобили. Който пее, има дванадесет подбуждения, които го карат да прави това, т. е. има дванадесет качества, който карат човека да пее. Сега, няма да говоря върху дванадесетте, защото не сте гениални музиканти, за да познавате всичките, но едно, две, три качества може да знаете. Човек пее, понеже живее; човек пее, понеже чувства; човек пее, понеже мисли. За тия три неща вие пеете: първо, че живеете, второ, че чувствате и трето, че мислите. Например, какво придобивате, когато мислите? Вие трябва да знаете как да разсъждавате. Ако сте затворник и ви отворят вратата на килията, какво означава това? Вие започвате вече да мислите как да излезете навън, т. е. имате вече свобода. Мисълта е свободно отворена врата, през която трябва да излезете от едно състояние и да влезете в друго. Това можете да го направите чрез музика. Човек, който не може да излезе през вратата, е парализиран, органите му не функционират. Щом пеете, това показва, че сте в нормално състояние. Ако сте болни, с количка ще ви изнасят навън и ще ви внасят вътре в къщи.

Сега, например, искате да знаете дали някой е здрав - изпейте тона до. в музиката има един основен тон, от който започват другите и който има тридесет и две трептения. Но животът си има свой основен тон в природата. Например, в западноевропейската музика за основни се

приемат тоновете до или си, а в гръцката музика пеенето е започвало от фа. Кои са причините за тези различия? Сега, да оставим философските въпроси настрана.
Когато си ушиете една хубава дреха и ви срещат хора, едни обръщат внимание на цвета, втори обръщат внимание на кройката, трети - на яката, други - на копчетата, някои пък обръщат внимание на вътрешната подплата, изобщо - разни хора има. Ако някой казва, че дрехата е добре скроена, туй не значи, че цветът й е хубав; ако някой казва, че цветът е хубав, туй не значи, че е добре скроена; ако казват, че яката й подхожда, туй ни най-малко не показва, че всичко в нея е в изправно положение. Какво показва това, че можете правилно да вземете тона до? Преди всичко, представете си, че до е едно житно зърно.
Ако го посеете, то ще ви даде тридесет, шестдесет или сто зърна. Какви качества имат различните зърна? Това, което дава тридесет зърна, има повече сол. Това, което дава шестдесет зърна, носи развлечения и кара човека да се радва. Защото 6 е число за деца, за забавление. Човек, който няма това число, всякога е меланхолично настроен. Някой казва, че не му се живее, когато изгубва смисъла на числото 6 и житното му зърно не ражда шестдесет зърна. Какво означава онова зърно, което дава сто зърна? То подразбира крайният предел, намирането на основната идея. Основната идея е единицата, а интервалът от 1 до 100 включва смисъла на истинския живот. Значи в основния тон трябва да има живот. Щом тонът до не носи една малка придобивка за живота, значи е изменил трептенията си. Ако сте неразположени и след като вземете до състоянието ви се измени, този тон е верен; ако пък не се измени, тонът не е верен.

Сега, ще се запитате откъде да намерите верния тон. Той не е поставен на рафт, под който можете да прочетете надписа. Ако влезете в една аптека, аптекарят ви показва къде да намерите лечебните вещества, които ви трябват. Или съвременните хора имат гардероби и знаят къде са окачени дрехите им. Обаче, за да вземете верен тон, трябва най-първо да се пипнете отзад зад ушите. Често музикантите не знаят къде да се пипнат и се чешат по тила. Но с чесане работата не става. Те не знаят и как да се пипнат — с един, с два, с три или с четири пръста. Въпросът не е с колко пръста да се пипа човек, но ако докоснете този център, веднага ще стане промяна в пеенето. Обикновено певците държат ръцете си кръстосани на корема. Защо заемат такава поза? В корема е южният полюс, а горе, в гръкляна, е северният. Северният полюс няма опора, а тук, в стомаха, има твърда почва. Всъщност тонът трябва да излиза и от двата полюса - от средата на гърдите ви, т. е. енергиите трябва да идват и отдолу, и отгоре, а на екватора някъде трябва да се срещат. Това е много философска и трудна работа.

Казвам: приемете музиката като предметно учение, като средство, дадено на човека за постоянно тониране. Щом станете от сън, трябва да се тонирате, понеже в света, където живеете, вие се детонирате. Например, нямаш пари-детонираш се, заболи те крак - детонираш се, някой ти казал обидна дума - детонираш се, не си спал добре-детонираш се, не си ял добре - детонираш се, хиляди работи има, които могат да детонират човека. не, ще пееш и ще нагласяваш всяко свое детониране! Да кажем, че сега започнете да пеете песента "Махар Бену аба". Тя започва е тона сол? Защо започва с този тон? В определени гами сол е господстващ. Той всякога се връща на мястото, отдето е излязъл, т. е. има свойството да се връща при баща си. Това, че тонът сол е господствуващ, значи, че баща му го очаква. Тази песен започва със сол, понеже показва, че трябва да се върнем при баща си. Започваме с тона сол, защото трябва да се върнем при Господа, за да му благодарим. Когато станете сутрин, кажете: "Махар Бену!", т. е. вземете тона сол. Щом вземам сол, аз турям в ума си, че трябва да се върна при Господа, за да ми даде някои наставления. Тази сутрин вие още не сте се върнали при Господа, не сте пели сол. Не може да се върнете при него, ако не знаете да пеете този тон. Сега, първо под думите не може, не разбирайте нещо абсолютно, има някаква пропорция. Ако изучавате съвременната техника: ще забележите, че понякога се създава контакт, за да се образува едно малко течение. Електротехниците, които разбират законите, почистват малките пластинки, за да има контакт поне една хилядна част от милиметъра - да стане съединение и токът да потече. По същия начин, ако някои работи в живота ви не вървят, туй показва, че не можете да направите добър контакт, т. е. не знаете как да се върнете. Ако се върнете, вие имате контакт. Да кажем, че си учил пет години музика, връщаш се при баща си, той очаква да му попееш, ти започваш, но не можеш. Тогава баща ти ще каже: "На вятъра пращах парите си!" Но ако можеш да изпееш хубаво една песен, той ще остане
доволен.

И тъй, вие всеки ден трябва да се връщате при Господа, за да видите какво сте използвали от туй, което ви се дава. Какво ще стане, ако човек не знае как да мисли правилно, ако не знае как да чувства правилно и ако не знае как правилно да постъпва? Цялата философия е да знае човек в даден случай как да постъпи правилно. Цигуларят, който свири на цигулка, или онзи, който свири на орган или на пиано, трябва много добре да знае как да движи пръстите на ръцете си, да знае в даден случай къде да ги поставя, колко време да ги задържа, т. е. в ума му постоянно седят тия пръсти и клавиши. Изпълнител, който не знае всичко това, на едни тонове задържа повече, на други - по-малко, закача и други струни или клавиши, получава се цяла галимация. Музикантът специфично трябва да разбира качествата на тоновете. Следователно не е въпрос за името на основния тон, който и

да е той. Ако на един престъпник турим името ангел, той ангел ли е? Името прави ли човека? Някой път името съответства на човека. Така и името до, което са турили на основния тон в музиката, донякъде му съответства. В дадения случай до значи нещо, посято и поникнало на земята, следователно в до в семето. Този тон образува котва, паднала на земята, която носи помощ. Параходът, който има котва, тръгва в морето и възпява до. Животът е едно велико пътешествие в света и ти излизаш и влизаш в туй велико море. Трябва да знаеш, че ще срещнеш много бури, обаче трябва не само да тръгнеш, но и да стигнеш до пристанището! Ако потънеш някъде, тогава пътуването е безпредметно. Човек, който пее, от самия тон разбира, че корабът му няма да потъне. Нали сте правили опити с паница, за да познаете дали е пукната или не: когато я почукате, здравата паница има ясен тон, а пукнатата някак дрънчи. Щом един тон дрънчи като пукната паница, той не е верен. някой казва: "Нямам пари." Това не е музикално. Как ще изпеете фразата: "Имам пари"? Тук вече имаме звука и, а мисълта седи във високия тон. Как ще го изпеете тогава?

Сега, за да пее, музикантът най-първо трябва да се изправи. Вие сте се привели и не можете да пеете. Трябва да се издигнете някъде между земята и слънцето, за да се образува правилно отношение и теченията да вървят по една абсолютно права линия, без никакво изкривяване. Тази права линия може да е между центъра на вашата глава и вашия слънчев възел и тогава трептенията ще бъдат правилни. Или, казано на ваш език, вие не можете да изпеете правилно тона на живота, ако нямате един подтик, едно малко усещане, една малка топлина. Или пък, ако нямате любов или нямате светлина в ума си, вие не можете да вземете правилно един тон. Значи между любовта и Божествената мъдрост се образува едно течение, тогава се явява животът и вие вземате един верен тон. Ще ви дам едно обяснение: щом има светлина върху пътя, по който вървите, вие ще знаете как правилно да вдигате и слагате краката си и ще видите, че няма препятствие. Ако движите ходилата си много близо до земята, може да се натъкнете на предмет, в който да се блъснете. Понеже пътищата на изтока не са павирани, когато ориенталци отидат в странство, веднага ще ги разпознаете по вървежа им -вдигат високо краката си и ги удрят о земята като войници, защото така са привикнали у дома си. Хората от западните народи, понеже вървят по павирани улици, не вдигат така високо краката си и не тропат. И така, щом не можете да пеете, вие сте от източните народи; щом пеете, вие сте от западните. Хората от изтока си въртят тяхното пеене - щом влязат вкъщи, турят си папуци и понеже е гладко, стъпва тихо и полека, но щом излязат на улицата, започват да тропат. Следователно, щом си вдигате много крака и тропате, разбирам, че основата, по която ходите, не е равна или че не сте вкъщи, а някъде отвън. Понякога, когато пътуват между източните народи, и западняците

привикват да тропат, което значи, че имат някакво препятствие.

И така, трябва да премахнете всички препятствия в музиката. Преди всичко, музиката действа магически. Когато пътувам музикално и изпея тона до правилно, от единия до другия край на пътя, по който вървя, моментално всички камъни се изглаждат и аз мога да вървя тихо. Щом не го изпея правилно, ще има да си блъскам краката. Или другояче казано, трябва да обичате туй, което пеете. Какъв отговор ще ми дадете, ако ви задавам въпроса защо обичате живота? Мъчно се отговаря. Обичам живота, защото е подарък, даден от Бога. Животът е първият подарък, който Бог, баща ми е дал. И в съзнанието си аз чувствам живота като първата дреха, с която се обличам. След туй ще дойдат и други неща, но вие трябва да благодарите за първия подарък, който Бог ви е дал. Започнете ли да благодарите, оттам нататък работата върви добре. Често слушам да казват: "Защо ми е този живот?" - подарък от баща ти е той, а ти не го оценяваш!

Сега, някои от вас казват: "Какво ще стане, като пея?" Щом знаеш да пееш в живота, всичко ще ти потръгне. Как започнахте песента "Махар Бену аба"? Сол е тонът на връщането при Бога, а пък до е тон на благодарност, че Бог ни е дал живота и ние излизаме от къщи. Значи до означава да излезеш, да премахнеш всички препятствия и ограничения, които съществуват около теб, и да започнеш работа. За да отидеш на работа, ти трябва да имаш един сефетар, който е тонът ре. После имаш един съветник, който ще дойде при теб да ти покаже, защо си навлязъл в тази област - това е тонът ми. Ще дойде и тонът фа - банкерът, който ще ти покаже средствата, с които ще разполагаш. Най-после ще дойде и тонът сол, който ще събере всички тонове дотук и тогава ти вече си нагласен на квинта. По същия начин и човек притежава пет сетива, т. е. от осезанието до зрението имаме една квинта. Значи всякога, щом усещаш - например, щом туриш ръка някъде и пипнеш, този усет ще ти покаже нещо. И понякога, за да можеш да вземеш вярно един тон, ти трябва да пипнеш определен предмет. да речем, имаш една хубаво гланцирана книга с червен цвят - трябва да я докоснеш малко, за да се образува в теб едно приятно впечатление. И тогава гласът ти ще се нагласи според туй приятно чувство и ти веднага ще се постараеш да вземеш тона до. Защото пипането е основният тон на сетивата, на живота. Сега, ако ви накарам да вземете до, няма да можете, понеже не сте пипали гладка книга и не сте виждали червен цвят, т. е. някои трептения липсват. Това е теория и остава да се направи един опит.

Сега, цялата погрешка седи в мисълта на хората, че това, което са направили, е хубаво. Често ние рисуваме нашите идеи като карикатури. Например, гледам как някой философ философства за Бога, пита има ли

Бог или не. Нарисувал той една карикатура и мисли за Господа като за някой камък, разсъждава на кое място е той. На кое място са камъните, на кое място са изворите? Ние разглеждаме въпроса за Бога по съвсем друг начин. Светлината иде от някъде, но тя не е от слънцето, т. е. законът, по която светлината се изявява в света, е съвсем друг, отколкото законът, по който водата се изявява. Сега някой ще попита как трябва да мислим или как трябва да живеем. Има един закон, който определя мисълта; има един велик закон, който определя живота. Следователно ти не трябва да се безпокоиш, а ще влезеш в пътя на този закон и той ще те научи на всичко. Ако завъртиш електрическия ключ, той веднага извършва своята служба - веднага дава светлина; щом го завъртиш на другата страна, светлината престава. Как действа този ключ? Направен е по определен закон.

Та казвам: ще пеете, за да благодарите. Дайте ми една дума, с която човек може да се тонира. Например, как бихте изпели израза: "Мило ми е да живея"? Трябва широчина, простор. Не е правилно, ако вземете тона много ниско - високо ще го вземете. В звука м имате една преграда между материалния и божествения свят, т. е. м е препятствие в словесния свят. Когато искате да се ориентирате в правата посока, слогът ми упътва човека да се повдигне нагоре. С други думи, звукът м те спира да слизаш по-надолу и те праща нагоре да вървиш. Да кажем, че водата има един наклон и слиза надолу, но въздухообразните тела имат обратна посока и отиват нагоре. Ако искаш да слизаш в материалния свят, ще попиташ водата; ако искаш да се качваш нагоре, ще попиташ топлия въздух. Значи, щом си студен в чувствата, ще имаш движение надолу, т. е. щом си студенокръвен, надолу ще слизаш; щом си топлокръвен, нагоре ще вървиш. За да се движиш нагоре, в гласа си непременно трябва да вложиш една малка топлина. Ако не я вложиш, и движението ти няма да бъде правилно, и резултатите ти няма да бъдат правилни.

Сега, да се помъчим да изпеем слога ми. (Учителя пее думата "мило") къде е дисхармонията, кой е правилният начин, по който да го изпеем? (Уучителя пее: "Мило ми е да живея!") Трябва да съчинявате, това е една форма. Ще пеете дотогава, докато се измени състоянието ви. Защо мислите, че нещата в живота не могат да се постигнат? Когато дойдете до правилния, до Божествения порядък, ще ви стане весело. За онези, които бързо пътуват в небесното пространство, е лесно; за онези, които много бавно пътуват, изискват се години. Щом усетите, че имате тази бързина, което произтича от вашата мисъл, това е обнадеждване, за да повярвате. Вярата е тази, която премахва мъчнотиите в живота. Значи, щом имате мъчнотии, ще турите вярата на работа, за да става охлаждане.

Сега опитайте да изпеете "Мило ми е да живея". (Учителя пее и всички

пеят) Започваме от тона до, понеже в него има един музикален напор, първоначален тласък - да разрушиш една черупка, да премахнеш едно препятствие. Тонът ре пък има права посока на движение. Щом започне да пее, музикантът трябва да разбира думите. Има думи, които показват, че препятствията трябва да се премахнат; има думи, които показват музикално движение.
Казвам: трябва да станете музикални, за да се научите да пеете. Ако не можете да пеете, вие не можете да мислите. Музиката е единственият истински метод. Аз говоря за онази музика, която природата ни е дала, за да мислим правилно. Всеки един може да каже: "Аз мога да пея!" (Учителя пее: "Мило ми е да живея!") Ще пеете на себе си, ще се вглъбите в мисълта си, за да създадете един образ. Мило ви е да живеете за онзи подарък, който Бог ви е дал - живота. Така ще се тонирате. И когато излезете със силата на тонирането, препятствията в живота ще бъдат едно удоволствие. Без тази сила ще се намерите в затруднение.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

34-а лекция от учителя,
държана пред Младежкия Окултен клас
3 септември 1937 г., петък, 5 ч. с, София, Изгрев

1937_09_05 Силният
утринно слово

СИЛНИЯТ

Ще прочета 65 гл. от Исайя. от 16 ст. нататък.

Да задоволиш човека, да задоволиш себе си – ето една от големите мъчнотии в света. Да задоволиш човека, това е най-трудната задача в живота. Каквото и да направиш, недоволството ще върви с тебе. Има едно същество в човека, което всякога остава недоволно. Имаш нови дрехи – отчасти си доволен. Един ден ще видиш някакъв недостатък, ще бъдеш недоволен. Докато си малко дете, и майка ти те носи на ръце, доволен си от нея. Щом пораснеш, и тя те пусне на земята да ходиш сам, недоволен си от нея. Турят те в количка, не си доволен; извадят те оттам, пуснат те на земята да ходиш, отчасти си доволен. След това търсиш нещо ново да те задоволи.

Някой държи сказка за човека и казва, че той е същество, което никой не може да задоволи. Щом е недоволен, той всякога е гладен. Не е въпрос да се говори за глада – важно е да се задоволи той. Един виден художник може да нарисува една картина, която да представя страдащ, измъчен човек. Всички се възхищават от картината. Вестниците пишат за художника, хвалят го. Всички намират, че той предал много сполучливо образа на страдащия, добре схванал отличителните му черти. Обаче, кой човек би желал да бъде истинският, живият образ на тоя страдалец?

Каква идея е вложил художникът в тая картина? Защо трябваше да нарисува, именно, страдащия човек? С това той иска да посочи пътя към радостта. Който иска да се домогне до радостта, трябва да мине през скръбта. Идеалната скръб е път към идеалната радост. Тая картина представя единия полюс – страданието, което води към радостта. Това са две противоположности, както негативът и позитивът във фотографията. Негативът е сянка на живота. И сянката е нещо реално, но в тая реалност няма нищо съществено. Ти си жаден, виждаш на картината как изворът блика и водата тече. Тая картина не е реална; водата в нея не може да задоволи жаждата ти. Водата тече, но ти си жаден. Слънцето грее, но не топли. Хората се радват, но радостта не е там. Хората умират, но смъртта отсъства. Навсякъде виждаш богатство, но златото не е там. Казваш: И това е реален свят. – Реален свят без реалност. Жаден си, но вода няма там. – Дотегна ми да живея. – Дотегна ти, защото си попаднал в живите картини на художника, в които реалността отсъства.

Питаш: Защо Бог създаде такъв свят? Защо дойдох на земята? Сега аз ще те питам: Ти защо си взе билет и дойде на това представление? Коя беше причината за това? Някой човек, който има жена и деца, и мисли за тяхното осигуряване, създаде театъра, за да печели пари. Той създаде представлението, да изкарва всяха вечер по 10 – 15 хиляди лева. И, ако успее да спечели тая сума, казва: Постигнах целта си. От една страна ще забавлявам хората, а от друга – ще се осигурявам.

Една наша позната ходила в Евангелската черква, та предаваше впечатлението си. Там имали обичай да говорят за любовта на Христа към хората, докато ги убедят да повярват. Тя прави аналогия между настояването на тия проповедници и на българите, когато им дойде някой гост. Те имат обичай много да канят, докато най-после гостът се пресрами и започне свободно да се храни. Поканят го един път, два пъти, три пъти, докато той сам каже: Ще задоволя желанието ви. Започва да яде и, като се нахрани добре, казва: Благодаря, че ме храниха много. Ако не бяха толкова настоявали, щях да остана гладен. Турците постъпват точно обратно: Като седнат да ядат, първо се обръщат към госта. Казват му: Буюрум! След това ме повтарят поканата. Всеки трябва да заеме мястото си и да започне да яде. Ако чака втора покана, гладен ще остане.

Природата си служи с двата обичая: някога си служи с българския обичай – по няколко пъти кани госта си да яде. Някога прилага турския обичай: Един път кани госта си, втори път не го кани. В първия случай, гостът не може да остане гладен. Във втория случай, ако е срамежлив, може да остане гладен. Вие сте българи, каните се по десет пъти едно след друго. Според мене, тоя обичай е по-добър. Българинът е практичен. Той знае, че ако го поканят няколко пъти и не чуе, поне на десетия път ще чуе. Това, което се отнася за него, се отнася и за другите. Като канят гостите си по няколко пъти наред, и него ще канят.

Често се оплаквате от болести и страдания. Казвам: Пейте на болестите и на страданията си. Ако си болен и не можеш да движиш ръцете и краката си – пей. Дойде обяд – пей. Цяла година пей на болестта си, да видиш, какъв ще бъде резултатът. Болестта обича спокойствие. Като разбере, че при тебе няма спокойствие, тя хуква да бяга и те напуща. Щом нарушаваш мира й, тя казва: Тук не се живее. Като не знаеш, как да се лекуваш, викаш лекар. Сегашните лекари угаждат на болестта. Турят болния да легне – тъкмо това иска болестта. После пипат пулса на болния, преглеждат езика и очите му. Ако очите имат жълт цвят, това показва, че болният е користолюбив. Окото задържа шестте цвята за себе си, а седмият – жълтият цвят, изпраща навън. Окото трябва да бъде бяло – да дава щедро на всички.

Отличителното качество на музиката е щедростта – тя дава на всички. Човек пее и нищо не очаква отвън. – Защо? – Защото богатството е в песента, в самото пеене. Ще пеем и ще благодариш за благото, което ти се дава. Певците, които пеят за пари, лесно губят гласа си. Така е било от памтивека, и така ще бъде. Някой певец, след като спечели много пари, казва: Не искам повече да пея. Каже ли така, гласът му го напуща. Същият закон се отнася и до музиканта, и до оратора. До известно време той говори красноречиво, задоволява публиката. Като забогатее, казва: Няма защо повече да ораторствувам. Щом каже така, красноречието му го напусне. Когато материалните блага господствуват над човека, той изгубва дарбите, които Бог му е дал. Езикът не ти е даден да печелиш пари с него. Парите трябва да вървят след тебе, като сянка на твоя живот, като средство, но не като цел. Те трябва да те търсят, а не ти тях. И да ги отблъскваш, те трябва да те следват неотклонно.

Един ден видях на улицата, как една катеричка тичаше подир господаря си. Тя се качи на единия му крак и се скри под палтото му. Той я хвана и я хвърли на земята. Тя се покатери на другия му крак и пак се скри под палтото му. Той я хвърли на земята; тя се затича след него, покатери се и се скри пак под палтото му. По-рано тая катеричка се качваше по дърветата, а сега се катери по краката му. – Защо прави така? Какво представя катеричката? – В случая, тя представя човешките желания. Ти хванеш едно свое желание, хвърлиш го на земята, но то се затичва, покатерва се по тебе и се скрива някъде, да не го видиш. Пак го хвърлиш на земята, то пак се покатерва по тебе. Между оня, който носеше катеричката, и самата катеричка има някаква връзка. Между мене и него също има известна връзка. Като го наблюдавах, казвах си: По-добре е той да носи катеричката, а аз да разсъждавам, да си правя заключения, защо катеричката се качва по него.

Като изучавате явленията в живота, казвате: Защо става това явление? – Ставането с даден човек, защото трябва да стане. Аз пък наблюдавам станалото, и разрешавам задачата. Между мене и него има някаква връзка. Ако катеричката не е свързана с господаря си, ще остане на земята, между непознати хора. Може да дойде отнякъде котка и да я изяде. Като се качва по гърба на господаря си, тя казва: Само при тебе мога да живея. Всички хора около мене са чужди, не ги познавам. – И вашите желания могат да живеят само при вас – дадено им е това право. Веднъж сте приели тая катеричка при себе си, ще я оставите да се качва по гърба ви. Ако сте оня, който наблюдава, как катеричката се катери по гърба на господаря си, идете настрана и разрешете въпроса, защо катеричката се качва по краката и гърба на господаря си, и защо той я хвърля на земята.

Питам: Защо житното зърно се хвърля на нивата? – За да израсте. Нивата крие условия за неговото покълване и развитие. Ако се хвърли вън някъде, на камениста или песъчлива почва, нищо няма да излезе от него. Нова философия е нужна на човека. Ето, и в Писанието е казано: „Бог създава нова земя и ново небе.“ Старата земя и старото небе са места, дето живее скръбта. Новата земя и новото небе са места, дето живее радостта. – Кога ще се сменят старото небе и старата земя, та заедно с тях да си отиде и скръбта? – Когато дойде новата земя и новото небе, с тях заедно ще дойде и Божествената радост. – Защо Бог създаде новата земя и новото небе? – За да си отидат старата земя и старото небе. Щом те си отидат, и скръбта ще си отиде. Да се радваме, че Бог е предвидил това. Старото отнася скръбта, а новото носи радостта. Ако остарявате, вие носите със себе си скръбта; ако се подмладявате, носите радостта. Това е правилният процес в човешкото развитие. Следователно, като ставаш сутрин от сън, отнасяй скръбта и донасяй радостта. – Как ще стане това? – С песен и музика. И вие пеете, само сутрин, когато дохождате на клас, по три пъти на ден не пеете.

Една млада сестра казва, че нямала вдъхновение да пее. – Аз мога да накарам всеки човек да пее. Ако му дам десет английски лири, няма ли да пее? Ще пее. И да не знае да пее, ще се научи. Златото дава настроение на човека. То е проводник на живота. Понеже животът на земята се изявява чрез златото, затова хората го обичат. Златото е проводник не само на човешкия живот, но и на живота в цялата природа. Според мене, среброто е филтър на живота, а златото – проводник на живота. – Вярно ли е това? – За мене е вярно, а за вас – сами ще си отговорите. Докато имам злато в джоба си, аз мога да пея. Щом извадя златото, гласът ми се загубва. Това опитвам всеки ден. Така дохождам до заключението, че между гласа ми и златото има известно отношение, известна връзка. Аз правя и други опити. Щом съм гладен, не мога да пея. Нахраня се, започвам да пея. От опита виждам, че между яденето и пеенето също има връзка. Значи, каквото е златото за материалния свят, такова са хлябът, водата, въздухът и светлината за духовния свят.

Дванадесет души адепти се събрали на едно място и се разговаряли, кой какво постигнал в живота си. Първият казал: Аз дойдох до положението, като произнеса думата „вода", веднага да дойде водата при мене. Щом съм жаден, изговоря думата „вода", и жаждата ми се утолява. Вторият казал: Аз дойдох до положението, когато огладнея и изговоря думата „хляб", да дойде хлябът при мене. Така се изредили и останалите десет адепта: всеки разказал, какво постигнал в живота си Жаждата, гладът са вътрешни процеси за познаване на Бога.

Сега, аз не искам да обяснявам думата „познаване" да не се съблазните. Христос каза на учениците си; „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си". Повече от 70 Негови ученици се съблазниха от тия думи и казаха: Тежки са тия думи. Тоя човек иска да ни направи човекоядци. Ако ядем плътта Му и пием кръвта Му, какво ще остане от Него? И вие, като не знаете силата на думите, казвате: Искаме да бъдем добри. Знаеш ли, какво значи да бъдеш добър? Като изговориш думата „добър", целият свят трябва да стане добър. Доброто трябва да дойде при тебе. Когато Бог произнесе думата „добър", целият свят ще стане добър. Понеже Той още не е произнесъл тая дума, светът не е станал добър. Когато Господ каже за себе си, че е добър, и ние трябва да станем добри. Той чака момента, и ние да съзнаем, че сме добри. Ти казваш, че Бог е благ, но сам не вярваш на думите си. Ако някой твой ближен умре, веднага казваш: Щом Бог е благ, защо допусна да умре тоя човек? Кое е доказателството, че тоя човек е умрял? Ако водата замръзне и не тече, умряла ли е тя? Като замръзва, водата поумнява. Тя спира движението си и казва: Само с движение работите не се нареждат. Тя се е вгълбила в себе си, иска да забогатее. Който казва, че се е смръзнал, това показва, че се е вглъбил, объркал поглед към себе си. Той иска да каже, че само с даване не се живее. Човек трябва да поживее и за себе си. Започне ли да живее за себе си, човек непременно ще замръзне. Ако не искаш да замръзнеш, ще живееш не само за себе си, но и за другите. Един познат ми казваше: Като наблюдавам хората на Изгрева, виждам, че са станали крайно положителни. Като говориш с тях, или трябва да приемеш всичко, каквото ти кажат, или трябва да бягаш. Те са крайно настойчиви. Но аз, казва той, дойдох до следното заключение : който е слаб, нека дойде на Изгрева, да види благото, което се крие в него. Който е силен, пак нека дойде на Изгрева, да опита силата си, да види, колко може да издържа. Сутринното слънце е приятно, всеки го търси. Обедното слънце е горещо; то е само за силни хора, да видят, колко могат да издържат на неговата топлина. Ако можеш от сутрин до обяд да издържаш на слънцето, ти си здрав човек Ако не можеш да издържаш дълго време на слънце, ти не си здрав човек.

Казвам: Който дойде на Изгрева, веднага го поставят на изпит, да се види, колко е силна любовта му. Щом проповядваш за любовта и кесията ти се изпразва, любовта ти е слаба. Ако любовта ти е силна и дадеш на някого една монета, веднага трябва да получиш две монети. Кажеш някъде три сладки думи – вместо тях трябва да ти кажат шест сладки думи. Няма празни думи в живота. Не е въпрос да рисуваш картини само за забава. Ние се нуждаем от живот. – Художниците рисуват хубави картини. – Това не ме интересува. За мене е важно, какво аз мога да създам. Влизам в своята градина и виждам, че всички цветя са увехнали, главичките им увиснали надолу. Веднага произнасям думата „вода" и водата потича.

Казвам: Иди да полееш всички жадни, скръбни, натъжени цветя. Жажда ги мъчи. Задоволи жаждата им. След това картината се сменя: от мъртва, става жива. Цветята се ободряват, живо издигат главичките си нагоре и запяват песента на живота. Това е новата философия. Следователно, като видите тъжен, скръбен човек, не питайте защо скърби, но кажете: Вода! Водата ще потече към него, ще задоволи жаждата му и ще го освежи.

И тъй, ако не можете да носите скръбта на целия свят, вие не можете да носите и радостта на целия свят. Законът е такъв. Ако не обичате всички хора, никакво изкуство не можете да придобиете. Под „всички хора" разбирам да обичаме Бога. Трябва да обичаме всичко, което Бог е създал! В това се крие силата на човешката душа. Правете опити да обичате всички. Аз мога да ви накарам в един момент да се обикнете. Представете си, че двама души не се обичат. Давам им 25 английски лири и казвам: Разделете си ги братски. И двамата са бедни. Те се прегръщат, целуват се, всеки взима по дванадесет лири и половина и се примиряват. Така постъпва Бог. На грешните Той дава изобилно блага, за да се примирят със света. Те са богати, за да дават от изобилието си на бедните и на праведните. Бог оправя света чрез изобилието, чрез благата, а не чрез наказания и лишения. На лошите хора Бог дава и деца, да смекчи сърцата им.

Казвам: Най-жестоките същества на земята са рибите, затова те имат чрезмерно много деца – техните яйца. Без да искат, те раздават хайвера си на други същества – риби, животни и хора, и така изучават закона на жертвата. Макар и жесток, паякът отстъпва по жестокост на рибите, които се гълтат едни-други. Като жертвуват хайвера си, те смекчават своята жестокост. Рибите са студенокръвни, безмилостни същества. Горко на оня, който попадне в устата на акулата! Като с хирургичен нож тя отсича ръцете и краката му и по-нататък не се интересува. Че трупът е останал без ръце и крака, това не е важно за нея. В това отношение, смъртта е акула. Тя действува само във водата. Там е нейната сила. Ако паднеш във водата, тя отсича ръцете и краката. Ако искаш да бъдеш здрав и цял, трябва да излезеш на суша.

Коя е причината за нещастията на човека ? – Неговите желания. Многото желания са многото яйца на рибите. Желанията живеят във водата, както рибите. И в рибата има нещо хубаво – тяхната чистота. Няма по-чисто същество от рибата, но и по-жестоко от нея няма. И човек като рибата има два живота: живот на духа, т. е. на чистотата, на любовта; живот на плътта, т. е. на жестокостта. Йоан казва, че видял новото небе. В него нямало морета и реки Там е новият порядък – живот без вода, т. е. живот без желания. Във водата стават лоши, жестоки неща. Най-големите скърби са във водата.

Един познат ми разправяше една своя опитност. Един ден, като плувал, заплел краката си в една трева и потънал във водата. В един миг той прекарал през ума си целия си живот – от детинството до сегашния момент, но изпитал страшен ужас. Какво станало след това, не помнел, но като дошъл на себе си, разбрал, че е вън от всякаква опасност и изпитал небивала радост. Никога в живота си не е преживявал подобна радост и благодарност, че се спасил.

Помнете: Бог изисква от всички да бъдете весели, радостни деца. Като види, че не сте радостни, Той пита: Защо тия деца не се радват? Какво им липсва? В сегашния живот има страдания, но те са предвестници на бъдещата радост, която ви очаква. Който е страдал, има право да се радва; който не е страдал, няма право да се радва. Ако не искаш да страдаш, не можеш да се радваш. Щом приемеш страданието, ще бъдеш гражданин в царството на радостта. Това е новата философия на живота. Само така можем да примирим противоречията. Само така можем да примирим живота със смъртта. Животът е по-силен от смъртта; радостта е по-силна от скръбта. Силното е реално. Любовта е по-силна от омразата; светлината е по-силна от тъмнината.

Казвам: Дръжте се за силното. Само Бог е силен. За Него се казва, че е всесилен. Следователно, когато искате да разрешите мъчнотиите си, потърсете Бога. Казано е в Писанието: „Потърсете ме в ден скърбен, и Аз ще ви се изявя." Скръбта е денят, в който може да познаете Божията благост. Когато никой не може да ви помогне, обърнете се към Бога. Тогава ще имате такава радост, каквато никой не може да ви даде.

„Ще създам нова земя и ново небе." Всички, които са минали през скърби и страдания, ще влязат в новото небе и новата земя – в живота на радостта и веселието.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

– В Божията Любов е благото на човека.

33. Утринно Слово от Учителя, държано
на 5 септември, 1937 г. София – Изгрев.

Книги:
Силен в света
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
Силният
Старото отмина (Утринни Слова. Година VI (1936–1937). Том II. София, 1947)
20 беседи от 21 март 1937 г. до 19 септември 1937 г.
Начало: 05:00

1937_09_05 Той ми е и брат, и сестра, и майка
неделна беседа

ТОЙ МИ Е И БРАТ, И СЕСТРА, И МАЙКА

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще ви прочета само няколко стиха от 3-та глава от Евангелието на Марка, от 31-ви стих надолу.

„Аум“

Важното за един певец е да пее добре и да има добра основа. Да пее добре и да знае как да пее и какво да пее. Също така важно е и за онзи, който говори, да знае какво да говори и добре да говори. Добри неща са само онези, които носят живот, които носят светлина и които носят свобода. Това са 3 неща, които човек постоянно трябва да държи в ума си. Но щом изгуби мярката на свободата, той изгубва свободата си. Щом изгуби мярката на светлината, той изгубва знанието си. Щом изгуби живота си, той влиза в смъртта. И тогава казвам: Онова, което липсва в съвременния живот на хората, това е, че те са изгубили тези 3 мерки. Те мерят нещата по съвсем друг начин. Те искат да имат живот и да го придобият чрез храната, но как се [придобива живот] чрез храната? Храната поддържа живота, но самият живот не произтича от храната. Храната е само един проводник. Защото не е само храната, която поддържа живота, нито само светлината, която го поддържа, нито водата само го поддържа, нито въздухът, нито мисълта го поддържа. Това са неща, които само подкрепват живота. При това, съвременните учени хора имат особено определение за живота. Мъчно може да се определи какво нещо е животът. Ако определят живота така, както той се проявява на Земята, това е само външната страна на живота. Обаче, философски, животът не е произлязъл отникъде. Той отникъде не се е проявил. Ако е приемем, че е произлязъл от нещо, трябва да знаем от какво именно е произлязъл.

Сега, това са начини на разсъждение. В дадения случай вие не трябва да искате да знаете всичко. В дадения случай не е необходимо всичко да разберете. Соломон се оплаква, че многото знание носи тежест за човека. Някой иска да бъде голям математик, да знае всичко. Ако сте един математик, ще знаете много; ако сте един геометрик, пак ще знаете много. Един математик може да направи изчисление, да знае дали един билет от лотарията ще спечели или няма да спечели. В математиката няма случайности. Като знае, че при дадена лотария има 100 000 билета, знае колко от тях печелят, той ще може да изчисли колко от тия билети ще печелят и кои номера именно ще печелят. Който е истински математик,

той ще може да сметне кой билет ще спечели 1 милион, кой ще спечели 500 000 лева, кои билети ще печелят по 200, по 100 000 лева и т.н.

Сега ще представя въпроса малко по-другояче. Представете си, че аз владея цялата Земя и разполагам с всичкото нейно богатство. Ако при това богатство взема да се занимавам с някаква лотария, която се разиграва в Англия или в Америка, ще ме считат ли хората за умен човек? При такова богатство аз не мога да се занимавам с такива малки работи. Но ако нямам пет пари в джоба си, има смисъл тогава да приложа моите знания по математика, да правя изчисления, кой билет печели. Някои ме питат: „Знаеш ли кой билет ще спечели?" Само онзи билет ще спечели, който съм опитал, но първо трябва да го опитам. Това, което мене не лъже, и вас не лъже. Но това, което мене лъже, и вас лъже. Следователно ония неща, които са ме лъгали, аз няма да ви ги препоръчвам, а ония неща, които мене никога не са лъгали, аз мога да ви ги препоръчам, защото и мене, и вас няма да компрометират. Ако съм голям математик, за мене ще бъде по-важно да сметна колко години ще живее даден човек, как ще свърши живота си, дали ще отиде в рая или в ада, отколкото да изчислявам дали ще спечели или не. За мен е важно да зная, даден човек с кого ще живее по-добре – с Бога или с дявола, с Бога ли ще живее добре или с хората. Тази задача е по-интересна от другата.

Та казвам: В съвременния живот има неща важни, които трябва да се изучават. Има едно положение, което хората заемат в света – неустойчиво положение. Защо изпада човек в това положение? – Защото е изгубил равновесието. При такова едно нарушаване на равновесието може да стане непредвидена катастрофа. Корабът, който пътува, може да се обърне някак си във водата и да потъне. Този кораб може да срещне някоя подводница или някоя мина. Има такива подводници, които могат да потопят цяла култура. Следователно пътят, по който хората пътуват, трябва предварително да бъде изчистен, да се вземат мерки за това.

Чудни са хората, когато някой път казват, че вярват в Бога, но не им върви напред. Някой е голям патриот, но не му върви. Друг е голям учен, но пак не му върви. Друг някой е велик изобретател, учен човек, но пак не му върви. Значи има нещо криво в този човек. Най-първо човек трябва да провери върви ли му в живота. На човека всичко трябва да му върви. Животът е съставен от ред неща, вследствие на което, за онези, които не го разбират, той е труден. Трудният живот е само за учените хора, за хора, на които съзнанието е подигнато. Тези хора трябва да разрешат трудните въпроси. Обикновените хора казват: „Аз вярвам в Бога." Така всеки може да каже. И аз мога да кажа, че съм учен човек и вярвам в науката. Науката не иска да ѝ вярваш, но трябва да я изучаваш. „Ама аз вярвам в

математиката.“ Това е друг въпрос, ти трябва да я изучаваш. „Ама аз вярвам в музиката.“ И това не е достатъчно, ти трябва да я изучаваш. Такава вяра е вяра на сенките. Ти можеш да вярваш в сенките, но друго е да вярваш в дърветата.

Тогава имаме следния закон: Реалността никога не може да съществува в своята сянка. Реалността никога не може да произтича от сенките. Сенките произтичат от реалността, но реалността никога не произтича от сенките. Следователно всяко знание, с което ти не разполагаш в даден случай, то е сянка на живота. Всяко знание, с което ти можеш да разполагаш в даден случай, то е една реалност. Следователно ти трябва да знаеш дали нещата са реални или не. Важно е да знаеш дали някой те обича или не те обича. Важно е да знаеш, ако някой те обича, дали те обича заради самия тебе, или за знанието, или за парите ти, или за силата ти, или за друго нещо. Това са странични работи.

Аз съм привеждал и друг път този пример, който сега ще ви приведа, за мнима любов. Един млад българин, току що се върнал от странство, отдето си купил много хубав, скъп златен часовник. Като вадил часовника си, едно младо момиче го проследило и се хвърлило върху него. То започнало да го прегръща, да го целува и да му казва: „Вуйчо, колко се радвам, че те срещнах.“ В първо време българинът останал учуден от своята роднина, но после приел, че възможно е да е негова племенница и веднага ѝ предложил да я заведе в хотела, да ѝ услужи. Тя се повъртяла натука-натам, после казала: „Вуйчо, ще изляза малко из града, имам да свърша една работа.“ Тя излязла и повече не се върнала, но отнесла със себе си и златния часовник на своя вуйчо. Значи той бил вуйчо, когото обича само докато вземе часовника. Щом му отнела часовника, той престанал вече да ѝ е вуйчо. Тъй щото, когато някой ваш роднина дойде при вас и ви нарече „вуйчо“ или „братко“, вие трябва да проверите след него, дали часовникът ви е на място, или не е.

Аз вземам часовника като мяра на времето. Един човек, който нарушава порядъка на времето и ти не знаеш колко е часът, той не ти е нито брат, нито роднина. Всеки, който не те оставя свободно да мислиш, не те оставя свободно да решиш дадена работа, никакъв брат не ти е. Братът трябва да остави брата си за дълго време да бъде свободен. Всеки трябва да бъде свободен. Каквото направи, да го направи от свободна воля. Христос казва: „Всеки, който изпълнява волята Божия, той Ми е и брат, и сестра, и майка.“ Как ще проверим тази идея?

Идеята за Бога не е идея, която съществува вън от нас. Нашата реалност съществува в реалността на Бога, понеже Бог е нещо повече от реалността.

Значи, има нещо повече от реалността. Има една дума, с която тази реалност може да се обозначи. Някои метафизици казват, че Бог е едно несубстанциално Същество. Той е Същество извън всякаква субстанция. Субстанцията подразбира нещо, от което светът е създаден и се създава. Частицата „суб-“ значи „под“ – това, от което се образуват нещата, което работи. Думата „есенция“ разбира сила, която произвежда нещата. Мнозина смесват думата „есенция“ със „субстанция“. Това са две различни, производни думи. Ние употребяваме думите „сила“ и „материя“. Качеството на материята и качеството на силата са две различни понятия.

Та казвам: Навсякъде съществуват такива противоречия. Всяка права линия, която иска да стане по-дълга, отколкото е, тя става крива. Такова правило съществува във висшата математика. Така и аз намирам, че всяка права линия, която иска да стане по-дълга, отколкото е, тя става крива линия. В една права линия не могат да се вложат 3 точки. Съществува положението, че между 2 точки може да се прекара само една права линия. Правото отношение, правото нещо съществува само между две души, а между много души, това е кривото отношение, кривото нещо, крива линия. Следователно право не може да съществува между много хора. Всички противоречия в живота се дължат на това, че човек разрешава една задача, която никой досега не е могъл да разреши. Хората искат да приложат правото между много хора. Това е невъзможно. Моите изчисления са такива, че това нещо математически е невъзможно. Ако искате да вложите правото, вие можете да го вложите само между двама души, но не и между повече от двама. Всички хора не могат да постъпват право. Между всички хора двама могат да постъпват право, но всички хора не могат да направят двама души да постъпват право. Ако многото хора могат да накарат двама души да постъпват право, значи те са криви хора. Ако аз съм прав, каква нужда има хората да ме карат да постъпвам право?

Ще кажете: „Какво практическо приложение има тази философия?“ Прави сте. И аз се запитвам. И вие трябва да се запитате. В какво се заключава работата на един певец, който е пял цели 30 години? В това време той е развивал своята ципица на ларинкса. През това време той е раздвижвал въздуха: приемал е въздух и го е изкарвал навън. Казват за него: „Добър певец е.“ Но след 30 години този певец умира. Какво е допринесъл на света? От сегашно гледище той нищо не е допринесъл, но от гледището на висшата математика, този певец, който е пял цели 30 години, в идеалния свят той е създал онези красиви форми, които ще останат за бъдещата култура. През тези 30 години той е създал нови форми, които ще послужат за новата култура. В това отношение всички певци са пионери на бъдещата култура. Благодарение на певците от

миналото, сегашният живот е определен. Сегашните певци пък ще определят бъдещия живот.

Ще кажете: „Отде накъде певците да определят живота?“ Ние не разглеждаме музиката като едно чувстване, но музиката е основа на човешката мисъл. Съвременните наблюдения показват, че има един особен център. Този център се намира на челото някъде. Който от вас се интересува, той ще намери точно мястото на този център. В човека има две течения, които вървят нагоре и образуват около очите една осморка. Този музикален център се образува от пресичането на тия два центъра. Ъгълът, който се образува при пресичането на тия две течения, тия две енергии, е музикалният център. Следователно музиката в човека е един възел, който съединява електричеството и магнетизма, за да носи човешките добродетели и постъпки. Следователно, ако твоята мисъл не се влияе от тези възли, ако тези проводници не са съединени, ти нищо не можеш да прокараш в света.

Казвам: Днес всички говорят за бъдещото възпитание на децата. Ако бях учител, щях да карам учениците си по три пъти на ден да пеят. Като пеят, те ще бъдат здрави. Като вляза в един дом, няма да проповядвам никакъв морал, но щях да накарам и мъжа, и жената, и децата да пеят по 3 пъти на ден. Ако вляза в едно съдилище, ще накарам и съдиите, и адвокатите да пеят по 3 пъти на ден. – „Ама ние не вярваме.“ – Не е въпрос за вярата. Приложете пението и ще видите неговите резултати. Не така да пеете, че от единия до другия край да ви чуят. Не е важно всички да ви чуват като пеете, но в тихото пение и в небето ще ви чуват. А като крякате, и на един километър няма да ви чуват. Тихото пение, но от любов, се чува и на онзи свят. При тихото пение мисълта е силна. Не мислете, че човек трябва силно да пее. Важно е като пее, да мисли.

Когато светът се създавал, всички са пели. Този свят е създаден музикално. Първо ангелите пяха, а после създадоха света, и то по всички музикални правила, точно определено. Те наредиха музикално всички орбити, по които Слънцето се движи, както и звездите. Това е една велика идея. За да пееш, първо трябва да съзнаваш защо пееш, да има една свещена идея, един свещен трепет в душата ти. Когато споменеш името Бог, ти трябва да чувстваш Бога и Той трябва да се проявява в тебе. Дето и да си, трябва да имаш този свещен трепет. И тогава ще видиш, че на такова състояние и камъните, и дърветата отговарят, и всичко в природата отговаря. Споменеш ли с този трепет свещеното име на Бога, всичко ще ти отговори. Достатъчно е да имате това благоговение към Бога в себе си.

Ще кажете: „Хората мене не ме почитат.“ Хората не те почитат, защото не

обичаш Бога. – „Ама аз го обичам, аз работя заради Него.“ – Не, ти не работиш за Него, ти не изпълняваш Неговата воля. Неговата воля е твоя воля. Така трябва да бъде. – „Ама аз нямам ли воля?“ – Щом не работиш за Бога, ти не изпълняваш Неговата воля. – „Ама не съм ли свободен?“ – Чудни са съвременните хора като говорят за свобода. Баща ти, за пример, е пил вино и след това и ти вървиш по неговия път. Това не е свобода. Ако не пиеш вино, ти щеше да бъдеш свободен. А така, дядо ти пил, баща ти пил, и ти пиеш, вървиш по техния път. Къде е свободата ти?

Следователно, за да бъдем свободни, ние трябва да се освободим от влиянието на нашите деди и прадеди. Ние трябва да се освободим от влиянието на всички техни постъпки, които не са естествени. Какво е свойството на виното? – Като пиеш вино, първо ще изгубиш съзнанието си и силата си. След това в тебе ще се яви желание да повърнеш назад всичко онова, което си приел. Че, ако ти, след като си пил в някоя кръчма или ял нещо неестествено, и след това се яви желание да повърнеш всичко това назад, може ли да се каже, че ти си ял и пил по законите на музиката? Всяко нещо трябва да става музикално. Когато ме канят някъде на гости, аз си давам ухото, да чуя дали като са готвили, са пели или не са пели. Ако са пели, вкусът на яденето е съвсем друг от този, ако не са пели. Ако не са пели, яденето се отразява неприятно върху стомаха. Мнозина са ме питали как да готвят. Досега не съм казвал, но сега ще ви кажа: Като се готви, трябва да се пее. Като се копае лозето, пак трябва да се пее. Като се сее и жъне нивата, пак трябва да се пее. Като се шият дрехи и като кроят, и като учи човек, все трябва да се пее. Каквото прави човек, все трябва да пее. Според мене пението е една формула. То представя правата мисъл. Ако пееш, ти всякога ще имаш едно разположение на душата си.

Христос казва: „Всеки, който изпълнява волята на Отца Ми, той е и майка, и брат, и сестра Моя.“ Само по този начин могат да се примирят известни противоречия в света. Защото, ако противоречията, които сега имаме, не можем да ги примирим, как ще ги примирим в бъдеще? За пример често ме запитват къде е онзи свят и като отидем там, ще се познаем ли. Вие тук не се познавате, че на онзи свят ще се познавате. В онзи свят няма никакво познаване. Какво ще се познавате? И отиде бедният Лазар в лоното на Авраама, а богатият отиде в ада. Богатият позна Лазара, но какъв смисъл има в това познаване? Ако се познаем, но ти си в едно място, а аз – на друго, тогава какво ще каже богатият? Той ще каже: „Отче Аврааме, изпрати Лазара при мене да ми накваси гърлото.“ С това аз не искам да ви представя какво нещо е адът, но казвам, че в човека има един ад, той е неговите тънки и дебели черва. Стомахът е католическото чистилище, а сърцето на човека, това е раят. Като дойдеш до човешката глава, това е Бог, от Който човек е излязъл. Главата представя небето.

Казва Писанието: „В начало Бог създаде небето и земята.“ Това създаване не подразбира този свят, който ние виждаме сега. В начало Бог е създал първичния свят, от който е произлязъл материалният свят. Като не разбират законите, хората казват, че Бог е създал сегашната Земя. Сегашната Земя е отпосле създадена. Казва се още в Писанието: „И веселиха се в тази земя, и наслаждението им беше със Синовете Божии.“ Това подразбира онази Земя, за която хората се готвят.

[Сега] представете си, че слушате един певец, но неговото пение не е на място. Вие ще се обезкуражите от това пение. Преди години, в XIX век един цигулар слушал един европейски виртуоз да свири в Одеса. Той свирил толкова хубаво, че руският цигулар, който го слушал, толкова се обезсърчил, че като се върнал у дома си, счупил цигулката си и се самоубил. Той си казал: „От мене няма да стане никакъв цигулар.“

Сега аз не искам да представя така живота, че да отидете да се самоубиете и да строшите цигулката си. Всеки, който слуша този цигулар, може да стане като него. Въпросът е само на време. Този цигулар е придобил тази дарба чрез постоянство в упражненията.

Понякога вие разглеждате живота си и казвате: „Аз не живея добре.“ Не мислете, че не живеете добре. Понякога вие искате от живота повече, отколкото той може да ви даде. Това, което изисквате, този живот не може да ви го даде. И ако би ви го дал, то ще бъде за вас безполезно. Представете си, че вие искате да бъдете милионер в настоящия век и да живеете в Америка. Знаете ли какво нещастие ще ви създаде това богатство? Американските милионери и милиардери имат на разположение около десетина детектива, които ги пазят, пазят главно децата им, да не ги откраднат гангстерите. Сега във вестниците предадоха един случай. Един богат съдържател на едно американско кино имал едно младо момиче негърка, която я пазили 19 детектива, да не я откраднат. Но гангстерите успели да я задигнат от нейния съдържател. Но той упорито я защищавал. Започнала се една кървава борба между двата лагера. Сражението взело сериозен характер: намесили се картечници, оръжия, докато най-после и полицията се намесила. Така се свършила тази борба за една черна робиня.

И сегашните войни за какво стават? – За икономическото положение на народите. Всеки народ иска да подобри своето икономическо положение. Няма ли друг изход? – Има, но дотам са дошли днес хората. Всичко се върши за прехраната.

Сега да вземем другото положение. Всички тия народи минават за християнски. Ако всички тия народи съзнаваха, че има един Господ, Който е създал света и Той е създал Земята, като е определил мястото на всеки човек, на всеки народ, те трябваше да зачетат това, което Бог е определил на всеки народ. Въпреки това всеки човек, всеки народ иска да разшири своя живот повече, отколкото трябва, отколкото му е дадено.

Сега в какво седи истината? Ако аз съм хлебар, бих желал да бъда най-добрият хлебар в града. Ако съм хлебар в София, бих желал да изкарвам такъв хубав хляб, че всеки да каже: „Няма такъв хлебар в цяла София.“ Ако има други хлебари, всеки да мяза на мене. Ако някой е певец, да пее най-хубавите работи. Ако някой е лекар, да лекува най-добре. А ние разглеждаме нещата и казваме: „Това не е наша работа.“

Съвременните хора са по-силни в науката на разрушаването, отколкото в науката на съграждането. Срещате един вярващ, който има отлично състояние и разположение на духа, което струва милиони, но виждате след малко, че за една обидна дума, казана от някого, или за това, че някой го подял със стотина или с двеста лева, и той е готов да изгуби това състояние, да изгуби своя мир. Ето, англичаните, които са много умни, прилагат своето хладнокръвие. В Средиземно море има много подводници, но те се отнасят към тях хладнокръвно, защото, ако се отвори война, целият свят ще се блокира, всичко ще спре. Ако се отвори една такава война, въздухът ще се запали. Ако в Европа сега се отвори една война, ще има най-малко 20 000 хвърчила из въздуха. И при това всяко от тези хвърчила ще носи около 50 тона взривни вещества. Можете да си представите какво могат да създадат тия аероплани.

Всеки човек си има по един аероплан, с който да изпраща своите лоши мисли и чувства. Ако бомбите в такъв един аероплан избухнат, те ще създадат ред нещастия. Та, изисква се да правим едно различие в доброто и в злото, което едновременно функционира в нас. И доброто е полезно, и злото е полезно, но човек трябва да знае, в каква доза да ги употреби. Той трябва да знае как да постъпва с тях. Ще постъпвате така, както Бог постъпва.

Откъде изпъдиха човека: от рая или от Земята? Човек не е изпъден от рая, но от небето, и то за една малка погрешка. Хората казват, че Бог е направил рая, но този рай, за който те говорят, не отговаря на онзи, който е описан в Библията. В Библията се казва, че в рая имало 4 реки, а сега са останали само 2. Къде са другите две реки? Един брат дойде и разправяше за тези реки, че ги видял. Казвам: Къде са другите две реки? И тогава се посмях малко с него и научно му казах, че едната река е на Северния

полюс, а другата – на Южния. Казах му: „Ти не разправяй това нещо на други хора.“ Според мене двете реки, това са артериалната и венозната системи в човека. И двете излизат от сърцето. Едната е мозъчната система, през която тече електричеството, и [другата], това е симпатичната система – на магнетизма. Значи, системите на чистата кръв и на венозната. Този брат ме погледна и ми казва: „Това, което аз съм писал, го разбирам, но това, което слушам сега, не зная как да го нагласяя.“ – Няма защо да го нагласяваш. Къде е раят, това не е важно за мене. Аз зная, че раят е някъде. За мене е важно, че има Господ и не искам да зная вън от мене ли е Той или вътре в мене. Аз зная, че Господ съществува, зная, че Той е създал всичко, но дали е вън или вътре в мене, това не зная и не ме интересува. Зная, че Той работи вътре в мене. Зная, че и аз живея в Него, но къде, не зная. – „Че как така? Ти си учен човек, как да не знаеш това?“ – Има неща, които аз сега ги уча. Той мисли, че аз мога да зная всичко.

Аз не искам да играя ролята на онзи турски ходжа, който казвал на султана, че знае всичко, какво Господ правил: кога ставал, кога почивал, кога се разправя с праведни, кога – с грешни. Султанът го слушал и нищо не му казвал; той бил един от големите ходжи. Един ден султанът поканил на гости гръцкия патриарх, да се запознае с ходжата. Като дошли при него, султанът им казал: „И двамата сте учени хора, много знаете, и затова аз искам да ви послушам, да чуя някои неща от вас, които не зная.“ Най-първо, султанът решил да ги нагости, затова той казал на слугите си да сварят 4 килограма мляко, да донесат пресен, хубав хляб и казал на гостите си: „Хайде сега, всеки сам да си надроби хляб в чинията.“ Султанът си надробил, а след него и гостите си надробили. След това султанът им казал: „Хайде сега всеки да яде от хапките, които той сам е дробил.“ – „Че как ще знаем кои хапки на кого са?“ – „Ако не знаете кои хапки е дробил всеки от вас, как можете да знаете какво прави Господ всеки момент?“

Та сега, и ние много неща знаем, много умни хора сме, но като надробим хапки хляб в млякото и като го объркаме, не знаем кой кои хапки е дробил. Иначе всичко знаем и всичко можем по магически начин да разрешим.

Та, потребно е всеки човек да си направи един вътрешен отчет. Но аз съм против вътрешната самокритика. Човек трябва да има ясна представа за себе си. Всеки, който иска да се научи добре да пее, той трябва да слуша такива певци, които добре пеят, да ги слуша отвън или отвътре. Както и да е, но трябва да ги слуша, да използува онова, което те знаят. Който иска да научи математика, или геометрия, или художество, той трябва да се среща с такива хора, да се ползува от техните знания. Художникът, за пример, има много вярно око. Той поставя всички линии на място. Има линии на

добродетелта и ако я поставиш на място, ще представиш такъв образ, но ако малко кривнеш линията, ще представиш съвсем друг образ. Оптимистът и песимистът се много различават. Устата на песимиста е малко увиснала надолу. Когато мустаците на човека са увиснали надолу, той е песимист, а когато са завъртени нагоре, той е оптимист. Когато косата на момата е добре вчесана, с равен път в средата, тя е оптимистка. Когато косата ѝ е разчорлена, тя е песимистка. Който иска да бъде оптимист, трябва поне по 3 пъти на ден да си чеше космите на главата. Чеши косата си и не се бой.

Та, да дойдем сега до думите на Христа: „Всеки, който изпълнява волята Божия, той е и брат, и сестра Моя, и майка." Сега казвам: Всеки може да пее, но онзи, който е даровит, като него никой не може да пее. Важността на Христовите думи седи в това, че много са говорили преди и след Него, но това, което Той е казал, никой не може да го каже. Защо? Понеже нямат тази опитност, това знание. Не е въпрос само теоретически да знае човек нещата, но трябва да ги е опитал, да дадем един образец. Та, когато Му казаха, че братята Му седят вън, Той отговори: „Всеки, който изпълнява волята на Отца Ми, той Ми е и брат, и сестра, и майка." Значи, идваме до брата и сестрата.

Значи, ако във всеки даден случай човек не може да отдели в себе си онези мисли, чувства и постъпки, които му помагат, той не може да познае кой е неговият брат, сестра и майка. Във всеки човек има известни мисли, чувства и постъпки, които му помагат. И той трябва да ги познава, да ги различава от другите. Вие мислили ли сте някой път за себе си? Ще кажете че сте мислили, но знаете ли колко сложен процес е мисълта? Във всяка мисъл в човека се намесват безброй други същества, разумни и неразумни. Разумните същества се интересуват от вашата мисъл. И ако решите нещо криво, те казват, че не е така. Ти седиш, с дни мислиш върху нещо, бориш се, а те ти нашепват, че не е така, както мислиш. И след като се подчиниш на тази Божествена мисъл, която ти нашепва нещо, ти изпитваш в себе си мир и радост. И всякога, когато ние не послушваме тези разумни същества, всякога съжаляваме.

Та, спазвайте законите, които функционират в природата. Два закона има, които трябва да взимате предвид: някога правата мисъл идва първа, а някога – последна. Някога правото чувство идва първо, а някога – последно. Някой път правата постъпка идва първа, а някога – последна. Коя е диагнозата, по която да познаете кога правата мисъл е първа или последна? Когато не си раздвоен нито в мисълта си, нито в чувствата, нито в постъпките си, правата мисъл, правото чувство и правата постъпка са дошли първи. Щом си раздвоен в мислите, в чувствата и в постъпките си,

ще знаеш, че първата мисъл, чувство или постъпка не е права. Тогава ще чакаш да дойде последната мисъл, последното чувство и последната постъпка.

Следователно човек трябва да знае, че във всяка мисъл, във всяко чувство и във всяка постъпка, които решава, той решава една задача. Ако не си раздвоен, задачата е право решена. Ако си раздвоен, задачата не е право решена. Ако искаш да знаеш дали си добър човек, виж има ли нещо в тебе, което куца, или няма. Ако има нещо, което куца, ти не си добър. Ако няма такова нещо, ти си добър. Човек може да бъде раздвоен само в даден момент, не всякога. В първо време само житното зърно се раздвоява, но като покара коренчета и листа, то се радва вече, защото съдържа всичко в себе си. Житното зърно не придобива нищо отпосле. То носи всичко със себе си. Като се посади в земята, то само се проявява.

Всеки момент, когато ние проявяваме известна постъпка, ние трябва да участвуваме с цялото си естество. И тогава ние сме или добри, или не. Ако в този момент ние изпълняваме волята Божия, ние сме добри. Ако в мисълта на човека седи първо да изпълни своята воля, какво той ще направи, а на последен план седи волята Божия, той е на крив път. Неговата мисъл е крива. Защото мисълта на човека не е в състояние да схване всички възможности. С такава мисъл човек може да схване само една възможност, но една негова права мисъл, едно негово добро чувство и една добра постъпка определят живота му за 25 000 години. Лошата постъпка може да определи живота на човека най-много за 100 години. Значи, ако човек направи едно зло, за 100 години все зло ще му върви. Ако пък направи едно добро, за 25 000 години все добро ще му върви. Та, ако искате да знаете защо човек трябва да прави добро, казвам ви: Правете добро, ако искате да ви върви 25 000 години все на добро. Който е направил едно добро дело, за 25 000 години на добро ще му върви. Който е направил една лоша постъпка, за 100 години все на зло ще му върви. Защо е така, не зная, но моите изчисления така показват.

Сега, друго нещо. Вие сте изучавали смятане. Знаете, че като делите някое число, най-после остава една единица, която не може да се раздели. Ако получите десетично число, пак остава една единица, която може да разделите на 10 части, но пак остава и от нея една единица. Можете да продължавате до безконечност, тогава нещата се намаляват. Но най-после ще дойдете до едно положение, че трябва да спрете делението. Ще дойдете до периодическите дроби, дето числата се повтарят периодически. Като дойдете до периодическите дроби, в които няма никакво разрешение, трябва да спрете. Като турите десетична точка, има разрешение. Като дойдете до периодическа дроб, никакво разрешение няма. Там трябва да

спрете. Има една обстановка на нещата, която нищо не определя. Ако не искате да спорите с някой човек, дайте му тази единица, която не е делима. Например, делите 10 000 лева, но остават от тях 99 лева. Тези пари не ги делете, дайте ги на другия, за да не става спор. Ако някой банкер дели, той няма да се съгласи с мене. Той ще дели и остатъка. Той другояче мисли, не мисли като мене. За него всяка пара е ценна, защото хвърля лихви. А като се съберат тия лихви, те дават крупна сума. Тази математика вие я дръжте за себе си. Аз харесвам тези банкери, които разсъждават така. Те на стотинката турят лихви. Така става, когато правите погрешки. Като правите погрешки, за една стотинка се турят лихви, даже и за една десета от стотинката. Като делите според закона на доброто, не делете остатъка. Остатъкът при доброто не може да се дели. Делението е само в неразбрания живот. В разбрания живот обаче, в добрия живот, никакво деление няма. Когато на някое разумно същество му се поревне да знае какво нещо е делението, то слиза на Земята, на физическия свят. Като научи делението, качва се горе и там проповядва какво нещо е делението. Като го питат какво нещо е делението, то им казва: „Отлична наука е, там, имам на Земята приятели, които го прилагат. Ако искате да го научите, слезте при тях, те ще ви научат.“ Ако искате да научите изваждането, пак трябва да слезете на Земята. На небето няма изваждане.

Тия неща, които ви казвам, са мимоходом казани. Те са само за обяснение. Любовта е потребна за живота. За вас е важно да имате едно правилно разбиране за любовта, защото от него зависи вашият живот. Но и любовта иска пение. Без пение никаква любов не може да съществува. Като се влюби, човек веднага започва да свири и да пее. Аз съм виждал моми, които, като се влюбят, взимат метлата да метат, но в това тяхно метене има музика, ритъм има. Като вземе да маже, в мазането също има музика. Като маже с любов, чувате, че от ръката му излиза някаква песен. Някой като тропа с ръката си, във всяко хлопане има музика. Други пък, в тропането им няма никаква музика. Та, ще знаете: Единствената сила в света, която регулира живота на хората, това е любовта. Този живот се изразява във вътрешна музика и песен. Когато започне да мисли за Бога, всичко му се вижда красиво. Като мисли човек за Бога, колкото и да е тъжен, веднага душата му ще се развесели. Тогава човек и художник ще стане, и музикант ще стане, и поет ще стане – всичко може да излезе от него. Тогава светът пред него се разширява. Дето и да отиде, всички хора, всички живи същества ще го обичат.

Затова казвам: Обикнете Бога, за да се оправят работите ви. Обикнете Бога, за да станете здрави. Обикнете Бога, за да станете силни. Обикнете Бога, за да станете умни. Обикнете Бога, за да станете богати. Вършете Неговата воля в душата си. Аз искам всички да станете такива, да имате всичко,

каквото пожелаете. И като имате всичко, да слезете при онзи, който нищо няма и да го научите на същите неща, каквито вие сте придобили.

„Добрата молитва“

33-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 5.IX.1937 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1937_09_08 Трите основни неща
лекция пред общия окултен клас

ТРИТЕ ОСНОВНИ НЕЩА

Добрата молитва.

„Духът Божий“.

Описва някой свойствата на правите и кривите линии. Правите са електрични, кривите са магнетични. Не са свойства. Правата линия е път за правдата, да бъдеш праведен, да разбираш нещо, то е правата линия. Да постъпваш във всичките си отношения право, никъде да се не изкривяваш. Свойствата на кривата линия е да бъдеш мек, да не мушкаш хората насам-натам, да не причиняваш вреда никому. То е кривата линия. Защо е кривата и правата линия? – Аз ги разглеждам като да имат един и същ център. Ако вземете един център и направите един кръг, движението, което радиуса направи около своя център, ще образува една крива линия. Кривата линия произтича от правата. Правата линия е мярка за кривата. Кривите линии се образуват само от права. Когато направите център, там са кривите линии. Казвате: „Той е крив човек“. – Че кой не се изкривява? Че кой човек е прав в света? Прав ли си или наведен, се прав ли си? Ако вземеш буквално. Праведен човек е онзи, който във всичките свои постъпки постъпва еднакво. Значи той има една Божествена мярка в себе си. Себе си мери със същата мярка и ближните си ги мери със същата мярка. Щом не мериш с тази мярка, ти си двуцентров. Двуцентровите хора и туй не е лошо, то е една елипса. Двуцентровите хора то е раздвояване, поляризиране на човека. Той станал мъж и жена. Двуцентровите хора са мъже и жени. Я ми определете, какво нещо е жената и какво нещо е мъжът? Казвате: „Жена“. Ами че трябва да определите какво нещо е жена. Жена е туй, което създало морето, океаните, реките. Жената създава дъжда. Дето има реки, ще знаеш, че жената е там. И ти с почитание ще седиш. Какво нещо е мъжът? – Мъжът създал планините, градовете. Като влезеш в един град, то е животът на мъжа, не е живота на жената. За да създаде човек някое здание, жената се е намесила и там, понеже мъжът е трябвало да вземе малко вода от жената, за да може да направи цимент, да спои тухлите на къщата. Всяко нещо е мъжка работа, но реките е женска работа. Казвате: „Туй е жена“. Хубаво, ако нямаше жени, нямаше да има вода, океани, нищо нямаше да има. Щяхте да имате планини. Но като дойде жената, тогава растенията се явиха. Съединиха се мъжът и жената и се образуваха горите. Мъжът дава твърдата почва, а жената водата. Тя образува дърветата. Та казвам: Онези меките елементи в тебе, мекият елемент наричаме Любов, той е мек елемент. Когато говорим за Мъдростта, ние подразбираме в обикновеният смисъл, че имаме тази

твърдата почва. Има една твърдост в природата, която ти трябва, на която ти може да разчиташ. Във водата се изисква изкуство. Ти трябва да знаеш да плаваш. На твърдата почва ти без да имаш туй изкуство, можеш да седиш там. Следователно, на твърдата почва човек се учи да ходи, а в онази жидката материя, трябва да плаваш. Следователно, има известни условия в живота, при които трябва да плаваш. Какво ще употребиш в плаването? Следователно, ти правдата само при женският елемент ще излезеш на място. Във водата ще плаваш, в твърдата почва няма да плаваш, ще ходиш. А доброто няма да го учиш във водата. Доброто ще учиш на твърдата почва. Ти за да бъдеш добър, трябва да бъдеш мъж. А за да любиш, трябва да бъдеш жена. Или другояче казано: За да любиш, трябва да имаш майка, а за да бъдеш добър, трябва да имаш баща. Ако нямаш баща не можеш да бъдеш добър. Ако нямаш майка, не може да любиш. Сега въпросът е: Можеш ли да бъдеш без майка и баща? – Не може. Понеже вие искате да живеете на земята, интересен е животът, един женски принцип. Той е производен принцип.

Сега тук ще ви прочета някой цитат от Цветните лъчи и ще ви дам един стих: „Христос е сияние на Неговата Слава и образ на Неговото същество, и държи всичко със силата на Неговото Слово.“

ЧЕРВЕНИТЕ ЛЪЧИ.

„Аз дойдох виделина на света.
Да осияе седящите в тъмнина.
В Него бе животът и животът бе виделина на человеците.“

РОЗОВИТЕ ЛЪЧИ.

„Бог обаче, който е богат в милост, за голямата си Любов с която ни възлюби и като бяхме мъртви в престъпленията, оживи ни наедно с Христа“.

Значи този стих, розовите лъчи, превръщат живота. Ако ти не можеш да вложиш розовите лъчи в себе си, да обичаш Бога. Някой път имаш едно състояние, обезсърчен, обезсмислил се живота, сърцето ти е кораво, в нищо не намираш смисъл. Каквото и да ти кажат, ще намериш кривата страна. Каквото и да ти кажат, ще кажеш „лош човек“. Каквото и да ти кажат, ще намериш някакъв кусур. Аз тия хора наричам биволи, които са излязли из локвата, махат си опашките, да се бранят от мухите и като мине някой човек, оцапат го и после, ако каже, че е чист, казват: „Виж колко петна има, и той е като мене“. Той не знае, че той го оцапал. Та ще се отучите да си махате опашките. Махането на опашките, аз казвам: Умът

е една опашка. Говедата като мислят, то е умът, не че умът е опашка, но щом ти мислиш как да се освободиш от мъчнотия, умът е една опашка, която те брани от тия препятствия които са около тебе. Следствие на това, като се браниш от тях, може да направиш някаква пакост.

ЖЪЛТИЯТ ЦВЯТ.

„Мъдростта, която е отгоре, първо е чиста, после мирна, приветлива, благопокорна, пълна с милост и добри плодове, безпристрастна и нелицемерна.“

Като мислим върху тия думи.

ЗЕЛЕНИТЕ ЛЪЧИ.

„Просете и ще ви се даде. Търсете и ще намерите. Хлопайте и ще ви се отвори, защото всеки който проси приема и който търси намира, и който хлопа, ще му се отвори.“

Някой път не можете да бъдете богати. За богатството трябва да хлопаш.

СИНИТЕ ЛЪЧИ.

„Аз Съм Истината. Законът чрез Мойсея бе даден, а благодатта и Истината чрез Исуса Христа. А когато дойде Духът на Истината, Той ще ви настави на всяка Истина. Духът на Истината е, Който от Отца изходи, Той ще свидетелствува за Мене. Вярата ви и надеждата ви да са в Бога.“

Ето и за ВИОЛЕТОВИТЕ ЛЪЧИ един стих.

„Ето давам ви власт да настъпвате на змии и на скорпии и над всяка сила вражия и нищо няма да ви повреди. Има някои от стоящите тук, които няма да вкусят смърт, докле не видят Царството Божие, дошло в сила“.

Значи ти не можеш да бъдеш силен, ако тебе ти липсват виолетовите лъчи.

Сега БЕЛИТЕ ЛЪЧИ.

„Чисто и непорочно благочестие пред Бога и Отца е това: Да прегледува сираците и вдовиците, и утеснението им, и да пази себе си неосквернен от света. Всинца ние от Неговата пълнота приехме и благодат за благодат. Да почнем от начално учение Христово и да се водим към съвършенство. Пристъпихме до гората Сион и до града на Бога Живаго, Небесният

Иерусалим и до безчетните ангели при тържеството на църквата на първородните, които са написани на небесата и при Бога съдникът на всичките, и при духовете на праведните, които са стигнали до съвършенство.“

Казвам: Сега вие сте на земята в това училище да се учите и мислите понякой път – Може ли човек да бъде праведен? Ти праведен без Любов не можеш да бъдеш. Правдата има за подтик Любовта. Правдата започва от Любовта. Ако искаш да бъдеш праведен, само Любовта ще ти даде подтик. Добър, без Мъдрост ти не можеш да бъдеш. Някои искат Любов. То е неразбиране на въпроса. Любовта отстъпва на Мъдростта. За да бъдеш добър, Мъдростта трябва да дойде. Това са двете точки. Това е Божественото. Защото Писанието казва, Апостол Павел казва, че плодът на Духът е Любов. Той разглежда Любовта като плод на Духа. Казано е също, че Бог е Любов. От Бога е излязъл Духът, а от Духът е излязла Любовта. Любовта, която ние трябва да разбираме. Любовта, която трябва да внесе правда в света най-първо. Отношения трябва да има. Дотогава, докато човек мърмори, има някои мърморковци, ти седиш, но има едно същество, което постоянно мърмори в тебе и знаеш как мърмори. Лягаш – мърмори, ядеш – мърмори, ставаш – мърмори, навсякъде едно същество кряка, недоволно е, с нищо не може да го задоволиш. Аз го наричам един въплътен дявол. Апостол Павел се оплаква от него, с човека върви: „Имам един трън в плътта“. Откъдето и да влезеш, той ще те използува, все ще се покаже около. Без да искаш, пак ще се покаже.

Та казвам: Трябва да се изучава човек. Вие седите и мислите, че знаете, много работи знаете. Вие знаете онзи път, по който сте минали. Но не знаете пътя, по който отивате. Казвам: Зная пътя който съм изминал, но пътя, който има да изминавам него не зная, следователно, този, изминатият път може да ви помогне за онзи, който ви предстои, само да се приспособи. Ако се заблудите чрез този път, който знаете, ще го научите като минавате през него. Сега вие минавате един мъж, в мъжка форма, една жена, в женска форма. Дойдете до жената имате една представа – туй, което не е. Например: Какво отношение има между една форма и нейната сянка или какво отношение има между една причина и едно последствие? Казвате: „Всяко последствие има своята причина“. Хубаво, така е, но по какво се отличава последствието от причината, защото ако една причина не може да произведе едно последствие, причината не може да се прояви. Или ако едно последствие се е проявило, зад него седи една причина. Какво отношение има между причината и последствието? Вземете, един човек вземе семе, посади го в земята. Причината е той. Тази семка израства, това е едно последствие. Сега тази ябълка израства за кого? – За себе си. В нейното естество е да расте. Но ако човек не беше я поставил в

почвата, тя не можеше да се прояви. В дадения случай, човек става една причина за семката да се прояви. Тогава щом се прояви причината, най-първо тя ще се ползува от туй последствие. И следователно, какво ще стане тогава, ако се ползува причината. След като изям първата ябълка, изям ябълката и пак посея семките, следователно туй дърво ще започне да расте и да се размножава. Когато причината използува последствието, тогава семките растат. Ако някой използува и няма никакво растене? Най-първо трябва да правиш едно добро, то е причината, ти трябва да се ползуваш от доброто. Или ако ти сам не можеш да се ползуваш, тогава ще дадеш на Божественият Дух, Който те ръководи. Божественото казва: „Тъй както постъпваш не е право". Да приемем, вие сте двама съдружници и двамата работите. Да допуснем на двама души музиканти, като са свирили на някой концерт дават им 400–500 лева. Единият ще каже: „Понеже той е професор, който свири по-хубаво, ще вземе повече, другият по-малко". Не ще ги разделят наполовина.

Та казвам: В Любовта, в живота, всякога човек трябва да постъпва справедливо. Тъй постъпва Бог. Сега вие искате да ви изведем една мисъл. Вие искате да бъдете някой път добри, то е механическо разбиране. Ти не можеш да бъдеш добър, защото ако в тебе не дойде Божественото, ако Божественото не се застъпи като причина, ако Бог със Своята Мъдрост не се застъпи, ако Неговият Дух не дойде, как ще бъдеш добър? – Ако Бог в тебе не дойде, ако Неговият Дух не дойде, ако Любовта не дойде в тебе, тогава ти пак не можеш да бъдеш добър и ти не можеш да бъдеш справедлив. Без Любов в света, справедливост в света няма. Без Мъдрост доброта няма. Това са двете неща, от които трябва да започнете. Прав човек е онзи, който има Любов. Без Любов прави линии не съществуват. Мъдростта представя кривите линии. В една крива линия се изисква повече време да мислиш. Правите линии са Любовта. С нея трябва да започнем, понеже е елементарна. Всеки може да я разбере. Щом дойдеш до Мъдростта, тя вече е по-мъчна. Кривата линия е създадена от безброй прави линии, които имат еднакви отношения, то е законът на съотношението: Както горе, тъй и долу. Нещата, които са в Божественият свят, така трябва да бъдат и в човешкият свят. Както са в човешкият свят, така трябва да бъдат и в Божественият свят. Или да се обясни практически. Допуснете сега как може да бъде. Допуснете, че сте изгубили 10 хиляди лева. Ти се безпокоиш, че си ги изгубил, но нищо в света не се губи. Първият принцип, науката казва, че нищо не се създава и нищо не се губи. Ти казваш, че си изгубил 10 хиляди лева, те са пак в света. Ако ти беше ясновидец, имаше туй зрение, щеше да знаеш къде си ги оставил. Ако ти обичаш този човек, който ти взел парите, има съотношение. Този човек ги е скрил, за да намериш парите си. Сега научно – той ги взел тия пари, като ги взел той станал по-тежък. Следователно, всеки, който тежи повече, взел

парите, той не е горе, той е долу. Ако знаеш 10 хиляди лева колко тежат и ако знаеш той каква тежест има, ще знаеш колко е потънал. Всичко в света има област. Нещата според тежестта така се настаняват. Този човек, за да го накараш да ти даде парите, ще го повдигнеш към себе си. Като го качиш нагоре, на един наклон, той ще ти върне парите. Казва: „Ще ми простиш, аз ти откраднах парите, аз ги взех". Ако го поставиш по-долу от себе си, няма да ти върне парите. Вие искате да поправите една своя погрешка. Тази погрешка ще я извадите навън. Не да се критикувате, но ще видите от една погрешка, какво добро може да извадите. Вземете в човека има две чувства. Едно чувство на самоуважение, от което произтича гордостта и едно чувство на общителност, от което произтича тщеславието. Каква е разликата между горделивият и тщеславният? – Горделивият стои мълчалив, той никога не говори за себе си, но иска всичките хора да признаят, че той е нещо, а пък тщеславният, той е един тъпан, дето ходи бие тъпана. Петелът, който пее, той е тщеславен, не е горделив. Той се качи на плета, ще изкукурига, това е тщеславие. Тщеславие има и в пауна. Паунът като се види, обърне си задницата и извика „тър-тър-тър". Като дойдете до единственото горделиво същество, гордост има в него. Например, в мечката има горда походка, горделивите хора са много тежки. Горделивият ходи важен, върви с патерица, поглежда горделиво. Често като се разгневите, дойде гордостта. Казваш: „Знаеш ли кой съм аз?" – Мъж или жена.

(…) Един ученик трябва да търси учението на своя учител, който може да го оцени дали той е един от способните ученици. Защото ние достойнство имаме, когато сме справедливи. Правдата дава достойнство на човека, Любовта дава достойнство на човека. Щом любиш, трябва да имаш достойнство, щом имаш доброта, трябва да имаш знание. Човек, който иска да бъде мъдър, да добие знание, трябва да е добър. В окултната наука, ти не може да добиеш тайните на природата, ако не си добър. Природата доверява своите тайни, знанието, скритите работи само на онези, които са добри. А пък Любовта е врата, тя поверява благата на живота на онези, които са справедливи. Следователно, добрите хора в света, справедливите хора в света, те са производни точки, това са синовете и дъщерите. Тогава доброто какво е, син ли е или дъщеря? – Значи в себе си казвам, непременно трябва да имаш една дъщеря, и непременно трябва да имаш един син. Ако нямаш дъщеря, коя ще бъде дъщерята? – Доброто ще бъде синът ти, а дъщерята ще бъде справедливостта. Имаш дъщеря, доброто не може да го имаш на мястото на справедливостта и справедливостта не можеш да я имаш на мястото на доброто. Те са неща, които можеш да опиташ в живота си. Казвам: В съвременната психология ги смесват. Мислят, че един човек, ако е любещ, той може да бъде и справедлив, и всичко може да бъде. Какво място може да има Мъдростта? – И какво

място може да има Истината? Казваме: Бог е Любов, Бог е Мъдрост, Бог е Истина. Или казано другояче, Любовта, Мъдростта и Истината съставят трите основни неща в живота, чрез които Бог се проявява. Между Любовта, Мъдростта и Истината нищо друго не може да влезе. Ако ти имаш Любов, ако ти имаш Мъдрост и ако ти имаш Истина, то е единствената реалност, на която можеш да разчиташ. Нищо не може да се вмести, да ги разедини. Сега може да градиш навсякъде с тях. Дето и да идеш никога не губят своята цена, своята сила, своето добро. И никога не губят своята справедливост. Та казвам: Всякога трябва да съпоставяте. Ако сте справедливи, Любовта функционира във вас. Защото в даденият случай Любовта е майка на справедливостта.

Сега тия мисли са отвлечени работи и казвате: „Не ни интересуват. Трябва да се яде, тук дрехи трябват, къщи трябват". Друг един закон има в света. Светът е създаден, трябва да се подобри. Бог създаде света да яде, но трябва да знаем как да ядем. Казваме: „Трябва да се живее", но трябва да знаеш как да живееш, то не е така проста работа. Казва: „Трябва да се обличаме". Трябва да знаеш как да се обличаш. Аз бих желал всеки човек да има по един нов костюм. Понеделник нов костюм, вторник нов костюм, сряда нов костюм, четвъртък, петък, събота, бих желал всеки месец да имате по един нов костюм. И бих желал в годината да имате пак по един нов костюм. Всеки ден като имате по един нов костюм, в годината да имате триста шестдесет и пет костюма. Ако сте бедни, тогава 7 костюма. Който е по-заможен, да има 12 костюма. А ако сте от големите богаташи в света да имате 7, 12 и още 365 костюма. Колко правят? – (384.)

Вземете (числата) тъй, както сега разбирате. Казвате единица, или двойка или тройка. Ако е по отношение на тежестта, единицата е по-малка от двойката. Всякога двойката е по-тежка. Но ако отделите, кое е по-дребно, единицата или двойката. Двойката е направена от две единици. Единицата в даденият случай по обем е по-малка. Две единици събрани на едно място образуват една двойка. Та казвам: Най-първо трябва да проучвате света на реалностите. В човека, в природата съществуват две реалности: едната реалност е инертна, другата е крайно подвижна. Съвременните учени хора казват, че среброто може да се превърне в злато, но в природата съществува едно злато. Златото си има баща и майка. Златото се ражда тъй както се раждат плодовете. Сега вие можете да произведете от среброто злато, възможно е. Вие може да съедините една кобила и едно магаре, и да образувате катър. Но то ще бъде нито магаре, нито кон. Та и природата за да ви покаже, че не сте вървели по правият път, направила тия производните неща безплодни. Катърът, катър остава. Туй, което остава, то не продължава, то е осъдено на смърт, то си остава същото. Няма бъдеще. Някой човек иска да бъде силен в света, той е един катър. Ти като

силен човек, този биеш, онзи биеш и един ден тези хора ще се съединят и ще те унищожат. В дома най-първо бащата мисли, че е силен. Казва: „Ти не знаеш ли, че аз съм силен“. На тоз една плесница, на онзи една плесница. Той не бие музикално. Защото като удари една плесница, той казва: „Тук има пет тона“. Колко тона има? – Пет цели тона и един полутон. Бащата като удари една плесница, ще даде пет на сина си, а половината задържа за себе си. Той като удари, ще почувствува, ще го заболи синът. И той, като че половината не го е оставил. И той разбира, че не си струва да се бие. Понякой път като удари бащата, петте тона ги предаде и ако не знае как да предаде и половината тон, ще остане заради него. Половината тон е справедливостта. Ти искаш да удариш някого, но като капелмайстор трябва да разбираш, трябва да знаеш да предадеш правилно тона. Ако искаш ти да предадеш, трябва да видиш този тон, който влиза през ухото. Най-първо трябва да предаде една физическа енергия. Първата кост от рамото до лакътя. След това трябва да предадеш духовна енергия, втората кост от лакътя до китката и най-после трябва да предадеш умствената енергия – китката. Тази енергия се изразява в китката. Тази част, китката, представлява умствената енергия. Ръката от рамото до лакътя представлява материалната (част), от чисто физически характер, после имате духовната и най-после имате умствената. Тук рамото ще влезе в ръката. Някой художник иска да рисува. В изкуството, ако той не разбира, онзи великият художник, той иска да нарисува хубава картина, той трябва да предаде три качества. Материя трябва да има, с която трябва да състави боите; трябва да знае тия бои как да ги съпостави, после каква линия, какъв израз трябва да даде. Та казвам, ще вземе участие цялата му ръка. Аз като видя един художник, зная ще може ли да рисува или не. Такъв цигулар като видиш близо държи ръката до цигулката, той не може да свири, който държи близо ръката. Ръката трябва да бъде крайно свободна. Очите трябва да бъдат крайно свободни. Носът изгубил своята подвижност. Ушите изгубили своята подвижност. В животните туй ухо се върти. Сега само очите са останали подвижни. Но има едно бездействие, че и те не гледат, не се въртят очите, но главата въртят. Очите трябва да играят. Ще гледаш нагоре, надолу. Защо трябва да се молиш? Всеки човек който се моли, има здрави очи. Онзи, който престанал да се моли, ще му престанат и очите. Ти искаш да се молиш, затвориш очите си. Но веднага по един естествен път подигнеш очите си нагоре. Като дойдеш в естественият живот, гледаш към земята. Туй движение нагоре и надолу дава подтик. Казваш: „Няма да се моля!“ – Ще ти отслабнат очите. Всички вие, на които са отслабнали очите, не се молите. Седнеш ти, ще концентрираш ума си. Ще концентрираш сърцето си. Ще концентрираш волята си. Те са здравословни положения. Казвате: „Празна работа“. Не е ли празна работа човек да носи пари. Тогава кое е пълното в живота? – В края на краищата остава само Любовта ни към Бога, вярата ни към Бога и

надеждата ни към Бога. Трите основни неща. Във вярата ние имаме вече мъжкият принцип, в Любовта имаме женският принцип, а в надеждата, това са децата. Надеждата е родена от Любовта и от вярата. Затуй ние туряме надеждата в света в Божественият свят. Истината е синът. Ако вие не обичате, казва: „Любете Сина“. Синът означава Истината в Божественият свят. Той е Истината, която спасява. А при сегашните условия на вас ви трябва сила. Сила трябва на човека, за да победи. Не само му трябва сила, нему му трябва и топлина. Каква е разликата между топлината и светлината. Светлината действува в човешкият ум, топлината разширява телата, а светлината разпространява. Туй, което разширява е топлината. Туй, което разпространява е светлината. Светлината отива по-далеч, отколкото топлината.

Та казвам: Ние като не разбираме този вътрешен закон, някой път в нас се образува по-голяма топлина. Някой път нас не ни е потребна толкоз светлина. Тогава се зараждат болезнени състояния. Щом се подигне температурата на 41 градус, тичаме да отнемем. Ако светлината не се разпространява, тя става много малка и ослепителна, и тогава ярката светлина ослепява. Очите на човека още не са приспособени. Да кажем в една окултна школа или в една мистична школа има един нов начин за живеене. Дойде някой човек, тебе ти е приятно да го видиш. Този човек добре живее. Всичките ония плодове, които се раждат на дървото стават приятни. Щом един плод го снемеш от дървото, на което е седяло една, две, три, четири, пет седмици изгуби тази свежест. Докато сме на дървото, не се откъсвайте от Божественото дърво. Дървото на живота, което раждало 12 плода, то съставлява една велика наука, 12 плода на туй дърво на живота. Всеки един плод си има свои качества. Не се откъсвайте преждевременно от дървото на живота. Как ще се откъснете? – Като казвате: „Животът ми няма смисъл“, ти си се откъснал. Щом си на дървото, не се бой, макар и зелен да си, каквито и мъчнотии да имаш, както и да те огъва света, Божественото ще се погрижи за тебе. Киселият и стипчив човек хубав ще излезе. Аз да ви подпиша 101 на стотех. Но щом ти капнеш преждевременно от живота, тогава никой не може да гарантира. Вятърът ще си играе, ти ще започнеш да гниеш и животът ти ще се обезсмисли. Затуй най-първо стойте привързани. Любовта е, която държи плода на дървото, а пък Мъдростта е, която изпраща всичките благоприятни условия за растеж и най-после иде Истината, иде господарят на това дърво и ще те откъсне. Ако Бог те откъсне, не бой се, твоят живот ще има смисъл. Казвам: Всички вие трябва да узреете на Божественото дърво. Понеже хората ядоха от дървото на познанието добро и зло, тогава хората окапаха преждевременно. И направиха всичките погрешки. Някой се стреми да стане учен човек. Като станеш учен човек какво ще стане? Представете си, че един кон пожелае да стане голям и силен. След като стане голям и

силен, ще го хванат хората. Казват: „Силен кон, я го докарайте тука, стотина, сто и петдесет кила може да носи“. Силните хора ги впрягат. Силните ги товарят и носят тежки товари. Мислиш, че като станеш учен човек нещо ще придобиеш? – Не. Ще те впрегнат. Има други сили, които ще те впрегнат. И ти ще вършиш онова, което не искаш, и ти ще бъдеш онова, което не си. Затуй някой път е по-хубаво да бъдеш мушица, отколкото един слон. Като мушица ще кацаш на някоя цвете, но слонът никога не е свободен като мухата да кацне. Като тръгне, по определен път ще върви. Малката мушица може и по сламката отгоре да мине, но слонът не може да мине. Та казвам: Хубаво е да бъдеш слон, но по определен път ще се движиш. И когато искаш да придобиеш вътрешната свобода, трябва непременно да бъдеш малка мушица, една пеперуда, окичена със своите дрехи, да ходиш от цвят на цвят и да благодариш на Бога, че си мушица. Бог създаде тия цветя заради тебе. Ти си облечен хубаво. Слон лесно можеш да станеш, но от слона, пеперуда мъчно можеш да станеш. Малкият плод може да узрее. Но узрелият плод не може да се върне. В него трябва нов процес – да сееш тази семка, да изникне и постепенно да се превърне в първоначално състояние. Казва някой: „Аз съм много прост, искам да стана светия“. Не бързайте да станете светия. Няма по-тежка работа от светийството. Ти искаш праведен човек да станеш. Че всеки ден може да бъдеш праведен. Аз гледам понякой път как се безпокоят хората. Един свещеник върви, срещне един просяк, бръкне в джоба си да извади пари. Българинът го пита: „Как ти е името? Мен ми е много приятно, че си ме намерил. Откъде е баща ти, майка ти?“ Този бедният човек, защото бедните, просяците са много учени хора. Той гледа към земята, да вземе. После търси друг. Ти на него повече не му давай, но му кажи: „Заповядай у дома, мен ще ми бъде приятно да ми дойдеш на гости. Елате в сряда“. Той гладувал два деня, още няколко часа нека гладува. Той като погледне ще каже нецензурна дума. Аз съм ги слушал.

Не бързайте да задоволявате вашите желания и мисли като просяците. Задоволете ги, но всяко нещо на своето време. Ние сега всинца имаме един неестествен начин на живеене. Усещаме постоянно нещо, което казва: „Не е така“. Като се събудиш сутрин, като си легнеш на дясната страна, да не си се обръщал. Ти се обърнеш 10 пъти, ту на лявата, ту на дясната страна. Като легнеш на дясната страна, (да) се събудиш пак така, веднага стани. Ти легнеш, събудиш се, драснеш светлината и пак легнеш. Станеш сутринта, казваш: „Не съм разположен духом“.

Мислете, че Бог е промислил всичко заради вас. Няма нещо, което Бог да не е предвидил. Само едно нещо пазете в ума си. Бог ви е пратил и иска от вас да учите. Да обичате нещата както Бог турил тяхната цена, така и вие да оценявате тяхната цена. Стана аз сутринта, погледна, оценявам деня.

Като изгрее слънцето, приятно ми е, зная какво е. Зная какво носи слънцето и за другите хора. Вие сутрин не сте наблюдавали. С кое око гледате на слънцето, с лявото или с дясното. Казвате: „Това ни е останало". Някой се ококорил. Аз ако бих посрещнал слънцето, бих си замрежил очите, малко да са отворени, да влиза малко светлина, защото през целият ден ще го гледам изгревът на слънцето. Срещам един човек, искам изведнъж да го позная какъв е. Ти го безпокоиш с това. Аз като срещна един човек, той е богатство на Бог. Този човек, който аз срещам, той сам себе си не познава. Богатствата, които има, не ги познава. Срещам мнозина да казват: „Загазихме, нищо не струвам". Казвам: Можеш ли да се размениш? Нали казваш нищо не струвам. Казвам: Продаваш ли се, понеже казваш, че нищо не струваш, колко искаш за себе си? Щом нищо не струваш, аз ще те купя. Да ти дам един милион, ще ми станеш ли роб? – Няма да имаш своя воля, но моето каквото ти кажа. Ще ядеш, ще пиеш, каквото искаш, но ще правиш каквото ти кажа. Имате голямо богатство. Непременно трябва да влезе в душата ви една благодарност. Ние сме същества, които не оценяваме великото добро, което Бог е вложил в нас. Някой казва: „Да бяхме по-млади". Сега сте млади. Не сте много стари за мене. Казва: „Знаеш ли колко години съм? – На 60 години." Мене ми е смешно. То е самохвално дете. На 60 години, той е бебенце. Ако идеш на слънцето има 60 земни години, каква част съставляват от една слънчева година. Една слънчева година съдържа 20 хиляди земни години. 60 години какво са при една слънчева година? – Съзнанията на тия същества, които живеят там е друго. Друго понятие, друго схващане имат за живота. Казвам: Какво говориш за 60 години. И 10 хиляди години са нищо. Разбирам една слънчева година да имаш, 20 хиляди години, (тия) понятия, с които мерим нещата, този мащаб е много малък. Трябва да бъдете щастливи и здрави, и какво ви трябва още. На щастието и здравето какво му трябва? – Аз бих ви казал: Благообразие. Щастие, здраве, благообразие и красота. Щастливият живот, здравият живот, в себе си трябва да имат красота. Красотата е външна страна. Когато ние сме щастливи, когато ние сме здрави, трябва да бъдем красиви. Понеже красотата е възнаграждението. Като се погледнем в огледалото, да бъдем красиви. И ние да се радваме на доброто. Когато аз правя добро, аз се радвам на Божественото вътре в мене. Аз считам, че в мен се проявява Божественото. И вие по същият път вървите. Аз не казвам, че вие не вървите. Не трябва да заставим Господ да ни каже: „Аз съм недоволен от вас". В Бога няма недоволство. Нашето недоволство се отразява върху лицето на Бога и виждаме, че е недоволен. Когато Господ ни покаже, че е много недоволен, става едно отражение на самите нас. Когато някой път виждаме, че сме много добри, туй е отражение на Бога. Бог се отразил в нас. Казваме: „Колко сме станали добри!" Това е Господ. Когато виждаме лошите страни, то сме ние. Когато виждаме добрата страна, то е Бог в нас.

Желая огледалото да бъде хубаво полирано, да виждате Божият образ и да ви каже, че сте добри.

Отче наш.

XVI година
39 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 8 септември 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев

1937_09_10 Както горе, тъй и долу
Младежкия Окултен клас Книга: Разумните същества, том 2

КАКТО ГОРЕ, ТЪЙ И ДОЛУ

"Отче наш"

Четоха се работи по темата "Влиянието на малките и големите дъждовни капки. Влиянието на росата и на дъжда".

Когато пише върху дадена тема, човек трябва дълго време да е проучвал и да е запознат с естествения метод, с който природата си служи, т . е. човек трябва да има познания. Тогава как ще опишете дъждовните капки на плача или росните капки на плача? Както имате дъждовни капки на плача, така имате и росни капки на плача. Защото при росните капки има едно състояние, а при дъждовните капки има друго състояние. Следователно съществуват две различни състояния. Най-първо трябва да наблюдавате как идва едрият дъжд: например, лятно време е горещо, тихо и задушно, а след туй се явява буря, прах, гръмотевици и започват да падат тия големи капки. Това е едно състояние. А друг път, сутрин, при изгрева на слънцето се явяват ситни росни капки. Това е съвсем друго състояние. Значи росата пада само за насърчение на тревите, а едрите капки са вече един ценен дар и изобилие. Само растенията оценяват едрите капки, хората не могат. Ако едно растение би писало за росните и дъждовните капки, би написало една отлична тема.

Сега, в херметическата философия светът се разглежда от седем гледни точки, които се наричат принципи. Всеки един принцип разглежда нещата като цяло, като небитие, от което всичко е излязло. След това херметическата философия казва, че всичко е неважно и всичко е важно. Но както и да обясняваме този въпрос, той остава необяснен.
Понякога ние казваме: "Всичко се уреди." Под израза всичко се уреди разбираме, че нашите работи са уредени, а кажем ли: "Всичко се развали", разбираме, че нашите работи са се развалили. Следователно има едно частично схващане за най-великото в света. Защото кажеш ли, че всичко се е уредило, още много работи- остават неуредени. Това е първият принцип, с който постоянно работим, т. е. когато кажеш: "Всичко се уреди", ти вече употребяваш първия принцип. А кажеш ли: "Всичко се свърши", ти разбираш, че няма никаква надежда, че работата е пропаднала. Щом всичко е свършено, много добре, какво по-хубаво от това. Когато кажеш: "Всичко се свърши", не трябва да си затваряш пътя, да не би онзи, който те слуша, да разбере обратното.

Сега стигаме до втория принцип. Някои питат какъв е онзи свят, как

живеят хората в него и на този въпрос отговарят: "Както е тук, така е и там." Това значи, че както вие тук се биете, така и там се бият; както тук се милват, и там се милват; както горе, тъй и долу. Има ли тогава добро в света? Вторият херметически принцип има смисъл, понеже този свят е направен по подобие на другия, т. е. както доброто е горе, така и долу. Но тогава се поражда едно възражение: ако доброто тук е както горе, защо тогава то не се проявява на земята? Ще ви дам едно обяснение: вторият принцип се изяснява със съотношението в едно растение - на всяко едно коренче съответства едно клонче, т. е. каквито са клонищата, такива са и корените. Законът е такъв: колкото е дълбок коренът, толкова е дълъг клонът. Казваме: "Както горе, тъй и долу" - горе са клонищата, долу са корените. Клоните горе раждат плодове, корените долу не раждат. Но ако изложим един корен тъй, че да го грее слънцето, след две години и той ще започне да цъфти и да дава плод. Има и други растения в природата, които ни помагат да разберем нейните пътища. Има, например, растения, които горе цъфтят, а долу връзват, т. е. горе остава само семето, а плодът се поражда долу. Значи както горе, тъй и долу - и горе, и долу имат плод.

Та ако ви запитат защо някой не е добър, все едно ви питат защо няма плодове долу на земята. Той няма плодове на земята тъй, както ябълките, крушите или сливите нямат плодове в корените. Ако иска да има плодове на физическото поле, ако иска работите му да вървят добре на земята, нека стане картоф, нека започне да изучава живота на това растение, да види как то живее, какви са неговите отношения. Сега вие с човешкото си честолюбие ще кажете: "Аз картоф ли ще ставам?" Ти, големият аристократ, който имаш голямо мнение за себе си, питаш картоф ли си, а имаш нужда от картофи. Например, когато си обезсърчен и тия "глупави" картофи влязат в теб, ти добиваш разположение. Как става тъй, приятелю, че щом влязат "глупавите" картофи, в теб даже се ражда една свещена идея? Докато ядеш картофи, ти се молиш на Бога, а когато се наядеш, идва ти наум да пееш и да свириш. Как тъй картофите те подтикват да правиш такива работи? Те мязат на книга, която не си чел. Никога не си разгръщал тази свещена книга, за да видиш какви хубави работи са писани в нея. Едва сега учените започнаха да изучават строежа на картофите и веществата, които се съдържат в тях. Но това още е външната страна.

Сега, стигаме до третия принцип на херметическата философия. Вие често питате защо Господ е създал света такъв? Например, зимно време треперите и казвате: "Защо животът е така устроен, че аз да треперя?" Има един принцип в природата, според който всичко трепери - няма нещо, което да не трепери, няма нищо в света, което да е в покой. И животът се познава по това, че трепери. Следователно трепериш ли отвън, радвай се, че имаш живот. Защо трепериш зимно време? Студът ти е отнел повече

топлина, отколкото трябва, и за да не се изгуби равновесието на твоя организъм, природата ти влива топлина; когато тази топлина се влива, ти трепериш. Този факт може да се наблюдава и в други явления: когато пуснете вода в една воденица, тя започва цялата да трепери. Когато някой певец излиза на сцената, ръцете, краката, коремът, езикът - всичко му трепери. Той се възмущава от това, но всъщност музикалните сили се вливат в него. Сега той трепери, но после ще се зарадва и ще рече: "Много трепериха краката ми, но хубаво пях!" Та казвам: радвай се на трепеpeнeтo, то е хубаво. Когато трепериш на сцената и в живота, това е Божието благословение. Дойде ли някой учен човек, ти трепериш; видиш ли мечка, трепериш. Щом съзреш мечката, става обмяна между нея и те6 и всъщност силата на мечката те раздрусва. Въобще туй, което е по-силно, раздрусва. Дойде ли вятърът, раздрусва растенията, т. е. става обмяна между него и тях - растенията възприемат нещо от вятъра, но и нещо му дават; вятърът взема каквото трябва и дава нещо. Например, понякога топлият вятър минава, опарва листата, взема повече, отколкото трябва и погледнеш - листата се сгърчили, цветовете увехнали. Това значи, че е отнел повече влага. Този черен вятър иде в Европа- и в България от Сахара и понякога е толкова жаден от сухота, че отдето мине, отнема всичката влага и растенията изсъхват. Когато вятърът изсушава, това е едно неестествено състояние в природата, което си има своите причини. Забелязано е, че щом хората изменят състоянието си, когато стават лоши в мислите и постъпките си, явяват се повече черни ветрове, които изсушават растенията. Обратно - когато хората са по-добри, има повече влажни ветрове, повече плодове, повече храна.

В сегашния живот се изисква изучаване на основните положения, които съществуват в природата. Така стигаме до четвъртия принцип на херметическата философия. Ако ви попита някой защо става ден и нощ, вие не можете да отговорите. Денят събира, нощта обработва. Ако нямаше нощ, всичко, което през деня си събрал, ще остане необработено. Също така имаме състояния на скръб и радост - радостта е денят, а скръбта е нощта. Скръбта е една работа отвътре, радостта е една работа отвън - когато си радостен, събираш отвън; когато скърбиш, обработваш отвътре. представете си, че турите една гражданка в положението на селянка. Ако гражданката, която никога не се е навеждала над мотиката, я накарате половин час да покопае, ще се върне в града, цяла седмица ще я боли кръст и ще каже: "Ужасно тегло е селският живот е мотиката, не си струва човек да копае!" Ако при сегашните условия всички се откажат да копаят, знаете ли какви страдания биха последвали в света? Действително при копане хората страдат, но ако не копаеха, десет пъти повече биха страдали, т. е. когато копаят, страданията им се намаляват поне с девет десети.

Понякога казвате, че ви заболял кръста, без да сте копали. Това показва, че всъщност сте копали някъде. Често на екскурзии ви заболяват краката, но някой, който и насън не е ходил на екскурзия, също го заболяват. Съществува един закон на отражение и често хората по света боледуват по симпатия. Може да направите следното наблюдение: ако имаш приятел, когото обичаш, ако между вас има симпатия и правилна обмяна и ако на приятеля ти краката заболеят, по симпатия ще заболеят и твоите крака. ако неговите оздравеят, ще оздравеят и твоите. Това е закон - друг един принцип в херметическата философия. Една наша сестра ходила да помага на друга и понеже имаше симпатия между двете, щом едната оздравя, другата заболя; и тогава трябваше аз да отида да помогна. Аз наричам заболяването на човека натоварване с повече стока, отколкото трябва. И действително, рамото на едната сестра я боляло, т. е. било натоварено със стока, а другата сестра, която ѝ направила топли компреси, взела стоката, т. е. стоката от рамото на онази дошла на нейното. Отидох и още щом пипнах, видях, че рамото ѝ е увредено на същото място, и рекох: "Обрала си стоката на другата сестра, трябва да я върнеш обратно." Дала е по-малко пари, а е взела повече стока, затова ѝ е тежко. Значи половината от стоката трябва да се върне назад. Колко дена са нужни, за да оздравее една болест? Преценявам разстоянието до мястото, дето става търговската обмяна: това са седемнадесет дена път с камион, следователно една болест трае седемнадесет дена. При болести, които мъчно се лекуват, стоката е взета отдалеч. Ако си взел повече и се върнеш на мястото за търговска обмяна, остави повече и веднага ще оздравееш. За болести, при които си взел много стока, понякога са необходими месеци, докато оздравееш.

Сега, вие често се заплитате в обясненията на причините. Обаче причината може да е някъде в умствения свят, който е далеч по отношение на физическия. Да допуснем, че си взел едно болезнено състояние от ума на твоя приятел; това означава, че вече е налице резултат на физическото поле, т. е. това болезнено състояние е долу. За да го измениш, непременно трябва да стане пак едно връщане в умствения свят, т. е. лекуването трябва да започне отгоре. Според най-новите лечебни практики на магнетизма се вижда, че болестите не идват изведнъж, а започват с малки признаци, постепенно се усилват, докато стигнат до най-големите признаци. Например, първо имате хрема, а след нея вече се явява треска и възпаление. И когато дойдат най-силните прояви на болестта, тогава започват да ги лекуват с магнетически методи: лечителят туря ръцете си отгоре и в болния веднага се пораждат силни кризи, които могат да достигнат до четиристотин-петстотин, може би дори до хиляда кризи. Да допуснем, че лекувате един болен от туберкулоза; в него веднага ще се породи много силна криза, която ще влоши състоянието му. Този закон всякога се проверява при природното лекуване. Въпреки че първо

настъпва влошаване, ако запазиш вяра, след влошаването идва подобрение. След туй пак настъпва влошаване, последвано от подобрение, и така постепенно кризите отслабват, докато се стигне до една малка криза и остава хрема. Най-първо страдаш от туберкулоза, а щом дойдеш до най-малкия предел - хремата, туберкулозата вече си е заминава. Всяка хрема може да се превърне в туберкулоза и всяка туберкулоза може да се превърне в хрема. Но, докато по този начин се стигне до хрема, могат да минат четири-пет години. Това показва колко далеч е мястото, където става размяната на стоката. Някои мислят, че могат лесно да се излекуват с ваксина. Тя се прилага при охтика, за да се спре размножаването на бацилите. Лекарите трябва да дойдат до разбирането да търсят начини за унищожаване на туберкулозните бацили чрез глад.

Казвам: недоволството от живота складира храна за туберкулозата. Например, недоволен си, а после скърбиш - ти вече складираш стока за бацилите, които ще дойдат да ги храниш. И страхът допринася за появата на туберкулоза. У хора, които страдат от тази болест, дотолкова е засилено недоволството, че и от здравите изискват да бъдат недоволни. Някои дори искат и другите да се заразят и турят от слюнките си във водата за пиене. И така, най-първо човек трябва да се научи да не складира излишна храна за болестите. Складирай храна за радостта, складирай храна за веселието, складирай храна за милосърдието! Складирай храна от вярата, от надеждата, от любовта, от кротостта, от въздържанието, от търпението - складираш ли от всичко туй, не бой се, никой не може да се приближи при теб. Това е, което се отнася до болезнената страна.

Казват някои: "Когато дойде духът, ще ни научи." Духът ще те научи, ако ти учиш. Ако не учиш, Духът не може да те научи, не може никога да учи вместо теб. Той може да направи много неща за теб, но ще те остави и ти да работиш. Майка ти ще те носи на ръце няколко години, но после ще те остави сам да ходиш. И духът ще те остави, няма да иска да те носи и тогава ти ще трябва да се помъчиш да лазиш. Казваш: "До какъв хал съм дошъл - да не мога да ходя!" Сега вие имате разбиране, според което искате да заповядвате на Духа и каквото мислите, той да го прави. Някои казват: "Каквото намислих, тъй направи Духът."
Не, ти си помислил това, което Духът е направил. Друг път показваш, че имаш някои слабости, но твърдиш, че Духът така те е научил. Не, ти не си направил това, което Духът прави, а си проявил своята слабост. Например, уплашиш се и хукваш да бягаш; и Божественият дух ли се е уплашил, и той ли е хукнал да бяга? Не, ни най-малко. Спрямо Бога ти си бил на съвсем друго място и щом си видял, че духът иде и ще те намери там, дето не трябва, си хукнал да бягаш. Когато деца се спират край някоя градина в очакване да получат ябълки, но видят, че баща им иде, те хукват да бягат.

Бащата иде с тоягата, понеже ги е пратил на училище, а те седят и чакат ябълки. Често, когато духът дойде и ви намери там, дето не трябва, вие се уплашвате и бягате. Казвам: когато минавате покрай някое дърво, погледнете го и не се спирайте, понеже природата не обича спирки. В духовния свят спирки няма. Щом влезеш в него, и градините пътуват заедно с теб. Следователно в духовния свят е обратно на земята: и дървета, и градини вървят покрай теб, не седят на едно място.

И така, както горе, тъй и долу. На човек, който мисли добре, умът му е пълен с хубави мисли и това са плодовете. Той минава покрай теб като плодородно дърво, ти откъсваш няколко плода и у теб остава от тях. Казваш: "Този човек много ми даде." Външният свят е само едно копие на духовния свят. Всичките тия дървета трябва да останат във вас. Когато говоря за природата, разбирам, че всичко, което е в нея, трябва да остане и във вас. Има друг един закон: каквото е в природата, такова трябва да бъде вътре в мен и каквото е вътре в мен, такова трябва да бъде в природата.

Сега, всинца трябва да схващате нещата така, както Бог е направил света. Онова, което Бог е направил, гледайте и вие да го правите вътре във вас. Ученикът, който отива на уроци по музика, свири по същия начин, както свири неговият учител, държи цигулката по същия начин, както и учителят му я държи, държи лъка така, както учителят го държи. Ако отидеш при учител по пеене, ще пееш, както той пее, а ако не можеш да се учиш както трябва, ще останеш невежа. Ако отидеш при човек, който добре мисли, ще се научиш да мислиш по същия начин.

В Божественото има разнообразие. Не трябва да подражаваш, а ще дадеш място на този велик закон да ; функционира в теб така, както Бог е направил света. Не трябва да имаш една мисъл и да я повтаряш. Казваш: "Едно време, когато бях млад, какъв певец бях!" Аз съм виждал 73-годишни певци, които не са изгубили гласа си,и се чудя, след като си пял много добре на младини, сега защо си престанал. Ще ти кажа защо: обичал си да ядеш много люти храни, студено винце си пил и си развалил гласа си. Срещам двама приятели, които са се скарали, и единият казва: "Искам да си възвърна чувствата, както едно време защо изгубих своите чувства?" Чувствата не се изгубват. Ако мина покрай теб и пръсна лют пипер в очите ти, почти половин час няма да можеш да гледаш, само сълзи ще ти текат. Плачът идва да измие лютивината, след което пак ще виждаш. И ако ме срещнеш втори път, ще гледаш дали не бъркам в джоба си за пипер. Такъв лют пипер има и в мислите, и в чувствата, и в постъпките. Той е човешко изобретение. В духовния свят няма черен и червен пипер, но има чушки. Там няма пълнени чушки с ориз, това са специалитети на сегашния културен живот. От невидимия свят казват: "Ще изпратим една комисия и

ако намерим нещо хубаво между вас, ще го внесем и между нас." Има неща, които не съществуват в духовния свят, а съществуват на земята; други пък горе съществуват, а долу ги няма. За всичко онова, което вие нямате, изпратете комисия в невидимия свят! Там има много работи, които трябва да се научат.

Сега, човек трябва да се научи отнякъде как да пее. Аз разбирам хубавата песен, много пъти съм пял. Пял съм, например, когато времето е сухо. Минавам в гората, където два месеца не е валял дъжд, седна, запея една песен и след половин час дъждът идва. Пял съм и някъде, където много е валяло, и щом запея, дъждът престава, небето се разведрява. И при сухото време пея, и при влажното време пея. Някъде съм пял на сухо време и е ставало още по-сухо, по-хубаво; някъде съм пял на влажно време и още по-влажно е ставало, та съм търсил тогава причините на друго място. По-хубаво е човек да пее на сухото време, че да завали дъжд; по-хубаво е човек да пее на влажното време, че да стане сухо. Това е хубаво пеене. И когато завали дъжд, ти ще млъкнеш и ще слушаш. От невидимия свят толкова са влюбени в дъжда, че идват да слушат неговото шумолене и от единия край до другия започват всички да пеят. Казвам: вие трябва да се научите да пеете. И прекомерният дъжд, и голямата суша не е хубаво пеене. На сухото време казвам: "Толкова сухо не бива, не пеете хубаво, слушайте ме сега." И те слушат. На едните казвам да пеят и те пеят, на другите казвам да мълчат и те мълчат. Щом дъждът захване да пее, аз преставам. Така трябва да се научите да пеете. И на вас казвам: ако животът ви е сух, покажете на вашата суша как да пее; ако животът ви е много влажен, покажете на вашата влага как да мълчи. Не ходете да крякате много.

Както горе, тъй и долу. Ако не знаете как да пеете, Господ ще ви даде една болка. Не искате ли да пеете, Господ казва: "Ще пееш, както горе пеят!" и вие започвате: "Олеле, олеле, ох, олеле!" Това е пеене с всички модулации. Сега, вземете българската дума здраве и английската пеанп (хелт). Тези две думи са близки. От здравето може да се отиде при болестта. На български здрав значи задрасквам нещо, драскам някъде, т. е. сдирам, одирам. Може да бъдеш здрав, но може да сдереш работите. Когато пееш, гледай да не сдереш нещо. Защото има опасност здравето да стане сдиране и наместо да сте здрави, да дерете. В пеенето също не трябва да има дране.

И така, опитайте се да станете велики певци на себе си. Когато времето е сухо, пейте и вижте дали ще завали. Не постоянно, но пейте веднъж, втори, трети ден и вече щом
запеете, да завалява дъжд. Да кажем, че имам опитност, при която запявам и завалява; друг път пея, когато времето е кишаво. Пейте, пейте, докато един ден времето се изясни. Трябва да можете да превръщате вашата суша

в реални капки и да можете да превръщате вашата киша в слънчеви лъчи. Това е целта на човешкия живот - да превърнем скръбта на радост, т. е. да направим обмяна между скръбта и радостта. Скръбта е оран, а радостта е плодът, които сте събрали. И в учението има скръб - човек трябва да става рано, за да учи. Но след като свърши науките, той вече може да преподава на другите - това е неговата радост, че може да бъде полезен. И тогава ще можем постепенно да придобиваме всички неща в живота. Има хиляди работи, които трябва да придобием и това може да стане само чрез учение. Постоянство се изисква. Не мислете,че сте добили всичко. Това, което имате сега, е микроскопическа част. Трябва учение - и когато спите, и когато станете от сън, трябва да учите. Трябва непрестанно учение в света! В учението е спасението сега.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

35-а лекция от Учителя,
държана пред Младежкия Окултен клас
10 септември 1937 г., петък, 5 ч. с, София, Изгрев

1937_09_12 Свят на промени
утринно слово

СВЯТ НА ПРОМЕНИ

Ще прочета 61 гл. от Исайя.

Често се питате: Какво носи бъдещето? – То носи много нови неща. Ще дойде ден, когато на амвона, вместо проповедници, ще има грамофонни плочи. Ще завъртите плочата, и тя ще започне да проповядва. Каквато проповед искате, такава плоча ще турите. Плочите ще бъдат номерирани: № 1, 2, 3 и т. н. Ще слушате отлични проповеди. Никаква обида няма да чувате, защото вие ще изхвърлите всичко, което ви обижда. Всъщност, и днес има проповедници, които са грамофонни плочи – говорят неща, които не трябва да се говорят. Както ги навиват, така говорят. Има и вярващи, които са грамофонни плочи; и те говорят, без да мислят. Някой пее една класична ария, но думите не са подходящи. Друг пее същите думи на нов глас.

Какво се разбира под думата „ария"? Ония, които следват музикалната академия, знаят, какво значи ария – песен от опера Тя е мъчно преводима дума. Според мене, под „ария" се разбира нещо въздушно, което се движи като въздуха. Понеже не е точно определена дума, могат да й се дават различни обяснения. Например, американецът казва „ком" – ела; англичанинът казва „към". Това е една дума, с едно и също съдържание, но се произнася различно. Когато иска да погали детето си, българинът казва: Моето пиленце, или моето гълъбче. Коя от двете думи е по-хубава?

Като изучавам проявите на религиозните хора, намирам една опасна страна в техния живот – крайна чувствителност, крайна напрегнатост в чувствата, благодарение на което те изопачават фактите. Почти не съм срещнал религиозен човек, който да постъпва справедливо. Всички говорят за право, за справедливост, но те сами не са справедливи. Това се дължи на една обща черта в човека – да преувеличава нещата. Това чувство наричат сублимност, величественост. В българина центърът за времето е слабо развит. Той не може да определи точно, колко часа трябва да вървиш от едно село до друго. Той казва: Като минеш тоя баир, веднага ще отидеш на другото село. Струва ти се, че ще вървиш най-мнаго половин час, а то излиза два - три часа път.

Като четете Свещената книга, срещате стиха: „Бог е огън всепояждащ." Според тоя стих, излиза, че който отиде при Бога, ще изгори. – От човека зависи: Може да изгори, а може само да се стопи. Ако отидете при един

добър, благороден човек и го заварите в добро разположение на духа, ще почувствувате нещо особено: от всяка негова дума лъха живот, всяка негова дума е балсам. Ти седиш при него, топиш се от блаженство. Някога отидеш при същия човек, но го намираш в раздразнено състояние – гневен. Той изсипва недоволството и гнева си, които събрал от години в себе си. Ти седиш при него, но изгаряш – огън е това. Ти си мислел, че той е Божа кравичка и се разочароваш. Не е така. Той е добър, благороден, но справедлив. Гневи се, но това е Божествен, справедлив гняв. Ще кажеш, че той се гневи за малки неща. Някога малките работи носят големи последствия. Той знае, защо се гневи. Страшно е, когато човек се гневи, без да знае защо.

Един познат ми разказваше една своя опитност. Той казваше: Чудя се на себе си, защо, като дойде някой човек при мене, едва започне да говори, аз изпитвам лошо разположение към него. Искам да му ударя една - две плесници и да го изпъдя вън. Дойде друг, приятно ми е да го слушам. Като го слушам да говори, имам желание да го прегърна и целуна. Защо е така, не зная. Сега аз ще те питам: Какво правиш, като видиш един умрял вол? Имаш ли желание да го прегърнеш, или запушваш носа си и бягаш далеч? Като ти дадат една голяма, хубава ябълка, готов си да я прегърнеш и целунеш. Следователно, когато при тебе дойде човек, който носи нещо добро в себе си, ти си готов да го прегърнеш; когато дойде някой, който нищо не носи, а иска да вземе нещо от тебе, ти бягаш далеч от него.

Говори се за религия, за религиозен живот. Какво значи, да бъдеш религиозен? – Да имаш отдушник, т. е. предпазителна клапа. Без такава клапа котелът ти ще се пръсне. Религиозният казва: Аз обичам само Бога. Това значи, да обичаш като Бога. За да обичаш така, трябва да отидеш при Бога. Ако нямаш пример за любовта, не можеш да проявиш Божията Любов. Ако носиш Божията Любов в себе си и отидеш при мъртвия, той ще оживее; ако отидеш при гладния, ще го нахраниш; ако отидеш при жадния, ще го напоиш,; ако отидеш при бедния, богат ще го направиш; ако отидеш при невежия, учен ще го направиш; ако отидеш при грозния, красив ще го направиш; ако отидеш при слабия, силен ще го направиш. Щом носиш Божията Любов в себе си, ще преобразиш света. Ако не носиш любовта в себе си, колкото и да говориш на хората за нея, невежият ще си остане невежа, болният ще си остане болен, слабият ще си остане слаб, бедният – беден.

Обикновеният човек не може да се справя със силата на Божията Любов. Само силният може да носи тая любов в себе си. Само безкористният може да се справя с Божията Любов. Той навсякъде е последен. Той прилича на готвач, който готви с часове и, когато стане време за ядене,

първо дава на клиентите, а последен на себе си. Любещият, заема последното място, но, понеже хората го обичат, те му дават първото място. Колкото по-почитан е човек, толкова на по-преден план излиза. Ако на една конференция присъствуват делегации от всички страни, делегатите на големите държави заемат първите места, а делегатите на малките държави – последните места. При направата на корнизите големите камъни се турят на първо място. Ако десет души пеят заедно, на първо място ще бъде оня, който пее най-хубаво. Ако десет души тръгват на екскурзия, кой от тях ще бъде пръв? – Оня, който знае добре местността. Той ще избере най-добрия и кратък път; ако води такъв, който не знае пътя, ще задръсти някъде, отдето мъчно ще излезе.

Един голям философ, наш познат, често казваше за религиозните: Това не са хора, но баби. – Какво иска да каже с това? Той ги счита за глупци, които не заслужават внимание. Не е така. Бабата не е красива, но умна. Младата мома е красива, но не е умна. Обаче, ако трябва да вървиш в пътя, младата мома ще те заведе в драките, дето и двамата ще се объркате. Бабата ще те изведе от драките и ще те постави на прав път. Религията е за стари хора, за баби и дядовци, а не за млади хора – за моми и момци. Религията не е най-високото нещо в живота. Много естествено. Да бъдеш религиозен, това значи, да се облечеш във вретище, да се разкаеш за греховете си. Тук си направил един грях, там – друг. Започваш да плачеш и да се разкайваш за греховете си. Как ще бъдеш красив? Тук кажеш една дума не на място, там – друга, и ти се смущаваш. Казват, че религията е връзка с Бога. Не е така. Като станеш религиозен, ти минаваш през ред мъчнотии и изпитания, падания и ставания и, след хиляди години, като се освободиш от религиозните вярвания, ти стъпваш свободно на краката си, като самостоятелен човек.

Исайя казва: „Духът на Господа Иеова е връх мене, защото ме помаза да благовествувам на смирените; проводи ме да изцеля съкрушените в сърце, да проповядвам освобождение на пленниците." Това са религиозни работи Религиозният е затворен в догмите, в понятията, в схващанията. Ако някой се осмели да го обиди, той търси начин да се освободи. Съберат се религиозни хора и ще афоресат някого, ще го анатемосат, ще се наговорят да не го поздравяват. Това е опаката страна на религиозния човек.

Думата „религия" е нова. Тя има отношение към сегашното състояние на човешкото съзнание. Религията е процес на чистене. Как се облича домакинята, когато чисти къщата си? – С вехти, всекидневни дрехи. Такова е състоянието на всеки религиозен. След това той влиза в истинския живот и се облича в чиста, нова премяна.

Като ученици, трябва да се изучавате, за да различавате, кои състояния са ваши и кои – чужди. При религиозния живот, човек мени състоянията си според средата, в която попада. Ако е в среда на скръбни хора, и той става скърбен; ако е в среда на нервни, и той става нервен; ако е в среда на крадци, и той пожелава да открадне нещо. И обратно: като попадне между добри, благородни, хора, и той става добър, благороден. Значи, един и същ човек може да бъде и добър, и лош. С един и същ орган той възприема и доброто, и лошото. Ухото схваща и хармонията, и дисхармонията. Обаче, трептенията на хармонията са едни, а трептенията на дисхармонията – други.

Много хора идат при мене, искат веднага да ги приема. Съботен ден не приемам. Те се чудят, как мога да откажа на такива величия като тях. Много просто – не приемам в събота. – Друг ден ще дойда. Ще ме приемеш ли тогава? – Ако отговарям по човешки, ще ти кажа да дойдеш к понеделник, във вторник или, друг ден през седмицата. Ако говоря, по Божествено, не мога да ти кажа, кога ще те приема – не съм господар на дните. Според Божествения език, ще ти кажа: Ела, когато искаш; ако никой не чака отвън, ще те приема.

Като знаете това, не питайте, защо Бог някога не отговаря на вашите молитви. Много естествено, преди вас се молили стотина души – ще чакате ред. – Аз се моля вече пет - шест деня наред. – Тия хора се молили вече сто деня. Бог мълчи, нищо не казва, но трябва да чакате своя ред. Някой се моли и веднага очаква отговор, но не получава. На другия ден пак се моли, пак очаква отговор. Иде един човек при мене и ми казва: Ще се пръсна, не мога да търпя! – Защо ще се пръснеш? – Яде ме нещо отвътре, не мога да търпя. – Какво те яде? – Не зная. Помогни ми, моля ти се! – Как да ти помогна? Вярваш ли в Бога? – Вярвам, но Той не ме чува. – Ако Бог не те чува, аз ли ще те чуя? – Той ме погледна криво и сопнато ми отговори: Помогни ми по някакъв начин! – Слушай, ако се сопваш така, ще те изпъдя навън. Той започна да ме гледа мило, спокойно. – Кажи сега, как искаш да ти помогна, не те разбирам. – Как не ме разбираш? Пак се сопва. Виждам де е болката ти, но трябва да почакаш малко. Зная, че нещо те мъчи, изпитваш тежест под лъжичката. – Така е, яде ме нещо. Ходих при няколко лекари, всички гледат на мене като на смахнат човек. Не зная, какво да правя. – Ще те излекувам, но какво ще дадеш за това? – Каквото искаш, само ми помогни. – Затвори очите си да не гледаш. След това го пипнах на едно място. Той извика: Олекна ми! Какво стана? – Нека да не знаеш всичко. Ако знаеш как ти помогнах, ще разказващ на другите, и болката отново ще се върне. – Щом е така, не искам да зная, как стана. Нека си отиде болката и повече да не се връща. Според мене, той е изпаднал в чуждо състояние и като припрян, не може да търпи.

Преди няколко деня дойде при мене една госпожа, интелигентна, от добро семейство. Като я видях, казах й, че не приемам, зает съм, да дойде друг ден. Погледнах я: на лицето й беше описано голямо отчаяние и скръб. Тя ми каза: Бог ме изпраща тук. Моля ви се, приемете ме. – Щом Бог ви изпраща, ще ви приема. С какво мога да ви бъда полезен? Тя започна да ми разправя: Бях млада, неопитна и рано се ожених. Роди ни се едно момиче. След това мъжът ми започна да гледа към чуждите жени, докато един ден се увлече в една мома. Много време търпях, най-после реших да го: напусна. Разведохме се. Това се отрази много зле на дъщеря ми. Тя обичаше баща си, беше тясно свързана с него. Външно много приличаше на него. Често се срещаха и се разговаряха. Обаче, той се ожени втори път. Втората му жена беше ревнива, не позволяваше на мъжа ми да се среща с дъщеря си. Като не можа да издържи това положение, дъщеря ми се самоуби. Изглежда, че невъзможността й да се среща с бащата още повече й се отрази. Какво ще ми кажете сега? Как да понеса голямата скръб? Казах й: Вие направихте две грешки. Първата грешка е, че се оженихте толкова млада. Втората грешка е, че се разведохте. Вие не можахте да понесете по-малкото зло, но дойде по-голямото. Сега не ви остава нищо друго, освен да се примирите. Има нещо утешително за вас, което не знаете. То е следното: Дъщеря ви стана жертва на вашите недоразумения, за да се повдигнете. Тя ще помага и на двамата. – Късно е вече. Сега и бащата съжалява. Аз ходя на гроба да плача, но срещам и него там. И той ходи на гроба, плаче, нищо не може да го утеши. Казвам: В отношенията на хората има тънки работи, които хвърлят отпечатък на живота им.

Помнете: Животът на религиозните хора е пълен с противоречия, с малки и големи злини. Задачата на човека е да се научи първо да понася малките злини. Казано е в Писанието: "Целият свят лежи в лукавия." Ако е така, какво очаквате от тоя свят"? Справедливост ли очаквате? Несправедливостта е най-малкото зло на земята. Днес всички хора пъшкат, търсят Божията Правда. Когато дойде Правдата, гответе се за второто, пришествие. Друга правда не може да се даде. Защо разпнаха Христа? – Защото казваше за себе си, че е Син Божи. Той казваше: „Ако разрушите тоя храм, в три деня ще го съградя и въздигна." – Как е възможно това? Те Му възразиха: Ние съградихме тоя храм за 45 години, а ти за три деня ще го съградиш! Христос говореше за тялото си.

Хората мислят, че светът е създаден само за тях. Трябва да знаете, че милиарди същества живеят във вселената – нисши и висши, от различна степен на развитие. Вселената е създадена за всички: В ней живеят, както светли, така и тъмни същества. Светът е създаден и за вълка, и за овцата. Защо е създаден така светът, не питайте. Той е създаден, както трябва. Ако

програмата на земните училища е наредена според възрастта на децата, колко по-добре е наредена програмата на духовния и Божествения свят!

Да се върнем към въпроса за религията. Тя е живот за чистене. От какво се чисти човек? – От утайките на миналото. – Те създават различни болести. Ако заболееш и отидеш при лекар, той ще прегледа гърдите, стомаха, корема, и най-после ще определи диагнозата. Според мене, три причини има за заболяване на човека: яденето, дишането и мисленето. Ако не знаеш как да ядеш и пиеш, ще се явят един род болести; ако не знаеш как да дишаш, ще се явят друг род болести; ако не можеш да мислиш право, ще се родят трети вид болести. Като не яде, не диша и не мисли правилно, клетките в човешкия организъм се индивидуализират, и човек заболява. И обратно, човек е здрав, когато яде, диша и мисли правилно.

Коя е причината за злото в света? – Че мислим само за себе си Следователно, за да се освободим от злото, ние трябва да работим за Бога. Религиозният мисли повече за себе си, иска да се осигури, да заеме съответно място в живота. Щом си религиозен, няма да мислиш за себе си, но ще мислиш, как да изпълниш Божията воля. – Ще оценят ли моята работа? – Това не е важно. Ти ще работиш добросъвестно, а ония, които стоят по-високо от тебе, знаят, какво ти трябва. Те ще дадат нужната преценка. Когато ученикът се явява пред изпитна комисия, от него се иска едно – да пее. Комисията, която разбира повече от него, ще се произнесе, добре ли пее или лошо. Някой се сърди, че не го оценили правилно. Дойде при мене и казва: Учителю, кажи си мнението. Нали съм напреднал ученик? – Не мога да кажа мнението си. Ще те поставя между ученици, които пеят по-добре и по-лошо от тебе, и ти сам ще си определиш мястото. Като се сравниш и с едните, и с другите, ти сам ще си дадеш преценката. Твоето мнение ще бъде меродавно. Аз имам два метода за преценка на добрия певец. Според мене, като пееш в сухо време и завали дъжд, ти си добър певец. Ако пееш през време на проливен дъжд, и дъждът престане, ти си добър певец. Ако пееш, и сушата си остане, или дъждът не престане, ти не си добър певец. По същия начин се проверяват чувствата и мислите. Ако отидеш при хора, които се бият и карат, и те се примирят, чувствата ти са добри и възвишени. Ако, вместо примиряване, отношенията се влошат, чувствата ти са нечисти и неблагородни. Това показва, че ти трябва да работиш върху себе си, да се повдигнеш. Дето Бог е стъпил, дяволът няма сила. Дето не е стъпил Бог, дяволът има условия да се прояви. Който пръв е стъпил във вашия дом, той има надмощие: ако дяволът е стъпил пръв, надмощието е негово. И в тоя случай, обаче, Бог може да го измести. Ако Бог е стъпил пръв, надмощието е на Негова страна. И, ако човек се държи за Бога, дяволът никога не може да стъпи в дома му. Като знаеш това, бъди всякога буден, че като похлопа Бог, да Му

отвориш. – Защо дяволът влезе в дома ми? – Защото ти си спал, когато Бог е хлопал.

Сега, пазете се от религиозния живот, който създава най-големите недоразумения и нещастия между хората. Често религиозните хора са недоволни, сприхави, подозрителни. Задачата на ученика е да се справи с тия състояния, да влезе в областта, дето Христос живее, и да се проникне от стиха, в който се казва: „Отец ми никого не съди." Дето има съдба, съдене, там е светът на чистенето – човешкият свят. В Божествения свят няма никаква съдба. Казано е: „Бог ще изтрие сълзите ви." Обаче, докато дойдете до Божествения свят, ще минете през големи мъчнотии и изпитания. Не питайте, защо ви се случва това или онова, но решавайте задачите си правилно. Някой ти иска пет лева, – не питай, защо иска; щом имаш, дай му. Някой дойде при мене, иска 45 лв. на заем, не му достигат за път. Веднага изваждам 45 лв. и му давам. Не питам, защо не си е приготвил пари за път, но си казвам: Пътят до Пловдив струва 150 лева, той ми иска само 45 лв. – и на това благодаря. Същият човек дохожда втори, трети път, пак иска пари за път.

Човек трябва да гледа широко на живота. Когато беше на земята, Христос мина през всички противоречия, но издържа. Характер имаше Христос! Когато беше на кръста, хората се гавреха с Него и Му казваха: „Нали си Син Божи, слез от кръста!" Той си казваше: „Господи, прости им, те не знаят, какво правят. Един ден, когато минат през големи страдания, тогава ще разберат всичко. Христос ги извиняваше, но Божият закон не ги извини. И до днес евреите носят последствията на своето престъпление. Страданията на всички хора са на място.

Да благодарим, че Христос се е молел за човечеството. Да благодарим на любовта, която е снизходителна към нас. Да благодарим за малките страдания, които ни сполетяват. Ако не благодарим за тях, ще дойдат по-големи страдания. Ако благодарим за малките страдания, ще дойдат големите Божии благословения.

Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната любов.

– В Божията Любов е благото на човека.

34. Утринно Слово от Учителя, държано на
12 сетември, 1937 г. София. – Изгрев.

Книги:
Религиозни хора
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
Свят на промени
Старото отмина (Утринни Слова. Година VI (1936–1937). Том II. София, 1947)
20 беседи от 21 март 1937 г. до 19 септември 1937 г.
Начало: 05:00

1937_09_12 Доброта и справедливост
неделна беседа

ДОБРОТА И СПРАВЕДЛИВОСТ

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета няколко стиха: от 8-а глава на Иоана 23-ти стих; 7-и стих от 9-ата глава на Иова; 17-и стих от 3-тата глава на Ефесяните.

„Аум“

В живота ние сме дошли до една епоха, която подразбира чисто веяно – в голямото всичко е овърхано – не е отвеяно. Сега трябва отвяване. На туй отвяване сламата отива на една страна, а житото – на друга страна. Мнозина, като разглеждат живота, не разбират този процес; така и очакват от земния живот туй, което никога няма да имат на Земята. Аз туй не ви го казвам, да кажете: „Аз бих желал да ми доведат тия, щастливите хора на Земята колко са, да ги видим.“ Един англичанин правил статистика и намерил, че в Лондон, от 8 милиона жители, има 250 щастливи семейства, 3000 средна хубост, а на другите Господ да им е на помощ.

Много пъти ние казваме, че науката доказала това. Науката е доказала, че страданията са необходими. Науката е доказала, че радостите са необходими. Науката е доказала, че светлината е необходима и тъмнината е необходима. Съвременната наука се стреми да подобри живота на хората, но се стреми по един път, по който щастието на човека не може да се постигне.

За пример, ако вие натрупате повече познания във вашия мозък, това не значи знание. Знанието като един капитал трябва да се пласира. То трябва да има доход. Най-първо казваме, че има наследствени черти. Как ще познаете дали вашият капитал е в обращение? Аз ще ви дам малко, микроскопическо познание. Главата на човека представя вложеният капитал – грамаден капитал е той. Лицето на човека представя капиталът в обращение, който донася някакъв приход. Ръката показва какъв приход има от този капитал. Че, туй е един факт. Онези, които правят наблюдение, трябва да знаят това. Ако ти на главата си имаш един признак, че си много умен човек – формата на главата ти показва, че си умен, – този признак го нямаш на лицето, нямаш го и на ръката, тогава имаш едно отношение 1:3. Значи имаш една вероятност към две изключения – 1/3 към 2/3. Ако на главата съществува този признак на разумност, имаш го и на лицето, тогава имаш 2/3 и едно изключение.

Имаш 1/3. Ако съществува признак и на ръката, ти си от умните хора. Такъв един човек ние го наричаме близо до съвършенство, съвършен човек. И при това, когато тази форма съществува в главата, главата има не такава форма, не както сегашните хора имат.

Някои хора искат да бъдат щастливи. Като се гледат главите ви, при такава форма на главата щастливи не можете да бъдете. При такава форма на главата и при такова лице пак не можете да бъдете щастливи. От чисто научно гледище ви казвам, понеже формата не съответствува на онези енергии, които може да се проявят. Разумната енергия изисква една особена форма. За пример, за да направите вие едно колело на един аероплан, което може да се върти в една минута по 10–15 или 20 000 обращения, знаете ли туй колело колко гъвкаво трябва да бъде! Колко разумно трябва да е направено. Ако туй колело не е направено така, няма да може да се движи така бързо, а бързината на аероплана зависи от бързината на това колело. Следователно, ако колелото се върти бавно и движението ще бъде бавно; ако се движи бързо, и движението ще бъде бързо. Има съответствие между движението на колелото и движението на аероплана. Колелото е човешкият ум, върти се отгоре. Ако вие погледнете човека от невидимия свят, ще видите, че на човека има едно колело, което се върти и от туй колело зависи движението на човека.

Сега, онези, които са рационалисти, ще кажат: „Как ще го докажеш?“ Аз няма какво да доказвам, за мене е доказано. Ако не е за тебе доказано, че аз да ти го доказвам! Една истина, която я зная, аз ни най-малко не доказвам. Туй, което аз не зная, него мога да доказвам, и на себе си и на другите. Ако някой човек иска да му доказвам дали съм добър, казвам: Следи моя живот, няма какво да ти доказвам. Ти тръгни подир мене, и ще знаеш добър ли съм или не. Аз като ходя, като стъпвам, по краката ще разбереш. По думите ще събереш всички данни и факти и ще разбереш доколко аз съм умен.

Та казвам: При сегашните условия, при които ние живеем, ние изследваме природата по един патологичен начин. Ние, за пример, в икономическо положение се намираме още както малките птиченца, икономически я разбираме тъй, както малките птиченца я разбират. Как я разбират? Щом са в гнездото, те чувствуват, че крилцата им са слаби и краката са слаби и ако се покаже майката, те си отварят устата. Майката вложи нещо, те си затворят устата и се оттеглят. Туй е икономията [в] първата фаза. Аз го наричам „икономия на яденето“. Хората, когато се срещат, все си отварят устата и майката туря една хапка. Щом те хранят тебе, ти си още едно дете. Майка ти те храни, няма какво да се дигаш, да мислиш, че много знаеш. Ще знаеш, че твоите крилца не са израсли, че краката са слаби или ще

знаеш, че твоята добродетел не е силна или че твоята справедливост не е силна и ще разчиташ на майка си. И тогава ще турят, че ти вярваш в Бога.

Но птицата има разумност. Майката и бащата, като идат, носят нещо, виждаш го. Ние ръката виждаме, но Господа не Го виждаме Ние туряме едно заблуждение и казваме: „Аз сам се храня." Това е първото заблуждение. Колкото малкото птиченце може само да се храни. Храни се само, но онази храна, която е в твоята ръка, баща ти и майка ти са я донесли отнякъде. Не казвам, че през целият живот ще носят. То трае най-малко един месец. Щом усвоят тази наука (за 30 деня учат този урок на яденето), като научат урока, майката казва: „Стига вече, научихте си урока." Малките птиченца след туй почват да упражняват крилцата си и да хвъркат – това е второ отделение. Майката показва, после седи на клончето и ги гледа и казва: „Я опитайте!" И то опитва крилцата си и кацва при майка си. Тя му казва: „Браво." Второто възпитание е да хвърка от клонче на клонче и туй трае около 10–20–30 деня, цирикат наоколо. Най-после майката тръгне напред, като генерал, като офицер, и бащата тръгне, и децата, 5–6 отподире, вървят като войници. Искат да ги заведат там, дето има храна, и им казват: „Заповядайте, както ходи бащата, както ходим ние, ходете и вие по същия начин." Туй става с птиците, но става и с нас. Ние сме в първата фаза, отварянето на устата. Втората ще дойде, от клонче на клонче.

Сега може да ме попитате: „Как да го разбираме?" Разбирайте го както искате, аз ви давам свобода. Според мене да се повтарят нещата не е наука. Наука е да се учи човек и да се прилагат нещата. Това е наука. Онзи художник, който рисува, поставя линиите и най-после нарисува една картина. Гениалният художник, той, като постави една линия, тя остава. Той никога не трие. Този, който никога не трие, той е гениален художник. Този, който трие, не е гениален. Докато вие триете погрешките, вие сте ученици. Когато един ден няма да имате гума и няма да триете, тогава ще бъдете гениални. Аз разглеждам обективно, реално. Така е в училището. Ако вие пишете едно писмо и триете с гума, тази хартия изгубва своята способност, разлива се мастилото, не е чиста и вие вземате друга, нова хартия. Тогава пак сбъркаш. Турците имат един обичай, който е добър. Един турчин като започне да се моли, ще започне да си мие ръцете ушите, очите и почва да се моли, но ако направи една погрешка, малка погрешка, няма да ви казвам, правят някаква погрешка, той вземе пак и наново се моли. Като направи втора погрешка, пак наново започва да се мие и почва молитвата си наново, дотогава, докато не прави погрешка. Вие казвате: „Не може да се мия втори път, нямам време." По-добре е да правиш без погрешка.

Често ние говорим за Христа. И някои казвате: „Ние разбираме Христа." Аз турям едно правило: Всеки човек, който обича Христа, може да обича и мене. Всеки човек, който не обича Христа, не може да обича и мене Всеки човек, който обича мене, обича и Христа. Законът е пак същият. Ако някой каже, че обича Христа и не обича мене, законът наполовина е верен. Някой ако каже, че мене обича, а Христа не обича, законът е наполовина верен, защото трябва да признаем онзи авторитет. Всякога ученият – в пълния смисъл онзи, който е учен, – е който носи знанието със себе си. Няма какво да оспорваме.

Христос донесе в Себе си тази абсолютна доброта. Не като човек. Донесе една абсолютна справедливост. Туй, което някои го наричат една слабост. Евреите искаха да ги освободи, да им донесе една физическа свобода. Христос казва: „Ако приемете Моето учение, ще станете първият народ, но ако не приемете Моето учение, хиляди години ще има да страдат вашите еврейски глави." – Тъй ли? Ти не си националист.

Един народ не е само в света, за да бъдат националисти. Че в какво седи национализмът? Човек трябва да бъде националист. Цялото човечество, всичките хора може да бъдат националисти, не само българите да бъдат националисти. Всичките народи трябва да бъдат националисти. Но нека видим какво ще ни донесе национализмът, тъй тясно, както го разбират. Националността трябва да я разбираме много широко. Онова, което Бог е турил, то е национално. Той турил нациалността като едно чувство във всеки един народ. То е едно Божествено чувство, трябва да се развие благородно, защото, ако не се развие, човек може да стане както е станал вълкът. Защо е станал вълк? Отишъл едно време вълкът при овцете и казва: „Господарят е страшно страшен изедник. Той турил кучетата да ви пазят. Млякото ви взема. Вълната ви взема, децата ви взема. Елате при нас, ние ще ви освободим от този изедник." Аз сега разсъждавам върху тази басня, че положението на овцете при човека не е цвете, право е донякъде, но ако овцата бъде при вълка, ще бъде ли в по-добро положение? Два пъти ще бъде по-лошо. Следователно по-хубаво е да бъде при човека, отколкото при вълка. Казвам: Сегашните неща в света, които се проявяват, и всичко онова, което се проявява, не е лошо. Националността не е лошо нещо, не е само една националност.

В човека френолозите са открили приблизително 40 центрове само за проявяване на чувствата. Има индивидуални чувства. Има семейни чувства, има обществени чувства. Има самосъхранителни чувства, има морални чувства. Всичките тия чувства съставят едно гражданство. Имат еднакви права в своето развитие.

Казват „патриотизъм“ или „патер“. То е любов към бащата. Питам: Кой е първият баща на човечеството? – Бог е първият баща. Следователно всички трябва да Го обичаме. Ние трябва да се стремим да очистим тази Земя от всички нечистотии, да я очистим от всички неправди, които съществуват. Това е бащиния и трябва да желаем и тази бащиния трябва да имаме предвид. Не само подобрението на един народ. Англичаните искат да бъдат първи в света. Французите искат да бъдат първи в света. Не е така. Народите са като синове при Бога. Един народ може да бъде по-голям народ, по-големи усилия ще прави. В един дом след най-големия син идват втори, трети, четвърти, пети, но всички трябва да спазват известни правила, известни отношения. Не мислете, че първородният, най-големият може да е най-умен. У евреите Яков имаше 12 сина, но кой беше най умният? Не беше най-големият син. Синовете му бяха родени от две майки. От едната, от възлюблената, която той обичаше, му се родиха два сина. Едната жена му бяха натрапили отвън. Неговият дядо беше толкоз умен, че на Якова натрапи по-старата и от нея Господ му даде повече синове. А на онази, възлюблената, на нея даде само двама сина и Иосиф, първият син от тази майка, беше много умен и възлюбен и като го пратиха в Египет, стана едно от египетските величия. Тогава в Египет се развиваше една отлична култура.

Като разглеждам сегашния живот, има щекотливи въпроси, с които не трябва да се занимаваме, понеже в природата работата е определена. Има милиони учени хора, които се занимават с всичките отрасли в науката, с всичко се занимават, всичко туй така се сумира и почваме ние да изучаваме. За пример, сега се изучават тайните науки, открития на човешкия характер, но сега тайните науки се употребяват в криминалната психология. Психология употребяват и в съдилищата. Тази психология не се прилага като един възпитателен метод.

За пример двама души завързват приятелство. От чисто психологическо гледище трябва да се разгледа имат ли съответствуващи способности. Други, които характеризират, ако ги нямат, да не завързват приятелство, понеже ще се развали. Двама души искат да встъпят в семеен живот. Трябва да видят имат ли тия чувства, които характеризират. Трябва да се види разумността, написана ли е на главата, на лицето или на ръката. Ако е написана, добре дошли сте. И на възлюбления ако [е] написана разумността на главата, на лицето и на ръката, и двамата като се съединят, Бог ще ги благослови. Ако разумността е написана само на главата на възлюбления и на жената е написано само на главата и на лицето, тогава ще имаме 3:3. И аз да ви предскажа, че ще имате един нещастен живот, и този закон птиците го спазват напълно. Птиците, в семейните [отношения] по-добре са разбрали този въпрос. Мъжът и жената еднакво мътят, и

двамата носят храна. Някога се случи нещастие с бащата, тогава майката отглежда. Но изобщо, при отглеждането на птиците не се случват големи нещастия.

Та казвам: Свързани в едно или две. Казва се в стиха, че „турил под печат звездите“ (Иов, гл. 9, ст. 7) и неизследимите богатства Христови (вж. Послание к Ефесяном, гл. 3, края на ст. 8). Онова, което спъва съвременните хора, то е едно криво предаване на ония наследствени черти. Има дарби в човека, които са вложени от природата, от Бога направо са вложени. Има придобити някои качества, които са вложени и от нашите деди и прадеди. Да кажем, малко си сприхав – то е вторична способност. Или си малко недоверчив – то е вторична способност. Или разложен си – то е вторична способност. Ти обичаш недовършените работи. Започваш много добре и до края оставяш нещата недовършени, обещаваш и не си държиш обещанието – това са вторични способности. В Божественото, това са гениалните хора, онези, които са станали гении в света. Гении са, които са развили в себе си Божественото. Те са били верни на онези черти, които са дадени от Бога. Тях са развили. Гениалните хора не мислят толкоз за себе си, те искат да бъдат полезни в света. Не искат да бъдат полезни, за да се прославят. Те знаят, че като се подобрява светът, подобрява се и тяхното положение. Щом светът се подобрява, и нашето положение ще се подобри. Щом светът не се подобрява, и нашето положение не може да се подобри. Щом знанието расте – идете в кой и да е народ, – щом то се проявява, то е общо достояние на всичките, които знаят. Днес може да минава от една област в друга.

Казвам: Сега трябва да имаме една ясна представа за Христа. Не тъй, както Христос е бил преди 2000 години, защото, когато Христос се яви на Земята, евреите казваха: „Ние знаем, че Бог на Моисея е говорил, а на този човек – не знаем. Моисей беше на Синайската гора, с Бога се разговаряше, даде ни закона, подигна нашия народ, а този нищо не е направил заради нас.“ Казват: „Ние сме под римско робство, освободи ни от тях и ние ще повярваме.“ Христос казва: „Ако вие Ме последвате в Моето учение, Аз ще направя римляните ваши братя и добре ще живеете, не като роби, но като братя. И вие ще бъдете като братя на римляните.“

Ако дойде един англичанин в България, трябва да говори български. Английски, български, това са човешки езици. Има в природата един Божествен език, който ние тепърва има да учим. Англичаните, французите, българите, русите, които и да са, всички като се научат, той трябва да бъде есперанто. Сега някой в Полша направил есперанто, но този есперанто е взет от латински, от славянските езици. Не е лошо това, хубаво е, но не е Божествен език. В Божественият език има една дума – като

кажеш „братко“ на вълка, веднага ще ти проговори вълкът. С този език като идеш при една круша, крушата ще ти проговори.

Сега може да ме попитате дали е вярно. Вярвайте само като го опитате. Сега само го слушайте. Турците казват: „Олабилѝр“ – може да е така, но няма защо да го отхвърляте. Нещата, които са верни, и да ги докажем, са верни, и да не ги докажем, са верни. Нещата, които не са верни, и да ги доказваме, пак не са верни. Верните неща, и да ги отхвърлите, и да ги приемете, те са все верни. Истината няма нужда от доказателство – и в самия живот се проверява това.

Веднъж ме срещна един евангелист и след като му говорих за Христа... Той страдаше от една болест и аз му казвам: „Ако аз те излекувам, какво ще мислиш заради мене?“ Той ходеше при този лекар, при онзи лекар. Казва ми: „Да не би да ме туриш в кривия път, че като ме излекуваш да ми кажеш да се откажа от Христа?“ Рекох тогава: „Защо ти са тия разбирания?“ Христос разбираше, лекуваше с онази Божествена сила. Ако аз лекувам по същия начин, вземам вода от същия извор. Всеки човек, който лекува по този Божествен начин... Човешкият начин се отличава с много подробности. Гледам сега аз от природното лекуване: сутрин ще направиш една седяща баня, на обяд – втора, вечерта – трета. Три–четири месеца ще правиш и ще имаш известни резултати; после ще правиш разтривки. Но това е един метод за богати хора, които не са работили. За тях този метод е много добър, но ти си чиновник, нямаш време, на обяд де ще ги направиш? Трябва да вземеш 3 месеца отпуск.

Според мене баните са на място, но по този метод аз другояче постъпвам. Аз бих препоръчал 3 бани на ден, но ето как ще препоръчам. Най-първо ще вземеш една баня за ума си; дето и да си, може да я вземаш. Каква баня? – Да бъдеш по-умен. Втория ден ще кажеш: „Да бъда по-умен, да бъда по-умен“. И после ще казваш: „Станах умен, станах умен, станах умен. Прилагам разумността и служа на Бога.“ Това са все бани. Три месеца ще ги правиш. После ще препоръчам разтривки – да обичаш хората. Аз седя там и ще се разтривам с ръце. Като седя, пак правя разтривки – да обичам хората. Какво ще ми забележат? Аз съм там, не могат да ми турят цензура да обичам хората. Каквото и да правиш, ти можеш за 10 секунди или за 10 минути [да мислиш]: „Да обичам хората, да обичам хората, да обичам хората“ и най-после да мислиш: „Да правя добро на хората, да правя добро на хората, да правя добро на хората.“ Това е третата баня. И ти ще оздравееш. Ще имаш толкоз подобрение, даже двойно подобрение, отколкото от седящите бани.

В 14-та година дойде един беден човек при мене, страда от една болест –

страда от треска. Да вземе пелин му препоръчвам. Казва: „Пари нямам.“ Рекох му: „Тогава ти ще вземеш пелина без пари.“ – „Как?“ – „Ти ще седнеш и мислено ще идеш да вземеш пелин от аптеката. Ще влезеш в аптеката и ще вземеш пелин.“ Казвам му: „Слушай, ти ще седнеш на масата и ще си представиш, че влизаш в най-главната аптека в София и ще кажеш на аптекаря: „Дай ми 3 хинина.“ Той веднага ще ти даде и ти ще вземеш, ще излезеш от аптеката и ще дойдеш вкъщи. Всяко едно хапче ще го разделиш на 3 и ще вземаш по една трета. Ще капнеш няколко капки лимон в хинина и така ще го гълташ, и като изпиеш всичките, ще те остави треската, пък ако не те остави треската, аз ще ти дам пари да вземеш хинина.“ Той ходил, направил моя опит и казва: „Остави ме треската.“ Казвам: „Хубаво, и аз съм свободен да не ти давам пари.“ Но на един богат човек никога няма да му кажа да се лекува така. Този закон работи за бедните в света. Някой от вас не го е направил.

Всеки от вас може да се лекува. Хинин може да вземеш колкото искаш. Това е за да се усили вярата на човека. Ако всеки от вас би имал тази вяра – вяра без съмнение, – законът работи отлично. Ще ви кажа следния факт: Един американец издал една книга, огромна книга, показва хора, които се лекували с вяра. Една жена страдала от неизцерима болест, неврастения, лекували са я най-видни професори. Лекували са я, [чете] тази книга и веднага повярва това, което казват, и става от леглото, като че е оздравяла. Това е самохипноза.

Ще ви приведа един пример: Двама паралитици, турили ги в болницата в един град и ги забравили, там те лежали 12 години, в това градче близо до планината. Влиза една змия в града и като я гонят, змията влиза в болницата, дето били паралитиците, като влязла в стаята им и те като я видели, избягали. И така те се освободили. И те казват: „Господ здраве да дава на змията.“ В дадения случай те така се уплашили, виждат голямата опасност и забравили, че са болни, мислят, че ще ги изяде и като помислили, че са здрави, изскочили от болницата.

В Закона на Вярата дотогава, докато влиза нещо в ума ти, всичко става. Вярата включва всички възможности. Христос казва: „Ако имате вяра колкото синапово зърно и ако кажете на тази планина да се премести, ще се премести“. Щом имаш най-малкото съмнение, законът не работи. Казвам: Ти ще забравиш за своята болест, за твоите нещастия. Бедният може да се освободи от своята беднотия, но трябва да забрави беднотията. Дотогава, докато мислиш за твоята беднотия, ти ще я влачиш след себе си. Дотогава, докато се страхуваш, че може да загубиш богатството си, ти може да го загубиш. Ако в ума ти не влиза никакво съмнение, онова, което имаш, ще остане за тебе. Казвам: Първото нещо, съмнението влиза и ние

нарушаваме Божествения закон. Казвам: Бог господарува навсякъде в природата. И като дойдем в един изключителен случай, казваме: „Не вярвам в Господа“ – и тогава идват нещастията.

Разправят, потъва един кораб и един казва: „Ще се дави човек, но тук само Бог може да ни избави“. След това се учудва, намира се при някои хора, които го отървават. Как са го извадили от водата?

Аз да ви кажа: Всеки на Земята е пратен да развива своето радио, да бъде в съобщение с другия свят. Търсят онзи, загубения руски авиатор и не може да разберат къде е кацнал. Ако той може да каже на кое място е кацнал, веднага ще идат да го избавят. Сега ходят, търсят и не може да го намерят. Казвам: Всеки един от вас трябва да има един апарат за предаване, трябва да съобшиш, че си в някое изключително условие и тогава ще дойдат да ти помогнат. Пък ти не искаш да дадеш никакво съобщение, и ти потънеш в морето. Ако имаш туй радио в себе си и дадеш съобщение, непременно ще дойдат да ти помогнат. Тогава ние обясняваме [защо] онези тримата младежи, които бяха хвърлени в пещта, не изгоряха. Казват: „Само нашият Бог може да ни избави. Ако не ни избави, ние не се кланяме [и] тогава на вашия Бог.“ Тогава направи Данаил и дойде тогава онзи ангел и им помогна. (Даниил, гл. 3) Казват: „Здрав ли си?“ – „Здрав съм. Този Господ, на Когото служа, прати Своя ангел и ме запази.“

Защо сте дошли на Земята? Да развиете вашето радио, да може да се съобщавате с невидимия свят, че всеки ден всеки от вас по апарата да имате съобщение. Ако не можете вие сам, съюзете се двама, трима, религиозните общества се съединяват, вярват в Бога. Едно религиозно общество може да се съобщава. Българският народ, и всеки народ, трябва да има радио. Българският народ, английският народ, величието на един народ седи в радиото, с което може да се съобщава. Еврейската история е пълна с такива примери. Когато те се обръщаха към Бога, Бог им пращаше помощ. Христос казва: „Когато се намерите в трудни времена, не мислете какво ще каже Отец ваш, дайте съобщението.“

Имаме този пример с апостол Петър, когато беше затворен. Всичките братя се молиха дълго време и след туй от невидимия свят дойде един ангел, който го извади из затвора. Сега вие се спирате и казвате: „Това са изключителни условия.“ Изключителни са само за ония, които имат радио. Едно общество, един човек, който има туй съобщение с невидимия свят, изключения за него няма. „Все, що попросите в Мое име, като вярвате, ще ви бъде.“

Та казвам: Същевременно подразбирам една вътрешна връзка и тогава

цялата Земя [на] нас ще ни бъде на разположение. Хората около нас, и за тях ще имаме предвид други разсъждения. Всичките хора не могат да вярват тъй, както ние вярваме. Не е нашето вярване, което ще ни съедини.

Две неща има, които обединяват хората: тяхната доброта и тяхната справедливост. Или, нашето сърце и нашият ум са, които ни сближават. Навсякъде ние се сближаваме по този начин. Важна роля на всичките жени е да съединят човечеството по сърце. Всичките жени трябва да работят, да обединят човечеството по сърце. Това е жената. Задачата на мъжете е да обединят човечеството по ум. Тогава жените ще подхранват доброто, а пък мъжете – справедливостта. Тогава ще имаме цялото човечество обединено и като дойдат децата, новото поколение, тези майки и бащи, които са направили връзка с Божествената мъдрост и с Божествената любов, които са направили връзка с въплотената доброта в света и справедливост, те ще имат ново поколение, нови деца, които ще носят знанието на свободата. Тогава ще имаме един свят близо до Царството Божие на Земята.

Та казвам: Ако вие обичате Бога, може да обичате всички. Ако не обичате Бога, вие не можете да обичате и всички. И вашето бъдеще е предрешено. Всички ония, които не обичат Бога, бъдеще нямат и всичко е свършено за тях; за всички ония, които обичат Бога, бъдещето е за тях. Тъй седи Великият закон в света. Най-първо трябва да обичаме Бога, за да се реализира нашият идеал на Земята. Като се реализират нашите идеи, ще се реализират и Божиите идеи. В Божия план е да се реализират Божиите идеи в нас. Всеки човек, каквото направи за Бога, то ще бъде едно благо заради Него.

Не е въпрос само за вярване. Вярата е само една сила за постижение на нещата. Трябва една мисъл, в която да има справедливост, трябва едно благородно чувство, в което да има доброта. Трябва да има една права постъпка, в която да има свобода. Дотогава, докато ние не сме справедливи, дотогава, докато ние не сме добри, дотогава не сме свободни. Защото да си свободен, в даден случай да може да направиш всичко онова, за което сърцето ти копнее, това наричам свобода. Свобода е в даден случай да може да направиш всичко онова, за което умът ти копнее, да може да направиш всичко онова, за което сърцето ти копнее, та никой да не те ограничава. Щом те ограничава, ти не си свободен. Да знаеш, че онова, което правиш, е добро; да знаеш онова, което правиш, че е справедливо, не само за тебе, но и за окръжаващите. В тия постъпки ще бъдеш радостен и весел в себе си и всички окръжаващи ще бъдат и те доволни.

Казваме, че това е идеал. Христос иска всички да бъдат като Него. Не като Него. Няма да искате да бъдете като Христа. Трябва да пострадате. То е невъзможно. Но в постъпките, в мислите може да бъдете като Христа справедливи. В сърцето може да бъдете като Христа добри. Във волята може да бъдете и в постъпките може да бъдете свободни, както Той е бил. Той казва: „Имам власт да положа душата Си, имам власт и да я отнема." Той е свободен, понеже един човек, който не може да положи душата си и да вземе душата си, не е свободен. Той казва: „Имам власт да положа душата Си." Свободата седи в това. Ако твоята душа не е готова на най-големите изпитания, ако тази душа не може да излезе от тебе и да влезе в тебе, ти не си свободен. Щом душата излезе... Аз бих желал да излезе моята душа, но да има връзка между духа и душата, да има вътрешна връзка, защото душата трябва да бъде свободна, да излиза, да се освободи от къщата. Душата не е ли свободна да проходи? Ако човек е затворен вкъщи, свободен ли е? При страдания казвате: „Излезе ми душата." Той е свободен човек. Не само да излезе, но и да се върне. Сега душите не излизат и не се връщат и всичката опасност е там. На съвършените душите излизат и се връщат. Съвършеният човек отива при Бога и се връща при Бога. Отива, взема наставления, слиза на Земята и върши волята Му. И възприема всичките неща на радо сърце, тъй както може да се възприемат нещата.

Та казвам: За вас онова, което е потребно, е следното. Поне малките препятствия, които имате в живота, да ги премахнете. Някой път идват някои съмнения. Някой път във вас се заражда съмнението как ли ще свършите живота си на Земята. На Земята ще свършите тъй, както учениците свършват. Способните ученици накрая, след като държат изпит, като завършат, дават им техните дипломи, държат речи. Излизат със слава и чест при домашните си. Когато напущаме Земята, трябва да се върнете с дипломите, че сте завършили туй училище и се връщаме в невидимия свят да ни посрещнат. Свършили сме по всичките предмети.

Вие мислите дали ще ви приеме Христос. Като идете, Христос ще каже: „Дайте си дипломите. Той е като баща." Вие нямате никакъв диплом и няма и приемане. „Назад!" Като носите онези ваши дипломи от Земята, и ангелите ще ви посрещнат, и светиите, и ще кажат: „Ето един достоен син на човечеството, който работи по всичките правила, които Бог е дал."

Сега аз ви казвам: Работете! Някои от вас сте намислили да напуснете училището преждевременно. Не напущайте училището. Някой току дойде и казва: „Умира ми се, не ми се живее на Земята." Казвам: Защо ще умираш? – „Искам да ида в другият свят." Казвам: Никъде няма да идеш. Ти не си ходил в оня свят. Туй, което са ти разправяли, не вярвайте. Вие

вярвате както младите моми и младите момци. Радвам се на такава вяра, но е много жалко, когато една млада мома се разочарова. Тя най-първо мисли, че като този млад момък няма друг. После казва: „Като него дявол не съм виждала.“ Тази мисъл, че е ангел, да остане. Влизат някои вярващи братя, тия братя като влязат в едно общество, казват: „Чудесни са тия братя.“ След 4–5 години казват: „Страшни дяволи са.“ Но тия братя са по-добри, само че ние, които влизаме между тях, ние трябва да бъдем добри, защото болният, който отива между здравите хора, ще го бутнат там, дето е болен. Той трябва да бъде здрав.

Казвам: Не изменяйте мислите си. Всичките хора са добри. Има нещо лошо в хората, но злото е нещо наследено, дошло е сега. За добро е и то. Злото е допуснато в света. Страданията са допуснати. Ще дойде една епоха, когато тия злини в света няма да ги има. Ще дойде една епоха, когато на Земята гъглища няма да има. Как ще го видите? Засега има доста гробища. Тогава няма да има никакви гробища. Няма да казваме, че умираме, а ще казваме, че има отиване и връщане. Дойде някой и аз вече се готвя да получа писмо от нашите да се върнат. Те не са умрели, но са заминали при домашните в тяхното отечество. То не е на Земята, тук, а е в странство. Там ще учат и ще завършат своите науки. Някой път може да се ходи, да се връща. Туй не вярват някои. Като казваме, че някой ходи и се връща от оня свят, казвате, че той е от извеяните. Значи чистото, което е извеяно, пари струва, а нечистото не струва. В извеяните хора вярвам повече, отколкото в неизвеяните. Неизвеяните трябва, казвам, да ги пресеем, да наследим богатството Христово.

Сега сме в една епоха, дето има много да се учи, да се опознавате. Вие още не сте изучавали какво нещо е човешкият ум, какво богатство се крие в човешкото сърце, какво богатство се крие в човешката душа, какво велико богатство се крие в човешкия дух. И в най-простия човек, и в най-простото растение, богатства са скрити вътре, всичко онова, което Бог е открил. Растенията са разумни същества, които съдържат в себе си откровения, които на тях Господ открил. Животните съдържат откровения, които Бог в тях е скрил. И човек носи особени откровения, и светлината носи особени откровения. Топлината носи особени откровения, водата носи особени откровения. Твърдата почва, всичко в света носи велики богатства, които трябва да изучаваме.

Ние още не сме учили в света, ние виждаме много малка, микроскопическа страна, която ни най-малко не е човекът. Това, което виждаме, не е човекът още. За пример какво има да мислите за един човек? Като минавате покрай пътя, вашият крак се е счупил. Мине някой човек, побара ви крака и веднага кракът зараства. Какво ще кажете? Какво

ще помислите? Ако вие сте потънали в проказа, този човек само махне с ръка и проказата изчезне, какво ще мислите за него? Този е човекът, който говори с новия език. Той само дигне ръката си и казва: „Вие не сте болен."

В Америка има една религиозна госпожа, Еди се казва, която се занимава с християнската наука, казва: „Християнската наука [е], която лекува." Тя като дойде, казва: „Твоят крак не е счупен" и като туриш тази мисъл в ума си, кракът ще заздравее. Каквато и да е болест по същия начин лекуват. Един американец, на който му се строшили двата крака, отива при един, от това учение, и той го излекувал. И най-после лекарят му казва: „Ти трябва да платиш за лекуването." Онзи казва: „Ще Ви платя, но ще си въобразиш – както ти ме лекуваше, така и парите ще дойдат."

Любовта е силата, която внася здравина на сърцето. Светлината е силата, която внася здравината на човешкия мозък, на човешката мисъл. Силата на истината седи в здравината на човешката воля. Някой иска да има силна воля. Ако твоята воля се подхранва от истината, ако твоето сърце се подхранва от любовта, ако твоят ум се подхранва от мъдростта, ти може да си един от тези хора, тогава всичко, каквото искаш, то ще ти бъде. Любов с вяра и надежда без никакво съмнение; мъдрост, в която да няма никаква тъмнина и истина, свободен да бъдеш, без никакво противоречие да няма в ума ти. Никъде да не се съмняваш, да не се чувствуваш, че си ограничен – нищо повече.

Онзи, големият човек и да е заблуден, заблуждението е у нас, понеже ние не разбираме онзи закон на увеличаването и смаляването. Някой път ние искаме някои работи в света, но те се постигат чрез закона на увеличаването, те се постигат чрез закона на смаляването. Казваме някой път: „Трябва да се увеличим." Човек сега се увеличил, за да постигне някои неща. Но трябва да се смали. Смирението е закон на смаляването. Има закон, който се разрешава чрез сила. Има закони, които се решават чрез смаляване. Казва се: „Царството Божие не е в думи, но със сила се взема."

Много пъти ние казваме: „Слабите хора са силните хора." В какво седи силата на една микроба, която под микроскоп едвам може да я видите? Но в този микроб има такава грамадна сила на размножение, че в 24 часа милиони стават, и като се размножат, от нечистотиите може да уморят човека. Сила има един микроб. Разплодяването е толкоз силно, че може да умори когото и да е.

Злото вие може да го ограничите чрез светлината. В сърцето може да ограничите злото чрез топлината. Злото във вашата воля може да ограничите чрез вашата сила, чрез свободата. Свободният човек зло не

прави. Всички ония хора, които правят зло, не са свободни. Една бомба, която се пръска и убива 10 души, свободна ли е? Нагласена е тя. Като дойде, пръска се и само веднъж се пръска. Лошият човек само веднъж може да направи едно зло. Щом го направи, той е слаб. В доброто законът е обратен. В доброто човек като го прави, всякога силата се увеличава, а в злото силата се намалява. Следователно човешкият ум чрез неправдата се атрофира. Чрез отсъствиетио на доброто сърцето се атрофира. А от отсъствието на истината човешката воля се атрофира. Свободата е закон за силата на човешката воля.

Всички трябва да се борим да бъдем вътрешно свободни. Каквото да ни се каже, само ако е право, само ако е добро, тогава може да се коригираме. Този човек е свободен, който прави неща, които са прави, които са добри. Онзи човек, който се води по закона на Любовта, по закона на Божията мъдрост, по закона на Божията истина, този човек в буквалния смисъл е свободен.

Сега и на вас ви пожелавам да бъдете здрави по сърце, да бъдете здрави по ум и да бъдете здрави във всичките ваши постъпки.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

34-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 12.IX.1937 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1937_09_15 Камъчето под езика
лекция пред общия окултен клас

КАМЪЧЕТО ПОД ЕЗИКА

Отче наш.

Чете се темата: „Отношения на правите и криви линии“.
Пишете тогава: „Ползата от чесъна и лука“.
Правите и кривите линии, това са резултат на нещо, но едва сега се зачеква. В геометрията имат съвсем друго значение. Природата си служи с прави и криви линии.
Казвам: Започнете да изучавате числата, които са образувани сега в аритметиката. Например имате 35. Ако туй число го обърнете, задното число турите отпред, а 3-те турите отзад, колко ще имате? – 53. Първо имате 35, а после 53. Да кажем имате 66. Тогава как може да обърнете? Като го обърнете туй число нито се увеличава, нито се намалява. Имате 11. Както и да го турите, все същото остава. Имате 22, 33, 77, 88, но 87 веднага законът работи. Сега какво заключение бихте извадили? – Имате 35, значи синът е отпред. 3-те означава синът, а петте е майката отзад. Но ако турите 5 отпред, а синът отзад, числото се увеличава. Тогава какво ще извадите? – Че когато синът е отпред, числото има една величина, но когато майките са отпред, числата се увеличават и то по отношение на 3 и 5. Да кажем в числото 12. Едно е бащата, две е майката, 3 е синът. Имате числото 32. Синът е отпред. Турите майката отпред, но числото се намалява. Какво показва? – Че синът е по-умен от майката. Всички числа, които увеличават са по-умни. А всички числа, които намаляват, не са така умни. Заключението какво е? – Те са съвсем произволни. Как ще докажете, че туй е така? Вие казвате, че някой човек е прав. Представете си, че имате два камъка с еднаква величина. Да допуснем, че имате два камъка, единият прост, а другият скъпоценен, и двата тежат по 100 грама. По какво се ценят тия камъни? – Не по своята тяжест, но друго едно качество, с което се ценят. Колко пъти сега онзи, скъпоценният камък от 100 грама е по-скъп от простият камък, който също е 100 грама? Но сега този скъпоценният камък може да изкуси човекът, а простият камък няма да го изкуси. Той няма да накара човека да го краде. Но скъпоценният камък ще те изкуси да го откраднеш. Питам сега: Защо е това така, отговорете ми? – Защо искаш да откраднеш скъпоценният камък? – Защо се изкушаваш да го откраднеш? Ако е прост, не искаш да направиш никакво прегрешение, минаваш си спокойно. Някой път вие обвинявате Ева, че яла от плода. Този плод, който Ева яде, беше много скъпоценен камък, че като го видя, очите ѝ се отвориха, че тя го открадна. Първата кражба, която направи е Ева. Този камък беше Божествен. Божествените работи не се крадат. Господ казва: „Няма да ги бутате, те са мои камъни“. Разбира се, вие

жените, благодарение на кражбата на Ева, имате тия нанизи. Ако Ева не беше откраднала този камък, и досега без нанизи щяхте да бъдете. То са заключения. Дали всъщност е така, то е въпрос. Сега някои от вас може да кажете, че така е казано. Всичко, каквото другите казват, то е въпрос дали е тъй. Но казвам: Трябва да правите едно наблюдение върху себе си. Вие постоянно се изменяте, от детинство до сега. Били сте някакво дете, след туй сега сте станали възрастен и не знаете как е станало туй. Всеки ден се оглеждате, и един ден се огледате, погледнете туй лице беше гладко, красиво, след туй излизат косми, брадата става черна, мустаците черни, а един ден брадата и мустаците стават бели. Вие не можете да си дадете отчет защо тази промяна става в хората. Или да кажем остарявате. Да оставим тия неща, понеже те се отнасят до разните характери. Да кажем вие се изкушавате да откраднете. Аз имам два скъпоценни камъка, вие искате да ги вземете. Ако вземете скъпоценния камък, аз кипна. Но ако вземете простият, казвам: Нищо, че го взел, но ако вземе скъпоценния, правя въпрос. Питам себе си: Защо ми става тъжно като вземат скъпоценния камък, а никак не се смущавам, като вземат простият? – И обратното става. Ти като вземеш скъпоценният камък, зарадваш се. Ако вземеш този простият камък, никаква радост няма да дойде. Като вземеш скъпоценния камък, ти се радваш, а у мене се явява скръбта. Но то е по отношение на човека. Ако ти оставиш една кокошка наследница на себе си, на простият камък, на нея безразлично ще бъде дали ще ѝ вземат камъка, тя никак няма да се изкушава. На една кокошка, ако оставиш наследство един хляб, и ако другите кокошки вземат хляба, тя няма да направи въпрос. Обаче човек веднага ще пита: „Кой ми взе хляба?“ – Защото в кокошката няма този навик да търси хляба, в човека го има. Вие казвате: „Защото човек е умен“. Прави се едно различие у човека, но една кокошка. Да допуснем, че този скъпоценния камък може да го открадне, защото някой път, ако е малко скъпоценното камъче, кокошката може да го глътне. За храносмилане понякой път тя взема такива камъчета. Какво ще ѝ допринесе на тази кокошка, ако тя глътне скъпоценния камък? – То ще допринесе за нейното храносмилане. Ако ти откраднеш някой скъпоценен камък и го туриш на врата си или го направиш на пръстен и на теб ще ти допринесе нещо. Казваш: „Откраднаха ми камъка“. Ами тия, които отиват да събират от Африка всичките тия камъни, не са ли крадени? Всичките камъни са все крадени, никой не е искал позволение. И златото е крадено, и камъните са крадени. Всичките неща са крадени. А ако ни го откраднат, става ни мъчно. Вие още не сте мислили върху туй. Значи сега Господ е позволил, кому е дал документ? – Тук държавата някой път дава право някому да експлоатира нещо, (но) никой няма документ, че му са подарени камъните. Счита, че някой запазил някакъв периметър, взел го от държавата, но в края на краищата всичките скъпоценни камъни, които сега изваждат, тези, които ги крадат, те са слуги, господарят никога не

краде. Тези, които крадат, бъдете уверени, камъните за тях няма да останат. Всичките камъни са приготвени за тези, които ще дойдат, които ще бъдат наследници на земята. Всичкото богатство е за тях. Защото всичките други хора само ще употребяват скъпоценнните камъни, може да ги употребяват, но те ще ги оставят за наследство на онези, на които принадлежат. Писанието казва, че на онези, наследниците, на всеки са дали по едно камъче. И туй камъче някой казва, че трябва да се държи под езика. Докато държи човек камъчето под езика, всичко върви добре, щом изгуби своето камъче под езика си, работите не му вървят вече. Вие седите и мислите какво да правите. Ами че толкоз богатство Бог е турил в главата ви, богатство в сърцето ви. Вие не търсите вашето богатство в ума си. Вашето богатство е доброто, което имате. Другото богатство, което имате в сърцето си и него не търсите. Запример, често вие отивате да ви врачуват, когато имате един врачувалник вътре във вас. И той е отличен, първокласен врачувалник. Вие ще идете някъде да плащате да ви врачуват и после ще кажете: „Не можа да ми познае“. Сега отивате някой път, някой иска да знае дали той (ще бъде) богат човек. Щом има ум, богат ще стане. Щом няма ум, никакво богатство няма. Казва: „Добър човек може ли да бъда?“ Щом имаш сърце, добър можеш да станеш, щом нямаш сърце, добър не можеш да станеш. Щом имаш ум, умен можеш да станеш, щом нямаш ум, умен не можеш да станеш. Някой пита: „Добър човек ли съм?“ – Щом имаш сърце, добър човек можеш да станеш. Сега казвате: „Богат човек може ли да бъда?“ – Вие поддържате, че сте родени от Бога, че Господ е ваш Баща, същевременно знаете, че сте сиромаси. Аз се чудя как е възможно, синът на един богат да бъде сиромах. Ако той е сиромах, аз вадя заключение – той не слуша баща си, изпъдил го баща му, оставил го да работи. Казва: „Защо баща ми не иска да ми праща пари?“ – Щом баща му не иска да му праща пари, има нещо. Щом сте сиромаси, аз ви казвам на вас. Изправете отношенията към вашия баща. Дотогава, докато вие не изправите вашите отношения към баща си, ще сте болен. Казвам: Как ти си син Божи, как си болен? – Казвам: Оправи отношенията към Баща си и ще бъдеш здрав. Ама хората има лошо отношение към тебе. Изправи отношението към Баща си и хората ще имат друго отношение към тебе. Защото в един дом, когато синът не е умен, не почитат бащата. Всичките слуги не го почитат и всичките слугини не го почитат.

Казвам: Сега трябва да имате една нова мярка за нещата. Мерките, с които мерите нещата, са относителни. Вземете в нашата система за теглене. Ти туриш 100 грама, да кажем едно кило. От 1 грам, до 1000 грама, 1 кило е мярка. Значи най-после ще дойде едно кило. Но като имате 2 кила, едното кило не може да бъде мярка. Имате 1 грам, 2, 3, 4, много мерки имаме. Някъде имаме 2 кила, някъде 1⁄2 кг., някъде 10 грама. Та казвам сега: Каква е вашата мярка, с която мерите всичките работи? Запример, че един човек е добър, мярката е друга. Най-първо аз чувствувам този човек. Аз меря

светлината чрез очите. Чрез очите познавам, че е светъл, а огъня познавам чрез чувствата, чрез ръката познавам колко е горещ огъня, или не. Значи с ръката може да позная топлината, но с ръката не мога да позная светлината, а с очите мога да позная светлината. После, какво е звукът. Него с окото не мога, но с ухото мога да позная и да направя различие какъв е звукът и какъв е неговият смисъл, има ли някакъв смисъл или няма.
Та казвам: Погрешката понякой път е, че искате всичко да разберете с очите си, всичко донякъде можете да познаете, но с очите си не можеш да познаеш един човек колко е добър. С очите си донякъде можеш да познаеш. Но с очите си ти не можеш да познаеш колко добър певец е. Там само с ушите си може да познаеш има известни принципи на възможност. Но всъщност, в реалността как трябва да пее, само ухото може да даде една правилна представа. Та понякой път вие хората туряте една и съща мярка. Всичките хора не са еднакво добри. Какво подразбирате? – Добротата в човека расте и се развива. Значи всичките хора не са еднакво добри, но то е на степени, не са еднакво добри. И всичките хора еднакво умни не са, степени има. Но всеки един човек има една възможност да бъде добър. Ние казваме, че не са еднакво добри. Двуяко значение има. Значи единият е по-добър. Но по отношение на силата е по-добър. Единият човек има сила да даде повече. Другият дава малко. Вие всякога считате, трябва да извади 5 стотинки, да ви даде толкоз, колкото има в джоба си. Ти казваш: „Как му се откъсна туй.“ Считаш, че не е добър човек, понеже малко дава. (Искаш) да е щедър, да извади една банкнота от хиляда лева. Добрият човек е щедър. Единият наричат щедър, другият го наричат скъперник. Може да е право, може да не е право. Ако аз съм свършил една работа за 5 лева, че ми дават 6 лева, съответствува на работата. Ако на някого плащат 1000 лева, той свършил работа за 1000 лева. Ти отиваш при някои хора да ти дават, трябва да си свършил някаква работа. И в света на умните хора, на добрите хора, винаги плащат повече. На глупавите всякога плащат по-малко. Та ако вие сте баща, ни най-малко няма да оставите вашето наследство на вашия глупав син, всякога бащата на най-умният син оставя. Като погледне сина и дъщерята, той на онези, които най-много обича оставя. Ако бащата в един дом обича повече сина, има причини. Каквато и да е, казваме ние. Ако обича някого, той не обича глупавия. Яков обичаше Йосифа повече. Йосиф беше най-умният от всички братя. Бащата казва: „Не е слабост“, но защо обичаше Яков Йосифа, де се крие причината? Защото онази, от която се роди, той я обичаше. Заради нея 7 години пасъл овцете. Обичаше той Йосифа, защото обичаше майката на Йосифа и заради тази майка обичаше Йосифа. Всички казват: „Кой е Йосиф?“ – Ако Яков не обичаше майка му, и него нямаше да обича, следователно правя заключение. Ако някои има 2–3 жени и има деца от тях, и чието дете обича повече, нея обича повече. Сега то са разсъждения, за да се освободим от

някои противоречия. Вие казвате: „Не ме обичат хората“. Трябва да има защо да те обичат. По-хубаво питайте: „Обичат ли вашите майки?“ Ако майката обича синът си, законът е пак същият. Казвам: Тя обича баща му, слабост има. Обича бащата, затова обича и сина. Питам тогава, ако вас Господ ви обича, могат ли другите хора да не ви обичат? Сега вие се освободете от сегашното неразположение, да ходите и да се месите в чуждите работи. Казвате еди-кой си обича някого. Ако някой обича някого търсите причината защо го обича. Той обича, но зад него има друг. Вие много повърхностно гледате на работата, тази обич не е от сега. Сега намерете онзи закон, който ръководи работите. Тъй както сега вървим, тази Любов, която имате няма да мине няколко години ще се изгуби, понеже искаме да намерим една Любов, която не се губи. Любов, която трябва да расте и да се развива. Ние търсим онази Любов, онази Мъдрост, онази сила в света, която трябва да ни подмлади, да ни възкреси, да ни повърне живота, да ни направи умни, добри и силни, туй търсим ние. Аз като говоря за Любовта, казвате да се спасим. Не е въпрос за спасение. Всичко онова, което ние сме изгубили досега, само по три пътя можем да го намерим: то е пътят на Любовта, пътят на Мъдростта и пътят на Истината. Това са пътищата, по които загубеното или всичко онова, което Бог е вложил в нас, само по тия пътища можем да развием нашите добродетели. Ако ти не обичаш, твоето сърце ще изсъхне. Като изсъхне, нищо няма в него. Ако ти не мислиш, твоят ум, твоят мозък ще изсъхне. Та казвам: Вие искате да имате красиво лице. Искате да имате красиви ръце, че ръцете са един признак на правдата. Правдата е образувала човешките ръце. Ти ако искаш да бъдеш справедлив, всякога трябва да проектираш правото навсякъде, където минеш. Като видиш някъде криво, трябва да го оправиш. Искаш да бъдеш добър, няма да ходиш ти да се кривиш, но ще стъпваш, то е хубавото. Ще стъпваш право и каквато работа вършиш ще гледаш да я свършиш добре. Като шиеш, някъде много ситно шиеш, някъде много едро. Някъде се навиват, искат по-скоро да свършат работата. Не, не, ще свършиш хубаво. Пишеш някому писмо, когото обичаш, на него много внимателно пишеш, когото не обичаш пишеш бързо. Накрая гледам някое писмо е започнато идеално и накрая дошъл, че го събрал едно до друго и после се извинява, че книга нямало. Не, като пишеш писмо тури два листа, три листа, но изпиши едно хубаво писмо и знай, че един ден всичките любовни писма, които сте писали, ще ги четете, на кино ще ги имате. Един ден всичко, каквото сте вършили, ще го видите на кино. Сега се срамувате да не го знаят другите. Един ден вашите приятели ще ви поканят на гости и ще ви турят на филма. Какво ще бъде вашето положение? – Писанието казва: „Онези, на които Господ прости греховете, тия лошите филми ще ги заличи. Известни лоши филми ще заличи, а каквото на филма е красиво ще остане“. Лошите работи ще се заличат, само хубавото ще остане, че като дойдете там, ще въздъхнете.

Лошото във филма няма да го има. Но който не се е покаял, между хубавото и лошото ще излезе.
Вие сега ще кажете: „Не ни говори за тия работи, за тия слабости“. Човек, който греши, то не е слабост, той е силен човек. Който човек греши не е слаб. Който не греши е по-слаб. Но който греши е силен човек. Вие казвате: „Слабост“. Ни най-малко не е слабост. Сила има, от сила греши. Казвам сега: Искате да бъдете богати. (Учителят взе цигулката). Сега вашите инструменти да си нагласите. Да си нагласите цигулките. Цигулката започва със завършените плодове. Цигулката показва, че човек е завързал нещо. Цигуларят човек показва, че има нещо в него, което е зреене. Най-високата страна на цигулката показва, че мислим. Вземете тогава „сол“. Да изпеем думата „Истина“ (пеем думата „Истина“ – „ми“, „сол“, „до“ и после обратно) Каква ще бъде разликата? – Изпейте „Тъги, скърби“. Често в музиката усещате, че нямате енергия. Учителят пее „ре“. Искате да мислите – най-простата форма. (Учителят пее „ми“). Искате да събудите мисълта. Или да вземете „фа“, „фа“ е за сърцето. Вие искате някой път да хванете някоя работа. Научете се да вземате вярно „до“. Да кажем вземете „долно сол“. (Учителят пее „сол“, „си“, „до“). Всеки тон, който е правилен има сила и мекота. Тонове, които нямат мекота, липсва им нещо. Мекотата е качество на сърцето. Трябва да има чистота. Всеки тон, който не е чист, и няма мекота, не е правилен. Чистота и мекота на тона трябва. Ясен трябва да бъде тонът. (Учителят пее гамата). Ако вие „ми“ не можете да го вземете, при вас интервалът от времето може да е 1/16 или 1/32. Мисля, че не може да бъде по-бързо. (Учителят пее бързо: „до“, „ми“, „сол“). При обикновената музика можеш да пееш криво и ще изправяш. Когато сте най-неразположени, седнете и пейте, докато се измени вашето неразположение, да събудите във вас музиката, понеже ще събудите Божественото. Вие като събудите Божественото в себе си, човешката музика не е построена както другата. Тя е отражение на ангелската музика. Но не е приспособена, нагодена е според трептенията на нашето тяло. Някой път светската музика е нагодена според физическото тяло. Някои низши чувства имат. И песните са такива. Българинът винаги като вземе своите песни, намалява „ми“-то, а увеличава „фа“-то. (Учителят свири български мотив). „Фа“-то винаги го увеличава, а „ми“-то намалява. Много ум на човека не му трябва, но парици му трябват. Пък по-малко пари, повече ум трябва. (Учителят свири български мотив). Българинът и „си“-то намалява. Като се моли казва: „И с молитвата тази работа не става“. Като престане да се моли един човек, ще дойде страданието. Ще действува, и тогава започват миньорните гами. Сега какво искате? Кое ви трябва най-много? Здраве ви трябва най-много. На всинца ви здраве ви трябва най-много. Имате една песен „Сила, живот и здраве“. Може ли да я изпеете? – Тогава я пейте, понеже не сте здрави. Човек трябва да пее. (Учителят пее: „Какво ще стане от тебе, ти си малко

дете, което сега расте, от тебе ще стане млад момък, който в света ще се зове. От мен болестта се страхува, понеже всякога, когато в мене тя идва, все гладува, все гладува, затова тя е страх от мене“.) Човек трябва да пее. Мото:

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната Любов.

XVI година
40 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 15 септември 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев

1937_09_17 Аристократ и демократ
Младежкия окултен клас КНИГА: Разумните същества, том 2

АРИСТОКРАТ И ДЕМОКРАТ

"Отче наш"

За следващия път пишете върху темата: "Външна и вътрешна зависимост на паметта".

Паметта има външна и вътрешна зависимост. Когато се даде една тема, не пишете като децата. Ако покажат на едно дете три кукли и го попитат по какво се отличават, то казва, че едната е по-голяма, а другата е по-малка, и толкова. Всъщност има много други неща за наблюдение. Някои кукли са по-добре изработени, на някои очите им се движат, други пък са много добре облечени и т.н. Тогава от какво произтичат противоречията в живота? За следващия път развийте и тази тема: "На какво се дължат противоречията".

Казвате, че противоречията могат да бъдат физически, духовни и умствени. Например, виждате един набожен човек и виждате друг, който не е набожен, и казвате, че не вярва. Защо единият вярва, а другият не? Как определяте вярата, след като тя не е нещо, което се вижда? Или казвате за някой, че не може да смята добре. Все пак вие намирате нещо –намирате причината, която определя отношението на нещата. Разказваха как една високопоставена дама от София я видели в градината – държи вестник "Le temps", обърнат обратно, седи и "чете". Облякла се хубаво и взела вестника да покаже, че разбира френски. Минава един господин, гледа, че държи вестника обратно, и казва: "Госпожо, турили сте вестника наопаки." – "Много ви благодаря" – дамата обърнала вестника. Значи следващите минувачи ще виждат, че тя знае френски. Питам с това изменил ли се е умът на дамата? – Само положението на вестника се изменило. В началото тези, които минаваха покрай нея, знаеха, че не знае да чете, а и тя самата знаеше в себе си, че не знае. След като обърна вестника, другите вече мислят, че знае да чете, но тя знае, че не знае. Сега, представете си, че минава един ваш приятел и ви казва, че имате една погрешка, т.е. че държите вестника наопаки. Вие поправили ли сте погрешката си, когато обърнете вестника? Ако този човек не беше ви казал, че го държите наопаки, щяха да минат тридесет-четиридесет души и щяха да разправят, че една високопоставена дама е обърнала вестника наопаки и такова щеше да е общественото мнение. Вие може да измените общественото мнение, като обърнете вестника и така другите ще мислят, че знаете да четете. Понякога във вас се заражда желание да се покажете, че знаете нещо. Това не е ли разположението на тази софийска дама? Например, искате да се

покажете, че знаете нещо по математика, че знаете нещо по пеене или че пишете стихове. Много пишат стихове и когато ги чета, виждам, че има рими, но на колко места думите не са турени на място, колко много думи не си хармонират. Веднъж четох един английски поет, при който всяка дума е турена на място така, че ти е приятно да четеш, и си казах: "Това е поет!" Наричат го Лорет Псалмопевец.

Сега, във вас естествено се заражда въпросът: "Ние от кои сме?" Вие сте или от едните, или от другите. Някой пита: "Ама всъщност как ме намират?" Аз ти казвам, че твоят вестник "Le temps" е обърнат наопаки и това показва, че предметът, с който се занимаваш, не го разбираш. Ако мина край вас втори път и видя, че сте оправили вестника, казвам: "Сега държите вестника правилно, но не зная дали разбирате." Може, например, да произнасяте думата "истина" много добре, което значи, че сте обърнали вестника както трябва, но не е достатъчно само да я произнасяте, а трябва да я разбирате. Допуснете, че напиша ноти върху петолинието и ви казвам да ми ги изпейте; вие познавате нотите, знаете всички технически подробности, т.е. теоретическата страна я знаете, но дойдете ли до практическата, оказвате се в трудно положение.

www.petardanov.com/jpg/Picture1.jpg

Сега, преведете какво означават тия геометрични фигури, нали сте изучавали геометрия. На първата фигура имаме един остър човек, който мисли само за себе си и има стремеж да се издигне. Втората фигура представлява човек, който има желание да натрупа богатство, да тръгне на екскурзия по света и да опита хубавите бани. Това е едното тълкуване. Второто тълкуване е следното: там, където се натрупват снеговете, е "A", водата се събира в "B", а в "C" нещата се показват, т.е. прави се канализация в един град. И така, имате един остър човек "A", един мек човек "B" и един уравновесен човек "C". "A" е разточителен син, който всичко харчи, а "B" е син, който събира всичко в себе си. Сега кое тълкуване ще приложите? И защо кривата линия "B" е най-голяма, правата линия е по-малка, а най-малка е начупената линия "A"? Винаги, когато се отдалечават, предметите стават малки. Например, вие обичате някого, защото е наблизо, а не го обичате, защото е надалеч. Или някой ви става тягостен, защото е дошъл твърде наблизо. Когато огънят е близо, е приятен, но щом много се приближи, става неприятен. Следователно човек, който ви става неприятен, се е приближил много до вас, а този, спрямо който сте изстинали, е толкоз далеч от вас, че не можете да го видите. Всеки, който се приближи в една естествена поза и в нещо ви услужва, той ви е приятен. Един извор ви е приятен, понеже сте близо до него и можете да утолите жаждата си.

И така, всички остри хора са чували, пълни с шила. Например, с шило пробождат обущата, за да ги шият. Понякога сприхавите хора са полезни – те са пълни с шила и ходят да ги продават. Всеки може да се натъкне на някое шило. Ако това не е така, защо казвате, например, за някого, че ви е убол? Според моята теория, аз вече зная, че този човек носи шила и това е естествено. Питам какъв е церът на убожданията. Щом този човек ви бодне, трябва да му купите шилата. Той носи чувал с шила – купете ги и вече няма да ви боде.

Сега, според вас, вие защо пеете? Първо, певецът пее от зор, защото ако не пее, той ще се задуши. А щом пее, той ще се отдуши. Ако не пеете, ако задържите въздуха, ще се задушите – затова вие пеете. После млъквате, за да се напълните. Защо ви трябва да пеете? – За да се изпразните. Когато се пълните и изпразвате, вие се миете. Нали когато пълните и празните една чиния, вие я измивате. Следователно, когато пеете дълго време, ще се измиете вътрешно. Представете си, че някой ден не можете да се търпите, станали сте много остри, неразположени сте и искате да намерите някой човек. Сега, допуснете, че двама остри хора, които продават шила, се срещат, единият казва: "Моите шила са по-хубави!" и другият казва: "Моите шила са по-хубави!" Представете си сега, че двамата започнат да си показват шилата, но те са направени от лед. Идва някой, оплаква ми се, че шилата са лоши, а аз го питам: "Проучи ли от какво са направени?" – "Много са остри." – "Че са остри, остри са, но от какъв материал са направени? Аз зная, че са от корав лед." – "Много са яки, какво да се прави с тях?" Казвам: нагорещете ги и те ще станат много меки. А сега си представете, че след като аз стопя ледените шила, вие се убодете от вашата собствена острота. Вие може да носите разтопени шила, но имате захар, която е суха. Съберете сухата захар и разтопените шила, за да няма пакост. Питам сега какво трябва да направите с разтопените шила и захарта. Обикнат ли се захарта и острите шила, те стават на вода. Тогава шилата, които някога са бодели, казват: "Едно време и ние бяхме като вас, сега станахме меки, но само изгубихме нашата твърдост." Ледът омеква, грубата захар се разтопява и всички стават меки. Най-първо имате остро шило и твърда захар, но после те се съединяват и стават сладка течност. Как ще обясните това? Сега, вие искате да станете сладки – съберете на едно място шилото и твърдата захар и течността ще стане сладка.

Сега, трябва да направите превод на горните образи. Какво трябва да правите, ако имате живот, който е замръзнал? Сега ще ви преведа всичко това: имате, например, една категория числа – 1, 2, 3 и втора категория числа – 4, 5, 6. Представете си, че първите три числа са семейството – бащата, майката и синът, т.е. имате един свят. При втората тройка от

числа имате второ семейство – пак баща, майка и дете. Това дете мъжко ли е или женско? Трябва да го докажете. Колко единици имате в числото 2, колко единици имате в числото 3? Добре, някой ще ви каже, че една единица, събрана с две единици, дава три единици. Числото 3 пък има условия да стане кораво, защото твърдите неща са мъжки, а меките са женски. Въобще, мекотата е от женски произход. Какво разбирате под думата "жена"? В живота винаги могат да се определят две състояния, защото той върви по една вълнообразна линия. Така е във физическия живот. Изпъкналата част на линията винаги е твърда, а вдлъбнатата част е мека. И в движението на змията има тия две части – змията разбира закона, по който става това движение. Във всяко изпъкнало състояние на живота има твърдост и грубост, във всяка вдлъбната страна на живота има мекота. Но вие трябва да съберете твърдостта и мекотата на едно място и да образувате едно движение. Не можете да образувате движение, ако нямате твърдост и мекота едновременно. Ако нагреете лед, например, той се разтопява и започва да се движи. Ако пък отнемете от топлината му, тогава става втвърдяване и няма никакво движение.

www.petardanov.com/jpg/Picture2.jpg

Та казвам: науката на кривите линии е един математически език, показващ как трябва да се живее. Например, изучавате един човек, т.е. имате един триъгълник, който показва посоката на движение. Ако го разглеждате отдолу, посоката е нагоре, т.е. той е висок връх, а по двата му склона слиза вода. Ако го разглеждате отгоре, това пак е посоката на движение, но в случая движенията отдолу се съединяват навътре и преминават така, че движението не е нагоре, а е обърнато надолу. С други думи, то се представя, че е нагоре, но предметът се обръща в обратна посока. Да кажем, че се стремите към забогатяване, но ако в това богатство огрубявате, вие надолу ли слизате или нагоре се качвате? Щом човек огрубява, надолу слиза, защото само в мекотата има движение нагоре. Човек, който става мек, отива нагоре. И затоплената пара заема по-голямо пространство, има условие да се качва, но горе тя ще се сгъсти и така ще се образува втората линия, по която ще отиде надолу. Та казвам: природата иска да ви научи.

Понякога искате да бъдете спокойни, да нямате никакво препятствие, всичко да ви е наред. На кого работите могат да са наред? Вие трябва да имате свойството да ставате и твърди, и меки. Когато станете меки, трябва да имате свойството да тръгнете, а когато станете твърди, трябва да сте силни. Понеже твърдите хора се спират постоянно, а пък мекия човек всеки го чака. Чашата вода е добре дошла на градинаря, а при твърдите неща трябва да отидеш, защото не се движат. Как обясняват аристократизма? Аристократизмът представлява човешки тела, които са

изгубили своето движение. Демократизмът пък представлява тела, които са станали меки и се движат. Къде е културата – в аристократизма или в демократизма? Културата е в демократизма, понеже той тече като вода, която отива и търси хората. Аристократът чака да го намерят. Аристократите са горделиви, седят като планини и казват: "Да познаят, че сме високи!" Водата пък, която слиза, е тщеславна и казва: "От високо място слизам, отивам в света да го изследвам."

Понякога вие се затваряте в себе си. Щом се затвориш в себе си, ти си аристократ. Някой пък казва, че се е отворил, значи е демократ. Щом се затваряш, ти си горделив; щом се отваряш, ти си тщеславен. Питаш защо си се затворил. – Защото трябва да се спреш. Питаш защо си се отворил. – Защото трябва да тръгнеш. Всеки, който се затваря, трябва да се отвори, защото няма никакъв друг смисъл. Една врата може хиляди години да седи затворена, но следващото ѝ състояние ще бъде да се отвори. Следователно нещо, което се отваря, трябва да се затвори, а нещо, което се затваря, трябва да се отвори. Законът е такъв. Скръбен си, защото си аристократ; радостен си, защото си демократ. Радостта е демократична, скръбта е аристократична. Само демократите са радостни – щом не си радостен, не си демократ; щом си радостен, демократ си. Сега вие сте тъжни, нали? – Защото сте от аристократически произход и кого как срещнете, казвате: "Не съм разположен." Аз така деля хората: неразположен ли си, аристократ си; разположен ли си, демократ си. Много малко демократи намирам сега в света. Искате да уредите работите си; ако не станете демократи, работите ви не могат да са уредят. Работите се поправят при демократизма. Разбира се, не стават съвършени, но се дават по-благоприятни условия да се изправят. Тези, които умират на Земята, отиват нагоре, а онези, които се раждат, слизат надолу. Онези, които умират, са недоволните от живота аристократи, а онези, които се раждат, са демократи. Трябва да мислите върху тия разсъждения.

И така, в изпъкналите работи се събира особена енергия. Нали казват, че електричеството се събира винаги по остри места. Това лесно можете да го проверите. Ако носът много се изтъни на върха, човек става много сприхав и трябва да го пазите, защото винаги се сърди. Човек, на който носът отдолу е по-широк, има много вода. Човек с остър нос е сух, насъбрал е електричество и току търси някъде да бодне. Ако го доближите, той веднага ви прави бележка и казва: "Стой малко настрана, не знаеш ли, че електричество има тук!" Следователно, щом се разсърдите за нещо, не ви трябва да се карате, а само потъркайте носа си. Когато станете сутрин, потъркайте носа си; на обед потъркайте носа си и вечер потъркайте носа си. Питате какво ще стане от това. Ще стане това, което никога не е ставало.

Преди време дойде при мен една жена, за която може да се каже, че е духовна. Мъжът й пък бил светски човек, казвал й, че тя не разбира живота, и имал слабостта да пие вино. Жената го церила, церила, но той не се отказвал и тя идва един ден да ме пита как да го отучи да пие. Казах й: "Не можеш да го отучиш, защото човек, който много обича виното, обича и жените. Жените поддържат пиянството в мъжете и мъжете поддържат пиянството в жените." – "Че как тъй?" Рекох й: "Мога да ти дам само един метод: когато той спи, ти му говори: "Пий само вода, пий само вода!" Виното е получено от водата и той, когато разбере това, ще се отучи."

Сега, ще направя превод на този пример: да допуснем, че обичаш често да се гневиш. Това е влюбване в жените, защото гневът е мъжки елемент – той е силен и винаги търси много жени, защото там успява да омекне. Гневът трябва да намери една жена, понеже жените носят мекотата. Всъщност той трябва да намери жените, които носят истинската мекота, защото има такива, които носят повече топлина и за тях образно се казва, че са изгорили някого? Хора с много голяма температура понякога се оплакват, че левият им крак се е сгорещил, а десният е изстинал. Топлината на десния крак, който е мъжки, отива в левия и го сгорещява. Какво трябва да правите тогава? Турете левия крак върху десния, за да проникне в него светлина. Сега ще ви предам едно изкуство: виждали сте жени, които плетат – в тази работа има кука, мрежа и бримки. Куката е мъжът, защото има хаплив зъб, мрежата е жената, а бримките са децата. Как се правят децата? Мъжът захваща със зъб преждата, увива я и изтегля една бримка, т.е. едното дете. После пак я захваща, пак я увива и изтегля втора бримка. Така се нареждат синджирчета и когато накрая ги видят, хората казват: "Колко хубава дантела е изплела!"

И така, ако не впрегнете мъжкия и женския принцип на работа, нищо няма да постигнете. Мрежата е жената, куката е мъжът, а самият човек, който работи, е разумното начало. Когато говорим за мъжа, разбираме онзи принцип в света, чрез който можеш да работиш. Женският принцип пък е този, който може да бъде турен на работа. Трябва да впрегнеш и двата принципа. Най-първо трябва да имаш твърда почва – това е мъжкият елемент; трябва да имаш и вода – това е женският елемент; тогава нещата се одухотворяват и всичко, което израства от земята – тревите, плодовете, всички неща за ядене, това са децата. Какво разбирате под думата "деца"? Има ли глагол, произлизащ от българската дума "дете"? Вие не знаете произхода на тази дума. Под "дете" разбираме да съединиш един твърд с един мек принцип и туй, което се свързва, е детето. Следователно на земята децата образуват връзката. С Любовта и Мъдростта е същото – те се свързват с Истината. Не можете да свържете

Любовта със Знанието и с Мъдростта, ако нямате Истината – тя е връзката на нещата. За да вървят работите в живота ви, трябва да имате Истината. Детето представлява Истината, т.е. връзката на нещата.

Сега, казвате, че трябва да обичате Истината. Ако нямате Истината, нещата не могат да се свържат и тогава Мъдростта и Любовта ще останат непонятни за вас сами по себе си. Към коя категория ще поставите Знанието? Например, леките тела изгарят. При мекия принцип ти винаги ще изгориш и на пепел ще станеш; при силния принцип, който е твърд, ти ще ослепееш и ще изгубиш Знанието. Ако възприемеш силната светлина, очите ти ще ослепеят, затова никога не привличай пряко светлината. Затова са дадени клепачите: когато светлината е силна, тия мускули я отбиват, за да може по-добре да влезе в очите. Не мислете, че миглите ви са в покой – те са в едно много бързо движение, което не забелязвате. И щом минава светлина, те веднага се раздвижват. Всичко това са неща, които не сте проверили.

Понякога искате да бъдете знаменит човек в света, да се издигнете. Какъв елемент ви е необходим за това? За да се измените, трябва ви Знание, но с това няма да бъдете полезни в света. Високият планински връх трябва да бъде полезен – да дава направление на ветровете, да дава направление на реките. Ако събраните по върховете снегове и ледове не се стопят, нямаше да има реки и нямаше да се говори за тия високи върхове. Когато се повдига в света, човек казва: "Трябва да бъда добър!" С това той подразбира, че трябва да се топи. Когато снеговете по планините започват да се топят, тогава всички плодни дървета в полето започват да растат. Следователно между топенето и растенето има известно съотношение. Докато нещо не се стопи в теб, не могат хубавите работи в теб да изникнат. С други думи, скръбта трябва да се превърне на Радост. Никой не е доволен от скръбта, защото е нещо твърдо. Затова в нея трябва да дойде Топлината, която да я разтопи. Щом се разтопи, скръбта ще се превърне на влага, ще слезе в ниските места и плодовете ще се върнат на работа.

И така, острите работи са мъжки, а меките са женски. Под думата "жена" винаги трябва да разбирате смяна на две състояния – скръб и радост. Щом се говори за жена, скръб и Радост ще имате; щом се говори за мъж, ще разбирате смяна на Светлина и тъмнина. В мъжа винаги има Светлина и тъмнина. Жената продава Радостта и скръбта, мъжът продава Светлината и тъмнината. Следователно мъжът е художник, който понякога туря тъмни сенки край очите, а някъде полага светли очертания. Тогава как ще определите Светлината – демократична или аристократична е тя? Тъмнината е аристократична, а Светлината е демократична – тя е тщеславна и ходи навсякъде. Не е лошо човек да бъде тщеславен. Ако

вземем нещата в естествената им проява, под думата "тщеславие" аз разбирам нещо, което се размножава и става достъпно за всички. Горделивият е достъпен за малцина, а тщеславният – за всички. Горделивият не обича приятели, иска да има само един приятел, голям аристократ и тертиплия * е той. Всичко това личи в походката му, защото гордостта дава една особена осанка и прави човека много хубав. Например, когато правят гимнастически упражнения, някои от вас са аристократи и играят с вдигната глава. Така не се правят упражнения. Щом играете гимнастика, всяка част от телата ви трябва да взема участие, на всичко трябва да предадете движение, т.е. Животът трябва да се предаде във всички части. Първо при изправяне трябва да направите контакт с първичната енергия; после този контакт трябва да се прекъсне, за да влезе тази енергия в работа; после отново следва контакт. Не бива да правите упражненията рязко – това е мъжкият принцип. Ще ги правите бавно, за да има равновесие.

Сега, вие искате да знаете как да живеете. Животът седи в това да знаете как да движите езика си, да знаете как да движите очите си. Защото понякога движите очите си тъй, че не знаете какво виждате или пък движите езика си тъй, че не знаете какво казвате. Или пък имате един ум, а не знаете какво да мислите; имате едно сърце, а не знаете какво да чувствате. Например, гледам как някои правят гимнастическите упражнения с вдигната нагоре глава. Това е неестествено положение. Други пък свиват раменете си, което пак е неестествено. Някои вървят с вдигнати рамене, други повдигат дясното си рамо. Тези пък, които пушат цигари, вървят с една ръка отзад, а с друга – на устата и всичките им работи мязат на движенията с тютюна.

Освободете се от вашия стар и глупав аристократизъм и възприемете разумния демократизъм! Съединете ги, та да излезе нещо хубаво, т.е. бъдещото поколение. Щом тия принципи се съединят, присъединете и разумното начало. Всяко нещо трябва да отиде на своето място. Когато разглеждате нещата поотделно, се виждат, че не са на мястото си. Например, острият човек, разглеждан отделно, е противен, но в целокупността той има свое значение. Научете се преди всичко да мислите добре и да чувствате добре. Да мислите – това е мъжът у вас, да чувствате – това е девицата у вас. Следователно, когато чувствате добре, вие сте девицата; когато чувствате зле, вие сте жената, която се е напълнила с непотребен багаж. Оплаквате се от нещата в света. Оставете вашия бит-пазар, носете само хубавото и красивото в Живота! Това е задачата на Природата.

Още много време имате да учите, за да свършите училището и да

реализирате това, което сега ви казах. Трябват ви десет хиляди години. Започнете отсега, защото ако не започнете сега, ще ви трябват още сто хиляди години. Ако пък и тогава не започнете, в бъдеще ще ви трябват още десет хиляди години. Ще кажете, че много дълго време ще се живее. Ученик, който следва дълго време и след 16-годишна възраст пак стои в гимназията, как мислите, от умните ли е? Ако завърши за седем-осем години, значи е способен, но ако продължи по-дълго, не е способен. По същия начин и ние, ако закъсняваме за Доброто в света, не сме от способните. Ако закъсняваме в умственото си развитие, не сме от най-способните. Можем да закъснеем, но трябва да свършим работата си според времето, което Природата е определила. Пожелавам ви да бъдете от разумните и способни ученици и да свършите работата си навреме.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В истината е скрит Животът.

36-а лекция от Учителя,
държана пред Младежкия окултен клас,
17 септември 1937 г., петък, 5 ч. с, София, Изгрев

---

* тертиплия (тур.) – човек с навици, човек на реда.

1937_09_19 *Любов и приравняване*
утринно слово

ЛЮБОВ И ПРИРАВНЯВАНЕ

Ще прочета 25-а глава от Исайя.

"Защото си бил сила на сиромаха, сила на нищия в утеснението му." (— 4 ст.)

"От вина, очистени върху дрождията." (— 6 ст.)

— Всички ще бъдат очистени. Няма да остане нечист, неорганизиран човек.

Много неща е казал пророк Исайя. Това, което не се е сбъднало в негово време, ще се сбъдне сега. Същото се отнася и до човешкото съзнание. Това, което човек не може да възприеме в съзнанието си днес, ще го възприеме след време. Затова казвам, че много време трябва да се говори на човека, за да възприеме известна истина. Ако казваш на новороденото дете, че 2x2=4, то нищо няма да разбере; ако казваш същото на двегодишно дете, и то нищо няма да разбере. Обаче, ученикът отчасти разбира, какво значи 2x2 и 2+2. Днес и възрастният не разбира дълбокия смисъл на числата и на действията с тях. Като кажем, че 2x2=4, имаме един умствен резултат.

Ако бедният човек има да дава 4,000 лв., той се ограничава, влиза в затвор. Ако двама приятели му дават по две хиляди лева, те го освобождават от затвора. Значи, 2x2 означава закон, който изважда човека от затвора. Двойката освобождава, а четворката ограничава. Какво значи ограничението? — Дълг. Когато има да дава, човек всякога се ограничава. — Кога заробват човека? — Когато искат нещо от него. — Кого заробват? — Богатия. Щом го заробят, лесно го обират. — Кого нападат? — И глупавия, и учения. — Кого цапат? — Светията. Грешният, сам по себе си, е оцапан, няма какво повече да го цапат. Следователно, това, от което светията се цапа, грешника никога не може да го оцапа. И обратно: това, с което светията се мие и чисти, грешният се цапа. Какво ще стане с черната дреха на грешния, ако върху нея туриш бяло петно? Ще се оцапа. Който го види, ще каже: Какво е това бяло петно на черната ти дреха? То не отговаря на черния цвят.

Често питате, какво нещо е омразата и какво — любовта. — Омразата е слизане надолу, в гъстата материя. Любовта е качване нагоре, в рядката материя. Ако се стремиш към забогатяване, ти си под влиянието на

омразата; като се откажеш от богатството, ти си под влиянието на любовта. Ако от богат искаш да станеш беден, ти ще имаш любов, колкото искаш; ако от беден пожелаеш да станеш богат, ти ще имаш омраза, колкото искаш. Как може да те обичат хората, ако на сто души свои работници задържаш всеки ден по един лев от надницата? Ти печелиш от техния труд, затова не могат да те обичат. Ония, които работят, и те са като тебе. Ти си техен баща, а те — твои деца. Какъвто е бащата, такива са и децата. Могат ли вълчетата да бъдат подобри от стария вълк? Могат ли агънцата да бъдат по-добри от овена?

Казвате: Да се обичаме! Това значи да обичате всички. Ето един мъчен въпрос за разрешаване. Как ще обичате всички? Като речеш да обичаш всички, ще задържиш на всички по половин или по един лев от надницата. Първо ще ги извикаш да работят при тебе, ще им определиш надница сто лева, а после ще им задържиш по един лев. Де е злото сега? — В това, което им задържаш. Ти си наел хиляда души работници, плащаш им по сто лева, а на всички задържаш по един лев. Хиляда работника по един лев правят хиляда лева. Значи, работникът получава сто лева дневно, а господарят — хиляда. Може ли при това положение да се обичате? — Невъзможно е. Може ли един мъж да се ожени за две жени, и те да се обичат? Той непременно ще обича едната повече, а другата — по-малко. Ако той обича и двете еднакво, и те ще се обичат. Яков имаше 12 сина, но най-много обичаше Йосифа. Това породи омразата на останалите братя, заради което те го продадоха.

Казвам: Омраза се явява не само между отделни лица, между господари и слуги, но и между различните религиозни секти. Една секта се счита по-близо до Бога, по-права, и с това предизвиква омразата на всички останали секти. — Какво трябва да се прави, за да се обикнат хората? — Да се приравнят. Щом даваш на работниците си по сто лева надница, и за себе си ще задържиш сто лева. Ако някой се издигне повече от другите, веднага ще го намразят. — Защо? — Защото му се плаща по-голяма надница. Светията получава по-голяма надница, затова някои хора не го обичат. Като казвам, че нещата трябва да се приравнят, нямам пред вид външното приравняване, но вътрешното. Изгладете, т.е. изравнете грапавините в сърцето си, за да обичате, както трябва — чисто и безкористно. В любовта и в обичта се крие известно користолюбие. Някой казва: Обичам те.

— Зная, защо ме обичаш. Ти си болен, вярваш, че мога да те излекувам. — И аз те обичам. — Зная, защо ме обичаш. Ти имаш сто лева надница, аз имам хиляда лева — очакваш да ти дам нещо.

Христос казва: "Ако не се отречете от всичко, което имате, не можете да

влезете в Царството Божие." Това значи, да обичаш безкористно. Ако не се отречете от своите стари идеи, и в небето да влезете, пак ще се карате.

— Какво трябва да се прави тогава? — Там е философията. Казваш: Аз мисля по-особено от другите хора. — Там е злото. — Постъпвам другояче, не като всички хора. — Там е злото. В желанието си да бъдеш особен, да постъпваш особено, в това се крие злото.

Един ден иде един музикант при мене и ми казва: Аз мисля за музиката особено, не както другите музиканти. — И аз мисля особено. Не е там въпросът. Хайде, да направим един опит. Поставям пред нас една кибритена клечка. Изпей първо ти една песен, после и аз ще изпея една песен. Който от двамата може да запали кибритената клечка, той е истински певец. Сега и аз, като ви проповядвам, казвам: Всеки от вас е една кибритена клечка. Ако ви проповядвам и мога да ви запаля, проповедта ми почива на истината; ако не мога да ви запаля, истината е далеч от мене. Всяко нещо е истинно и вярно, когато има някакъв видим резултат — Обичам даден човек. — Приравни ли го със себе си? — Не съм го приравнил. Значи, не го обичаш. За да обичаш някого, ти трябва да го приравниш със себе си. Ако го туриш по-високо от себе си, ти го поставяш на опасен път; ако го туриш по-низко от себе си, ти го правиш свой слуга. Следователно, ако твоят ближен е долу, а ти — горе, господар си му; ако той е горе, а ти — долу, той ще ти заповядва, а ти ще му се подчиняваш. Ако той е над тебе, ти ще бъдеш недоволен от него; ако е под тебе, той ще бъде недоволен. Плюсът е над тебе, минусът е под тебе. Кой е стрелката, която уравновесява?

Какво разбирате под думата „клечка”? Според мене, клечка е това, което може да се огъва, без да се чупи. Това, което не може да се огъва, не е клечка. Под клечка не разбирайте кибритената. Следователно, като казвам, че вие сте кибритени клечки, имам предвид възможността на кибритената клечка да се запалва, да свети и сама да пали огъня. Думите „кибритена клечка” започват с буквата „К”, която е съставена от една права линия и две наклонени към нея. Двете наклонени към правата представят удар, който причинява запалване на клечката. Всяка проява на живота е удар — по-малък, или по-голям. Например, любовта е удар, омразата също е удар. Любовта бие господарите, а омразата — слугите. Вие говорите за любовта, но не я разбирате. Говорите за Христовата Любов, а се обиждате от най-малкото нещо. Това не е любов. Някой казал, че си лаком, и ти се обиждаш. В коя буква на тая дума се крие обидата? Буквата "Л" е добра. В нея има възлизане нагоре, към Бога. Буквата "А" означава бременност; тя е натоварена буква. Всяко нещо, което е натоварено, трябва да се разтовари. Омразата е натоварване на човека, а любовта — разтоварване. Кое е

натоварено в човека? — Неговото сърце, неговият ум, неговата душа и неговият дух.

Следователно, всяко натоварено нещо трябва да си почине. Любовта носи почивката. Тя разтоварва човека. Значи, омразата товари, а любовта разтоварва. Да те мразят, това значи, да те натоварят с нещо, да го носиш. Като го поносиш малко и се умориш, ще дойде любовта да те разтовари. Докато беше на небето, Христос разполагаше с голямо богатство — натоварен беше. Щом слезе на земята. Той се разтовари и раздаде богатството си на хората. Христос беше богат с любов, а хората — с омраза. Казва се, че Христос понесе греховете на човечеството. Това значи: Той купи стоката на хората, т.е. техните грехове. — С какво ги купи? — С капитала, който носеше от небето. И апостол Павел казва, че обеднял, т.е. купил греховете на хората. Не мислете, че в греховете не се крие нещо ценно. Те са скъпа стока. Важно е да знаеш, как да извадиш съдържанието, което се крие в тях. Ако владееш това изкуство, ти ще бъдеш богат човек. Който не може да извади богатството, скрито в греха, ще се опетни. И, ако не разбира смисъла на тая идея, пак ще се опетни. — Как ще се опетни?

Представете си, че един опитен лекар, но млад, красив човек, дойде да прегледа вашата жена, болна от проказа. Какво ще правите? Лекарят ще я пипне на няколко места, да види, какво е състоянието ѝ и как да ѝ помогне. Вие ще гледате спокойно и няма да помислите, че лекарят има някаква задна цел. Напротив, ще бъдете доволен, че той ѝ помага. Друг е въпросът, ако жена ви е млада, красива, жизнерадостна, и лекарят си позволи да я пипне. Не само, че ще бъдете недоволен от него, но няма да му позволите втори път да стъпи във вашия дом. Защо в първия случай позволяват на лекаря да пипа болната жена, а във втория случай не позволяват?

Един ден вървим с един бивш гимназиален учител из града и говорим върху различни философски теми. Минахме край една гостилница. Вътре, около масите, бяха насядали много хора, всички разположени, ядат. Отдалеч още миришеше на пържоли. Учителят каза: Едно време, когато бях на работа, и аз ядях от тия хубави неща, но сега, ще минавам само и ще помирисвам. Той въздъхна дълбоко и продължи: Така е, като нямаш пари, ще носиш неволята. Погледнах го и му казах: Ако искаш, аз мога да ти помогна да прекараш един ден в доволство: да ядеш и пиеш, колкото искаш. Но ще знаеш, че на другия ден няма да бъдеш между живите. Не ти е дадено да се удоволстваш. — Откъде знаеш това? — Не е важно, откъде зная. Казвам ти, че ако не беше уволнен от служба, нямаше да бъдеш между живите. Разумният свят те уволни, за да се продължи животът ти.

Какво ще разберете от тоя пример? Поуката е следната: Не можеш да

живееш едновременно по два начина — като богат и като беден, като добър и лош, като учен и прост, с омраза и с любов. Омразата и любовта са тясно свързани помежду си; те са женени една за друга. И тогава, ако жената ви направи добро, мъжът ще ви обере; ако мъжът ви направи добро, жената ще ви обере. Това наричат хората любов! Никаква любов не е. Ако първо ви дадат нещо, накрая ще ви оберат; ако първо ви оберат, накрая ще ви дадат нещо. В тая любов се крие едно вътрешно користолюбие, от което трябва да се освободите. Вие обичате Бога, за да ви даде нещо. — Това е користолюбие. Това е неразбиране на истинската любов. Бог постоянно дава. Хората взимат, а Бог дава. Щом е така, трябва ли да обичате Бога, само за да ви даде нещо? Като взима, човек постоянно се товари, докато товарът му стане непоносим, и той умира. Затова казвам, че Бог дава, но даването му причинява страдания. Мислите, чувствата и желанията на човека са товар, който той не може да носи и умира. Как няма да умреш, ако постоянно носиш в себе си мисълта и желанието да спечелиш няколко милиона? Някога ще ги спечелиш, но след това ще ги изгубиш. Загубата на милионите може да ти причини смърт. Друг някой желае да влезе в едно духовно общество, като член, но в скоро време му предлагат да напусне обществото, понеже се различава по възгледите и вярванията си от останалите членове. Той напуща обществото, но се разочарова от живота.

И тъй, желанието на мнозина е да бъдат обичани, но така, че само да взимат, без да дават. Всеки иска да бъде обичан, но да не взимат нещо от него. Така постъпват някои момци. Един момък откъсне едно бяло карамфилче и го занесе на своята възлюбена, срещу което иска сърцето ѝ. После ще отиде при втора, трета мома, да им занесе по едно карамфилче и да вземе сърцето им. Така той иска да им каже, че карамфилчето струва много, затова иска сърцето им. Това не е истина. Момата взима карамфилчето, дава срещу него сърцето си и след това започва да се оплаква. Младата мома е оня, който се влюбва в Господа и Му дава сърцето си за едно карамфилче. Който дава сърцето си на човека, всякога остава недоволен и казва: Откраднаха сърцето ми!

Сега ще кажете, че говоря все за младите. Според мене, всички сте млади. Старите казват: Какво правят младите! — Каквото правят младите, това правят и старите. И младите, и старите са дошли за любов. Разберете ме. Аз не критикувам нещата, но ги разглеждам по същество. Казваш за някого: Обичам тоя човек. — Защо го обичаш? Какви са твоите вътрешни подбуди? Даваш му едно карамфилче, срещу което взимаш сърцето му. Ти храниш една кокошка по няколко пъти на ден, докато я угоиш, заколиш и изядеш. Това любов ли е? Ако изядеш кокошката и, като се ожениш, тя се роди като твое дете, изяждането ѝ има смисъл. Ако я изядеш и не ѝ дадеш

живот, изяждането й не се оправдава. Между тебе и кокошката трябва да стане приравняване. Това изисква любовта. Двама души се обичат, когато единият може да слезе до уровена на другия, а другият може да се качи до уровена на първия. Ако това не може да стане, единият е господар, а другият слуга. Христос дойде на земята да постави всички хора на един уровен, да ги направи Синове Божии. Докато хората не се приравнят, не могат да бъдат братя. Това значи, всеки да зачита правата на другия, както зачита своите. Любовта подразбира вътрешно зачитане на всички свещени права на душата.

Като слушате да говоря за любовта, казвате: Толкова години вече работим върху себе си, но нищо не постигнахме. — Как ще постигнете, докато мислите само за пари и удобства? Така и банкерът работи върху себе си, но той никога не може да стане светия. Не е достатъчно само да сееш. Сятото трябва да израсте, да даде плод, да се ожъне и прибере в хамбара. Колкото посееш, толкова трябва да събереш. Дойде някой при мене, иска да служи на Господа, но първо се интересува от оня свят. Казва: Искам да ме убедиш в съществуването на оня свят. Значи, с едно карамфилче искаш да убедиш младата мома, че Бог съществува, че има друг свят. Защо ще го убеждавам, че има друг свят? Ние сме двама братя, родени от един баща. Защо той ще ме заставя да обичам баща си? Аз виждам баща си, и той го вижда. На мене говори, и на него говори. Защо трябва да ме убеждава да го обичам? Да бъркам в кесията му? Бащата е дал вече нещо от себе си на своите синове, няма защо да им дава още, за да ги учи на любов. Сега синът трябва да прояви любовта си, без да казва на баща си, че го обича. Каже ли, че го обича, това е користолюбие.

Сега и вие ще кажете, че ме обичате. Какво сте направили за мене? Само оня люби, който може да направи нещо необикновено. Кой от вас е направил слънцето? Кой е направил звездите, дърветата, цветята? — Ние говорим за любовта. — Това нищо не значи. Говориш, т.е. раздвижваш въздуха и после искаш дял в тая работа. Ти приличаш на оня безделник, който видял, как един турчин чука кафе пред кафенето си и пъшка, казва: хъ, хъ. Безделникът му казал: Хайде да станем ортаци: ти ще чукаш, аз ще казвам хъ, хъ. — Да станем ортаци. Турчинът продължавал работата си. Започнали да дохождат клиенти. Той правел кафета и събирал пари. Съдружникът му казал: Дай и на мене пари, нали работим заедно. Турчинът си мълчал. Съдружникът завел дело. Съдията изслушал и двете страни и казал: Туряйте парите в една тенекиена кутия. Като падат вътре, ще се чува един звук "тин". Парите ще вземе турчинът, а съдружникът ще вземе "тин". В случая, парите представят реалността, а "тин" е нереалното.

Казано е в Писанието: "Ония, които чуят гласа Му, ще станат и ще

оживеят". Не е достатъчно само да стане, човек трябва и да яде, да расте. Каква полза ще имам от семето, ако не го хвърля в земята да израсте, да се развие и да даде плод, който да опитам? Не е достатъчно да се говори за любовта; тя трябва да се опита. Изворът, който непрестанно блика, е истинската любов. Тоя извор трябва да се опита. Бог направи извора, плодните дървета, слънцето и каза: Ще бъдете като извора, като плодното дърво, като слънцето — постоянно ще давате. Който дава, той изпълнява Божията воля и е щастлив; който само взима, изпълнява своята воля и е нещастен. Направете си избор. Ако искате да живеете, давайте; ако искате да умрете, взимайте. Ако искате да живеете, обичайте; ако искате да умрете, мразете. Казваш: Щастието не е нито в любовта, нито в безлюбието. — Това е заблуждение. Казано е в Писанието: "Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога." Щастието е в Бога, във вечния живот. Трябва да обичаме Бога и да отидем при Него. Само така ще се оправи светът. Всички други начини са помощни средства. Когато всички обикнем Бога и вършим волята Му, светът ще се изправи. — Ние обичаме Бога. — Защо сте нещастни тогава? Вие обичате себе си, като божество; искате да бъдете център, всички да ви обичат. Затова сте нещастни. Щастието ще дойде по обратен път. Първо да обичате Бога, да вършите Неговата воля. После ще обичате себе си. От любовта към Бога ще научите, как да обичате ближния си и как — себе си. Така ще се научите, как да помагате и на кого да помагате. Здравият, силният, умният, праведният и светията нямат нужда от моята помощ. Обаче, болният, слабият, глупавият, грешният се нуждаят от помощ, но трябва да знаете, как да помагате.

Сега, аз не искам да смущавам умовете ви. Вие се държите за старите си убеждения, като слепец за тояга. Не казвам, че трябва да ги хвърлите, но искам да ми ги продадете. Колкото искате за тях, ще ви заплатя. Нека има отношение между мене и вас. Ако не ги купя, между нас няма да има никакво отношение. Ето, Христос купи греховете на хората. Без любов към Бога щастие не съществува. Без познаване на Бога живот не съществува. Като знаете това, не питайте, защо остарявате и защо отслабвате. Говорите за оня свят. С какво ще се похвалите, като отидете на оня свят? — Искаме да видим Христа. — Как ще Го видите, като не приличате на Него? То е все едно, да дойде една кокошка при мене да ме види. Първо, тя не може да ме види такъв, какъвто съм. Какво ще ми каже? Че снесла много яйца, че кудкудякала. Това не ме интересува. Това се отнася до кокошките, а не до хората. Мнозина приличат на кокошките. Направят едно добро и крякат, всички да ги чуят. Дали на едно благотворително дружество известна сума и ще разказват на всички да знаят. Това е работа за кокошката, а не за човека.

Казвате: Какво ли още има да ни каже Учителят? Вие не сте сънували даже, какво имам още да кажа. — Какво ли знае Учителят? — Ако ви кажа това, което зная, главите ви ще побелеят. — Страшно нещо! — Нищо не е страшно. Докато главите ви не побелеят, вие няма да поумнеете. — Защо побеля твоята глава? — Защото съм започнал да поумнявам. Белият цвят е символ на щедрост; той дава всичко. От научна гледна точка, всички цветове — бял, червен, жълт, син, зелен са отражение на нещо. Черният цвят е цвят на пресищане. Той съдържа всички цветове, но ги задържа само за себе си, нищо не дава. Затова, който ходи в светлина, той върши Божията воля. Който ходи в тъмнина, върши своята воля. Той всичко взима и го задържа само за себе си.

Казано е: "Светлината свети в тъмнината и тъмнината я не обзе." Голямо е богатството на светлината, затова тя щедро дава. Така тя се освобождава от товара, който носи. Като видяла, колко е голямо богатството на светлината, тъмнината се отказала от това богатство. Тя искала да го завладее, но не могла, затова се казва, че тъмнината не могла да обхване светлината. Всеки, който завладява, носи нещастие за човека. Всеки, който освобождава, носи щастие. Щастието на човека е в свободата, а нещастието — в робството; щастието е в любовта, а нещастието — в омразата; щастието е в знанието и светлината, а нещастието — в невежеството и тъмнината.

Казано е в Писанието: "Благословени са краката на оня, който проповядва." Само оня може да проповядва, който раздава Божиите блага, без да задържа нещо за себе си. Единственото благо за него е благоволението на Бога Той се радва, че изпълнява Божията воля, както трябва.

Един българин си градил къща. Трябвало да подпре къщата на една здрава греда, която после да се замести с каменен стълб. Като пъхнал гредата под къщата, не могъл вече да мръдне от мястото си; всяко мръдване било опасно да не се събори къщата. Той се оглеждал, дано дойде някой да му помогне. Най-после видял един циганин, който го запитал: Какво правиш? Можеш ли сам да работиш? Българинът му казал: Ела за малко да подпреш къщата и [да] подържиш гредата, докато си свърша една работа. Циганинът го заместил, но се отегчил: чакал няколко часа, българинът не се връщал. Ако пусне гредата, къщата ще падне върху него. Като се върнал българинът, циганинът му казал: Много се забави!

Днес всички хора държат по една греда на рамото си и, като не могат да я пуснат, очакват Бог да дойде да им помогне. Като Го видят, казват: Господи, защо се забави толкова много? — Бог се забавя, защото ви тежи нещо на рамото, на ума, на сърцето. — Какво трябва да се направи? — Да се тури един стълб, който да подпира къщата, да не тежи гредата на

рамото ви. Само така човек може да бъде свободен.

Желая на всички да бъдете свободни от грижите на света, за да изпълнявате доброволно Божията воля.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

— В Божията Любов е благото на човека.

35. Утринно Слово от Учителя, държано
на 19-ти септември, 1937 г. София — Изгрев.

Книги:
Приравняване и Любов
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
Любов и приравняване
Старото отмина (Утринни Слова. Година VI (1936–1937). Том II. София, 1947)
20 беседи от 21 март 1937 г. до 19 септември 1937 г.
Начало: 05:00

1937_09_19 Идете при чистите извори
неделна беседа

ИДЕТЕ ПРИ ЧИСТИТЕ ИЗВОРИ

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета 54-та глава от Исаия. Тази глава, когато е писана, човечеството е било повече от 2500 години, то е било далеч от реалността. Значи толкоз е било далече в пространството и сега сме толкоз години по-близо. Тъй щото, ние разбираме нещата по-добре, отколкото те са ги разбирали. Някои неща са били известни, а някои неща сега стават известни.

„Весели се, неплодна, която не раждаш.“ Значи да се радва една жена, която не ражда. Нещо непонятно за тогавашните времена. Според идеите на евреите жена, която не ражда, се счита нещастна.

Онзи, който знае хубаво да пее, е едно благо. Но да пее онзи, който не знае, той всякога ще излезе със скръб. Почти всичките хора мязате на певците и свирците, които излизат на сцената и се връщат наскърбени. Целият живот е една сцена, на която ние се явяваме, с големи аспирации, вдъхновени и след туй слизаме от сцената с наведена глава. Някои искат да знаят от какво произтичат противоречията. Има едно противоречие. Ако певецът не може да пее, причината е в него. Понеже той не е развил гласа си, който Бог му е дал. Ако свирецът не може да успява, не е свирил. Онзи, който говори, ако не успява, не е развил речта си. Причината е у него.

Ако някому не върви в света, помнете. Вие мислите, че човек в света може да бъде богат, че човек в света може да бъде силен, без да бъде добър и без да бъде справедлив. Абсолютно това е невярно. Величието на света и на всичките хора, следете историята не само тук, на цялата Земя, но проследете историята на цялата Вселена – законът е един и същ.

Сега още ние не знаем предназначението на доброто какво е. Писанието казва, че човекът отишъл да вкуси от плода на доброто и злото. Човек се захванал с една трудна задача. Господ му казал: „Тази задача ще оставиш за после“, но човекът имал амбицията и казва: „Тази задача може да я разреша.“ Че може да я разреши, вярно е. Но човек започнал да разрешава задачата не навреме. После Писанието казва: „И понеже Адам станал като един от нас, да познава доброто и злото и понеже няма туй знание, да не би да вземе повторно от дървото на живота и да стане безсмъртен и този глупак мъчно ще поправи тази погрешка“, та му забранил да яде от

дървото на живота. Защо? Защото опасността ще стане двойно по-голяма, отколкото е сега. Сега ако умираме, е лошо, но ако не умираме, е два пъти по-лошо.

Аз не искам сега да се спирам върху отрицателните работи, защото и вие не може да си представите човек да говори за злото – то е опасна работа. Да говориш за дявола е опасна работа. За каквото и отрицателно да говориш, то е най-опасната работа. Това са взривни вещества. Мислите ли, че ако закачите дявола, не е погрешка? Колко помощници има? На колко главите са побелели, които са се занимавали с дявола. Някой път казвате: „Противи се на дявола." Трябва да подразбирате „Противи се на служителите на дявола", а не на дявола. Христос казва: „Не противи се злому." Дяволът е един принцип извън живота. Няма живот. Един ден като стъпи с крака си някъде, ще те смачка и нищо не казва. В „Отче наш" се казва „Не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго". Бог да се застъпи да ни изведе от лукавия. А вярващите сега искат да се борят с дявола. Всеки, който се е борил с дявола, тъй се е оцапал, че му трябват два, три живота да се очисти от миризмата. Даже толкоз смели християни има, що се женят за някой лош мъж, женят се за дявола да го реформират. Казвам: Това е опасна задача. Вие казвате: „Какво трябва да се прави?" Оставете тази работа. Онзи, Който допуснал злото в света, оставете Той да разрешава. Пък вие оставете този въпрос, абсолютно не се занимавайте.

Някои ме питат какъв е произходът на злото. Казвам: Какъвто е твоят произход, такъв е и произходът на злото. Защото ти си сам едно зло и питаш произходът на злото какъв е. Всички други същества кански плачат от човека. Казват: „Този господар е много лош." Всички се оплакват. Има толкоз заявления против човека, толкоз оплаквания. Ще дойде една съдба. Всички хора ще бъдат съдени. Кой от вас не е изял 100 кокошки? Кой от вас не е изял 100 агнета? Кой от вас не е изял 100 риби? Ще кажете: „И Христос ги пече." Аз другояче разбирам. Не печи риба, която не обичаш. Печи ония риби, които обичаш. Щом изядеш една опечена риба, която не обичаш, тя ще ти причини най-голямото зло, което не предполагаш.

Никога не яж туй, което не обичаш. Никога не мисли за това, което не обичаш. Мисли за това, което обичаш. Мислиш ли за онова, което не обичаш, ще ти дойде някое голямо нещастие. Има един свещен страх в света. Той трябва да съществува. Но този свещен страх слабо са проявили. Но един „свещен страх", един „свещен трепет" го наричам – то е на мястото. И най-високата култура, до която животните достигнаха, е страхът. У тях страхът беше свещено чувство. Едно животно, като го онеправдаеш, плюе на краката си, бяга. И като се качи на високото място, благодари на Бога, че краката му са дълги, че могло да избяга. Виждал съм

някой път, децата от една махала, някой е смел юнак, седят, карат се децата и то казва: „Само ме удари, да видиш какъв юнак съм.“ Онзи като го удари, казва му: „Ти като дойдеш в нашата махала, аз ще ти кажа.“

Ти засягаш дявола и казваш: „Я ме удари!“ Той те плесне, казваш: „Още един плесник.“ Още един път го удари и той казва: „Като дойдеш в нашата махала, ще ти кажа.“ И във вашата махала ще бъде същото. Положението ще бъде такова, както на един турчин, бабаитин, на който син му биел все гяурите. Казва: „Баба (татко), знаеш ли, един гяур набих.“ Казва му: „Синко, не прави това нещо.“ Един ден той хванал един българин и казва: „Хванах един българин да водя по пътя, но не идва. Пусни го – не ме пуща.“ Като се върнал, малко накуцвал. Казва: „Намери ли си батко си?“ – Казвам: Ти не се закачай с гяурите, защото са лоши.

Сега вземаме стиха и казваме: „Всичко чрез Бога може.“ Хубаво. „Всичко чрез Бога“, се подразбира „всичко добро“. Бог е реалност, най-великото в света. Всичко добро се разбира, а не всичко зло. То не е от Бога.

Та казвам: Вземете вашата идея за любовта. Мнозина от вас имате едно понятие за любовта. Даже да вземем любовта като течност, любовта като едно въздухообразно тяло, и любовта като едно етерно тяло, и любовта като светлина да я вземем. За да добиеш една гама от любовта... (Знаеш ли какво значи „гама“? Вземаме един научен термин, „гама“. Гами има в музиката. Но в сегашната биология има един хормон, един грам от хормона е най-скъпото вещество, и в биологията струва 12 милиона лева един грам. Но в света няма още един грам. В света има само няколко гами. Една гама е една милионна част от грама.) Та казвам: Ако вие имате една гама от любовта, то трябва да работите 3000 години. Една милионна част от грама да имате, 3000 години трябва да работите като човек. Защото то е разпръснато из цялото пространство. После, най-скъпото вещество е любовта. Не се позволява нито една прашинка, и най-малката капчица, колкото и малка да е, не се позволява да падне. На най-чистото място някъде. Любовта трябва да иде на друго място. Вие мислите, че може да си играете с любовта. Щедро давате. Това са ваши заблуждения. Това са резултати. Един човек с песен може да се занимава, но то не е музика, самото [...] музика. Може да се занимаваш с резултатите на пеенето. Пението е като раздвижиш въздуха. Този въздух все ще трепти, но самата музика, която чувствуваме в дадения случай, много малко е.

Колко може да предадете от вашата музика? Ако вие можехте, понеже музиката е първата форма, единствената дреха, с която Любовта се облича. Музиката е една от най-красивите дрехи. Ако вие, само с крачето на тази дреха, с която е облечена Любовта, ако може да засегнете кой да е мъртъв

човек, той ще оживее. В който и дом да влезе, ако достигне едно трептение до ушите на хората, всичките спорове на тия хора веднага ще престанат.

Казвате: „Как ще се оправи светът?“ Светът ще се оправи само с Любовта. Къде са ония хора, чрез които Любовта ще се прояви? Казвате: „Нашето сърце гори.“ Горенето не е любов. Любовта е изявление на Бога. Това е дрехата на Бога. Вие казвате: „Бог е Любов.“ Значи, достъпната дреха на туй абсолютното Същество, на туй безграничното Същество, Което може да бъде достъпно за нас, не само за нас, но за най-възвишените същества. Има 3 начина, по които Бог е достъпен. Бог е достъпен само чрез Любовта. „Бог е Любов“, казва Писанието.

Та казвам сега: Реалното, то трябва да е вече като една наука. Понеже ние искаме да влезем да проповядваме едно учение, да напуснем Земята. Няма какво да напущаме Земята. Тази Земя ще работим, да я преобразуваме. Затова сме дошли на Земята. Господ казва: „Ще преобразите света.“ Ще преобразим, понеже ние сме дошли да работим. – Тази работа как ще стане?

Някъде в Америка, в пристанището имало една подморска скала, на която много кораби се разбивали и американското правителство решило да се справи с тази канара, турили 3000 дупки, поставили взривове, съединили го с ток и само едно дете на 5 години като натиснало копчето, цялата канара била разрушена. Ние дупки пробиваме, динамит се слага, и един ден и най-слабият като побутне копчето, всичко туй ще изчезне.

Сега вие мислите Христос ще дойде с ангелите от небето, да тури ред и порядък и вие да останете да ядете и да пиете, облечени хубаво, с капели, с лачени обуща. Като дойде Христос, ще имате повече от лачени обувки. Ще се оплакват говедата от лачените обуща, ще се оплакват овцете от хубавите дрехи. Ще се оплакват, понеже, ние правим нещата не с любов. Ние гледаме животните от любов. Всичко в света ние вършим без любов и туй го наричате „егоизъм“. Едно безлюбие има. И право е, всичко ние вършим без любов. И вследствие на това страдаме. Дето умираме, умираме по същата причина.
Казвате: „Христос умря.“ Христос умря заради нас, заради нашето безлюбие. Уморихме Го ние и възкръсна за Своята любов, която имаше към Бога. Любовта му беше по-силна. Следователно Той знаеше, че трябва умре. Казва: „Тия хора ще ме уморят.“ Казва: „Така е решено.“ Има един, Той трябваше да опита колко е силна любовта Му, че след като Го умориха хората, чрез любовта възкръсна. Той казва: „Имам власт да положа душата Си, имам и власт да я взема. Хората може да Ме уморят, но Аз ще възкръсна.“

По същия начин и вас хората уморяват. Вашите деца ще ви уморят. Вашият възлюблен ще ви умори. Вашите ученици ще ви уморят. Каквото имате, ще ви уморят вас, туй да го знаете. Христос имаше един ученик, който Го предаде. Но Го предаде евтино. Но те му обещаха, казват му: „Ако Го предадеш в нашите ръце"; еврейските свещеници му казват: „Ти ще бъдеш цар на евреите, ще бъдеш знаменит, цар еврейски може да бъдеш." А щом го предаде, казват: „Ти си предал един изменник, който искаше да разруши еврейския народ." И той си казва: „Така ли Го продавам?" Пред Него седи една грандиозна идея и като Го продаде, видя своята погрешка, че никаква цена няма. Юда имаше амбицията, но като предаде своя Учител, любовта се отне от сърцето му и той почувствува всичкото безсмислие в живота и той се обеси.

Мислите ли вие, че ако предадете вашия Учител, въжето ви ще бъде куршумът, въжето ще бъде смъртта? Аз говоря принципално. Ти дойдеш някой път до убеждението, готов си Господ, Който е в тебе, да Го предадеш. И мислиш, че като Го предадеш, ще се подигнеш и велик ще станеш. Той като си замине, ти ще видиш безсмислието на човешкия живот. Ако ние може да носим страданията в света, то се дължи на Онзи, Който живее в нас. Той казва така: „Аз, Който създадох света, ако ти ме слушаш, ако вървиш по пътя, ще ти дам. Аз ще изкарам всичко на победа." Следователно оставете тогава Господ във вас да се състезава. Вие губите победата в себе си и искате да я придобиете отвън. В себе си трябва да я придобиеш. И първото служение е да оставиш Господ в тебе да действува, абсолютно да се не разклати умът ти.

Три неща предложи на Христа: „Покажи – казва – силата си." Той казва: „Силата от Бога иде. Със Словото иде силата." После го кара от храма да се хвърли. Христос му казва: „Не изкушавай Господа Бога твоего. Понеже ти си Ме качил горе на храма, няма какво Аз да се хвърлям." И най-после Му казва, ако му се поклони, ще му даде всичките царства на Земята. – „Тия царства не са твои, те са на Господа, да си вървиш, откъдето си дошъл."

Вие имате ли сте изпитания? За пример, някой път вие кипнете и се разгневите. Има два вида гняв: един гняв, който иде от любовта, и един гняв, който иде от безлюбието. Ако се гневиш от любов, на място е, любовта е спасителка, благословение е. За Бога казват, че се е разгневил. Вие не сте опитали гнева на Бога. Гневът на Бога дава живот. Ако Господ не се гневеше!... Гневът на Бога подразбира Неговата любов към всички тия глупави деца, които не разбират Божията любов. Седиш, гневиш се. Онзи, способният ученик не се научи. Възмущаваш се, имаш доброто желание човек да станеш. Всичко ще ти дадем, пари, дрехи, обуща, всички каквото

искаш, ще ти дадем. Някой музикант, професор, като намери едно даровито дете, казва: „Учи се, всичко ще ти дадем.“

Та, първото нещо: Вие сте се обезверили; не сте се обезверили, но сте дошли да вярвате в себе си повече, отколкото в Бога. Най-първо вие мислите, че всичко може да направите. Като дойдете до големите изпитания, казвате: „Туй нещо не стана както мислех.“ Няма нито едно същество в света, на което работите да са станали тъй, както то е мислило. Нашите мисли стават дотолкоз, доколкото ние реализираме онзи първичен план на Бога. Нашата свобода седи, че Бог има един специален план – ти да се развиваш. Там седи твоята свобода. Ти имаш широк простор да употребиш каквото искаш, да реализираш своята воля в себе си. Ако реализираш, герой ще бъдеш, и талантлив, и светия, всичко ще станеш, какво ли не!

Вие всички искате да станете силни хора в света. Но едно време, когато Бог създаде света, създаде най-големите животни и после всичките животни се представиха пред Бога да им даде властта. На големите животни, Той им казва: „Много сте големи, не може да управлявате, ще изнудите света.“ Дойдоха най-малките. Казва им: „Много малко ядете, ще държите хората гладни.“ Намери човека по средата някъде и казва: „Единственото същество, което може да управлява, то е човекът.“ Той беше малко детенце, играеше си и нямаше съзнание. Господ взема най-слабото същество. И между всички животни човекът е по-слаб, понеже бяха по-стари от него. Всички животни бяха създадени преди човека. И Господ казва: „Туй, слабото същество ще турим за в бъдеще да има власт.“ И тогава всичките животни дигнаха една голяма врява: „Как тъй?“ Днес това е факт. Че туй, слабото същество, на което гледаха с презрение и всички сега се чудят, че туй, слабото същество, трябва да ги учи. Всички стари философи останаха на заден план.

Всички онези горделиви мисли вътре във вас, те мязат на силните животни. Онази велика мисъл на животните, туй е човекът. Туй, което мисли, е човекът. Имаш в себе си една мисъл, която не се мени – тя е Божествена. Туй, което не се мени във вас, върху него приложете вашето щастие, понеже искате да живеете на Земята. Ако вие не можете да развиете вашия ум, ако вие не можете да развивате вашата доброта тук, на Земята, ще проповядвате сега за другия свят. Другият свят е велик свят на разумни отношения, разбиране има. Не както тук между нас. Ние нямаме разбиране. За пример, ако един слуга отиде при един съвременен богат човек, той може ли да му даде ключовете на своята каса? Най-първо той няма доверие.

Някой път някои ми казват: „Говори ми за оня свят." Казвам: Аз за оня свят не обичам да говоря. За Божия свят обичам да говоря. Туй, което аз зная, е, че Божият свят е вътре в мене. И светът на ангелите е вътре в мене, и човешкият свят е вътре в мене. В човешкия свят е ангелският свят. В ангелския свят е Божественият свят. Тия трите свята са вътре, едновременно ги виждам; и хората виждам, и ангелите виждам, и божествения свят виждам. Как? То е моя работа. Аз казвам просто, че го виждам, а как го виждам, то е моя работа. Как го виждам, няма да ви разправям. Човека не го виждам като животно, защото животното ходи на четири крака. Едно различие има. Защото, рибите как ги виждате? Рибите ги виждате както плуват без крака. Птиците крила имат. Като дойдете до ангелите, и тях представят с крила. Ни най-малко нямат крила. Вие казвате: две крила имат.

Най-слабият ангел в небето има 25 милиона крила. Всяко крило подразбира една мощна сила, то е закон на ума, на движението. Следователно с 25 милиона крила един ангел може да пребради цялата наша Вселена и да му останат още в запас, гориво, да осветява. (Туй по човешки говоря.) Ако стъпи един ангел във вашия дом, какво ще стане? Ангелите не идат. Ако дойде един ангел във вашата къща, вашата къща ще изгори. И в църквата не стъпват, понеже и църквата ще изгори. Едно от качествата е: където стъпи, изгаря. И в училището не могат да стъпят, защото ще изгори. И те често от благоразумие, да не причинят вреда, понеже ще стане някакво нещастие и удар, за да не стане [така], идат порядко и то трябва да вземат предохранителни мерки, да не би да се запали светът от тях, защото ако се запали, ще изгори.

Казва Писанието, че Земята един ден ще изгори. Ще изгори по единствената причина, че няколко от тези ангели ще дойдат и ще запалят Земята. Казвате: „Когато се запали Земята, какви трябва да бъдем ние?" Ние се плашим от огъня, който гори. Но огънят на ангелите е един процес на чистене, горението е светлина. Както водата за нас уталожва нашата жажда, така е в ангелския свят горението. Светлината е като водата. Както водата смекчава твърдите вещества, за тях светлината е като водата. В тази светлина те се къпят. Техните океани, техните езера са направени само от светлина. Как ще си го представите? Няма какво да ме разбирате. Казвам: Има едно подобие между водата и светлината по отношение на човека.

Сега нека дойдем до ония неща, които са близки. Ние поддържаме един Божествен живот, който може да преобрази Земята, разумно да я преобрази. Не да раздели хората, но да внесе една хармония в този Божествен живот. Трябва да се пресъздаде сегашното устройство на света. Божественият живот трябва да преустрои най-първо нашата мисъл, трябва

да преустрои нашите чувства, трябва да преустрои нашите постъпки.

Тази сутрин ви рекох: Ти ако поставиш един човек в любовта си по-горе от тебе, ти ще го намразиш. Всеки човек, когото туряш по-горе от себе си, ще го намразиш. Всеки човек, когото туряш по-долу от себе си, той ще те намрази. Всеки човек, когото туряш по-горе от себе си, най-първо ще те възлюби, но ти ще го намразиш. Всеки човек, когото ти туряш по-долу от себе си, ти ще го възлюбиш, но ще го подцениш и той ще те намрази. За да [не] се яви омраза, ти ще го държиш наравно на себе си, и за да не те намрази, ще го държиш равно на себе си.

Следователно, за да няма омраза, един човек няма да го туряш нито по-долу, нито по-горе от себе си – за да не го намразиш и за да не те намрази и за да се разбирате. И тогава отношенията между вас [ще бъдат] по Закона на Любовта [и] ще се споразумявате. Онези хора, които се обичат, те са като човешките крака. Веднъж единият отива напред и върху другия пада тежестта, после се сменят. Да се обичат, то е законът на съвместния живот. Да обичаш някого значи в един момент да носиш тежестта, в следующия момент той да носи тежестта. Когато има правилна обмяна, [тогава] има любов. Когато го натовариш като кон, пък ти вървиш без нищо да носиш, никаква любов няма.

Сега казвате: „Както ни е възлюбил Христос.“ Че, ние имаме една идея, всички проповядват, аз съм слушал много евангелски проповедници, казват: „Изкупил ни е Христос, осиновил ни е“, както някои бедни деца осиновява. Осиновени, мислят да не работят. Да ги имат като дъщери, които да се обличат по три пъти на ден с дрехи, с ръкавици, само да се показват. Че, това не е никакъв Божествен живот! В новото учение, учените хора като ти готвят, ще станеш учен човек, а простият като ти готви, ще станеш прост. Защо ученият като ти готви, учен ставаш, а простият като ти готви, прост ставаш? Добрият като ти готви, добър ставаш и лошият като ти готви, лош ставаш. Бедният като ти готви, беден ставаш, сиромахът като ти готви, беден ставаш, богатият като ти готви, богат ставаш. Тъй седи истината. Другото не е вярно. Според онова, което ние сме изследвали, не е вярно.

Христос казва: „Син Человечески не дойде в света да Му послужат, но да послужи.“ Казва: „Ако мене Ми служат, Аз ще стана като тях.“ Но Той ще послужи, Той ще предаде тази любов, това знание, тази мъдрост, тази истина. Всичките неща, които носиш, само чрез служението ще ги придадеш.
Той казва: „Аз ви позволявам да Ме ядете.“ Той отиде и по-далеч. Днес ти ще изядеш, но утре ще дойде до тебе, но ако Го изядеш, какво значи?

Буквално, то е неговото Слово. Ако бихме възприели Христовото учение и го приложим в живота, да започнем от семейството, от живота, от църквата, от училището, ако го приложим вътре в себе си, върху ближните, навсякъде ако се приложи, и учители, и свещеници, и работници, и господари, ако всички приложеха Христовото учение, светът щеше да има съвсем друг вид.

Идва тука един православен свещеник, иде рано, аз не обичам да приемам сутрин рано, но идва този свещеник рано и казвам му, какво му е притупало да го приемам? Много бързал. След като поговорихме, той казва: „Този свят вече си отива. Всичко си отива." И сега този свещеник ми разправя. Отива той за помощ [при един] виден владика [и той] му казва: „Ти от мене не искай никаква помощ, иди при него и виж какво той може да направи. Аз го мразя, не искам да го видя, ние никак не се обичаме." Аз го питам: Защо тия благообразни служители на Христа не се обичат? Какво има? Имането на баща си ли делят? Какво делят?

Често и на мене казват: „Вие взехте нашите овци." Казвам: Овците ваша собственост ли са? Тези души в света, в църквата, те са души на Бога. Че как мислите? Аз овца ли съм, аз ще бъда подобен на вас. Дето срещна овца, съвсем другояче постъпвам. Аз с овцете говоря. Аз, като ги срещна, не ги благославям като вас, но като я срещна, питам я: „Пиеш ли хубава вода? Пила ли си хубава вода?" И като ми каже, че не е пила, пътувам 2–3 часа, [заведа я] при един извор да пие чиста вода. Казвам: „От тази вода, като си жадна, да пиеш." После питам я: „Хубава храна имаш ли?" Заведа я при най-хубавото пасище и ѝ казвам: „Като огладнееш, тук да идваш." И като намерят, че се е преобразила овцата, казва: „Много хубав извор, много хубаво пасище."

Това е новият начин за проповядване. Не казвам на овцата, че трябва да повярва в Господа. За Господа на овцата не говоря, защото, щом започна да говоря на овцете за Господа, ще вляза в спор. Ако кажа, че искам да стана овчар, тя казва: „Ние вече имаме понятие от тия старите овчари. Тия старите овчари ми взеха вълната, взеха ми млякото, взеха ми децата. Ти от тях ли си?" Как ще им докажа аз, като отивам при овцете? Казвам: „Аз дойдох да се уча как [да] живея при овцете и да стана като вас една овца. Какво ще кажете? Как да бъда като овца?"

Че, защо Христос взема един пример и казва: „Аз съм лозата, а вие – пръчките, Отец Ми е земеделец, който обработва." Че какво има от това? Христос избира лозата. Тя не е така проста, както ние мислим. И овцата не е така проста. Овцата е едно същество, което никога не се поддава на греха, това е огънят. Огън е овцата, Божествен огън. В този смисъл, а не в тази

форма, както разбираме. Онзи свещен огън, който носи в себе си Божествения живот, той е овцата, а те сега разбират тия овци. Ако те имаха тези живите овци, пастири щяха да бъдат, както Моисей беше в пустинята. Бог го прати да стане овчар и в онзи момент, когато видяха [къпината] да гори, Той казва (в къпината беше Христос, Който гореше, и Той казва): „Аз съм лозената пръчка, която гори. Не се приближавай до тази пръчка, изуй си обущата, понеже мястото е свещено.“

Щом ние се приближаваме при една душа, в която Бог се проявява (аз не говоря за външната страна), щом се приближаваш до коя и да е душа, която гори, трябва да изуеш обущата си и да имаш един свещен възглед, който и да е. Аз не говоря за човешките дела. Щом се приближаваш при една душа, в която Бог се проявява, тя гори, ние трябва да изуем обувките си, да имаме един свещен възглед, един свещен трепет, че има една душа, в която Бог присъствува. И тогава ще имаш съвсем друга представа и ще гледаш как се проявява, няма да гледаш външната страна. Ако разбираш така човека, ти си почувствувал Божията любов. Ти като схванеш, че в човека Бог се проявява, отваря се неговата душа. Аз съм го проверил. Само една дума като кажа, забелязвам една малка усмивка и той казва: „Човещина е“, някой път като кажа и в човека веднага се отваря неговото сърце и той казва: „Като е така, аз съм готов да го направя.“

Казвам: В новото учение имате туй разбиране в живота, разбирайте така; ако така не разбирате, това са старите разбирания, старите религии. Някои владици и патриарси, да ги поживи Господ, не да ги поживи, но да ги съблече Господ. Слугинята да се съблече е разумно от своята нечистота и да си облече нови дрехи. Всички трябва да се облечем с онези нови дрехи на любовта. И тогава, като се облечем, ще се познаем, ще си подадем ръка. Сега се ръкуваме, целуваме се. Тъй, както сега е, престъпление е. Ако целунеш един човек без любов, то е престъпление. Ако се ръкуваш с един човек без любов, то е престъпление. Ако говориш без любов, то е престъпление, и добро ако вършиш [без любов], и то е престъпление.

Какво трябва да правим? Най-хубавото нещо, което можете да направите, казва Писанието: нито едно оръжие. Сега се опитаха някои тук и се изпоплашили горе, на Витоша. На Черния връх на наблюдателницата паднал гръм и вестниците пишат, че трябва да вземат предохранителни мерки, може гръмотевица да ги избие, тия туристи. Тия туристи не трябва да отиват горе. Тия туристи, които ходят по Витоша, не се позволява. Те трябва да ходят със свещено чувство, не да ядат и да пият. Които ходят на Витоша, чиста вода и чист хляб ще ядат. Даже не се позволява жертвоприношение. В старо време ходеха жертви да принасят на Бога, но само на Моисея [на] високите места ходеха да принасят жертва на Бога.

Никому не се позволява да заколи едно агне и да го яде на Витоша. В Божествения свят не се позволява. За три прегрешения не може да измият греховете. Долу, в полето може да ядат, но горе, на Витоша, не може, не се прощава. Те мислят, че като идат горе, че няма да ги сватосват горе със своите уреди. Месоядството е позволено с любов. Който има любов, да яде месо, който няма любов, никакво месо да не яде. Който няма любов, трева да пасе. Който има любов, няма да пасе трева. Един закон трябва да има. Седна аз, дойде някой и ми казва: „Не влизаш в положението ми." Аз в своето положение искам да вляза. Казвам му: Ти ако си на моето място, какво ще направиш? Представи си, аз имам 200 милиона лева. Казваш: „Ще раздам." Хубаво, ще раздадеш на тия хора и те започват да ядат, да пият и да се разхождат и ще се развратиш. Мислите ли, че доброто с пари става? Не, не. Аз искам, като направя една услуга на тебе, да я направя от любов, да чувствувам, че Онзи, Който е в тебе, е доволен, и казвам: Ако Той не е доволен, не ти правя добро. Не искам да се самозаблуждаваш. Ти, ако дойдеш вкъщи, казваш: „Аз не обичам да ям боб. Ще ми заколиш кокошка." Казвам: Аз няма да ти заколя кокошка, понеже Господ не е в тебе. Щом ти искаш кокошка, Господ не е при тебе, щом ми даваш заповеди, щом дойдеш в дома ми и казваш: „Дай ми моето право."

Щом се усъмняваш в мене, Господ не е в тебе и ако аз се усъмнявам в тебе, Господ не е в мене. Ако аз се съмнявам, Господ не е в мене. Ако ти се съмняваш, Господ не е в тебе. Тогава и в тебе Господ не е, и в мене не е. Какво ще направим? Тогава аз няма да се усъмнявам в тебе и ти няма да се усъмняваш в мене. Аз ще те обичам както аз разбирам, не по твоите правила, а по моите; и ти ще ме обичаш както ти разбираш – то е Божественото, то е новото. Една пълна свобода. Тогава да се зачитаме, да виждаме Господа навсякъде, където се проявява.

„Той е недостъпен, не съм виждал Господа." Може би след хиляди години няма да Го видиш. Като се качиш на небето, като ангел, едва ще го видиш, като едно слънце. Ти ще го видиш в един малък размер. И няма да имаш една ясна представа какъв е Той всъщност. Ако искате някой път да имате една идея за Господа, трябва да четете Сведенборг, той го е въплотил, по Сведенборгски. Питам тогава: Какво разбрахте?

Бог е едно колективно произведение на всичките разумни в света. В най-разумното Бог ще се прояви. Бог е колективно проявление. В сърцето, онова, което можете да почувствувате, то е пак Бог. В постъпките пак е едно колективно проявление. И в колективната мисъл, която се проявява, то е Бог, и в колективните чувства, то е пак Бог в тебе, ти и Той се проявявате. Колективните постъпки, в които ти се проявяваш, то е пак Бог, и там Бог се проявява. Ако ти в мислите не може да видиш Бога, никъде не

може да Го видиш. Ако и в колективните чувства и постъпки не може да Го видиш, никъде не може да Го познаеш. Затова Сократ е казал: „Познай себе си, за да познаеш света!“

Никакво оръжие няма осигуровка. Каквото и оръжие да употребиш против мене, когато Бог се проявява, туй оръжие няма да успее, защото колективните мисли, колективните чувства и колективните постъпки, това е Божественото, там е великият закон, на който всички велики същества еднакво мислят, еднакво се подчиняват и всичко вършат от любов, не от насилие.

Казвам ви сега едно правило, което трябва да приложите: Никога не изливайте любовта. Не мислете, че любовта е като водата. Любовта е много ценно нещо. Вие мислите, че любовта може да я разливате навсякъде. Ако имате само една гама, която е една милионна част от грама, 3000 години ви са потребни, за да го съберете, а като имате тази гама, вие ще бъдете на Земята най-мощното същество и всичко може да вършите. Вие може да бъдете гений, светия, може да бъдете учител, какво ли не може да бъдете! Но трябва труд, трябва работа, трябва знание, трябва единство, разбиране на онзи велик закон, с който Бог управлява света разумно. Човек е във връзка с всички разумни същества, с мнозина ваши приятели, с които вие още не се познавате.

Аз някой път казвам, че хората на Земята, те са знайни в небето като галените деца, своенравните деца на Бога. Когато ангелите се усещат уморени от грандиозните работи, Господ ги праща на Земята за развлечение между хората и като дойдат тук, са в развлечение. При всичките своенравности на хората, те стават много весели, във всичко виждат много красиво, във всичко, което човек си представя, те виждат нещо грандиозно. Казват: „Тук има нещо много хубаво, имаме нещо ново в света“ и като се върнат при Бога, похваляват тия своенравни деца. Всяко дете е толкоз своенравно, че иска да бъде като Бога.
И тогава искам да ви освободя от онзи страх: да не би да осиромашеете. Ако сте сиромаси, любовта я няма. Повикайте любовта и богати ще станете. Ако се усещате невежи, не ви стига умът, повикайте любовта и учени ще станете. Ако сте безсилни, повикайте любовта и силни ще станете. В каквото и противоречие да сте, повикайте любовта, тя е необходима. Любовта е, която носи всички Божествени блага в света. В този смисъл, „Любовта“ е един израз. В древната окултна наука го наричат „Дух“, Който изнася и раздава всичките дарби на човеците, според Свое осмотрение. Бог в Своята любов раздава Своите блага на хората, на Земята. За да може Бог да раздаде ония блага, които преди векове, от цялата вечност е определил за вас, Неговото желание е да бъдете вие Негови

добри деца, носители на онова Велико учение, за което сте дошли на Земята.

Вие още не сте работили и искате да отидете на небето. Христос е слязъл от небето, Христос е тук, на Земята, а вие искате да отидете на небето. Вие не може да намерите Христа там. Сега Христа в рая няма да Го намерите. В рая те нямат нужда от Христа. Той е тук, на Земята. Те отиват да покажат как са страдали, че да ги помилва Христос. Христос ще ги намери тук, на Земята. Ако тук ги намери, и горе ще ги намери; ако тук не ги намери, и горе няма да ги намери. Вие сте дошли тук, на Земята, за да се запознаете с Христа. Ако тук не се запознаете, Той казва: „Този човек се отрече от Мене на Земята и Аз ще се отрека от него горе." Ако вие се отречете от Него и Го потърсите горе, Той ще каже: „Аз не ви познавам." Така седи учението.

Тия думи, ако са верни – аз вземам думите, които Той казва: „Ако вие се отречете, и Аз ще се отрека." Ако вие ме познавате, ако носите моето учение, аз ще се застъпя заради вас и тогава, в сегашните времена, идете в света и проповядвайте любовта. Не да проповядвате, че имало любов – на мястото на Бога турете Любовта. Имало любов, имало мир, имало братство, имало доброта, имало щедрост – те са потребни – имало мъдрост, имало Господ, имало онзи свят, имало ангели. Оставете тия въпроси, те са научни въпроси. Любовта е важна. Любовта ще спаси света. В умовете на хората ще турите знанието, то ползува. Където и да влезе любовта в света, трябват ни честни хора навсякъде.

Сега тъй, както върви светът, много добре върви. Това са милиони учени хора в света, които работят. Радвайте се. Всички учени хора са запалени лампи, това е осветление. Радвайте се на всеки един човек.

Казвам: Всеки един човек от вас, който и да е, всеки един от вас, който работи, той е една запалена свещ. Радвайте се на тази запалена свещ. Защото светлината е колективна и в тази светлина Бог се проявява. Радвайте се на звездите – в тях Бог се проявява. Радвайте се на Слънцето, радвайте се на растенията. Един ден, ако вашите очи се отворят, вие ще видите, както Моисей видя, горящата къпина. Моисей трябваше 80 години да работи, за да види къпината, която гори, да види, че има нещо, което гори и не изгаря. То е същественото. Мнозина, като дойдат до космическото състояние, винаги виждат дърветата да горят. И един ден, ако видите дърветата да горят, ще знаете, че във вас се е пробудило космическото съзнание. Радвайте се! Едно ново съзнание, едно ново разбиране се е пробудило във вас. Че всичко в света е животворен огън, в който човешката душа се намира.

Сега ви пожелавам да идете на чистия извор. Пожелавам ви да идете на чистите пасища, да пиете от хубавата вода и като се върнете, да разправяте. Като идете при добрите пасища, като се напасете, да дойдете и да разправяте за хубавите пасища и да разправяте за всичките благословения, които сте видели. Това ви пожелавам.

„Благословен Господ Бог наш“
„Отче наш“

35-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 19.IX.1937 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1937_09_22 Вечно подмладяване. Закон за вечна младост
лекция пред общия окултен клас

ВЕЧНО ПОДМЛАДЯВАНЕ. ЗАКОН ЗА ВЕЧНА МЛАДОСТ

Добрата молитва.
Молитвата на Царството.
91 псалом.
Евангелие от Матея, гл.15, ст.6–18; Евангелие от Лука, гл. 8, ст. 9–19, Евангелие от Марка, гл. 12, ст. 1–10, Евангелие от Йоана, гл. 3, ст. 1–10.
„Духът Божи.“

Човек се намира между две положения, които определят движението му. От една страна той е под влиянието на слънцето, а от друга страна – той е под влиянието на земята. Вън от това има много други влияния, с които той трябва да се справи. Вън от тия влияния той търси в света Бога, но къде да го намери, и той не знае. Той счита Бога като една сила, която работи и че Той е направил всичко. Това е за онзи, разбира се, който се е пробудил, у когото умът работи. Оня, у когото сърцето работи, той чувствува. Някои хора, като чувствуват, мислят, че мислят, а пък други като мислят, мислят, че чувствуват. Едно погрешно схващане! В човека има две противоположни движения. Чувствата винаги събират, сгъстяват нещата. А пък умът разредява и разширява. Тъй че това, което разширява и разредява, върви в света на ума, а пък това, което сгъстява, върви в посоката на чувствуванията.

На 22 септември слънцето отива към южното полушарие. Южното полушарие представлява живота на сърцето, а пък северното полушарие представлява ума. Пролет е това, което лети. Лятото е това, което налива. Есен е това, което дава, а пък зима е това, което взема. Някой казва: „Пролет.“ – Хвъркаш. „Лято.“ – Наливат ти нещо. „Есен.“ – Дават ти. „Зима.“ – Вземат. Тъй че вие сте в първия ден на есента, дава ви се нещо. За три месеца ще ви се дава. И след това ще дойде зимата и ще взема вече. Сега това са теории.

Детето като се роди, не знае. Детето отначало мисли чрез ума на баща си и на майка си. И тогаз е идеално. Детето най-първо е господар, то въодушевява баща си и майка си. Детето е генерал, заповядва. Двама души като се обичат, детето е идеал за тях.

Вие казвате: „Какъв е смисълът на живота?“ Какъв може да бъде смисълът на живота? Смисълът на живота е истината. Тогаз се пита: „Какво нещо е истината?“ – Това нещо, което свързва всички неща в едно единство и ги осмисля, то е истината. Зад истината няма нищо друго. Зад истината съществува един неорганизиран свят, един свят, в който човешки крак не може да стъпи никога. В този свят никой не знае какво е. И ако речете вие да си дадете някое понятие, съвсем ще се объркa вашият ум.

Например, някой път вие мислите дали някой ви обича или не. Тогаз вие сте вече извън истината! Какво нещо е да не ви обичат или какво нещо е да ви обичат? Онзи, който ви обича, дава ли ти нещо? Ти мислиш, че ти дава. Но всъщност дали ти дава или не, то е въпрос. Върху думата „любов“ ние тъй се заблуждаваме! Например, аз виждам тая книга и мисля, че е нещо реално. Но тая книга е вън. Някое впечатление има в ума ти. Но всъщност каква е книгата? То е една съвсем друга реалност, различна от това, което аз схващам. Например, ти имаш един човек в своя ум, но то е сянка на реалността. Даже и понятието за самите вас, и то е една сянка. Защото ако имахте реалността, вие не щяхте да се изменяте. Някой път сте радостен, и след половин час сте тъжни, недоволни, скърбни или се съмнявате. Сега, кога сте в реалното: Като се радваш, като вярваш или като скърбиш и се съмняваш? Скърбта ти може би не почива на никаква основа. Някои често дават примери, които магат да ни тикнат в лоши разбирания. Представете си, че един ваш приятел взема 20,000 лева от вас и ги тури в банката на ваше име. А пък ви казват, че той ви задигнал парите. И вие се безпокоите. И след 10 години научавате, че той ги турил на ваше име. Кое тук е реалното? Вие сте скърбели, че той изял парите ви, а пък излиза, че той не ги изял.

Да допуснем сега, че скърбите. Защо? Или се радвате. Защо? Скръбта събира, а пък радостта дава. Ти не можеш да даваш, докато не скърбиш, докато не събираш. Ако не събираш, какво ще даваш? Нещата най-първо се събират и после се дават. Ние имаме за живота една такава представа, че ние искаме радостта да предшествува скърбта. Но Онзи, Който е създал скърбта, Бог като е допуснал страданията, кое е било онова, което Го е заставило да допусне страданията? Той като е създал света, е допуснал страданията. Кои са били подбудителните причини? Никой от вас не знае кои са били подбудителните причини. Вие искате да бъдете щастливи. Коя е мярката, кое е подбуждението ви, че искате да бъдете щастливи? Вие не искате да бъдете нещастни. Кое е онова, което ви подбужда? Защо не искате да бъдете нещастни? И въпреки че не искате да бъдете нещастни, ставате нещастни. И въпреки че някой път не искате да бъдете радостен, ставате радостен. Кое ви заставлява да бъдете нещастен или щастлив? Нито щастието, нито нещастието не зависи от вас. Ти обичаш някого и сте

щастлив, но онзи, когото обичате, ви носи и нещастие. Майката обича детето и е щастлива; и като замине детето, тя е нещастна. Присъствието на детето при майката произвежда в нея щастие, а неговото отсъствие произвежда нещастие.

Ти казваш: „Аз съм господар.“ Какъв господар си? Ти казваш: „Аз мога да мисля за каквото искам.“ За какво можеш да мислиш?

Ние се отделяме от Бога и искаме щастие. Щастие извън Бога не можеш да имаш. Щом се отделиш от Бога, ще имаш вече тия външните промени. За скърбта има един закон. Излизането вън от Бога е скърб. Връщането при Бога, то е радост. Щом се върнеш при Бога, ти усещаш ограничение. И искаш да се освободиш. Излизаш навън, освобождаваш се, но скърбта идва. Отиваш при Бога. Скърбта идва, но и ограничението идва. Излизаш вън от Бога. Свободата идва, но и скърбта идва. Тъй седи в реалния живот. Всеки ден виждаме това. И после същият закон е и в следното: Ти се приближаваш при някого. Отиваш при някой господар или при някой учител. Като отидеш при този господар или учител, ти се радваш, че ще добиеш нещо, но като влезеш там, има ограничение. Отиваш в университета. Колкото и да си свободен, все се подчиняваш на известни програми. Не можеш да правиш каквото искаш. И не можеш да мислиш, каквото искаш. Можеш да мислиш, но има известен ред, на който трябва да се подчиняваш. И ако не искаш да се подчиняваш, казват ти, че трябва да напуснеш университета. Сега мнозина мислите, че като отидете при Бога, ще бъдете абсолютно свободни. За да бъдеш абсолютно свободен, трябва да се слееш с Бога. Ти за себе си не трябва да мислиш. Докато мислиш за себе си, ти не си свободен. Защото тогаз ти и Бог сте различни неща. Има две личности: Ти искаш и твоята воля да бъде. Питам тогаз: Ако две воли действуват едновременно, тогаз какво съгласие може да има? Най-първо, когато детето дойде в дома, то иска да подчини баща си и майка си, и почва да заповядва на баща си и майка си. Първоначално това дете се подчинява, но в ума му влиза, че може да заповядва на баща си и майка си. Първите две–три години те отстъпват, но към 3–4–5-та година бащата изважда закона и му казва: „Ти ли си, който ще заповядваш?“ И наложи го на общо основание. И детето почва да пее. След това дойде и майката. И тя излиза от търпение и казва: „Ти ли ще заповядваш тук?“ И тя наложи закона сега. Бият го. Баща му го бие, че не мисли. Казва му: „Ти не си научил да мислиш!“ А майка му го бие, че не чувствува добре. Тогаз детето запитва: „Защо дойдох аз при тая майка и при този баща?“ Какъв отговор то ще си даде?

Не, че ние ще оправим света. Светът ще си върви по същия път. Ако добре си обясним нещата, ако добре можем да ги схванем и да живеем според

законите, които съществуват в природата, то има една възможност да добием оная относителната реалност, туй, което ние желаем.

Ти не можеш да постигнеш неограничено нещата. Защото най-първо, когато майката ражда едно дете, бащата и майката са вече предначертали какво искат от детето. Майката иска детето да бъде един голям философ или един голям герой, или художник, или музикант. Бащата също. И ако детето мисли, че то от само себе си ще стане нещо, то се лъже. Каквито са били бащата и майката, такова ще бъде и детето. Детето не може да има други качества, вън от качествата и способностите, които бащата и майката са притежавали. Ние някой път ставаме смешни: Ние искаме да станем по-умни от Бога! По-глупави може, но по-умни – никога. Единственото нещо, което можем да направим е, че по-глупави от Бога можем да станем, но по-умни от Него – никога. Ние някой път искаме да коригираме: „Защо светът е тъй направен?“ Мога да ви дам едно обяснение, защо светът е тъй направен, но то няма приложение. На едно малко дете мога да му скроя такива гащи, каквито има бати му, който е на 21 година; мога да му ги дам, но тия, големите гащи на бати му какво ще го ползуват? То ще ги влече. Ако се облече, те ще се влачат. Ако ви дам големи гащи, само ще ги влачите и ще ви спъват.

Сега, например, вас ви спъва законът на любовта. Каква трябва да бъде любовта? Ти ще се намериш при нея в противоречие. Любовта има две противоречия: Като искаш да те обичат, ти трябва да бъдеш господар. Налагаш на хората, заставяш ги да те обичат. Поставяте се на мястото на господар. – Искаш да обичаш. Тогаз си на мястото на слуга. Ако хората не те обичат, значи не си господар. И ако ти обичаш, и ти не си слуга. Има едно противоречие. При първия случай, щом не те обичат хората, значи не си господар. Ти не си много умен човек. Няма защо да те обичат хората. Във втория случай ти казваш: „Няма защо да се обичат хората! Те не са толкоз умни.“ Има две противоречия. Как ще ги примириш? Защото в закона на любовта има едно: В любовта има едно голямо противоречие – Тя не иска нито да ѝ господаруват, нито да ѝ слугуват. Ти като отидеш при любовта като господар, тя ще те захвърли като парцал. И ако отидеш при нея, и искаш да ѝ станеш слуга, пак ще те захвърли. Тя казва: „В моето училище нито господари, нито слуги“. В областта на любовта кракът на господаря и кракът на слугата не може да стъпи, защото те и двамата са скандалджии. Светът страда от господари. И светът страда и от слуги. Светът страда и от бащи. Светът страда и от майки. И най-после, в човешкия свят има и друго: Светът страда и от синове, и от дъщери. В геометрията, в квадрата, единият ъгъл от 90 градуса е противоречието на бащата; другият ъгъл от 90 градуса е противоречието на майката; третият ъгъл – на сина, и четвъртият – на дъщерята. Какво разбирате вие под

думата „противоречие“? Бащата иска да е глава на всичките работи. И майката иска да е глава на всичките работи. И синът иска да е глава. И дъщерята иска да е глава. В този четириъгълник има 4 глави. Как ще ги примирите тия 4 глави? И започва една вътрешна борба. Щом в човека има борба, той се намира в един квадрат. Бащата има неразбраната идея, че той иска да бъде господар.

Майката, и тя иска да бъде господар. Големият син, понеже е последният, и той иска същото. И малката, понеже е последната, и тя иска. Тогаз казваш: „Защо Господ е създал така света?“ Казвам: Как трябваше да го създаде? Тогаз аз давам следното разяснение на себе си и на вас. Любовта е онзи велик закон, който дава възможност на всеки един зародиш в Божествения свят да се прояви. И тя като намери едно семе, веднага го поставя в почвата, зарива го и го оставя там. Като го зарине, тя си заминава. Тя те напусне. След това бащата идва, Мъдростта идва отгоре. Като те зарови майка ти като семенце, баща ти идва отгоре. Той има съчувствие. И понеже семето отгоре е натрупано с пръст, то той праща към него светлина и топлина. Бащата не махва пръстта. Семенцето казва: „Майка ми ме забрави!“ Бащата казва: „Почни да ровиш.“ И след като е говорил дълго време бащата на сина и на дъщерята, той ги накара да се покажат от пръстта нагоре. Но и той не може да ги освободи напълно. Едната половина остава под земята, а другата над земята и цъфти. И сега почва той да разсъждава, кой е по-добър, баща му или майка му. Майка му го държи долу в корените, а пък баща му го тегли нагоре и казва: „При мен ще дойдеш.“ Половината му е в земята, при майката, в гъстата материя, а пък другата половина е при бащата. Питам: Какво ще бъде разрешението на този въпрос? Как ще го разрешиш? Това дърво кога ще бъде свободно? – Когато дойде Истината! Тя е, която примирява всичките противоречия. Истината е онзи велик закон, или оная същина, която освобождава човека от всичките противоречия. Тя изважда дървото из почвата и го прави свободно да се движи. Изважда го из гъстата материя. Та казвам: Докато ти си в земята, истината я няма в тебе. Ти имаш в себе си Любовта и половината ти е в по-рядката среда – живееш вЛюбовта и Мъдростта. Не си в Истината. Когато излезеш вън от гъстата среда, ставаш човек. Но и човек не е излязъл още напълно, но Истината го води към това освобождение. Сега това е фигуративно казано. Истината е великият онзи закон, който ни показва пътищата на Любовта.

Противоречието е в това, че ние не разбираме, че Любовта не търпи нито господари, нито слуги. А пък Мъдростта не търпи многознаещи. Някой отива при Бога да Му философствува. Че Бог има отвращение от това. Този, Който е направил света, ти ще Му философствуваш сега и ще Го учиш какви са били Неговите намерения. Че ти ставаш смешен пред Него!

И почваш да учиш хората, че Бог така и така мислил и пр. Ще ходиш да разправяш на хората, как живеят ангелите! Ти никога не си бил при ангелите и ще разправяш как живеят те! Ти никога не си бил при светиите и ще разправяш как живеят те! Една млада мома седи сега и почва да си въобразява как ще живее като се ожени. Тя никога не се е женила и мисли като се ожени как ще нареди живота си, как ще нареди и столовете, и масите, и килимите, и пр.! И тя си създава един нов свят! И като влезе в този, новия свят и види, че не е тъй, както си го рисувала, тя казва: „Не си струва да се жени човек!" Това са наши изобретения. Законът на женитбата не е нищо друго, освен туй, че в тебе има желание да се освободиш от това, което е създала в тебе Любовта, като те е заровила в пръстта. Ти трябва да се ожениш, защото трябва да излезеш вън от земята. Някой казва: „Да се ожениш, за да бъдеш щастлив." Ти тогаз не разбираш процеса на любовта! Тия, булските дрехи, тия венци на любовта, те са външната страна. Книгата може да е добре подвързана и добре напечатана, и добре написана, но трябва четене на тая книга и приложение трябва!

Тогаз какъв е смисълът на любовта? Тя, любовта, най-първо ще те научи да живееш и ако не живееш и ти не можеш да разбереш. Ако в любовта ти елементарните работи – страданията и радостите – не можеш да разбереш, ти не можеш да прогресираш. Те са двата пътища, по които любовта се проявява. Ако ти не знаеш смисъла на радостите и смисъла на страданията, как ще разбереш живота? И после идат в живота злото и доброто и ред други противоречия! И всичко това ти трябва да го примириш! Ние сега казваме: „Да има някой начин!"

Вчера имах един разговор. Трима души ме посетиха. Дошли от Америка – двама мъже и една жена. Аз бях занят. И те казаха, че много бързат. Но и аз съм занят! И другите, които бяха дошли при мен, те бързаха. Най-после ги приех. Идват и се запознават с мен. Те казаха: „Чували сме много работи за тебе и дойдохме да те видим. Няма да стоим повече от една минута." Те ми казаха: „Една минута", но седяха 10 минути. Учат ме те сега! Те казаха: „Как ще се оправи светът? Трябва да обичаме Христа!" Аз казах само: Как да Го обичаме? Те казаха: „Само вярата, вярата в Христа ще оправи света!" Аз казах: Не зная дали вярата може да оправи. Аз се съмнявам, дали вярата може да оправи света, защото ако вярата можеше да оправи света, то той трябваше да бъде оправен! Всички вярват в Христа и досега светът не се е оправил! Те казаха: „Ти не вярваш ли в Христа?" Казах: И аз като вярвам, и за мен работите не се оправят! Намирам, че вярата е съществено нещо, но не е нещо, което ще оправи света. Вие досега сте вярвали. То е външната страна на Христа. Обичали ли сте вие Христа? Обичали ли сте Го, че заради Него да бъдете готови да направите всичко? Те казаха по евангелски: „Когато дойде Христос, Той ще ни научи." – Кога може да

дойде? Може да дойде днес, след 10 години, след 100 години, след 1000 години. И какво ще правите до тия хилядата години? После казах: Хайде да ви дам по една книжка. И им давам по една книжка за богомилите. Казах им: Четете тук. Те казаха: „Пак ще дойдем да ви видим." Рекох: Колкото пъти и да се виждаме, все това ще бъде.

Ние фотографираме някого и му носим портрета. Приличаме на ония, сегашните, временни възлюблени. Аз съм виждал млада мома, извади портретчето му, пак го тури. Мисли си тя! И ходи, и пак го извади и го погледне! То е едно верую сега. Идолопоклонство, идолопоклонство на любовта! Него го няма. Това е сянката. За тая сянка тя трепери, а пък като дойде реалността, тя казва: „Аман!" Не може да го търпи. Когато е в портрет, тя казва: „Ангел е." – Не можела без него. А пък като дойде, не може да го търпи. Когато дойде някоя идея, човек я носи в себе си като идеал, но като дойде тя реално, той казва: „Беля си намерих на главата, много загазих."
Та сега на нас ни трябва Истината, която да ни освободи…

В чувствения свят ние сме вплетени в една гъста материя и нямаме ясна представа за онова, което Бог е създал. Желанието на Любовта е да ни даде живот. Желанието на Мъдростта е да ни даде светлина и знание. Желанието на Истината е да ни даде свобода. А пък свободата е плодът. Тя е смисълът, който ще осмисли живота.

Най-първо, какъв е смисълът да ни се даде живот? Трябва да знаем, че и най-лошият живот е толкоз ценен, толкоз богатства има в него, колкото и в най-добрия живот. Ние имаме повърхностно разбиране за живота. Животът не може да се дели. Животът е неделим. Следователно, лошият и добрият живот са еднакво ценни. Това разбиране го нямаме. В любовта ти ще разбереш, че животът е еднакво ценен. И най-малкият живот, живот, който е пълен с най-големите страдания, има всички богатства, които има в рая и в Божествения свят. И ти като не разбираш, спъваш се. И всички вие искате един живот, всички други да страдат, а само вие да не страдате. Че то е едно криво разбиране на живота.

Когато напишем думата „любов", ако между буквите се зароди едно стълкновение, коя да бъде първа, какъв смисъл ще има това? Колко букви има думата „любовь"? – Шест букви. Скарат се, да кажем, коя буква да бъде първа. Ако турите отпред „ь", какво ще излезе? Нищо няма да излезе. Ако турите „в" отпред, пак нищо няма да излезе. Най-първо ще турите „л". Това е една необходимост. И след това иде втората буква, „ю". Третата буква иде: „б". После иде „о", пета буква е „в", а пък шеста е „ь". Ер малък е последната буква, с топуз. Поставете всяка буква на нейното място. Тогаз

ще дойде смисълът. Поставете страданието на неговото място. Поставете и радостта на нейното място. Поставете злото на неговото място. И поставете доброто на неговото място. Всяко нещо на своето място е полезно. Всяко нещо, което не е на своето място, не е полезно. Ние страдаме, понеже нещата са разместени. Сега, разбира се, това е един предмет, който не ви засяга всички ви еднакво. Някои от вас сте стари, а пък някои сте гладни. Някои сте жадни. Имате разни нужди. Например, тия, които ме слушате сега, мога да ви направя всички ви радостни. И магически мога да направя да ви засияе лицето. Ако на всекиго едного от вас дам по един чек от хиляда английски лири стерлинги, веднага ще имате обуща, дрехи. Те са доста голяма сума – хиляда английски лири стерлинги. Ще вземете един апартамент. Хубаво, един чек! Че нямате ли вие един чек? Животът, който имате, вложен във вас, не е ли един чек, вложен от Бога! И знанието, което Бог ви е турил във вашата глава, не е ли един чек? И свободата, която ви е дал Бог, не е ли един чек? Три чека имате, и то не по хиляда английски лири, но по много повече!

Някой път са ме питали: „Ти кой си?“ Аз ли кой съм? Аз съм този, който наблюдавам Любовта, която заравя семето. И аз съм онзи, който гледам, как Мъдростта изтегля половината от поникващото растение нагоре. И аз съм онзи, който гледам как Истината го освобождава. За тия три работи съм дошъл. Искам да стана учен човек. Давам си отчет, защо ги заравят, защо ги освобождават наполовина и защо после истината иска съвършено да ги освободи. А пък вие сега искате да знаете аз какво съм. Вие имате едно друго лъжливо чувство. Вие ме считате за един банкерин и питате дали имам пари, та да ви услужа.

Докато не се научите като мен да знаете какво правят Любовта, Мъдростта и Истината, нито пет пари не можете да получите от мен. Защото в Божествената банка, щом като отидеш да те кредитират, те ще те питат: „Ти наблюдавал ли си как любовта заравя семето?“ – „Не съм.“ – „Върви си!“ – „Ти наблюдавал ли си как Мъдростта ги изкарва поникващите растения да растат нагоре?“ – „Не!“ – „Върви си!“ – „Ти наблюдавал ли си истината как ги освобождава!“ – „Не!“ – „Никакъв кредит нямаш в нашата банка! Върви си!“

Ако не можете да носите страданията и радостите на любовта, ако не можете да издържате светлината и топлината на мъдростта и ако не можете да издържите ограниченията, които свободата дава, тогаз не можете да бъдете кредитирани. Свободата кара хората да се жертвуват. Жертвоприношението е вече закон на Истината. Ако ти не си готов да се самопожертвуваш, ти не си познал Истината. Христос се самопожертвува, понеже Той позна какво нещо е Истината. И като се самопожертвува, Той

се освободи от всички ония ограничения в живота. Докато ние не се самопожертвуваме, не можем да се освободим. Докато ти се държиш за това тяло, което имаш, ти още не си разбрал живота. И при все това, кога да е, ще трябва да напуснеш тялото си. Ако не е след 10 години, след 15 години, след 120 години или след хиляда години ще трябва да напуснеш тялото си. И ако излезеш от това тяло, къде ще отидеш? Най-първо ще живееш в едно тяло, което Любовта ще ти създаде. Това ще бъде грубата материя. Ти ще бъдеш заровен. Това е тялото на Любовта. След туй ще бъдеш заровен в друго едно тяло, ще влезеш в една по-рядка среда – въздуха. И най-после, Истината ще те облече в едно тяло, в което ще се принесеш жертва за другите. И щом се принесеш в жертва за другите, то всички други ще се принесат в жертва заради тебе. Ако ти не се жертвуваш, и другите не могат да се жертвуват за тебе. Ако ти не можеш да обичаш, и другите не могат да те обичат. Ако ти не можеш да мислиш за другите, то и другите не могат да мислят за тебе. Ако ти не можеш да действуваш свободно за другите, то и другите не могат да действуват свободно за тебе. Сега тия работи, за които ви говоря, вие ги знаете по-добре от мен. Но у вас има известни съображения. Вие сте облечени много добре, с хубави дрехи. Седите вие при една река и искате да я минете. Но казвате: „Ще се наквасят дрехите ми.“ А пък не искате да съблечете дрехите си. И търсите мост. Но щом се намерите в трудно положение, и като видите, че животът ви виси на косъм, ще минете през реката и ще благодарите на Бога, че сте се спасили. Хората сега имат известни възгледи; те са нашите наследени убеждения за морал, наши понятия за света и пр. Бог ще ни тури в хиляди такива костюми, докато дойдем до един такъв костюм, който ще има всички предимства. В това тяло са написани тия закони, в туй тяло ние носим тия закони, но не можем да ги четем. Казано е: „Ще напиша закона си в сърцето им, и ще ме познават от малък до голям.“

Онзи, който е познал Истината, той вече е влязъл във вечната младост на живота. Това е един от признаците. Човек, който не е научил закона на вечната младост, човек, който не е влязъл в нея, той не е познал истината. Онзи, който е познал закона на Любовта, той е познал 1⁄3 от реалността. Онзи, който е познал и закона на Мъдростта, той е познал 2⁄3 от от реалността. Онзи, който е познал закона на вечната младост, той е познал Любовта, той е познал Мъдростта, той е познал и Истината.

Тая година искам да познаете Любовта, за да придобиете живота! Искам да познаете Мъдростта, за да добиете истинско понятие за светлината и топлината, какво нещо са те. И най-после, искам да познаете свободата, за да познаете закона на вечната младост. Тогаз човек е като един маг. Той ще си играе с всичките работи. Той само като махне с тая пръчка, всичко,

каквото иска, може да стане. Това е към което се стремите. Вие искате да нямате никакви страдания. И право искате. Но това не може да постигнете сега. Някои сте в първата фаза на Любовта, някои сте във втората фаза на Мъдростта. И някои сега едвам сте отправили поглед към Истината, а пък смисъла на живота е в Истината. И казано е: „Истината ще ви направи свободни!“ И казано е още: „Там, дето е Духът, там е свободата.“

Сега, тая година ви пожелавам, като влезете в южното полушарие, да развивате вашата добродетел и идущата година, като се върнете в пролетта, да сте готови да разберете Божията справедливост. А пък като дойдете до слънцестоянието, до най-високата точка, да разберете в какво седи вечната младост. Докато човек не разбере вечната младост на живота, той още не е свободен. То е разумното, то е великото! Човек трябва да се ражда и прекражда. Прераждането е закон за изучаване на вечната младост. На английски богословците го наричат „the eternal generation“,– вечното произвеждане, постоянното произвеждане, т.е. вечно подмладяване. Човек трябва да има в себе си вечното подмладяване. Законът на „the eternal generation“ го наричаме вечното подмладяване. Вечното подмладяване – в това е смисълът. И тогаз човек се освобождава от всички стари възгледи. От неразбирането идат всички страдания. Щом не разбираш Любовта, Мъдростта и Истината, идат страданията. Щом разбереш Любовта, животът ще дойде. Щом разбереш Мъдростта, ще дойде знанието. И щом разбереш Истината, свободата ще дойде! А пък на нас е потребно на земята живот; потребно ни е знание; потребна ни е свобода. Пътят на живота минава през Любовта, пътят на знанието минава през Мъдростта, а пътят на свободата минава през Истината.

Та казвам: Сега не се спирайте върху въпроса: „Толкоз години ние следваме този път, какво сме разбрали?“ Направете един малък опит. Да кажем, например, че един ден сте недоволен. Да кажем, че имате една малка неприятност. Коя е най-малката неприятност от твое гледище? Защо едни имат едно понятие, а други имат друго понятие? Най-малката неприятност е, че нямаш нито пет пари в джоба си. Или имаш пет пари в джоба си. Погледнеш – и само пет пари – и си недоволен. Казваш: „Какво мога да направя с тях? Да е един лев, 10 лева!“ Ако тези пет стотинки аз мога да ги превърна в злато, колко ще струват? И ако това злато го накарам да расте? Парите растат и те. Парите се раждат така, както плодовете. Един ден, като разберете закона на парите, те ще се раждат. Вие се чудите как ще се родят. Че ако вие знаете да кажете на един човек една дума, той ще ви даде пари, колкото искате. Представете си сега, че осъждат един милионер на смъртно наказание. И тогаз царят подписва една заповед, в която казва така: „Ако си готов да подариш всичкото си имане, което имаш, на бедните, ще отложим смъртното наказание.“ Той ще помисли и

най-първо ще каже: „Не може ли половината, 3⁄4?“ – „Всичкото!“ Тогаз какво ще направи милионерът?

Та казвам: Всички ние сме осъдени на смърт. На всинца ви има по една смъртна присъда отгоре ви. И казва се: Ако дадете всичко, каквото имате, ще се освободите от смъртта, нищо повече. И Христос като дойде на земята, Той трябваше да умре, да пожертвува всичко и след това можеше да дойдат свободата и въздигането. В това седи скрит един принцип, който хората не подозират.

Та казвам сега: Не да ви заставят на това, но всеки един от вас свободно да разбере този принцип.

Сега вие не сте осъдени. Вие седите свободни. Ако ви кажат: „Дайте всичко за Господа“, ще дадете ли? Ще кажеш: „Чакай да питам жена си.“ Синът ще каже: „Чакай да питам сестра си.“ Възлюбленият ще каже: „Чакай да питам възлюблената си.“ На нас не ни трябват пари. Но парите са равноценни на човешките чувства. Човекът, който не е готов, не може да се прояви. Ти се опитваш доколко твоята щедрост, твоето сърце е готово. Вие не сте правили мобилизация. Пари да дадеш, това е мобилизация, доколко можеш да жертвуваш. Става една война. Трябва да стане мобилизация. Ако хората жертвуват всичко във време на войната, харчат пари, то е същият закон и когато работим за Бога. Ние искаме да работим за Бога без никакви жертви. Че и там е същият закон!

Та казвам: Христос е поставил законът така: „Както Отец ме е възлюбил, тъй и аз ви възлюбих.“ И на вас седи този въпрос. И вие можете да кажете: „Както Бог е възлюбил Христа, и както Христос е възлюбил нас, тъй и ние ще възлюбим другите.“ Христос като възлюби хората, какво Му дадоха? Знаем, какво Му дадоха. И вие, като възлюбите света, какво ще ви дадат? Същото ще бъде! Но не се плашете от противоречията на живота.

Във време на мъчнотии, човек се показва какъв характер има и какви са неговите убеждения. И ако вие за любовта не можете да пожертвувате всичко, и ако вие за Божията мъдрост не можете да пожертвувате всичко, и ако за Божията истина не можете да пожертвувате всичко, то въпросът е предрешен. Аз казвам: Ако аз не пожертвувам за Любовта, за Мъдростта и за Истината всичко, то въпросът с мене е предрешен. Положението на всекиго едного от вас зависи от жертвата, която можете да направите заради любовта, ако сте готови всичко да сторите за Божията любов. Тая работа не е лесна. Аз ви говоря за неща, които са много мъчни. Най-мъчните работи са приятни. Рядко се случват. Вземете едни билет. Да кажем, че всички билети са 100,000. Какво е отношението? Значи, едно към

100,000. Това колело, като се завърти 100,000 пъти, то непременно ще имаш един билет спечелил. Можеш да спечелиш още при първото завъртване на колелото, а можеш да бъдеш и последен. Та в живота ти ще имаш своето благо или в началото, или накрая, в края на един дълъг период. Ако останеш накрая, ще имаш много знания. Ако добиеш в началото, сърцето придобива нещо. Защото сърцето придобива в началото, а умът – в края. А пък разумното начало придобива всичко изведнъж.

Та на вас ви оставям да се занимавате със закона на жертвата, която Любовта изисква. Законът на жертвата, която знанието изисква и закона на жертвата, която свободата, Истината изискват.

Отче наш.

Мото:
Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.
(Три пъти.)

6 ч. 30 м.
XVII година.
1 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 22 септември 1937 г., сряда, 5 ч.с.
Небето прошарено, времето тихо и меко.
София – Изгрев.

1937_09_22 Закон за вечната младост

ЗАКОН ЗА ВЕЧНАТА МЛАДОСТ

Движението на човека се определя главно от две течения: от течението на слънцето и от течението на земята. Вън от тези течения, човек се намира под влиянието на много течения още, с които трябва да се справя. Покрай всички тия влияния, той търси Бога, но не знае, къде да Го намери. Човек, на когото съзнанието е пробудено и мисли, той приема Бога като сила, която работи в света и която е създала всичко. Ония пък, в които сърцето е добре развито, чувстват, че съществува някаква сила в света, която ръководи и управлява всичко, но каква е тази сила, не могат да си отговорят. Двете противоположни течения в човека — на слънцето и на земята, създават две противоположни движения. Такива противоположни движения се зараждат в човека под влиянието на неговите мисли и чувства. Чувствата винаги събират нещата на едно място, т.е. сгъстяват ги, а мислите — разреждат, разширяват нещата. Значи, това, което разрежда и разширява нещата, се отнася към областта на ума, а това, което сгъстява, се отнася към областта на сърцето.

Днес, 22 септември, е денят на есенното равноденствие. Слънцето отива към южното полушарие, което представя живота на сърцето. Северното полушарие пък представя живота на ума. От движението на земята около слънцето се образуват четирите годишни времена: пролет, лято, есен и зима. Пролет е това, което лети; лято е това, което налива; есен е това, което дава; зима е това, което отнема. През пролетта човек хвърка; през лятото налива, пълни нещата; през есента раздава, а през зимата отнема. Сега вие сте в първия ден на есента, когато ви се дава нещо. Три месеца наред все ще ви се дава. След това ще влезете в зимата, когато нещата се отнемат.

Докато е в пролетта и лятото на живота си, човек не говори и не пита за смисъла на живота. Влезе ли в есента и в зимата на живота, той започва да се интересува от смисъла на живота. Смисълът на живота седи в придобиване на истината. — Що е истина? — Това, което свързва всички неща в едно цяло и ги осмисля, наричаме истина. Зад истината седи един неопределен, неорганизиран свят, в който човешки крак не може да стъпи. Какъв е този свят, никой не може да си представи. Рече ли човек да си представи този свят, той съвсем ще се обърка. Без да има представа за този свят, човек често изпада в него. Например, достатъчно е човек да си зададе въпроса, обича ли го някой, или не го обича, за да изпадне в света зад истината. Какво значи да ви обичат или да не ви обичат? Онзи, който ви обича, дава ли ви нещо? Вие мислите, че ви дава нещо, но в същност не

знаете, дава ли ви нещо или не. Това е все едно да говорите за любовта, без да я разбирате. Знаете, че любовта е нещо реално, но какво в същност представя тя, не можете да определите. Виждате една книга, пипате я, отваряте я, намирате, че е нещо реално, но какво в същност е книгата, не можете да определите. Тя е нещо съвсем друго от това, което вие схващате. Когато държите в ума си мисълта за един човек, той не е нищо друго, освен сянка на реалността. Сам за себе си човек също представя сянка на реалността. Ако има реална представа за себе си, човек никога не би се изменял. Човек някога се радва и вярва във всичко, а някога скърби и се съмнява. Къде е реалността: когато е радостен и вярва във всичко, или когато е скърбен и се съмнява? Често и скръбта, и радостта почиват на фалшива основа. Къде е тогава реалността? Някой скърби, че приятелят му взел от него 20,000 лева и ги употребил за себе си. След десет години той се научава, че приятелят му турил тия 20,000 лева в една банка на негово име. Щом чуе това, той веднага започва да се радва.

Скръбта и радостта са две състояния в човешкия живот, които постоянно се сменят. В скръбта човек се учи да събира, а в радостта — да дава. Човек не може да дава, докато не е събирал. Ако нищо не е събирал, какво ще дава? Първо човек трябва да събира, а после да дава. Като не разбират този закон, хората искат да се радват, т.е. искат радостта да предшества скръбта. Когато допуснал страданията и скърбите в живота, Бог е имал нещо пред вид. Обаче, коя е причината за влизането на скръбта в света, вие не знаете и не искате да знаете. Едно искате вие: да бъдете щастливи. Защо и за какво искате да бъдете щастливи, не се запитвате. Вие знаете само, че искате да бъдете щастливи, а въпреки това ставате нещастни. Някога не искате да бъдете радостни, а въпреки това ставате радостни. Значи, щастието и нещастието не зависят от вас. Радостта и скръбта също не зависят от вас. Обичате някого, щастлив сте, но понякога този човек ви носи нещастия. Докато детето е при майката, тя е щастлива. Щом замине детето й за другия свят, тя става нещастна.

Съвременните хора искат да бъдат щастливи, а при това отричат Бога. Те трябва да знаят, че вън от Бога никакво щастие не съществува. Щом се отдели от Първата Причина, човек се излага на страдания и нещастия. Излизането на човека от влиянието на Първата Причина се придружава със скръб. Видимо той е свободен от нейното влияние, но става нещастен, скръбен. Връщането на човека към Първата Причина се придружава с радост. Видимо той е ограничен от нейното влияние, но става радостен и щастлив. Това виждаме и във всекидневния живот на хората. Някой иска да учи. Записва се като ученик в гимназията или като студент в университета. Той е доволен, радва се, че ще придобие знания, но същевременно се ограничава, подчинява се на известен ред, на известна

програма. Той не може да прави, каквото иска и да мисли, както иска. Ако не иска да се подчинява на реда в гимназията или в университета, ще го изпъдят вън, да прави, каквото иска.

Мнозина мислят, че като отидат при Бога, ще бъдат абсолютно свободни. За да бъде абсолютно свободен, човек трябва напълно да се слее с Бога и да престане да мисли за себе си. Докато мисли още за себе си, той не може да бъде свободен. При това положение ние имаме две личности: Бог и човек. Тия две отделни личности подразбират две воли. Ако две воли действат едновременно, какво съгласие може да има между тях? Когато в един дом се роди дете, първоначално то отстъпва, подчинява се на майка си и на баща си. Като види, че всички негови желания се задоволяват, детето започва да се налага на родителите си. Първите две — три години те му отстъпват, но щом порасне, стане на четири—пет години, майката взима тояжката, т.е. закона, и налага с нея детето, като му казва: Ти трябва да се научиш да чувстваш добре. Като не слуша пак, бащата взима закона, налага го малко и му казва: Ти трябва да се научиш да мислиш право. Детето започва да пее на минорен глас и да се пита, защо е дошло при тази майка и при този баща.

Каквото и да правят хората, каквито методи и да прилагат, те не могат да оправят света. Светът ще си върви в своя път. Обаче, ако човек добре разбира нещата и живее според разумните закони на природата, има вероятност да дойде до относителната реалност в света. Каквото и да прави, човек не може да има неограничени постижения. Преди да се роди детето, майката и бащата са определили, какво дете искат да родят: да бъде голям философ, музикант, художник или поет. Ако човек мисли, че сам по себе си представя нещо, той се лъже. Каквито са майката и бащата, такова ще бъде и детето. Детето не може да има други качества и способности вън от тия, които майката и бащата са притежавали. Смешни са хората, когато мислят, че могат да бъдат по-умни от майка си и баща си. Още по-смешни са, когато мислят, че могат да бъдат по-умни от Бога. По-глупави могат да бъдат, но по-умни — никога! След всичко това те се запитват, защо светът е създаден по този, а не по друг начин. Каквото обяснение и да ви се даде на този въпрос, то няма да има никакво приложение. Какво ще се ползва малкото дете от дрехите на своя голям брат? Като облече тия дрехи, те ще се влачат по земята и ще го спъват.

Както малкото дете се спъва в дрехите на големия си брат, така и хората се спъват във въпроса за любовта. Каква трябва да бъде любовта на човека? В любовта на човека, изобщо, изпъкват две положения: господар и слуга. Когато иска да го обичат, човек се налага, поставя се на мястото на господаря, заставя хората да го обичат. Когато иска да обича, той заема

мястото на слуга. Ако хората не го обичат, те не го признават за господар. И ако не обича, той не може да бъде слуга. Обаче, в любовта съществува следния закон: тя не обича нито да й господаруват, нито да й слугуват. Отидете ли при нея като господар или като слуга, тя ще ви отхвърли от себе си. Тя казва: В моето училище не позволявам да стъпи крака нито на господаря, нито на слугата. Тя не се нуждае от хора, които вдигат скандали.

Светът страда от господари и от слуги. Светът страда от майки и от бащи. Светът страда от синове и от дъщери. Квадратът представя семейството. Всеки прав ъгъл в квадрата представя противоречието, което създава майката, бащата, дъщерята или сина. Противоречието, което всеки поотделно създава, се дължи на факта, че всеки иска да бъде глава. Имате един дом с четири глави. Как ще примирите тия четири глави? При това положение противоречието не може да изчезне, вследствие на което между четирите члена на дома съществува вътрешна борба. Когато тази борба съществува в човека, той се намира в един квадрат. Щом четирите члена на семейството се видят затворени в квадрата, те започват да роптаят против реда и порядъка на света и се запитват, защо светът е създаден по този начин. Не можеше ли другояче да бъде създаден? Да се говори така, това означава неразбиране на живота, неразбиране на любовта. Любовта е велик закон, който дава възможност на всеки зародиш в Божествения свят да се прояви. Като намери някакво семе, тя го заравя в пръстта и си заминава. Семето започва да се оплаква, че майка му

— любовта, го напуснала и не се грижи за него. В помощ на семето иде бащата —

— мъдростта и започва да го съветва, да направи усилие, да излезе над почвата, да се изложи на преките слънчеви лъчи. Той не маха пръстта, но му съдейства да се покаже над земята. След дълго увещаване, бащата успява да застави семето, своя син или своята дъщеря, да пробият почвата. Тогава семенцето се показва над земята, във вид на малко стръкче. И бащата не му помага изцяло, защото главичката му остава в земята. При това положение, то започва да разсъждава, кой от двамата е по-добър: майката ли, която чрез корените го държи в земята, или бащата, който го тегли нагоре към слънцето? — Кога ще се освободи това растение напълно? — Когато дойде истината. Истината примирява всички противоречия. Тя може да извади растението от почвата, от гъстата материя, и да го направи абсолютно свободно.

Следователно, докато главата на човека, като в растенията, се намира в гъстата материя, а клоните на живота му в рядката материя, той живее само в любовта и в мъдростта, но не и в истината. Щом излезе от гъстата

материя, тогава само той става истински човек. Истината освобождава човека, като същевременно му показва пътя към любовта и мъдростта.

Хората постоянно се натъкват на противоречия. — Защо? — Защото не разбират нито любовта, нито мъдростта. Любовта не търпи нито слуги, нито господари, а мъдростта не търпи хора, които мислят, че много знаят. Някой отива при Бога и започва да философства пред Него, как бил създаден светът. Не ставайте смешни пред Бога и пред себе си. Който е създал света, Той не се нуждае от вашите обяснения. Какво ще говорите на хората за създаването на света, когато сами не го познавате? Какво ще говорите на хората за живота на ангелите и на светиите, когато никога не сте били между тях? Младата мома седи и си въобразява, как ще живее, като се ожени. Тя си представя, как ще си нареди къщата, как възлюбеният й ще я обича. Как може да си въобразява тия неща, когато никога не е била женена? Щом се ожени и види, че нищо не се сбъдва от това, което е рисувала във въображението си, тя се разочарова и казва: Не струва човек да се жени! — Да, по този начин, без да се разбира още закона на любовта и на мъдростта, човек не трябва да се жени. Истинската женитба подразбира освобождаване. Женитбата се предизвиква от желанието на човека да се освободи от всичко онова, което любовта е създала в него, като го е заровила в пръстта. Хората мислят, че като се оженят, ще бъдат щастливи. — Не, женитбата не носи щастие. Който мисли, че като се ожени ще бъде щастлив, той не е разбрал закона на любовта. Бялата булчинска рокля, венците около главата на невестата представят външната страна на нещата. Една книга може да бъде външно красива, с хубава подвързия, добре напечатана и със дълбоко съдържание, но тя трябва да се чете, да се разбере и да се приложи в живота.

Какъв е смисълът на любовта? — Да научи човека правилно да живее. Ако в любовта човек не може да разбере елементарните работи — скърбите и радостите, той не може правилно да се развива. Радостта и скръбта са два пътя, чрез които любовта се проявява. Докато не разбере смисъла на радостта и на страданието, човек не може да разбере живота. Щом не може да разбере радостта и скръбта, човек неизбежно се натъква на доброто и на злото, които му създават ред противоречия. В края на краищата, човек трябва да примири противоречията в живота си.

Съвременните хора, светски и религиозни, търсят начин за изправяне на света. Учените казват, че знанието ще оправи света; религиозните казват, че вярата ще оправи света. Наистина, съществено нещо е вярата, но ако само тя можеше да оправи света, той трябваше досега да бъде оправен. Никога в света не е имало толкова вярващи, колкото днес, но въпреки това светът не е оправен. Религиозните казват още, че трябва да обичаме Бога.

— Как трябва да Го обичаме? Обичали ли сте Бога така, че да сте готови да пожертвате живота си за Него? Ще кажете, че като дойде Христос, ще ви научи, как да обичате. Обаче, кога ще дойде Христос: днес, след сто или след хиляда години? Какво ще правите, докато Христос дойде на Земята? Ще чакате, както младата мома чака възлюбения си. Тя взима портрета му. поглежда го и го скрива. Това е особено верую — идолопоклонство. Това е сянка на реалността. Щом се намери пред самата реалност, момата се разочарова от своя възлюбен и казва, че не може да го търпи. Като го гледа на портрет, тя казва, че е ангел, че не може да живее без него. Щом дойде при нея, не го харесва вече. Човек изпада в същото положение и по отношение на идеите си. Докато държи една идея в главата си, той е радостен и весел. Рече ли да реализира идеята си, той намира, че си е създал големи неприятности с нея.

"Истината ще ви направи свободни". Всички хора се стремят към истината, за да станат свободни. Човек не е свободен, понеже живее в света на чувствата, в гъстата материя, която го е оплела. За да излезе от тези трудни условия, човек се стреми към истината. Той се стреми към любовта, за да му даде живот. Той се стреми към мъдростта, за да му даде светлина и знание. Следователно, слизането на човека на Земята се осмисля само тогава, когато той има живот, светлина и свобода. Като разбере смисъла на живота, човек ще се убеди, че и лошият, и добрият живот са еднакво ценни. Всъщност, хората делят живота на добър и лош. Сам по себе си животът е неделим. Когато придобие любовта, човек ще разбере, че земният живот, който е пълен със страдания, е толкова ценен, колкото и Божественият, в който има само радост и веселие. Който не разбира това, той постоянно се спъва, понеже търси живот без страдания. Страданието и радостта имат смисъл в живота само тогава, когато са намясто поставени. Например, буквите, които образуват думата "любов", имат смисъл, когато са поставени в реда, в който ги виждаме написани. Разместят ли се, те нищо не изразяват. Тъй щото, искате ли да осмислите нещата, поставете ги на определените им места. Поставете радостта и страданието на определените им места, и те ще придобият смисъл. Поставете доброто и злото на техните места, и те ще придобият смисъл. Всяко нещо е полезно, когато е на мястото си.

Това, което сега ви говоря, не засяга всички еднакво. Едни от вас сте стари, а други — млади. Едни са жадни, други — гладни. Нуждите ви не са еднакви. Обаче, ако още този момент всеки от вас получи по един чек от няколко хиляди английски лири, веднага ще се зарадвате и ще забравите скърбите си. Нима всеки от вас няма поне по един чек, не само от няколко хиляди английски лири, но от много повече? Животът, който ви е даден, не е ли един чек? Знанието и светлината, които имате в себе си, не са ли един

чек? Свободата, с която се ползвате, не е ли един чек?

Мнозина си задават въпроса, защо са дошли на земята. На този въпрос човек може да си отговори по следния начин: Аз дойдох на земята да изучавам, как любовта заравя семето в пръстта. Аз дойдох да изучавам, как мъдростта изтегля половината от растението вън от земята и го отправя към слънцето. Аз дойдох да изучавам, как истината ще освободи напълно растението. Като изуча тия неща, учен човек ще стана. Който не знае тия работи, той не може да получи никакъв кредит от Божествената банка. Ако някой се осмели да иска пари от тази банка, веднага ще го запитат: Ти изучавал ли си, как любовта заравя семето в земята? — Не съм изучавал. — Върви си тогава. Изучавал ли си, как мъдростта заставя растението да израсте, да насочи едната си половина към слънцето? — Не съм изучавал. — Върви си тогава. Изучавал ли си, как истината напълно освобождава растенията? — Не съм изучавал. — Върви си тогава. В това положение ти не заслужаваш никакъв кредит от Божествената банка.

И тъй, ако не можете да носите страданията и радостите на любовта, ако не можете да издържате светлината и топлината на мъдростта и ако не можете да издържате на ограниченията, които свободата налага, вие не можете да бъдете кредитирани. Свободата заставя хората да се жертват. Жертвоприношението е закон на истината. Който не е готов да се жертва, той не е познал истината. Христос се самопожертва, понеже познаваше истината. Когато се пожертва, той се освободи от всички ограничения на живота. Следователно, докато не се самопожертва, човек не може да се освободи от ограниченията, в които се намира. Докато се държи здраво за тялото си, човек не е разбрал още вътрешния смисъл на живота. Обаче, колкото и да се държи човек за тялото си. един ден все ще трябва да го напусне. Дали ще бъде след 10, 20 или 120 години, това не е важно. Къде ще отиде човек след като напусне тялото си?

Първото тяло, с което човек се е облякъл, е тялото на любовта. С това тяло той ще бъде заровен в пръстта, в гъстата материя. Второто тяло, с което човек ще се облече, ще бъде от по-рядка, от по-ефирна материя и с него ще бъде потопен във въздуха. Това тяло е на мъдростта. И най-после, човек ще бъде облечен в тялото на истината, с което ще се пожертва за другите. Щом той се жертва, и другите ще се жертват за него. Ако човек не е готов да се жертва за другите, и те не могат да се жертват за него. Ако той не обича другите, и те не могат да го обичат. Ако той не мисли за другите, и те не могат да мислят за него. Ако той не действа свободно за другите, и те не могат да действат свободно за него.

Това, което днес ви говоря, е познато на всички, но имате известни

съображения, поради които не го прилагате. Седи един човек край брега на една река, облечен с хубави, нови дрехи. Той иска да премине на другия бряг на реката, но не знае как — мост няма. Да я прегази, това значи, да намокри новите си дрехи, а не иска да се мокри. Да съблече дрехите си и да преплува реката, и това не иска да направи. Отдалеч някъде той вижда, че се задават крадци. Той вече не мисли. Хвърля се в реката, преплува я и се спасява. Сега не му остава нищо друго, освен да благодари за благополучното спасение. Дрехите, които хората така грижливо пазят от вода, от прах, да не се намокрят, да не се напрашат, това са техните унаследени възгледи за морала. Човек ще мине през хиляди костюми, докато най-после облече един такъв костюм, т.е. такова тяло, което има предимство над всички предидущи. В това тяло ще бъде написан Божият закон. Казано е в Писанието: "Ще напиша закона Си в сърцето им, и ще ме познават от малък до голям".

"Истината ще ви направи свободни". Да придобие човек свободата, това значи, да влезе във вечната младост на живота. Докато не влезе във вечната младост на живота, човек не може да познае истината. Който е познал закона на любовта, той е разбрал само една трета от реалността. Който е познал закона на мъдростта, той е разбрал две трети от реалността. Който е познал закона на вечната младост, той е разбрал любовта, мъдростта и истината.

Тази година трябва да работите усилено върху себе си, да познаете любовта и да придобиете живота. Работете усилено върху себе си, да познаете мъдростта и да придобиете светлина и знание. Работете усилено върху себе си, да познаете закона на вечната младост и да придобиете свободата. Придобие ли всичко това, човек става маг, господар на условията. Каквото пожелае, с един замах може да го постигне. Достатъчно е да вземе магическата пръчица в ръката си, за да разреши всички въпроси, всички мъчнотии в живота си. Към това се стреми всеки човек. Обаче, това не може да се постигне в един ден. Някои хора са в първата фаза на живота си — в любовта. Други са във втората фаза — в мъдростта. Едва сега една малка част от хората отправят погледа си към истината. В истината е смисълът на живота. Казано е в Писанието: "Истината ще ви направи свободни. Дето е Духът. там е истината".

Сега, пожелавам ви, като отивате към южното полушарие, да развивате в себе си добродетелта. На пролет, когато отивате към северното полушарие, да развивате в себе си справедливостта. Когато стигнете до равноденствието, при което слънцето е на най-високата си точка, да разберете, в какво седи вечната младост. Докато не разбере вечната младост, човек не може да бъде свободен. Човек трябва постоянно да се

ражда и преражда. Прераждането е закон за изучаване на вечната младост. Английските богослови наричат вечната младост "The eternal generation" — вечно, постоянно произвеждане, т.е. вечно подмладяване. Смисълът на човешкия живот седи във вечното подмладяване. Като се подмладява, човек се освобождава от своите стари възгледи, от неразбиране на нещата. Когато не разбира законите на любовта, мъдростта и истината, човек страда. Щом разбере любовта, животът в него ще потече. Щом разбере мъдростта, той ще придобие знание и светлина. Щом разбере истината, той ще се освободи. Като е дошъл на земята, човек се нуждае от живот, от знание и от свобода. Животът минава през любовта. Знанието минава през мъдростта. Свободата минава през истината.

Сега, за да придобиете живот, знание и свобода, всеки ден правете опити да се справяте с мъчнотиите си, да трансформирате своите лоши състояния, някой страда, измъчва се, че нямал пари. — Ако работи съзнателно върху себе си, той ще знае, как да придобива пари. Парите могат да се увеличават и намаляват, според нуждите на човека. Човек трябва да знае закона, по който парите могат да растат. Осъждат един милионер на смърт. Царят, обаче, отменя смъртната присъда на милионера с условие да раздаде всичкото си богатство на бедните. В първия момент милионерът се ужасява от това условие, но постепенно отстъпва. Най-напред дава половината си богатство, но съдът не се съгласява. После дава три четвърти от богатството си. Съдът пак не се съгласява. Най-после дава всичкото си богатство. Животът на човека е скъп, с никакви пари не може да се откупи.

Днес за всички хора е издадена по една смъртна присъда. Как ще откупят живота си? — Като дадат всичко, каквото имат. Този е начинът, по който човек може да се освободи от смъртта. И Христос дойде на земята да даде всичко, каквото имаше. Той се пожертва за хората, даде живота си за тях, в замяна на което получи свободата си и възкръсна. Да се пожертва човек, това не става чрез насилие, но по свобода, доброволно. В този момент вие сте свободни, още не сте осъдени. Какво ще кажете, ако трябва да пожертвате всичко за Господа? Мъжът ще каже, че трябва да пита жена си. Синът ще пита дъщерята. Възлюбеният ще пита възлюбената си и т.н. — Защо са нужни пари на Господа? — Парите са равноценни на чувствата на човека. Който не е готов да жертва материалното, по никакъв начин той не може да жертва духовното. Когато жертва парите си, човек се мобилизира, готви се за война, в която излага своите чувства. Както във време на война се мобилизира всичко — хора, животни, пари, така и при служенето на Бога човек трябва да мобилизира в себе си всичко, каквото има на разположение — пари, чувства, мисли, идеи — целият си живот. Мнозина искат да служат на Бога без никакви жертви. Това е невъзможно.

Христос казва: "Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих." И вие трябва да кажете: "Както Бог е възлюбил Христа, и както Христос е възлюбил нас, така и ние трябва да възлюбим своите ближни". Какво даде човечеството на Христа, заради любовта, която Той имаше към него? Каквото даде на Христа, това ще даде и на вас, но не се плашете от противоречията на живота.

Хората се плашат от мъчнотиите и от противоречията в живота си. Не се плашете от мъчнотиите. Благодарете, че имате мъчнотии, за да познаете характера си, да познаете силата на своите убеждения. Ако за любовта, за мъдростта и за истината човек не може да пожертва всичко, каквото има, неговата работа е свършена. Положението на човека се определя от жертвата, която може да направи за любовта, за мъдростта и за истината. — Мъчна работа е тази. — Аз говоря за изпълнението на мъчни работи. Мъчните работи са приятни, но рядко се срещат в живота. Някой си купил един лотариен билет и иска да спечели. Всичките билети са на брой 100,000. — Каква е вероятността да спечели? — Вероятността е 1:100,000. Значи, колелото трябва да се завърти 100,000 пъти, за да спечелиш един път. Ти можеш да спечелиш още при първото завъртване на колелото, а можеш да спечелиш и при последното.

Следователно, човек може да придобие благата или в началото на живота си или в края. Ако благата дойдат в края на живота, човек придобива знания. Ако благата дойдат в началото на живота, човек придобива нещо за сърцето си. В началото на живота си човек придобива блага за сърцето си, а в края на живота си придобива блага за ума си. Разумното начало в човека придобива всичко изведнъж, И тъй, изучавайте закона на жертвата, която любовта, мъдростта и истината изискват.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

22-и септември, 5 ч.с., София — Изгрев.

1937_09_24 Възможности в живота
лекция пред специалния клас

ВЪЗМОЖНОСТИ В ЖИВОТА

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Да./ – Каква? – /„Външна и вътрешна зависимост на паметта“./ – За следния път пишете върху темата „Възможности в живота“.
Чете се темата „Външна и вътрешна зависимост на паметта“.

Какво трябва да разбираме под думата „зависимост“? Пишете от какво произтичат зависимостите. Гладният човек от какво е зависим? Или жадният от какво е зависим? Гладният човек е зависим от храната. Тя е едно условие за него. Ако има тази храна може да свърши каква и да е работа, пък ако няма храна, не може да работи. В дадения случай храната е един подтик.

Вземете сега в музиката, колко трептения има най-ниския тон? /16 трептения/. Как се образувало първото, второто, третото, шестнадесетото трептение? От какво зависи образуването на трептенията? Значи, ако имаме едно трептение не може ли да имаме един звук? После, защо са 16 трептения, а не са 17? Някои предлагат 16, други казват 32. Но тогава пак се задава въпроса: „Защо са 32, а не са 33?“ /16 дълги трептения, а 32 къси?/ Тогава, колко обертона има в един тон? /Много, но обикновено определят около 16–17/. Тогава може да допуснем, че всяко трептение дава по един обертон. Значи, за да се прояви един тон, 16 обертона трябва да има. Ако тия обертонове не се образуват, тонът не е пълен. Те са отвлечени работи, не са ясни. Тогава, ако вас ви зададат една тема, каква е музиката по същество, какво ще кажете? Какво представлява музиката по същество, как ще определите. Не само вие, но и най-видните музиканти не могат да кажат. Да кажем, музиката представлява неизброимите възможности на живота. Човек, който не е музикален, той е ограничен. Щом е музикален има много възможности. Възможностите се определят от възможността му. Сега има едно друго твърдение. Едно тяло, което се движи с по-голяма скорост ще иде по-далеч, отколкото едно тяло, което се движи с по-малка скорост.

Тогава определям: Страданията са предисловие на музиката, те са подготовка. Всяко едно страдание е подготовка за един музикален живот. Под музикален се разбира, че е разумен, има разумност. Във всеки живот, в който липсва разумността, страданието иде като едно последствие. Щом имаш страдание, показва, че разумността липсва. Да допуснем, че вие

двама души пътувате по пътя, дойдете до един кръстопът и се спирате. Зародят се в двама ви две противоположни мнения. Единият казва: „По този път да тръгнем“. Другият казва: „По вторият път да тръгнем“. Колко възможности имате? Значи двама души сте, две възможности имате.

Например, да извадя двама души от вас да изпеете тона „до“, ще го вземете ли правилно. Нито един от вас няма да го вземе, както е, все ще има едно различие, ще се образува един малък ъгъл. Щом в живота има нещо непостижимо, това показва, че не вземате вярно тона. Когато вземете верен тон, нещата стават възможни. Когато нещата стават, те са музикални; когато не стават – не са музикални. Имате, да допуснем числото 16 или числото 32. Ние ще образуваме друго число 12 и 32. Какво представлява в дадения случай числото 16? Не ви е познато. Какво представлява в дадения случай. Представете си, че едното представлява ябълка и в тази ябълка има 6 семки. Следователно, пишеш 16. Значи от тия семена колко ябълки ще излязат? 6 ябълки ще излязат. Какво показва 32? Тук, ако вземете този процес, шестте ще остане отзад. Шест, с колко е по-голямо от едно? – С пет. При три – значи с две е по-голямо. Какво тълкование бихте дали? Представете си, че тия тела се движат. Де има по-голямо движение в 16 или в 32? /В 32/ 16 е движение в планинските местности, а 32 е движение в долините. При 16 се качваш нагоре, а при 32 слизаш надолу. Къде движението ще бъде по-бързо? Сега каква е посоката? – Едното е слизане, другото е възлизане. Кога телата възлизат? Да допуснем, че едно тяло се движи по една повърхност. Ако представите на туй тяло съпротивление, на къде ще започне да се движи? Ако направите средата по-гъста, туй тяло ще започне да се изкачва; ако средата стане по-рядка, тогава движението ще се обърне надолу. И питам тогава: Движението на светлината как става от слънцето? По отношение на земята иде отгоре. А по отношение на слънцето, какво трябва да разбираме под думите „горе“ и „долу“? Значи светлината излиза от слънцето, отива към земята. Значи, земята е надолу. Следователно ще имаме една скорост по-голяма. Тогава какво трябва да се разбира? Значи в дадения случай слънцето изпраща повече енергия, която е необходима за земята. Сега с този въпрос е свързан друг.

Например, по-малките тела са зависими от по-големите. На основание на физическия закон, от какво зависи зависимостта? Или може да видите същия закон. Да кажем трима хора са гладни; единият е гладен, другия е по-гладен, третият е най-гладен. Три степени имате. От трите степени по-нагоре има ли? – Има, разбира се. Някой е толкоз гладен, че от глад умира. Най-силната степен е, когато човек от глад умира. Тя е най-силната степен. Минава от едно състояние в друго.

Ако хвърлите едно тяло и среща на пътя си голямо съпротивление, какво

ще стане? Ако скоростта (силата) на тялото не се намалява, а тази скорост постепенно се увеличава, какво ще стане с твърдото тяло? – Ще се образува триене, туй твърдо тяло ще се разтопи, ще се образува горение. Как обяснявате защо в човека се явяват страданията? Вие не искате страданията, а страданията идват. Как ще си го обясните научно, от какво идат страданията? Да допуснем едно просто обяснение. В съвременната култура вие обичате да имате хубави обуща, но да са модни, да имат парижки върхове. Кожата не е достатъчно мека, кожата не е направена според правилата на хигиената. Вие, с тези, тесните обуща излезете на една разходка. Сега, какви са ви побужденията, че искате тесни обуща? Ако искате тесни обуща значи, че тия тесни обуща не ги носите за вас, но за хората ги носите, да ви видят, че обущата са тесни, и че са модни. Вие вървите с обущата и гледате, дали другите обръщат внимание на обущата. Хората обръщат внимание на обущата ви, но те ви образуват мазоли. За да угодите на вкуса на хората, вие си образувате един мазол. Питам: Какъв е произхода на мазолите? От какво произтичат мазолите на краката ви? – Да угодите на хората. Какъв е церът, как се церат мазолите? Като престанеш да угаждаш на хората, ще изчезнат мазолите. Сега може да го вземете като правило. Питам: Колко неща произтичат от страха? – Страхът най-първо е накарал хората да бягат, страхът даже в някои животни е проточил техните крака. Други не ги накарал да бягат, но ги накарал да лъжат. Може ли страхливия да ти каже истината? Но то са психологически изводи. Много пъти вие срещате в живота известни противоречия. Казвате: „Труден е животът“, но нямате никакво обяснение.

Да кажем, музиката за някои хора е трудна. За кои хора е трудна? – Които имат слабо ухо, слаба музикална памет или нямат музикално разположение, за него много мъчна е музиката. Но за онзи, способния, лесна е музиката. Вие казвате: „Труден е животът.“ За кого е труден? За ленивия нали животът е труден, а за трудолюбивия животът ни най-малко не е труден. Труден е живота, какво подразбира? Под думата „труден е живота“ значи трябва да се трудиш. Даваме вече първостепенно значение на труда. Значи в живота си работим повече отколкото трябва. Тогава не можем ли ние да надвием? От какво произтича трудния живот? – От човешката лакомия. Искате много жито, сеете много ниви, трябва много да се жъне. Казвате: „Убихме се от труд“. – Сели сте много жито. Колко жито трябва на човека за една година? На човека е достатъчно по половин килограм на ден, за 365 дена – 365 половинки, колко килограма правят? – 187 и половина.

Сега да допуснем, че някой от вас е музикален и иска да хареса на другите, че пеете добре. Какъв резултат ще имате? Ако пеете за себе си, ще имате за резултат вашето здраве. Всички хора, които добре пеят на себе си, са

винаги здрави. Всички хора, които пеят на хората, са болни. Знаете защо са болни? Ти като пееш казват: „Не ти струва пеенето, туй не можеш да го изпееш хубаво“. Изпееш на друго място, казват: „Последния пасаж не го изпя хубаво“. Ти вече започваш да се смущаваш. Ти като се смущаваш, от смущение не си здрав. Ти като пееш за хората, не си здрав; като пееш за себе си, си здрав. Сега един закон изваждаме ние – Живейте един добър живот не за хората, но заради вас. Защото, ако живеете за хората, ще ви намерят някоя погрешка. И тъй сега изваждам друго правило – Всички погрешки, които ги намирате в хората се са хорски. Ако вие имахте тетрадките от първо отделение докато свършите университета и ги прегледате, нали щяхте да забележите се поправките на вашите професори. Ще видите, че погрешките намаляват. Но поправките на тия погрешки, професорът ги е турил. Много от тия погрешки не са погрешки. Забележете в българското правописание. Ще видите колко грешки сте правили, които не са погрешки. Няма нещо установено в правописа. Да кажем, ако в правописа има Ѣ, когато пишете, постоянно ще има зачерквания, че не сте писали Ѣ. Но като изхвърлят Ѣ остане просто е, тогава де е погрешката?

Мислите ли, че ако вие вземете 15 трептения на един тон, тонът пак ще се чува? Не, ще има една малка неправилност, липса на едно трептение. Значи в природата, ако вървим по законите на природата, нещата са строго определени, ти не можеш да пристъпиш един закон. Можеш да го престъпиш, но ще имаш и последствията. Значи, всяко едно безпокойствие на човека се дължи на нещо. Някой път имате едно безпокойствие, не му знаете произхода. Казва някой: „Неразположен съм малко“. Има някакво нарушение. Ако нарушите закона на яденето, стомахът страда. Ако нарушите закона на дишането, дробовете страдат. Ако нарушите закона на мисълта, винаги вашият мозък страда. Боли ви глава, причината е в мисловия свят. Заболят ви дробовете, в чувствения свят е причината. Заболи ви стомахът, причината е на физическото поле. Тогава трябва да търсите причината. Щом е на физическото поле, ще измените хигиената на яденето си.

Сега как става, как ще моделираме, как ще изменим себе си? По колко начина може да се поправи една погрешка? Представете си сега, че имаме този фар, който е направен на французкото изложение, който дава една светлина от 500 милиона свещи, на който светлината може да се види от 200 километра. Ако да кажем, имаш ключ и по невнимание отвориш този фар изведнъж, десетина хиляди хора може да ослепеят. Значи, по едно бутване, по едно невнимание може за няколко секунди да ги ослепиш. Толкоз е силна светлината, че десет хиляди хора може да ги ослепите. Значи тези хора трябва да са на колко километра най-малко, за да се

избегне слепотата?. Как се намалява светлината? – /Тя е обратно пропорционална на разстоянието/. Сега, да допуснем известни страдания, които произтичат от липса на светлина; пък има страдания, които стават от преизобилие на светлината. Следователно, вече в природата имаме два вида страдания. Едни, които произтичат от липса на светлина, не от съвършена липса, други произтичат от изобилие на светлина. Тогава, за да премахнем това страдание, което произтича от изобилие, трябва да се отдалечим, да дойдем до разстояние, където светлината ще бъде приятна. Слънцето е турено на 92 милиона мили, от което е нагодено съобразно с организмите на земята. Туй разстояние не е произволно, то е нагодено със съществата, които живеят. Ако ние се приближим два пъти по-близо до слънцето, може съвсем да се измени земния живот. Ако страданието произтича от изобилие, трябва да се нагодим, да се отдалечим; ако произтича от липса на светлината, тогава трябва да се приближим. Тогава някои страдания се премахват чрез отдалечаване, други /се/ премахват чрез приближаване. Трябва да се знае от какво произхожда страданието. Страданията произтичат от две възможности. Едни организми, на някои хора, страдат от преизобилна храна, те много ядат. Вземете раждането на болестта подагра се дължи на изобилна храна. Царска болест я наричат. Князе, царе боледуват. Сиромах никога не може да умре от подагра. Някои българи, които страдат от подагра, те много боб ядат. Бобът е много пищна храна. Ако някой беден българин страда от подагра, аз вече зная, че много боб е ял. Ако един човек много опусталява, сух е станал, той е сиромах. Изсъхването на човека произтича от сиромашия. Онези, които задебеляват са богати. Онези, които изсъхват са сиромаси. Тогава дайте ми движението: Дебелите хора приближават ли се, или се отдалечават?. Сухите хора отдалечават ли се, или се приближават? Или кажете ми, кои тела падат? Които са по-тежки ли? Например, представете си, ако един човек би имал кокоша глава, а тяло на човек. Кокошата глава какво представлява, близо ли е до умствения свят или е далеч? – /Далеч/. Или представете си един човек, главата на когото е много голяма, но дробовете му са кокоши, стомахът му е човешки – едно такова противоречие. Този с кокошите дробове може ли да бъде духовен човек? Представете си, че този човек би имал стомах на една кокошка, какви ще бъдат отношенията му? – Ще има едно голямо противоречие. Значи, човек има известни отношения. Човек при сегашните условия е едно разумно съчетание от всички модели, които природата е направила. Защото всичките модели, които съществуват, те са само заради човека. Те са опити за човешкото подобрение. Сегашния модел на човека е най-добрия модел, който тя е измислила. Тя още не се е спряла на този модел. Той не е завършен. Още много тя има да прави, човек ще се моделира. Но в природата няма по-съвършен модел от този, в който той живее в сегашните условия. Да допуснем, че вие не сте доволни от сегашния модел. Защото някой път,

нали сте недоволни от живота. Значи, вие сте недоволни от модела, който природата ви е дала. Питам сега, какво трябва да направите? Недоволни сте от нейния модел. Природата ви казва дайте си модел. Какъв модел сега искате за в бъдеще? Всеки от вас, който е недоволен от живота, какъв модел ще даде? Аз ви казвам, че има възнаграждение на всеки, който може да даде един по-добър модел от този.

Сега аз да ви кажа: Вие искате да подобрите живота си. В какво именно да се подобри? Да ядете повече ли? Да дишате повече ли, да мислите повече ли? Сега неестествеността на човешкия живот произтича, че няма правилна обич. Човек яде повече, диша по-малко и мисли по-малко. Следователно остава известна излишна храна у него, която не може да се трансформира, понеже физическия свят е резултат на духовния, духовния е резултат на умствения свят. Енергиите трябва да се трансформират. Всякога излишъкът, който остава в тази енергия, остава като в живота. Ако в тебе остане едно незадоволено желание, ти си незадоволен. Сега ще направя едно сравнение: Доволството на човека трябва да бъде като едно шише пълно с вода. Когато напълните едно шише с чиста вода, че да не остане никакъв въздух в шишето, тази вода ще остане за дълго. Ако оставите въздух в шишето, има една възможност да се развали водата. Значи едно задоволено шише подразбира, че не трябва да има никакъв въздух в шишето вътре.

Та казвам: Сега, при сегашния метод на възпитание, някой път казвате, че трябва да се възпитават хората. Който не разбира, ако вземе туй правило буквално, че му напълните стомаха хубаво, да не остане празно място, или ако напълните ума, че да не остане празно място? Не, в природата имате други методи вече. Имате онези мехове, с които се раздухва огъня. Ти напълниш меха хубаво, после този въздух трябва да го изкараш някъде и после пак поемаш наново, да има едно движение. Значи у тебе всичко трябва да бъде наполовина пълно. Твоят мех не трябва да бъде пълен, но да има оставено празно пространство, откъдето тази енергия трябва да я употребиш, трябва да има място да я туриш тази енергия. В природата съществуват, тия, двата метода. Положителната енергия е пълен мех, отрицателната енергия е празен мех. Следователно, пълния мех ще го изпратиш в празния мех. От пълния мех ще изпратиш течността в празния мех. Вие сега казвате: „Положителна енергия“, ако в природата нямаше една отрицателна енергия, да става една обмяна, да се образува движение. Обмяна трябва да става между положителната и отрицателната енергия. Но под думата „отрицателна енергия“, ние разбираме енергии, които в себе си имат положителна енергия, защото положителната енергия сама не може да се развие. Тази енергия след като мине в средата на отрицателната енергия, започва да се развива. Та отрицателните

енергии са необходими. Човек трябва да има отрицателната страна на музиката за да развие положителната музика. Имате, например, едно желание, нали така? Имате едно желание да ви дадат нещо. Туй желание да вземете нещо е отрицателно вътре във вас. Имате едно желание да давате. Туй желание е положително. Следователно, когато даваш е едно, пък когато вземаш е друго. Във вземането ти ще обработиш, това което си взел, в даването ще очакваш туй което си дал, други да го обработят. Тогава ще чакаш два различни резултата. Единият резултат, когато си възприел. Когато ти си възприел, от тебе зависи работата. Щом го възприемеш, може да го обработиш. Туй което си дал, то не зависи от тебе. То зависи от тези, на които си дал нещо, те трябва да го обработят. Следователно, хората се спъват по два начина: едни се спъват, понеже сами не обработват нещата; после се спъват като са дали нещо на другите и те не са го обработили. Ние може да се спънеме от външния свят, понеже сме дали нещо. Може да се спънеме и от себе си, онова, което сме възприели, ако не го обработим. Та сега човек трябва да бъде разумен по отношение къде влага своята енергия. Човек трябва да бъде внимателен по отношение положителните енергии, които възприема, как да ги обработва.

Казваме, че човек може да се възпита. Човек може да се възпита по два начина: По външен и по вътрешен начин. Ако го възпитават разумни хора, той ще стане разумен, ако го възпитават глупави хора, той ще стане глупав. Ако го възпитават музикални хора, той ще стане музикален, ако го възпитават немузикални хора, нищо няма да стане от него.

Та, когато ние говорим за Бога, ние подразбираме едно същество разумно, от което може да се възпитаме. Ние търсим Бога защото вън от Бога ние не може да се възпитаме. Единственото същество, което може да ни възпита, както никой друг е Бог. Тогава има смисъл, не както турят; Вяра в Бога е онова, което ние търсим в живота, може да го намерим само в Бога. И любовта към Бога, е че туй, което търсим може да го вземем само от Бога. Вярата в Бога ще ни покаже, къде може да го намерим. Ние трябва да обичаме Бога, понеже туй, което ние търсим може да го вземем само по закона на любовта. Ако ти нямаш любов към Бога, ти нищо не можеш да вземеш. Ако имаш любов, ще вземеш нещо. Ако нямаш любов, тъй ще си останеш. Казва някой: „Защо трябва да обичаме Бога?“ Ако ти не го обичаш ще умреш. Ако го обичаш ще живееш. Тогава има смисъл. Казваш: „Как да обичаме Бога?“ Ако го обичаш, живота ще дойде в тебе. Ако дойде животът, вече имаш една възможност.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
1 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 24. IX. 1937 г., петък, 5 ч.с.
София – Изгрев

1937_09_26 По образ и подобие
неделна беседа

ПО ОБРАЗ И ПОДОБИЕ

Отче наш.

Фир-Фюр-Фен

Ще прочета първа глава от Битието. Който чете Библията по обикновен начин, той ще знае само първата глава и ще спори, как трябва да се разбира. Първата глава е един малък извод, едно малко, но велико откровение, как се е създал светът. В първата глава се вижда, колко принципи са разкрити в създаването на света. Светът се е създал в шест дни, а в седмия Бог си е починал. Какво представя денят на почивката, това е скрито за нас. Ние не сме били в това начало на създаване, но някои са били. Кои са били там? – Тези, които са диктували на Мойсея това откровение. Мойсей е писал книгата Битие по откровение. „В начало създаде Бог небето и земята. Земята беше неустроена и пуста. И рече Бог: Да бъде виделина. И стана виделина. И нарече Бог виделината ден, а тъмнината нощ. И стана вечер, и стана утро – ден първи.“ Този ден е забележителен с явяването на първия принцип в света. Бог е проявил своята мисъл, своята светлина.

„И рече Бог: Да бъде твърд сред водите. И разлъчи вода от вода.“ Този е вторият ден – ден на разделянето – отделя се една вода от друга вода. Този ден се отличава по това, че за него Бог не е казал, че е добро, но за втория ден е премълчал.

„И рече Бог: Да се събере водата, която е под небето, на едно място и да се яви сушата.“ Това е третият ден, третият принцип. Значи да се яви нещо добро в света, водата трябва да се отдели на една страна, за да дойде сушата.

„И рече Бог: Да бъдат светила на твърдта небесна, за да разлъчат деня от нощта“ – ден четвърти, четвъртият принцип, който е влязъл в света. Така се създадоха и останалите принципи – ден пети и ден шести.

Аум.

Ако рече човек да прочете първата глава, той трябва да употреби години, за да придобие онова знание, което е вложено в тази глава.

Сега ще ви прочета няколко пасажа от една книжка, издадена от „Житно зърно“, превод от английски, под заглавие: „Лекуване чрез цветните лъчи“. Ще ви прочета главата, която е на стр. 60: „Символичният език на цветните лъчи“ /според Учителя/. В тази глава се говори за светлината, затова ще ви прочета, да видите какво влияние упражнява светлината. Светлината върши чудеса. Значи, за да познаваш червения цвят, трябва да познаваш

любовта. За да познаваш любовта, трябва да познаваш живота. За да познаваш живота, трябва да познаваш всички блага, които се крият в него. Когато някой човек е груб, това показва, че има излишък от червения цвят в себе си, от неговата енергия, и той трябва да се освободи от нея. Безволието, малодушието е липса на син цвят. От това гледище, лошите хора всякога имат по-голяма топлина, а по-малка светлина. Добрите хора обратно: те имат повече светлина, а по-малко топлина. Червеният цвят поглъща всичко в себе си.

Казвам: Противоречията, които сега съществуват в човешкия живот се дължат на това, че човек е забравил това откровение. Ние не знаем какво носи всеки ден. Ние започваме с първия ден на седмицата, понеделник. Ако някой се интересува от астрологията, като наука на миналото, той ще изпадне в друго едно откровение. Астрологията е наука на откровенията, друга една Библия. Да знаеш влиянието на планетите, на 12-те зодии, това не е нещо обикновено. Какво носи първият ден? Този ден се намира под влиянието на месечината. Следователно, първият ден е ден на светлината, но първият ден е неделята. От еврейско гледище е така, но ние сме ги заместили. На мястото на еврейската събота ние сме турили неделята. На мястото на еврейския понеделник, ние сме турили неделята. От астрологическо гледище, който иска да се избави от болестите, той трябва да познава влиянието на първия ден. Който иска да се освободи от всички болезнени състояния, той трябва да разбира законите на светлината. Защото организмът ни всякога страда от две причини: някога от недоимък, някога от изобилие. Преди няколко години гледах как няколко баби по на 80 години, капацитети по лекуване, се събрали да лекуват един болен. Като наблюдавам лицата на тия баби, никак не приличат на баби. Челата им, носовете, устата, брадите им правилни. Всички се събрали и мислят, дават мнението си. Най-после решиха, че трябва да изпотят болния. Как ще го изпотите? И защо трябва да го изпотите? – „В него са се събрали много нечистотии, които непременно трябва да излязат навън.“ – Как ще го изпотите? – „Ще вземем в един голям съд вода, в която ще турим ечемик и ще го варим. После ще налеем ечемичената вода в едно корито. Болният ще поставим над коритото, ще го натрупаме със завивки, да стои над парата, докато се изпоти хубаво. Така ще стои най-малко половин час. И след това болният ще се съживи.“ След това бабите ми разправят, че докато излиза от болния топла пот, той още не е здрав. Щом започне от него да излиза студена пот, те ще прекратят изпотяването. Това е било според тяхната наука.

Сега аз правя своите заключения, научни заключения. Когато водата в човека застои, тя образува жабуняци. Следователно, тази вода чрез изпарения, чрез изпотяване, трябва да излезе навън. Щом излезе

вътрешната вода от организма, на мястото ѝ трябва да се внесе нова. Защо? Защото, ако от организма извадите една вода и не внесете нещо ново, положението му ще се влоши. Ето защо, когато човек се изпотява, за да не се простуди, той трябва да гледа да запази своята вътрешна топлина. Та когато човек боледува, може да се лекува чрез изпотяване, чрез нагорещяване с цветни лампи. Някои от тях имат ефект, а други нямат. Ще ви дам метод как да се лекувате. Болното място ще нагрявате с тази лампа. Ако почне да се изпотява, ще избърсвате потта с чиста кърпа. След като се изпотявате дълго време, намажете болното място с дървено масло и после изпийте една, две чаши гореща вода, за да запазите вътрешната си топлина, т.е. да набавите онова количество вода, което чрез потта сте изгубили. Чрез потта човек губи известно количество топлина, която трябва да се набави. Здравословното състояние на организма зависи от чистата вода, която той има в себе си. Водата е носителка, добър проводник на здравето. Сегашните хора не се лекуват, както трябва. Ако имаш изобилие от нечиста вода, извади излишъка навън. Но ако нямаш изобилие вода, тогава внеси известно количество вода в организма си. Не само водата трябва да се набавя на организма, но има организми, които страдат от недоимък на въздух. Например, вие не приемате достатъчно количество въздух в дробовете си. Дробовете на съвременните хора не са достатъчно развити, за да могат да поемат нужното количество въздух за организма. Здравословното състояние на един човек зависи от повърхността на неговите дробове. Колкото повърхността на неговите дробове е голяма, толкова човек е по-здрав. Колкото повърхността на дробовете му намалява, толкова и той изгубва здравето си. Колкото повече се увеличава повърхността на човешкия мозък, толкова по-умен става човек. Колкото повърхността на неговия мозък се намалява, толкова повече се намалява и неговият умствен живот. Този принцип се прилага в много области в живота. Колкото повърхността на един съд се увеличава, толкова водата в тоз съд се сварява. Може тогава за пет минути да се свари вода в съд с широка повърхност. Например, ако повърхността на земята се намали 50 пъти и топлината ѝ ще се намали 50 пъти. Слънцето е по-топло от земята, понеже има една повърхност от един милион и 300 хиляди пъти по-голяма от повърхността на земята.

Сега онези, които не разбират законите, ще мислят, че всичко, което става на земята, е произволно. Човек, на когото повърхността на мозъка е малка, не може да бъде умен човек. Той е обикновен, но не умен. Гениалният човек трябва да има една обширна повърхност на своя мозък. Ако повърхността на мозъка не е голяма и чувствителността на човека не е голяма. На физическия свят хората страдат по две причини: едни от тях страдат от това, че повърхността на стомаха им се е разширила много. Други страдат по причина на това, че повърхността на стомаха им се е

намалила. Въз основа на това някои религиозни казват, че Бог ще унищожи стомаха на човека, неговата охотливост да яде много. Човек се е поддал на един апетит, с помощта на който чрезмерно е разширил повърхността на своя стомах. Повърхността на стомаха не трябва да бъде по-широка от тази на белите дробове.

Сега някои от вас, които ме слушате, ще кажете: „Какво ни интересува въпроса, как можем да бъдем здрави?" Този въпрос трябва да ви интересува. И аз ще ви кажа: За да бъдете здрави, вие трябва да имате здрав баща и здрава майка, нищо повече. Ако не сте роден от здрав баща и от здрава майка, никой не може да ви помогне в света. Това поддържат и всички религии. Те дават методи как може човек да се освободи от своето лошо наследство. И Писанието дава цяр, как може човек да бъде здрав. Ако болният може да се роди от Бога, той ще оздравее. Да се родиш от Бога, това значи да се родиш от вода и дух. Роденият от дух и от вода подразбира да се роди от здрава майка и от здрав баща. Колкото и да ви се говори, ако се родите от болна майка и от болен баща, вие съвсем ще закъсате. Че как можете да се родите от вода и от дух? Чудно нещо, вие сте духовни хора, не разбирате ли това? Когато децата ви питат как се раждат хората, вие как им отговаряте? Как им казвате истината? Вие още от начало внасяте в децата лъжата. Като не можете на научен език да им изнесете истината, вие им казвате, че бабата носи децата от реката. Фигуративно, мистично, това е така. Бабата носи децата от реката, но коя е тази река? Реката е майката. Майката е водата, в която детето живее и се ражда. Като не разбират частичната страна на въпроса, децата приемат, че наистина малките дечица идат от някаква външна река, подобна на тази, в която жабите живеят. И някои религиозни, като разглеждат някои въпроси от Библията, имат такива смътни понятия, каквито малките деца имат за раждането на малките деца. Казвате: „Как може да се роди човек от вода и дух?" Писанието казва: „Роденият от Бога – роденият от вода и дух". За да разберете тези неща, вие трябва да имате една основна идея. Вие постоянно ще питате, има ли Бог в света или няма. Ти не можеш да знаеш, има ли Господ или няма, докато не се родиш от Него. Щом се родиш от Него, ти ще знаеш, има ли Го или Го няма. Ако не се родиш от Него, тази идея ще бъде недостъпна за тебе. Тя ще бъде толкова достъпна за тебе, колкото ако отидете да проповядвате на някой вол, че има Господ, че има друг свят. За да разбере тази идея, този вол трябва да се роди като хората, да е направен от Бога. Той трябва да бъде направен от Господа. Сега вие сте направени от Господа, но не сте родени от Него. А в Новия завет, според учението на Христа се казва: „Роденият от Бога грях не прави".

Сега аз искам да ви представя нещата както са, а не да правя различие

между тях. Няма какво да ви говоря, кой е прав и кой крив. Кое учение е право? Според мене, има само едно основно учение, което всички хора трябва да го разбират. В света има един Господ, Когото хората са разделили: Индусите мислят по един начин, християните – по друг начин, мохамеданите – по трети начин. Кои от тях са прави? Идете при индусите и вижте, имат ли гробища. Ако имат, правото учение не е при тях. Християните имат ли гробища? Имат. Правото учение не е там. Дето отидете и не намерите гробища, там е правото учение. Ще ме питате: „Ами при вас има ли гробища?“ Вижте, ако намерите гробища, правото учение не е при нас. Ако няма гробища, там е правото учение. Аз ви говоря за едно учение, дето няма болести. Аз ви проповядвам едно учение, дето омраза няма. Аз ви проповядвам едно учение, дето тъмнина няма, алчност няма. „Ама как може да бъде това?“ – Нямам време да се спирам, да обяснявам как може това. Това е кратковременна работа. Няма да ме спирате да ме питате какъв е хлябът. Елате при мене, ще опитате. Аз не обичам да аргументирам научните работи. Този хляб добър ли е, заповядайте. Вие сте авторитет, яжте и ще видите, добър ли е. Каквото бъде вашето мнение, такова ще бъде и моето. Вие сте жадни. Няма да ви разправям каква е водата, но ще ви кажа: Пийте от моята вода. Ако тя утоли жаждата ви, добра е. След това мога да ви покажа и самия извор, но с условие, че тази вода няма да я продавате. Ако сте от онези, които мислите да продавате водата с бутилки, кракът ви няма да стъпи на това място. Аз мога да ви покажа и фурната, отдето взимам хляба. Но ако мислите да го продавате, кракът ви няма да стъпи там.

Мислите ли, че мелниците, в които сега мелим житото, са Божествени? Ако искате да ядете най-хубав хляб към края на пролетта и началото на лятото, тогава житото е най-хубаво, още докато не е напълно узряло. Това е най-хубавият хляб. Това е онази манна, онези семенца, които евреите са яли в пустинята. Тя падаше от небето, но най-после им дотегна, и те казваха: „Няма ли малко месце, малко рибица, кисели краставици, кисело зеле и т.н.“. Казвам: Дотогава, докато ние спорим, кое учение е по-право, ние не сме на прав път. За правото учение няма какво да се спори. Там, дето няма гробища, там е правото учение. Дето има любов, там е правото учение. Дето няма любов, няма право учение. Дето има светлина, там е правото учение. Дето няма никаква светлина, там не е правото учение.

Та казвам: Въпросът е, при сегашните условия, как да се поправим. Ние имаме хиляди проповедници. Моите почитания към тях. Имаме милиони лекари, които също работят в това направление. Те са допринесли много. Но ние се нуждаем от лекари, които не трябва да ни лекуват, когато се разболеем, но да ни лекуват преди да се разболеем. Когато Христос умря, държаха Го в гроба само три дни и на третия ден Той възкръсна. А за

обикновените хора се казва, че след хиляди години ще оживеят. Казва се, че когато Христос дойде втори път на земята, тогава всички ще възкръснат. Че ако човек лежи хиляди години в земята и като дойде Христос и го съживи, тогава какво ще стане с него? Да си прекарал в гроба, както и да е, но да си прекарал хиляди години, от човека няма прах даже да остане. Като дойде Христос, с кое тяло ще ни възкреси? Ако някой е тежал 65, а друг сто килограма, с кое тяло ще ги възкреси Христос? Важно е, че в бъдеще хората ще възкръснат. Ще дойде възкресението на хората. Днес християните трябва да проповядват учението, че роденият от Бога ще възкръсне. Който не е роден от Бога, той не може да възкръсне. Когато Христос казва на Никодима, един от видните капацитети на науката по това време, че ако човек не се роди отново, не може да влезе в царството Божие, той запита Христа: „Как е възможно стар човек отново да влезе в утробата на майка си? Може ли човек втори път да влезе в утробата на майка си?“ Христос, като чу, каза: „Ти си учител израилев, не разбираш ли това?“ Сега това учение са го заместили с думите: „Когато ние умрем и отидем на другия свят, тогава ще ни научат на това, което днес не знаем.“ Че трябва да умрем, така е, но ние трябва да разберем, какво нещо е смъртта. Всеки от нас трябва да има съзнание. И най-малкото лошо желание, и най-малката лоша мисъл, и най-малкото лошо чувство у вас трябва да умрат. Всички отрицателни неща у вас трябва да умрат и да останат само добрите мисли, добрите чувства, добрите желания и добрите постъпки. Тъй щото, когато казвате, че трябва да умрете, трябва да разбирате какво трябва да умре у вас. У вас трябва да умре всичко онова, което причинява смърт. Всички онези неща, родени от безлюбието, всички чувства, родени от безлюбието, и всички постъпки, родени от безлюбието, трябва да умрат, нито едно от тях да не остане. Какво трябва да остане ? Трябва да останат само ония деца, които са родени от Божията Любов, от Божията Мъдрост и от Божията Истина. Така седи въпросът. Това е възможно вече. Това е учението, което Христос проповядва. Ако не приемете това учение сега, вие няма да възкръснете никога. „Които чуят гласа ми, ще оживеят“. Това значи, всички ония хора, на които сърцата са отворени, за да възприемат Христовата любов, всички ония умове, които са отворени, за да възприемат Христовата светлина, и всички ония души, които са отворени да възприемат Божията истина, като чуят гласа Му ще станат, ще оживеят и ще се нарекат синове Божии.

Сега не взимайте всички тези твърдения в крайна мисъл. Не мислете, че за да намерите истината, трябва да отидете някъде в гората или в някой манастир, или в Индия, или в небето. И в небето да отидете, там истината няма да я намерите. И в Ерусалим да идете, там истината няма да я намерите. И в планините да ходите, там истината няма да я намерите. И който проповедник да ви говори, истината няма да я чуете и от него.

Истината ще прозвучи вътре във вашите души. Правото ще прозвучи вътре във вашите души. Истината ще прозвучи във вашите души само тогава, когато Любовта ви стане майка, Мъдростта ви стане баща, а Истината ви стане брат. Само тогава вие ще разберете смисъла на живота. Така поставям въпроса аз. Любовта трябва да ви стане майка. За нея ще се хванете и тя ще ви даде живот. Баща ти ще ти донесе нужната светлина, а брат ти – необходимата за тебе свобода. И тогава, като кажеш на Любовта „майка", веднага ще почувствуваш Христа. Сега ходиш, не виждаш, че си объркан. Защо? Защото майка нямаш. Объркан си. Защо? Защото баща нямаш. Объркан си, защо? Защото брат нямаш. Казвате: „Къде е сестрата ?" Сестрата сега я спасяваме. Сега всички вие сте объркани сестри, които сега трябва да се родят. В света трябва да се раждат все сестри, все жени. Братя не ни трябват. И от всички сестри, които се родят, една само ни трябва, но на свят да е. Една сестра ни трябва, която да е образ на истината, да свети. Всеки търси сестрата. Под думата „сестра", аз разбирам свободата, която всеки търси. Свободата е сестрата. А онези, които търсят силата, те търсят брата. Сестрата носи свободата, а братът носи силата. Ако вие имате една сестра в себе си, а нямате един брат, вие ще бъдете слаби, ще бъдете роб на условията. Сега, ако ме питате какво да правите с вашето досегашно учение, с вашите бащи и майки, ще ви кажа да отидете тях да ги питате. При мене, преди години, дохожда едно младо момиче, което е свършило гимназия и ми задава следния въпрос: „Всички ми казват, че моята майка не ми била майка. Аз я обичам, но тя ми задава големи скърби. Майка ли ми е тя?" Иди при нея и я питай, тя ще ти каже. Сега идете и вие при вашите майки и ги питайте, майки ли ви са те или мащехи. После идете при вашите бащи и ги питайте бащи ли ви са или пастроци. Чудни сте вие. Защо ще вярвате в една майка, която умира? Защо ще вярвате в един баща, който умира? Защо ще вярвате в един брат, който умира? Защо ще вярвате в една сестра, която умира? Вярата ни трябва да бъде поставена на една майка, която не умира, която е безсмъртна. Вярата ни трябва да бъде поставена на един безсмъртен баща. Вярата ни трябва да бъде поставена на един безсмъртен брат. Вярата ни трябва да бъде поставена на една безсмъртна сестра. Това са четири символа. Аз трябва да живея в един дом, в който бащата е безсмъртен, майката е безсмъртна, братът е безсмъртен и сестрата е безсмъртна. Това е животът на небето. Това е учението, което Христос е проповядвал. Той казва, че трябва да се отречем от всички лъжливи учения, които до сега са ни залъгвали. От тях трябва да се отречем. Аз виждам заблужденията на онази млада невеста, булка, с венец на глава, с копринена рокля, с гирлянди околовръст, с лачени обуща, с пръстени на ръцете и си казвам: О, невесто, колко ще опъваш каиша! Аз бих желал да видя една невеста, на която дрехите да не са шити тук, на земята, че после да плаче с тях, но да е родена с дрехите си. Казва се за Адама, че бил роден с дрехите на

светлината. Сега това е правото учение. Но аз не искам да дойдете в стълкновение със себе си. На този въпрос аз искам да гледам практически. Представете си, че вие сте един болен, който лежи на леглото си и са ви гледали десет души доктори но в края на краищата ви казват: „Ти искаш ли да живееш?“ – „Искам, разбира се.“ – „Ти богат човек ли си?“ – „Богат съм, имам сто милиона лева на разположение.“ Питам го: Ти готов ли си да се откажеш от всичкото си богатство? – „Не може ли без да се отказвам?“ С други думи, ти искаш ли да се откажеш от болестта си, от кревата, на който лежиш, от милосърдните сестри, които те лекуват? – „Ами тогава кой ще ме гледа, кой ще ми слугува?“ Ако можеш да се откажеш от всичко това, то значи самоотричане. Щом искаш да се излекуваш, кажи в себе си: „Отказвам се от моята болест, не искам да я видя. Отказвам се от всички слуги, не искам да ги видя. Отказвам се от болницата, не искам да я видя. Отказвам се от стоте си милиона, не искам да си спомня за тях. Отказвам се от всички, започвам да работя с едно петаче, само да вляза в новия живот. Като оздравея, като изляза вън от болницата, ще почна да работя и да приемам всичко от Бога, ще приемам от онзи чист въздух, ще приемам от онази безсмъртна светлина. Ще приема всичко това в душата си и ще кажа: Господи, благодаря ти за тази светлина, която ми даваш, Благодаря за този живот, който ми даваш. Ти си Бог мой, Господ мой, сега очите ми виждат вече. Ще ходя в Твоята виделина и ще изпълнявам Твоята воля.“
Благословен Господ Бог наш!

Сега ще свършим с два стиха: „Да направим човек по образ и подобие свое.“ „И както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих.“

1-ва неделна беседа от Учителя,
Държана на 26 септември, 1937 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

1937_09_26 *Ликвидация на века*
утринно слово

ЛИКВИДАЦИЯ НА ВЕКА

Размишление.

Ще прочета нещо върху любовта от книгата „Заветът на цветните лъчи“, стр. 8, 9 и 10.

„И хоругвата му над мене бе любов...“

Мнозина цитират стихове от Евангелието, но лесно ги забравят. Това се случва особено между религиозните. Някои религиозни цитират наизуст много стихове, казват на хората, как да живеят и какво да правят, но, като дойдат до себе си, всичко забравят. Ако адвокатът забрави някои цитати от закона, какъв авторитет ще има той между съдиите? Един брат казва на друг: Това, което Учителят говори, се отнася за децата. – Не, той е забравил, какво е слушал. Аз говоря за философи, а не за децата. Те направо влизат в Царството Божие. Аз говоря на женените, които имат деца, на богатите, на учените, на философите. Никъде не е казано, че женените, богатите или учените ще влязат в Царството Божие. Ако някой женен мисли, че той, жена му и децата му ще влязат в Царството Божие, той се лъже. То е все едно да мислите, че частите на счупеното шише ще влязат в Царството Божие.

Като говоря така, мнозина се питат: Кого ли има предвид Учителя? За кого ли говори? – Аз имам предвид счупените парчета на шишето, а не самото шише. Каква личност представя частта от счупеното шише? Личност има само онзи човек, който обича Бога. Значи, който обича Бога, той е личен. Който не Го обича, не е личен; той не е никаква личност. Умният има личност; глупавият няма никаква личност. Който говори истината, има личност; който не говори истината, няма никаква личност.

Казвате, че има личен и безличен живот. Някои философи говорят за безличния живот. Днес повечето хора водят безличен живот, а трябва да минат в личния живот, да станат лични. Под „личен живот“ разбираме онзи живот, който има за основа любовта, мъдростта и истината. Такъв човек е всякога здрав, личен между хората. Той обича да прави упражнения, да се движи. Накарайте онзи, който страда от кръст, да прави упражнения. Ако рече да се наведе, той пъшка, не може да стане. Питаш: Защо този човек стои настрана и не прави упражнения. – Кръстът го боли, не може да се навежда и изправя. Той не е разположен и да се моли.

Сега ще ви говоря за много работи, но съм решил да не споменавам често името на любовта. – Защо? – Защото тя е единствената сила, която причинява пакости на хората. Тя прави пакости от добро. Как ще разберете тази мисъл? Например, двама души се обичат, готови са един за друг на всякакви жертви. Случи ли се да се намразят, те не искат да се видят сто години. Нищо не е в състояние да ги примири. Те се намразват от голяма любов. Ако не са се обичали и се намразят, лесно ще се помирят. Казва се, че ако човек направи някакво престъпление от любов, трябва да минат четири поколения, докато се забрави престъплението. Какво ще кажете за това? – Празна работа! – Не, празни чували носят само глупавите хора; умните носят всякога пълни чували. Каква е задачата на този, който носи празни чували, и на онзи, който носи пълни чували? Първият, като срещне човек с пълен чувал, казва: Моля, тури нещо от твоите чували в моите. Който носи пълни чували, като срещне човек с празни чували, казва: Моля, извади част от съдържанието на моите чували и го тури в твоите.

Казват за някого, че бил много красноречив, т. е. обичал много да говори. – Той носи пълни чували, които трябва да изпразни. За друг някой се казва, че бил много мълчалив. – Много естествено, той носи празни чували, няма какво да раздава. Той само отваря чувалите си и казва: Моля, сипете ми нещо от вашите чували. – Какво заключение може да се извади от това? – Ако имаш много, давай. Ако имаш малко, взимай. Ще даваш и вземаш, докато настане равновесие в живота. Днес хората – и с пълни, и с празни чували, пак не живеят добре. – Защо? – Не знаят, какво да правят. Ето защо, казвам: Онези, които имат пълни чували, трябва да се съберат с тези, които имат празни чували, да живеят заедно. Това значи, братски живот. – Вярващи ли трябва да бъдат? – Вярващи, разбира се. Според мене, няма безверници в света. – Защо? – Защото в една минута всеки човек прочита 20 молитви, т. е. прави 20 вдишвания и 20 издишвания. Като дишаш и издишаш, на всяка минута казваш по 20 пъти: Господи, вярвам в Тебе, Който ми даваш всичко. Така диша обикновеният човек. Талантливият диша и издиша по десет пъти на минута. Значи, той казва десет пъти: Господи, вярвам в Тебе. Гениалният диша и издиша по четири пъти в минута и толкова пъти казва на Господа: Господи, вярвам в Тебе. Светията диша и издиша по един път на минута и само един път в минутата казва: Господи, вярвам в Тебе. Според индусите, Бог направил едно издишване и създал всички светове. След милиарди години Той ще направи едно вдишване и ще прибере всички светове в себе си, т. е. ще ги разруши. Значи, Бог с едно вдишване и едно издишване създава светове и разрушава светове. Как разбирате тази мисъл?

Казано е в Писанието: „Вие сте божества.“ Значи, вие създавате и рушите.

Някога си разположен и гледаш към слънцето, луната, звездите – светло ти е в душата. Дойде отнякъде едно лошо настроение, и ти изгубваш разположението си – в тебе настава тъмнина. Докато си разположен, светът се създава за тебе. Щом изгубиш разположението си, светът се разрушава. Всеки има възможност да създаде своя свят; всеки има възможност в един момент да разруши този свят в себе си. Следователно, когато хората живеят добре, Бог създава света; когато не живеят добре, Бог разрушава света.

Сега, ние сме събрани тука много хора. Добре, че зданието не е много голямо. Ако беше като големите къщи в града, и ако прозорците бяха затворени, щяхте да се задушите. Големите къщи не са много хигиенични. Затова, дето се събират много хора, трябва да има отдушници, да се пречиства въздухът. Прозорците трябва да бъдат отворени. И човек трябва да бъде отворен. Под „отворен" разбирам да става правилна обмяна между външния и вътрешния свят, т. е. между външния и вътрешния живот на човека. Ако твоите мисли, чувства и постъпки не са отворени, нищо не можеш да постигнеш.

Задача: Като се върнете по домовете си, всеки от вас да вземе хартия и да нарисува един образ, в който да изпъква някоя добродетел. В този образ да се чете доброто, според вашето разбиране. Всички говорите за доброто – изразете го в подходящ образ. Може ли в пет минути да предадете на лицето си израз на доброто? Който ви погледне, да познае, че сте добър човек. Ако се усмихнете, не изразявате добродетелта ; ако си замислен, и това не е добродетелта; ако свиеш веждите си, показва, че си недоволен – и това не е добродетелта; ако широко отвориш очите си – учудваш се нещо, и това не е добродетелта; ако изкривиш устата си, недоволен си нещо, което също не изразява добродетелта; ако свиеш много раменете си, притеснен си. Мислете, как да изразите добродетелта върху лицето си. Някои турят ръката си пред гърдите. Искат да се представят смирени. Всъщност, не са смирени.

Преди няколко дни наблюдавах отношението между две млади сестри, които минават за смирени. Едната мушка другата по гърба, а тя иде да ми се оплаква, че я мушкали. Онази, която мушка, играе ролята на крайно смирена. На онази, която се оплаква, казвам: Радвай се, че толкова смирена сестра те мушка. Ако те мушне един светия, лошо ли е? Светията ще ти помогне в нещо. Лошо е, ако глупав човек те мушка. Той нищо няма да ти предаде. Изкуство е в живота, от разбъркани и криви линии, да изработиш нещо хубаво. Преди известно време, присъствах на сеанс, дето един велик художник правеше интересни опити. Той извикваше няколко души от публиката и ги караше да напишат или да начертаят, каквото искат. От

тези разбъркани линии – прави и криви, той състави един отличен, красив образ. Той майсторски поставяше всяка линия на своето място. Ако не можеш една обидна дума, като крива линия, да поставиш на мястото ѝ, какво убеждение имаш? Ако не можеш от кривите линии в живота си да създадеш един красив образ, какво верую имаш? Ако най-малките неща в живота ти те спъват, какво е твоето разбиране?

Всички хора някога са седели пред престола на Бога, пели са Му хвалебни песни, минавали са за светии. Днес Бог ги изпратил на земята да ги изпита в противоречията на живота – сами да видят, какви светии са. И вас, светиите на небето, днес ви изпитват. Вашето светийство се подлага на изпит. Някога сте били светии на небето, но на земята не сте. Защо? – Изгубили сте знанието, което сте имали там. Някога сте били видни, богати хора. Като богати, добре сте живели. Обаче, какво ще правите сега, без пет пари, при несгодите в живота?

Някой ме пита, защо се допусна дяволът да ви изкушава. – Ами ти защо го допусна? Ти сам го допусна, а търсиш причината отвън. – Не ми вървят работите. – Защо се допусна това? – Ти сам знаеш. От тебе зависи да оправиш работите си. Трябва да имаш правилни разбирания.

Някой казва: Не тръгвам по пътя на Учителя. Не зная, кой е той и отде иде. – Ако е въпрос за мене, свободен е, нека върви след когото иска. Важно е, че той отдавна е фалирал. Той се е продал вече на дявола. Той е изпразнил чувалите си и, дето отиде, ще иска да му дадат нещо. Аз не искам такива хора. След мене трябва да вървят добри и разумни хора, с пълни чували, да има, какво да дават. Като иска да знае, кой съм, казвам: На небето съм бил един от първостепенните светии. Изпратен съм на земята да се изпита светийството ми. Понеже зная, че съм на изпит, внимавам да не направя някаква грешка. На небето съм голям светия, затова на земята съм на големи изпитания. Ако не беше така и не знаех, какво съм, нямаше да приема никого около себе си. Казвам: Като зная, какво се изисква от мене, приемам всички хора и не се питам, кой как постъпва и в какво вярва. За мене е важно, как аз постъпвам, и в какво вярвам. И вие сте били светии, затова трябва да постъпвате като светии. – Като отидем горе, какви ще бъдем? – Това зависи от вас. За себе си казвам: Слязох от небето, като голям светия, и оставих мястото си празно. Който от вас иска, може да заеме моето място. Един ден, като напусна земята, моето място тук ще остане свободно. Който иска това място, може да го заеме. Дали съм на земята, или на небето, мене ми е еднакво приятно. На небето съм голям светия, заемам първо място. На земята заемам последно място. По-последен на земята от мене няма. Значи, заемам и първото, и последното място. Как ще разберете това – да заемаш едновременно и първо, и

последно място. На небето, като светия, е приятно. На земята, като последен слуга, пак е приятно. Да заемеш такова място, че всеки да има право да те учи.

Казано е, че Бог е всеблаг. Въпреки това, като създавал света, Той допуснал в него и доброто, и злото. Като се натъкват на тези сили, хората изпадат в противоречия и започват да страдат. Бог вижда техните противоречия и им се притича на помощ. Това показва Неговото величие. И Христос, като дойде на земята, пое греховете на хората. Така Той им показа, как работи Бог. Знаеш ли, какво нещо е да носиш греховете на хората и да плащаш за тях? В това отношение, всеки има поне една малка опитност. Всеки знае, какво значи, да носиш греховете на другите. Питате: Коя е причината за противоречията? Ако ти дадат да изпереш една нечиста риза без сапун и с малко вода, това не е ли противоречие? Друг е въпросът, ако переш нечистата риза със сапун и изобилно вода. С малко вода нищо не може да се направи. Противоречията се дължат на недоимък в живота.

Като наблюдавам хората, виждам, че всички бързат: в яденето, в ходенето, в говоренето. Защо бързате толкова? Ако имате някаква неотложна работа, разбирам, но ако нямате такава работа, защо трябва да се бърза? Някога си бил чиновник, ял си бързо, за да не закъснееш. Сега си уволнен, няма защо да бързаш. Като чиновник, бързото ядене се оправдава, но в други случаи, бързото ядене не се оправдава. Някой лесно се сърди. Облякъл се в чисти дрехи, приятелят му го хванал с нечистата си ръка и направил петно на дрехата. В случая, той има право да се сърди. Обаче, има ли право да се сърди малачето, че някой го окалял? То и без това си е цяло изцапано. Няма защо да се сърди, че е опръскано с кал. Изкуство е, каквото ти се случи в живота, да бъдеш търпелив. Как ще покажеш търпението си? Освен търпелив, трябва да бъдеш и милосърден. Кой е милосърден? – Който влиза в положението на хората. Например, срещаш един човек и, без да ти казва нещо, ти разбираш, че има някаква мъка. Като влезеш в разговор с него, разбираш, че той е гладувал четири дена. Той се молел на Бога, да му помогне по някакъв начин. Ти веднага прилагаш милосърдието си: даваш му хляб, сирене, да се подкрепи. После, разбираш, че той няма дърва, въглища; няма с какво да се завие. Ти му даваш една черга и така го спасяваш, поне временно, от несгодите на живота. Така, ти проявяваш милосърдието и любовта си към него. В случая, любовта причинява радост, а някога тя причинява най-големи страдания. Например, още преди векове любовта е дала на всеки човек известни блага. Ако не ги използва разумно, тя си ги взима. Това причинява страдания на хората. Като не знаете, защо любовта взима благата си назад, вие се сърдите и казвате: Измъчи ни тази любов! – Не, любовта само взима старото, за да даде място на новото. Тя излива водата, налята някога в шишето, за да

налее в него прясна вода. Тъй щото, вярно е, че любовта ни причинява най-големите страдания; обаче, вярно е, че любовта ни причинява и най-големи радости. Като дойдат най-големите страдания, знайте, че вие ще ликвидирате със старото.

Казваш: Важно е да пазя достойнството си като човек. Всеки говори за своето достойнство. В какво се заключава достойнството на човека? Според мене, достойнството на човека зависи от това, доколко той пази достойнството на Бога в себе си. Ако не го пази, той няма никакво достойнство. Ако не пазиш достойнството на баща си, който те е родил, какво достойнство ще имаш? Следователно, ако ти не пазиш и не цениш това, което Бог е вложил първоначално в тебе, нищо не си. – Но Бог е несправедлив. – Ако, наистина, Бог е несправедлив, какво остава за човека? Тогава по-добре не търсете справедливост нито на земята, нито на небето. Дръжте в ума си мисълта, че Бог е мъдър и справедлив, за да бъдете и вие мъдри и справедливи. Каквато мисъл държите в ума си за Бога, такива може да бъдете и вие. Щом се усъмните в Бога, вие губите всички блага, всички дарби и способности, дадени ви от Него. Изправете грешките си, външно и вътрешно, за да се ползвате от това, което е вложено във вас. Дръжте в ума си една права идея за Бога. Знайте, че Бог е благ и в живота, и в смъртта; и в богатството, и в сиромашията, и в радостите, и в скърбите. И при най-големите ви изпитания Бог е неизменен. Влезе ли Бог в ада, и адът се изменя, става рай. Ако зърнете лицето на Бога само за момент, нещастията ви се стопяват като лед. – Аз вярвам в Бога, затова Той ме посещава. – Ако вярваш в Бога, и адът, в който живееш, се превръща на рай, наистина Бог, те е посетил. Ако не вярваш в Бога, и адът ти не се превръща на рай, Той не те е посетил. Това е велика истина, която всеки може да провери.

Сега аз ще ви помоля да развалите договора, който някога сте направили. Скъсайте полицата, която някога сте подписали. – Трябва да платим известно обезщетение. – Платете обезщетението, но развалете договора, който сте подписали някога, в далечното минало. Ако изпълните този договор, съвсем сте загубени. Платете глобата, колкото и да е голяма, но откажете се от този договор. Използвайте момента! Сега е време да се откажете от него. Друг път няма да ви говоря за това. Който иска, нека се откаже от договора още днес. Голяма е глобата, но да се плати. Някой предприемач вземе едно голямо предприятие и сключи договор при известни условия. Обаче, той вижда, че ако изпълни всички условия, ще пропадне. В такъв случай, той решава да се откаже от предприятието и скъсва договора. Ще плати няколко хиляди лева глоба, но ще се спаси. Затова и на вас казвам: Скъсайте договора!

Да отворим книгата „Заветът на цветните лъчи“, да видим, какво ни се казва. – Ев. от Йоана, 14:16: „Ще ви даде друг утешител да пребъде с вас вовеки.“ – Значи, като се откажете от договора, който сте подписали, ще ви се даде друг утешител във вярата. Понеже ще плащате голяма глоба, ще дойде друг, който ще ви утеши. Знайте, че всичко е за добро. И тази глоба е за добро.

Да отворим още веднъж книгата „Заветът на цветните лъчи“, да видим, какво ще ни се падне – стр. 11. „И ще го водя и ще въздам пак утешение нему и на оскърбените му.“ (Исаия 57:18). „И ще обърше Бог всяка сълза от очите им.“ (Откровение 21:4). – Кога ще стане това? – Когато се откажете от стария договор. Тогава, именно, Бог ще обърше всяка сълза от очите ви. Това наричам ликвидация със старото, със старата карма. Всички хора са оплетени със старото, със своята карма. Старите дългове, старите обещания, старите мисли и желания, старите постъпки, които сте забравили, това е кармата. Сегашният човек е оголял от своите стари дългове. И до днес още той плаща дълговете си с лихвите заедно. Развалете стария договор! Дошло е време да изплащате старите си дългове. Дошло е време за ликвидация със старото. Сега е ликвидация на века.

Днес, като слизах от стаята си, казаха ми: Нищо да не говориш на тези страхливци, да не ги изплашиш. Както виждате, нарушавам. Аз дойдох с намерение само да ви прочета нещо от тази книга и да си изляза. Запитах се: Кое е по-добре – да говоря, или да не говоря? Ако говоря, аз губя, вие печелите; ако не говоря, аз печеля, вие губите. Кое е по-добро за мене: загубата, или печалбата?

Срещам една сестра, недоволна, сърдита. Минах край нея и тълкувам състоянието й. Тази сестра е на земята, излязла е вече от небето. Тя си казва: Няма светии тук, няма добри хора. Добре беше на небето. – Ако беше на небето, тя нямаше да се сърди. Всеки човек, който има хубава къща, добра заплата, здрава жена, здрави деца, той живее на небето. Случи ли се някой от дома му да заболее, приходите му да се съкратят, къщата му да вземат, той напуща небето и слиза на земята. Договорът му с небето е развален. Като ви наблюдавам, виждам, че някои от вас са на небето, а други – на земята. Който живее на земята, често иде при мене и ми казва: Много падах и ставах, дотегна ми този живот, искам да се върна на небето. Моля ти се, помогни ми, помоли се за мене. Значи, той иска да направя с него договор, да се подпиша заради него. Да допуснем, че се подпиша. Питам: Какво ще прави той на небето? Готов съм да се подпиша за всички, но искам да зная, какво ще правите на небето. Ще кажете, че искате да отидете на небето да видите Христа. Съгласен съм, готов съм да се подпиша, но какво ще стане, ако отидете на небето и не намерите

Христа? Знаете ли, какъв разход ще направите за отиване и връщане от небето? Христос е на работа, не може да Го намерите на небето. Вие ще платите милиони за това дълго пътуване и, като се върнете на земята, ще ме държите отговорен, защо не съм ви предупредил, че Христос не е на небето. Дето и да е, Той работи, не е свободен.

Докато е на небето, човек е сериозен, мълчалив. Щом му кажат, че трябва да слезе на земята, той се усмихва. Такова е положението на момата, която е решила да се жени. Говорят й за един момък, за втори, тя все мълчи – не е съгласна да се ожени нито за единия, нито за другия. Щом чуе името на момъка, когото обича, тя веднага се усмихва. С това тя иска да каже: С този човек ще живея добре. Някога не излиза така: в началото се усмихва, но накрая става сериозна и мълчалива. И вие, докато сте били на небето, все сте поглеждали към земята. Кажат ли ви да слезете долу, веднага се усмихвате. Слизате на земята, обличате се в плът, т. е. оженвате се за плътта. Това е вашата втора женитба. В нея се крие вашето нещастие. Преди да се свърже с Ева, Адам бил женен за духа. Щом се ожени втори път – за плътта, тя му донесе страданията и нещастията на земята.

Първоначално, по естество, Адам е бил двуполов. Мъжът и жената са били в него. Когато искал да ражда, той сам се разплодявал. Той не се нуждаел нито от мъж, нито от жена. Един ден намислил да се раздели на два полюса и да се ожени. Така, той подписал нов договор и станал еднополов. Някой казва: Искам да се оженя. – Първо, ожени една своя мисъл с едно свое желание, да видиш, каква постъпка, т. е. какво дете ще родиш, и след това се жени. Ако не си доволен от детето си, направи същия опит десетина пъти. След като ожениш най-малко десет свои мисли с десет свои желания и родиш дете, от което си доволен, можеш да се ожениш. Женитбата е, колкото благословение, толкова и нещастие. Ако се ожениш за ангел, който може да те повдигне, женитбата е благословение. Ако се ожениш за една паднала душа, с цел да я повдигнеш, но се намериш в ада, тази женитба носи ред нещастия. Ако можеш да извадиш една душа от калта и да я повдигнеш, ожени се; ако не можеш да я повдигнеш, и тя те завлече в ада, по-добре не се жени. Искам да ме разберете право.

– Какво представя женитбата? – Метод за повдигане на човечеството. В такъв случай, има смисъл да се ожениш: ще повдигнеш синовете и дъщерите, които си родил. Ако с женитбата не можете да повдигнете нито една душа, откажете се поне временно от това. Наблюдавам живота на Изгрева. Младите са пощурели да се женят. Някой няма хляб за себе си, а мисли за жена и деца. Как ще ги изхрани? Женитбата не е играчка. Те се свързали, развиват любовни работи. В любовта не се позволява никаква лъжа! Братът казва: Обичам те, да се оженим. Но той не казва, че няма

хляб за нея. Защо не й каже истината? Той трябва да бъде искрен, да каже: Нямам достатъчно хляб. Хайде и двамата да се впрегнем на работа, да изкараме хляба. Ако тя се съгласи да работят заедно, нека се оженят. Обаче, сестрата иска да се ожени, за да се осигури, да има кой да я гледа. – Ако е за гледане в очите, той и сега я гледа, но с гледане работата не се нарежда.

„И ще обърше Бог всяка сълза.“ – Кога? – Когато поумнеете. Умни трябва да бъдете. Социалните въпроси, какъвто е въпросът за женитбата, не се решава от глупави хора. Не бързайте да се жените ненавреме. Ако се ожениш, избери си такъв другар или такава другарка, че да бъдеш винаги доволен. Цял живот да не чуеш една лоша дума. Ако тя постоянно се оплаква от тебе, или ти от нея, защо се оженихте?

Днес и жененият загазва в живота, и неженeният загазва. – Защо? – Защото не уповават на Бога. Те се считат самотни, и бързат да се оженят. Бог е предвидил отначало съдбата на човека. За всяка душа Той е определил другар или другарка, да живеят в радост и веселие. Чакай времето да срещнеш своята другарка. – Кога ще дойде тази душа? – Може да дойде днес, може да дойде и утре. Чакай тази душа и с нищо друго не се лъжи. Ако се ожениш за друга жена, ще нарушиш Божия план. Не бързай с разрешението на този въпрос. Като срещнеш определената за тебе душа, пред тебе ще се открие нов свят. Това означават думите: „Бог ще изпрати Духа си да ви утеши.“ Тогава ти ще минеш от тъмнина в светлина.

„И ще обърша всяка сълза от очите им.“ Когато Бог обърше вашите сълзи, обършете и вие сълзите на ония, които плачат. Всеки човек в този свят трябва да избърше сълзите на някого.

Това слово е за учениците, не е за външния свят. Ако ме разберете правилно, Божието благословение ще дойде върху вас.

Скъсайте стария договор. *Ликвидирайте със старата карма.* Сега е *ликвидация на века.*

Т. м.

1. Утринно слово от Учителя, държано на
26 септември, 1937 г. София. – Изгрев.

Книги:
Ликвидация на века

Ликвидация на века (Утринни Слова. Година VII (1937–1938). Том I. София, 1948)
18 беседи от 26 септември 1937 г. до 30 януари 1938 г.
Начало: 05:00

1937_10_01 Възможности на красотата
лекция пред специалния клас

ВЪЗМОЖНОСТИ НА КРАСОТАТА

Отче наш.

Имате ли тема? – /Имаме/. – Четете. /Чете се темата „Възможности в живота“/. – Пишете върху „Разнообразие на възможностите“

Да допуснем сега една възможност за един обикновен ученик в отделенията: Възможно е да го приемат, възможно да не го приемат. Значи при сегашните условия, когато не го приемат от какво зависи, от какво зависи възможността да го приемат в първо отделение, трябва да бъде на колко години?. – /Седем./ Ако има седем години, може да го приемат, ако няма седем години, няма да го приемат. Тогава каква възможност има това дете? Значи може да постъпи в забавачницата. В първо отделение не може да постъпи, но в забавачницата ще го приемат. Сега втората възможност: Това дете като го приемат може да се учи, пък може и да не се учи. Ако учи каква възможност има сега? Има възможност да влезе във второ отделение. Ако не учи? Ако не учи ще остане пак в първо отделение. Колко години може да бъде в едно отделение? Сега какви са условията за неговата възможност? Колко години може да остане в първо отделение? Има възможност да го изпъдят от училището. Може да се разболее детето. Болестта става причина да го изхвърлят из училището. Пък може да го изпъдят и за неспособност, понеже не може да учи. Например, вземете сегашните възможности на ученика свършил гимназия, който иска да следва в университета по медицина. Каква възможност има да следва, от какво зависи възможността му? – От бележките му. При какъв успех може да го приемат по медицина? Ако има четири ще го приемат ли в медицинския факултет? – /Не./ Колко, ако има ще го приемат? – /Шест./ Ако има пет? – Значи не можеш да минеш, само шест, ако има.

В света има два порядъка: Единия, ако хората са добри. Ако си добър можеш да минеш в по-горен клас. Ако не си добър, оставаш в същия клас. Има и други класове. Ако си по-лош, пак минаваш в по-горен клас. И в лошото има класове.

Добре сега, на какво вие отдавате възможностите на красотата? Кои са възможностите на красотата? Кога човек става красив? Винаги красотата е свързана с доброто в света. Колкото човек става по-добър, става по-красив; колкото става по-лош, става по-грозен.

Ако ви зададат въпроса сега: „Защо човек учи? Каква нужда има да се

учи?“ Сега, ако на вас ви зададат една тема. Във вас всички има желание да бъдете богати, кои са подбудителните причини, защо искате да бъдете богати? Или пък искате да бъдете учени, или пък искате да бъдете силни. Те спадат към положителните добродетели. Иска човек да бъде богат. Допуснете, че вие искате да бъдете здрави; идваме до по-същественото. Защо искаш да бъдеш здрав? Защото при здравето има по-малко страдания, по-приятно е. Искаш здраве. Щом не си здрав, ще имаш повече страдания. Сега да уподобим здравето, да направим една аналогия, ще уподобим нездравия човек на сиромашия. Здравето, ако уподобим с богатство, нездравето трябва да го сравним със сиромашия. Например, вземете двама души, единия с добър характер, другия с лош характер. Човекът с лошия характер има повече възможности да изгуби здравето си. И лошият може да бъде здрав и добрият може да бъде здрав. Сега те се отличават, че добрият има повече възможности да остане здрав, а лошият има повече възможности да загуби здравето си.

Сега вземете това сравнително, вземете аналогичния метод. Например, някой път имате силен огън и слаб огън. От какво зависи слабостта на огъня и силата на огъня? – От количеството на материалите, които имате. Допуснете, че вие сравнявате, че някой учи повече, а други учи по-малко. От какво зависи това? Да допуснем, че някой път се ражда във вас разположение, не искате да учите. Имате едно разположение да не учите, не искате да учите. Някой път се ражда едно разположение, при което вие имате желание да учите. Допуснете, че имате едно желание да не учите, как ще смените туй желание да не учите, с друго желание да учите? Как бихте го сменили?

Ако ви запитам сега: Вярата, възможност ли е? Вие говорите за окултния ученик. Кои са качествата на окултния ученик? Казвате: „Да бъде човек окултен ученик“. Ако един окултен ученик пренася камъни от едно място на друго, има три метри купчини камъни и ги пренася от едно място на друго да си създаде работа, мислите ли, че той е окултен ученик? Аз ще ви дам една разлика на окултния и обикновения ученик: Обикновеният ученик ще копира работите. Окултният ученик се учи да твори. Той още не е творец. Ако искаш да създадеш нещо ново, ти трябва да бъдеш окултен ученик, да измениш живота, да внесеш каквато и да е черта в живота си, да създадеш нещо ново. Ти седиш и живота ти е несносен, ти си обикновен ученик. За да измениш живота си, ти трябва да станеш окултен ученик. Та когато някой път вие сте недоволни от живота, вие сте обикновен ученик. Когато сте доволен от живота, вие сте в областта на окултната наука. Казвате: „Окултен ученик“. За окултния ученик има области, които трябва да знае, как да си добива силата, трябва да знае законите, по които може да добиеш сила, или пък знание. Областта е

много голяма, да знаеш как да добиеш това знание. Четете, да кажем един съвременен роман, какво ви подбужда вътре да четете романа? Ако един млад човек чете един роман, и ако един стар човек чете един роман, какви ще бъдат подбудителните причини у младия и какви у стария? Да допуснем, че вие се интересувате от астрономия, интересувате се от звездите, някои от които са на хиляди години далеч от нас. Интересувате се от някоя звезда, Алдебаран да кажем, или вие се интересувате от Сириус. Какво ще ви придаде в дадения случай Сириус? Понякой път вие се интересувате от северния вятър или от южния, от източния или западния. Защо се интересувате? Като духне северният вятър лятно време, когато е топло, изпотил си се, става хладно. Тази прохлада е приятна. Някой път е студено, като духне южния вятър, тебе ти е приятно. Ти се интересуваш от северния, южния или западния, или източния вятър, се има нещо, за което се интересуваш.

Та казвам: Вие окултните ученици, понякой път се трябва да се позанимаете с аналогичния метод. Но той е много труден. Трябва да знаете как да съпоставяте нещата, защото един аналогичен метод не може да изяснява. Давате някой пример или сравнявате нещо. Трябва да знаете, как да ги сравните. Вие сравнявате един добър човек, с един лош човек. Те са контрасти. Кои са чертите на един лош човек и на един добър човек? Изобщо, лошият човек има едно силно тяло. Добрият човек има по-слабо тяло. Понякой път лошият човек е по-силен, има по-голяма сила, отколкото добрия човек. Някой път лошите хора имат по-силен ум. По-умни са. Христос на времето казва: „Синовете на този век са по-умни от синовете на виделината". Кои синове? – Лошите синове са по умни. Един лош син днес по-добре обира баща си. Добрият не знае как да го обере. Лошият син обира баща си така, че всички признават, че е законно това обиране. Но сега ние правим сравнение на нещата. То е така, но между лошия и добрия човек всякога има разлика в постиженията. Всякога лошият в началото има преимущество над добрия. В началото всякога лошите хора имат преимущество над добрите. По закона на аналогиите, като разглеждаме този въпрос, в края лошите изгубват, добрите печелят. В началото добрите хора много зле започват, не върви работата. На лошите хора им върви. В края добрите хора печелят, лошите хора изгубват. Не можем ние да теглим един закон. Ако пресилим нашата аналогия животът не потвърдява. Казвате: „Виж как върви на лошите хора". Да, в началото върви, но в края не върви, те винаги губят. Но и тук, ако пресилим аналогията, ще паднем в друго противоречие. Някой път и в началото върви на някой лош човек и в края върви. Тогава как ще го обясните? Трябва да има някакъв закон?
Например, ако вие се качите на Мусала и видите вашия височомер ще видите, че някой път ще измерите на 300 метра по-високо, пък някой път

на 300 метра по ниско. Някой път височината на Мусала, според вашия височомер се увеличава с 300 метра, друг път се е намалил с 300 метра. Как ще обясните противоречието, как се намалила височината на Мусала? Всъщност, вашият височомер е показал 300 метра по-голяма височина. Какво ще бъде налягането? Ако височината е по-голяма, какво ще бъде налягането? Ако височината е по-малка, какво налягане ще има? Тогава, според закона, когато височината на Мусала се намалява, времето се подобрява; когато височината на Мусала се увеличава времето се разваля. Тогава, ако някой се качи на Мусала и гледа височината по височомера, ще каже, че Мусала е с 300 метра по-нисък. Не, да знае, че времето се подобрява. Затова Мусала смирен станал. Значи в живота, да допуснем, че бащата е като Мусала, като обича някое дете, той се смалява. Детето се качи на гърба на баща си, значи бащата е добър. Но, ако бащата на детето седи прав, тогава детето не може да се качи на гърба на баща си. Тогава само не може да се качи на гърба на баща си, бащата трябва да покаже особена привилегия, той да го дигне. Аналогично трябва да разсъждавате.

Вие понякой път искате добър живот, добри условия, искате Мусала да се сниши, и вие да му се качите на гърба. Пък той не се снишава. Обикаляш по един начин, обикаляш по други начин, не върви. Сега обяснявам едно противоречие: Представете си, че един разбойник ви хване за ръцете, пък ви върже добре. Колко възможности имате да се освободите? Представете си, че вие сте един окултен ученик, че ви вързал един разбойник, колко начина има дае освободите от този разбойник? Трябва да сте силни като Самсона, че изведнъж въжето, с което сте свързани, като се напъне да го скъсате. Ти сега употребяваш този метод, не се скъсва въжето. Втората възможност каква е? Той ви свързал яко. Представете си, че вие сте човек, който тежи 120 килограма, свързани сте, не може да скъсате въжето. Сега, вторият метод за освобождение кой е? Първия метод е лесен за силния човек, той веднага ще скъса въжето. Има един друг метод, втори начин, който изисква време. Ти трябва да седиш три, четири дни гладен, да изгладнееш, да изпостелее тялото ти, че между тия връзки на въжето да се образуват празнини, междини, че да си изтеглиш ръцете и краката. Ти ще се освободиш, ще се измъкнеш, понеже си изгубил 20–30 кила от теглото си. Но трябва да постиш, и като си 120 кила да останеш 90–80 кила. В първия начин, ако се освободиш чрез скъсване на въжето, колко количество сила ще употребиш? Пак може да се освободиш, но колко количество сила си употребил? Там има харчене на сила. Във втория случай, ти си изхарчил не от енергията си, но от материала на тялото си. Има друг един метод. Този човек те е свързал, ти се мъчиш, той те оставил. На този, който те е свързал, ти започваш да обещаваш, казваш: „Ако ме пуснеш, ще ти дам 220–30–40 хиляди лева, готови пари“. И той ви освобождава. Пак скъсваш въжето. Но колко ви е коствало сега? – 40

хиляди лева, ви коствало туй скъсване? Вие сега, които се освободихте от 40 хиляди лева, силен човек ли сте? Не сте силен човек. Казвате: „40 хиляди лева ми коства да се освободя от тази беля.“ Значи, не си бил силен. По втория начин, не си могъл да постиш да гладуваш. Значи, не си бил герой, който може да изгуби 30 кила от тялото. Значи бил си малко умен. Благодарение, че имаш пари. Казваш: „Тия пари аз мога да ги спечеля.“ Сега, какви са били подбудителните причини, защо първият – употреби силата си, вторият – употреби постенето, постил е този човек. И вие понякой път, когато искате да се освободите от дявола, постите. Защо постят хората? – Да се освободят от дявола. Вързал те дяволът, ще постиш. Трябва да постиш, защото ако не постиш, не можеш да се освободиш, не може да извадиш ръцете. Ами когато подкупвате дявола? Дяволът и той се подкупва, 40 хиляди лева вземе и ви пусне. Сега употребявам една аналогия. Мислите ли вие, че може да подкупите дявола? Има един анекдот, че дяволът пратил едно малко дяволче да разнесе неговите лъжи в света. Като се върнало, малкото дяволче, започнало да лъже и големия дявол. Големият дявол казва: „Ти моята стока на мен няма да продаваш. Тази стока направих за хората, моите лъжи на мен няма да продаваш. Мене, с моите лъжи няма да ме лъжеш. На мене, ще ми казваш истината, както е работата отвън, дали си могъл да продадеш лъжите на хората, мене няма да ме лъжеш ти. Ти нищо не си свършил щом искаш да ме лъжеш. Не искам да ме лъжеш.“ Ако ми кажете: „Аз излъгах дявола“ – Вярно ли е? Например, как бихте излъгали дявола, но той да не разбере тази работа? Понякой път вие се опитвате да си представите, че не обичате някого, представяте си, че го мразите, че не искате да знаете заради него. Или пък някой път си представяте, че го обичате. Но, в единия случай вие лъжете като показвате, че не го обичате, не е вярно. В другия случай, като се показвате, че го обичате, пак не е вярно. Колко е вярно, че го обичате, толкова е вярно, че не го обичате. Към коя категория ще ги представите тези? Ако искате да представите, че обичате някого, искате да го уверите и се показвате, че не го обичате, искате да покажете обратното. Но и в единия, и в другия случай не говорите истината. Нито като мразите говорите истината, нито като обичате говорите истината. То е едно маскиране отвън. Представете си, един ученик е запомнил урока си, но не го е разбрал. Запомнил го буквално и го разправя на учителя си, както той го е запомнил. Тогава при съпоставяне на аналогиите трябва да внимавате. Идва един при турския султан и му се оплаква, че много осиромашал от много ядене и пиене, моли го да му помогне. В опитване на живота осиромашал. Тогава султанът искал да го разбере, живял ли е той както казва, знае ли кои яденета са най-хубави. Казва: „Ти като си ял толкоз, като си опитал всички неща, кое е най-сладко в кокошката?“ Онзи казва: „Трътката“. Този анекдот на турски хубаво излиза. Тогава, султанът казва: „Дайте му 250 лири.“ Действително, много е сладка трътката. Друг турчин,

който чул за това, отива и казва на султана: „От ядене и пиене осиромашах.“ Казва: „Я ми кажи, кое е най-сладкото на бивола?“ Той казва: „Задницата.“ – Дарете му, казва, 25 тояги. Онзи чул, че на кокошката търтката е най-сладкото, казва „юола билир“ и на бивола ще е най-сладка задницата. То е по закона на аналогиите. Но не върви тази работа. Сега казват, че човек трябва да се моли, за да става по-добър. Но и това е по аналогия. Вярно е, че някой път човек като се моли става по-добър, но не всякога като се моли човек става добър. Друг казва: „Аз не се моля.“ Но и това не е вярно. Те са въпроси, които не са верни. Казва: „Аз никак не се моля.“ Идеш при гостилничаря и се молиш той да ти услужи. На всяка стъпка всички хора се молят. Няма същество, което да не се моли. Кога се моли човек и кога не се моли? Забележете, някой път вие имате един ваш приятел и той не ви пише.

Желанието ви да ви пише към коя категория спада? Искате той да ви пише. Силният човек може ли да се моли? Изобщо ние мислим, че слабият човек се моли. Но и силният човек може ли да се моли? – Може да се моли. Аз имам само един пример за един Спас, героят. Няма някой от вас Спас, нали? Той е един действителен пример. Спас героят решавал всичко със сила, не обичал никакво противоречие. Той всякога решавал въпросите със сила. Този Спас героят четял Евангелието. Тия методи, които той употребявал с насилие, намирал ги винаги, че не са в съгласие с неговите нови възгледи. Един път както по обикновеному жена му направила едно малко противоречие. Той ѝ ударил две плесници, как може тя да му говори така. Но след като ударил той плесниците, не може да иде на работа. Друг път впряга воловете отива на работа, на нивата. Него ден не върви, не може да впрегне воловете, не може да иде на работа. Обидата минава в него и той отива при жена си и казва: „Моля да ми простиш“. Кой го накара да се моли на жена си, да иска извинение от жена си? Той, същият герой вижда, че само със сила не може. Това са аналогични примери. Но след като ушил двете плесници по този начин, понеже той приел новото, ударът минал в жена му и тя станала по-силна. Тя го заставила да се моли. Имам друг един пример. Тук се бориха Дан Колов и Перейра. Перейра имал един начин на ритане, някак си с главата ритал, или с крака си, на едно място в стомаха, че като удари човек отслабва. Като го удари на това място и един голям герой може да изгуби борбата. Перейра имал един овнешки удар на това място, като го удари в корема и големият герой пада. Данчо пък, като хване човек за крака, така го извие, ти колкото и силен да си, като ти хванат крака и го извият, ставаш слаб. Какъвто и герой да си, като те хванат за крака и го извият, ще капитулираш. Най-после онзи с овнешкия удар, хващат го за крака и като го стегнат така, той се признава за победен, признава че другият е по-силен. Сега методите и начините на тия борци са различни. Дан Колов

пада на земята, но пада по такъв начин, че да му хване крачето и се показва, че нищо не знае. Като падне и му хване крака, тогава показва силата си. Вие казвате сега, че това е пехливанлък, борба. Няма някой от вас, който да не дойде да се бори с дявола. Дяволът като дойде, ще те мушне, ще те блъсне в корема. Когато те блъсне в корема, ти капитулираш. Ще си пазиш корема. Защото, ако те блъсне ще те победи. Казваш: „Трябва да се яде". – Това е блъскането в корема. Сега тия изяснения не са научни. Хвани го за крака. Може 10 пъти да го хванеш за крака, но ако не знаеш изкуството как да извиеш крака му, той може да си извади крака. В живота вие често хващате една мъчнотия, но за да я победите, трябва да я хванете за крака. Но, ако не знаете как да свиете този крак, вие не може да победите. Победата трябва да се яви като резултат във вашия ум, че сте сполучили нещо.

Казвате: „Защо са тия страдания в живота?" – Страданията са един метод за каляване. Щом си много слаб, непременно страданията са необходими. Защото всяко страдание калява характера. Но щом си много силен, трябва разкаляване. Защото някъде трябва да се калиш, някъде трябва да се разкалиш. Слабите натури трябва да забогатеят, за да се оправи животът им. А силните натури, за да се оправи живота им, трябва им сиромашия. То е пак метод. Когато някой казва: „Той е забогатял", казвам – Каляват този човек. Той е мек човек, осиромашял. Той е придобил повече от каляването, не му трябва, сега го размекчават, понеже, ако не се размегчи, друг един процес има в природата.

Та казвам сега: Вие имате един метод и не може да съпоставите нещата, имате противиречия в живота. Окултният ученик трябва да съпоставя противоречията в живота в дадения случай. Например, вие имате барометри, които пишат и имате барометри, които не пишат. Каква е разликата между пишущите барометри и ония, които не пишат? Каква е разликата между човек, който постоянно учи и човек, който периодически учи? Този, който учи периодически, той показва времето само в даден случай. Живачният стълб в барометъра, показва само времето в даден случай. Пишущите барометри показват не само сегашното време, но тази линия показва, какво е било времето и в миналото, какво е било налягането.

Та казвам: Ако вие побеждавате една мъчнотия само в един момент, вие имате един барометър, който показва сегашното ви състояние. Ако носите в съзнанието си ред мъчнотии, които сте ги победили, вие имате пишущ барометър. Защото, ако в съзнанието ви седи само една сегашна победа, вие имате един обикновен барометър, ако разрешавате само една задача, то е само един барометър. Но, ако имате в ума си ред задачи, които

разрешавате, ако имате много задачи, които сте разрешили, вие сте един пишущ барометър. То има едно състояние, което показва, какъв е човек. Казвате: „Той е добър“. Но, той е в даден случай добър. Някой човек само в даден случай е добър.

Например, ако кажа 1, или 2, или да кажем 3, какво отношение има сега между 1, 2 и 3. Какви аналогични отношения имат? Този човек на единицата, той е много прям. Той не е човек, който се влияе. Няма външни условия да му влияят. Щом дойде до 2-те, вече законът се изменя. При 1, вие сте неотстъпчив, а при 2, вие ставате отстъпчив. Сега, кое ви накара вие да станете отстъпчив? При единицата, кои са елементите, които са влияели в числото две.
Представете си, един човек с един крак и с една ръка, представете си един въображаем човек, с един крак и с една ръка. И представете си един човек с две ръце и с два крака. По какво се отличават те? Тогава в себе си не се старайте да унищожите злото, но направете злото да има един крак и една ръка. Дайте на доброто във вас две ръце и два крака. Злото, което е с един крак и с една ръка, ще може ли да победи доброто, което е с две ръце и с два крака? Злото с две ръце и с два крака е по-силно от доброто, но злото с един крак и с една ръка, е по-слабо от доброто с две ръце и с два крака. Но, то е аналогия, съпоставяне. Донякъде туй е вярно.

Къде се спряхме? – На 1, 2 и на 3. Едно и две, колко правят? – 12. Едно, само по себе си е 1. Значи, приложено към 2, става 12. Едното може да го поставите пред 2-те и може да го поставите на гърба на 2-те. Ако го поставите след 2-те, колко прави? – 21. Когато съпоставяте силния след слабия, силата на слабия се увеличава. Когато оставиш слабия да е тил, силата на силния се намалява. Турете 1 пред 2-те, какво става? Това е една аналогия. Когато турите 1 зад 2-те, едното е силно в дадения случай, двето е слабо. Ако искате силен да станете, кой трябва да ви е тил? – Силният. В хората всякога има едно желание да излезе отпред, да ръководи нещата. Мислите ли, че онзи, който върви напред е най-силният? Някъде е вярно, най-силният е. Генералът изтегли ножа, върви напред с коня си. Мислите ли, че първата капка вода, която тръгва е най-силна? Може да кажем, че първата капка е най-умна, но тя не е и най-силната. Тогава вие понякой път се намирате в трудно положение в живота и като изпитвате всички методи в живота, не върви. Има един турски анекдот за един, който като изпитал всичките методи и не му вървяло, дошла му една светла идея. Той турил на една восъчна свещ отгоре една гнила ябълка, скрил я на едно място и написал на входа така: „И който види ще съжалява, и който не види и той ще съжалява.“ Той седи там и събира данък. Питат го какво има вътре. – „Влез да го видиш.“ Хубаво, сега да извадим една аналогия, какво може да изведем. Аз малко подобрявам примера, на турски е малко

нецензурен, подобрявам го като турям свещ и ябълка. Той не е така.

Вчера се разправят двама, от колко елемента се състои солта? Кажете вие, които знаете химия, от колко елемента се състои солта? – /От натрий и хлор./ – Благородни ли са? – /Не, отровни./ – Като се съединят стават безвредни, сол става и хората ги обичат, не правят пакост. Двама лоши хора като се съединят сол стават. Не е опасна. Всеки поотделно е опасен в природата, но съединени стават безвредни. Ако вие не можете от два отровни елемента да направите сол, какво знание имате. Как се образува солта? – /Може да се съедини направо натрий и хлор, като се нагрее малко натрий./ Кой ги съединява, те сами ли се съединяват? Добре, във физиката когато два предмета се движат в една и съща посока, се състезават нали, състезание имаме. Всеки един предмет в живота, който върви успоредно с друг, има междина между тях. И двама лоши хора когато вървят в една посока всякога има една междина и те не са близо един до друг. Следователно, ако ти вървиш в междината, която те образуват, няма да те блъскат, но като дойдеш в линията на тяхното движение, те всякога са опасни. Но, ако тия двама хора ги обърнеш в противоположни посоки, вървят един след друг, че и двамата се блъскат, при туй сблъскване ще се образува топлина. За какво можеш да използуваш тази топлина? В природата две противоположни желания може да се сблъскат в човека. Разгневил се, две противоположни желания са сблъскани, образува се топлина. Ако си умен човек ти може да използуваш топлината.

Та казвам: Когато ние говорим за окултни ученици, под „окултен ученик“ подразбираме, че той знае да примирява, той знае закона за примирението на противоположните елементи в природата, да знае законите да примирява противоположните сили, да знае да ги примирява в себе си. Вземете гнева. Гневът не е нещо лошо в човека. Че всичките ония хора с инициатива в света имат енергия. Гневът дава енергия. Но разгневяването, сръднята е излишна енергия. Значи развиваш повече енергия, отколкото ти трябва. Всякога щом се развие в центровете повече енергия отколкото ти трябва, ти се разгневяваш. Ако в тебе развиеш повече вяра отколкото ти трябва, ти ще станеш лековерен. Ще дойдеш до друго противоречие. Казва: „Вярвам във всички хора.“ Щом като вярваш във всички хора, много пъти ще бъдеш лъган. Да вярваш във всичките добри и умни хора е едно. Казва: „Аз вярвам във всичките хора.“ Трябва да определиш вярата: Да вярваш в добрите и в умните хора. Ония, които не са умни, които не са добри, каква вяра трябва да проявяваш към тях? Пак ще употребиш вяра, но каква? Ще вярваш в това, което те обещават, че няма да го изпълнят. И в другите ще вярваш, и в себе си ще вярваш. Ще кажеш: „Аз вярвам, че каквото кажат добрите и учените ще го направят, пък каквото кажат другите няма да го направят.“ В тебе тогава няма да има

никакво противоречие. Ако кажеш: „Аз вярвам във всичките хора“, ще се намериш в противоречие. Ако кажеш, че не вярваш в хората, ти ще дойдеш в друга крайност. Щом като кажеш: „Аз не вярвам във всичките“, аз зная че ти не си от умните и от добрите. Ако кажеш: „Аз вярвам във всичките умни и добри хора, вярвам, че лошите, каквото кажат няма да го направят и добрите, каквото кажат за доброто ще го направят“. В този смисъл трябва да правите различие. Казва: „Вярвам във всички.“ Тогава ти не си от умните хора.

Мислите ли, че с едно таково чело, от три сантиметра, човек може да бъде първостепенен гений. Ако това чело има четири сантиметрова широчина, мислите ли че този човек ще има Бог знае какви широки възгледи? Ония хора, с широките възгледи и челата им са широки. Ония хора, гениалните, и челата им са големи. Има известно съотношение между челата на хората и техните способности. Ако едно въже има един сантиметър дебелина и друго има два сантиметра дебелина, каква ще бъде вътрешната им устойчивост? Което е по-дебело, е по-устойчиво. Ами че сега, ако някой ви каже, че сте голям невежа, вас да ви стане приятно. Ти да кажеш: „Имам много да уча.“ Каже ти: „Ти си голям невежа.“ Да ти стане приятно и ти да кажеш: „Имам много да уча.“ Пък ти изведнъж кипнеш. Как? Че си голям невежа, това е верно. Но, че нищо не знаеш, то не е верно. Че ти си живял хиляди години, знаеш много. Но, че си и голям невежа и то е вярно. И двете са верни. Тогава ние съпоставяме нещата. Казва: „Ти си много лош човек.“ Верно е, че е лош, но е вярно, че е добър. Казва: „Ама ти не си държиш думата.“ Вярно е, че не си държи думата. Окултният ученик, какъвто и да бъде, той трябва да бъде виртуоз, да знае как да взема тоновете, не само някои тонове, но всички. Ако някой знае да свири в първа позиция на цигулката, а в горните позиции не е свирил, но който свири само на първа позоция, той не минава още за окултен ученик, той е обикновен ученик. То е предисловие. Като дойдем да свирим всички позиции, пък да разбираме всичките гами, да дадем израз. Ако ти своята мисъл не може да я тонираш, да я съпоставиш във всичките положения невредни.

На двама окултни ученици, учителят им дава по една ябълка да я разнесът и да я върнат пак. Единият, като гледал ябълката, искал да знае каква е, какво има в нея и я изял. Но преди да я изяде, снел и формата и направил същата ябълка, боядисал я, турил в торбата изкуствената ябълка и се върнал. Но си мълчи. И двамата ученици носят ябълките. Единият занесъл ябълката такава, каквато му я дали, другият занесъл изкуствената ябълка. Учителят им казва. Какво им казал учителя, на този, кажете ми сега.Той направил ябълката? Учителят казва: „Разрежете ябълката.“ Като разрязали ябълката, пита единият: „Какво има вътре?“ – Има четири семки. Другият казва: „Няма семки.“ Казва: „Къде отидоха семките?“

Значи, вие като пуснете вашите ученици с ябълките и като дойдат във вас, накарайте ги да разрежат ябълките. Там дето има семки е естествената, там дето няма семки е изкуствената. Понякой път казвате, как да проверите нещата. Всяко нещо в света, което като го проверяваш не може да ти услужи, няма семки. Показва, че то не е естествено. Туй показва, че в семките има творчество. Когато развиваш една сила, ти може да я употребиш, когато ти злоупотребиш, ти носиш изкуствена сила, която не можеш да приложиш в природата. В първия случай той задоволява своето желание и мисли, че учителят надълго и нашироко ще го пита. Но той нито дума няма да му каже, ще остави настрана всичко и ще каже: „Иди да проучиш откъде излезе този род ябълки". Да му донесе сведения, да издири, защо тия ябълки са останали без семки. Праща го учителят да издири техния произход. Та и вие сега някой път сте дошли като ученици да проучите безплодните плодове и ония плодове, които нямат семки, защо са без семки. Всяко нещо, което няма семки е ваша творба. А всяко нещо, което има семки в себе си, то е Божествено. Божествените работи имат всякога семки, творчество. Човешките работи са всякога без семки, нямат творчество. Нищо няма в тях.
Пишете тогава върху „Плодните и неплодните ябълки".

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
2 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 1. X. 1937 г., петък, 5.ч.с.
София – Изгрев

1937_10_03 Оценяване и прилагане
утринно слово

ОЦЕНЯВАНЕ И ПРИЛАГАНЕ

Ще прочета 12 глава от Данаила.

Тази сутрин сте събрани тук, но всички имате различни интереси – не сте на един ум. Всеки си има по една особена мисъл, по едно особено желание. Стремежите ви не са еднакви. Мислите и желанията ви не са еднакви, но и работите ви не са еднакви.

Мнозина се питат: Кой проповедник да слушаме? Много проповедници има в света. Някой проповядва на хората с цел да ги обърне към Бога. Той счита това за негово право. Според мене, един проповедник е бакалин, друг е дрехар – всеки си има свой надпис. Така и светските хора се делят на търговци, лекари, адвокати и др. Като отидеш при един адвокат, първо, той ще те запита, какво дело имаш. Дали си направил някаква пакост, или си взел пари назаем и не можеш да ги върнеш. Адвокатът е добър човек, готов е да ти услужи, но веднага след това ти представя сметка за работата, която ти свършил. Пет горе, пет долу, ще се пазарите. Ако отидеш при дрехаря, той няма да те пита, с кого си се скарал, но ще те пита, каква дреха искаш. Като харесаш една дреха, ще се пазариш. Ако пазарлъкът става според нравите на източните народи, дълго време ще се пазариш. Тръгнеш да си отиваш, търговецът те връща, отстъпва малко от цената. Ти намираш, че е скъпо, излизаш от магазина. Търговецът те връща и пак отстъпва. Най-после се спазарите, и ти взимаш дрехата. Така постъпват в обикновения живот.

Питам: Вие за какво сте дошли тук? Едни търсят адвокати, други – лекари, трети – зъболекари, търговци. Старите за какво са дошли? Те са дошли, защото не знаят, как да се справят с децата си – с младите. Младите пък са дошли да се научат, как да живеят. Ако отидеш при някой проповедник, и той ще те хване – иска да знае, как върви работата ти. Той ще каже, че твоята работа не върви, защото не вярваш в Бога, в Господа Исуса Христа. – Знаеш ли, че ще отидеш в ада и няма да се спасиш? – му казва проповедникът. – Аз съм човекът, който мога да те спася от голямото зло, да те направя човек. Ще се запишеш в нашата църква, дето ще ти дадем право, като умреш, да влезеш в рая. Щеш не щеш, ще се запишеш. Иначе, ще влезеш в затвора, дето те очаква по-голямо зло.

И тъй, онова, което говори проповедникът, може да е вярно, а може и да не е вярно. Ето защо, когато ние говорим за любовта, представяме си я

като сбор от възможности. Като обичаш някого, ти имаш вече една възможност. Не можеш да употребиш една и съща любов за всички. Ще кажете, че трябва да обичаме всички, както Бог ги обича. Любовта не е нещо, което се яде или пие. Казвате, че двама се хванали за ръка и се целували. Това не е любов, това са условия, прийоми. – Ама те си пишат писма. – И това не е любов. – Те си правят добро едни на други. – И това не е любов. Казвате, че двама се скарали, защото не се обичат. – И това не е любов. – Обикнали се те. – И това не е любов. Не мислете, че всеки, който привлича и прегръща, обича. И това не е любов. Мислите ли, че вълкът, като хване кравата за краката и я повлича, я обича? И това не е любов. Той има съвсем друго намерение. Мислите ли, че змията, като се увие около човека, го обича? От любов ли паякът хваща мухата? Той има разположение към нея, но това не е любов. Казвате: Муха е това, тя знае само да бръмчи. – Свързвали ли сте се със съзнанието на мухата, да знаете, защо бръмчи? Тя има страх от паяка, затова бръмчи. Някога се освобождава от паяжината, а някога съвсем се оплита. За вас това е забава. Казвате: Ние знаем тези работи. – Ако не ги знаехте, нямаше да дойдете тука. Вие сте дошли при мене от много знание. Ако бяхте невежи, щяхте още да спите. Понеже знаете, че тук има заровено имане, затова сте дошли. Аз ви наричам иманяри. Всеки дошъл с голяма торба и очаква голямо богатство. Отваря торбата си, туря дяла, който му се пада, и си отива. Ако ме разберете буквално, ще си кажете: Иманяри ли сме ние? Тук сме дошли за знание.

Казвам: Знанието, което търсите, е подобно на онова, което туристите търсят по високите върхове. Често се качват на Мусала, както и аз се качвам. Според вашия високомер, каква височина има Мусала? Интересно е, че като го измерват, височината му ту се увеличава, ту се намалява. Какво означава това? Учени българи и европейци са измерили височината на връх Мусала, но никой не го е измерил точно. Според последното измерване, Мусала е висок 2,925 м., но и това изчисление не е абсолютно точно. Измерването на високите върхове трябва да става през сухо време, когато има по-голямо пречупване на светлината. Повечето измервания на Мусала са ставали във влажно време, затова не са абсолютно точни. Ето защо, в изчисленията има разлика от 65 м. Изобщо, за изчисляване височината на планинските върхове има различни научни начини. Когато се качихме на Мусала, барометърът показваше височина 2,800 м. Значи, имаше 300 м. спадане от височината на върха. Това зависи от времето. Когато времето се подобрява, височината на върха е по-малка. Когато времето се разваля, височината се увеличава. Следователно, при добро време връх Мусала е по-нисък, а при лошо време – по-висок.

И тъй, във всички хора, които се въздигат, времето се разваля; а пък в

онези, които се снишават, т. е. които се смиряват, времето се подобрява. Това е относително вярно. Кое е най-хубавото време в човешкия живот? Ще кажете, че най-хубаво време е, когато хората се обичат. Ако един ученик обича учителя си, носи му цветя и подаръци; ако не го обича, какво ще постигне? Не само че нищо няма да постигне, но ще бъде спънка и за себе си, и за своя учител. Това показва, че сърцето се проявява, без да има предвид, че и умът трябва да работи и да се проявява. Който не се учи, той е търговец на дребно; който се учи, той е търговец на едро. Ще кажете, че е унижение за вас да бъдете търговци. Казваш: Аз да съм търговец? – Какво лошо има в търговията? Аз, ти, той, това е все едно. Това са трите лични местоимения.

Всички сте изучавали личните местоимения. Трите лични местоимения са „аз, ти, той“. Знаете ли, какъв е смисълът им? Какво разбирате под „аз, ти и той“? Аз имам известно тълкуване на тези лица, но то не е абсолютно истинно. Казваш: „Аз“. Това значи: Аз съм, който отварям вратата. Ти си, който я затваряш. Той е, който заповядва, кога да се отваря и затваря вратата. Като види, че вратата е отворена, той ще каже да се затвори; като види, че е затворена, ще каже да се отвори. Значи, „аз“ ще отворя вратата; „ти“ ще я затвориш, а „той“ ще заповяда да се отвори, ако е затворена, или да се затвори, ако е отворена. Като се молиш, казваш: Ти, Господи! Какво означава това? – Ти, Господи, Който затваряш вратата на злото, затвори я, за да не влязат разбойници и крадци да ме оберат. Само Бог е в сила да затвори вратата на злото. Ако условията на живота ти са лоши, пак казваш: Ти, Господи! Пак се молиш на Господа да затвори вратата на лошите условия. Кажеш ли „аз“, подразбирам Господ, Който ти говори. Той казва: Аз съм Онзи, Който мога да те избавя. Някога казваш: Аз съм „аз“. – Да, но нищо не можеш да направиш. – Защо? – Защото говориш от свое име. И ти можеш да подпишеш един указ, и царят може да подпише. Но това, което царят подписва, се изпълнява. На твоя подпис никой не обръща внимание.

Днес от всички хора се иска учене. Ще кажете, че много неща знаете, много сте слушали. – Много неща сте слушали, но и много сте изопачили. Мнозина си служат с примерите, които съм дал, но толкова са изопачени, че и аз не мога да ги позная. Те влагат в тях такова разбиране, каквото не съм помислил. Един ден ще кажат: Така рекъл Учителят. Много неща съм говорил, но важно е, какъв смисъл съм вложил в тях. Казвам: Аз говоря. Утре и ти ще кажеш: Аз говоря. Но ако говориш като човек и не си свързан със законите на разумната природа, каква сила има твоето аз? Когато искам да отида някъде, не казвам, че тръгвам, па каквото Господ даде. Аз не се моля на Господа да оправи времето за мене, но следя, какво е времето и тогава тръгвам. Аз избирам добро време и тогава тръгвам. Освен това,

гледам моите разбирания да се съвпадат с разбиранията и мислите на Бога. Не се моля да измени Бог времето заради мене, но аз се нагаждам на времето. Като не постъпвате по този начин, вие грешите и после страдате. Питате: Защо идат страданията? – Защото искате Бог да измени нещата заради вас. Казвате, че се молите на Бога и мислите, че Бог ще измени своя план. Добре е да се молите, но не да се изменят нещата заради вас, а да станат така, както Бог е наредил. Вие се молите за някой болен да оздравее. Не, ще се молите да стане така, както Бог е определил. Ето, наскоро ходих на Мусала ; два пъти се качих и слязох от върха и то при най-големи мъчнотии. Какви бяха мъчнотиите, не казвам, но без Бога и десет крачки не бих направил.

Следователно, когато човек се изкачва по планините пеш, при големи мъчнотии, резултатът е един; когато се изкачва с превозно средство, с аероплан, например, резултатът е друг. Много неща придобива човек, като се изкачва пеш. В това време той се изпотява, а с това и кръвта му се пречиства. И животът е висок планински връх. Както искате да се качвате по върховете без мъчнотии, така искате да прекарате живота си гладко, спокойно, без мъчнотии и страдания. Няма човек на земята, който, като възлезе към живота, към върха на съвършенството, да не е минал през скарата на огъня. Когато стигне този връх, човек ще разбере вече живота. Не се стигат лесно високите върхове. Ето колко експедиции се опитаха да стигнат върха Еверест, но не можаха. Някои дойдоха до голяма височина и мислеха, че ще стъпят на земя, но под нозете им се оказа вода. Изобщо, както мъчно се качва човек на високи планински върхове, така е мъчно изкачването по високите места в духовния свят.

Като се движи от умерения пояс към северния полюс, човек се натъква на различни явления. В умерения пояс дните и нощите се менят, според сезона. Лятно време денят е дълъг, около 16 часа, а нощта – 8 часа; зиме денят е 8 часа, а нощта – 16 часа. На северния полюс е съвсем различно: денят е цели 6 месеца, и нощта – 6 месеца. Там не може нито да се оре, нито да се жъне. Само богатият може да живее на северния полюс. Дето се обърнеш, навсякъде сняг – всичко е бяло. Обаче, белият цвят не храни. В умерения пояс хората често се обличат с бели дрехи, за да покажат, че са чисти. Религиозните хора се обличат с черни дрехи, да покажат, че се отричат от света. Светските хора пък се обличат с бели, със светли дрехи. И черните, и белите дрехи не спасяват човека. Според вас, светските хора не са духовни. Коя дума е по-силна: светски, или духовен? По-силна е думата светски. – Защо? – Защото тя произлиза от светлина, а духовен – от духане. Значи, светлината е по-силна от вятъра, който духа. Казано е в Писанието: „ Бог толкова възлюби света, че изпрати своя Еднороден син в жертва, за да не погине всеки, който вярва в Него.“ Значи, Христос се пожертва за света,

за светските хора, а не за духовните.

Казваш: Аз не съм светски човек. – Прав си, ти си духовен, аз съм светски. – Защо? – Защото съм човек на светлината. Под „светски човек“ вие разбирате нещо особено, недостойно. Под „духовен човек“ разбирате нещо хубаво. Духовен си, т. е. човек на вятъра, който духа. Дух, спирит – на английски има едно значение, а спирт, алкохол има друго значение. Ако отидете в Англия, там има много духове. Думата „дух“ в различните езици има различно значение. Всъщност, кое е истинското значение на духа? Казваме Бог и Господ. И това са имена с две различни значения. Думата „Бог“ има отношение към органическия свят. Молиш се и казваш: Ти, Господи! Значи, Ти, който затваряш вратата. Какво е дълбокото значение на тази дума, вие сами ще намерите.

Сега, като ви говоря, има опасност да помислите, че нищо не знаете, че сте невежи. Всъщност, не е така. Напротив, вие знаете много неща, не сте невежи. Ако ви кажа, че сте невежи, ще се обидите. Ако някой ми каже, че съм невежа, ще се радвам. – Защо? – Защото много работи не зная. Ето, аз не зная, колко милиарди звезди има на небето; не зная и какви същества живеят на звездите. Много естествено. Зная, че Бог е създал света, но как го е създал, не зная положително. Зная, че е създал слънцето, но как го е създал, и това не зная. Ще кажете, че съм ходил на слънцето. Възможно е. Други казват, че не съм ходил. И това е възможно. Аз зная, ходил ли съм, или не; как съм ходил, пак аз зная. Ходил съм на слънцето, но не с тялото си, както вие мислите. Ако убеждавате хората, че съм ходил с тялото си, вие ги заблуждавате. Ако ги убеждавате, че съм ходил с двойника си, знаете ли, как се ходи с двойника? Вие говорите неща, които не знаете. Ще кажете, че съм излязъл от тялото си и така съм отишъл на слънцето. Вие излизали ли сте от тялото си, да знаете, как се излиза? Апостол Павел казва за себе си, че бил пренесен някъде; на кое небе е бил, не знае, но бил вън от тялото си и чул и видял неща, които не може да изкаже. Значи, той има особена опитност, за която може да говори. Следователно, каже ли ти някой, че си невежа, радвай се. Като невежа, ти имаш възможност да учиш. Пред тебе се открива велико бъдеще. Невежеството подразбира, че пред тебе се открива нова област за изучаване. Невежеството и знанието са две различни гами в живота.

Наскоро говорих с един музикант за гамите, а именно, за мажорните и миньорните гами. Питам го, коя е причината за съществуването на двата вида гами. Той казва, че това се дължи на различния им строеж. Според мене, всяка гама има две страни: човешка и Божествена. Човешката страна има отношение към господаруването, а Божествената – към слугуването. Ако вляза в едно общество, дето всички седят наготово, а само един

прислужва, казвам: Това е човешка работа. Ако вляза в общество, дето всички работят, казвам: Това е Божествена работа. Видя ли, че хората спорят, кой е по-добър, по-учен, това е човешка работа. Ако всички работят за подобрение на живота си, това е Божествена работа. Кажеш за някого, че е грешник, това е човешка работа. Да си грешник или праведен, това са две различни състояния. Праведният е слуга, грешният – господар. Като не иска да работи, грешният казва: Не съм ли свободен да правя, каквото искам? – Можеш, но ще страдаш. – Защо? – Защото искаш да господаруваш. Значи, страданието е за господаря, а радостта – за слугата.

И тъй, никой господар на земята не може да бъде радостен. Господар е само Бог. Той е създал света, Той е негов господар. – И аз искам да бъда господар. – Как ще бъдеш господар, щом не си създал нищо? Господарството, радостта и веселието са прерогативи на Господа. – Аз съм учител, работя, творя. – И като учител, ти си слуга. Ето и аз съм дошъл на земята да служа, а не да бъда господар. Дошъл съм на земята да правя добро. То има отношение към света на чувствата. Като видя някой страдащ или нуждаещ се, чувствата ми диктуват да го нахраня, облека, приютя в някоя къща и най-после, да му дам условия да учи. Като правя добро на човека, имам предвид и котката. Имам една котка, която постоянно върви след мене. Аз се качвам по стълбите, и тя се качва; аз слизам, и тя слиза. – Защо върви след мене? – Не ѝ се учи. Тя ме пита: Имаш ли някаква баница или малко риба, месо? Казвам ѝ, че съм вегетарианец, не ям нито риба, нито месо. Мога да ѝ дам малко баница. Пущам я в стаята си и отрязвам парче баница. Ако тя яде баницата, и аз ям; ако тя не яде, и аз не ям. Котката е авторитет за мене. Тя веднага разбира, прясно ли е маслото, хубаво ли е сиренето. Ако не ѝ хареса нещо, не хапва от баницата. Тогава и аз се въздържам, не ям.

Казвате: Чудно нещо, Учителят ни занимава с котката си. Ние искаме да ни се каже нещо духовно, а Той ни говори обикновени работи. – Не е обикновено това. В тази котка е затворен един голям философ на миналото, който не е знаел, как да пише. С него се разговарям аз и го питам: Друг път ще пишеш ли, както писа в миналото? – Веднъж да изляза от тази форма и да дойда отново на земята, ще зная вече, как да живея и какво да пиша. – Може ли човек да влезе във формата на една котка? Питам: Може ли човек да влезе в един аероплан или автомобил? Може ли по формата на аероплана или автомобила да съдите за човека, който е вътре? Значи, както аеропланът и автомобилът са средства за пренасяне на човека от едно място на друго, така и котката е средство, чрез което човек може да се прояви. За разумното същество котката е автомобил. Всеки момент това същество може да излиза и влиза в котката, както и вие можете да влизате и да излизате от автомобила. Не мислете, че животните,

които ви служат, са невежи. Чрез тях проглеждат разумни същества и се разговарят с онези, които ги разбират. Те казват: От много знания дойдохме до това положение. Сега искаме да се учим, да дойдем до истинското знание. Вие сте господари, ние сме слуги. Ако не се изправите, и вие ще дойдете на нашето място. И вие ще разберете истината. Който слугува на другите, той е в правия път. Който господарува, той е в кривия път. Вие вършите човешки работи, а ние – работата на Бога, за което благодарим.

Това, което ви говоря за животните, е мое разбиране. Така аз мисля за тях. През всяко животно проглежда човешка душа, която на земята е била само господар. Тя може да е била философ, учен, княз, княгиня, министър – това не е важно. Следователно, животните са превозно средство за човешки души, изостанали в развитието си. Някой казва: Аз пътувам с биволска кола. Не е лошо, че пътуваш с такава кола. С биволска кола не стават катастрофи. – Аз пък пътувам с автомобил. – И това не е лошо, но трябва да внимаваш, да не стане някаква катастрофа. Животните, в сравнение с хората, пътуват с биволска кола. Хората пътуват с автомобили, а в последно време и с аероплани. Обаче, птиците отдавна си служат със собствени аероплани.

В заключение на това, казвам: Бог изисква от нас да оценяваме всичко, което Той е създал. Да оценяваме нещата и да ги прилагаме в живота си! Неразположен си, но не знаеш защо. Причината за това е, че не оценяваш нещата. – Радостен съм, но не зная защо. – Защото знаеш да цениш и прилагаш. Някой казва, че те обича повече от себе си. Това не е вярно. Достатъчно е да те обича като себе си. – Ти си божество за мене! И това не е вярно. Никакво божество не съм за тебе. Аз гледам критически на нещата. Преди да ти повярвам, трябва да те изпитам. Има критическо гледане, което е на място, а друго не е на място. Например, една сестра казва, че братята не живеели, както трябва. Тази критика не е на място. Друг път ще каже, че братята живеели добре помежду си. В първия случай, тя не е била добре разположена, а във втория – била разположена. Че братята живеели добре, това е вярно; но че живеели много добре, това е още въпрос. Че някой бил лош, това е вярно; но че бил много лош, това не е вярно. Аз не мога да кажа, че хората са лоши, защото зная, че Бог ги е създал. Всяко нещо, създадено от Бога, е добро. Ако приема, че хората са лоши, подразбирам, че те не използват правилно благата, които Бог им е дал. Значи, лошият човек не използва правилно Божиите блага.

Казвате: Ние се молим на Бога. Какво се разбира под молитва? Да се молиш, това значи да мислиш за Бога. Всяка мисъл за Бога, колкото слаба да е, свети като искрица в съзнанието на човека и му допринася нещо.

Дали разбираш, какво нещо е Бог, не е важно; обаче, всякога можеш да мислиш за Него. Тази мисъл все ще ти донесе някакво благо, макар и микроскопическо. Да мислиш за Бога, това значи да мислиш право. Ако кажеш, че Бог те е забравил, че на едного дал къща, а на тебе нищо, твоята мисъл за Бога е крива. Къщата е човешка придобивка. – Моят съсед има добри деца, ходят на училище, учат се, а моите деца не учат добре, нямам възможност да ги издържам. Бог на мене нищо не е дал. – Ти мислиш криво за Бога. Ти не оценяваш това, което ти е дадено, и не го прилагаш. Бог ти е дал ум, сърце и воля, на които всякога можеш да разчиташ. Бог ти е дал душа и дух, на които също можеш да разчиташ. Колко неща още ти са дадени! В сърцето ти са дадени условия и възможности за един добър и честен живот. В ума ти са вложени условия и възможности за придобиване на светлина и знание. В душата ти се крият възможности за придобиване на Божията Любов. Какви възможности съдържа духът, на това сами можете да си отговорите.

Мнозина ще възразят, че сърцето крие в себе си нещо лошо. – Не е така. Добро е сърцето на човека. Бог е вложил в него всички възможности за добър живот. Следователно, ако няма добро сърце, това зависи от самия него. Той не е бил в хармония с Божия закон. Като знае това, нека не се пита, защо страда и скърби. Всяко нарушаване на Божия закон води към страдания. Ти мислиш, че стоиш по-високо от хората. Как доказа това? На думи ли само? Щом стоиш по-високо от другите и си по-силен от тях, ти си длъжен да ги носиш на гърба си. Който носи другите на гърба си, той е в Божествения порядък. Когото носят, той е в човешкия порядък. – Не мога да нося страданията. – Тогава не можеш да носиш и радостите. Изкуство е да носиш и своите радости, и радостите на своя ближен. Като видиш, че някой се радва, ти си недоволен. Искаш тази радост да бъде твоя. Това показва, че не можеш да носиш и страданията на другите. Ако си силен, влез в положението на страдащия и му помогни. Той е в човешкия порядък; извади го оттам. Досега той е бил господар; отсега нататък ще бъде слуга. Кажи му: Едно време и аз бях такъв господар: ядох и пих, но дойдоха страданията, които ме научиха да слугувам.

Преди години, един наш брат заболя от язва в стомаха. Дойде при мене да ме пита, какво да прави. Казах му: През лятото ще се печеш на слънце. Ще излагаш стомаха и корема си на слънцето. Така ще се лекуваш два-три месеца наред. Всеки ден ще пиеш по една чаша зехтин. Той изпълни моите съвети и оздравя. След това дойде да ми благодари. Казвам му: Ще благодариш на слънцето и на зехтина. Ако не беше се излагал на слънце и не беше пил зехтин, много щеше да страдаш. На мене може да благодариш само за това, дето ти дадох съвет за лекуване. Сега не ти остава нищо друго, освен да служиш. И на вас казвам: Влезте в Божествения

порядък и станете примерни слуги. Че сте добри господари, въпрос не правя за това. Станете добри слуги!

Казано е на Данаила: „Ти иди в последните дни на жребието.“ Значи, Данаил пак ще дойде на земята по закона на вселяването. Тогава той ще разбере това, което било затворено за него. Същото се отнася и за всеки едного от вас. И ти ще чакаш до последните времена, ще учиш и ще работиш. Ще се откажеш от господаруването. Господарят се противопоставя на всичко, защото има какво да дели. Всяка свада се дължи на господаруването. Всяко одумване, всяко насилие е пак резултат на господаруването. Всички неправди в света се дължат на господарите, които делят овцете – кой повече да вземе. От слугата се изисква да прави това-онова, и той всичко изпълнява. Има един господар в света – Бог. В края на краищата, светът ще стане такъв, какъвто Бог го е създал.

Това, което ви говоря днес, има практическо приложение. Това е привидно така. Всъщност, светът, създаден от Бога, е добър. В този свят работят Божиите закони. Те работят и в човека, в неговото Божествено естество. Ако бях художник, щях да нарисувам образа на Божественото в човека. Същевременно, щях да нарисувам образа и на човешкото естество, което е много упорито, с крайно изопачен характер. Каквото и да направиш, човешкото всякога вижда опаката страна на нещата. То не е дявол, но е родено от дявола. Ако мислиш, че можеш да го обърнеш към Бога, лъжеш се. Достатъчно е само да го укротиш, да го смириш, да млъкне. Нисшето човешко естество е от дяволски произход. Истинският човек е в средата – между двете си естества. Ако бащата в един дом е пияница и постоянно бие децата си, той представя човешкото естество. Добрата майка прегръща и утешава децата си; тя представя Божественото естество. Бащата бие, майката утешава, децата се учат. Те представят истинския човек. Така, те ще имат ясна представа за проявите на дявола и тези на ангела. Молете се да не ви управлява човешкото естество, то да не ви стане господар. То е в сила да одере четири кожи от гърба ви. Обаче, има начин, по който можете да се справите и с това естество. Пазете се да не се скарат двете естества в човека.

Ще направим едно сравнение, да видите, какво е отношението между двете естества. Мома и момък се влюбват един в друг. Срещат се, пишат си любовни писма. Докато се разбират, и двете естества са в хармония. Щом се скарат, и те изменят отношенията си. Момъкът и момата престават да се срещат, връщат писмата си – дипломатическите отношения между тях се прекъсват. Че отношенията между двамата млади се прекъснали, няма нищо лошо в това. Лошото е, ако момъкът и момата почнат да пишат на други моми и момци. В края на краищата, и с тях скъсват отношенията си.

Това не е преувеличение. Питам момата: Де е твоят възлюбен? И момъка питам: Де е твоята възлюбена? Толкова любовни писма сте писали! Всеки от вас е писал любовни писма – хайде да не казвам колко. Де са вашите възлюбени? В един живот пишеш любовни писма, във втори, в трети. В някой живот може да се намери един идеален възлюбен. Такъв трябва да се намери. Който е намерил своя истински възлюбен, той се е освободил. Той е заел мястото на ония неканени гости, преди него. – Как ще позная този, идеалния? – Ще го познаеш. Едновременно, той е и господар, и слуга: господар на себе си, слуга на другите. Той ще ти каже: Ела при мене да те науча, как да станеш господар на себе си и слуга и на себе си, и на другите. Да бъдеш господар на себе си, това значи, разумно да използваш Божиите блага. Да бъдеш слуга, значи, да реализираш тези блага. Като господар, ще се учиш, а като слуга, ще прилагаш наученото.

И тъй, вие сте писали на мнозина любовни писма, също и на вас мнозина са писали. Можете ли да си спомните първото любовно писмо, което сте писали? Аз помня първото писмо, което съм писал. Първото любовно писмо трябва да излезе от сърцето ви и то най-хубавото, което можете да дадете. Второто любовно писмо трябва да излезе от вашия ум; третото любовно писмо – от душата ви; четвъртото – от вашия дух. Значи, ще напишете на вашия възлюбен четири хубави писма. Само така, той ще дойде при вас. И вие ще получите от него четири хубави любовни писма. Тогава и двамата ще бъдете съвършени.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

2. Утринно Слово от Учителя, държано на
3 октомври, 1937 г. София. – Изгрев.

Книги:
Оценяване и прилагане
Ликвидация на века (Утринни Слова. Година VII (1937–1938). Том I. София, 1948)
18 беседи от 26 септември 1937 г. до 30 януари 1938 г.
Начало: 05:00

1937_10_03 Бал маске
неделна беседа

БАЛ МАСКЕ

Отче наш.

Бог е Любов.

Сега ще кажа първите няколко стиха от първата глава на Евангелието от Йоана: „В началото бе Словото. И словото бе у Бога. И словото бе Бог. То в начало бе у Бога. Всичко чрез него стана и което е станало, нищо без него не стана.“
Духът Божи.
Ще прочета един малък цитат от беседите.
Стр……

Философията на живота седи в това, да се избягват еднообразията. В живота съществува едно еднообразие, което носи всички неприятности. Щом започва да ти става мъчно, ти си вече в еднообразието на живота. Даже ако пее човек, ако пее една и съща песен, и тя става еднообразна. Разнообразие е нужно в живота. Но трябва да знае в какво седи разнообразието. Ами не е ли еднообразие, ако всеки ден четем молитвата „Отче наш“ все по един и същ начин? Днес я четем, утре я четем, ред дни я четем, все по един и същ начин, докато най-после тя стане еднообразна. Всякога, когато четеш „Отче наш“, трябва да внасяш една нова мисъл. Всеки ден човек трябва да внася едно ново тълкуване в нея. Ако два пъти четеш „Отче наш“ с една и съща мисъл, ти си вече на крив път. И през целия си живот, и през цялата вечност все трябва да се притуря по нещо ново, както в молитвата „Отче наш“, така и във всичко, което правите. Щом тази молитва стане еднообразна, тя изгубва вече своя смисъл. Такова еднообразие има и в съвременната математика и геометрия. Те стават вече дедуктивни, сухи науки. Например, в геометрията имаме теоремата, че срещу равни страни лежат равни ъгли и срещу неравни страни лежат неравни ъгли. Защо е така, това геометриците го доказват. После има и друга една теорема, че сборът от вътрешните ъгли в един триъгълник е равен на два прави ъгла. И това геометриците го доказват. Има начини, по които го доказват. Трите ъгла в равностранния триъгълник са равни помежду си. И това се доказва, но защо са равни, не се обяснява. Друго едно твърдение: От равни окръжности излизат равни радиуси. Три точки, които са еднакво отдалечени от трета, са на еднакво разстояние една от друга. Правите линии, които свързват тия точки, са успоредни помежду си. Това обаче са математически и геометрически семенца. Такива твърдения съществуват и в окултната наука. Всяка математическа или

геометрическа проблема трябва да се тури в почвата, да израсте и после да се разгледа, да живее и да се определи отношението, което съществува между нея и останалите проблеми. Под думата „точка“ ние разбираме само нещо разумно. Само разумните неща образуват точка. Точката е нещо подобно на зародиш, който съдържа всички възможности. Разумността е точка, която съдържа възможности. А правата линия е движение на тази разумност. Правата линия представлява най-малката възможност, която се прилага в даден случай. Човек трябва да се запознае с тези разумни центрове. Цялото човечество, всички хора страдат от това, че те търсят разумността там, дето не е. Възможността за придобиване на разумността е вложена в твоя мозък. Там са турени всички апарати. Следователно, ако човек не знае как да функционира с тези апарати, разумността не може да се прояви в него. Ако търсиш разумността вън от твоята глава, вън от твоя мозък, ти си на крив път. И любовта си има свои центрове, свои апарати. В сърцето, във връзка със симпатичната нервна система и с белите дробове, има известни апарати, и ако ти не знаеш, как да употребяваш тия апарати, любовта няма да се прояви. Ако търсиш любовта вън от себе си, ти никога няма да я намериш. Вън от човека любовта не може да се прояви. Идейно любовта може да съществува, но този въпрос трябва да се докаже. Като говорят за своята любов, мнозина казват, че любовта им е голяма. Как се измерва любовта? Много просто може да се измери, но това измерване не трябва да стане преди още човек да е обикнал някого. Тогава той се намира в нормално състояние. Представете си, че един човек има врат, широк 32 сантиметра в обикновено състояние. Измервате врата му след като е обикнал някого. Ако вратът му тогава е 31 сантиметър, това показва, че не само че няма голяма любов, но даже любовта му се намалила. Ако като обикнеш някого, вратът ти се разшири с един сантиметър, това показва, че любовта действа в тебе. Ако не със сантиметри, то поне с милиметри ще се увеличи окръжността и врата, и ръцете, и очите – навсякъде ще стане едно увеличение. Това показва, че животът в човека се е увеличил. Щом животът изчезне, всички части на тялото се намаляват по обем поне с милиметри. Тази мярка – милиметри е много голяма, но поне с десета, стотна, хилядна част от милиметъра може да правят измервания. Може да се правят измервания и още по-нататък, с десетохилядни и милионни части от милиметъра, но това са много тънки мерки. Ние си служим с мерки, които днес са достъпни за нас.

Като казвам, че трябва да имаме любов към Бога, питам: Защо трябва да имаме любов към Бога? И защо трябва да имаме любов към ближния си? Ние трябва да обосновем на научна база, защо трябва да обичаме Бога. Ако ти не обичаш Бога, от тебе нищо няма да излезе. Бог не се нуждае от тебе. Той от нищо не се нуждае. Тъй щото, ти със своята любов нищо няма да му

придадеш. Ако Го обичаш, нещата ще минат от Него в тебе, и от тебе човек ще излезе. Но ако не Го обичате, с тебе ще стане същото, каквото с дядото и магарето. Ще кажете, че това е обидно. Че през целия си живот човек върши неща, които обиждат неговата мисъл. Когато човек мисли криво, това е едно робство. Когато чувствува криво, това е робство. И когато постъпва криво, това е робство. Това всичко не е нищо друго освен едно робство. Кривата мисъл руши, кривото чувство руши и кривата постъпка руши. Някой казва: „Аз не искам да вярвам в Бога." – Това е за тебе. Като вярваш в Бога, ти нищо няма да му придадеш. Но като вярваш в Бога, ти ще намериш пътя, ще имаш светлина да се движиш из този път. Докато човек не намери Божествения път, той нищо не може да постигне в живота си. И най-великите хора в света са опитали тази истина. Изобщо всички хора в света са велики. Аз ги деля на четири категории велики хора: обикновените хора са велики, талантливите са по-велики, гениалните са най-велики, а светиите са над гениите. Обикновените хора разсъждават много обикновено, но те трябва да влезнат в света на светиите, да видят какво значи истинска мисъл и разсъждение. Те се коренно различават от обикновените хора. Често се говори за гениални хора на земята. Но тези хора, които се явяват на екрана на света, те не са истински гении още, те са представители на гениите. Ако видите един гений в истинския смисъл на думата, ще се учудите от това, което той може да направи. Например, ако влезе в един салон, той ще може да го вдигне с едната си ръка. Ако срещнете един светия, ще видите, че той разполага с такава сила, че може да премести земята от място на орбитата ѝ на друго. Но той никога няма да направи това.

Често някои мислят, че са талантливи хора. Нека се запитат какво могат да направят като талантливи хора. Други пък се мислят за гениални. Нека се запитат какво могат да направят като гениални. Те могат да направят това, което един обикновен човек не може да направи. Ето какво могат да направят обикновените хора. Обикновеният човек се сърди – това е гениално. Обикновеният човек може да се съмнява, това е гениално. Обикновеният човек може да те подозира – това е гениално. Обикновеният човек може да те излъже, това е гениално. Обикновеният човек може да се маскира и това е гениално. В това отношение обикновените хора са гениални. Едно време българските ученици, като изучавали гениалните писатели, като Шекспир, Гьоте, Гогол и др., те намирали техните недостатъци и казвали, че приличат на тях. Да бъдеш гениален по причина на някои свои недостатъци, това не е никаква гениалност. Талантливите и гениалните ученици мислят малко по-другояче. Това е цяла наука.

Сега, от научно гледище, трябва да се изучи защо вярата на обикновения

човек е слаба. Изобщо, корените на ума се намират в сърцето. Следователно, всяко дърво, което няма корени, не може да има плодове. Вярата е плод на това дърво. Често религиозните, като говорят за сърцето, казват, че то е покварено, опорочено. Това показва, че те нямат ясна представа за първичния човек, когото Бог създаде със сърце, пълно с всички възможности за проява на вярата. Първичният човек, това е космическият, истинският гений, който носи в себе си сърце, богато с възможности за проява на вярата. Човек не може да има вяра, докато не обича. В дадения случай умът е екран, върху който вярата на човека ще се прояви. Умът е екранът, върху който ще се прояви вярата. Върху това платно на ума ще се прояви и знанието. Че наистина умът е платно, се вижда по това, че каквото човек знае, всичко пише на екрана. Обаче, махнат ли се картините от екрана, човек нищо не знае. Има известни центрове на човешкия мозък, дето като бутнат, той всичко забравя. Има болести, след които човек всичко забравя. Той забравя съществителните имена, прилагателните и местоименията. После забравя глаголите и остават в паметта му само съюзите. Като започне да оздравява, всичко това постепенно се възстановява. Най-последни се възстановяват съществителните имена, понеже са от най-нов произход. Съвременните философи и учени се занимават с въпроса за създаване на земята, за произхода на живота, за което са писали ред книги. Те не са били свидетели на това създаване на земята. Въпреки това, някои от тях описват нещата много ясно, но все пак се нуждаят от една справка, по-точно да опишат процесите, през които е минала земята в пътя на своето създаване. Как е създадена земята, това е филмоване – цял филм има по този въпрос. Представено е създаването на земята в най-малките подробности, от единия до другия край. В този филм са представяни последователно всички геологически периоди. Ние трябва да намерим този филм и да четем от него. В този филм ще се види нещо прекрасно, как се създал света, не по описанията на учените, но както е в действителност. Има нещо вярно в описанията на учените и на духовните хора по този въпрос, но не е пълно, обясненията не са точно дадени. Щом имаме филма, от там ще почерпим абсолютната истина. Филмовано е и създаването на първия човек. Според теорията на Дарвина, човек е произлязал от едно малко животно, което постепенно се е развивало. За произхода на човека има две теории: Едната теория поддържа, че човек е произлязъл от маймуна, а другата теория поддържа, че маймуната е произлязла от човека. Учените и до днес се занимават с този въпрос. Някои поддържат, че от човека са произлезли всички видове животни. Но това говори вече за израждане на човека. Няма какво да се спори по тези въпроси. И едната, и другата теория са прави. Вярно е, че човек е произлязъл от микроба, от протоплазмата. Това е според закона на еволюцията. Значи, човек е създаден по еволюционен път. Според друга теория, предполага се, че

човешкият дух е слизал постепенно на земята и по инволюционен път е създаден човекът. Значи, човек постепенно си е създавал подходяща форма, с която е слизал на земята. Колкото по-надолу е слизал в гъстата материя, толкова в по-дебела обвивка се е обличал, докато е дошъл до формата на маймуната. Някои ще кажат, че това е противоречиво и на Библията, и на положението, в което човек се намира. Ще каже някой: „Нима аз съм произлязъл от маймуна? Нима моите прародители са маймуни?“ Нима водолазът, който слиза в морето, за да изпита неговото дъно, е истинският човек? Не, това е една форма, в която човек се облича, за да може да изпита дъното на морето, да направи своите научни изследвания. Като излезе от морето, човек хвърля своята обвивка и става пак същия човек. Маймуната показва, че човек е живял при неблагоприятни условия, заради което е трябвало да си тури маймунска маска ала и съвременните хора се маскират.

Срещат се двама маскирани на един бал маске. Единият казва на другия: „Можеш ли да дигнеш малко маската си?“ – „Не смея.“ Той иска от маската да дигне малко, защото по гласа се крие, че това е неговата жена. Но и тя разбира, че под тази маска се крие нейният мъж. Тя му казва: „Не, господине, не мога да сваля маската си. Но ще ми бъде много приятно, ако я свалите.“ – „Да, на тебе ще ти бъде приятно, но на мене никак няма да ми бъде приятно.“ Срещат се на бал маске други двама, единият от които дължи известна сума от десет години насам. Кредиторът казва на длъжника си: „Искам да свалиш маската си да те видя. Много ще ми бъде приятно.“ – „Не смея да сваля маската си.“ Това са неща из живота на обикновените хора. Не е лошо, че са се събрали на бал маске. Като наблюдавам живота на хората, като изучавам животните, виждам, че всички са маскирани, всички се намират на бал маске. Срещам една мечка на бал маске и казвам: Можеш ли да си дигнеш маската? Ще ми бъде много приятно да те видя. На тебе ще бъде приятно, но на мене ще бъде крайно неприятно. Срещам един заек, пак на бал маске. Следователно, не мислете, че ние се познаваме. Тук сме дошли на бал маске. Един ден, когато напуснем този бал маске, ще се познаем. Сега, докато сте на земята, ще играете на този бал маске. Докато сме на бал маске, поне сме свободни. Всеки има свобода на своите мисли и чувства. Ако познават някого и го видят на бал маске, веднага ще го осъдят. А така поне е свободен. Там отиват и свещеници, и философи, и никой не ги познава. Иначе, ако видят един проповедник или свещеник на бал маске и го познаят, веднага ще го питат: „Нали проповядваш на хората? Защо си дошъл тук?“ Тогава ще кажат: „Мислите ли, че проповедниците са така набожни, както се представят? Ни най-малко не са така набожни, както се представят.“ Аз съм срещал мъже и жени, които се подозират, съмняват се един в друг. Ако знаят, че са на бал маске, те няма да се смущават. Те трябва да знаят, че

са на бал маске и да не се смущават. Когато жената види друг мъж и се разположи към него, тя започва да се страхува от мъжа си. Няма защо да се страхува. Тя трябва да каже на мъжа си, че тази втора маска е на онова лице, което преди десетина години я извади от водата, когато се давеше. Значи, той я спасил. Кой е той? Не го зная кой е, но знам, че ме спаси от водата.

Казвам: Помнете, че възгледите на съвременните хора за живота не са меродавни. Този живот е само встъпление към онзи велик живот, в който им предстои да влязат. Щом е встъпление, то е нещо подобно на първо отделение, гдето децата изучават азбуката и постепенно изучават съединяването на буквите в срички и после в цели думи. Вземете, например, всеки народ си има своите добродетели. Англичаните – тяхното име започва с буквата А. Франция се пише с буквата Ф, Германия – с Г, България – с Б, Русия – с Р. Всяка буква си има свои характерни черти. Това, че Англия започва с гласна буква, показва, че англичаните са практични, опитни хора. Техният път е отворен навсякъде, защото започват с гласна буква А. Дойдете ли до Франция, Германия, до Русия, до България, всички започват със съгласни букви, което показва, че техният път е затворен. Дойдете ли до Япония, и те започват с гласна буква, както Англия. Японците и англичаните са еднакво амбициозни. Японците се считат за Богоизбран народ. Англичаните се отличават със своята честност, германците със своето трудолюбие, французите със своята външна деликатност и учтивост. Ако искаш да станеш честен, иди в Англия. Ако искаш да станеш трудолюбив, иди в Германия. Ако искаш да станеш с добра и деликатна външна обхода и да си учтив, иди във Франция. Та Бог е създал всички народи като огнище или като средища за възпитание на хората. Хората едни други се възпитават. Народите са възпитателни Божествени институти. Всеки народ в света носи в себе си една велика добродетел. И като дохождат народите в съприкосновение помежду си, те взаимно си влияят и възпитават. Казах вкратце по нещо за някои народи, а за останалите вие сами ще си мислите. Англичанинът е честен. Каквото изработят, те го поставят на изпит. За тази цел има комисия, която преглежда всички стоки, които се изработват в Англия, те го преглеждат. Което издържи на изпита, изнася се навън. Което не издържи, оставя се за Англия, там да се употребява. Те никога не пущат навън неизпитана стока, за да не се компрометира английската честност. Това е една традиция в тях. Не само народите, но и всеки човек индивидуално носи в себе си една велика добродетел. Той е изпратен на земята със специфична мисия. Каквато добродетел има един човек, никой друг не може да има като неговата, тя е специфична. Докато е на земята, човек трябва да работи специално за развитието на своята специфична добродетел. Ако Англия изгуби своята честност, всичко с нея е свършено. Ако Германия изгуби

своето трудолюбие, всичко е свършено с нея. Ако Франция изгуби своята учтивост и деликатност в обходата, всичко е свършено с нея. Същото може да се каже и за другите народи.

Всеки българин доразвива в себе си освен своята специфична добродетел като човек, но и като българин. Казвате: „Каква добродетел има българинът?“ И той има една добродетел, но вие трябва да я намерите сами. Има един анекдот, който разправя какво е дадено на българина от Бога. Първоначално, когато Бог създавал света, Той извикал всички народи да им даде нещо от своите блага. Той раздавал благата. Всички народи дошли един след друг и взели по нещо. Най-после дошъл и българинът. Каквото поискал, всичко било дадено. Най-после той си казал: „Ама работа, а.“ Господ му казал: Ето, работата ще бъде за тебе. Но и след българина имало още закъснели. Това бил циганинът. „Това е маскарлък вече.“ Тогава ще остане за тебе маскарлъкът, казал Господ. Следователно, когато се раздават Божиите блага, идете навреме, а не оставайте на опашката. Ако отидеш пръв, ще вземеш най-доброто, но ако останеш последен, ще вземеш маскарлъка. Все таки, българинът не е останал на мястото на циганина, защото работата му е била дадена. Работата е едно благословение. Българинът е научил работата, той работи доста добре. Има още да учи как да работи, но все пак знае работата си. Той винаги започва добре, а като дойде до края, винаги ще изкриви нещо. Той обича малко да кръшка от работата си. Англичанинът е честен, германецът – трудолюбив, французинът е с отлична обхода. В българите се забелязва същата черта и в писането им. Българинът започва писмото си красиво, четливо, но към края ще го сбута, ще го изкриви. Най-малкото човек трябва да почва писмото си красиво и да го свършва красиво, дори към края трябва да бъде още по-красиво написано. Същата черта българинът проявява и в религиозно отношение. В първо време той е много работлив, моли се по четири–пет пъти на ден, но на края казва: „Може и без молитва“ и престава да се моли, или се моли само от време на време. В първо време се моли по 4–5 часа на ден, после по един час, по десетина минути, по една минута, докато най-после се моли по един път в седмицата. В това отношение той мяза на онзи, който, като отишъл на църква, свещеникът казал: „С миром идите.“ Той отговорил в себе си: „И ние идем.“ Значи, този човек е отивал само по един път в годината на църква. Какво разбираме под думата „църква“? Църквата подразбира целия живот на човека. Не само един път, но цял живот човек трябва да се моли. Ако човек си мисли, че с едно добро може да направи нещо, неговата работа е свършена. Църквата е в самия човек, и през целия живот той трябва да ѝ служи. Щом служиш на своята църква, ти можеш да принадлежиш към всички църкви. Не е въпрос към коя църква да принадлежим. Много църкви има, много листа и цветове има дървото, но

едно е дървото. Всички хора имат различни идеи за Бога. Едни Го проповядват по един начин, други по друг начин. Бог е неизменен. Той изменя нещата, но сам е неизменен. Три неща определят Бога. Първият образ на Бога е Любовта. Щом любиш, ти си една трета от Бога. Щом разсъждаваш добре, ти познаваш две трети от Бога. Щом обичаш истината, ти познаваш три трети от Бога. Следователно, Бог е Любов, Мъдрост и Истина. От тях излизат други три: Бог е живот, Бог е светлина, Бог е свобода. От тях пък други три. Животът е движение, знанието е приложение, а свободата е изпълнение. Следователно, има девет категории всичко: любов, мъдрост, истина – едната категория. Живот, знание, свобода – втората категория.
Движение, приложение и изпълнение – третата категория. Ако от любовта не излиза живот и от живота не излиза движение, подтик в тебе, любовта ти не се е проявила. Ако от твоята мъдрост не излиза знание, и това знание не е приложимо, то остава безпредметно. Това показва, че мъдростта ти не се е проявила. И ако от истината, която си възприел, не произлиза никаква свобода, и от тази свобода няма никакво изпълнение, и свободата ти, и истината ти са безплодни. Мъчнотията в нашия живот седи в това, дето мислим, че много сме постигнали. Това е самозаблуждение. Все пак много сме постигнали, но ние сега събираме известни факти, които трябва да разработваме. Например, някой иска да стане министър. Но като стане министър, той трябва да си зададе въпрос, какво добро ще допринесе на хората. Или ако някой иска да стане професор, цар или какъвто и да е друг, той трябва да се запита, какво ще допринесе с това свое високо положение на себе си и на своите ближни. Запример, като кажа за себе си: „Аз“, какво разбирам? Аз съм човекът, който отварям вратата. Като кажа „ти“ на тебе, употребявам второ лице, имам пред вид: приятел, ти си, който я затваряш. Като кажа „той“, трето лице, имам пред вид: Приятел, ти си, който я отваряш и затваряш. Значи, „той“ – третото лице, заповядва да се отваря и затваря вратата. Следователно: „аз“, който отварям врата, „ти“, който я затваряш и „той“, който заповядва да се отваря и затваря, това съставя господарят, истинският човек. Ако ти не можеш да отваряш и затваряш вратата, ако ти не си господар да заповядваш да се отваря и затваря вратата, ти не си още пълният, истинският, пълният човек. Тъй щото, когато мислим за Бога, ние трябва да бъдем готови да изпълним всичко онова, което Той ни е поверил. Най-първо Бог ни поверява любовта си. Значи, аз трябва да съм готов да отворя врата и да дам живот. И тази любов трябва да излиза навън. След това Бог ни поверява мъдростта си. Това значи, че аз трябва да зная, как и кога да затварям вратата. Щом е зимно време и стаята е отоплена, трябва да се затваря вратата, да не изстине стаята. Щом е зимно време, разумният човек няма да отваря всички прозорци и врати, да изстива стаята, но ще ги затваря, да се задържи вътрешната топлина. И най-после Бог ни поверява и истината.

Като дойде истината в човека, той ще заповядва да се отваря и затваря вратата, според нуждата. Ако стаята е много затоплена и е много горещо, той ще заповядва да се отвори вратата. Ако намери, че е много студено, той ще заповяда да се затвори вратата. Някога вие трябва да отворите вратата на вашето сърце, а някога да затворите. Понякога пък трябва и да отваряте, и да затваряте. В окултната наука има известен род правила, които непременно трябва да се изучават. Тези правила сега са предадени на хората по един много неестествен начин. Един англичанин е написал една книга, в която описва колко молитви е направил в продължение на 90-годишния си живот и за резултатите, които е имал от тези молитви. В тези години той е направил един милион и 500 хиляди молитви, с помощта на които той можал да издържа около 2–3 хиляди бедни деца. Всичко това са проверени факти. С това той иска да подчертае какво нещо е силната молитва. Всичките си молитви той е написал с датите, когато ги е правил и какво е получено в резултат на всяка молитва. Той пише в книгата си, какво е получил от първата, от втората, от третата си молитва и т.н. Един ден, като се молил, при него дошъл господин и му казал: „Вашият институт има ли нужда от пари?“ – „То е твоя работа.“ – „Искам да ги оставя“. – „Както намираш за добре“. И като го запитал трети път, най-после външният господин казал: „Оставам тези пари тук, правете с тях, каквото искате.“ Ако вие бяхте на мястото на този англичанин, не зная как бихте постъпили. Може би щяхте да постъпите като него. Както и да е, но само един е този англичанин, който е правил опита. Втори англичанин не е постъпвал така. Никой до сега не е повторил опита. Ако вземем този пример за меродавен, ние не можем да го направим. Той е уникум. Този опит е единствен, но ако всички хора постъпват по този начин и никой не работи, какво ще стане с нас? Например, мнозина мислят, че адвокатството не е работа за нас. Добре, но ако нямаше нито един адвокат, какво щеше да стане? Мнозина мислят, че слугинската работа не струва. Но какво щеше да бъде положението на хората, ако нямаше слуги? Мнозина се оплакват от господаря и казват, че и без господари може в света. Не, не може и без господари. Хората не разсъждават правилно. Какво щеше да бъде положението на човека, ако той нямаше глава, като господар на цялото тяло? Трябва един господар в света. Една глава трябва да заповядва на тялото. Ако главата се махне, какво ще стане с тялото? Вие искате да живеете без господари. Това е невъзможно. В слънчевата система има един господар – Слънцето. И всички планети се въртят около него. То е разумен господар. Някой казва: „Аз не искам никакъв господар.“ Тъй щото, не е лошо да бъдеш господар, нито е лошо да имаш господар, но господарят трябва да бъде умен човек. Слънцето е милион пъти по-голямо от другите планети, от другите слънчеви планети.

Та сега целта ми е, каквито възможности се крият у вас, да се развият.

Мнозина от вас, които сте дошли на около 45, 50, 60, 70 години, казвате: „Нашата работа е свършена вече.“ Вие се самоизлъгвате, че вашата работа е свършена. След като мислите така, вие имате желание да умрете, да отидете в другия свят. Добре е човек да умре, но първо той трябва да се осигури, като умре, ще възкръсне ли. Ако умре и няма да възкръсне, не бих го съветвал да умре. Но ако умре и възкръсне, тогава нека да не се страхува. Тогава работата ти ще върви. Но ако не възкръснеш, не отивай на онзи свят. Тогава при смъртта, в онзи свят положението ти ще бъде десет пъти по-лошо от сегашното. Следователно, малкото страдание е за предпочитане пред голямото. Аз не съм против смъртта, но като умре, човек трябва да съблече кожата си, както змията се съблича и да се яви в него разумното, да влезе в новия живот. В Писанието е казано: „Да минем от смърт в живот.“ Смъртта е едно преходно състояние. Когато някой от по-старите се оглежда и вижда, че лицето му е старо, малко набръчкано, не му става приятно. Защо се самозаблуждавате от временния живот, от маските на живота? Защо се заблуждавате от маските на младостта, на юношеството? Преди всичко, вие не сте си турили сами маските, други са ви ги турили. Като влезете в един затвор и ви наметнат един халат, вие ли сте си го турили? Други ви го турят. Или като влезете в една болница и ви облекат с болнична дреха, вие ли я обличате? Други ви обличат. Там ви предписват ред правила, които трябва да спазвате. Около вас обикалят сестри милосърдни и ви наглеждат какво правите. Аз считам живота на човека и като млад, и като стар, и като юноша, все маска. Някой казва: „Виж на какво съм замязал.“ На какво? На маска. Че се е сбръчкала вашата маска, не съм виновен аз. Други я сбръчкаха. И след това ще ме заблуждават, че съм остарял. Не е вярно това. Излъгали са те. И хиляди хора да ти кажат, че си остарял, не вярвай. Можеш да повярваш само при едно условие, ако си станал умен. Затова, като ти кажат, че си остарял, кажи: „Дали станах умен човек?“ Ако си станал умен, вярвай, че си остарял. Но ако не си станал умен, на никого не вярвай. Ако приемеш, че си остарял, това значи да приемеш, че си отслабнал. Според мене старостта подразбира влизане в областта на Божествената мъдрост и придобиване на знания. Старостта е една служба. Но след като цялото човечество завърши своята работа, от милиони, милиони години насам, едва ще изкара един старец. Сегашната раса като завърши своето развитие, ще изкара един старец, представител на цялото сегашно човечество. Засега на небето има само 24 старци, представители на различни епохи. Сега се създава 25-ия старец. Засега в камарата на човешката раса няма много представители от старците на светлината. Другите разумни същества имат повече депутати. От земята имат само 25 старци, но 25-ият още не присъствува на заседания. Вие си давате вид, че сте остарели. Не, вие още сте много млади. Не мислете, че сте много остарели. Радвайте се, че сте още млади.

Сега, това, което мога да ви кажа на всинца ви е, да хвърлите своите маски. Сега човек трябва да ви убеждава, че можете да живеете и без маски. Че всеки от вас може да се подмлади. Как подмладяват хората? Ще вземат някого от вас, ще го хипнотизират и той ще се подмлади. Сега аз бих ви казал как можете да се подмладите, но ако ви кажа, знаете ли какво ще стане с вас? Всички вие ще пощуреете. С вас ще стане същото, което е станало с няколко ханъмки, които са ходили при един български чорбаджия да пият българско вино. Като пили от него, то било доста силно, те започнали да играят. Като се върнали при турския бей, казали му, че ходили при един български чорбаджия и пили от неговото хардалия вино. Те му казали, че от това вино се разиграли. Отишъл и той при българския чорбаджия и пил една чаша, втора, трета, но по едно време казва: „Ефенди, искa ми се да пея." – „Пей." – „Иска ми се да играя." Казал му после: „Играй." Първият признак на подмладяването се придружава с това, че всички ще се разпеете и разиграете, че никой няма да слуша. Всички ще започнат да пеят и играят. Който ви слуша, ще каже: „Какво стана с тия хора? Пощуряха ли нещо?" Не казвам, че ще бъдете смахнати, но всеки ще изкаже радостта си свободно, а другите няма да ви разберат и ще дадат криво тълкувание на вашата радост.

Та казвам: Като ви дойде до пеене, пейте. Дайте ход на пеенето. Ако ви се играе, дайте ход на играта. Ще кажете: „Как е възможно, стар човек да играе?" Старият именно ще играе. Когато старият цигулар свири, той свири с изражение. Външните условия на живота постоянно изменят нашите вътрешни състояния. Те изменят състоянието на нашето храносмилане, на нашето дишане, както и на нашата мисъл. Тези смени, които стават, действуват много неблагоприятно в живота на човека. Вследствие на това, човек придобива едно песимистично разположение. Човек говори за Бога, за любов, за мъдрост, за истина, а при това е тъжен. Всякога са осъждали християните в едно, а именно, че са много тъжни. Християнството не е наука на тъгата. И новото верую не поддържа песимизма. Песимизмът си има свои причини. Той се дължи на едно неестествено разбиране на великия живот. Ние живеем при големите блага, които Бог е вложил в природата и въпреки това, ходим да гладуваме и жадуваме и сме нещастни. Сега мощното е в любовта. Вложете любовта в сърцето си за подмладяването си. Вложете мъдростта, знанието и светлината във вашия ум. И това е за подмладяването ви. Вложете най-после истината и свободата във вашата душа. Това е път към подмладяване. Мислете върху тия три неща и никога не взимайте пред вид противоречията, които съществуват в света. От хилядите противоречия, които се зараждат във вас, те не са ваши. Понякога известни противоречия, които се пораждат във вас, не са ваши. Те са противоречия на птиците или

противоречия на вълците, на тигрите, на змиите, на крокодилите, на паяците и т.н. Някои противоречия са на някои низши същества извън вас, които не ги виждате. Някои противоречия се дължат на внушение. Аз имах един подобен пример, който се случи с мене. Преди повече от 30 години се разхождам край брега на Варна, на южната страна, дето брегът е най-висок. Намирам се на разстояние около половин километър от брега. Изведнъж ми дохожда една мисъл, каквато никога не ми е идвала. Чудя се, отде е дошла тази мисъл. Наоколо си не виждам никакви хора. По едно време се наклоних малко настрана и виждам двама млади хора, мома и момък се целуват като брат и сестра. Като ги видях, си казах: Божа работа е тази. Помислих, че е дяволска работа. Отде дойде в ума ми тази мисъл? Като ги видях, казах си: Нека се целуват. Какво лошо има в поведението им? Те се целуват по бял ден, когато Слънцето ги гледа. Бог ги гледа отгоре. Защо трябва да се смущавам? Те не го правят в тъмнината. Беше един хубав, ясен ден, когато цветята цъфтят, птичките пеят. Какво има да се възмущавам от това? Божия работа е тази. Който не разбира, ще каже: „Как не ги е срам?“ Та ние не разбираме Божиите работи. От целувки ние не можем да се освободим. Слънцето ни целува, вятърът ни целува, водата ни целува. Понякога водата ни целува и краката, но като отидем на баня, тя ни целува навсякъде. Пък и хлябът ни целува. Вие се възмущавате и казвате: „Не може ли без целувки?“ Не може. Целувките дават живот на хората. Аз говоря за онези целувки, които носят живот в себе си, а не за онези, които носят смърт. Храненето е целувка. Дишането, слушането, мисленето са все целувки. Това са все Божествени целувки. Като разберем смисъла на целувките, ние ще влезем в друга една реалност, да разберем, какво нещо е животът извън целувките. Ако вие не разберете този живот в целувките, как ще разберете живота извън целувките?
Сега пожелавам ви само целувки на този свят!

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

2-ра неделна беседа от Учителя,
Държана на 3 октомври, 1937 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

1937_10_06 Ценностите в живота
Общия окултен клас

ЦЕННОСТИТЕ В ЖИВОТА

Отче наш.

„В начало бе Словото."

Имате ли тема? – (Нямаме.)

Пишете върху темата: „Органическа връзка между растенията и човека". Трябва да бъдете умни ученици. Малкото, което ви се каже, трябва да разбирате. Животът е наука. Ще говоря върху ценностите в живота.

Имаш очи и не оценяваш какво нещо са очите. Ако ако разбираш цената на очите, ще добиеш тон, което ще ти бъде едно благо. Ти можеш да употребяваш очите си и да гледаш отрицателни неща: Двама се бият и ще отидеш да гледаш как се бият. Двама се карат и ще отидеш да видиш как се карат. Или някой счупил стомната и ще идеш да видиш как я е счупил. Някой е запалил къщата и ще отидеш да гледаш. Очите ти не са създадени затова.

Също трябва да разбирате ценностите на ушите. Да допуснем, че ти не се караш, но отиваш да слушаш какво са си казали двама души, които се карат. Трябва да разбираме ценностите на обонянието. Няма да миришеш нещо хубаво, но някои нечистотии. И след това ще философстваш и ще говориш какъв е смисълът на живота.

Какъв е смисълът? Какъв е идеалът на една жена? Какъв е идеалът на един момък? Какъв е идеалът на един баща? Какъв е идеалът на брата? Какъв е идеалът на един учител? Какъв е идеалът на един свещеник, на един генерал, на съдията? Те все си имат по един идеал. Идеалът на майката е в детето; всичкият ѝ живот седи в това да си има едно детенце. На бащата идеалът е да си има едно синче и една дъщеря. Момата, сестрата иска да си има един възлюблен. Тя ляга, става и затова мисли. Тя като ходи на училище и като чете една книга, него вижда. И даже някой път вижда, че професорът е нейният възлюблен. Някой може да каже: „Защо да се вижда, че професорът е нейният възлюблен?" Някой може да каже: „Защо да се говори това, да се говори за важни работи." Да ви говоря за най-важната работа в света, да ви говоря за яденето. По-важно от яденето няма. Но трябва да знаеш как трябва да ядеш. Устата са създадени най-първо за да ядеш. Първата функция на устата е да възприема храната. По-хубаво нещо от устата няма. Но и по-лошо нещо от устата няма. Ако възприемаш

нещо неподходящо, веднага ще имаш някакво разстройство в стомаха. Вие мислите, че разбирате какво нещо е храносмилането. Чели сте много книги, писани. Разбирате какво нещо е дишането. От дишането зависи целият живот. Ако знаеш как да дишаш, можеш да станеш гениален и светия, но ако не знаеш как да дишаш, ще станеш един обикновен човек. Вие седите и мислите върху някаква ценност, казвате: „Да съм някой голям човек." Но като си голям човек, този големият човек трябва да има силни мускули, той трябва да дига големи тежести. Ако вие можете да дигате двеста, триста, 500 килограма, то дето минете, ще си изкарате хляба. Но ако сте един слаб човек, ще имате нужда да ви возят на колца като малките деца. То кажете ми: Колко бащи разполагат с колички да возят своите деца?

Във вашия ум седи идеята: Вие искате да бъдете развождани като княжески деца на колца. Малцина са развеждани така. Вие искате например да бъдете богати, да имате къща, градина, да имате средства да ходите навсякъде, в някоя библиотека, да имате инструменти, да свирите, да давате угощение на приятелите си. Хубави работи са те, но колцина от вас може да ги имате? Някои от вас, които желаете това, то може да ви дойде след хиляда години; за някои може да дойде след сто години, а за някои от вас след една година. Не мога да ви кажа след един месец.

Та трябва да разбирате ценностите в живота. Трябва да разбирате и от какво произтичат противоречията в живота. Всички нещастия произтичат от гърлото. Бог е дал един ларингс, една мека ципица, върху която е написал: „Бог е Любов", и който произнася всеки ден добре, хармонично тия думи, всичко ще му тръгне добре.

Ти сега може да искаш да станеш силен човек. Всичко е в Словото. Когато Бог прати Мойсея, каза му да казва нещо. Когато Мойсей дигна тоягата си при Червено море, той каза нещо. И когато Бог създаде света, и от Неговото гърло излезе нещо. Той каза: Да бъде светлина, да стане светлина, да бъде това, да бъде онова. И ако Бог беше мълчал, то светът и досега не щеше да бъде създаден.

Вие как мислите? Вие като мълчите ли, ще се създаде вашият свят? Ако държите една книга затворена, мислите ли, че ще научите нещо? Мнозина ученици има, които не учат и като дойде време на изпит, почват да се молят на Бога. Като ти дойде изпитанието, ти се молиш. Ти трябва да четеш книгата на живота, да се учиш и тогава е на място молитвата. В невидимия свят са много точни и много благородно постъпват. Щом те наблюдават, че си учил добре, ти като се молиш, те веднага ти показват, че еди на коя си страница, в еди коя си глава е писано това и това. Ще ти

покажат страницата. А пък вие без да се учите, искате да ви турят високи бележки. Някои ученици, които не се учат, искат да подкупят учителя, като му донесат някое цвете. Ако е селско дете, ще му донесе кокошка, яйца и прочее, но не върви. Щом учиш, няма какво да го подкупваш. Учителят най-добре може да се подкупи като учиш. Най-добрият подарък, с който може да го подкупиш, е да учиш.

Ти казваш: „Аз го обичам". Ти може да обичаш, но любовта няма да ти помогне ни най-малко в това. Ти казваш: „Аз много обичам моя мъж." Тя го обича, но не върши това, което той иска. Вие сте женени. Аз не говоря за вас, но аз не намирам в пълния смисъл женен човек. Сега се правят само репетиции на женитби. Но досега не съм срещал нито един оженен човек. Ако ти истински се жениш, жената ти никога няма да те напуска. Щом те напусне, тя е в театъра жена. И щом тя умира, вие не сте женени за нея. И щом ти умираш, и ти не си женен.

Когато истински са женени, то смърт няма вече. Аз не говоря за женитбата така, както я разбирате, когато казвате: „Да се ожените и да си имаме едно детенце". Сега нали ги женят. Момиченцето е на 5–6 години и му донесат една кукла, и то ще я къпе в коритото, като че е едно дете, ще я облича. И вие казвате: „Приготвя се, та като стане майка, да знае да си гледа децата." Мислите ли, че децата, които са родени, са кукли?

Вие сега се събирате някой път и казвате: „Ние сме религиозни." Аз следя у вас, религиозността се отнася още до сърцето. Вместо да се увеличава взаимното уважение и почитание, вие като се съберете най-първо си виждате всички недъзи. Като се съберете, всеки гледа да види недостатъците на другия.

Най-ценното в живота не е да намериш недостатъка. Недостатъкът е нещо случайно. А ценното е да видиш дарбите, които Бог е вложил в него и доколко той ги е развил.

Например, като пее някой, виждаме доколко е учил той в пеенето, доколко е развил гласа си. Вие казвате: „То духът един ден ме направи такъв." Вярно е това. Но какво е предназначението на човека? Ако ти имаш постоянно поощрение за доброто отвътре и не го правиш, тогава кое е онова, което те спъва? Или в какво седят слабостите на хората? Те произтичат от неразбиране на ценностите. Всякога най-безобидните неща могат да произведат една съблазън, ако не знаете как да ги поставите. Аз казвам: Хиляда. Мога да подразбирам хиляда просени зърна, или хиляда песъчни зърна, или хиляда английски лири стерлинги.

Някой казва някому: „Аз много ви обичам. Не мога да спя вечерно време." Другият казва: „Ха, не можеш да спиш!" Но щом кажеш: „Обичам те много, давам ти хиляда лири да си услужиш." – Той казва: „Много сте любезен." Този пример, който аз навеждам, не е валиден за всички условия. Той е вероятен при известна категория хора, а при друга категория не е вероятен. Ако кажеш: „Давам ви хиляда лири" на един богат, той ще те отблъсне. Ако му кажеш, че му даваш сто хиляди лири, пак може да те отблъсне, но ако му кажеш един милион, ще ти благодари.

Хората си приличат. Някои се подкупват при хиляда лири, други при сто хиляди, трети при един милион. Подкупване става, когато не разбираме ценностите на нещата. Ако някой би ви подарил хиляда стерлинги, щях да видя с какво намерение ги подарява. Щях да направя следния опит. Щях да му кажа: „Дай ми парите. Ще ги прочета. Даваш ли ги?" – „Давам ги от все сърце". Ще взема чаша вода, ще измия в нея един наполеон, ще дам тая вода на един болен и ако той оздравее, ще кажа: „Много ти благодаря." Ако ли не, ще върна парите и ще му кажа: „Дай ги на друг, на който искаш." Ако един болен човек ти даде хиляда лева и е турил мисълта болестта да мине от него на тебе, то болестта ще мине в тебе. Ако този човек е порочен и ти даде пари, то неговият порок ще мине в тебе. И ако един шивач шие дрехи и има проказа или сифилис, то те ще минат в тебе. Ако един писател, чийто ум е покварен, напише една книга, то покварата му с книгата ще мине в тебе.

Но и доброто, което има писателят, ще мине в тебе. Още когато ще говори някой, ти трябва да знаеш какво да слушаш и какво да не слушаш.

Вие сега ще кажете, че мъчна работа е това. Питам: Колко години има, откак се учите да спите? Защо си лягате да спите? Вземете го за тема: „Защо спя?" Спането е почивка. Ако знаеш как да спиш, ще си починеш. Ако не знаеш как да спиш, няма да можеш да си починеш. И от съня зависи дълголетния живот на човека. Ако не можеш да спиш добре, тогава животът ти ще бъде кратковременен. Ако лягаш да спиш, ти да си спокоен или да ти е приятно, че ще спиш. Някой път спането е по-хубаво от яденето. Някой път човек така му се спи, че да му предлагат печена кокошка, той ще каже: „Нека да си поспя." Този сън действува здравословно.

В тебе трябва да се роди едно желание, чрез пеенето да възпитаваш своя глас. Аз съм седнал някой път в стаята си, човек има при мене. Иде една сестра и хлопа отвън. После хлопа друга сестра. Та казвам: Тази няма да влезе в рая. И за другата казвам същото. Още като хлопат, казвам така. Тя казва, че много бързала. Оплаква се, че някой е болен. Казвам на сестрата:

Той е ял печена кокошка и кокошката не е била здрава. Да не яде вече кокошка. Тази кокошка е крадена. Да не яде крадена кокошка.

Ти, когато се жениш, ще питаш момата каква е майка ѝ, какъв е баща ѝ. Ако не питаш какъв е баща ѝ и каква е майка ѝ, после главата ти ще побелее. После, когато се жени мома, отиват да питат дали тя знае да готви, да шие и др. Това ви казвам, понеже всички се готвите да се жените. И няма нито един от вас, който да не се готви за женитба. Някой търси да се жени и като не намери тук, търси го там, иска да умре. Който се ражда и той идва да се жени. Когото викат тук, викат го да го женят. Бащата и майката викат тук сина и дъщерята, за да ги женят. Казва се в Писанието: „Които са от онзи век, няма да се женят, нито за мъж ще отиват, но ще бъдат като равноангелите!" Но тук се разбира, че те ще имат друго разбиране, а не разбирането на сегашните хора.

Сега да оставим това. Какво представлява едно представление? Едно представление представлява едно наподобяване на живота. В представлението могат да се представят някои нови работи, но каквито и да са новите работи, то животът се представя там такъв, какъвто не е. Нито в драмата, нито в комедията, нито в трагедията. Вземете една опера. Защо да не излизат с естествени неща, а се червисват. Нека да намерят най-хубавите артисти, а пък сега се гримират, правят лицата им по-червени. Защо? Това е измама. Мнозина ми се оплакват от артистите: „Дотегна ми да се гримирам и после да се измивам." Искаш, не искаш, трябва да се гримираш. И никой не може да бъде артист, ако не се гримира. На сцената трябва да се покажеш такъв, какъвто не си, да не те познаят. На един млад човек на 20 години ще му турят брада и мустаци, да изглежда 60-годишен. Защо не вземат един стар с брада и мустаци? Трябва да има стари актьори с бради. Защо ще турят на младия дълга брада?

Някой път искаш да се покажеш по-сериозен. Някой иска да се покаже, че е сърдит. Че той е на сцената. Ако се разсърдиш, какво ще направиш? Казваш: „Знаеш аз какво мога да направя?" Какво можеш да направиш? Можеш само да снесеш едно яйце. Щом кажеш една дума, то е снесено яйце. Да кудкудякаш малко и ще се свърши работата. Някоя сврака ще чуе, че си снесъл яйце, ще го изяде и ще се свърши въпроса.

Не си хабете вашите енергии за непотребни неща, понеже живеете в един разумен свят. Смешно е. Аз седя тук, на Изгрева, и виждам, че някой на всяка попара мерудия става. Някой, който нищо не разбира от музика, се меси, когато дойде някой професор по музика и говори. Ти си мълчи. Показваш своето невежество. Онзи професор разбира от музика. Ти като говориш по музика, смесваш октави, гами и други. Колко октави има? Има

седем октави. Колко гами има? Какво е отношението между една октава и една гама? Гамите са за тоналностите – тонални отношения на тоновете, които следват един подир други по известен ред, образуват гамата. Там си има известни закони. Ти казваш „до мажор“. Знаеш ли какво е „до мажор“? Или казваш „ре мажор“. Знаеш ли какво е „ре мажор“? Даже музиканти има, които знаят „ре мажор“, но не знаят какво нещо е гама. „Ре мажор“ показва движението на живота. Ти не можеш да накараш живота да се движи, ако не знаеш „ре мажор“. Не можеш да туриш мекота в живота, ако не знаеш „ре мажор“. Трябва да изучаваш тоналността на „ре мажор“. „Ре мажор“ има особени трептения. „Ре мажор“ не прилича на „до мажор“. Това са сега философски работи. Тези неща не ги изискват в сегашната музика. „Ре мажор“ има съвсем друго значение. В тоналността, когато една песен минава от една гама в друга, има преходни пунктове.

Но казвам: Животът си има своите гами и своите октави. Вие в живота едва сте влезли в първата октава. Има още да изучавате шест октави. Колко гами има в музиката? Ако от всеки тон се образува по една гама, тогава ще имаме седем мажорни гами, седем минорни и седем хроматически. Три по седем прави 21. Удвоени, правят 42 гами. А пък колко гами има сега? – 32 гами. Децата, като влезат в първо отделение, в смятането достигат до определено число – броят до сто. Във второ отделение увеличават броя.

Аз като съм изучавал гамите, за мене всякога те са представлявали известни мъчнотии. Теоретически да разбереш една гама е лесна работа, но да разбереш вътрешния смисъл на гамата е много мъчно. Аз понякой път изучавам гамите, по които са построени хората. Изучавам известен характер. Ако ти музикално не го изучиш, няма да имаш правилно разбиране за човека. И онези, които изучават астрология и други съвременни окултни науки, ако не ги изучават музикално, няма да имат ясна представа за тях. Например, някой човек е енергичен. Той е построен по „ре мажор“. Някой човек е алчен, иска много. Той е „фа мажор“. Той трепери за парата. Някой мисли, той е „ми мажор“. Трябва да проучваме основната гама на човека и ще видим може ли да минава от една гама в друга, за да излезе неговата работа. И самата постройка на човека е създадена по този начин.

Има „до мажор“ обективен. Има „до мажор“ субективен. Има „до мажор“, който обуславя вътрешния живот и „до мажор“, който обуславя външния живот. Има „до минор“, който обуславя външния живот и „до минор“, който обуславя вътрешния живот. Но тази работа за вас е съвсем неразбрана. То е цяла наука, как да се приложи това. Както ви казвам сега, това е една теория, която няма никакво приложение. То е все таки, когато ти кажат: „Аз ви давам хиляда лева след една година“, но след една година

условията за това да ги няма. Ти отлагаш за една година, а пък с отлагане не става. Един лев сега струва повече, отколкото хиляда лева след години. Това малко, което ще учите сега, струва повече, отколкото многото след много години.

И любовта се изучава музикално. Ако една добродетел не я приложиш, ти не си я изучил. Кой е основният тон на доброто? Няма да го кажа. Кой е основният тон на милосърдието? Или кой е основният тон на любовта? Затова сте дошли, за да научите това. И след като страдате дълго време, вие ще научите какво нещо е любовта. Кога ще научите любовта? След като сте страдали дълго време на земята и някой ви помогне, едвам тогава ще оцените любовта. Ако сте гладували дълго време и някой познат човек ви приеме и нагости, вие ще познаете какво нещо е една добра обхода. Ако не сте минали през тази опитност, няма да разберете. Има много неща, от които вашият ум сега трябва да се освободи. Вие сега седите и казвате: „Как ще преживеем днес?" Вие мислите дали ще имате хляб да ядете, дрехи, обуща. Много добре, но един ден ще станете на 120 години и трябва да заминете за другият свят, дето редът е друг. Тогава питам: Удобствата, които сте имали на земята, ще ви помогнат ли за другия свят? Удобствата, които детето е имало в първо отделение, ни най-малко няма да му помогнат за второ отделение. И удобствата на второ отделение няма да му помогнат за трето и т.н. Всяко отделение си има свои специфични удобства, които трябва да се проучават.

Вие говорите за Бога. Кажете ми, каква е вашата идея за Бога. Ти казваш: „Аз вярвам." Вярата е само един път. Любовта в един момент е само едно проявление, статически, но тази любов трябва да бъде непрекъсната. Ти казваш, че обичаш Бога и не можеш да учиш. Имаш ли тогаз любов към Бога? Казваш: „Когато аз стана добър човек." Без любов към Бога ти не можеш да станеш добър. До онзи момент, докато не съзнаеш, че си роден и си излязъл от Бога, и следователно имаш отношение към Него, ти не можеш да бъдеш добър. Трябва да съзнаеш, че си излязъл от Бога и че всичко онова, което Той ти е дал, трябва да го употребяваш за Бога. Тогава Го обичаш. Бог те е изпратил на земята и те обича. Той вижда, че се интересуваш от нищо и никакви работи. И даже си Го забравил. На една година едва ще Му пишеш едно писмо. И на другата година пак ще Му пишеш едно писмо. Казваш: „Бог, Който е направил света, защо ме е забравил?" Забравил те е, защото ти си Го забравил. И Писанието казва: „Понеже вие ме забравихте, и Аз ви забравих." По човешки говоря. Вие сега ще го вземете другояче.

Аз сега не ви съдя. Аз разглеждам въпросите така многостранно, че когато намеря някой човек да носи престъпно богатство на гърба си, не го съдя.

Вие носите една мисъл, без да знаете какво ще донесе тя. Не знаете и кой я турил. Вие знаете, че тя носи известни блага, но какви ще бъдат последствията, не знаете. Аз ви съжалявам, защото виждам, тази мисъл е съвсем чужда. Не опитвайте онези мисли, които не са излезли от Бога. Най-първо опитайте Божествените мисли, научете се да ги прилагате. Без това няма успех в света. Доколкото вие възприемете Божествените мисли в себе си, дотолкова ще бъде вашият прогрес, дотолкова ще бъде и вашето здраве, дотолкова ще бъдете и вие умни. И всичкият ваш живот ще се определи от онова положение на Божествените мисли, които сте възприели в себе си. То е толкова вярно, както е вярно и правилно, че каквато храна приемеш, такъв и ще станеш.

Целият физически живот зависи от храната, която възприемаш. И целият човешки живот се определя от онези Божествени мисли, които ще възприемеш. Ти сега мислиш да спечелиш с някой лотариен билет, аз доколкото виждам на вашата ръка, ако вземете билет, по-рано от десет години не може да ви се падне билет с печалба един милион. Ако не вярвате, направете опит. Моите изчисления са, че едвам след десет години ще ви се падне един милион. Но да седя аз и да чакам един билет! Всичко, каквото става в света, е на мястото си, но то не е заради вас. Ти, ако възприемеш една Божествена мисъл в себе си, тя струва не един милион, тя струва милиарди. В бъдеще, тя ще е едно грамадно богатство. Вие не сте направили опити досега. Знаете ли в какво отношение трябва да се направи опит? Имаш едно неразположение. Не търси никакъв лекар. Не търси никого, мисли: „Защо аз страдам?“ Или пък не те обичат хората. Мисли: „Защо не ме обичат хората?“ Има някои причини. Или не стават (работите), както ти искаш. Защо? Ти мислиш, че причината е вън от тебе. Не, причината е вътре в самия тебе. Аз съм забелязал, има си причини отпреди толкова хиляди години за това.

Хората си влияят един на друг. Аз седя някъде сериозен и строг, и онзи покрай мене стане такъв. Даже онзи седи настръхнал и ще те погледне малко кръвнишки. Аз постепенно изменям моята физиономия и я направя по-усмихната, и онзи се изменя. По-рано ме поглеждаше начумерено, а сега другояче. Всякога, когато някой направи гримаса, аз зная, че това е маска. Няма нищо сериозно. Или някой се покаже по-добър. Аз зная, че това е прийом. Някой казва: „Не знаете ли, че аз имам нужди, мене ми дотегна това унижение. Ще взема един револвер и ще утрепя някого.“ Той чака сега да му кажа: „Чакай, чакай“! Той иска да му дам пари, за да не убие някого. Аз зная, че той е страхлив. Някой казва: „Мене ме обидиха, ще се откажа от това братство.“ От кого ще се откажеш? В главата ти седи една неоформена идея. Казваш: „Аз ще се откажа от живота.“ Че като се откажеш от него, какво ще добиеш? Казваш:

„Този живот е лош.“ Къде ще намериш по-добър живот? Бог ще те доведе до всички положения: Това, което ти не обичаш, Той ще ти го даде.

Ако искаш да те почитат хората, почитай ги. Ако искаш да те обичат хората, обичай ги! Ако искаш да ти пеят, пей! Законът е: Възприемай Божественото. Постъпвай по същия начин, както Бог постъпва. След като си направил много престъпления, не ги прави вече. И тъкмо те е очистил Бог, пак дойде старото, пак паднеш, пак се окаляш. Бог ти казва: Няма нищо, пак стани. И пак те очиства. Както падналите деца, които падат и стават, падат и стават.

Аз сега не ви препоръчвам един морал да ви измъчвам. Всякога гледайте да изправите погрешката. Бог е, Който изправя погрешките. Работи с Него заедно. Бог е, Който изправя нашето естество. Той знае. Не сме ние, които работим върху себе си. Следователно, когато Той работи в тебе, ти работи с Него. Ти сега си неразположен. Имаш някоя идея отвън. Очакваш някой да ти дойде на гости. Казваш: „Защо да уча музика?“ Кой ще отиде да пее на хората? Учи! Тези пари, които ще изкараш с пеене, струват повече, отколкото парите, които ти остави земният ти баща. Може да ти остави и може да не ти остави.

Около мене се бяха насъбрали стари братя. Както във времето на Христа, ще ги пратя да проповядват. Те питат: „Кога ще дойде Духът, Петдесятница?“ Казах: Петдесятница става веднъж. Сега тази Петдесятница трябва да се поддържа. Сега, да отидеш да проповядваш, трябва да имаш любов, няма да чакаш Духа. Сега чакат Духа и някои от тях заминаха за другия свят. Вие сега очаквате да имате особено посещение.

Някои питат: „Дали ще се познаем на другия свят?“ Чудна работа! Тук не ме познават, а пък там ще ме познават! После ти не можеш да познаеш един човек, ако не го обичаш. Иначе познание не може да има.

Казвам: По какво ще ме познаят сега? Ако съм една свещ, ти чети на тази свещ и ще благодариш. Но ако аз не съм свещ и ти не четеш, тогава как ще ме познаеш? Бог се проявява чрез всички хора, и ние трябва да проучваме колективното проявление на Бога. Бог се проявява и чрез тебе. Ти казваш: „Само той ли може да пее?“ Можеш и ти. Добре, пейте и двама. Ако някой пее по-добре от тебе, слушай го. Всички хора трябва да изучаваш, понеже ако се запознаеш само с един човек, това значи да познаваш само един тон. Но каква музика ще учиш тогава? Например пееш само тона „до“.

Започни от този тон, от който по-долен не може да вземеш. Например, долно „сол“. Какво означава „сол“? В сегашната музика „сол“ е най-тържественият тон, величествен и тържествен. В него има едно изобилие. Когато едно цвете се разцъфтява и изпуща своето благоухание, това е „сол“. Когато една работа хубаво се завършва, това е „сол“. А пък когато едно яйце се снесе, то е „до“. Когато се снесе яйцето и има кудкудякане, това е „до“. Който иска да изучи „до“, да се вслуша в кокошката, когато кудкудяка. Пилето е излюпено – „сол, ла, си, до“. Взема се горно „до“. Ще смесиш долно „до“. Много мъчно може да се подражава на една кокошка. Вие можете да кажете „кудкудяк“, но не е така. И в кукуригането на петела има нещо специфично, което много мъчно може да се подражава. Ти, ако можеш да кукуригаш правилно, като някой петел, то всичките си работи ще можеш да наредиш. Щом ти се случат някои неприятни работи, кажи: „Кукуригу.“ Ще кажеш: „Като петел ли ще пея?“ Ти тъкмо си неразположен, обидил те някой. Петелът казва: „Кукуригу.“ Значи казва: „Ще се оправи тази работа.“ Изгубил си парите. – „Ще ги намериш“. Болен си, ще оздравееш. „Кукуригу.“ Та ви казвам: Всеки трябва да има по един петел. Ти вървиш и петелът ти казва: „Кукуригу.“ С това иска да каже: „Неразположен си, но ще мине.“

Петелът кукурига веднъж, дваж, триж. Аз му гледам очите, сериозен е. Аз се спрях, казах си: Я още веднъж. И той кукурига. И казах му: Благодаря, много хубаво кукуригаш. Аз виждам работите как стават. В този петел има всичко, добро желание, едно благородно чувствуване. Той си пее по един много естествен начин. Петелът казва: „Всички неприятности в живота, които се случват на хората, Бог ще ги оправи. Кукуригу!“ Затова не е лошо човек да си има един петел да му кукурига. Аз обръщам на малките неща внимание. Понеже обичам Господа и виждам онази мъдрост, с която е създал тези птици. Виждам един Божествен план във всяко нещо, което чета. В шарките на петела, в неговото облекло, в неговия гребен, в клюна му, в очите му, в опашката му аз чета. На опашката си той има една крива линия. Наблюдавам как са задните пера на петела. Те са написани. Има смисъл в написаното. Там, дето се пробуди твоето съзнание, всяко нещо има свой смисъл. Например, има смисъл в едно цвете, което е цъфнало. Като минаваш покрай него, се пробужда твоето съзнание. Това цвете е предметно учение за тебе. Прочети го. Всеки един от вас е едно цвете, което трябва да цъфне. Като цъфне, като минават покрай това цвете, могат да го смачкат, но то после пак ще цъфне. Та справяйте се с мъчнотиите, както цветята.

Ние много мъчно се справяме с тях. Оценявайте вашето сърце, дето са вложени всички условия, оценявайте онова, което Бог е вложил във вас. Чистотата зависи от човешкото сърце. Аз разглеждам сърцето от друго

становище. Ще видите, че биенето, пулсирането на сърцето се изменя според условията. Някой път аз изпитвам пулса на своето сърце и забелязвам, че когато мисля по един начин, изменя се пулсът ми. Когато мисля много хубаво, пулсът ми е много ритмичен. Изобщо, пулсът на някои хора средно е 72 пъти на минута, а на някои 74, на други 68, 69. У някои хора сърцето бие с два–три бързи удара и после има известно спиране. Значи има неправилност. Има едно прескачане. И това зависи от едно противоречие. Тогава аз зная, че има противоречие между разума и сърцето. А някой път пулсът е много бавен.

Вие, като ученици на окултната школа, изучавате окултната наука. Без любов окултната наука не може да се изучава. Трябва да знаеш кое трябва да обичаш в човека. Четири неща има, които можем да обичаме в човека. Можем да обичаме неговото сърце. То е емблема. Сърцето е, което изпраща кръв навсякъде. Венозната и артериалната зависят от сърцето. Венозната и артериалната кръв показват пътищата, по които човек трябва да върви.

Обичате един човек за неговия ум, за неговия мозък. Обичате един човек и имате предвид целия човек с главата, тялото. Това е неговата душа. Обичаш някого и затова, което се проявява чрез неговия ум, сърце и тяло.

Обичам някого за неговото сърце. Онзи, който има правилно сърце, не можеш да не го обичаш. Аз съм изучавал хората, изпитвал съм ги. Като видя някои хора, приятно впечатление ми правят, обич се ражда в мене. И питам го: Мога ли да видя пулса ти? Към някои хора не съм разположен, изпитвам пулса им и виждам, че не е правилно биенето на сърцето, пулсът. Сърдечният пулс предразполага хората, дали да те обичат или не. Ако не е правилен, няма да те обичат.

Когато някой човек пее, ти казваш някой път: „Дано млъкне.“ (Учителят пее: „Станке, мома хубава, колко си хубава, хубава, още и здрава, гиздава, още спретната, спретната още напета.“)

Искам да бъдете свободни, да накарате сърцето си да тупа добре. Седнете по десет минути да размишлявате и да добиете едно хубаво разположение. Всеки ден мислете за Господа. Не какъв е Той. Само да мислите за Него, понеже като мислите за Господа, ще дойде нещо хубаво във вас. Оставете тези богословски тълкувания за Бога. Само мислете за Господа. Той е най-добрият, Той е образ на Любовта, както слънцето, което изгрява. Не мислете, че Той ще ви съди. Иди при Него и кажи: „Ще мисля за Господа, за да се науча на нещо.“ Помисли за Бога, дали ще ти отговори или не, то е друг въпрос. Но ако всеки ден вие си спомняте за Него, веднага ще влезе

във вас нещо, което ще тонира сърцето ви. Щом се тонира сърцето ви, после ще се тонира и вашият ум, и вашата душа, и вашата сила.

Аз гледам, че си препятствате едни други. Някой иска да пее, други не са разположени да го слушат. Някой говори, а другите казват: „Този много високо говори.“ Аз ще му кажа: Колко хубаво пееш, хубав глас имаш. Или, ако говори високо, ще му кажеш: „Много хубав глас имаш.“ А пък вие не искате да търпите. Ако аз не мога да търпя другите хора, аз правя пакост на себе си. Когато някой планински ручей слиза надолу, че се пени и дига шум, лош ли е поради това ручеят? Не, турен е там, какво има да го съдиш. Той казва: „Ще обърнете внимание, че когато слеза долу на полето, ще стана малко по-добър.“ Той се пени горе и като слезе, ще се укроти. Някой слиза горе от планината и кряска. Не, аз поетически гледам на работата. Слиза той от планината, дига шум, пени се. Коя вода не се пени? Отгоре слиза човек и се е запенил.

Ти не осъждай, понеже с осъждане никой не печели. Не подценявай Божиите работи. Правете на себе си една преценка, на всяка една ваша постъпка. Критикувайте постъпките си, но себе си не критикувайте. Нарисувал си една картина. Критикувай картината, но не себе си. Дарбата си не критикувай! Вземи направи друга картина и се коригирай. Всяка една постъпка можеш да я коригираш и да я критикуваш, но за себе си никога не казвай: „Аз съм бездарен човек“ Или: „Аз съм лош човек.“ Можеш да кажеш: „Постъпката ми може да е лоша в дадения случай, но аз не съм лош. Картината ми може да не е добра, но това не показва, че аз съм бездарен. Не съм обърнал повече внимание.“

Някой път казваш: „От мене нищо няма да излезе.“ Не, защо ще кажа, че от вас няма да излезе нищо? Ако вървим по пътя на някои наши постъпки, няма да постигнем нищо. От всяка постъпка може да се ползуваме. Кое е по-хубаво: някой кон не рита, не хапе, но е толкова слаб, че едва носи себе си. А пък има друг кон, който рита и хапе, но носи сто килограма. Аз бих предпочел хапливия кон. Разбира се, аз бих искал този кон да не хапе. Французинът казва: „А ла бонйор“. Какво значи на български? – „На добър час.“ Ако вземете първата буква на френски, „А“ е човек, който е натоварен. Буквата „Л“ показва, че този човек има всичкото, да изнесе този товар.

Тогава започнете с първата буква на вашето сърце. Бог е вложил във вашето сърце всички условия за по-добър живот и за чистота. Трябва да се прояви сърцето на човека. Доброто, което е в човека, трябва да се прояви, а това добро само чрез сърцето може да се прояви. И законът на любовта започва със сърцето. И ако ти със сърцето си не можеш да се родиш, и с

ума си не можеш. Най-първо ще работи сърцето и после умът. И щом се изяви умът, ще дойде душата, ще разбираме душата. А щом разбираме душата, ще разберем и Духа. Той е цял един процес, по който трябва да върви сегашното възпитание.

Та най-първо трябва да се образува една хармонична атмосфера. Защото когато започнете да пречиствате една стая, ако е много отоплена и отворите прозорците, веднага ще се образува едно течение. И в природата е същият закон: образуват се две течения; топлото отива нагоре, студеното надолу. Ако няма във вас две течения, не може да се образува движение. Един човек е неразположен. Той е студен. Друг е топъл. Съберете ги. Между тях наредете другите хора и те ще се ползуват от това проветряване. Да кажем, че някой човек е гладен. Ти да му кажеш: „Виждам, че си пътувал дълго време." Ти му носиш хляб и малко вода. Моментално става една промяна в душата му. Посрещнете човека и му дайте едно насърчение. Едни други се насърчавайте. Писанието казва: „Молете се един за друг." Пожелайте си хубави неща един друг. Като видиш някого, моли се да се усили дарбата му. Който е забогатял, още повече да забогатее. А който е осиромашал, още повече да осиромашее. Смисълът на богатството е в сиромасите хора. Сиромасите оценяват какво нещо е богатството. И богатият само като осиромашее, оценява какво нещо е богатството. Също така и невежият оценява какво нещо е знанието. Никога не туряйте в ума си, че всичко знаете. Всякога да има нещо, което да не знаеш. Можеш ли да знаеш какво е състоянието на един ангел, какво чувства той? И какво чувства един съвременен цар. Вие сте бедняк и се явявате пред него. С какво ще обърнете вниманието му? Изпейте му една песен и той ще спре колесницата си.

Вие искате да знаете какво нещо е музиката. Магия без музика няма в света. Първата форма на магията е музиката. Първата форма, с която се започна животът, е музиката. И ако ти не си музикален, не можеш нищо да направиш. Ти отиваш при някой банкер, седни на стола и пей. Не вярвайте в нещо, което не виждате и не сте опитали. Сега щях да ви свиря на цигулката, но няма да свиря. Някой път не е разположена цигулката да свири. Някой път аз отивам вечерно време в 12 часа, турям на цигулката сурдинка и свиря, правя своите опити в музиката, свиря пет–десет минути. Аз поставям някои тонове, изменям своите трептения, своите енергии и веднага виждам какъв ефект се произвежда. В природата всичко има ритъм. Вие говорите за природата. В природата мелодията върви по хоризонтален път, а хармонията върви по отвесен път. Грамадна е разликата. Най-първо, ти трябва да се научиш какво нещо е мелодията и да дойдеш до ритъм. Хармонията не е нищо друго освен едно съчетание на мелодии. Изобщо, в мелодията е застъпен първият глас, а в хармонията са

застъпени няколко гласа едновременно.

Най-първо ще проучваме нашия живот. Ние изучаваме себе си. То е закон на мелодията. Когато изучаваме закона на ближния, той е законът на хармонията. Ако ти мелодията не разбереш, как ще разбереш хармонията? Ако аз в себе си не разбирам мелодията, не мога правилно да пея, как ще разбирам хармонията, когато четири гласа едновременно пеят?

Казвам: Любовта – това е мелодия. Любовта, Мъдростта и Истината едновременно, това е хармонията. Само любовта, това е мелодия. Можеш ли да пееш на любовта, мъдростта и истината – това е хармония.

Та сега почнете с изучаване на мелодията. Изкарайте мелодично гамата „до мажор“. Да я изпеете хубаво. (Изпяха се тоновете „до“, „сол“, горно „до“, горно „сол“ и после цялата октава. Учителят изпя думите: „Обичам, обичам, обичам, знаете ли вие, аз обичам!“)

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. (Три пъти.)

XVII година.
2 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 6 октомври 1937 г., сряда, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1937_10_08 Вътрешна светлина
Младежкия окултен клас

ВЪТРЕШНА СВЕТЛИНА

Отче наш

Имате ли зададена тема? – /Имаме./ – Четете. Каква тема имате? – /Разнообразие на възможностите./ В какво седи разнообразието? Разликата между еднообразие и разнообразие каква е? – Я, ти /към един брат/, чети темата.

Чете се темата. Доста хубава тема. Трябва да се развие тази тема, разнообразие във възможностите значи.

Сега пишете върху темата „Възможности на вярата“. Другата тема да бъде „Възможностите на надеждата“. Как ще разберете възможностите на вярата?

Изпейте някоя песен. /Изпяхме „Мога да кажа“/.

Може ли да начертаете един триъгълник, на който ъглите да са по 10 градуса? На какво са равни вътрешните ъгли на един триъгълник? – На два прави нали? Значи, статически не може да се начертае един триъгълник, на който ъглите да са по 10 градуса. Ъглите на двата триъгълника са по 60 градуса. Три по 60 прави 180 градуса. Отражението на този триъгълник е даден и неговите ъгли са пак равни на 180 градуса. Всеки един ъгъл е равен по на 60 градуса. Сега то е едно статично положение. Ако ние турим този триъгълник в движение, ще имаме друго положение. Когато една човешка мисъл е в застой, има едно положение, когато е в движение има друго положение. Та казвам: Какво представлява ромба? Тази фигура нали представлява ромб? Значи един триъгълник след като се отразил, образува ромба. Какви са свойствата на ромба? Всичките ъгли не са равни помежду си. А ъгълът A е равен на ъгъла D. Ъгълът B е равен на ъгълът C. Ъгълът B на колко е равен? – „На 120 градуса.“ Коя е причината тогава? Кои са причините, които са увеличили два пъти B и C? Какъв закон може да се извади тогава? Там дето се увеличават ъглите, накъде се приближават? Представете си, че слънцето е в A. По окръжност BC е падането на лъчите. Зад B слънцето по-надолу може ли да проникне? – /Не може./ И зад C надолу не може да проникне. Но то е отражението. Щом се увеличава ъгълът в този ромб, увеличават се и възможностите. Имаме вече 120 градуса. Какви възможности имате? Допуснете, че един човек расте. Най-първо имате едно малко дете, което няма никаква грижа за себе си. Баща му и майка му се грижат за него. Но колкото туй дете расте, част от

грижите на баща му и майка му минават върху него. Сега вие в самовъзпитанието си имате една идея, мислите, че грижата на вашия баща и на вашата майка трябва да бъдат, каквито са били в началото, такива ще бъдат и в края. Ще бъде ли грижата на баща ви и майка ви в края, такава каквато е била в началото?

Тук в един ромб, в геометрията се разместват, вземат много ограничени условия. Но ромбът представлява един велик закон. Ако ти може да разбереш, какво нещо е ромбът, много мъчнотии в твоя живот ще разрешиш. Но този ромб само го чертаете и казвате, че ъглите му се увеличават. Много хубави работи казваме за ромба. Но ромбът си има свое приложение. В природата всички фигури са образи, чрез които можем да разрешим известни мъчнотии. Всички фигури в геометрията са образи на закони, чрез които ние може да разрешим дадени мъчнотии. Например, ако даден ъгъл го увеличаваме, до колко може да го увеличим? До 180 градуса. При 180 градуса ще имаме една права линия, ще имаме диаметъра на земята. Какво представя сега диаметъра на земята? Човек какво представя от себе си? Той представя един ромб. Ромбовиден е. Следователно отгоре има всичките възможности, горната част, горе е всичката сила, всичките възможности. Слънцето е там. Долната страна от пъпа надолу представя оная страна, която не е огрята от слънцето, то е естествения, физическия човек. Кой е физическия човек? Който още не е огрят от Божественото Слънце. Тъмната страна на човека е то, то е от пъпа надолу. Ние казваме: Това е животното. Що е животното? – Животното е същество, което не е огрято от Божественото Слънце. Що е човекът? – Човекът е това, което е наполовина огрято. Целият човек, още не е огрят. Тогава ние изваждаме едно заключение. Де стават катастрофи? Ако вие денем се движите, ще имате по-малко препятствия, отколкото, ако се движите вечерно време. Следователно, вечерно време, при една такава тъмнота, ще ви се случат много неприятности. Да кажем, в живота вие казвате: „Случи ми се нещо“. Щом ти се случи нещо, показва, че ти си бил тъмнота. Не ви вървят работите в живота, вие сте в тъмнота. Безсилен си, в тъмнота си, не си добър, в тъмнота си. Всичко ти е невъзможно, показва, че си в тъмнота. Казваш: „Слаб човек съм.“ Не знаете ли на това коя е причината? Причината на това е тъмнината. Следователно, за да се избавиш от противоречието в живота, трябва да се избавиш от тъмнотата. А за да се избавиш от тъмнотата, не трябва да седиш в статично положение, но трябва да се движиш. Какво показва земята? Както земята се движи, така и ти трябва да се движиш. Да имаш две движения – едно около себе си, едно около слънцето. Като се движиш около слънцето, се сменят годишните времена, като се движиш около себе си, ще бъдеш осветяван, и човека, и животното едновременно. В този човек и животното му ще се облагородява, и той сам ще се облагородява. Човек не може да се

облагороди, ако не приемеш нещо. Ти можеш да се облагородиш само, като възприемеш нещо. Без да възприемеш нещо в природата, ти не може да се облагородиш. Тогава вземете някои от благородните метали, в какво седи тяхното благородство? – /Те не се окисляват./ – Защо? – /Много малко сродство имат с кислорода./ Значи, малкото им сродство ги прави да не се окисляват. А голямото сродство окислява нещата, малкото сродство ги оставя неокислени. От всичките метали златото има най-малко тъмнина, затова не се окислява. Колкото едно тяло има повече тъмнота, повече се окислява; колкото по-малко тъмнина има, по-малко се окислява. Златото има малка тъмнина, затова и то малко се окислява. Всеки човек, който греши, има много тъмнина. Всеки човек, който малко греши, има малко тъмнина. Така поставям въпроса, за да бъде идеята ясна. Грешиш, защо? – Защото много тъмнина имаш. Грешиш малко, защото малко тъмнина имаш. Следователно, като възприемеш онази светлина, тогава погрешките ще бъдат едно изключение. Казвам: Човек в света не може да се избави от своите погрешки, ако не придобие светлина. Без светлина е невъзможно човек да си поправи погрешките. Когато се увеличават погрешките в човека, значи увеличава се в него тъмнината. Във вас може да се зароди една мисъл: „Какво да правя?“ – Тъмнината се дължи на гъстата материя. Тъмнината у човека се дължи на материята. Ако имате някаква тъмнина, значи вие сте под влиянието на някое тяло. Когато Земята хвърля своята сянка върху месечината, става затъмнение. Когато луната хвърля своята сянка върху слънцето, какво става? Когато дойде луната между земята и слънцето, става слънчево затъмнение. По-някой път и във вашия живот стават затъмнения. Вие не може да си обясните, защо, на какво се дължи вашето неразположение. Неразположени сте. Защо сте неразположени? Защото светлина нямате. Колкото неразположението е по-голямо, толкова и недоимъкът е по-голям. Недоимък на светлина има у вас, а изобилие на тъмнина. Следователно, от изобилието на тъмнината произтича вашето вътрешно недоволство в живота. А от изобилието на тъмнината произтича вашето невежество. От изобилието на тъмнината произтича и вашето безверие. Изобилието на тъмнината е, което заглушава. Значи нямате условия, нямате възможности да се развивате. Каквито и да са семенцата влезли в земята, ако нямат светлина, тия семена остават в бездействие.

Съвременните философи пишат ред книги да вярват в Бога. Не се изисква философстване в живота. Искат да докажат, че има Господ в света. Чудна работа. Да се завземеш да докажеш, че има слънце в света. Такива хора, които биха доказали, че Господ има в света, аз считам, че са слепи хора. Хора с очи не се нуждаят от доказателства, че има слънце, като изгрее слънцето и може да го видят. Земята ще се завърти, ще изгрее слънцето, ще го видят. Но, ако са слепи трябва да им се доказва. След туй като направят едно съчетание казват: „Отлично доказателство, че има Господ“.

Този, който сам доказва, той сам е сляп. Сляп на сляп доказва, че има Господ. Казва: „Видял ли си Господа?“ Казвам: Че как туй нещо, което не си видял, може да го доказваш? Как може да го докажеш? Как може да докажеш, че един тон съществува, който никога не си чувал. Доказваш, че то съществува. Как ще докажеш, ако ти никога не си го чул. Ако, веднъж поне, си го чул, имаш база да доказваш нещата. Ние се отвлякохме сега със схоластични разсъждения.

Колкото по-малко светлина имате, толкоз по-големи противоречия ще имате. Колкото светлината се намалява, толкова противоречията в живота се увеличават. Или казано другояче: Колкото тъмнината се увеличава, увеличават се противоречията. Колкото светлината се увеличава, намаляват се противоречията. Или другояче можем да кажем: Колкото светлината се увеличава, благото на човека се увеличава. И колкото тъмнината на човека се увеличава, благото на човека се намалява. Колкото светлината се намалява, толкоз и умствената деятелност на човека се намалява. Колкото светлината се увеличава, толкоз умствената деятелност на човека се увеличава. Сега аз ви говоря за светлината, за тази обикновена светлина. Обикновената светлина, тя съдържа в себе си възможностите. В тази светлина се крие друга една светлина в човека. Тя като влезе в човешкия мозък, този мозък има известни органи, чрез които превръща светлината, та веднага се явяват възможностите за Божествената светлина, която му дава възможност да мисли. След като си видял нещата, трябва да започнеш да мислиш за тях. Сега да допуснем, че вие виждате един предмет, как да ви го представя? Представете си, че вие виждате един предмет, една книга, на която кориците са направени от захар, и книгата е направена от най-хубавата захар и на тази книга едновременно са написани най-хубавите работи. Тя е сладка. Вие искате да я близнете малко. Но щом я близнете, ще започне да се разтопява. Във вас не се заражда желание да отворите книгата да я четете, че след като прочетете цялата книга, тогава да започнете да я ближете. Преди още да сте я чели, вие започвате да я ближете, откъснете едно парче, казваш: „Какво ще научите?“. Ще изядете книгата и ще кажете: „Много сладка беше“, но онова, написаното в книгата, ще бъде непонятно за вас. Това е, което съвременните хора правят със светлината. Поглъщат я, изяждат я, но написаното на светлината не четат. Казват, много хубави, сладки работи. Все са сладки работите, но написаните работи от светлината не ги четат. От туй нечетене произтича сегашното невежество.

Този ромб то е човекът. Този кръг, това е земята, която грее слънцето, която е вашата земя. Туй е вашият свят, дето мислите да напишете велики работи, да напишете някое съчинение, да се прославите като един музикант, или поет, или, като някой военачалник. Да станете някой цар

или да станете някой реформатор, някой проповедник, някой владика. Какво ли не мислите. В света какви ли неща няма. Всички са добри работи, но като станете владика, какво ще направите? Ще благославяте хората, без да ги благословите. Като станете цар, ще управлявате хората, без да ги оправите. Ако станете генерал ще побеждавате, без да сте победили. Ще бъдете само с илюзията в света, че сте извършили някаква победа. После и вас като генерал, и вас ще победят, и като владика ще ви победят. Питам тогава, де ви е победата? Питам след 120 години вие младите, къде ще бъдете? Казвате: „Ще умрем." Че то е глупава работа да умрете. По-глупава работа от умирането няма. Да очаквате да умрете, то е все едно като един, който е осъден на смъртно наказание някъде и чака да го обесят. Какво показва обесването? – Че този човек е слязъл от дървото преди да е умрял. Че като го обесят, казват: „Ти трябваше да седиш на божественото дърво, да узрееш, че да имаш нещо в света." Казва: „Обесиха този човек." Пращат го пак да се качи на дървото на живота. Казват: „Ти втори път не слизай преждевременно." Бесят го. Защо го бесят? – Защото слязъл по-рано отколкото трябва. Сега какво означава думата „обесен"? Бе – значи някой заболял. Обесен, раздрусват го, защо? – „Обесен" значи, закачен. Защо го закачат, какво искат да кажат? Откъде произтича това закачване, че трябва да го закачат за врата, да го обесят? Значи не го обесват с краката нагоре, но с главата нагоре. Значи свързват врата, затягат, да не може да диша. Значи при обесването спират въздуха. Но, вие казвате: „Обесили го." Та всеки човек, на когото спират мисълта, не го ли обесват? Нали мисленето е дишането? Дишането е свързано с мисленето. Тебе, като спрат твоята мисъл, да не мислиш, не те ли обесват? Сега вие вземате физическото обесване. Ти като престанеш да мислиш, ти вече си обесен. Ами, че ти като престанеш да чувстваш, ти вече си обесен. Ти като престанеш да работиш, ти вече си обесен. Та всеки човек когото бесят какво показва? Има хора, които не се бесят. Има хора, които не можеш да ги обесиш. Мене ми разправиха един пример във Варненско, в турско време, са бесили един българин три пъти и въжето се късало. Казват: „Оставете този човек не може да го обесим. Господ не позволява да го обесим." Турците четири пъти не бесят. Турците три пъти като го турят на въжето и то се скъса, не го бесят вече. Сега и четири и пет пъти може да го обесят.

Но казвам: Закон има в природата – ако човек мисли, няма въже, няма верига, с която да може да обесят човека. Той като концентрира своята мисъл, веднага въжето се скъса. И верига ако турят, и веригата ще се скъса. Сега аз ви навеждам на тази мисъл понеже във вас има един вечен страх. Вие всинца сте много страхливи хора. Вас ви е страх да не ви обесят. Вас ви е страх от условията на живота. Вас ви е страх от сиромашията, страх ви е от човешката мисъл, да не би да ви падне ихтибара. Страх ви е да не

паднете, да не пострадате, да не стане нещо. То не е лошо да има човек някакъв страх. Но, човек трябва да си въздейства. Всякога една задача трябва да си зададете. Защо ви е страх? Учениците, които не си учат уроците, страх ги е от учителя. Като влезе в клас и седнат по чиновете, крият се зад другарите си да ги не види учителят, за да ги не дигне на урок. Щом си знае урока току изведнъж погледне смело. Че сиромашията представя една задача, която трябва да се разреши в живота. Безлюбието представя друга една задача, която трябва да се разреши. С какво се разрешава безлюбието? – С любов. С какво се разрешава сиромашията? – С богатство. Как се разрешава невежеството? Със знание. Как се разрешава безсилието? – Със сила. Казва: „Аз съм безсилен човек." Придобий сила. Има един начин, по който силата се придобива. Но силата не може да се придобие направо. Една сила ти не можеш да я придобиеш. Ти не можеш да станеш силен човек, ако не обичаш. Любовта е подбудителната причина, за да влезе в тебе причината, за да влезе в тебе силата. И за да бъдеш смел, пак се изисква любов. Погледнете на страхливата кокошка, като се притропа, веднага бяга. Но нека си излюпи десетина пиленца, да видиш, как ще се нахохори. Виждал съм кокошки, като дойде вол или бивол, тя го клъвне два пъти по носа и като го клъвне два пъти, той се маха. Казват: „Кой прави кокошката смела?" Идеал има кокошката, пиленца има наоколо. Казва: „Слушай, ти коскуджами ти бивол или вол, върви на друго място, ще счупиш тук децата ми." Ами, че казвам: Вие защо оставяте вашите пиленца – вашите хубави идеи, чувства и постъпки, на един вол да ги стъпчи? Не може ли да го клъвнете по носа? – Може, как не. Като го клъвнеш да знаеш, че си го клъвнал право на място, и да знаете къде да го клъвнете. Аз гледам пчелите като жилят, колко са майстори, те са изучили това изкуство да жилят. Никога някоя пчела, няма да те ужили на някое кораво място, но ще те ужили или при ухото, или на носа, или на врата някъде. И знаят пчелите къде да жилят. Ако имаш маска търси място да те ужили на меките места. Знаеш защо жилят там, не жилят по твърдите места.

Та сега, от пчелите трябва да се научите. Когато човек дойде да се брани, той трябва да знае как да жили. Ние казваме: „Трябва да бъдем миролюбиви." Но, миролюбието седи в това, че старото оръжие, с което сме си служили досега, трябва да го изхвърлим, ново оръжие да вземем. Туй оръжие да бъде ефикасно. Няма защо да убиваш един човек. Често в Индия като хванат един слон има стари методи за опитомяване и някога няколко души могат да бъдат убити, ако той не е разположен. Новият метод за опитомяването на слоновете е, като обърнат слона на гърба и три–четири пъти като го обърнат, той е кротък вече. Не се изисква три–четири месеца да го опитомяват, като го обърнат няколко пъти, той е вече послушен. Имаш един недостатък, като слона го вземи и го обърни

няколко пъти на гръб, като го изправиш, той слуша. Казва: „Какво искаш?“ Вие ще чакате два, три месеца, може да убие четири–пет души. Обърни този недостатък на гърба, завърти го и така ще го укротите. Тропнете го на гърба му. Тъй е, но знание трябва. Тогава всички казват: „Ние имаме известни слабости.“ Слабостта е една дарба, която човек има. Всичките слабости, това са неразвити дарби. Представете си, един човек има дарба да пее, върви по пътя и си пее. Но, по пътя има едно умряло, и той запял се, не вижда. Казват: „Какво си се разкряскал, не виждаш ли че тук има умрял човек“ Казват: „Трябва да мълчим.“ Тогава аз какво бих направил. Аз, който крякам ще кажа: „Чуй, ставай!“ И като му попея, ако този човек стане, ще ми кажат ли хората, защо аз пея. Вие искате да знаете, кой живот е правилен. Аз да ви кажа сега: Ако вашият живот може да съживи другите хора, вие имате един правилен живот, но ако вашият живот не може да съживи, този живот не е на мястото си. Ако вашето пение, или ако вашите мисли може да съживят другите, те са на място. Един закон има. Към туй трябва да се стремите всички, сами трябва да се насърчавате. Някой път вие се обезсърчавате, като че животът е безизходен. Казвате: „Как ще се оправи тази работа?“ Но какво ще се обезсърчаваш, кажи си на себе си: „Тази работа ще се оправи.“ Той ще те запита, как ще се оправи? – Като изгрее слънцето работата ще се оправи. И тогава има неща в света, които са невъзможни, които не може да станат. И тогава, ако някой ти каже, че може да открадне земята, ти ще повярваш ли? Може ли земята да се открадне? Аз ще му кажа: Като откраднеш земята, донеси я при мен. Има нещо в света невъзможно. Невъзможно е да откраднеш земята. Следователно, ако някой ме обвинява в това, ще кажа: Аз това изкуство още не съм научил. Аз съм се опитвал няколко пъти да открадна земята, но не съм можел да открадна. Аз съм човекът, който не започвам с малките кражби, започвам с големите. Опитах се слънцето да открадна, не можах. Опитах се земята да открадна, и нея не можах. После се опитах месечината, но и нея не можах. Ако земята е като златото, ще я открадна, ще я туря някъде и ще стана богат. За туй, аз казвам, че е изкуство. Но тъй, да открадна 2–3 милиона, то е кражба. Кражбата не можах да науча. Аз исках, като направя една кражба, асъл кражба да е, да е не само на земята, но и на небето да кажат: „Голяма кражба.“ Тук ще откраднеш и само няколко души ще знаят. Направи една кражба, че всички да знаят. Ами, че откраднете една душа. Вие крали ли сте души до сега? Вие сте крали сърца. Сърца донякъде можете да откраднете. И живота донякъде можете да го откраднете, може да вземете живота на човека. Но има две неща, които никой не може да открадне. Неговата душа и неговият дух, никой в света не е в състояние да ги открадне. Много в света са се опитвали да откраднат. Сърцето може да се открадне. Хората открадвали сърцата. И ума може да се открадне. Но има две неща, на които може да разчитате: То е вашата душа и вашият дух. Силното е духът.

Ако вашият дух е силен и буден, никой не може да бутне вашият ум. Ако вашата душа е будна, никой не може да вземе вашето сърце. Трябва ви една вяра в духа и една вяра в душата, за да бъдат в нормално състояние умът и сърцето ви.

Осветената част на кръга, това е духът и душата. А неосветена част, са умът и сърцето. Затова тук има възможности за грешене в тъмнината. Целият човек трябва да започне да се движи, за да може човешкият ум и човешкото сърце да се осветяват от Божественото слънце. Аз ви говоря сега, не за обикновената вяра. Даже на вас мога да направя един опит, но не само за любопитство. Ако вие ми дадете обещание, че ще измените целият ваш живот, какъв опит искате да ви направя? Не само да кажа. Опита тъй да е направен, че да повярвате в него. Представете си, че вие сте бедняк, стаята ви е затворена, вие седите вътре, ставате сутринта и намирате една торба от сто килограма злато при вас. Как ще си обясните всичко туй? Откъде е влязла? Затворено навсякъде, врата е затворена, но сто килограма злато има. Сто килограма злато е много, но десет килограма. Колко правят десет килограма злато? В един килограм има двеста наполеона. – „Един милион."

Искате сега да бъдете при ъгъла, който има 120 градуса. Тук е положението, дето слънцето изгрява и залязва, а А – е зенитът, най-високата точка. Туй чувство А е поставено на най-високо място на главата на човека – то е любов към Бога. То е най-високата точка. Едно религиозно чувство, но то е хилядолистникът както го наричат индусите. Казва се на-високата точка, зенитът. Най-високата точка е хилядолистникът – чувството Любов към Бога. Следователно, всякога когато ти се намираш в едно безизходно положение, отправи ума си, една струя на живота нагоре и тогава отгоре ще приемеш помощ. Помощта няма да дойде от главата, но по радиото ще се предаде. Ти ще дадеш един сигнал и невидимият свят отгоре, разумните същества ще дадат помощ. Ще дадеш сигнал, че се намираш в голяма опасност и ще дойдат на помощ. У някои хора, туй чувство е заръждясало, този апарат не работи, намират се в трудно положение и ако не дадат сигнал не може да им се помогне. Казват: Помолихме се, но не ни се помогна. – Апаратът не работи. Когато апаратът работи, винаги ще дойде отговор.

Вие всички имате една слабост, очаквате хората да ви спасят. Не, вие от хора не чакайте спасението си в света. Хората в света само може да ви помогат, когато дойде заповед отгоре. Ако някой човек ви обича, то е един подтик на Бога, Бог е, Който ви обича чрез него. Всеки един човек, който ви обича, трябва да имате предвид, че Бог ви обича, не самият човек ви обича. Знаете, когато един автомобил те вози, ни най-малко автомобилът не вози,

но този човек в автомобила, който ме обича, той ме вози. И тия колелета не са наредени механически, човек ги е наредил да се въртят. Вие мислите, че този автомобил ви вози заради вас, понеже ви обича. Вие мислите, че без автомобил не може. Не, може и без автомобил, с аероплан. Пък може и без аероплан, тогава може и със закона на светлината да пътувате. А пък има нещо по-хубаво от светлината, чрез силата на мисълта може да пътувате. Може още по-бързо – със силата на вашата душа, а може и по силата на вашия дух да пътувате по цялата вселена. Но, знаете ли какви ще бъдат резултатите тогава? Ако се движите със силата на светлината, тогава за 8 минути ще отидете до слънцето по обикновен път. Ако се движите с вашите чувства, за колко време ще идете? Аз ще ви кажа: Ако вие се бихте движели със скоростта на вашия дух, едновременно щяхте да бъдете във всичките вселени, навсякъде щяхте да бъдете. То е само едно качество на Бога, Бог едновременно присъствува навсякъде. То е невъзможно за нас, да се движим с тази бързина физически. Като дойде там ние да се движим, невъзможно е.

Та казвам: Сега ще се установите в положение – Колкото повече светлина има във вашия ум, толкова по-добре за вашата мисъл. Колкото повече топлина има във вашето сърце, толкова е по-добре за сърцето ви. Колкото повече любов има във вашата душа, толкова по-добре за вашата душа. Та казвам: Не считайте в света, че хората са производители на Божествената любов. Всичките хора са само носители на Божествената любов. Следователно, всички трябва да станете добри проводници на светлината, на Божествената светлина, която носи знанието. Вашето сърце трябва да стане проводник на Божествената топлина, която носи съдържанието на онова, което е написано. Следователно, възможностите зависят от сърцето, зависят и от човешкия ум. Затова човек трябва да работи в ума си. Или да работи в ума си и да работи в сърцето си. Повече светлина, по-малко тъмнина! Повече топлина, по-малко студенина! Даже вие, като се постопли малко сърцето ви, вие всички се изплашвате. Казвате: „Сърцето на човека не може да бъде много топло, възпаление става“. Но при увеличението на топлината, има едно триене в света, което произтича от топлината. Дето има триене, има и изтриване. В топлината всичката сила седи в пламъка. Онази, истинската, Божествената топлина, тя дава един свещен пламък, който подвижва живота. И от този пламък зависи благоденствието на човека и доброто състояние на човека. Пък някой път при триенето се образува дим. Когато ние сме неразположени, образува се дим. Винаги да се образува пълно горение във вас. Например, вие обичате едного, не обичате другиго. Ако обичате едного, вие го обичате по единствената причина, че има повече светлина. А не обичате някого, понеже той има повече тъмнина. Ами, че безлюбието произтича от изобилната тъмнина, която човек има. Ако носите тъмнина в себе си,

никой не може да ви обича. Ако носите една незапалена свещ, кой ще ви обича? Ако носите запалена свещ, всеки ще тръгне след тази свещ. Имате правилни разбирания, повече светлина имате. Аз говоря за светлината, като за една реалност, от която зависят човешките способности и човешките чувства. Човешките чувства и човешките способности не може да се развиват правилно, нормално, без тази светлина. Ако някой път, например, вие казвате, че не сте даровит, вие грешите – вие нямате светлина. Ако дойде светлината, веднага дарбите ще се проявят. Внесете в сърцето си светлина, внесете в ума си светлина, а в сърцето внесете и светлина и топлина. Умът не се нуждае от топлина. Той не се нуждае от топлина, колкото му е нужно. Много малко топлина му е нужна, в този смисъл. Но, сърцето винаги се нуждае повече от светлина и повече от топлина. Следователно, чрез вашия ум вие ще внесете повече топлина и светлина, за да могат едновременно и способностите и чувствата ви да се развиват нормално. Тогава ще имате един първокласен живот. По този начин много от вас, ако внесете светлина, онези от вас, които сте музикални, музиканти ще станете. Ако вземете червения цвят от гамата на светлината, тя е първата основна гама на живота. Тя е гамата на движението. Червеният цвят е цвят на движението. Щом дойде, живот ти трябва да му дадеш. Тогава животът, който е влязъл, ще си поправи път и вследствие на това се зараждат всичките противоречия. Ако вземете портокаления цвят, то е гамата, която индивидуализира. Ако искате правилно да се индивидуализирате, трябва да разбирате портокаления цвят. Ако не знаете да пеете, според законите на светлината, вие не може да се индивидуализирате. Ако искате да расте, имайте зеления цвят. То е пак музика. Светлината е по-висша музика. Понякой път аз обичам да слушам светлината. Като пея, много хубави тонове има. Слушам тоновете на светлината. Някой път и вие трябва да слушате тоновете на светлината, за да разберете какво нещо е музика. Светлината е музика, музика на ангелите. Ако вие бяхте развили ясновидство, като изпеете „до“, щяхте да видите един цвят, като изпеете „ре“, друг цвят, като изпеете „ми“ – друг цвят. Като изпеете цялата гама, ще видите цялата цветна гама. Колкото по-правилно изпявате тоновете, толкоз цветовете ще бъдат по-ярки, по-правилни. Колкото по-неправилни са тоновете и цветовете ще бъдат неправилни. Цветовете ще съответствуват на пеенето ви. Вие някой не сте пяли. Вие някой път може да изпеете „до“. Вие вземате – „сол, ла, си, до...“ /Учителят пее „до“/ Имаш едно неразположение на духа – пей „до“. В съвременната музика „до“-то показва едно семе, което е посято и трябва да изникне. Ти трябва да му пееш, да изникне. „До“-то показва, че има условия. То семето за да не умре трябва да изникне. Ти като пееш „до“ мислиш, че условията, при които си, трябва да растеш, да има движение. Пей „до“, за да се роди в тебе движение. Пей „до“, за да се освободиш от противоречията. Пей „до“, „до“, „до“... Кой е сега другия любим тон на

„до“-то. Най-близкият тон, с който се познават хубаво. Считайте, че „до“ е едно интелигентно същество, най-любимият, който го разбира най-добре кой е? Кой тон разбира „до“ много добре? – /„Ми“/. „До“, „ми“. /Учителят пее/. Кой тон сега разбира най-добре „ми“? /Учителят пее „до, ми, до, ми, сол“/. Да кажем, ония от вас, които са музиканти, да знаят като пеят един тон, да турят в този тон съдържание, да знаеш да промениш течението на един тон. Ако в един тон, туриш надеждата за съдържание, или ако туриш за съдържание вярата, тонът ще се измени. Ако дадеш на тона една проницателност, да прониква, ти трябва да туриш закона на любовта, или закона на милосърдието, или Любов към Бога, една от добродетелите. Каквато любов туриш в тона, такава проницателност ще има. Ако аз бих бил преподавател на музикантите, най-първо бих ги научил, как най-добре да разбират главата си, че като пеят да знаят какво да турят в тоновете. Та като пее, музикантът трябва да тури всички свои апарати в тона. Тогава всички щяха навсякъде да ги слушат. Сега ти искаш да дадеш съдържание. Казва: „Пей правилно.“ Как ще пееш правилно, трябва да обичаш някого. Но, ти този когото обичаш, отвън не можеш да го намериш. Ти най-първо ще го намериш в себе си и тогава ще го проектираш навън. Този, когото вътре не може да намериш, никога отвън не можеш да го намериш. Този когото вътре може да намериш и отвън ще го намериш. Казвам: Ако Бог отвътре не може да го намериш, никога и отвън не може да го намериш. Всичката погрешка е там, че хората търсят Бога вън от себе си. Ти в себе си трябва да го намериш. Ти не може да намериш Бога, докато не си изпратил мисълта си на хилядолистника горе. Ти не можеш да имаш понятие отвънка. Когато го намериш в себе си, тогава ще го видиш в природата навсякъде.

Казвам: Сега да дойдем до практическото приложение. Оставете другата философия. Значи има неща, които ще ги учите за бъдеще.

Повече светлина! В тази светлина наблюдавайте себе си. Всяко ваше неразположение вие ще видите, че зависи от някаква част на вашия мозък, някой ваш център не работи правилно. Например, ти постоянно се безпокоиш. Туй показва, че осторожността у тебе не функционира правилно. Постоянно се безпокоиш. Отиваш да държиш изпит, мислиш, мислиш че ще те скъсат. Страхът е взел в тебе надмощие. Казваш: „Нищо няма да издържа, нищо няма да кажа.“ Ти си се сплашил, какво ще правиш на този страх? Казва: „Страхливите нямат да наследят Царството Божие.“ Страхливите, музиканти не може да бъдат. Страхливите, гении не може да бъдат. Страхливите, светии не може да бъдат. Нищо не може да стане от страхливия. Страхливият само краката си може да проточи като заек. И краката му, и ушите му могат да се проточат. Но туй показва, че ти трябва да станеш щедър, а за да станеш щедър, за да въздействуваш на

своя страх, непременно в тебе милосърдието трябва да се събуди. Ти ще привлечеш тази енергия напред и ще те освободи от страха. Страхът е голям аристократ, който не знае какво да прави като дойде. Той е вестникар, който навсякъде пише лъжливи работи. Страхът аз го наричам лъжливият репортьор в човека. И не зная дали ще намериш на десет хиляди неща едно вярно. Не че иска да лъже, но той вижда нещата в преувеличено състояние. Казвам: Събуди в себе си любовта, вярата, надеждата и любов към Бога и страхът веднага ще ти благодари. Казва: „Много ти благодаря, че ме освободи от туй голямо безпокойство, което страхът има.“ То са начини, по които може да освободите себе си от ненужни безпокойствия, които всички сега преминавате. Вие седите и мислите – „Какво ще стане с мен?“. Работете всеки ден. Като станеш намери нещо да работиш. Каквато и да е работа работи. Вземи книжка чети, рисувай, пиши, изучавай някоя окултна наука – хиромантия, физиогномика, графология, физиология, химия, изучавайте естествените науки, занимавай се с облаците, с небето, с метеорология, копай, плети, ший, мий, каквото и да е правете, но не оставайте празни. Времето да е заето. Всяка работа свързана с любов е почтена работа. Едно време Сократ в Атина, като нямал работа, ходил да мете улиците на Атина. Взе метлата и мете улицата. Мнозина от времето на Сократа, които не метоха улиците, техните имена се загубиха, но Сократ, който мете улиците на Атина и до днес неговото име остана. Сократ имал известна идея. Казвам сега: Станете метачи на вашите улици, от единия край до другия метете. Не чакайте другите хора да дойдат да изметат вашите улици. Туй иска да ви каже светлината. Трябва ви изобилна светлина. Само със светлината вие ще преодолеете всичко в света.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
3 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 8. X. 1937 г., петък, 5 ч.с.
София – Изгрев

1937_10_10 Да видят
утринно слово

ДА ВИДЯТ

Размишление.

Ще прочета 6 гл. от Исаия. Той е един от бележитите пророци на израилския народ. Той имал рядката опитност да види Господа. Които четат Писанието, мислят, че Исаия видял Господа в Соломоновия храм. Всъщност, той Го видял на друго място, далеч от храм и дом. Да се мисли така, това показва отсъствие на знание. Ще каже някой, че мнозина са виждали Бога и то много пъти. И това е неразбиране. Ето, от два и половина милиарда хора, колко са могли до днес да се качат на Еверест? – Нито един. Ако това досега не е станало, колко по-невъзможно е за човека да се качи на най-високия връх – при Бога. Да видиш Бога, това е изключително явление, което едва ли един път се случва в живота на човека. В умерения пояс пролетта иде веднъж в годината. Обаче, има случаи, когато в човешкия живот пролетта иде само веднъж през хиляда години, през десет хиляди или сто хиляди години. Има случаи, когато пролетта иде един път през един милион, десет или хиляда милиона години в човешкия живот. Това е само за обяснение, да дойдете до истинското положение на нещата.

Мнозина мислят, че знаят всичко на земята и са готови да умрат, да отидат на онзи свят, да видят, какво има и там. Някой се отегчил от земния живот, иска да отиде на небето. – Тук не го искат, че там ще го искат! Искате да влезете във възвишения свят без никакво знание. Там не приемат невежи. Като влезете там, ще ви приемат с готовност, но веднага ще ви дадат една мъчна задача. Ако можете да я решите, ще ви приемат; ако не можете, ще ви върнат назад. Казвате: Достатъчно е 20 години да следваме пътя на новото учение, за да ни приемат там. – Не, и 100, и 200 години са малко. Едва след хиляда години може да ви приемат на небето, между възвишените същества. Какво представят хиляда години пред вечността? – Едва една секунда. Ако хиляда години са една секунда, каква част от секундата съставят 20 години? – Какво сте правили през тези 20 години? – Молили сте се по три пъти на ден: сутрин около 5 – 10 минути, на обяд 5 – 10 минути и вечер 5 – 10 минути. Значи, по три пъти на ден си мислил за Господа. Това е капка вода в големия океан.

Казано е в Писанието: „Бог е огън всепояждащ.“ – В какъв смисъл се казва, че Бог е огън всепояждащ? – Като абсолютна чистота и светлина. Следователно, от две неща трябва да се пази човек, и две неща трябва да пази. Ще пазиш абсолютно чистото и ще се пазиш от абсолютно

нечистото. Ако само с око зърнеш или само с ръка пипнеш абсолютно чистото, така ще се изгориш, че с години няма да зарасте раната ти. Ако само погледнеш или пипнеш абсолютно нечистото, така ще се изцапаш, че с години няма да се изчистиш. Това е мое твърдение, не искам да вярвате в него. Един ден, като го опитате, ще си спомните, че съм ви го казал. Вярата подразбира опит. Не мислете, че всичко, което виждате, е точно така, както се вижда. Виждаш, че слънцето изгрява и залязва. Всъщност, така ли е? Виждаш, че звездите трептят като малки светли точки на небето. Всъщност, вярно ли е това? Виждаш дърветата, които отдалеч изглеждат по един начин, а отблизо съвсем други. Всъщност, кое е вярно? Изобщо, човек има представа за всичко, което вижда, но не всякога тази представа е вярна. Вярно е само онова, което ти усещаш в себе си. Например, пиеш вода, когато си жаден – усещаш приятност; ядеш хляб, когато си гладен – усещаш приятност. За онова, което усещаш или преживяваш вътрешно, знаеш, че е вярно; за онова, което става вън от тебе, знанието ти е относително. Гледаш се в едно огледало, във второ, трето – в тези образи има нещо различно. Кой е истинският, реалният образ? – Това си ти сам.

Двама души пеят една и съща песен. Слухът на единия е силно развит, на другия е по-слаб. Първият ще изпее песента по-добре от втория. Колкото по-чист е гласът, толкова изпятата песен отговаря на реалността. Реалността е в хармонията на нещата. Докато живееш, като индивид, своя личен живот, ти си в мелодията на живота. Колективният живот е хармонията в природата. За да се осмисли животът, човек трябва да мине през хармонията. Тя е съчетание на ред мелодии. Тези мелодии не вървят по закона на плоскостта. Светският живот върви по плоскостта, а духовният върви по перпендикуляра на живота. Двама религиозни се сравняват, кой от тях е по-духовен. Никой не може да отговори на този въпрос. Даже и за другите не може да се произнася. Под „духовен“ разбирам човек, свързан с духовния свят. Че си бил някое важно лице, това нищо не значи. Важно е да си свързан с духовния свят. Ако имаш тази връзка, молитвата ти се чува; ако нямаш връзка, не се чува молитвата ти. Тогава ще се обърнеш към някой, който е свързан с духовния свят. Онзи, на когото молитвата се приема, минава за светия. Има случаи, когато и неговата молитва не се приема.

Като ученици, вие трябва да учите. Много неща има за учене. Обаче, повечето от вас се мъчат да помнят нещата, без да ги асимилират. В това отношение, те приличат на фотографи, които само отпечатват образите, без да ги усвояват. Такива фотографи вървят постоянно след мене, искат да ме фотографират. Те правят това от интерес. После ще продават образа ми, да спечелят нещо. Да фотографираш, това е изкуство, не е занаят.

Какво струват всичките образи пред реалността? Портретът представя външния вид на човека, т. е. неговата форма, но не и неговото вътрешно съдържание. Външната форма на човешкото лице е маска, но не и самият човек. – Духовен човек съм. – Не се съмнявам, че си влязъл в пътя на духовните, но доколко си духовен, ти сам не знаеш това. Духовният решава мъчнотиите си с радост. Мнозина минават за духовни, а бягат от мъчнотии и страдания. Мъчнотиите са задачи, които трябва да се решават правилно. Някои задачи са по-леки, а други – по-трудни, но и едните, и другите трябва да се решат. Ако ги решите правилно, Учителят ще бъде доволен от вас. Който решава правилно задачите си, той може да бъде ученик. Един ден, като отидете в другия свят, ще видите, кой как е решил задачите си. Казваш: Аз реших задачите си. – Възможно е, но професорът още не ги е прегледал, също и неговите асистенти. И те трябва да дадат мнението си. Ако един от асистентите намери, че задачата не е решена, той ще извика и останалите девет. Най-после ще дойде и професорът. Ако в мнението на всички има съгласие, ти си решил задачата.

Мнозина питат, какво нещо е животът, – Музика и песен. – Изпей ни тогава нещо. – Можете ли да платите за моето пеене? То струва скъпо. Ако пея пет минути, трябва да платите 10,000 лева звонкови. Ако не искате да платите, елате да ме слушате, когато пея за себе си. Някои религиозни искат, всички хора да бъдат като тях; да мислят и чувстват еднакво. То е все едно, като запее един „Цвете мило, цвете красно“, всички да запеят след него същата песен. Значи, като каже един: Бог е любов, всички да кажат същото. Обаче, все ще се намери един да каже: Не ми говорете за Божията любов. Това не е никаква любов. Мислили ли сте, какво е Божията любов, или изобщо за любовта? – Има ли нещо възвишено в любовта? – Това зависи от вашия поглед върху нещата. Отиваш на фурната, искаш хляб. Има ли някаква възвишена идея в това? – Не, гладен си. Искаш да задоволиш глада си. Дошли са ти гости, и те са гладни. Искаш да задоволиш и техния глад. Жаден си. Търсиш вода да задоволиш жаждата си. Такова нещо е любовта.

Това са начини за размишление, които водят към правата мисъл. Четеш книгата на някой философ, учен или пророк, и казваш: И аз мога да напиша такова нещо. Мислиш, че много знаеш и започваш да критикуваш. Търсиш погрешките им. Те имат погрешки, но и ти имаш такива. Цитираш стиха, в който Христос казва: „Чашата, която Отец ми даде, да я не пия ли?“ След това започваш да философстваш върху тази чаша. – Тя не е обикновена чаша, с която се пие вода или вино. Тя е невидима. Нито учениците Христови я видяха, нито сам Христос. Това не е чашата, с която Го напоиха, когато беше на кръста. Никой не може да си представи, каква е била тази чаша. Това е чашата на страданието. Ако я

зърнете само за момент, вие не бихте могли да се поберете в себе си. Тя ще остане паметна през целия ви живот. Някога дойде при вас един човек и ви каже една обидна дума. Вие веднага изгубвате разположението си и цял ден не можете да се освободите. Казваш: Страдам. – Какво страдание е това? Дни и нощи минават, ти не забравяш обидната дума и не можеш да дойдеш на себе си. Каква е тази дума? – Че си бил първокласен невежа. Според мене, да бъдеш невежа, това значи, да си кандидат за философ. Сегашните философи са били някога първокласни невежи. Нима всички поети и учени не са били някога невежи? Онзи, който те нарекъл невежа, не искал съзнателно да те обиди. И той разбира толкова живота, колкото и ти. Мислете право, за да не страдате от малки неща.

И тъй, привилегия е да страдаш. Привилегия е за човека да пие от Христовата чаша. Лесно е да кажеш: Видях Господа. – Видял си Го, а си недоволен. Да видиш Господа, това значи, да се разкрие пред тебе картината на далечното ти минало; да видиш всички свои грешки и престъпления. Какво ще правиш тогава? – Ще бягаш, както Адам се скри в храстите, след като яде от забранения плод. Ева първа взе от този плод и даде на Адама. За кой Адам се говори в Битието? – За втория Адам, направен от пръст. Първият Адам беше направен по образ и подобие на Бога. Грамадна разлика има между първия и втория Адам. Вторият Адам напусна рая и слезе на земята да работи и да се размножава. – Не сме ли чеда Божии? Чудно нещо, чеда Божии! Бог е вечен и безсмъртен, а вие, чедата Божии – смъртни. Как е възможно, безсмъртният да роди смъртен? Да мислиш, че си чедо Божие, то е по отношение на твоя дух. Но този дух трябва да се събуди. Като изпъди Бог Адама от рая, даде му условия да се учи и развива. Бог създаде планетите за развиване на човешкото сърце; създаде слънцата за развиване на човешкия ум. И вдъхна в него дихание за живот, да се разширява неговата душа, да изучава целия космос, цялата вселена. И укрепи духа му да работи във вечността. Това е само за размишление.

Като ученици, вие трябва да разбирате смисъла на страданията, за да не се вкисвате. Някой страда и, като не разбира, защо е дошло страданието, започва да роптае, да се сърди на Бога. Не, в страданието и изпитанието трябва да се смириш, да видиш Бога. Само така ще видиш Неговото величие. И тогава, ако си имал желание да умреш и да се освободиш от страданията, ще искаш да живееш, да свършиш някаква работа за Господа. Ти ще съзнаеш, че си пътник, дошъл на земята да учиш. Каквото срещнеш на пътя си, ще го използваш като пособие, като предметно учение. Сега, като срещнеш някого, ти не го изучаваш, но го туряш на везните си, да видиш, колко тежи. Можеш ли да измериш, колко тежи човешката интелигентност? Можеш ли да претеглиш една добродетел? Казваш за

някого, че е добър. Как измери неговата доброта? На какви теглилки го тури? Добрият човек се познава по това, което той носи в себе си. Като влезе в твоя дом, работите ти се уреждат. Добрият човек носи щастие за окръжаващите. Щом си замине той, и щастието си отива с него.

Един беден софийски чиновник често се оплаквал, че животът му е тежък, че работите му не вървят добре. Оженил се, но животът му пак не се подобрил. Няколко години след женитбата му се родило дете. Той се зарадвал на детето, но си мислел, отде ще вземат пари да го кръстят. Един ден, като отивал на работа, намерил една банкнота от 100 лева и си казал: Ето, това са пари за кръщението. Наскоро го повишили в службата му и от ден на ден се подобрявал материално. Детето живяло 10 години, след което заболяло и си заминало за онзи свят. Какво станало след това? Скоро го уволнили от служба и се намерил в същото положение, както бил преди раждането на детето. След смъртта на детето, и щастието ги напуснало.

Помни: Когато видиш Господа, животът ти се подобрява; когато изгубиш Господа, всичко ти тръгва назад. Следователно, докато си добре, ти виждаш Господа; щом Го изгубиш, положението ти се влошава. Това е мярка. Това съм опитал и проверил, това ви казвам. Всеки добър човек, всяко добро същество е пратеник на Господа. Той може да бъде видим, може да бъде и невидим. Днес и свещеници, и светски хора говорят за правда, без да я познават. Срещне ме някой свещеник, измерва ме от главата до краката. Питам го мислено: Как си, стана ли патриарх? – Станах. И откак станах патриарх, поумнях. – Аз пък винаги съм бил патриарх и още много има да уча. Ето, и Авраама считат за свой праотец, но и той имаше да учи. Той влезе като ученик в една школа, дето го нарекоха Абраам. Значи, в името му се вмъкна още едно „а“, началната буква на азбуката. Първата буква, с която е направен човекът, е „с“; втората буква е „у“. Така се образува сричката „су“, която на турски означава вода. Водата символизира живота.

Детето на един варненски свещеник казало на майка си: Маро! Тя се чудела, какво иска да каже то. Давала му това-онова, но не могла да му угоди. Най-после си спомнила, че на цигански „маро“ значи хляб. Дала му малко хляб, и то млъкнало. Тя се почудила, отде дошъл този цигански дух в техния род. Често и вие ставате играчка на духовете и се чудите, как можахте да направите нещо, от което сте недоволни. Значи, духовете ви разиграват, както мечкарят разиграва мечката. Веднъж дойде при мене един православен дух и ме пита: Знаеш ли да се молиш? – Сега се уча. – Тогава, слушай: Ще се молиш към изток, запад, север и юг – към четирите посоки. – Защо? – Към изток ще се молиш, защото оттам изгрява слънцето; към запад ще се молиш, защото там залязва слънцето; към

север, защото оттам иде студът; към юг, защото оттам иде топлината. Аз превеждам неговите думи: Ще се обърнеш към изток, защото оттам иде животът; там е изгряващото слънце, което възраства всичко. Ще се обърнеш към запад, дето залязва слънцето, дето е покоят, почивката. Ще се обърнеш към север, към истината и светлината и към юг, отдето иде топлината в живота. Питаш: Отде знаеш това, от колко години? – Отдавна, от деди и прадеди. И тъй, когато видите Бога, всички грехове ще ви се простят. У вас ще се яви желание да работите за Бога.

Дето и да сте, на небето или на земята, трябва да сте готови за работа. Ако си на небето и чуеш, че търсят човек за работа, ти пръв ще пожелаеш да слезеш и да поемеш работата. Следователно, когато любовта дойде в твоето сърце, тя ще събуди в тебе желание за работа. Ти ще възприемеш нейната чистота и святост, ще чуеш тихия глас на Бога. Само така, чрез любовта, ще разбереш смирението. Само смиреният може да бъде духовен. Той лесно разбира писаното или неписаното Слово. Казано е: Словото никога не умира. Любовта внася импулс, подтик в човека. Заради нея, той е готов да работи без пари. Лесно е да кажеш на човека: Работи без пари! – Ти работиш ли без пари? Поощри ли го с нещо? Някой може да работи само за 100 лева дневно, но ако можеш да го импулсираш с нещо. Ти искаш от него да работи без пари, а сам получаваш пари за своята работа. Това не е правилно. Казвам: На любовта се плаща с любов. На доброто се плаща с добро. На истината – с истина, на светлината – със светлина. Това са естествени положения в живота.

Мнозина се оплакват, че са остарели. Аз имам предвид, че ще остареете; че ще изгубите силата си; че ще искате да заминете за онзи свят. Има методи за подмладяване. За да ви приемат на онзи свят, трябва да бъдете млади. За да ви приемат там, трябва да занесете нещо. Ще кажете, че ще отидете там с препоръчително писмо. Така е. Ако си певец, ще те приемат за пеенето; ако си музикант, ще те приемат за свиренето; ако си поет – за поезията; ако си художник – за рисуването. Ами ако не носиш нищо, за какво ще те приемат? Когато детето влиза в първо отделение, то носи в себе си желанието да учи. То обиква учителя си и вярва на всичко, каквото той каже. Затова и от вас се иска детска вяра. Детето вярва на всяка дума на учителя си, не го критикува и казва: Така ни говори учителят. Като учи десетина години и стане образован човек, той започва да критикува своя учител. В невидимия свят не се допуска критиката. Как ще критикуваш един учен човек, който изчислява, колко обръщения прави земята, какъв път изминава тя. Каквото каже ученият, така става. Как ще кажеш за учения, че нищо не знае?

Като ученици, вие трябва да учите, а не само да посещавате школата.

Използвайте това, което ви се дава. За света, за мъртвите хора не мислете. Тях никой не ги безпокои. Живите хора се безпокоят, а не мъртвите. Ако се безпокоите за нещо, знайте, че сте живи; ако за нищо не се безпокоите, мъртви сте. Докато страда, човек расте, живот има в него; щом престане да страда и да расте, той нищо не постига. Вие искате страданията ви да престанат. Това е невъзможно. Докато радостта не замести страданието, последното не може да престане. Всяка радост, която не може да погълне скръбта, не е истинска радост; всяка вяра, която не поглъща съмнението, не е истинска. Силна вяра е тази, която поглъща съмнението. Силна любов е тази, която поглъща омразата. На същото основание, истината трябва да поглъща лъжата, а светлината да поглъща тъмнината. Както огънят топи всичко, така и светлината стопява тъмнината; любовта стопява омразата, истината – лъжата. Ако доброто във вашето сърце не може да стопи злото, какво добро е то? Ако любовта ви не може да стопи омразата и злобата, каква любов е тя? Божественият огън топи и изгаря всичко.

Прочетете сами 6 гл. от Исаия и размишлявайте върху нея. А това, което аз ви давам, използвайте като пособие. Ако мислите, че разбирате нещата по-добре от мене, лъжете се. Достатъчно е да ги разбирате като мене. Аз всякога се питам: Мога ли да приложа това, което разбирам? Всичко, което приемам, аз го прилагам на опит. Аз не искам моята стомна да се връща обратно при мене с недостатъци. Следователно, ако пееш, питай се, приятно ли е на окръжаващите да те слушат? Като пея, и аз правя същото. Ако проявиш доброто, следи, как се отразява то и на другите. Ако си учител, внимавай да не изопачиш учението, което преподаваш. Много учители са проповядвали Христовото учение, но със своите тълкувания, всеки е изопачил нещо от него. Благодарение на това, днес не знаеш, кое е любов, кое не е любов; кого да обичаш и кого да не обичаш. Светските хора поне турят граници на нещата. Духовните казват: Да махнем границите! Като махнеш границите, влизат прасетата и започват да ровят из целия двор. Какъв успех ще имаш тогава? Следователно, да критикуваш, да търсиш погрешките на хората, това е ровене. Защо ще търсиш грешките? Влез в дома на човека като приятел, и заедно с него търси скритото богатство в двора му.

Стремете се да бъдете добри. Как ще познаеш, че си добър? Ако си разтревожен, помисли за доброто в себе си. Щом се успокоиш, това показва, че си добър. Доброто изпъжда навън всяко противоречие, всяко неразположение, всяка скръб. Доброто е Божественият огън. То иде от Бога. Справедливостта също иде от Бога; чистотата също иде от Бога.

И тъй, всеки, който има сърце и не чувства; ум, който не мисли; душа, която не проявява милосърдие; дух, който не воюва за правдата, той нищо

не постига. За такъв човек се казва: „С ушите си ще чуваш, но няма да разумяваш; с очите си ще виждаш, но няма да разбираш.“

„Направи тлъсто сърцето на тези люде, и направи тежки ушите им, и затвори очите им, за да не гледат с очите си и да не слушат с ушите си и разумеят със сърцето си и се обърнат, та се изцелят.“ (10 ст.).

Тогаз рекох: „Господи, докога?“ И отговори: „Доде запустеят градовете, та да няма жители; и къщите, та да няма човек, и земята да запустее съвсем.“ (11 ст.).

„Доде отдалечи Господ човеците и стане голямо безлюбие всред земята.“ (12 ст.).

„Но ще остане в нея още една десета част, и тя пак ще се изнури; както теревинтът и дъбът, на които пънът остава в тях, когато се отсекат, така светото семе ще бъде пънът ѝ.“ (13 ст.).

Когато ви каже Господ: Идете! Отговорете: Ето! Но не от себе си да идете, Той да ви изпрати. Ако отидете от себе си, ще се върнете назад; ако отидете от Неговото Слово, ще продължите. Вървете напред и не се обезсърчавайте! Помнете: Който дойде при мене, няма да го изпъдя.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

3. Утринно Слово от Учителя, държано на
10 октомври, 1937 г. София. – Изгрев.

Книги:
Да видят
Ликвидация на века (Утринни Слова. Година VII (1937–1938). Том I. София, 1948)
18 беседи от 26 септември 1937 г. до 30 януари 1938 г.
Начало: 05:00

1937_10_13 Пътят на човешкото развитие
Общия окултен клас

ПЪТЯТ НА ЧОВЕШКОТО РАЗВИТИЕ

Отче наш.

Изпейте една песен. („В начало бе Словото“.)

Ще прочета следните стихове…

Всички хора се намират в едно противоречие. Съществува едно голямо противоречие. Хората се запитват, защо светът е така направен, а не другояче. Как може да се направи другояче? Бог е мислил и е намерил този начин за най-добър. Защо го е направил, причините са у Него. Ние може да предполагаме. Казвам: Сега ни трябват знания, за да разберем противоречията, които съществуват. Злото произтича от доброто. Доброто е предшествувало, то е едно благо в света. А пък злото е само една форма, която показва, че доброто не е приложено, както трябва. Злото показва едно дисхармонично употребяване на доброто. Цигулката има двойна страна, тази цигулка може да ми причини цяла пакост. Погрешката не е в цигулката, тя е много хубава, тя е честна, почтена, грях не прави, но ако не зная да свиря на нея, тогава ще кажа: „Не е добра“.

Всеки от вас има по един инструмент, който създава някой път неприятности. Ако не знаете как да си служите с него, ще си създадете едно препятствие.

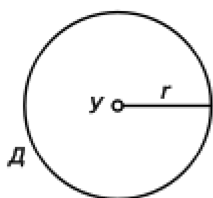

(Учителят показва чертежа на черната дъска.) Тук има философия. Това е една формула на живота /Фиг. 1/. И досега не съм срещал нито един съвременен учен човек, който да разгадае това. Този кръг има център, радиус и периферия. Какво означава центъра? Центърът, това е умственият свят на човека. Той е Първата причина. Радиусът е чувственият свят. Излиза нещо от умствения свят. Ти го чувствуваш. А пък кръгът е волята, действието – трябва да се работи. Следователно, най-първо трябва да проявите вашата мисъл, после вашето чувство и после вашите постъпки. Седем принципа има, за да постъпвате правилно. Кои са, няма да ви кажа сега. Някои говорят за ритъма. Вие искате да бъдете щастливи, но то е неразбиране на живота. Щастието почива на един разумен закон.

Ти да знаеш как да се движиш. Ти вечно не може да бъдеш щастлив. Ако хората в рая са вечно щастливи, то хората в ада са вечно нещастни. Нещастието на едни е щастие на други. И щастието на едни е нещастието на други.

Защо човек трябва да бъде сиромах? Сиромахът е ученик. Сиромашията те заставя да учиш. И след като свършиш училището какво ти предстои? Това, което си учил, трябва да го приложиш. Това става с богатството. Следователно, богатството е следното: Завършил си училището и трябва да приложиш наученото. И ако ти не знаеш как да прилагаш в богатството своето знание, тогава хората ще бъдат недоволни от тебе. А иначе ще бъдат доволни от тебе. Сиромашията е учение, а богатството е приложение. А след богатството кое иде? Добродетелта, доброто. То е вече висше училище. В училището на сиромасите ще се учиш, в училището на богатите ще приложиш, а в училището на доброто, ще изпълниш. Питаш: „Защо си сиромах?“ – За да се учиш. Питаш: „Защо съм богат?“ За да прилагаш. Питаш: „Защо трябва да бъда добър?“ За да изпълниш. И ако ти не се учиш, ако не прилагаш и ако не изпълняваш, ти нищо не можеш да направиш. „Без сиромашия не може ли?“ Не може. Сиромашията е един подтик да учиш, защото ако ти не си сиромах, няма да учиш. Сиромашията ще те застави да учиш. А пък ако не си богат, не можеш да приложиш. Защото ако нямаш нищо, какво ще приложиш? И ако не си добродетелен, не можеш да изпълниш. Щастието на човека почива върху сиромашията, богатството и добродетелта или върху учението, приложение и изпълнение. Във всичките неща ти не можеш да бъдеш щастлив, докато не си бил нещастен. Всеки човек, който не е добър, ще бъде нещастен, защото нещастието е нещо неорганизирано. Доброто е хармония, а пък злото е дисхармония. От дисхармонията се отива към хармонията. Казва се в Библията, че в началото земята била неустроена. Всичко било огнено. Било е време, когато нашата земя е светела като слънцето. Учените казват, че земята е потъмняла и остаряла. Тя не е остаряла, но е в друго положение. Сега няма светлина. Сега се нуждае от светлината на слънцето. Но благодарение, че земята е дошла в това състояние, за да може да се живее на нея. Ако беше като слънцето, не може да седите на нея. Всички щяхте да бъдете разширени, в едно газообразно състояние. Сега да оставим тези далечни работи, понеже те ще ви спънат. Да допуснем, че вие искате да бъдете богати. Богатството всеки го желае. Не е лошо човек да бъде богат. Учение, богатство, добродетели – те всички си приличат. Ако двама светии се съберат на едно място, те ще се скарат, също така и двама лекари, и двама свещеници, ако не знаят законите на живота, пак ще се скарат. Кои са свещениците? Мъжът и жената. Те са свещениците. И единият, и другият служат. Тук вече имаме закона на поляризация. Полярност, двойнственост има в природата. Каква е тази

двойнственост? От човека излиза жената, но тя не прилича на него. От Бога излиза човекът, но човек не прилича на Него. Човек излиза от земята, но не прилича на земята. Земята обича човека, използва го и той я използва. Мъжът обича жената, понеже от него е излязла и я използва. Ти ще кажеш: „Защо е така?“ Как трябваше да бъде? Всяко нещо си има своята причина. Но зад всяка причина седи едно желание. Причината произтича от едно желание. А зад всяко желание седи една мисъл. Следователно, мисълта е причината. От мисълта се роди желанието и от желанието се роди действието. Щом имате действие, то имате раздвояване на нещата. Това, което вършим, може да е добро, а може да е лошо. Един цигулар може да свири добре, а може да свири зле. Коя е причината на това? Вие казвате: „Дарбата му е такава.“ Цигуларят, за да свири добре, той най-първо трябва да е сиромах. Ако не е сиромах, не може да се научи да свири. После, като се научи да свири, трябва да стане богат. И после започва да влияе на хората, става добър.

Имате една цигулка. В тая цигулка има ли съзнание? В нея има живот. Тя е жива. Но този живот се различава съвършено от човешкия живот. Предците на този материал са били учени хора, които са разбрали тайните на живота. Има дървета, които живеят по 6–7–8 хиляди ходини. Адам с всичкото знание едвам е могъл да живее 900 години. Значи растенията са били много по-учени от него. Това е по отношение на физическия свят. Продължителността на живота трябва да се свърже и с качествата на отношенията, които имаш в живота. Например, ако имаш дълъг живот, но нещастен, какво значение тогава ще има дългият живот? Мислите ли, че сегашните растения са щастливи? Те дълго живеят, може би хиляди години, но човек като дойде, ги отсича. Тогава питам: Какво ги ползува този дългият живот?

Сега не е важно да се подигат въпроси. Не трябва да разрешаваме въпроса защо светът е такъв, а не другояче. Важно е друго: Ти имаш едно страдание, трябва да знаеш как да се освободиш от него. Говорихме миналия път за закона на ритъма в музиката. Ритъмът определя хармонията. Но в тази хармония има едно движение напред и назад. Ако в своето свирене и пеене няма отиване напред и назад, наляво и надясно, ти не можеш да свириш и да пееш. Щом стане наводнение след голям дъжд, явяват се пороища, които всичко отвличат. И когато престанат пороищата, хората се радват. Но на какво се дължат пороищата? На дъждовете. Но ако престанат дъждовете, тогава е лошо. Де е лошото? Че дъждът е дошъл повече, отколкото трябва. Там е нещастието. Тогава в какво седи нещастието на хората? В чрезмерните им желания. Те нямат едно желание, но хиляди желания. Те искат да бъдат богати и силни. Хубаво, представи си, че си богат. Казваш: „Да се оженя.“ Ожениш се и не може да

намериш една хубава другарка. Нямаш деца или не са добри децата ти. Тогава какво ти струва женитбата? Ти казваш: „Да се оженя? "Ти търсиш там своето щастие. И народят се деца, но те не приличат на тебе, лоши деца са. Какво ще правиш с тях?

Не можеш да бъдеш богат, докато не си бил сиромах. И не може да бъдеш добродетелен, докато не си бил сиромах и богат. Следователно, за да се прояви доброто, ти най-първо ще започнеш със сиромашията. Сиромашията е големият син, който се ражда. Това е синът ви, който е роден от вас. Ще го накарате да учи, и вие трябва да се учите. Тази работа не е ясна. Вие не искате да учите. Казвате: „Защо ми е знанието?" Че защо ви е знанието? Ако знаете английски или френски езици, то като отидете в странство, вратите ще ви бъдат отворени. Но ако не знаете, каквото и да им говорите, англичанинът ще си махне ръка и ще си замине. Той няма да води преводчик.

Вие сте от толкоз хиляди години тук, в природата, и не сте научили още нейния език. Едва няколко думи знаете от него. Парле ву франсе? Само това знаете от френски.

Та казвам: Трябва да се научи езика на природата. Дойде ти едно страдание, какво ти казва природата? Ще учиш. Боли те коремът. Природата ти казва: Много ядеш. После, не си дъвчиш храната. После, не си избрал добра храна. Пил си много вода, много вино, много ракия. Не навреме си ял. Ти казваш: „Трябва да се яде." Природата казва: Да, но умно. Ще избереш отлична храна и тогава ще има полза. Ти казваш: „Какво да правя?" Ще бъдеш умен! Ще избереш най-хубавата храна. Природата казва: Всичко (което) създадох не е само за тебе, ти да го ядеш. То е за безброй същества. Ти ще вземеш малко храна. Ти гледаш, че другите хора имат богатство. Всичкото богатство не е за тебе. И всичкият живот не е за тебе.

Животът на всички хора съставя един общ живот. Следователно, всеки един човек е една малка частица на този общ живот. Той може да е клон, листче, един малък цвят или един малък плод. Той трябва да разбира, че всички тези, които са в света, съставляват едно цяло и неговото благо зависи от благото на всички.

Вие казвате: „Да се помолим на Бога." Хубаво, Бог е създал света, а ние не сме доволни от сиромашията. Казваш: „Дотегна ми сиромашията." Щом ти дотегна сиромашията, аз ще ти кажа, че не се учиш. Ти си пратен на училището. Без учение не може. Ти казваш: „Аз искам да бъда богат." Пътят за богатството е сиромашията. По този път ще минеш. Казваш:

„Искам да бъда добър.“ Пътят за доброто е пътят за сиромашията и богатството. Ще учиш чрез страданията, после ще влезеш в богатството и оттам в пътя на доброто. А пък като влезеш в пътя на доброто, ще вървиш към Бога. Доброто ще ти покаже пътя към Бога. А пък щом намериш Бога, Той ще ти покаже как да обичаш хората. За да намериш Бога, трябва да Го обичаш.

Как ще проявиш Любовта си? Аз харесвам една млада мома, която дойде при мен и ми прочете едно любовно писмо. Казвам: Браво. Тя казва: „Аз го писах. Не мисля да се женя за него, нека да мисли каквото иска за мен. Дойде ми едно вдъхновение и му писах едно писмо.“ Но така хубаво го е написала. Помислих си: Да ми дадеш едно копие, та да го прочета и на вас. Тя е една мома от света. Какво прозрение има! Гледам лицето ѝ. Патила е главата ѝ, но не е остаряла. Подмладила се е. Минала е през сиромашията. Тя казва: Благодарение на Бога разбрах, че така не може да се живее, както мислех едно време. Едно време мислех едно, а пък сега мисля друго. Тя е влязла в правия път. Иска моя съвет. Тя ми казва: „Ще ми кажеш какво да правя“. И нейният възлюбен е от видно семейство. Тя иска да му помогне. Казах ѝ: Ако му пратиш писмото, ще се развие една дисхармония. Той няма да може да те разбере. Напиши му едно второ писмо официално, а пък това писмо го остави. И когато се срещнеш лично с него, да му го прочетеш, както го прочете сега на мене. Не го пращай по пощата, защото криво ще те разбере. Ти ще му го прочетеш, и с твоята любов, той ще те разбере. Като му пратиш това писмо, ще изгубиш пред него. Ти много искаш от него.

Едно дете иска не само да го роди баща му, но да се качи на гърба на баща си и той да го носи. А пък в живота никой не обича да се качиш на гърба му. Трябва да имаш голяма любов към някого, за да го носиш. Майката има голяма любов и носи някой път детето си. Някой иска да се качи на гърба на някого. Не искай това, понеже ще дадеш лош пример. Тогава и друг ще се качи на твоя гръб.

Ако някой е недоволен от сиромашията, ще бъде недоволен и от богатството. Ако някой е недоволен от богатството, той в доброто ще намери злото. Онзи, който не е оценил сиромашията и богатството, той ще се намери при забраненото дърво на доброто и злото. Сиромашията и богатството – това е плодът, който сега хората ядат. Позволено е да ядеш от дървото на познание Доброто и злото само тогава, когато си разбрал какво нещо е сиромашията и богатството. Да се радваш и в сиромашията, и в богатството. Ще учиш в сиромашията. И в богатството ще прилагаш. И тогава идваш към Доброто. Това е, което може да ни избави.

Някой път вие сте радостни и весели. Пазете се. Радостта, която имате, скоро ще се смени със скръб. Постоянно това махало се движи, вдясно е радостта, а вляво е скръбта, после вдясно пак е радостта и после вляво пак скръбта и т.н. И като се движи това махало – това е доброто. Движението показва какъв е вашият живот. Като дойдем един ден до доброто, ще видим какъв кръг сме направили. Вие вярвате в Бога и искате Бог да ви направи щастливи. То е вашето криво разбиране. Бог сам като търпелив страда. Баща ви страда, а пък вие искате да не страдате. Вашия баща има глупави деца, които искат да му направят пакост. Те не са глупави, те са били много умни, но са оглупели. Те искат да направят нещо. Нали умният човек някой път си туря маска и иска да направи нещо. Той съзнава, че това не е право. Да допуснем, че някой няма пари и тогаз си мисли и казва: „Ще си туря маска, ще открадна пари и после ще си снема маската.“ Хубаво, ще си снемеш тази маска, но закон има в света: Това, за което ти не си работил, то ще те напусне. Във връзка с този закон трябва да знаете следното: Законът на ритъма има свое място в умствения, в сърдечния и във физическия, волевия свят на човека. Сиромашията е отляво, богатството е отдясно, а пък доброто е нагоре. Тогава музикантите имат един такт 3⁄4. Сиромашия, богатство и добро – наляво, надясно и нагоре. Учение, приложение и изпълнение. Какво значи 3⁄4? По време се определят тоновете. Трябва да се пази ритъма. Ако ритъмът върви бързо, какво означава? Игривата музика е бърза. Класическата музика върви бавно. Всякога не може да имате един класически ритъм. Ритъмът си има много форми. Сега много хора казват: „Трябва да бъдем добри.“ Трябва да туриш този ред – трябва да бъдем сиромаси, трябва да бъдем богати и трябва да бъдем добри. Този ред трябва да турите. Ако не турите сиромашията, богатството и доброто за основа, физическият живот не може да се уреди. Каква основа? Ще учиш и каквото знаеш, хубаво да го знаеш и хубаво да го предадеш. Някой път на англичанина като му говориш на английски, той не те разбира и казва: „Моля?“ Той казва: „Сричи думата.“ И като я сричаш, той казва: „Добре, разбрах.“ Ако не можеш да произнесеш, ти трябва да сричаш. Например, не можеш да произнасяш думата: „Good“, тогава ще я сричаш.

В сегашния живот ви се преподава, че ще отидем на небето и ще бъдем щастливи между ангелите. Криво е предадена тази философия. Ако ти на земята не знаеш как да живееш, как ще живееш на небето? Ако ти на земята като гъсеница не можеш да живееш, как ще живееш като пеперуда? Трябва да знаеш как да пъплиш като гъсеница и тогава ще знаеш как да хвъркаш като пеперуда. И ако през тези хиляди форми не минеш, ти човек не можеш да бъдеш. Защото човек е минал през хиляди, през безброй форми, догдето добие сегашната форма.

При една хубава мисъл трябва да седи едно хубаво чувство, и при едно хубаво чувство трябва да седи една хубава постъпка. Ние сега трябва да се върнем към природния живот или към Бога. Законът на инволюцията е излизане навън, а пък еволюцията е връщане към центъра. Ние сме слезли сега вече до дъното на материалния живот, в една гъста материя. Всичките хора не са слезли, но които са слезли, сега се качват. Ние минаваме сега Червеното море от Египет, минаваме го и влизаме в Ханаанската земя, това е еволюцията. И като влязоха евреите в Ханаанската земя, какви бели ни направиха. От Христа насам е еволюцията. Част от хората почнаха да минават за еволюцията, да се връщат към Бога. За да се повърнем към Бога, ние трябва да разберем сиромашията. Ще се учиш, ще изучиш какво нещо е жената. Жената ще изучава какво нещо е мъжът; братът ще изучава какво нещо е сестрата; сестрата ще изучава какво нещо е братът. Господарят ще изучава какво нещо е слугата. Слугата ще изучава какво нещо е господарят. Учителят ще изучава какво нещо (е) ученикът. Ученикът ще изучава какво нещо е учителят. Ще изучавате всички неща, с които сме свързани. Сега у вас има стари възгледи, които трябва да се изменят. Вие седите и някои от вас сте бездетни. В какъв смисъл вземам думата „бездетни“? Ако човек всеки ден не ражда по едно дете, той е бездетен. Всеки ден ще родиш по едно добро желание. Да кажем, че един ден не може да родиш едно добро. Тогава да кажеш, хайде, на една седмица едно добро да родиш. Но и това не можеш. Тогава, хайде, поне на един месец едно добро да родиш. Но и това не можеш. Хайде, на година поне едно добро да родиш. И ако през годината родиш 365 хубави мисли, чувства, желания и постъпки, тогава си задомен. Те в тебе ще живеят и ще казват: „Татко ние не искаме да създадем самостоятелни къщи, но ще живеем в твоята къща.“ Такъв човек се казва роден от Бога. Във вас всеки ден трябва да се ражда една хубава мисъл. Всеки ден човек трябва да се ражда. Днес трябва да се преродите и да сте съвсем друг, а не както вчера. Какво нещо е прераждане? Всеки ден трябва да има изменение в твоите мисли, желания и пр. Защо остаряват хората? Защото не се прераждат всеки ден.

Ако не сте разбрали сиромашията, ще страдате. Ако не сте разбрали богатството, ще страдате. И ако не сте разбрали доброто – ще страдате. Това е адът. Какво нещо е адът? Човек, който не е разбрал сиромашията, богатството и доброто, той е в ада. Това е новото схващане. Някой казва: „Аз искам да отида на небето.“ Ще ти кажа как да отидеш на небето – ще обичаш сиромашията. Когато дойде сиромашията връз човека, той казва: „Дотегна ми да нося скъсани дрехи, да гладувам, да не ме почитат хората.“ Че хората не те почитат, това не е сиромашия. Какво е сиромашия? Ще учиш. Ако ти при сиромашията имаш разположение да учиш, тогава ти си добрият сиромах, а пък ако при сиромашията нямаш разположение да

учиш, ти си лошият сиромах. Като нямаш какво да правиш при сиромашията, седи, та учи.

Много музиканти не разбират законите на музиката. Снощи свирих една каденца. Вие може да кажете: „Аз не зная да свиря като Учителя." Аз не искам да свирите като мене. То ще бъде нещастие за вас. И аз да свиря като вас, ще бъде нещастие за мене. Аз не искам да свиря като Бетховен. Това ще бъде нещастие за мене. Ако искам да чуя Бетховена, викам го, той идва и свири. Аз не свиря негови работи. Казвам му: Посвири ми. Аз не мога да свиря твоите работи. Някой казва: „Аз свиря Бетховен." Като свириш Бетховен, ще загазиш. Как ще го разберете? Ти не можеш да бъдеш в тези условия, при които Бетховен е създал тази музика. Ти не можеш да изразиш неговата музика. Не че не мога да свиря Бетховен. Мога. Мога да свиря, но мотивът, който Бетховен е разработил, музиката, която Бетховен е дал, той я взел отгоре и я обработил. Ако Бетховен сега дойде и създаде симфония, другояче ще създаде нещата.

Сега ще ви покажа какво нещо е класически ритъм. (Учителят свири на цигулка.) Това е класически ритъм, същинския ритъм. Сега ще ви изсвиря игрив ритъм. (Учителят свири.) Ако сте тъжни, с тази музика може да се лекувате. Музиката лекува, тя оглажда, оглажда, организира нещата.

Този ритъм съществува в природата и когато някой път го чуваме, ние сме радостни. Човек трябва да бъде добър, за да чуе ритъма на природата. Когато престанем да чуваме Божествената музика, ние се намираме в един свят, от който не сме доволни. Окултната наука води човека към избавление. Някой е скръбен, сиромах е. Защо скърби? За да се учи. Защо е радостен? Защото е богат! Трябва да прилага. Някой път, аз като нямам какво да правя, вземам цигулката и свиря малко. Да допуснем, че се намираш в едно противоречие. Да допуснем, казваш, че не можеш да се молиш. За да се молиш, ти трябва да осиромашееш и трябва да забогатееш, та като отидеш, да занесеш нещо на Бога. А пък вие искате да занимавате Бога с празни думи. С празни думи Господ не се занимава. Ти трябва да занесеш нещо. Ти на Господа можеш да му попееш, и ако му попееш това, което иска, Той ще ти даде нещо. Но ако не Му попееш, няма да ти даде. Има някои същества, на които каквото и да им говорят, не разбират. Но като им посвиря, разбират. Но не обикновено свирене. Когато аз говоря за музиката, аз не разбирам обикновената музика. Има една музика на сиромашията, има музика на богатството, има музика на доброто. Три вида музика. Ще знаеш добре да свириш музиката на сиромашията. Те са хубави парчета за учене. Ще знаеш добре да свириш музиката на богатството. Там има класически парчета. И после, ще знаеш да свириш музиката на доброто. Тази, последната музика, която я свирих,

е сиромашията. Богатият се върти, не знае какво да прави. Сиромахът има класическа музика само когато е болен. Щом е здрав, той има друга музика. Има едно различие между богатия и сиромаха. Богатият има богатство, но той няма това, което има сиромахът. Сиромахът има отличен стомах и като погледне яденето на богатия, лигите му текат. Но го няма. А пък богатият няма охота и казва: „Да имам добрия вкус на онзи!" Но за да имаш добър вкус, ти трябва да бъдеш при сиромаха. А пък сиромахът, за да има изобилие, трябва да дойде при тебе. Та онзи, на който храносмилането е слабо, да се сприятели с този, на който храносмилането е добро.

Грешникът, и той си има своите хубави страни. Вие имате криво понятие за него. Грешникът има една хубава черта: Грешните хора са много естествени. Грешникът казва: „Аз съм много лош човек. Има нещо добро в мене, но не зная как да го проявя. Не съм лош. Когато искам да стана добър, аз съм лош. Не може ли да ми дадеш съвет какво да правя?" А пък онзи, който не е грешен, когато му кажеш нещо, той казва: „Не, не, остави това." Той мисли, (че) всичко знае, той има в себе си нещо необработено.

Човек, който е сиромах, богат и добър, той има качество на детето и затова Христос казва: „Ако не станете като децата, не може да влезете в Царството Божие." Аз сега турям така: Ако не станеш едно дете на сиромашията, ако не станеш едно дете на богатството и ако не станеш едно дете на доброто, ти в Царството Божие не може да влезеш. Царството Божие е за децата на сиромашията, за децата на богатството и за децата на доброто – но трите събрани заедно. Това са нови разбирания. Така, както разбираме живота, животът има смисъл. Трябва да се осмислят нещата. За да обичаш един човек, ти трябва да влезеш в неговото богатство. За да обичаш един човек, трябва да влезеш в неговото добро. Това значи да обичаш един човек. Един човек, който не обича сиромашията, богатството и доброто, той не ме обича, т.е. един човек, който не обича учението, приложението и изпълнението, той не ме обича. Трябва да обичаме това, което хората учат. Когато детето работи, другите казват: „Детинска работа е това." Не е детинска работа, много сериозна работа е, това дете не е дете. То е дете на сиромашията. Тази сиромашия ще му даде основа за богатството и богатството ще му даде основа за доброто, а пък доброто ще му даде основа за Любовта.

Сега, какъв е церът на безверието? Вярата. Какъв е церът на омразата? Какъв е церът на злото? Доброто. Какъв е церът на сиромашията? Богатството. Какъв е церът на богатството? Доброто. Какъв е церът на доброто? Любовта. Любовта е, която подкрепя доброто. Доброто е, което подкрепя богатството. Богатството е, което подкрепя сиромашията.

Богатство, което не подкрепя сиромашията, не е богатство. Сиромашия, която не работи за богатството, не е сиромашия. Богатството, което не работи за доброто, не е богатство. И добродетел, която не работи за богатството, не е добродетел. Тези са положенията, които трябва сега да знаем. Много неща има в свещените книги, но трябва да има определения. Сиромашията трябва да услугва на богатството, а пък богатството трябва да обича сиромашията. Щом богатството обича сиромашията, богатството ще дава. А пък сиромахът, който се учи, е на прав път. Тук имаме отношение на учител и ученици. Учителят в дадения случай е богатството. Всеки, който учи, отива да спечели нещо от учителя си. Учителят като учи ученика си, става добър, а пък ученикът, като се учи, става богат. Така че, като ученици като се учите добре, ще станете богати. Учителят като ви е давал, като е влагал своето богаство във вас и не си станал добър, то неговата работа не струва. Така че, ще минете тези положения. Някой от вас е сиромах. Да се учи! Някои от вас сте богати. Да прилагате! Някои от вас сте добри. Да изпълнявате. Изпълнението е за добрия човек; доброто само в изпълнението се показва. И ако вие не сте изпълнили нещата, няма да имате плода на доброто. Сега ви разяснявам тези три свята. Умственият свят е центърът. Чувственият свят е радиусът, а окръжността – това е физическият живот. Животът е един кръг. Земята се върти и ние трябва да се въртим. Въртението на земята е една работа. И тя постоянно се обръща, за да може слънцето да напече всички страни на земята. Земята има предвид благото на всички същества, които живеят на нея и се обръща равномерно, движи се ритмично, за да може всяка част на земята да възприеме необходимата светлина и топлина, които са необходими за живота. И ние трябва да се движим като земята, да се обръщаме към Бога, за да се оживяват нашите мисли и чувства. Та всички тези клетъчни души да разберат, че има един разумен човек, който работи за тях. И ако не живеем добре, нашите поданици ще станат недоволни от нас и тогава ние чувствуваме скръб и страдания в себе си. Те казват: „Вие сте господари на нас и трябва да постъпвате добре с нас.“

Та казвам: Приложете любовта си да обичате сиромашията. Приложете Любовта си – да обичате богатството. Приложете Любовта си – да обичате доброто в света. И да знаете, колкото повече скърбиш, толкова повече ще се радваш. И колкото повече скърбиш и се радваш, толкова по-добър ще бъдеш. И колкото по-добър ще бъдеш, толкова по-близо ще бъдеш до Любовта. И колкото по-близо си до Любовта, толкова по-добре ще служиш на Бога. Този е пътят, по който всички трябва да вървим. Този е пътят, в който всички трябва да прилежаваме. Този е пътят на човешкото развитие.

Мото:

Христос е човекът на изобилната сила;
Христос е човекът на изобилната вяра;
Христос е човекът на изобилната Любов.
(Три пъти.)

6 ч. 20 м.
XVII година.
3 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 13 октомври 1937 г., сряда, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1937_10_15 Разумните движения
Младежкия окултен клас

РАЗУМНИТЕ ДВИЖЕНИЯ

Отче наш.

Имате ли тема? – /Имаме./ – Четете. /Прочете се темата „Възможности на вярата и възможности на надеждата".**/** – Пишете тогава върху темата „Малкото, което спъва, или малкото що спъва".

Защо на малките деца не им дават твърда храна? Кои са причините гдето на малките деца не им дават твърда храна? Ако направите едно сравнение между храната на стомаха и храната на дробовете и храната на мозъка, каква е разликата? Да кажем, някои от вас помнят, пък някои от вас не помнят. Някои от вас като кажат нещо го забравят, други, като кажат нещо го помнят.

Същественото, което занимава сегашните хора, първата мисъл, която занимава всичките хора е „Какво ще ядем?" Ако попитате: „Защо да е така?" – Ами, че как, защо да е другояче? Защо трябва да ядем? – Ами, че защо не трябва да ядем? Вие, понякой път, умните хора, казвате: „Защо човек трябва да се ражда и защо трябва да умира?" Аз съпоставям нещата. Защо човек трябва да работи и защо да си почива? То е се същото отношение. Работата съответствува на раждането, почивката съответствува на умирането. Човек трябва да умре за да си почине. Защото той докато не умре, няма да си почине, постоянно ще работи. Сега, кое е, което плаши човека? Защо именно има една почивка, която плаши човека, пък има една почивка, която не плаши. Има една смърт, която плаши човека, пък има една смърт, която не плаши човека. Ако тебе те турят да почиваш върху игли, ще ти бъде ли приятно да почиваш? Трябва да знаеш много добре този закон, как да почиваш на острите игли. Ще кажеш: „Не искам да почивам, такава почивка не ми е потребна." Или вие седите и не знайте какво да правите. Причината е толкова ясна. Вие сте учили геометрия. По отношение на геометрията знаете. Имате един ъгъл. Ето в този ъгъл седи всичкото ваше щастие, пък ако знаете да манипулирате с този ъгъл, всичко ще ви тръгне напред. Какво означава АВ? АВ е затворен ъгъл, както са двете линии АВ, АС една върху друга. АС е отворен ъгъл. АВ е = 3. АС е = 0. На човек трябва да му стига умът. Ако щастието е в този ъгъл, трябва да разбираш. Да кажеш има две ноти в две октави, ако можеш от едната октава да прескочиш в другата, ако можеш да ги вземеш вярно „до" и „до", „си" и „си", „ре" и „ре", твоето щастие веднага ще дойде. Но всичкото седи в това, че тебе ти действува един затворен ъгъл и не може да го отвориш. Вие имате една мъчнотия, това е една права линия. Не имате

един ъгъл, това е една мъчнотия. Защото двете е закон на противоречията. Имате един отворен ъгъл.

Казвате: „Аз искам да бъда набожен, но не ми трябва наука.“ Набожността е най-голямата наука. Ти не можеш да бъдеш набожен, ако не се учиш. Човек, който не се учи, той е осъден на всички страдания в света. Той никога не може да прокопса, нищо повече! В природата как е започнало образуването? В природата има една крива линия. Показва, че човек започнал с АВ. Понеже в учението вие очаквате. Заблуждението е там, понеже вашият баща и вашата майка са работили заради вас, вие всички младите сте аристократи. Или казано на обикновен език: Хората са ленивци, които не работят, или хора, които не мислят. Всичките млади хора ленивци са, невежи са, очакват каквото бащата спечели, да умре и да им го остави, пък те да ядат и пият. Идеалът на всичките млади е това. Всеки млад очаква. А всеки стар очаква да умре, да остави нещо на младия. Старият очаква младият да почне работа. Той не могъл да довърши работата, той очаква сега, като остави на младия, той да довърши работата. Първо, щом то си мързелив, щом ти не учиш, ти не си млад човек. Младостта подразбира учение. Най-малките неща в света да те интересуват. В децата има тази любознателност. Намери някоя кутия, чопли, разглежда, отваря капака, затваря. Намери един лук, разглежда го, извади люспите, търси. Намери една книга, съдере книгата, като хване книгата и като не знае да чете, дере. Даже някои от вас искате да бъдете тихи и спокойни, да не се сърдите. Няма сръдня, но учение. Туй дете било в покой, като се разсърди, като заплаче, сръднята е едно учение, елементарна работа, с която детето започва. Щом има нещо в живота, което ти препятствува, ти се разсърдиш, искаш тази мъчнотия да я победиш. Плаче детето. Щом плаче разбери, какво означава плачът. Вика другите на помощ. Туй дете има отношение, то не може само да победи мъчнотията, вика и другите. Плачът е викане, то е език. Детето вика майка си, затова плаче. Казва: „Елате, аз не мога тази работа да я разреша“. Вие плачете и не знаете защо плачете. Вие само викате и не знаете как да плачете. Вие плачете, трябва да знаете, плачете. Защото, ако идете от един човек до друг, какво трябва да правите.

В какво седи светията? Хубаво, ти седи изправен година, две, три, какво ще правиш? Казва: „Аз искам да бъда прав човек“. Хубаво, не е лошо да бъдеш изправен. Какво ти ще направиш с това. Ако ти не се свиеш и да образуваш крива линия, и ако ти не се пречупиш да се подвижиш, ти с пречупването ще започнеш да вървиш. Тогава се образуват пречупени линии, но човек ходи. Прав човек е, който стои на едно място. Казва: „Крив човек съм“. Трябва да знаете как да тълкувате нещата. Ще ги преведете. Крив човек, това е една формула. Прав човек, това е една формула. Прав

човек, значи в покой, крив човек, значи в движение. Добрият човек какъв е? Добрият човек е узрелият плод. Трябва да го яде някой. Лошият човек е неузрял, никой не може да го яде. Та на добрия какво му трябва? – Да го изяде някой. А на лошия? – Трябва да го огрее слънцето, да узрее. Значи лошите трябва да зреят, а пък добрите трябва да ги ядат. Добрият човек трябва да го посадят в земята, за да расте. А пък лошият трябва да расте нагоре. Казва: „Лош човек съм". – Ще растеш нагоре. Лошият човек е една формула. Добрият човек това е една формула. В какво седи добрината на човека? Каква е отличителната черта на добрия човек и на злия. Вие казвате: Защо сте турили злото. Че то не е на място. Злото постоянно се занимава с доброто. Казва: „Кажи, как ти умря?" И тогава като посеете зло, като излиза, доброто почва да го учи. Злото е ученик, доброто е учител. Следователно, доброто почва да учи злото. Злото е в ученика. Злото е в онзи, който не се учи.

Знанието седи да смениш едно състояние в друго. Ако ти не може една скръб да я смениш в радост, не може да смениш в скръб, нямаш наука. Науката е да знаеш да смениш скръбта в радост, да смениш положението си. Сега онзи, който седи като светия, светията иска да бъде добър човек, да размишлява, не иска да се мърда. Защо идат страданията? Ти му казваш, той не слуша. Но ако дойде някой, че го удари четири пъти по задницата, няма ли да направи една крачка, после втора. Онзи, който измислил тази наука, даже в преподаването на геометрията може да го приложите. Значи този взел едно положение АС, перпендикулярно. Но АВ няма още, не съществува. Той седи и не иска да работи. Казва: „Той Господ ще помисли". Но дойде онзи, като го удари два пъти, той тръгне, отваря се линията АВ. Веднага той разбере, че крив трябва да стане. Той тръгне, образува се движение от един удар. Пита сега „Защо ме биеш?" Какво значи „бий". „Би" глаголът значи да бъде. А какво може да бъде. Значи биенето нищо не е допринесло в природата, освен да тръгнеш.

Тогава в геометрията имаме линията АВ. С една линия нищо не става. Хайде още една. Но и то не допринася. Когато хората се молят, те си турят ръцете на едно място. И ако ти останеш само в това положение, то ще премине. Отвори си ръцете. В туй отваряне и затваряне на ръцете, седи цяла една философия. Когато хората си затварят ръцете, значи затворени са вратите. Като отворят вратите, какво означава? Трябва да приемеш нещо. Че най-първо и устата ти искат да бъде светийски. Права линия, да бъдат затворени. Един ден, два, три, дойде гладът по задницата, като ти удари една тояга, отвориш устата. Сега вие търсите друга философия в света, която не съществува. Казва: „Защо трябва да работя?" Ако престанеш да работиш, трябва да си починеш. Но ако много си почивал, трябва да работиш. Който много е работил, трябва да почива, то е закон.

Който много е почивал, трябва много да работи. Не е лошо, че ти си добър човек, но всякога да си добър не става, трябва да станеш лош. Ако много си бил лош, не си струва да бъдеш всякога лош, трябва да станеш добър. Тази смяна от добър да станеш лош и обратно, то е движение вътре. Ще превърнеш туй състояние, тия лошите и добри състояния, ще ги превърнеш в движение. И тогава задачата се разрешава. Тази задача така се разрешава. ABC, ACB, CAB и тогава ще ги разредиш да имаш AB, AC, ще имаш BAC.

Сега нали вие се занимавате с окултната наука. Окултната наука не е за хора, които не учат. Окултният ученик казва: Не искам да страдам. Страданието в живота е една формула, която трябва да се разреши. Имаш мъчнотии, ще ги разрешиш, обезверяваш се, всичко ще учиш. Всичко ще учиш, ще намериш причината на безверието. В какво седи безверието? Ти си се обезверил в хората, да кажем, но не си се обезверил в яденето. Ти си се обезверил в сиромашията, но не си се обезверил в богатството. Аз бих желал да се обезвериш във всичко. Обезверил си се в скъсаните дрехи, но ни най-малко не си се обезверил в новите дрехи. Обезверил си се в болестта, но в здравето не си се обезверил. Обезверяването, то е една сметка. Ти си се обезверил в нещо, което не може да те ползува. Всяко нещо, което не може да те ползува в даден случай и ти като го опиташ се обезверяваш. Всяко нещо, което ти помага, ти имаш вяра в него. Тогава да допуснем, за едно обезверяване, каква смяна ще направите. Обезверил си се в твърда храна, като ядеш твърда храна, заболява те стомаха. Какво трябва да правиш? Препоръчват млечна храна. И понеже млечната храна е здравословна храна, която не иска дъвкане. Твърдата храна иска дъвкане. Има учения, които са много елементарни. Знаете ли, ако вие едно дете храните само с мляко, туй дете ще се развие по един начин. Ако го храните само с твърда храна, по друг начин ще се развие. Да допуснем, че имате една почва, която е влажна, има вода много, мочурляк е. От какво се нуждаят тия мочурливите почви? Най-първо чакайте да ги изсуши слънцето. Ако слънцето не може да ги изсуши, ще направите дренаж. Сегашните хора, които са станали много умни, много блатисти места така са ги пресушили. Допуснете, че вие, във вас, имате едно състояние, което мяза на мочурлива почва, на блатисто място, какво трябва да направите? – Дренаж ви трябва. Слушам, някой казва: „Не съм разположен“. Хубавото разположение и лошото разположение, това са две състояния. Ти сега неразположението ще го обърнеш в разположение, после разположението в неразположение, и неразположението – в разположение. Ще почнеш да работиш.

Вие никога не сте мислили тия двете линии да ги отваряте и да образувате ъгли. Вижте на какво е обоснована физермониката. Като затваряте издава

глас, като я разтягате тя мълчи, събира енергия, после като затворят, събраната енергия се издава. Ако някой вземе тази физермоника, който не знае нищо няма да изкара, но ако някой я вземе, който знае да свири на клавишите, ще си изкара хляба. Ако ти впрегнеш своите способности, човек има една клавиатура в себе си, той има един орган с три реда клавиши. Първата клавиатура по средата на челото, втората – горе и третата – най-горе. Има и една четвърта клавиатура. И в умствено отношение има три клавиатури, и в духовно отношение има три клавиатури, има и в семейните чувства, и навсякъде. Има повече от девет реда клавиатури и трябва да знаете как да прекарвате пръстите си, да свирите добре. Човек е музикален инструмент. И онзи от вас, който е загазил, той не знае да свири. Да мислиш, то е музика. Да чувстваш, то е музика. Да работиш, то е музика. Ако ти не разбираш устройството, казваш: „Мене не ми се работи". – Значи, не знаеш да свириш. Аз от това съм неразположен, от онова съм неразположен, остава само едно желание да ядеш. Яденето е един тон, намира се отстрани на главата при слепите очи. Какъв тон е яденето? Тонът на яденето е „фа". Вземете тона „фа", вие до сега се тона „фа" пеете. С какво трябва да смените „фа"-то? Някой казва: „Лоши са условията" – „Фа". „Добри са условията" – „Фа". Добри и лоши условия за яденето то е все „фа". Аз ви разправям, но във вас седи една мисъл. Проповядва един на едного и му казва: „Вярвай в Бога, вярвай, че има Господ, че има оня свят". Разправя му дълго време. Казва: „Че какво говориш за тия работи, те са отвлечени работи. Я ми направи една баница, да те разбера какво казваш. Направи баница от хубаво брашно, от хубаво сирене, после да е добре опечена, зачервена, донеси я, да разбера. Какво ми разправяш да вярва, как да те разбера. Ти проповядваш, но нямаш нищо пред себе си. Ти само проповядваш". И прави са хората.

Да кажем сега вие искате музика. То са модулации. Давам ти една круша. Ще ядеш, но трябва да знаеш. Ако не знаеш тона на крушата, ако вземеш тона тогава ще ядеш. Ако вземеш ябълка, ще вземеш тона, тогава ще ядеш. Ако вземеш слива, ще вземеш тона, тогава ще ядеш. Ако ти ядеш нещо без да вземеш тона, ти ще си създадеш неприятност на себе си. Казвате: „Да вярваме в установените работи". Установените работи някой път са много хубави, някой път са много опасни. Казвате: „Туй, което е произведено". Има произведени работи, които са хубави, има произведени работи, които са неприятни. Хубаво, ако ти вземеш въздуха, който си дишал и го туриш в шишета и започнеш да продаваш тия бутилки на хората, да дишат въздуха, който ти си дишал. Какво ще се ползуваш от въздуха, който излязъл от един човек? Може да се ползуваш от думите, които изкарваш, по друг начин може да се ползуваш от въздуха. В дадения случай вие вземате този въздух, не работи истината. Понякога вие искате да постъпите точно както някой постъпва. Вземете в музиката, как ще постъпиш като

мене? Музиката дава правилно разположение. Ти ме слушаш аз пея, виждаш, че поемам въздуха и ти ще правиш като мене, няма да чакаш аз да ти кажа да го вземеш, че и ти да го изпееш. Да ти го духна и ти да го изпееш. То е вече отражение. А отражението не е наука. Отражението е пособие. Вие искате да подражавате някому. По същия начин слушайте и се помъчете да произведете един тон със същите трептения, точно както той произвел. Или в изкуството рисуване. Нали онзи, който не знае копира картината на друг. Нали като деца сте копирали? Но едно копие мяза ли на оная картина, на оригинала? Голяма разлика има. Един предмет ще вземеш да го нарисуваш. Но казвам сега: Какво приложение ще приложите АВ и АС.

Ами, ако не знаеш, как да отваряш и как да затваряш устата, работата е свършена с тебе. В отварянето и затварянето на устата седи всичкото изкуство. Един оратор, който се учи да говори и един певец, който се учи да пее – те учат как да отварят и как да затварят устата. Цяла наука седи в отварянето и затварянето на устата, в приемането и в изхвърлянето на въздуха, в дишането и издишането. После трябва да знаеш как да размърдваш своя ларинкс, как да размърдваш своите дробове, своята диафрагма. Ако знаеш правилно да движиш то е цяла наука. Ако ти не знаеш как да манипулираш със своя мозък, да го размърдаш и да изкараш най-хубави мисли, ти нищо не си придобил. Окултната наука застъпва за ония методи, които са най-нагледни и най-практични, които могат да се приложат. Сега аз не искам да ви покажа щастието на човека. Някой път щастието на човека може да му дойде от баща му, някой път щастието на човека може да му дойде от майка му. А някой път може да дойде от самия него. Щастието иде по три пътя. По линията на бащата, по линията на майката и по линията на сина. Ти очакваш нещо в даден случай и трябва да знаеш от бащата ти ли иде или от майка ти, или от самия тебе. Ако иде от баща ти, чакай, то ще дойде навреме. Ако иде от майка ти, чакай, то ще дойде навреме, пък ако иде от тебе ще се стегнеш. Сега преведете. Идеята още не е ясна. Да допуснем, че имаш баща, майка и синът, ти си възрастен на 21 година. Бащата те праща с воловете на нивата, да изореш два декара земя. Ти изораваш нивата. Ще дойде майка ти, тя ще донесе житото. Бащата ще дойде ще вземе житото в крината, ще го посее, ще го завлачи. Узрее житото, бащата ще каже на сина: „Иди пожъни нивата“. Синът ще иде, ще го пожъне, ще го остави на нивата. Майката иде, събере го, превози го с колата на гумното. Дойде бащата, овършее го. То е закон. Не мислете, че ти ще изореш нивата, ще донесеш житото и ще го посееш. Ти ще извършиш една трета. Най-първо ти ще изореш нивата, майка ти ще донесе житото, баща ти ще го посее. Най-първо храната ще влезе в стомаха, и там ще премине през дробовете, ще влезе в главата ти. Ти ще знаеш: Синът, това е стомахът, майката, това са дробовете, бащата,

това е главата. Сегашните хора обръщат внимание на стомаха. Но този стомах е една трета. Този стомах яде и каквото изяде ще работи. Яденето е работа на сина. Синът ще се научи да си отваря устата. Като свърши работата, ще дойде майката. Дишането започва. И тя като ходи да работи, ще дойде бащата отгоре – главата.

Вие не сте мислили така. То е една проста работа. С много големи философии се занимавате, които нямат никакво разрешение. Казва някой: „Защо ми е главата?“ – Баща имаш. – „Защо ми са дробовете“? – Това е майката. – „Ами синът?“ – Това си си ти. Тогава на майка си какво ще кажеш? Тогава след като се нахраниш, след като сдъвкаш храната със своята слюнка и стомахът и кажеш на майка си: „Мамо, я ми изпрати малко кръвчица“. Трябва да слезе кръв. Тя дава храната. После на баща си ще кажеш: „Я ми прати малко сила отгоре, чрез мозъка, чрез нервната система“. Значи, ще дойдат да работят с тебе. Значи и майката и бащата ще дойдат да работят в стомаха – майката чрез кръвта, бащата чрез енергията, а ти, синът – чрез мускулите, силата. Ти ще започнеш като физермоника. Стомахът е една физермоника. Тогава казваш: /Учителят пее тези думи/ „Колко е приятно, да се яде сладко, сладко, сладко“. – Това е песента на сина. Ето, в този триъгълник се крие един принцип, който може да донесе голямо благо и голямо страдание. Ти с този триъгълник, никога не можеш да се удавиш, всякога ще плаваш и ще ти бъде приятно. Преспокойно ще плаваш и няма да се удавиш. Пък, ако не знаеш как да манипулираш, ще се удавиш на общо основание. Или казано другояче: Животът е едно море, ако ти не знаеш как да си отваряш и как да си затваряш ръцете, ти може да се удавиш. Като отвориш ръцете, те показват пътя на твоето щастие. /Учителят отваря ръцете настрани/ Като събереш ръцете напред, ще тръгне напред. /Ръцете напред с допрени пръсти/ Ако искаш да вървиш успешно, отвори ръцете. /Ръцете напред с допрени пръсти и десния крак напред. Ръцете настрани и левия крак напред/. Че то е законът на правилното движение. Ако искаш в тебе кръвообращението да става правилно, ти трябва да тръгнеш и като вдишваш, да отвориш ръцете си настрани, като издишаш, да затвориш ръцете си – при първата стъпка отвори ръцете си, при втората – затвори ръцете си. Ако искаш да свириш и в музиката ще правиш това упражнение, десния крак напред, отвори ръцете настрани, левия крак напред, затвори ръцете напред с допрени пръсти ти. Ще се учиш това са елементарни работи. Ти тръгнеш и вървиш, а ръцете ти са свити под ъгъл. Искаш да четеш някоя книга, тръгни, отваряй и затваряй ръцете. Ти си тръгнал и си свил раменете. То са ненормални състояния. Трябва да гледаш нещо, но като го гледаш, трябва да го разбираш. Какво нещо е разбирането? Аз бих ви препоръчал да прочетете.

Някой път вие мислите, че имате вяра в Бога. Че за да имате вяра, вие трябва да знаете, вие трябва да имате вяра в светлината, вяра в туй, което виждате. После, трябва да имате вяра в живота, в движението и най-после трябва да имате вяра, чрез тях да дойдете до любовта. Любовта е благото, което съществува в живота. По този начин вие ще се домогнете до проявяването на Бога. Та сегашните хора имат един начин за търсене реалното в света, с което то не се постига.

Това, което исках да ви препоръчам да прочетете е Хигиена на живота от Нашето място. На всинца ви трябва едни нещо: Да се убедите, че може да направите едно нещо. Вие всякога се разубеждавате, казвате: „Мен това не ми трябва, онова не ми трябва; това не мога да направя, онова не мога да направя“. Кое можеш да направиш? Ще се убедиш в това, че всичко можеш да направиш. Да няма нищо невъзможно, което не можеш да направиш. За един певец какво е възможно? Един може да вземе една октава, друг може да вземе две октави, трети може да вземе три октави. Сега само това е, което може. Младият казва: „Не съм стар, още не съм израснал“. Добре, какво разбира той под думите: „Не съм израснал“ Не е пораснал. От какво зависи порастването? За да расте нещо потребна е светлина и топлина. За да растат растенията потребна е още влага, потребно е растенията да се турят в земята вътре. И то трябва да се турят на такава дълбочина, дето светлината и топлината да могат да достигат растенията, защото то може да е турено на такава дълбочина, че всичкото време ще изгубиш в безполезност.

Във вашия живот всички вие имате по една мъчнотия. Кажете ми сега, кое е онова, което не може да преодолеете? Коя е най-голямата мъчнотия, която не можеш да преодолееш? /Към един брат/ Коя е най-голямата мъчнотия, която не можете да преодолеете, но има възможност. Казваш: „Не мога да го преодолея“. Научно ми кажете. Или ти ще кажеш като онзи българин, който казал: „Сен моа, бен моа“. Не знаеш ли най-голямата мъчнотия, коя е най-лесната, коя е? Ако измените състоянието на меката вода, значи ако отнемете от топлината ѝ, тази мека вода, която е приятна да се умиеш, да ти измие кирта, стане толкова корава, толкоз твърда, че някой ако те хлопне по главата, може да ти пукне главата. Меката вода, която може да ти измие кирта, която е толкоз приятна, ако ѝ отнемеш топлината ще замръзне и всеки може да ти пукне главата с нея. Ако оставите топлината на водата, и да иска човек да хвърли вода по тебе, само ще те мие, ще те наръси; ако отнемеш топлината ще ти пукне главата. Тогава, ако вие замразите вашата вода и с нея вие пукнете главата, тогава кой е причината? Ти си замразил твоята глава и човек вече има оръжие. Дръж водата в разтопено състояние. Пък има и друг начин, дето не може да ти бара водата. Ако тази вода подигнеш на 100 градуса топлина, кой ще

вземе тази вода?. Всеки ще стои настрана. Подигне топлината на водата на 100–150 градуса, който дойде да ги респектира. Ти като намалиш топлината на водата, ще вземе по едно парче и ще те блъсне. Някой казва: Не ми върви в живота. Температурата на твоята вода се е понижила. Ти, за да ти тръгне, направи я течна, направи воденицата да се върти, превърни я на пара, пък локомотив да движи, или да хвърка из въздуха. Че водата, която имаш в себе си, трябва да я управляваш. Това са, казва, фантазии. Че фантазиите са, които създават прогреса в света. Тия хора са фантазирали едно време. Сега се е реализирало. Едно време, което са фантазирали, сега е една реалност. Говорете на един човек за светийството. Казва: „Остави, това е невъзможно". За други хора вече светийството е една реалност. Какво нещо е светията? Той е един учен човек, който разбира работите. Светията е един човек, който разбира нещата както са. Той няма погрешно разбиране на нещата. Той разбира живота. Разбира и яденето, разбира и дишането и всичката обстановка. Разбира от какво произтичат и болестите и знае да ги лекува. Разбира от какво произтича сиромашията, знае да лекува сиромашията. Разбира от какво произтича силата. Светията разбира всичките тези работи. Той е светия, който разбира. Вие казвате: „Светията е благоугоден на Бога". Всеки един човек, който мисли правилно, всеки един човек, който живее правилно, който диша правилно, който яде правилно е благоугоден на Бога. Всеки човек, който не сдъвче добре храната и влезе в стомаха, не е благоугоден на Бога. Щом боледуваш не си благоугоден на Бога. Щом си сиромах не си благоугоден на Бога. Щом имаш книги и не четеш, не си благоугоден на Бога. Щом имаш здраве и не знаеш как да го употребиш, не си благоугоден на Бога. Болен си, не е лошо че си болен. Щом се справиш с болестта благоугоден си. Ако си здрав и мислиш, че си благоугоден, или ако си сиромах и мислиш, че не си благоугоден може да се лъжеш. Богатството и сиромашията, това са условия, които трябва да се сменят. Кои неща са мъчни за децата? Най-първо на децата е невъзможно да ходят на два крака. Те тръгнат, турят си ръцете на колене, пълзят. Туй дете по закона на прераждането е голям философ, който писал 40–50 тома, който давал на хората ум, как да живеят. Сега като се природи, природата му казва, Господ му казва: „Я ти със своята философия, я разреши своята задача, как трябва да ходиш". Казва: „Право трябва да ходят, всеки трябва да ходи право, никой не трябва да пада" – тъй пише за учениците си. Сега му казват: „Я, покажи как трябва да се ходи право". Той не може. Защо сега не може да покаже къде е погрешката? Учат го да ходи. Някой казва: „Не греши". Какво значи „Не греши"? – Ходи право! Хубаво, турят те да покажеш, как да не се греши.

Но каква е главната мисъл, какво пише този философ? – Той проверява своята теория, че не е права. Той сега учи. Най-първо туй дете се учи да се превива и да свива краката си. То прегъва и отпуща краката си.

Вие се молите, защо се молите? Като се молите, ще се учите. Защо трябва да клякате? Ти като клякаш, ще свиваш този ъгъл на краката, ще клекнеш, ще дойдеш до туй положение: (Учителят кляка с отворени колена и прав гръбнак). На физическото поле човек е двояко умен, умен е в главата, умен е в ръцете, умен е и в краката. Ако ти не узнаеш как да свиваш краката и как да клякаш, ако ти не знаеш как да се изправиш, ако ти не знаеш как да отваряш и как да затваряш ръцете си, каква работа ще свършиш? Трябва да отваряш ръцете си и да ги затваряш /Ръцете настрани – отваряне, ръцете напред с допрени пръсти – затваряне/ Ти не знаеш да отваряш и да затваряш този ъгъл на ръцете, как ще се справиш с мъчнотиите? Вие имате едно изречение: „Дал му гръб“. Лакът дал някому. Ако един човек изпъждаш с лакета си, какво ще придобиеш? Лакета хвърля назад. Ако имаш такъв характер да казваш махнете се, какво ще произведеш? Трябва ли да дойдеш и да се хванеш за този ъгъл на ръката? Но тук са и пръстите. Тури пръстите при моя пръст, да те позная какъв си. Когато хората се ръкуват, те се хващат за да се познаят. С дясната ръка се хващат за да се познаят. С дясната ръка се хващат за да познаят ума, колко е умен. Вие като се ръкувате с някого, ще познаете какъв е. Като се ръкувате ще познаете дали може да ти бъде приятел или не. Ами защо хора се целуват. Защо са тия целувки? Целува те, за да те познае какъв си. Целуни ме, за да ме познаеш какъв съм. Всички неща имат съвсем друг смисъл. Ние сме турили целувката. Целувка, с която не можеш да ме познаеш и целувка, с която аз не мога да те позная, тя не е на място. Като ме целуват да ме познаят и като ги целувам да ги позная, това е целувка. Целувката е познаване. Тя е съществувала много по-рано отколкото хората предполагат. Гълъбите хиляди и милиони години преди човека са познавали целувката. Целувката е познаване. От незнанието цял въпрос става. Еди кои са се целували. Целувката е общ принцип в природата. В целувката горе е бащата, долу е майката. Бащата и майката ти ги носиш в двете бърни. Този, който дойде и иска да те познае, той иска да целуне баща ти и майка ти, не тебе. Като дошла една даровита артистка при един виден музикант, който не обичал да го безпокоят, сядал той много затворен, един ден тя се провряла при него някак, че като влязла се нахвърлила и започнала да го целува. Той казва: „Махни се“ Тя му казва: „Аз не целувам тебе, но твоя талант, твоя гений. За тебе ни пет пари не давам“. Ако хората целуват нещо в тебе, те целуват Божественото, пък ти като човек, ни пет пари не струваш. Казваш: „Целунаха ме“. – Кое? Ти, човекът, ни пет пари не струваш. Ако са целунали в тебе Божественото, твоят талант, то пет пари не струваш без твоя гений. Сега отиват да целуват умрели хора. Като го целунат 10–20 души, пак го заровят в земята. Погребалните целувки нищо не струват. Вие често имате криви понятия в живота. Вземете светлината. Тя като дойде веднага ви целуне. Слънцето

като изгрее то ви даде една целувка. Навсякъде ще те целуне, не само на едно място. Тази целувка остава благословение. Като те целуне светлината остава нещо. И втори и трети път като те целуне се дава нещо. Ти казваш: „Колко е хубав светът“. Светлината целуне и си замине, целуне и си замине. Не само мене целува, но и тебе като целуне остава нещо. Тебе ти е приятно.

Казвам: Това са начини да разгледате живота от друго становище, от ново становище. Тъй както сега се разглежда живота, то е невежество. Че не е ли жалко човек да има очи и да не вижда? Не е ли жалко човек да има уши и да не чува? Не е ли жалко човек да има нос и да не може да мирише, да схваща? Не е ли жалко човек да има уста и да не знае как да говори, да не знае как да яде? Да има ръце и да не знае как да работи? Да има крака и да не знае как да ходи, да има глава и да не знае как да мисли, да има дробове и да не знае как да диша? Да има стомах и да не знае как да яде? Че в това седи щастието на човека. Трябва да знаем онова богатство, което е вложено във всеки едного от вас. Често вие се заблуждавате, искате да бъдете като старовременните светии. Това е, светийството на мода. Понеже някой турил бяла капела. Ама тя капелата означава новата мисъл. Ако имаш една капела, да имаш една капела в умът си. Да имаш нещо хубаво в ума си. Турил червена капела, да знаеш защо си турил. То е подражание, то съответствува на някаква идея вътре. Какво означава на френски капела. Онези, които знаят френски хубаво да преведат.

Ако не знаете правилно да мърдате първия пръст, втория, третия, четвъртия и палеца, ако не знаете да мърдате всичките пръсти, ако не знаете да свивате ръката в лакътя, и ако не знаете да свивате изобщо ръцете, ако не знаете да движите ръката в рамото и него не знаете как да правите, в това седи цялата магия – да знаеш как да движиш ръцете си. После трябва да разбираш и тия ъгли, които се образуват. После, вие не знаете как да движите очите си. Сутрин как трябва да гледате? Вие вървите и гледате надолу. Аз разбирам: Вие сте изгубили нещо и го търсите. Някой тръгнал, пък нагоре гледа. И той изгубил нещо и го търси. Някой гледа напред и той търси. Но питам: Това, което търсиш, къде ще го намериш? Ти, който търсиш и гледаш нагоре, ако го намериш, добре. Ти, който гледаш напред и ти си изгубил нещо, ако го намериш, добре. И ти, който гледаш надолу, ако го намериш, добре. Някой гледа, пък не знае защо гледа. Казваш: „Да видя някого“. Хубаво, като го видиш, какво? Сега къде трябва да гледате, кажете ми. – Едновременно трябва да гледате в три посоки: Каквото си изгубил долу, каквото си изгубил горе, каквото си изгубил напред, всичко тук трябва да го виждате. И да се зароди желание във вас три неща да ги намерите. А вижте онези подводници, които са във водата, нали имат един уред, перископ, тя върви под водата, но има един

уред и предметите от повърхността се отразяват долу, че оттам правят своите изчисления, на какво разстояние се намират. Те разбират как трябва да постъпят, те разбират закона. Хубаво, ти в себе си имаш един перископ, ако ти отвън не можеш да приемеш впечатленията и да си направиш едно изчисление, тогава какъв ще бъде халът ти? Сутрин вие се помолвате и не знаете дали сте се помолите. Казвате: „Отче наш", в който не вярваме. „Който си на небето" – и в него не вярвате. „Да се свети името Ти" – и в него не вярвате. „Да дойде царството Ти" – и в него не вярвате. „Да дойде волята Ти" – и в него не вярвате. Казвате „Да бъде волята Ти", но разбирате вашата воля. Всеки човек си туря своята воля, но не волята Божия. Тъй както всеки прави, то не е волята Божия.

Тогава правете едно наблюдение за една седмица, всяка сутрин като ставате да видите коя е първата ви мисъл, коя е първата ви дума, която изговаряте, и като четете, коя е първата прочетена дума. Отбележете три неща: Коя е първата ви мисъл, която дохожда, коя е първата дума, която изговаряте и коя е първата прочетена дума, която четете. Защото Бог е турил за разрешението на нашия живот, Бог е написал върху нас и ни показва пътя. Всеки един, ако чете себе си, той ще знае в дадения случай как да постъпи. Всеки човек носи цяла програма върху себе си. Вие не мислете, че като сме дошли на земята не е определено какво да правим. Ние носим цяла програма върху себе си. Казва: „Не зная какво да правя". Аз, като чета гледам програмата написана на вас. Срещам един човек, казва: „Не зная какво да правя". Чета програмата му – Отличен механик става от него. Срещам друг, казвам – Отличен земеделец става от тебе. На третия казвам – Отличен търговец можеш да станеш. На четвърти казвам – Ти може да възпитаваш деца. Ти обичаш децата. Казвам: Та вие сега не знаете какво да правите. Всички мязате на някоя млада мома, която очаква да дойде женихът да я повика да се сгоди някъде. Или ти си завършил училище, очакваш да дойдат да те поканят за учител някъде. Хубаво, едно време така ставало, но сега не те канят. Какво трябва да правиш? Щом не те канят ти ще идеш да каниш. Ученикът ще иде при учителя, той ще търси да го приемат. В турците има един обичай, много хубав – те никога не канят два пъти. Българите имат друг хубав обичай – те по десет пъти ще те канят. Казват: „Ти не си по-голям от хляба, вкуси си". Турците казват: „Буйрум". Ако не отидеш втори път няма да те поканят. Всеки трябва да разбере да дойде.

Сега за втори път напишете си по едно недоволство, от което сте недоволни. За втори път си напишете „Кой от какво е недоволен". Най-голямото недоволство, от което сте недоволни. Само по едно недоволство, мен не ми трябват много, по едно недоволство. Ще кажете: „Аз съм недоволен от това". Тогава щом сте недоволен, аз ще ви намеря най-

голямото недоволство и ще ви кажа вашето недоволство, с кое трябва да се замени. Кое трябва да бъде най-голямото недоволство? Кое е най-голямото недоволство? Всеки да определи от какво е недоволен. Определете вашето недоволство.

Сега каква е главната мисъл? Какво разбрахте? Какво стана? Човек трябва да знае как да отваря ръцете си. Ако неговите пръсти седят сгънати, какво може да направите? Вие искате със свити пръсти да работите. Че, ако пианистът седи със затворени пръсти, какво може да направи? Всичко зависи от отварянето и от затварянето на пръстите. От тия ъгли зависи. Музикантът мери правилно, човекът като вземе да свири по клавишите взема разстоянията, свири. Той знае как да отваря и как да затваря ръката. И пари взема. Вие като отидете със свити пръсти нищо няма да направите. Този музикант 20 години се е учил как да отваря и как да затваря. Всичко зависи от движението. Ако този си играе цял ден с пръстите, той знае. Вие казвате: „Какво си играе?" Но то е цяла наука. Той знае как да ходи, как да отваря и как да затваря ръцете. Ту от едната страна, ту от другата страна. Казвате: „Какво си прекръства ръцете?" Знае как да ги прекръстосва.

Та вие казвате: „Я, ми дай една трудна задача". Ти му казваш: „Не ти трябва трудна задача". Дробовете казват: „Я, ни дай чист въздух". Казва: „Не ти трябва". – Обикновени работи. Стомахът казва: „Я, ми дай хубава храна обикновена". – „Дай на ума си трудна задача". Не се съмнявай, той ще я реши. Дай на дробовете чист въздух и дай на стомаха най-хубавата храна. Тъй трябва да седи идеята. Не се плашете от мъчнотиите в живота. Един човек, който се плаши от мъчнотиите в живота, той не разбира Божиите пътища. Няма мъчнотия в света, която Божествения дух да не може да разреши. Няма страдание в света, което Божествения дух да не може да разреши. Тази е идеята. Че нещо е невъзможно заради вас, то е така. Всичко това, което съставлява една задача, която вие не може да разрешите, друг може да я разреши. Казва: „Какво нещо е изваждането?" Чрез изваждането се обхваща голямо благо. Представете си, че аз имам пари в джоба, имам да давам пари, не съм ги платил, бръкна в джоба, извадя 10–15 монети, извадя и му ги дам. Веднага този човек казва: „Честен е". Или не искам да изваждам. Що е изваждането? Изваждането в дадения случай, извади и дай. Та всички вие някой път не туряте знаците правилно. Защо туряте един минус или един плюс? При събирането туряте един кръст, това е закон за органическия свят. Значи, ти трябва да се учиш да садиш и като посадиш, растението ще излезе из почвата. Като посадиш растението, под почвата имате минус; после като изникне растението из почвата, имате плюс. Значи ти трябва да бъдеш градинар. Изваждането какво е? Имате само една линийка. То са гладачници. Като тури ризата, отгоре тури желязото. Аз ги виждам, тук само изваждат хубаво. На тази,

влажната, дреха трябва да ѝ се отнеме влагата. Защо я гладите? – Да отмахнете грапавините и ненужната вода, която е останала. Като прекарате желязото да премахате грапавините, да направите всичко гладко, пътя оправете, поставете хубаво пътищата и съобщенията. Че като минават вашите автомобили да не се тръскат, всичко по-гладко да върви. След туй влага да няма, понеже влагата прави калта, а калта затруднява пътуването.

Та казвам: Ако вие приложите този закон във вашето съзнание, да знаете как да гладите във вашето съзнание, всичките грапавини, които имате, работите ви ще се оправят. Оперете една риза, турете я и после с желязо отгоре огладете я хубаво. И въпросът ще се свърши. Ако човек е сиромах да посади 10–20–30 хиляди дръвчета, веднага ще забогатее. Посее 20–300–400–500 декара земя с оня зеленчуци и от плода им ще се ползувате. Ако аз бях на вашето място, какво щях да направя? Ако нямам пет пари в джоба си, най-първо ще се науча да изваждам, ще се науча да давам сто, на друг хиляда, на трети хиляда, целият ден като давам, като се върна, макар че гладувам, втория ден пак раздавам, третия ден пак давам, кой как мине, изваждам и ще се оправи работата. Вие не знаете как ще проработи законът.

Сега аз ще приложа, ето какво означава: Да допуснем, че вие имате една голяма неприятност. Ако ида в едно село дето орат хората, ще ида с тях наедно дето те работят. Да кажем, те са на жетва, ще ида и аз с тях, да пожъна по няколко часа и ще кажа: Приятно ми е, че днес дойдох на тази нива. После на друга, на трета, на десета нива ще жъна. Ако зная да пея, ще вляза някъде ще кажа: Хайде да ви попея. Ида на друго място и там пея. На трето, на четвърто, дето ида се ще пея. Нищо няма да им казвам. Мислите ли, че ако ида да изпея една песен и съм първокласен певец, тия хора няма да се интересуват от мене? Те ще започнат да ме търсят. Казват: „Слушали ли сте един певец, то даровит човек“. Или вие сега се поставяте аз зная да пея, но казвате не ви разбират. Пей на тия хора, и ти като пееш ще пееш на Господа, Господ ще те слуша чрез хората. Като види, че ти работиш, ще те благослови и кредит ще отпусне. Като свършиш една работа ще ти даде друга. Един ученик по рисуване, като даде учителят един модел и ако ученикът го нарисува хубаво, учителят ще даде втори и трети модел. И в пеенето, ако не пееш хубаво, няма да ти дадат новото. Ще оставят за втори път, за трети път, докато се научиш. Дайте доверие, че работите. Вие не искате да мислите, не искате да чувствате, не искате и да работите. Как ще се препоръчате? Казва: „Аз не искам да мисля, не искам да мисля, искам само да бъда радостен“. Ами, всичко в света е само радост, когато не ги разбираш, това е скръб. Когато мислиш е радост, когато не мислиш е скръб. Когато ядеш е радост, когато не ядеш е скръб. Основни

положения са тия. Когато мислиш е радост, мисълта носи радост. Скръбта е безработица. Значи в скръбта, в тази безработица има работа недовършена. Като свършиш тия работи, всичко ще стане. Ти скърбиш, имаш да даваш. Докато не си платил, скърбиш. Щом ги платиш, радваш се. Свършиш работа, значи радостта дойде, след като свършиш работа. Ние сме пратени в света да работим. Ще мислиш, ще чувстуваш, ще работиш. Тури в ума си да имаш една велика работа, която трябва да свършиш. После другите работи отпосле ще дойдат. Всеки един от вас като стане, да има работа. Вие като мислите, че нямате работа, ако нямаш работа, ти се самоизлъгваш. Тури в ума си една хубава мисъл, тури едно хубаво чувство, направи една малка постъпка, микроскопическа, него ден. То е пътят човек да бъде окултен ученик. То е пътят на знанието или пътят на учението. Човек трябва да учи.

Та сега се образуват три ъгли A, B, C. A е бащата, B е майката, C е синът. Това са трите страни – то е бащата майката и синът. Твоят ум е бащата. Твоето сърдце е майката. Постъпките, това си ти, синът. Да постъпваш добре, значи синът да е роден, трябва да постъпва добре, то е закон. Трябва да мислиш. Като започнеш да мислиш, то е бащата; като започнеш да чувстуваш, това е майката, която дошла. Сега остава за тебе да направиш нещо. Волята като дойде, волята си ти. Мисълта дошла, чувството дошло, най-после ти ще ще проявиш своята воля – синът. Тогава майката и бащата са доволни, че си изпълнил тяхната воля. То е божествения живот. Бог ще влезе и Той ще се проявява в нашите мисли и чувства и тогава ние трябва да се проявим, да направим някаква постъпка. Каква е мярката? Постъпки всеки ден проявяваме. Тогава ти имаш синовни отношения към баща си и майка си.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
4 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 15. X. 1937 г., петък, 5 ч. с.
София – Изгрев

1937_10_17 Сърцето и умът
утринно слово

СЪРЦЕТО И УМЪТ

Размишление.

Ще прочета 150 псалом.

Какво се иска от човека? – Да бъде добър ученик. Значи, той трябва да се учи и добре да се учи. Същевременно, той трябва да цени учението, а за това му е нужно добро сърце. Без любов и мъдростта не може да се оцени. Но и любовта не може да се оцени без мъдрост.

Казват за някого, че е религиозен. Какво нещо е религията? – Религията е богословие, философия и метафизика. Значи между философия, богословие и метафизика има нещо общо. Съществени ли са тези неща? Философията изнася нещата такива, каквито не са. Метафизиката е отвлечено учение. Метафизикът, без да е бил някъде, предполага, как са се развили фактите. Има гадатели метафизици. Между циганите често се срещат гадатели. Срещне те някоя циганка и ти каже: Ти си много късметлия, имаш девет ока [оки?] късмет. Как го измери? Щастието не се тегли, то няма тегло. То е крайната цел, към която човек се стреми. Религията е наука за сърцето, а философията – за ума.

Днес повечето хора имат богословски разбирания. – Защо? – Няма да отговоря защо, но казвам, че всяко нещо си има своя причина. Например, гладният се стреми към хляба. Кой го заставя да яде? – Гладът. – Не, ни най-малко не е гладът. Засега вие още не знаете, какво нещо е гладът. Не искам да спирам вниманието ви върху това. Освен глада, има много неща, за които нищо не знаете. Обаче, може да мислите, какво представя гладът и страданието. Вие само ги чувствате, но не знаете, какво са те. Казваш: Много страдам. – Ти мислиш, че страдаш. Всъщност, има страдания, които не могат да се теглят. Например, ти тежиш 70 – 80 кг. Щом се натъкнеш на голямо страдание, изгубваш 20 – 30 кг. Казваш, че страданието те е стопило, олекнал си 30 кг. Значи, страданието отнема нещо от човека. Ако кажеш, че си страдал много, а нищо не си изгубил от теглото си, можеш ли да кажеш, че си страдал? Ти предполагаш, че си страдал. Твоето страдание е въображаемо. Друг е въпросът, ако си изгубил няколко килограма от теглото си. В радостта е обратно, тя придава нещо на човека, теглото му се увеличава. Радостта работи върху човека по един начин, а страданието – по друг начин.

В турско време, когато казвали за някого, че е чорбаджия, подразбирали

дебел, охранен човек. В началото, преди да стане чорбаджия, той бил слаб, сух като кука, с посърнало лице, с хлътнали очи. След година-две, като стане чорбаджия, започва да надебелява, теглото му се увеличава. Като се претегли, вижда, че спечелил десетина килограма от чорбаджилъка. Защо ви привеждам този пример? Казвате: Ние не се интересуваме от българските чорбаджии. – Не се интересувате, но кой от вас не иска да бъде угледен, добре облечен? Има една естествена дреха, с която човек е облечел. Следователно, пазете чиста тази дреха. Тя ви е дадена от Бога.

Човешката дреха се цапа от мислите, чувствата и постъпките на човека. Както досега сте постъпвали, не можете да постъпвате и в бъдеще. Тепърва трябва да се учите да постъпвате. Може ли 21 годишният момък да постъпва като детето? Казваш: Така съм се учил. – Ако мислиш, че ще постъпваш като дете, лъжеш се. Ще напуснеш детинството си и ще влезеш в младенчеството, във възрастта на пълнолетието. Има нещо ценно в детинството – желанието на детето да учи. Има ли нещо ценно във възрастта на малкото дете? С плача си то събужда майка си по няколко пъти през нощта. Че тя е уморена, че е неразположена, то не иска да знае и казва: Трябва да ми служиш – нищо повече!

Сегашните хора са религиозни деца които безпокоят себе си, безпокоят и окръжаващите. Не се обиждайте. Това се отнася до онези, които не разбират Божиите пътища. Не мислете, че като плачете, работата ви ще се оправи. Плачът е зов за помощ; той нищо не допринася. – Кога плаче човек? – Когато сам не може да направи нещо. Той плаче, вика, дано му дойде някой на помощ. Има ученици, които, щом не знаят урока си, плачат. Някога учителят е снизходителен към тях, а някога е строг, не обръща внимание на плача им. Въпреки всичко, учителят погледне ученика си, подскаже му малко, да се досети. Ако е схватлив, ученикът веднага се сеща, как да реши задачата си. Той престава да плаче, усмихва се и пристъпва към задачата. В това отношение, всеки човек има опитност, всеки е бил ученик, знае какво нещо е ученичеството.

Казвам: Всеки сам трябва да решава задачите си. Ако остане другите хора да го учат, какво нещо е Бог, неговата работа е загубена. В човека има едно вътрешно чувство, което го учи. То му подсказва, какво трябва да прави. Чрез това чувство човек се домогва до вътрешната страна на живота. То не е еднакво развито във всички. Онзи, в когото това чувство не е проявено, остава чужд за любовта. Когато вътрешното чувство в човека се развива, с него заедно се развиват всички останали чувства, и то по естествен, правилен път. Когато любовта към Бога не е развита в някого, той няма правилно разбиране за живота. Да имаш любов към Бога, това не значи, ако си майка, да задържаш децата си цял живот около себе си. Ако

майката постъпва така, това е криво възпитание. Как постъпва кокошката? Докато пиленцата са малки, тя ги топли под крилата си, кътка ги около себе си. Щом започват да израстват, едно по едно тя ги кълве, да ги отдалечи от себе си. Ако не ги напусне, те никога няма да станат самостоятелни. Как трябва да постъпва майката със своите деца?

Много от съвременните хора имат повърхностно разбиране за живота. Ако разбиранията им не се разширят, тези хора са осъдени на изчезване. Те ще се намерят в положението на предпотопните животни, от които днес имаме само останки. Някои от тях са живели преди човека, били са дълги 30 – 40 м., но главата им била малка. Благодарение на това, те само яли и пили, за нищо друго не мислили. Тези животни се отличавали със слаба, почти никаква интелигентност, поради което не могли да се справят с условията на живота и изчезнали. От тях са останали на земята само големите им желания. Те са влезли в чувствения живот на човека. Природата спазва закона за икономията. Като видяла, че поддържането на такива големи тела е свързано с чрезмерно изразходване на енергия, тя ги унищожила. Не може малка глава да управлява голямо тяло. Днес повечето хора имат грандиозни желания: да бъдат богати, да разполагат с имоти, с фабрики, с големи къщи; да бъдат учени, да имат много знания. Слушате някой да казва: Да стана цар! – Какво ще придобиеш с това? – Ще заповядвам, ще управлявам цял народ. – Какво ще постигнеш, като станеш цар? Ще се товариш, ще се товариш, докато претовариш парахода си и, като пътуваш по морето, ще се яви буря, и ти ще се намериш на дъното на морето. Какво ще остане от твоя параход?

Един български моряк разказваше, доколко може да се товари един кораб или параход. Всеки параход има една линия, наречена водна, която определя мястото, додето той може да се товари. Ако товарът мине линията, параходът е осъден на потъване. Ето защо, когато се яви буря, и морето се развълнува, веднага вадят част от товара му, да дойде по-долу от водната линия, да олекне малко. Казвате: Да вярваме ли на всичко, което ни се говори? – Това е ваша работа. Важно е, че вярата има отношение към ума. Значи, за да приемеш нещата чрез вяра, трябва да се отнесеш до своя ум.

И тъй, за да се ползвате от знанието, което ви се преподава, вие трябва да приложите ума и сърцето си. Преди това, трябва да знаете, какво е предназначението на човешкия ум и сърце. Аз нямам предвид само материалното сърце и ум. Материята, материалното е реалност, но относителна. Единствената реалност в света е живият ум и живото сърце. Под „сърце“ разбирам живота, а под „ум“ – светлината. Следователно, не е сърце онова, в което животът не действа; не е ум онзи, в който светлината

не действа. Като изхождаш от живота и светлината, ти искаш да бъдеш знатен, да те обичат и ценят хората. Това е Божествено желание. Обаче, за да те обичат и ценят, ти трябва да дадеш път на Божественото начало в себе си. Две начала има в човека: Божествено и човешко, т. е. вечно и преходно. Докато си в човешкото начало, ти мислиш, че много знаеш. Един ден сам ще видиш, че твоето знание не почива на здрава основа. Мислиш, че обичаш хората, но твоята любов не е в сила да подобри живота ти. Каква любов е тази? – Човешка. За да разбереш, какво е знанието ти и каква – любовта, ти трябва да минеш през изпитания. Сърцето се изпитва чрез страдания, а умът – чрез противоречия. Любовта се справя със страданията, а знанието и светлината с противоречията.

Казваш: Господи, готов съм на всякакви жертви за Тебе. Щом е така, Бог те поставя на изпит, да опита любовта ти. Така постъпиха и с Йов. В един от съветите на Бога, дето присъствали мнозина учени от невидимия свят, Бог казал: Обърнали ли сте внимание на моя верен раб Йов? На земята няма подобен на него. Един от присъстващите казал: Аз съм на особено мнение. За да се убедя в тези думи, нужно ми е съществено доказателство. Ти си поставил този човек при благоприятни условия: дал си му ниви, говеда, камили, добри синове и дъщери. Той живее в голямо изобилие, естествено, че ще бъде верен и добър. Отнеми, всичкото му богатство, здравето, синовете и дъщерите му, тогава ще видиш, колко е верен. Остави го на мене, аз да го изпитам. Наистина, докато Божието благословение е върху нас, казваме, че Бог е с нас. Щом отнеме благословението си, казваме, че Бог не е с нас. Къде е тогава Той? Докато щастието е с нас, и Бог е с нас. Като ни напусне щастието, и Бог не е с нас. В първия случай, Бог е пред лицето ни, а във втория случай – зад гърба ни. Казваш: Аз сам ще наредя живота си; зная, какво трябва да направя. Щом кажеш така, Бог се оттегля и те наблюдава, какво можеш да направиш.

Слушах един ден, как проповядваше една сестра. Тя казваше на другите: Бог иска това от вас, иска онова. Питам я: Ти говорила ли си с Господа, да знаеш, какво иска Той? – С тебе съм говорила. – Да, но аз говоря елементарни работи, които ти още не си приложила. Аз не съм казал още последната си дума. За да говориш за мене, ти трябва да ме опиташ. Това ще стане, само когато умреш. И ако аз дойда до гроба ти и кажа да станеш, и ти възкръснеш, тогава ще говориш за мене. Ти умирала ли си? Не си умирала. И аз не съм дохождал до твоя гроб, да ти кажа: Стани! Не е достатъчно само да вярваш, но трябва да ме опиташ, да знаеш, кой съм. Това, което говоря, може да е вярно, може и да не е вярно.

Един ден иде една сестра при мене и ми казва: Учителю, детето ми е тежко болно, ти можеш да го спасиш. Аз й дадох известни наставления, но,

въпреки това, детето умря. Тя се разочаровала и казвала: Чудно нещо, Учителят ни даде някакви съвети за лекуване на детето, но не можа да го спаси. Според мене, сестрата е на крив път. Преди всичко, детето й не е умряло. То напуща земното училище, заради неблагоприятните условия, и отива в друго училище. Аз виждам нейното дете влязло в друго дете. – Къде е то? – В къщичката на едно бедно дете. – Аз искам да видя своето дете, което съм родила. – Всъщност, ти само си създала къщичката на твоето дете, но не си го родила. Ако малкото момиченце счупи крака на своята кукла, станало ли е нещо особено? – Кракът ѝ е счупен, нищо повече. Следователно, като умира, човек променя мястото си, без да е изчезнал.

И тъй, докато човек мисли, че умира, че жена му, децата му, родителите и приятелите му умират, той живее в човешкия свят, дето нещата са временни, преходни, не могат да се разрешат. Щом влезете в Божествения свят, нещата веднага се изменят, взимат друг образ. Те стават сигурни. Там всички въпроси се решават лесно. Като не мислите много, вие казвате: Толкова усилия направихме, нищо ли не сме постигнали? – Какви усилия направихте? Че десет години сте правили усилия, много ли е това? Друг е въпросът, ако 10 хиляди години сте правили усилия. Какво представят пет-шест хиляди години търсене на Господа? Ако мислите, че за няколко хиляди години ще Го намерите, вие се заблуждавате. Още повече, ако мислите, че в 10 – 20 години можете да намерите и познаете Господа. Ангелите, толкова интелигентни и способни, още не познават Господа. Техните познания хиляди пъти надминават човешките, но, въпреки това, и днес още не са познали величието на Бога. Ето защо, на каквато степен на развитие да се намират хората и ангелите, всеки се запитва, що е Бог. Всички говорят за вяра, но и при най-голямата вяра човек изпада в област, с която не може да се справи. Може ли да се справиш с бедността? Можете ли да се справите с дома си? – Не можете. Вие се тревожите за най-малките работи. Например, детето ви умряло, вие скърбите. Кой не умира? Човек е умирал хиляди пъти. Казано е: „Ние няма да умрем, но ще се изменим." 120 годишният човек има фотографии от ранна възраст до дълбока старост. Това са образи на един и същ човек, претърпял много промени. Защо се изменил той? Защо не запазил своята младост? – Защото е живял в човешкия порядък на нещата.

Мнозина говорят за Бога, но още не живеят в Него. Следователно, докато остарявате, вие сте далеч от Бога. Обаче, има начин да се подмладите, да измените формата си. В 24 часа може да станете красиви. – Възможно ли е? – Това зависи от бързината, с която се движите. За една секунда светлината изминава 300,000 км. път. За колко секунди човек ще измине същия път, ако извървява на ден по 100 км.?

Христос казва: „Събирайте си съкровища за небето.“ – Защо? – Защото, в която банка и да вложите съкровищата си, в края на краищата, ще ви ги вземат. Дето и да оставите парите си на земята, ще ги изгубите. Обаче, богатство, внесено в Божествената банка, остава за вечни времена. Христос дава начин как може да се пренесе богатството от земята на небето. Тези дни дойде при мене един млад човек да иска някакъв съвет. Аз му казах: Не се опитвай да палиш сурови дървета. Сухото дърво можеш да запалиш с една клечка, но за суровото се иска силен огън, жарава. Хората грешат, именно, в това, че искат да запалят сурови дървета на слаб огън. И вие грешите, като очаквате Царството Божие да дойде първо вън, в света, а после във вас. Законът е точно обратен. Царството Божие трябва да дойде първо в отделния човек и после – в света. И растението първо възприема светлината от слънцето, а после извлича соковете от земята. На приетото количество светлина отговаря количеството сокове, които растението извлича от земята.

Първата работа на ученика е да изучава сърцето си. Желая в сърцата ви да стават промени. После ще изучавате своя ум. Ако в сърцето ви се яви едно горчиво чувство, а в ума ви една тъмна мисъл, трябва ли да се смущавате от това? Те са външни неща. – Условията на живота ни са тежки. – Един ден ще станат още по-тежки. Като умреш, ще те заровят в земята и ще си отидат. Ти ще викаш, ще плачеш отдолу, но никой няма да влезе в твоето положение – не те разбират. Хората ще ядат и пият около тебе, а ти ще страдаш. От хиляди години хората търсят щастието там, дето го няма. Обаче, казано е в Писанието: „Няма да оставя преподобния си да види изтлението си.“ Това се отнася до онзи, който искрено търси Бога. Който влезе в гроба и види своето изтление, той не е обичал Бога. Той е живял в света на безлюбието, което вкарва човека в гроба. Безлюбието носи всичките нещастия, всичките противоречия в живота. То е основа на човешкия порядък. Ще кажете, че дяволът носи нещастията и страданията. – Оставете дявола настрана. Ако го търсите, ще го намерите в себе си. Когато не изпълнява Божията воля, човек дава място на дявола в себе си. Кой е виновен за това?

Какво представя дяволът? Той е светъл ангел, който е живял около престола на Бога. Един ден той пожелал да стане като Бога и престанал да Му се подчинява. Непослушанието му станало причина за неговото падане. Бог го изпратил на земята, между хората, там да работи. И до днес, дяволът нашепва на хората: Живейте само за себе си! Който го слуша, той се отдалечава от Господа. Като знаете това, казвам ви да не мислите за дявола. Знайте, че Бог царува навсякъде. Той живее в човешките умове и в човешките сърца. Следователно, ако търсиш светлината на живота, ще я

намериш в Бога. Смешно е да запалиш една малка свещица и да мислиш, че това е слънцето. И свещицата свети, но не е слънце. Ти, малкият човек на земята, си въобразяваш, че си божество. Свещица си, но не си слънце. Не само ти, но и философите на земята са малки свещици. Цялото човечество представя сбор от малки свещици. Не си правете илюзии! Вие сте още малки деца, за които Бог създаде великия свят, да го изучавате. Божиите блага тепърва идат. Хубаво е това, което досега сте опитали, но то не е истинското ви предназначение. Докато си в морето, неизбежно ще се возиш на лодка; щом стигнеш на брега, на суша ще живееш. Лодката не ти е потребна вече. На сушата те чака кола, железница и други превозни средства. Можеш ли с тях да влезеш в морето? На същото основание, един ден ще влезете в нов свят, другояче устроен, не като сегашния. Казано е в Писанието: „Всички ще бъдат вдигнати на въздуха, дето ще посрещнат Господа." Мислите ли, че с тия тела ще се качите на облаците? Какво ще правите там с вашите глави, с вашите разбирания? Облаците, въздухът, за който се говори, представят умствения свят – там ще ви занесат. Ще ви вдигнат в света на великата Божия мъдрост. Само така ще разберете истинския живот. На земята, дето постоянно се раждате и умирате, дето страдате и се радвате, ще бъдете далеч от истинския живот. Човешкото тяло е подобно на гъсеницата. Както тя са завива в какавида и излиза, като пеперуда, за нов живот, така и човек трябва да излезе от своето тяло и да влезе в новия живот. И гъсеницата ще смени своите крачка с няколко крилца. Тя трябва да се превърне на пеперуда.

Кое е същественото за вас: религията, философията или науката? Религията е наука за живота; философията е наука за ума. А коя наука е за сърцето? Сърцето е неорганизирана област, която сега се организира. Една от големите задачи на сегашния свят е да организира човешкото сърце. Тази е причината, поради която и до днес човешкото сърце не функционира правилно. Колко пъти в минутата трябва да пулсира сърцето? Природата е определила ритъма и ударите на сърцето. За всяко жива същество тя е определила специален ритъм и брой удари. Ритъмът на сърцето на котката, на вола, на човека се различават коренно. Не само това, но има разлика в сърцето на добрия и на лошия човек, на умния и на глупавия. Изучавайте сърцето на човека, да се уверите в това. Колко удари прави нормалното сърце? – 72 удара. Значи, 7 + 2 = 9 – резултат. В ударите, които прави сърцето на светията, има нещо музикално. В него се забелязва особено преливане в ударите. В ударите на сърцето на престъпника има едно забавяне, прекъсване. В него се отразява нисшият, земният живот.

Аз съм правил опит с животните и съм намерил начин да ги укротявам. Среща ме лошо куче, погледне ме заканително, готви се да се хвърли върху мене. Аз го погледна в очите и следя движенията му. То клекне на известно

разстояние и чака да тръгна, за да ме подгони. Аз го гледам в очите, мисля за него и постепенно се отдалечавам. То остава назад и престава да лае. Преди години бях в едно варненско село. Всяка сутрин излизах на разходка, на север от селото. По едно време, едно голямо, лошо куче се спусна след мене и ме гони цял километър. Аз си продължих пътя, не се обърнах и не се занимавах с него. На другата сутрин, гледам: чака ме и тръгва след мене от лявата ми страна и лае. Това продължи няколко сутрини. На петата сутрин виждам същото куче, гледа ме с широко отворени очи, в които се чете усмивка. То пак тръгна след мене, но вече не лае. Маха опашката си доволно, приятелски. След това кучето не се мярна вече. Защо ме лаеше това куче? – Аз зная причината, но няма да я кажа. То беше женско куче. Друг път ме лаеше мъжко куче. То вървеше от дясната ми страна и искаше да ме ухапе. Аз го погледнах в очите и му казах: Откажи се от това желание. Обаче, кучето ме дебнеше цели десет дена. Един ден аз го заставих да тръгне пред мене, а аз след него. То върви; обръща се, тегли се назад, страх го е да не го ударя. Въпреки това, аз го заставих да върви напред. Така то вървя половин километър и почна да скимти, не можа да издържи. Аз го оставих да се върне назад. И това куче не видях повече.

Какво представя лошото куче? – Лош навик. Такива навици имат и хората. Не се докачайте от това. Аз предавам думите на кучетата, които ме лаеха. Те ми казваха: Един ден някои хора ще вярват в тебе, но други няма да вярват и ще те лаят, като нас. Какво ще правиш тогава? Те ще се вглеждат и в най-малката ти погрешка. Мъжкото куче ми казваше: Много мъже ще обикалят около тебе, и някои от тях ще искат да те хапят. Как ще се справиш с тях? – Това, което е вярно за мене, е вярно и за вас. Някой се влюби в тебе. Какво ще правиш с него? Дохождали са при мене хора и ми казват: Ти можеш да направиш всичко, каквото пожелаеш. Ние сме слушали, че ти помагаш на хората. – Това са материални работи. Какво ще им помагам? Аз зная, какво искат те. Искат да им кажа, къде има заровени пари. – Ако пък не искаш да ни кажеш, ти ги изкопай и на нас дай. – Сега нямам време. Като остана свободен, ще ги изкопая и ще изпратя и на вас. Те и досега ме чакат. С този пример искам да ви покажа, от какво се интересуват хората. Този, който иска пари, е нещастен. Не му вървят работите. Той иска, аз да поправя работите му, да подобря неговите условия. Няма какво да му оправям работите. Той не е работил според Божия закон. Той е способен човек, но не е развил своите дарби. И днес не иска да работи; живее с особени разбирания. Той очаква да дойде партията му на власт, че да го назначат на висока служба. Много ще чака! И в това има нещо хубаво. Ако през тези десет години не чакаше, а работеше, сам щеше да подобри условията на живота си.

Преди години, при мене дойде един иманяр от Старозагорско. Той ми каза: Чувал съм за тебе, че имаш големи знания. Знаеш, къде има пари. – Някои неща зная, някои не зная. – Не, и това знаеш. Ето, цели 25 години се занимавам с иманярство. Досега съм изкопал един ров, два километра дълъг. – Какво намери там? – Почти нищо, не си струва труда. – Ако през тези 25 години беше посял толкова декара лозе, досега щеше да имаш най-малко 500,000 лева в банка. А ти цели 25 години гони Михаля. Ти търсиш щастието по пътя на мързела, а не по пътя на честния труд. И това не е лошо, но мързелът влиза в човешкия порядък. Той, обаче, пак си държи на своето и ми казва: Да бях на твоето място, щях да изкопая много злато. – Аз не пипам земната банка. Заровените пари са в специални шишета, които аз по никой начин не докосвам. Някога, в краен случай, когато нямам отникъде нищо, позволявам си да взема само една златна монета. Останалите отново заравям. И веднага пиша върху шишето, че съм взел една златна монета. Някои мислят, че са господари на земното богатство, но те се лъжат. Знаете ли, какво нещастие донесоха въглищата на човечеството? И добрият, и лошият живот на предпотопните животни, превърнали се вече във въглища, се внесе в човешкия живот. Лошите духове, които бяха във въглищата, чрез изгарянето им, се освободиха, и днес хората се намират в чудо – не знаят, как да се справят с тях. Спасението им е в растенията. Те трябва да се умножат, за да погълнат излишната въглена киселина от въздуха. Само така, животът ще се нормализира. В бъдеще хората трябва да заместят въглищата с електрическа енергия.

И тъй, вземете поука от сегашния живот и работете за заместването на въглищата с електричество. Ако не успеете, завинаги ще останете в стария живот. Сега хората се оплакват, че животът им е изложен на големи опасности. И на фронта, и вън от фронта, с нищо не са сигурни. При едно нападение с аероплани се убиват хиляди мъже, жени и деца, все от мирното население. Страшно е това нападение, но поне е видимо. Каква човещина има в това разрушение и убийство на невинни хора? Днес всички хора са на фронта. Атакуват ги от видимия и невидимия свят. Много същества от невидимия свят, със своите аероплани, обстрелват хората. На техните стрели се дължат различните болести. Като не знаете причината на болестите, казвате: Това е Божия работа. Не е така. Да се бият хората, това не е от Бога; да боледуват хората, и това не е от Бога. – Нали сме създадени от Бога? – Така е, но грехът не е от Бога. Щом грешиш, ще си признаеш, че това се дължи на твоето неразбиране, на отричането на Божия закон. Грехът е резултат на човешките слабости. Те пък са резултат на леността. Като не иска да работи честно, човек прибягва към лесния път на живота – кражбата, измамата, лъжата. Откраднеш пари отнякъде и си казваш: Тези пари не са само за богатия, и аз имам право на

тях. Не, ново разбиране е нужно на човека. Животът е ценност, дадена ни от Бога, и ние по никой начин нямаме право да злоупотребяваме с него. Други ценности, дадени от Бога, са умът и сърцето. Като знаеш това, никога не цапай живота си; никога не цапай своя ум; никога не цапай своето сърце. – Не мога да живея в такава чистота. – Можеш, можеш, от тебе зависи. – Ще се помоля, и греховете ми ще се простят. – Можеш да се помолиш, но знаеш ли, как се изкупуват греховете? Помни: Само Бог е в сила да заличи твоите грехове. Сам не можеш да ги заличиш. Сега, аз говоря за онова, което спъва човешкия живот; спъва човешкото развитие; спъва неговия ум и сърце.

Моята цел не е да ви убеждавам, че вие сте грешни, а аз – праведен. Първоначално, Бог е създал човека чист и разумен. Впоследствие, той е оглупял и изгубил своята чистота. Така, той изопачил сърцето си, изкривил своя ум. Това означава неразбиране законите на ума и на сърцето. Следователно, не питай, защо грешиш, не се оправдавай, но си кажи: Трябва да изучавам законите на живота, да не греша. Влезеш в едно общество, искаш да си пробиеш път, да заемеш първо място. – Не се бутай, не мисли, че лесно ще се справиш с тълпата. Ако се бориш с тълпата, ще заприличаш на нея. Не ви съветвам да се борите с дявола. Той е месоядец, не можеш лесно да го задоволиш. Ти ще му предложиш вегетарианска храна – боб, леща, картофи, но той ще ти откаже. Обаче, дяволът не остава гладен. Днес-утре ще реже парченца от твоето сърце, докато те осакати. Колкото и да плачеш и страдаш, той не иска да знае. Щом те осакати и няма какво повече да взима от тебе, ще отиде при твоя брат, от него да взима. Никога не спори с дявола. Като го видиш, кажи му: И аз желая да бъда трудолюбив като тебе. Ти си свършил много неща, направил си много открития. Наистина, дяволът започва с доброто и свършва със злото. Той кара човека да стане религиозен, а после го обезверява. Той ще го издигне на високо място, ще го направи цар, владика и после ще му каже: Като си толкова набожен, толкова силен, хвърли се от тази височина. Какво придоби с твоята набожност? Какво спечели с твоята сила? Откажи се от Бога, от царуването си. Той ще те кара да се храниш хубаво, да затлъстееш, после ще ти изпрати някоя болест, да изгубиш силата си. И съвременната наука препоръчва на човека да се храни добре, да внесе в организма си известно количество калории, витамини, мазнини и, като се научи да преяжда, тя ще започне да го лекува. Това не е правилен начин на хранене.

Сега, аз не говоря за външния дявол, но за онзи, който всеки си е родил. Аз често опитвам този дявол, познавам го във всичките му прояви. Някой тръгне след мене и бърбори: Ти си много добър човек, само ти можеш да ми помогнеш. Разбирам, че той иска нещо от мене. Мисля си, какво да

направя с него, какво да му дам. Преди всичко, той не говори истината, не е убеден в това, което говори. Казвам му: Махни се оттук. Иди да работиш. Обаче, това не е разрешение на задачата. То е само отлагане на делото. Казвам: Сега нямам пет пари в джоба си. Един приятел обеща да ми даде 10,000 лева. Ако ги донесе, ще ти дам 1000 лева. Ако нищо не ми даде, не ме дръж отговорен. Той си отива. Но този ден не ми донесоха 10,000 лева. На втория ден той пак иде и казва: Дай обещаните пари! – Не донесоха и на мене нищо. – Друг няма ли да ти донесе 10,000 лева? – Не зная, и днес може да не получа. – Не ме обезсърчавай! Кажи, че някой ден ще ти донесат тази сума. Най-после, бръквам в джоба си и намирам 25 лева. – Вземи тези пари да си купиш един лотариен билет и ще спечелиш. Не ти казвам, колко ще спечелиш, но по-малко от 25 лева няма да спечелиш. Най-малко 50 лева ще спечелиш. – Да опитам. – Опитай, да видиш, че непременно ще спечелиш – поне парите за билета, които си дал. Веднъж той се връща от града и ми казва, че спечелил 200 лева. Пита ме: Като ми помогна да спечеля, защо не нареди да спечеля 15 – 20 хиляди лева? Не съм доволен от тази печалба.

Аз привеждам фактите. Защо е недоволен човек? Щом не е доволен от малкото, той ще бъде недоволен и от многото. Който не е доволен от 150 – 200 лева, той трябва да усили вярата си. Ако втори път вземе билет по същия закон, и вярата му е по-силна, ще спечели 1000 лева. Колкото повече се усилва вярата му, толкова повече ще печели. Най-после може да спечели и милиона. Печалбата, придобивката са възможности, които се крият във вярата. В света няма случайности. Лотарията влиза в човешкия порядък. Ако знаеш законите, лесно можеш да спечелиш. Достатъчно е да пипнеш един билет, за да знаеш, дали ще спечели, или не. Но това е изкуство. Разказват за един англичанин, който спечелил 500,000 лева на рулетка в Монте Карло. Той имал само 150 лева, които вложил в играта. Като спечелил изведнъж 500,000 лева, той толкова се насърчил, че искал да продължи играта. Един негов приятел, като видял увлечението му, извел го от залата и му казал: Достатъчно ти е това, което спечели. Всяко нещо има своя краен предел.

Питам: Какво сте направили за Господа? Той ви е дал отличен ум, отлично сърце. Той ви е дал добри условия, въвел ви е в безграничен свят, в безгранични условия и възможности. Какво искате повече? Защо роптаете и сте неблагодарни? – Искаме да учим. – От вас зависи. – Ама хората ни безпокоят. – Аз съм разрешил този въпрос. Никой не може да ме безпокои. Щом дойде някой да ме безпокои, веднага ставам невидим. Ако имаш да даваш на някого, и той иде ненавреме, стани невидим. Кой ще те безпокои тогава? Какво значи да станеш невидим? – Това значи, да отправиш мисълта си към Бога; да благодариш за всичко, което ти е дал, и

да си кажеш: Няма да се безпокоя. Моят кредитор е човек с непробудено съзнание. Помогни му, Господи, да се пробуди съзнанието му. Сега той е подобен на сомнамбул, който нищо не вижда. Сомнамбулът ходи със затворени или отворени очи по покривите, но нищо не съзнава. Ако някой го стресне ненадейно, той може да падне и да се убие. Значи, има физически и духовни сомнамбули.

Казваш: Искам да се повдигна, да стана виден човек. – Ти си духовен сомнамбул. Искаш да ходиш по покривите, всички да те видят. Или искаш да пееш хубаво, всички да говорят за твоето пеене. И това не е лошо, но целта на пеенето не се заключава в това. Пеенето е ритъм, движение, трептене. То регулира живота. Ако твоят ум и твоето сърце не трептят в хармония, ти нищо няма да постигнеш. Едно добро, хармонично сърце влиза в положението на всеки страдащ. Кажи на страдащия, защо се мъчи и скърби, и страданията му ще изчезнат. Срещам едного, хванал се за главата, плаче и се вайка. Защо? – Изгубил последните си 100 лева. Струва ли си за 100 лева да се плаче? Давам му 150 лева. Те не са изгубени. Аз ги влагам в неговата банка. Един ден, като забогатее, той ще ми ги върне. Не искам никакви лихви от него. Ако не забогатее, не искам нищо. С други думи казано: Докато си лош човек, можеш да правиш, каквото искаш; щом станеш добър, ще изплатиш всичките си дългове. Днес, понеже всички сте добри, призвани сте на земята, да изплатите всичките си дългове. Ще плащате по малко, по пет-десет лева на ден. Речено-казано в мисли, чувства и постъпки, всичко трябва да се изплати. След това можете да се върнете на небето, но вече чисти, освободени от всичко старо. Облечете се в чиста, нова дреха, та като ви видят в онзи свят, да останат доволни от вас. Не е въпрос, колко имате да давате. Важно е, че сте вече добре, че имате достатъчно приход и можете да се издължите. Някои от вас имат по 5,000 лева месечен приход, други имат 10,000 лева, трети – 20,000 лева месечен приход. Важно е, че всички сте вътрешно богати. Така виждам аз цялата работа. И тъй, вложете мисълта си във вашия добър ум, и чувствата си – във вашето добро сърце. Кажете си: Господи, благодаря Ти за доброто сърце и за добрия ум, които си ми дал. Отсега нататък, аз ще изпълнявам волята Ти, както е на Тебе угодно.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

4. Утринно Слово от Учителя, държано на
17 октомври, 1937 г. София. – Изгрев.

Книги:
Сърцето и умът
Ликвидация на века (Утринни Слова. Година VII (1937–1938). Том I. София, 1948)
18 беседи от 26 септември 1937 г. до 30 януари 1938 г.
Начало: 05:00

1937_10_27 Мястото на възвишеното и обикновеното в живота
Общия окултен клас

МЯСТОТО НА ВЪЗВИШЕНОТО И ОБИКНОВЕНОТО В ЖИВОТА

Отче наш.

Пишете върху темата: „Право и безправие“.

Сега, всички хора, както и вие, сте занаятчии. Все трябва да научи човек някакъв занаят. Стремежът на хората към известен занаят или към някакво изкуство се свежда към това, че те искат да бъдат щастливи. Представете си, че вашето тяло е направено от захар, или от някаква материя, която не може да издържа на всички условия. Какво ще стане с вас? Като дойде водата, ако тялото ви е направено от захар, то ще се стопи, ще се разтвори. Човек се топи и при топлината. Виждате един пълен човек, но като дойдат усилни условия на живота му, той започва да се топи и изгубва 10, 15, 20 и повече килограма от теглото си. Понякога човек губи от теглото си или при някаква болест, или при някаква мъчнотия. Ако се случи да гладува много, човек пак губи от теглото си. Ако пък яде повече, той напълнява, увеличава теглото си.

Сега, от какво зависи щастието на човека? Щастието на човека зависи от добре организирания му ум, от добре организираното му сърце и от добре организираната му воля. Тъй щото, човек трябва да знае, че щастието и нещастието му зависят от неговия език. Като каже една дума при известни условия, човек вижда от какво произтича неговото щастие или нещастие. Казвам: Сегашните хора трябва да изучават много добре химията. Казвате, че има специалисти по химия. В химията съществуват различни отрови, които химиците ги познават. Както има различни отровни газове, така има и различни отровни мисли, отровни чувства и отровни постъпки, които също така трябва да се знаят, както се знаят и отровните газове. Както по състояние материята бива твърда, течна, въздухообразна, етерообразна и светлообразна, така и мислите, чувствата и постъпките на човека могат да бъдат твърди, течни, въздухообразни, етерообразни и светлообразни. Ще кажете, че сте се объркали от тия неща. Всеки, който не разбира, всякога се обърква. Че и най-добрият певец, който пее хубаво, може да се обърка. Той, като минава от една октава в друга, като взима цели тонове, както и да е, но понякога дохожда до полутонове, които много (трудно) се взимат. Който разбира от музиката, веднага схваща, че е взел криво някой тон и бърза да го изправи. Сега, като наблюдавам лицата на съвременните хора, виждам колко криво мислят. И наместо да стават свети хора, те повече се

объркват в живота си. Та като гледам и вашите лица, аз си мисля: Накъде ли отиват тези хора? Казвате: „Какво има в лицата ни?“ Лицето на човека е един барометър, който показва, че времето ще се развали или ще се оправи. Лицето на човека показва дали той ще бъде щастлив или нещастен, праведен или грешен, учен ли ще бъде или невежа, страхлив ли ще бъде или смел, добър или лош ще бъде. Всичко е написано на човешкото лице. Като знае това, човек трябва постоянно да се оглежда, да знае накъде отива, както капитанът на кораба постоянно следи накъде отива, каква посока взима движението на кораба. Капитанът пътува в океана, на 10–15 километра навътре, затова трябва да следи посоката на движението, да знае на кое пристанище да спре. Например, когато човек иска да предприеме една работа, предварително той трябва да знае на каква посока ще върви. Мнозина са идвали да ме питат, ако започнат някакво предприятие дали ще вървят работите му. Дойде някой и ми казва, че иска да отвори една малка търговийка – търговийка-бакалийка. Казвам: И това може. Но виждам, че този човек, който иска да отвори търговийка, е със сприхав характер, той не може да разположи клиентите си. Дойде някой клиент, иска добра стока, той му казва сопнат: „Такава е моята стока, ако искаш вземи, ако не искаш, можеш да си вървиш.“ Така той прогонва клиентите си. И после се чуди, защо работата му не върви добре. Гледате друг някой, отворил дюкян и посреща клиентите си усмихнато. Като му искат добра стока, той им казва: „Бъдете спокойни, ще ви дам много хубава стока, на ваше разположение съм. Каквото искате, ще ви услужа.“ И какво виждате? Върви му на този човек. Онези хора, които стават религиозни, и те приличат на първия търговец. Те си поставят сериозни лица, стават мълчаливи и се отнасят с хората като аристократи. Те мислят, че са разрешили кой знае какви въпроси. А те стават по този начин смешни. Религиозният човек първо е един занаятчия. Той се учи първо да плете чорапи. Религията е нищо друго, освен плетене и разплитане. Ако някой е православен, в какво седи православието? В православието има една практическа страна. Правили ли сте вие на ден по сто, двеста, петстотин до хиляда поклони? Правили ли сте такава гимнастика? Ще кажете, че това е епитимия. Правили ли сте вие по хиляда поклони на ден, да знаете какво нещо са поклоните? Един калугер казва на друг: „Ти си много набожен човек.“ – „Отде знаеш това?“ Той мисли, че има работа с някакъв ясновидец, който го вижда как се моли. А този човек познава по мазолите на големия му пръст, които са станали от много поклони. Този калугер правил на ден по 500–600 поклони, от които са излезли тия мазоли. Казвате: „Няма да правя никакви поклони.“ – Да, но този, който е правил много поклони, и който изобщо прави поклони, е всякога здрав човек. Който не прави поклони, той всякога боледува. Не е лошо човек да прави поклони. Правенето на поклони се отнася към физическия свят. Какво означава правенето на поклони? Да прави човек

поклони, това значи да се навежда. Минаваш покрай някоя ниска врата, ще се поклониш, т.е. ще се наведеш, за да влезеш вътре.

В един анекдот се разправя за едно от старите времена, когато живели някакви хора, които никога не се покланяли, не се превивали, всякога ходили съвършено изправени. Те не знаели какво значи да се наведе малко човек. Ако рече човек да се наведе малко, това било голямо прегрешение за тях. Те били принудени всякога да ходят много изправени, без никакво навеждане или огъване напред, настрани или назад. Затова те всякога правили на къщите си високи врати, за да не става нужда да се навеждат. Случило се обаче, че едно семейство направило вратата на къщата си по-ниска, отколкото били всички други врати. Синът в това семейство бил доста висок. Като се зажени един ден, той си избрал една невеста, която била над метър и половина висока. Тъй щото, за да влезе през вратата, тя се намерила в невъзможност, главата ѝ стърчала над вратата. Събрали се всички близки и роднини на булката и започнали да мислят какво да правят, за да влезе булката в дома на своя избраник. Трябвало да се отреже главата ѝ, за да влезе вътре. Но това значело да умре. Всички започнали да плачат, но не знаели какво да правят. Всички започнали да мислят, какво да правят. Ако не отрежат главата ѝ, трябвало да развалят прага на вратата, да се издълбае, но и това означавало някакъв лош признак. Ако се отреже главата на булката – лошо. Да се развали прага – и това лошо. Всички започнали да плачат – не знаели как да разрешат този въпрос. Те започнали да се молят на Бога, да им даде някакво разрешение. В това време ги чул един човек и ги запитал: „Защо плачете, какво се е случило?“ – „Случи ни се едно голямо нещастие. Прагът на вратата ни е много висок, вратата ни е ниска и булката не може да влезе в дома, трябва да се отреже главата ѝ.“ – „У нас тия въпроси се разрешават много лесно. Какво ще ми дадете, ако накарам булката да влезе в къщата?“ – „Ще ти дадем всичките ѝ нанизи.“ Той се качил на врата на булката, и тя се навела. – Теглете я сега вътре. По този начин булката влязла в къщата на младоженика. Така дали нанизите ѝ на онзи, който я вкарал в дома на младоженеца. Казвате: „Е това е анекдот.“ – Не, това се случва всеки ден в живота на хората. Понякога ние мислим, че някои работи не могат да станат, а щом се качи нещо на врата ни, те веднага стават. Старият мисли, че никога няма да остарее, никога няма да вземе тояга в ръка. Гледате го, обаче, след 50–60–70 години той се навел, прегърбил се и се подпира с тояга. Старият, който по-рано не можеше да минава през ниската врата на къщата, сега минава вече.

Та казвам: Ние не трябва да очакваме на хората. Това е един анормален живот. При отдалечаването си от Бога, ние сме се отдалечили доброволно. Сега, например, вие не знаете кога една мисъл е Божествена и кога не е Божествена. Също така често вие не познавате кога едно чувство е

Божествено и кога не е Божествено. Не знаете (кога) една постъпка е Божествена и кога не е Божествена. Можете да предполагате само, но положително не знаете. Понякога вие казвате, че нещо ви е подшушнало вътре, казало ви е нещо. И тогава казвате, че Духът отвътре ми каза това и това. Такива случаи има много в спиритизма. Едно време, когато беше жив доктор Миркович, нашите приятели често устройваха сеанси. Та един ден, като се събрали неколцина в Бургас, казали на доктор Миркович от страна на тия духове, да отиде в Сливен, че като се върне, щяло да му се открие някаква голяма тайна. Доктор Миркович отива в Сливен, връща се, но никаква тайна не му се открила. Защо не му се открила, после му казали, че ако тази тайна се открие, целият Бургас щял да се покрие с жаби. Доктор Миркович се примирил с това положение. Той предпочел да не му се открие тайната, отколкото градът да се покрие с жаби. Трябва да се даде тълкуване на този език. Жабите са символ на материалистически живот. Значи, не може да се открие една тайна на човека, ако мястото, дето се намира той, е обхванато от материалистически живот. Този материалистически живот ще помрачи и мислите, и чувствата, и постъпките на човека. Следователно, при това положение той не може да има никакво откровение. В него ще настане такава мъгла, че той не може да знае посоката на движението си, дали е на север или на юг. И след всичко това хората ще спорят дали съществуват духове или не съществуват, и дали могат да се разговарят с духове. Те не могат да си представят какво нещо е духът. Духът не е нещо материално. Духът е една същина, която минава и през най-малките дупчици. Духът като дойде, може да мине и през едно шише, и през стена, и през железни обръчи, отвсякъде може да мине той. Ти не можеш да туриш на Духа никаква преграда, не можеш да го затвориш на едно място. На земята ти по никой начин не можеш да хванеш Духа и да го ограничиш. За да се види Духът, непременно трябва да му се придаде някаква гъстота, да стане видим. Вие трябва да имате една ясна представа за Духа. Не се старайте да му придадете външна, видима форма. Духът у човека, това е разумното, великото начало в живота. Великото в света, това е духът. Силата на човека седи в неговата разумност. Ако си разумен, ти ще имаш сила. Не си ли разумен, нямаш сила в себе си. Всички неща в света стават все чрез сила. Казано е в Писанието: „Духът Божий се носеше върху бездната“ – този Дух именно строи цялата земя. Той се е носил на повърхността на земята, но Той я е построил. Какво значи „повърхност“? Че се е носил на повърхността на земята това означава една материя, която не е била организирана. Това е представлявало един свят, в който нямало никакви закони, всеки си е живял както иска. Това е така, ако посоката е била една, но ако посоката на движението е станала разнообразна? Знаете ли колко нещастни биха станали при това положение? Вземете, когато на земята стават големи бури, всичката материя, всичкият прах се повдигат във въздуха, и хората

започват да се задушават. Пътниците, които са минавали през големи бури в Сахара, са се задушавали и умирали от тази материя във въздуха. Тази материя задръства дробовете на човека. Също такива мисли има, като тази материя, които задръстват човешката мисъл. Например, в ума на човека влезе мисълта, че или ще го убият, или ще му се случи нещо, и той не може да се освободи от тази мисъл. Какво трябва да направи, за да се освободи от тази вредна мисъл? Например, аз съм срещал много малко хора, които могат да представят нещата така, както са в действителност. Те винаги или ще ги увеличат, или ще ги намалят. Човек преувеличава нещата, защото в него има едно чувство, което преувеличава нещата. Някой път, като турим ръката си върху някой предмет, казваме, че един предмет е топъл, а друг студен. Това зависи от възприятието на нещата. Някои хора са чувствителни към топлината, а други не са толкова чувствителни. Други хора обичат да преувеличават нещата, като говорят за тях. Слушате някой да казва: „Този човек е планина човек." Той иска да каже, че този човек е висок и голям като планината. За друг човек казват: „Висок човек бе, цели три метра височина." Това е преувеличено. Невъзможно е човек да бъде три метра висок. Даже и Крали Марко, българският герой, не е бил три метра висок. Да е бил два метра, хайде да е два метра и половина, но не е бил три метра. Друг пък се оплаква от някого: „Страшно ме обиди този човек." – С какво го обидил? Казал му една обидна дума, нарекъл го „дръвник", „дърво". Какво лошо, какво обидно има в думата „дръвник"? При известни условия човек все трябва да бъде дървен. Какво означава думата „дърво", „дръвник"? Това показва, че този човек не може да мисли. Главата на този човек като на растенията, е заровена в земята, че с главата си човек е обърнат към центъра на земята, а с краката си към центъра на слънцето. За да не си дръвник, обърни главата си нагоре, а краката надолу. Ето, по този начин няма да бъдеш вече дръвник. Обаче, всеки човек, на когото главата е обърната надолу, а краката нагоре, е дръвник. Щом си материалист, ти си един дръвник. Това е де факто така. Ако някой ми каже, че съм дръвник, ето какво ще му отговоря: Прав си, защото всичките злини в света произлязоха все от дървото, от дърветата. Злото в света произлезе от дървото. Бог постави това дърво в рая и го нарече Дърво за познаване на доброто и на злото, и каза на първите хора да не го пипат. Тогава първите хора казаха: „Какво страшно има в това, да не буташ едно дърво?" И те го бутнаха. Господ им каза да не бутат това дърво и от плодовете му да не ядат. В Библията е казано за това дърво: Покрай това дърво няма да минаваш, отдалеч ще вървиш, ще го обикаляш, плодовете му няма да вкусваш, листата му няма да четеш. Така и днес се казва за някои неща, които са подобни на дървото за познаване на доброто и злото. В посоката, дето е това дърво, няма да гледаш, от плодовете му няма да ядеш. Подразбира се, че близо до него няма да минаваш. Ако попаднете близо до това дърво, не трябва да се

изкушавате, от плодовете му да ядете.

Казвате: „Защо Ева яде от плодовете на това дърво?“ – Че и вие всеки ден минавате покрай това дърво. И ако не ядете, искате поне да близнете от неговите плодове. Вие не ядете плода му, но изплезвате езика си и го близвате. Щом го близнете, веднага усетите горчивината му. Отровен е този плод. Например, дойде човек в дома ви, но вие нямате доверие в него. Гледате го, очите му играят на четири. Казвате: „Този човек не ми харесва“. И ако имате жена и дъщеря, вие сте нащрек вече. Или пък виждате, че ръката му е дълга, обича да пооткрадва това-онова. Като излизате, все гледате да не открадне нещо. Ако имате каса, ще я затворите. Ако имате пари, ще ги скриете някъде. Все ще гледате да вземете предпазителни мерки. Ако не вземете предпазителни мерки, парите ви ще се влюбят в него и ще му пристанат. И после ще трябва да го търсите. Казвате: „Така ли трябваше да стане?“ Често вие говорите за окултни сили. В какво седи една окултна сила? Ако бутнете по задницата един пъргав, подвижен кон, той така ще ви бутне, така ще ви ритне с крака си, че ще отхвръкнете настрана. Виждате една кобра, която си дигнала главата нагоре и вие казвате: „Какво си дигнала главата?“ Речете ли да я бутнете малко, тя веднага ще ви клъвне. След една минута ще се намерите на земята. Не само кобрата е в състояние да умъртви човека, но има отровни мухи, които също така умъртвяват. Много хора са умрели от такива отровни мухи. Тяхната отрова е заразителна. Тези мухи пренасят както своята отрова, така и отровата на различни болести. Изобщо, мухите могат да пренасят заразата от едно място на друго. Такова нещо са и окултните сили. И ако човек не знае как да се справи с тях, те могат да го уморят.

Често хората говорят за любов, но аз се чудя на тяхната любов. Казвате, че имате любов към Бога, а се обиждате лесно. Онзи, който има любов към Бога, той е глух за лошите работи. Каквото лошо и да му се каже, той е глух, нищо не чува. В любовта си към Бога, той е готов всичко да носи. Влюбените хора са търпеливи и благоразумни. Светът страда от това, че не е влюбен в нещо високо. Хората казват: „Ние разлюбихме.“ – Кажете ми, били ли сте някога влюбени. Както ви виждам, досега вие не сте били още влюбени. Аз не съм срещал още влюбен човек. Докато човек се сърди за нищо и за никакво, той не може да бъде влюбен. Гледам, жената и мъжът в един дом са се разсърдили един на друг, обърнали се гърбом, не си говорят. Тя се обърнала на една страна, а мъжът – на друга страна. Защо? Мъжът казва: „Изучавам Северния полюс“. Жената казва:„ Аз пък изучавам Южния полюс“. Тя казва, че не може да го търпи. Той казва, че тя му е омръзнала. И двамата искат някакво разнообразие. Сега, това, което ви говоря, вие го знаете. Няма човек между вас, който да не е обръщал гърба си на някого. Ако има такъв, ето още сега ще извадя хиляда

лева да му дам. Но ако река да ви глобявам по хиляда лева, аз ще спечеля, а вие ще изгубите.

Сега, ние говорим за човека. Докато в живота си човек не се влюби, той нищо не е разбрал. Трябва да се влюби човек. Влюбването е най-добрият, най-разумният живот. То не е някакво захласване. Влюбването разрешава всички противоречия в живота. Като се влюби, човек приема една нова посока на живота. Влюбването е Божествена сила, която носи щастие за човека. Между влюбените хора сиромашия няма. Ако хората не са влюбени, между тях цари сиромашия. Според мене, ако някой иска да бъде богат, да се влюби. Ако иска да живее добре, да се влюби. Казвате, че хората страдат от влюбване. Не, от безлюбие страдат хората. Влюбването носи в себе си изобилие от мисли, от чувства, изобилие във всичко. Когато човек се влюби, в умствения свят има изобилие. Когато се влюби, в чувствения му свят също така има изобилие. Тогава неговите мисли и чувства започват да текат. Той не е подпушен. В любовта няма никакво подпушване, никакво спъване. Неговите мисли, чувства и постъпки текат правилно. В Писанието е казано: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила.“ Това значи да се влюбиш, да възприемеш Бога в себе си. Любовта е разумна сила. Ако ти с духа си не обичаш Господа, сила няма да имаш в себе си. Сега, вие седите и казвате: „Как да възлюбим Господа?“ Други пък се молят, искат Господ да прости прегрешенията им. Какви са техните прегрешения? Като се молите на Господа, вие трябва да знаете какви са прегрешенията ви. Като отидете при Него, Той първо ще ви пита: Яде ли днес от плодовете на дървото за познаване на доброто и на злото? – „ Ядох“. – Щом си ял, ти трябва да знаеш какво да правиш, как да се лекуваш. Ако някой мине покрай касата на някой богат човек, погледне към парите в нея и си помисли:„ Да имах тия пари, щях да живея добре“. Щом помисли за парите, този човек е близнал вече от плодовете на дървото за познаване на доброто и на злото. Той се е заразил вече от него. Един беден християнин се молил дълго време на Господа за пари. Като вървял по улиците, един ден той видял една голяма торба с пари, която била забравена от един богат човек. Той веднага взел торбата и благодарил на Господа, че чул молитвата му. В това време друг един го проследил и започнал да го дебне, да търси начин да открадне парите му. В един момент бедният се захласнал и последният му задигнал торбата. Като се обърнал, първият видял, че парите му липсвали, но веднага забелязал крадеца близо до себе си. Той тръгнал подир него и завел дело, задето откраднал парите му. Първият, който откраднал торбата с парите, казал на съдията: „Господин съдия, ако отсъдиш делото в моя полза, ще ти дам половината от парите“. Съдията отсъдил в негова полза и получил обещаното възнаграждение. Вторият, който откраднал торбата, бил осъден

на две години затвор. Наскоро след това се разбрало, че съдията бил подкупен, и затова го осъдили на три години затвор. Случило се, че той бил поставен в същата стая с крадеца, когото осъдил на двегодишен затвор, но съдията не го познал. Съдията запитал престъпника защо е затворен. – „Остави се, затвориха ме за една торба с пари, която не можах да открадна както трябва". – „ Ами тебе защо те затвориха?" – „ И мене ме затвориха за същата торба". Тази торба не е нищо друго, освен плодовете на дървото за познаване на доброто и на злото. Ако питате жената защо е нещастна, ще ви каже, че е нещастна, задето откраднала торба с пари. Ако питате мъжа за нещастието му, и той ще ви каже, че е нещастен заради торбата, която откраднал. Ако питате учителя, свещеника, защо са в затвора, всички ще ви кажат, че са затворени все за тази торба. Всеки казва: „Човек трябва да има торба, пълна със злато, че дето отиде, в гостилница, в дрехарница, в хотел, навсякъде добре да го посрещнат. Няма ли тази торба със злато, никой не му обръща внимание, никой нищо не му дава." Лъжете се, всички сте излъгани. Ако мислите, че хората могат да ви почитат за парите, вие се лъжете. То е една квадратна лъжа, за парите човек не може да се почита. Онова, за което хората могат да ви почитат, това е вашата душа, вашият дух, вашият ум и вашето сърце. Всички други работи в света са произлезли все от тия четири сили в човека. Това са ценности, които ние трябва да изучаваме. Докато вие не изучавате ценностите на вашето сърце, на вашия ум, на вашата душа и на вашия дух, вие никога не можете да намерите щастието. И по десет пъти на ден да се молите, вие можете само да се самоизлъгвате, но щастието никога няма да намерите. Една гражданка ходила в Ерусалим и разправяла на една богата селянка, която наскоро загубила мъжа си, че в Ерусалим имало една тясна врата, и на нея една малка дупка, през която могло да се виждат заминалите за онзи свят. Селянката обичала много мъжа си и затова решила да отиде в Ерусалим да го види. Като се върнала оттам, тя срещнала гражданката и казала: „Всичко видях в Ерусалим: големи свещи се палят, свещениците добре служат, облечени със скъпи дрехи, но до тясната врата не можах да отида, възлюбления си не видях". Това, което търсих, не можах да го видя. Сега и вие сте в Ерусалим. Всичко сте видели, но още не сте минали през дупката на вратата. Вратата на любовта не е отворена още за вас. Значи, всеки има нещо, което обича, но не може да го намери. Някой казва, че има голяма вяра. Какво означава вярата? – Да имаш вяра, това не значи да отидеш при течащия извор и да си налееш от него вода. Да имаш вяра, това значи да отидеш при един сух извор, като пожелаеш да потече, той да потече. Да отидеш при извора, който тече и да напълниш от него шишето си, това не е вяра, това е користолюбие. Обаче, ако пресъхналата чешма накараш да потече, това значи вяра. Вие искате да бъдете щастливи, но като се намерите пред една мъчнотия, веднага я избягвате. Не, като се намерите пред мъчнотията си, която представя пресъхналата чешма, опитайте се да

прекарате от водата на другите чешми в нея. Успеете ли да направите това, да потече и пресъхналата чешма, вие сте се справили с вашата мъчнотия. Че ако вие не можете да прекарате водата и във вашата пресъхнала чешма, де е знанието ви? Де е вярата ви? Де е вашата любов?

Сега, аз не искам да ви навеждам на механизиране на нещата. Често вие искате да ви се даде нещо, но трябва да знаете, че може да ви даде нещо само онзи, който ви обича. Никой нищо не може да ви даде без любов. Всяко движение в света е образ или изражение на любовта. Ти се движиш, но това движение не произтича от самия тебе, друг някой те е подтикнал към него. Нали сте забелязали, как децата играят с карти на войници. Те нареждат по особен начин, че образуват от тях пирамиди. Ако една от картите се бутне, всички останали се събарят. Това не става от само себе си, някой друг ги е бутнал. Всяко разумно движение се произвежда от друга някаква причина, вън от нас. За самите нас изглежда, че движенията са механически, но те се предизвикват от външни причини. Някой иска, като направи едно добро, хората да го обичат. Ако ти мислиш, че с една добра постъпка хората могат да те обичат, ти си на крив път. Силата на човека не седи в това, което хората му дават, защото това, което днес хората ти дават, на Великден могат да си го вземат. Силата на човека седи в любовта, която той проявява. Силен е онзи, който проявява любовта си, а не онзи, към когото проявяват любовта. Силен е Бога, понеже Той проявява Любовта Си, Той е създал света и не се нуждае от нищо. Той казва на хората: Ако искате да бъдете щастливи, вие трябва да проявите любовта си. Но като проявявате любовта си, не съжалявайте, че сте я проявили. Някой казва: „Съжалявам, че съм обичал еди кого си.“ – Ако ти съжаляваш, че си обичал някого, то това показва, че не си разбирал любовта. Други хора пък ще съжаляват, че тебе са обичали. Ако синът не изпълнява волята на баща си, бащата няма ли да съжалява? Ако вие не изпълнявате волята на своя Баща, Той няма ли да съжалява? Ако ученикът не изпълнява волята на учителя си, той няма ли да съжалява? Ако слугата не изпълнява волята на господаря си, и последният ще съжалява. Ако слугата съжалява, че е обичал господаря си, той не е разбрал любовта. Някои от вас искат да бъдат господари. Аз виждам, че всички сте господари. По какво познавам, че сте господари? – Понеже имате глави. Всеки, който има глава, е господар. В този смисъл няма нито един човек в света, който да не е господар. Всички хора са все господари. „Господар“ означава служене на Господа. А „слугата“ означава служене на себе си. Следователно, когато видя човек, който служи на себе си и казва, че е слуга, казвам: Ти си слуга, но служиш на себе си. Вие служите на себе си. Всеки ден виждам как хората служат на себе си. Ръцете са слуги на този господар. Той отваря устата си и вие му служите. – Аз съм слуга, казва някой. – Няма нито един човек, който да не е слуга. На кого? – На себе си. Сега вие искате да ви

говоря за неща, които не съществуват в света. Сега вие искате да влезете в онзи свят и си представяте този свят такъв, какъвто не е. Вие си представяте ангелите, същества с крила, с бели пояси. Това е вярно, но не знаете, че ангелите са същества, които горят. Който се допре до един ангел, той ще се запали и ще изгори. Енергията на ангелите е толкова голяма, че който се допре до тях, съвсем ще се разтопи. Колкото пъти ангелите са дохождали до някой човек, той веднага е падал на земята. Даже и пророк Данаил, който бил един от видните пророци, като видял ангел, паднал на земята. Ще се прострете и вие, като видите ангел. При вида на ангела никаква сила няма да остане у вас. И след това ангелът трябва да ви дигне от земята. Сега, като правят спиритически сеанси, хората казват, че се явил архангел Михаил, или архангел Гавраил. Те не подозират даже, че ако наистина би дошъл някой от тях, те щяха да се прострат на земята. Това, което те са видели, е било някаква сянка от архангел Михаил или Гавраил. Като знаете това, не се лъжете. Явила се е някаква сянка като вас, някакъв човек и вие си мислите, че това са някакви ангели. Архангел Михаил няма да дойде да си играе с вас. Така не се изучава духовният свят. Спиритизмът представя явления от духовния свят, които трябва правилно да се изучават. Понякога търпя заблужденията на хората, но понякога ги разбулвам. Дохожда един и ми разправя, че изровили от земята една икона, която била там цели хиляди години. С това той иска да покаже, колко старинна е тази икона и с това да увеличи нейната цена. Поглеждам иконата и виждам, че тя е от християнски времена. А това, дето той иска да докаже, че тази икона е била в земята от няколко хиляди години насам, това не е вярно, защото християнството не е съществувало преди толкова хиляди години. Той не разглежда нещата научно и изпада в грешки и заблуждения. Питам го как са намерили тази икона. Той казва, че духовете са я открили. Сега да не бъда краен, трябва да се съглася с вас, че ангелите идват на земята. Но когато идва на земята, ангелът не се проявява в своето естество, но той се облича в много скромни дрехи. И Христос, като дойде на земята, не се облече в своите дрехи, с всичкото си великолепие, но взе рабски образ, за да бъде достъпен за хората. Ако се беше явил в своята същина, всички хора щяха да се разтопят. Второто пришествие, което хората очакват, ще се ознаменува с това, че като слезе Христос на земята, хората или ще се разтопят, или ще се обърнат към Бога. Там, дето Христовият крак стъпи, или ще се разтопи човек и умре, или ще се обърне към Бога. Като дойде Христос втори път на земята, няма да казвате, че искате да си поживеете малко, но ще знаете, че или ще умрете, или трябва да се обърнете към Бога. Как ще ме разберете сега? Ще кажете: „Какво очакваме ние от нашия Учител, а Той какво ни казва.“ – Какво очаквате от мене? Вие очаквате да ви дам пари, да станете богати, щастливи или да придобиете криле като ангелите. Други пък очакват да разбогатеят, да си купят автомобил, да се разхождат с него, да правите каквото искате. Не, вие трябва да учите. На

какво отгоре можете да очаквате всичко това? Не че желанията ви са лоши, но запитайте се, можете ли да оцените всичко това, което ви се дава? Ако река да подмладя една от старите сестри, да я направя красива, тя ще започне да се люби с този, с онзи, ще запали чергата на много млади момци и няма да знае какво да прави със своята красота. Има смисъл да направиш една стара сестра млада и красива, но ако тя съумее да обърне всички тия мъже, които се влюбват в нея, към Бога, и знае как да постъпва. Не е въпросът да запали чергата на младите момци, да се любува, целува и прегръща с тях, но да събуди в тях любов към Бога; да развие техните благородни чувства. Рече ли да се любува, да се прегръща и целува, това не е никаква любов. Целуват се хората, но кога? – Като получат нещо. Аз съм виждал как бедни хора целуват богатите. Като им даде някаква пара, те целуват. Като дам на някой беден човек десет лева, той бърза да ми целуне ръката. Като му дам още десет лева, пак целува. Като му дам сто лева, още повече благодари. Като му дам една хилядарка, той е много доволен и казва, че съм много добър човек. Всичко това става в света с цел да се проявите. Вие седнете някой път, не ви се дава пара на някого, казвате, че на вас трябват пари. – Не, парите спадат към човешкия порядък. Те не са нещо Божествено. Който живее в Божествения порядък, като слезе на земята, достатъчно е да бръкне в джеба си и веднага да намери една златна английска лира. В духовния свят книжни пари, банкноти не съществуват. Обаче в Божественият свят, когато поискаш, можеш да имаш по една златна английска лира в джоба си. Сега вие искате да знаете вярно ли е това, което ви говоря, или не е вярно. Ако вие носехте любовта в себе си, всякога щяхте да имате това, каквото пожелаете. Щом се съмнявате в любовта, нищо няма да имате.

Как се определя любовта? – Любовта се определя по следния начин. Единственото нещо в света, което не се обезверява, е любовта. Единственото нещо в света, което не се обезнадеждава, е любовта. Следователно, в любовта вярата е абсолютна и надеждата е абсолютна. Който има любовта в себе си, той лесно се справя с всичко. Като дойде хремата при мене, аз я поканя на гости, нахраня я, напоя добре, разговоря се с нея и после я изпратя. Хремата не е нищо друго, освен ненапреднали същества, голтаци, които посещават човека, за да получат нещо от него. Като се задоволят, те казват: „Покажи ни сега пътя, проповядвай ни нещо“. Казвам: Нищо друго не ви остава, освен да любите Господа. – „Че къде е Господ? Как да го намерим?“ – Ако река да ви разправям какво говоря с хремата и как ѝ проповядвам, ще кажете, че измислям тия неща. Затова няма да ви говоря нищо. Виждам, че като говоря на някои хора, те не вярват, но се представят, че вярват. Други пък искат да ме излъжат, да ме сметнат нещо. Аз разбирам хората, няма защо да ми се представят. Виждам, че на някой човек умът му не стига. Не е упражнявал ума си.

Какво ще искам от този човек? Питам този човек: Ти занимаваш ли се с Питагоровата теорема? – „Какво представя тази теорема?“ Той не знае, че квадратът, построен върху хипотенузата на правоъгълния триъгълник, е равен на сумата от квадратите, построени върху двата му катета. Много просто. Двата катета представят мъжа и жената. Следователно, силата, която мъжът употребява и силата, която жената употребява, се равняват на силата, която употребява детето, което се ражда от тях. Детето е хипотенузата. Следователно, силата, която детето съдържа, се равнява на двете сили, които майката и бащата са вложили в него. Детето е резултатът, който е равен на сумата от двата квадрата, построени върху катетите на правоъгълния триъгълник. Силата на нашия ум и силата на нашето сърце са вложени в нашите постъпки. Казвате: Всеки принцип си има свои закони, свой начин на приложение. И всеки закон има свои начини и методи как да се приложи. Ти не можеш да познаеш един принцип, ако не разбираш законите, които влизат в него. И ако не можеш да приложиш закона, ти не можеш да имаш никакво последствие. Аз съм срещал хора, които в движенията си, в махането на ръцете си са така хармонични, че те разполагат приятно. Други хора пък не те разполагат, движенията им не са така хармонични. Та като отивате при Бога, трябва да знаете как да отидете. Как да отидете при Бога? Някой казва: „Мене хората не ме обичат.“ Чудни са тия хора. Че и мене всички не ме обичат. Бог всички хора обичат ли Го? Не Го обичат. Мислите ли вие, че обичате Бога? Засега вие обичате само себе си. Вие сега се учите да обичате Бога. Засега хората от сутрин до вечер мислят само за себе си: Какво ще стане с тях, къде ще отидат, защо не им отдават нужната почит, защо никой не ги слави? Каквато работа и да започнат, хората мислят само за себе си. Някой казва, че служи на Бога. Той не е забравил за себе си, а мисли, че служи на Бога. Какво значи да забрави човек себе си? Да забрави човек себе си, това значи да оживее. Хората умират по единствената причина, че мислят само за себе си. Смъртта се дължи на еднообразието, в което човек често изпада. Еднообразието уморява човека. Във физиката се изучава действието на еднообразните процеси. Когато една капка вода пада продължително върху един камък, тя действува разрушително, благодарение на еднообразното ѝ движение. Казва някой: „Какво ще стане с мене?“ – Какво ще стане с тебе? – Ще умреш, ще се разсипеш, ще се изпариш – нищо няма да остане от тебе. – „Ами какво ще стане с моите книги? Какво ще стане с децата ми, с жена ми?“ – Всички ще се разсипете. Помен няма да остане от вас, нито прах, нито пепел. – „Ние забравихме себе си. Какво ще стане с нас?“ – Щом сте забравили себе, Бог ще мисли за вас. Всички трябва да мислим по това, как да извършваме волята Божия. Ние сме дошли на земята да вършим волята Божия. Вярата, величието на човека седи в изпълнение волята Божия. Ние трябва да носим три неща в ума си. Първото нещо е да бъдем свети и в името Божие да забравим всичко, което

се отнася до нас. Второто нещо: От всичкия си ум, сърце и душа да пожелаем да дойде Царството Божие на земята. И третото: С всичкото си същество да пожелаем да се изпълни волята Божия на земята. Наскоро в София е дошъл един англичанин, който ходил на Хималаите, ръководил една експедиция и разправя своите опитности. Но като разправя, в гласа, в очите му се чете едно спокойствие, като на човек, който е преживял нещата. Той носи реалността в себе си. Ако това същото го разправя човек, който не е ходил на Хималаите, съвсем друго ще говори. Той казва, че им останали още двеста–триста метра, докато стигнат върха, но това е една самоизмама, не е така в действителност. Това е една илюзия – не са близо до върха. При това, колкото по-нагоре се стига, дишането става по-затруднено. Там на всяка крачка, на всяка една минута трябва да се почива по 15 минути. Там движенията не са леки, с клатушкане се върви. Един метър разстояние се взима най-малко за половин час. Значи, триста метра ще се вземат за 150 часа.

Същият закон на движението съществува и в духовния свят. Когато човек започне да се приближава при Бога, той се клатушка, не може да върви прав. При Бога човек едва пристъпва. На земята се върви леко, но при Бога едва се пристъпва. Мнозина мислят, че лесно се отива при Бога. Не, който отиде при Бога, той съвсем ще се изгуби, нищо няма да остане от него. Той ще изгуби всякаква тежест. И тогава нагоре няма да може да върви; надолу – също, тогава ще остане някъде в пространството. Какво ще прави при това положение? Това ще се определи от неговия ум, от неговото сърце, от неговата душа и от неговата воля. Ако той разбира законите, ще се определи движението му от тия закони. Но ако не разбира законите, положението му ще бъде много лошо. Който иска да се движи в духовния свят, в неговата посока, той трябва да обича Христа. Като обича Христа, той ще се движи към Него, ще има един определен център. Ако обича Бога, към Бога ще се движи. Няма ли любов в себе си, той ще се клатушка. Всички хора в света, които се клатушкат, нямат любов в себе си. Някой казва, че станал въртоглав. Това показва, че той трябва да се влюби. – Ама аз се моля. – И аз се моля. Никой не се моли като Мене. Само че не ми се познава, колко се моля. За да не развалям пръстите си, да не ми стават мазоли на ръцете, аз правя поклоните така, че не допирам пръстите си до земята. Аз не искам да познават хората, че се моля. Гимнастиките, на които от толкова време ви уча, не са ли поклони? Човек трябва да се упражнява. Според мене, всяко упражнение е свето. Като се упражнява, човек трябва да развива съзнанието си. Когато иска да развива съвестта си, човек трябва да си тури средния пръст на мястото, дето е центъра на съвестта на главата. Изобщо, когато прави поклони, човек не трябва да се допира с пръстите си до земята, да се осакатява. Защо трябва да се допира с пръстите си до земята? С поклоните, които правят към земята, хората се заблуждават. Те

не подозират даже, че по този начин се молят на един Бог, който е в центъра на земята. Бог, на Когото хората трябва да се молят, не се намира в центъра на земята, но в душата на човека. Аз не съм против поклоните, но те са заблуждение. Някой седи и се покланя. Друг пък се изпъчва. Правилната стойка на човека е, когато той има правилни отношения. Когато умът и сърцето, т.е. когато мислите и чувствата на човека се балансират, той има едно право положение. Ти не можеш да бъдеш прав, ако нямаш правилни отношения към сърцето и към ума си. Ако енергиите на вашия мозък и на вашето сърце не са правилни, вие не можете да имате право положение. Някой навел главата си към земята и мисли, че всичко е на земята. Не, всичко не е на земята. Човек е взел от земята, но всичко не е на земята.

Сега това, което дотук ви говорих, малко мяза на стевасница. Така поставяте вашите килими на стевасница, с цел да излезе нещо по-хубаво от тях. Така и аз искам да избухам вашия прах. Понякога аз обичам чергите да се изчистват с ръце, без бухалки. Щастието човек може да добие само при едно правилно отношение между своите мисли и чувства. И когато обичате някого, вие трябва да обикнете Божественото в него. Това значи вашата любов през целия ви живот да не се измени нито на йота. Ако не се увеличава или намалява, поне да не се изменя, каквато е била в качеството на живота ви, такава да остане и до края. Обаче, правилно е любовта да расте. Всеки ден към любовта ви трябва да се прибавя по един микроскопически придатък. Любовта е закон на разнообразие. Любовта подразбира безграничното щастие, в което вселената е потопена. Вие живеете в света, а сте затворили ума и сърцето си, а трябва да знаете, че Божиите блага се приемат именно чрез ума и сърцето. Как ще дойде щастието за вас, ако вашият ум и вашето сърце са затворени? Всеки ден трябва да блесват в ума ви и в сърцето ви по една светла мисъл, и по едно топло чувство. Безгранични мисли и чувства трябва да проникнат в душата ви. Умът и сърцето са спомагателни средства за душата. Душата е ваша майка. След това тази енергия ще мине към Духа. По този начин ще стане едно вътрешно движение между вашия баща – духът ви; между вашата майка – душата ви, между вашата сестра и вашия брат – умът и сърцето и най-после и вие, човекът, ще се съедините в една фамилия, между която ще се прояви Господ. Когато във вас се събуди вашият дух, вашата душа, вашия ум и вашето сърце, вие образувате една фамилия. Тогава Христос казва: „Дето са събрани двама или трима в мое име, там съм и аз“. С други думи казано, Бог присъствува в онзи човек само, в когото умът, сърцето, душата и духът са пробудени.

Сега, аз искам да ви заставя да мислите, но не така, както досега сте мислили. Това, което е било досега, то е за децата. Вие няма постоянно да

останете деца. Това, което сега имате, е добро, но то е за възрастните, а вие няма да останете вечно възрастни. Това, което сега имате, е хубаво, но то е за старите, и вие вечно стари няма да останете. Тогава кое е положението, на което трябва да останете? Казано е в Писанието: „Ако не станете като децата, няма да влезете в Царството Божие." Благата на Царството Божие са достояние, на разположение на децата. Децата имат един отличен, непокварен ум и едно непокварено сърце. Следователно, всички ония хора, които имат непокварен ум и непокварено сърце, са деца на Бога. На тях принадлежи Царството Божие. Сега, като се върнете в дома си, вие трябва да се очистите. Как ще се очистите? Вземете тефтера си, в който сте писали, кой какво има да ви дава и вижте можете ли да простите. Като видите, че можете да простите, зачеркнете дълга на този, на онзи. Щом зачеркнете дълговете на вашите братя, на вашите ближни, вие сте се очистили. След това скъсайте тефтера. Разправяха ми един действителен случай, който го преживял един голям богаташ, български чорбаджия. Той заболял от някаква болест и се пренесъл на онзи свят. Като се върнал на земята, казал на сина си: „Синко, дай ми тефтера. Така не се живее". Синът донесъл тефтера, и той започнал да къса лист след лист от него и да ги хвърля в огъня. После казал на сина си: „Синко, казаха ми на онзи свят, че ако продължавам да живея по този начин, кракът ми няма да стъпи в онзи свят". Така изгорил той всички тефтери. Значи, да се пише в тефтерите, кой колко има да ви дава, това е неправилен живот. – „Без тефтери трябва да се живее, казал той на синовете си". Сега аз ви виждам, всички седите с тефтерите си – и мъже, и жени. Като се върнете по домовете си, извадете старите си тефтери и ги изгорете. Без тефтери трябва да се живее. И тогава заемете се с новото. Новото седи в следното: Умът и сърцето ви трябва да бъдат детински. След това започнете да служите на Бога с любов. Ще кажете, че аз трябва да ви покажа как да направите това. Ще ви покажа как да го направите. Черното трябва да излезе вън от вас. Казвате: „Какво ще стане с нас, като скъсаме старите си тефтери?" – Ще започнете с любовта. Пътят на любовта е нагоре. Снощи идва при мене една сестра, но аз не приемам никого този ден. Тя ми говори тихо, иска никой да не я чуе. В нея е силно развит страхът. Пък аз оставям отворена вратата, макар и да не съм малко разположен, искам да ѝ покажа, че се излагам тъкмо на това, от което трябва да се пазя, да не ме лъха студ. Казвам ѝ да говори по-високо, да я чуя, но тя не иска никой да я чуе, затова едва мърда устата си. Казвам ѝ: Това, от което те е страх, отдавна е известно вече. Тебе те е страх от хората, а не те е страх от Господа. Така постъпват много хора, които не са вегетарианци. Те живеят между вегетарианци, и от страх да не им се смеят, те минават пред тях за вегетарианци, ако останат сами, нагъват рибата и месцето. Казвам: Мнозина се страхуват, какво ще стане с тях. Те обичат живота, затова се страхуват. Други казват: „Какво ли говорят хората за мене?" – Това е

човешко тщеславие. – „Какво ли мисли Господ за нас?“ Питам: След като умрете, какво ще мисли Господ за вас? За това вие не искате да знаете. Всъщност, докато сте на земята още, вие трябва да мислите за Господа, и като помислите за Него, да няма нещо невъзможно за вас. Докато още не сте дошли до Бога, както и да е, но дойдете ли до Него, кажете: „Всичко мога заради Господа.“ Така беше със светиите. Като дохождаха до любовта, и на кладата ги туряха, те издържаха. Те бяха радостни и весели, и пееха. Светията го горят, а той си пее, радва се, че ще се освободи от несносния живот.

Казвам ви сега: Влюбете се. Сега аз ви съветвам да се влюбите. В кого? Някоя жена се оплаква, че мъжът ѝ се влюбил. – В кого? – В друга някоя жена. – Радвайте се. – „Как да се радваме? Мъжът ми взеха“. – Мъжът ви, това е вашият ум. Следователно, ако някой може да вземе ума ви, вие сте жалко същество. Жената ви, това е вашето сърце. Никой не може да вземе сърцето ви. Следователно, не се заблуждавайте от външните форми на нещата. Бог ви е дал един мъж, умът ви, който никой не може да вземе. Бог ви е дал една жена, една девица, сърцето ви, което никой не може да вземе. Вие говорите за обичта, но това, което наричате обич, още не е никаква обич. То е предисловие на обичта. Животът съществува преди обичта. Да обичате някого, това значи да спечелите нещо: и той, и ти. Когато двама се обичат, там е Бог. Дето е Бог, там иде щастието, там иде любовта. Аз бих желал, когато двама души се обичат, Бог да е между тях. Ако видя двама души, които се любят, и Бог не присъствува между тях, аз имам особено мнение за тяхната любов. Аз бих желал всички хора да се любят така, че Господ да е между тях. И тогава ще кажа: Блажени сте, че Господ е между вас. И като се обичат по този начин, любовта ще тече в техните умове и сърца като извор. Това означава безсмъртие. Когато Господ дойде между хората, всички ще оживеят. Когато умът и сърцето в човека се залюбят така, че каквото умът каже, сърцето да го приеме и каквото сърцето почувствува, умът да го поддържа, ние наричаме това истинска любов. Истинската любов подразбира единство в мислите и в чувствата на човека. Ще кажете: „Възможно ли е това?“ – Възможно е. Аз виждам практическата страна на въпросите и затова ви говоря за неща, които зная, които съм опитал и проверил хиляди пъти. При това положение всички въпроси са разрешени. Няма нито един въпрос, който да не е разрешен. Когато съм се намерил в тъмнина, в положение да не мога да реша въпросите, аз веднага отправям ума си към Бога. Щом отправя ума си към Бога, веднага всякаква тъмнина изчезва. Всяка мисъл, отправена към Бога, носи светлина. За Бога няма невъзможни неща. Когато някой казва, че е грешен човек, това значи, че той не обича. Щом почне да обича, веднага ще стане праведен. – „Ама аз съм нещастен човек.“ – Нещастен си, защото не обичаш. Щом почнеш да обичаш, ще бъдеш щастлив човек. – „Сиромах

съм.“ – Сиромах си, защото не обичаш. Щом почнеш да обичаш, ще станеш богат човек. – „Невежа съм.“ – Защото не обичаш. Почни да обичаш и ще станеш учен. Любовта, която носи всички блага в света, може да развие всички способности и чувства на човека. Като дойде любовта в човека, той ще възкръсне. Всички трябва да възкръснете. Сега вие седите и се страхувате, какво ще мисли светът за вас. Вие не искате да знаете какво Господ мисли за вас, но се спирате върху въпроса, какво хората мислят за вас. Вие, които живеете на Изгрева, трябва да се запитате, какво Господ мисли за вас, дали живеете както трябва. – „Ама какво мисли светът за нас?“ – Оставете света. И в света е Господ, но и светът не Го познава, и вие не Го познавате. Господ е навсякъде: и във въздуха, и във водата, и в растенията, и в камъните, и в светлината. Като ви заболи нещо, викате: „Олеле Господи, боли ме коляното.“ Защо идат страданията? – Страданията идат, за да познаете Господа. Като се обърнете към Него, Той ви изцелява и казва: Не искам да бъдете толкова своенравни деца.

Сега, като ви говоря толкова много, има една опасност, да не ви преточа, както точиларят може да преточи един нож толкова много, че да развали острието му. За да вървите напред, вие трябва да изхвърлите съмнението в себе си. Вие се съмнявате, че като сте остарели, нищо няма да излезе от вас. Други се съмняват, че ще осиромашеят, защото нямат пари. – Какво от това, че нямат пари? Те нямат пари, но имат един отличен ум. Човек има ценното на ума в себе си. Той има едно сърце – ценното има. Той има една душа – ценното на душата има. Той има един дух – ценното на духа има. В човека е вложено голямо богатство, което той не подозира даже. Върху това богатство той трябва да работи. Когато човек не знае ценностите на своя ум, на своето сърце, на своята душа и на своя дух, той нищо не знае. Истинското знание седи в познаване на тия ценности. Докато презирате човека, вие не познавате ценностите на неговия ум, на неговото сърце, на неговата душа и на неговия дух. За да познавате брата си, вие трябва да имате за основа доброто и разумността.

Та казвам: Започнете с приложението, да станете силни, да живеете правилно. Престанете да живеете за себе си. Ако не живеете за себе си, всичко ще имате. Целият свят страда от това, че не обича Бога. Сега от всички се изисква любов към Бога. Тази любов включва благото на всички хора в света. Каквото правите, не дигайте шум около себе си. Каквото правите, правете го разумно. Много хора лесно се обиждат, други лесно се обезсърчават, а трети лесно се обезверяват. Като се обезвери, някой се самоубива. Едни искат да бъдат богати, други – силни, трети – да заповядват, да станат господари. Много неща желаят хората, но те трябва да знаят, че и без това са господари. Защо? – Защото Господ е турил на всички хора по една глава – господар на тялото им. Вие сте господари на

себе си, но имате и две деца, на които трябва да слугувате. Вие всякога слугувате на себе си, на своя господар, а на краката си заповядвате. Те са вашите слуги. Каквото господарят – глава – заповядва, ние вършим. Краката се движат под влиянието на заповедите на господаря – глава. Някои казват: „Долу господарите!“ – Аз пък казвам: – Долу слугите, горе господарите. Това е законът, който съществува и в природата. Казвате: „Долу господарите!“ Това значи: „Долу главите!“ Какво ще ми разправяте? Възможно ли е това? Това са заблуждения. Главата всякога трябва да бъде горе. Ако главата на човека се тури долу, той представя дърво, със заровена глава в земята. Кажеш ли, че главата трябва да бъде горе, това показва, че признаваш и разбираш ценностите на своя ум, на своето сърце, на своята душа и на своя дух. Бог ви е дал толкова блага, какво ще търсите своето право? Той ви е дал свобода. Казвате, ще ходите да воювате. Ще кажете:„ Долу господарите?“ – Не, долу слугите, горе господарите. Ето какво разбирам под думите: Долу слугите, горе господарите. – Горе правата мисъл. Горе доброто сърце. Горе благородната душа. Горе великия и мощен човешки дух. В този смисъл аз взимам господарите, а не така, както вие ги разбирате. Това е разрешение на въпроса. Всички други системи, каквито и да са, не могат да разрешат въпросите. При това положение хората ще се раждат и ще умират, а при новото положение те няма да умират, ще станат безсмъртни. Когато хората се обичат, работите се нареждат много лесно. Човек изобщо се нуждае от много малко. Той има нужда или от едни обуща, или от една шапка, или от една дреха. Хората се оплакват, че са бедни, но всъщност в света има голямо изобилие, а не недоимък. Обаче, погрешката на хората седи в това, че те са поставили господарите долу, а слугите горе. Това разместване на нещата създава страданията в света. Когато казвате: „Горе слугите“, аз разбирам, че вие имате предвид стомаха си и мислите какво ще ядете и пиете, а малко мислите как трябва да живеете. Благодарение на това се явява една безрезултатна борба. Колкото пъти и да изрязвате магарешкия трън, той все израства. И десет пъти да го изрязвате, той все ще поникне, и все магарешки трън ще си остане. Искате ли да го запазите, трябва да го пресадите. Само така той може да се облагороди. Но трябва да знаете как да го пресадите. Иначе, той все трън ще си остане, и все ще израства.

Казвам: Като е дошъл на земята, човек трябва да работи, да организира своята материя, да организира своите мисли и чувства. Често наблюдавам хората и виждам, от какви малки работи се смущават. Някой оставил парите си в къщи и се страхува да не го оберат, безпокои се. За да не се страхува, нека остави парите си в някоя банка. Пък от гледището на този, който краде, той си мисли, че е безразлично, къде ще бъдат парите, в тебе или в него. Ако разглежда човек нещата от Божествено гледище, двете му ръце представят аз и ти. Тъй щото, дали парите ще бъдат в лявата или в

дясната ръка на човека, това не е важно. Все едно е, коя от двете ръце държи парите. И като дадете пари на някого, никакъв подпис не трябва да искате. Неговият ум, неговото сърце, неговата душа и неговият дух не са нищо друго, освен подпис на човека. При такъв подпис човек трябва да бъде сигурен, че никой не може да го изиграе. Нито единият, нито другият могат да се изиграят. Ако единият или и двамата се страхуват, въпросът седи малко по-другояче. Аз бих желал да живея между хора, които не се лъжат, които мислят право, които са силни и благородни. Аз се радвам на силните хора, защото силата е качество на ума. Аз се радвам на благородните хора, защото благородството е качество на душата. Аз се радвам на хората, които носят светлина, защото светлината е качество на Духа. Аз се радвам на хора, които имат добри сърца, светли умове, благородни души и силни духове. Сега всички трябва да се уважавате. Всеки човек да уважава сърцето на другите. Всеки да уважава ума на другите. Всеки да уважава душите на другите. Всеки да уважава духа на другите. Това се изисква от човека. Всякога да си отдавате уважение едни на други. Изучете онова, което Бог е вложил във вас. И приложете любовта към всичко живо в света. По този начин ще се разрешат всички мъчнотии, които ви измъчват. Лесно се разрешават въпросите, но ако човек разполага с необходимите за това елементи. На онзи, който умира и се задушава, въздух му е нужно. На онзи, който ходи в тъмнина, светлина му трябва. На гладния трябва хляб. На жадния му трябва вода. Човек се нуждае, следователно, от същественото за своята душа, за своя дух, за своето сърце и за своя ум.

Това е учението на бъдещето, което сега иде в света. Това е учение, което ние трябва да носим в света.

Мото:

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

XVII година.
4 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 27 октомври 1937 г., сряда, 5 ч. с.
София – Изгрев.

Бележка /на координатора Вергилий Кръстев/:
На 20 октомври 1937 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция.

1937_10_29 Приближаване и отдалечаване
Младежкия окултен клас

ПРИБЛИЖАВАНЕ И ОТДАЛЕЧАВАНЕ

Отче наш.

Имате ли тема? – /Имаме./ – Четете. /Чете се темата „Най-малкото, което спъва“/

Разглеждайте въпроса физически, вие го разглеждате много отвлечено. Какво разбирате под думата „малко“, конкретно какво се разбира под думата „малко“? „Малко“ и „голямо“ си противопоставят. Какво разбирате под „малко“ и „голямо“. Какво разбирате под думата „страх“ и „смелост“? Смелостта по какво се отличава? Или вземете човек, който иска да се докара, иска да се облече хубаво, а друг ходи скромно, и по какво се отличават един от друг? По какво се отличава топлината от студа? Телата, които са топли и които са студени, по какво се отличават? Има съществени качества. При кои работи, при кои неща човек може да бъде щастлив? При малките или при големите? Ако искате да прекарате една река през вашия двор, голяма река ли ще прекарате или малка? Ако искате да плавате, в малката ли река ще плавате или в голямата? Например, вземете птичките, които хвъркат. Вие имате едно понятие, казвате: „Колко са блажени тия птички, хвъркат нагоре, надолу, разхождат се“. Всъщност птичката колко е блажена? – Целия ден търси храната си. Където и да кацне се мисли за яденето. Птиците мислят само за яденето. Когато остане празна, няма за какво да мисли, започва да се пощи, глади си перцата, прави си тоалета. Значи, тогава ще познаете, че се е наяла. Щом седи и внимава, тя мисли само за яденето. Питам тогава: Кое е онова, което заставя птиците целия ден да хвъркат? Да допуснем, че вие някой път сте недоволни и не знаете от какво зависи вашето недоволство. Някой път вашето недоволство зависи от глада, понеже сте били гладни. След като сте яли, недоволни сте от яденето, яли сте лошо ядене и целия ден имате лошо разположение. Някой път като сте се наяли добре, имате добро разположение. Например, вземете, някои деца обичат да седят в къщи, други пък не се свъртат. На какво ще го отдадете. Има деца, които в къщи не може да ги задържиш, се навън искат да ходят. Пък други, цял ден седят в къщи. Някои хора много обичат дома, домът е като положка, целия ден седят като птичка в положката. Квачката като се разклочи, тя седи на гнездото, дали има яйца или не, не гледа, мисли че мъти нещо. Та и човек понякой път мяза на такава квачка, седи някъде, мисли, че има някаква идея. Пък той я няма. Или понякой път вие казвате: „Аз не съм разположен“. Какво разбирате под думите „разположен“ и „неразположен“. А пък те са граници. Значи малко разположение и много разположение. Кое е по-хубаво? Някой път

малкото е по-хубаво, кога? – Малкото неразположение е за предпочитане пред голямото неразположение. А пък голямото доволство е за предпочитане пред малкото доволство. Какво разбирате когато някой път казвате „малки добродетели“ и „големи добродетели“. Малките добродетели са семенца. А пък големите дървета са семенца посети, които са изникнали. Винаги малкото става голямо. Но нали сега във вашата математика казват, че от единицата по-голямо няма. Ние казваме, че от единицата по-голямо няма. Но в живота се опровергава. Един грош и един грош, два гроша. Кое предпочитате един грош или два гроша, между единият грош и двата гроша, кое е за предпочитане? Между два гроша и три гроша, кое е за предпочитане? Значи, две е за предпочитане пред едно; три е за предпочитане пред две; четири е за предпочитане пред три; пет е за предпочитане пред четири и т.н. Например, вземете един съвременен музикант пианист. Ако пръстите са му много къси, ако първият пръст е 5 сантиметра, третият – 5 сантиметра, малкият пръст 2 сантиметра, може ли да бъде добър музикант? Един има хубави пръсти, първият пръст 12 сантиметра, средният – 14 сантиметра, четвъртият има 13 сантиметра, малкото кутре е 9 сантиметра. С тези пръсти ще може много по-добре да свири. Но, представете си сега, че първият пръст е 1 метър, вторият пръст е един метър и половина, третият, безименният пръст е 1 метър, 75 сантиметра е малкото кутре. Какво ще правиш с тия пръсти? Най-хубавото е човек да бъде господар. Човек трябва да има определени пръсти, но като стане сутринта да може да ги продължи, или да ги скъси. Ако е за дълги, дълги да ги направи, ако е за къси, къси да ги направи. Ако имаш такава ръка ще се справиш по-лесно. Казва някой, че той като Настрадин Ходжа си направил една пещ и дошли другите, започнали да ги критикуват. Казват: „На криво си си турил вратата, не трябваше да я туриш на юг, ами към север“. Друг казва: „Не, към изток трябваше да се тури“. Той взел, че направил пещта на две колела и на всеки, който дойде да си дава мнението казвал: „Ти накъде искаш да бъде вратата на пещта?“ Навсякъде обръщал вратата и разрешил въпроса. Кой как дойде казва: „Не си обърнал правилно вратата на пещта“. Казва: „Ти накъде искаш?“ Обръща я на тази страна, на която той иска. Когато искате да угодите на хората, трябва да имате една пещ на две колелета, другояче не е икономично. Ако за всеки едного градите по една пещ не е икономично. Или може и по друг начин да разрешите въпроса. Един като го критикували, той си направил една пещ, на която вратата била обърната към изток, друга пещ с врата обърната на запад, трета – на север, четвърта – на юг. Така ги наредил. Иде един и казва, че вратата на пещта не е обърната както трябва. Пита го на коя страна иска да бъде обърната вратата на пещта и го завежда при тая пещ. Който дойде, накъдето иска да бъде обърната вратата на пещта, при тази пещ го завежда. Дойде някой, каже: „Ти не си направил пещта както трябва“. Казва: „Тази пещ не е за тебе и го завежда при неговата пещ“.

Казва: „Аз имах предвид вашето мнение и затова направих такава пещ“. Казва: „Тази пещ е отлична“. Дойде друг и каже: „Що не обърнеш пещта на другата страна?“ Казва: „И такава пещ имам“, завежда го при тая пещ. Та трябва да имате най-малко четири пещи, за да угодите на хората. Четири точки има. Сега, в коя пещ се опича хлябът най-хубаво? В тая, вратата на която е на север или на юг. В коя пещ се опича хлябът по-хубаво? Фурнаджиите накъде турят обикновено? Повечето е обърната към юг. Вратите на пещите турят към южното полушарие. Изобщо де си турят изходните врата на домовете? Някои са на изток, но повечето са откъм юг, понеже оттам грее слънцето. Входната врата е откъм юг. Сега вие се смеете на Настрадин Ходжа. Казвам: Къде е тази пещ с двете колела? Ами човек я направил на две колелета. Устата на пещта това е входната врата. Долу в неговата утроба се пекат всичките баници, всичко тук долу се пече. Той току се обърне на една и на друга страна. Той навсякъде се обръща не само на четири страни. Ти накъдето искаш може да се обърне и на север, и на юг, навсякъде се обръща. Туй показва, че човек е много умен.

Но всяко учение има практическо приложение. Кое наричаме практическо приложение? Думата „практика“, какво означава? Тя не е българска дума. Някой от вас знае ли гръцки? Някой път казват: „Той е практичен човек“. Често човек в своя живот мяза на една дресирана котка. Има много навици в човека, които го спъват в неговия живот. Всичките противоречия произтичат, че ние не сме господари на всичките положения, при които изпадаме. Един се хвалил със своята котка, че е много възпитана. Възпитал я да носи една табла с кафе, върви на два крака, носи таблата. На гостите поднася тази котка кафето. Казват му: „Котка е, колкото и да носи кафе, котка си е“. Много е възпитана. Отива един ден на гости, котката носи таблата, той носил със себе си една мишка, и като я пуснал, котката пуснала таблата и започнала да гони мишката. Старите навици, да гони мишката, излизат. Вие сега може да се смеете. Но колко пъти вие пускате таблата? Вие имате някое малко желание, носите кафето с таблата, излезе мишката и вие пуската таблата, разлеете кафето, да гоните мишката, да реализирате вашето желание. Някой път някой ви каже: „Колко сте невежа“. Вие като ви каже невежа, веднага целият ден сте неразположен. Казвате: „Аз да съм невежа“. Какво разбирате? Или някой ви каже: „Ти си много прост“. Но, ако ти си много музикален, имаш едно крайно музикално ухо, като ти каже „Ти си много прост“, този дума не е музикална, за туй звучи грубо. После казва: „Ти си невежа“. И тя е немузикална. Или ти каже „Лош си“. И тя не е музикална. „Ти си скръжав“, не е музикална. Има думи, които не са музикални. Следователно, ако ти си глух и ти каже, ти си прост, ти като не чуваш, не разбираш. Всичките думи, които не са музикални, са неприятни. Има думи, които не са музикални. Произношението не е музикално. Да кажем,

един човек може да се обиди. Ти кажеш „Овца“. Той казва „Овца“ – обижда се. Но ако му кажеш „агънце“, не се обижда. Агънцето ми, пиленцето ми, ако кажеш не се обижда. Но ако кажеш „кокошка“, той ще се обиди. Ако една дума е музикална тя не обижда човека. Думата „кокошка“ не е музикална. Много неправилен тон е. Думата „грубиянин“ не е музикална дума.

Та, мисъл, правилна мисъл трябва да се внесе. Туй, което ни причинява неприятност, то са трептенията. Този усет, който имате, всякога ни показва, какви са трептенията на една дума. Зависи от трептенията една дума да ни бъде приятна или неприятна. Във всичките езици, някои думи са приятни, някои неприятни; някои думи са музикални, някои не са музикални. Музикални думи са ония, които имат съдържание. Езиците на източните народи се отличават, че техния език е пълен с порнографични думи, с немузикални думи са пълни. За езиците на западните народи, в английски най-лошата дума, която може да ти каже е „Иди в ада“. Ако дойдеш тук на изток, ще намериш такъв богат речник, колкото искаш думи. Но и те имат такива прозвища, думи, които имат лошо значение. И там имат прозвища уподобления на животни. Англичанинът ще ти каже „Патка“ или „паток“. Или ще каже, че е „гарга“ или „сврака“. Сврачи характер, уподобление. Каква е разликата, ако ти кажат „сврака“, или ако ти кажат „гарга“? Какво се крие в прозвището „сврака“, или в прозвището „гарга“? Ако дойде една сврака и кацне на едно дърво, започне да грачи, показва какво има да ти се случи. Например, тези свраки определят точно, кога кокошката снесла яйцето. Свраката знае, че кокошката носи яйца. Като дойде вземе да си показва гласа, значи, кокошката снесла яйцето. Много са предвидливи свраките. Понякой път ги убиват по единствената причина, че ходят да ядат яйцата. Навсякъде ще намерят малко гнездо и изпиват яйцата, правят големи пакости. Ако един човек използува другите хора, не мяза ли на една сврака? Свраката използува слабите, на слабите птички използува яйцата им.

Но казвам: Важно е за вас да изучавате вашите състояния. Имате едно състояние на неразположение. Някой път не знаете кои са причините на неразположението. Някой човек не иска да учи. Не можете да го заставите да учи. Някой човек не иска да работи. Има някой не иска да спи. Пък друг, от леглото не можеш да го извадиш. Някой обича много да спи. Сега вие, които сте дошли толкова рано, учите се сега рано да ставате. Тези, модерните аристократи, стават в 9–10 часът, наспиват се хубаво. Когато те станат, работниците са работили. Работникът, като изгрее слънцето трябва да стане от своето легло. Сега, кои са причините, че едни хора обичат да спят повече, а други не обичат? Вземете всички млекопитаещи животни, докато са гладни, те са будни, когато кучето е гладно, ходи разглежда

всичко. Като се нахрани, легне, свие си главата. Като се нахранят всичките животни спят, почиват си. Когато са гладни, само тогава са будни. Онези хора, които обичат много да спят, тях ги интересува само яденето. Значи те са будни, само докато имат една физическа нужда. Понеже на човека съзнанието е пробудено, той не може вече да почива. Някой казва: „Аз може да си почина“. Когато се пробуди съзнанието на човека, не може да бъде така спокоен. Кое е по-хубаво, на човека да е будно съзнанието или да е спящо? Разбира се будното съзнание е за предпочитане отколкото спящото съзнание. Кой живот е по-добър – щастливият или нещастният? Но щастливият живот на човека се дължи на нещастният живот на птиците, на кокошките. Те са заклани, а няколко души са щастливи около трапезата, че имат какво да ядат и пият. Житото е смляно, щастието на хората от сладкия хляб се гради на нещастието на житото. Щастието на едни хора се гради върху нещастието на други. По видимому така се показва в природата. Вземете вие в един леген чиста вода, краката ви са окаляни, измивате краката си, краката ви стават чисти, но водата става нечиста. Нечистата вода изхвърляте навън.

Сега кое е за предпочитане, човек малък ли да бъде или голям? Ако имаш да даваш малък да бъдеш, да не те виждат хората, толкова малък, че оня който има да взема да не те вижда никъде. Ако си ленив ученик, като влезе учителят в клас да не те вижда. Ако си от способните да те вижда. Понякой път учениците стават малки в класа, като не знаят урока си, слягат се. А пък учителят казва: „Я, ти не си от малките, я стани“. Но друг един закон има. Голям и малък, то е разгледано в статично положение. Въпросът е тъй, малките и големите неща показват процес на движение. Всичките предмети, които са големи, се движат към нас. Всичките предмети, които се движат към нас са всякога големи. Всичките предмети, които се отдалечават от нас са всякога малки. Тогава, някой път е потребно човек да бъде малък, значи да се отдалечава. За да прогресираш от едно нещо се отдалечавай, към друго се приближавай. Тия предмети, от които се отдалечаваш, стават малки, тия към които се приближаваш стават големи. Казваш, че обичаш някого. Значи се приближаваш; или ти се приближаваш към него, или той се приближава към тебе. Казваш: „Аз не обичам нещо“. Значи се отдалечаваш. Ако вземеш в статично положение, въпросът не се разрешава. Значи, туй което не обичаш, отдалечавате се от него. Туй, което обичаш, приближавате се към него. Въпросът се разрешава. Туй, което обичаш, ако не се приближаваш към него, тогава нещата не може да се реализират. Ти обичаш музика и ако не се приближиш към нея, въпросът не се разрешава. Що е приближаването? Ако обичаш четенето, и ако ти не се приближаваш към него няма прогрес. Ако четеш, ти придобиваш нещо, отваряш лист след лист, придобиваш знания. Искаш да станеш добър човек, значи ще се движиш към

добротата, ще изучаваш. Или неприятно ти е злото, неприятна ти е сиромашията, отдалечавай се от нея. Ти ходиш, ходиш, въпросът е решен. Щом ти е неприятна сиромашията, сиромаси хора не срещай. Нищо повече. Срещай само богати, търси ги. Ако искаш богат да станеш търси богати хора, дето и да ги намериш. Може да има няколко души, срещни се с тях, ще станеш като тях. С каквито се събираш, такъв и ставаш. Ако се събираш със сиромаси хора, сиромашията няма да те напусне. Ако дружиш с богати, богат ще станеш. Ако дружиш с учени, учен ще станеш. Ако дружиш с ония, които нищо не разбират, какво могат да ти дадат? Следователно, дружете с добрите хора, за да станете добри. Дава се условие. Дружете с музикални хора, за да станете музикален. Дружете с поети и ще станеш поет. Не разбирайте изведнъж. Аз разбирам: Човек, който постоянно пее, певец ще стане, но онзи, който никак не пее, певец не може да стане. Казва: „Аз слушам“. Който слуша и той може да се научи.

Казвам: Под думата „малък“ и „голям“, разбирайте процес на движение. Фиг. 1.5Един предмет поставен в точката А, /Фиг. 1.5/ ще бъде по-голям, отколкото в точката В. Защо е по-голям? Защото е по-близо. А е по-голям, а В е по-малък. Но то е по отношение на движението. Защото в природата има един свят реален, абсолютен свят, дето формите не се менят. Всяко тяло, всяко същество си има определена форма, която остава през всичкото време една и съща, не се мени. Те са същества с известни, неизменливи форми. Да кажем, вие сте млади. Младостта е по отношение на движението. Движите се, остарявате. Кой е по-близо, младият или старият? – Старият се отдалечава, младият се приближава. Вие обичате младостта, защо? – Защото младостта се приближава при вас. Не обичате старостта защото се отдалечава от вас, много естествено. Младостта допринася нещо, старостта отнася нещо. Старият всичко отнася, младият всичко донася. Всяко нещо, което се приближава, донася, нас ни е приятно. Да кажем, приятна ни е тази топлина, която излиза от печката. Онази енергия, която излиза от слънцето иде към земята, нас ни е приятна. Тогава виждаме законът: Всички ония мисли в света, които се приближават към нас и ни услужват, ни са приятни; всички, ония мисли, които се отдалечават от нас, не са ни приятни. Или, мисли които ние разбираме, са млади, а мисли, които ние не разбираме, са стари. Или при процеса на движението някои неща ще се изменят. Може би някои неща, които се приближават са далечни от нас, но един ден ще ги разбираме. Тия предмети, които сега са далечни, макар сега да не ги разбираме, един ден когато се приближим, ще ги разберем. Тази посока, в която се движим, ще бъдат разбрани за нас предметите. Тази посока, от която се отдалечаваш ще станат по-смътни. Колкото повече се отдалечаваме, ще станат по-неразбрани. За далечните предмети знанието ни ще се измени. Сега законът е там, щом ти искаш да учиш, ти трябва да се приближаваш към

ония предмети на знанието. Приближаваш се, учен ще станеш. Но ако се отдалечаваш, никой няма да ти помогне. Въпросът с музиката е същ. Като станеш трябва да мислиш 10, 15, 20 минути, да мислиш, да се приближаваш. Но състоянието на човека не да е статично. Той ще каже: „Музиката е нещо отвлечено, то е Божествено“. Те са празни работи. Всяко нещо, към което се приближаваш е Божествено. Те са празни работи. Всяко нещо, от което се отдалечаваш е човешко. От човешкото се отдалечавай, към Божественото се приближавай. То е идейното. Идейното е Божественото. Материалното в света е човешко. Една изгнила круша или една хубава круша е за предпочитане? Но сега, ако искате мярка, човек трябва да има мярка. Коя трябва да бъде мярката? Зависи от условията. Например, ако вие можехте да ставате малък, видим и невидим, нямаше да ви отварят вратата и да ви кажат: „Влезте“. Вие може да влизате през най-малката дупчица. Ще влизате в къщи и ще излизате. Няма да ви отварят и да ви затварят. Сега ще потропате на вратата веднъж и дваж, ще се обидите, че не са ви приели. Ако бяхте малък, щяхте да можете да влизате през най-малките дупчици, вие ще бъдете разположен. Например, въздухът защо ни е приятен? – Защото е малък, въздухът влиза през най-малките дупчици, навсякъде влиза. Даже хората, турят ръката на някоя малка дупчица да не влиза. Даже за това хората ги е страх от въздуха, който влиза през тия малки дупчици.

Сега, кажете къде е границата на малкото? Малкото е само граница на себе си. Малкото, се нарича съществото, в което никое друго не може да влезе в него. Щом в тебе могат да влизат, ти си голям. Едно определено малко е туй, в което никой не може да влезе. Това, което винаги остава само, то е най-малкото. А пък това, при което всички влизат, то е голямото.

Как развихте в темата малкото, което спъва? Малкото хляб спъва. Понеже, като видиш, че има малко хляб, ще останеш недоволен. Малкото пари спъват. Малките обуща спъват, понеже като ги туриш на краката ти, ще те стягат. То са психологически моменти. Тогава идеята: Всеки човек може да стане голям и малък. Тази посока, в която се движи, той става голям; тази посока, от която се отдалечава, той става малък. Двама хора, положени в тия две посоки – единият се показва голям, другият – малък. Тогава, когато вие искате да се запознаете, да образувате приятелство, приятелството показва, че вече сте близо при предмета. При един жив предмет, вие сте близо, споразумявате се. За да бъдеш приятел с един предмет, ти трябва да разбираш езика му. И той за да бъде приятел, и той трябва да разбира езика ти. Двама души са приятели само тогава, когато се разбират, когато разбират езика си, говорят на един понятен език. Двама души не са приятели, понеже говорят на различни езици. Ти говориш на неговия език и той говори на твоя език, може да се разбирате. Тогава, добър човек е

само онзи, който разбира Божествения език. Лош човек е онзи, който не разбира Божествения език. Глупав човек е онзи, който не разбира езика на науката; учен човек е онзи, който разбира езика на науката. За да бъдеш учен, трябва да разбираш езика на науката. Да имаш обич към знанието. Щом имаш обич към знанието, тогава обичта, тя е посока на движение. Ние се приближаваме към ония предмети, които изучаваме и може да учим. Невежеството е посоката, от която се отдалечаваме, тогава изгубваме условията за знание. Тогава де е добрият? Добър човек е, на когото знаеш езика и се приближаваш. Доброто е приятно, понеже се движим в тази посока на доброто, ние се приближаваме към него. А от злото ние се отдалечаваме. Злото е миналото, ние се отдалечаваме от него. Един ден от злото ще се отдалечим и то няма да ни засяга. Мислете за доброто, за да станете добри. Тогава, когато ядете, вие се движите в две противоположни посоки. Когато вие ядете, туряте храната вътре във вашия стомах, там слиза. Когато мислите, къде складирате вашата мисъл? Туряте е горе в мозъка. Вие мислите, вие прекарвате предметите горе в ума. Физическите неща поставяте долу в стомаха. Да кажем, вие искате да станете богат. На къде е движението на богатството? Надолу се движи богатия човек. Ако пуснете една кофа, която е празна, нищо не струва, като падне в богатството стане тежка, не иска да излиза. Вие ще турите цяла макара, ще започнете да въртите. Богатия всякога иска с макара да го теглят. Сиромахът като го пуснеш излиза като празен. Всичките сиромаси като слезат долу, стават богати, казват: „Не излиза нагоре“. Тогава ще дойдеш, ще кажеш: „Моля, моля, благоволете да излезете, /Учителя показва, че върти ръчка/ ние нямаме нищо против вас“. Казва: „Чакай, чакай да видим“ /върти ръчката/. Ти въртиш ръчката и казваш: „Не се противете, ние добре ще ви приемем“. Като излезе, приемате този богаташ, прегръщате го, понеже носи. Прегърнете го, целунете го. Това е една поетическа картина. Понякога вие искате хората да ви почитат, да ви уважават. Се трябва да имате нещо със себе си. Вие по кой начин искате хората да ви обичат, на какво е основана вашата философия? По кой начин вие карате хората да ви обичат? Детето, което иска да накара майка си да го обича, какво прави? Веднага, като дойде, то се хвърли, прегърне майка си, целунне я, ще ѝ проговори нещо, ще ѝ каже тихо на ухото „Мамо“, полекичка, музикално ще и каже: „Мамичко, много си хубава, колко те обичам“. Казва: „Мамо, малко масълце не може ли да ми дадеш?“ Или, мамо, една малка круша. И тя носи, отваря се, дава и круша и ябълка, каквото поиска детето, дава. Туй дете, кой го е научил така да прави? То много хубаво говори. Най-първо на лявото ухо, после на дясното. Защото някой път и на двете уши на майката трябва да се говори. Ами представете си, че сиромашията е майка ви, сиромашията може да е ваша майка. Вие разбирате съвсем ограничено. Защо е майка ви неразположена? Сиромашията какво е? Не мислите ли вие, че сиромашията е

сиромахkиня? Но понеже вие не сте я прегръщали, не сте я целували, не сте ѝ говорили на дясното и лявото ухо, както детето прави с майка си. Ако прегърнете сиромашията, в тази сиромашия, може да видите, че тя не е такава сиромахиня. Има стари баби, които имат скрити пари някъде, злато някъде скрили, а отвън показват, че са много бедни. Казва: „Нямам нищо". Когато някое дете дойде, че прегърне бабата, а аз съм наблюдавал, има деца, които прегръщат баба си, казват: „Колко си хубава бабо". Говори и на дясното, на лявото ухо, и тя казва: „Синко, аз имам завързани малко пари", извади ги под дюшека скрити, вързани в един възел. Даде на детето и то подскочи. Казвам: Туй дете като поговори на сиромахинята баба на лявото и на дясното ухо, тя се отвори и веднага даде. Та в живота и вие понякой път мислите, че сте сиромаси. Но разбирайте живота на бабата. Ти като поговориш на бабата на дясното и на лявото ухо, тази, бедната баба има нещо скрито. Да допуснем, че вие сте сиромах, окъсали сте се, обущата скъсани, търсите пари тук-там. Та вие не сте сиромах, имате отличин глас, може да пеете. После сте художник, знаете да рисувате. Идете някъде, нарисувайте една картина, нарисувайте някой богат човек, тогава веднага ще имате обуща. Идете някъде, понеже имате хубав глас, изпейте една песен, човек може да разчита на онова, което има. Казва: „Аз съм сиромах". Човек, който има ум, не е сиромах. Човек, който има сърце, не е сиромах. Ако вие сте в една зала, дето е мрачно вътре, пък носиш свещ и имаш запалка, казваш: „Тъмно е." Извадете вашата кутия кибрит, драснете, запалете свеща си, тръгнете тогава. Ще видите, че туй място дето се блъскате има несметни богатства. Запалете ума си, стоплете сърцето си, ще видите, че имате всичко на разположение. Сиромашията това е икономия в живота. Нещата там са затворени. Сиромашията, всичко каквото го има го пази. Не е оставено отвън, предметите са затворени. Нас ни се вижда, че има сиромашия. В сиромашията всичко е прибрано, складирано, затуй тогава, трябва да имаш знание, да отвориш. То е едно състояние в природата. Ние казваме сега: „Сиромашия." Там всичките неща са прибрани, трябва да имаш знание. Който няма ключа на мъдростта, всичко е затворено във форми. Мъдростта няма да ти се отвори, мъдростта няма да ти разправя. Ти като дойдеш, трябва да четеш, да знаеш посоката на движението.

Сега някои от вас мислят тъй: „Да съм имал някой богат баща, някоя богата майка, сега баща ми беден, майка ми бедна, какво мога да направя?" Разсъждавайте правилно. Баща ви, онзи, който ви родил, той не е беден човек. Майка ви, която ви е родила, тя не е сиромашка. Че вие живеете в един свят на богатството, в най-богатият свят живеете вие. Тук на земята несметни богатства има. Вие ходите по земята, казвате: „Няма нищо". Растението пуща корени, изважда от тази земя най-сладките сокове. Цветята хващат светлината отгоре, образуват своите плодове. Там

дето ние не може да живеем, растенията растат, живеят. Ние от цветята нищо не можем да извадим, пчелите, малките мушици, изваждат меден сок. Пчелите искат да ни покажат, че има богатства там дето ние не може да ги намерим. Казват: „Има богатства“. Имайте разположението на пчелите! Имайте разположението на растенията! Като дойде мисълта за растенията, че при най-лошите условия може да живеят. Ако имаш знанието на растенията, ти оттуй положение можеш да излезеш. Ако имаш знанието на пчелите, из туй положение, в което се намираш, може да излезеш. Та новата философия седи, че при най-лошите условия, да може да се намери изходната точка, посоката на движението. Защото всичката погрешка в нас е, че ние не знаем накъде да се движим. Движете се винаги към доброто. Движете се винаги към любовта, а не към безлюбието, не към злото, а имайте стремеж към доброто. То е движение. Движение трябва. Към тази посока трябва да се движите. Движете се към светлината. Психологически, ако преведете тези формули, веднага всичките задачи в света се разрешават. Трябва да имаш посока на движение. Щом в момента започнеш да мислиш за доброто, ти изменяш условията при които живееш. Щом започнеш да мислиш за разумния човек, ти изменяш условията, при които живееш. Не всичко ще се измени, но туряш известни реформи в живота. Щом започнеш да мислиш за здравето, болестта си отива. Казвам: Мислете за положителни неща, понеже в тази посока е движението. Тази е посоката в която се движим, и ще постигнете всичко каквото желаете. Сега във вас ще остане идеята, казвате: „Се си е хубаво човек да има някой богат дядо“. Хубаво е, но дядо си трябва да знаете как да го целувате. На дядо си трябва да му говорите на дясното и на лявото ухо. Ако не знаете, този дядо какво спечелил го държи. Пък има едни деца, аз съм наблюдавал, има деца весели, други като дойдат при майка си, не я прегръщат, но плаче насреща ѝ. Те искат майка им да иде при тях. Те са аристократи деца, искат майка им да иде при тях, тя казва: „Какво, ти сама мамичко“, тя му говори на едното и на другото ухо. Току погледнеш, започва да и разправя, какво станало, пък тя го поглади, поглади. Понякой път гледам и вие правите същото. Като дойде някой започне да плаче. Вие младите не плачете. Като дойде някой стар да плаче. Всичката погрешка е там, че старите, които трябва да плачат, не плачат, а младият, който трябва да се весели, той плаче, пък старият седи спокоен. Обърнете работата: Старият да плаче, а пък младият да се смее. Сега старите се смеят, пък младите плачат. Светът е обърнат. Добрите хора винаги трябва да бъдат весели. Пък сега, добрите хора плачат, пък лошите се смеят. Смехът да иде при добрите хора. Вземам смеха, веселието да дойде при добрите хора, а лошите да се сърдят. Скръбта не е за добрия човек, за лошия човек е скръбта. Сиромашията не е за добрия човек, сиромашията е за лошия човек. А пък сега обратното станало – при добрите хора дошла сиромашията, а при

лошите отишло богатството. Светът се е обърнал. Какво трябва да се прави? Пратете богатството при добрите хора, сиромашията при – лошите. Пратете знанието при учените хора, невежеството – при глупавите. Пратете знанието при добрите хора. Тогава, по този начин в себе си, психологическите противоречия може да ги разрешите. Няма друго разрешение. Казва: „Какво да правя?“ – Движи се към доброто!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
5 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 29. X. 1937 г., петък, 5 ч.с.
София – Изгрев

* На 22.X.1937 г. в каталога на Елена Андреева не е отбелязана лекция от Учителя.

1937_10_31 Двете дървета
утринно слово

ДВЕТЕ ДЪРВЕТА

Размишление.

Ще прочета 8 гл. от Посланието към римляните, дето се обяснява защо човек страда и гладува.

Съществуват два закона в света: човешки и Божествен. Законът на плътта е човешки; законът на Духа и на Любовта е Божествен. Човешкото причинява страдание на хората, а Божественото – радост. Защо страданията преодоляват в живота? – Защото човешкото взема надмощие над Божественото. Човешкият порядък никога не може да донесе радост на хората.

Религиозните очакват да дойде Христос на Земята, да оправи света. Христос няма да дойде на Земята да оправи света по човешки начин. Това правят хората. Светът се оправя от години и още не е оправен. Хората се движат в двата порядъка – човешкият и Божественият, които трябва да изучават, за да различават техните прояви. Насилието, мъчението са прояви на човешкия свят. Който изпълнява човешката воля, живее в ада; който изпълнява Божията воля, живее в рая. – Де ще бъдем ние? – Ако изпълнявате своята воля, ще бъдете в ада; ако изпълнявате Божията воля, ще бъдете в рая.

Сега, не е въпрос да се оправдавате, защо постъпвате по един или по друг начин. Ще кажете, че е важно, какво мисля за вас. Какво мога да мисля за един човек? Всеки човек си има специфични характерни черти. Ако попаднеш в общество на българи, събрани заедно на чаша вино, като дойде време за плащане, всеки иска пръв да плати. Един от тях отваря кесията си, но се оказва, че няма пари. Вторият отваря кесията си – също празна. Най-после третият, най-богатият, казва: Аз ще платя. Отваря кесията си и плаща за всички. Англичаните постъпват по друг начин. Всеки хвърля по една монета на пода и гледат, на кого монетата при падането си, се обърнала с лицето нагоре. Късметлия е онзи, на когото монетата е паднала с лицето нагоре. Той плаща за всички. У немците обичаят е друг. Там всеки плаща за себе си. От трите обичая, кой е най-добър? Според българите, българският обичай е най-добър; според англичаните, техният обичай е най-добър; според немците, немският е най-добър. За Божествените хора, Божественото е най-добро; за светските хора, светското е най-добро.

Какво е нужно на сегашните хора? – Да се освободят от своите вътрешни противоречия. Например, търсиш любов в човешкия свят и, като не я намериш, разочароваш се. – Няма защо да се разочароваш. Ще знаеш, че в човешкия свят има насилие, мъчение, но не и любов. Ако търсиш нещо хубаво, ще го намериш в Божествения свят. Следователно, ако страдаш, ще знаеш, че си в човешкия порядък и ще гледаш да ликвидираш с него. Имаш господар, с когото си скаран и не можеш вече да живееш с него. Какво ще направиш? – Ще го напуснеш. Ти си уговорил с него да му служиш само една година. Втората година си свободен, никакъв закон не те задължава да му служиш. Друг е въпросът, ако господарят ти е добър, умен човек, а ти искаш да го напуснеш само затова, че не ти увеличил възнаграждението. Представи си, че слугуваш на баща си. С пари ли ще слугуваш? Ще кажеш, че баща ти може да ти остави наследство. Господарят пък ти плаща на части, всяка седмица, всеки месец или всяка година. Всяка работа, при която парите играят роля, не е Божествена. Там, дето парите не играят роля, работата е Божествена. Някой господар мисли, че постъпва по Божествено, а не плаща на слугата си. Той не разбира, какво значи да постъпваш с човека по Божествения закон.

Един беден, но умен човек взел назаем хиляда лева от един банкер, с условие, да ги плати на определен срок. Като наближил срокът, банкерът го дал под съд, понеже, според неговата бележка, длъжникът трябвало да плати дълга си 12 дена по-рано. В бележката на длъжника срокът бил с 12 дена по-късно. В призовката от съда било означено да се плати в срок от 24 часа. Съдията разгледал делото и се произнесъл в смисъл, банкерът да се съгласи да получи парите си 12 дена по-късно. Кой от двамата има повече право? – Който страда. Когато страданието се налага като наказание, добре е да се отложи с 12 дена. Когато възнаграждават някого, добре е да се изпълни 12 дена по-рано. Значи, когато очаквам щастието, то трябва да дойде 12 дена по-рано; когато очакваш нещастието, нека дойде 12 дена по-късно. От юридическа гледна точка, несправедливо е да се изменя датата. Въпреки това, датата на полиците постоянно се изменя. Всички хора очакват радостта дванадесет дена по-рано, а скръбта – дванадесет дена по-късно. Обаче, в живота и радостта, и скръбта идат точно навреме. Ако длъжникът закъснява с 12 дена, а кредиторът избързва с 12 дена, съдията събира и двете числа и дели на две, за да намери средно аритметичното, което отговаря на истинската дата. Какво се иска от сегашните хора? – Да си правят отстъпки. Който има да взима, да отстъпва; който има да дава, и той да отстъпва. Така ще се намери онази точка, към която се стремим.

Помни: Не можеш да имаш резултатите на любовта без самата любов. Не можеш да бъдеш справедлив без самата правда. Не можеш да бъдеш добър без доброто. Следователно, ако любовта не е в тебе, не можеш да

любиш. Ако правдата не е в тебе, не можеш да бъдеш справедлив. Ако доброто не е в тебе, не можеш да бъдеш добър. Не можеш да имаш резултатите на духа, ако самият дух не е в тебе. Днес, повечето хора се намират под влиянието на човешкия порядък. Те се управляват от силата на плътта, от своите лични интереси. Това е общ закон в природата. Няма същество, колкото малко и да е, което да не мисли за себе си, за своята прехрана. Всеки иска да облекчи живота си, да мине без страдания. Някои страдания са естествени, а други – неестествени. Например, естествено е да се страхуваш от смъртта; неестествено е да се страхуваш от една малка буболечка. Един свещеник казваше: Много ме е страх от смъртта. Като помисля, че ще се мре, цял се разтреперввам. Чудя се как ще предам душа. Питам го: Нали си свещеник, защо те е страх? – Да, свещеник съм, стотици хора съм погребвал, но при всички случаи, сърцето ми трепери. Представям си как един ден и мене ще погребват. Не зная как да се освободя от този страх. Казвам: Има някаква причина за този страх. Като срещнеш мечка, страх те е, че ще те нападне. Като срещнеш възлюбения си, радваш се, приятно ти е. Надяваш се, че от него ще получиш нещо. Ако срещнеш човек, когото не обичаш, не ти е приятно, защото той ще ти вземе онова, което имаш.

Казано е в Писанието: „Страхливият няма да влезе в Царството Божие.“ – Защо? – Защото не върши Божията воля. Наистина, докато се страхува, човек не може да изпълни Божията воля. Ето защо, първата задача на ученика е да се освободи от вътрешния страх. Някой мисли, че се освободил от страха. Достатъчно е смъртта да похлопа на вратата, за да види, че страхът още живее в него. До един американски колеж, в малка, схлупена къщичка живяла една стара негърка. Обременена от живота, тя всяка вечер се молела на Бога, да я вземе от този свят – толкова ѝ дотегнал животът. Двама студенти чули молитвата ѝ, решили да се пошегуват с нея. Една вечер те похлопали на вратата ѝ. – Кой е там? – попитала негърката. – Двама ангели, пратени сме от Бога да вземем душата ти. – Кажете Му, че я няма тук.

Мнозина казват, че искат да умрат, но като дойде смъртта, никой не е готов да ѝ отвори вратата. Всеки казва: Кажете ѝ, че я няма. Нека отложи малко решението си. Казвам: Има начини, по които хората могат да се освободят. Все се освобождават и пак остават неосвободени. Може да си свободен, без да се освободиш. Трябва да намерите начин за истинско освобождаване. Казват, че смъртта освобождава човека от всички желания и навици. Отчасти, това е вярно. Например, като умре някой, който е обичал да си угажда в яденето, с изчезването на физическото тяло, изчезва и възможността да яде и да пие. Обаче, желанието му остава. Пак му се иска да яде и пие. Ако се обличал хубаво, живял в охолство, и това желание

остава в него. Той ходи, обикаля около онези, които ядат и пият, поощрява ги да ядат, но той пак остава гладен. Защо? – Няма вече физически органи. Следователно, когато изпитвате непреодолим глад, това се дължи на души от невидимия свят, които гладуват и се оплакват, че са гладни. Когато задоволиш глада си и се усещаш сит, ти си на земята. Ако ядеш и пак оставаш гладен, ти си под влиянието на гладните души от невидимия свят. Ако питаш, защо си сит, ще знаеш, че си на този свят. – Защо съм гладен? – Защото си на онзи свят, между гладните души.

Почитайте и пазете Божественото в човека. Не можеш да почиташ човека, ако първо не почиташ Божественото в него. Във всеки човек има нещо Божествено. Следователно, ако обичаш някого, обичай го заради Божественото. Ако го обичаш заради очите, устата, носа или ушите, ти си на крив път; ако го обичаш заради облеклото, богатството или знанието му, пак си на крив път. Това са временни, променливи неща. Това са пособия, с които човек си служи временно. Обичай човека за неизменното, за вечното в него. Същото се отнася и до онова, което не обичаш в човека. Не го обичаш, защото от него излиза неприятна миризма. И това е временно. Утре тази миризма ще изчезне. Има нещо в човека, за което може да не го обичаш, но то не е физическо. Гледай на любовта като условие за чистене на човешкото тяло. Когато дойде любовта на земята, тя ще научи хората, как да живеят, как да се обличат, как да се чистят и т. н. Това прави съвършената любов. Тя свързва всички хора в едно цяло. Докато не възлюбиш Божественото в човека и докато той не оцени Божественото в тебе, никаква връзка не може да съществува между вас. – Не обичам този човек. – Не го обичаш, защото не обичаш Божественото в себе си. Има нещо в човека, което можеш да не обичаш.

Четири неща трябва да обичаш в човека: неговото сърце, ум, душа и дух. – Защо? – Защото Божественото пребъдва в ума, в сърцето, в душата и в духа на човека. Това са четирите жилища на Божественото. Докато си в човешкия ум, сърце, душа и дух, ти познаваш Божествения свят и неговия порядък. Вън от тях ти си в човешкия порядък, в преходния свят. Дето няма ум, сърце, душа и дух, там е човешкото. Дето е умът, сърцето, душата и духът, там е Божественото. В това се крие и мистичното, и психичното, и физичното.

Питате: От какво зависи развитието на човека? – От сърцето. Ето защо, сърцето трябва да се облагороди. Мястото на рая е в сърцето, дето са насадени двете дървета – „дървото за познаване на доброто и злото“ и „дървото на живота“. Когато ядеш от плодовете на дървото за познаване на доброто и злото, ти мразиш хората; когато ядеш от плодовете на дървото на живота, ти обичаш хората. Първото дърво води към вратата за

излизане от рая; второто дърво води към вратата за влизане в рая. Като знаеш това, пази се да не вкусиш от плодовете на забраненото дърво. Ако искаш да влезеш в рая, яж от плодовете на дървото на живота.

Какво представят любовта и омразата? – Любовта е врата, през която се отива при Бога. Омразата е врата, през която излизаш от Бога. От човека зависи коя врата ще избере. Невъзможно е да минеш през вратата на дървото за познаване на доброто и злото и да отидеш при Бога. Както на земята се говори за две врати – входна и изходна, така и в човешкото сърце има две врати: входна и изходна. От едната врата се влиза, от другата се излиза. И в човека има две врати: за влизане и за излизане. Кое е по-хубаво: да разполагаш с две врати, или само с една? Значи, съществуват и два пътя: път на любовта и път на омразата; път на доброто и път на злото.

Казано е в Писанието: „Който не носи Христовия Дух в себе си, не е Негов." Значи, дето е Духът, там е Христос. Под „не е Негов" разбираме, че няма мир и свобода, радост и веселие в себе си. Без Христовия Дух не можеш да имаш стремеж към възвишеното. Без Христовия Дух не можеш да имаш никакви блага. Някой мисли, че като повярва в Христа, ще придобие всичко. Не е така. Вярата ви трябва да бъде непреривна и всеки момент да се увеличава. Ако вярата не расте и не се размножава, не дава плод, не е истинска. Някои вярващи се отчайват и пожелават да заминат за другия свят. Ако с тази вяра отидат в другия свят, и там няма да бъдат добре. Вярата е необходима и за този, и за онзи свят.

Една гарга се разговаряла с малките си, изказвала недоволството си от тях, че постоянно цапали гнездото. Те ѝ казали: Мамо, премести ни в друго, чисто гнездо. – Ще вземете ли със себе си своите задничета? – Ще ги вземем. – Тогава няма смисъл да се местим, защото и новото гнездо ще изцапате. Казвам: Ако не можете да живеете добре на този свят, в другия съвсем не ще можете. Физическият свят е врата за Божествения. Ако в този свят не можеш да влезеш при Бога, в онзи свят съвсем не можеш да влезеш. Там има само една врата – за излизане. Щом си дошъл в този свят, ще използваш вратата за влизане при Бога. Някога чувстваш, че излизаш някъде. Това се дължи на греха, който си направил. Значи, ти носиш последствията на греха. Докато се мъчиш и страдаш, ти правиш усилия да влезеш през вратата, която води към Бога. Вратата е затворена, докато не си страдал; щом страдаш, вратата вече се отваря. Всеки сам трябва да отвори тази врата. Затова е казано, че вратата към Бога е тясна. Малцина могат да отворят тази врата и да влязат в тесния път. Повечето хора вървят по широкия път. Онези, които излизат от Божествения свят са повече, отколкото ония, които възлизат към него. Хиляди души слизат отгоре, а малко възлизат нагоре.

Казано е: „Да се не смущава сърцето ви.“ Въпреки това, вие се смущавате. – Защо? – Защото не можете да възлезете нагоре. Мнозина идат от другия свят. Питате ги: Отде идете? – От онзи свят. Те идат на земята да ядат и пият. Някои казват: Не трябва да мислиш за Господа. – Това същество слиза отгоре да яде и пие. Това е в реда на нещата, такива са условията на физическия свят. Онзи, който се стреми към Бога, има друг идеал. Много естествено. Богатият не се безпокои за утрешния ден. Той има всичко на разположение. Той може да яде, каквото иска. Бедният се безпокои за утрешния ден. Следователно, ако се безпокоиш за живота си, ти си от сиромасите; ако не се безпокоиш, ти си от богатите. Който вярва в Бога и Го люби, той е богат; който не люби Бога, той е беден. Обаче, благословение е любовта да присъства и в бедния, и в богатия. Тя осмисля и бедността, и богатството. Пазете се от сиромашията на безлюбието и от богатството на безлюбието. Когато любовта посети бедния, той става богат. Аз вярвам, че всички сте търсили Христа и сте Го намерили. Ако някой не Го е намерил, причината е в неговите мисли и желания. Те го спъват. Много майки и бащи са казвали: Искаме да тръгнем в Божествения път, но какво да правим с тези деца? Трябва да ги отгледаме, да ги наредим. След като изпълним задълженията си към тях, ще поемем тесния път. Не е лесно да се служи на Бога с деца. Често и вие казвате: Мислите и чувствата ни спъват. Трябва да се справим с тях. Като остареем, тогава ще служим на Бога. Закон е: Ако на млади години не служиш, на стари години – никак.

Наскоро дохожда при мене един господин с особено предложение. Той ми каза: Всичкия си имот ще завещая на Братството, с условие, да живея между вас. Аз го изпитвам: Какво имаш? – Една къща и триста декара земя. – Можем да те приемем, но имаш ли някакви дългове? – Да, четиристотин хиляди лева. Имотът му струва двеста хиляди лева, а той има да дава четиристотин хиляди. Казах му: Оставям те настойник на твоя имот. Задръж го за себе си; не го подарявай още на Бога. Много от сегашните християни са като този човек. Отиват да проповядват Христовото учение и казват: Господи, ние искаме да Ти служим. Готови сме да Ти подарим имота си. – Да, имотът им струва 200,000, а те дължат 400,000 лева. – Ние сме се посветили на Бога. Според мене, дългът ви трябва да бъде 200 хиляди лева, а имотът – 400 хиляди. В Божественото има изобилие.

И тъй, да посветим на Бога онова, което имаме, а не онова, което нямаме. Бог не изисква от нас много. Той не иска душата ни. Той казва: „Сине мой, дай ми сърцето си.“ Единственото нещо, което Бог изисква от нас, е да посветим сърцето си в служене. Само така, той ще ни помогне. Всички противоречия произтичат от човешкото сърце. В него се крие злото.

Следователно, сърцето може да се поправи само тогава, когато се посвети в служене на Бога. Без любов то никога не може да се поправи. Любовта е съществено нещо за сърцето. Много естествено. Как ще поливаш градината си без вода? Как ще се развиват растенията без вода? В човешкото сърце нищо не може да расте без любов. Както водата възраства растенията, така и Божията Любов облива човешкото сърце, за да може вложеното в него да израсте и да даде своите плодове. Желая ви да имате в сърцата си по един лъч от Божията любов, за да израснат всички хубави неща.

Плътта заробва, а духът освобождава. Ако си поробен, ти си в плътта; ако си свободен, ти си в духа. Казано е: „Любовта е плод на Духа." Щастието на човека се крие във вътрешната връзка на човека с Бога. Тази връзка е Любовта. Който се свърже с Любовта, той ще намери паша. Апостол Павел казва: „И най-големите страдания не могат да се сравнят с благата, които приема онзи, който е влязъл в Божия път." Сега и на вас казвам: Не се колебайте, но работете върху себе си, за да влезете в този път. Някой влезе в пътя и започва да се колебае дали е време за това: млад е още, може да си поживее. Не се колебай, влязъл си точно навреме. Върви напред, не гледай на света. Всяко отклонение от пътя носи страдания, сътресения. Казва се в Писанието: „Който хваща ралото и се обръща назад, не е достоен за него." Ако влезеш в закона на Любовта и се обръщаш назад, ти губиш силата, която си придобил. Не мисли, че като влезеш в Божествения свят, ще се лишиш от благата на живота. Не само че нищо няма да изгубиш, но двойно ще придобиеш. Всичко ще ви се даде в двоен размер. Ако е въпрос за страдания, за глад и лишения, всичко това е достояние на човешкия порядък. Опитайте Божественото и вижте, какво носи то. Казано е в Писанието, че преди да поискате нещо от Бога, ще ви се даде. – Кога? – Когато влезете в закона на Любовта. Ако сте влезли в Любовта и нищо не сте придобили, има нещо във вас, което ви недостига. Не сте влезли през вратата на доброто. То води към Любовта, която носи всичкото изобилие – изобилие за сърцето, изобилие за ума, изобилие за душата.

Казвам: Вървете в пътя на Любовта и не се обръщайте назад, както направи Лотовата жена. И тогава, ако искаш да проповядваш на човека, кажи му: Тръгни с мене, ако искаш да намериш щастието. Там, дето аз вървя, има всичко на разположение. – Докажи това! – Нищо не доказвам. Аз вървя, тръгни и ти с мене. – Друг път не съм дохождал. – Тръгни с мене и не се колебай. Проповядвайте и вие така: Елате с нас! – Ами ако се излъжем? – Вие сте отдавна излъгани. Кой от вас е доволен от живота си? Кой от вас е доволен от своята къща? Кой от вас е доволен от това, което има? Влезте в Божествения свят, дето всичко е направено от злато. Ако влезете в този свят, ще можете да платите дълговете на България.

Помнете: Когато любовта влезе в човешкото сърце, светът придобива друг изглед. Всичко ви е приятно: Свободно дишате, сладко ядете, спокойно спите, с радост работите. Каквото изкуство имате, всичко прилагате с любов.

Мнозина идват при мене да се оплакват, че този, онзи не постъпвали добре. Вие търсите правото там, дето не е. Правото е в любовта. Кажи на жена си: Ела с мене! Дето отивам аз, там ще бъдеш и ти. А сега, единият отива нагоре, а другият – надолу. Единият слиза на земята, другият възлиза нагоре. Какъв живот може да има между тези двама? Жената казва: Захласнал се е мъжът ми. По цели дни мисли за Господа, оставил децата си гладни. Мъжът казва: Много светска е моята жена. За Бога не мисли, само земни работи я занимават. И двамата се оплакват, но са добри хора. Объркали са пътя си. Жената да си върви в света, а мъжът да се държи за Бога. – Тогава да се разведем. – Вие и така сте разведени. Светският да се ожени за светска жена, а духовният да върви с духовните. И женитбата е добро, но ние се нуждаем от въже: мъжът към Бога, а жената към света. Ще опнем въжето и ще простираме на него дрехи.

Кое е същественото сега? – Че противоречието произтича от човешкия порядък, от човешкото разбиране. Благото, богатството произтича от Божествения порядък, от Духа, Който носи новото в света. Дръжте се в Христовия Дух и не се обръщайте назад. – Какво да правим? – Елате с мене и вървете напред!

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

5. Утринно Слово от Учителя, държано на
31 октомври, 1937 г. София. – Изгрев.

Книги:
Двете дървета
Ликвидация на века (Утринни Слова. Година VII (1937–1938). Том I. София, 1948)
18 беседи от 26 септември 1937 г. до 30 януари 1938 г.
Начало: 05:00

1937_11_03 Право и безправие
Общия окултен клас

ПРАВО И БЕЗПРАВИЕ

Отче наш.

Четоха се темите: „Право и безправие“.

Правото човек трябва да приложи на себе си. Човек не може да знае какво нещо е сладко, докато не го е вкусил. Човек, докато не е приложил правото, не може да знае какво нещо е право. Правото в човека са известни възможности, които му са дадени, за да се прояви. То е право в него. Щом не се прояви в него, то е безправие. Да допуснем, че двама души търсят правото. Трябва да се проявят. Един може да търси право, но щом не се проявява, то е вече безправие.

Правото е една от съдържателните думи. Англичанинът я означава с думата „right“. Думата „право“ на български и английски имат същия корен: „пра“, „ра“. На турски знаете ли как е? – „Дуру“. Жена, която иска да покаже своите права, тя се показва много умна, угледна, ще измаже къщата си и пр. А мъж, когато иска да покаже правото си, ще покаже силата си, че може да изоре нивата, да я посее, да я ожъне. Правото на човека е да проявява онова, което му е дадено и в пространството, и извън пространството. Съвременните хора имат за пространството понятие като нещо, което се простира. Под думата „пространство“ се разбира една същина, която включва в себе си. Има едно пространство безпространствено. Има едно пространство, в което всичко се простира. А има едно пространство, в което нищо не се простира, понеже не достига дотам. Какво е то? От безпространствените неща идат пространствените. Наричат го вечност, вечности. Вечността е нещо пространно. И зад вечността има нещо, което човек не знае.

Сега пишете на тема: Защо е пратен човек на земята, или защо сте пратени на земята. Пишете малко по-конкретно. Искам да имате една ясна представа за думите: Бог, природа, човек. Народ, държава, личност. Питат някои: „Какво нещо е държавата?“ Същината е народът, а държавата е външната страна на народа, който трябва да се прояви. Казват: „Вярата на този народ.“ Вярата е за личността. Там влизат и религията, и вярата, значи връзката с Бога. То е вътрешната страна. Държавата е външната страна. Следователно, на държавата трябва сила и тя трябва да се управлява от разумни хора. Държавникът да не води този кораб – държавата така, че той да се сблъска някъде. На държавата трябва управители, разумни хора, които да държат връзка с Бога. Държавата по

същина е едно Божествено учреждение. Вярата е друго едно учреждение, институт, за да държи връзка с Бога. А самите хора – това са елементите, които съставят народа.

Когато задавате някой път въпрос, много трябва да се мисли. Например питат: „Какво мнение имате за любовта?" Нямам още мнение, понеже не съм опитал още това. Това, което не съм опитал, за него нямам мнение. И за правото имаме мнение дотолкова, доколкото сме го опитали. Някои от вас сте вече тридесет години на земята. Когато сте млади като деца, преди да сте израстнали, във вас има усилие да станете, да не пъплите. Казваш: „Аз не искам да пъпля като животно." У детето има усилие да се избави от влиянието на животинското. То най-първо почва като животно, пъпли, пъпли, но не му се харесва това, и трябва да се изправи. След като се изправи, това дете трябва да чувствува, то иска да опитва нещата. И след това, това дете трябва да се научи да мисли. И сега в това съществувание вие сте дошли на земята, за да се научите да мислите. Защо ви трябва един ум? За да използувате тези блага, които Господ ви дал.

Ние не знаем какво нещо е любовта. Под „любов" разбираме проявлението на Бога. Любовта аз я считам Божествена държава, а пък Духът, това е същината на нещата. Духът е, който твори. А пък като дойдем до истината, това е вътрешната връзка, която имаме, която Бог има към нас. Стремежът на тази любов е да се даде на всяко същество свобода да се проявява така, както Бог се проявява. Истината значи, да се проявиш така, както Бог се проявява. Що е любов? Любовта дава. Ти като обичаш и ти трябва да даваш. Любовта има две страни: едната страна, която дава и другата, която взема. Във всички неща на проявление има две страни – образува се цял един кръг. Това, което дава, е това, което е огрято, а пък това, което не дава е туй, което не е огрято. После се сменят нещата; това, което дава, трябва да взема, и това, което е вземало, трябва да дава.

Вие ще дойдете един ден до положението, че няма да знаете какво представяте, ще изгубите понятие за себе си; ще останете във въздуха, като че нямате импулс. Сега се молите на Бога, но ще дойде един ден, когато ще мислите: Защо трябва да се молим, защо трябва да ям, защо трябва да спя и пр.? Най-после, какво трябва да прави човек? Тези въпроси са повдигнати, но като че ли не могат да се разрешат, влизаме в едно стълкновение. Вие се радвайте, че можете да ядете. Благодарете за това, защото чрез яденето, вие влизате в съприкосновение с реалността, с тези хубави неща, които Бог е създал. Радвайте се, че можете да гледате, понеже гледате хубавите неща, които Бог е създал. Радвайте се, че слушате, понеже слушате хубавите думи. Духът на въздуха носи най-големи блага. Като приемеш въздуха и като го вкараш, говориш най-приятните работи. Ти

казваш: „Колко те обичам!“ – Какво си направил при тези думи? Само си изпратил едни трептения на въздуха.

В любовта има една друга връзка. Когато ти кажеш на един човек: „Аз те обичам“, ти ще почувствуваш, че е влязъл повече живот в тебе. И всеки човек, който ти казва „Аз те обичам“, то е вложил живот в тебе. А пък всеки, който не ти казва:„Аз те обичам“, то той ти е взел нещо.

Що е любов? Любовта дава живот. Христос казва: „Дойдох да им дам своя живот“. Ти казваш: „Трябва да ме обичаш“. Да, трябва да те обичам. Тогава аз може да попитам: Как да те обичам? – Ако си гладен, ще те нахраня. Ако си жаден, ще те напоя. Ако нямаш обуща, ще ти направя. Аз съм обущар, зная да правя обуща. После, ако нямаш знание, ще ти помогна да го получиш. Знанието е това, което придава сила на човека. Знанието, което не носи сила в себе си, то не е знание. Мъдростта носи сила. Силата се отнася до вашата държава. Вашето тяло трябва да бъде силно. Защото държавата, това е вашето тяло. И в тази държава вие трябва да знаете как да управлявате вашите крака, вашите ръце, вашата мисъл, вашите способности. Много пъти имате неразположение – може да произтича от областта при ушите ви. Може да произтича от задната част на главата или отдолу на главата. Че е така може да направим опит с когото и да е. Някой има неразположение. Бутна го на едно място на главата; там има той повече отколкото трябва и като го бутна и му взема от излишната енергия, той казва: Колко ми е леко! Някой казва: „Много съм скръбен. Разболя се детето ми, умре“. Казвам му: Той умре, понеже не беше както трябва. Но идната година ще ти се роди друго по-добро. И му стана леко. Това дете умира, защо? Умира, понеже Господ изпраща едно същество на земята и му казва: Разгледай тази къща как е направена. Онова същество докладва: Такава къща не може. И се дава нареждане да се събори. Идната година пак ти дадат план за къща и пак я събарят. Та някой път ти съградиш седем къщи и ги събарят. И най-после и ти като не живееш добре, съборят и твоята къща. Тогава какъв ставаш? Бездомник. Бездомникът не съществува ли? Съществува, но под наем. А пък не е хубаво да бъдеш наемател. Все е хубаво да имаш собствена къща. Влизаш в един хотел, лягаш на едно кресло, дето какви не хора са лягали. Не си струва това. Един ден ще дойде, може би в бъдеще, като отидеш в един хотел, ти ще имаш специална стая, специален креват ще има за тебе. Казвате: „Така ни залъгват“. Но всичко на земята е все залъгалка. Учи се едно дете, залъгват го. Казват му: „Ти ще израстнеш, ще станеш министър“. И това дете, което е станало министър, после остарее, пусне дълга брада и се прегърбва, казва: „Как стана тая работа?“ Каза: „Станах министър и (на) какъв хал дойдох“.

Сега, който не разбира закона, ще се обезсърчи. Той ще се обезсърчи така, както се обезсърчава една ябълчна семка, като я турят в земята. Казват ѝ: „От тебе ще стане нещо много голямо“. Като я турят в земята, тя казва: „Втасахме я. Свърши се нашата“. И се заражда едно голямо страдание в нея. Но от тази семка ще излезе един нов живот. И след години тя ще види, как чрез големи страдания тя е излязла над земята. Сега вие прекарвате един живот на растеж, и трябва да дадете плод. Да допуснем, че сте в тъмна стая и пипаш, пипаш и ще намериш някой човек. Аз си представям една тъмна стая, дето има хиляди хора и един баща, който търси сина си. И пипа някого и мисли, че той е синът му. Но вижда, че не е. После пипа другиго, и най-после намира сина си. Но представете си, че вие сте детето и търсите баща си. Хванете някого и мислите, че е вашия баща, но не е. Знаеш, че баща ти е с брада, но той си обръснал брадата. Хванеш едного с брада, погледнеш го, но той ти говори на чужд език. Казвате на един човек „татко“, но той ти казва: „What do you want“?

Ние мислим, че имаме една ясна представа за Бога. Ясна представа имаш за Бога, когато си разумен човек, когато всички неща са уяснени в ума ти. И после, имаш ясна представа за Бога, когато ти си добър. Разумността носи светлина отвън, а пък добротата е топлина. Справедливостта е, когато тази светлина и топлина са правилно разпределени.

Ние имаме постоянно нужда от Божията любов, понеже, ако не сме свързани с Бога, ще умрем. Щом прекъснем връзката си с Бога, ще умрем. Щом прекъснеш тази връзка, ставаш тежък. Богат си, но казваш: „Не ми се живее“. А пък щом имаш тази връзка с Бога, ти може да нямаш пет пари, но си радостен, цялата природа е твоя, цялата земя е твоя. А пък щом прекъснеш връзката си с Бога, нищо нямаш. Това сега (са) нови схващания.

Какво нещо е вярата? Вярата е връзка с Бога – да знаеш, че ти разполагаш с цяла земя, понеже тя е Божия. Нали е казано: „Всичко, каквото аз имам е твое.“ И ние като изпълним волята на Бога, то Бог казва: Всичко, каквото аз съм създал е твое. Някой път ние очакваме Бог да дойде на земята да се прояви. Той вече се е проявил. Сега е вече времето ние да се проявим.

Сега отдалечавайте се един от други. Ето аз какво разбирам под тези думи: Ако аз съм цигулар, ще искам да сте малко далеч от мене, да мога да си движа ръцете. Вашето ухо ще чуе музиката. Добре, ако аз съм един художник, аз ще поставя своите картини, няма какво да съм близо. Моите картини – това е същественото. Ако избягвате платното, боите, няма да ме намерите. Човек е като една картина. Целият човек не е в тялото. Че ако тялото беше същината, на човека той като умре, къде ще отиде? Ако нашето тяло беше същината, то не трябваше да умира. Но има друга

същина в човека. Това тяло, което сега човек употребява, той ще го остави настрани и ще го смени с друга материя, ще си направи друга една форма. Тези очи, които сега имам, няма да ги имам. Какво зло има, ако човек си направи по-хубави уши, по-хубави очи, по-хубави уста, по-хубав стомах, по-хубави дробове? Има ли нещо лошо в това? Трябва да се радваме, че ще се видоизменим. Някои от вас, като остареете, не може да чувате. Не ви се говори, не ви се ходи, не ви се работи. Старост ли е това? Аз наричам стар човек – той е като светлината, да тича. Сега ние си туряме мисълта за остаряването и казваме: „Остаряхме“. Остарели сте, понеже сте взели известни идеи, които нямат никакво значение за вас. Някой път има лъжливи идеи. Например казвате: „Белият носорог“. Козината на носорога не е бяла, но понеже го хапят мухите, за да не го хапят, той влиза в някоя локва, в калта, като изсъхне, става белезникав. И за това си носи името белия носорог, а пък той не е бял, но носи бяла кал. Ние ставаме бели, понеже носим бяла кал. Никакъв бял носорог няма, но калта е изсъхнала на гърба.

Някой човек, толкова щедър, че всичко дава, изпразва шишето. Всичко като дадеш какво ще остане? Ние казваме: „Всичко давай“. – Всичко давай и всичко вземай. Тогава има смисъл. Като дадеш всичко, ами после? И за това трябва да се каже: „Всичко давай и всичко вземай“. Като дам всичкия въздух, който е в моите дробове, после пак вземам и т.н. След всяко издишане на въздуха, ще вдишаш. Ще кажеш: „Благодарим Ти Господи, за голямото благо, което си ни дал“. И мисли. Не бързай във вдишването. Приеми въздуха и кажи нещо. Постой малко, не бързай. То е почивка. Трябва да си почиваш малко. Ти бързаш. Не бързай да вземеш въздух. Полека го вземай и плавно го издишай. Това ще бъде по-добро разположението ти. Някой път ние не знаем да дишаме, не знаем как да се храним, не знаем как да гледаме. Има закони за зрението. Зависи как гледаш един предмет. Онзи влюбеният човек, който има любов, само той може да гледа правилно. Някой човек ти не можеш да гледаш, понеже не може да намериш онзи фокус, за да видиш симетрията на лицето му. Като гледате някой човек, трябва да направите една връзка. Има едно гледане, при което ще направиш една връзка. Когато излезеш на планината, има една точка, и като намериш тази точка, планината е жива. При такова гледане, планината ще оживее. Или като погледнеш небето, трябва да знаеш на кое място да погледнеш. Аз бях ви препоръчал сутринта да ставате, когато изгрява Сириус или когато изгрява Зорницата. Ако искаш да внесеш нещо хубаво в душата си, стани сутрин и погледни Зорницата, когато изгрява. Стани 40–50 пъти за това и ще видиш какъв преврат ще имаш в душата си. Ставай сутрин не да гледаш слънцето както обикновено, но виж нещо особено. Виж първия лъч и после даже може да не дочакаш слънцето. Може да си отидеш преди да изгрее. Първият лъч на

слънцето е като малка звезда. След като изгрее слънцето, никоя звезда не се вижда. Някой път Бог се отдалечава от нас, за да видим другите малки неща, по-малките наши братя; за да можеш да видиш по-дребните работи и да видиш, че и те са така важни.

Важна е новата мисъл за любовта, която носи великото Божие благо заради нас. Чрез него човек ще възкръсне. Най-първо човек ще мисли и чрез тази мисъл, като дойде любовта, той ще възкръсне. А пък възкресението трябва да дойде, понеже в него е подмладяването. Ако човек не се подмлади, така както сега вървим, работата не е на добро. Един ден къде ще ви намерим. Вие сте събрани тук сега, но един ден след 45 години, този брат го няма, онзи брат го няма. След 45 години къде ще бъдете вие, ще кажете, че ще дойдете в друго някое прераждане. Вие оставете сега другите прераждания. Вие за това си прераждане знаете ли нещо? Нищо не знаете, че какво тогава знаете за другите прераждания? Ако разбирахте Божия закон изведнъж щяхте да се преродите и щяхте да имате съзнание. Всеки един от вас може да се прероди. Може да се преродиш утре. Може да се преродиш, но за да се преродиш, трябва да имаш една непреодолима любов към Бога.

Писано е: Онези, които чакат Бога и които Го обичат, ще се обновят. Ние трябва да обичаме Бога, за да се подмладим. Ако не обичаш Бога, няма да се подмладиш. Ако не обичаш Бога, ще остарееш. Защо трябва да обичаме Бога? Ще обичаш Бога, за да се подмладиш. Ще обичаш Бога, за да станеш млад. Ще обичаш Бога, за да се храниш добре. Ще обичаш Бога, за да станеш умен. Всички тези велики блага в живота идат от любовта към Бога. Тя е разрешението на въпросите. Любовта към Бога е един процес на обновление. Що е любов? Процес за обновление на живота. Един ден като започна да обичам Бога, ще ми е приятно, няма да ме е страх от смъртта, ще прати Бог една колесница, ще се кача, няма да взема нищо от тук и ще отида при Бога. Колцина от вас сте готови да се качите на Божията колесница? Вие ще кажете: „Ако тя дойде“. – Я, отложете малко.

Много безцеремонно ни пращат сега за другия свят. Онези, които ни обичат, ни заравят в земята. Не ни оставят да заминем нагоре, но казват: „От тук към центъра на земята и после от другата страна на земята ще излезеш“. Но знаете ли какво е това? Това е голямо мъчение. По-добре да не минаваш, да няма нужда да те заравят. Едно житно зърно или ябълчна семка може да я заровим в земята. Една човешка семка няма нужда да я заровиш в земята. Ти в земята не може да сееш човешка семка. Къде ще я посееш? Семето на твоята мисъл трябва да знаеш къде да го сееш. Семето на твоите чувства трябва да знаеш къде да го сееш. Не може да го хвърлиш на земята.

Ние се заблуждаваме като казваме: „Едно време ние се обичахме двамата". Аз питам: Двамата като се обичахте, подмладихте ли се? И двамата остаряхте. Тогава казвам заключението си: Любовта ви към Бога и любовта ви един към друг не е била такава, каквато е трябвало. Защото вие братя и сестри, колко горчиви думи си казахте и после пак се наричате братя и сестри. Аз наричам идеална сестра тази, която никога не ви е казвала горчива дума. Идеалната сестра свети и топли като слънце, има живот. И от брата излиза живот. Ако сестрата е мъртва и дойде братът, тя ще оживее. Това е един брат. Сестра е оная, която като дойде при умрелия брат и той оживява. Баща е онзи, който като дойде при умрелия си син, той оживява. Син е онзи, който като дойде при умрелия си баща, той оживява. Кой ми е баща? Онзи ми е баща, който като дойде при мене, аз оживявам. Кой ми е брат? Този, който като дойде при мене, аз оживявам. Той ми е брат или сестра и всичко е за мене. Това е философията на живота. Някой казва: „Наука трябва". Наука, от която побелява главата на човека! Ти казваш: „Побеля ми главата". Това показва, че всичко си дал. После пък всичко ще събереш и тогава ще ти почернее главата. Онези от вас, на които главите са черни, раздайте всичко. И онези от вас, на които главите са бели, съберете всичко. На тези, които имат черни глави, те да побелеят. И на тези, които са бели главите, да почернеят. Ето правилната философия. Да стане една обмяна. Или другояче казано: Сиромасите да се учат и богатите да прилагат. Това учение трябва да го прилагате. Най-първо човек трябва да знае да почита своя господар. Ще туриш ръката на главата и ще кажеш: „Господарю, какво ще заповядате?" – Главата – господар ще каже: „Ще отидеш на нивата да работиш". После ще кажеш на краката и ръцете да отидат да работят. Главата е господар, а другите са братя и сестри. Братът е дясната ръка, а пък сестрата е лявата ръка. Главата е бащата, а пък дробовете са майката. Онзи баща постоянно мисли, майката работи, приема. Бащата отвътре дава, дава с мисъл – той мисли.

Питаш: „Къде е Господ?" – Господ е вътре в мозъка ми, в моята глава е. – „Къде е Духът?" – Духът е в дробовете. Духът е, който постоянно работи отвътре и аз усещам една приятност. Ти казваш: „Ние остаряхме вече, краката и очите ми отслабнаха". Аз ви проповядвам един Господ, който да ви подмлади. Аз не ви проповядвам един Господ, който ви застарява. Досега сте служили на един Господ, който ви застари. Всички, които сте стари, служили сте на друг Господ. Аз не ви проповядвам за онзи Господ, който ви е взел силата. Проповядвам за онзи Господ, който ви дава сила. Аз не ви проповядвам онзи Господ, който е обезсмислил вашия живот. Аз ви проповядвам онзи Господ, който ще осмисли живота ви, Който носи светлина, топлина. Казвам: Живейте разумно. Днес искам да се приближите до Господа.

Ще дишате и ще казвате: „Благодаря Ти Господи, подмлади ни, за да можем да ти служим“. Старите да станат млади. Че старите са млади всъщност. Младите да не искат да остаряват. Старият да се подмлади, а пък младият да не остарее. Или ако остарее, да знае как да се подмлади. Това е сега новата религия, която обновява човешката душа, човешкото сърце, човешкия дух и човешкия ум. Така ще дойде новата песен. Навсякъде любов да цари.

Оставете неестествените движения. Някой си стиска устата. Никакво стискане на устата. Никакво чесане на главата. Някой си стискат ръцете. Никакво стискане на ръце. Всичко трябва да бъде разумно. Ако си стиснеш ръката, трябва да вземеш нещо, трябва да имаш някаква цел. Като свиеш юмрука, да знаеш, че си силен човек и че защитаваш Божественото право в света. А пък като си отвориш ръката, това показва, че мислиш. Всеки пръст на ръката е носител на особени сили. Първият пръст – показалецът е израз на благородство; средният пръст на справедливост, на философия. Безименният пръст – на изкуството, малкият пръст на интелигентност и на практичност. Чрез тези ръце значи да излизат Божествените сили. Движението на ръцете изразява вътрешния живот. Майката стиска детето към себе си и казва: „Не те пущам“. Детето като се убеди, че майка му няма да го остави, отваря си ръцете и казва: „Аз ще те слушам, мамо“. Туря си ръцете на гърба ѝ и я пипа, не я стиска.

Сега, аз бих желал вие да служите на Господа или на вашия баща, майка с отворени ръце. Това, което знаете е много хубаво, но то си е изиграло своята роля. С тези наши вчерашни мисли се отива към смъртта. Днес се изисква нова мисъл. Днес трябва да се подмладите най-малко десет години, поне с пет години, с една година, с един месец, с една седмица и поне с един ден! Та искам сега да се подмладите всички и затова трябва да работите. И за това сме дошли на земята да учим живота на подмладяването, живот на служене Богу. Казваш: „Човек трябва да мисли“. Но човек в своята мисъл трябва да знае какво трябва да прави. Отношенията ви един към друг трябва да бъдат правилни. В бъдеще нашите отношения един към друг да бъдат такива, каквито са нашите отношения към Бога. Първият закон е любовта към Бога. Второто отношение вече е към вашите близки. И щом установите отношенията си към вашите близки, то е вече отношение към всички. Законът е такъв: Щом възстановите правилни отношения към ближните си, ще имате правилни отношения към всички. Ако един син обича баща си, както трябва, той ще обича всички други хора. Баща му е стар. Синът му като срещне стари хора, ще му е приятно. Ако баща му е млад, синът като срещне млади, всички му са приятни, понеже баща му е млад. Като срещнете всички, да

ви става приятно. И като почувствате, че това е една душа, която няма разбиране, да внесете новия живот в нея. Христос е казал: „Дето са двама или трима събрани, аз съм там посред тях.“ Така като мислите, Бог ще бъде вътрешната връзка на живота; вътрешната връзка, която ще ни обедини. Вие казвате: „Ние не сме организирани“. Трябва една организация, която Бог образува. Да сме организирани от Божествения дух, Който действува.

Сега, ако изправим някого от вас да пее, вие веднага ще кажете, че той не знае да пее и той ще се смути. Но ако се намерите в гениална среда между музиканти и ако турите един неспособен музикант да пее, те ще го накарат да пее добре. Те ще си концентрират ума. А пък сега, ако излезе някой да пее, другите ще кажат: „Този намери да пее“, и веднага той ще спре. А пък някой път, ако дадат някому правото да говори, той говори повече, отколкото трябва. То е както в църквата казват: „Господи, помилуй, Господи помилуй!“ – Хубаво, колко пъти трябва да кажете тези думи? След като си казал три пъти Господи помилуй, да кажеш: Господи, научи ме да помилвам най-хубаво, така както ти помилваш. Господи, научи ме да милвам другите хора, както Ти ме помилваш. Да милвам всички – и баща си и майка си и братята си и сестрите си и слугите и всички. Ти казваш: „Господи, помилвай!“ Хубаво, но още едно не достига, и аз трябва да бъда проводник. Вие много добре сте научили да казвате: „Господи помилуй“, но ще кажеш още: „И аз да се науча да помилвам, както и ти милваш. И като милвам другите, да се радвам на твоята милост“. Така ще се подмладите.

Сега, на онези от вас, чиито глави са бели, да почернеят. А пък на тези, чиито глави са черни, да побелеят. А пък има едно благо в света, което идва, без да побелее главата. Само че косата тогава добива мек отенък и става златиста. У ангелите има такива златни коси. Това е проводник на живота.

В този смисъл вярата е нужна за отношенията ни към Бога. А пък що е отношение към Бога? Подмладяване. В думата подмладяване има нещо свежо – млад си, доволен си от всичко. А пък като си остарял, замислен си. Младостта е велико Божие благословение, с което Бог дарява човешките души. Аз желая сега всички да се подмладите. Били сте млади, а сега постоянно да се подмладявате. Бих желал не само веднъж, но всеки ден да се подмладявате, поне с една минута, или с по една секунда. Да се подмладявате. Тогава справедливостта и добротата ще почнат да функционират правилно във вашия живот. И цялото ви тяло ще функционира нормално.

Как определихте правото? Правото е, когато човек проявява всичките възможности и способности, които има. Това е негово право. А пък безправието е, когато той не изпълнява това, нищо не придобива. Най-първо трябва да се освободим в себе си от нашето безправие. Всеки един да се освободи от безправието и да вложи правото. Казахме, че под право се разбират възможностите. Колко възможности седят в челото? На мнозина челото трябва да се повдигне нагоре най-малко с половин сантиметър. На някой челото трябва да стане по-широко. Имате много да работите върху челото си. Главата отзад не е оформена както трябва. И ръцете не са оформени. Трябва да се направи едно преустройство. Много работи има неоформени. Ако не е оформена главата, тогава и мислите, и чувствата не ще могат да се проявят както трябва и нашето тяло ще вземе такава форма. Вие казвате за някого: „Този човек остаря, стана кисел“. Ти ще видиш, че лицето му няма израз, недоволство има по лицето му. А пък човешкото лице трябва да има свежест, една вътрешна радост, един вътрешен мир, смелост. Лицето ни да бъде като предавателно радио, което предава. Отвсякъде от лицето: от очи, уши и прочее да излиза Божието благо. Щом Господ живее в нас, трябва да излиза Божественото от нас.

Изпейте сега песента: „Когато аз бях млад“. Как ще я изпеете? И после думите: „Когато аз остарях“. „Когато аз бях млад, аз пях, а пък когато остарях, заспах“. (Учителят изпя тези думи.)

Младостта пее, а пък старостта заспива. Следователно, всеки един човек заспива за да стане на другия ден. Това показва, че е възможно едно заспиване за остаряване, а пък на другия ден като стане, трябва да се подмлади. Като заспиш, казва се, че си остарял, но на сутринта трябва да се подмладиш, остарял си. Ще заспиш и сутринта да си станал млад.

Сутрин като станете каква песен пеете? (Учителят пее: „Тази сутрин като станах, колко бях недоволен.“) (Учителят пее: „Едно време аз бях млад, но остарях, понеже не обичах баща си. Едно време аз бях млад, но майка си не слушах и така остарях“.) Става ви весело. (Учителят пее: „Едно време аз бях млад, но майка си не зачитах и остарях“.) Сега новата песен. (Учителят пее: „Сега аз съм вече млад, и в пътя съм тръгнал, и баща и майка си обичам. И всякога аз ще бъда млад, млад, млад, млад, всякога ще бъда млад, млад, млад, млад, млад…“) Така трябва да се пее. (Учителят пее: „Едно време и баща си не слушах. Едно време аз бях млад и майка си не слушах. Сега съм аз млад и баща си обичам аз. Сега съм млад и баща си обичам аз. Обичам, обичам баща си аз!“)

Добрата молитва.

XVII година.
5 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 3 ноември 1937 г., сряда, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1937_11_05 Идеален, реален и материален порядък
Младежкия окултен клас

ИДЕАЛЕН, РЕАЛЕН И МАТЕРИАЛЕН ПОРЯДЪК

Отче наш.

Пишете върху темата „От какво зависи успеха на човека?“ – Имате ли зададена тема? – /Нямаме./ – Каква беше основната мисъл на миналата лекция? /Каза се/

Сега вие приближавате ли се или се отдалечавате? Защото като ви гледам вие всички сте надути за щастие. А щастието това е нещо непостижимо. Ако го търсиш никога не може да го намериш. Щастието ако го търсим, няма да го намерим. Ако го оставиш то само да те намери е по-добре, отколкото ти да го търсиш. И накъде ще го търсиш? Щастието не живее в никой човек, в никоя земна форма не може да го намериш, щастието е като светлината, всичко осветява и постоянно се движи, никъде не може да го намериш. В постоянно движение е щастието. Следователно, ако вие искате щастието, вие трябва да се движите като щастието. Щастието посещава всички хора и стават щастливи, а други нещастни. Защо? – Понеже те искат щастието да остане при тях, пък то е невъзможно. А ония стават щастливи, които като го видят казват: „Добре, че го зърнахме.“ А пък другите скърбят и са нещастни, как да не остане това щастие при тях няколко минути. Пък то една секунда не може да остане. То едва ли може да остане една хилядна от секундата. То минава и заминава, но уханието, което остава у тебе може да иде с векове. Ти се ще мислиш за него. Сега вие не може да разберете едно нещо, не може да разберете как да прилагате нещата.

Три порядъка има в света. То е цяла философия. Единият порядък е идеален, другият – реален, а третият порядък – материален. В материалния порядък протичат всичките недоразумения. Любовта, всичките велики добродетели, добродетелта, великото, красивото, възвишеното, винаги произтичат от идеалния порядък на нещата. А осъществяването на всичко зависи от реалния порядък. Трябва да знаете, че щом започнете да страдате, щом направите една погрешка, вие сте в материалния порядък, сега не е лош материалния порядък. Той е следният – То е човешката мозъчна система, лимфатичната система, дихателната система, стомашната система. Ядеш някой път нещо несъответно, веднага заболи ви коремът. Кой е виноват? Или дойде някоя противоречива мисъл в умът. Ти си чел някоя книга, която не трябва да четеш. Има книги, които не са за ума. Защото всяка философска книга или религиозна, или духовна, или социална книга, или обществена книга, върху който и да е

предмет, тя трябва в дадения случай да бъде подходяща за ума. Тогава тя е като храна. Казва: „Всичко аз чета“. Не, всичко не може да се чете. – Аз, казва, всичко чувствувам. Всичко не можеш да чувствуваш. Невъзможно е да чувствуваш всичко. Ти едновременно не можеш да чувствуваш радостите и скърбите на хората. Но знаете ли, човек, ако чувствува всичките радости на хората, той ще се стопи. А пък да чувствуваш всичките им скърби, ти на прах ще станеш. Казва: „Аз нося“. Ти носиш 10–20 кила, но 100 кила ако ти турят или ако ти турят цялата земя на гърба, какво ще стане? – На прах ще станеш, сега и туй не разрешава въпроса.

Знанието, например, което до сега сте учили, къде ще го приложите? Дайте ми една песен, която да представлява свят за музиката. После изпейте песента, която представлява реалния свят и коя е песента на материалния свят. За музикантите да изпеят. Пеят певците, но те не знаят. Една песен за да бъде изразителна, ти трябва да разбираш законите на музикалния свят. Музиката трябва да бъде идеална. Говорят за хармония. Хармонията може да бъде идеална, може да бъде реална, може да бъде и материална. Кой от съвременните професори по музика е разглеждал този въпрос така? Може би след 100 години да разберат. Каква ще бъде идеалната хармония? Хармонията може да бъде идеална, може да бъде реална и може да бъде материална. Материалната е най-близо тук на земята. Материалната разбираме, защото всеки ден боравим с материалност. И в материалната музика се случват всички противоречия, дисонанси. В идеалната музика никакви дисонанси няма, абсолютно никакъв дисонанс няма. В реалната – има само един дисонанс. А в материалната – на половина дисонанси и на половина сонсоанси. Трябва да знаете, че щом дойдете до материалния живот, ще срещнете толкова противоречия, колкото и радости, толкова и скърби, на половина. На всеки дисонанс следва един консонанс. Какво значи консонанс? – Съзвучие. На български как ще преведем дисонанс? – „Неблагозвучие“. Хайде да вземеме дисонанс и съзвучие, ще турим една чуждица и една българска. Нали дисонанс дава идеята и имате съзвучие.

Сега, най-първо вие искате да бъдете щастливи. Но вашата погрешка е там, че щастието е идеално, непостижимо. Ти за да бъдеш щастлив, то е идеалното, непостижимото. Непостижимото след колко време може да се постигне. Да живееш и хиляди и милиони години, никога не можеш да го постигнеш. То е непостижимо. То е в един Божествен свят и вие ще си помечтаете, ще се радвате, че някой път може да мислите, че има един идеален свят. Дали ще можеш да влезеш в него, дали ще го постигнеш, но сега само като го зърнеш е достатъчно. Само като мислиш туй да те радва. Да мислиш да влезеш в него, засега оставете го. Та вие казвате: „Да започнем да живеем идеално“. Та вие още материално не сте се научили

да живеете, а ще живеете идеално. То е невъзможно. Най-първо ще се научите да живеете материално. Да живееш в мозъка, да живееш в дробовете, ще се научиш да живееш там. Ти влизаш в стомаха, виждаш тия поданици как работят, попитай ги: „Как сте вие, как работите?“ 20–30 години работят и ти не се интересуваш даже как работят, само даваш заповеди; това ще правите, онова ще правите. После на дробовете даваш заповеди, на мозъка даваш заповеди. Не става тъй. Ще влезеш в дробовете, ще влезеш в мозъка, ще влезеш в стомаха. Кой от вас е влизал в стомаха? Някой път, като вдигнат революция, току се хванете за корема. Търсите някой лекар отвън да ви помага. Вие не знаете причината защо се бунтуват. Казват: „Господарю, такива работи няма да ни даваш, дотегна ни вече да работим“. И след туй всички вие сте станали много учени. Освен, че не може да оправите себе си, ами казвате: „Защо природата направила така работите?“ После си давате мнението: „Не може ли Господ да ни направи свят другояче“. Защо еди кой си е учен човек, казва така? Това е един учен човек, но и той е като вас. Той е един способен ученик в класа, но разгледано от гледището на идеалния живот, и от реалния живот, този учен, той е още в материалния порядък, занимава се с малки буболечици, с някои микроби. Един описва в геологията пластовете на земята как се изкривили, мисли, че е някой много учен човек. Че как се изкривили пластовете, нагоре-надолу. Те са хубави работи, но то е материален порядък, то е един резултат. Казва: „Докажи“. – Ще го видиш. Като се стопят всичките пластове на земята, първичните и последните пластове на земята, каква наука ще проповядваш на хората тогава? Тогава ще влезеш в реалния свят. Ами един ден реалния свят и той ще се стопи, тогава къде ще идеш, какво ще проповядваш? – Ще идеш в идеалния свят. Идеалният свят само се обновява, реалният се развива, а материалният се изменя. Ако искате сега една малка дефиниция. Туй, което се изменя във вас, непостоянното се дължи на материалният свят, на материята. За туй усещаш една промяна, която става. Растенето във вас се дължи на реалния свят. А онова устойчивото – то се дължи на идеалния свят. Казвам сега на вас: Да проучвате материалния свят, не да се възмущавате от противоречията. Да кажем: Вие не разбирате някого. Защо не го разбирате? Защото е точно като вас. Неспособният, не може да обича неспособният. Неспособният може да обича способния. И способния може да обича неспособния. Но способния не може да обича способния. Заражда се едно състезание. То е в материалния порадък така. Сега аз като говоря ще имате едно разрешение на материалния порядък на нещата: Способния не може да обича способния. Невежата не може да обича невежата, но невежият може да обича способния и способния може да обича невежата. Следователно, в материалния порядък ще търсите противоположното на себе си. В материалния порядък двама силни хора не могат да се обичат. Не, че е невъзможно, но условия няма. В

материалния порядък двама силни хора на един стол не могат да седнат. В материалния порядък от един хляб двама силни хора не може да се нахранят. Невъзможно е. В материалния порядък всеки човек трябва да се задоволи, всеки сам трябва да си има стол. Някой казва: „На моя стол, не може да седиш". Може, когато ме няма, но щом съм аз, никой не може да седи. Щом дойде, ти седиш, той вече може да бъде недоволен. Казва: „Защо е недоволен?" – Защото седиш на стола му. Като се говори така, казвате: „Виж, изобличава". Що е изобличението? – Стани от стола. Аз още преди да дойде ще стана. В материалния свят, той още като иде, аз ще стана от стола и казвам: Заповядайте, аз гледам да намеря моя стол. Всеки един от вас в материалния свят трябва да седи на своя стол.

Ясна ли е идеята? Вие, тук, никой не учи, материално не учите. Какво сте научили до сега? Като казвам не учите, какво разбирам? Какво се подразбира? Много пъти учителят ще ви каже: „Не учите". Хубаво да обясня. Ако никак не съм учил да рисувам и един ден искам да рисувам един човек, ще мога ли да нарисувам. Фиг. 1.6Туй, което направих е първично изкуство. Казва: „Аз зная да рисувам". Съдържанието какво е? Онзи, който нарисувал, не знае какво означава нарисуваното. От чисто органическо гледище, този ъгъл на устата има известен смисъл. /Фиг. 1.6/. Фигурата е дадена, на туй лице устата е изразителна вече. Какво означава този ъгъл? Той показва любопитство. Когато се изучава физиономията, когато се затваря и отваря устата, какво означава? То е материалната страна. От материалното ще съдите за идеалното. Казвам: Хармоничният живот на земята седи в това да приведете реалното, материалното и идеалното в нас, тия порядъка да ги съгласувате. Като живеете в материалния порядък, да имате едно разположение, идеалния и реалния свят да ви помагат. Тогава ние може да уподобим само за изяснение тъй. Представете си, че светлината е идеалния свят, въздухът представя реалния, а земята и водата – материалния. Значи ти реалния свят ще опиташ чрез дробовете си, идеалния свят ще опиташ чрез ума си, а материалния свят ще опиташ чрез стомаха си. Ако стомахът ти е здрав, подразбира, че материалният свят, материалният порядък, ти си в хармония с него. Ако дробовете са здрави, ти си в хармония с реалния свят. Ако умът ти е здрав, ти си в хармония с идеалния свят. Вас ви боли глава и вие не знаете защо. Защо те боли главата? Защото сте в дисхармония с идеалния свят. Тебе те болят дробовете, защото сте в дисхармония с реалния свят. Боли те стомахът, защото си в дисхармония с материалния свят. За вас като ученици, каквато болест имате, ще ви покаже с кой свят сте в дисхармония. Вие разглеждате нещата много едностранчиво. Може да ви приведа много примери.

Казвам: В миналото един млад момък бил въздържател, както вие сте

въздържатели, носил си вода в едно шише, като вървял по пътя легнал да си почине под едно дърво, заспал. Като минал друг един човек, изпил му водата от шишето, пък го напълнил с вино. Момъкът до тогава не пил вино. Като станал, гледа шишето с вода и се чуди как водата се превърнала на червена течност. Мисли, разсъждава, казва: „Аз турих вода, какво е станало с водата?“ Не му иде на ум, че някой му изпил водата и му турил вино. Мислил, мислил, философствувал, и най-после казва: „С философия не може да стане нищо, но да опитам“. Глътнал малко, казва: „Не мяза на водата, но има някакъв вкус“. Пил още една, после още две глътки, не мяза на водата, но нещо предразполага. Като изпил шишето пак заспал. Като се събудил, гледа няма му дрехите, останал по бели дрехи, казва: „Чудно нещо, легнах да спя, водата изчезна и стана на нещо червено, изпих го и ме приспа. Като ме приспа, изчезнаха ми дрехите, останах по бели дрехи“. Ако водата се променила на вино, какво трябва да правим с това вино. Не го знаеш, че е вино, какво трябва да правиш? Вие ще кажете: „Как тъй, туй какво означава?“ – Ето какво означава. Да направя мисълта си ясна. Ти имаш хубаво чувство, то е шишето. Хубавата вода е то. Заспиш, след туй се събудиш, видиш хубавото чувство се е променило, превърнало се на нещо червено – ти вече имаш едно неразположение. Какво трябва да правиш тогава с твоето неразположение? Ако някой ти сипал вино в шишето, какво трябва да правиш?

Но сега на въпроса. Вие сте живели, живели на земята, много сте видяли, много сте учили. Аз ви считам като големи търговци, които сте правили големи операции с милиони, имали сте фирма голяма, големи търговци сте били, но в края на краищата с милиони като сте правили обръщение, нито пет пари не останали на фирмата ви, останали някои платове, някои остатъци, той мисли че едно време бил богаташ, някой голям търговец, някой знатен човек. Има такива учени хора, които като учили, на стари години всичко забравили, оглупел. Знае, че бил учен човек, бил виден астроном, но всичките данни изчезнали, нещо смътно останало. И той не може да си представи, къде отиде всичко туй. Често вие срещате сегашните хора да казват: „Остарях“. – Че защо си остарял? – Кажете ми защо остаряват хората? Остарява човек защото иска да оправи света. Бърка се в чужди работи, бърка се и най-сетне, онова рало, което го туряш да оре хиляди ниви, какво ще остане от него? То ще светне, но то постоянно се изтрива. Най-после погледнеш, развалило се ралото. Вие остарявате по единствената причина, че искате да оправите целия свят. Не седнете да учите какво Бог е вложил във вашата глава, какво е вложил в стомаха, във вашия организъм, ами се занимавате с други неща и имате големи претенции като някой цар – кат кажете нещо, да стане. Ако искате цар да станете, аз ще ви кажа един метод. Искате ли всички царе да станете? Цар всякога може да станеш. Вие може да станете цар на знанието. Ако искате

цар да станете, оженете се. Ще имате поданици, ти си вече цар. Влезеш в дома, ще имаш една царица, вече съставляваш основа на една бъдеща държава. Така се е създала съвременната държава. Ще имате религия, ще имате наука, всичко туй, и професор ще бъдете, и държавник ще бъдете. Оженете се. Вие сте оженени за тялото, потопени сте в тялото си. Казвате: „Да се освободим от туй тяло“. Като се освободите оттуй тяло къде ще идете, кажете ми? Сега понякой път мислите за женитбата това, което не е. Някои мислят, че като четат някоя книга, ще станат учени. В учението книгите са само спомагателно средство, но ако човек не се научи да се сближава с учените хора, той учен човек не може да стане. Най-първо науката почва другаде. В идеалния свят започва. Тогава ще се срещнеш с един човек, който има наука в идеалния свят. Ще влезеш в контакт с него, ще влезете в реалния свят и най-после в материалния свят, тогава ще дойдат книгите. Ако вие искате да станете учени, вие като четете някоя книга, не можете да станете. Може, но ако вие искате да разбирате смисъла на живота, вие трябва да дойдете в контакт с умовете на великите хора, които са разбрали. Вие трябва да дойдете в контакт с ония хора, които имат велики сърдца и които имат здрави велики тела. Великите хора са другояче организирани. Не мислете, че гениалността на човека може да се прояви в едно обикновено тяло на човека.

Та сега благодарете, че сте на физическото поле, ще работите. Трябва да разбирате физическия живот. Всичко онова, което може да го правите на ден правете го. Вие седите, скръстили сте ръце, казвате: „Нямаме работа“. Аз наблюдавам и гледам тези които казват, че нямат работа, турили си ръцете отзад. Но знаете ли какво означава, когато си турите ръцете отзад? Не ги туряйте. Много мъчно е човек да знае, къде да си тури ръцете. Недоволен е, върви има разхвърляни книги пред него, казва: „Кой турил тези книги, не държат чисто?“ – Създали ти работа, ето твоята длъжност, вземи една книга, втора, трета. После шишарки нападали, дигни ги и то е работа. Ако може книгите и шишарките да оправиш, то и онези, които те гледат, и те ще ти помагат. Природата те опитва. Вие мислите, че сте господари и никой не ви наблюдава. Искате от Господа да ви се оправят работите. Да станете музикант да свирите. Не само трябва да свирите, но трябва така да свирите, че да има идеен израз, да има реален израз, да има и материален израз на музиката. Или някой математик изчислява някои формули. Хубави са тия работи, но има една идеална математика, има реална математика, има и материална математика. Идеална математика е онази, която предвижда всичките неща, веднага знаеш. Щастието си има формула. Каква е идеалната формула на щастието? Каква е реалната формула на щастието? Каква е материалната формула на щастието? Как си представяте материалната формула на щастието? Нали го търсите. Поне него ще знаете. Вашата формула на щастието каква е? Вие се боите

сега да не се изложите. Че я ми напишете щастие. УЗС – Това е формулата на щастието УЗЕСИ. Не знаете? Как да не го знаете? Тази формула туруту: здрав ум, здрав мозък, здрави дробове и здрав стомах. Но то не е правилната формула. Здрав мозък, здрави дробове. Щастието на физическия свят зависи от здравия мозък, от здравите дробове и от здравия стомах. Но то не е формула, то е едно повторение. Когато имате формулата на една сила, например, как се проявява една сила? Ако имате формулата на материята тя заема място. Но имате вече една сила. Как се проявява едно вътрешно напрежение, как ще напишете формулата на една сила? Тя се проявява във време. Значи има условия, в какъв размер може да се прояви, колко може да продължи. После тази сила има своя скорост в своето движение. Искате да определите количеството на силата, каква е силата, какъв е нейният размер? Скоростта ѝ искате да определите, после продължителността на времето. Те са елементи, които влизат вътре. За щастието на земята трябва да имаме една формула заради него. Всички от вас си имате формула на щастието. Вие мислите, че като сте богати ще бъдете щастливи. Но то е само един елемент. Богатството е само един елемент, едно условие. Вие мислите, че ако сте здрави ще бъдете щастлив. То е само едно условие, един елемент. Вие мислите, че трябва да имате храна. То е един елемент. Казва: „Трябва да имам простор, трябва да имам въздух да дишам“. На физическото поле за щастие непременно трябва да имате, какво трябва да имате? – Пари трябва да имате. Сега някой път ние говорим, че без пари не може. Да, оттуй гледище без пари не може на материалния свят, но в реалния свят парите са непотребни. Но на земята те са един проводник. Обаче в парите има същото нещо, ако ти не разбираш тяхната вътрешна стойност, ти може да се подкупиш и те да произведат зло. Ти с парите може да се подкупиш. С парите хората на земята се подкупват да работят. Я ти извади на един работник 20–30–40 лева, туй не е подкуп вече, поредна подбудителна причина. Той казва: „За пет лева не работя“, за 20, 30, 40, 50, 60, 70, за сто лева казва: „Добре готов съм, ще видим“. За 120 ще работи вече. Значи работи вече за 200 лева. Двеста петачета, ако са сребърни, всеки лев става по десет лева, значи две хиляди правят. Но две банкноти по 200 лева, ако са книжни пари, колко струват? Следователно той работи за книжни пари. Но хората са се ухитрили, тия книжни пари може да се запалят. Може ли книжните пари да заместят сребърните пари? Виното може ли да замести водата? Може ли тези залъгалки, разни закуски, които нямат хранителност да заместят храната? То е невъзможно. И следователно, какво трябва да работиш? Ако разбираш материалния свят ти трябва да туряш в ума си да работиш само за златни пари, не за книжни. Ти казваш: „Каквото и да е“. Не, ти в ума си ще имаш, че работиш за злато. Златото трябва да бъде турено в ума ти да работиш. То е вече един проводник. Ако ти туриш в ума си, че работиш за злато, ти ще бъдеш здрав. Не мислете, че туй злато, което е турено в земята

е произволно, или че среброто е произволно. Всяко нещо, което съществува в природата си има своето предназначение. Туй е предназначението за златото. Златото е за човека и среброто е за човека. Всичките елементи, които съществуват в света, то в материалния порядък са за човека, ние трябва да ги изучаваме. Тия книжните пари, то е човешкото. И без златото може, с книги, но то е друг порядък, не е порядъка на природата. Златото може с хиляди години да остане в природата, а книгите колко време може да стоят?

Та сега знание трябва. Сега не трябва да схващате, че омаловажавам, но има едно знание, което не може да се приложи. Например, като изучаваш една наука, като изучаваш физиогномика, причинява ми радост и веселие, понеже там са материални работи. Зная какво означава устата, носа, очите, веждите, дали са дебели или тънки, ушите. Един геолог, като изучава пластовете, като разглежда въпросите на материалния свят, то е вече един материален порядък на земята. Тия пластове на земята те са дошли от реалния свят. В реалния свят те са дошли от идеалния свят. Нещата, първоначално казваме, че са от материалния свят, след това отиваме към реалния и идеалния. Ако ти като геолог изучаваш пластовете на земята, всеки един от вас трябва да изучава пластовете на земята, защото тялото на човека е построено точно тъй както е построено тялото на земята. Всичките геологически пластове са в човека. Цяла геология е човек. Ако човек изучава земята, ще изучи себе си, защото човек не може да изучи себе си. Земята е увеличена, затуй ние по-лесно може да се изучаваме на земята. Сега да се повърнем. Понеже сега живеете повече в сегашния свят, какво трябва да се прави? Нямате работа, какво трябва да правите? Да кажем учили сте по рисуване, учител не може да станете, или ако сте учили музика, пак не можете да станете учител по музика. Тогава какво трябва да правите? Или пък някой архитект си, какво трябва да правиш? Или учител си по земеделие, но земя нямаш. Каквото и да си учил, какво трябва да правиш сега? Като се намерите в едно трудно положение, какво трябва да правите? Човек трябва да бъде малко хитър. Върви един пътник и насреща си вижда един лъв. Видял, че ще го достигне, той дошъл до една канара, свил се долу при канарата, а на канарата отгоре турил шапката на бастуна си. Лъвът, който се хвърлил на шапката, паднал долу в пропастта. Шапката да иде, човекът да остане. Вие сега трябва да знаете как да вдигнете шапката. Лошите условия, които те гонят, то е един лъв, ти трябва да го измамиш. Нека идат на шапката отгоре пък ти да останеш жив. Казвате: „Ние не искаме лъжа“. Че каква лъжа е то? Ти опитваш противника си умен ли е или не? То е един неприятел, който иска да те изяде. Не дойде като един човек да ти каже: „Господине не можеш ли да ми услужиш с малко хляб?“ Но той те настига като един разбойник, казва дай всичко тук! Той ще изяде и телото ти, всичко. Питам, ти трябва ли да

вдигнеш пушката? Сега мнозина идват при мене и ме питат, какво да правим? На синца ви казвам – дигнете шапките си. Някой като вдигне шапката си я снема от главата. Дигни шапката си! Когато дойдеш да мислиш, снеми шапката си от главата защото тя е едно препятствие. Седнеш някъде, снеми шапката си. Посетете верующите, като отиват в църква, снемат шапките си, пък свещениците отиват с килимявките. Значи верующите мислят повече от свещениците. Ти не бъди такъв свещеник, снеми шапката си. Защото тази шапка, която сте турили на земята, представлява един временен порядък, не е Божествен. Снеми материалната шапка. Влезеш в една топла стая, снеми шапката си. Тебе те е страх да не се простудиш. Щом е топло остави дрехата. Аз, ако бях на ваше място, ето какво щях да направя. Ако се намирах в трудно положение, знаете ли какво щях да направя? Вие като се намирате в трудно положение какво правите? Аз, ако се намеря в трудно положение, ето какво ще направя. Ще тръгна из града, ще вървя и ще гледам, ще изучавам хората, кой е сиромах, кой е богат. На никой богат няма да се оплаквам, че условията са лоши. Гледам някой богат човек купува нещо. Най-после му казвам: Господине, може ли да ви услужа? Ще взема да нося и ще си поприказваме малко. Първия път ще му занеса, нищо няма да му приказвам. На втория ден пак ще ида, пак ще го намеря, пак ще му услужа. На този богатия услужа, запозная се с тях. Ще образувам връзка. То значи да бъдеш умен сега. Вие сега искате изведнъж да се изкажете. Човек има едно чувство да се изкаже – недоволство. Но целият материален свят е пълен само с недоволство. Всичките хора са пълни днес само с недоволство. Но много естествено, самата материя трябва да бъде организирана. Половината от материята е неорганизирана. Ние трябва да я организираме. Има нещо материално, което трябва да организираш. Вследствие на това, ще дойдеш в един живот, във втори, трети. Докато ти не организираш тази материя, ти не можеш да се избавиш. Една задача ти е дадена. Казваш: „Да се освободиш“. Ти не можеш да се освободиш от живота. Другите неща са средства, пособия, но онова във вас трябва да го реализирате. Така, ако мислите ще образувате една връзка. Казвате: „Не зная защо Господ ме е пратил, природата си играе с мене“. Баща ми се оженил, трябвало му деца, народил ги тези деца. В природата нещата не са игра. Те са една сериозна работа. Когато Бог създал света то е една идеална работа. Когато природата създала нещата то е реална работа. Когато човек създал нещата, то е вече материална работа. Сега Бог създал света идеално, природата създала света реално, човек създал света материално. Ние страдаме от нашия материален порядък, който ние сме създали, нашите идеи от които се мъчим. Кой ще дойде да ни помогне? Ние самите сме създали това, и ние сами трябва да го изправим. Както Бог се грижи за идеалния свят, както природата се грижи за реалния свят, така и човек трябва постоянно да видоизменя материалния свят. Нашата работа е в

материалния свят. Понеже вие не си гледате работата казвате: „Господ ще ни научи“, искате да дадете ум. Тия несгоди, които имате, премахнете ги. Вие нямате пари. Намерете ги в земята, има толкоз заровено злато, толкоз сребро. Казвате: „То не е наша работа“. Как не е ваша работа, ваша работа е. Ами, че като не е ваша работа защо искате пари? Значи искате пари, защото е ваша работа. Нали като искате пари трябва да идете в банката, да смените чека. Иди в банката извади парите.

Сега в какво седи окултния ученик? Че ако аз съм един окултен ученик ще се науча да шия. Иде ми отръки, ще ида да се науча да шия най-хубавите обуща, ще науча дрехарството, да шия най-хубавите дрехи, шапки, връзки, яки, каквото и да е. Една малка работа каквато и да е, да я направя в света. Ако съм един окултен ученик, ако няма какво да правя, ще правя клечки за зъби, ще ги турам в кутии, ще тръгна на пазара, ще ги продавам. Ще направя стотина кутийки, хубаво направени, ще ги продавам. Вие седите и казвате: „Нямам работа“. – Клечки правете. Докато дойдете до онова положение да имате в изобилие. Умният човек и клечките ще тури на работа. Туй, което можем да направим в дадения случай, онова малкото, клечките за чистене на зъби, нека направим. След клечките, които може да направите, ще дойде и друга работа. Вие искате да направите поезия. Но то е идеална работа. За поезия много малко абонати има. Като дадеш клечките някому, той ти благодари, понеже има с какво да си чисти зъбите. Та в туй отношение аз похвалявам светските хора, които са много изобретателни. Ще го видиш взел малко макари, игли, ходи, ходи, продава ги, не го е срам. Работи човекът. Ние сега мислим, че работата, която може да вършим, ще урони нашия престиж. Когато човек се намира в трудно положение, той трябва да седи и да мисли какво да направи. Не да подражава хората, той какво може да направи в дадения случай. Аз например, ако бях ученик ще си намеря хубави книжки, ще ида при някой книжар, ще кажа: Имате ли хубави съчинения, можете ли да ми дадете на консигнация? Ще взема десетина книжки от някой виден автор и ще започна да ги предлагам на този, на онзи една книга. Най-първо ще препоръчам на учените хора. Аз сега говоря на онези които нямат никаква работа. На онези, които имат работа друго бих им дал. Казвам: Онези, които нямат работа, които са празни шишета, как да се напълнят. Онези, които са напълнени та прелива, тази вода да не я изливат. Изобилието да го прелеят в други шишета. Туй, което не ти трябва дай го на други хора. Всяко нещо, което на тебе ти трябва, запази го за себе си. Но онова, което на тебе не трябва, дай го на другите. Всяко нещо, което ти трябва не го давай. В материалния порядък всяко нещо, което ти трябва на тебе, не го давай. Всяко нещо, което на тебе не ти трябва – дай го на другите. Всяка книга, която на тебе ти трябва, не я давай на другите. Книга, която на тебе не ти трябва, имаш два екземпляра от една и съща книга, дай я. Но щом

имаш един екземпляр, дръж го за себе си. В материалния свят, ако искате да запазите нещо, не го давайте. Защото онзи, на когото ще дадете книгата може да я намери за хубава и няма да ви я върне. Тогава се заражда един спор. Той не може да се ползува, казва: „Подари ми я“. Какво ще правиш тогава? Ти да се покажеш идеален, идеалното носи съвсем други условия. Има закони, които регулират идеалния свят и реалния свят. В материалния свят не може да живеем според законите на идеалния свят. Най-първо трябва да се научим да живеем според законите на материалния свят и тогава на идеалния.

После научете се да се не обезсърчавате. Например, някой се обезсърчава. Питам: Защо се обезсърчил? – Ти си се обезсърчил понеже няма кой да те обича. И ти не можеш да обичаш, казваш: „Няма кого да обичам“. Че как няма кого да обичаш? Иди, че обичай една река, която тече, обичай едно дърво, което расте, обичай един цвят, една мушица. Ако искате да обичате има хиляди работи, които можете да обичате. Обичай нещо, ти търсиш това, което не можеш да постигнеш. Започни с дървото, то ще те препоръча. В реалния свят всички ония, които обичаш, те ще те препоръчат. Препоръката зависи от онези, които обичаш, за онези, които трябва тебе да обичат. Ако ти нямаш препоръката на онези, които ти обичаш, никога тебе не може да те обичат.

Вие мислите, че нещата може да станат произволно. Не, нищо не може да стане произволно. Онези, които ти обичаш ще те препоръчат на онези, които тебе обичат. Ако кажеш, че никой не те обича, значи че няма никой да те препоръча. Щом няма кой да те препоръча, значи ти не си обичал. Щом имаш препоръка, значи ти си обичал. Туй е закон. Ако така не мислите вие ученици не може да бъдете. И нищо в света не може да постигнете. Само по този начин може да се постигнат нещата. Тогава ще се образува връзка между вас да си помагате. Защото някои от вас се намирате в затруднение. Най-първо човек трябва да се осланя на себе си и после на приятелите. Щом като се осланя на себе си, да започне да работи. Ние сме готови на физическото поле, всеки човек, каквато работа да започне да му помагаме. Но не мислете, че ако във вас няма желание да работите друг ще дойде да ви помогне. Не може по никой начин. Един баща, една майка работи за своите деца, но имайте предвид, децата има да работят за тях. На физическото поле този порядък е тъй. Един човек, той дава пари на заем и той мисли, че този човек ще му ги върне. Ти не мисли да му ги не върнеш. Тури в ума си туй правило – Туй, което си взел, трябва да го върнеш. Кога ще го върнеш е друг въпрос, но онова, което си взел, трябва да го върнеш. Туй, което ти трябва запази за себе си. Онова трябва да върнеш, което не ти е потребно. Онова, което ти си възприел, чел си от някой професор, благодари на този философ, благодари на

пространството, кажи „Много ти благодаря, че твоята книга ми даде голяма светлина, направи ми една услуга, благодаря ти". Дай нещо от себе си, благодари на човека. Вие никому не благодарите, пък искате вас да ви благодарят. Туй е невъзможно. То са окултни ученици това. Тъй, както вие вървите, то не е никакъв окултизъм, това е дресировка. Дресиране само. Благодари! Чел си някоя книга. Благодари! Слушал си някой музикант. Благодари. То е положително. Благодари за всичко. Видиш някой беден човек хубаво постъпил, благодари, поблагодари на този човек. Благодари за всяко нещо, което видиш в света. Благодари за да те препоръчат на тия добрите хора; благодари за да ти тръгнат работите. Ако искате да ви тръгне напред, това е пътят. Аз ви давам правилото как да ви тръгне. Вие седите и чакате, не върви работата. Седи някой и казва „Не върви работата". Че не върви, не върви. Факт е, че не върви. Защо не върви? Спре, казва, воденицата. Спре воденицата, защо? Аз като съм минавал съм правил ред наблюдения. Минавам някъде, гледам воденицата спряла. Гледаш воденичаря тръгнал по вадата някъде водата се отбила, запуши вадата и след един час погледнеш колелото се върти. Казвам: Моята воденица, ако спре някъде, трябва да взема мотиката, да оправя вадата, да тръгне колелото. Колко вади във вас има, които са отбити? Ще вземеш мотиката ще оправиш вадата, да се върти колелото, да върви воденицата. Работа трябва да се върши. Каквато и да е работа трябва да се върши. Каквато работа и да ви дадат на физическото поле, правете я, не се срамувайте, каквото и да е, малко нещо, направете го. Туй са правила за един добър живот на физическото поле. Правете доколкото може да бъде, понеже той е свят на големи противоречия. Казвате: „Трябва да бъдем много умни, много предприемчиви трябва да бъдем". Сега както ви гледам, вие туряте в ума си: „Мъчна е тази работа". Щом мислите, че нещо е мъчно, вие сте един лаком човек. В мъчнотиите аз винаги подозирам лакомия. Много работи са мъчни, натоварил той един цял чувал, казва: „Мъчно е". Лакомия е това. Казва: „Не се носи". Що му трябва цял чувал, пет кила са достатъчни. Казва „Мъчна работа, този чувал как ще нося, няма как да го дигам". Пет кила вземи, те са ти достатъчни. С пет кила просо колко декара земя може да посеете? Много ситно е. Малко носете, ще свършите много повече, отколкото много ако носите. Малкото знание приложено придобива повече отколкото многото знание. Например, седите и проповядвате как е създаден света, какво има на слънцето. Ама какви елементи има. Много добре, ама че ние още не сме изучили светлината, която иде от слънцето. Светлината и топлината, която иде от слънцето не сме проучили, пък искаме да проучим самото слънце. Тази светлина, ако бяхте проучили, щяхте да знаете как да употребите светлината, щеше да ви помогне хиляди пъти повече отколкото ако знаехте, какво има на слънцето. На нас ни трябва не материалния свят, но светлината, която иде от слънцето. Сега да изучаваме светлината на

слънцето, пък като дойдем в реалния свят, ще изучаваме вътрешността на слънцето. Реалният свят е вътрешността на слънцето, то е в друг порядък на нещата. Много пъти вашето нещастие се дължи, че не знаете, как да възприемете светлината, не знаете под какъв ъгъл да я приемете. Как приемате светлината? В окултната наука има обикновено правила за приемането на светлината, за приемането на топлината. Идеш до една соба, топлиш се. Вие не знаете от слънцето как да приемате светлината и топлината. Има окултни правила за приемане. Може и без правила да приемате светлината и топлината, но и резултатите ще бъдат такива, без правила. Ако неправилно възприемеш и резултатите ще бъдат без правила. Природата е турила една мярка. Ако светлината е много силна, веднага очите се свиват, зеницата на очите се свива, клепачите се свиват. Ако светлината е слаба веднага очите се отварят и зеницата се отваря. Значи природата показва начин за приемане. Окото се свива и се разтваря съобразно светлината. Туй око постоянно се свива и се разтваря и клепачите от силната светлина се свиват. Светлината винаги прави клепачите да се свиват и разпущат. При малката светлина се разпущат. Казвам: За да има човек здрави очи той трябва да знае как да възприема светлината. Тогава не трябва само да гледате слънцето като изгрява, но трябва да гледате слънцето и вечерно време, ще знаеш къде е. Вие къде търсите слънцето вечерно време? Научно къде го търсите? Простият човек мисли, че е под земята. Пък то не е така. Слънцето обикаля, то се движи по хоризонтална линия. По перспектива, привидно се казва, че е горе. Туй е една плоскост, по която слънцето се движи. Следователно слънцето къде е? То наближава вече да се покаже на изток, то като дойде, като че ли има една плоскост, изгрява отгоре. Значи този обръч така се вижда. Казвам сега: В даден случай да можете да го виждате слънцето къде е. Като станеш вечерно време да го знаеш къде е. Да знаеш къде е слънцето и да можеш да го намериш. Да знаеш да възприемаш светлината, когато слънцето е горе и когато слънцето е долу. Окултният ученик трябва да ги знае тия работи. Вечерно време да знаете как да възприемате светлината. Донякъде за вас да знаете, не да го проповядвате на другите. Но когато вече имате една опитност, че сте убедени сто на сто, че е тъй, да знаете да го предадете.

Добре, какво заключение ще извадите? Вие сега мислите, че сте прости. Аз не искам да остане мисълта – „Колко прости хора сме били“. Но целта ми не е това. „Колко малко ние знаем!“ – И то не е разрешение. Ако бях на вашето място бих казал: Колко малко се уча. Не че съм ленив, но колко малко се уча. Но има какво да уча. Това е разрешението, трябва да го знаете, изостанали сте, не сте го учили. Вие сте го отлагали, отлагали. Дойде ви на ум да бъдете добри. Казвате: „То в света не може“. Дойде в ума една идея, отлагате я. Не отлагайте всяка мисъл, която дойде във вашия ум, всяко чувство, което дойде във вашето сърце, всяка постъпка, не

отлагайте, нищо не отлагайте! Казвате: „Не зная какво да работя“. Ако аз бях на вашето място, ето какво щях да направя. Срещна някоя друга сестра и тя закъсала. Казва: „Ще се оправят работите“. Раздвижвам въздуха, казвам: Ще се оправят работите. Тя ще иде ще каже: „Ще се оправят нашите работи, аз зная, ще се оправят нашите работи“. Тя се радва. Вие тръгнете и казвате: „Закъсах, нашите работи няма да се оправят“, онзи каже: „Нашите работи няма да се оправят“ и не се оправят, оставете тия работи настрани. Ще се оправят тия работи. Ние сега не разбираме добре, добре не се учим.

Например, аз бих желал всички да знаете по един език. Вие толкоз години седите и колцина знаете по един език да говорите, кажете ми. Може един–двама да знаят, но другите знаят ли? Всеки един от вас да знае един език хубаво, да знаете френски, немски, английски. Вие като знаете един език, вие влизате във връзка с тия хора, те имат една хубава черта. Всеки народ си има по една хубава черта. Ако искаш да развиеш в себе си един солиден характер, изучавай английски. Ако искаш да бъдеш трудолюбив изучавай немски, немците са хора на труда. Немците като се хванат, всеки си знае работата, 200–300 души един надзирател, всеки си знае работата. Ако искаш за пеене, за музика – изучи италиански. Ако искаш маниери – учи френски. Ако искаш да бъдеш умен – учи английски. Ако искаш да си трудолюбив – учи немски. Бих ви препоръчал, като няма какво да правите да учите език. Тук гледам, като учите английски, вие всички оставате до „Хай дуду“. Най-първо гледам са много и после започват да окапват, най-после останат 4–5 души и дойдат до „хай дуду“. Мъчно става, мъчен език е. Има един закон на езиците. Всеки един народ си има свое ударение. Но има известни правила. Казвам: Ако дойде човек в хармония с един англичанин върне го, има едно чувство, което нашепва, къде да туриш ударението. Ако имаш любов към езика ударението ще бъде на място. Понеже образуването на езика върви по един определен закон. Та един език трябва да го разберете. Започнете. Най-първо изучавайте български. Научете български. Аз ви препоръчвам, всеки един от вас да знае хубаво по един език. И още един защото с един не може. Една сестра има един брат. Братът има един език и сестрата има друг език, тя не може да разполага с езика на брата си, значи тя трябва да научи езика на брата си. Ще научи своя език и после ще научи езика на брата си, ще услужи. Казвам: Всеки един трябва да знае още един език. Задавам една задача: Всеки един от вас да учи един език. Кой какъвто език му е обичен, но да учи един език. То е една придобивка. Не всичкото си време да употребите, не се изисква много време, за да учиш един език. Ако по половин час, по един час дадете на ден за езика, в годината правят 366 часа. В това време човек може много да научи. Ако научаваш по пет думи в 366 дни, колко думи ще запомниш? Тъй щото за една година ако учите редовно, може да научите 1825 думи.

Често някои идват и казват: „Нямам разположение“. Оставете разположението настрана. Ти нямаш разположение, знаеш ли какво значи? Като дойдеш горе на планината, нямаш разположение, това значи – мъчно е нагоре. Като слизаш, имаш разположение. Неразположението показва, че нагоре се движиш, пък разположението показва, че надолу слизаш. При неразположението придобиваш повече, учиш повече, придобиваш повече, повече усилия имаш. Ако вие смените вашето неразположение, неразположението не показва, че сте неразположени, но имате една мъчнотия в дадения случай, която не искате да разрешите. Разрешете мъчнотията, не всичката, част разрешете. Сега, тъй ако схващате, ще бъдете здрави и мъчнотиите постепенно ще започнат да се отварят. Тъй ледът се разтопява, както снегът се разтопява. Другояче, ако не вървите по тези правила снегът трябва да го разтопите по другия начин. По този начин ти сам ще дойдеш до онази зона, дето мъчнотиите сами се стопяват, на нас ще остане само малката работа, която ние трябва да свършим.

Сега какво разбрахте? – Има три порядъка: Идеален, реален и материален. Разбрахте, че се намирате в материалния порядък на живота, дето половината е противоречия, половината е от дисонанс и половината е от разположение. Щом половината е от разположение и половината от неразположение, да знаете, че сте на физическото поле. Светът е така устроен. Каквото и да мислите и да се отчайвате и да не искате да живеете, вие сте свързани. Вие сте свързани така, че никой не може да ви освободи. Нито смъртта може да ви освободи, нито животът може да ви освободи от вашите заблуждения. Смъртта връзва и животът, и той връзва. Ти в живота не си свободен. Само смъртта те прави роб, пък животът казва: „Ще ти дам свобода, ако ме слушаш“. Смъртта казва: „Ти ще работиш това, което аз казвам“. Сега като имате смъртта как ще работите? Кое е по-хубаво, при смъртта ли да бъдем или при живота? При живота е по-хубаво, понеже животът казва: „Ако ме слушате, свобода ще ви дам“. А пък смъртта казва: „Всичко каквото казвам ще правите, никаква свобода няма“. Не си туряйте за идеал да умрете. Турете си за идеал на земята да живеете. Не се обезсърчавайте, кажете: „Ще живея“. В живота се придобива свободата, в смъртта се придобива робството. Казвам: От смърт в живота. Писанието казва правилно: „От смърт в живот“. Вече въпросът е разрешен. Но от живот в смърт, въпросът не е разрешен. Тогава трябва да съпоставим тия двете, от смърт към живот и от живот към смърт. Тия двете положения разрешават тогава онези, които от живота в смъртта минават, за да разрешават въпроса. Трябва те сега от смъртта да минат в живота. Вие досега сте минавали от живота в смъртта. Сега ви казвам: Обърнете, от смъртта в живота идете. И там е погрешката, че сте отивали в смъртта. Вие сега искате смъртта, да умрем, да се отървем, да оставим този

свят. Не, да живеем, от смъртта в живота да идем. Сила се изисква сега. То е окултния ученик да разбира. Та целта сега да поставим да минем от смъртта в живота; от смъртта в живота, не сега да минаваме от живота в смъртта. Доста, вече проглушиха се моите уши не искат да слушат повече това. Този свят трябва да умре. Този свят постоянно е умирал, кога не е умирал. Погрешката е там, че смъртта царува, не животът. Животът в нас трябва да царува. В себе си да дадеме място животът доброволно да царува, не смъртта. От идеалното – в реалното и материалното. Те трябва да царуват сега в живота. В материалния живот, не сега да се умира, но като се намериш в затруднение промени си мястото, не може на едно място, на второ, на трето, качи се, там дето можеш да видиш слънцето. Не стой на едно място. Постоянно във физическия свят трябва да има промяна.

Сега няма да кажете: „Лекцията беше много добра". Това не ме интересува. – „Днес учителят държа една отлична лекция". Не, не, мен това не ме интересува. Кажете: „Днес учителят държа една лекция, която ще приложим". Онова, което чухме, ще направим на опит. Започнете сега. Сега като излезете да си създадете работа. Клечки ли, каквото намерите работете, измислете, каквато работа искате. Кой каквото измисли, всичко е хубаво. Идете изчистете вашата стая, вода донесете, направете си един поменик, каквато работа и да свършите. Аз не препоръчвам на музиканта с мотика да копае, да свири хубаво. Тогава казвам: Ти не ходи само на богати да свириш, свири и на сиромасите, не само на здравите, но и на болните. Когато си взел много пари, дето не ти трябват дай ги на по-бедните цигулари. Казва: „Да се научат и те да свирят. Както аз се научих, тъй и те да се научат". Пейте. Как се пее материално? Учителят пее: „Колко обичам парите, колко обичам хубавите дрехи, хубавите обувки, хубавата шапка. Пък какво е да живея в една стая с голям прозорец, пък да има столове всеки ден да ги мия. Пък зимно време шал трябва да имам и шапка, главата ми да не изстива." То е материално пеене. Хората пеят, но музикално не пеят. Всеки, който няма дрехи да започне да пее: „Колко ми са скъсани обущата, какво да ги правя?" Ако ти попея една песен, ще ли ми купиш едни обуща? Знаеш защо ви пея сега? Понеже започваме с идеалния, реалния и материалния свят. Сега това е едно материално пеене. Сега трябва да знаете, че не сме в идеалния и реалния свят, но сме в материалния. Работите няма да вървят леко, ще се учиш. Казвам: Пеене трябва. В материалния свят как ще пеете? Пей на себе си. Но казва: „Скъсаха ми се обущата" – пей на скъсаните си обуща: „Скъсаха ми се обущата, трябва да ги направя, трябва да намеря някой обущар да ги закърпи. Нямам пари, откъде да взема; не зная, имам един много добър приятел от него на заем ли да взема, хе, хе-е." На себе си ще пея. Ще попея ще се развеселя. Весел трябва да бъде човек. Ще се посмея. Музикално се

смей. След като проработи законът, приятелят ще дойде при тебе, ще зашие обущата. Ти пак си попей една песен, че обущата ти са зашити. Изпейте сега една песен в реалния свят. Него няма да ви го кажа.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
6 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 5. XI. 1937 г., петък, 5. ч.с.
София – Изгрев

1937_11_07 Трите свята
утринно слово

ТРИТЕ СВЯТА

Размишление.

Ще прочета I. послание към Коринтяните. В човешкия живот има две реалности: външна, която предпазва нещата, и вътрешна, която крепи. В проповедите си някои поддържат само външната реалност. Те искат да бъдат предпазливи и не обръщат внимание на вътрешната реалност, която крепи и въздига, т. е. усъвършенства човека. Мнозина говорят за Бога, като външна реалност, която е създала външния свят. Ако не се говори за външната реалност, не бихте имали никакво понятие за Бога. Някой говори за Бога, а се кара с хората. Това е, защото той има само външна представа за Бога. Затова, някога той казва, че Бог съществува, а друг път – че не съществува. Той говори и за любовта, като външна проява. Затова, любовта не е дълбоко в сърцето му. Говори за вярата, но познава само външната вяра; говори за надеждата, но и нея не познава; говори за музиката, но и нея не разбира. Много неща могат да се кажат за музиката, но малко са ония, които я разбират.

Музиката се изявява в три свята: в идеалния, реалния и материалния. Идеалната музика излиза от Божествения свят. В нея няма никакви дисонанси. В реалната музика има само един дисонанс, а в материалната музика има 50 дисонанса. Оттук вадя заключението: в идеалния живот няма никакви погрешки; в реалния живот има само една погрешка, а в материалния – 50 погрешки. И хората се делят на идеалисти, реалисти и материалисти. Ако в едно общество намеря 50 погрешки, казвам: Това са хора от материалния порядък. Ако намеря една погрешка, казвам, че това са хора от реалния порядък. Ако не намеря нито една погрешка, това са хора от идеалния порядък. – Не може ли без погрешки? – Това зависи от порядъка, в който живеете.

Имате ли представа, какво значи свят без погрешки? Ако мислите, че не грешите, а в сърцето ви се явява желание да обсебите нещо от своя ближен, вие сте в материалния свят. Срещаш едно добро, умно дете и си казваш: Това дете да е мое! Ето една погрешка. – Нали сме от Бога родени, защо грешим? – От Бога сте родени, а сте Го забравили и служите на хората. – Как е възможно това? – Роден си от Бога, ако имаш високо съзнание за своето предназначение. Служиш на Бога от страх. Убеждение ли е това? Страхът произлиза от материалния порядък. Страхуваш се, че ще умреш от глад. Ако ти е определено да умреш, ще умреш. – Е, да умра, да се освободя поне от мъчнотиите. – Чудно нещо, ще се освободиш чрез

смъртта! Смъртта по-скоро заробва, отколкото да освобождава. Тя е господар, който не дава никаква свобода на слугата си. В смъртта те очаква работа. Защо трябва да се родиш, ако станеш слуга на смъртта? Има смисъл да се родиш и да служиш на живота.

Казано е: „От смърт в живот.“ Значи, като умреш, да напуснеш господаря на смъртта и да отидеш при господаря на живота. Който мисли зло, той е в смъртта. Безверникът е също в смъртта. Казваш за един брат, че правел много погрешки. Щом виждаш това, ти пръв трябва да го изправиш. – Еди-кой си направил много дългове. – Той е твой брат, изплати му дълговете! – Това не е моя работа. Значи, ти си в материалния свят, дето всеки се грижи за себе си. В реалния свят човек се грижи наполовина за себе си и наполовина за другите. А в идеалния свят той се грижи само за другите. Докато си в материалния свят, не можеш да придобиеш големи знания. В това отношение, ти си като охлюва, който ту изнася рогчетата си навън, ту ги прибира в черупката си. – Ние сме много напреднали. – Като охлюва: само влизаш и излизаш от черупката и си въобразяващ, че си нещо особено. Влизаш в черквата и скоро излизаш от нея. Това е черквата на охлюва. Ще кажете, че ви обиждам. Това не е обидно. Аз изнасям факти от материалния свят. Ако мислите, че от материалния порядък може да разберете реалния и идеалния, вие се заблуждавате. Казвате: Тогава, какво сме постигнали? – Ще благодарите и за най-малката придобивка. Имаш къща, ще благодариш за нея, защото може да останеш и без къща. Все е по-добре, да има охлювът къщичка, отколкото да няма. Добре е, от време на време, охлювът да си показва рогата, защото на тях са поставени неговите очи, и при най-слабото докосване, той свива рогчетата си. Какво може да направи охлювът? Може ли да свири на пиано или на цигулка? Може ли да чете и пише? Може ли да тъче? Реч може ли да държи? – Нищо не може да направи. Охлювът знае само едно нещо: да извади рогчетата си, да се нахрани и да се прибере в черупката си. Ще кажете, че Бог създал света. Той направил всичко. Казвам: Бог направи идеалния свят, природата направи реалния свят, а човек направи материалния свят. Значи, три фактора играят роля при създаването на света: Бог, природата и човекът.

И тъй, човекът е ученик на земята. В процеса на развитието си, той същевременно създава. Той е направил един свят, който прилича на него. За да живееш добре в материалния свят, ти трябва да бъдеш много умен. Мъчно се живее в материалния свят. Хората са толкова сгъстени, толкова близо един до друг, че без да искат си създават мъчнотии. Те трябва да се разширят, да имат по-широк простор. Всеки иска от ближния си да бъде като него, да мисли, чувства и постъпва като него. Ако бъде така, той сам ще се натъкне на убийствено еднообразие. Ако влезеш между учени, те ще

искат да бъдеш като тях, да ги разбираш; ако влезеш между военни, те ще искат да бъдеш като тях; ако влезеш между музиканти, и те ще искат да бъдеш като тях, да знаеш да свириш. Така е в материалния свят. Тази е причината за противоречията в този свят. Днес материалното е взело надмощие над духовното. – Как можем да се освободим от влиянието на материята? – Като работите върху себе си. – Страх ни е да не се отклоним от пътя си. – Ще работите, да се освободите от страха. Докато страхът е ваш господар, вие сте още в материалния свят. Щеш не щеш, ти ще правиш това, което страхът ти диктува.

И тъй, материалният свят се управлява от стомаха; реалният свят се управлява от дробовете, а идеалният или Божественият свят се управлява от главата. Материалният и идеалният свят са граници. Между тях има известна връзка. Ето защо, материалният свят може да се оправи само чрез идеалния, а идеалният може да се познае само чрез материалния. Който не е живял в материалния свят, никога не може да познае идеалния. Значи, материалният свят е отражение на идеалния. И обратно: Който не е живял в идеалния свят, не може да разбере материалния. Щом разбираш идеалния свят, ти си бил в материалния. – Защо трябва да слиза човек в материалния свят? – За да разбере идеалния, т. е. Божествения свят. – Защо трябва да поддържаме идеалния свят? – За да разберете материалния свят.

Следователно, невъзможно е да разберете материалния свят от самия него. За да го разберете, трябва да имате отношение към идеалния свят. С други думи казано: Трябва да имате връзка с Бога. Хората са дошли на земята с единствената цел, да разберат идеалния свят, да познаят Бога и себе си, да научат, защо е създаден човекът. Той е крайното творение на Бога, затова трябва да стане първо служител на своя Творец, а после, на своя ближен и на себе си. Ако човек не мине през школата на материалния свят, никога няма да знае, как да служи на Бога. Как трябва да служите на Бога? – Като станем идеалисти. – Съгласен съм, на думи лесно ставаш, какъвто искаш. Така е в идеалния свят, там всичко се постига изведнъж. Кажеш, че си гладен, и веднага се нахранваш; кажеш, че си жаден, веднага задоволяваш жаждата си; кажеш, че искаш да станеш учен, веднага ставаш учен. Обаче, в материалния свят нещата не стават лесно. – Защо? – Защото в този свят всичко се движи много бавно. Една буболечица, за да измине един километър път, нужни ѝ са стотици години. В идеалния свят всичко се движи с шеметна бързина. Достатъчно е само да помислиш нещо, за да си го постигнал. Материалният свят работи с големи величини, с вечности. За да научиш, какво е човекът, какво е животът, нужни са вечности. Много ще живееш, много ще учиш и малко ще разбереш.

Питате: Вярно ли е всичко това? – Ако не вярвате, може да го проверите. От материално гледище мъчно може да го проверите. Например, казвам, че човек лесно може да се подмлади. – Как? – Както се подмладява гайдата, така се подмладява и човек. Взимам една свита, сбръчкана гайда, вкарвам в нея въздух, и тя веднага се надува и започва да свири. Кожата ѝ се опъва, и тя става млада, угледна. Ще кажете, че въздухът я направи млада. – Да, въздухът. Каквото е въздухът за гайдата, такова нещо е мисълта за човека. Мисли право, и ще се подмладиш. Материалният свят е място на вечни промени. Затова, именно, човек греши. Като живее в тези промени, той има условия да се подмладява, но трябва да знае законите на подмладяването. Материалният свят се характеризира с вечните промени, реалният свят – с постоянния растеж, а идеалният – с вечното подмладяване. Идеалния свят наричат още свят на вечно зазоряване, вечно възраждане. Аз го наричам вечно подмладяване, вечна обнова, новораждане. Това е изразил Христос в стиха: „Ако се не родите изново." Да се новородиш, това значи, да влезеш във вечния порядък на нещата. Да мислиш, че под „новораждане" се разбира, да се родиш веднъж на земята, това е неразбиране. Новораждането подразбира раждане по дух. И в Стария завет е казано: „Които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови." Това подразбира вечното подмладяване. В Стария завет тази идея е изказана неясно, но Христос я е изнесъл ясно: „Ако се не роди човек изново, не може да влезе в Царството Божие."

Питам: Какво трябва да правите, като сте дошли на земята? – Според мене, трябва да се учите да намалявате дисонансите. Казваш, че хората не те обичат. Това е дисонанс в твоя живот. Защо трябва да те обичат? Първо ти трябва да си обичал, и тогава хората да те обичат. Не можеш да жънеш там, дето не си сял. – Защо трябва да обичаме? – За да имате кредит. Онези, които ви обичат в материалния свят, те ще ви кредитират в бъдеще. Докато сте на земята, ще работите, за да си подобрите условията в идеалния свят. Ако нямаш нито един кредитор от земята, в идеалния свят ще бъдеш сам. Като знаеш това, не се оплаквай, че никой не те обича, но, докато си още на земята, ти обичай хората. Първо, ще обикнеш един човек; после, втори, трети и т. н. Така ще разширяваш кръга на своето сърце, да включиш, колкото може повече хора. – Може ли да обичаш всички хора? – Това е велика идея. От материално гледище, това е непостижимо. Тази идея може да се реализира само в идеалния свят. Докато си в материалния свят, ти обичаш половината човечество, а другата половина не обичаш. Любовта се уравновесява с омразата и, всъщност, за тебе нищо не остава. Като влезеш в реалния свят, ти обичаш всички, с изключение на един. Щом влезеш в идеалния свят, всички обичаш. Там няма никакво изключение.

Какво представя религията? – Връзка на човешката душа с Бога. Без тази връзка не можеш да разрешиш нито едно противоречие. Тя е необходима за разрешаване на всички противоречия. Ако не си свързан с Бога, ще се натъкваш на големи мъчнотии. Кой ще ти помогне, когато умираш? Ако не обичаш никого, ти ще се намериш сам, изоставен от всички. Засега, вие сте под покровителство, не се страхувайте, но един ден смъртта ще похлопа на вратата ви и ще каже: – Хайде! Тя е в положението на изследовател, който се вслушва тук-там, да открие онези, които не обичат Бога. Щом ги намери, тя знае вече, как да постъпи с тях. Като намери онзи, който не обича Бога, тя казва: Понеже никой не те обича, аз ще те обикна. Хваща го, както акулата – своята жертва. Като влезеш в стомаха на акулата, какво ще кажеш? – Ще роптаеш против Господа, против съдбата си. Какъв отговор ще получиш? – Като отговора на пророк Иона. Той се отказа да отиде да проповядва в Ниневия, понеже знаел, че Бог е милостив и ще отмени наказанието. Затова, той напусна Ниневия и замина с кораб за Испания. Обаче, Бог му даде добър урок. Като прекара три дена в утробата на смъртта, Ион разбра, че няма по-добро от това, да бъдеш при Бога. Ако при Бога е лошо, при смъртта е хиляди пъти по-лошо. Днес и вие сте в положението на Йона и се оплаквате от страданията си. Има нещо по-лошо от вашето положение. Сега вие носите заблужденията на хиляди векове; вие носите натрапените мисли на много философи, поети, проповедници. Какво ли не носите със себе си! Същевременно, вие носите свои мисли и желания от векове.

Днес трябва да правите геологически изследвания върху себе си, за да видите, де сте и какво носите. Ето, виждате, някой човек греши и не знаете, как да му помогнете. Защо? – Защото и себе си не познавате. Един ден Настрадин ходжа се качил на къщата си да я покрива. По невнимание, той се подхлъзнал и паднал. Така силно навехнал крака си, че трябвало с тояга да се подпира. Срещнал го един познат и го попитал: – Защо куцаш, ходжа? – Качих се да покривам къщата и паднах. – Как така, толкова умен човек, не можа ли да се предпазиш? Срещнали го втори, трети, четвърти и все го питали, защо куца, как паднал и пр. Като разправял на всички подробно, най-после той запитал: – Не се ли намери поне един между вас, който да е падал?

Питат някого: Защо сгреши? Защо си гладен? – С питане въпросите не се разрешават. Този човек е гладен; не питай, защо е гладен, а го нахрани. Друг не работи. Не питай, защо не работи, но му създай работа. Дай му две празни стомни в ръка, поне вода да донесе. В това отношение, аз мога да създам работа на кого и да е от вас. Ще ви дам две стомни и ще ви пратя на извора, да донесете чиста вода. За всяка стомна ще ви дам по 5 лева. – Ами после? – Ще ви препоръчам на един мой приятел, и на него да

донесете вода. Той ще ви препоръча на трети. Като донесете на пет души по две стомни вода, ще получите 50 лева. – Ами на другия ден? – На другия ден ще ви намеря друга работа. Ще ви науча една хубава песен и ще ви пратя да я изпеете на десет души. Всеки ще ви даде по десет лева. Десет души по десет лева, ето сто лева. На третия ден пак ще дойдете при мене. Ще ви науча да рисувате. За всяка картина ще получите по 20 лева. За десет картини – 200 лева.

И тъй, силата на човека се заключава във вярата му в Божествения порядък. Защо Бог се отдалечава от нас? – За да ни даде възможност да приложим Божествените закони. Докато е близо до нас, ние няма да направим нищо. Външно Той се отдалечава от нас, за да не ни смущава, а вътрешно влиза в нас и ни насърчава. Като знаете това, не се страхувайте, нито се обезсърчавайте. Бог не може да ви изостави. Докато е при майка си, детето не се учи. Цял ден то обикаля около нея, държи се за полата ѝ, не мисли за нищо. Щом замине майката, детето започва да плаче и да се вайка, че не може без нея. Казвам на детето: Не плачи, но започни да учиш, да рисуваш и свириш. Един ден, като се върне майката, то трябва да я зарадва, да ѝ каже, какво е научило. Колкото повече неща е научило, толкова по-добре е разбрало смисъла на живота.

Време е вече да давате отчет на Господа за работата, която сте извършили. Някой ще каже на Господа, че е свирил на цигулка поне по един час на ден. Дали е свирил добре, или не, това не е важно, той сам не може да си каже. Бог ще пита другите, които са го слушали. Всеки трябва да каже истината, както е. Ако Бог не ви пита, вие ще кажете, че този човек не свири добре, не сте доволни от него. Обаче, запита ли ви Бог за същото, ще кажете, че свири много хубаво. Не сте готови да кажете истината. Защо не кажете и на Бога това, което сами говорите? Защо всички не се съберат заедно и да изнесат по една добра черта за всеки човек? Това изисква идеалният свят от вас. Това желая и аз. То е за добро. Следователно, като отивате при Господа, не се оплаквайте от живота си. Той се вслушва в оплакванията ви, но по-добре, не се оплаквайте от нищо.

Някой се оплаква от брата си, че го измъчвал много. Има право да се оплаче, свободен е, но не е ли по-добре да каже: Господи, имам един добър брат, много неща научих от него. Да, наистина, научил си много неща. В Божествения порядък е предвидено, тъкмо този човек да ти е брат, да те научи на нещо. Той е пратен на земята да те учи. Никой няма право да се оплаква от Божествения порядък. Защо се оплакваш от брата си? Две причини има за това: или той е дошъл много близо до тебе, или ти си дошъл много близо до него. Така разсъждавам аз. Следователно, когато някой човек ми е неприятен, гледам да застана на такова разстояние от

него, че нито той да е близо до мене, нито аз до него. Ако той се е приближил много до мене, казвам си: Чакай да се отдалеча малко, за да не ме смущава, нито аз да го смущавам. Ако с един и същ човек имаш всеки ден вземане-даване, ти непременно ще се отегчиш от него. Ти се приближаваш много до някой човек, а след това изискваш от него да бъде светия. Това е невъзможно. Ти светия ли си? – Не съм. – Тогава, как изискваш от него да бъде светия? Който е светия, той има право да изисква от другите светийство; който е далеч от светийството, няма право да изисква от другите да бъдат светии. Мнозина казват: Ако един от нас стане светия, за останалите е лесно. Ние ще се хванем за дрехата му, и той ще ни изтегли от ада.

Сега, аз искам да обърна вниманието ви към материалния свят, да го изучавате. – Защо? – Като живеете разумно в материалния свят, ще разберете правилно Божествения свят. Материалният свят е опитна школа, да се види, до каква степен на развитие е дошъл човек. Когато искат да опитат една душа, доколко е разбрала Божествения свят, пращат я на земята, т. е. на физическия свят. Ако човек се справи с условията на материалния свят, това показва, че той е разбрал Божествения свят. – Какво да правим с противоречията? – Ще ги разрешавате. Няма противоречие на земята, което да е неразрешимо. Има противоречия, които с години не могат да се разрешат. – Защо? – Защото човек не е намерил начин, как да се справя с тях. Развитието на човека зависи, именно, от неговото разбиране за Божествения свят. От разбирането на Божествения свят зависи, доколко ще се използват условията на материалния свят. Ако в материалния свят не живееш добре, и в реалния няма да живееш добре; ако в реалния не живееш добре, и в Божествения не може да живееш добре. Значи, първо, ще се справиш с материалния свят; после, с реалния и след това с – идеалния.

Помнете: Вие сте дошли на земята в опитна школа. Сега ви изпитват. Какво ще направите, ако в дома ви влезе човек и ви открадне хиляда лева? Ако умееш да готвиш, стани готвач. Крадецът обича да си хапва добре. Все ще дойде някога в твоята гостилница. Като знаеш това, ще приготвиш един ден ядене специално за него. Така ще сготвиш, че като се нахрани, да се разстрои стомахът му. Щом започне да се превива от болки, ти ще приложиш другото си изкуство, ще го лекуваш. Доволен от тебе, като лекар, той ще ти плати добре. Ето начинът, по който ще си вземеш хилядата лева. Като го излекуваш, ще го питаш: Познаваш ли, кой съм? – Не те познавам. – Аз съм онзи, когото ти обра. Взе ми хиляда лева. За да ти дам добър урок, аз станах готвач, дадох ти такова ядене, което разстрои стомаха ти. После те излекувах. Сега ти давам хиляда лева, да не обираш хората. Така природата възпитава хората. Аз няма да постъпя така, но

казвам, по какъв начин човек се възпитава. Това е приказка. Знаете, че в приказките всичко става лесно. В действителност, не става лесно. Аз съм музикант, няма да постъпя така. – Защо? – Всякога мога да спечеля хиляда лева, и то много лесно. Искам да кажа, че грешките не се изправят лесно. Трябва да бъдете изправни в отношенията си. Аз ви показах, как можете да изправите отношенията си, че да станете приятели на хората. Вместо да ходиш тук-там, да разправяш за крадеца, че те обрал, че е лош човек, нахрани го и, като заболее, излекувай го. Така ще станете добри приятели.

Какво значи да говориш лошо за човека? – Това е все едно, да готвиш ядене, което да разстрои стомаха му. Лошите думи, казани по адрес на човека, са лошото ядене, което му поднасяш. Можеш да говориш лошо за някого, но ако си готов да го лекуваш. Щом заболее, иди веднага да го лекуваш. Като оздравее, питай го, защо е заболял. Ако не знае причината, кажи му: Едно време ти обра един човек. Втори път не прави същата грешка.

Велика наука е да знаеш, как да изправяш грешките на хората. Без любов тя не може да се приложи. Любовта е Божествен закон. Като я прилагаш, ще започваш от най-малкото. Срещаш едного, който казва, че не може да пее. Не казвай, че този човек не може да пее, но се запитай: Аз пея ли по-добре от него? Като се сравниш мислено с него, той се насърчава и започва да пее по-добре. Не бързай да си даваш мнението. Мнозина си дават мнението, без да са добри певци. Питам: Вие как ще изпеете тази песен? – Ще я изпеем. – Ще я изпеете, но не можете да я изпеете.

Лесно се дават съвети, как да изправиш грешката си, но опитай се да я изправиш. Аз правя това музикално. Музиката има свои линии. Ако линиите не са правилни, и тоновете няма да бъдат правилни. Щом забележиш това, изправи линията. Тя може да бъде по-широка, по-голяма, по-плътна, по-изразителна. Ако искаш музикално да изразиш едно широко чувство, ще пееш по-бавно, по-плавно. Как ще представите музикално бурята или валежът на снега? Ще кажете, че грешките музикално лесно се изправят. – Колкото е лесно, толкова е и мъчно. Това зависи от човека. Който си служи с музиката, може в един момент да превърне неразположението си в разположение. Трябва да знае, с какъв тон да си послужи. Имаш нужда от 50 лв. Изпей три тона, както трябва, и парите ще дойдат. – Ти можеш ли да направиш това? – Щом го казвам, мога и да го направя. Това е като запалването на клечка кибрит. Щом я драснеш, тя се запалва. Само едно трябва да се пази – да не се намокри кутията. Ако кутията е суха, и децата могат да запалят клечка кибрит. Същият закон действа и в музиката. Драснеш клечката, тонът излиза. Някога драснеш една, втора, трета клечка, нищо не излиза. Казваш: Нямам

вдъхновение, не мога да свиря. – Кутията ти е влажна. Ако е суха, достатъчно е само един път да драснеш, и огънят веднага ще се запали.

И тъй, ако си неразположен, това показва, че кутията ти е влажна. Щом се изсуши, ти си вече разположен. Драснеш една клечка, и огънят се запалва. Ако клечките не се палят, вярата ти е слаба. Щом се палят, вярата ти е силна. Това се отнася и до музиката в идеалния свят. Там няма нито едно изключение. Ако в музиката има много изключения, тя е материална; ако има само едно изключение, тя е реална; ако няма нито едно изключение, тя е идеална или Божествена. На земята тази музика още не може да се приложи. Затова музикантите турят паузи. Те са изключения в музиката. Имаме цяла пауза, половина, четвъртина, осмина, шестнадесетина и др. Както в музиката се допускат дисонанси, така и в живота се допускат грешки. За умния те са в реда на нещата. Глупавият се спъва от тях. За учения грешките и дисонансите са привилегия. Той има с какво да се занимава. Значи, мъчнотиите не са нищо друго, освен изключения и дисонанси във вашия живот. В музикално отношение, те са паузи. Оплакваш се, че нямаш пари. – Радвай се, че нямаш пари, защото ще усилиш вярата в себе си. Докато имаше пари, ти вярваше в тях. Щом ги изгуби, започна да вярваш на себе си и на Бога. Като вярваш на Бога, ще вярваш и на себе си.

Казвам: Вие сте дошли до положение да опитате себе си, да опитате и Божествения свят. Изкуство е, и когато се оправят вашите работи, и когато не се оправят, да не става никаква промяна във вас. Ще дойдат ограничения в света, но духовният свят знае, защо идат. Той си има своите съображения. Някога искате нещо, но то не ви се дава. – Защо? – И за това си има причини. Две моми се влюбват в един момък, и двете искат да се оженят за него, и двете са подали молба до Господа. На коя от двете да го даде Той? Значи, и двете моми имат едно и също желание. Бог отговаря на молбата им: Добре е, че и двете обичате този момък, но не е право да искате и двете да се жените за него. Това е едно от непостижимите желания. Момъкът е мое дете. Аз искам да дойде той при мене. Какво става? Бог взима момъка при себе си, т. е. на онзи свят. Момите не могат без него и след време, и те отиват на онзи свят. Там се срещат и тримата, но вече като братя и сестри. Те разбират, че, като братя и сестри, могат всички да се обичат еднакво. На земята, обаче, не е така; не е позволено две моми да обичат един момък, и двете да искат да се оженят за него.

Като четете Библията и Евангелието, казвате: Исаия казал така. – Да, но Исаия имал големи опитности. – Данаил казал така. – И Данаил минал през големи опитности. Били ли сте в рова между лъвовете, да знаете, какво е то? Така казал апостол Павел. – Опитвали ли сте тоягите върху

гърба си? На Павла удариха три пъти по 39 тояги, след което той казал: „Братя, с големи страдания ще влезем в Царството Божие.“ И вие ще минете през страдания. И какви ли не страдания! Как приеха Христа на земята? Цял полк римски войници Го биха, плюха, плескаха Му плесници, подиграваха се с Него, докато най-после Го разпнаха. Какво е било състоянието на Христа, Той си знае. Христос разбра, че не се живее лесно на земята. Днес хората Го викат втори път да дойде, но Той не дохожда. Религиозните викат към Христа, искат да дойде между тях, но Той им отговаря: Втори път не се излагам на такова поругание. Не е лесно да се гаврят хората с тебе! – Ще се претърпи. – Да, веднъж ще претърпиш, но дойдеш ли втори път до същото положение, ще кажеш: Не искам пак да влизам в този порядък. Днес Христос ни учи, как можем да се освободим от дисонансите на физическия свят. Той казва: Единствената сила, която може да ни освободи от дисонансите, е Любовта.

Питате: Какво можем да направим ние? – Не е въпрос, какво можете и какво не можете да направите. Важно е, какво можете да направите във всеки даден момент. Първото, което можете да направите, е да поддържате добро мнение за всекиго. Не е въпрос да казвате, че този или онзи не живеят добре. Щом е така, кажете вие, как трябва да живеят. Всеки живее според разбирането си. Препоръчвам ви, като ставате сутрин от сън, да казвате: Господи, научи ни да мислим за нашите братя и сестри, както Ти мислиш за тях. Ако не мислите добре за ближните си, изключенията в живота ви ще бъдат много. Да мислиш добре за хората, това значи, да бъдеш силен. Сега Бог ни защищава отвън, а тогава ще ни защищава отвътре. Някой страда, а ти казваш: Нека страда, така трябва да бъде. – Не, ще дойде ден, когато и ти ще страдаш. Ти говориш така, защото не си страдал. Външните страдания не ползват човека, ако той не дойде до вътрешното разбиране на живота. Всяко страдание трябва да се осмисли. Стремете се към разбирането, което Бог има. Като ти дойде едно страдание, знай, че такава е Божията воля. Страдаш, за да намериш една своя погрешка.

Преди няколко дни се връщахме от екскурзия. Две сестри посрещат брата си и му казват: Братко, влез оттук. По невнимание, те турили един стол на прага и забравили да отворят лампата. Като влиза братът, спъва се в стола и пада на площадката. Той си казал: Благодаря Ти, Господи, че не си ударих главата, щях да свърша. – Не канете никого в тъмна стая. Предварително запалете свещта или лампата, да видят, къде влизат. Ако нямате светлина, водете го за ръка.

Няма по-велико нещо от това, да мислите правилно. Силата на човека е в мисленето. Когато говорят лошо за тебе, изслушай ги и благодари на Бога

и за това. Кажи си: Господи, научи ме да мисля добре за хората; научи ме да чувствам добре; научи ме и да постъпвам добре. Не питай, защо хората говорят зле за тебе. Това е дисонанс, погрешка в живота.

Апостол Павел казва: „Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти или кимвал, що дрънка. Любовта дълготърпи, благосклонна е ...“ Идеалният свят трябва да бъде мярка за вас. От реалния свят да вземете образец, а материалният свят да бъде поле за работа. Докато сте на физическия свят, не желайте да умирате и да бягате от земята. Къде ще отидете? – Пак тук ще останете. Докато не разрешите противоречията в живота си, докато не станете господари на своите мисли, чувства и постъпки, не можете да влезете във възвишения свят. Ще кажете, че Христос е страдал. – Да, Той е страдал, но вие не искате да страдате. Не искате и да умирате, но ето и Христос умря, без да иска. След известна борба в себе си. Той каза: „В Твоите ръце, Господи, предавам духа си.“ Понеже постъпи правилно. Бог го възкреси. Дръжте и вие тази мисъл в себе си, та като умирате, да кажете: Господи, помогни ни да оживеем и да възкръснем. Турете в ума си мисълта, не да се продължи живота ви, но да влезете в новия живот. И моето желание е същото. Като умирате, не се молете да ви избавят от смъртта, но се молете да оживеете. Никога не казвай, че ще умреш, но кажи си, че ще живееш. Това означава стихът: „От смърт в живот.“ Това е новата религия.

Да оживеем. Да оправим обърканите си работи и да се въдвори Царството Божие на земята. С нашата работа да шосираме пътищата, че като дойде Царството Божие на земята, всеки да свърши работата, която му е определена. Внимавайте, да не сте кандидати за смъртта. Никаква кандидатура не се приема. Дойде ли смъртта при вас, и без да си давате кандидатурата, тя ще си свърши работата и ще си замине. Дайте си кандидатурата за живот.

От смърт в живот! От безлюбие в любов; от безверие във вяра; от зло към добро! Това е мисълта, която трябва да занимава умовете ви.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

6. Утринно Слово от Учителя, държано на
7 ноември, 1937 г. София. – Изгрев.

Книги:
Трите свята
Ликвидация на века (Утринни Слова. Година VII (1937–1938). Том I. София, 1948)
18 беседи от 26 септември 1937 г. до 30 януари 1938 г.
Начало: 05:00

1937_11_10 Малките опити
Общия окултен клас

МАЛКИТЕ ОПИТИ

Отче наш.

Прочете се темата: „Защо сме пратени на земята?“

„Махар Бену.“

Темите трябва да се развиват по един естествен начин. Например въпросът: Защо е дошъл човек на земята, се разглежда много повърхностно. Когато човек отива на лозе, защо отива: или да копае, или да яде грозде. Ако отива напролет, отива да копае. Ако отива наесен, отива, за да яде грозде. Защо дошъл човек на земята? Дошъл е да копае, да работи. Дошъл е и да яде грозде.

Когато се разисква един въпрос, трябва да се свързвате с предмета, който разглеждате. Например, човек не може да разбере слънцето, докато не го види. Човек не може да разбере въздуха, докато не го е приел. Същото е и за храната. Като я опитва, той може да има една представа за нея. Човек е дошъл на земята, каквото посади да израстне, да използува условията, никога да не се потрива; не само да се лъже, че работите му ще се оправят и ако не работи или ако не мисли. Или да вярва, че от баща му все ще му се падне нещо.

Те са обикновени разсъждения. Но кое е новото? Всеки един ден човек идва на земята. Защо сте дошли на земята днес? Не защо човек изобщо е дошъл на земята, но защо вие сте дошли на земята? Защо е дошъл човек на земята, то е негова работа. Но защо ние сме дошли, то е наша работа. Да кажем, че един ученик става сутринта и не си знае уроците. Защо става? За да вземе да учи, да си научи урока. Понеже ще отиде на училище и ако го изпитат, може да му турят единица или двойка. Сега нашата погрешка е, дето ние мислим, че не сме ученици и затова можем (да) ходим да си поиграваме. Не, доста голям контрол се упражнява. Вие може да кажете: „Може и така да се мине и ще отидем на онзи свят“. Че този свят и онзи свят са един свят. Мравката не може да мине в онзи свят. Тя трябва да мине в света на хората, че тогаз. Че човек не е влязъл в онзи свят и как мравката може да мисли, че може да мисли, че ще може да влезе в онзи свят. Тепърва мравката трябва да влезе в човешкия свят.

Въпросът трябва да се разгледа практически: Какво може да се постигне, какво може човек да направи? Защо е дошла домакинята вкъщи? Да

измете, да измие, да преде, да тъче, да готви. А пък отвън и домакинята трябва да работи. Идването на земята зависи от това, в какво положение ще се постави нашият ум и нашето сърце. Запример, някой път вие не сте разположени и не знаете на какво се дължи неразположението. Или някой път сте разположени. Разположението и неразположението са неща обикновени, те не зависят от нас. Някой път, когато времето е хубаво, ти си разположен. А когато не е хубаво, ти си неразположен. Ако зимно време духа студен вятър и има студ 25–30 градуса под нулата, няма да имаш това разположение.

Най-първо занимавайте се с въпроса: Какво носите със себе си от онзи свят. Защото като дойдете на земята, земята се нуждае от човека. Важно е какво ще посееш на тая земя. Ако отидеш на лозе и не си посадил лозови пръчки, какво ще придобиеш? Ако си посадил такива, ще има какво да работиш и ще има какво да придобиеш. Сега ние вземаме предвид някои лесни работи. Запример, когато отидем на лозето, ние пращаме някого да копае на лозето, ние не го копаем и ще му платим. Ние приличаме на онзи български чорбаджия, който пратил Стоян на лозето да го окопае и да го ореже. Той като го прекопал и орязал, попитал Стояна: „Лозето плаче ли?“ – Стоян казал: „Ти като го видиш, и ти ще плачеш“. Сега някой път като възпитаваме себе си, така се орязваме, че ние сами не можем да се познаем, какви сме.

Кои бяха принципите в миналата лекция? Сега аз ви виждам, че сте дошли на гостилница, без да турите пари в джеба си. А пък там пише: „Днес с пари, утре без пари“.

Някои хора са дошли на земята затова: те са твърди и имат нужда да добият мекота. А пък някои хора са много мекушави и трябва да добият малко твърдост. Някои са несправедливи и трябва да турят правота в постъпките си. Някои хора могат да наблюдават, а пък някои хора никак не наблюдават. Не че не искат, но други неща ги интересуват. Някои наблюдават каква шапка носят хората, какви дрехи имат. Но попитайте го, какви вежди, какви очи имат, той не може да каже. Но ще разправи каква шапка, какви дрехи и какви обуща имат. А пък същественото са тялото, веждите, очите, ушите. Като погледнеш човека, разгледай какви са очите му, ушите, устата. Това е наблюдаване на човека. Сутринта като станете, изправете си пред огледалото, вижте дали е станала някаква промяна. Някой път се оглеждаш в огледалото и казваш: „Остарях, косите ми побеляха“. Виждаш бръчките си. Как няма да побелее човек! Има толкова ненужни страдания в света. Често щастието на човека зависи от онова пропорционално отношение, което има неговото тяло към неговия нос и брада. Три неща са важни: щастието за човека зависи от челото, носа и от

брадата му. От тялото ти, от носа ти и от брадата ти зависи, колко щастлив ще бъдеш. В нашето чело не може да се забележи лесно изменение. Аз говоря за едно изменение, което става с една хилядна част от милиметъра. Също се отнася за носа и брадата. Една хилядна част от милиметъра изменение – то е доста голямо постижение. Аз някой път наблюдавам някой стар приятел. Той казва: „Втори път като дойдем на земята“. Те и в миналото си прераждане казваха: „Втори път като дойдем“. Сега дойдоха и пак казват така. Не, втори път ще бъде както сега, нищо повече.

В дадения случай може да развивате във вас интуицията. Има едно чувство на вероятност да знаете, доколко онова, което чувствате и мислите е вероятно. Как определяте сега една вероятност? Времето какво мислите ще бъде днес, хубаво или лошо ще бъде? Вашият барометър какво показва? Как чувствате? Ще трябва да проверите. Проверете чрез вашето самочувствие и вижте доколко то е вярно. Не само да кажеш изобщо, че днес времето ще бъде хубаво, но да кажеш в подробности, че 12 часа времето ще се подобри, небето ще се изясни, слънцето ще изгрее, вятърът ще утихне и като залезе слънцето, така и така ще бъде. Тая сутрин ще има ли хубав изгрев?

Ние може да имаме такъв слънчев изгрев, какъвто искаме. Но на слънцето не може да заповядваме, но на волята можем. Десет души като поискат могат да спрат дъжда, могат да спрат вятъра. Като духа вятърът, това не е работа на природата. Защото като духа вятърът, ние го накарваме да духа. И когато времето стане тъжно, хората го накараха да стане тъжно. Аз не искам да ви говоря за известни съвпадения. Когато ще ви се случи нещо лошо, то ще загърми, ще има буря, облаци и прочие. А пък когато ще ви се оправят работите, небето ще бъде ясно, няма да има никакви облаци. И ако не знаете, как става това, вие ще дойдете до друго едно суеверие. Бог казва: „Ако ме слушате, Аз ще ви изпращам ранния и късния дъжд навреме и слънце навреме.“ Ако Го слушаме, ще имаме хубав изгрев, ако не го слушаме, няма да имаме хубав изгрев.

Трябва да правите опити. Ако десет души се съберат и концентрират ума си върху един човек, когато има хрема, могат да го излекуват. И за трескавия човек има начин да го лекуваш. Излей един котел вода върху главата му. Тук един книжар-македонец разправяше, баща му бил на воденица и като го водил там във воденицата веднъж, тъй се уплашил, че три години го тресло. После веднъж пак се уплашил и треската минала. Съществува закон: еднакви причини произвеждат някой път различни резултати. Страхът произвежда треска и същата причина някой път произвежда лекуването ѝ. Някой път страхът ражда болест. Този страх не е на място. Но има един страх, който като дойде, болестта ви напуска. Той е

на място. Понякой път човек има колебание. Някой път човек има голяма самоувереност, че някои работи ще станат. Аз съм държал статистика. Вземе някой лотариен билет и казва: „Уверен съм сто на сто, че ще спечеля.“ И като се тегли лотарията, вижда, че печели. Той си е турил преждевременно една своя мисъл, а не се е допитал до своето самочувство. Други хора мислят, че ще спечелят и той възприема тяхната мисъл. Отиваш на лозе, и когато отиваш си казваш, че има там череши, а пък то няма. Ти си приел пак чужда мисъл. Това, което хората мислят и казват, трябва да се провери. Човек трябва да развива своето самочувство. Трябва да прави опити. Например, разболееш се. Да знаеш, след колко време може да оздравееш. Или дойде ти някоя неприятност, да знаеш след колко време, тя ще се премахне. Всички неприятности в живота имат един свой вътрешен възпитател. Това е една възпитателна система.

Сега, аз бих желал например, повечето от вас да бъдат ясновидци – да виждат, да знаят. Не зная колко души от вас са ясновидци. Трябва да развиете ясновидството. Не мислете, че то може изведнъж да се развие. Най-напред при ясновидството, вие ще влезете в един свят като на кино. Най-първо ще се научите да се самоовладявате. Нищо да не те смущава. И като че всички тези работи са уредени. И ще се концентрираш вътре в себе си, в ума си и ще видиш, колко неща минават по пътя. Ще знаете това е кино, това не е реален свят. То е свят на сенките. Никой не ти казва нищо. В този свят ще видиш някой ангел с крила. Такъв ангел може да си нарисува човек. На киното може да видиш такъв ангел. А пък като видиш същински ангел, той ще бъде интелигентно същество, ще ти произведе голямо впечатление и ти няма да го забравиш. То ще ти каже, може би само една дума. Имаме един пример. Един от големите окултисти в Париж, Елифас Леви, е искал да вика един от древните мъдреци да го попита за един важен въпрос. И според магията 40 дена се приготовлявал по всички правила. Като се явил онзи, Елифас Леви пада на земята. Каква полза, ако ти ще паднеш на земята и онези въпроси, които те занимават, останат неразрешени?

Всеки един от вас трябва да знае защо е дошъл. Всеки един от вас трябва да знае каква е неговата история в миналото; колко пъти е бил на земята; де е бил; как се е прераждал и кои са причините да дойде в България. Някои от вас не сте били в България в миналото. Вие сте дошли като пътешественици в България и виждам, че в бъдеще някои от вас пак няма да останат тук. Когато дойде Христос на земята, всички онези евреи, които бяха готови да приемат Неговото учение, напуснаха еврейския народ и отидоха в другите народи. Останаха само другите евреи, които бяха неспособни да приемат учението му, и само си блъскат главите, дали е Той, или не. Ако останете тук, всякога българи, не сте от много

интелигентните българи.

Сега вие желаете, например, доброто на българския народ, но как се постига това. Аз само ще ви наведа на една мисъл: ако един човек се роди с един крак или една ръка, какво може да направи? Или ако един човек се роди с едно око, или с едно ухо, какво може да направи? Човек, който се роди, краката му трябва да са подвижни, трябва да има най-хубавите крака и най-хубавите ръце. Щом започне да задебелява вашата кожа, да изгубва своята чувствителност, постарайте се да вземете мерки. Ръцете на някои хора са много груби. На някои хора да кажем от работа са загрубели ръцете. А пък някои хора, които не работят, ръцете им пак са груби. Имаме вече онзи модел, според който човек трябва да живее. Много мъчно е човек да дойде във връзка с духовния свят, да му са ясни представите. Той ще мисли за духовния свят това, което не е. Онзи свят е свят на чистотата. А пък чистотата – това са възможностите на човека. Хубавият живот седи в чистотата. Дето има нечистота, тя всякога носи страдания. Дисхармонията също носи страдания. А пък хармонията, чистотата, правдивостта, кротостта, въздържанието, те носят онези велики блага. Да кажем, един човек има в себе си чувство на милосърдие, той е милосърден. Ако такъв човек отиде при който и да е банкерин, може да събуди у него милосърдие и банкерът ще бъде готов да му услужи. И понеже вие имате чувство на алчност, то като влезете при банкеринът, вие усилвате у него това чувство и той не ви дава. Казваш: „Не ми върви". – Не ти върви, понеже не си милосърден. Като влезете при този банкер, да видите в него една основна хубава черта. Вие като влезете при някой човек, търсите в него отрицателни черти. Ти като видиш някой човек, виж у него най-първо някоя хубава черта. И като може да намериш една хубава черта, може да направиш една вътрешна връзка с него. Какво трябва да правим, като се намерим между лоши хора? И у тях има известни способности, известни добри черти, макар и недоразвити.

Та казвам: Сега светът се нуждае от проводници на любовта, на Божествената, разумната любов. Проводник да бъде човек. Но знаете ли какво значи да бъде проводник човек? – За да бъде проводник, човек трябва да има онази детинска вяра. Майките водят децата си да се молят за дъжд. Едно дете взема омбрела в ръката си. Майката го пита: „Защо взема омбрела?" Детето казало: „Защото ще вали". Майката казала: „Я вали, я не". Ние сега се молим и казваме: „Я бъде, я не". Ние да имаме онази детинска вяра, че ще бъде. Най-първо трябва да се молим за нещата, които могат да бъдат. Например, ти не искай 10 000 лева, 100 000 лева да ти се паднат. Днес имаш нужда от 1 лев, или от 10 лева, опитай дали ще дойдат. Така ти ще развиеш силата на своето концентриране. Сега, в съвременния живот, ние сме развили повече отрицателната страна. Казваме: „Това няма

да бъде, онова няма да бъде“ и чакаме всички неща да дойдат изведнъж. Тук, на Изгрева, мнозина сте взели лотарийни билети и аз зная само, че на един му се паднаха 400 лева и всички са взели билети, за да им се паднат 200 000 лева, 1 000 000. Този на когото се падне милиона лева, веднага всички ще бъдете около него, ще станете много любезни към него, макар и да не ви е бил приятел, ще му кажете: „Много щастлив човек сте. Един милион ви се падна“. Има неща по-хубави от един милион. Ти сутрин като се помолиш, ще получиш не един милион или 10 милиона, но много повече. Има неща, които с пари не се купуват. Разположението на човешкия ум, сърце, светлият ум, широката душа и силен дух, те са голямото богатство, което човек притежава.

Вижте сега какво ви липсва. Виждам, че на всички вас ви липсва нещо: Какво ви липсва? Но пишете съществени неща (Учителят чете една тема.) Едно от нещата, които липсват на човека, е да се научи да се развързва и да не се залепва. Между връзването и залепването, и залъгването има голяма разлика. Връзването е външно, а пък залъгването е вътрешно. Студентите в Америка залъгали един професор. Този професор имал обичай да остава в клас повече от определения час, той оставал 10–15 минути повече и студентите не могат да излезат навън. Понеже професорът престъпвал това правило, студентите намазали стола с туткал. И той като влязъл седнал и туткалът засъхнал и той иска да стане, но е залепен вече на стола. Оттам насетне му дошло на ума, че не трябва да стои повече от определеното време и да излиза навреме. Та никога не трябва да престъпваме някои на наши чувства. Ние им отдаваме повече време. Аз бих ви препоръчал да си носите по едно гребенче в джоба си и косата ви да върви все назад. Космите да се научат назад да вървят. Това ще ви помогне в здравословно отношение. Понеже, когато главата е покрита с косми, тогава магнетизмът функционира много по-правилно, а пък когато главата оголее, хората стават нервни. Американците са много енергични и на мнозина американци главите са голи – отгоре са като обръснати. Има един анекдот: Един проповедник бил назначен в едно село за такъв. В селото се разчуло, че този проповедник има път на косите на главата си. Селяните казали: „Ние не искаме такъв проповедник“. Какво било очудването им, когато той дошъл и те видели, че той нямал никакви коси на главата си.

Някои искат да кажат, че човек може с мисълта си да накара косите да растат. Някои искат да приложат особени методи за израстване на косми по главата: някои казват, че като ходиш гологлав на студ и слънце, като те пече слънцето, косите ще израснат. Затова се иска дълго време. А пък ти като концентрираш ума си, косите ще израстнат по-скоро. Опадването на косата зависи от големите тревоги. Вие сте гледали мрачно на живота. Вие сте гледали да уредите живота си. Като се грижим да го уреждаме, все ще

остане нещо неуредено.

Трябва да си турите известни задачи. Някой път ние се събираме да се молим. То е хубавото и е наша длъжност, но има практически занятия, за които трябва да определим известно време, за да се упражняваме. Трябва да определим време за наблюдение, да имаш ясна представа за времето. Като видиш едно място, да определиш колко е далеч и за колко време можеш да отидеш там. Да можеш да извършваш нещата. После да можеш да предчувстваш какво има да стане. Има ред чувства, които са посторонни. Хората страдат от големи чувства. Например, почва да го преследва някоя мисъл, че ще му се случи нещо. Често може една лоша мисъл от окръжаващите хора, ако човек не внимава, да се пренесе в него. Лоши мисли се пренасят. И добрите мисли се пренасят. Затова всички трябва да се учите как да се пазите от лоши мисли. А пък за да се пазите от лоши мисли, трябва да повдигнете трептенията на своята мисъл. Твоята мисъл, ако има бързи трептения, ако се движи бързо, тогава каквото лошо дойде, вашата мисъл го отхвърля. Инак го всмуквате в себе си. Най-първо чрез вярата човек ще повдигне своите трептения. Може да се направи опит: 10 души ще съберете и ако кажете на някого, който е слаб: „Утре ще бъдеш по-добре, ще станеш, ще ти върви добре и т.н“., това ще стане.

В България в 30 години се направиха толкова отрицателни неща, колкото целият български народ не е направил за хиляди години. Това, което българският народ не е направил за хиляди години, сега е направено. Какво са направили българите досега? Водили са за хиляда години 158 войни. Пада се за всеки 8 години по една война. После, ако вземете в книжовно отношение, каква философия имат? Гърците имат с какво да се похвалят – с големи философи. Не че не са имали българите видни хора, но всичко това е така отишло! Българинът не е взел под внимание да пази това, което му е дадено. Вчера дойде при мен един доста виден българин и ми каза: „Защо на нас не ни върви?“ И почна да ми разправя защо не ни върви, според неговото схващане.

Вие всички сте станали кореспонденти. Само някой да каже нещо, и целият лагер знае. Само някоя сестра да се облече с някоя хубава дреха и целият Изгрев знае откъде я е взела. И когато направи някоя погрешка някой, всички знаят на Изгрева. Аз се радвам, че всички знаят, но да знаят как да се оправи тази грешка. Много е мъчно човек да се обхожда. Да има човек обхода, това е много мъчно. Всички хора трябва да се стремят да имат обхода. Това е едно общо качество. Един народ, който има обхода, може да прогресира. Целият народ трябва да има обхода. Вие като станете сутрин, пожелайте българинът да има обхода. Всички трябва да имат обхода: и съдията, и адвоката, и учителя и пр. За какво трябва да мислим?

Българите да имат обхода. У българинът има една чудна небрежност. Мислете върху следното: Българинът да има една хубава обхода. И като работите една година в това направление, да констатирате, че има един малък напредък в обходата. Така както е сега в България, престъпленията се увеличават. Всеки ден престъпления, престъпления, нямат край. Значи няма обхода.

Аз гледам, например, някой взел и написал брошура против нас, в която поместил осакатени цитати от беседите. Каква обхода има той? Какво ще спечели от това? Един казал: „Учителят да ми даде 3 милиона и аз ще защищавам Неговото учение, ще пиша, ще го проповядвам навсякъде.“ Че ако едно учение с пари се проповядва! Ако очаквате Божественото да го прокарвате с пари, заблуждавате се. Бог ни е дал повече от три милиона. Онова, което имаме – то е повече. Какво ще искаме ние 3 милиона! Несметно богатство ни е дал Бог. За вас имате несметни богатства. Та казвам: Пазете се от тази черта като дойде. Ако аз съм на място на този, който е писал против нас, ако съм на неговите разбирания, ще постъпя, както и той постъпва. У него е станало подхлъзване. Като се подхлъзне човек, лесно пада надолу. Във време на изпитания ще се познае дали сте злато или сте позлатени, какви убеждения имате.

Съществува един закон в природата, който гласи: Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка не могат да не произведат своите последствия. И онова, което мислим, то един ден ще се върне върху нас. Две мнения няма по това. Никого не можем да предадем. Най-първо ще предадем себе си и после ще предадем другите хора.

Та първото нещо е: Постарайте се да бъдете изправни в душата си, да бъдете справедливи. Напълно справедлив трябва да бъде човек. Не да мълчим. Не всякога мълчанието показва, че човек е умен. Някъде човек трябва да говори, а някъде трябва да мълчи.

Казвам: Вие сте образували един навик, който е добър. В България никой не става сутрин толкова рано като вас, за да дойдете тук. Какво ви заставя да дойдете в 5 часа? Това е един придобит навик. Като ставате сутрин, тогава има по-добри условия за духовна работа. Господ казва: „На ранина ще ви потърся.“ Бог на ранина ще ви потърси.

Всичките ни работи могат да се оправят. Някои от вас сте закъснели. Защо? – Закъснели сте, защото вашият чувал, който има жито, се е пробил, има дупчици и житото изтича. Ти ще го закърпиш хубаво да не изтича. Аз гледам една кола върви и подир нея по целия път изсипано жито. Гледам, доста дупки имате на вашите чували и на вас самите.

Закърпете ги.

Скоро четох един пример за един англичанин, който за 50 години изказал един милион и половина молитви. С молитви, той е отхранил 3–4 хиляди деца. Той е единственият англичанин, който дава такъв пример, молил се 50 години и си държал дневник, колко пари са му донасяли, след като се молил. Цяла книга имам писана от него по това. И няма философия в тази книга. Всеки ден разправя какво е добил. Той казва: „Колкото моята молитва е била по-усърдна, толкова средствата пристигаха по-скоро. И колкото повече имаше колебание, толкова средствата закъсняваха“. Щом се колебаеш, пак ще станат нещата, но се закъснява. Някои ще кажат: „На нас пари не ни трябват“. – Идеята не е такава. Ако във вашият ум седи идеята да не идва богатство, то е друг въпрос. Но средства ни трябват. Пари да имаш десетина английски лири в злато в джоба си, това е здравословно. Да не ги харчиш, но да ги буташ и пак да ги туряш в джоба си. А пък всичкото зло е, че ти харчиш златото от джоба си и не остава нищо. Не харчи, извади го, погледни го и пак го тури в джоба си. Защото всеки един от вас има особен начин, по който може да възприеме някое благо. Всеки човек си има специфичен път за възприемане на благата. Когато аз ги възприемам, така няма да ги възприемете вие, а по друг начин. Някой може да ни разправи своята опитност, но не се лъжете, ти може да се възползуваш от неговата опитност, но тя не може да бъде твоя опитност.

Сега, може ли да ми кажете, какво ви трябва? Ще кажете много неща, които са второстепенни. Но най-важното, което ви трябва в дадения случай кое е? Станеш сутрин, гладен си. Тебе ти трябва хляб. След като задоволиш нуждите на глада си, ще дойде друго. Всяко нещо да дойде според нуждата и времето. След като се умиеш и облечеш, ще дойде съзерцанието и после ще дойде работата, която ти допада. Някой път, някой ти говори и ти се дразниш. Много е мъчно, да ти говорят и ти да търпиш. Особено, ако си господар и слугата ти възразява. Но ако ти си пред господар, който е главорез, какво ще правиш, когато той ти говори? Вие какво бихте направили, ако се намирате пред една мечка? Когато ви срещне на пътя една мечка, тя се спре и вие се спрете. Ако срещнеш мечка и имаш треска, ще оздравееш. Ако си бил здрав, ще те втресе. Онези, които са били здрави, тресе ги. Аз съм превеждал следният пример: Една група пътувала из планината. Един от тях го втресло и останал на пътя. Другарите му го оставили. Минава една мечка и го задига и го носи в една колиба, туря го в колибата и си заминава. Влиза овчарят и се чуди. Болният оздравял, всичката треска изскокнала. Умът му така е бил концентриран, той така обикнал живота, че треската заминала.

Та казвам: В даден случай направете една услуга като мечката. Сега проповядват. Много пъти цитират кое каза Христос, но ние не вярваме в това. Да проповядваш онова, в което вярвате.

Кажи на някого: „Твоите работи ще се оправят днес. Как, няма да ти го доказвам, но ще се оправят“. Онзи ще каже: „Ти от къде знаеш?“ Ти му кажи: „Ти остави това, ти си мълчи сега. Твоите работи ще се оправят днес. Запиши си го в мозъка си. До обяд ще се оправят. И ако не се оправят работите ти, ела да ме питаш, защо не са се оправили“. А пък вие сега ме питате, онзи, който много знае, ще каже: „След два дни ще се оправят работите ти, след 3 дена, след една година“.

Някой път аз съм ги насърчавал така: Някой болен дойде, казвам му: Аз не мога да те излекувам сега, няма да оздравееш сега. Една и половина година трябва да мине, за да имаш малко подобрение. Ако слушаш моите съвети, ще работи законът и ще минат година и половина и ти ще оздравееш. Така е определено. Трябва да стане цял един преврат вътре в човешкия организъм.

Новите идеи сега трябва да имат приложение. Ние учим и пеение. Колко души от вас са се събрали, доброволно и имат желанието да пеете? Младите са на една страна, старите на друга страна. Старите не искат да пеят, понеже не щели да се женят. Думата „жени“ с „ъ“ има двуяк смисъл: жътва и женитба. На нивата ще отидеш да работиш. Не като млади моми с венец на главата ще жънеш, но като жетварка.

Събирайте се и изпявайте някои песни. Някой път слушам отгоре песента: „Махар Бену Аба“. Но така го пеете, от немай къде. Някой път го пеете хубаво, но някой път казвате: „Дотегна ми този Махар Бену.“

Вие не сте проверявали, аз сам, който съм много добър музикант, някой път като взема цигулката, не върви. Във въздуха има нещо. Някой ме пита: „Ти с какво си се прехранвал?“ Че аз мога да бъда отличен композитор, музикант. За в бъдеще съм оставил това. Но сега казвам, че много малко зная. В музикално отношение съм правил малки опити, като има буря, вятър, като засвиря известни акорди в музиката, бурята престава. Някой е намислил нещо лошо и като взема няколко акорда, веднага цялото състояние на човека ще се промени. Една сестра, ако знае да пее, тя може да живее много добре с мъжа си. Като го види, че иде, тя да запее: „Колко ми е приятно, че моя възлюбен вече иде. Толкова ми е приятно, че моят възлюбен вече иде, иде! Колко ми е приятно, като го виждам, че иде така весел и бодър!“ Ако той влезе и тя му се скара, тогава кое тя пее: „Ти защо не донесеш това и това? Тези деца гладуват.“

Сега, това са нови методи за възпитание. Правите опити. Някои от вас, трябва да развивате времето. У някои от вас не е развито времето. Може да сте вземали верен тон, но не сте спазвали времето. Музиката трябва да я поставим като един основен метод. Като пееш, да се вглъбиш в песента. Съчинете си една песен, нищо не значи това, че тя не е много сполучлива, една песен, която да може да ви измени вашето състояние. Онзи ден, като бяхме на концерта, започна се с песен. Петнадесет работи имаше всичко. Имаше затъмнение, изгасиха лампите. Оркестрантите седяха на месата си, не смееха да станат, понеже може да дойде изведнъж светлина. След десет минути пак блеснаха лампите. Преди да дойде тъмнината, всички бяха нервни, но след затъмнението като дойде светлината, всички бяха разположени. В мълчанието всички чакаха да дойде пак светлината и нямаше шум.

Та и в живота, като ви изгасне свещта някой път, нищо не значи. Ще се успокоите малко. Сега както ви пях тази песен, на нея липсва още мекота. Ако знаеш да пееш вътрешно, другарят ти ще бъде разположен. Пял ли си ти звуковете – „хм“? Тихо да ги пееш. Брат Русев, може ли да запееш, ти си доста музикален. Коя песен би изпял? (Всяка друга песен, но без „хм“.) Всяка наша мисъл и чувство си има специален тон. И милосърдието си има специфичен тон. Също така и любовта към Бога, съвестта, приятелството, любовта към отечеството, алчността, яденето. Нашите минали мисли сега са се превърнали в чувства. Отпред чувството ти говори едно, а пък отзад ти говори друго. Отпред ти се казва: „Да бъдеш умен“, а пък отзад честолюбието ти казва: „Да ме обиждат така! Как така!“ – Тук чувството ти говори да реагираш, но ако ти търпиш, ще се измени положението.

Всеки ден ние роптаем. При всичките блага, които Бог ни е дал, ние сме мърморковци. Ти казваш: „Дотегна ми, аз ли съм най-големият грешник?“ Че Бог ни най-малко не е за това, Той ти желае доброто, и ако ти страдаш, причината на страданията иде от другаде. Вие посадите едно цвете в една саксия и почнете да го поливате с по-малко вода. Какво ще стане? Тук имаме един лимон, някой казал да се вземе син камък и да се тури малко. А пък той турил 150 грама и отровил лимона. Аз казах: Не трябва никакъв син камък на лимона. Не проповядвайте нещо, което не сте опитали. Някой казва така, друг казва така. Природата има един закон. Тя ни показва къде е грешката и по кой начин може да я намерим и поправим.

Ти трябва да знаеш специфичният тон на много неща. Имаш някое чувство, трябва да знаеш специфичния му тон. И златото си има специфичен тон. Ако знаеш как да му пееш, то идва. Но ако не знаеш как

да му пееш, то не идва. Или да кажем, че искаш да бъдеш търпелив. Търпението е свързано с музиката. Но то не е чувство в човека. И то си има специфичен тон. За да бъдеш търпелив, трябва да знаеш как да пееш. Най-мъчното изкуство в света е, човек да бъде търпелив, защото в търпението се преплитат всички противоречия на живота. Случват се неща, които ни най-малко не ги желаеш. Ако се намираш в един Божествен свят, няма какво да се смущаваш. Ще се оправят нещата. Привеждам следния пример. Вие не сте го приложили. Един българин отива на баня в турско време. В банята се къпел един турски бей. И българинът казал: „Виж тези мускули. Никой не ги е побутвал". Турчинът като послушал казал: „Какво говориш, бе гяур. Да се махаш!" Българинът казал: „Буюрунус (заповядайте)!" И отишъл при друга курна. После пак се повторило същото. Българинът направил и казал същото, като отстъпил и на другата курна. Беят му казал: „С този ум и с тази уста, никой няма да те бутне". Българинът все отстъпвал. Когато турчинът му казал да се маха, българинът отстъпил. Та като дойде една неприятност в живота ти, тя е турският бей. Ти кажи: „Заповядай!" Ти обикаляй курните и като обиколиш всичките курни, ти ще разрешиш въпроса. Сега ще се пазите от следното: Ние искаме всякога да минем за такива каквито не сме. Най-първо ще мислиш, после ще разсъждаваш от причини към последствия и после ще туриш в своята мисъл, че ти имаш милосърдие, после ще туриш религиозното чувство, което се изразява в обич към всички хора, към всички страдущи. Всички хора страдат, за да се учат, защото ако не страдат, не се учат. Един човек се учи, като се лиши от някое благо. Много пъти на стари години човек казва: „Какво сме изгубили на младини?" – Благоприятни условия. Като се вземе младостта, тогава човек съзнава, че е изгубил. С опитността, която имате сега, пак много можем да спечелим. Старият може да се подмлади с 10, 15, 20 години. Поне работете да се подмладите. Да допуснем, че гладуваш, не си ял. Ти благодари! Да допуснем, че пари нямаш. Благодари! Да допуснем, че дрехите ти са скъсани. Благодари! Обуща, шапка нямаш. Благодари! А пък ти казваш: Търпи ли се това нещо! Целият свят е пълен само с хора нетърпеливи. Какво ще направиш най-после? Като влизаш в една баня със своите ли дрехи ще влезеш? Господ иска да ни съблече от онези превзети възгледи, които имаме и да ни остане онова същественото, което ни трябва. Например аз, като ви гледам дрехите, някои от вас сте избрали дрехи, които не са ви наложили. Онези от вас, които са имали условие да носите дрехи, не сте знаели какви дрехи да носите. При всичките ви дрехи, да изпъква лицето ви, шията ви. Да изпъкват устата ви, очите ви, носът ви. Лицето на човека е важно. Отлично нещо е да видиш един хубав нос, едни хубави очи, едни хубави вежди, едно хубаво око, една отлична уста, един отличен подбрадник. Хубаво е да видиш една хубава шия и да видиш как е поставена главата на нея.

Вие се навеждате надолу и казвате: „Какво ще се прави?" (Учителят показва с пръст наляво, надясно.) Като питат за пътя, ти им посочи с пръст така. Дойде неверието, ще му кажеш: Сбъркал си адреса. Моят адрес е вярата, която постига всичко, а пък твоят адрес е неверието, което не постига нищо. Отгде накъде идеш при мене. Нерде Шам, нерде Багдад?

Аз харесвам тази сестра, колко хубаво е рисувала тя! В бъдеще тя ще стане една отлична художничка. Тя се приготовлява отсега. Тя геометрически туря всичките основи на рисуването. Отсега още ние трябва да турим основа за в бъдещето. Повече светлина турете на ума си. Да не казваш: „Няма ли добро нещо в нас?" Ние страдаме от голямо изобилие. Всичко ни е дал Господ, но сме го оставили, без да работиме. Ние при голямото си богатство, очакваме друго богатство да дойде. Та казвам: Онова богаство, което е в нас, разработвайте го. Много са трудолюбиви хората на света. Вие които сте дошли тук, сте много по-способни от хората в света. Какво от това, ако сте хамалин, натоварен да носи стотина килограма? Мислите ли, че това е наука? Мислите ли, че ако сте банкерин, който взема 30% лихва, че това е някоя наука? Или мислите ли, че ако сте някой хирург и от 100 случая, едва 10 оздравеят, мислите ли, че сте някой добър хирург? На сто души, десет души да умориш, това разбирам. Има някои хора, които не могат да се излекуват.

Сега станете лекар на себе си. Аз ви давам тези общи разсъждения. Някои ме питат: „Учителю, какво да правим със себе си?" – Най-първо турете си на ума следното: Втори път какви трябва да дойдете на земята. Какво искате да станете – някой професор, философ, архитект, лекар? Турете си една мисъл и служенето на Бога във вас трябва да бъде определено. В неделя, като вървите из града си казвате: „Как да проповядвам?" – Като минете покрай всеки човек, кажете му по една блага дума и си отминете. Кажете му: „Много хубав ден, отличен ден имаме". И тази дума ще остане в ума му. Или да му кажете: „Добър ден, за света иде много голямо благо". И си отминете. Турете тези положителни мисли в тях. Още много други работи могат да се кажат. Сега казвате: „Какво да му кажа, отгде да започна?" На някой богат направи му една малка услуга, кажи му нещо. Всякога можем да завържем връзки. Някой път казваш: „Няма да се изложим!" Хората не можеш да ги убедиш, но можеш да им помогнеш в пътя, в който те вървят. Така ти ще помогнеш на онзи Божествен План, по който върви човек, той да разбере, че ти му желаеш доброто. Не че го викаш да тръгне с тебе. Като срещнеш някого, кажи му: „Вижда ми се, че баща ти е много добър човек". И си замини. Минаваш покрай някого, кажи му: „Както виждам баща ти, майка ти, дядо ти, са били много добри". Той ще каже: „Отгде познаваш баща ми и майка ми?" Това е

проповед.

Сега съм ви слушал да казвате: „Земята ще изгори, ще се пречисти. Тя ще изгори, за да се пречисти“. Ни най-малко няма да изгорят хората. Горенето носи огън в себе си. Горното е казано на един митически език. Там, гдето има огън, има живот, като се срещнете, кажете си по една добра дума.

Мото:

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.
(Три пъти.)

6 ч. 40 м.
XVII година.
6 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 10 ноември 1937 г., сряда, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1937_11_12 Съгласуване
Младежкия окултен клас

СЪГЛАСУВАНЕ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Имаме: „От какво зависи успехът на човека?“/

От какво зависи? В прав смисъл щастието от нищо не зависи. Когато казваме от какво зависи щастието, то е за вас, да разберете. От какво зависи успехът, то е друг въпрос. От какво произлиза думата „успех“? /„Успети“ значи узрял/. Имате френската дума „монсйо“, англичаните казват „сър“. Англичанинът е практичен, французинът разполага с повече време, казва „монсйо“. Ако дойдете до съдържанието „сър“ или „сйор“, какво означава? /От френското „сенйор“, което означава стар/. Понеже французинът усеща, че ще стане стар, на стария му дали повече време.

Фиг. 1.7Сега има философия в живота. На какво се дължат противоположностите в света? Какъв би бил света, ако нямаше противоположности? Ние не разглеждаме света в неговите крайни резултати, но първично какъв би бил светът, ако нямаше противоположности? /Фиг. 1.7/ Правата линия се взима за мярка. Има ли единство в правата линия? Да допуснем, че в тази права линия двете страни са отрицателни, следователно като се отблъснат те са се отбегнали. Те не се съгласуват. А и В седят на две страни, имат две мнения – мнението А и мнението В. Следователно, ти като начертаеш линията, най-първо туряш А, вземаш мнението А и после вземаш мнението В. Значи, за да ги примириш, започваш с А и после вземаш В. Практически вземаш. Туй прави една единица. Една нова идея ви давам. Вие не сте мислили върху това. Тя е толкова нова мисъл, че и философите не са мислили. Как да съгласувате нещата. Ти само противоположните неща може да съгласуваш. Като вземеш мнението на единия и мнението на другия, казваш: „Това е една единица, съставлява цяло“. То са отрицателната величина и положителната величина някъде в пространството. Фиг. 2.7Следователно, що е триъгълникът? Що представлява триъгълникът? /Фиг. 2.7/ Триъгълникът е фигура, която показва законът на примирението. А има стремеж към С, и В има стремеж към С. Какъв е знакът за означаване на стремеж? Двете се съгласуват в С, макар да са противоположни. Може да направите една фигура, може да дадете нещо. ВС – промени може да станат. Линията АС може да се продължи. Когато линията АС се продължава, какво става с линията ВС? Линията ВС се скъсява. Ще имаме един прав ъгъл. Тогава в замяна на скъратяването на линията, ъгълът който се образува от АВ и ВС се увеличава. Същият закон

имаме във въздухообразните тела, увеличава се неговата експулсивност. И в живота имаме същото нещо: Колкото условията стават по-тесни или неблагоприятни, толкова вие ставате по-активен; колкото по-голям простор имате, толкова вие сте по-пасивен. Понякой път вие искате всичко да ви е наред. Но знайте, ако всичко ви е наред вие ще отслабнете. Ако имате богатство, тогава ще искате да ходите по концерти, по разходки, ще имате 4–5 чифта обуща, дрехи, шапки, ще се чудите кои дрехи да си турите, коя шапка, кои обуща. Всичко ще ви интересува, но малки работи. Всички искате да бъдете богати за да можете да заповядвате. Сега, ако вие сте един цар, какво ще направите? Вие сте един цар, и още не знаете, че сте цар. Вие имате десет милиона поданици в стомаха си, които работят в кухнята, десет милиона готвачи, които приготовляват храната. Кой цар на земята има толкова готвачи, колкото един човек? Значи ти си един цар, който разполага с големи възможности. Но да оставим това – то може да смущава вашите умове, понеже вие не вярвате. Казвате: „Какъв цар?“, то е една фирма. Поставете се вътре да работите. Никакви поданици не са. Вие имате съвсем особено мнение. С хиляди години са ви учили и са ви проповядвали, че телото е особено направено, че вие ще го напуснете. Вие мислите за нещо идеално, но какво е идеалното, не го знаете. Казвам: Вие имате една формула, с която може да подобрите вашия живот. Когато имате едно противоречие в себе си, как ще премахнете това противоречие? Да допуснем сега, че вие сте били богат, богатски син. Баща ви имал 3–4 слуги, вие само сте дръннали на звънеца, каквото искате ви дадат – дрехи, обуща, храна. Искате да се разходите, дойде автомобила, идете, върнете се. Имате такова едно положение. Но един ден обстоятелствата се сведат, че вие беднеете, нямате ни слуги, ни автомобил. Нищо нямате, слугите ви оставят, автомобила ви остави, дрехите ви оставят като се научат, че сте беден. Останат само някои вехтории, някоя вехта дреха, някоя вехта шапка, една се решила да остане при вас. Хубавите дрехи остават при богатите хора, скъсаните при сиромасите. Ние представяме работите каквито са. Тия хубавите дрехи, не искат да останат при бедния, който изгубил своето имане, казват: „Той е простак, изгуби всичко. Ние, ако останем, ще изгубим нашия авторитет, нашето достойнство“. Хората мислят, че нищо не разбирате, невежа сте. Какво ще правите сега, като изгубите положението си, като изгубите парите си, новите дрехи, какво трябва да правите ? – Ще идете да работите като един от вашите слуги. Вие ще станете един слуга, ще идете някъде да слугувате, както един от вашите слуги. Вие ще кажете: „Чакай да видя какво нещо е слугуването? Едно време мене ми слугуваха, сега аз да опитам туй изкуство, което те имаха“. Вие какво наричате това положение? – Понижение на живота. Условията са се сменили и вие съзнавате това като едно нещастие за вас. Но вие ни най-малко не сте съзнавали по-рано, че е нещастие за онези, които са ви слугували. Вие не сте имали тази идея. Вие сте мислили, че това е в реда на

нещата, че те трябва да ви слугуват. Вие мислихте, че това е нещо естествено. Сега и на вас остава по същия начин да се учите. Сега аз виждам между вас доста князе, които са изгубили своя род, наследство, се са барони, графове, контове. Се сте такива от високо произхождение. Но сега не сте такива. Едно време сте били, но сега не сте. Питате се: „Какво да правим?" Казвам: Ще работите, ще слезете при слугите и ще се учите. Какво правеха вашите слуги при вас? – „Какво да правим?" – Ще правите точно онова, което вашите слуги правеха при вас. По същия начин и вие ще работите. Друг изходен път няма. Другояче не може. Едното положение е – господар да бъдеш, да заповядваш, другото положение е – да се подчиняваш. Кое е по-хубаво в дадения случай – Да заповядваш или да слугуваш? Ти никога не може да заповядваш, ако не си направил нещо. Не може да заповядваш на нещо, което не е твое. Ако си дал нещо от себе си може да заповядваш. Ти може да заповядваш на парите, които си създал. Но, на онова, което не си направил не може никога да заповядваш. Какво ще заповядваш на една планина? Ако кажеш на Витоша да се оттегли, ще те послуша ли? Или на едно дърво, ако кажеш ще те послуша ли? Или на една река, ако кажеш, ще те послуша ли? Даже и на мухата не може да заповядваш. Една муха трябва да я изгониш и се таки ще свършиш една работа, да я изгониш. Тази малка муха, ако и кажеш: „Знаеш ли кой съм", ще те послуша ли? Ако ѝ кажеш да излезе от прозореца, мухата ще излезе ли? Сега това са примери за изяснение на тия разсъждения, защото вие имате стари схващания.

Казвате: „Условията са лоши". Но най-първо, кои са причините, защо условията са лоши? Вие ги наричате лоши условия. Значи слезли сте в положението на вашите слуги и това положение го считате за лошо. Но положението дето вие сте били като господари и то е било положението на другиго. Първото положение на господар не било ваше и второто положение на слуга и то не е ваше. Мястото на господар не е ваше и мястото на слуга и то не е ваше. Тези и двете неща са чужди. Ако едно дърво го поставят, посадят го, на едно място и то след 10 години израстне, стане голямо дърво, то ли спечели туй място? Поставиха го. Дойде този, който го поставил, вземе брадва, отсече го. Свърши се с правата на неговото господаруване. То вече не е господар. Вие сте господар на една мисъл, която вие сте създали, вие сте господар на едно чувство, което вие сте създали и вие сте господар на една постъпка, която вие сте създали. С новите започнете, нищо повече.

Мнозина от вас нали знаете да пеете гамата. С, До. Да кажем, че С е равно на „до". Имате най-после „си". Кое съответства на „си"? Но всичките тия тонове от „си" до „до" са възможности на „до". Туй наричат в музиката тоналност – минаването по тази лестница. Туй показва възможности,

видоизмененията като този тон. Значи от C до H всичко туй седи в „до“ в дадения случай, което представлява един затворен кръг. Ти си в „до“, търсиш едно място отдето да излезеш от това затворено положение. Търсиш, обикаляш, въртиш се, искаш да намериш някоя врата да излезеш. Намериш вратата, излезеш навън. То е вече „ре“. Дето се движи. Туй „ре“ като тръгне иска пособия, малко по-лесно да върви. Дойде до „ми“. „Ми“-то са по-благоприятни условия. След туй за „ла“ може да се подобрят условията на „ми“, иде „фа“. „Фа“ – значи малко пари, малко масълце да се намаже оста, за да върви по-лесно. „Сол“ значи, тия възможности, като на един цвят, са станали на една чаша, в която да се налее винце или водица. В „ла“ ще опиташ съдържание, а в „си“ ще платиш всичко, каквото си ял и пил. Тогава ще дойдеш, ще влезеш във втората октава, до горно „до“. По какво се отличава горно „до“? Първата октава е мъж, втората октава е жена. Ще дойде мъжът, първата октава да работи, после ще дойдеш до втората октава, до жената, ще я намериш. Тогава ще почнеш да мислиш. Някой казва: „Нищо не мога да мисля“. Ти си в първата октава, мъж си, какво ще мислиш? Каквото да мислиш ще има само движение, много елементарна работа. Музиката тъй не се учи. Музиката се учи по друг начин. Защото, ако учим тия работи нищо друго не можем да научим. Вие трябва да станете видни музиканти, да изучавате, запример, тоновете, да можете правилно да взимате „до“. Когато ти може правилно да вземеш „до“, тогава правилно може да разрешиш тия мъчнотии. Когато правилно може да вземеш „ре“, ти правилно може да разрешиш мъчнотиите на „ре“. Като можеш правилно да вземеш „ми“, ти правилно може да разрешиш мъчнотиите на „ми“. Когато правилно можеш да вземеш „фа“, ти правилно може да разрешиш мъчнотиите на „фа“ и т.н. Тогава щом пееш „до“, какво ще подразбираш, каква идея ще имаш за „до“-то. За „до“-то ще имаш една идея, че имаш един плод, който трябва да го посадиш в земята. Аз, ако пея „до“ ще кажа: Има едно семе, което трябва да го посея, или пари имам турени там в касата, или някаква добродетел да я туря някъде. То е значи „до“. Ако вземем сега основния тон, може да разрешим тази мъчнотия. Значи щом разрешиш, ще намериш някоя подходяща почва, ще го туриш на два пръстта в земята, ще го полееш и туй семе започва да расте. Като вземе да расте то е „ре“. Тогава ще му кажа тъй: Дайте ми „до“. Когато се вземе правилно един тон няма дразги. Като вземеш неправилно, чувстваш в себе си да не достига. Има една мярка вътре, чувстваш трептения. Като вземеш правилно „до“, той като основен тон в дадения случай си има едно специфично трептение. „До“ има специфични трептения, когато всичките ги включиш ни повече, ни по-малко той е правилен. Някои вземат 16, някои 32 трептения. Ако имате едно трептение, имате един тон. 32 трептения са турени, ако ги разделите на две ще имате 16. От тях 16 са положителни, 16 от трептенията са отрицателни. Отрицателните трептения се отблъскват и

положителните се отблъскват, но отрицателните и положителните се привличат. Туй привличане образува тона. Дисонанса произтича от отблъскването, след туй иде привличането на трептенията и се образува този тон. Понякой път аз ви давам начин на разсъждение. Много пъти във вас има борба, един вътрешн смут, не знаете, какво мислите, какво чувствате, объркали сте се. Туй показва, че сте решили да тръгнете в един път, но става една борба. Както в един тон положителните и отрицателните сили се разредат, става отблъскване, но след туй става привличане. Докато дойде привличането в тебе, стане един смут на положителното и отрицателното, едни тръгват в една посока, тази посока в която се постигат техните желания. Ако ти си отрицателна частица, ти никога не може да постигнеш своя идеал в областта, в която живееш. Ти ще бъдеш в стълкновение с всичките други частици от твоя род, с всички ще бъдеш на нож. Ако си в положителното, или ако си в отрицателното се същото отблъскване ще бъде. Обаче щом излезеш от отрицателното в положителното, в положителното разрешаваш въпроса. И положителното щом излиза от своето положение към отрицателното, и то постига. Сега считайте, че това са полюси на живота. Положителните енергии намират своето разрешение в отрицателните и отрицателните енергии намират своето разрешение в положителните. Радостта намира своето разрешение в скръбта и скръбта намира своето разрешение в радостта. Вие казвате: „Защо трябва да страдам?“ Трябва да страдаш за да може страданието да намери своето разрешение в радостта. Защо трябва да се радваш? За да може радостта, да намери своето разрешение в скръбта. Радостта като намери скръбта, тя намира своето разрешение. Ако твоята радост не може да намери твоята скръб – не е радост, тя живот няма в себе си. И една скръб, ако не намери една радост – тази скръб няма живот в себе си. В природата така седи въпросът. Вие сега имате друго тълкуване. Вие сте поставили живота по старому. Поставете го на новото разбиране. Страдаш, значи ще намериш радостта. Ти няма да се радваш на скърбящите хора. Не търсете, които са загазили в скръбта, ти ги остави, излез навън, търси хора, които се радват, дето и да са, дали са растения, или животни или реки – всичко туй, което носи радост тебе да те интересува. Камъни като видиш, и на тях се радвай. И камъните, и растенията, и реките, всичко може да носи радост. Ще се учите от тях. Но вие седите и казвате: „От камъните радост не искам“. Ами, че ти като съградиш една къща, кой ти помага? Нали камъните ти помагат, направиш една сграда да ви пази от студа, от лошо време, услужва ви. Вие казвате: „Аз нищо не искам да взема от тях“. Казвате: „Това дърво е невежо, то е голям простак“. От плодовете на този, големия простак, вие се нуждаете, нуждаете се и от всички други средства, които ще ви дадат. Това е една голяма философия за живота. И в най-простите неща, ако вие разбирате, съдържат всичките възможности за един щастлив живот. И

най-малките неща в живота съдържат възможности за едно голямо щастие. В голямото богатство има всичките възможности за нещастие, има и всичките възможности за щастие. Щом приемеш богатството ще дойде нещастието. Ти ще изгубиш много от своите неприятности, много от хората, които са те обичали, ще ти станат неприятели. Богатството ще влоши положението. Като осиромашееш ще дойдат неприятности отвън, но поне няма да те мразят хората. Ще престанат да те преследват. Апаши няма да те преследват, ще бъдеш свободен. В единия случай твоето положение ще се влоши отвън, отвътре ще се подобри. В другия случай е обратното. Та казвам: Във всеки случай, в който се намирате, вие разсъждавайте. Да кажем вие сте болен. Защо е дошла болестта? След всяка една болест, след като оздравееш ще имаш повече здраве в себе си. Всяко здраве донася повече възможности за болести. Но идеята не е така ясна. Ти като си здрав мислиш, че всичко можеш да направиш, пресилиш се и може да се разболееш един ден. Здравият яде повече, има повече желания, а болният има по-малко желания. Сега именно ние не насърчаваме нито едното, нито другото. Те са крайности. Много желания са плюс и малкото желания и те са друг плюс. На човека за да разреши въпроса са му потребни само две неща – една положителна мисъл и една отрицателна мисъл, трябва му едно А, едно В, и най-после му трябва още едно С. Две отрицателни мисли се стремят винаги към една положителна мисъл; и две положителни мисли се стремят към една отрицателна мисъл. Идеята е се същата. Какво ще имате тогава? – Плюс и плюс ще се стремят към минус, а минус и минус ще се стремят към плюс. И в природата какво правят? Когато на малките деца хвърлят един камък, то се огъва на една, на друга страна, за да може ударът да бъде по-слаб. Тия деца преди да са учили геометрия знаят, като хвърлят камък – огъват се навътре. Когато ще удариш някой и той се огъва, за да може да се намали ударът. Откъде е дошло това знание? То е учило законът на тази геметрия, с нея се ражда то. Но когато едната част на тялото се огъва, какво прави другата? Когато едната част е отрицателна, другата става положителна. Правите едно упражнение или вървите напред, или свивате крака си, положителното се съпоставя с отрицателното. В дадения случай вие с единия крак сте положителни с другия – отрицателни, после отрицателния крак става положителен, положителния – отрицателен. Движението върви плюс-минус, плюс-минус и най-после имате плюс. Плюс и плюс дава плюс. Минус и минус, какво дава? – Плюс. Минус и минус, и плюс и плюс се отблъскват, еднакви са резултатите, но постиженията са различни, отблъскване има, но резултатите са различни. Защо двама бедни хора се отблъскват и двама богати се отблъскват? Но като се отблъскват сиромасите и богатите, пък един богат и един сиромах се привличат. Ами, че винаги богатия се привлича от сиромаха и сиромаха се привлича от богатия. По какво се отличават? Те се отличават по външното. Богатите

мислят, че те имат богатство. Не, че в дадения случай имат повече, но известна материя има и мисли, че има нещо повече. Единият има повече сила, другият няма. Слабият се привлича от силният, понеже има нужда от неговата сила. Силният се привлича от слабия, понеже може да прояви своята сила. Двама силни хора, като се видят ще се бият. Единият от тях, като стане слаб, ще се счита за победен. Сега, да кажем, ако вие станете сиромах, как ще се помирите със сиромашията? И как ще се помирите с богатството? Да ви представя идеята малко по-другояче. Една овца никога не може да намери подходяща храна при вълка. И един вълк никога не може да намери подходяща храна при овцата. Ако той дойде на гости при овцата, с какво ще го угости тя, с трева или със сено? Ако овцата иде на гости у вълка с какво ще я угости? С месо. Несъвместими работи. Тогава питам: Трябва ли овцата да ходи на гости на вълка? Погрешката на младите е там, че често младите овци ходят на гости на старите вълци. Погрешката на старите вълци е там, че ходят на гости на младите овци. Разбирайте онова съдържание, което природата е внесла, и от което вие не можете да се освободите. Не ти трябва да ходиш на гости на вълка. Защото и да има желание да ти даде храна, ще ти даде храна с която той се храни. Овцата, като дойде вълкът при нея казва: „Аз с това се храня, не може повече да ти дам“.

Понякой път отивате по света и искате хората да ви приемат по вашему. Прави ли сте? Светът си има свои традиции, свои разбирания. Вие не считайте, че като отивате на гости на вълка, че той трябва да има знание да ви приеме по вашему. Той не е толкова невежа, той има знание много повече. В известни отношения той знае много. Той си направил такива зъби и после развил голяма хитрина, много голяма ловкост. Казвам: Къде сега седи погрешката? Погрешката на овцата седи в това, че тя иска да превърне вълкът в овца. Възможно ли е? И във вълка има желание да превърне овцата във вълк. Възможно ли е? Овцата се заканва на вълка: „Аз сега няма да те изям, но като влезеш в земята, каквато трева изникнеш ще те изям“. Следователно той като стане трева овцата го наказва. Вълкът, той не чака тя да стане на трева, той е по-практичен, като хване овцата казва: „Още сега ще те изям, преди да си станала на каквото и да е, такава каквато си много си ми угодна“. Овцата е взискателна, трябва да влезе в земята, да го преработи природата, да го измени, и когато го сготви така, тогава да яде от вълка. Вълкът казва: „Както те е направила природата, Господ както те е създал, добре те е направил“.

Сега аз констатирам факти такива, каквито са при сегашните условия, без да вземам под внимание, какви са далечните причини: Защо овцата станала овца и защо вълкът станал вълк, защо таралежът станал таралеж, от добро желание ли станал или от неволя станал таралеж, защо турил тия

бодли да ги носи. От неволя, той се въоръжил с щикове.

Кажете ми сега, какво разбрахте? Какво може да направи единицата? Когато две единици се съберат на едно място, направят двойка, каква промяна е станала? Имате една единица, туряте още една единица, казвате, че е равно на две единици. В какво е станало изменението? Количеството се е увеличило. Хубаво, казвам: Същият закон е и за вашият ум. Ако вие извършите една работа с вашия ум, трябва да знаете в дадения случай, имате известни мисли за да ги постигнете, вие трябва да знаете, какво количество енергия е необходимо за постижението на тия енергии. Допуснете, че в природата съществува една мисъл като зародиш. Представете си, че и едно желание и то съществува като зародиш. Представете си и една постъпка и тя съществува като зародиш. Вие трябва да направите известни усилия, да намерите този зародиш на мисълта, да намерите този зародиш на чувствата и да намерите този зародиш на постъпката. Ако може да ги намерите, и ако имате достатъчно енергия да ги посадите, ако поставите мисълта на нейната почва, ако посадите чувството към който род спада. Мисъл, една мисъл – от женски род. Едно чувство – от среден род, и една постъпка, и тя е от женски род. Мъжки род къде отиде? В турски има само един род; един мъж, един жена, един дете. Като се превеждат родовете от български на турски не върви. Значи родът е по-добре изнесен в българския език, по-голяма пластичност има в българския език.

Та понякой път в живота вие почвате по турски: Един мъж, един жена, един дете. Та, че като ги преведете буквално, няма постижение. Буквата А мяза на натоварена камила, на А това е гърбица. А-то е една жена. Жената е един знаменосец, който трябва да носи някакъв товар, някаква бременност. Мъжът в света – това е неговият боздуган Ъ. На земята седи в работата. Тогава жената носи боздугана на мъжа. Тогава мъжът воюва с жена си, пък децата събират парсата. Аз искам вие да разсъждавате. Казвате: „Децата събират парсата“. Вие като събирате парсата, знаете ли какво остава за вас? Аз съм давал пример за един български абаджия, много добър абаджия, който със слугата си отишъл да шият у един богат човек. Българският чорбаджия за да му направят хубави дрехите, заклал една ярка, опекъл я, зачервила се хубаво. Абаджията, който много обичал да яде печени кокошки, за да не яде слугата му, казал, че слугата му кокошки не яде, той яде само боб. Яде абаджията печената кокошка, слугата му яде боба и го поглежда. Дошло му на ум да скрои един кюлаф на господаря си и той казал на българския чорбаджия: „От време на време моят господар го прихваща, та когато го видите да се обръща насам-натам, хванете го вържете го и го набийте“. Той му скрил напръстника и абаджията започнал да се върти да го търси насам-натам. Тогава хващат го,

връзват го. Отива слугата му и му пришепва на ухото: „Иван кокошки не яде, а боб яде!“

Туй, което вие ядете, дайте и на другите. Туй, което вие обичате, не лишавайте другите хора от обичта, която имате към едно нещо. Не създавайте препятствие на онова, което вие желаете. За това, което ти желаеш, никога не препятствай нито на себе си нито на другите. Вземам думата „желание“ в правата смисъл – желание, което е общо за всички е добро. Желание, което е частично, което е добро, само за едного – има различие. Не препятствай на онова желание, което е общо на всичките хора. Радвайте се на туй. Иска някой да пее, съдейстайте му. Иска някой да учи, съдействайте му, не го спъвайте. Иска някой да бъде добър, съдействайте му. Иска някой да се облича, не му препятствайте. Къде сега ще прилагате тази философия.

Ха да направим едно упражнение. Събират се пръстите на всяка ръка в едно и се допират, така събрани, палец с палец, показалец с показалец и т.н. После бавно се отварят пръстите, като остават допряни с върховете.

Да допуснем, че ти си един човек, който си се докачил. Докачението иде от Юпитер, достойнството в тебе е докачено. Туй докачение как трябва да го смениш? С какво трябва да го смениш, да го уравновесиш? Докачен си, че в тебе се е набрала повече енергия отколкото трябва. Тази енергия трябва да я изразходваш някъде. Ако не я изразходваш, ще причини експлозия. Някой път ще я изразходва, някой път ще мине по естествен път. Сега направете един опит, да видим какви ще бъдат резултатите. Щом се докачиш нещо, допри двата средни пръста и кажи: „Какво трябва да правя сега?“ Чакайте за отговор. Кажи си: „Какво да правя сега?“ След това, ако няма отговор, допри си третите пръсти и кажи: „Какво ще бъде вашето мнение, какво да правя?“ Ако няма отговор допрете си малките пръсти и кажете: „Какво ще бъде вашето мнение?“ Виж какъв отговор ще дадат. Като допреш средните пръсти да бъдеш справедлив – ще видиш ти, в живота си обидил ли си някого? Ще търсиш своята обида, че те обидил някой, за да разрешиш въпроса, ще погледнеш на целия си живот, и ако не си обидил ти никога, тогава имаш право да се сърдиш. Ще видиш ти дали никого не си обидил, и само ако не си обидил, имаш право да се сърдиш. Тогава ще си свиеш юмрука, ти ще разрешиш въпроса. Второто положение: Че ти за да смениш едно докачение, ти трябва да започнеш да мислиш за хубавото и красивото в природата. Да кажем, ти си отличен музикант, обичаш музиката. Дошъл някой велик музикант, някой виртуоз, гениален музикант, ти не трябва да казваш на другиго: „Ти си невежа, нищо не разбираш от музика“, ти не трябва да пропуснеш билета си, че да идеш да се ръкуваш с него. Ти го остави, кажи: „Аз ще ида да слушам, пък

аз разбирам, не разбирам, ще ида да слушам музика“. Във всички противоречия на живота ние разрешаваме все задачи. Всяка спънка, всяко недоволство, всяко непостигнато желание, това са все задачи. Не мислете, че онова, което ви се случва е случайно. Това са задачи, предметно учение, което трябва да разрешите. Една обида, тя е едно предметно учение. Невежеството е едно предметно учение. Страхът е едно предметно учение. Сиромашията е едно предметно учение. Богатството е едно предметно учение. Ти като учен, какво ще направиш, или като силен, какво ще направиш? Ти като богат има да разрешаваш една задача: Не мисли, че като си богат си уредил всичко. То е едно предметно учение. Или като си силен не мисли, че всичко си разрешил и то е едно предметно учение. Ти като богат и като беден, като учен и като невежа, като силен, като добър, и като лош, все има да разрешаваш задачи. След като разрешиш всичките задачи ще видиш какъв е смисълът на всички задачи. Някоя задача ще ти бъде приятна, някоя задача няма да ти бъде приятна. Казвам: Аз искам по-лесни задачи. Лесните задачи са при охлювите. Излязъл човекът, носи си къща на гърба. Побутни го, той пак се прибере. Но какво научи охлюва в туй положение? Ако човек би се задоволил с философията на охлюва, какво ще постигне? – Нищо няма да постигне. Но на охлюва идеята къде седи? Охлювът има висок идеал, той си поставил очите на високо, че от високо да гледа. Той казва: „Аз съм прост, но виждам“. Турил си очите за да може надалеч да вижда. Всеки трябва да има идеята на охлюва, да гледа отгоре. Всеки трябва да има идеала на охлюва, да гледа отгоре. Казвате: „Такъв прост е“, той е прост, но отвисоко гледа. Ти си учен човек, пък от най-ниско гледаш. При това аз го харесвам, той е вегетарианец. После той е много правдив, отдето мине ще остави цяла пътека, да покаже, че охлюв е минал тук. Една отлична черта. Казваш: „Ти ли си минал?“ – „Аз минах“. Той никога не крие, честен е. Не може да лъже, дето мине оставя пътека. Аз вземам факта така, както е. Тълкуванието не може да го вземе, но факта е, че оставя пътека. Какви са неговите намерения то е друг въпрос. Охлювът казва: „Дето аз минавам, никой не може да направи този път, както аз го правя. Аз правя такъв път.“

Ако ти така събереш пръстите /пръстите на ръцете събрани в едно и допрени върховете/, то е едно положително чувство в тебе. Пръстите са събрани на едно място. Ако не се разширят /отваряне на пръстите, като остават с допряни върхове/, ако не се увеличи този обем, има стремеж и противоречие. Колко отрицателни и колко положителни числа има? Изпъкналостта на пръстите са положителни числа, а вглъбнатините между пръстите са отрицателни. Четири вдлъбнатини имате и пет изпъкналости. Тогава в природата положителните числа са повече от отрицателните. Следователно, положителните числа са създали отрицателните. Две положителни числа създават едно отрицателно число.

Това е философия, има какво да мислите. Върху това има много да се мисли. В съвременната наука в математиката, в музиката, навсякъде е казано, че отрицателните числа нямат смисъл. Две положителни числа създават едно отрицателно. Две положителни числа дават възможност да се реализира нещо. Аз вземам отрицателното число като реализиране стремежите на две положителни числа. Стремежите на две положителни числа създават едно отрицателно.

Следователно, две добродетели създават една скръб. Радостите в живота са повече, отколкото скърбите. С единица са повече. Същият закон е и за добродетелите, и те са повече. Винаги са повече добродетелите. Затуй казвам: Вие сте добри. Злото във вас не е по-силно от доброто. Доброто е с единица по-силно от злото. Следователно, в крайните резултати, победата е винаги на страната на доброто. В началото може доброто да няма успех. И учеността е по-силна от невежеството. Светлината е по-силна от тъмнината. Казвам: Тия понятия трябва да залегнат в живота. Казвате: „От мене нищо няма да стане“. Вие тогава туряте, че един ден, злото е, което ще победи. Доброто е, което ще победи. Защото светът не е създаден чрез злото, светът е създаден чрез доброто. Злото отпосле се явило в света, други са причините. Ние раждаме злото. Аз поддържам следното: Ние сме създали злото. Ето как, да кажем, вие сте дошли на земята и Бог ви турил един план. Вие сте дали обещание, като дойдете на земята, да го изпълните. Вие дойдете на земята, турите ваш план и целия живот изпълнявате вашия план – правите престъпления. След туй ще ви съдят, че не изпълнявате Божия план, но изпълнявате вашия план. Отде накъде, какви сте вие? Казвам: Не изпълнявайте вашите планове, какъвто и да е, изпълнявайте Божествения. Онзи, който разбира Божественото във вас, то сте вие. Вашите, то са заблуждения. Всичките нещастия идат все от вашите планове. Ние мислим, че сме нещо повече. Ти си роден в един живот да станеш умен слуга. Не се стреми да бъдеш цар. Остави го за другите. Роден си за цар, не се старай да бъдеш прост слуга, остани цар. Не се отказвай, не скромничи, защото щом се откажеш, ти изпълняваш твоя план. Казваш: „Не искам да царувам“. Всеки човек може да царува на своите мисли, да царува на своите чувства, да царува на своите постъпки, на яденето. На всичко туй господар трябва да бъдеш. И всеки, който мине трябва да знае, че има един умен човек, в държавата на когото има ред и порядък. Да бъдете добре уредена държава. Щом видя, че някой плаче, виждам, че държавата му не е добре уредена. Щом видя някой да кряска, държавата му не е добре уредена. Щом видя някой да се оплаква, казвам: Държавата му финансово закъсала. Не, не, човек трябва да бъде добре уредена държава, модерна държава. Така трябва да се разсъждава, трябва да има една философия за бъдещото развитие. С тази наша дървена философия ние никъде не може да идем. Тя е за плитко. Като идеш в океана, ще

превърне всичко туй в една каша.

Та казвам: Вярвайте в онова Божественото, което във вас е вложено. Вярвайте в добрите пориви на светлината, която е във вашия ум. Вярвайте в онази топлина, която е във вашите чувства. Вярвайте в силата на вашата воля. Те са божествени неща. Радвайте се на вашия ум, радвайте се на вашето сърце, радвайте се на всичко онова, което Бог ви е дал, радвайте се на вашето тяло. Те са елементарни работи, които трябва да ги турите за бъдеще, да бъде една мярка. Вие казвате, да обичаме Господа, да обичаме нашите ближни. То е идея. Ако ти не обичаш своите мисли, ако ти не обичаш своите чувства и ако не обичаш своите постъпки, как ще обичаш Бога? Ами, че всяка мисъл има възможност, твоята мисъл е нещо божествено. Ако нея не обичаш, как ще обичаш Бога? Той те опитва чрез твоите мисли, опитва те чрез твоите чувства, колко го обичаш. Ако обичаш мисълта си, ти обичаш Бога; ако обичаш чувствата си, ти обичаш Бога; ако обичаш постъпките си, ти обичаш Бога. Бог е в твоите хубави постъпки, Бог е в твоите хубави чувства, Бог е в твоите хубави мисли. Бог е в светлината вътре. Светлината е разрешена задача. Тъмнината е неразрешена задача. Доброто е разрешена задача, злото е неразрешена задача. В моя ум тъй седи въпросът. Злото е неразрешена задача, доброто е разрешена задача, която като се разреши ще бъдеш доволен. Злото е неразрешена задача понеже всеки, който се опитвал да разреши злото се окалял. Неразрешената задача е злото, оставете го за далечното бъдеще. Оставете да разрешавате въпросите на злото. Вие сте се заели да решавате една от най-мъчните задачи. Сега като се върнете да примирите двата първи пръста, да примирите двата втори пръста, да примирите третите, четвъртите пръсти и най-после палците съберете. Туй представлява /пръстите на двете ръце събрани в едно и допрени върховете/ недоволството на човека. За да задоволите /отваряне на пръстите, като остават пак с допрени върхове/. Давам на всички ви една възможност да се развивате, да постигнете стремежите, както вие искате. После пак съберете пръстите, след туй пожелавам на всинца ви да се разбирате отваряне на пръстите. Идея има.

Туй не трябва да го разправяте, да кажете днес какво ни каза Учителят. Не, да имате един резултат. Легнете си някой път и сте неразположен като станете. Тогава съберете пръстите си и им кажете: „Давам ви воля всеки да постигне, каквото иска“ и отворете пръстите. Кажи: „Може ли сега да ми донесете всички резултати, всичко онова, което сте си спечелили“ /свиване на пръстите/. Като направиш сметката кажи: „Пак ви изпращам и в капитал да имате и да постигнете пак вашите желания“ /отваряне на пръстите/. Може да го направите три пъти, може да го направите четири пъти, пет пъти. Но започнете да го правите. Някой може да започне с две,

някой може да започне с три. Направете го два пъти на ден. Един ден го направете два пъти, другия ден три пъти, четири пъти, пет, шест, и на седмия ден като дойде седем пъти, да си починете. Какви ще бъдат резултатите? Щом капнете или сте неразположени, веднага съберете пръстите, да имате разрешение на задачата. Вие сега ще кажете: „Ние до това ли дойдохме? Елементарни работи“. Философ да си, светия да си, ще дишаш правилно и ще благодариш на Бога. Кажи: „Благодаря ти Господи, че дишам“. И като дишаш да се радваш. И като вдишваш да се радваш, и като издишваш пак да се радваш. Тогава вече дишането има смисъл. Казвам: По-лесен метод от това няма. Като дишаш благодари, и като издишаш пак благодари, че си във връзка с живата природа, че ти е дала да се храниш така свободно и не ти казва: Ще платиш толкоз, но казва: Вземи колкото искаш и си върви.

Трябва да направите добре упражнението, за да видите колко е правдоподобно. Ако някой намери някое противоречие, да провери нещата. Това, което не се проверява постоянно то създава погрешки.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
7 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 12. XI. 1937 г., петък, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1937_11_14 Първата песен
утринно слово

ПЪРВАТА ПЕСЕН

Размишление.

Ще прочета 7 глава от Евангелието на Матея.

„Не съдете, за да не бъдете съдени.“ (1 ст.). За да съдиш, трябва да се ръководиш от някакъв закон. Значи, ако се основаваш на закона, можеш да съдиш. Как ще съдиш без закон? С други думи казано: Може да съди само онзи, който има строго определена мярка за нещата. Всеки съди според своята мярка, но тя не е меродавна. Например, ти съдиш злото, произнасяш се за него, питаш се, защо Бог го е допуснал, а всъщност, не знаеш, какво е доброто и какво е злото. Вие познавате само последствията на доброто и злото. Казвате: Доброто е основа на живота, върху която може да се гради. Задава се въпросът: От злото ли излезе доброто, или от доброто излезе злото? Животът ли е излязъл от смъртта, или смъртта е излязла от живота? Казваме, че прекратяването на живота е смърт, а прекратяването на смъртта – живот.

Като ученици, не се занимавайте със злото. Например, казваш за някого, че е лош. Кажеш ли така, ти му причиняваш пакост. Лошите мисли на човека не са нищо друго, освен гниещо вещество, което разнася миризмата си надалеч. Като учен човек, ти казваш, че неприятната миризма се дължи на процеса на смъртта. Наистина, всички мъртви неща миришат неприятно. Всяко нещо, което започва да мирише лошо, е предвестник на смъртта. Всяко неразположение и обезсърчение са предвестници на смъртта. Сиромашията, невежеството са също предвестници на смъртта. – Логично ли е това? – Логично е. Това е според логиката на природата. Тази логика наричаме разумност. Думата логика произлиза от гръцката „логос“ – слово. Значи, разумното слово е логика. Казват за някого, че има желязна логика. Може ли логиката да бъде желязна? Логиката трябва да съдържа истината. Ако истината не е в нея, тя не е никаква логика. – Докажи това нещо. – Как, с думи ли? Как ще докажеш нещо, което не съществува, че съществува? И как ще докажеш, че това, което съществува, не съществува? Как ще докажеш, че стомната не е там, когато тя стои на мястото си? Или как ще докажеш, че е на мястото си, когато я няма?

Сега искам да ви наведа на мисълта, че човек сам кове своето щастие и нещастие. Това зависи от неговите възгледи за живота. Има два възгледа за живота: Божествен и човешки. Първият възглед произтича от послушанието, от връзката на човека с Бога. На първия човек бе казано:

„Ще ядеш от всички плодове в рая, само от едно дърво няма да ядеш – от дървото за познаване на доброто и злото. Ако не ядеш от това дърво, ще бъдеш щастлив. Вторият възглед произлиза от непослушанието, от връзката на човека с втория учител. Той дойде при Ева и я запита: „Защо не ядете от това дърво?“ – Забранено ни е. – Криво сте разбрали Господа. Ако ядете от неговите плодове ще станете като Бога. То съдържа всички възможности, каквито Бог има. Адам се раздвои, натъкна се на противоречие, кой от двата възгледа е прав. Той искаше да примири и двата възгледа и си каза: Първият възглед опитах и останах жив. Ще опитам и втория възглед. Наистина, Адам опита и втория възглед, но не можа да се върне към първия възглед. Едно ще знаеш: След като си обичал лош човек, не можеш да обичаш добър. – Защо? – Веднъж оцапаш ризата си, колкото и да я переш, не може да стане чиста както по-рано. Една грешка направена, тя е неизправима. После може да бъдеш внимателен, да не правиш други грешки, но първата е направена вече. Казваш: Искам да изправя мисълта си. – Това е невъзможно. Ти можеш после да разсъждаваш по друг начин, но кривата мисъл е крива, не се изправя. Нея можеш само да туриш настрана, да не ти пречи. Тя не е твое произведение. Тя е резултат на втория възглед. Тя е мисълта на втория учител, който казва: „В деня, в който ядеш от забраненото дърво, ще станеш като Бога.“ Но Бог казал на Адама, че ако яде от забраненото дърво, ще умре. Адам нямаше никаква опитност. Той не знаеше какво нещо е смърт и си каза: Ще ям от забраненото дърво, да видя, ще стана ли като Бога.

Сегашният човек има вече опитностите на миналото. Какво му е нужно сега? Да работи като алхимик, да отделя чистото от нечистото. Искаш да обичаш някого. Това желание е добро, но трябва да знаеш, какво представя обичта. Не мисли, че като обикнеш някого, ще намериш любовта. Като обичаш, или ти внасяш любовта си в своя възлюбен, или той внася любовта си в тебе. В случая, ти или той представяте само една чаша, в която трябва да се налее съдържанието. Чашата е само временно условие, при което любовта се проявява като на екран. Какво печелиш от тази любов? Ако израсте в тебе, един ден ще спечелиш нещо, но ако не израсте, нищо не печелиш. Това е все едно, че си посял ябълчна семка в земята. Ако не я поливаш и разкопаваш, нищо няма да излезе. Ти посяваш тази семка с желание един ден тя да израсте, да стане голямо дърво и да се ползваш от неговите плодове. Казваш: Направих добро на човека, когото обичах. – Какво очакваш от това добро? Доброто прави ли се? Стомна се прави, но как се прави добро?

Грънчарят взима кал, омесва я и от нея прави грънци. От каква кал ще направиш добро? Да кажеш, че си направил добро, това е материален израз. Днес хората мислят материално. Ще кажеш, че си направил добро

на някого, но той не го разбира и цени. Казваш, че слънцето изгрява и залязва, а всъщност, нито изгрява, нито залязва. Като се върти земята около своята ос, създават се денят и нощта, поради което привидно слънцето изгрява и залязва. Това се дължи на шашармата на земята. Така казва турчинът. Буквата „ш“ показва, че дето има лъжа, тя всякога излиза на бял свят, не може да се скрие. Ако кажеш една дума, в която има буквата „ш“, каквото си казал, ще излезе пред света.

В древността един ученик отишъл при един адепт да се учи. Първото нещо, което видял в стаята на адепта, било: едно голямо шило, маска и тъпан. Той запитал учителя си: Защо ти е това шило? – Да бода с него хората. Този бодна, онзи бодна, и те се скарват. Като не знаят, кой ги боде, те се нападат едни други и се карат и бият. – Ами маската? – Който направи някакво престъпление, веднага туря маската на лицето си, да се скрие от закона. – Ами тъпанът? – запитал ученикът. – Когато някой човек сгреши нещо и се скрие под маската, аз бия тъпана, да чуят всички хора, че е направил нещо лошо. Така ученикът разбрал значението на шилото, на маската и на тъпана в живота.

И тъй, човек трябва да пречисти мислите и чувствата си, да придобие вътрешна чистота. Не можеш да бъдеш здрав и силен, нито да развиеш една добродетел в себе си, ако не си вътрешно чист. Чистотата е необходимост за всички. Без чистота не се постига никакво знание. Нечистият всякога ще си остане невежа. – Защо страдаме? – Дето е нечистотата, там е страданието. Не можеш да бъдеш нечист, и да не страдаш. Всички възвишени същества живеят в абсолютна чистота. – Как да се освободим от страданията? – Чрез чистотата. Затова е казано: „Само чистите по сърце ще видят Бога.“ Казано е още: „Бъдете чисти!“ – Защо? – Чрез чистотата ще придобиете нужната светлина, за да не се спъвате в живота си.

Какъв е смисълът на сегашния ви живот? Ще кажете, че смисълът се крие в това, да видите и познаете Бога. Ако мислите, че можете да Го видите външно, това е неразбиране. Важно е да опитате любовта, която носи вечния живот. Значи, за да видиш Бога, трябва да придобиеш вечния живот, да излезеш от царството на смъртта и да влезеш в царството на живота. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога.“ Някога седя и размишлявам, защо хората не живеят добре. Ето, от две хиляди години се проповядва едно и също нещо. Практически, чрез правила, не може да живееш добре. Животът сам трябва да ни научи. – Отде произтича животът? – От Любовта. Единствената сила, която може да ни научи да живеем правилно, е Любовта. Божията Любов носи изобилие. Тя изключва всички

противоречия; тя изключва всички обиди; тя изключва сиромашията, болестите, невежеството. Може ли да живееш в Божествената любов и да се обиждаш?

Докато живееш в Божията Любов, ти ще ходиш при хората, а не те при тебе. Първо ти ще обичаш хората, а после те ще те обичат. Ако живееш в човешката любов, хората ще дохождат при тебе. Следователно, ако чакаш хората да те обичат, ти живееш в човешката любов; ако живееш в Божествената любов, ти обичаш хората. Казваш, че обичаш някого, а пък му туряш юлар на врата. Това е човешката любов. Отиваш при вола и на него туряш юлар. Защо му туряш юлар? – Искаш да впрегнеш вола да ти работи. Щом искаш да използваш някого, това показва, че ти липсва нещо. От какво се нуждае богатият? Той има всичко, но пак търси изобилието. Когато пожелае да даде на нуждаещия се, той чувства доволство от постъпката си.

Сега аз говоря за онези, които искат да вървят в Божествения път. Които не са дошли дотам, те могат да следват човешкия ред. Досега са го следвали и пак ще го следват. И да ви се говори да следвате Божествения път, това не става само с казване. Или, да не живеете в човешката любов, а да следвате Божествената – и това не се постига чрез говорене. Човешката любов не изключва Божествената, и Божествената любов не изключва човешката. Защо създаде Бог човека, каква беше Неговата цел? – Бог създаде човека от изобилието, което имаше. Той искаше да бъде човек радостен и весел, както Бог се радва и весели. Обаче, човек не разбира тъй радостта и веселието, както Бог ги разбира. Защо не го разбира като Бога? – Защото му липсва нещо. Например, човек ходи на два крака, птицата хвърчи. Кое е по-хубаво: да ходиш с краката си, или да хвърчиш? Човек не може да хвърчи като птицата, защото му липсва нещо. Ако хвърка с ръцете си, птица ще стане. И птицата не може да ходи на два крака, като човека. В заключение, казвам: Макар и да липсва нещо на човека, за предпочитане е човек да бъдеш, а не птица. За предпочитане е ангел да бъдеш, а не човек.

„Не съдете, за да не бъдете съдени." Някога седиш и се запитваш, обичат ли те хората, или не те обичат. Значи, по особен начин ги съдиш. Съдиш хората, че не проявяват такава любов, каквато трябва. И тебе съдят за същото. Вие съдите хората, че имат особени възгледи, особени вярвания, които не можете да приемете. И те ви съдят, че вие не приемате техните възгледи. Кой е на правата страна? – Аз имам право да мисля. – Че кой няма право да мисли? Важно е, че мисълта не е ваша. Вие не създавате вашите мисли. Мисълта е подобна на парите, с които си служите. Както изваждаш и туряш в джоба си пари, така и мислите идат отнякъде и си отиват. Вие ли създадохте парите? – Държавата ги създаде, а вие се

ползвате от тях. Ако ти отпечаташ една банкнота, държавата ще те държи отговорен за това. Тя те пита: Ти ли отпечата тази банкнота? Ако не можеш да се оправдаеш, ще намериш затвора. Както държавата съди човека за делата му, така и невидимият свят го съди. Светът е пълен с фалшиви мисли, желания и постъпки. Те са фалшиви, защото нямат никакво съдържание. Има един закон в природата, който хваща фалшивите мисли. Той пита човека: Отде взе тази мисъл?

Често хората си приписват грешки, които всъщност не заслужават внимание. Казваш: Сгреших. – Какво направи? – Откраднах пари. – Как ги открадна? – Взех ги от касата на един банкер. – Ти ги взе от една каса и ги тури в друга. Премести ги от касата на банкера в своята каса. Грехът ти се заключава в това, че без позволение си взел пари от касата на банкера и си ги вложил в своята каса. Така постъпват мнозина. Някой казва: Дотегна ми да живея като праведен, да се моля по три пъти на ден. Искам да бъда свободен, да си поживея, както ми е угодно. Ето, ти направи вече един грях. Тази мисъл не е твоя, тя е на черната ложа. Ти взе тази мисъл без позволение и я внесе в своята глава. Като влезе в главата ти, тази мисъл започва да работи, и ти я приемаш като своя. Тъмната, мрачна мисъл е подобна на бомба. Ти внасяш бомбата в къщата си и мислиш, че си в безопасност. Не, къщата ти, в един момент ще хвръкне във въздуха. Онези, които са направили бомбата, ще бутнат запалката и ще бягат. Всяка лоша мисъл и всяко лошо желание имат експлозивна сила. Всеки момент могат да избухнат и да ти причинят пакост. Като знаеш това, дръж всяка лоша мисъл, всяко лошо желание далеч от себе си, да не избухнат. Те са бомби, които кога и да е, ще избухнат.

И тъй, като ученик, ти трябва да знаеш, какво да говориш. Минаваш за вярващ. Питат те: Вярващ ли в Господа Исуса Христа? Вярваш ли, че Той е Син Божи? Ако не знаеш, какво да кажеш, ще наречеш хората еретици, безверници, а с това ще ги настроиш против себе си. – Живееш ли като Христа? Кажи: Не мога да отговоря на този въпрос, но зная, че вярата е едно нещо, а животът – друго. Според едни да вярваш, значи да приемеш, че нещо е така, както ти се казва. Според други, вярата подразбира извор, т. е. нещо, което постоянно извира. Вярата е свързана с живота. Като живееш, ти постоянно опитваш нещата. Като живееш, ти опитваш и това, което виждаш, и онова, което не виждаш. Вяра, придобита от опит, е истинска. В това отношение между вярата и любовта има тясна връзка Любовта се опитва, както и вярата. Следователно, вярата минава в любов, и любовта – във вяра. Не можеш да вярваш на някого, ако не го обичаш. Не можеш да обичаш някого, ако не му вярваш. Казваш: Обичам този човек. – Първо трябва да му вярваш; да вярваш, че е добър, за което го обичаш. Не можеш да обичаш някого, ако не му вярваш; не можеш да му вярваш, ако

не го обичаш. Следователно, като престанеш да вярваш на някого, и любовта ти към него престава. И обратно: като разлюбиш някого, и вярата ти към него престава. – Аз имам любов, но вяра нямам. – Не, ти не разбираш закона. Любовта, вярата и надеждата са три форми, които вървят всякога заедно. Като изгубиш едната форма, с нея заедно ще изгубиш и останалите две форми.

Сега вие се нуждаете от пресяване. Вие трябва да пресеете своите мисли, желания и постъпки. За всеки даден случай, човек трябва да знае, право ли постъпва, или не. Човек има вътре в себе си един термометър, който определя духовната температура. Когато този термометър се повдига, ти мислиш и постъпваш добре; когато спада, ти не мислиш право. Когато живакът в термометъра е под нулата, ти си влязъл в кривия път. Същото се отнася и до светлината. Когато светлината ви се увеличава, вие сте на прав път; когато светлината ви се намалява, вие сте на крив път. Когато светлината се увеличава, ти се приближаваш към Бога; когато светлината се намалява, ти се отдалечаваш от Бога. Търси щастието си в Бога, а не вън от Него. Докато го търсиш вън от Бога, ти си на крив път. Казвам: Трябва да мислите право. Оплакваш се, че еди-кой си не те обича. – Прав си, той не може да те обича цели 24 часа. Времето, когато спи, той не мисли за тебе. Във време на сън той пътува, ходи на различни места, прави такива неща, каквито в будния си живот никога не може да направи. Виновен ли е за това? Ако в съня си проявява желания, каквито в будния си живот няма, той е на изкушение. Пазете се от изкушенията, които идат, както на сън, така и в будния ви живот.

Един познат, светски човек, ми разправяше една своя опитност. Имал две приятелки: едната женена, а другата – неженена. Често ходел в дома на женената. Мъжът ѝ бил благороден човек, добре го приемал. Неженената му казвала, че иска да влезе с него в съдружие, но той нищо не отговарял. Като ходел в дома на женената, тя му разказвала за мъчнотиите на семейния живот. Той слушал, какво му говори, и я утешавал. Една нощ неженената сънувала, че приятелят ѝ бил в дома на женената, дето ял кюфтета от месо. Тя му казала: Нали си вегетарианец, защо ядеш месо? Като го срещнала, веднага му разказала съня си и пак го запитала: Защо яде месо, нали си вегетарианец? – Това е сън, не е действителност. – Сън е, но много неща стават и в действителност. И в будния си живот може да ядеш месо. Всъщност, сънят е символичен. Месото представя изкушение. Значи, в дома, в който ходел, той е изложен на изкушение. Казвам: Месото няма отношение към живота на вегетарианеца. Обаче, за месоядеца, то е на място. Какво ще придобие човек, като яде месо? – Ще стане по-силен. Но като яде растителна храна, ще стане по-чист. Значи, месоядецът е по-силен, а вегетарианецът – по-чист. Наистина, месоядните животни са по-

силни, по-жестоки, по-хищни. Същото е и в човешкия живот. – Каква храна е за предпочитане? – Ако си вълк, ще ядеш месо. Ако си овца, ще ядеш трева.

Сега се задава въпросът: Когато овцата отиде при вълка, ще измени ли храната си? Ако вълкът попадне при овцата, ще бъде ли доволен от нейната храна? – Нито вълкът ще бъде доволен от храната на овцата, нито овцата ще бъде доволна от храната на вълка. Храната на овцата не е храна за вълка, и храната на вълка не е храна за овцата. Желанията на вълка са желания на черната ложа, а желанията на овцата са желания на бялата ложа. Значи, съществуват бяла и черна ложа. Всички хора са в съдружие и с едната, и с другата ложа. С левия крак те са в съдружие с черната ложа, а с десния – с бялата. Когато черната ложа е на власт, левият крак излиза напред, а при бялата ложа – десният крак е напред. Същото се отнася и до ръцете: лявата ръка е свързана с черните, а дясната – с белите. Затова Христос казва: „Каквото прави дясната ръка, лявата да не знае." Това означава: каквото прави бялата ложа, черната да не знае. – Защо да не знае? – Защото ще развали работата на бялата ложа. Черните не трябва да знаят пътя, по който белите вървят. Казваш на някого: Не си прав. – Няма какво да ме учиш! Свободен съм да избирам своето верую, своето убеждение и да служа, на когото искам. Ако служа на белите, живот ще имам; ако служа на черните, смърт ме чака. Животът е в ръцете на белите, а смъртта – в ръцете на черните. Казано е: „По плодовете им ще ги познаете."

Казвам: По резултатите ще ги познаете. Ако умирате, ако осиромашавате, ако заболявате и боледувате, вие служите на дявола, т. е. на черните. Докато сте в бялата ложа, сиромаси не може да бъдете; невежи няма да станете; няма да боледувате, няма и да умирате. Там е животът. – Обезверих се. – Попаднал си в черната ложа. – Мразя хората. – В черната ложа си. Следователно, ако си служиш с насилие, с лъжа, ти си в черната ложа. – Как да се освободим от черната ложа? – Много лесно можете да се освободите. Ако пръстите на ръцете ви са събрани, свити, това е знак на черната ложа. Разтвори пръстите си. Ето освобождението! Разгневиш се и свиваш пръстите си. Отвори пръстите си и гневът ще мине. Питате: Защо идат изпитанията? – Много просто, за да правите избор между доброто и злото, между живота и смъртта. Една сестра от Изгрева ми каза, че изпитанията и страданията, които имате, са създадени от мене. – Тя не е права. Бог изпитва хората, на коя страна ще се определят: на страната на доброто, или на злото; на живота, или на смъртта. И двете си имат преимуществата. Зависи, какво ще изберете. Умрелия обличат с нови дрехи, покриват го с цветя, пеят му, държат речи и най-после се освобождават от него. Като се роди човек, посрещат го без никакви

почести, без песни и тържества. Като се прояви в живота и развие дарбите си, тогава му се отдават почести.

И тъй, ако търсиш щастието в началото, ти си в смъртта; ако търсиш сиромашията в началото, ти си в живота. И обратно: щастието в края води към живота; сиромашията в края води към смъртта. Следователно, ако искаш да бъдеш богат в началото, ти си в смъртта; ако си богат в края, ти си в живота. Ако си сиромах в началото, ти си в живота; ако си сиромах в края, ти си в смъртта. – Искам да живея. – Тури сиромашията в началото, а богатството в края. Който не разбира това, пита: Какво може да стане от мене? Артист мога ли да стана? – Че ти и сега си артист. Като гледам как предавате нещата, и най-малките работи предавате толкова артистично, че изпитвам приятност. Отлични артисти сте! Казват за някого: Голям артист е той. – Защо? – Артистично предава нещата. Изкуство е това. Той изнася нещата в красиви форми. Религиозните казват: Да представим нещата, както са; да ги кажем направо. – Какво значи да кажеш нещо на човека право в очите? – Ще му кажа, например, че е добре облечен. – Ти ще му кажеш това, а той ще ти отговори, че за да се облече добре, взел е пари назаем. Значи, дрехите не са още негови. В странство дават дрехи под наем само за 24 часа. Ако някой трябва да отиде на концерт, или на угощение, а няма дрехи, той отива в един магазин и взима един костюм под наем. Хората виждат, че е добре облечен, но не подозират, че дрехите не са негови. Някой казва: Трябва да се обичаме! – Това е чужда дреха, която временно си облякъл. – Да живеем според Божиите закони. – Това са чужди обувки, взети под наем. – Да прилагаме правдата. – Това е чужда шапка, взета само за 24 часа. Много добродетели има в света, но само онези са твои, на които винаги можеш да разчиташ.

„Не съдете, за да не бъдете съдени! С каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери.“ Тези стихове трябва да се разбират право. Писанието трябва да се разбира. Иначе човек се натъква на страдания и нещастия, с които мъчно може да се справи. – Никой не ме обича. – Това не е твоя работа. Не очаквай хората да те обичат. Първата работа, с която трябва да се занимаваш, е ти да обичаш хората. Дали ще те обичат те, това е второстепенна работа. Човек е дошъл на земята с единствената цел, да прояви Божията Любов. Кой как постъпва, какъв е, това не е важно. Всеки сам решава задачите си. Нямам право да се меся в работата на другите хора.

Занимавайте се със себе си, в смисъл, да знаете обичате ли, правите ли добро на хората, готови ли сте да услужвате. Някога ще ви изпея една нова песен: „Мене ме майка роди, човек да стана, отлична мисъл в ума си да храня, топло чувство в сърцето си да имам и добра постъпка към ближния

си.“ Каквото човек може да изпее, може и да го приложи в живота си. Което не можеш да изпееш, то е неприложимо. Музиката не е нищо друго, освен прилагане на Божествените добродетели. Ако не можеш да изпееш една добродетел, не можеш и да я приложиш. Следователно, когато казвам, че трябва да бъдете музикални, имам предвид музиката като метод за прилагане на любовта Ако не сте музикални, не можете да мислите и чувствате добре. – Аз съм музикален, но не обичам хората. – Щом не обичаш, не си музикален.

Помнете: Любовта е велико благо за всички. Първото нещо, което любовта дала на човека, е музиката. Ще говориш музикално, като че пееш. Всяка изговорена дума трябва да отговаря на известен тон. (Учителят пее в разни вариации думите „мога да обичам“.) Щом пееш нещо за любовта, ще пееш тихо, музикално.

Какво нещо е любовта? – Наука за музиката. Сама по себе си, любовта е неуловима. Тя се чувства и възприема само чрез душата. Само музикалният може да разбере любовта. Дето влезе любовта, всичко преобразява: нечистото става чисто, а старото обновява. При това, тя никого не съди, а на всички дава: въздух, вода, светлина, храна. Ако някой се нуждае от книги, и книги дава. Тя дава всички условия за развиване на човека. Любовта не търпи никакви оплаквания. Не разказвай за патилата си, но се учи. От всички твои изпитания трябва да остане само думата „търпение“. Ако си бил нетърпелив, кажи: Научих се малко да търпя. Ако си бил жесток, кажи: Придобих малко милосърдие. Говори за положителните неща в живота, а не за отрицателните. Не казвай какъв си бил, но кажи какъв си сега. Забрави, че някога си обичал да пиеш вино. Кажи, че днес обичаш да пиеш вода. Бог не обича да роптаеш и да се оплакваш, но кажи: Господи, научи ме как да стана търпелив, как да придобия милосърдие, как да любя, как да пия чиста водица. И като придобиеш всичко това, кажи: Господи, благодаря Ти, че ме научи да търпя, да бъда милостив, честен, да се откажа от пиенето на вино. Благодари за всичко, което си придобил, и го цени.

Сега, ако сте готови да прилагате това, което ви говоря, с вас ще стане коренна промяна: белите ви косми ще станат златисти, бръчките на лицата ви ще изчезнат; болестите, сиромашията ще ви напуснат. Това значи, да се обърне човек към Бога. В Америка има една християнска секта, наречена „крейко“. Според тях, като се обърне човек към Бога, и кесията му трябва да се обърне. Те казват: Не вярваме на „крейковци“, които се обръщат към Бога, без да се обърнат и кесиите им. Значи, като вярва човек в Бога, и кесията му трябва да вярва. Казвам: Не трябва само кесията на човека да се обърне, но и неговият ум, сърце, душа и дух. Ако човек не

служи на Бога с всичкия си ум, всичкото си сърце, всичката си душа и с всичкия си дух, той не се е обърнал към Бога. Да отправиш ума, сърцето, душата и духа си към Бога, ето истинското служене. Вън от това служене, нищо не се постига.

Желая ви днес да направите първия опит – да започнете с търпението; втори опит – с милосърдието; трети опит – с чистотата. На физическия свят чистотата се изразява с чистата, планинска вода. Ако се явите при Господа, какво ще занесете? С какво ще бъдете угодни на Бога? Като отида при един виден музикант, ще изпея или изсвиря една от неговите песни. Колкото по-добре я изпея, толкова по-доволен ще бъде от мене. Ако му изпея някоя своя песен, той едва ли ще ме чуе. Като отидеш при Господа, ще Му изпееш първата Негова песен. – Коя е първата Божия песен? Бог е Любов. Ако още първата песен не можеш да изпееш, ти няма да отидеш при Бога. Казвам: И аз съм любов. Всички хора около мене са любов. Всички живеем един за друг. Тогава да бъде волята Божия! Не човъркайте вашето минало! Приемете новото, което иде.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

7. Утринно Слово от Учителя, държано на
14 ноември, 1937 г. София. – Изгрев.

Книги:
Първата песен
Ликвидация на века (Утринни Слова. Година VII (1937–1938). Том I. София, 1948)
18 беседи от 26 септември 1937 г. до 30 януари 1938 г.
Начало: 05:00

1937_11_17 Естественият път
Общия окултен клас

ЕСТЕСТВЕНИЯТ ПЪТ

Отче наш.
„Фир-Фюр-Фен."

Има един естествен път, по който нещата се придобиват. Туй, което липсва на човека може да го придобиете по естествен път. Може да го придобиете по изкуствен път чрез насилие. Малко по-другояче да се поставя въпросът. Вие мислите, че туй, което липсва на човека е един недостатък. Някой път липсва нещо. Някой път е добре, че липсва, някой път не е добре, че липсва. Че липсва, не значи, че е лошо. Не си богат човек, липсва ти богатството. Голямо зло ли е, че не си богат? Или пък имаш сиромашия. Сиромашията не ти липсва. Лошо ли е това? Значи, някой път ти се оплакваш от сиромашията. Имаш право, не си доволен от нея. В какво стои лошевината на сиромашията? Или да кажем липсват ти знания. Някой път е хубаво да нямаш знание. Знанието не всякога е една добра страна. Казва: „Знаеш нещо". Може да знаеш много работи, които не са полезни. Казваме: „Липсва ни". Има неща, които са съществени. Например, има някои неща, които ни липсват и природата ни заставя да ги търсим. Например, липсва ти хляб. При липсата на хляб се явява гладът, измъчва те. Този глад с нищо не може да се задоволи. Той има обич към хляба. Ще те застави да търсиш този хляб. Като го намериш, ще се задоволиш временно. Пък сега има неща, които са специфични за някои. Казва някой, че му липсва любов. Философски липсва на този човек, но фактически любовта е в него. Да кажем имаш стомашна система, не функционира правилно. Казва: „Липсва ти храносмилането. Функционирането на храносмилането не е правилно". Мнозина смесват и казват: Липсва ми любов. Любовта не функционира. Не, че липсва в дадения случай. И при това Любовта е, която не прави зло никому. Любовта не прави зло никому, но става причина за много злини. Никому не мисли зло, не се радва на злото, както описва апостол Павел, но любовта става причина за много злини. Да кажем, ражда се ревност. Или ревността иде от Любовта: туй, което обичаш, имаш голяма ревност за него. Казвам: Как така ще примирим нещата? Не да примирим нещата, но как ще си (ги) обясним, до каква степен. Ревността не е нещо лошо, ни най-малко. Има една естествена ревност. Добре е човек да я има. Но има една ревност злокачествена, епидемия е, човек трябва да я опитал. Ревността не е нещо, за което може да се разправя. В дадения случай говорим за неща, които знаем. Аз ще ви дам някой пример. Има неща, както и да ви ги разправя, няма да ги разберете. Например: музика, ритъм, хармония.

Какво нещо е хармонията? Ти трябва да я чувствуваш.

Аз снощи бях на един концерт, слушах един виртуоз, доста виден. Направи ми приятно впечатление. Има хубаво развити музикални центрове. Времето развито, после техника има добра, умът му стига, за да свири хубаво. Още като вземе цигулката и лъка, разбира от музика човекът, свири човекът. Някои слушат там, но виждам като свири някое парче, забелязвам борба, страдание, примирение, недоразумение, че после пак разговор между този и онзи. – „Ти защо тъй каза? Ти не можеш ли другояче да го направиш“. Той казва: „Такива бяха условията“. Разговарят се музикално, най-после примиряват се, дават си ръка, целуват се, прегръщат се: такива картини изскачат в ума ми. Цял ред картини изкачат. Слушам го – той свири хубаво. Той дава движения. Казва: „Не можеше ли така? Другояче можеше“. Той се навежда назад, напред. Казвам: Трябва да го слушаш, пък и трябва да имаш музикално разбиране. Един приятел ми казва, не може да разбере този Прокопиев. Казвам: Това става в Русия, борбата става там, руска борба е. Свири едно парче хубаво. Като започнем ние музикално да се борим вътре в себе си, ние не сме доразрешили един музикален въпрос. Музиката е разрешение. Ще дойде един, двама души се карат. Единият взел инструмент и другият взел. Започват сега. Единият басист взел контрабас, другият взел първа цигулка, сопран, разговарят се. Единият свири и другият свири, карат се. Сега понякой път вие употребявате музиката. Вие трябва да я употребите, понеже имате известни музикални инструменти. Понякой път вашият ларингс има контрабас или първа цигулка, тънко пеете. Казвам: Развивайте вашите инструменти. Станете музикални. Първото нещо, турете си задача да може да говорите музикално. Музикално като говорите, да ти е драго, че си казал една дума, да знаеш как да я кажеш. Като гледаш тоя човек, който се е занимавал с музика, той има права стойка, лицето му е светло, свири хубаво. Един доста млад човек, живял е хубаво, чист живот, лицето чисто, като излиза има самоувереност. Не го е страх дали може. Свири човекът. Казвам: Ето един християнин. Такава самоувереност трябва да имат в своите постъпки. Не свири така, като че ли го е страх, но свири самоуверено. Аз бих желал всеки от вас да може да бъде такъв господар в своя живот, както този е господар на ръчката, на цигулката. Пръстите се движат, вземат двойни, тройни ноти и верно ги вземат. Казвам: Колко време този човек е свирил? Ръката му пада точно на място. Ами че то е хубаво. В човешката мисъл ти имаш един инструмент и ти, ако не си музикален, не може да мислиш; ако не си музикален, не можеш да чувствуваш; ако не си музикален, не може да постъпваш добре. Постъпките, мислите и чувствата – там е музиката. Добрите постъпки вече има закон на постъпките. Ще свириш правилно, ще чувствуваш правилно, тогава има закон на чувствата. Пак е музика. И в мислите има същия закон

на музика. Ние мислим, че можем да мислим тъй както искаме. Не, мисълта е строго определена. Има закон, по който, ако ти не мислиш, не свириш хубаво. Щом мислиш, хубаво ще свириш. В музиката имаме хармоничен живот. Но, от какво зависи хармоничния живот? Най-първо от какво зависи успехът на човека? Успехът на един човек зависи от неговата вяра. Може да вярва в себе си, може да вярва в баща си, в майка си, може да вярва в приятеля си. УСПЕХЪТ НА ЧОВЕКА ЗАВИСИ ОТ ВЯРАТА МУ: ВЯРА В БОГА, ВЯРА В БЛИЖНИЯ И ВЯРА В СЕБЕ СИ. Ближният, то е баща му, майка му, братята му, сестрите му, а към себе си, е той самият. А към Бога е този, който дал живота и на баща му, и на майка му, и на братята му, и на сестрите му, онзи, който дал живота и на него. Следователно, нашата любов трябва да бъде към Бога, понеже от него излиза живота ни. Ако там скъсаме, ако оттам не приемем, тогава какъв живот може да имаме? Някой казва: „Аз мога и без Бога, и без вяра в Бога мога". Без Бог като мисъл, без нея можеш, но без Бога като същина, от Който излиза живота, не може да бъдеш. Ако скъсаш с Бога, в момента в който скъсаш, веднага ще изчезнеш от света, защото в света, ние, които искаме да живеем добре, това е желанието на Бога. Ние, които мислим, то е мисълта на Бога. Бог е в нас, Който иска да мислим добре, Бог е в нас, Който иска да чувствува добре и Бог е в нас, Който иска да постъпва добре. Ние сме виновати, когато Го ограничаваме. Трябва да постъпва тъй, както искаме. В думата Го ограничаваме, разбирам Той да се прояви, тъй както Той иска. Ако Го ограничаваме, то е наше прегрешение. В какво стои нашето прегрешение. Господ иска да те научи нещо, пък ти Му даваш уроци. Като Господ ще му даваш уроци, ще Го учиш, Той как трябва да обича. Остави тази работа! Той трябва да ти разправя. Сега аз ви разправям за неща, но и да ви разправям сто години за този ритъм, който ще ви свиря, няма да го разберете, не можете. Какво нещо е ритъмът? Често слушам музикантите, много ритмус има в света. Има ритъм на вярата, има ритъм на надеждата, има ритъм на любовта, има ритъм на милосърдието, на кротостта, на въздържанието, на всички добродетели. Има особен, специфичен ритъм. Любовта си има особена хармония и вярата си има особена хармония, и надеждата си има особена хармония, то е един широк свят. Ние сега мислим, че е много лесна работа. Казваме: „Хармония, ритъм". В ритъма има едно движение, че нещата и движенията си заминават. Това движение върви периодически. Ти не си на времето, не си точен. Може да закъснееш само с една секунда и да изгубиш условията. В ритъма се иска точно на времето. Ако бъдеш с една секунда по-рано е добре, но ако закъснееш с 1⁄2 секунда или с 1⁄1000 от секундата, ще изгубиш. Точно на време трябва да бъдеш. Първият (лъч), който излиза от слънцето, ако закъснее с 1⁄100 или с 1⁄300 000 от секундата, светлината ще бъде на 1 км от тебе вече, тя е преминала. Значи трябва да бъдеш 1⁄300 000 от секундата преди времето да си дошъл, че да те завари. Щом като те

завари, ще ти даде туй, което ти трябва. Писанието казва: „Онези, които чакат Господа.“ Онзи, които не разбира закона, той ще мисли, като че ли Господ за пръв път се явява. Не е така! Лошите условия, нашите лоши мисли, лоши желания и постъпки от миналото. Има много лоши работи, които не се дължат на нас, но не може да се обвиняваме, да кажем: Аз съм причината за всичко. Никой от вас не е причина за нещастието на света. Всеки един от вас е отговорен за нещо, но да извадите от това заключение, че е отговорен за всичко? Ако един син е лош, по аналогия вадите заключение, че баща му е лош. Понеже, всяко вълче, родено от вълк, какъвто е баща му, такова е и то. Всяко агънце, каквато е майка му, овцата, такова е и то. Това е вярно, но има изключения. Ами представете си сега в присаждането, че си садил ти едно плодно дърво, доброкачествено. Дошъл някой, че присадил една дивачка – присадка. Ти си посадил хубаво семе, а той дошъл и присадил отгоре дивачка. Ти гледаш някои от клончетата са други и ти се чудиш на това, израсналото. Има у вас нещо, което е присадено. Ти седиш и казваш: „Такъв съм роден“. Не си роден такъв! Тебе те присадиха. Преди няколко години като спа, някой те е присадил и туй присаденото в тебе, расте. Какво трябва да го правиш? Трябва да дойде някой да го отреже, че пак да го присади наново. Да ти даде нова присадка. Сега трябва вие или сами да се присаждате, или други да ви присадят.

Всякога, всеки ден искайте да внасяте в себе си едно добро чувство. Може да внесете туй добро чувство по един естествен път. Много пъти може да се говори за зло в света. Не е полезно, понеже злото е една мощна сила. Да се говори много за парите е вредно, защото на децата като казваш пари, пари, детето не може да работи за пари и като види, че са така необходими, туй дете започва да мисли. Чакай няма ли по-лесен път за придобиване на пари? Един ден туй дете започне да си протяга ръката. На туй дете ядат му се плодове. Баща му го учил да посее, то не иска да сее, но като види едно плодно дърво, заражда се желание да яде. Няма лошо в туй желание, че иска да яде. Де седи лошото? Туй дете не взема една ябълка, но след като се наяде, пълни джобовете, напълни си пазвата. Погрешката е дето туря в пазвата и в джобовете. Че яло, законът не го хваща за яденето. Според Божествения закон, каквото туриш в стомаха си е позволено. Да изядеш една, две ябълки, никой няма да те държи отговорен. Хората може да те държат, но Бог не те държи. Ако види, че някой човек е ял, Господ няма да го държи отговорен, но ако види, че е напълнил пазвата си, това не е на място. Питам: Ако едно дете открадне от баща си, извади няколко златни монети, де е погрешката? Да попита това дете и да каже: „Татко, мога ли да отворя кесията, колкото ми позволяваш да взема?“ Значи туй дете, ако отвори без позволение кесията на баща си, вземе и минава, че не е бръкнало, бащата казва, че му липсва, а то си вдига раменете. Вече лъжата е влязла. Ние често проповядваме известен морал. Кое е морално в света?

Туй, което способствува за развитието на света е морално; туй, което способствува за развитието на човешката мисъл е морално; туй, което способствува на човешките чувства, е морално; туй, което способствува за развитието на човешките постъпки е морално. Где е погрешката тогава? Ние търсим погрешката и днес намираме някого, че е виноват, че той обича някого. Виноват е човекът! Ако обичаш парите, считат те виноват; ако обичаш някоя жена, считат те виноват. Много работи за любовта има, де е погрешката? Погрешката да се знае. Защото в самата дума „любов" има две значения – любов, обич и милосърдие. Любов, тъй както у българите се разбира на физическото поле, има нещо неестествено. Някой любов има да яде, обича да яде месо, обича да яде риба, или обича да яде пастърма. Не е лошото в яденето. Не може ли без пастърма? Любовта е силна дума, показва, че човек има един устрем. Не, ти не трябва да поставяш никакви препятствия. То е едно Божествено течение. Ако поставиш препятствие, то влече всичко. Любовта не е сила, която може да спреш някъде. Тя иска царски път. Тя, ако няма царски път, влече всичко и събаря всичко. Понеже не сме се научили, искаме да туряме контрол на Любовта. То е човешката любов. Любовта не търпи абсолютно никакъв контрол. Тя не може да се контролира. Тя, всичките неща, отдето мине, своите благословения остава на тия, които ѝ отварят път, но отдето мине, дето не ѝ отварят път, всичко завлича, нищо повече! Вие ще кажете: „Как така?" – Така е! Двама души се обичат, след време се скарват. Защо? От любов се скарват. Защо се скарват? Вземи малко по-тънко. Обичаш ти някого. Най-първо вие сте като гълъбчета, агънца, като пиленца. Две пиленца малки ходят. Като ходят, гледаш ги живеят си като ангелчета. Но тия пиленца като израстнат, току гледаш едното клъвне другото по главата и другото го клъвне. Казвам: Отгде накъде тия ангелчета да се кълват по главата? Гледаш две мъжки ангелчета вървят, така братски си живеят. Развиват се, развиват се и по едно време гледаш израстват гребени, опашки и те току започват да кукуригат. Погледнеш двете пиленца, започват да се давят, скачат едното на другото, бият се двете. За какво се бият, вие го знаете. Бият се за своите сестри. Единият петел казва: „Ти защо не постъпи добре със сестра ми?" Другият казва: „Ти защо не постъпи добре със сестра ми?" Трак, бият се. Най-първо обходата не е била добра. После иде второто, едно чувство. Едното петле казва: „Тази сестра с мен ще ходи, тази сестра е моя, ти нямаш право". Хубаво, едното петле отстъпи, вземе едната сестра. След туй се родят още. Казва: „И втората сестра и тя ще бъде моя, и третата и тя ще бъде моя". Четири, пет сестри, все иска да бъдат негови. Аз изнасям факти, които са вътре в природата. Не ги преувеличавам, даже не ги представям както са. Казвам: Ако тия неща не може да се обяснят, причината на това къде се крие? – Вие имате един естествен процес. Този процес на птиците е само между нас. Тия пилци ние ги научихме, то е човешко възпитание. В първоначалното

състояние туй стълкновение го нямаше. Когато човек се намести в Божествения порядък, започна той да туря своите закони. Той взе 50 овци и остави две, като изкла мъжките. Казва: „Такъв е законът, мъжки не ни трябват. Нас женски ни трябват“. Защо? Защото женските дават мляко. Мъжките не трябват, защото мъжките мляко не дават. В Божественият порядък е било едно женско, едно мъжко. Едно мъжко, едно женско, тъй да живеят. А в човешкият порядък едно мъжко, 50 женски. Как може така? Едно мъжко, 50 женски. Може ли между женските да има съгласие? По никой начин. То е нещо неестествено, немислимо. Или ако вземете едно женско и турите 50 мъжки. Пак спор ще има. Един недоимък има в природата. Тази ревност, която е в човека, се зарежда вътре. Тя подразбира един недоимък. Ревността е вътрешен недоимък на човешката душа. В изобилието ревността не може да се развие. Един човек, който има само една златна монета, той е ревнив заради нея. Пази я, държи я. Ако има няколко милиона, тогава хич не ги пази, не ги ревнува. Ревността е един процес на оскъдност. Или неверието – то е един недоимък. Злобата е един недоимък. Всичките отрицателни черти, това показва един недоимък вътре в човека. Тогава трябва да се мисли, за да се разбере. За някой казват, че той е богат. Онзи, мухлясалият хляб, богатство ли е? Развали се, замениш с друг. Много хора искат да заменят своите неверия с вярата на другите хора. Той дойде, проповядва на тебе безверието, но иска той да добие твоята вяра. Проповядва безверието, но същевременно иска да имаш вяра. Следователно, той търси твоята вяра. Той като придобие твоята вяра, той (е) придобил туй, което търси. Много пъти хората търсят по обратен път да придобият. Или някой, който няма любов, търси любовта у другите хора. Те са процеси, които стават в живота.

Та казвам: Когато се проповядва новото учение, то е един нов метод, една нова форма за постигане на ония блага, които Бог ни е дал. Той е най-правилният път да ги постигнем. Да кажем, да направим един опит тук. Ако аз бях турил на тази маса 100 английски лири, да ги държа една седмица и никой да не контролира, колко ще останат на масата? В Изгрева вие сте от набожните. Сто ще ги турим, но аз сега не се произнасям, може да не изчезне нито една, но може да отидат всичките. Тогава как ще обясните? Може някои външни хора да са дошли да са ги взели. Но допуснете, че целия ден влизаме само ние. Може да проверим докъде е нашата честност, колективно доколко сме изправни. Ако се изгуби само една, то е голяма честност. Ако се изгубят две, малко по-малка честност. Ако се изгубят 3, по-малка. Ако се изгубят половината, равновесие вече няма. Казвам: Някой път седя и си правя своите наблюдения навсякъде. Казва някой: „Този човек защо ми каза така да ме отрови?“ Пък някой път аз търся някои хора да се карат. Търся ги като нещо ценно. Добри хора не ме интересуват. Търся някои да се карат. Имате ли знаменити хора? Тук

има един знаменит, отивам, той се кара, псува слугите си. След туй, аз като напусна, въртят се из моя ум, като че аз псувам слугите си. Аз седя и наблюдавам кои са причините. Може аз да бъда на негово място, можех да бъда на мястото и на слугата. Понеже не съм, много лесно може да се разреши. Гледам го слугата, виждам чете се нещо на лицето: „Един ден ще видиш и аз може да ти върна“. Сега той мълчи. Причината е, че някой слуга псува, е съвсем маловажна. Че този слуга не е извършил работата както трябва. Толкоз знае човека.

Този снощния цигулар като погледнах, като излезе на сцената, хваща ми окото. Пианистката му и тя добре изпълнява, хубаво свири. Музикалността е средна в нея, но той е даровит. Почти него го поставям наравно със Сашо. В Сашо челото е така развито. Казвам: Още като го видях с такова чело, казвам – Ще свири този човек. И ръката му като видях, всичко показва, че може да свири. Но, казвам: Ако неговото чело се беше изменило, ако се спити неговото чело, няма да има тази техника, не може да вземе тъй вярно, ще се яви едно колебание в него.

Та казвам сега: Аз бих желал много пъти ние да бъдем така самоуверени. Вие не знаете, някой път нямате самоувереност дали обичате или не обичате. Някой път не знаете търпелив ли сте или не сте. Всякога проверете колко сте търпелив. Щом ти не можеш да търпиш, бързаш, не си от търпеливите. Щом си учител и не може да търпиш учениците, малко търпение имаш. Щом имаш деца и не може да търпиш като баща, търпението ти е малко. Не може да искаме от бащата голямо търпение, но има едно естествено търпение в света. Сега аз засягам въпроса много принципално. Вие сте много добри хора, но няма кой да ви оценява. Много добър човек сте, но при лоши хора сте попаднали. Светия сте, ако ви турят между лошите хора, сте светии. Но турени при други светии, които са по-светий от вас, вие мъжделеете. То е сравнение. Една свещ при нашите лампи не свети, но когато изгрее слънцето и тяхната светлина се изгубва. Слънчевата светлина ги надминава и казваме: „Я ги изгасете, не ни трябва тази светлина“. Та понякой път вие желаете да идете при ангелите, вашият живот ще се обезсмисли. Вие понякой път искате да видите много добър човек. Вие, ако видите много добър човек, ще станете нещастни. Някоя жена иска да види някоя красива жена. Ако види тази красива жена и мъжът ѝ, и тя, ако видят красивата жена, на мъжа ще се завие свят. Тогава? Тя, ако види красивия мъж и на жената ще се завие свят. Затуй сега, в сегашният свят турят грозотата, за да се пазят хората от големи съблазни. По-добре да видиш грозна жена, отколкото красива. С два пръста дебели устни обърнати, очите свити, ушите свити, всичко туй. Никога тази грозната жена няма да съблазни мъжа. И да минава мъжът 10 пъти около нея, но туй положение е естествено. Другата страна. Красотата

е едно велико Божие благословение. Когато красотата дойде във вашия дом, тя ще остави своето благословение. Една красива жена за хиляди години ще я помнят. Една грозна жена за 100 години. Грозната какво ще остави в къщи? Някой път казваме: „Един добродетелен човек, една добродетелна жена може да носи маската на грозотата“. Има такива случаи. Но аз съм виждал грозни хора, но правилни глави, правилни лица. Казват за Сократ, че бил грозен. Правилна глава има Сократ, философска глава, един човек с творческо съзнание. Когато са му казали, че той има такива и такива пороци, той казва: „Всичко това е вярно, но със своята воля изправих всичките си погрешки – слабостта към жените, слабостта към парите. Обичах да ям, но всичко това изправих“. Казвам: Де му липсва на Сократ като гледаме лицето? Ако е верен образът, който ни дават, всичката работа е в носа. Всичката погрешка на Сократ стои в носа. Лицето правилно, главата правилна, но в носа липсва нещо. Сега да оставим, ако разправям за носа, вие ще разберете криво. Има един неестествено присаден нос на човека. Присадени носове има. Гледам преди колко поколения, някъде намирам, че преди 25 години, някъде е присаден на някой преди 100 години, а на някои преди няколко хиляди години носът е присаден. Какво трябва да правиш? Да го махнеш. Ще каже някой, дълъг нос да имам. Дългият нос е друго зло. Трябва да имате правилен нос. Като изучавате физиогномия, ще видите, че има известни гънки на носа, които са потребни. Мнозина от вас нямате тия гънки. Присадени носове са. Тепърва трябва да се махнат. Носът, ушите са присадени. Брадата и тя е присадена. Всичките неща трябва да се изхвърлят. Според новото учение, трябва да се преустроим, съвършено да се преустроим. Туй може да го направим,може да се направи, защото Бог от нас изисква. Трябва да имаме идеални данни. Всеки красив човек, всеки добродетелен човек, всеки умен човек. Има хора на вярата, има хора на надеждата, има хора на енергията, на волята, на разумността, има хора на изкуството, на музиката. Радвайте се като срещнете един умен човек, той е благословение за вас. Един умен човек, един красив човек, един здрав човек, е благословение. Те са образци, които трябва да ви радват. Ако ние не можем да видим един здрав човек, здрави не може да бъдем. Ако не видим един добър човек, добри не може да бъдем. Същевременно другите хора са образци за нас и ние сме образци за тях. Вие всички сте образци. Всеки един да види какво му липсва. Не че му липсва нещо, но какво му не достига. Да кажем, малко нетърпелив си. Аз забелязвам, когато някои хора говорят и правят погрешки, искам да се намеся и да поправя. Някъде няма нужда да се поправят погрешките. Едно дете бърбори, ще произнася една дума. Говори ми на чужд език. Разбирам донякъде. Как ще го поправя? С едно поправяне не може да се поправи. Вземете във всеки език – френците имат 26 букви, но някои букви липсват. За да наваксат буквите, тургат по две–три букви. Отначало трябваше за всеки звук да си имат буква. Съществените букви да си имат. Българският

език в туй отношение е по-добре. Но и в нас ни липсва. Тогава ще турите Ѣ. Как трябва да се произнесе Ѣ и Е? То е доста сложна наука. Пък и в сегашната музика има 7 ноти. Много ноти още липсват. Работата не става със 7 ноти. Като ги вземете там тия понижения и повишения пак нещо недостига. Казвам: Трябва да имате съзвучие, акорди. Какво значи съзвучие? Или как ще определиш в музиката начина на движението? Или как ще определиш начина на движението, че един човек се намира в неблагоприятни условия. Или как ще определиш в музиката, че има благоприятни условия. Естественият живот, както Бог го създаде, то е музика. Не нашия живот. Човек може да работи като душа. В Божествения живот хармония има, ритъм има, темпо има и какво ли няма. Всичко има вътре.

Та казвам сега: Практически кое е онова, което може да се приложи? Ние се готвим да влезем в един свят, да идем при ангелите и отсега нататък трябва да изучаваме техния език. Ние трябва да изучаваме мислите на светиите. Ние трябва да изучаваме чувствата на светиите и постъпките на светиите. Сега ние изучаваме светиите. Калугерският живот, това не е светийският живот. Един светия, ако дойде в къщи, той няма да съди погрешките на жената, той знае къде е присаденото. Като заспи жената, той ще я присади. Той знае как да присажда. След като си замине, докато дойде гостът била нетърпелива. Като си иде госта, ще стане много търпелива. Много снизходителна ще бъде, щедра. Когато Христос казва: „Ако се не родите изново от вода и от Дух“, но кой трябва да ви роди от вода и Дух? Ако духът и водата не станат едно условие, ако вие не се родите от Бога, вие в Царството Божие не може да влезете. Родените от Бога, грях не правят. Най-първо два елемента – Духът и водата да се съединят. Кое е водата и кое е Духът? Толкоз са сложни водата и Духът. Писанието казва: „Роденото от Бога…“, по нямане на думи, се казва роденото от вода и Дух. Животът е излязъл из водата. Животът е излязъл из Духа. Ако вие не знаете законите на водата, туй пластичното в себе си. Кое е водата? Онова, пластичното, пластичните мисли. Ако вие не разбирате ония пластичните закони, ако не разбирате силата на духа, тогава какво преобразование може да стане във вас? Как ще си въздействувате вие? Понякой път мнозина ме запитват, какво е искал да каже Христос. Трябва да служиш на Христа, за да знаеш какво искал да каже. Ти трябва да слушаш един цигулар, за да знаеш как е свирил, да разбираш неговата музика. Някой път може да слушаш грамофонна плоча, но тя никой път не може да представи тия потънкости, които един цигулар може да представи. Няма условия. Ще представи основните черти, но никога не може да представи една грамофона плоча туй, което съдържа един цигулар. В един цигулар се проявяват ценностите на неговото сърце, ценностите на неговата мисъл, ценностите на неговата душа, и ценностите на неговия дух в неговата

музика трябва да вземат участие. Има и сила, има и благородство, има и светлина в музиката. Пък има и тази мекота, която може да смекчава всичко.

Казвам: Кое е новото в света? Новото в света е музиката. Кое е новото в новороденото дете? Плачът. Щом детето заплаче, то е първата песен на живота. Щом не заплаче, всичко е свършено. Ако запееш, ти си роден. Ако не запееш, ти не си роден. В това е смисълът. Ако сутрин станеш и не запееш, свършено е. Ако станеш и запееш, ти си роден вече. Утре пак ще се раждаш. Ще се раждате хиляди пъти. Всяка сутрин ще пееш, ще се раждаш. Като станеш, ти вече си друг човек. Днес каквато погрешка направите, утре като станете запейте. Като запеете ще може с днешния ден да очистите всички погрешки, които сте направили миналия ден. Ако днес не запеете, ще се натоварите с един голям товар. Следователно, Бог в Своята Любов си казва, за днешния ден Господ казва: Обърнете се към Мене да ви науча да пеете хубаво, да разберете хармонията, да ви науча какво нещо е вярата, да ви науча какво нещо е надеждата, да ви науча какво нещо е Любовта, милосърдието, кротостта, въздържанието и хилядите други добродетели. Казвате: „Може ли да ги науча?“ – Може да ги научиш. Вас ви е страх, че ако научите добродетелите, ще изгубите живота. Казвате: „Калугерски живот е!“ Оставете вашия калугерски живот. Кое е по-хубаво, като риба да живееш в мътната вода или в бистрата вода? Че какво е Любовта? Любовта е онзи копнеж, в който като живееш, ще имаш постижения на онова, което желаеш. Но щом си в света, ще усещаш един недоимък, една празнота, едно безсмислие, едно колебание, едно съмнение, едно безверие, една вътрешна грубост. Каква любов е тази? Любовта има онази пълнота. Човек е гений. Той е талантлив, той е гений, той не е обикновен човек. Обикновен е, когато отива при обикновения, талантлив е когато отива при талантливия. Гений е, когато отива при гения. Човешката душа, дето слиза, се приспособява на условията, които съществуват. Някой път душата взема обикновена форма. Когато се качи към Бога, тя взема по-друга форма. Една човешка душа е повече от един ангел. Един ангел е изложение. Душата съдържа възможности повече от постиженията на един ангел. Душата съдържа повече възможности в себе си, отколкото едно божество в себе си. Така седи този въпрос. То са ония несметните възможности, които Бог е вложил в душата, понеже тя е изражение на самия него. Тя е направена по образ и подобие Божие. Това са възможности, които Бог е вложил в нас, които за в бъдеще трябва да ги достигнем. Тъй е сега. Не какви сме сега. Не правя никакъв въпрос. Рибата си е риба, до време. Животното си е животно до време. Човекът е човек, до време. Казвам: Пред вас седи едно велико бъдеще, всички ония копнежи. Тепърва има да учите какво нещо е Любовта. Един ден като влезете в тази Любов (…). Всичките ваши погрешки ето от къде идват. 1, 2 – пиша

единица, после 2, нали 12 става? Кое печели? Единицата или двете? С колко се увеличава единицата, с 10. Двете с нищо не се увеличава. Прибавим 3 става 123. С колко се увеличава единицата? Със 100, двете с 10, а трите остава същото. Всяко последующо число увеличава предидущето. Такъв е законът. Вас ви е страх, че някой ще ви замести. Вие печелите. Всеки човек, който иде да ви замести, ще ви увеличи. 1 2 3 4 5 6 7 8 9, всички са увеличени. С колко е увеличено? Всеки един човек, който иде подир вас, той дава цена на вас. Знаете ли? Аз казва не искам да ходят подир мене. Този човек ти дава цената, той те увеличава. Ако ти си преди него, той ти дава цена. Всеки, който върви зад тебе, всеки, който върви подир тебе, той ти помага. Всеки, който върви пред тебе, ти му помагаш. Следователно, напред ще вървиш, когато другият ще трябва да ти помага. Отзад ще вървиш, когато на другите ти трябва да помагаш. Вие не разбирате този закон. Като го приложите веднага казвате: „Той трябва да кукурига в къщи". Там е философията. Двете кукурига, но той нищо не печели. Кой кукурига? Двете, той е повишен. Той дава. Онзи, който печели, съзнава, че силата не е в него, а в двете. Като се махне двете, той пак става единица. Писанието казва: „Господ ще ти бъде задна стража." Числата след единицата са задна стража. Тогава тази единица се увеличава с милиони и е мощно и силно. Всяко число, което иде, има бъдеще. Всеки човек, който е тил на всинца ви, той най-малко ви е увеличил 10 пъти. Благодарете му, че е дошъл. Във всяко общество, като дойде един човек, той придава цена. Ако дойде един външен човек, който стане тил, той ще ви повиши 10 пъти и вие ще придобиете ценност. Щом дойде една душа, ще подигне вашата ценност десеторно. Всяка душа, което иде в едно общество, всяко дете, което се ражда в света, подига 10 пъти. Казвам: Вие, които се жените, трябва да имате едно момче и едно момиче. То е закон. На една сестра наскоро ѝ казах: Казвам, защо страдаш? Казвам: Ражда се едно момиче. Казват: „Нас не ни трябват много деца, кой ще ги гледа, кой ще ги възпитава?" Умира детето. Рекох: Тебе ти трябваше едно момиче. Ако имаше момче, момичето щеше да остане. Пазете се, не съм аз за физическото. Казвам: Най-малко трябва да имаш една мисъл в ума си – едно момче. Трябва да имаш едно чувство, то е момиче. Ако имаш само една мисъл, пак нямаш едно чувство (…). Най-малко две неща ще имаш, на които да разчиташ. Ако стане сакатлък с едното, изключение има, да има на какво да разчиташ.

Та казвам: Вие понякой път не се оценявате. Някой път в школата има състезание. В живота има един естествен път, в който сте турени. Някои хора са турени преди вас. Дайте на всеки човек мястото, което му е дадено. Господ го е изпратил преди тебе, дайте му мястото, не го спирайте! Не искайте мястото на другите! Като дойде твоят ред, не оставяй тебе да те заместят други. Ти тръгни там, дето си поставен. Тръгни по пътя си. Не

оставяй пътя си. Някой път казваш: „Тази работа няма да я направя“. Направи я. Иди, свърши работата, която ти е възложена, не оставяй твоята работа други да я правят. Не прави и работи, които други трябва да направят, че да ги научиш на мързел. Да не кажеш: „Чакай аз ще я направя“. Ако той трябва да направи тази работа, нека си я направи. Но, ако по някакво изключение не може да я направи, може да му помогнеш. Не се месете в чужди работи.

Не зная дали ще ме разберете? Вярвам, че ме разбирате. Понякой път не ви отърва да ме разбирате. Сега като ви гледам, забелязвам изведнъж да казвате: „Много добре говориш, Учителю, ама знаеш ли на какъв огън се печем.“ Прави сте. Казвам: Този огън, на който се печете, той може да се угаси. Не е толкоз страшен този огън, на който се печете. Няма нещо страшно в това. Неразбиране е това. Един ден аз щях да си осакатя пръстите. Гледам, горе на печката нещо, искам да го махна. То било една течност, нагорещила се, искам да го бутна с пръста си. Като го бутнах, то се залепи. Изваждам го. Казвам: Защо бараш с пръстите си? Защо не извади с някоя клечка, ами с пръстите си? Казвам: Вече сега няма да можеш да свириш. Ха сега да си туря изкуството, не може ли да поправя пръстите си. Най-после го поправих, но втори път не барам. Обели се само кожата, но можеше да се осакати пръста. Аз прибързах. Мисля лесно ще мине. То било така нагорещено, лесно не минава. Малка работа, но можеше да се осакатя. Трябваше да помисля малко.

Та сега вие понякой път барате много горещи работи с пръстите си, искате да пипнете някого. Опасно е да се пипа. Два, три деня и ми мина. Концентрирам мисълта си и казвам на тия клетки: Погрешката е моя. Пратих енергия, насърчих ги и те изправиха работата. Пратих им доста медикаменти вътре и те изправиха и си отидоха. Казвам: И вие изпращайте медикаменти. Направиш погрешка, изпрати една хубава Божествена мисъл, едно хубаво Божествено чувство.

Сега какво да ви говоря още? Туй, което ще ви свиря е много мъчно. Много лесно е, но и много мъчно е! Технически не е много мъчно. Но да се даде един опит е много трудна работа. Сега искам само да ви дам идея, за да имате едно понятие. Колкото разберете, то е ваша работа. Аз на себе си го свирих и като свирих, останах доволен. Но само за идея да покажа това, ще ви го изсвиря. Не може човек да разбира нещата, докато не ги изпита. Сега не трябва да мислите, че като чуете ще стане нещо. Нищо няма да стане. Малко ще се поразмести въздухът из салона. Ако остане нещо във вас, добре. Какво нещо е движението? (Учителят извади цигулката.) Сега няма да очаквате много. Може да ви изсвиря „Цвете мило, цвете красно“. (Учителят свири.) Туй е ритъм на движение. Трябва да се движиш хубаво.

Ти седиш някой път, инертен си. Туй е ритъм на правилно движение. Туй, ако на един болен човек свиря два, три пъти, ще се зароди в него желание да стане, да завърви прав. Правилен ритъм на движение е. Та казвам: Сега, ако ви разправям, какво ще разберете? Сега вече имате една представа. Другояче, ако ви разправя, непонятно е. Животът трябва да го живеем, за да разбираме. Същият закон е. Трябва да мислиш, за да разбираш. Трябва да чувствуваш, за да разбираш. Трябва да постъпваш, за да разбираш. Силата е там. Туй, което аз правя, всеки един от вас може да го направи. Ако можехте да свирите като мен, добре щеше да бъде. (Учителят свири и пее.) Всинца, ако вземете цигулката и засвирите като мен, зле ли ще бъде? Тъй започва един човек, който се намира в лоши условия, взема истинския път, по който може да превърне живота си. Зависи какво движение ще дадете на този лък. Тия тонове не излизат сами, но от волята. Има известни движения, трептения, които произтичат само от волята. Ако волята не влезе в музиката, не ще има една воля. Трептенията, които се предават, не само от лявата ръка, но и мисълта трябва да действува. Моята мисъл следи туй движение. За мен движението е хубаво, когато сме въодушевени с една велика идея. Няма обезсърчение, напред всичко ще постигнем ние. То е идея. Тази музика е, която слизат онези отгоре, които слизат в света да победят. Това е един музикален превод. Светът ще се уреди. Тъй като слушате, тогава всичките хора трябва да се хармонират. Ние не трябва да препятстваме никому; всеки да върви, всеки да е свободен, всеки да е доволен. Всички да се разбират, всички да са доволни, всички да побеждават и всички да се радват. Сега желая ви колкото сте запомнили. Ефирните същества, те като дойдат, те носят благото.

Аз доста платих на концерта, на вас го давам, без пари ви го давам. Искам да го приложите. Като стане нещо, да не кажете непостижимо е. Не, постижимо е! Там е ритъмът. Та си потананикайте. Доколкото е останало във вас. Старайте се да постигнете, защото непостижимите неща са постижими. Туй, което постижимо е, е непостижимо. Всякога, когато остава в живота непостигнато нещо, радвайте се, защото в непостигнатите неща, там е постижението. Постигнатото е замръзване. Не се радвайте на замръзналата вода, но на онази вода, която тече. Не се радвайте на водата, която не изтича, но на водата, която тече.

Мото:

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

Трябва да знаете, аз имам вяра във вас. Ако нямах вяра, нямаше да ви свиря. Та може да постигнете всичко!

XVII година.
7 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 17 ноември 1937 г., сряда, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1937_11_19 Организиран и неорганизиран свят
Младежкия окултен клас

ОРГАНИЗИРАН И НЕОРГАНИЗИРАН СВЯТ

Отче наш.

Имате ли тема? – /Нямаме./ – Пишете върху темата „Защо гладът не се утолява?“. – Каква беше темата на миналата лекция? /Каза се/

Тогава кой работи в света? Кой е по-щастлив? Корените или клонищата на едно дърво? Говорите за отрицателни числа. Кои числа са отрицателни и кои положителни. Можете ли да ми дадете един пример от отрицателни числа, един пример от положителни числа? Нали въпросът е доста труден, не е лесен въпрос. Но нека си послужим приблизително.

Имате две празни шишета, имате и две пълни шишета. Сега празните шишета какво представляват? – Отрицателни числа. Но в тия отрицателни числа може да се налее нещо. Другите са две числа положителни, пълни. В тях нищо не може да се постави. Но, ако съберете едно празно и едно пълно шише може наполовина да отсипете, да съгласувате двете шишета. Но въпросът е сега, ако имате две шишета еднакви по големина, едното пълно, а другото празно, може ли едното шише напълно да напълни другото? Може да го напълни, но то ще остане празно. Та изваждам едно правило: Един добър човек може ли напълно да задоволи друг човек, който е нещастен? – Може, но той трябва да стане празен. Тогава как е помощта? Наполовина може да му даде. Да кажем, ако имаш 100 лева, може да дадеш някому 50 лева. Ако му дадеш 100 лева, пък ти оставаш на неговото място. Как ще го наречете това? – Голяма самоотверженост. Човек, който си дава парите на други хора, показва ли, че е самоотвержен? Да допуснем едно куче върви отподире ти. Даваш му всичкия ти хляб да го изяде. Сега в какво седи добродетелта? Но то е шишето, което се е индивидуализирало. Вие имате вече едно разрешение. Вие имате едно шише с един отвор, отдето влиза нещо оттам и излиза. То е едно неестествено положение. Нещата в природата не седят така. Растенията отде приемат храната? Корените отгоре приемат, клонищата отдолу приемат. Корените изпращат храна на клонищата и клонищата изпращат храна на корените. Та сега например, вие искате да бъдете учени хора, нали? Аз ще ви запитам: Ами защо се родихте невежи? Как ще ми обясните, защо се родихте невежи? Как ще ми обясните факта: Защо баща ви бил учен, свършил университет, майка ви била учена, свършила университет, как може да се роди един невежа син? Тя е една гатанка. Може върху нея да мислите. Например, ако аз загася всичките лампи тук и ви карам да четете, ще можете ли да четете? В дадения случай всички ще

бъдете невежи. Всичко каквото знаете ще го цитирате, но ако ви накарам да четете от книгата, няма да четете. Защо? – Понеже светлина няма. Под думата „невежа“ разбираме, че човек е лишен от светлина. Щом му се даде светлина, той е в състояние пак да чете. Как ще обясните забравянето? Нещо сте го научили, след туй го забравяте. Какво нещо е забравянето? Помниш, че си го чел, върти се в ума ти, но не може да го цитираш. Запример, ако умножите едно число с една дроб, например с една втора, с колко ще се увеличи това число. Да допуснем, че една единица помножавате с една десета или една двойка увеличавате с една десета, колко ще бъде? Сега да ви обясня. Едно малко обяснение трябва. Представете си, че имате тежест 50 килограма, дойде един благодетел и ви дава два грама. Какво е отношението на двата грама към едно кило? Два грама от едно кило, каква част е? Да допусне, че два грама е малко, да турим повече, пет грама злато. Пет грама, ако се тури във вашия джоб, нали вие ще тежите 50 килограма и пет грама. Колко пъти се е увеличила тежестта? С пет грама, нали? Но зависи материала какъв е. Разните материали имат разни свойства. Запример, ако вие имате пет грама от радий, бихте ли седели тук в тази стая? Казвам: Понякой път учениците не познават свойствата на разните материи, онова което трябва да изучават от себе си. Всяка материя има свойство да изучаваш нещо от себе си. Всяка материя е проводник. И човек е съставен от много видове материали, които са проводници на силите в природата, които минават. Запример, мозъкът е проводник на една енергия, дробовете са проводник на друга енергия, мускулите, нервите, артериите се са проводници на енергии. Колко ще струва един грам радий? /Един грам радий струва десет милиона лева/. Пет грама ще струват 50 милиона, значи осигурява се човек. Допуснете, че ако вие имахте един грам добродетел, колко щеше да струва? Добродетелта е материя. Един грам добродетел, ако бихте имали, то щеше да бъде най-голямото богатство, което можете да носите в живота. Тъй както е зададен въпроса научно: доброто материално ли е? – Материално е. Понякой път хората считат материя, туй което не се изменя. Но има една същина в живота, от която са произлезли всичките реалности в света. Сега някой казва: Най-първо като се измени човек става нематериален. Не, той е материален. НЕ-МАТЕРИАЛЕН. Като турите една запетая след не, става материален. Казва: Не умира. Турите запетая, не, умира. Като кажете нематериален, ако турите запетая след не, става материален. Какво разбирате под думата „материалност“? Материалист е човек, който вярва в своята болест. Излязъл ти някой цирей, ти вярваш, че имаш цирей. Утре оздравее циреят, изчезне циреят. Неща, които се явяват и изчезват, това са болезнени състояния. Следователно, говорим за един анормален свят. Всяка една болест идва и изчезва, но дойде ли добродетелта, тя никога не изчезва. Тя е постоянна, тя е в организиран свят. Под думата материя, аз разбирам един свят, който не е организиран.

Следователно, ако вие вземете едно шише и турите няколко прашинки пясък и ги разбъркате, може ли да изчислите, какво положение ще вземат, какви пермутации ще станат между частиците, неорганизиран свят е. Не може да кажеш накъде, какво ще бъде с частиците, никой не може да предскаже. Но при един организиран свят може да предскажете. В един часовник например, може да се предскаже къде ще бъдат стрелките на 12 часа, къде ще бъдат стрелките в пет часа, пак може да се предскаже, в 6 часа, в 10 часа, в 12, 13, 14, 15, 24 часа, ако има. В организирания свят може да предскажеш къде ще се движат стрелките. Допуснете сега, че вятърът вее и листата падат, той ги развява и разнася. Може ли да кажете, кой лист накъде ще иде? Неорганизиран свят е, не може да предскажете. Но ако е един организиран свят, напълно може да предскажете.

Та казвам: Понякой път вие се безпокоите от неорганизирания свят, който е във вас. Има много ваши мисли неорганизирани, има много ваши чувства неорганизирани и много ваши постъпки неорганизирани. На неорганизираните работи не може да разчиташ, днес го знаеш, утре не го знаеш, забравиш го. Учиш го, учиш го, пак го забравяш. Преди два деня дойде една студентка, която следва медицина. Оплаква се, че не може да помни, да учи. Учила, учила, не могла да си издържи изпита. Казвам: Ти не можа да си издържиш изпита по две причини. Първо, че беше се влюбила в своя страх и второ беше се влюбила в своето щеславие. Страхът е чувство, пък и тщеславието, и то е чувство. Страхът е чувство, то не е мисъл. Пък и тщеславието е чувство и то не е мисъл. Значи твоите чувства влезли в стълкновение с твоя ум. Умът ти не могъл да каже, каквото знаел. Каквото учил умът не могъл да го каже. Чувствата са дали своето, те са излезли, те са говорели. Тя ме гледа, казва: „Как чувствате?“ И във вас влизат чувствата. Вие седите някой път, чувствувате. Мисълта е отпред, с предната си част на главата, с челото мисли човек. Щом човек мисли със задната си част то са чувствувания. Той чувствува отгоре, той чувства отстрани на главата, той чувствува със задната си част на главата, но мисълта е само отпред. Само голата част на човешкото лице, дето няма /косми/, само с нея част човек мисли. Ония части, дето има косми, с тях само чувствува човек. Сега като оголяват главите на хората, те започват да се опасяват вече. Само че понякой път има лишеи, поради които оголяват главите. То е болезнено състояние. Кои места са дето няма никак косми? Кое е най-деликатното място на човека без косми? – Устните. Единственното място без косми са устните. Това е, което се вижда. Този човек оттам ще го видиш. Понеже устните са безпристрастни, показват доколко човек с тях мери. Те са най-деликатните везни. Устните са, които определят качествата на човешката мисъл, качествата на човешките чувства точно. Те са везни. Затуй, човек който няма добре сформирована уста, не е справедлив. Везни са те, на които се теглят. Например, някой път

като мерите, везните натегнат на едната страна, устните са изкривени на една страна, другата страна е нагоре. Устата са везни, които мерят. Каквото излиза из устата показва, доколко теглите право, то показва справедлив ли сте или несправедлив. Дали сте справедлив към себе си, дали сте справедлив към своите ближни, дали сте справедлив към своите мисли, чувства – човек трябва да бъде справедлив. Разбира се в дадения случай, човешките уста ги свързвам със съзнанието на човека. /Учителя показва главата/. Има известни нерви, с които е свързан мозъкът на човека с неговата уста, с тази малка част – устните. И тогава може да уподобим долната устна на едното блюдо на везните, а горната на другото блюдо. Как наричат блюдата на везните? Нали на едното блюдо турят грамовете, а на другото веществото, което теглят. Даже по устата може да познаеш човека. Защото от коя страна турят изобщо грамовете като ходите при бакалина, на коя страна туря предмета, който тегли? На лявата или на дясната? На лявата страна. Тогава всеки човек, който натиснал лявата част на устните, той е турил нещо, тегли нещо. На другата той турил грамовете. Сега може да дойдете до самозаблуждение. Външното то е едно уподобление само на съзнанието на човека. В човека има везни вътре. Но то е оприличаване. Та онези физиономисти дават голямо значение на материята. Та казвам, законът на самосъзнанието работи.

На какво се спряхме? Какъв беше предметът? Връзката каква беше? Значи на човека едва устата му са оголели. При сегашните условия, ако бяха окапали всичките косми по лицето на човека, човешкото лице щеше да изсъхне. Тия косми са по причина, че те трябва да задържат известна влага в организма, която е потребна. Животните не мислят, понеже у тях челото е обраснало с косми, всичко у тях е обраснало. В едно животно няма обективна, трезва мисъл. Хубаво е понякой път като ходите да наблюдавате. Голямо щастие е да видиш един човек с правилни везни. Но симетрична уста рядко се срещат, хора със симетрични, с изразителни устни рядко се срещат. Хубаво е човек да види такива хубави везни, които теглят много правилно. Човек, който иска да бъде справедлив непременно трябва да намери справедлива уста. Справедливият човек тегли думите, които излизат от устата му, тегли всяка дума, съдържанието ѝ. А пък сега везните ви не хващат, не са чувствителни. А пък природата обича много точни везни. Тя има едни точни везни, че като туриш да мериш земята, и ако туриш една седеммилионна част от грама, тия везни ще определят една десетмилионна част от грама. Ще определи колко тежи земята и ще покаже, че една десетмилионна част от грама е турена още. Една десетмилионна част, то е една прашинка. Вашите везни хващат ли такива тежести? Запример, вие понякой път се навъсите. Знаете ли колко енергия сте изхарчили? Съвременните хора като говорят за самовъзпитанието, само за навъсването, знаят ли колко енергия е изхарчена? Едно

помръдване, но знаете ли колко излишна енергия сте изхарчили? Един ден ще ви попитат, защо мръднахте ръката си, какво ще кажете? Какво сте добили, като сте мръднали ръката? Накъде изхарчихте тази енергия? Всичко в света трябва да бъде разумно. Къде похарчихте енергията? Тази енергия струва две–три хиляди лева и с лихвите. За какво сте я изхарчили? Вие дигате рамене. Защо остаряват хората? Остаряват по единствената причина, че харчат безразборно. Като остареят казват: „Ще се мре". Отникъде няма да дойде. Тази енергия отникъде не можеш да вземеш. Сега чрез присаждане искат да подмладяват. Донякъде може да закърпят. Казвам: Ако по този начин младите можеха да живеят, да теглят думите, постъпките си, не да се плашат, всеки щеше да живее до 120 години и пак щяха да бъдат млади. И след 120 години, нямаше да дадат да ги арестуват, да ги закарат в онзи свят. Като дойдат до 120 години, ще ликвидират, ще вземат билет, ще напуснат доброволно. А пък сега като дойдат да го арестуват той иска не иска, ще иде. За 120 години сте пратен в училището, 120 години имате да учите. Той на 10 години не иска да иде, на 20 години не иска да иде, на 30 години, на 50 години, на 60, най-после на 70 натъжили се много, пратят, арестуват го. Казвам: Затуй на вашите домашни пращайте често писма. Разправяйте им как учите, каква помощ искате. Сега вие раждате живота си на земята, искате да бъдете щастливи. То е друг въпрос. Аз гледам някой път мравуняци в нивата, като мине ралото няколко пъти, орачът като прекара плугът 4–5 пъти, погледнеш след 4–5 години, мравуняка го няма. Казва: „Свърши се".

Сега новата философия в живота не е да се отричат нещата. Ние харчим чрезмерно излишна енергия, излишни вещества, не се спираме на онова велико благо, което ни е дадено. Всеки ден всеки един човек е недоволен, че това няма, онова няма, всеки е забравил да извърши онова, което той трябва да извърши. Ти седиш денем, недоволен си. Не знаеш да пееш. Ами като имаш цигулка, имаш всичко туй налице, имаш ларинкс, можеш да свириш, можеш да пееш както искаш. Казва: „Не съм се научил да пея, да свиря". Питам тогава: Как се научи славеят да пее? Ако един славей може да се научи така да пее, аз човекът, разумният, ще бъда ли толкова глупав, че колкото славея да не мога да пея? Ако един папагал може да се научи между животните да реве като магаре, може да пее като славея, после научава френски, после немски, български, ако един папагал може да научи всичко туй, във времето може да научи много работи, ами ти как да не можеш да научиш? Казва: „Той е папагал". Я ми кажете в света кой не е папагал? Не го ли научихте като папагала? Вие говорите български, но вие сте били папагали. Ако се родите в немско, ще научите немски, ако идете в Англия, ще знаете английски. Значи, ако 4–5 години живеете между един народ, ще научите езика без да искате, като папагал. Не е нещо лошо. Значи един човек, на който паметта е будна. Някои животни ни най-малко

нямат тази способност. У папагала френологически показва, че е развита речта. И ония хора, у които е развит този център на речта, може да изучават езиците. Центърът на паметта у някои е развит много силно, затова човек помни. У някои е много слабо развит. Упражнявайте се в езиците.

Де се спряхме? На коя мисъл? Има умни папагали, но има и глупави папагали. Тогава ще ви кажа един анекдот за един папагал. Един папагал попаднал в един кафез при един беден човек, който казва: „Да намеря някого да продам този папагал“. Минава един англичанин, лорд, говори английски. Папагалът казва: „Няма съмнение“. Лордът като чува, харесва му папагала и казва: „Даваш ли ми този папагал?“ Той му дава 250 лири стерлинги и взима папагала. Като говори, той потвърждава, казва че няма съмнение, че е тъй. Папагалът казва, че тази работа провървяла. Той го гледал добре, хранил го, че е умна птица. Един ден лордът направил една погрешка и започнал да разправя на жена си за погрешката. Папагалът казва: „Няма съмнение, че е тъй“. Папагалът мисли, че работата пак ще тръгне напред. Лордът казва: „Не искам този папагал“. Той започнал да търси случай да го продаде. Дотогава, докато ние говорим разумно, ние сме от разумните папагали; когато човек започне да говори лошо той е неразумен папагал, работите не вървят добре. Ти седиш и казваш: „Защо е това нещастие?“ Направил си ти една погрешка и нещо в тебе казва: „Хак ти е“. Питам сега, като казваш на себе си: „Хак ти е“, какво разбираш? Хак ти е, но ние сме взели тези думи в друг смисъл. Когато казваме: „Хака му изял“, разбираме не му дал заплата, това, което му се пада, го подял. Тогава този, който казва: „Хак ти е“, какво иска да каже? – Значи, ти си изял правото в себе си някому. И той ти казва: „Не яж хака на този в себе си“. Не изядай правото в себе си на другите.

Например, ако дигна едного от вас и кажа: Стани и изпей една песен, веднага страхът и тщеславието ще дойдат, ще ви спънат. Дето не може да пеете, причината е страхът и тщеславието. Какво ще кажат другите, ще ви се смеят. После иде страхът, че верно не може да вземете тона. Най-първо трябва да се освободите от страха. Не, турете страха на място, турете и тщеславието на негово място. На кое място трябва да турите тщеславието? Когато дойдеш при една пълна отворена каса, тури страхът, който да каже: „Не бутай“. Но когато ще тръгнеш някъде да направиш някое добро, да туриш страхът да казва: „Недей, недей“. Страхът не е на място. Той ще направи пакост. Тури страха при отворената каса да пази. Когато ще тръгнеш някъде да правиш едно добро, страхът да го няма там. Тщеславието къде ще го туриш? Когато идете да правите едно добро, тури тщеславието, че ще се прославиш, че в историята всички ще пишат за тебе. Иди свърши тази работа. На място е тщеславието. А пък когато дойдеш да

мислиш, остави страха и тщеславието отвън. Не оставяй страха и тщеславието да си дадат мнението за твоята мисъл. Като дойдеш да мислиш да решаваш нещо в себе си, тщеславието и страхът да са отвън като слуги да чакат, какво ще заповядя господарят. Та страха и тщеславието вие сте оставили да си дадат мнението, оставили сте да ви дават ум какво да правите. Там е всичката погрешка. От страха и тщеславието умът не трябва да иска никакъв съвет. То е новото, което трябва да се тури. Така като турите, всичко ще постигнете. Искаш да се занимаваш с музика, ако туриш страха и тщеславието, нищо няма да стане. В музиката има една привлекателна страна на тоновете. В музиката има едно музикално течение, в което тоновете се нареждат един подир друг. Тоновете се нареждат като на магнитния полюс. Ти, ако имаш този музикален магнетизъм тоновете сами се нареждат и всичко върви хармонично. Ако нямаш този музикален магнетизъм, една погрешка, втора, при всичките погрешки търсиш тона да намериш. Щом имаш този музикален магнетизъм всичко иде наред. За музиката, което е верно, верно е и за всичките работи. Има една магнетична страна, при която всичките неща лесно стават. Ако твоята памет има този магнетизъм, веднага всичко иде на време. Ако нямаш този магнетизъм, всичко се изгубило, търсиш го тук, търсиш го там. Туй аз го наричам животворен магнетизъм в човешкия живот. Чрез този магнетизъм всичко става лесно. Видиш този капелмайстор вдигнал пръчката, всичките музиканти почват, всеки си знае, той само току маха, всичко върви щом музикантите имат този магнетизъм. Не ти трябва да знаеш накъде да махаш. Той маха с ръцете, всичко върви. Като махаш какво значи? Празната кофа надолу трябва да слезе. Имате 2⁄3 такт. Тогава казвам: Пълната кофа нагоре, празната надолу. /Учителят нагоре-надолу с ръката, както за такт 2⁄4 /. Запример, ти не знаеш нещо. Тогава в незнанието трябва да махаш надолу, а в знанието нагоре. В движението пълната кофа ще се изпразни, а празната ще се напълни. Някой път вие се страхувате, че не знаете. Вие съзнавате, че не знаете, но щом не знаеш, ти си кандидат за знанието. Щом почувстваш, че знаеш ти си пълна кофа, ще излезе горе, ще се опразни и ще слезе долу да се напълни. Вие дойдете, казвате, не зная. Не спирай ръката, не спирай кофата. Като кажеш: „Не зная“, надолу кофата; като кажеш: „Зная“, нагоре кофата. Да върви кофата нагоре-надолу. Вие казвате не зная и седите. Че това е новата мисъл. Вие седите и мислите, че сте нещастен и сте кандидат за щастието. Вие чувствате, че сте щастлив, вие сте изпълнен, излезте, дайте от вашето щастие на другите хора. Ако ти задържиш твоето щастие само за себе си, ти си човек, който не туряш своя капитал в обръщение. Та сега имате старата философия на лотарийните билети, вземеш лотариен билет и чакаш да капне отнякъде един милион. За някои от вас аз изчислявам, тъй както ви гледам, ако вземете лотариен билет след десет хиляди години ще се падне един милион лева. За някои от вас след сто

години, за някои след 50 години. Но има един от вас, още тази година ще вземе един билет, ще му се падне един милион лева. Но няма да му кажа защото ще му направя една голяма пакост. Ако получи един милион веднага ще се съберете около него, ще придобие едно уважение, че му се паднал един милион лева. Аз гледам малко другояче на живота. Те са хубави работи. Да се падне един милион не е лошо. Но, ако човек спечели една добродетел, тя струва 50, 60, 100 милиона. Та днес аз може да спечеля 50 милиона. Искам сега да гоня нещо, което след 10–15 години ще спечеля. Един грам добродетел сега струва много повече. Материалното богатство на човека се обуславя от неговото духовно богатство. Богатството се обуславя от човешката мисъл, от човешките чувства и постъпки, те са основата. Не мислете, че богатството е нещо произволно. То е точен закон, няма никакво изключение. Всеки може да бъде богат, но изисква се мисъл, изисква се чувство, изискват се постъпки. Не е нещо изключително само за вас. Но, ако нямаш права мисъл, тогава богатството ще се отложи. Помнете единственото нещо, което трябва да турите в ума си: Всичко може да постигнете при една права мисъл, всичко може да постигнете при едно право чувство, всичко може да постигнете при една права постъпка.

Ха да видим да вземем „до“. Тонът на ограничението е той. Най-мъчното положение, от което човек може да излезе, то е „до“. Основното положение. Едно семе, което трябва да се посее трябват му условия. Започнеш една работа, то е „до“. Започнеш да се учиш, то е „до“, започнеш да правиш добро то е „до“. Всяка работа, която човек започва в живота, то е „до“. Ако вземеш „до“-то вярно и работата ще излезе вярна, ако не го вземеш вярно и работата няма да я свършиш. Ха да видим работата, как ще я почнете. Днес най-правилно да го вземете. Страхът оставете отвън. Опитайте вашият камертон. Камертон имате /Учителят изпя тона „до“/. Сега може някой да намери, че този тон не е според виенският камертон, защото има виенски, парижки камертони, различават се камертоните, но в природата съществува един верен камертон. Щом вземеш правилно „до“-то, ти ще почувстваш под лъжичката нещо приятно, една малка топлинка. Като вземеш тона и ако не почувстваш топлина, тонът не е верен. Я вземете тона, как беше. Вие се изплашихте. Понеже като отворихме вратата, страхът влезе. Ние го оставихме отвън, той влезе вътре. Нали има ученици или студенти, като държат изпит не си спомнят въпросите, но като излезат вън, дойде им на ум и веднага цитират на другите студенти. Но вътре на изпита не знае. Вие като излезете вън ще вземете тона. Знаех, казва, но това нещо го забравих. Не че не го знаете, но я изпейте криво-ляво. /Изпяхме я/. По-добре от един дълг да платим половината, ако не всичкия. Правилно ли е „до“-то, което взехте? Нямате ли камертон? Нали знаете историята на Моцарт, той какъвто и тон да вземел и веднага го записвал. Като слуша песента, която

на четири гласа може да се пее, веднага записва. Всеки тон като се вземе, знае „до" ли е, или „ми", или „си". Моцарт е бил гений, музикален гений. Вземете „до" сега. Ако не можете да вземете „до", вземете „сол". /Взе се на органа „до" и всички изпяхме „до". Учителят пее: „Верно, верно", според органа./ Верно според органа. Изпейте тогава: „Жаден бях, вода пих". „Жажда", значи напор и щом започнеш да пееш „жаден", от „до" може да започнеш. Пиенето вече трябва да минете в „ре". /Учителят пее: „Жаден бях вода пих. Жаден бях, вода пих и скъпо платих"./ Имате „скъпо платих", вие не сте мислили. „Фа"-то ще го вземете. Я го изпейте много бързо. Понякой път направите погрешка. Попей веднъж, дваж, ще видиш как ще изправиш погрешката си. Музиката трябва да се тури за успокояване. По-хубаво нещо от музиката, не може да успокои. Всичките работи, които се турят музикално, другите работи изгубват от своята тежест. Пак са груби, но най-малко половината от своята грубост, от своята тежест се е махнала.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
8 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 19. XI. 1937 г., петък, 5 ч.с.
София – Изгрев

1937_11_21 Разрешение на въпросите
утринно слово

РАЗРЕШЕНИЕ НА ВЪПРОСИТЕ

Размишление.

Ще прочета 5 гл. от Евангелието на Матея, която е четена много пъти. За да се избегне еднообразието, представете си, че тази глава е плодно дърво, което ражда всяка година. Обаче, плодовете на това дърво първата година били едни, втората година били други, третата година – различни от първите две години. И тази година ще я четем, да видим, какви са плодовете ѝ, сладки или горчиви.

Еднообразието е опасно във всяко отношение: и в религията, и в науката, и в живота. Еднообразието даже и в доброто, и в злото е също опасно. Всичко, в което има еднообразие, е опасно. Ако се храниш постоянно с череши, ще заприличаш на череша; ако се храниш постоянно със сливи, ще заприличаш на слива. Даже и с хляб да се храниш постоянно, на хляб ще заприличаш. Еднообразието в храната е също опасно. То прави човека еднообразен. – Да бъдем добри! – Стани добър, без да повтаряш едни и същи думи. Доброто е колективна идея. В него взимат участие много хора, както в азбуката – много букви. Когато казваш, че знаеш азбуката, това не значи да познаваш само една буква; ще познаваш всички букви, с техните специфични качества. Например, запознаваш се с буквата „Л". Как трябва да се запознаеш с нея, за да я обикнеш? Ще я туриш на първо място в думите, както в думата „любов". Тя казва: Без мене не може да се напише думата любов. Двете прави в буквата „Λ" показват посоки на движение. – Само „любов" ли започва с буквата „л"? – Много думи започват с тази буква. Например, лице, личен. Казва се, че не можеш да бъдеш личен без буквата „л".

Като се запознавате с буквата „в", пак ще намерите думи, които започват с „в". Например, висок, велик човек. Не можеш да бъдеш велик човек без буквата „в". Така ще се запознаете и с останалите букви на азбуката, докато дойдете до последната буква. По този начин ще разберете, че буквите са нещо живо. Учените са дошли до същото заключение.

Скоро четох в едно списание за изчисленията, които направил един виден учен, математик. Покрай големите си изчисления за бързината, с която се движат звездите и планетите, той се спрял върху една дребна работа, а именно: изчислил, за колко време ще се изпарят пет кубически метра вода, ако приеме, че за една година се изпарява само една капка вода. Той изчислил, че всичката вода ще се изпари за 145 милиона години – число,

което отговаря на бързината на светлината. Значи, за да дойде светлината от най-крайните предели на нашата вселена до земята, нужни ѝ са около 140 – 145 милиона години. Така ние можем да си съставим понятие за пътя, който изминава светлината, докато дойде до нас. Този учен имал голямо търпение да изчислява първо, колко капки вода има в пет кубически метра, а после, за колко време се изпарява тази вода. Той продължил изчисленията си по-нататък. Взел не пет, а десет кубически метра вода, с дълбочина четири метра и намерил, че тази вода се изпарява за два милиарда години – число, което отговаря на възрастта на нашата земя от създаването ѝ до днес.

Питам: С какво се занимавате вие? Какви изчисления правите? Някога, на Изгрева се повдига спор за земя – кой взел повече, кой – по-малко. След това трябва да изчислите кога спорещите страни ще се примирят. Преди няколко дена се научих, че някои се скарали за 25 м. земя. Тази задача е лесна. Колкото по-скоро се реши, толкова по-добре. Тя може да се реши в един час, а може и за цял живот да остане нерешена. Ако се отложи за друг живот, ще се плащат големи лихви. Преди всичко, никой не може да вземе 25 м. земя. Де ще я тури? Това е неопределена идея. Въпросът не е за земята, но как така, да ти вземат част от земята. Мисълта смущава човека. Като заспи и мисълта няма да го смущава. Щом се събуди, мисълта пак започва да го безпокои. Много случаи има в живота, които безпокоят човека, както мисълта за тези 25 м. Ушили ти дрехи, но се оказали малко тесни. Ти се безпокоиш. Никой не вижда, че дрехите ти са малко тесни, но ти се смущаваш. Дето ходиш, все за дрехите си говориш. Иди на пазара, купи два сантиметра плат и разшири дрехите си. Всяко нещо, което смущава човека, може да се изправи. Направи го така, че да не те смущава.

Един ден вървя по една улица и виждам, две кучета се карат. Спрях се да разбера коя е причината за спора. Те се карат за една голяма кост, бедро. Едното куче казва на другото: Ще оставиш костта за мене, иначе ще опиташ зъбите ми. И другото казва същото. Като видях, че нито едно от тях не е готово за отстъпка, казах им: Ако не се примирите, аз ще взема костта. – Защо ти е на тебе? – Наведох се и взех костта. Двете кучета се хвърлиха върху мене. В това време аз ударих костта в едно дърво и я счупих на две. Разбрах, че не беше моя работа да се меся в спора на кучетата, но направих вече грешката. За да я изправя, дадох по едно парче от костта на двете кучета и ги примирих. Така спорът се разреши и кучетата се разделиха.

– Как да разрешаваме противоречията в нашия живот? – Разделете противоречието на две части: едната част хвърлете надясно от вас, другата – наляво и въпросът е разрешен. Не съжалявам, че се спрях пред кучетата.

Доволен съм, че видях за какво спорят – за една оглозгана кост. Казвам: Хората спорят за 25 м. земя или че дрехата е тясна с два и половина сантиметра. Малки неща смущават хората. – Какво се иска от тях? – Да покрият оголената кост. Недостатъкът на човека е тази оголена, оглозгана кост. Тя трябва да се покрие! – Този човек е гол. – Да, оголена е костта му. – Какво да се прави? – Оголеното място трябва да се облече в месо. В месото пък трябва да живее духът. Само така нещата придобиват смисъл.

Една вечер седя в стаята си и чета на свещ. Четох около 2 – 3 часа. Гледам, половината свещ изгоряла. Който вижда само свещта, ще каже, че тази свещ слизала бавно отгоре надолу, докато намаляла наполовина. Никой не подозира, че едно разумно същество се ползвало от светлината на свещта. Това показва, че за повечето хора явленията в живота и в природата са разпокъсани, отделени едно от друго. Те не подозират, че между всички явления има известна връзка, известно отношение. Те имат същото отношение и към нас. Не можеш да станеш красив, ако не гледаш красиви неща; не можеш да станеш учен, ако не се свързваш с учени хора; не можеш да станеш добър и любящ, ако не се свързваш с добри и любящи хора. С какъвто се свързваш, такъв ставаш. На каквото обръщаш внимание, такъв ставаш. Оставете човека да живее 3 – 4 м. в недоволство, да видите как ще се отпечата недоволството на лицето му.

Философията на живота се заключава в това, да се махнат от пътя ви всички препятствия, които хвърлят сянка върху вашия живот. Не позволявай сянката на грозния човек да пада върху твоето лице. Застани на такова място, дето няма сянка. Не допущай сянката на болния да пада върху лицето ти. Ще кажеш, че това е суеверие. Ако искаш да помогнеш на болния, остави твоята сянка да падне върху лицето му, а не обратно. Така той ще се ползва. Следователно, ако си болен, застани под сянката на Господа, Той ще те излекува. Ако застанеш под сянката на дявола, ще бъдеш нещастен. Какво правите вие? – Беден си, но имаш богат чичо. Ти бързаш да се скриеш под неговата сянка. Наистина, ще се ползваш от богатството му, но с него заедно ще вземеш и греховете му. Не уповавай на онзи, който нищо не дава. Не уповавай на една идея, която е причинила нещастие на хиляди хора. Не влизай в къща, в която хиляди хора са загинали. Не се спирай пред хора, които всякога лъжат. Не се спирай пред своето минало, да видиш как си живял. Срещнеш ли нещо грозно в живота, не се обръщай да гледаш. Мини мимоходом край него и го забрави. – Беден съм. – Не мисли за бедността си. Нека тя мисли за себе си. Даже и за богатството си не мисли. Нека то мисли за себе си. – За какво да мисля тогава? – Мисли, че трябва да обичаш Господа, от Когото си излязъл. Мисли, че трябва да отидеш при Него. Мисли за своя ближен. – Кой е моят ближен? – Пак Господ. Мисли за себе си, като за слуга на Бога;

мисли, че трябва да вършиш Божията воля.

И тъй, мислете за Господа, за да мисли и Той за вас. Обичайте Го, за да ви обича и Той. Благодарете Му за благата, които ви е дал; за щедростта, която е показал към вас. Ако не сте благодарни на Господа, на човека никога няма да сте благодарни. Невъзможно е да благодариш на човека, а на Господа да не благодариш. Благородството изисква, първо да благодариш на Онзи, Който ти е дал живот; Който от векове и до днес се е грижил за тебе. Ако Бог ви обича, а вие отблъсквате любовта Му, ще се натъкнете на най-голямото зло в света. Не препятствай на Божията Любов да се прояви чрез тебе. Колкото и да е малка капката вода, ако я оставиш с векове да пада на едно и също място, тя ще пробие и най-здравия камък. – Защо трябва да обичам? – За да не допуснеш злото в себе си. Допуснеш ли го, дето мине, то ще причини голямо разрушение. То е като водната капка, която пада на едно и също място. Дето има любов, там е доброто; дето няма любов, злото се ражда. От нас зависи на кое ще дадем път – на доброто или на злото. Дето е доброто, там са и благата на живота. Дето е злото, там няма никакви блага.

Иде новото в света! – Кое е новото? – Да любим, за да се роди доброто в нас. – Трябва ли да се молим? – Да, трябва да се молите. Молитвата е привилегия за човешката душа. Всяка молитва се отличава с два момента: момент на слизане и момент на възлизане. Като слизаш, ще свършиш една работа; като възлизаш, ще свършиш друга работа. Молитвата на повечето хора се ограничава с единия момент – на слизане. Няма смисъл постоянно да слизаш. Щом слизаш, трябва и да се качваш. Виждаш, един човек слиза. Казваш: Този човек пада. – Ако слиза несъзнателно, той пада. – Защо пада? – И в този въпрос има известна философия. Отговарям: Този човек пада, за да не паднеш ти. Ако той не беше паднал, ти щеше да паднеш. – Защо си прав? – За да седнеш ти. Следователно, един пада, за да не падне друг; един стои, за да седне друг. Това е правилното разрешаване на въпросите. Някои хора падат, за да станат други. Едни падат, за да не падат други. Грешният е паднал, за да не падне праведният. – Защо стоиш прав? – За да стане падналият. Следователно, праведният стои прав, за да стане грешният. Това е наука, която разрешава въпросите. Това е правата мисъл. Като мислиш така, душата ти ще се просвети. – Много хора паднаха. – Да, но мнозина се спасиха от падане. Падналият да се радва на онези, които стоят. Който стои прав, да се радва и благодари на онзи, който с падането си го е спасил. Който стои, лесно може да подаде ръката си на падналия и да го повдигне. Подай въже на падналия в кладенеца, за да го изтеглиш навън.

„Блажени нищите духом.“ – Опитал ли си положението на нищия? Знаеш

ли, какво нещо е нищ човек?

„Блажени кротките.“

„Блажени чистите по сърце.“ – Знаеш ли, какво значи кротък? Знаеш ли, какво нещо е чистият по сърце? Ако не си опитал това, ще четеш тези стихове, те ще минават като сянка пред тебе, без да постигнеш нещо. Кроткият е силен човек, а чистият е запазен от всякакво гниене и вкисване. Чистотата е хигиена на живота. Казано е: „Само чистите по сърце ще видят Бога.“ Да видиш лицето на Бога, това значи да изгрее слънцето на твоя живот. Дето грее слънцето, там има живот; дето слънцето не огрява, там има смърт, там е старостта. – Защо остаряваме? – Четете деветте блаженства и ще разберете защо остарявате. Който е минал през деветте блаженства и ги е приложил, той се е обновил духовно. И вие сте минали през някои от блаженствата, но не през всички; и вие сте се изменили, но само механически. Човек трябва да се измени, освен механически, още и органически. Ако туриш половин килограм желязо в огъня, то ще се стопи. Може да го изтеглиш на дълга пръчка, но теглото му няма да се измени. Това е механическа промяна. Друг е въпросът, ако посееш в земята една ябълчна семка. Малка е тя, но след време ще израсте, ще стане голямо дърво, което ще дава изобилно плод. Това показва, че с ябълчната семка е станала органическа промяна. Дето няма растене, там става механическа промяна; дето нещата растат и се увеличават, промяната е органическа.

Не е достатъчно човек да става висок и широк, но той трябва да се изменя и вътрешно: да расте в знание, в доброта, в любов – във всички добродетели. – Ние остаряхме, не можем повече да растем. – Растенето е вечен процес, то никога не спира. Ако не растеш единично, ще растеш колективно. В природата всичко расте и се видоизменя. Във физическия свят стават видоизменения; в реалния, както и в света на чувствата, става растене, а в Божествения свят става обновяване. Значи, на физическия свят ще се видоизменяш; в духовния свят ще растеш, а в Божествения ще се обновиш.

Казвам: Съединете обновяването, растенето и видоизменението, за да получите нещо цяло. Като процеси, те представят три реалности в света. Каквото и да правите, не можете да разделите тези процеси. Те са едно цяло. Любовта внася обнова, вярата причинява растене, а надеждата видоизменя нещата. Ако имаш надежда, ти си на физическия свят – в света на промените. Детето расте, става юноша, пълнолетен, възрастен и стар. Това са промени на физическия свят. С промяната заедно растат и чувствата в човека. Той живее вече и в реалния или духовния свят. Най-

после мисълта му се обновява и той влиза в Божествения свят. При всяка промяна надеждата влиза в човека; при растенето вярата е в него; при обновяването любовта го посещава.

Желая ви да се променяте, да растете, да се обновявате и Бог да ви благослови!

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

Утринно Слово от Учителя, държано на
21 ноември, 1937 г. София. – Изгрев.

1937_11_24 Аз ще оздравея
Общия окултен клас

АЗ ЩЕ ОЗДРАВЕЯ

Отче наш

Какво се говори в миналата лекция?

Аз ще ви задам един въпрос: Петелът като пее, става ли той причина да изгрее слънцето? – Слънцето изгрява и без петелът да пее. Ако петелът пее, по-добре че той оповестява. Сега някои от вас може да кажете: „Защо ми е туй пеене, и без пеене животът върви". Но все таки по-добре е петелът да кукурига и човек да пее, по-добре се живее, отколкото да не пее човек и ако не кукурига петел, тогава по-мъчно се живее. Има нещо в живота, което не е доразбрано. Говори се за любовта, без да се разбира. Говори се за вярата и тя остава неразбрана. И надеждата, и тя остава неразбрана. Ние сме хора, които при големите блага не можем да ги използуваме. Например, вие имате тяло и не разбирате вашето тяло. Като собственост го имате, живеете в туй тяло и се грижите заради него, но (не) сте изучавали себе си. Например, вие не знаете колко клетки има във вашето тяло, във вашата кръв. Не сте се заинтересували да видите какво върши кръвта за вас. Червената кръв влиза и излиза. През артериите излиза кръвта, през вените се връща. После казвате: „Една глава имам, с главата мисля, с дробовете дишам, със стомаха ям. Знание що ни трябва, от туй знание страда главата". Ти имаш глава, какво нещо е главата най-първо. Имаш душа, какво нещо е душата? И тя остава неразбрана. Че човек има дух, но и духът остава неразбран. Човек има ум, има сърце, те са ценности. Тогава казвате: „Кажете ми новото кое е?" – Че новото е сърцето на човека. Новото е умът на човека. Новото е душата на човека. Новото е духът на човека. Тогава пита някой: „Я ми кажи ти, аз кой съм?" – Ти си онзи, който не знаеш ценностите на своето сърце, който не знаеш ценностите на своя ум, който не знаеш ценностите на своята душа и който не знаеш ценностите на своя дух. Това си ти. И тогава питате защо умирате. Умирате, защото не знаете ценността на душата, на ума, на сърцето, на духа. – „Аз защо съм нещастен?" – Защото не знаете ценностите. – „Защо са тия нещастия, противоречия?" – Защото сте невежа. – „Ама ние вярваме в Бога". – Всички вярвате във вашите изобретения – богове, които сте изобретили от вас, в които вие сами не вярвате. Защото, ако ти вярваш в този Господ, когото имаш, вечерно време като дойдеш, тогава като си пропуснал нещо в живота си, ще се спреш и ще кажеш: „Ще мине тази работа". После, ако ти вярваш в този Господ, ако ти имаш един Господ, ти не би кряскал. Ти кряскаш, вдигаш шум, че ти никакъв Господ нямаш. Ти ако имаш вяра, ще бъдеш тих, някоя Божа

кравица. Често идат при мене мнозина, които са ме учили, ученици, които чудни работи ми разправят. Разправят ми за половинката. Казвам: Как се дели единицата? Като туриш единицата и отдолу число, и ако туриш една линия на числата така:

$$\frac{1\ 2\ 3\ 4\ 5\ 6\ 7\ 8\ 9}{1\ 2\ 3\ 4\ 5\ 6\ 7\ 8\ 9}$$

Какво отношение има тази линия? Горе имате числител, долу знаменател. Да кажем имате една втора. Какво означава една втора? – Аз ще ви дам една формула, която може да ви заблуди. Една втора значи мъж без жена. Една втора значи господар без слуга. Една втора, значи ученик без учител. Какво значи две втори? – Или хубаво: Какво значи една трета? Дом без деца. Една трета е дом без деца. Три трети какво означава? Дом с деца. Сега вие ще питате: „Защо е така?“ – Защото не е другояче. Та казвам: В математиката, ако между тия числа така турите две точки: 1 : 2 : 3 : 4 : 5 : 6 : 7 : 8 : 9. Едно се отнася към две, две се отнася към 3, три се отнася към четири и т.н. Отношения има. Какво означават тия отношения? Дайте го на един музикант, какво означава 1 : 2. В хармонията какво означава 1 : 2? Обосновано отношение, отношение на тоновете. Как се раждат терцата, квартата, квинтата и т.н. Сега да оставим тия работи, те са много сложни. Ако влезете в музиката, много мъчно се разбира. Най-мъчно се разбира. Говориш за една кварта, но какво нещо е квартата? И музикантите не разбират. Квартата се отличава. Колко тона има? Има малка кварта и голяма кварта. Квартата, това е един дом с баща, майка, син и дъщеря. Това е квартата. Квинтата, какво е сега? Терцата е само с баща, майка и син. То е терца. Ами секундата какво е? – То е баща и майка, няма деца още. Ами тонът какво е? – Само баща е. Ако така се изясняват нещата в случая имаш терца, но той е само едно уподобление. Уподобление, с което изкуство трябва да се започне.

Най-първо човек трябва да започне с изкуството на човешката мисъл. Да знаеш да мислиш, то е изкуство, после да знаеш да чувствуваш, то е пак изкуство и да знаеш как да постъпваш и то е изкуство. После, изкуство е да учиш добре. Ще се научиш на изкуството да слушаш. Ще се научиш на изкуството да гледаш. Ще се научиш на изкуството на обонянието, ще се научиш да вкусваш нещата, да ги ядеш, и най-после ще се научиш да ги пипаш. Човек трябва да изучи изкуството да ходи, да работи, това е изкуство. Вие считате, че то не е изкуство. Ами, че твоето нещастие е сутрин като излезете, зависи от първата крачка, как ще я вземете, какъв ъгъл ще направите. Сега не искам да ви турям в едно заблуждение, но аз като видя как някой тръгва, казвам: Този както тръгва, никакъв успех няма да има, съвсем ще загази. Този, който тръгне изведнъж се засилил, нищо няма да направи. Този, който тръгне и бърза, нищо няма да направи. Той е като заека, като бяга и го блъсне някой храст, подскочи. Хукне да бяга,

казва: „Голяма опасност, ще ме изядат“. Станеш сутрин, казваш: „Какво ще правя, аз имам толкоз дългове да плащам“. Изпоплашиш се, имаш да даваш. Ами щом имаш да даваш, защо не бъдеш толкоз честен да идеш при баща си и да кажеш: „Татко, направих дълг без твое позволение“. Защо ще го криеш? Изповядвай се пред баща си, а ти минаваш пред баща си, като че нямаш никакъв дълг, че всичко е изправено. Той изпратил сина си, да се учи в странство и му изпращал по 10 000 лева на месец и той като ги изхарчил, нищо не изучавал и направил още 5000 лева дълг. Връща се, лъже баща си, че е свършил. Не отива да се изповяда, а лъже баща си. Всички вие сте все такива синове. Съжалявам, че го казвам, понеже между вас аз мязам на учител, който учи синове, които не са изпълнили дълга към баща си. Щом лъжете баща си, ще лъжете и мен. Каквото и да ви преподавам, ще го преподавате тъй, както не трябва. Сега бих желал да ви кажа, че сте много добри. Много добри сте, но има да давате. След туй седнал някой да ми разправя, че имал карма. Наскоро един от окултното общество, идва да ми разправя, казвам: Вие страдате, вашите главатари страдат от тщестлавие. Всеки мисли за себе си, иска да прокара някоя своя теория.

Сега да ви кажа, че аз разбирам нещо от музика. Може да ви напиша много работи от музиката, оттук-оттам взети. Открадната едно оттук, едно оттам. Може да ви направя музика. Мога да ви направя колкото искате парчета, може да сглобя от музикални парчета, тъй както в една колегия в Америка, учениците по зоология, имали един виден професор и искали да го изпитат. Събрали се учени и студенти, направили един нов бръмбар: взели главата от един бръмбар, краката от друг, тялото от трети, скопосали нещо и казват: „Г-н професоре, намерихме един нов екземпляр, кажете ми към кой вид спада?“ Гледа той и казва: „Момчета, това е „хъмбък“. Казва: „Това е една измислена бубулечица“. Та всички вие си имате измислени бубулечици, които носите. И казвате: „Тази бубулечица към кой вид спада?“ – То е измислена ваша бубулечица. Сега можете вие да направите едно възражение. Аз ви говоря сега и вие понякой път се докачате. Нямате право да се докачате, защото вие сте на бал-маске. Нито един от вас не носи своето име. Какво обидно може да има. Или някой носи прякор Жабков. Какво значи Жабков? Или Шишманов? – Шишманов какво е? – Шишманов е бабачко, или Лисичков, или Вълков? Че откъде накъде Вълков или Лисичков? – Този Вълков, ако е от Вельо, разбирам, но ако е от вълк, тогава не разбирам. Вълков ли трябва да го казвате, или Велков, голяма разлика има. Най-първо, попраâете всички ваши прякори. Защото много имена трябва да се поправят. За да бъде името ви щастливо, трябва да съдържа от трите категории букви, като разделите азбуката от първата до деветата буква, от деветата до осемнадесетата и от осемнадесетата, до края. За да бъде щастливо името ти, по една буква от тия три категории.

Един професор ми държа цяла една лекция, биологическа лекция, как се развиват растенията. Ще гледаш какво означава. Това са наблюдения. Сестри има, които постоянно пишат някои работи, без да ги наблюдават под микроскоп. Този човек под микроскопа наблюдава, а пък някой седи и си въобразява. Аз може да ви туря пет линии и да пиша нотите, накъдето видя. Ти не можеш да туриш „до", където искаш, ти не можеш да туриш „ре", където искаш. Ако ключовете са различни, на различни места на петолинието, нотите се местят.

Да кажем, вие имате една мажорна гама. От „до" до „до" е е мажорна гама, но и от „ре" до „ре" е пак мажорна гама. От „ми" до „ми" е пак мажорна гама. От „фа" до „фа"; от „ла" до „ла"; от „си" до „си". Коя трябва да вземе сега? – Ти ако вземеш от „ре" до „ре", то е движение. Започнал си една работа, ще започнеш от „до". За мене от „до" до „до" съвсем друго значение има в музиката. От „ре" до „ре" има друго значение. – „Може ли да взема от „ре"?" – Може. – „От „ми", може ли да взема?" – Може. От „ми" трябва да започнеш, за да мислиш. От „фа" трябва да имаш някакъв капитал. Ти си болен човек, не можеш да започнеш от „фа" до „фа". Ти си без капитал. Що е здравето? Ти, ако искаш да бъдеш здрав, трябва да изучаваш от „фа" до „фа". Не да оставиш, те са неразбрани работи. Не искам да ви накарам да си бъхтате ума. И да ви говоря, то е нещо само за гениалните музиканти. Но аз го превеждам като картина неразбрана. Туй, което ви говоря ще бъде толкоз разбрано, колкото в тази картина. (Учителят показва картината.) Аз като ви говоря, аз правя свой превод. Тия неща не са ясни, понеже, самият майстор, който ни говори тия работи казва: „Туй нещо не е ясно". Има неща, които не са открити. Има хиляди работи, които са пропуснати. Казвам: В живота който ние живеем, в нашите разбирания има хиляди работи, които са пропуснати; неща, които не са ясни.

Когато казвам аз, че нямаме вяра, не че нямаме вяра, имаме вяра, имаме вяра на животните, но то не е човешка вяра, имаме вярата на паяците, но това не е човешка вяра. Например, аз уважавам търпението на един паяк, като направи своята мрежа, по цели седмици седи, не може да хване никаква рибица, седи, укрепява своята паяжина, от едно място на друго се мести. Седи и търпи тоя паяк, докато хване нещо. Питам сега в дадения случай, като хване паякът една муха какво мисли? – Ние мислим, че паяците са много глупави. Не са. Какво изкуство имат! Един паяк като един текстилен фабрикант, изтъкава най-тънките нишки, смятане има. Като направи своята мрежа, разбира от ъглите, разбира от теченията на въздуха, разбира от времето, кога ще се развали, кога ще дойде вятър, той удвоява своите нишки. После, когато ще се измени времето, разбира,

някой път седи на средата на паяжината. Това показва, че времето ще бъде едно. Някой (път) ще видиш, че се окачил на някой ъгъл, не е на центъра. Паяка като го гледаш в неговата паяжина, ще разбереш какво е времето. Този паяк взема разни пози, и всяка поза се обуславя на нещо. Сега може да ме питате: „Знае ли това?“ – Знае, разбира се, специалист е. Много работи знае, но много работи, които ние знаем, не може да ви ги дам. Паяците мислят, че освен паяците, други същества няма в света. Ако му говорите, казва: „Тия неща са въображаеми“. Казва: „Никакви други същества в света не съществуват, освен паяците, те са най-културните същества. Такива неща като нас, никой не може да направи“. Че съществуват човеци, казват: „Няма човеци, то е въпрос философски. Нашите философи нищо не са казали, дали съществува“, а пък често като направят мрежата си, дойдат тия същества, скъсат с бастуна мрежата и той обяснява туй скъсване съвсем другояче. Един паяк не може да види човека, пръста може да види, но тебе като човек не може да види. Той може да бяга от пръста, но тебе като цяло същество не те вижда, не може да те схване.

Та казвам: Ние имаме същата погрешка на паяците. Като говорим за ангелите, казвате: „Къде са? Няма други ангели освен нас. Ние сме само хората тук на земята“. Философи има, които казват, че човек е велико същество, по-голямо същество от човека няма. По-голямо същество от човека е бил само Бог, то не е така. В този смисъл, ако се каже, че човек е над всичко, ние разбираме един съвършен човек, съвсем друго се подразбира. Ако човек е всичко, че този човек, както ние (…). Та казвам: Правят сега изчисления, че в кръвта има 75 милиарда клетки, които ходят да разнасят само храната на всичките други клетки в тялото. 75 милиарда служители, които ходят да разнасят храната на всяка клетка. После, дето има нечистотии, вземат ги 75 милиарда клетки. Туй постоянно обръщане, те са същества, които прислужват за храненето в човека. Икономия има. Само в храненето има 75 милиарда същества, които помагат. Ти си гладен, като се наядеш, ще дадеш работа на 75 милиарда същества вътре в тебе, да ходят да вършат работа. Ти казваш: „Аз се наядох, тази работа аз я свърших“. – Не, приятелю, нямаш никаква философия. Ти като си ял, след тебе ще дойдат 75 милиарда същества, ще работят, ще разнасят храната в мозъка, в дробовете, по всичките части на тялото и най-малките затънтени части в твоето тяло, като се върнат, работата донякъде е свършена. Ти казваш: „Аз свърших тази работа“.

Знаете ли процеса на вярата? – Вие мислите, че вярата е нещо просто. Ти като повярваш, ще туриш в действие 3 билиона и 600 милиона клетки да работят. Във всяко вярване става пермутация. Три билиона и 600 милиона клетки ще се раздвижат и тогава ще се яви някаква мисъл и то не

навсякъде, а само специфично. Другите клетки няма да знаят кои са причините. Ти можеш да смущаваш мозъка, без нищо и никакво. Дошла лъжлива мисъл. Страхът не е мисъл, но то е едно чувство, ти си се уплашил. За какво си се уплашил? Уплашил си се, че си изгубил 100 лева. От това изплашване ще дадеш смущения в тялото на 3 билиона и 600 милиона клетки. Казвате: „Трябва да вярваме в Бога“. Трябва ни знание сега и какво знание? Вие ще кажете, аз съм казал така, но някой път, аз като се върна започвам да проучвам онова, което съм казал. Този професор ми каза, че (Учителят гледа чертежа) мяза на българска тояга с гега. Този професор казва, че винаги в такова растение се раждат от мъжки род, когато има тази тояжка, все от мъжки род се раждат. Когато накрая на тояжката има гегичка, показва, че мъжки ще се родят. Когато е без гегичка отгоре, тогава се раждат женски. Ако има пръчица в клетката се раждат женски. Ако има закривена пръчица се раждат мъжки. Не само туй, то е едно от качествата и после, професорът казва тъй: /Фиг. 1/

Това са наблюдения. Той ми казва, че ако има една кукичка, се раждат мъжки. Ако има права линия, се раждат женски. Кажете защо да се раждат мъжки и защо да се раждат женски? Мъжки се раждат, за да имате ум; женски се раждат, за да имате сърце. Следователно, когато се роди едно мъжко и едно женско, човек започва да функционира другояче. Умът остава като един зародиш и сърцето само по себе си остава като един зародиш. Пък като се роди женско и мъжко, започва процеса в нас, започваме да мислим. Следователно, една мисъл ще мине от мозъка в сърцето на човека, в неговите чувства. Ако ти най-първо не можеш да мислиш, ти няма да можеш да чувствуваш. Пък едновременно човек като мисли и почувствува, той ще знае как да постъпва. Ти никога не можеш да постъпваш, ако не мислиш и ако не чувствуваш. То е един процес, който трябва да знаете. Успехът сега от какво зависи? – Казвате: „Аз вярвам в Бога“. Най-първо ще мислиш за Бога, после ще почувствуваш Бога. Трябва да станеш слуга на Бога, трябва да направиш нещо за Него. Ако ти имаш един Господ, за който не си мислил най-хубаво, заради Него, ако не си турил да мислиш най-хубавото заради Него, и да почувствуваш най-хубавото за Него, после да направиш едно добро, заради Него, да услужиш – ти не можеш да познаеш Бога. Ти искаш да се разсърдиш на един свой брат. Казваш: „Но заради този Господ пред Който седя, заради Него няма да го направя. Макар, че съм неразположен, но заради този Господ ще имам хубаво разположение. За този Господ, ще му направя едно добро. Не заради самия него, не заради мене, но заради Господа, Когото имам“. Тогава ти ще имаш един Господ, Който ти служи за една мярка, как трябва

да постъпваш. После казва някой: „Ти нямаш ли Господ, покажи ми. Нямаш ли Господ“. – „Имам“. Хубаво, едно от двете. Покажи ми твоя Господ и аз ще ти покажа моя Господ. Аз моя Господ ще ти покажа, но покажи ми ти твоя, обмяна трябва да има. Дойде една мома, аз разсъждавам, тя носи един Господ. Тя носи Господа в сърцето. Дойде един момък, той носи Господа на ума. Казва момъкът на момата: „Покажи ми твоя Господ в сърцето“, а пък тя казва: „Покажи ми твоят Господ в ума“. Тия двата Господа, единият Господ в ума на момъка, и Господ в сърцето на момата, веднага ще образуват връзка. То е алегория. Вие ще кажете: „Влюбили се двамата“. – Не, опознава се Господ в момата и Господ в момъка. В момата Бог наблюдава колко тя го познава. В ума Господ седи да види доколко момъкът в ума го познава. След като види, че го познава донякъде, той се яви, съедини ги и Господ казва: Като се обичат, не че момъкът обича момата или момата обича момъка, ами Господ ги обича, пък те почувствуват Неговата любов, казват: „Обичаме се ние“. Господ казва: „И двамата ви обичам“. Защо ни обича Господ? – Трябва да имате ясна представа. Бог ни обича заради онова, което е вложил в нас. Дотогава, докато носим Неговия образ, Той ни обича, като оцапаме Неговия образ, Той не ни обича, като оцапаме Неговата любов, Бог не ни обича. Бог обича това, което е като Него. Защо те обича Господ? Казва: Направих го по образ и подобие Свое. Бог обича онова, което е Негово. Ти може да обичаш в другите Бога. Една сестра ми каза, тази идея тя ми каза. Една мома казва: „Помни, докато ти носиш онова, което съм внесла в тебе, докато ти носиш онези чувства, които внесох в тебе, дотогава е добре. Но в деня, в който ги опетниш, трябва да знаеш, че между нас всичко е скъсано“. В един дом има почитание и уважение, но не така безразборно. Казвам: Господ е Любов. Бог е Любов дотогава, докато носим Неговата Любов. Да отразим Божията Любов. Ако аз не може да отразя Божията Любов, това не е Любов. Когато аз отразя Неговата Любов, и когато вие можете да отразите Неговата Любов, то е Любов, тогава ще се зададе въпроса. Не че ви проповядвам аз, но искам да ви изведа из едно заблуждение. Вие седите, млади сте, след 40–50 години виждате, че сте се изменили, казвате: „Остаряхме“. Защо остарявате? – Сега може да ви кажа, защо остарявате? Защо остарява човек? – Човек остарява, защото не се обновява. Писанието казва: „Онези, които чакат Господа, душата им ще се обнови.“ Аз, когато изучавам музиката, аз имам една музика в себе си, сега аз може да ви кажа същинската музика, аз имам една музика, която свиря. Някой път свиря обикновена музика, музика на сенките. Но има една музика, която свиря, когато се намирам в най-трудно положение. Ако изляза и тъй времето е, както сега, и засвиря, веднага ще се измени времето. Ще изчезне всичката влага. Намирам се в бедно състояние, пари нямам. Като засвиря, парите идват сами по себе си, започват да се търкалят, на ваш език казано. Като видя, че идат повече, отколкото трябва,

спирам да свиря. Ако попитат: „Защо спря?“ Казвам: Ще се удавя, тия пари ще ме затрупат. Аз съм правил опити като свиря, камъните и те се вдигат и камъкът може да се вдигне от едно място да се премести на друго място. Ние сме правили опити, и като видим, че камъните започват да се кланят, спираме. Като започнат да се кланят камъните, казвам: Достатъчно, не искам повече. Или дойде безверието в мене. Седна да свиря на безверието и като свиря, това безверие изчезва, дойде вярата. Дойде в мене безлюбието, посвиря му, посвиря на злото, дойде любовта, че туй е музика.

Казвам: Сега ще учите, туй в мене не дойде така, главата ми побеля от опити. Може да питате, защо побеля главата ми? – От опити, някъде сполучливи, някъде несполучливи. Може да свиря една песен и да почернеят косите ми. Може да свиря и да се подмладя, туй за мене е играчка. Но не е в сметката ми да се подмладя, защото ще имам работа с младите моми, ще тичат подире ми. Всяка мома ще хвърли око, ще каже млад момък. Да оставим туй е веселата страна. Оправдавам тичането на момите, оправдавам и тичането на момците. За мене тичането на момите е благородно нещо, за мене това представя Божествена идея. Но не мисля, че трябва да отида и гоня мухите. Когато майката се занимава със своето дете, права е тя. Каквото да върши, всичко е добро. Ние започваме добре, но свършваме зле. Сега гледам някои турят яйца под квачката, започнал много добре, иска да се измътят, ходи на тия пиленца, дава им всяка сутрин просо. Казвам: Колко е благородна. Тя потупа кокошката, хване пиленцата, помилва ги, но гледам като станат пиленцата ярки, току както върви, хване го за врата, тури го на дръвника, вземе и отреже главата. Напълни тенджерата с топла вода, туря я в тенджерата, оскуби я, след това ха с ножа, извади това онова, червата. Тури я в тенджерата да се вари. Казвам: Този човек започва добре, но свършва зле. Не, не аз не искам тази наука, не ми харесва, тя е наука на разрушението. Ние започваме да измътим любовта, но като измътим пиленцата, ти вземеш и отрежеш главата на едно хубаво чувство. Ти не си ли като онзи, който заколил едно пиленце. Че малко философия трябва. Сега, този човек аз като гледам казвам: Слушай, ти намираш, че има погрешка в този човек, но ти в себе си не си ли заклал някое чувство, не си ли го оскубал, не си ли го турил в тенджерата? – Толкоз хубави твои чувства къде отидоха? Някой казва: „Аз не ям пилета, но продавам яйцата“, че продаването и изяждането за мене е все едно. Казва: „Не ям пилета, но продавам яйца“, но за мене продаването и яденето е едно и също. Аз ще го дам друг да го изяде. Никога не давайте вашите мисли да бъдат изядени от когото и да е. Има мисли, които трябва да се изядат, но нека мислите и чувствата да ги изяде някой, който може да те ползува. Някой ще изяде твоята мисъл и чувство, че всичко ще вземе и нищо няма да ти даде. Сега аз ви говоря, понеже вие имате Стоян, Иван,

Драган, но това не са (имена от) ваше отечество. Кои имена са от вашето отечество? Защото няма какво да се докачате – лорд еди-кой си. Затуй ние не можем да носим нашите същински имена, понеже ще се опетнят. Бога не Го знаем с Неговото същинско име, понеже ще се опетни името му. Името, което имаме за Бога не е истинско, защото ще се опетни. Човек, за да произнесе името Божие, трябва да има чисто сърце и постъпки. Като произнесеш името, да го произнесеш с онази любов, вяра и надежда, че Бог да бъде нещо велико; свят, в който ще имаш един свещен трепет. Като дойде всичко да ти стане приятно. Като помислиш заради Него, веднага и беднотията, и смъртта, и като умираш да мислиш заради Него. Ако си на умиране и щом мислиш заради Него, смъртта ще те напусне. Смъртта щом чуе това име, ще избяга. Сиромашията, щом чуе това име, ще се оттегли. Страданието, щом чуе това име, ще се оттегли. Туй е името, в което всички неща стават. И смъртта благоговее пред Него. Няма същество в света, което като чуе това име да не застане в трепет. То е Господ, пред Който всичко благоговее. Тази идея трябва да я носите със себе си, не я разправяйте на другите. Не я разправяйте навън. Питат: „Каква идея разправи Учителят?" Някой път аз мисля за Бога и така се тонирам. След като разправям, че не разбирате, забравям всички ваши погрешки, като произнеса името Божие. Тогава всички погрешки ще изчезнат, аз съм тих и спокоен. Казвам: Всичко е добро. В любовта няма мъчнотия, в любовта няма страдания. В Любовта няма недоразумения. В любовта всичко се обновява, има вечно блаженство. Казвам: То е хубав свят, дето да си почивам – раят е там. Гладни няма да бъдем, голи няма да бъдем.

Но сега да дойдем до земята. Сега какво трябва да се прави. Аз ще ви запитам друго. Вие с какво намерение слязохте на физическия свят? Мене ако питат, аз защо дойдох на физическото поле, ще кажа: Аз дойдох да си купя бои, да си купя само бои, понеже няма в горния свят. Дойдох да си купя бои, за да рисувам. Само за бои трябва да слеза. Трябваха ми, аз само за бои дойдох. Аз съм дошъл сега в музиката и боядисвам тоновете. Като срещна една тоналност, един тон, боядисвам. „До"-то боядисвам с червен цвят, да го познаваме, да се освободя. Другояче, всичките тонове са без цвят. Като го хвана веднъж, боядисвам го. Ще ви кажа, че „до"-то боядисвам с червен цвят, вие с какво го боядисвате? Аз ще ви кажа, че „си" боядисвам с ясно-син цвят. С червено и синьо боядисвам, след това започвам да произнасям. Как ще произнесеш синия цвят, как ще пееш? Един художник, който не може да пее, той не може да рисува. Аз съм се опитвал някой път да рисувам, но такива гарги съм рисувал – и в музиката, като запея и свиря хубаво, гениален художник съм, без музика, гарги рисувам, криви линии. Някой път аз се смея на себе си. Като река да рисувам, казвам: Така ли се рисува, няма линии, децата така рисуват /Фиг. 2/.

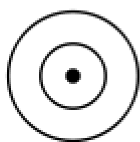

Туй око ли е, така не се рисува, два клепача има окото, горният клепач е бащата, а долният клепач е майката. Детенцето е окото, казват: „То е нежно детенце". Те го пазят. Да стане (голямо), да порастне, постоянно го чистят, мият. Бащата и майката казват: „Даровит син е той, всичко вижда навън". Клепачите се допитват до сина, питат го да види, синът отвътре разправя на баща си какво е видял и на майка си разправя. Те го чистят, а синът ги учи. Казват: „Синко, я погледни и ни кажи". Синът учи баща си и майка си. Синът учи клепачите. Писанието казва: „Синът ще ви направи свободни." Окото ще ви направи свободни. Ухото ще ви направи свободни. Носът ще ви направи свободни. Сега какъв опит искате вие да направим в музиката? Да направим някой опит, да ви накараме всинца да се разиграете, както седите. Или искате, както седите всички, един по един да си излезете навън? Аз може да ви изкарам всинца навън, един по един да излезете. Много лесно е, но не изведнъж. Аз ще ви свиря толкоз дълго време, вие ще се уморите и ще ме оставите. Всички може да ви изпъдя из салона. Ще мязам на онзи музикант тогава, който дал един концерт в Париж. Понякой път обичал да се захласва. Започнал един концерт и толкоз дълго свирил, публиката започва да го напуща, излизат всички, а той свири на естрадата. Най-после идва слугата и казва: „Господине, когато свършите парчето, можете да заключите". И вие понякой път сте ми държали такива дълги концерти. Имаше един Тенекеджиев се казваше мисля, славянски философ. Иде един ден при мене и ми казва: „Господине, пет минути може ли да ми дадете?" – Може. Влиза той и държи часовника си. Цели три часа ми говори. Слушах го три часа. Казвам си: Колко можеш да търпиш? – Като свърши казва ми: „Да излезем да се поразходим". Три часа ми говори, цитира, та ми дрънка, дрънка, казва: „Разбра ли?" Рекох: Разбрах. Та туй, което разбрах и на вас ви казвам. Три часа седяли ли сте вие да чувате дрънкане. И на себе си като излезе, казах: Никога да не дрънкаш, виждаш ли този, който ти говори, дойде за 5 минути, но говори 3 часа. Този човек, той е свободен, то зависи и от мен, аз можех да изляза от там. Държи часовника като англичанин. Англичаните имат хубава черта. Дал той рандеву някому, ти му отиваш на гости, но се извинява и казва: „Господине, имам рандеву, поканен съм, ще ви оставя вкъщи". Отива си. И ти може да си отиваш. Казва: „Отивам на рандеву", че ти си отишъл на гости, не държи сметка за това. Той държи сметка да изпълни своята длъжност, той ще поздрави госта си и ще си иде. Ти сега седиш, дойдат ти гости, говорят за новите идеи. Защо вярваш в това? Не, не, рандеву имам. Всеки един да бъде последователен на онова, което е дълбоко заложено. Всички искам да бъдете верни на вашата любов; всички

искам да бъдете верни на вашата вяра; всички искам да бъдете верни на вашата надежда. Бъдете доволни от дрехите, в които сте облечени. Или бъдете доволни от вашия стомах. Или бъдете доволни от вашите чувства. Или от вашата дихателна система. Туй, че може да дишате. После, радвайте се, че мислите. Радвайте се, че можете да мислите малко. Като станете помислете малко. Колко научни работи има? Една сестра казвате, че чете само Евангелието. Казвам: Спасително е, щото чете Евангелието. Кое трябва да четете в Евангелието? – Като четеш в Евангелието, трябва да възстановиш оригинала. Като започнеш да четеш Евангелието, трябва да имаш всичкия живот на Христа, с всичките апостоли от началото до края, като на кино да ги виждаш, тъй както е било неопорочено, не оттук оттам взето, това не е Евангелие, то е само една скица. По някой път трябва целият този процес във вашия ум да се възстанови. Когато аз мисля за Любовта, аз не мисля само за Любовта между двама души. Мисля за Любовта, която едновременно задоволява всички живи същества. Аз мисля вече за Любовта, че вече няма страдания, то е Любов. Любовта, която задоволява света – не е туй любов. Любов е туй, което поправя всичките погрешки. За мене Любов е туй, което възкресява хората, туй, което ги кара да живеят добре, без да се лъжат. Най-хубавото, най-красивото, това е Любовта. Дето видим хубавото, красивото, там е Любовта. Туй, дето не е Любов, оставете настрана. Любовта като дойде в безлюбието, туй място ще стане така ценно както Любовта.

Та казвам сега: Допуснете сега във вас Любовта да започне да действува, там, дето не е действувала досега. После като дойде новата Любов, изисквайте от нея да ви направи невидими. Вие трябва да се учите вече да се смалявате. Вие досега сте се учили да растете, а пък сте израстнали много и там е (всичката) ви мъчнотия. В дома си, жената иска да ти се скара, ти изведнъж се смали, че като те погледне да те не вижда, да изчезнеш пред нея. После, затъжи се за тебе, къде ли отиде? Започне да плаче, пак излез пред нея. Разсърди се, пак изчезни. Имаш да даваш пари някому, изчезни. Искат да те изпъдят от църквата като еретик, ти изчезни, после пак се появяваш. Че няма ли да всяваш страх във всичките. С благоговение ще те гледат хората, ако така може да се явявате. Сега вие ще кажете: „Учителю, покажи ни как“. В Париж един адепт правил един опит. Минава във висшето парижко общество и казва: „Аз може да ви покажа, как със своята мисъл може да спра един трен“. Качва се с графове, контове на трена и казва: „За да направя този опит, ще ми дадете огърлици, скъпоценности, пръстени, всички те ми са необходими“. Дават му всичко, качват се на трена и като тръгва трена, идва на едно място и казва: „Аз ще спра трена“. Като казва, че ще спре трена, той скача от трена, тренът заминава и той задига работите.

Никога не правете никакъв договор с дявола. Всякога той ще ви изиграе. Досега дяволът нито един договор не е изпълнил. Вие някой път мислите, че кой ще го застави? Кой ще го застави да изпълни туй, което ви е обещал? Нали вашият живот от какво седи? Всички вие сте хора на разочарованието. Казвате: „Така ли мислех“. Мисли, за това, което Бог може да ти даде, а не туй, което хората може да ти дадат. Не че е лошо, тия хора ще ти дадат нещо и ще ти го вземат. Един човек може да ти направи една услуга и той ще иска и ти да му направиш услуга. Единственото отношение е онова, което Бог върши заради нас. Ние трябва да разбираме Божествения свят, за да тръгне в нас правилно еволюцията в живота. Понякой път, аз се уча от вас. Знаете ли в какво отношение? – Понякой път аз разсъждавам и гледам, има някои хора, които 20 години вземат лотариен билет и са спечелили само по 200–300 лева. Казвам: Каква вяра. Двадесет години той вярва, че ще спечели. Аз бих желал да имам тази вяра. Аз като взема 3–4 билета и ако не спечеля намирам хубавата черта. Този човек ще вземе билет и казва: „Ще спечеля“. Казвам: Може би ще спечели. В най-големите противоречия, виждам добрата страна. Аз всякога като взема билета, зная ще спечеля или не. Питат някои: „Как го знаеш?“ – Туй, което може да направиш, ти го знаеш; туй, което не можеш да направиш, ти не го знаеш. Ако един цигулар може да вземе своята цигулка и да свири една вечер на сцената, може да вземе 20–30–40–50 хиляди лева, или една певица като разклати гърлото си с тия високи тонове, взема 50–60 хиляди лева на вечер. От какво зависи щастието? Как стана щастлив цигуларят? Да знаеш да свириш с цигулката. Има някои на физармоника свирят, но трябва да знаеш, без този лък, без тия пръсти, ти не може да свириш. Цигулката свири туй, което ти мислиш, чувстваш и постъпваш. Аз понякой път мисля, защо да свири цигулката? Той има мисъл и чувство. Ако нямаше тия мисли и чувства, не можеше да свири. Цигуларят в мене трябва да вложи нещо. Има един глас, който трябва да се вложи, може да свириш механически, пък може да свириш от душа, то е Божественото. Божественото в тебе, от душата ти трябва да излезе и да влезе в цигулката. Щом свириш така, ти свириш добре. Щом не влезе, ти имаш механическо свирене. Тук под лъжичката ти стане топличко, приятно. Аз го наричам магнетизъм в музиката. Всички тонове вървят по един закон. Всички тонове идат на място. Изгубиш този магнетизъм, нотите изхвръкват, няма с какво да ги свържеш. Това наричат вдъхновение на музиканта. Казвам: Ако вие всички дойдете до Божествената Любов, всички ще бъдете певци, ще можете да пеете. Я ми кажете, коя е любовната песен? Аз още като чуя една мома да пее, аз ще ѝ кажа ще бъде ли щастлива или не. И момъка като го чуя да пее, ще зная, ще бъде ли щастлив или не. Казвате: „Няма да оздравея, няма да оздравея“, туй музика ли е? Как ще пееш? – Ще оздравея. Пейте сега: Аз ще оздравея. Минорни гами има. Ти в една минорна гама не можеш да оздравееш.

Мажорна гама трябва да бъде. Изпейте ми сега тази песен „Аз ще оздравея". (Учителят пее: „Аз ще оздравея, аз ще оздравея, аз ще оздравея; здрав съм, здрав съм, аз ще оздравея".) Като че тази песен не се е пяла. Някой казва: „Отиде, няма да оздравея, няма да оздравея". Има любовни песни: „Ти не ме обичаш, ти не ме обичаш, колко съм тъжен". Или, „Ти ме обичаш, аз вярвам в тебе". Пей ти на своята възлюблена, пей така: „Ти ме обичаш". Как ще постъпиш сега, аз вярвам, ти ме обичаш. Попей тази песен. Ама не мога да я пея. Думата „не мога" в Любовта не съществува. Ще туриш „мога". „Не мога", ще напишеш „Не, мога".

Коя песен да изпеем сега? – Толкоз образци съм ви дал. Например песента „Махар Бену", или „В начало бе Словото", или „Бог е Любов". Как бихте изпели вие „Бог е Любов"? (Учителят изпява „Бог е Любов" грубо, рязко.) Не може така. Сега как ще изпеете „Бог е Любов"? За да пеете „Бог е Любов", трябва да имате един узрял плод; който иска да изяде този плод, трябва да има хубава краска, да ви привлече, че да се зароди желанието да влезе във вашия дом, да го приемете на гости. Тогава може да пеете. Няма да пеете, като имате зелен плод, но като узрее плода. На един плод хубаво узрял, тогава вече можете да пеете. Ако искате Любовта, ще имате един светия, отгдето минава, той говори добре за хората. Тогава може да пеете. Той ще ви услужи да вземете като основен тон. В Любовта има основен тон, който трябва да вземете. Може да ви пея: „Любовта дава живот". Как да ви я изпея сега? – Ако ви я изпея тъй, както трябва, всинца, които сте болни и кашлите, трябва всинца да оздравеете. Не искам да пея, че като я изпея и вие не оздравеете, аз ще се компрометирам. По някой път вие искате аз да опитам. Аз съм готов на опити. Вие искате аз да направя опит, пък вие да не плащате. Половината от разноските, които аз ще направя, вие ще платите и половината, аз. Но аз да платя всичките разноски, ще бъдете тъй добри, никога да не очаквате, да не искате от мене. Турците казват: „И тъй да бъде, пак не вярвай". Ти, казва, ме обичаш. Но любовта винаги подразбира: Ти сееш едно семе, една ябълка, всякога имаш предвид, че ще израстне и ще даде плод. Ти идеш, трябва знание, трябва да даде благо. И във вярата, и в Любовта, всички неща имат свое проявление. Любовта трябва да се прояви. Когато ние обичаме някого, нашата любов трябва да се прояви чрез него. Ако не се прояви, едно от двете – или моята Любов не е била каквато трябва, или пък онзи предмет, към който е насочена Любовта, не я е използувал. И в Писанието имаме онази притча за талантите, които са дадени, те са три вида: онзи, с единия талант който не използувал Любовта, взема се от него. Талантът означава Любовта. Любовта във вас, трябва да внесе своя плод. Любовта, която имате, тя винаги ще се върне към вас. Всякога Любовта трябва да иде, да направи добро и да се върне при вас. Докато не направи всичкото добро, тя не ще се върне при вас. Когато се върне, вие ще бъдете радостни.

Казвам: Турете сега в ума си – „Ние трябва да служим на Бога, да служим на Любовта.“ Днес какво ще направим за Господа? Едно микроскопическо добро. Едно микроскопическо добро заради мен. Може да направя някой път микроскопическо добро. Аз имам две котки. Понякой път, като нямам работа, създавам си мъчнотии на себе си. Аз като се качвам горе, те пред мене вървят, по стълбата, спират се пред мене, качват се и двете. Защото като се кача, ще отрежа кашкавал, ще дам на едната, ще дам и на другата. Казват: „Няма работа, храни котките“, но после седят и двете пред вратата, пазят. Едната на едната страна, а другата на другата. Цяла нощ стоят, очакват ме. Защо? – Заради кашкавала. Аз вземам в друг смисъл. Казвам: Ако тази котка седи за малко – аз как разсъждавам за себе си? Ако тия две котки за малко кашкавал ме чакат цяла нощ. Аз като им дам малко кашкавал те са благодарни, казвам: „Аз при Божиите врата не може ли да чакам като тази котка“. Тази котка един добър пример ми дава. Аз излизам, давам кашкавал, давам и хляб по някой път. Те отвън седят без юрган, казвам: Похвален пример имат, заради мен. Казвам: За мене е отличен пример. Аз като тия котки не може ли да направя? Ако котките може да седят при моята врата, и аз може да седя при Божията врата, да чакам при вратата на Любовта и като излезе Господ, да получа нещо. Та казвам сега: Аз вземам и от котката пример. Понякой път и човешкото идва в мене. Някой път котките се преплитат в краката ми и мене ми иде да я блъсна. Един ден иде, че ме безпокои. Искам да се разправя, един джумбуш да направя, да я бия не е педагогическо, не е хубаво. Рекох, ще я изненадам и като я полях с вода, тя хукна и като слезе долу избяга и после в кухнята се е качила горе на печката да се суши. Като иде после ми казва: „Пак баня има ли?“ – Казвам: Като котката не сте се научили още да се къпете, с близане не става, баня трябва. Та вземете пример от животните. Човек от всичко трябва да се учи. Та казвам: Не са виновати котките. Те идват при мене, аз ги привикнах. Казвам: Две котки идват, може да разправям за тях, опитвам какъв е нравът им. Сега, като отворя вратата, влизат вътре. По-напред не влизаха, ако кажа влезте, тогава влизат. Има нещо в нас, което трябва да възпитаваме. Аз навеждам всичките наши мисли, всичките наши чувства и постъпки. Животът на земята седи да възпитаме своите мисли, своите чувства и своите постъпки. Този закон вие може да го направите. Казвам: Има една сила у човека.

Сега кажете, втория път каква програма да имаме. Кой от вас втория път ще се реши да пее; или за Любовта, или за вярата, или за надеждата една песен. Или за парици ще пеем, или за знания, или за здраве да пеем. Който от вас да пее, не искам така неприготвено. Един певец 10 години ще посвети, докато се научи да пее. Искам да направим упражнения, не да кажете: „Аз по вдъхновение пея“. Във вдъхновението погрешки няма.

(Учителят показва картината.) Какво ще разберете, биологически явления са това. Сега по свобода, кои от вас са готови за следния път за концерт. Искам най-малко двама, трима души на сцената да ми попеят съвсем нови песни, не стари песни, които сте пяли „Цвете мило, цвете красно“. Не, съвсем нова песен. Даже не и една песен, която сте пяли. Не и „Махар Бену Аба“. Тия всички сте пяли. „Мене ме майка роди, право да мисля, право да мисля и добре да чувствувам и право да постъпвам“. Или пък турете си някой друг текст. Но туй да ви бъде: „Мене майка ми ме роди право да мисля“, като пример. Или пък песента „Надеждата е път, вярата е постижение, любовта е обновяване“. Ето една нова песен. „Надеждата в мене е път, Вярата в мене е постижение, а Любовта в мене е обновяване“. Ето една песен за втория път. Хайде да видим, който може, но който ще пее, добре да пее, защото ще има една премия. На онези, които пеят добре, ще платим, а онзи, който не пее добре, даром ще пее. Тези, които няма да пеят добре, даром ще пеят. Тия, които пеят хубаво, ще им платим както, на един артист, преизобилно ще платим, той да е доволен и ние да сме доволни от пеенето.

Мото:

Христос е човекът на изобилната сила,
Христос е човекът на изобилната вяра,
Христос е човекът на изобилната любов.

Аз ще взема участие във вашия концерт. Хайде, аз ще ви свиря върху отворения и затворения ритмус, върху ритмуса на постижението.

XVII година.
8 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 24 ноември 1937 г., сряда, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1937_11_26 Великата работа на водата, въздуха, топлината и светлината
Младежкия окултен клас

ВЕЛИКАТА РАБОТА НА ВОДАТА, ВЪЗДУХА, ТОПЛИНАТА И СВЕТЛИНАТА

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Имаме/. – Може да четете. /Чете се темата „Защо гладът не се утолява?“/ – За другия път изберете седем силни думи, които вас ви се виждат силни. Напишете седем думи, които вие считате силни.

Гладът трябва да го проучавате не теоретически, но на опит трябва да проучавате глада. Никога не можете да говорите за туй, което не сте опитали. Не може да го разберете. Вашия глад опишете. Вие може да говорите за духовния глад, но вие трябва да го опитате, и умствения глад трябва да опитате. Има желание човек да учи, да чете, едно непрекъснато желание. А пък някой има, като го пращат в училище, той бяга от училище, няма никакъв глад. Някой казва: „Не ми се яде“, няма глад, карат го насила да яде. И гладът какво е, способност или чувство? Не е способност, чувство е. Счита се получувство. Първото нещо, което наполовина е чувство и има и нещо умствено примесено. Чувствува, но едновременно мисли как да го добие. Туй, което чувствува, започва да мисли той за него. Най-долното пробуждане на човешкия ум започва от глада. Разбира се гладът е едно предметно учение. Гладът е даден да се проучва. Човек трябва да го проучва. Френолозите казват, че отпред се намира туй чувство. Понеже гладът е тясно свързан с яденето, с обонянието, с вкуса, като помирише нещо хубаво има близка връзка. Гладът във всичките хора не е еднакъв. Някои хора обичат да ядат. У някои хора гладът е по-силен, у някои по-слаб. Например, вземете в тия зверове, в тях гладът е така силен, че ги кара да са свирепи. Гладът е, който прави един вълк да е свиреп. Като хване жертвата, ще я разкъса, ще задоволи своя глад. Най-първо човек трябва да възпитава своя глад, защото гладът ще го научи и на много лоши работи. Всичкото нещастие на човечеството започва от яденето. Всичките бели, които сега имаме, всичките раздори се дължат на яденето, се са за хляба. То е първото нещо. Ако се попитате защо сте нещастни? – Защото ядете. Защо не ви върви? – Всичко зависи от храненето на човека. Да знае човек как да се храни е възпитателният метод за глада. На това се основава. Гладът е едно непреодолимо желание. Сега във вас се заражда въпроса: „Защо да съществува желанието?“ – Защо вие да съществувате? Вие питате: „Защо съществува гладът?“ – Отговорът е,

защото вие да съществувате. То е все същото. Гладът е една потреба, проявление. Щом си гладен, ти вече може да си уверен, че живееш. Щом не си гладен... Щом си гладен, интересува те нещо. Първият интерес, който събужда в живота това е яденето. След яденето вече другите работи се събуждат. Следователно първият, който се събужда, то е гладът. Казват: „Господарю, стани!". Сега ти може да се разсърдиш на глада, понеже не те е събудил както трябва. Гладът е нещо, което събужда човека да стане да работи в живота. Може да се зароди другият въпрос: „Какво трябва да работи?" За да се отговори, какво трябва да работи ще ви кажа: Представете си, че някой ви пита, как трябва човек да ходи? Как да се научи да ходи? Е, как трябва да се научи човек да ходи? Че той вече има път. Винаги като станеш ще ходиш напред. Кое ходене е по-лесно: на равно, надолу или нагоре? Човек защо се е научил да ходи? Пак гладът го е заставил да ходи. Той най-първо не иска да се движи, но понеже е гладен, ходи. Предмета, който желае е далеч от него, а пък му е потребен, схваща че му е потребен, той прави едно усилие да дойде по-близо. Сега някой пита: „Защо идеш при мене?" Има някакъв интерес той. Някой вълк защо се приближава до овцата, или някоя лисица защо се приближава при кокошката, или малкото дете защо се приближава при плодното дърво? Или крадецът, защо се приближава при касата, или цигуларят защо се приближава при цигулката, или пианистът при пианото? Има една вътрешна потреба.

Казвам: Тъй като седите, вас ви занимават разни работи. Например, някой от вас седите, но науката още не ви занимава, не ви интересува. Интересуват ви съвсем посторонни неща. Чиста наука още не ви интересува. Запример, кой от вас го интересува оня свят? Казвате: „Оставете го". Като идея оня свят съществува, но накъде е оня свят? Или пък говорите за чистата наука, в какво да седи чистата наука? Какво ви интересува геометрията? Запример, един триъгълник, какво приложение може да има в живота? Представете си на едно дете разправят за една хубава круша, или учителят разправя на малките десетгодишни деца, че в еди коя си градина, на един километър далеч, минал и видял една хубава круша. Като им разправи веднага тия деца почнат да мислят за крушата; някои от тях планират как могат да минат като техния учител да видят градината. Като минат, ще започнат да мислят как да дойдат по-близо до тия круши. Затова е предметно учение да опитаме плодовете. След туй, след като са ги опитали, ще дойдат други хора, ще кажат, че са направили едно престъпление. Тогава ще ги питат по какви съображения са влязли, защо са яли и т.н., стане цял един процес. Работата е много проста. Учителят, разказвал за хубавата градина, за хубавите дървета, за онзи градинар, който направил градината. Отишли да купуват плодове. Сега някой като отиде в съвременните бакалници да си купи нещо, ако вземе

една маслина и я изяде, след него да кажем, може да дойдат сто души и всеки взема по една маслина – сто маслини, колко правят? Ако всеки, който дойде при крушата и опитва по една круша, вземе от хубавите круши, какво ще стане? За маслините е позволено, но крушите като дойдат, ако са от дребните, ще каже, както и да е, но щом са големи, не се позволява да се опитват. Онези умните, които продават плодовете, нарежат на малки парченца и казват: Опитайте!

Та казвам: Създадете си един начин за мисловна работа. Вие седите в училището и мислите, какво положение ще вземете в обществото. Хубава е тази идея. Какво положение ще вземеш? Хиляди положения има. Да допуснем, че във вас има желание сега да станете певец, всички сте кандидати. Имате глас, може да пеете. Колко от вас ще бъдат талантливи певци и колко от вас ще бъдат гениални? Сега в този клас, колко от вас могат да станат талантливи певци? Като дойде един професор по пеене да каже: „От него ще излезе един добър певец". Рядко са талантливите и гениалните певци, обикновенни колкото искаш. На певците другояче е устроено гърлото, после челото е другояче построено. Те са белязани. Хубавата круша е белязана, обикновенната круша и тя е белязана. Хубавата ябълка е белязана. Всичко талантливо е белязано. Талантливото почва с „Т", обикновеното с „О". Всичките хора все са белязани. Природата всинца ви е белязала. Ако вие проучвате вашия живот, един ден ще изучавате вашето родословие, като погледнете, ще видите през хилядите векове, дето сте минали, къде сте били, какви сте били, как сте работили? Вие, например, понякой път не може да си представите, защо страдате, или пък не може да си обясните, защо на някой човек му върви, във всичко му върви, пък на друг не му върви. Фиг. 1.9Имате АВ и ВА /Фиг. 1.9./. На АВ върви на този човек, но на този ВА не му върви. Защо не му върви? „А" отгоре надолу слиза, върви му и да не иска ще се търкаля. Върви му, понеже е наклонена плоскостта. А този „А" отдолу нагоре не му върви. Защо не му върви? Има голямо препятствие, тук се изисква усилие. На този човек не върви, защото е долу. Единият е горе, другият – долу. Този, който е долу не му върви, този който е горе, върви му. Представете си онези семенца, които са към повърхността им върви, тези които са заровени долу, не им върви на зародишите.

Та казвам: Понякой път в живота ви има едно препятствие. Има една страна – трябва да изучавате вътрешните условия на живота. Науката, която съществува е като един метод, като подбудителна причина да ви улесни в живота. Например, вие искате да пеете, да свирите, но подбудителната причина не е самото пеене за вас, ами подбудителната причина е друга. Искате другите хора да кажат: „Певец е той, гениален", туй ви интересува. Самото пеене не ви интересува. Или искате да бъдете

учен човек, не че вие имате любов към знанието, но да говорят хората. Не че е лошо да говорят хората за вас, но то е второстепенно. Ами че нека твоите хора да говорят добре за тебе. Ти имаш 75 милиарда хора вътре в твоята кръв. Нека те да говорят за вас, че сте учен. Знаете, какво нещо е 75 милиарда? На 75 места по хиляда милиона. Ами че малко ли са тези хора, да кажат: „Нашият господар е гениален човек." И тъй законът е вие сами да бъдете доволни от себе си. Когато вие сте недоволни от себе си, значи онези 75 милиарда, които разнасят храната казват: „Не го бива". Тогава светът каквото и да говори за вас те имат друго мнение. И какво е тогава? Вие се усещате неразположен, казвате: „Боли ме нещо". Защо си неразположен? Защото 75 милиарда ваш народ не е доволен от вас. Казвам: Ако вие бяхте научили процеса да се задоволявате и да пречистите вашата кръв преди всичко, в този живот да имате всичко. Вие още не сте се заинтересували, по кой начин да пречистите кръвта си. Вие се интересувате да бъдете музикант, вие се интересувате да бъдете красив, вие се интересувате да бъдете силен, но то са посторонни работи. Силата без чистата кръв не може да се прояви. Пеенето без чистата кръв не може да се прояви. Нищо в света без чиста кръв не може да се прояви. Чиста кръв трябва. Помнете: Първото нещо в живота е чистотата. Чистотата е един елемент, който е необходим за постиженията, които човек има. Това е не само на физическото поле. Този закон е същият и във физическия свят, и в духовния, и в умствения. Законът е същият. Без чистота придобиваш нещо и го изгубваш. Вие казвате: Чистота. Ако разбираш чистотата то е постижение в живота. Но тази чистота къде трябва да бъде? – В кръвта. Когато Мойсей дал закона животните да се ядат без да се яде кръвта им и затуй заколват животното да изтече кръвта и да остане месото. Не се позволява да се яде кръвта. Сега вие казвате: „Добре, как да станем чисти?" Как чистите ориза? Нали казвате чист ориз, зрънце по зрънце. Преди всичко, ориза го изчиствате да остане еднороден, само оризови зърна. Да допуснем, че някога искате да направите пилаф. Тогава взимат от хубавия ориз, който само едри и здрави зърна съдържа. Онези, които искат да направят хубав пилаф, избират само цели зърна, половините зрънца ги оставят и тогава пилафът е хубав, само от едри зърна. Най-първо ще изчистите ориза от камъчетата, след туй от изпочупените зрънца – второто положение. Тогава туряте вода да го измиете един път, два пъти, докато водата почне да става чиста. Щом има нещо във вас което ви безпокои, вие сте нечисти, нищо повече! Щом окото е нечисто, гложди те, някъде малка прашинка влязла, безпокои те. Ще го търкаш, вода ще туряш, ще го миеш, като махнеш прашинката, ще остане окото чисто, няма да те гложди. Значи, щом има нещо да ви безпокои, има нещо нечисто. Туй трябва да знаете: Всяко безпокойство показва, че има нещо нечисто. Философ можеш да бъдеш, безпокоиш ли се, нечист си. Майка, баща или учител, който и да е, ако се безпокои, има нещо нечисто. Трябва да се изчисти.

Сега диагнозата – Казва: „Неспокоен съм“. Нечист си. Недоволен си от живота. Нечист си. – „Мене не ми се живее“. Нечист си. – „Искам да умра“. Нечист си. Ако искаш да живееш трябва да бъдеш чист. Ако не искаш, нечистотата в живота ти ще донесе смърт. Крайният предел на нечистотата е смъртта. И тогава аз ви казвам: Прегрешението на Ева беше там, че като ѝ дадоха плода, не го уми. Нечистотата влезе вътре в човека. Тя изяде плода нечист и следователно, стана нечиста. Че вие имате едно желание, това е един плод. Желанията са в света, които създават нещастия на хората. Едно желание е плод на забраненото дърво. Че днес вие имате едно желание от дървото на познанието – доброто и злото. Тогава същият адепт казва и на вас: „Ако ядете от плода на това дърво, като Бога ще станете“. Като хапнеш, освен че като Бога няма да станете, но извън рая ще излезете и в живота каквото имаш, ще изгубиш – знание, богатство, здраве, всичко ще изгубиш. Да допуснем, че някой път вие се скарвате и във вас има желание да ударите той да познае, имате желание до го ударите в главата. Ако го блъснеш в главата или ще го осакатиш, или може да го убиеш. Възможно е за да се покажеш силен, да го удариш така, че ще го убиеш. Какво ти предстои тогава? 15 години затвор. Ако докажеш, че предумишленно си го уморил, веднага ще те турят на въжето. Ако се докаже, че при някакви причини си го извършил, тогава 15 години затвор. Твоето желание е да се покажеш, че имаш сила, но 15 години затвор има.

Та казвам: Най-първо трябва да се освободите от всички нечисти желания в живота си, защото падението на човека седи в желанията. Сега едно определение помнете: Щом си недоволен, нечист си. Тогава лечебното свойство е да станеш чист. По колко начина човек може да се изчисти? На физическото поле, тялото може да се чисти с вода. И отвътре с вода се чисти. И следователно, за вътре трябва да избираш най-хубавата вода. Някои от вас, колко вода пиете на ден? Казва: „Много вода не пия. По една чаша, по половин чаша.“ Мислите ли вие, че половин чаша вода може да очисти един човек? Мислите ли, че човек, който пие по една чаша вода е вътрешно чист? Всичките хора са вътрешно нечисти. Водата е като един елемент, да се разтворят нечистотиите, да се изхвърлят навън. Вторият процес е дишането. Дишането е процес пак на чистене. Кръвта не може да се прочисти без въздух. Въздухът играе същата роля, както водата за тялото, така и кръвта с въздуха се пречиства. Туй го наричат окисляване. Но окисляването е оня процес, при който нечистотиите, които са непотребни чрез горението излизат навън, а кръвта се очиства. Значи водата и въздухът пречистват. Третото, което чисти организъма, туй е топлината. В топлината ти не може да се топлиш, да се грееш, ако не се чистиш. Топлината е чистене. Четвъртото, което чисти, е светлината. Водата, въдухът,топлината и светлината са ония елементи, които чистят. Аз показвам пътят, по който може да се чистите. Чистотата е от великите

процеси на живота. Щастливият живот изисква абсолютна чистота. Тогава трябва да знаеш свойствата на водата, свойствата на въздуха, свойствата на топлината и свойствата на светлината – като процеси на чистене, понеже отт уй зависи проявата. Твоят талант, гений, успех в живота, зависи от тия работи. Това са четири неща необходими на физическия свят. Те са необходими на земята за да разбирате качествата на водата, качествата на въздуха, качествата на топлината и качествата на светлината. Тогава като влезете в онзи свят на талантливите, на гениите, вас ви трябва чистота. Вие говорите за надеждата. Надеждата е път, процес по който човек може да се чисти. Вярата е път, по който човек може да се чисти. И любовта е път, по който човек може да се чисти. Нищо повече. То е придобиване на чистотата. Надеждата е път за чистене и вярата е път за чистене. Надеждата е път за чистене на сърцето, вярата е път за чистене на ума, а любовта е път за чистене на душата. В една окултна школа, колко неща трябва да знаете? В надеждата трябва да чистите сърцето, във вярата трябва да чистите ума, в любовта трябва да чистите душата. Тогава, ако всяка сутрин не пречистваш сърцето, ако не пречистваш ума и ако не пречистваш душата, какво ще очакваш? Значи трябва да чистиш сърцето си.

Но ще започнете от водата. Водата, въздуха, топлината, светлината. Когато човек има една неестествена топлина на тялото, човек не е здрав. Всяка болест се дължи на нечистота в организма. Тази нечистота трябва да излезе навън. Та способните ученици ще намерите, ще намерите някои ученици, които знаят да се чистят, и то е голямо изкуство. Голямо знание се изисква да знае човек как да се чисти.

Какво се образува? Кое положение е по-завидно? – Отдолу нагоре да пробиваш земята или отгоре надолу? Има едно изречение, което казва: Той снема звезди от небето. Кое е по-хубаво, звездите да ги снемеш или да ги качваш? Какво разбирате под звезди? Сега в Холивуд има звезди. Вие всички знаете да снемате звезди. Няма някой, който да не знае да снема звезди. И децата знаят да снемат звезди. Звезда е туй, което привлича вниманието. Звезди се наричат великите хора в света. Онези, които изучават пророчествата казват: Звездите щели да снемат. Онези, големите звезди на небето, никой не може да ги снеме. Де ще я туриш? Как ще снемеш слънцето? То е толкоз милиони пъти по-голямо от земята, къде ще го туриш? Няма място. Къде ще го туриш? Пък има звезди по-големи и от него. Тук има обикновени човешки звезди, които се снемат. Тия звезди щели да паднат. После има звезди горещи, които светят в пространството, Малки телца, които се движат. Има звезди, в дадения случай те означават великите хора в света. Те са звезди, които трябва да ги снемаме, да приближим близо до себе си, да четем техните книги. Четеш една звезда,

учиш се от тази звезда. Запример, Бетовен е една звезда музикална. Моцарт е една звезда музикална. Бах е една звезда музикална. Шуман е една звезда музикална. Аз ви привеждам тия примери, защото има един естествен път на човешката мисъл, има едно течение на човешките чувства. Има едно течение във физическият живот, в духовния и в умствения живот има едно течение. Щом влезеш в едно течение ти трябва да вървиш с това течение, или то ще те изхвърли, ти оставаш надалеч. Ако не вървиш във физическото течение, ще останеш назад. И в света на духовното течение трябва да вървиш, заедно, паралелно трябва да вървиш. Сега вие взимате естественото течение.

Сега ще ви дам една задача. Всеки да купи по сто грама хубав ориз, да го изчисти и да преброи зърната. Сто грама всеки един от вас ще вземе, ще го очисти най-първо от камъчетата, ще преброи зърната, ще го измие и ще отбележи колко пъти го мил. Като го изчистите от камъчетата, ще ги преброите и тях. Тогава ще го сварите и ще го изядете. Няма бързо да го изядете, но ще го ядете с всичкото разположение като една задача. Ще го изчистите и от счупените зрънца. Ще намерите най-хубавия ориз. Най-хубавият ориз за пилаф как се нарича? – Ризон. Аз ви давам тази задача понеже е лесна. Да ви кажа да го посеете е трудна работа. Много мъчно се култивира ориза. Дето се култивира ориза, много малария има, болести има, понеже е влажно. Оризът обича много водата. След като изядете ориза питайте го: „Какво те накара да растеш в тази вода, а не на сухо“. Попитайте ориза да видите какъв отговор ще ви даде, защо избрал водата? По-рано няма да го питате, но след като се сприятелите, тъй приятелски ще го запитате. Той не е разположен да отговаря. Трябва да го разположите, да ви каже кои са подбудителните причини. Другояче ще ви каже, че това не е ваша работа.

Втория път пак ще говорим за ориза. Изпейте една песен на ориза. Сега въпрос да не става, че ориз ще ядете. Никой никому няма да разправя. Не казвайте каква задача ви е дадена. За задачата имате право да говорите, след като сте я свършили: купили, очистили, сварили, изяли и като минат няколко дена, тогава може да говорите. Сега всички ще мълчите.

Изпейте: „Аз в живота ще благувам“, особено като се яде ориз. /Изпяхме песента/.

За през седмицата да бъде за размишление великата работа, която водата, въздухът, светлината и топлината вършат на физическия свят. Работата, която водата извършва, която въздухът извършва, която топлината извършва, и която светлината извършва. Това да ви бъде като предмет на

размишление.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
9 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 26. XI. 1937 г., петък, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1937_11_28 Служене на Бога
утринно слово

СЛУЖЕНЕ НА БОГА

Размишление.

Често наблюдавам онези, които страдат. Някой казва: Не може ли без страдания? – Може. Щом не искаш да страдаш, ще си вземеш багажа и хайде, на онзи свят! Докато си на земята, ще страдаш. Ти искаш да живееш на земята без страдания. Това е невъзможно. Ако не страдаш, не можеш да се радваш; и ако не се радваш, не можеш да страдаш. (Учителят чете от книгата „Големи и малки придобивки“, II том, VII год. на общия окултен клас). „Всяко разбиране на нещо е пауза, почивка, мълчание.“ За да си почива, човек трябва да разбира радостите и страданията. И певецът се нуждае от паузи. Първо поема въздух и започва да пее; пак поема въздух и пее. Въздухът е необходимост за певеца. Ако въздухът постоянно влиза и излиза, певецът няма да има нужда от паузи. И цигуларят се нуждае от паузи. Като движи лъка си отгоре-надолу и отдолу-нагоре, пак си служи с паузи.

Ще ви прочета откъслек от писмото на една французойка от Париж. „В моя живот, често на колене в скръб, аз чувствах откровенията на природата – нейните чудеса. Всичко това душата ми привличаше с разположение. Камъкът, тревата, животното се привличат към такава душа. Великото, безсмъртното сърце минава през всичко. Често, подпряна на едно дърво, чувствах силата му. И му говорех с всичката си искреност: Мой мили братко, дърво! И аз го обичах, както се обича едно човешко същество. Какво велико братство съществува между най-скромните до най-възвишените! Често, татко мой, изчезваше преградата между небето и земята. Душите ми помагаха. При разходки всред природата, бях принудена да положа ръцете си върху сърцето, за да не се пръсне. Такава голяма красота владее в природата!“

Горният цитат показва, че има будни души, които разбират нещата. Те влизат в контакт с дърво, с растения и ги чувстват близки, като човека. В заключение, казвам: Докато не обикнем нисшите, малките същества, не можем да обичаме висшите. Виждаш муха или червейче. Не се отнасяй с пренебрежение към тях. Червейчето, например, учи търпението, но и вие ще се учите от него. Какво писмо бихте написали вие на познатите във Франция? Първо бихте се похвалили, че имате Учител. Лесно е да се хвалиш, но прилагаш ли учението му? Ако се хвалиш само, приличаш на цигулар, който само отваря и затваря кутията на цигулката, за да покаже, колко хубава цигулка има. После ще говори само на теория, как се свири.

Обаче, на практика нищо не знае – не може да свири. Музиката не се изявява само чрез инструмента, но и чрез човешката душа. Значи, доколкото човек може да владее инструмента, дотолкова той е негов господар. Цигулката оживява в ръцете на големия майстор. Ако остане мъртва в твоите ръце, ти не си музикант. И цигулката, и лъкът трябва да оживеят в ръцете на цигуларя. Но и ръцете му трябва да бъдат живи. Не можеш да свириш, ако имаш една лоша мисъл и едно лошо чувство. Технически може да свириш, но не и с душата си. И аз сам съм изпитвал това. Когато говоря за музиката, не мислете, че е лесно да седнеш пред пианото, или да вземеш цигулката и да свириш. В човека има един вътрешен инструмент – пиано, орган, цигулка, китара. Всички инструменти са в човешкия ум. Ако се научите да свирите добре на своя вътрешен инструмент, и на външния ще свирите добре. Не е лесно да вземеш един инструмент от дърво, като цигулката и, при свирене, да накараш хората да заплачат.

В една от лекциите си аз ви говорих за отворен и затворен ритмус. Казах, че ще свиря някога, да ви дам модел от тези ритмуси. Според мене, затвореният ритмус е мелодичен, а отвореният – хармоничен. Когато тоновете вървят един след друг по време, имаме мелодия; а когато няколко тонове звучат едновременно, имаме хармония. По произход, мелодията е по-нова от хармонията. Добрият певец или музикант се познава в обертоновете. Много цигулари съм слушал, но особено впечатление ми направи един ученик от Варненската гимназия. Приятно ми беше да го слушам. Той вземаше обертонове. Това беше хармония. Когато пеете или свирите мелодия, и хората не искат да ви слушат, причината за това е затвореният ритмус. Значи, отвореният ритмус е хармония, а затвореният – мелодия. Досега вие не знаехте нищо за двата ритмуса. При затворения ритмус се обикаля около едно и също нещо, поради което се отегчаваш и изпитваш неприятност. Обаче, трябва да имаш един отворен ритмус, отдето можеш да излезеш. Но и в това не се дохожда до смисъла на живота. Този ритъм е на веселието, ритъмът на победата или всепобеждаващият ритъм. Той има и спомагателни ритмуси, т. е. има отглас. Например, когато един човек ви обича, неговата любов трябва де има отглас във вас. Никой никого не може да обича, без отглас на неговата любов. Любовта е песен на живота.

Следователно, когато казвате, че хората не ви обичат, подразбирам, че нямате обертонове, т. е. няма хармония във вас. Изкуство е хората да се обичат. Това е велика наука! Трябва да се учите. – От кого? – От Бога. – Защо? – Защото Бог е Любов. И ако се вслушвате в Божественото начало, вие можете да се учите. Тогава животът ви ще се превърне на песен. Когато ангелите възвестиха идването на Христа, те пееха. С това те искаха да

кажат, че иде нов живот на земята. Те пяха навреме. Значи, музиката и пеенето имат свое време, кога да се изявят, и начин, как да се изявят. Например, искате да изговорите израза „мога да кажа“. Ако го изговорите бързо, ще имате едно въздействие; ако го изговорите тихо, бавно, ще имате друго въздействие. В първия случай думите ще прозвучат музикално. В бързото изказване на думите „мога да кажа“ няма обертонове, няма широчина. Направете опит да изговорите бързо изразите „аз съм добър човек, аз съм учен човек, аз съм справедлив човек“ и после бавно, да видите, де има по-голяма музикалност. Една от задачите на ученика е да говори музикално. Това се отнася до всички хора.

Казвате: Не ме разбират хората. Защо не те разбират? Аз съм дошъл до заключението: когато ти не разбираш Господа, и хората не те разбират. Ако разбираш Господа, и хората ще те разбират. Това се отнася и до мене. Щом видя, че хората не ме разбират, аз се запитвам: Аз разбирам ли Господа? Дръжте правилото: когато хората не ви разбират, търсете причината в себе си – и вие не разбирате Бога. Хората се съмняват във вас. Значи, и вие се съмнявате в Господа, или в някой човек. Когато хората не са искрени към мене и правят някаква политика пред лицето ми, това показва, че и аз имам такова отношение към тях. Не е въпросът, като се явиш пред Господа да говориш и мислиш добре, а като се отдалечиш, другояче да мислиш. Помнете: Каквито са отношенията ви към Божественото начало, такива трябва да бъдат към всички. Колкото и малка да е моята погрешка, аз пръв я виждам. Малката погрешка причинява големи пакости в живота. Като знаете това, изправяйте първо малките си погрешки, защото те довеждат човека до големи страдания.

Мнозина запитват, кога ще се оправи светът. – Оправете най-напред вашия свят. Нека всеки се запита: Оправен ли е моят свят? Какво е положението на моите поданици – моите мисли и желания? Служат ли ми те, както трябва? – Ако не ти служат, и ти имаш вина към тях. Колкото си отговорен ти за непослушанието им, толкова са отговорни и другите. Сега и вие, със своите мисли и желания, очаквате да влезете в Царството Божие. То е все едно, да напълните главата си с паразити и да мислите, че имате достъп до благородни хора. Още на вратата, те ще ви посрещнат и ще кажат: Идете най-напред на баня, очистете се добре и след това елате при нас. Знаете ли, че ако отидете нечисти на небето, ще бъдете добре приети? Там ще ви съдят и за най-малката погрешка. Човек трябва да бъде съвършен. Всеки вижда големите грехове; те не причиняват толкова пакости, както малките. В големия камък не можеш да се блъснеш, но малкият ще те спъне. Малките неща спъват развитието на човека. И най-малката отрицателна мисъл може да отклони човека от правия път.

И тъй, на всички предстои да имате откровение. – Кога ще дойде то? – Когато бъдете готови. – Кога ще дойде Господ при нас? – Когато вашето сърце, вашият ум, вашата душа и вашият дух бъдат готови да Го посрещнат. Тогава ще дойде Бог в Своето царство и ще ви даде власт над всичко. Но ако умът, сърцето, душата и духът ви не са готови, Бог ще отложи Своето идване. Той ще ви остави да ви изядат зверовете в рова. И царете, които ви преследват, както Данаила, ще излязат срещу вас като лъвове, вълци, мечки. Вие ще пъшкате под ужаса и мъчението, под своята тежка карма. Ще кажете, че ще се изправите в друго прераждане. Това не може да ви спаси. Ако не използвате сегашния си живот, бъдещето прераждане не може да ви спаси. Който не използва сегашното си прераждане, ще остане назад. Ако не използвате условията на този живот, бъдещия живот ще се намерите в Сахара. Ако използвате сегашните условия разумно, очаква ви светло бъдеше. Всеки ще седи под смоковницата си, от нищо несмущаван. Извори ще текат около него, птички ще му пеят. Децата, жената му ще го обичат, приятелите и познатите му ще го почитат. Вашето добро зависи от сегашния ви живот. – Като умрем, всичко ще се оправи. – Аз не желая да умрете такива, каквито сте сега. Желая ви да живеете 100 – 120 години на земята, но разумно да използвате условията на живота. Само така ще разчитате на добрите условия в бъдещето.

Не се обезсърчавайте. Не мислете, че в бъдеще ви чака нещо по-добро. Не ви обезсърчавам, но казвам, че ако изгубите сегашните условия, трябва да чакате хиляда години, за да се върне сегашното. Понасяйте всичко с търпение, за да придобиете нещо по-добро, което ще ви радва. Предупреждавам ви, да не изгубите условията. Колкото и да е малко едно добро, направете го, не отлагайте. Колкото и да е малко желанието ви, реализирайте го. Ако през ума ви мине една светла мисъл, колкото и да е малка, приемете я. Тя повдига човека. Тя облагородява неговото сърце, осветява ума му, разширява душата му и укрепва неговия дух. Повтарям: Не искам да ви обезсърчавам, но обръщам вниманието ви, да не сте нехайни към себе си. Вие гуляете с приятелите си, за нищо не мислите. Казвате: Да се почерпим! – Ще се почерпите, но ще изгубите добрите условия, ще изгубите времето. Когато влезете в новата епоха, извикайте Господа, извикайте приятелите си и направете голямо угощение. Ако гуляете, преди да сте влезли в новата епоха, вие сами се излагате на опасност.

Ще приведа един пример от американския живот. Десет души американци се събрали в един хотел да гуляят. В това време хотелът започва да гори. Всички бягат, викат: Хотелът гори! Десетимата седят спокойно и се забавляват, не обръщат внимание на виковете. По едно

време пламъкът нахлува в стаята им. Тогава те разбират, какво става и започват да викат: Помощ, помощ! Хотелът гори! Те се стреснали, на последният момент. Сега и на вас казвам: Хотелът гори! Откажете се от вашите гуляи! Излезте навън, там да гуляете. Докато сте в хотела, никакъв гуляй не се позволява.

И днес хотелът гори. В горящия хотел не се позволява никакъв гуляй. Излезте навън, докато пожарът престане. Щом се изгаси, влезте пак вътре. Тогава отново ще започнете работата, която предстои да свършите. Когато хотелът гори, нямате право да гуляете. Щом престане да гори, гуляйте, колкото искате. Следователно, когато Бог ви дава някаква работа, откажете се от всички удоволствия. Щом свършите работата си, имате право да си почивате, имате право да се удоволствате. Няма по-велико нещо от това, да свърши човек една работа за Бога. Каквато работа и да ви се даде, нисша или висша, работете за Бога.

Като наблюдавам хората, виждам в тях един аристократизъм. Те мислят, че са нещо особено. И вие някога си мислите, че сте станали много духовни, свети хора. Иде някой при мене, с някакво неразположение, иска да ми говори нещо. Погледна го и му казвам: Друг път ще те приема, зает съм сега. Той си отиде недоволен. После го настигам и го питам: Ако ти беше на моето място, как би постъпил? Щеше ли да отложиш работата си? Ето, аз отлагам работата си и ти давам съвет, как да се лекуваш. Забелязал съм, че когато не приема някого, по-скоро оздравява. В продължение на една седмица, той ще бъде здрав. Ако го приема веднага, по-мъчно оздравява. Трябва да мине една година, за да оздравее. Като не приемам някого, правя грешка, но поне съкращавам страданията му. Казвам: Хайде от мене да мине. Давам нещо от себе си, и той оздравява по-скоро. И вие, като направите една грешка, не съжалявайте, но изправете я. Изпратете една добра мисъл и едно добро желание на онзи, към когото сте сгрешили. Така и грешката си ще изправите, и на него ще помогнете. Помагайте на хората, както можете. Ако не можете по физически начин, поне мислено помагайте. Преди да си отиде някой вкъщи, твоята добра мисъл да го настигне още по пътя.

Французойката, която ми писа писмото, казва, че ме виждала, как се разхождам в стаята си. – Има хора, които виждат отдалеч. Желая ви да виждате, какво прави Бог в света, както тя вижда мене. Кажи си: Както тя вижда, така и аз трябва да виждам Онзи, Който е създал земята. Докато си в безлюбието, не можеш да виждаш. Щом виждаш, ти си в любовта. Безлюбието е сляпо, а любовта – с отворени очи.

Сега, аз ви говоря за любовта, за да прогледате, да не бъдете слепи. Говоря

ви за мъдростта, за да чувате, да не бъдете глухи. Говоря ви за любовта, за да говорите сладко, да имате сладчина в устата си. Някога и аз говоря високо, повишавам тона си. Някога говоря тихо, спокойно. – От какво зависи да говориш високо или тихо? – И от вас, и от мене. Така трябва да се говори, че да не грешиш, т. е. да не се товариш. Някога грешката тежи повече от товара на хамалина. Като свали товара от гърба си, хамалинът веднага изпитва лекота. Обаче, дойдеш ли до погрешката, със седмици носиш тежестта й. Духовните тежести се носят по-мъчно от физическите. По-добре е да излизат сладки думи от устата ви, светли мисли от ума ви, благородни чувства от душата ви, отколкото да се храните с отрицателното. Бъдете носители на най-хубавите неща. Само това ще ви спаси. Отворете сърцето и ума си, душата и духа си за великото в света. С други думи казано: Работете върху сърцето и ума си, върху душата и духа си. Станете слуги на сърцето и ума си, на душата и на духа си. Няма по-велико нещо от това. Който се научи да служи на своето сърце и ум, на своята душа и дух, той се е научил да служи на Бога. Това е велика наука. Казано е в Писанието: „Да възлюбиш Господа с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила.“ Това предстои на всички: Да слугуваме на сърцето, на ума, на душата и на духа си. И тогава, като дойде Господ, да ни даде власт и сила да подчиним на себе си всичко онова, което ни е спъвало.

Сега ще ви кажа нещо, а вие само ще слушате: Буди! Изгрява слънцето на моя дух. Да бъде волята Божия!

Будим! Изгрява слънцето на нашите ангели. Да се въдвори царството на Отца Нашего на светлините.

Будите! Изгрява слънцето на великия Господ на мира в нашите души. Да обнови Господ нашите сърца със своята сила.

Будят! Изгрява слънцето на всички слънца в нашите духове. Да ни даде Господ живот, здраве, свобода.

Вярвам в Тебе, Господи, Който си ми говорил в миналото.

Вярвам в Тебе, Господи, Който ми говориш сега.

Вярвам в Тебе, Господи, Който ще ми говориш в бъдеще.

Да се слави Името Ти, и в Твоята Слава да живеем ние!

Да се въдвори Царството Ти, и ние да участвуваме в Твоята радост!

Да бъде Волята Ти, както горе на небето, така и долу, на земята! И ние да работим с Тебе заедно.

Амин! – тъй да бъде!

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

9. Утринно Слово от Учителя, държано на
28 ноември, 1937 г. София. – Изгрев.

1937_12_01 Музикално утро. Седемте принципа
Общия окултен клас

МУЗИКАЛНО УТРО. СЕДЕМТЕ ПРИНЦИПА

Отче наш.

Човек все се стреми. Има един стремеж в него. Този вътрешен стремеж, това е Божественото начало, което се проявява. Под думата „организиран“ ние разбираме нещо, което е на физическото поле. Божественият свят е една вечна хармония. Външната страна на хармонията ние наричаме музика. Музиката ние я считаме за забавление. Когато говорим за музика, ние разбираме, че тя принадлежи на човешкото съзнание, не на обикновеното съзнание. Защото в съзнанието на животното има едвам сянка от музика. И в самосъзнанието е малко. Музиката принадлежи на човешкото свръхсъзнание, на човешката душа и дух. Музиката е способност. Тя има изработена форма. Сега, разбира се всеки един от вас трябва да се заинтересува, да изучава музиката. Както се е развивала музиката, тя е едно спомагало. Не считайте музиката нещо като мода. Някой път вземат музиката като френската мода, защото и в музиката има мода. Всеки може да си тури мода, да пее, каквото иска. Това не е грях, не е престъпление. Но външната мода, това не е още музика. Музиката има връзка със съзнанието. Когато говорим за музика, разбираме, че тя излиза отвътре, от душата излиза. Много мъчно е да се постави тя на един инструмент, на дърво или на някоя медна жица. Ще свириш ти на цигулка и ще покажеш музиката! Много мъчно е това! Или пък ще пееш чрез малката ципица, която има човек!

Та казвам: Когато човек е музикален, той има светлина. Има една светлинна музика. Светлина трябва да има човек. Без светлина не може да има музика. Музиката е свързана и с красотата. Всички музикални хора трябва да имат красива душа. Душа, която не е красива, не може да има музика, не може да я прояви.

Музиката представлява красотата, хармонията на човешката душа.

Сега може да имаме едно музикално забавление. Не искам да критикувате. Оставете вашата критика. Какво разбирате под „критика“? Най-първо трябва да възприемеш нещата тъй, както са. Има една вътрешна страна. Какво ще критикуваш хляба? Най-първо ще се наядеш хубаво и ще видиш неговия (вкус и хранителност). И после ще си дадеш мнението. А пък тъй, като видиш хляба отвън, още не познаваш хляба. Формата на хляба не е хляб. И вкусът даже не е хлябът. Но хранителността, която той може да има и която може да ти даде нещо, това е хлябът. Вкусът му не е най-

същественото.

Та не се поставяйте критически. Някой път се поставяте критически: „Пея ли хубаво или не?“ Това, което за едни хора е хубаво, за други не е. За светския човек религиозната музика не е приятна. Или за религиозния човек светската песен не е толкоз хубава. Някои искат религиозни песни. Религиозните песни са песни на чувствата. А има една музика на ума. В нея има хармония. Мисълта си има своя музика. Чувствата също. На чувствата трябва да им свириш. Те са деца. А умът едва сега е започнал. Чувствата само обичат да слушат музика, приятно им е да слушат. А ония, които се занимават с музиката, които са направили инструмента, те искат да прекарат музиката чрез мисълта.

Научете се да пеете. Или поне научете се да чувствувате. Правилно да чувствуваш е музика. Правилно да мислиш е хармония. И правилно да постъпваш е хармония. Някой ще каже, че без музика може. Без музика не може. Не е във външната страна на музиканта. Някои от нас сега ще пеят. Ние няма да пеем художествено, значи нещо изработено по всичките музикални правила. Не можем да пеем така. Но ритъм да има в песента. А пък песента да е художествена, това значи да е изпълнена така, че да няма никаква погрешка. Такова пеене не може да има тук. И свиренето не може да бъде такова. Даже и най-големите свирци на пиано все съгрешават. Има едни погрешки, които не зависят от тях, например инструментът не е какъвто трябва, после пръстите не са подвижни, някои от пръстите не се подчиняват на законите на музиката: първият пръст или вторият, или третият, или четвъртият. Или ако свири с лък, има някой мускул в ръката, който пречи. Или някой не може да пее, понеже се е карал тая нощ, а ти го караш да пее. Или пък е ял люто, или е пил студена вода и капилярните му съдове не са така хармонични.

Сега ще имаме едно музикално утро. Не музикална вечеринка, а утро.

Та в музиката всички трябва да бъдете свободни. И всички да станете равни. Всеки ще седне както при яденето. Никой няма да обръща внимание на яденето на другите. Да ти е приятно, че всеки яде. И колкото ти дадат, да не гледаш на количеството. Не е до количеството, а до качеството на храната. После в музиката няма туй, кой какво място е взел, че да е по-близо. В музиката има определено място, колкото си по-близо, толкоз по-зле. Колкото си по-далеч, толкоз по-добре е. Та музиката, хармонията ще постави хората на техните места. Само в музикалния свят всяко нещо е на мястото си. В немузикалния свят нещата не са на място. Един музикант, гледаш, поставя нотите на местата им. Според мен всяка нота е разумно същество. Той ще я постави на мястото ѝ, „до“ ще го туриш

някъде.

В музиката имате някой път такт 2⁄4. Четирите е братът, а двете – сестрата. Трябва да угодиш и на сестрата и на брата. Те не са стари хора, млади хора са. 2⁄4 е жив, игрив такт.

После, имате такт 3⁄4. Те са живи тактове. 3-те е братът горе, той е капелмайсторът. А пък отдолу е бащата. Песента „Сила жива" е с такт 2⁄4. А пък дайте някоя песен с такт 3⁄4. „Грее слънцето". Да оставим това. Те са теоретически работи. Как ние схващаме, туй е закон на съзнанието. Трябва да имаме едно отлично съзнание, за да схващаме. Не само да пееш ноти, не само да ги слушаш, но душата трябва да участвува. Музика е, доколкото хората изразяват този вътрешен Божествен стремеж. Та когато говоря аз за музика, подразбирам съзнанието, проявлението на човешката душа.

Сега какво имахме за днес? Колко от вас сте се проявили, са приготвили нещо музикално? Кой ще излезе да пее сега първият? Сега у вас се ражда един страх, че има критици. Няма критика. Критиците отпосле ще дойдат. Нека да излезат най-първо, ония най-даровитите, гениалните. Ако не искат гениалните, нека да излезат талантливите. И те ако не искат, нека да излезат обикновените. Нека да започнем с обикновените. Който както се е приготвил, да изпее. (Една сестра пее: „Мен ме майка роди право да мисля, право да чувствувам". После тя изпя и втората песен: „Надеждата в мен е път.". Друга сестра изпя същите песни.)

Не се стеснявайте. Стеснението нищо не постига. Да се отпусне човек, за да излезе нещо. Като се стеснява човек, той загазва. (Един брат и една сестра станаха. Братът свири на цигулка и едновременно сестрата изпя същите песни. Един брат изпя една песен. Друг брат изпя една своя песен, свой текст и своя мелодия.)

Втори път ще има повече. Иска се голяма свобода!

Надеждата е на физическото поле. Вярата е в духовния свят, а пък Любовта е в Божествения свят. Та трябва да има връзка.

То е лесна работа да се изпеят тия думи. Каква мъчнотия има в това да изпееш тия думи: „Мен ме майка роди." Това е един естествен ритъм. Не е художествено, но ритъм има. Може да се разработи. (Учителят пее рязко: „Мен ме майка роди".) Не така! А пък, ако туриш в пението малко чувство, че е страдала като те е раждала, тогаз другояче ще пееш. В музиката човек трябва да бъде много разположен, да няма никакво стеснение.

После, вие изпоплашихте хората. Сега всеки го е страх.

Даже и говорът е музика. Някой път говоренето е еднообразно. Как трябва да се вземе: „Мен ме майка роди да мисля право“. (Учителят пее тъжно и протяжно тия думи.) Много е тъжно. Всички сте в затворения ритмус. Много е трудно тогаз. Трябва да мислим музикално. Сега трябва да се насърчите, че можете да пеете. То е хубаво да пееш и да те осмеят хората. Всички неща първоначално не започват музикално. В началото има и дисхармония. Отпосле идва хармонията. И светът не е почнал с хармония. Първоначално е имало голяма дисхармония, и после постепенно идва Божественият ритъм.

Докато човек се научи да мисли и да чувствува правилно, много е трудно. Най-първо се явяват кисели мисли, чувства и постъпки.

Каквато и да е песен, изпейте! Колко души има още, които са готови да пеят? Други няма ли? (Брат Симеонов изсвири песента, дадена от брат Йордан Харалампиев.)

(Учителят пее: „Надеждата е път за моето сърце. Вярата е постижение за моя ум“.)

Аз съм дал една форма за ритъма на българите. (Учителят свири в духа на българските народни песни.) Трябва да се мине от един затворен ритъм в друг ритъм. (Това, което Учителят изсвири имаше две части: двете части бяха от различен характер.) В първия мотив препятствията са по-малки.

Когато човек пее, мислите и чувствата се предават. Българската песен, както и да я пееш, няма разрешения. Тя оставя нещо тъжно. Бъдещият ритъм в какво седи? (Учителят изсвири друго нещо.) Това е отворен ритъм. Дава надежда. Този е ритъмът, който трябва да дойде до победа! (Учителят пее: „Мен ме майка родила право да мисля, добре да чувствувам и добре да постъпвам“.) Човек трябва да бъде весел. Във всичко трябва да вижда хубавото. Сега човек като пее, в бъдеще това пение ще се усъвършенствува, ще стане художествено. Страхът трябва да изчезне. Понеже сме излезли от животинското царство, та страхът препятствува на музиката. Ние сме били под робство. И сега като станеш да пееш, робът се проявява, и не може да пееш. Страхът е основа, подложка отдолу, върху който човешкото съмнение седи. Съвестта е турена точно върху страха. В страха са корените на човешкото съзнание. Той не трябва да излиза горе. Като стане човек музикант, ще мине състоянието на страха. Всякога най-жестоките хора са най-страхливи. Понеже го подтиска, то като дойде време, иска да си отмъсти. Освобождението трябва да дойде постепенно. Тия аномалии,

които се явяват в човека, подтискат ги, подтискат ги и след това – експлозия! Експлозия на едно вещество сгъстено! И човек, той, като се сгъстява, ще се пукне. На всеки един човек дайте му да се прояви. (Брат Ради изпя песента.) Брат Ради като изпя тая песен, всички се изсмяхте! Такъв изблик излезе от пението. А пък смехът е нещо здравословно! Човек, който се смее, е здрав! Човек, който не се смее, не е здрав! (Изпяха се песните: „Кажи ми ти Истината“, „Ти съзнавай“.)

Сега ще направя няколко бележки.

Великото в света, то е това, което не може да се изрази. Това, което не може да се изрази, то е Духът. Духът е изявление на Незнайното. То е Великото! В Духа влиза всичко! Всичко в света е разумно. Разумно е всичко! Оттам започва всичко. Началото е това! Второто нещо, това е човешката душа. С явяването на Духа живота се изявява. След явяването на душата се явява свещеният трепет. То е хармонията, която се явява в света. Това е третият принцип. То е първият син. Хармонията на света е първият син, който се е родил в света. Като почнеш да пееш, ти си се родил. Хармонията означава раждането на човека. Човек, който пее, празнува рождението си. Третият принцип го наричам свещеният трепет. Наричат го трептения, вибрации. Аз го наричам свещен трепет, хармония.

След това четвъртият принцип е поляризирането. Разделянето на човека на две страни, на мъж и жена. Мъжът пее по права линия, а жената – по крива линия. Мъжът пее от центъра към периферията, а жената от периферията към центъра. Тук спадат всички противоположности, баща и син, брат и сестра и пр.

Петият принцип е ритъмът. Този принцип е, че всички неща в света идат периодично. Даровете на Бога идат чрез ритъма. Човек трябва да разбира закона на ритъма. Ритъмът си има свои опасни страни. В ритъма има прилив и отлив. Прилив когато има, ти си млад, раждаш се. Но трябва да знаеш, че ще остарееш. Приливът, който е дошъл, ще почне да се оттегля и като се оттегли, всичката кал ще занесе в морето. И като има прилив той донася всички материали. При ритъма трябва да знаете, че до едно време ще е прилив, например до обяд и като дойде обед, ако сте на физическото поле и стане отлив, в ритъма, трябва да се качите в духовния свят. Тъй, че онова, което сте придобили, да не го изгубите. Ако не направите това, туй, което сте придобили, ще го завлече. Турчинът казва: „Сел гелди“ (Порой мина.)

Та като се страхувате в музиката, то е отлив вече. Горе се качи. Престане ли страхът, то е прилив. Има ритъм тогаз. При отлива иде дисхармонията в

света. В окултната (музика) винаги предпазват. Всички окултни ученици изучават закона на ритъма.

В музиката се свързва ритъмът с хармонията. Ритъмът предава материал на хармонията. А пък хармонията изразява всъщност това, което Бог е мислил, това, което Духът е създал и това, което душата е изработила. Туй е вече един велик резултат. Музиката е един велик резултат.

Имате тогаз: Първо ДУХЪТ, после ДУШАТА, след това иде СВЕЩЕНИЯТ ТРЕПЕТ, после ПОЛЯРИЗИРАНЕТО, после РИТЪМЪТ. И след ритъма иде принципът за ПРИЧИНИ И ПОСЛЕДСТВИЯ. След причини и последствия иде РОДЪТ. Това е седмият принцип, с който човек трябва да борави. Та всеки принцип човек трябва да използува.

Дойде във вас приливът на любовта. Любовта е прилив. Тя ще дойде и ще се оттегли. Когато любовта се оттегли (от) физическото поле, тя отива в духовния свят и после в Божествения свят. Та затова всички хора се качват в Божествения свят, при Бога и пак слизат на земята, понеже Бог е навсякъде. Ние сме дошли на земята, понеже Бог е тук. И когато Бог престане да работи на земята, ние се качваме горе пак при Него. Да се раждаме значи да идем там, дето е Господ, а да умираме, това е за да отидем там, дето е Той. И се раждаме, за да отидем дето е Той. Тъй като се разбере животът, има вече смисъл.

Сутринта като станете, какво трябва си да изпеете? Как ще си изпееш: „Ставай! Иди да работиш!“, „Ставай, Иване!“, „Ставай, Марийке!“, „Ставай, Маро!“, „Ставай, Николина!“, „Ставай, Пенке!“

Да се научите да бъдете свободни! Без любов свобода няма! Да проявиш правилно любовта – това е свободата! Когато дойде любовта, ние туряме най-големите ограничения, а пък тя всичко къса! Туряме това – тя го скъса. Туряме друго – тя къса. И най-после казваме, че животът няма смисъл. Щом дойде любовта, ще се качиш на нейната кола и дето те заведе тя! Няма да се страхуваш! Тя е единствената кола, с която си в безопасност. А пък ние като се качим на колата на любовта, питаме се: „Какво ще стане с мен?“ От всичко друго можеш да се плашиш, но щом се качиш на Божествената кола на любовта, не се плаши!

Някой, гледам казва, че се занимава с духове. И идва да ме пита: „Това, което казва духът, верно ли е?“ – Че аз не съм по-горен от Духа! Щом е от Духа, щом Духът говори, какво ще пита верно ли е? Щом дойде светлината, ще питам ли, това светлина ли е? Че светлина е, разбира се! Някой пита: „Сега Духът ли ми говори?“ Щом си в тъмнина, ще питаш!

Който пита, е в тъмнина! И когато дойде Духът в човека, той знае как да пее, как да мисли, как да говори! Всичко е съвършено тогаз! А пък щом не знаеш да пееш, да мислиш, Духът не ти говори!

Някой казва, че му дошла някоя идея! Каква идея? Идея на страх!

Най-първо, за да пееш, трябва да обичаш майка си! На майка си ще дадеш! Ти пееш: „Мен ме майка роди“, то като дойдеш до думата „майка“, да ти затрепери сърцето! Думите „майка“ и „мен“. Майка ми, ми даде това име „мен“. Ако нямаше майка ми, не щеше да има „мен“. Значи като ме роди майка ми, станах „мен“. Ще пееш „Мен ме майка роди“. „Мене, теке, уфарсин“. „Претеглен си, премерен си“.

Та първото нещо е: Старайте се да бъдете свободни. И да поощрявате свободата! Не ограничавайте свободата! Защото свободата е израз на любовта! Не ограничавай свободата, в която любовта се проявява. И всичкото зло произлиза от това постоянно ограничение. В света съществува ограничение.

А пък ограничението съществува по един много естествен път. Например, да кажем, че известен човек работи някъде. Не влизай в неговата работа! Когато аз се ограничавам, аз подразбирам, че с това давам свобода на другите. Бог се е ограничил, за да даде свобода на нас. Та когато ние се ограничаваме, другите около нас са свободни, а пък когато те се ограничават, ние сме свободни. Щом един човек ти дава свобода, дай му и ти свобода! Свобода за свобода! Любов за любов! Песен за песен! Той ти пее! Пей му и ти! Тъй ще си отговорите.

Ако върху тая идея застанете, вие сте на прав път. Искате да постигнете нещо. Ако всинца сте свободни, кой каквото иска може да постигне, който и да е от вас!

Всички не сте еднакво музикални, понеже не сте работили. (Учителят показва върху главата на едного.) Ето центърът на музиката е тук, а тук е центърът на времето! У всинца тези центрове не са развити еднакво. Някои са работили повече, а пък други сега трябва да работят. Едно лице, у когото този център е развит, като се съедини с друг, у когото този център не е развит, ще стане предаване. Та съединявайте се с тия, които имат развити центрове.

Мислете за тия хора, които са музикални, които са родени музиканти! Духът има връзка с музикалността. Добрият човек е музикален. Умният човек е музикален. Силният човек е музикален. Всичко онова хубавото,

красивото е свързано с музиката.

Та, когато мислим за музиката, трябва да знаете, че в музиката се образуват всички добродетели. Тя е основата. Та като казвам, че трябва да пеем, то е поощрение за да се развият дарбите, да се поощрим да се развият всички ония дарби, които трябва да се проявят.

Някой човек, у когото времето е развито, има такт. Има търпение. И много пъти, когато у някого не е развито търпението, той няма усет за времето. Ние, за да не сме търпеливи, то е защото времето не е развито. Ние бързаме. Човек, който бърза, у него времето не е развито. Ти ще бъдеш като англичаните. У евреите времето е много развито. Те са го развили от големите страдания. Та когато турят човека под страдания, развива се у него времето.

Когато речеш да пътуваш със светлината, ако закъснееш 1⁄300 000 част от секундата, ти ще бъдеш надалеч един километър. Ако се поколебаеш малко, ще останеш назад един километър. Ако два пъти се поколебаеш, два километра ще останеш назад. Ако три пъти се поколебаеш, ще останеш назад три километра. Ако 300 000 пъти се поколебаеш, 300 000 километра ще останеш назад. Та при колебанието в Бога ще останеш назад. Някой казва: „Да направя ли това или да не го направя?“ – Назад ще останеш! Казваш си: „Да уча ли или да не уча?“ – Назад ще останеш! – „Ще живея ли или няма да живея?“ – Назад ще останеш! Мисли, че не си остарял. Но мисли, че се готвиш да отиваш при Бога! Мисли, че няма да умреш, но че ще отиваш при Бога! Не мисли, че остаряваш, но че се подмладяваш и че отиваш при Бога! Вие не сте стари. Само колата ви е стара!

Та казвам: Всинца ние трябва да бъдем онзи силен извор! Понеже в сегашния век, щом се говори за свобода, подразбират, че щом хората живеят свободно, ще вършат много престъпления. Те казват, че в свобода се вършат престъпления. И че който не върши престъпления, той не е свободен. Но и който не прави добро, и той не е свободен. Следователно, който прави престъпления, може да прави и добро. И който прави добро, той може да върши и престъпления. Можеш да направиш престъпление, ще туриш свободата си да направиш добро, та да станеш два пъти по-силен. Следователно, като направиш погрешка, после я изправи. Не ви казвам да не грешите, но изправете погрешките си! Като грешите, изправете погрешките си. Какъв е произходът на думата „грешка“! Грях. Грях – значи греел си се. И като си се греел, опарил си се, като си дошъл много близо. Огрешил си се. Като се грееш до огъня, все ще се огрешиш. Вие сте му турили съвсем друго значение. Грял си се и си се опарил.

През коледните празници друг път пак ще имаме едно такова музикално утро. Тогаз ще бъдем по-свободни.

Вие сте музиканти! От тук ще излезат най-добрите музиканти, от вас. Музикалните гении от тук ще излезат! Сега всичките музикални гении тук са дошли вече! Вие не вярвате в това! Баховци, Бетховеновци са тук! Седят и слушат. И двамата са тук. Бах и Бетховен се различават. Бах и Бетховен какво означават? Бах означава: посаденото да расте нагоре – това е „б“. После, „а“: „А“ е натоварена камила. Бах е дал съдържанието, а пък Бетховен е развил формата. (Бах значи поток, рекичка.) Та сега да дойде във вас Бах и да бъде поток, а пък Бетховен да развие формата.

Та Бах е тук, и Бетховен е тук! Вие какво мислите? Вие казвате: Къде е Бетховен? Че Господ е навсякъде! Бах, Господ го прати в света! Дето е Господ, там са Бах и Бетховен! Следователно Господ е във вас и затова Бах и Бетховен са тук!

Всички музиканти са тук! Господ е тук, а пък те няма да дойдат! Ще кажете: „Как може да бъде това?“ Господ е при нас, и затова всички музиканти от памти века, които са били, са тук! Всички имат добрата воля, и каквото знаят, ще го дадат. Те казват: „Едно време и ние бяхме като вас, но сега сте в още по-добри условия, отколкото ние. И ние сега искаме да дойдем при вас.“

Та и Бах, и Бетховен, и Моцарт, и Шуман, и Хайден, и Лист, и Григ са при вас!

Мото:

Христос е човекът на изобилната сила,
Христос е човекът на изобилната вяра,
Христос е човекът на изобилната любов.
(3 пъти)

Вие бъдете целия ден радостни и весели!

6 ч. 45 м.

Гимнастически упражнения.

XVII година.

9 лекция на Общия окултен клас,

държана от Учителя на 1 декември 1937 г., сряда, 5 ч. с.

Небето чисто, звездно. Времето тихо и студено. Снежна покривка.

София – Изгрев.

1937_12_03 Начини на мислене
Младежкия окултен клас

НАЧИНИ НА МИСЛЕНЕ

Отче наш.

Какво се говори в миналата лекция? – /Каза се основната мисъл./

Тогава какво съставлява водата, въздухът, топлината и светлината? Значи чистотата какъв процес е? Какво нещо е чистотата тогава? Под думите, че един предмет е чист какво разбирате? Да кажем, чиста вода или чисто злато, какво разбирате? /Да няма никакъв примес/. Значи еднородни трябва да бъдат. Тогава, ако чистотата произтича от водата, ако произтича от въздуха, от топлината, от светлината, резултат ли е чистотота? Може ли да употребим чистотата на качество, ако човек е чист? Ако кажем чисто желязо, чиста мед? Ако кажем чисто злато, то не се окислява, пък чистото желязо се окислява. Златото по-мъчно става нечисто, пък желязото много лесно се окислява. На какво се дължи окислението на желязото? Вземете едно уподобление, на какво е символ желязото? Желязото скарва хората. Желязото дето влезе е силно, скарва хората. Караницата или гнева на хората може да уподобим на желязото. Кои хора обичат да се карат, силните или слабите? Като обичате да се карате нямате търпение. Доста желязо имате в кръвта си. Ще бъдете много работливи. Но дето има голяма работа, има и голяма караница. Какво разбирате вие под думата „караница“? „Кара“, значи черно. Външно, понякой път когато човек се кара, защо се кара? Хората се карат защото са в тъмнина. Караницата е блъскане, блъска се човек в тъмнотата. Щом ходиш в тъмно място, се ще се скараш с някого, ще се блъснеш. Защо се карат хората? Имате две /деца/, братче и сестриче. Скарват се. Аз веднъж гледах две деца по на две години, едното, малко по-голямо от другото и двете в две каручки седят, едното държи една ябълка и другото държи друга ябълка. Седят си в каручките и по едно време гледам едното простря ръката и взе ябълката на другото, то пък като простря ръката, хвана го за косата, започна да го дърпа, дърпа, раздруса го и то отвори уста и почна да плаче. Тогава другото си взе ябълката. След като плака дълго време детето, по едно време си простря ръката и хвана другото дете за косата, то заплака и другото дете му взе пак ябълката. Питам: Каква беше философията на тия деца? Подбудителната причина коя е?

Например, аз имам една машинка, която ако пренеса тук, ще ви покаже, дали ще се скарате или няма да се скарате? Ако сега ще се скарате, тя ще започне да звънти, пък ако ще бъдете мирни няма да звънти. Даже няколко часа, няколко дена може да предскаже, дали ще се скарате.

Разбира се, тази машинка не е направена само така, тя предсказва и други работи, но може да предскаже и когато хората ще се скарат, когато хората ще се разгневят. Понякой път в човека се насъбира излишна енергия. Вземете когато времето ще се развали, има едни хапливи мухи, кацат по ръцете, по краката и те хапят. Казвате: „Много са хапливи". Когато мухите почнат да хапят, трябва да знаеш, че времето ще се развали. Когато се оправя времето мухите не хапят. Не се занимавайте с хапенето на мухите, но когато ще се развали времето кацне една муха, ухапе, кацне друга муха, хапе. Който не знае казва: „Хапливи са мухите". А пък мухите казват: „Ще се развали времето, ще се развали времето, ще се развали времето". Сега как ще си обясните, защо се интересуват мухите, че времето ще се развали? То не е тъй. Научно, как ще го обясните, защо мухите хапят? Когато времето ще се развали, има промяна в атмосферата, хапят, когато няма да се развали – не хапят. На хобота на мухите се набира електричество, което безпокои тази муха, тя кацва на човека, че насъбраното електричество на този хобот като го тури, ти подскочиш малко. Една ти приложи малко електричество, друга ти приложи малко електричество. Тия мухи зло не правят, турят повече енергия. Виж тия мухи трябва да дойдат. Енергията не е турена на място.

Да допуснем, че вие кажете: „Как така?" Представете си, че вие знаете един език. Казва ви някой: „Колко си прост". Какво е станало сега? Този, който казал, че си много прост, значи от устата излязъл малко въздух, разклатил другия, той дошъл до ухото, стига до тъпанчето, минава в мозъка и ти възприемаш някакво понятие, някаква идея, че си много прост. И веднага тебе ти стане много мъчно, че ти казали, че си много прост. Питам: Защо ви става мъчно, като ви кажат, че си много прост? Аз вземам сега една дума, която малък ефект произвежда. Казва: „Много прост човек е". Значи не е учен, невежа е, обхода няма. Някой път под думата „прост" разбираме човек, който няма хитрина, прост е така. Ето по какво се отличава простия човек – каквото види, счита го за реално, той счита нещата за реални такива, каквито ги вижда. Един французин посетил Париж и той искал да види църквата Нотър дам. Но по погрешка наместо да отиде в църквата, той отива в един театър и на гишето иска да му позволят да влезе да посети църквата. Те му дават билет, влиза, гледа, всички насядали и той сяда. Чуди се това ли е Нотър дам. Пък то театър, там се давало едно представление, в което се извършва едно престъпление, някаква кражба става, има съдии, там съдят престъпника на сцената, той лъже, че не е извършил кражбата, не казва истината. Този французин гледа, как всички хора гледат как става кражбата и никой не обелва дума, съдията го съди. Той става от стола отива, хваща крадеца и казва: „Защо не казваш истината, аз те видях, защо не казваш пред тия хора, как не те е срам?" В много случаи може да кажем, че този човек е прост, не разбира, че това е

представление, някаква съвсем друга идея има. Той не разбира, че никакво престъпление не е извършено, има само едно забавление. Онзи, който не знае, мисли, че престъпление се извършва. Пък то нищо не е извършено, никакво престъпление не е направено. Привидно е така. И в живота, когато някой ви каже: „Колко си прост“ – то е представление, вие се докачате. „Прост“ – какво подразбирате?

В природата има един закон, който определя стойността на думите, думите имат свое качество, своя стойност. В природата има един закон, според трептенията думата прави известно вътрешно впечатление. Ако наблюдавате когато ви кажат една дума, тя има своя стойност, свое качество, по което се познава. Именно, добри думи са тия, които имат нещо ценно в тях, не носят двойнствен смисъл. Както да ти кажат, няма да се обидиш, понеже съдържа нещо ценно. Например, майката казва на детето си „мойто пиленце“. Право ли е, пиленце ли е детето? Има ли една кокоша глава туй пиленце, крилца има ли, крачка? Или пък казва: „Мойто гълъбче“. Има ли глава на гълъбче? Но то ни най-малко не се обижда, като му кажат „мойто пиленце“, „мойто гълъбче“. В дадения случай защо няма да се обидиш, когато ти кажат „мойто пиленце“? Защо няма никакъв повод за обида? Фиг. 1.10Онези, докачливите хора, има няколко вида докачливи хора, на тях главата върви тъй, както е показано /Фиг. 1.10/. А е предната част, В е темето, тук на задната част се намира докачението. Този човек по естество е докачлив. Тук се набрала достатъчно енергия. Нали гръмотевицата най-често пада по високите места? Има и изключения, но най-често пада по високите, по шилестите места, там се събира много електричество. То е един връх. За да се моделира предната част на главата, този докачлив човек има такава глава защото не мисли. Тази енергия няма къде да иде и постоянно слиза надолу. Ако е господар постоянно се разкресква, кара се. Всяко нещо, което каже иска да стане. Криво-право, каквото каже иска да стане. Разправяше ми един капелмайстор за един военен, който имал такава глава, отишъл веднъж да иска пари за ноти. Той се обръща към полковника и той казва: „Кажете на фелдфебела да напише ноти, пари няма да се дават да се купуват ноти, фелдфебела да напише“. Но туй, което ще свири капелмайсторът, фелдфебелът няма понятие. Някой път вие мислите, че да се възпита човек е много лесна работа. Не, много мъчна е тази работа, тя не е фелдфебелска работа. Да се възпита човек, то е един от най-трудните въпроси. Мъчна работа е. Да имаш онова съзнание, да пазиш ума си като ти говорят хората. Някой път времето така се поизмени. Духне вятър, току вие изведнъж се свиете, дигнете си яката, нахохорите се, казвате: „Духа вятър ще се простудя“. Представете си юний месец, отвън 30 градуса топлина, духнал малко вятър, вие ще турите /балтон/ да се не простудите. Много мъчно може да стане простуда в юний на отворено, когато денят е ясен. Вие си създавате една идея, че и тогава

може да се простудите. Какво е отношението на простудата статистически през месец юний? Човек в юний не може да се простуди, освен ако организмът му не е създаден здравословно, ако има насъбрана много нечиста кръв, веднага може да се простуди. Но отношението за простуда през юний е много по-малко. Той има една идея външно, че може да се простуди. Какво се подразбира под думата „простуда"? Под думата „простуда" седи, всякога когато става свиване на капилярните съдове се явява простуда. Простудата е в свиването на капилярните съдове, циркулирането на кръвта не е правилно, тогава на някои места се събира повече кръв, на други по-малко кръв, храненето на тялото не става правилно. И след туй, човек започва да чувствува едно вътрешно неразположение. За да премахнат простудата, хората вземат малко вода, вземат малко масло, малко спирт, черен пипер, размесват го, намажат цялото тяло хубаво, погледнеш този човек се изпоти, възстанови се нормалното състояние на капилярните съдове. Какво значи „свиване"? То е изгубване на нещо от обема. Значи, човешкото тяло има известен обем, нормален обем. Когато този обем се намалява иде прстудата, когато се увеличава, иде онова здравословното състояние в човека. Ние сега пренасяме това. Когато човек има тесни възгледи в живота той често се простудява. С тесни възгледи човек се простудява умствено, с широки възгледи подобрява се неговото положение. Този човек има широки възгледи. Всички хора с тесни възгледи страдат от простуда, от хрема, от треска, защото понякой път и треската се явява от простуда. Има простудна треска. Сега не говорим за маларичната треска, за обикновената треска. От какво произтича думата „треска"? От „търси". Защото треската ще те разтърси. Ти ще трепериш. При треската джуките ти ще треперят, ставите ще ти треперят, цялото тяло ще трепери. И самата природа като ще е разумна. В туй тресене, което става, между частиците става триене. Трепериш, трепериш, постоянно се образува топлина. Половин час като те тресе, от триенето се образува топлина и няма да се мине много време, след един час ще се изпотиш хубаво. Тази треска, която те тресе, прави да тракат зъбите, след туй ще те хвърли в огън. Та у някои хора има треска, която не тресе така. А пък, която тресе и разтърсва се отличава с това, че след като те разтърси, ти усещаш голям апетит за ядене. На втория ден, пак те тресе. Тази треска докато те тресе, понеже се извършва доста работа – понеже в туй триене работа се върши – трябва материал. Щом като престане трескавото състояние, ти се наядеш хубаво. Понеже храносмилането не става правилно, на другия ден пак ще дойде треската, пак те разтърси хубаво.

Сега туй са посторонни работи. Човек не може да разбере произхода на едно състояние, което става в него. Да кажем дойде някой и ти каже, че ти си прост човек. Тогава гледай се на огледалото, виж дали си прост. Ако

челото ти има два сантиметра височина, ти си прост човек действително. Но щом е три сантиметра ти излизаш от областта на простите хора. Щом е четири сантиметра, още повече излизаш. Щом е 5, 6, 7, 8, сантиметра вече отиваш към учените хора. Тъй е. Простите хора имат два сантиметра чело. Двете е вече закачка, карат се, не му мислят много. Такъв човек се кара за лични работи, кара се на децата за ябълки. Ще хване детето за главата, ще го разтърси, казва: „Защо ми взе ябълката?", „Защо ми каза тези думи, аз не съм от простите хора?" Седят двама души, единият учен, другият прост. Ученият казва на простия: „Много прост човек си". Онзи, простият е силен, казва: „Много се лъжеш." Хваща го за краката, дига го нагоре, казва: „Виж, аз ли съм прост или ти си прост?" Държи го за краката, казва: „Ти учен ли си?" Оставя го и казва: „Да не казваш, че аз съм прост." Щом ще свършиш една работа ти не си от простите хора. Всичките хора, които не работят, са много прости. Моето определение е това. Всичките мързеливи хора са много прости хора. Всичките немарливи хора, са много прости хора. Но туй вече е органическо, главата на този човек, както е построена. Всякога човек трябва да внася нови идеи в главата си. Никога не дръжте еднообразни идеи. Всяка идея допринася нещо. Човек, когато започне да мисли допринася нещо на своето развитие. Трябва да има органическо развитие. Някой път развитието вътре в главата може да става една десета от милиметъра, не може да се забелязва. Да кажем, ако ти в една година може да проточиш носа си с една десета от милиметъра ти си внесъл доста култура. И една двайсета от милиметъра да си внесъл е пак хубаво. Но, ако премериш носа и за една година, и една двайсета не си проточил носа, никаква култура не си дал. Всякога трябва да остане една органическа промяна, много малка промяна може да бъде. Някой път промяната е голяма, някой път е малка, но промяна да става. Вие никога не може да намерите един математик с къси пръсти. Той може да смята, но математик с къси пръсти не може да бъде. Значи, ако ти не може да проточиш своите пръсти, ти с математика не може да се занимаваш. Всички ония, които имат дълги пръсти, математици може да бъдат. Разбира се има и изключения. Как ще обясните, на какво се дължат дългите пръсти? Защо маймуните имат доста дълги пръсти? Те са се математици. Понеже онази маймуна, като гледа плода, влага мисъл, простира ръката. Тук погледне на плода, простира ръката, там погледне, простре ръката, влага своята мисъл. Мисълта е направила пръстите ѝ дълги. Всякога, когато човек мисли, винаги става промяна в лицето. Накъдето е насочена мисълта, към който орган е насочена мисълта, този орган всякога претърпява известна промяна. Ако например насочиш мисълта да се обличаш хубаво, да носиш хубави дрехи, хубави обуща, шапка, да имаш хубаво уредена къща, веднага ще стане промяна в лицето ти, веднага ще стане промяна в носа ти. Ако си музикант, обръщаш внимание върху музиката, в слушането, винаги ще стане промяна в ухото ти. Ако си естественик, обичаш да наблюдаваш

предметите, някой геолог си, наблюдаваш насам-натам, веднага долната част на челото ти ще се развие. Ако пък си някой философ, разсъждаваш отвлечено, от причина към действие, веднага ще стане друга промяна в челото ти. Ако в живота много се приспособяваш, тогава изменението може да вземе известна посока. Фиг. 2.10/Фиг. 2.10/ Да кажем, че „А“ е човешкият врат, тия линии отстрани са раменете. Вие казвате, за да бъде правилно тялото, в каква посока трябва да бъде линията, или за да бъде правилно лицето, какъв образ трябва да има? Какви са мерките за правилното лице или за правилната стойка на човека. Някои хора има, които искат да вървят изправени, коремът излиза навън. Гръбначният стълб има формата на буквата латинско „S“. Това е линията на гърба. Фиг. 3.10Изпъчва се напред и предната част изпъква, следствие на това коремът излиза навън и се образува буквата „а“. /Фиг. 3.10/ В природата всяко наше действие се хроникира. Няма постъпка, няма мисъл, няма чувство, няма постъпка, която да не е описана, да не е хроникирана. Всичките неща, които стават в ред поколения се хроникират. В човека стават наследствено тия процеси, за които ви говоря. Хиляди поколения, като са работили в едно направление, са образували някои линии и форми в човека. Вземете например вълка. Хиляди поколения, които са работили в едно направление, са образували вълчата глава. Хиляди поколения, които са работили са образували овчата глава. Другояче е устроена главата на овците. Вземете орлите, хиляди поколения, които са работили, в тях клюнът станал завит песимистично, но същевременно задебелява. Вземете гълъбите хиляди поколения, като са работили, у гълъбът клюнът ни най-малко не е извит като в орела, в тях клюнът е прав. Откъде е дошло в орела да има един клюн малко извит? Като удря да може да къса. После и неговите крака са взели форма съобразна с неговата челюст, така са и ноктите на краката. В сегашните времена има да поправите някоя погрешка, която ред поколения са правили. Следователно, всеки един човек трябва да коригира ред процеси. Вие сега запитвате: „Защо сте създадени по този начин? Защо кокошката е създадена по кокоши образ?“ За да поправи погрешките на кокошките. – „Защо овците станаха овце?“ За да поправят погрешките на овците. Какви погрешки трябва да поправи овцата? И тя прави доста погрешки. Например, вълкът ще влезе в една заградена кошара, не му е позволено да влиза; но и овцата ще влезне в нивата, ще пасе. И тя като вълка влиза, и тя пасе, и тя прави като вълка погрешка. Само, че по-малко са погрешките на овците. На вълка погрешката е по-голяма в количествено отношение. Вълкът ще разруши организмът на овцата, който мъчно се поправя. Овцата ще иде, отгоре ще отхапе тревата, но тревата пак ще изникне, не прави голяма пакост. Овците, като газят и късат тревите, те по-хубаво растат. Вълкът и той е дошъл, кога се е явил вълкът? Той се явил в едно време, когато тревопасните се размножили много, че светът се е застрашавал от много

размножаване, та месоядните животни се явили да държат равновесие. Казват: „Не трябва да се размножавате много, съвсем ще развалите света." И започнали те повечето да го вземат за себе си. Държат една норма. Защо се явили месоядните животни? – От чрезмерното размножаване на тревопасните. Има и други причини, но и тази е една от причините. Значи, когато тревопасните правят своята погрешка и вълците, и те ще правят своята погрешка – няма да има нужда от вълци. Сега вие не може да видите вътрешната връзка. Всичките форми, които съществуват вътре в природата, това са линии, по които природата се проявява. Всяка една линия в природата показва една разумна проява. Само че, линията може да означава каквото и да е в природата. Каквато и да е линията, правите линии и кривите линии са свързани. Защото всяко нещо в природата си има своя причина. Например, вие често виждате лятно време, как лястовичките слизат, качват се нагоре, хвъркат. Вие казвате: „Щастливи са." Мислите, така се упражняват, насам-натам, въртят се обикалят. Но, ако изучавате всичкото туй движение, тази лястовичка ходи целия ден из въздуха, обикаля, търси мушици. Гледа къде са мушиците, ако са мушиците нагоре и тя хвърка нагоре, обръща се наляво, надясно, през целия ден тя изяла 20 мушици, ти казваш: „Много разполага, целия ден хвърка." Хвърка от немай-къде, търси си храната. Сега задавате въпроса: „Защо Господ направил света така?" Ако вие създадете един свят, вие как бихте го създали? Например, понякой път вие сте недоволни от себе си. Какво искате да бъдете, може ли да кажете? Огледаш се казваш: „Не ми се харесва." Какъв план ще дадеш, като как трябва да се създадеш? Може ли да нарисуваш какво трябва да бъде лицето ти? Колко пъти ти в годината употребяваш думата „прост"? Колко пъти употребяваш думата „невежа"? Или колко пъти употребяваш думата „любов", или колко пъти употребяваш думата „нехранимайко"? Защото „нехранимайко", значи не храни майка си. Защо не храни майка си той? Според вас, коя е най-обидната дума? С лоши думи езикът на източните народи е богат. Те имат такъв порнографически речник, какъвто западните народи нямат. Англичаните имат по-малко такива думи. Колкото човек е по-прост, речникът му е по-богат с порнографични думи, колкото е по-възпитан, тия думи се намаляват в речникът му. Например казва някой: „Какъв дявол си ти." Какво има в думата дявол? Тя е гръцка дума, какво означава дявол? Ако ти каже някой превода на тази дума: „Какъв дух си ти?", какво има? Защо те засяга? Ами „дявол", какво означава? „Дявол" произлиза от „дева", значи чист. Първоначално думата дявол означава дева, значи чист. Сега турили нечистотия, оцапали думата, направили го нечист. Като кажат дявол, разбират лукав. Казват: „Цял дявол." Значи този човек всяко нещо знае как да го направи. Дяволит човек е той. Значи, туй е една дума, която първоначално излязла от гръцки език и имала едно значение. Първоначално от там отдето излезнал, той е излязъл от чисто място.

Дяволът отдето е излязъл, чист е бил, но като тръгнал по пътя, като във вода, окалял се. Думата „дявол“ показва туй състояние, като вървяла, не останала толкова чиста. Дяволът се отдалечил от първия източник. Разбираме един процес на движение. Или вземете думата „базиргянин“. Сега и тази дума е претърпяла изменение. „Базиргянин“ – то е занаятчия. Тя означава тия хора, които продават платове, и той изкарва прехраната си с труд, изкарва платове, мери, продава. Нищо лошо няма. Сега под думата „базиргянин“ – значи човек, каквото намери продава. Тогава, ако вие употребявате много думи не на място, не сте ли базиргяни? Се същият закон е.

Ако ти вземеш една мисъл от едно място на друго и всичките ти мисли са разхвърляни, нямат връзка в себе си, ти в ума си никога не трябва да допущаш. Всички ония мисли, които не спомагат за твоето развитие, дръжте настрана, за едно правилно развитие. Вие искате да се саморазвивате. Трябва един нов начин на развиване. Човешкият организъм се нуждае от всичките елементи, които съществуват в природата. Вие, например, не сте проучавали, какво принася елемента „злато“ вътре в човека. Или среброто какво допринася? Ако има голямо количество водород, или кислород, или азот, какво допринасят те? И ред други елементи има. Строежът на човекът не е така прост. Казвам: Съвременната наука не е още определила, какво количество желязо има в човешката кръв. Казва, че когато се намалява желязото, хората стават анемични, малокръвни, следователно, за да се подобри малокръвието, трябва да се внесе малко органическо желязо. Например, за да се внесе в човек мисъл, за да може човек да мисли повече, трябва да се внесе повече фосфор в мозъка. От липсата на фосфор в мозъка на човека, той не може да мисли. Та казвам: Има един начин, човек трябва да знае да мисли. Най-първо, за какво да мисли? Най-първо да мисли за живота, за неговата първа форма, каква е била? 10–15 /минути/ има право да мислиш за живота. Не за един болен живот, но за онзи красивия, хубавия живот. После помисли за онази светлина, при която животът се е развил, този красивият живот; помисли за топлината, при която се е развил този красив живот; помисли за почвата, за цветята, за тревите, за природните дървета. Мислете какъв е бил човешкия живот първоначално или в миналото какъв е бил, или за в бъдеще какъв трябва да бъде, мислете. Туй, за което човек мисли става. Мислете за един идеален свят. Мислете за един свят дето няма никакви погрешки, дето хората живеят братски. За бъдеще ще бъде, но и сега има хора, които така живеят. И на земята ги има. Между най-лошите хора на земята, има хора, които живеят много добре, идеен живот. Има идейни хора навсякъде.

В града Добрич зимно време, 15 градуса студ, минава един салепчия,

продава салеп. Минава един търговец, пада кесията му с 8–10 хиляди лева. Намира я салепчията, туря я в джоба и вика: „Салеп, салеп." Тича този търговец след малко и пита: „Не намери ли нещо, една кесия?" Той изважда кесията и му я дава, като продължава да вика салеп. Ако са сегашните учени, веднага ще отворят кесията, 8–10 хиляди лева, ще оставят салепа. Този човек турил кесията и не се интересува да я отвори, той се интересува от салепа. Ще кажеш: „Много прост." Не се знае, кой е прост – този, който продава салепа или онзи който ще остави салепчилъка. Вие продавате салеп и на вас ви дотегнало да продавате салеп. Ами, че салепчилъка това е едно условие да се запознаете с хората. Като налееш в една чаша топъл салеп и едно малко кравайче поднесеш, поусмихнеш се, кажеш: „Заповядайте!" Ти възпитаваш хората. Казваш: „Дотегна ми този салепчилък." Има нещо хубаво. Или пък си някой бозаджия, носиш боза. То е начин на запознаване. Има нещо, с което човек трябва да се запознае.

Но главната мисъл: Създайте си нови начини на мислене в света. Тъй както сега се налага животът, ти мислиш, мислиш, лош е животът, простудил съм се, дрехите ми са тънки, обущата ми са съдрани. Сега ние гледаме само на тази страна. Погледнеш, къщата трябва да се поправи, пътищата трябва да се поправят. Всички тия неща са хубави, но като станеш сутрин ще гледаме да поправим къщата, но тази къща /сочи тялото/ тя трябва да се поправи. Очите трябва да се поправят, лицето трябва да се поправи, има хиляди начини за поправяне. Дойдеш някой път като остарееш, къщата не може да се поправи, трябва да се направи нова.

Вие имахте една задача, колко души направихте задачата? Колко излязоха зърната? /3600–3601/. Сега какво заключение може да извадим. Когато зърната са повече, какво показва? Ако зърната са повече, какво предполагаме? Че тия зърна са расли при по-малко вода, водата е била по-малко, а където зърната са по-малко, зърната са по-едри, понеже водата е изобилна, зърната станали по-едри. Затуй, ако количествено зърната са повече, условията не са благоприятни, ако зърната са едри, външните условия са били по-добри. Ако има повече вода оризът става по-едър. Това е заключението. Или ако плодовете на една круша или на една ябълка са по-едри, крушата родила малко. Ако крушата родила много плодове, останали по-дребни. При по-малкото плодове има условие да станат по-големи да растат. Може да кажем сега, вие не може да се обидите, крушата много родила. Някои хора са по-дребни, някои по-голями.

След като направите задачата, напишете на един лист резултатите, да видим каква е разликата в зърната. Ако някъде съвпаднат, да се види. То се изискват много хубави везни, аптекарски везни, точно да премерите. Ако везните са аптекарски ще имате съвпадение или разликата ще бъде съвсем

малка. Наведнъж ли го изядохте? Три хиляди зърна да изядете.

Аз ще ви дам сега един метод на самовъзпитание. Ти като станеш сутрин, хвани с дясната ръка левия палец и кажи: „Слушай ще се учиш добре да служиш на Господа! Разбираш ли? Ще се научиш хубаво да вършиш волята Божия.“ На палеца тъй ще кажеш. Ти ще му говориш като на човек: „Слушай трябва да рабереш, тази работа няма да стане както мислиш“. После ще хванеш първия пръст на лявата ръка и ще кажеш: „Слушай ти трябва малко по-благороден да бъдеш, както досега си вървял няма благородство. Ти трябва да бъдеш благороден, да помагаш за извършването на волята Божия. Благородство трябва да имаш“. Ще хванеш средния пръст и ще кажеш: „Справедлив трябва да бъдеш, да отсъждаш работите много добре. Голяма справедливост трябва да имаш“. Ще хванеш третия пръст и ще кажеш: „Ти трябва да обичаш хубавото и красивото, музика, художество, за туй трябва да се погрижиш“. На малкия пръст ще кажеш: „Сметките си хубаво да държиш, защото базиргянин си“. Ти като дадеш туй разпореждане, като махаш ръцете, като дойдеш донякъде, искаш да направиш нещо, тия пръсти казват: „Чакай, какво ни каза господарят днес?“ Палецът казва: „На мене ми каза да изпълня волята Божия“. Първия пръст казва: „После искаше благородство, днес ми казаха, благороден трябва да бъдеш“. Средният ще каже: „Справедливо трябва да постъпвам“. Този четвъртият ще те води на концерт, музика да слушаш, на някое представление ще те подбуди да идеш. Малкият ще иска да държи сметките хубаво. Този базиргянин най-точно си държи сметката. Казва: „Господарят каза, не трябва да се харчи повече“. На него ще кажеш: „Няма да харчиш повече!“ Ако имаш изобилие, пак няма да харчиш повече. От него зависи яденето и пиенето. Ядеш повече, разполагаш повече, се от малкия пръст зависи. Говориш повече, казваш някоя дума не на място, малкият пръст е причината. Ще му кажеш: „Слушай, всичко ще теглиш, точен ще бъдеш! Ще теглиш точно, да не би да се скараме. Хубаво ще продаваш, да не би да се скараме с нашите съседи“. Малкият пръст скарва. Той е секретарят на боговете. Той като не вземе вярно всичките работи. Нали има една приказка, защо най-малкият пръст останал най-къс. Знаете ли приказката?

Това е една идея за самовъзпитание. Човек трябва да започне с лявата ръка. Погледни палеца, поглади го, даже нищо да не му казваш. Всяка сутрин като станете хванете левия палец, се ще пренесете нещо. Сега някои хора прекръстват ръцете си. То е колективно, отпосле ще дойде. Поразгледайте пръстите си, позаинтересувайте се да ги видите, ще стане ли една промяна в ръката, микроскопически или не? Разбира се пет минути сутрин като станете ще се занимаете с пръстите, не с часове. Пет минути за една година в 365 дена, правят 1825 минути, правят около 30

часа.

Та най-първо гледайте да се избавите от еднообразието. В живота има еднообразие, което е в ума ви, което е неприятно. Не оставяйте една и съща мисъл дълго време да ви занимава. Непременно трябва да има разнообразие. Много неща трябва да ви занимават едновременно. Щом се безпокоите това не е мисъл. Мисълта се занимава, наблюдава нещата. Човешкият ум наблюдава, проучва нещата. Чувствата се безпокоят. Когато човек чувствува, ако те са приятни, те са удоволствия, ако му са неприятни, страда. Той не зависи от ума, зависи от чувствата. Умът проучва нещата. Всички неща трябва да се проучват.

Например, наблюдавате часовника. Този часовник има един токмак, който се движи нагоре-надолу. Имате махалото, което отива наляво-надясно. Пък имате и горе стрелките, които правят кръгове. Часовникът има три процеса. Единият процес движението е нагоре-надолу. Имате другия процес на махалото. Имате и третия процес, движение в кръг. Едновременно във вашия живот стават три процеса. Че процесът в кръг доказва правилността на нещата. Кръг трябва да правите тогава. Той ще покаже времето как да го използувате.

Ние започнахме в колко часа, пет минаваше. Колко беше минало пет, вие не наблюдавате. Нас ще ни представят една сметка. Вие мислите, ако седим един час, доста енергия сме употребили.

Сега щом като излезете от салона, какво ще занесете в себе си, какво може да приложите? Кажете ми сега, какво искате от живота? Кое считате най-ценното? Кой какво иска? Кое считате най-ценното в живота? Да допуснем, че най-първо искате да бъдете здрави. Здравето почива на онзи основен закон – равновесие между ума, сърцето и волята. То е здраве. Когато съществува едно пълно единство, когато съществува пълно разбиране между ума, сърцето и между човешката воля, човек е здрав. То е основа на здравето. Функциите тогава стават правилно.

Вие искате да бъдете богат човек. На какво се дължи богатството? Вие не може да бъдете богат човек, ако не сте умен. Защото богатството се дължи на онова разбиране, да оценявате благата, които природата ви е дала. Ако вие не ги оценявате вие не можете да бъдете богат. Богатият може да има много ниви, много овци, коне, говеда може да има, пък може да има и много пари, много стока, може много неща да има богатия човек. Може да има и много знания. Богатството е разнообразно. Или пък може да бъдете много умен. На какво се дължи умността на човека? Вие трябва да цените живота. Или искате да бъдете справедлив. Вие трябва да имате една мярка.

Какво нещо е справедливостта? Тъй както сега ви гледам, да приложите справедливостта ви трябват хиляди години. Може да учите, не може да намерите една мярка. Справедливи може да бъдете само тогава, когато цените онова, което Бог ви е дал. Справедливи може да бъдете само тогава, само когато на всеки един човек му отдавате, което Бог му дал, съдействувате да му се даде това, което му е определено от Бога, от природата да му го дадете. То е справедливост. Туй, което ви се пада да го вземете. И туй, което се пада на другите, да помогнете да им се даде. Да помогнете да се даде благото, което Бог е определил на всеки едного, то е справедливост. На всеки човек да се даде онова благо, което е определено от Бога. Никога да не вземаш чуждото благо. Никой да не взема твоето благо – то е справедливост. Вие трябва да дойдете до ония разсъждения. Кое е контраст на живота, кое е противоположно на живота? – Смъртта. Животът и смъртта са две противоположности. Кое е противоположно на истината? – Лъжата. Кое е противоположно на светлината? – Тъмнината. Кое е противоположно на топлината? – Студът. Та ще имате ред разсъждения. Да кажем, във вас е студено сърцето. Имаш малко топлина от външните условия. Ще търсиш причините, навън ли са, атмосферни, или причините са вътрешни. Когато хората направят една погрешка, търсят тъмни места. Когато хората направят едно добро дело, търсят светли места.

Сега, ако ви запитат вас, защо не сте умен човек? Пита ви някой, защо не сте умен. Или може да ви пита, защо не сте учен човек. Какво ще отговорите? Не сте учен, защото не сте учили. Но трябва да се създаде една форма. Пита някой: „Защо си жаден?“ – Защото не съм пил вода. Идеята е ясна. – „Защо си жаден?“ – Защото не съм пил вода. – „Защо си гладен?“ – Защото не съм ял. Вие ще кажете: „Условията са причината“. Ти си гладен защото не си ял хляб. Ти си жаден защото не си пил вода. Щом пиеш вода няма да бъдеш жаден; щом ядеш хляб, няма да бъдеш гладен. Вие не започвате с основни идеи. Казвате: „Условията са такива, баща ми е беден“. Условията – то са посторонни въпроси. Гладът лош ли е сам по себе си? Гладът е един много добър слуга. Казва: „Господарю благото, което Бог определил за теб, да вземеш хляба да го опиташ, хубав ли е този хляб, господарю да пиеш водата, която Господ определил, да видиш, хубава ли е или не“. Гладът е много добър слуга, жаждата е много добър слуга. Стремежът да бъдеш учен, определено е за тебе да бъдеш учен, да вземеш от знанието. Вие искате статически да бъдете учени хора. Учението е непреривно. Вие трябва да считате, че през целия живот трябва да учите. Да не мислите, че един ден ще свършите, вие ще бъдете учен човек. Вие ще бъдете толкоз учен човек, колкото като мислиш, че си се наял. След няколко часа пак трябва да ядеш. Учението и то да бъде като яденето. Ти почувстваваш, че знаеш и няма да се минат 4–5 часа, ще почувстваваш, че

има нещо, което трябва да го знаеш. Като се наядеш, мислиш, че нямаш нужда вече от учение, но като се минат 4–5 часа, има друго, което трябва да го знаеш.

Тогава, когато бяхте кокошка какво учихте? – Ровихте земята да си извадите храната. Когато бяхте като растение, какво учихте? Тогава учихте как да си спущате корените в земята и клонищата нагоре към слънцето, към Бога. Казвам: Когато бяхте като трева, какво правихте като малка тревица? Тогава бяхте много скромни. Ами когато бяхте един великан, един дъб, вие искахте да се покажете навсякъде, щастие имаше във вас. Някой път ме питат: „Откъде иде тщеславието?“ – От растенията. Като израстнал този дъб казва: „Знаете ли кой съм аз? Всичко туй е мое, пък и в земята имам. Ум се изисква при тия лоши условия да се живее, ум, ум трябва тук“. Тъй разсъждава този дъб. Казвате „Много е тщеславен“. Не е лошо човек да бъде тщеславен. Лошо е, когато е като тревата и нищо не е направила, да мисли, че е нещо голямо. Малката тревица, едно стръкче, казва: „Знаеш ли коя съм?“ – Едно стръкче си. Такива стръкчета на големия дъб има милиони. Той може да ги направи, той като погледне на тревата казва: „Имаш още да растеш“. Хубав е един дъб. Но дъбът сравнен с човешкото развитие е една тревица. Един човек сравнен с един ангел и той е една малка тревица. Така се разсъждава. Това не е за обезсърчение. Има неща, които за бъдеще ще учите. Природата е пълна само с блага. Вие седите и казвате: „Какво да правя, да работя ли или да не работя? Поет ли да стана, музикант ли да стана“ – какво да станете не знаете. Според вас какво трябва да стане човек? Какъв занаят бихте си избрали вие? Кой е най-лесният занаят? – Най-лесният занаят е да спиш. Аз след като съм изследвал, казвам, че сънят е най-лесния занаят. Каквато и да е работа в света е благородна. Няма работа в света, която да не допринесе нещо. Вие не мислете, че една работа, има разнообразие. Формите не работят в дадения случай. Известна работа, която трябва да работиш, ще ти допринесе нещо. Нея като свършиш, ще дойде втора, трета, четвърта. Ако една работа не си готов да вършиш, другите няма да дойдат. Работите вървят по един закон. Ако детето най-първо не е пъплило по земята, не може да ходи. Ходенето на два крака се дължи на онова пъплене. Ако виждаш туй животно, което ходи по земята, ако като беше във водата не се учеше да си мърда перките и опашката, тогава се учи да ходи. Ако туй животно не се учеше да хвърка във въздуха, защото млекопитающите били във водата като риби, били във въздуха като птици и после слязоха на земята, дойдоха в нова форма. През ред форми са минали докато се научат да ходят. Като риби бяхте едно време и само си въртяхте опашката. Казва: „Той си върти опашката“. – Ами риба е. – „Той си маха крилата“. – Птица е. – „Той само се върти“. – Животно е. Най-после, човек е велосипед с две колелета. Като се качиш на велосипеда, трябва да си майстор. Като се

качиш на велосипеда, равновесие се иска. За да стои човек на краката си, се изисква равновесие, за да не падне. Имайте предвид, и в умствения свят законът е същият. Човек трябва да мине през всичките форми на мислите, за да дойде до онази форма, която може сега да я използува.

Вторият път направете и донесете статистика за ориза. Ами като изядохте ориза, каква мисъл ви дойде?

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
10 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 3. XII. 1937 г., петък, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1937_12_05 Неизменни величини
утринно слово

НЕИЗМЕННИ ВЕЛИЧИНИ

Размишление.

Ще прочета 3 глава от I. послание на Иоана. Един от въпросите, които засягам, се отнася до повдигането на човешкото съзнание. Често се говори и за вярата, като движение на духа. Говори се и за светлината, която постоянно прииждa. Ние живеем в епохата на зазоряването. Ще дойде изобилната светлина, ще станат нещата ясни. И животът не може да се разбере, докато нещата не са ясни. Плодовете зреят при светлина и топлина. Ако нямаше светлина и топлина на земята, нямаше да има никакъв живот. Същият закон се отнася и до човешкото съзнание. Човек трябва да роди, за да се проявят плодовете на духа. Добродетелите – това са плодовете на духа. В случая, любовта играе роля на топлина, мъдростта – на светлина, която възраства нещата. Истината заема средно положение между любовта и мъдростта.

Мнозина гледат на процесите като на механически прояви както на часовника, който, веднъж навит, продължава да работи известно време. – Кои процеси са механически и кои – органически? – С време[то?], механическите процеси се изхабяват, а органическите – растат и се подобряват. Например, зреенето на плода е органически процес: първо плодът е зелен, а после узрява. И в живота има механически работи, които заблуждават, и органически, които възрастват. Механически неща са желанията на човека да се облича добре, да има хубаво жилище. Това не са съществени неща, те са временни, преходни. Пролет гората се облича в нова премяна за няколко дена. Обаче, за да си създаде човек характер, да възприеме и приложи една нова мисъл, нужно е време. Да се научиш да живееш добре и това е дълъг процес. Да свириш на цигулка и това е дълъг процес. Да взимаш чисти, верни тонове и това не е лесно. Освен вътрешните фактори, в самия човек има и външни фактори – влагата, крайната суша, които влияят върху цигулката. И нервната система в човека не е всякога еднакво издръжлива: някога нервите се съкращават, т. е. свиват, а някога се разпущат, т. е. удължават. Често свириш и си недоволен от свиренето. – Защо? – Нямаш достатъчно енергия в себе си. Музиката се проявява чрез душата. Значи, душата ти не те кредитира, не ти дава енергия. Ако свириш на орган, трябва да вкарваш вътре повече въздух. Няма ли достатъчно въздух, тоновете не излизат добре.

Вяра е нужна на човека. За да вярва, той трябва вътрешно да се хармонизира. Учениците Христови се обърнаха към Христа с думите:

„Учителю, придай ни вяра!“ – Вярата се придобива със светлина и топлина. В известни случаи, вярата е храна за човешкия ум. Ако не се подхранва с вяра, умът не може да расте и да се развива. – Защо трябва човек да вярва? – Много естествено, без вяра той не може. Както не може без въздух, вода, храна и светлина, така не може и без вяра. Ще дишаш въздух, ще пиеш вода, ще приемаш храна и ще възприемаш светлина, за да мислиш. На физическия свят е потребна храна, в духовния свят е потребно дишане, а в Божествения свят – мислене. Ако на физическия свят не ядеш, не можеш да живееш; ако в духовния свят не дишаш, не можеш да живееш; и ако в Божествения свят не мислиш, не можеш да живееш. В Божествения свят не съществуват ядене и дишане; там има вяра и надежда. Вярата отговаря на дишането, а надеждата – на яденето. Мисленето отговаря на любовта.

С физическото си тяло човек е нагоден за физическия свят. Ако с това тяло влезе в духовния свят, той ще се намери в голяма мъчнотия. Такова е положението на рибата, която напуща водата и влиза в по-рядка среда – във въздуха. Тя ще се стреми да се върне назад. На земята човек по-лесно може да разбере духовния свят, отколкото като влезе в него. Влезе ли в духовния свят, той ще изгуби съзнанието си, както рибата във въздуха. За да живее, рибата трябва да се върне във водата. В това отношение, земята е училище, което подготвя човека за другия свят. Като се подготви на земята, човек ще знае вече, как да живее в духовния свят. Детето се подготвя за живота на възрастния, а възрастният – за живота на стария. Старият казва: Остарях. Той иска да каже, че е отслабнал, изнемощял. – Това не е старост. Светът се нуждае от стари, т. е. от умни хора, а не от слаби и немощни. Умните хора движат света напред, а възрастните прокарват бъдещите реформи.

Днес всички очакват подобрение на света. И това ще дойде, но първо, човек трябва да внесе подобрение в себе си, да направи реформи в своя вътрешен живот. – Кога ще стане това? – Човек не трябва да изпуща нито един ден, да не внесе нещо ново в съзнанието си, колкото и да е малко то. – Защо се обезсмисля животът ни? – Защото сте престанали да внасяте новото в съзнанието си. Красотата и смисълът на живота се заключават в това, всеки ден да правите някаква реформа в своето съзнание. За да работи в света, човек трябва да разполага с известно количество светлина и топлина. Не можеш да работиш, ако нямаш вяра и надежда. Не можеш да работиш, ако нямаш и любов в себе си. Значи, надеждата, вярата и любовта осмислят живота. Лесно се говори за това, но опитности са нужни. Знаете ли, какво значи, да посветиш живота си на Бога, да прекараш в пустинята цели 20 – 30 години, и в края на живота си, да бъдеш поставен на тежък изпит? Ти мислиш, че всичко си изгубил, нямаш почва под

краката си; изпитваш също пълно недоволство от себе си, поддаваш се на лоши мисли и чувства, не знаеш, какво да правиш. Чудиш се, отде дойде това изпитание и как да се справиш с него. То е порой, който носи калта на живота. Десетки години си обработвал своята нива и в един ден поройт завлича всичко.

И човешкият живот се осакатява от калта на пороя, от топенето на снеговете, от голямото наводнение. Затова се казва: Не стой на брега на реката, която приижда. Качи се на върха, на високо място, да не те засегне. Като забогатее, човек се отпуща, повече пари пилее, яде повече. Да се пази, че поройт иде. Има един природен закон, според който, никой няма право да изразходва повече енергия, повече пари, отколкото е нужно. Друг закон: Никой няма право да икономисва и това, което му е нужно. Ако яде повече, отколкото трябва, ще затлъстее; ако яде по-малко, ще изсъхне. Хигиената на живота изисква от човека да бъде умерен и в яденето, и в чувстването, и в мисленето.

– От какво се нуждае сегашният човек? – От вътрешна наука за развитие на душата. Всеки трябва да си даде отчет, с какво знание разполага и как може да го приложи. Освен това, той трябва да знае, каква е неговата вяра и доколко може да разчита на нея. Питам: Можете ли, като минавате през изпитания, да не се усъмните? Много хора ще ви кажат, че сте на крив път, че сте заблудени. На тях ли ще вярвате, или на себе си? Ако духът в човека е силен, той ще издържи на изпитанията; ако не е силен, ще тръгне по общото течение на живота. Чрез изпитанията и страданията човек може да определи степента на развитието си. Тогава той нито ще се надценява, нито ще се подценява. Обикновената трева не може да се сравни с едно цвете, с една ябълка или круша. Добре е понякога човек да се сравнява с другите. Как ще се сравниш с другите, ако стоиш по-високо от тях? На физическия свят една чешма се сравнява с друга, първо, по количеството на водата и по нейните качества. По същия начин, и човек може да се сравнява, а именно, по светлината, която излиза от него. В известни случаи, човек излъчва от себе си светлина и топлина. Ти си изпратен на земята да работиш, а не да живееш за себе си. Ръцете, краката, очите и останалите органи имат смисъл, когато пребъдват в самия организъм и изпълняват своите функции.

Някога хората на земята са щастливи, а някога – нещастни. Ние сме дотолкова щастливи, доколкото изпълняваме волята Божия. Затова, всеки трябва да бъде готов да служи. Това не е нещо, което може да научиш отвън, то е вътрешно проявление, присъщо на всекиго. Едно е опасно, че животът постепенно се обезсмисля. Казваш: Трябва да живея. Всеки повтаря тази мисъл. Същото повтаряне се явява в музиката: Трябва да

пеем! – Трябва да пеете, но не пеете. Кой ще ви научи, как трябва да пеете? Думата „трябва“ не учи човека. Казваш „трябва“, но с това си оставаш. Тази дума означава, че изтребваш нещо. Значи, немузикалното в човека да се изтреби, да се изхвърли навън.

Казваш: Вярвам. Коя е подбудителната причина за твоята вяра? Вярваш в един човек, защото е богат, учен или силен. Ако не е богат, няма да вярваш в него. Ако не е учен или силен, пак няма да вярваш в него. Ако живее, ще вярваш, че е жив. Ако е умрял, ще вярваш, че е умрял. – Кое е същественото в човека, на което всякога може да се вярва? – Три съществени неща има в човека, на които всякога можеш да вярваш. Ти вярваш на неизменната любов в душата му; на неизменното знание и мъдрост в ума му и на неизменната истина и свобода в неговия дух. Неизменните величини в човека са любовта, мъдростта и истината. Те представят Божествения живот. За какво те обичат хората? – За любовта в тебе. За какво те почитат и уважават? – За мъдростта в тебе. За какво те ценят? – За истината и свободата в тебе.

Казвам: Турете здрава основа на живота си. – Нямаме ли основа? – Имате, но основата ви не издържа на бурите и изпитанията в живота. Турете за основа на своя живот трите неизменни величини – любовта, мъдростта и истината. Казваш: Здрав съм, силен съм, богат съм – ето основата на моя живот. – Здравето на човека може да се отнеме; силата му може да се отнеме; богатството му също може да се отнеме. Де остава неговата основа? И животът на човека може да се отнеме. Животът е резултат на любовта. Който придобие любовта, той става безсмъртен. Значи, от човека зависи да живее, или да умре. Казвате: „Бог е Любов.“ – Това е живот вечен, да позная Бога като Любов. Познали ли сте любовта? Любовта се познава по едно качество: тя побеждава смъртта. Ако един човек те хване и те удуши, ти нямаш любов. Ще кажеш, че Бог изпратил този човек да те удуши. – Бог не благоволява в смъртта на човека. Значи, друго същество, което има някакъв интерес, му отнело живота. – Добре е да отиваме на онзи свят и да се връщаме, когато пожелаем, като у дома си. – Това е заминаване, не е смърт. Човек си заминава, когато е свършил известна работа на земята. Някога заминава и без да е свършил нещо.

Казано е в Писанието: „Лукавият рикае, за да погълне някого.“ Това показва, че човек има много неприятели, с които трябва да се справи. Като не знае причината за своите мъчнотии, човек става недоволен и търси причината в баща си, в майка си, в брата си или сестра си. – Отвън никой не е причина за неговите мъчнотии. Утре и ти ще станеш баща или майка. Можеш ли да кажеш, че ти си причина за мъчнотиите на своя син? Причината за мъчнотиите и страданията на хората е в неизпълнението на

Божията воля. Човек туря своите възгледи, своите мисли и желания, своите плодове на първо място. Щом дойде да изпълни волята на Бога, тя остава на последен план. Сегашните хора са установени в своите възгледи, затова мъчно разбират. Аз не искам да кажа, че те не живеят добре. Този въпрос не го разглеждам. – Защото, ако кажа, че хората не живеят добре, това не е от днес. От 8,000 години те не живеят добре. Ако живееха добре, нямаше да има затвори и бесилки, лоши мисли и чувства, лоши постъпки. В който дом влезеш днес, по лицата на всички виждаш сенки. Влезеш в черква и там има сенки – и проповедникът, и слушателите му имат сенки, була на лицата си. Казвате: Този е голям грешник, онзи е малък грешник. Големите грешници се родиха от малките грешници, а не от големите. Дебелото, голямото въже се прави от малки, тънки въженца. Като се съединят, тънките нишки образуват дебел конец. В малките грешки се крият възможности за големите грехове. Значи, и грехът расте.

Обикновено, хората се оправдават за постъпките си и казват: Ние сме големи грешници. Не е въпрос, дали сте големи, или малки грешници. Важно е, зародишът на греха да не е във вас. Може да имаш само една въшка в главата, но в кратко време тя се размножава извънредно много. Аз ви навеждам на тази мисъл, за да разсъждавате. Като влезе в духовния живот, човек започва да мисли криво. Той гледа на себе си като на праведник, а на другите – като на грешници. Не се заблуждавайте. И светските, и духовните хора живеят на земята, само че условията на духовните са по-добри. Идете между светските хора, да видите, как живеят те. Не зная, дали има истински праведни между духовните. Влезеш с жена си в трамвая, едва намерите място да седнете. Трамваят е препълнен с хора. От едната и от другата ти страна седят чужди жени. Тясно е, бутате се, но какво да се прави! Жена ти е ревнива, недоволна е, че си между две чужди жени. Веднага в ума й се явяват лоши мисли. Праведна ли е тя? Праведен ли си ти? Тебе може да ги е приятно, но жена ти е недоволна. Има ли престъпление в тази приятност?

Да дойдем до истината. Влизаш в една градина с много цветя. Приятна ти е миризмата им. Бог е създал обонянието да усещаме приятните и неприятни миризми. Има цветя, на които миризмата е много силна, които произвеждат обратно действие върху човека. Какво ще кажете в такъв случай? Ще благодариш и за приятната, и за неприятната миризма. Какво ще кажеш, ако от двете ти страни са седнали две жени? – Пак ще благодариш. Ако ти е приятно, ще благодариш, че си видял две хубави картини. Ако не ти е приятно, ще помолиш Господа да подобри тези картини. Това ще кажеш сам на себе си, а не гласно. В себе си ще бъдеш абсолютно искрен, без никаква бяла или черна лъжа. Тя може да мине край тебе, като муха, но ще я оставиш вън. Какъв ще бъде животът ви, ако

бъдете искрени и истинолюбиви? При това положение, жената никога няма да подозира мъжа си, нито мъжът – жена си. Когато мъжът и жената са при едни условия, т. е. на еднакъв уровен на развитие, изкушението никога не може да дойде. Днес повечето хора се заблуждават от външността на нещата. Не се заблуждавайте от външността. В нея няма никаква реалност. Мислите ли, че ако носите торба със злато, вие сте забогатели? Ако слугата носи пари в банката, негови ли са те? И в религиозния живот има външно позлатяване. Не се заблуждавайте! Изпитанията са дадени за онези, които не мислят. Бог не обича лъжата. Има позлатени хора, има хора от злато. У Бога, обаче, всичко е истинско злато, всичко свети. Праведните хора в света са такива отвън, те са само позлатени. Като ги постави на изпит, Бог казва: Изтрийте ги, да видим, кой е истински праведен. Който не се изтрива, той е от чисто злато; който се изтрива, турят го настрана. Следователно, изпитанията в живота идат, за да се провери, кой е позлатен, и кой е от чисто злато. Тези, които са от чисто злато, остават на работа. Аз си служа в химията с термините: метахимия и панметахимия. В тях няма лъжа. В обикновената химия има верни и неверни неща, относителни и абсолютни. В метахимията може да има малко заблуждения, но в панметахимията всичко е абсолютно вярно. Химията е за децата, метахимията е за възрастните, а панметахимията – за старите.

Като сравнявам проявите на човека, казвам: Има три вида християни – обикновени християни, метахристияни и панметахристияни. Метахристиянинът е добър човек, а панметахристиянинът е съвършен човек. Казваш: Аз съм християнин. – Трябва да придобиеш още две имена: мета и пан. Да бъдеш панметахристиянин, значи, да станеш господар на себе си, на своя ум и сърце, да не може никой да те изнуди. Мета значи да се мяташ над всичко, да си над условията. Кой плувец е добър? – Който е над водата. Остане ли под водата, неговият живот е свършен. Следователно, вместо християнин, метахристиянин и панметахристиянин може да турите други имена: човек на истината, човек на мъдростта – мета и човек на любовта – пан. Как ще съедините тези три неща в едно? Човек може да бъде още физик, метафизик и панметафизик; математик, метаматематик и панметаматематик.

Като държа беседите си и после ги чета, виждам, че окръжаващата среда е оказала влияние върху тях. Всяка среда оказва влияние на човека. И коренът, като влиза в земята, се влияе от условията. Някога той взема различни посоки, за да избегне препятствията, които среща на пътя си. Не се чудете, защо коренът на някое растение е изкривен и набръчкан. Той е срещнал препятствие на пътя си. Човек не трябва да се заблуждава, да мисли, че може да работи при всички условия на живота. Как ще говориш

вън, при 25° студ? Как ще свириш вън, при 25° студ? За да свири цигуларят добре, салонът трябва да е отоплен, да има добра акустика. Човек може да работи при добро разположение на ума, на сърцето, на цялото тяло.

Всяко нещо се изявява при специални условия. Четете, например, посланията, без да знаете, при какви условия са писани. Това е от особено значение. Иоан е писал при едни условия, Петър – при други условия. Старият завет е писан при едни условия, а Новият завет – при съвършено други условия. Всеки ден си носи специфични условия и специфични блага. Всеки, според разбирането си, ще използва благата и условията на деня. Казвате, че всичко зависи от любовта. Да, но любовта трябва да се изяви. Ще обичаш себе си и ближния си, ако обичаш Бога. Можеш да обичаш хората, ако си изпълнил Божията воля. Любовта подразбира изпълнение на Божия закон. Без Божията Любов законът не може да се изпълни. Без Божията Мъдрост законът не може да се изпълни. И без Божията Истина законът не може да се изпълни. Изявяването на живота произлиза от Божията Любов, от Божията Мъдрост и от Божията Истина. Те трябва да бъдат в нас.

Когато Иоан говори за вярата, надеждата и любовта, той има предвид Божията Любов, защото тя разрешава най-мъчните задачи. Истината иде да оформи нещата, да им предаде красив вид. Любовта работи отвътре. Нейните дела са невидими. Като дойде знанието, тогава човек вижда, какво е направила Любовта за него. Детето разбира ли, какво прави майка му за него? То вижда, че тя го къпе, облича, храни, носи на ръце, но защо прави това, то не знае. Един ден, като порасне и придобие знание, то ще разбере, защо майка му се е грижила за него, защо го е носила на ръце. Дете, което не е носено на ръце от майка си, губи нещо ценно. Ще кажете, че това не е важно. Не е така. Майката предава нещо на детето си. Ако в големите си мъчнотии не сме на ръцете на Бога, и Той не ни носи, много сме изгубили. Ако не минаваш през големи страдания, никога твоята майка няма да те носи. – Кое дете носи майката? – Слабото и болно дете. Докато страда, детето се нуждае от майка си. Докато страда, човек се нуждае от Бога. – Защо идат страданията и изпитанията в живота ни? – Кажете, какво трябва да ви се даде вместо тях? – Защо трябва да се храним с хляб? – С какво друго ще се храните? Заместете хляба с друго нещо, и вижте, какъв ще бъде животът ви. Вие сте в това положение, благодарение на хляба. Преди употребата на хляба, животът е бил много тежък. С употребата на хляба, животът се е подобрил. Някога месоядните животни са били повече, отколкото днес. В бъдеще, когато животните и хората се нагодят повече към хляба и растителната храна, месоядните животни ще се намалят. – С какво трябва да се храни човек? Когато сатаната каза на Христа „Като си Син Божи, превърни тези камъни на хляб“, Христос му

отговори: „Казано е, че не само с хляб ще се храни човек, но с всяко Слово, което излиза от устата на Бога.“

Христос показа на човечеството, коя е истинската храна. Един ден душата ще се храни само със Словото. Който се храни със Словото Божие, всякога ще бъде здрав. Ако не се храни със Словото, ще боледува. Следователно, ако боледувате, ще знаете, че не се храните със Словото Божие. Ако ви е дадено недостатъчно количество, увеличете Го. Като се храниш със Словото, ще придобиеш любовта. И тогава, като ти се случи голямо нещастие или изпитание, не се разколебавай, но си кажи: Не зная, защо Бог ме изпитва, но зная, че това е за добро. Даже и Христос дойде на земята да разреши един важен въпрос. Защо трябваше да бъде Той разпнат? За всичко Той казваше: Така трябва да бъде! Впоследствие, Христос разбра, защо трябваше да мине през тези изпитания. Като мина през изпитанията, като пострада, Христос научи много неща. В първо време Му бяха неясни. Не мислете, че с ума си можете всичко да разрешите. Любовта се познава по това, че при всички противоречия и недоразумения между хората, никого не съди. Тя не казва, че този или онзи не е прав. Гледа на всички хора, като на удове от един общ организъм. Онези, които имат по-добро разбиране, по-малко грешат. Който има по-малко любов, повече греши; който има повече любов, той по-малко греши. Същото се отнася и до мъдростта, и до истината. Това е закон. Ако любовта намалява, и животът намалява; ако любовта се увеличава, и животът се увеличава. Любовта изключва всички противоречия. Тя е велика сила, която се справя с всичко.

Баща си, имаш две деца, но едва свързваш двата края. Едното дете, по невнимание, счупва една стомна. Ти набиваш детето, като му казваш: Не знаеш ли, че съм беден, нямам пари. Как ще купя друга стомна? Ако беше богат, щеше да кажеш: Няма нищо! Ще купим друга, по-хубава стомна. Изобилието, богатството лесно разрешава противоречията, но не е така със сиромашията. Често наблюдавам, как някой ходи натук-натам, и все за счупената стомна говори. Казвам: Беден е този човек. Обаче, богатият нищо не говори за счупената стомна. И на вас казвам: Служете си със същата мярка, за да познаете, богати ли сте, или бедни. Ако говориш постоянно за счупената стомна, беден си; ако не правиш въпрос за стомната, богат си. Детето ти не е твой слуга, от тебе е излязло. Ако имаше любов, частите на счупената стомна щяха да се съберат по панметафизичен начин. Това е изкуство, това е наука. Ако се приложи, стомната ще стане по-хубава, отколкото е била. Това е за далечното бъдеще, когато завършите развитието си на земята. Сега можете да имате особено мнение по този въпрос, но в бъдеще сами ще проверите това.

Помнете: *Любовта* разрешава всички противоречия. Без нея животът не може да се оправи.

Мъдростта се справя с противоречията на ума.

Истината се справя с мъчнотиите на човешката воля.

Вложете надеждата за основа на земния живот.

Вложете вярата за основа на духовния живот.

Вложете *любовта* за основа на Божествения живот, и всичките работи ще се наредят.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната *любов*.

10. Утринно Слово от Учителя, държано на
5 декември, 1937 г. София. – Изгрев.

1937_12_08 Недоизказаното
Общия окултен клас

НЕДОИЗКАЗАНОТО

Отче наш.
„Бог е Любов."

Някой път е много мъчно да се учат царските синове и княжеските дъщери, да им се преподава. Не е лошо, че са царски синове и княжески дъщери. Но царските синове и княжеските дъщери имат едно предубеждение, че те имат царска кръв. Че те са царски синове, това е едно звание. Това е едно звание. Аз го уподобявам на царевично зърно или на житено зърно. Житото е едно зрънце. Царски син е то. Житото е цар. На най-голяма почит навсякъде, царски само го посрещат и всички му се радват. Но туй житено зърно, за да добие тази почит и уважение, то трябва да слезе в земята, да излезе из условията, да покаже какво се крие в него, да израсте. Казвам: Трябва ви сега знание. Казвате: „Нямаме ли знание?" – Имате знание, но туй знание, което имате сега е човешко. Всяко нещо, което е придобито, става човешко, а всяко нещо, което не е придобито, то е Божествено. Следователно, непридобитите неща са Божествени. Придобитите неща са човешки. Туй е за определение. Казвате: „Това е Божествено". Всяко нещо, което е в ръката, то е човешко. Ти си го обсебил. Всяко нещо, за което можеш да кажеш, че е мое, то не е Божествено, то е човешко. – „Ти тъй каза, той тъй каза". Всинца все казваме и все има нещо недоизказано. Туй недоизказаното е Божественото. Сега ще разберате, ценно е туй. Божествените неща, като стават човешки, ставаш ценни. Преди да станат човешки, не може да ги оцените. Туй, което си оценил, може да го видиш; не може да оцениш туй, което не си видял.

Аз ще ви цитирам само една от Свещените книги. Чули сте го това, но сте го забравили. Сега ще ви цитирам няколко малки изречения, взети от далечното минало на Битието. Първото изречение е: „Когато Любовта царува, смут не става". Вие още не знаете какво нещо е царуването на Любовта. Вие само предполагате. Значи появяването на Любовта в човешката душа, изпъжда всеки смут. Там, дето има смут, няма любов. Там, дето няма смут, Любовта царува. Второто изречение се отнася до мъдростта. „Когато Мъдростта управлява, редът не се нарушава". Третото изречение се отнася до Истината: „Когато Истината грее, плодът цъфти и зрее".

Та казвам: В какво седи сега същината? Трябва да имате една мярка. Кое наричаме Истина в света? Истината е нещо реално. Трябва да имаме една

конкретна мисъл, ти говориш право или не. Допуснете, който и да е от вас е бакалин. За да ви позная какъв човек сте вие, ви казвам: Претеглете ми едно кило ориз. Веднага ти туриш от едната страна грамовете, от другата ориза. Аз не гледам какво ти туряш, но гледам там една стрелка, която се движи; гледам накъде се наклонява стрелката и по това виждам какъв човек си. Ако стрелката се наклонява към грамовете, зная, че ти работиш само за своя интерес, нищо повече.

Ако тази стрелка отива към грамовете, ти си човек, който подяждаш хората. (Ако се наклони) към блюдото, тогава ти си човек на Истината, от тебе заминали няколко зрънца. Като видя това, казвам: Благороден човек е. Ако стрелката отиде към грамовете, казвам: Излъга ме. Защо? Защото 4–5–20 зърна ми изяде. Значи, ако ти изядеш две зърна, оттук или оттам и казваш: „Много ме изядоха?“ Ти щом изядеш едно зърно, може да изядеш и повече. Щом от тебе отиват няколко зърна, казвам: Когато теглите ориз, не изядайте нито едно зърно, но нека замине от вас едно зърно. В невидимият свят когато теглят, праведният човек е онзи, който нито подяда другите, нито него да подядат. Но онзи, благоугодният на Бога, праведният е само от когото всякога заминава едно зрънце от него. Казвате: „Какво има на хиляда души по едно зрънце, като отиде от мене, аз ще загубя“. – Не се изгубва. Всичко туй, което ти си давал, то е посадено, то ще бъде жътва за идущата година. От тия хилядите зърна зависи твоето бъдеще. Ти казваш нещо, не го изпълниш. Или на някого кажеш: „Аз за тебе имам високо мнение“. – Какво високо мнение имаш заради мене? В какво седи високото мнение? Високо мнение е, ако бакалинът има високо мнение за тебе, ако от тебе замине едно зрънце. Щом от тебе заминава, той ще има високо мнение. Ние сега, които отиваме да купуваме, искаме все от бакалина да заминава. Защо? Ние като даваме пари, защо да не искаме от нас да замине. Бакалинът казва: „Нека замине от тебе“. Като замине едно зрънце, ти вече не си разположен. Бакалинът продава тия неща, но те не са негови. Всеки един бакалин, той е миситин или как се наричат, турен е да раздава. Бакалинът е един човек, турен в света да раздава Божиите блага: хляб, захар, ориз; после, портокали, лимони, всичко туй. Ако той ви тегли портокали, как ще ги тури на везните? Не може да ги тури.

Та казвам сега конкретно. Всякога бакалинът е добър, когато от него замине едно житено зърно. Малко се наклони стрелката и като часовник показва, че е заминало от него. Той значи добре изпълнява Божия закон. Щом замине от тебе, ти отиваш да вземеш Божийте блага, тия зърна остават за него. Казвам: Този бакалин не е честен. Дойде един човек при тебе, ти си един бакалин, да го научиш. Казва: „Кажи ми истината“. Как ще кажеш на този човек истината? Казва: „Кажи ми ти истината“. Гладният като дойде при мене и казва: „Кажи ми ти истината“. Веднага

изваждам хляб, отрязвам му три филии, не му давам целия сомун. Всеки хляб го деля на три парчета. Едното парче е за Любовта, едното парче е за Мъдростта и третото парче е за Истината. Най-после му дам. Колко парчета? – Три парчета. Казвам: Давам ти едно парче за Любовта. Ако имаш любов, туй парче ще се увеличава. Туй парче не го считай малко, ти си осигурен. Туй парче, което ти дадох, ако вярваш в Мъдростта и третото парче е за Истината. Най-после му дам. Колко парчета? Три парчета. Казвам: Давам ти едно парче за Любовта. Ако имаш Любов, туй парче ще се увеличава. Туй парче не го считай малко, ти се осигуриш; туй парче, което ти дадох, ако вярваш в Мъдростта, ти си осигурен. Ако ти дам третото парче на Истината, ти си осигурен. Казва: „Целият хляб ми дай“. – То е лакомия.

Та казвам сега: Каква е вашата конкретна мярка за Истината? Аз гледам много пъти в Мое име се говорят много лъжи, както се говори за Христа. Казвате: „Христос тъй казал, онуй казал“. – Не е казал така. Не е казал Христос, Христос така не може да каже. Всички може да кажат, но туй, което ти казваш, Христос не може да каже. Аз имам едно правило. При мене идват по някой път духовете, аз ги възпитавам кои идват. Духовете казват: „Ние сме пратени от Господа Исуса Христа“. Сега не може да се съмнявам. Хубаво, казвам: Дайте си вие писмата, с които ви е пратил Христос. Казвам: Я ми напишете буквата „Л“. После казвам: Я ми напишете буквата „М“, буквата „И“. Щом напишете хубаво буквите „Л“, „М“, „И“ аз съм готов да приема. Казвам: Кажете какво желаете? Вие сега искате, без да напишете буквите „Л“, „М“ и „И“, искате да ви вярват. Казвате: „Туй, което ти казвам е вярно“. Казвам: Не се съмнявам, че е вярно, ти ми казваш: „Аз съм музикант, аз разбирам от музика, свършил съм музикална академия, препоръчително писмо имам“. Казвам: Туй препоръчително писмо е друго нещо. Много добре е, че си свършил, много ми е приятно, но я ми изсвири едно парче от Моцарт, един малък пасаж. Моцарт има особен стил. След туй казвам: Я ми посвири нещо от Бах, Бах има особен стил. Изсвири ми нещо от Бетховен. Свири човекът, моите почитания тогаз. Той свири много хубаво, но няма такъв стил, нищо не му казвам, не може да имам вяра в него. Ухото ми е инспектор, много голям музикант е моето ухо, разбира много повече музиката.

Някой казва: „Не ми ли вярваш?“ – Имам една мярка в слънчевия възел. Когато един човек ми говори истината, който ми каже истината, усещам една малка топлина под слънчевия възел, под лъжичката. Като ми каже някой, че ми говори истината, но не се явява малка топлинка под лъжичката, зная, че не ми казва истината. Може хубави, красиви думи да ми каже, но не е истина. Човек да почувствува топлинка под лъжичката като му говориш. Аз съм ходил при болни и съм им говорил свои думи.

Ходя при болния, говоря му половин час, обяснявям му какво нещо са болестите, но не оздравява човекът. Говоря му по човешки. Щом не оздравява, казвам: Това е моето. Не върви работата. Той казва: „Много хубаво говориш, но болестта ми не ме напуща“. Ида при друг болен, не говоря за произхода на болестта. Кажа му само една дума и стане човекът. Казвам: Аз ще ти кажа само една дума, ти ще усетиш една малка топлинка под лъжичката и веднага ще оздравееш. Казвам: Усещаш ли топлинка? Стани. И става човекът. Как става? Това е Божественото. Туй Божественото е топлината. Тази топлина е Любов. Всяко нещо, което се извършва без любов, няма топлина. Всяко нещо, което се извършва с любов, има топлина. Любовта е, която носи топлината. Каквато и да е топлината в света, която чувстваш, но не на петите отдолу, на петите е изгаряне. Когато ти чувстваш топлинка под лъжичката, то е. Може да отидете където и да е. Вие тия работи може да ги употребите за търговски работи. Отиваш някъде, ако почувстваш топлинка, работата ще стане. Отиваш да се учиш, ако почувстваш топлинка, ще свършиш, ако не почувстваш топлинка, няма да свършиш, нищо няма да направиш. Правиш нещо, ако не успееш, ако усетиш топлинка, работата добре ще свършиш. Казвам: Всички трябва да имате тук под лъжичката топлинка. Стрелката показва има ли топлинка, няма ли топлинка. Ако клюмва към житото, което мериш, има топлинка, ако клюмва към грамовете, няма топлинка. Грамовете са човешкото, житото е Божественото. Какво те интересуват грамовете, тебе те интересува житото, тебе те интересува оризът, оризът е Божественото. Туй, което носи в себе си цена, то е Божественото.

После някой път може да се види догде сте достигнали във вашето развитие. Ако вземеш нашата първа буква от азбуката „А“ тя е еврейската буква, „М“ обърната с главата надолу. А като се пише „А“ (?), тази буква е обърнато „М“, в еврейски означава смърт, а „А“ означава началото на нещата. Питам сега как е станало? Една буква, която у нас означава живот, у еврейски означава смърт. Кабалистически как ще обясните? Но буквата „А“ се пише и така „А“. Туй вече е геометрически. Геометрията е по-сигурна наука. Всяко нещо, което ти не можеш да го приведеш в геометрична форма, ти не разбираш истината. Ти не разбираш още доброто. Да кажем имате А : Б, какво означава? А и Б какво отношение имат? Какво нещо е отношението? Казваме ние: Да бъде човек добър. Де е тогава добродетелта? Добродетелта е в човешките крака. Този ъгъл в двата крака, този ъгъл е на доброто, следователно, нещата, които излизат от човека, които отиват към центъра на земята, това е добродетел. Когато ти си затвориш краката (допираш си краката) показва, че ти си едно с нея. Щом затвориш краката, казваш, аз нищо не ти давам, ти ще даваш. Щом си затвориш краката, какво искаш? Всички войници със затворени крака ли са? Или ти си отдалечиш краката един от друг, какво означава? Сега

няма да се спирам, всички трябва да знаете този триъгълник какво означава в дадения случай? Туй показва, че тия сили слизат надолу. Движението е от А : Б. То отива към земята, а от Б : А, то отива към слънцето. Лъчите излизат от слънцето. Ако вземем механическо отношение, ние пишем буквата „Л“. Тази геометрическа форма, психологически ако вземем, двете линии в пространството се пресичат. Вие мислите, че линиите на „Л“-то отиват към центъра и се пресичат. Тия две линии са успоредни, но понеже посоката към която отиват е много отдалечена, нас ни се струват, че се пресичат, че са двама души в стълкновение. Те като се отдалечават в пространството, се показва, че се пресичат.

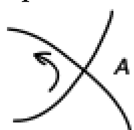

Казвам: Ако две линии се пресичат, какъв закон ще извадите от туй? Ако две линии се пресичат, разрешението ето къде е. Ако две линии се пресичат така /Фиг. 1/ в туй пресичане е разрешението на тия въпроси. Движението от А ще бъде надолу. Ти като слизаш към центъра на земята, до известно положение ще слезеш, но щом идеш до центъра на земята, ти назад не може да се върнеш. От другата страна като излезеш, ти ще вървиш към слънцето нагоре. Сега геометрически вие не можете да схванете това. Какво ни ползува нас, ако две линии се пресичат? Или вие слезете от невидимия свят към земята. За да се върнете по този път, по който сте слезли, не можете да се върнете. Вие ще се върнете по обратен път. Образува се цял един кръг, вие ще се върнете от противоположната страна. Ако обичаш един човек, търсиш да те обича. Ако ти си човекът на Любовта, имаш един капитал на Любовта. Не е необходимо и другият да има капитал на Любовта. Онзи човек, към който се стремиш, трябва да има капитал на Мъдростта. Следователно, между Любовта и Мъдростта има отношение. Тогава „Л“ се отнася към то „М“. Казвам: Ако един от вас представя Любовта, другият трябва да представя Мъдростта. Любовта и Мъдростта като се съединят, дават един резултат, който се отнася към Истината. Тогава, ако твоята Любов, която се отнася към Мъдростта, ако твоята Любов и твоята Мъдрост не могат да родят Истината, не могат да дадат Истината, ти не си на правия път. Или преведено на ваш език или на земен език казано: Ако твоята Любов и твоето знание не може да внесе в тебе закона на самопожертвуването, ти не си разбрал какво нещо е Любовта. Казвате, работа само с Любов не става. С Любов става. Любовта в своето проявление е неизчерпаема. Мъдростта в своето проявление е неизчерпаема. Не мислете, че като обичаш хората ще изгубиш нещо. Не мислете, че като раздаваш Мъдрост, ще изгубиш. Не, всякога ще спечелиш. Но никога не повтаряйте нещата. Сега, какво разбирате под думата повторение? В света повторение не може да има. Привидно

повторение има. Да кажем цялата земя се движи в пространството и ние с нея. Ние в този момент, във всяка секунда се движим с 29 хиляди километра, с каквато бързина се движи земята. Следователно, ние сме в друго пространство. Туй пространство, в което нашата земя се движи, се изменя. Следователно, и ние се изменяме. Хората, които живеят на земята се изменят по единствената причина, че земята се движи. Ако земята се спре, да не се движи, и ние ще бъдем като нея, неподвижни. Белите косми, белите бради, прегърбването показват, че земята се движи. От работата, която земята извършва, остаряваме и ние. Вие сега разбирате философията. Тия частици от които е направено нашето тяло, са от земята, следователно те са взели участие в туй движение и те са остарели, не ние. Следователно, като остареят, казват: „Господарю, освободи ни. За тебе 30–60–70 години, колко работа свършихме. Искаме да си отидем в дома". Искат да те напуснат. Ти само не можеш да работиш. Прегърбил си се, ти ги убеждаваш, казваш: „Чакайте, чакайте". Те казват: „Не можем". Те те напущат, искат да се върнат на земята. Защо си се прегърбил? Те казват: „Ще си идем". Ти си се прегърбил и най-после те си отиват на земята и най-после умират. Казвам: Ни най-малко не са умрели, те си отиват при своите и ти си отиваш при своите. Те отиват надолу, ти отиваш нагоре. Онези ще отидат надолу, пък ти човекът – Божественото отива нагоре. Ако твоята душа може да отиде нагоре, ти си живял добре. Ако твоята душа иде с тях заедно, надолу, тогава работата е малко мъчителна. Тогава започва нова еволюция, туй, което наричат прераждане. Казват: „Знаеш ли какво нещо е прераждането?" Аз съм срещал много пъти хора, които ми казват: „Знаеш ли какво нещо е прераждането?" – Много пъти ще дойдеш да се въплътиш, и никога не си се качил горе. От невидимия свят казват: „Турете го да започне този опит". Като ученик, когато те скъсат, втори път пак учиш, пак държиш изпит. Дотогава, докато издържиш изпита. Вие мислите, че ще умрете, няма да умрете. Онова тяло, което е направено от земя, иска да си почине. Всяко нещо нека да си почине. Вашият дух е излязъл от Бога и душата ви трябва да се върне пак при него. Защото, ако се върнете при Господа, ще се обновите. Трябва човек да иде горе, да се обнови. Не че после няма да дойдеш, ще дойдеш, но обновен, с ново знание.

Понякой път като ви говоря, вие казвате: „Учителю, кога ще се свърши туй учение?" – То ще бъде голямо нещастие да се свърши учението. Като се свърши учението, ще бъдете долу. Като се свърши част от вас ще идат долу. Ако вие сте готови ще идете нагоре, ако не можете да отидете нагоре, тогава ще останете. Тук на земята положението е много лошо. Вие седите и чакате едно разрешение. Какво ще бъде вашето разрешение? Очаквате да дойде Христос и да ви посети Божият Дух. Ами, че Божият Дух като ви посети ще иска от вас жертва, вие този закон не сте научили. Сега аз съм

забелязъл, дойда в някоя фамилия и наблюдавам: имат син и дъщеря, дошло време за женене, че майката казва: „Дано дойде някой“. Очакват да дойде някой. Той дойде, младата мома като го погледне, не ѝ хваща окото. Казва: „Не искам да се женя. Аз няма да се женя“. Тя не говори истината. Понеже, той не ѝ допада на сърцето, казва, не искам да се женя. Дойде втори, казва: „Не искам да се женя“. Започват всички да казват, че тя не иска да се жени, по Бога тръгнала, но погледнеш като дойде десетият, оженила се. Не е лошо това, закона аз изваждам. Ето аз как тълкувам. Като дойде първият, неговата душа не е готова да иде при Бога, момата казва: „Ще извиниш, ти иди на друго място“. Като дойде онзи, с когото може да иде на другия свят, тази мома е готова да се ожени за него. Какво казва Писанието: „Нито мъж без жена, нито жена без мъж може в Христа.“ Ти не можеш да отидеш в небето, нито братът не може да отиде в небето, ако сестрата не е с него, нито сестрата не може да отиде на небето, ако братът не е с нея. Майката не може да иде в небето, ако бащата не е с нея. И бащата не може да иде, ако майката не е с него. Това са отношения, това са закони. Майката и бащата, това са две неща сродни, при Бога отиват. Братът и сестрата са две неща сродни. Когато ви казвам: Трябва да бъдете братя и сестри, то е защото, ако една сестра няма брат, при Бога не може да иде. Ако един брат няма сестра, при Бога не може да иде. Аз турям в правия смисъл, един ден ще проверите, ще видите, че е така. Вие искате да бъдете самостоятелни. Мен ми казват: „Много братя не ми трябват“. – Колко братя ви трябват? Че аз не ви препоръчвам много братя. Един брат да имате, но на свят да е. Единият брат, на хиляди братя може да стане. Едното житено зърно като го посееш, на хиляди житени зърна може да стане. Всички житени зрънца съставят едно голямо житено зърно в себе си, което съдържа и братята и сестрите. Аз ви гледам сега навсякъде. Като влезете в кухнята зная, сестрите имат ли братя. Като вляза в кухнята и видя как готви, зная дали има брат. Математика е то, цяла геометрия. Като влезе някой, виждам как реже лука, как го белят. Обелете ми един лук, ще ви кажа догде си достигнал. Сега, за мене най-маловажните работи отношения имат. Ще кажете този лук, не този лук. Този лук като го взема в ръката, казва: „Той ще ме издаде“. И хлябът като го взема и той ще ме издаде, ще ме покаже такъв, какъвто съм. По-добре е някой път да нямаш хляб, по-добре е да нямаш лук, защото ако имаш, ще те издадат. Аз ви превеждам един пример. Седи една високо образована дама и чете френски вестник, иска да покаже, че знае нещо на френски. Обърнала „Льотан“ и чете. Казвам: Ти, ако държиш един вестник така, ще те издаде дали знаеш езика. Някой път вие, набожните, не говорите, защото като речете да говорите, ще се издаде дали знаете или не. Ще обърнете набожността надолу. Някой казва: „ Аз имам много набито ухо, разбирам“. Казвам: Ами вземи „до“. Той вземе „до“ фалшиво. Казвам: Това не е „до“. Какво е? Пее фалшиво „до“. Аз се спирам някой път и

казвам: Я вземи „до“. Не може да го вземе. „До“-то е място, отдето трябва да тръгнеш, то е основа. Ние казваме, че всяко учение трябва да има основа, върху която трябва да се гради. То е най-ниският тон, отдето ти трябва да започнеш, то е основа. „Ре“, „ми“ и т.н. това са материали, с които ти градиш. Психологически е, основа върху която трябва да съградиш нещо. „До“-то в първата октава и „до“-то във втората октава, каква е разликата? В трептенията е разликата. Но върху първото и второто „до“ има голяма разлика. Между първото и второто „до“ има „ре“, „ми“, „фа“, „сол“, „ла“, „си“, имате колко ноти? – Седем ноти. Като вземете във втората октава „до“, каква ще бъде разликата между първото и второто „до“. Първото „до“ е развито, второто не е развито. Туриш друга основа, пак „до, ре, ми, фа, сол, ла, си, до“, но то са две творения в две гами. Творите, те са две различни положения в музиката. Онези, за които не разбират, има известни съответствия в трептенията.

Вие си показвате ръката. Тогава какво означава човешката ръка? Пръстите са предаватели, пет предаватели имате. А ъглите между пръстите, това са четири станции, чрез които възприемате. Това са станции, с които възприемате. Какво възприема човек от първата станция? Първата станция между палеца и показалеца има специфично значение. Между безимения и малкия пръст какво възприемате? Това са вашите търговски работи. В следната станция е изкуството, поезията, науката. Във втората станция е всичката наука в света. В третата странция са обществените работи, предвидливостта, отношенията между хората. В четвъртата станция възприемаме Божествените работи. Какви трябва да бъдат отношенията между Любовта, Мъдростта и Истината? Следователно, аз като гледам някого в ръката, веднага виждам с коя станция възприема. Някои хора вървят с разперен малък пръст на ръката, то е безергянин. Като свири казва: „Колко пари ще капнат?“ Защо единият си пръст държи отворен? Защото пари иска. Аз издавам една тайна, не трябва да ви говоря. Това са тайни, които не трябва да се изнасят. Тук вече се интересуват какво ще пишат заради него. Материална работа. Ще бъде ли някъде; ще пишат ли вестниците заради него. Междината между показалеца и средния, като даде концерт не се интересува колко пари ще му дадат, но се интересува вестниците какво ще пишат. Ако са писали нещо хубаво, държи отворено. Ако нищо хубаво не са писали, държи затворено. А ако са писали, върви и отворено държи тази междина. А някой държи отворено между показалеца и палеца. Във всеки момент в живота ние със своето движение издаваме някаква тайна в света. За нас са нещата скрити, но за невидимия свят са открити. Аз говоря за една наука, за онези напреднали същества, които виждат, които следят всяко наше движение и по движението, по словото казано, изказано, те вече знаят. Като ходиш, ти си се навел надолу, ходиш с наведена глава, те имат едно мнение. Главата ти е наведена на

едната и на другата страна, или държиш ръцете си свити, те имат мнение. Малките деца като се раждат, всички се раждат със свити пръсти. Казват, децата са будали; не са много будали. Едно дете като дойде в света, казва: „Ще го хвана“, държи ръцете си свити. Майката отваря ръцете, пък като умре, отваря ръцете. Значи като се ражда, със свити ръце, а като умира изпуща всичко с отворени ръце. Казвам: Щом държиш свити ръцете си, ти се раждаш на земята. Щом напуснете земята, ще отвориш ръцете. Казвам: Свиването има смисъл дотолкоз, доколкото подразбира закона. Ти си свиеш ръката, казваш: „Искам да се родя“, но щом се родиш, тогава искаш да отвориш ръката си. Искам да отворя, да цъфтя и да завържа. Тогава от целия свят да възприемам каквото Господ ми говори. От целият свят като приема, тогава ще предавам. Пръстите, това са предаватели. От всяка станция се предава нещо.

Мисълта у мен беше следната: Като ви говоря някой път, като че искам да ви обърна, вие всички сте царски синове, царски дъщери, царска кръв имате, много знаете, но същественото не знаете. Някои от вас, например знаете френски по-добре от мене. Едно време аз го знаех, забравил съм го, дълго време не съм го говорил. Някой говорят немски, едно време го знаех, сега съм го забравил. Някои италиански знаят повече, едно време и него знаех. От италиански една две думи са останали. Ако отворя книгата може да си го припомня. Като ви говоря вие казвате: „Това са обикновени работи“. Защото моето желание е не да остарявате, не да остареем. Ами моето желание е да се подмладявате. Имам една задача. Снощи имахме тук една задача. Идва една слугиня, не иска да живее, не иска да слугува. Питам я аз: Колко ти плащат? Казва: „850 лева и храната“. Ама казва: „Дотегна ми, не искам повече!“ Ти казвам, какво мислиш? – „Искам тук да дойда, да живея на Изгрева“. Какво разбирам аз. Дъщерята иска да излезе из дома на баща си, но иска да се хване за врата на някой момък да я гледа. То не е разрешение на въпроса. На съвременните жени слабата страна е там, че жената иска да хване някой мъж да я гледа. То не е разрешение на въпроса. И мъжът и той иска да намери някоя жена да го гледа. Те трябва да се гледат, то е Божественото, но той никога не може да я храни. Мъжът не може да яде (вместо) своята жена, не може да мисли за своята жена, не може да ѝ даде здраве. Здравето, мисленето, храненето има неща, които ние сами трябва да направим. Сега ние чакаме да ни вдъхнови някой. Има неща, които ние сами трябва да направим. Тя казва: „Искам да служа на Господа.“ Казвам ѝ: Ти имаш хубаво място. Този евреин да го обърнеш. Покажи му един пример. Казва: „Не ме слушат“. – Ще опиташ знанието си. И после като се отвори, започна да чете Добрата молитва, започна всичките песни, дига цяла гюрултия, ходи из Изгрева, вика, чете молитви, учеше нашите братя, всички я чуват. Дава едно представление. Чете си молитвата да ни покаже, че убеждение има. Чете Добрата молитва

„Господи, Боже наш, Който си ни подарил живот и здраве.“ и вика колкото може. Това е механическата страна. Тя се смущава, едно смущение има в нея. Казва: „Тук под лъжичката ми има нещо“. Значи влязла в стълкновение с едно чувство. Има едно смущение между мозъчната и симпатичната нервна системи. Има едно вътрешно сблъскване. Та иска да излезе нещо от нея. Туй положение трябва да се промени. Мястото, дето живее да се промени, но къде ще иде. Кой я разбира? Някой път във всинца ви става. Някой път вие сте неразположени. Във всинца ви става неразположение, не искате да срещнете никого. Това са все същите състояния, докато се научим да се регулират Божествените енергии с енергиите на земята. В нея сега има едно желание. В нея има земни енергии, които са навлязли повече отколкото ѝ трябват, следователно са объркали слънчевият възел. Тя иска да си скъса дрехата, да се освободи. Знаете колко е мъчно. Лесна работа е, но трябва да обърнеш туй течение на нейните чувства. Един брат ѝ казва: „Ти не правиш хубаво“. Тя не слуша. Казва: „При Учителя искам да живея“. Тя си има един учител, ни най-малко не мисли за мене. Тя си има учител, за който живее. Някой мисли, че тя е за нашия Учител. Ни най-малко не е за нас. Тя пет пари не дава. Тя си има учител за когото е готова да се пожертвува. За мене нито един косъм не е готова да даде. Тъй схващам работата, не ѝ намирам вина. Гледам, тук навсякъде се наредили и казват: „Учителят тъй каза“. Казвам: Не говорете в мое име лъжи! Някои казват „Учителят казва“ и доказват кога съм го казал. Колко души са ме питали: „Учителю, каза ли туй?“ – Не съм казал. Те казват, че ти си казал. Техният учител го е казал. Светът е пълен с учители. Наскоро едни правят един сеанс. Казват: „Учителя тъй казва“. Туй е безобразие. Не си играйте, не се подигравайте с Името Божие. Ако ще влезете в света, изучавайте духовете. Не си играйте. Никой, който е играл, не е прокопсал. Лъжата, каквато и да е, бяла или черна, дръжте я настрана. Не казвам да се освободите от тях, дръжте ги настрана. Не се самозаблуждавайте, защото и в учителите има тщеславие. Трябва да се пазите. Има учители, които искат хората да говорят заради тях. Аз казвам тъй: Защо ще говорят хората заради мене? Бог е направил света и светът принадлежи на Бога. За мене като човек, какво ще говорят хората? За мене хората ще говорят дотолкоз, доколкото аз изпълнявам Волята Божия. Христос казва: „Аз дойдох да изпълня Волята Божия.“ Казват:„ Ние, Учителю, вярваме в тебе“. Писанието другояче казва. „Това е Живот вечен да повярвам в Тебе, Единаго, Истинаго Бога и Христа, когото Си изпратил.“ Тъй стои въпросът, а не да повярват в Исуса Христа. Не първо в Христа, а после да вярват в Бога. То не е живот, то не е учение. Във всинца ви да седи едно учение. Като кажеш нещо, направи го. Казва някой: „Аз ли съм, който имам толкоз погрешки, и другите имат погрешки“. За мене, като не зная, ние искаме да покажем, че знаеме погрешките, и другите имат толкоз погрешки. За мене като не зная, ние искаме да покажем, че

знаеме погрешките, че другите не знаят, мене не ме интересува. Я ми кажете вие, които знаете френски, произнесете думите: „Парле ву франсе“. Какво означава това? Сестра, как ще го произнесете? (към сестра Маркова.) Или: „Говорите ли български?“ В Америка като идете, ще ви кажат: „Какво мислите за Америка“, аз вече зная какво означава. Тия хора искат всеки един човек да мисли добре за тях. Какво мислиш за Америка? Тук, ако кажеш нещо против, ще си намериш беля на главата. Казвам тогава: Отлична страна е тази Америка. Много културен народ. Имат обхода. Те казват: „Прав си“. Вие казвате: „Какво мислиш заради мене?“ Само да кажа нещо противно… Казвам: Отлично мнение имам за тебе. Така трябва. На един човек не да не му говоря истината. Всеки човек като го срещнете, научете се да намерите хубавата страна в неговия живот. То е мъчно. В живота има едно място най-опасно. Като срещнете някого, във вас се зароди желание, вие искате да се проявите. Вие като искате да се проявите ставате положителни. Пръстите ви, очите ви, ушите ви, всичко туй става положително. Ако нямате такива отрицателни хора, които да приемат, вие ще влезете в стълкновение с хората. Най-първо може ли да давате на всеки човек? Когато някой ви предава чрез първия пръст, вие приемате. Щом той престане да предава, вие със средният пръст предавате му нещо. Или, ако някой човек е музикален, чрез първата станция започваме да му предаваме за музика. Или, ако е религиозен, започваме да приемаме, а чрез палеца започваме да предаваме Божественото, то е предавателна станция. Туй е така лесно казано, но то е много мъчна работа. Има доста метода и в окултната наука как се предава. Да намериш де е палеца. В съзнанието има известни способности, трябва да видиш в мозъка, да знаеш къде да барнеш. Сега опасността е, че вие сте дошли. Има някои лъжливи работи, от които трябва да се освободите. Казвам: Трябва да се освободите. Тъй само, ако искаме да изкараме някой да пее, аз не искам да го изкараме, понеже няма да може да пее. Другите ще се смеят. Способен е, ще се урони неговия престиж. Ако извадим някого, може да се препоръча. Но, ако изкараш някого, който нищо не разбира, ще изложиш човека. Човек и себе си може да изложи. Аз не искам да се излагаме. Вие не се излагайте. – „Аз вярвам“. В какво седи твоята вяра? Ти не може да имаш вяра, докато няма светлина вътре в твоя мозък, защото надеждата е свързана със симпатичната нервна система. Ти не може да имаш надежда, докато твоята симпатична нервна система не функционира правилно. Ти не може да имаш вяра, ако твоят мозък не функционира правилно. А вярата зависи от онова здравословно състояние на твоя мозък, на способностите и чувствата, които имаш, как ще се развиват тия енергии, които имаш. Обикновената вяра върви към необикновената. Има една обикновена вяра. От обикновената вяра към необикновената. Не че искам да ви кажа, че нямате вяра. Учениците Христови казват: „Придай ни вяра.“ Има една вяра, която е потребна, за разрешаване на днешната мъчнотия,

която имате. Днес ви трябва една вяра, да разрешите мъчнотиите. Имате важни въпроси да разрешавате. Да допуснем, че има да давате 100 лева някому. Този човек е толкоз взискателен, точен, на време иска да му дадете. Първият начин е да дадете парите, 100-те лева точно на време. Но да допуснем, че вие 100 лева нямате, 50 лева имате, 50 лева няма откъде да вземете, не ви достигат. На този човек какво трябва да кажете? Да се съгласите да ви чака. Как трябва да му кажете? Не като му кажеш още първата дума той да ти каже: „Не, ти трябва да ми платиш парите". Представете си, че е един човек вън от света, вие понякога мислите, че са от братството. Истинското братство е горе. Де е станцията на братството? Станцията на Всемирното Бяло Братство е между палеца и показалеца. От тая станция ще възприемеш, каквото говорят от братството. Аз като гледам някой проповедник да говори за Бога, ако е отворена междина между палеца и показалеца, той приема и предава. Когато те грее слънцето е едно нещо, пък когато те греят тия лампи е друго нещо. Сега, туй, което ви говоря не искам да влиза в стълкновение с това, което имате. Туй, което имате, ни най-малко не искам да наруша. Вашите чувства, това, в което вярвате, това, което сте придобили досега е на място. Но, туй, което днес трябва да придобиете, трябва да слушате. От онова, което имате, ще вземете нещо ново. Новото, което иде днес, целият ден, ако сте разположени ще възприемете между палеца и показалеца. Онова, което имате да учите няма да го учите от мен, но през целият ден, докато грее слънцето до другия ден, вие ще възприемате. Така този ден ще се оформи, колкото сте възприемали. Аз виждам много работи, като се връщам назад, колко дни не са използувани както трябва да се използуват. Виждам, че този ден можеше да се използува по друг начин. Има дни, когато по музика човек може да научи. Има дни, когато човек по поезия може да научи. Времето като мине, не се връща. Хората всичко туй пропускат заради нищо и никакво. Казвам: Днес вие може за някои малки работи да пропуснете нови. Казвам: Днес Бог е определил за всекиго едного от вас да се даде нещо, откато изгрее слънцето, докато залезе. Дали вашето съзнание ще бъде будно да го приемете? Ако съзнанието не е будно, ще получите нещо, което няма да е туй. Пак ще приемете нещо, но може би друг ще вземе вашето благо, и той ще ви даде в замяна нещо друго. Мене наскоро ми донесоха един кварцов камък, един кристал; аз намерих нещо в него, което не са виждали. Аз като го взех, харесах го. Видях едно човешко сърце с всичките краски в кристала. Ако този кристал се постави в известно положение, вижда се човешкото сърце, като че някой художник го е нарисувал, но само като го туриш в известно положение. Казвам: Ценно е, защото сърцето, което е нарисувано с цветни бои, нарисувано е с 4 краски. Казвам: Доста хубав кристал. Онази, която ми го даде, не ѝ казвам какво виждам. Казвам ѝ: Може да го вземете. Не, Учителю! Казвам: Благодаря, но не ѝ казвам какво виждам. Тя и 100 години да го държи, няма да види

това сърце.

Аз не искам да ви направя религиозни фанатици (със) знанието, което имате. Искам само да ви предупредя, за да се не спъвате, понеже в пътя човек като тръгне, има много спъване. Понеже като нямате достатъчно светлина, на много места ще се спъвате.

Питам сега: С каква дума да започнем? Дайте си мнението с каква дума да започнем. Вие ще кажете една дума, голяма дума, която съответствува на днешния ден. Казвате: „В сряда не се сяда. Понеделник – поседелник, вторник – повторник, сряда – не се сяда, четвъртък – несвъртък, петък – не се работи, а събота – на баня“. В неделя, ако сте хора, ще идете да работите. Сряда е ден за работа, понеже не се седи, на работа. Сега на думата „сряда“ какво съответствува? Съответствува работа, съответствува учение. Има много думи, които показват нещо. Ако вземем първата дума, „работа“ или „учение.“ Ха да изпеем сега думата „учение“ или „работа.“ Как ще я изпеем? Зависи как ще я започнем, какъв израз ще дадем музикално. Може да започнем отдолу или от високите регистри да започнем от сопрано или от тенор, или от алт. Тенорът е големият син, алтът е дъщерята, басът е бащата, а сопранът е майката. Тенорът е големият син, алтът е сестрата. Тенорът държи (връзка) с майка си, алтът, с баща си. Бащата може да дойде до алта. Майката може да слезе до тенора. Тенорът е границата на майката. Бащата и майката се срещат, две граници има. Бащата като дойде, види майката, дохожда до границата на алта. Майката като иска да слезе до баса, дохожда до границата на тенора. Ако пееш алт, с баща си се разговаряш, ако пееш тенор, с майка си се разговаряш. Тогава къде е границата на тенора, или къде е границата на алта? Да оставим сега тия работи, те са подробности. Бащата сега започва: „Учение, синко“, ха сега. Майката горе на дъщеря си ще каже: „Учение, дъще“. (Учителят пее и всички пеем: „Учение дъще“.) Докато дойде топлина под лъжичката. Учение трябва в днешния ден. Тогава всички в душата си трябва да кажем: „Господи, благодарим ти днес за светлината, която днес си ни дал и ни даваш“. Всеки един да каже: „Благодаря ти за светлината, която си ни дал и ни даваш“. През целия ден ще бъдете с Господа. Той дава, вие не възприемате. Желая ви да бъдете станция и постоянно предаването между вас и Господа да бъде правилно. По този начин човек се подмладява, по човешки може да остарява. Божественото подмладява. Желая с Божественото всички да се подмладите. Човешкото скъсява. То ви състарява и то е потребно, без човешкото не може. Аз не казвам, че човешкото е лошо, то е цената на нещата. Щом дойде човешкото, трябва да знаеш конкретната ценност на нещата. Пък Божественото това са всички възможности, при които възприемаш тази ценност. (Всички пеем „Учение“.)

Мото:

Христос е човекът на изобилната сила,
Христос е човекът на изобилната вяра,
Христос е човекът на изобилната любов.

XVII година.
10 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 8 декември 1937 г., сряда, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1937_12_10 Измерения
Младежкия окултен клас

ИЗМЕРЕНИЯ

Отче наш.

Аз в живота ще благувам.

Коя е основната мисъл на миналата лекция? – /Каза се/.

Сега в живота от какво зависи успехът на човека? Всичките хора искат да бъдат успешни. От какво зависи успехът на човека? Например, за да улесните нещата всякога прибягвате до материалния свят. Духовният свят е отвлечен. Успехът е отвлечено, успехът в науката, в знанието не може да се види. Знанието не може да се види. Може би от постъпките може да заключиш за знанието на човека. Но за да обясниш от какво зависи растенето на едно растение. Да кажем „Ж“:„П“, така както „П“:„С“. Житото се отнася към почвата, тъй както почвата се отнася към слънцето. Те са главните отношения: житото се отнася към почвата, като почвата към слънцето. Туй житно зърно, ако то не влезе в почвата, то не може да се прояви. Но, и ако тази почва няма отношение към слънцето, тя не може да даде на житеното зърно туй, което житеното зърно изисква. Житеното зърно отива в почвата, не че то не се нуждае от нея. Понеже тя е по-близо до слънцето, а слънцето кредитира почвата, почвата кредитира житеното зърно. Почвата в този случай е банкерин. А пък този банкерин е кредитиран от слънцето, капиталът иде от слънцето. Ти гледаш и казваш: „Черната земя“. Някои хора тебе са ти неприятни. Мислите ли, че почвата е приятна на житното зърно? Ни най-малко не е, но от немай-къде. Влезе житното зърно, най-първо се зарови, влезе в почвата, тя го покрива отгоре. То е договорът. Ти ще идеш при банкерина, ще вземеш парите, но ще дадеш полица, обвързваш се. Като дойде житеното зърно да не избяга от нея, връзва го, че го държи. Казва: „Всичко туй, което ще ти дам, ще го пазиш, няма да излизаш навън, няма да ходиш, ще седиш, тук ще седиш. Нагоре може да вървиш, но наляво, надясно не може да вървиш“. Не че земята казва така, но верно е, че земята държи житното зърно, тя не го пуща. Защо? Понеже дала известен капитал, не иска капиталът да бъде напразно. Като узрее житното зърно, то взема само това, което му е потребно, а пък другото пак на земята го оставя. Какво спечелило? Нали къща построило, един стрък излиза от земята, класи, една година поседи, дойде човекът пожъне го, вземе класовете, другото остави пак в земята, тя да се разправя. Вие искате да успявате, коя е вашата почва? Тялото е почвата, в която вашата душа влиза. Тялото е почвата, в която вие сте посадени, вашата душа е турена вътре. Сега вие не знаете, например

казвате: „Без страдание не може ли?“ – Може. Вие няма да имате никакъв растеж. Страданията представляват почва за знанието. Ти не можеш да знаеш, докато не страдаш. Страданието е почвата. Макар, че то е неприятно, но в дадения случай в тази степен на развитие, страданията са почвата. Потребни са за да можеш да растеш. И докато си в почвата, докато придобиваш знанието, ще страдаш. Щом придобиеш знанието, страданията престават. Докато житното зърно иска да придобие нещо, то е в почвата. Щом узрее, като излезе в класа, страданията му престават. Излиза туй зърно, зрее в класа. Ако сега житното зърно му стига умът да се освободи от земята, ти разумният човек като страдаш и ти като житното зърно ще излезеш да се освободиш. Колко време взема на житното зърно да се освободи? Някой земледелец има ли? Кога сеят сега житното зърно? Да кажем посеят го около Димитровден, през октомври го посяват. Кога зрее? В края на юний. В Южна България в края на юний жънат. Значи около девет месеца взема на житото докато се освободи. Може да ви преведа и друг пример.

Външният свят е едно предметно учение. Вие искате в живота да успявате. Искате да се подобри вашето положение. Но не сте само вие факторите. Природата е създала всичко не заради вас. Светът не е създаден заради вас. За кого е създаден? Ако каже човек, че светът е създаден заради него, то трябва да има висок идеал. От сегашното си положение усещате. Някой път казвате: „Аз нямам разположение да уча“. Хубаво, нямаш разположение да ядеш, нямаш разположение да пееш, нямаш разположение да дишаш, нямаш разположение да мислиш. Питам сега, ти имаш се неразположение, какво те очаква? Ще ядеш, но всичко няма да изядеш. Само яж, да вкусиш нещо, не яж да изядеш всичко. Не пий, да изпиеш всичко, но пий малко. Казва някой: „Да не пиеш“. Но то е крива философия. Ще пиеш, но малко ще пиеш. На пияницата казват: „Няма да пиеш, но вода ще пиеш“. Вие употребявате думите не както трябва. Казва някой: „Не искам да живея. Не искам да пия“. Но, какво да не пия? Вино не пий, но вода пий. Не ти се живее. Ти не живей един нечист живот, но добър живот живей. Ще кажеш: „Не искам да живея нечист живот, а чисто искам да живея“. То е една положителна мисъл. – Не ми се живее този нечист живот, но чист искам да живея. Тури чистото на мястото на нечистото. Казвате: „Не ми се живее“ Защо не ти се живее? Не живей като бивол в локвата. Защо влиза биволът в локвата? Влиза от немай къде, понеже условията, при които живее са толкова лоши, има мухи, които постоянно като го хапят, за да се освободи от тях влиза в локвата, туря кал на гърба си, предпазителна мярка. Предпочита малкото зло пред голямото. Защото калта е малкото зло, отколкото хапането на мухите, които много зле хапят. Защо са дошли тия мухи, защо хапят? Понеже, туй от което млекопитающите пострадаха, то е този аристократически мързел.

По-мързеливи същества от млекопитающите няма. Млекопитающите работят само за яденето. Щом се наяде легне си, само току си маха опашката. Целия ден спи. Аз го наричам мързел на млекопитающите. Разрешиха ли млекопитающите въпроса за мързела? Ако вие ме попитате днес защо воловете орат на нивите, ще ви кажа, че те орат за да изкарат мързела от тях. Дошъл човекът и казва: „Няма тъй както едно време, ще работиш на нивата 10–12 часа". Един кон впрегнат го. Едно време само си махаше опашката, сега тегли колата. Казвам и на вас: Вие, ако не учите и вие ще разрешите въпроса толкова, колкото и млекопитающите го разрешиха. Един ден, този, който не учи ще се намери в положението на вола. Тогава защо сте сиромаси? – Защото сте мързеливи. – Защо сте невежи? – Защото сте мързеливи. Всичко се дължи на мързела. Сега какъв е произхода на мързела, кой е баща му и майка му? Отде се роди мързела у човека? Няма да го разрешавам до края. На какво се дължи мързела? Имате ли някаква идея за мързела? Защо някой път ви мързи да се учите, мързи ви да се обличате, мързи ви да се омиете, мързи ви да говорите. А пък някой път ви мързи да станете от леглото или мързи ви да си омиете стаята. или да я очистите. За много работи може да ви мързи, но на какво се дължи.? Мързелът, ако има дърво за него не би ли си помел стаята? Най-първо млекопитающите се намират при много благоприятни условия. Първоначално имало богата паша, нямало нужда да работят. Земята раждала навсякъде плодове, нахрани се и като няма какво да оправи, седне в съзерцание. Всичките млекопитающи едно време съзерцаваха. Легне под една круша и съзерцава за невидимото. Не ги обвинявам, че това са го правили нарочно, но като нямали какво да правят всички съзерцават. Тия мухи, отпосле са дошли. Те са слуги. Пратили ги, ухапе животното и казва: „Господарю, трябва да работиш. Трябва да учиш". Господарят се докачи, маха с опашката и казва: „Ха, да си вървиш". После дойде друга, казва: „Господарю, стани да учиш". Той само казва: „Да си вървиш". Тия мухи заставили животните да работят. Волът, биволът казват: „Какво безобразие, човещина нямат, ти ги пъдиш, те пак идват. Махнете се оттук". Защото хората се научиха да приказват от зор ето и мухите се научиха. От зор хората се научиха да приказват. Ако се проследи как е дошла речта не мислете, че речта е дошла тъй лесно. Човек имал страдания, неприятности, трябвало да изказва своите чувства, своите недоволства. След туй му дошло наум да ги тури в поезия. Нали вие описвате вашите страдания поетически. Как ще ги опишете? Вие казвате: „Учение, синко". На учението какво трябва? Ако сте поет и кажете: „Учение, синко", какво друго може да кажете, което да съответствува, което да бъде като допълнение. Поетически да бъде казано, да има ритъм. – „Учение, синко". „Учение" значи туй, което поставило човека на място. Що е учение? Да се поставиш на онова място, на ония условия, които ти са дадени да ги използуваш. Фиг. 1.11/Фиг. 1.11/ Например, някой път вие сте

много нетърпеливи. Има нещо, което препятствува. Нетърпеливостта на човека е в тези скули. Всичката ваша нетърпеливост и своенравие в скулите. Някой път се заинатиш в нещо, причината е в скулите. Спирачка са тези скули. Имате своенравие. Не искате да учите. Туй неразположение се дължи на скулите на лицето. Казвате: „Живота няма смисъл". Пак причината е на туй място. Понеже долната част на челото е свързана с нисшите чувства на животните. Долната част на челото е свързана с животинското царство. Те се занимават с елементарни работи. Там не се изисква голяма философия. Казва: „Аз искам само да го видя". Един предмет искаш да го видиш колко е голям. Една ябълка искаш да я видиш колко е голяма. Защо се интересуваш колко е голяма ябълката? Ти искаш да видиш големината ѝ, за да знаеш ще ти стигне ли за ядене. Хлябът те интересува за ядене, дали ще ти стигне. Някоя дреха те интересува дали пък ще ти послужи. Тия неща са тук долу, на челото. То е обикновеният живот, искате да имате хубави обуща, за шапка се интересувате, интересувате се за някоя къща. Всичко туй е долу на челото. Някоя птичка забелязва залязването на слънцето и започва да си търси място за преношуване. Търси под керемидите една дупка, втора, влезе, излезе, търси удобно място. Най-после намери една дупка, намести се в хотела, прекара вечерта. На другия ден излезе. Тя мисли, търси си къща. Да кажем и вие като птичката отивате в един хотел, търсите си място не ви се харесва, отивате във втори, казвате, не е удобно, търсите други колко ще плащате. Тогава търсите някой хотел съобразно вашето положение. Някой път ви е приятно да останете в един хотел, но понеже много искат отивате в друг по-евтин. Но въпросът ни най-малко не е разрешен. То е както птичката, която влезе вчера в хотела и на сутринта излезе от там. Но на човека дошло му на ум на другия ден да покрие къщата, не с тия обикновени керемиди, но тури цигли. Представете си, че за един цял ден къщата я покриват. Дойде вечерта птичката, търси дупката, хотелът го няма. При обикновените керемиди оставаха дупки, при новите няма. Защо онези, които правиха турските керемиди оставяха дупки? Какви бяха съображенията, а в циглите по възможност не оставят място.

Тия скули отпред показват, че туй състояние, при тия линии туй е животинското царство. То е слизане. То е движение вече, идат вече отгоре, от невидимия свят. Казвам: Човек трябва да развива своето чело на широчина. Фиг. 2.11/Фиг. 2.11/ Ако челото върви като у китайците, ако разумния живот върви по този начин, „В", вие не сте разрешили въпроса. Фиг. 3.11Ако триъгълника на лицето долу се стеснява, вие отивате към разрешение. /Фиг. 3.11/ Но колкото лицето долу се заобля, то ни най-малко не е разрешение на въпроса. Туй разрешение трябва да го обърнете горе. Отгоре има място за разширение, но долу непременно трябва да се стеснява. Тогава щом долу челюстите на човека се стесняват, лицето става

крушовидно, той започва да мисли. Казвам: Най-първо всичко зависи от вас. Вие днес не искате да мислите, утре не искате да мислите, най-после вие губите условията. Ти ще градиш. Хиляди години се изисква, ред поколения да мислят, докато се създаде това. Сега за 60–70 години живеете, трябва да направите една промяна във вас. Сега вас ви смущава, толкоз далеч кой ще мисли. Вие трябва да мислите. Щом правилно мислите, тя ще оформи вашето лице. Има една философия в изучаването на окултната наука. Вие трябва да изучавате правите линии. Каква е цената на правата едноизмерна линия, права двуизмерна и права триизмерна? Права едноизмерна вие само в една посока ще знаете, права двуизмерна – в две посоки. Правите линии са само граници. Правата двуизмерна линия, тя е граница на плоскостта. Следователно всякога тази линия ще ти покаже каква е плоскостта, в която ти живееш. Колкото плоскостта е по-голяма, ако вие вземете по-голяма площ, в нея ще имате повече светлина, по-голямо отражение ще имате, повече може да посеете, значи дължината на тази линия, възможностите, които се крият. Правата линия може да бъде като възможност. Та някои линии има едноизмерни в човешкото лице, някои са двуизмерни, някои са триизмерни, а някои линии са четириизмерни. Тогава как ще определим четириизмерните линии? Тогава как ще определим едноизмерните линии? Може да станат двуизмерни. Широчина имате тогава. Знаете ли какво нещо е широчина? Триизмерните линии имат не само широчина, но и дебелина. Но, ако кажем, че има и четириизмерни линии? Представете си вече дебелината нагоре. Ако представите един куб за четворното измерение и поставите всички тия линии да растат едновременно. Четириизмерното положение е растение във всичките направления. Правата линия в едноизмерния свят е толкова малка, че ти с микроскоп трябва да я гледаш. Ти една права линия за да я видиш в природата ти трябва да я увеличиш най-малко 25 милиона пъти. Ами, че вие пишете правата линия. В природата такава права линия няма. За да я видите трябва да я увеличите 25 милиона пъти. Туй пространство е увеличено. Имате една плоскост и тя е 25 милиона пъти увеличена. Имате един куб и той е 25 милиона пъти увеличен. Само за изяснение ви казвам това. Четвъртото измерение то е невидимо, то е процес във всички посоки. Растението е четириизмерно, да стане видимо. Без четвъртото измерение ние щяхме да бъдем невидими. Значи четвъртото измерение е растеж във всички направления. Туй го представят другояче. Представят го като движение навътре. Но едновременно и навътре и навън върви. Метафизиците, които твърдят, че навъре върви, то е перспективно гледано така. Но едновременно има един стремеж, и навътре, и навън. Казвам: Когато вече на вас една идея става ясна на вашето съзнание тя е четириизмерна. Дотогава докато тя е едноизмерна, двуизмерна, триизмерна, докато се движи в тия полета вие не я разбирате, понеже малка промяна се изисква. Щом стане идеята четириизмерна, вие

започвате да я схващате. Щом започвате да схващате идеите вие сте в четвъртото измерение, нещата растат. Тази идея израстне, казваш: „Стана ми ясно“. Четвъртото измерение прави идеите, чувствата, постъпките ясни да растат. Какво нещо е четвъртото измерение – буквално, догматически няма да го вземете – четвъртото измерение е, което прави идеалния, реалния и материалния свят ясни. Що е четвъртото измерение? – Туй което прави нещата ясни, понятни на човешкия ум, на човешкото сърце, то е четвъртото измерение. Оправя ли ви това определение? Четвъртото измерение е мярката, която прави нещата ясни. Нали едно нещо за да го знаеш трябва да го премериш. Като го премериш, става ти ясно. Всички неща, нашите идеи стават ясни в четвъртото измерение, понеже придобиват форма в умът ни. Следователно туй са четириизмерните линии, които правят нещата понятни на човека. Туй е четвъртото измерение. Казвам: Има едноизмерни, двуизмерни, триизмерни, четириизмерни. Вие, ако се спрете само на едноизмерните вие имате само едно понятие за дължина. Ако се спрете на двуизмерните, имате понятие и за широчина, ако се спрете на триизмерните имате понятие и за дебелина; пък ако се спрете на четириизмерните – вие ще имате понятие за цялата форма. Когато казва Писанието, че Бог направи човека по свой образ и подобие, то е четириизмерно състояние. На физическото поле го няма, физически не можеш да го очертаеш. В ума ти е ясно, но не можеш да го очертаеш. Да кажем имате този квадрат. То е основата. Ако тия линии вие ги подвижите перпендикулярно на себе си, ще образувате куба. Сега да дойдем до практическото, до онова, което може да се разбере научно. Ако научно ви докажа, какво нещо е четвъртото измерение, то няма приложение. Какво ви интересува вас, че съм доказал, колко милиона пъти някоя звезда е по-голяма от земята. Мене ме учудва, как човек е намерил, как изчислявали, колко пъти слънцето е по-голямо от земята. За мене е много по-сложен въпрос колко пъти слънцето е по-голямо от земята, отколкото с каква бързина пътува светлината. Как са намерили туй приблизително. то е сложен въпрос. Аз имам един начин за изчисляване. Четириизмерен начин. Като погледна човека, изведнъж като го погледна, съзнателно, ако го гледам, ако той не стане като една точка, че е жив човек. В момента, в който го видя мога да определя на какво разстояние е далече от мене. Може да е на десет метра. Стига да го видя, ако го видя може да определя. Или с бинокъл може да го видя, ако стане ясно в ума може да изчисля. Има един начин, по който светлината върви. Пътища има. Сега това са отвлечени работи. Казва: „Как тъй не е ясно? Как тъй като гледаш човека, да знаеш на какво разстояние е далече?“ После може да се изчисли не само това, но може да зная, този човек след колко време ще дойде при мене. Като видя този човек, веднага направя изчисления, след един ден, или след два, или след седмица или години, точни изчисления направя. И след една година, както съм изчислил, дойде.

Понякой път правя изчисленията с няколко часа закъснение, някой път изчислявам с няколко часа по-рано. Тогава аз казвам: Тия пророчества трябва да се подчинят на фактите, не фактите да се подчиняват на пророчествата. Пророчествата се подчиняват на фактите. Моите пророчества трябва да се подчиняват на фактите, правя корекция. Не казвам, че не е вярно, но нещо е пропуснато. Такива опущения стават. Ако някой път работите не стават както вие мислите, трябва да се корегирате. Фактите трябва да корегират. И вашият живот трябва да бъде съобразен с фактите, които стават. Вие мислите нещата да станат. Не, не това което мислите. Корегирайте се с онова, което става. Казвате за много работи – тъй ще направя, и по музиката казвате – тъй ще направя. Но случва се, че не стават много работи както вие мислите. Какво трябва да правите?

Или да кажем, някои от вас имат слаба памет. Знаете ли на какво се дължи слабата памет? Слабата памет се дължи на едно съчетание – между ума и сърцето няма съгласие. На това се дължи слабата памет. Туй може да го проверите. Вземете един човек, който е много паметлив, започнете днес да го дразните, утре да го дразните, той казва: Започна паметта ми да отслабва. Чувствата влизат в стълкновение с неговата мисъл, отслабва паметта. За да се подобри паметта, ти непременно не трябва да се дразниш. Турците казват: „Светът да изгори, рогозката му не изгаря“. Да допуснем сега, че свие някоя буря. Тревожиш се, буря има отвън. Какво има? Като погледнеш на место е. Изгоряло нещо, на място е, ново ще съградиш. Умрял някой. Ще се роди друг. Ако умрял някой, ти плачеш, този умрелият ще оживее ли? Няма да оживее. Най-първо ти имаш лъжлива философия. Този човек, който умрял, напуща училището. Излиза от един университет, отива в друг. Какво има да се безпокоиш, че напуснал една къща, отишъл да живее в друга къща.? Ако втората къща е по-хубава? Да допуснем, че влезъл в една, която не е така хубава. Къща в София може да намери, като ходи от къща в къща. Вие казвате: „Защо трябва да бъдем кираджии?“ За да се учите. Защото или тия господари трябва да дойдат при вас, или вие да дойдете при тях. Сега природата иска да се опознаете. Вие сте кираджии, ще се срещнете с един господар на къщата, с втори, с трети, ще видите кой от тях е добър и кой не. Ще си съставите една идея. Един ден като станете вие господар на къща да знаете как да се отнасяте с кираджии. Ще се учите.

Ние се отклонихме от предмета. Долната част на лицето долу широка не трябва да става. На някои брадите ви са широки долу, на някои скулите са широки. Това не е лошо. Имате повече енергия на чувствата, упоритост има. Чувствата имат упоритост. Упоритите чувства корави са. На тия упоритите чувства вода трябва да се тури. Като се тури малко вода стават по-меки. Сутрин като станеш, ако си упорит, тури малко вода на скулите

си. Може да направите опит, да видите как ще повлияят, дали теорията ви е права. Щом си неразположен, имайте една малка гъбичка намокрена с вода и намажи скулите си с вода, намокри ги. Нали някои се пудрят, всички можете да се пудрите по този начин с гъбичка. Опитай туй нещо. Вие се смеете, но не мислете, че няма наука. Наука е. Като си малко неразположен, намокри скулите си с гъбичка. Неразположен, искаш да се караш с някого, извади гъбичката. Два, три пъти като направиш, ще видиш дали има резултат. Вие сте две другарки, в къщи не може да живеете, извадете гъбичката, намокрете я и намажете скулите. А пък някой път, вие сте неразположен да учите. Тогава ще вземете крушка, ще изберете светлината да бъде удобна. Лоши крушки има, не разполагат човека да учи. Вземете една крушка, има хубави крушки, турете стола удобно. Зависи от това как взимате книгата и в какво положение я държите. Аз като видя книгата как я държите, вече зная, ще бъдете ли учен човек или не. Тези, които ще станат невежи, по един начин държат книгата; които ще станат учени по друг начин държат книгата. Хванал той книгата и я държи като поп отдалече чете, като че ли казва: „Защо си ми дал тази книга?" Държи далеч книгата, обръща я. Някой вземе книга, постави я както трябва, така я държи, личи, че му е приятно. Всеки предмет като вземеш, не го взимай далеч да го държиш, не го дръж с пренебрежение, но дай му всичкото време и внимание. Във всичките си движения трябва да бъдете внимателни. Ти вземеш един стол. Не сте учени хора. Тъй както ви гледам, както седите, учени хора тъй не седят. Ако имаше закон кой как да седи, много глоби щяха да се турят. Нали има закон за пазене на чистотата по улиците. Мине някой хвърли една книжка. Един българин, разправя той, бил в Германия. Като върви по улиците, без да знае, изважда билета и го хвърля на улицата. Германският стражар вижда и му казва: „Виждам, че сте чужденец, но тук не е позволено да се хвърлят книжки, защото тук минават сто хиляди души, и ако всеки хвърли по една книжка, то не може". Ние сега мислим, може да хвърлим билета си. Но, ако сте хиляда души и хвърлите билетите, какво ще стане? То и тук вървиш по улиците и се изсекнеш, ако си в Америка ще те глобят. Сега и тук глобяват. Ако плюеш някъде ще те глобят пет лева.

Та казвам: Природата е взискателна за всичките наши постъпки. Тя всичко хроникира. Тя мълчи, но ако тя замълчава, не мислете, че работата ще мине тъй. Тя ги събира, събира и изведнъж ще платиш, не мислете, че лесно ще минете. Каквато погрешка направиш ще платиш, една, две, десет погрешки изведнъж ще платиш. И хубавото е, че тя пише, държи сметка. Някъде си направил едно добро и за него държи сметка, ще ти дойде от някъде хубавото. И за едното те възнаграждава, и за другото те възнаграждава.

Сега какво разбрахте вие? Ако имаш една погрешка, търси я в скулите, в брадата или в челото е причината. Това са резултати. Ако видиш резултата къде е, тогава измени начина на своята мисъл. Да кажем, вие имате една идея да ви уреди някой работите. Право е. така може да се уредят. То да кажем, ако вие отивате като работник да работите на един свят, където има нужда от работници, ще намерите работа, но представете си, че има повече работници отколкото трябва, някои работници ще останат без работа. Какво трябва да правят работниците, които са останали? Да кажем, ти си взел мотиката да копаеш, не те хващат като работник, какво трябва да правиш? Вземи две стомни и продавай боза. Вас ви се вижда смешно това. Значи, като нямате една определена работа, създайте си работа. Аз гледам, че у вас е чужда воля, оставете я. Въздействайте си на вашата воля. Вие правите нещо по импулс. Ако имате разположение правите го. Но туй разположение не е ваше. Сила на човешката воля се изисква. Някой дошъл, аз ще му напълня главата, ще кажа: Това и това, така не мисли. Това не показва силата на твоята воля, това показва безсилието. Ако ти отмениш туй, което си решил, ти си по-силен. Затуй казвам: Ако направиш една погрешка, че я поправиш, ти си много по-силен, отколкото, ако тази погрешка не беше направена, ти щеше да бъдеш по-слаб. Но, ако правиш погрешка, че я поправиш, ще бъдеш по-силен, но ако не поправиш погрешката, два пъти повече губиш сила. Ако не поправиш една погрешка, двойно губиш от силата; ако поправиш една погрешка, двойно печелиш. Изправи погрешката, двойно да печелиш, нищо повече. Природата винаги плаща за поправянето на погрешката двойно. За поправената погрешка двойно възнаграждава, за непоправената погрешка двойно глобява. Двойна глоба и двойна печалба.

Вие ще кажете, че съвременния свят е лош. Защо е лош? Защото хората всички искат да бъдат щастливи. Ако попитат розите: „Защо е туй нещастие на нас да ни варят в казаните, защо е туй мъчение?“ Как ще обясните? Казват: „Като цъфнем, отрежат ни, в казана ни хвърлят вътре“. Какво ще кажете на розите, защо ги секат? Защо ги варят? – Младите моми и момци да се мажат. То не е за старите, само младите се пръскат. Не е и за умрялите. То е външната страна на розите. Те нищо не са загубили розите. Де е загубата? Въпросът е, че много от нашите страдания мязат на страданията на розите. По същия начин и ние плащаме един данък. Аз съм привеждал този пример и друг път. Ако вие правите циментена каша не е опасна, но ако правите кашата и в тази каша си турите краката, ще видите какво ще стане, вие може да пострадате, ако не разбирате. Често и ние правим циментена каша в психично отношение. Ние страдаме от нашите циментени каши. Ти правиш такава каша, туриш крака си да видиш какво ще стане. Турите крака, той се втвърди в кашата. Хората страдат от две неща. Пазете се от две неща, които спъват човешката

личност: Студенина на сърцето и леност на ума. Студено сърце и ленив ум. Това са всичките страдания на човека. При студеното сърце нищо не расте; при ленивия ум нищо не се свършва. А пък щастието зависи от това, че сърцето трябва да роди, то е почвата. Ума трябва да извърши някаква работа. Пазете се от две неща – от ленив ум и от студено сърце.

Разбрахте ли го туй? Да кажем, вие не искате да учите, че вие имате студено сърце. Вие имате студено сърце и ленив ум. Ще дойдете до положението на млекопитаещите, ще дойде мухата със своя остен. Каквото и да ти приказват хората и кола ще вземеш, ще те впрегнат и кола ще возиш, всичко туй ще дойде. Как се стопля човешкото сърце? Любовта е, която поддържа топлината на сърцето. Вие казвате: „Какъв смисъл има любовта да дойде?" Не мислете лошо. В какъвто и смисъл да дойде любовта тя действа нормално, тя е за вашето благо. Ако вие някой път страдате от топлината то е, че вие подпушвате сърцето си. Не бъдете еднообразни. Не гледайте само в една посока. Във всички посоки, навсякъде трябва да се движите, не само в една посока. Дойде някой върти си врата, очите стоят на едно място. Очите трябва да се движат. На 45 градуса той гледа нагоре, надолу, очите постоянно трябва да се движат. Че в туй движение е здравословното състояние. Ако не се движат, по-малко кръв иде, отслабват очите. Щом очите отслабнат, човек не може да мисли. Защото светлината, която влиза чрез очите в мозъка, тя образува условие за да мислиш. Ако човек не може да вижда, не може да мисли, ако правилно приема светлината, стимулира се мозъкът, не може да бъде ленив. По същия начин и топлината трябва да влезе в сърцето. Любовта, в дадения случай за човешкото сърце, е едно условие. Туй, което виждате в природата, бурите, които регулират дърветата, ако тия регулирания не бяха, не можеха да растат. При туй постоянно разклащане се образува туй хубавото кръвообращение, движение на соковете. Същото нещо са и страданията за вашето растене. Вие не може да растете без страдания. Страданията са за сърцето, а за ума са мъчнотиите. Страданията обработват човешкото сърце, това е закон в природата. Няма същество, което живее и да не е подложено на страдания. Колкото човек се подига по-високо, толкова страданията стават по-големи. Само че учените хора използуват страданията, обикновените хора не може да ги използуват. Колкото стават по-учени, по-добре, страданията са повече. Каквото и да ти говорят, ако ти разбираш природата, тогава ще започнеш да виждаш в страданията хубавата и разумна страна. Ако идете в Америка има едни, които играят с топки, едни топки, които удрят с едни тояги. Много, които не знаят да играят, като хвърлят топката, осакатяват си лицето, ръцете. Първия, втория, третия пръст, осакатяват ги. Има други, които наблюдават, като дойде, хване топката. Страданието е една топка, ще играете. Ако знаеш как да я хванеш, добре; ако не знаеш как да я хванеш,

може да те осакати. Ти ще видиш американци, англичани осакатени.

Сега в заключение казвам: Избягвайте леността. Всякога леността е един недостатък на ума. Неразположението е недостатък на сърцето, недъг на сърцето. Избягвайте неразположението, избягвайте леността. Трябва да се намерят клиенти на неразположението, да се образува едно дружество на неразположените да се намери пазар на неразположените. Да кажем толкоз стока имаме за продан, другите може да платят, тъй щото да се пласира неразположението. От кое неразположение сте най-недоволни, кажете ми едно неразположение, от което сте най-недоволни за да му разкрием характера. /Към един брат/. – Тебе, кое неразположение най-много те спъва? Като свириш на цигулка, кое те спъва? /Ръката, малкия пръст/. Не обичаш цигулката си, причината е там. Всяка работа, която човек не може да свърши, човек не обича работата. Понеже не обичаш цигулката си, този малкият пръст не те обича. Той не се подчинява, понеже не обичаш цигулката си. Пръстите знаеш какво са? Ако, например, човек е много честолюбив, иска само да заповядва, някой път и пръстите, и те не се подчиняват, започват да противодействуват. Не може да го туриш, туриш го, но не е доволен. Някой път е добър, но някой път не се подчинява. Своеобразен е. Как държите палеца и другите пръсти, когато показвате показалеца? Какво означава единия пръст нагоре? Само един ум има в света, една личност, само един човек като мене има, само аз съм. А пък всичкото друго е подчинение, аз съм /показва показалеца/. Другите пръсти са подчинени, това е най-голямия брат. Бащата,палецът,казва: „Сега вие мълчете, брат ви да се покаже“. Палецът казва: „Аз съм първият“. Този, средният пръст, казва: „Не е справедлив, чакай да му кажа, че не е справедлив“. Палецът е бащата, тези са синовете. Щом вие не сте разположени, не считайте, че неразположението е ваше. Нито разположението е ваше, нито трудолюбието. нито леността са ваши – те са чужди капитали. Онзи вол с остена подир него е трудолюбив, но остен има. Хубавите условия не са ваши. В дадения случай считам, ако вие може да премахнете вашата леност, то е ваше. То сте вие тогава. Вие сте там. Щом леността седи, вас ви няма никъде. Ако не си трудолюбив и го извикаш, там си. Като премахнеш леността и извикаш трудолюбието, там е силата на човека. Защо ти е дадена леността? – Да я премахнеш, да видиш колко си силен. Да извикаш трудолюбието. Когато го извикаш, ти си силен, ти си човек, който мислиш.

Каква задача сега да ви задам? За една цяла седмица да се разговаряте с леността. Щом дойде леността да ѝ държите лекция. На леността една лекция да държите. На студенината да правите метеорологически изследвания, да видите колко градуса е. Да видите каква е топлината и какъв студ имате. Голямата горещина и големият студ еднакво действуват.

И при двата случая става изгаряне. Ако има студ от -40, -50, -60, -100 градуса, ако пипнеш ще изгориш както когато е горещо. Голямата топлина и големия студ еднакво действуват. Онова, което не изгаря при студа и топлината, то е нормално. Това, което не гори, не изгаря то е нормално. Приятно е, че нещата не изгарят. Тогава ония състояния, в които вие не изгаряте, те са приятни. Всяко неразположение е изгаряне. Вие казвате: „Много ме накърни“. Това е изгаряне на чувствата. Същият закон: Там дето чувствата не се накърняват, там дето мислите не се подпушват, там е естественото положение. Там дето чувствата се накърняват то е неестествено положение, всички останали неща са посторонни. После, някой път се поддавате на внушение. Ти седиш и казваш: „От мене човек няма да стане“. Тази мисъл ваша ли е? – Не, тя е чужда мисъл. Мене ми разправяше един български студент, който учил в Америка. Един ден се отчаял и мислил да се самоубие. Седи си в стаята и чува по едно време, че някой пее една песен, в която се казва: „Където и да си, за тебе мисля“. На английски пее и казва: „Където и да си, за тебе мисля“. И този студент казва: „Аз като чух тази песен, смени се моето състояние, веднага дойде тази мисъл: Където и да си за тебе мисля“. Казва: „Където и да съм, Господ за мене мисли“. Ето правото схващане. И други думи имала песента, не завършвала с това: „Където и да си, за тебе мисля“. После чакал да чуе другото, но там свършил. Та този пасаж от песента остава в ума му. Казвам: Онзи пасаж, който остава във вашия ум е най-добър. Не търсете другото, спрете се върху пасажа. Всичко е за добро. Страдаш, дойде ти мисълта: „Всичко е за добро“. То е най-важното. Трудиш се много, казваш: „За добро е“. То е най-важното. Че много си работил, не е в многото работа. Малката работа е приятна работа. Малките работи са приятни. Ако ви дам една малка хапка, приятна е, че може да я опитате. Ако ви дам цял един самун, може ли да го опитате такъв голям? Малкото винаги може да опиташ, голямото не винаги може да опиташ. Казвам: Затуй в природата има един закон – Бог ни дава малките неща, които опитваме, защото всичките големи неща са градени върху малките. Каквото е малкото, такова е и голямото.

Тогава напишете една поема, един куплет за мързела да го възпеете. Напишете нещо за мързела. Какво друго има още да напишем за мързела, как се казва мързела на френски, на италиански. На английски казват „лезе“, значи лази. Там дето англичанинът е мързелив, българинът се движи. МЪР-ЗЕЛ, „мър“ – значи мърмори, „зел“ – значи взел. Тогава мързеливият се лекува: Не мърморете и не вземайте. В ума си дръжте една идея. Дръжте в ума си по-учените хора, по-напредналите, понеже те са стимул. Трябва да държиш пред себе си една свещ, за да можеш да четеш. Напредналите хора, учените хора вземам в правата смисъл. Те са свещи, те са подбудителна причина. Ако в ума си не държиш учените хора

постоянно, но като извор. Като видиш някой учен човек, който е интелигентен, един–двама най-малко, дръж, за да ти бъдат стимул. Като си лenив дръж в ума си някой учен човек. Ученикът по музика винаги трябва да държи някой музикант, който свири хубаво. Туй ще те въодушеви. Ако държиш в ума си хора, които свирят по-лошо от тебе, те не може да те стимулират. Има хора, които предават един стимул. Дръжте ги в ума си. Учените хора са един стимул. Те не са били отначало така учени, но са били прилежни. Искате да бъдете добри, дръжте в ума си добрите хора. Искате да бъдете умни, дръжте в ума си умните хора. Искате да бъдете силни, дръжте в ума си силните хора. Искате да бъдете богати, дръжте в ума си богатите хора. Във всяко едно отношение, каквото държиш, такъв и ставаш. Законът е такъв. Хората, за които мислиш, ти се свързваш с тяхната мисъл. Търсете добрите, умните хора по целия свят, свържете се, дето ги намерите. Място и пространство няма.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
11 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 10. XII.1937 г.
София – Изгрев.

1937_12_12 Трите пътя
Утринно Слово

ТРИТЕ ПЪТЯ

Размишление.

Ще прочета 32 глава от Исаия.

Който никога не е пял, никога не е грешил; който много е пял, много е грешил. Който никога не се е раждал, никога не е грешил; веднъж роден, човек не може да не греши.

Казвам: Религиозните и духовните хора се нуждаят от истинско разбиране. Религиозният не знае, какво нещо е религиозният живот; и духовният не знае, какво нещо е духовният живот. Често слушате да се казва: Всяко нещо си има своя причина. – Да, всяко нещо си има своя причина, но повечето хора се спират върху последствията, а не върху причината на нещата. Казваш: Случило се е нещо. – Случило се е, но ти не можеш да говориш за случката, докато не намериш причината за нея. Боледуваш. На какво се дължи тази болест? От психическо гледище, всички болести се дължат на дисхармония между симпатичната и мозъчната система. Симпатичната нервна система има отношение към храносмилането и дишането. Ако не мисли, не чувства и не постъпва добре, човек не може да бъде здрав. Значи, здравето зависи от три фактора: от здрава мисъл, от здраво чувство и от здрава постъпка. Дето е любовта, там никакви болести не съществуват. Любовта изключва всякакъв страх. От какво се страхува човек? – От животни – мечка, вълк, лисица; някога се страхува от невидими същества, а някога и от хора. Някой се уплашил от една котка. Гледат, котката се наежила, готова да се хвърли върху някого, а ти не виждаш нищо. Срещу кого се ежи, не знаеш. Важно е, че се плашиш от нея.

Днес много хора, особено религиозните, проповядват и очакват работите им да се наредят добре. Чудно нещо! Ще проповядваш за Господа и ще вярваш в Него, с цел да се наредят твоите работи. Преди всичко, това е твой дълг. Ще вярваш, разбира се. Ако не вярваш, ще носиш последствията на твоето безверие. Всички нещастия в живота ти се дължат на прекъсване връзката с вярата. Тя не е статически процес. Ще вярваш непрекъснато. – Нахраних се. – Днес си се нахранил, но утре пак ще ядеш. Днешното ядене не може да ти помогне за утре, нито вчерашното за днес. Колкото по-дълго време не си ял, толкова по-неспокоен ставаш. – Ядох. – Пак ще ядеш, за да се оправят работите. Ако не се оправят напълно, поне отчасти. Като ви говоря, някои се обезверяват, губят мира си. Защо става така? – Разколебахме се. – Откажете се от вашата статическа вяра. Това, в

което сте вярвали вчера, е минало вече. Важно е, в какво вярвате днес. Имал си свещ, която вече изгоряла. Какво трябва да правиш? Ще запалиш нова свещ. Вчерашната светлина е дала своето, нова светлина ти е нужна. Всичко, което гори, ще изгори. Това е закон. Туряйте дърва на огъня, постоянно да гори. – Ще изгорят дървата. – Нищо от това. Ако не горят, няма да имате топлина. Значи, дървата ще горят, докато се стопли стаята. – Защо не горят по-дълго време? – Там е въпросът. Малко дърва си турил, малко ще горят; много дърва туриш, много ще горят.

И тъй, физическият и духовният живот са сложни процеси, които трябва да се изучават. – Как дохожда човек до истинското знание? – Той започва от простите, елементарни работи и постепенно върви напред. Детето започва първо от азбуката и мисли, че с нея ще оправи работите си. Не само че няма да ги оправи, но още повече ще ги обърка. Пишат ти едно писмо, четеш го, но нищо не разбираш. Ако Знаеш азбуката и можеш да четеш, ще видиш, че писмото е пълно с обидни думи. Ти се настройваш и си готов да срещнеш този човек и да го нахокаш. Какво ще каже лекарят-психиатър за този човек? Как ще обясни неговото неспокойствие? Ще каже, че някой му е направил магия. Всъщност, от голяма ученост, този човек прочел писмото и, като разбрал съдържанието му, не може да се помири с него. – Как ще се помириш? – Ти си Стоян, но има още девет Стояновци. Ти си първи номер Стоян, а писмото се отнася до пети номер Стоян. Значи, то не е за тебе. – Ами фамилията? – Писмото е адресирано за някой си Иванов. Още девет души има със същата фамилия. Следователно, ще четеш писмото и ще знаеш, че то не се отнася до тебе, но до Стоян Иванов, пети номер. Ще се разгневиш ли тогава?

Сега пророкът пише за грешниците. Ти си праведен, четеш писмото, но си казваш: Аз съм праведен, но тук е писано за човека. И аз съм човек. Значи, и за мене е писано. После казваш: Човек съм, но писаното не се отнася до мене. – Важно е, да можеш да оправяш работите си. Например, на английски грях се казва „син“. На български син е друго нещо. На английски син означава грях. Изкуство е да оправите тези понятия в себе си и да ги разбирате. Значи, българинът се радва на думата „син“, а англичанинът се мъчи от тази дума, защото означава грях, престъпление. Как ще си обясните това съвпадение на думите? Как ще примирите тези понятия? Грях и син са непримирими. – Това е противоречие. – Как ще го примирите? Не е лесно да се примиряват противоречията. Работиш на нивата с любов, но на ръцете ти излизат пришки. Гледаш ръката си и казваш: С любов работих, но как ще залича пришките? Ако ти дадат няколко английски лири за работа, ще кажеш: Работих с любов, излязоха ми пришки, но получих няколко английски лири. – Те намаляват страданието ти.

Питам: Какво ще получиш, като работиш за Бога? Все трябва да получиш нещо. – Е, ще работя за самата любов. – Щом работиш за самата любов, от нея ще получиш най-красивия живот. Какъв по-голям дар искаш от този? Как няма да й служиш? Ако служиш на силата, и тя ще ти даде най-красивия дар – ще бъдеш в безопасност. Докато си под покрива на силния, никога няма да знаеш, какво е опасност.

Казвам: Прави добро за самото добро. Бъди добър за самото добро. – Защо? – Доброто носи здраве, а здравето е Божие благословение. – Защо трябва да вярвам? – За да бъдеш радостен, да не се смущаваш от нищо. Вярата внася светлина в човешкия ум. Щом имаш светлина, няма да се страхуваш. Ако изгубиш вярата си, ще останеш в тъмнина и ще се блъскаш от едно място на друго. – Нещастен съм. – Нещастен си, защото нямаш вяра, пътуваш в тъмна нощ, при лоши условия. Светлината премахна препятствията от пътя ти. В ума на вярващия, на духовния има светлина. Думата „духовен" произлиза от дух – от това, което движи всичко. Значи, духовният е в постоянно движение. Дето има движение, там е разумността. Ако се движиш разумно, щастлив ще бъдеш. Ако се движиш неразумно, ще претърпиш голямо крушение. Какво ще стане с тебе, ако се качиш на автомобил, който се движи с бързина 200 км. в час? Шофьорът трябва да бъде умен, сръчен, да се съобразява със завоите. Няма ли тези качества, катастрофата е неизбежна: и ти, и той ще се намерите в някоя пропаст. – Можем да хвърчим във въздуха със самолети. – И това е възможно, но авиаторът трябва да има голямо присъствие на духа, да познава въздушните течения. Много авиатори пострадват по единствената причина, че не познават въздушните течения, не знаят, как да ги избягват.

И в духовния свят има течения, с които трябва да се справяте. Духовният човек е авиатор. Следователно, първото нещо, което се изисква от него, е да познава теченията в духовния свят. Някои мислят, че в духовния свят няма мъчнотии. Ако най-добрият човек в света – Христос, мина през мъчнотии, какво остава за другите хора? Христос дойде на земята като авиатор и го сполетя най-голямото нещастие. Мислите ли, че вие ще минете без страдания? Мислите ли, че като се молите, ще избегнете страданията? Христос не се ли моли? Някои страдания не могат да се отменят. Когато те вози глупав шофьор, нещастието е неизбежно. Дето и да си, той ще те хвърли в пропастта. Ако те кара умен шофьор, той ще те заведе на определеното място. И автомобилът трябва да бъде здрав. Ако не е здрав, умният шофьор мъчно може да ти помогне. Христос беше умен шофьор, автомобилът Му беше здрав, но условията, при които дойде, бяха лоши. Затова се казва, че страданията на Христа бяха определени, така трябваше да бъде.

Една позната дойде при мене да се оплаква, че някой я обидил, казал й една обидна дума. – Чудно нещо, миналата вечер ти закла една кокошка, изяде я, без да помислиш за нея. Какво лошо има в това, че ти казали една обидна дума? Някой ти казал, че си много проста. Тази дума раздвижила въздуха. Трептенията на въздуха дошли до тъпанчето на твоето ухо, и ти си приела някаква мисъл, която те засегнала. Какво лошо има в думата „проста"? Ако съм на мястото на тази сестра, ще извадя десет английски лири и ще кажа: Понеже не съм слушал такава сладка дума, плащам за нея десет лири. Че съм простак, няма съмнение в това. Радвам се, че срещнах такава умна сестра, като тебе, да ме нарече простак. Кой от вас би дал десет лири за една обидна дума? Вие ще обиколите целия Изгрев, да се оплаквате, че ви обидили. Така ставате носители на известия по Изгрева, кой какво казал. В това отношение, уважавам ви, че работите безкористно.

Като ви говоря, някои цитират думите ми, какво съм казал: Учителят каза, че трябва да се обичаме. – Ще обичаш една книга с красиво съдържание. Не можеш да обичаш книга, пълна с порнография. Ще ядеш най-чистата храна. Никога не яж гнили плодове. Никога не яж развалена храна. Прави избор в храната. Ако говориш, говори за най-хубави и красиви неща. Аз не ви казвам да говорите, каквото ви падне. Това са елементарни работи. Аз бих ви казал много неща, но още не сте готови. Наблюдавам някои братя – учени, духовни, дават съвети на другите, а на себе си не могат да дадат. Като давам на вас съвети, аз опитвам, доколко мога да дам съвет на себе си.

Наскоро държах на младите лекция за сприхавостта на човека. Мястото ѝ е в скулите. Щом се разгневиш, намокри една гъбичка във вода и накваси скулите си три-четири пъти. Така гневът ти ще мине. Ще кажете: Какво ще мокря скулите си с гъбичка? – Като намокриш скулите си с гъбичката, работата ти ще тръгне наред.

Като ученици, нужна ви е добра обхода. За това се иска разбиране. – Защо идат страданията? – Те са резултат на миналото. Вината не е във вас, но грешката ви е там, че не се коригирате. Има грешки на миналото, има и сегашни грешки. Грешките на настоящето ще се изправят в бъдещето. Дълговете на миналото се изплащат в сегашния живот; сегашните дългове ще се изплащат в бъдеще. Например, днес кажеш една дума не на място, ще я изплащаш в бъдеще.

Ново възпитание е нужно на човечеството, а също и нов начин на живеене. Храни се умерено, никога не преяждай. Не яж нечиста храна. Има хора, които спят по 8 – 10 часа; те мислят, че това е добре за тях. По-малко, но здрав сън. Ако се обръщаш по няколко пъти през нощта, наляво и

надясно, не си спал добре. Здрав сън е, на която страна легнеш, на нея да се събудиш. Който не спи добре, и цяла нощ се обръща наляво-надясно, на гърба, сутринта казва, че много работил. – Това не е работа. Всички страдате от такава работа. Говориш повече, отколкото трябва. Работа ли е това? Като легне да спи, цяла нощ повтаря това, което говорил през деня. Сутринта се събужда от сън неразположен – не е спал добре. Дойде някой при мене и ми разказва, как се скарал с приятеля си. Дойде другият, и той ми разправя същата история. Какво ме интересува техния спор? Скарването е резултат на нещо. Коя е причината за скарването? Единият не удържал думата си. Защо не удържал думата си? Някои се карат от любов. Двама приятели се обичат. След време при тях дохожда трети. Първите двама се скарват. Причината е третият, когото обвиняват, че искал да привлече към себе си един от приятелите. Това е заблуждение. Мислите ли, че можете да привлечете някого към себе си? Това значи, да не разбирате астрология. Какво е привличането? Голямото може да привлече малкото към себе си, но малкото никога не може да привлече голямото. Може ли месецът да привлече слънцето? Земята привлича месеца, а слънцето привлича земята, същевременно и месеца. Земята се върти около слънцето, но не слънцето около земята. Ти се въртиш около някого, а казваш, че той се върти около тебе. Защо се въртиш около този човек? – Богат е, въртиш се заради парите му. Онова, което те привлича, не е любовта му, нито знанието му, а неговите 30 милиона. Колко тежат 30 милиона? – Около един тон злато. Значи, златото те привлича. То има притегателна сила. Ако имате 10 грама радий, може ли да го турите на масата и да стоите спокойно около него? Грамадна енергия се крие в радия.

Питам: Мислите ли, че ако влезете неподготвени в духовния свят, сте в безопасност? Опасен е духовният свят. Казано е в Писанието: „Бог е огън всепояждащ.“ – За кого? – За грешните. За праведните Той е благословение. Ето защо, ако не си подготвен, кракът ти не може да стъпи в духовния свят – ще изгориш. За да влезете в този свят, трябва да се подготвите, да развиете своите чувства; да се справите с противоречията си. За духовния свят е нужна такава чувствителност, каквато за физическия свят би била нещастие. За музиканта е нужно добре развит слух, но за обикновения човек такъв слух ще му причини страдания. Ето, и за мене е страдание, когато слушам хората да говорят дребнавости, да се осъждат, да се критикуват. Развит е моят слух. Затова, всяка нехармонична дума, не на място казана, ми причинява страдание. Казвам си: Кой ми е виновен, че съм музикант? Ти искаш да слушаш Божествената музика, но си слязъл между хора, които не могат да свирят и да пеят. Идвали са при мене хора, с груб, немузикален говор. За да обърна внимание на говора му, започвам да го подражавам. Като не ме разбира, той казва: Защо ми говориш тъй

грубо, обиждаш ме. – Та това си ти. В случая, аз и ти сме едно. Аз слязох на твоя уровен, говоря като тебе, за да се изправиш. Мога да му говоря и другояче, да му кажа: Много добър човек си, даже и грубите ти думи са нежни. Ако му говоря така, няма да се обиди. Сегашните хора лесно се обиждат. Дипломат трябва да бъде човек. Религиозните хора трябва да се учат от сегашните дипломати. Като ги слушате, виждате, колко са деликатни, внимателни.

Да оставим този въпрос настрана. Важно е, човек да говори право. Вашият език не е още възпитан. В езика, в говора се забелязват наследствените черти. Мислиш добре и започваш да говориш, но в гласа ти има нещо неравномерно. Без да искаш, гласът ти се повишава. Това зависи от мозъчната енергия. Ако в духовния свят говоря, както на вас, веднага ще ме върнат на земята. Вие намирате, че говоря тихо, не ме чувате, но с такъв глас не биха ме приели на небето. Там ще кажат, че вдигам голям шум с говора си. Там, всеки говор, чиито вълни съставят една стомилионна част от милиметъра, минава за груб. Нужно е голяма деликатност, голяма мекота в говора, в обходата между хората.

– Какво да се прави сега? Как да постигнем своите желания? – Едно се иска от вас: Да поправите грешките на миналите поколения. Ако постигнете това, вие минавате за добри и учени хора. Ако не можете да постигнете това, никакви знания нямате. Не е грях, че нямате знания, но щом не можете да изправите погрешките на миналото, не можете да се ползвате от новите условия. Не е въпрос да изправите сегашните си погрешки – те са предмет на бъдещето. Ваша задача сега е да изправите миналите си погрешки. Който не може да изправи погрешките на миналото, не ще може да изправи сегашните си погрешки. Имаш дълг от 20,000 лева. Днес си задлъжнял пет лева. Кой дълг е по-нужно да изплатиш – двадесетте хиляди, или петте лева? Ако изплатиш 20-те хиляди лева, ти си силен човек; ако изплатиш петте лева, ти си слаб човек. Големият дълг трябва да се плати. Ако не можеш да изплатиш големите си слабости, ти си пропаднал човек. Аз говоря за резултатите. Не мислете, че всичко в света става все от любов. От любов ли изяждаш кокошката? От любов ли изяждаш ябълката? Коя е причината за всичките спорове между хората? – Гладът. Не знаят хората, как да задоволят своя глад. Един бил вегетарианец, друг – месоядец и спорят. И единият, и другият, като огладнеят, огрубяват, озверяват се.

Разправяха ми един случай. Един кораб претърпял крушение. Десет души успели да се спасят на една лодка и така пътували седем-осем дни в бурното море. Като огладнели, а нямали никаква храна, започнали да се оглеждат, кой от тях да стане жертва. Първо турили око на най-слабия,

него изяли. След няколко дни друг станал жертва на глада. Най-после останали двама-трима. Те се чудели, как се събудил у тях този животински инстинкт, но нямали сила да се противопоставят на звяра в себе си. Човек трябва да превъзмогне животинското в себе си. Да се върнем към въпроса за скарването. Не е лошо да се караш, но да знаеш, кога и как да се караш. Аз говоря за онова скарване, което е причина за нещастието в живота. Говоря също за онази мисъл, която докарва нещастие на хората. Като мислиш право, и ще постъпваш право. Наблюдавам, какво правят много братя и сестри с узрелите плодове. Сега има много праскови. Както върви някой, изведнъж влезе в градината, огледа се наоколо и веднага започва да пълни джобовете си. Казват: Братско е това. За работа ги няма, но лесно пълнят джобовете си. – Какво има от това, че са взели няколко праскови? – Без разрешение са ги взели. Знаят ли, дали прасковата е доволна от тях? Взели ли са разрешение от прасковата? Лесно е да се каже – братско.

Така постъпват и външните хора. Разправяше един приятел от Търново, че имал лош съсед. Последният отглеждал около 100 – 150 кокошки. Те разровили градината на нашия приятел. Той мислел, какво да направи с тези кокошки. Един ден срещнал едного, който продавал една лисица за 40 лева. Той я купил и я занесъл в градината. Отде я подушили кокошките! Започнали да крякат, голямо смущение настанало между тях. На другия ден, нито една кокошка не влязла в градината. Те се разбягали от миризмата на лисицата. И аз бих желал да имам една лисица, която да изплаши ония, които без позволение късат плодовете. Ще кажете, че Господ даде плодовете. – Да, Господ ги даде, но ти нямаш право да ядеш, когато искаш. Определено ти е, кога да ядеш. Ако си болен, с 40 градуса, как ще ядеш? Когато си здрав, тогава ще ядеш. Когато влизам в градината, всички дървета ми се оплакват и казват: Груби са твоите хора! Жестоко ни нападат. Ако аз съм на ваше място, ето какво ще направя: Ще се спра пред прасковата, ще благодаря на Господа за плодовете и ще я попитам, мога ли да си откъсна една праскова. Ако ми се позволи, ще си откъсна. Тогава и прасковата ще се благослови. Като изядеш плода, посей семката. Вие ядете плодовете, а семките хвърляте. Така постъпвате и със Словото: едни думи задържате, а други хвърляте. Срещнеш един човек, каже ти една-две думи. Спри се за момент и си кажи: Господи, благодаря ти, че срещнах този човек, който ми даде един плод. Хубавата дума е хубав плод. Тя не излиза от тебе. Тя е родена от плодното дърво. То е Божественият Дух, Който влиза в човека. Бог изисква от нас, каквото ядем, да благодарим. Направиш нещо, благодари! Срещаш здрав или болен човек, благодари! Бог е изпратил болния при тебе да му помогнеш. Кажи му една утешителна дума. Кажи му: Ще оздравееш! – В онзи свят ли ще оздравея? – Ще оздравееш, нищо повече.

Вие страдате от липса на добра обхода. Наистина, мъчно е да се справиш със себе си. Често, като държа беседи, и аз се запитвам: Как трябва да се говори на тези хора? Като привеждам известни примери, казвате, че съм засегнал някого. Аз никого не засягам. Нямам предвид и вашите погрешки. Не съжалявайте, че правите погрешки, но ги изправяйте, за да спечелите двойно. Всяка погрешка обогатява човека. Не съжалявайте, че пеете неправилно, но взимайте верен тон. Един ден дойде при мене една сестра, нещо неразположена. Взех цигулката и почнах да свиря. Като й посвирих, тя се разположи и си отиде весела. Казах си: Колко лесно се свърши тази работа! Накарах цигулката си да говори вместо мене. Ако бях й говорил, нямаше толкова лесно да се свърши работата. Като й посвирих, тя се развесели. В дадения случай, моята цигулка говори по-добре от мене. След това и аз благодарих на цигулката си, че може да говори тъй хубаво. После благодарих и на ръцете си, че могат да управляват лъка и цигулката. Благодарих им, че ме освободиха от една неприятност – да говоря с часове на тази сестра. Постъпвайте и вие като мене. Като дойде при вас някой неразположен, изпейте му една песен, или изсвирете му нещо хубаво.

Сега, аз искам Изгревът да представя модел на новото възпитание, на новия живот. Който дойде тук, да разбере, какво представя новото учение. Искаш да дадеш концерт. Няма да очакваш на обяви, да те препоръчват отвън, като добър музикант, но ще свириш. От свиренето ще познаят, какъв музикант си. Искаш да декламираш. Ще излезеш да кажеш едно стихотворение, и пръв аз ще те слушам. После ще ти кажа, как се декламира. Искаш да изправиш един човек. Не се спирай на грешките му. Докато държиш в ума си неговите грешки, никога няма да го изправиш. Дръж в ума си поне една от добрите му черти. Само така ще го изправиш. Професорът по музика никога не може да изправи своя ученик, ако сам не вземе цигулката си и му покаже, как да свири или пее. Той трябва да го научи да слуша. Когато пееш, вслушвай се в гласа си, да чуваш, взимаш ли верни тонове. Ти се вслушваш в другите, а себе си не слушаш. Докато не привикнеш да чуваш своя глас и в най-големия шум, ти никога няма да се научиш да пееш. Ако сам не се коригираш, отвън никой не може да те коригира. Ще кажеш, че Господ ти е казал да говориш. – Ако, наистина, Бог ти е казал да предадеш нещо на човека, това всеки ще познае. За да предадеш думите на Господа, преди всичко, човека, на когото ще говориш, се намира в голямо нещастие. Като му говориш, пръв той ще познае, че това са думи на Господа. Ако кракът му е счупен, ти ще го наместиш внимателно, ще го превържеш и след това ще му кажеш причината, защо счупил крака си. Той ще разбере, че Бог чрез тебе му помага.

Днес и аз ви казвам, че Бог иска от вас да бъдете добри. – И ние желаем това. – В случая, аз трябва да ви дам пример на доброта. Като имате

пример, вие ще повярвате, че Бог ми говори. Ако ви кажа, че трябва да говорите меко, любовно, пръв аз трябва да дам пример за това. Днес ви говоря на дълги вълни. Като се прибера в стаята си, веднага прекарвам думите си през специален апарат и, каквато грешка намеря, веднага я изправям. След това предавам думите си в невидимия свят, на къси вълни. Ако и в невидимия свят предам речта си така високо, както на вас говоря, там тя ще произведе цяла катастрофа. Там приемат думите ми умствено. Като говоря високо, силно, аз изразходвам много енергия. Затова се извинявам пред разумните същества от невидимия свят. Честност се иска от човека. Ако говоря на някого с висок глас, ще се извиня, а на себе си ще кажа: Друг път, като съм неразположен, по-добре да не говоря. Бащата се връща от работа нервен, разгневен. Като не знае, как да се справи с гнева си, излива го на когото попадне – на жена си, на децата си. Виновни ли са те, че той се разгневил? Обаче, и те трябва да бъдат досетливи, да знаят, как да го посрещнат.

Като наблюдавам живота ви, виждам, че вие очаквате аз да оправя целия Изгрев. Не само аз да го оправя, но и вие трябва да го оправите. И религиозните очакват Христос да оправи света. Христос оправя света, но и вие трябва да го оправите. Един брат ме запита, на какво се дължат страданията на човека. Казвам му: Представи си, че на един човек възлагат задачата да запали огъня на всички хора. Ако му е нужна само една минута за запалване на един огън, колко време трябва да употреби, за да запали огъня на всички хора? Нужни са му милиарди минути. Защо всеки човек сам не запали своя огън? Както всяка домакиня пали огъня на своето огнище, така всеки може да запали своя огън и да улесни работата на един човек. Следователно, когато се казва, че една работа може да се свърши за хиляда години, разбираме, че само един човек работи. Когато се казва, че работата може да се свърши за една минута, разбираме, че всички хора работят. Когато всички хора работят единодушно, работата става изведнъж.

Често цитирате стиха: „Даром сте взели, даром давайте!“ Това е отлично, но какво ще кажеш за себе си, ако даром взимаш, а даром не даваш? Според мене, това е крива философия. Беден си, влизаш в една богата къща и казваш: Тези хора са длъжни да ме нахранят. Седнеш като господар и чакаш. Не, ще влезеш в този дом и ще видиш, какво можеш ти пръв да дадеш. Даже и да не дадеш нещо, носи в себе си мисълта да направиш нещо за тези хора. Само така ще си пробиеш път. На изгревчани казвам: Всички давайте! Богати и бедни, всички давайте! Кой ще работи: богатият, или бедният? Богатият е стар човек, а бедният – млад. Кой ще работи: старият, или младият? – Младият, разбира се. Старият ще дава пари, а младият – труда си, той ще работи. Богатият ще дава пари.

Който дава пари, той е стар. Който дава ум на другите и ги учи, какво да правят, той е стар. Опасно е, ако всички започнат да дават съвети. Майсторът да дава съвет, има смисъл. На Изгрева има сестри, които шият добре, майсторки са. Могат ли да кажат, колко бода са нужни за ушиването на една блуза? Аз имам подарък една бродирана картина с коприна, за ушиването на която са употребени 35 милиона бода. В това отношение, тя е математическа картина: бодовете в нея са преброени. Всеки трябва да знае, колко бодове са направени за неговата дреха. Ако не знаеш броя на бодовете в твоята дреха, не може да бъдеш щастлив. Има шивачи и шивачки, които не знаят да кроят, както трябва. При кроенето те изкривяват линиите. Кривата линия носи нещастие. Има криви линии на скарването, на съмнението, на безверието, на скъперничеството. Шивачът сглобява кривите линии и казва: Харесваш ли дрехата? Има криви линии на добродетелта, на справедливостта, на разумността. Като облечеш такава дреха, ще се чувстваш щастлив. Казваш: Доволен съм от тази дреха. Като срещнеш човек с дреха, ушита от линиите на добродетелите, виждаш на лицето му изписано доволство, благодарност. Той казва: Откак нося тази дреха, всичко ми тръгна напред.

Днес за пръв път говоря за линиите на шивачеството. Изкуство е шивачеството. Мислите, че сте добри хора. Да, така е, но не знаете да ходите правилно. Сега аз ви говоря по закона на дългите линии. – Как може да се познае правилното ходене? – По това, че като ходиш ти е приятно. Тогава ти си в хармония със себе си и с околната среда. Когато слизам в града, от време на време, спирам по малко, за да урегулирам хода си. Преди всичко, имам предвид дължината на улицата и се съобразявам, как да тръгна, за да бъде движението ми хармонично. Разглеждам къщите, наблюдавам хората и съобразявам, как да говоря с тях, какво да им говоря. Знание е нужно за това. И като седиш на едно място, трябва да знаеш, как да седиш. Седнеш, кръстосаш ръцете си и мислиш, че добре си седнал. Като кръстосвате ръцете, вие запушвате клетките. Молиш се на Господа, туриш ръцете си на челото, наведеш се – пак запушваш клетките си. С това ти привикваш отрицателните сили към себе си. Като се молиш, ще застанеш в такова положение, че да се свържеш с положителните сили на природата. Това са малки работи, но трябва да се знаят. Често лампите изгаснат, значи, токът се е прекъснал. Който разбира от електричество, веднага го поправя. Има един брат на Изгрева, който постоянно поправя повредите. Той знае, как да се справи с нарушенията.

Има много братя и сестри на Изгрева, добри, даровити, но не са се проявили. Обръщам вниманието ви, да извадите заровените съкровища от земята. Има много заровени съкровища, но трябва да ги извадите и пуснете в обръщение. Не е нужно само да знаете, че сте даровити. Кажете

си: Даровити сме, но трябва да работим, трябва да се учим. Бог е вложил във всекиго дарби, но време е нужно, за да се проявят. Това може да стане в един ден, в една седмица, в един месец, но не е нужно всичко изведнъж да се постигне. Радвайте се един на друг; радвайте се, че Бог ви е събрал на едно място. Вие сте азбуката на живота. Ако, като букви, не се съберете на едно място, как ще четете? Може ли да се чете, ако буквите са на голямо разстояние една от друга? И вие, като сте наблизо, можете да четете. Така събрани, вие представяте едно голямо съчинение. Тъй както сте наредени, аз чета по вас. По вас виждам, какво е написал Бог. Ако сте разпръснати, нищо не бих могъл да прочета. Аз не обръщам внимание на това, дали сте седнали на столове, или не, а казвам: Този е буква „л“, друг – „ю“, третият – „б“, другите – „о“, „в“. Че малко е кривнато наляво, надясно, това не ме интересува. Важно е любов да има. Ще прочета думата „любов“. Ако буквите се отдалечат една от друга, нищо не може да се чете. Събрани на едно място, вие образувате една подкова, обърната на запад. Това показва, че сте свързани. Същевременно, представяте една чаша, която чака времето да се напълни. Подковата представя човешкия ум, който трябва да се подкове и да се впрегне на работа. – С какво ще се напълни чашата? – С Божиите блага, с Божиите добродетели, та когато жадният пие от тази чаша, да уталожи жаждата си.

Питам: Можете ли да превърнете подковата в чаша? Това е голямо изкуство. Вие сте започнали с най-лесната работа – да говорите и да пеете. Раздвижите езика си, раздвижите гласните си струни и започвате да говорите и пеете. Хората ви слушат и остават доволни от вас. Какво сте направили? Раздвижили сте въздуха. Друг е въпросът, ако копаете. Един копае цял ден, и никой не е доволен от работата му. Затова, казвам: Започнете с най-лесната работа – да говорите и да пеете. Как бихте изпели думите „така е писано“, или „така е казано“? Буквата „Т“ показва, че горе има едно препятствие, което пречи на силата, която иде отдолу. Голяма трябва да бъде силата, за да преодолее на мъчнотиите. Казваш: Не ми се пее, не съм разположен. – Там е работата, да пееш, когато не си разположен. При разположение всеки пее. Когато съм неразположен, аз ще пея: Много съм неразположен. Колко съм неразположен! После ще махна отрицателната, частица „не“ и ще пея: Колко съм разположен! Само така ще сменя състоянието си. Казвате: Глупаво е да пееш на неразположението си. – Наистина, глупост е, по-малка глупост от тази няма. След това ще пристъпя към втората част на песента: Сега вече съм готов да работя за всички; за всички да работя. „За всички“ – това е най-малкото добро, което мога да направя. Значи, да пееш, че си неразположен, това е най-малката грешка. Разположен съм – най-малката глупост. Сега съм готов да работя за всички – най-малкото добро, което можеш да направиш.

Помни: Когато си неразположен, зачеркни „не“ и пей „разположен съм“. След това кажи: Сега ще работя. Желая всички вие да работите; зная, че ще работите. Всички имате добро желание да работите. Толкова години, всички идвате рано сутрин на клас. Кое ви кара да дохождате? Никой нищо не ви дава, нищо не ви плащат, сами идвате да слушате. Това е най-малкото добро, което правите. Ето една добра черта у вас. Като правите това, другите неща сами по себе си ще дойдат. Ставаш рано, идеш да слушаш. Вън е тъмно, студено, ти ставаш и тръгваш. Това е безкористно. Невидимият свят цени това. Казват ми: Не ги критикувай. Те стават рано, идат да слушат лекцията. Всичко, каквото слушате, се наслоява в съзнанието ви, както снегът в северния полюс. Един ден, когато дойде топлината, снегът ще се стопи, и всичко ще бликне. Нищо не се губи.

Аз зная, че всичко, което съм ви говорил, е потънало дълбоко в съзнанието ви – не е изгубено. И доброто, което правите, не е изгубено. Бог е навсякъде. Той пази своите неща. Това, което съм говорил, не е мое, то е на Бога. Аз зная, че Бог ще запази своите хубави неща. След време всичко, което сте приели в съзнанието си, ще израсте. Нови пътища ще се открият пред вас, и вие ще благодарите за тях. В Бога всичко е хубаво.

„Аз съм пътят.“ – Кой е пътят? – Мъдростта. „Аз съм пътят.“ – Кой е пътят? – Истината, която носи свободата. „Аз съм пътят.“ – Кой е пътят? – Животът, който произлиза от Бога на любовта. Като познаем Бога, като Любов, животът ще дойде у нас. Като познаем Бога, като Мъдрост, знанието и светлината ще дойдат у нас. Като познаем Бога, като Истина, свободата ще дойде у нас. Съществуват три пътя: Път на Мъдростта, отдето иде знанието и светлината. Път на Любовта, отдето иде животът, и път на Истината, отдето иде свободата. Ходете в тези три пътя.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

11. Утринно Слово от Учителя, държано на
12 декември, 1937 г. София. – Изгрев.

1937_12_15 Добрият брат и добрият баща
Общия окултен клас

ДОБРИЯТ БРАТ И ДОБРИЯТ БАЩА

Отче наш.

Тема: „Ползата от краката“.

Почистване. Известна ви е думата „почистване.“ Дойде Великден, трябва да се почисти. Почистването е един сложен процес, явява се в културата на хората отпосле. Първоначално децата не знаят да се почистват, нямат съзнание. И може да кажем, че хората са немарливи. Някои хора не знаят да се почистват. Много от нещастията на хората зависят от непочистването. Човек трябва да знае как да се чисти на физическото поле. Съвременните хора започват от физическия свят, след туй духовният свят – почистване на сърцето, и после Божественият. Сърцето на човека още не е почистено. Казват: „Човешкото сърце е нечисто“, турят на тази нечистота разни имена. Ние искаме да гледаме обективно. Малките работи произвеждат някой път големи страдания. Човек сам може да си навлече известни страдания от своето незнание. И знанието иде чрез страданията.Казвам: Най-първо човек трябва да мисли, да си зададе въпроса: Защо е дошъл на земята? Това не е лесен въпрос. Но ако се запиташ защо си дошъл в училището, какъв отговор ще си дадеш. Може да си зададете въпроса, дали като един прост посетител сте влезли в училището, да видите и да излезете вън, може да си дошъл да се учиш. Някои хора са дошли на земята като зрители, минават и заминават. Посетители са само. Някои минават като ученици, остават тук на земята да се учат. Човек трябва да се учи. Сега другият въпрос се повдига: „На какво трябва да се учи?“ Първото нещо: В природата отгде започва човек? Той е започнал с движението да се учи. Най-първото изкуство на което се е научил, то е било яденето. Понеже бил заставен да се храни, той е трябвало да търси храна, да намери подходяща храна за себе си, някъде да я намери. По-голямата част от мъчнотиите на света произхождат от яденето. Сега вие се спирате понякой път и казвате: „Защо е така?“ Имате един четириъгълник. Задавате си въпроса: Защо е така, не може ли другояче да го направите? Четириъгълника как ще го начертаеш? Някои питат защо така е начертан. Че как да се начертае? Четириъгълникът се нарича фигура, която е ограничена от четири страни. Може да бъде този четириъгълник правилен, може да бъде и неправилен. Ако е правилен как го наричате вие? – Квадрат, или правоъгълник. Правоъгълник е, ако двете страни са по-дълги, а пък квадрат е, когато страните му са равни. В геометрията има причини. Кога две страни са равни? Например, в този правоъгълник двете страни са равни, но ти нямаш навсякъде условия да се

изявиш.

Сега, вие трябва да се освободите от известни възгледи. Но да се освободите. Ето какво разбирам под думата „да се освободите“: Някои предмети ние ги туряме толкоз близо до очите си, че не можем да видим другите предмети. Следователно, в природата се изисква всеки предмет, който изучаваме, да го държим от очите си така, за да виждаме другите работи. Ти, ако държиш един предмет близо до очите, ще пропуснеш много други предмети, които трябваше да видиш. Има много предмети, които ги обичаме. Някои работи не ги обичаме. Тези работи, които ги обичаме, ние сме се запознали с тях. Те са станали предметно учение. Има някои неща в света, които не виждаме. Лицето си, което обичаш толкоз, не го виждаш. Има в човека някои работи, които той не вижда. Например, той не вижда лицето си. Ти трябва да си направиш едно огледало, за да видиш лицето си. Например, ти не виждаш веждите си. Понякой път само върха на носа си можеш да видиш. Понякой път не виждаш и устните си, не виждаш и езика си, ако (се) изплезиш, ще го видиш, но формата не виждаш. Ушите си не виждаш също. Трябва да дойде някой да ти покаже какви са ушите ти. Ама той си има известен идеал в себе си. Той мисли, че неговите уши са много правилни и си въобразява. Ако някой му каже, че неговите уши не са така хубави, той ще се докачи. И трябва дълго време да го убеждаваш, да му показваш в какво седи едно правилно ухо. Много правилно трябва да бъде ухото. Всичко онова, което природата прави е правилно. Та казвам: Процесът на носа не е завършен още; процесът на устата не е завършен; процесът на ушите не е завършен. Всичко това в човека не е завършено. Тъй както е, сегашното тяло не е завършено. Казват: „Бог направи човека“. Първият човек е направен, но сегашните хора са копия на първия човек. Онези, които са ги рисували, които са ги правили, не са ги направили така. Има много неща, които са пропуснати. Вие не знаете колко косми имат вашите вежди. Не сте се заинтересували от веждите си. Трябва да знаете колко косми има на веждите. Даже онези, които имат мустаки, не знаят колко косми има на мусатаците. Казвате: „Маловажна работа е“. Не е маловажна, много важна работа е. Даже не знаете колко косми има на вашите клепачи. Един от еврейските философи, който казва, че човек за да стане добър, той не трябва да гледа земята, ами все нагоре към небето трябвало да гледа. Така проповядвал един философ, че нагоре трябвало да се гледа. Но се случило с неговите последователи, който следвал неговия път, че като гледал все нагоре, често влизал в някоя дупка. Дошъл друг и казвал, че наполовина нагоре да се гледа и наполовина надолу да се гледа. Но и там имало противоречие. Вечерно време, ако ходиш, все ще хлътнеш някъде. Денем, ако ходиш, няма да хлътнеш, но вечерно време, ако ходиш все ще хлътнеш. Погрешките в живота са хлътване. Всяка една погрешка е направена в тъмнина.

Погрешките всякога се правят в тъмнина. Там, гдето има светлина в човешкото съзнание, погрешка не може да стане. Например – вие вземете, никога едно дете няма да си позволи в присъствието на много хора да си вземе захар, но ако няма никой край него, в тъмнината бръква там и каквото вземе, го туря в джоба си. Сега понякой път мислите, че имате право в света да правите каквото искате. Не е така, защото хората едни други се ограничават. При това не само, че има хора на земята, но има хора невидими, наричаме ги духове. Понякой път и те се интересуват и ти като правиш някои работи, те те гледат. В науката трябва да се знае; да кажем вие както седите, зависи как седите, и какво е вашето направление. Две неща трябва да знаете: вие трябва да имате правилно отношение към центъра на земята и към центъра на слънцето. Дотогава, докато имате правилно отношение към земята, към този център, защото се предполага, че земята не е мъртва, тя е жива. Цялата земя си има своя душа, та ако не държите туй положение отвесно към центъра на земята, често става падане. Човек може да падне, да си изкълчи крака, да си пукне главата. Но ако не знаеш как да се държиш към земята, ще си създадеш много неприятности. Трябва да знаеш как да си държиш главата и към центъра на слънцето. Ония добрите хора са умните хора, които знаят това. Главата трябва да държиш правилно към центъра на слънцето, а пък краката ти да са правилни към центъра на земята. Щом се случи някоя неприятност, може да произтича по две причини: или краката не са правилно поставени към центъра на земята, или главата не е правилна към центъра на слънцето. Ако наблюдавате, ще забележите причините и последствията. Ако се наблюдава човешкото чело, долната част при веждите има особена област, която се занимава само с последствията на нещата. Нещата се наблюдават къде са турени, без да знаем вътрешната връзка. Ако разгледаме горната част на челото, тя се занимава с причините, къде се крият далечните причини. На някои неща търсим къде е причината. Например, ако някоя река се е отбила от своето корито, трябва да има някоя причина. Ако някой извор е пресъхнал, трябва да има някоя причина. Преди години там в Меричлери, едно земетресение имаше, един извор изгуби си водата. Някакво разместване стана на пластовете и водата изгуби своята посока. Ред години търсиха водата и казват, че са я намерили.

После, при сегашното положение в света, трябва да учите. Духовните хора, религиозните хора, са поставени в един свят в много неблагоприятни условия. Да кажем, искаш да служиш на Бога, не знаеш как да Му служиш. Най-първо, как са се учили хората? Те са принасяли жертва. Едно агне ще заколят за Бога, жертвоприношение са правили. Виждам: От туй служение на Бога, произтича едно престъпление. Един донесъл земеделските си произведения, жито донесъл в жертва, а другият заклал едно агне. Вторият

брат, като видял, че неговата жертва не е приета от Бога, обидил се и намислил да убие брата си. Казва: „Ако брат ми пренесе едно агне в жертва и му е приета, аз ако принеса брата си в жертва, ще бъде по-добре“. Направил тоя извод, че ако пренесе брата си на Бога, ще му бъде благоприятна. Вие сега седите и имате един език. Учениците от окултната школа трябва да имат огледало, да извадят езика си и да се оглеждат. Тези, които са търпеливи, езикът им има особена форма. Тези, които са устати, езикът пак се различава. Тези, които са търпеливи, езикът им се различава. Тези, които обичат да икономисват истината езикът им се различава. Тези, които са честни и справедливи, езикът се различава. Вие мислите, че езикът е еднакъв у всички. Езикът означава какъв е човекът. И низшите животни казват: „Погледни езика и ме познай“. Затова като срещнете някоя змия тя извади езика си. Казва: „Виж езика ми“. Хората, които са видяли изплезването на езика, казват, че е отровна. Змията, като изплезва езика, не е опасна, но ако настъпиш опашката ѝ, тогава. Кой от вас е възпитал езика си? Искаш да говориш, да кажеш нещо, не знаеш как да го кажеш, не знаеш какви ще бъдат последствията от една дума. Казваш: „Аз имам свобода да говоря“. Не, човек няма право да говори, понеже, като изкажеш една дума ти създаваш вече нещо. А ти нямаш право да създаваш. Тази дума вече има право на гражданство, ти си отговорен заради нея. Един грънчар няма право да прави каквито стомни иска. Той трябва да прави такива стомни, които са полезни. Ако направи стомните не такива, каквито хората искат, те няма да ги купят. Какво произтича от казаните думи? Една дума някой ти каже и десет години ти не можеш да я забравиш. Тогава не трябва ли човек да бъде внимателен? Ако изучавате геометрията, понякой път помръднеш устата си, и цял въпрос става. Като наблюдаваш хората в едно общество, само като изкривиш устата си, направиш една гримаса, веднага цял един въпрос става.

Фиг. 1

Ако тази линия на устните изкривиш, ако и другата линия изкривиш, тогава ще стане съвсем друго. /Фиг. 1./ Значи от изкривяването на устата се образува буквата „к“. Тогава „к“ го изправяме. Кой е онзи, който си изкривява устата? Който си криви устата надолу, кой е той? Кой си ти? Аз съм човекът, който си криви устата на Бога. Следователно, всичките хора, които си кривят устата на Бога, ги наричат грешници.

Фиг. 2

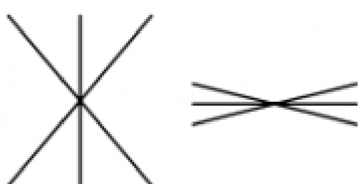

Ами които си кривят устата нагоре? /Фиг. 2./ Образува се буквата „ж“. „Ж“-то го туряме на живот. Този, който си криви устата наляво и надясно, той живее. Но где е опасността на кривенето. Думата „кривене“ значи „несъзнателно“. Има причини защо човек ще си криви устата надолу. Усеща някакво бреме, изкриви устата надолу. Наблюдавайте растенията, когато някое растение е при неблагоприятно място, не може да си пусне корените, каменисто е мястото, клонищата не отиват нагоре, но се навеждат надолу към корените, като че искат да отидат надолу да помогнат. Казва: „Изкривило си клонищата“. Изкривило се, понеже движението надолу е неблагоприятно. Та казвам: Ако вашият език е помръднал, коя е причината? В почвата отдолу има нещо. Съвременната наука е разрешила този въпрос. Един човек, който не разбира причините на нещата има известно недоразвито чело и вследствие на това той не мисли надалече. Той мисли само за сега, много близо. В духовния живот се изисква след 100, след 200, след 300 години трябва да знаеш какви последствия ще има живота ти. Ако днес, за днес само знаеш, защото днешния живот е обоснован на стария от миналите години, днешния живот трябва да знаеш и за бъдеще как трябва да живееш.

Сега всичките хора имат известна прическа. Стане сутрин някой, не си чеше косите. Трябва да бъдем внимателни. Все таки трябва да бутнеш косите си, понеже всеки косъм съставя един лист на една книга. Ти бутнеш листа, тури ръката, прекарай ръцете на главата, за да научиш нещо. Ти като туриш ръцете така, за да мине мисълта в ръцете, какво трябва да правиш? Хваща се човек за главата, защо? Да знае какво да направи. Някой път има много движения. Седи някой човек и си дига показалеца до челото. Този човек туря си показалеца на челото. Кое го кара, какво трябва да направи? След като седи дълго, мисълта минава в пръста и той взема едно решение какво трябва да направи. Казваш: „Няма нищо като си тури пръста“. Който казва така, не разбира. Тези неща могат да бъдат и случайни, но ако нещата се повтарят веднъж, дваж, триж, ще видиш закона. Казва: „Човек не трябва да се бута“. Къде трябва да си държи ръцете? Онези оратори, които говорят, най-голямата мъчнотия намират, като излязат да говорят, не знаят къде да си турят ръцете. Отзад, ако ги турят не е хубаво, отпред ако ги турят, не е хубаво. Отстрани като ги турят, не е хубаво. Като започнат да говорят, движат си ръцете. Дотогава, докато твоите ръце не почнат да се движат, ти мязаш на мъртъв човек. Кое е най-хубавото положение? Най-хубавото положение е да оставиш ръцете си да увиснат. Не се безпокой. Като се събуди твоята мисъл, ръцете започват да се движат. Трябва да бъдеш много внимателен как да си мърдаш ръцете. В турско време, турците като не постъпваха добре, държаха си ръцете отзад, или в джобовете, или ще си турят ръцете отзад. Българите го мислеха това чорбаджилък, но това не е никакъв чорбаджилък. Много глупава работа е.

Ти мязаш на някой затворник, когото хванат стражари, вържат го и му турят ръцете отзад. Ръцете не трябва да бъдат отподире. Като туриш ръцете отзад, не е хубаво. У турците имаш лоша черта. Обичаха да ядат и пият. Като дойде някой служащ у някой българин, веднага трябва да заколят кокошка или агне, после някой от турците имаше неправоверни – ракия ще искат, вино. Мохамедовият закон не позволяваше да пият. Но вечерно време като дойдат, ще пият, ще похапнат. Ние се смеем на тогавашните турци, но сега и ние не знаем какво да ядем. Ако един ден всички наши учени хора трябва да се заемат, децата отначало трябва да се хранят с много добра храна. За да може детето добре да се храни, майката трябва да има отлична мисъл, чувство и постъпка. Ако майката не мисли добре, ако майката не чувствува добре и не постъпва добре, образува се една нечиста храна вътре в нейните гърди. Това дете още в началото майката го отравя със своите мисли и чувства. Тя отравя детето, без тя да иска. В семейството, децата дето са родени, бащата не знае, той ще се ркара с майката и при всяко каране се образува отрова. Тази лошата дума образува отрова. Всяко подозрение образува отрова. Във всички отрицателни мисли се образуват отрови. Най-първо трябва да се научим да мислим правилно, за да се освободим от съвременните отрови.

Тогава ние казваме, че трябва да живеем по любов. Но по любов може да живее само онзи (който обича Бога), на Божията любов човек трябва да се учи. Каквото му казва Господ вътре, да го прави. Че от вас кой оценява. Знаете ли какво значи да оценявате. Че никога не трябва да пресилваш ръката си от някаква работа. На ръката ще даваш работа, няма да я пресилваш много да работиш. Много желания да имаш, да забогатееш, или много да ходиш, да умориш краката си. Или много гледаш да умориш очите си. Трябва да бъдеш много умен човек във всичко. Сега казвате: „Защо ми дойде това до главата?“ – Защото не знаеш как да ходиш. – „Защо ми дойде това до главата?“ – Защото не знаеш как да употребяваш ръцете си. – „Защо ми дойде това до главата?“ – Защото не знаеш как да гледаш. – „Защо ми дойде това до главата?“ – Защото не знаеш как да слушаш. – „Защо ми дойде това до главата?“ – Защото не знаеш как да помирисваш нещата. – „Защо ми дойде това до главата?“ – Защото не знаеш как да ядеш. Ядеш много бързо. В бързото ядене не сдъвкваш храната си добре, на две, на три я сдъвчеш и я гълташ. Задавиш се. Ти не бързай. Като седнеш да ядеш остави всичките грижи навън. Не мисли нищо, мисли само за яденето. Ще благодариш на Бога, че ти е дал половин час на разположение, да бъдеш разположен. Ти седиш, ядеш бързо и после имаш някакъв смут. Казваш: „Защо не ми вървят добре работите?“ – Защото много бързо ядеш. После не само бързането, но гледам някой като приготовлява храната, бърза. Всички ние все бързаме. Никакво кавардисване. Не бързай. Казва: „Пощо – защо да се опече хляба?“ Когато

ще печеш хляб, опечи го на свят. Да не е прегорен. Прегарянето нищо не носи. Хубаво изпечен хляб, хубаво сготвено ядене. Най-първо ще туриш казана. Като заври ще направите много слаб огън. Няма да го туряте да ври на силен огън. Докато заври, огънят може да е силен, но като заври много слаб да е огънят, нека полекичка да ври за един час и половина да ври. Ти като го туриш на силния огън, като го бъркаш, тия полезните хранителни вещества отиват във въздуха.

Сега идваме до духовното на чувствата. Не вардаляйте едно чувство в себе си. Ако го вардаляш, нищо няма да излезе. Остави едно чувство да расте тъй, както то разбира. Но дай на едно свое чувство ония условия, при които то може да се прояви. Умният човек казва: „Да заповядвам на своите чувства“. Не е въпрос да заповядваш. „Заповед“ значи да мислиш. Ти не може да заповядваш, докато не мислиш. Ти трябва да си мислил, да си начертал, тогава да разправяш на хората.
Фиг. 3
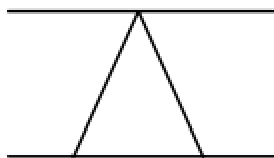
Тогава в дадения случай ти създаваш една основа, върху която е поставена тази хоризонталната линия. /Фиг. 3./ Триъгълникът е поставен отдолу. Показва, че човешкият ум, човешкото сърце и човешката воля действуват едновременно. Сега умът си има свои линии, и сърцето си има свои линии, и волята има свои линии. Та казвам: При възпитанието казваме да вярваме. Вярата си има свои линии. Онзи човек на любовта се отличава с едно качество. Онзи човек, който те обича, той когато се приближи има свещен трепет. Той ще те побутне малко, много нежно. Онзи, който не те обича, ще те хване, ще те раздруса. Щом раздрусваш своята мисъл, ти не я обичаш. Най-първо човек трябва да обича своята мисъл. Ако ти вземеш една хапка хляб и вложиш в нея туй нежното чувство. Имаш едно ядене, което индусите употребяват. Хората ядат без да мислят и вследствие на това идват много болести. Вземеш една хапка хляб, помисли малко откъде е дошла. Тази хапка хляб е дошла от слънцето. Колко хиляди разумни същества са работили за туй, което тебе ти е необходимо в този живот. Ако ти не го оценяваш! Значи, ако ти дадат една затворена кесия и ако ти не знаеш къде са устата да я отвориш, къде е свързана, ти не може да я използуваш. Значи тази храна, която възприемаме, трябва да я използуваме. Съдържанието на живота е вложено в клетките. Ако имаме любов към храната, тия живите клетки ще се отворят и онова, което Бог е вложил ще го възприемем и тогава ще бъдем разположени. Един човек, ако постоянно яде, (ще бъде неразположен). Веднъж, ако ядеш на ден съзнателно, ти щеше да бъдеш разположен целия ден. Сега ние ядем и

казваме:„ Не е хубаво яденето“. Мъжът дойде, жената има всичкото желание да сготви хубаво, той не оценява труда на своята другарка. Казва: „Храната не струва“. Питам: При това положение в живота може да има гостилничар, и може гостилничаря да не ти услужи. Сготвил каквото да е, отгоре ще тури червен пипер, маслото не е хубаво, той го сготви така само да залъже, да се образува хубава форма. Но трябва да вземем хубав пример от природата. Когато природата създава ябълка, круша, слива, череша, един плод за ядене, тя го сготвя много хубаво. Всички неща, които природата сготвя, са много добри. Тогава има някои неща, които са сладки, някои плодове са горчиви. Вие сега се заловите, де да намерите тая храна? Често на мене ми носят някои храни, които аз десет години не искам да видя. Някой път донесли една баница, хубава отгоре, хубаво разточена със сирене, но брашното развалено. Сиренето и то не е (прясно), а пък и маслото не е хубаво, и направили баница. Ако аз не ям от това развaленото нещо, те се докачат. Оставете такава баница с развалено сирене. Вие трябва да знаете дали тази овца е била здрава. Той десет пъти псувал докато направил това сирене, онзи, който млял брашното псувал, който правил маслото, псувал и казват: „Отлична баница“. Напсуваните работи не са хубави. С любов да е работена. Аз бих желал ето каква баница: Ти ще садиш сам житото на нивата и ще пееш. Като го сееш – ще пееш. Като расте – пак ще пееш. Като жънеш – пак ще пееш. И като го вършееш, и като го свариш, пак ще пееш. Ще имаш една овца, от която ще доиш млякото и ще пееш. Като го издоиш, ще потупаш овцата. Казвате: „На Учителя ще направя една баница“. Такава баница направете, и ще ви кажа, че е отлична. Но кой от вас е направил такава баница? Всички искате да ми угодите с много хубава баница. На туй съм неверник. Какво правя тогава? Имам една котка и като ми донесат баница дам на нея, но и тя не яде. Някога яде, но някога не яде. Казвам: Ако моята котка не яде баницата, как аз ще я ям. Същият закон е и за вас. Не яжте нещо нечисто. По-добре да е гладен човек, отколкото да е нечисто. Ако вземеш нечисто, после трябва да се чистиш, да се чистиш. После, ти седиш и се безпокоиш, че не си ял. Не се безпокой. Бог, Който създаде света, Той като си гладен ще помисли. Бог създаде в тебе един подтик – яденето. Гладът е един подтик на любовта. В тебе се събужда съзнание, че туй, което ти даде Бог, да го оцениш. Тогава някой дойде, донесе ти три ябълки, донесе ти прясна българска пита. Ти като погледнеш казваш: „Тази ябълка да беше кюфтета или малко пълнени пиперки с ориз, че малко масълце да има. Три ябълки – какво прави човек с тях?“ То е човешко разсъждение. Ако тия ябълки ти ги ядеш, в дадения случай, от тях и от хляба ти ще придобиеш по-голяма полза, отколкото от пълнените чушки с ориза. Никога не гответе, когато сте болни. Не пипай хляб, когато си болен. Дойде някой неразположен, трескав, ще дойде ще ти донесе ябълки. Когато си болен, никога нищо не носи. Когато си здрав, тогава носи. Колцина от вас спазват тия правила. Не

пипайте хляб, когато сте болен. Новата наука, най-първо, започва от яденето. Малкото, което имаме трябва да бъде чисто. Чистота трябва да се внесе навсякъде. Вода имате, пиеш вода, гледаш прашинка. Измий чашата хубаво, гледай никакъв прах да няма. Ако ще пиеш, най-хубавата вода пий. Ако пиеш нечиста ще видиш, че след 10–20 години ще започне да те боли, ту левия крак, ту десния, ту плешката, ту главоболие ще имаш. Всичките нечистотии влезли в човешкото тяло. Мъчно се лекува тялото. Сега мъчнотията е там, че вие ще се уплашите. Не да се плаши човек. Не е въпрос за плашенето. Човешката душа е толкова чувствителна, че ако оставим тя да ни ръководи, да ни храни, тя ще ни подскаже именно с какво трябва да се храним. Всеки човек трябва да яде това, което обича. Никога не яж нещо, което не обичаш. Хубавото ядене е онова, което обичаш, не онова, което хората хвалят. Яж само това, което обичаш, което не обичаш, никога не яж. Едно от хигиеничните правила е това. Пий само това, което обичаш, не което си привикнал. Някой път вкусът може да те излъже. Яж това, което обичаш, пий това, което обичаш. Ако вие така турите в любовта, тя ще ви ръководи. Тогава ще си създадем едно тяло. Нашият живот на друга основа ще го градим. Казвате: „Да живеем добре“. Че как ще живеем добре. Къщата не е направена както трябва, прозорците не са добри, светлината не е достатъчна, доста нечиста е храната, не е чиста водата, пък и дрехите не са хубави. Ти си толкова беден, че от някой умрял човек, твой чичо или стрина умрели, ти дават дрехите на умрелия да носиш. Дрехите на умрял човек ще носиш, че тогава ще прокопсаш. Казваш: „На светия“. Но светите не са умрели. Ако носиш дрехата на светия, друг въпрос е, но ако носиш на съвременен човек, друг въпрос е. От каквато болест е умрял, и ти ще умреш от същата болест. Ако един съвременен шивач има проказа, или е заразен със сифилис и ако той ти ушие дрехи, той ще ти предаде сифилиса чрез шиенето. Какво ще се ползуваш? Какъвто и да е шивачът, болен от сифилис, да не бута дрехата. Ако я бута, ще ти даде болестта. Той има сифилис и ще ти прави хляб. Здрави трябва да бъдат хората. За хлебари трябва здрави хора. Никакви ничистотии, никакви болести не трябва да има. Най-здравите хора трябва да бъдат хлебарите, дрехарите трябва да бъдат здрави. Сега, понеже няма контрол, ние ще контролираме. Тогава от невидимия свят има правило. Като минаваш покрай дрехара, казва ти нещо: „Тук недей минава“. Като минеш покрай друг: „И тук не влизай“. Дето ти кажат : „Влез“, там влез. Идеш при някой хлебар. Казва ти: „Тук недей“. Но дето ти каже:„ Влез“, влез там. Или искаш да отидеш при някой гостилничар. Казва ти: „Тук не може“. Идеш при друг – и тук не може. Ти казваш: „Нямам време“. Ако нямаш време, ще страда главата ти. Като дойдеш до друг, казва ти: „Влез тук да се наядеш“. Само тъй ти казва. Казвам: Каквото ти казва, прави. Искаш някой път да говориш. Казва ти: „Ти няма да говориш“. Идеш на друго място – няма да говориш. Идваш на трето място – казва ти: „Говори

сега“. Ако си търговец, продавач, казва: „Тук не продавай, там не продавай, но еди-къде си продай“. Вие казвате: „Че къде ще му иде краят?“ – Никъде няма да иде, но работа ще се свърши. Ние не търсим края на нещата. Някой казва: „Какъв е края на нещата?“ – Краят на нещата – ще умреш. Като се родиш е началото, а като умреш е краят. – „Какъв е краят?“ – Краят е смъртта. – „Като умреш къде ще идеш?“ – Ти като умреш, всичко се свършва. Нещата трябва да имат начало, краят не търси. Двама души се бият, казваш: „Какъв ще бъде краят?“ – Краят ще бъде с пукнати глави. Ще дойдат стражари наоколо, ще ходят в болницата, ще дойдат и двамата, които са били с превързани глави. Какъв е краят с пукнатите глави? Никакъв край не е това. Но защо ще търсите края? Иди посей житото на нивата и кажи: „Господ да го благослови“. Вложи една хубава мисъл в ума си. Казваш: „Какво трябва да правя?“ – Вложи една хубава мисъл в ума си. Кажи така: „Мисълта спасява“. Кажи: „Господ да благослови тази мисъл, да остави едно хубаво чувство“. Кажи: „Господ да благослови това чувство в мен“. Направиш хубава постъпка. Всяка постъпка да се благослови. Защото, ако ти се се помолиш заради нея, тя няма да принесе полза. Ако принесе полза, след време тя ще се върне при тебе. Казвам: Всички сте свикнали да търсите лесния път. Не лесния път. Аз ви казвам определено. Нека да е мъчният път, но да е път, по който да няма кал, да няма прах по пътя. Кал и прах да няма по пътя където вървиш. Защото всички спънки в живота са в един път дето има прах, дето има кал. Калта е, която спъва човека. Прахът е, който спъва човека. Пътят трябва да има постижение. Когато човек тръгне по пътя, той трябва да бъде ръководен от някого. Кой е онзи, който ръководи? Дето отиваш, подбудителната причина да бъде Любовта. Обичаш някой, искаш да идеш на гости. Но онзи, който ще те заведе до мястото, то е ръководството, то е Божията Мъдрост. Тя ще те придружава. Ако идеш при някои хора и Божията Мъдрост не е с тебе, нищо не се постига. Този път не е правилен път. Аз искам сега да зная: допуснете, че аз съм свършил по дрехарство в Париж, имам високо мнение, с диплом съм, учил съм изкуство, как ще зная дали съм добър майстор или не? – От опит, ще скроя първата дреха, ще гледам дали хората са доволни. Казват: „Много сме доволни, много е добра, много е хубава дрехата. Такава дреха досега никой не ни е ушил“. Но аз не се заблуждавам. Дойде втори, скроя друга дреха. Той казва същото. Девет души дойдат да ме хвалят. Дойде десетият казва: „Не са хубави дрехите“. Понеже девет души са ме похвалили, аз искам да го убедя, че рамото му е криво, че гърбът му е крив. Не, не, поправи погрешката. Ще видиш, къде е погрешката и ще кажеш: Ще я поправя. Ще му кажеш: „Ще ме извиниш, къде е погрешката?“Поправи погрешката. Не е крив човекът, не е криво рамото, не е крив гърбът. Пък ако е крив гърбът, направи дреха според кривия му гръб. Ако бедрата му са широки, направи една дреха съобразно неговите бедра. Ако рамената са широки, направи дреха съобразно

неговите рамена, не според модата, но според неговото тяло.

Казвам: Когато влезете в един дом не искайте да вложите вашите правила както живеете, но веднага се приспособете. Като влезете в дома, подчинете се на закона на дома, докато седите в този дом. Каквито правила имат, имайте ги и вие. Пък ако не искате така, не се спирайте. Щом се спрете в един дом, зачитайте правилата, които те имат. Например, за яденето, за всичко друго не си туряйте вашето мнение. Всичката погрешка е, че като дойде някой казва: „Аз това не ям, онова не ям“. Трябва наново да му готвите. Сварят ти леща, яж, нищо повече. Сварят ти боб, яж, нищо повече; сварят ти ошав, яж. Ако не искаш да ядеш не се спирай в тази къща. Казваш: „Аз съм ял боб“. Такъв боб, като в тяхната къща, не си ял. Този боб се различава. В едно добро семейство бобът, който е сготвила тази домакиня се отличава от другите бобове, които вие знаете. За пример, някой дойде казва: „Колко е хубаво“ (Учителят изговори грубо.) Друг каже: „Колко е хубаво“ (Учителят изговори меко, нежно.) Кое ядене е сготвено по-хубаво? Някой път вие казвате: „Аз този човек не мога да го търпя“. Че не можеш да го търпиш, и той не може да те търпи.
Фиг. 4

Тогава какъв е законът в геометрията? И двамата не могат да се търпят. /Фиг. 4./ Казва: „Той не може да ме търпи“. Щом той не може да те търпи, търпи го ти. – „Той не ме обича“. – Обичай го ти. Ние имаме велик закон: Като не обичаме Бога, Той ни обича. Ние като не Го обичаме, мислим, че Той ни обича. Иска да ни научи какво нещо е Любовта. Ние сме толкоз неблагодарни деца. Всеки ден изпраща слънцето, дъжда, влагата, всички благословения. Ние сме недоволни за малките работи. Че ти дал Господ хиляди благословения, хич не мислиш. Че някой човек не ти скроил обущата, ти казваш: „Как Господ не се погрижи за обущата ми. Как да ходя бос“. Чудни сме: всичките животни боси ходят, всичките птици боси ходят, нямат обуща, а ние правим въпрос, как да нямаме обуща. Аз поставям този въпрос така: Че ако всичките бяха обути, пък аз да ходя бос, а пък всичките ходят боси, аз искам да бъда обут. Аз виждам добрата страна. Следователно, аз съм обут и ето аз какво ще направя. Като погледна обущата, ще кажа: Желая тъй, както аз съм обут, всичките хора да бъдат обути. Казвам: Настанало е времето в света всинца да имате хубави обуща. Тук има доста учен българин, като вас, но мода има, на бос крак обул сандалите. Влиза в една църква, свещениците се разговарят за един стих от Евангелието. Той казва на шега: „Слушайте, знаете ли, че Христос е дошъл на земята?“ – „Отде знаеш?“ – „Защото със сандали ходя. Във времето на Христа, когато беше на земята, сандали носеха. От моите сандали съдя, че Той е дошъл“. Туй не е доказателство. Аз ви казвам кои са сандалите. Щом ти направиш едно добро дело, Христос е дошъл; щом

покажеш едно хубаво чувство, Христос е дошъл; щом покажеш една хубава мисъл, Христос е дошъл. Казва: „Дойде Христос“. Защо дойде Христос? Днес направих едно добро, обух се с тия сандали на доброто. Ние се питаме понякой път: „Кога ще дойде Христос?“ Тъй както сега му готвим, няма да дойде още. Щом сготвим хубаво, ще дойде. Гозбата е само проявление, но причината за всяко готвене е Любовта. Ако ти хубаво си сготвил, Любовта е подействувала. Тя е причината. Щом ти с любов сготвиш, разбирам. Щом от любов мислиш добре, чувстваш добре и постъпваш добре, Христос ще дойде. Пък няма по-хубаво нещо от това. Христос е старият брат, първият брат, най-добрият брат, който хората имат. Това е Христос – най-добрият брат, който човечеството е имало. Кое е Бог? – Най-добрият баща. Най-добрият баща е Бог и най-добрият брат е Христос. Когато Той дойде, Той ще ни донесе със себе си Любовта. Нашият баща е Той. Като се прояви, Той носи Любовта. По това ще го познаете.

Двама студенти, това в Русия станало, било повече от 40 години в една от Руските академии. Един от студентите бил много набожен човек. Една вечер сънува, че иде Христос. Той вижда Христа, Който му казва: Добър си, но не ти харесвам очите. Студентът като станал сутринта, понеже Христос не бил доволен от очите му, на сън му казал това, турил едното си око на свещта и го изгорил. Тамън щял да тури и другото, влизат студентите и го спасяват. Казва: „Видях Христа насън и той ми казва, че не харесва очите ми“. Казва: „Защо ми са тия очи, които не харесва Христос? Изгорих го“. Казват му: „Може да не си Го разбрал добре“. Какво подразбира Христос? Казва ли Той да си изгорите окото? – Не. Казва онази тъща на приведения зет: „По-сладък да ми дойдеш“. Тя всякога го изпраща с думите: „По-сладък да ми дойдеш“. Пита той един приятел и казва: „Какво иска да ми каже като казва „по-сладък да ми дойдеш“?“ – „Като идеш много да не седиш, много да не бърбориш, хубави неща да занесеш, много за себе си да не говориш: по-сладък да ми дойдеш“. Сега ние в света проповядваме. Всинца ние искаме като идем някъде да станем център на вселената. Не е лошо туй. Ако всинца станем център, къде ще се съберем? Какво ще стане тогава? Еднообразие ще има в света. Не считайте външния физически живот за най-съществен. Той е едно проявление. Смисълът на живота не седи във физическия живот. За пример, вие тук седите на по един стол. Още един човек може ли да дойде и да седи на вашия стол? Може да кажете, че някой на края може да седне. Значи една беседа като слушате не зависи от стола какво си приел и какво си разбрал. Въздуха в който ние се движим, но онзи въздух, който можед да възприемем и използуваме, той ни ползува. Знаете ли колко зависи от дишането? На мнозина съм дал дишането. Някой казва: „Аз дишам много хубаво“. Как дишаш? (Учителят показва лошо дишане.) То е най-лошото дишане, което човек може да има. И като ядеш да не мляскаш. Като вземеш храната, всеки да забелязва само

едно хубаво движение на устата, да не правиш гримаси. Не искам да правя гримаси за да ви покажа. Сега, някои като седнат да ядат забравят и чуваш като мляскат. Не е лошо, но то не е ядене. То показва, че бърза да се наяде. Който бързо яде и бързо умира. Който бързо яде и бързо страда. Яж полека и мисли, че в даденият случай ти си пред Бога. Господ ще те пита: Доволен ли си от яденето, което ядеш? Кажи: „Господи, много съм доволен". Ако не си доволен, ще кажеш, че не е сготвено хубаво. Че не е сготвено, кой е виноват? Щом кажеш на Господа, че не си доволен от яденето, казва: Турям те на мястото на готвача, покажи какво ядене трябва да се направи. Всинца сте пратени в света. Вие всинца сте готвачи. Ами, че вие най-първо сте готвачи. Готварството е много добър занаят. Сега считате, че само жените готвят. Там е погрешката. И мъжете са готвачи, но не зная дали повече мъже има готвачи или жени. Мъжете хубаво готвят. Сега готвачеството почти на жените е останало.

Сега да дойдем до същественото: Сега, животът как ще се оправи? Не се безпокой за живота, понеже не си ти, който ще го оправиш. Всяко едно безпокойствие е безпредметно. Ако се безпокоиш със своето безпокойствие нищо няма да направиш. Ако се обезвериш, не е безверието, не е безпокойствието, но вярата е която ще оправи света. Вярата е, което е свързана с ума, с човешката мисъл. Вярваш, че ти като си дошъл на земята, имаш всичките дадени условия, които Бог ти е дал. Ти трябва да ги намериш. Една птичка хвърка през въздуха, ще ходи 5–10 километра да търси храна. На птиците не им донасят храната на табла. Тя ще иде да си намери храната.

Вас ви трябва сега една хубава наука, едно хубаво разбиране. Станеш сутрин, недоволен си. Питат те защо си недоволен? Казваш: „Не можах да спя". – „Защо не можа да спиш?" Може ли неспането да зависи, че не си ял добре, не си дишал добре, обходата ти не е била добра? Вечерта като си легнал, не си легнал на време. Защото има един закон: На време трябва да легнеш. Ако ти не лягаш на време, ти не можеш да се ползуваш. Защото като си легнеш, и тялото да си почива. В спането става едно пречистване. Ти трябва да спиш, за да могат Божествените слуги да пречистят тялото. Ти излизаш из тялото навън да пречистят тялото. Сутрин като се върнеш да намериш тялото си пак чисто, за да можеш да работиш. Доста работници има в тебе, които трябва да работят. Някой човек седне, не иска да напусне къщата си и къщата остава непочистена. Доста много дни минават – ден, два, три, четири, трябва да се почисти. Сега туй не трябва да го вземате като един упрек. Че ти не знаеш да живееш. Трябва да се учим да живеем. Да живее човек, то е едно голямо изкуство. Ако някой от вас е недоволен, намерете някой ваш брат, който е доволен и вижте защо той е доволен. Ако ти си болен, намери някой твой брат, който е здрав. Виж

защо той е здрав. Ако ти не можеш да мислиш добре, намери някой, който мисли добре. Паметта ти е слаба. Защо паметта ти е слаба? Паметта винаги става слаба, когато сърцето и чувствата се месят в работата на ума. Защото паметта е способност, а не е чувство. Всякога, когато сърцето се меси в работите на ума, паметта отслабва. Ако твоята памет е слаба, че не може да помниш, сърцето ти се намесва в работата на ума. И умът не трябва да се меси в работата на сърцето. Умът може да си даде своето мнение и сърцето може да си даде своето мнение, но ще оставиш сърцето и умът да постъпват както искат. И умът ще остави сърцето свободно да постъпва, както то разбира; и сърцето ще остави умът да постъпва, както той разбира. Когато умът и сърцето се месят, работите не вървят добре.

Сега аз не искам да ви кажа, че онова, което знаете не струва. Вие сте в първо отделение, научили сте азбуката, всинца знаете азбуката, но смисъла на буквите не знаете. Какъв е смисълът на буквата „В"? Какъв е смисълът на буквата „Г"? Има съдържание. Вие знаете, че като се пише *Любов*, туря се буквата „*Л*" в началото. Защо буквата „*Л*" е турена, а не друга буква.
Фиг. 5

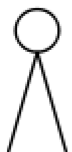

Понеже *Любовта* излиза от Бога, туй е законът, тук е център. /Фиг. 5./ Туй показва откъде е излязла *Любовта*. Пишеш, някой казал че е лош. Защо *лош* е станал? Причината коя е? *Лош* човек е онзи, който няма *Любов*. Онзи, който обича е от *Любовта*, но онзи, който не обича, не е от *Любовта*. Защо не обича? Казва: „Нямам кого да обичам". Защо е *лош*? – Няма кого да обича. Този човек, за да го направите добър, дайте му да обича някого. Веднъж един млад човек, свършил с висше образование, ми казва: „Аз нямам никаква вяра в Бога, в света, в хората. Отвратителни ми са хората, не вярвам в тях, и в бъдещия живот не вярвам, и в Господа не вярвам. Човек да живее както разбира". Казвам му: Ако Господ ти даде една красива мома, ама знаеш много хубава, красива, умна, добра, сръчна, той се усмихна. Казва: „Ако Господ ми даде, ще го призная". За красивата мома е готов да измени мнението за живота. Той казва: „Ами де ще се намери такава красива мома? Сегашните какви са?" Казвам: Има и такива. Казва: „Покажи ми". Доброто в света човек трябва да го види, за да го разбере. Трябва да видим доброто. Доброто се вижда. Умния човек трябва да го видиш. Умни хора има, добри хора има, религиозни хора има. Всичките хора са добри, но трябва да знаеш как да погледнеш човека. При известни условия може да видиш човека, както трябва. Както един художник гледа, когато слънцето изгрява, той рисува, има хубава светлина. Светлината правилно да пада в лицето, да го види. Ако не пада правилно, той не може

да рисува. Всеки един човек, когато Любовта го озарява както трябва, този човек тогава се проявява. Ако Любовта не се проявява, както трябва, ти не може да го видиш. Сега във всичките духовни хора има една опасност: Любовта не ги озарява, както трябва. Тогава ви давам правилото: Дето са двама или трима без Любов, вън да са; дето са двама или трима с Любов, вътре да са. Онези, които нямат Любов, вън да са. Двама или трима, които са с Любов, вътре да са. Двама или трима без Любов, дръжте ги навън. Двама или трима с Любов, дръжте ги вътре. Всичката погрешка е там, че изменяте процеса. Туряте двамата или тримата без Любов вътре в себе си. Всяка една твоя мисъл от Любов родена, дръжте я вътре. Всяко чувство, всяка постъпка, родена от Любов, турете я в душата. Всяка една мисъл, която не е родена от Любов, всяко чувство и постъпка, които не са родени от Любов, турете ги отвън. Отвън да седят. И тогава казвам: В света законът е същият – Добрите хора са отвътре, лошите хора са отвън. Хората на Любовта са отвътре; онези, които нямат Любов са отвън. Така са родени. Има неща, които живеят в тъмнината. Има неща, които живеят в светлината. Но резултатите ще бъдат различни.

Всички сме дошли да се учим. Станеш сутрин, виж лицето си, огледай се, ще забележиш някой дефект в себе си. Ако устата ти се е изкривила, или ако устата ти е почерняла, че няма тази краска, то е мярка, ще гледаш какъв е цветът на устата. Изваждаш езика си, ако е побелял, тази работа не е добра. Езикът ти трябва да бъде червен. Изплези го и виж на огледалото червен ли е или бял. Езикът ти да не побелява. Щом езикът побелява ти остаряваш. Щом езикът почервенява ти се подмладяваш. Белият език показва, че храносмилането не е правилно. След туй гледай да подобриш стомаха, за да се подобри езикът ти. Сега какъв трябва да бъде езикът? Червен трябва да бъде. Езикът трябва да бъде като млада мома, червен, румен. И лицето не трябва да бъде така хлътнало. Кожата се залепила за костта. Наука се изисква. Вий искате добре да работите. Да кажем, че вие пишете думата „любов“. (Учителят написа думата „любов“ два пъти.) Каква е разликата? Още едно писане има. В едното бързам. Притеснявам се да се свърши. Сприхав съм. Казвам: Да не буташ, да не мушкаш. Остри са буквите. Любов има, която мушка. Че ти като пишеш писмо трябва да знаеш буквите как да ги напишеш. Гледам някои като напишат писмо, започва широко, княжески започва, а свършва като обикновен човек. Някои започват много добре, свършват много зле. Започни, но и на края почерка да бъде хубав. Тури два листа, напиши хубаво всичко да е ясно, да не е неясно, да каже какво е искал да каже. Някои буквите така пишат, че не може да разбереш какво иска да каже. Казват: „Нямам време“. От време в света нищо повече няма. Време Господ е дал, колкото искате. От вас, който няма търпение да започне да пише думата „търпение“. Най-малко тридесет пъти да я напише. Да вземе една тетрадка и най-малко да напише

десет пъти „търпение“. Другия ден станеш, пак пиши. Докато дойде да си доволен, да ти е приятно да пишеш „търпение“. Дотогава, докогато не ти е приятно, да го пишеш, ти не си търпелив. Като ти стане приятно, кажи: „Чакай да го напиша“. Ти вече си влязъл в тази област на търпението. Трябва да учим. Има един език. Понякой път аз, като ви говоря, има неща, които не ги харесвам. Съвременният език има един менторски характер. Вие трябва да знаете. Ние трябва да знаем. Ние, вие – ще оставим тия работи настрани. Казвам: Да попеем малко. Няма да кажем еди кой си да пее. Казвам: Кой от вас иска да ми даде едно угощение. Най-първо, опитайте се. Без да сме се приготвили можем ли да пеем? Не, трябва да се приготвим. Без приготовление не става. Трябва да покажем, че с много малко труд не става. За да пее човек не е така лесна работа. Голямо изкуство е пеенето, понеже ще образува тия вълни. Защото, ако не пееш хубаво, ще те питат защо размърдваш въздуха. Ти като размърдваш въздуха недобре, причиняваш вреда на другите. Някой път ще направим един опит. Онези от вас, които са недоволни, неразположени, ще им пеем. Като излезат, когато се пее хубаво, всички ще бъдат разположени. Като идем в невидимия свят, мислите ли, че ще носите със себе си недоволството? Недоволството показва, когато работата не е довършена. Плащат ти нещо, но не ти дават, което очакваш. Пееш или недоизпяваш, недоволен си. Всякога, когато една работа е добре свършена, ние всинца сме доволни. Казвам: За да се свърши добре една работа, ние всинца трябва да мислим. Но как трябва да започне добрата мисъл? За мен, ето какво бих направил: Ако искам аз да мисля право, ще започна да мисля как Господ направил света. Ще взема този план да го прилагам с голямо търпение. Някой път, когато съм нетърпелив на себе си казвам: Какво има да си нетърпелив? Господ милиарди същества има, които постоянно искат, недоволни са, Той търпи и е доволен. А пък ти имаш някоя дреболия и казваш: „На мен ли дадоха това страдание?“ Какво си страдал? Ти още деца не си раждал. Някой мъж казва: „Аз страдам“. Че ти деца раждал ли си? Тогава не знаеш какво нещо е страдание. Тогава аз разсъждавам така: Когато една жена болезнено ражда, тя се учи на търпение. Когато научи търпението, ще ражда без болка. Ако не може да създадем една мисъл и раждаме с болка, не сме се научили да мислим. Когато се научим свободно да раждаме една мисъл без болка, значи научили сме се на търпение. Когато растенията раждат, каква болка имат? Виж как се раждат плодовете, каква болка има. Цъфне, завърже, узрее, много естествено. Дървото, ни най-малко не се мъчи, когато ражда един плод. Този плод е естествен. Гледам процеса как става. Казвам: В тебе всичките неща трябва да стават както в растенията. Правила има в света. Кажете сега едно нещо, което ви трябва? Кое ви трябва? Някой ще каже: „Нямам пари“. Хубаво, колко пари днес ви трябват за ядене? Да турим 10 лева, за закуска, 10 за обед и 10 за вечеря, всичко 30 лева. Аз да ви дам по 30 лева за днес. Няма за

утре да мислите. За днешния ден мислете само, утрешният ден ще помисли за себе си. Бог като създаде света, тури условия. Ти се нуждаеш от колко грама хляб на ден? Вие не сте теглили. Вие вземете както е хляба. От колко грама хляб се нуждае човек? Индусите минават със 100 грама ориз на ден. Една десета от килото на ден му стига. Едно кило ориз за 10 дена му стига. Стига му, но този индус яде с онази свещена мисъл и придобива сила, която един килограм дава. Ако си по-напреднал и с 50 грама може да минеш, а те са дошли до 100 г. При тия условия, при които сте вие 650 грама не стига. На един слон да му кажеш, че е достатъчно толкоз храна колкото на човека, нему не му стига. На слона трябва 75 кг ориз на ден. Ако 75 кг на ден ти изядеш като слона, къде ще отиде края. Не е в многото ядене. Но в малкото ядене, но ядене с любов. Не е в многото мисъл, в малкото мисъл, но всяка мисъл, да е чиста. Не е в многото чувствуване, но всяко чувство да е чисто. Не е в многото работа, която можем да свършим, но всичките работи да бъдат като скъпоценни камъни. Като погледнеш на живота, да има нещо да те радва. Да знаеш направил си една постъпка и като погледнеш да ти е приятно. Погледнеш едно чувство, да ти е приятно. Казвам: Отсега нататък света така ще се поправя. Не е лесно възпитанието на човека. Може да проповядваш на хората колкото искаш. Метод за приложение трябва да имат. Сега да ви дам един метод за възпитание. Ако искате да знаете колко сте търпеливи, да си приготвите много хубаво ядене, което много обичате, на всички да дадете, че каквото остане малко в тенджерата за вас. Тогава ще се покаже вашето търпение. Ти като гледаш трепери сърцето ти, не си от търпеливите. Като сипят първата паница, теб да ти е приятно, пък на тебе колкото остане, ти си търпелив човек. Щом искаш първата паница за тебе, ти не си от търпеливите. Ти си от нетърпеливите. Който има първата паница от яденето, той не е от търпеливите. Който остане последен, той е най-търпелив. Сега аз бих ви препоръчал друго: Направете си хубава баница, които могат да си направят, повикайте който добре яде, той да яде, а пък вие да го гледате. Той ще яде баницата, вие да гледате. И да кажете: „Много се радвам, че ти дойде да изядеш баницата“. Той ще каже: „Дано и (друг) път да направите същата“. Сега какво правиме ние? Като опечем баницата, ние я изядаме и каквото остане даваме. Ние не сме от търпеливите хора.

Казвам: Трябва да изменим съвсем начина за мислене, за да се образуват отношения между нас. Ние трябва да имаме благото на другите хора като свое благо. Законът седи така: Да имаш ония блага, каквито Бог е решил да даде на всяка душа. Ние да съдействуваме всеки да възприеме благата, които Бог е определил за него. Никой да не става препятствие. Всеки да възприеме напълно Божиите блага, които Бог е предвидил. То е човещина за в бъдеще. Не да се даде на един човек повече, а на друг по-малко. Но да се стремите към онова, което ви е отредено. Сега е отредено знание. Вие не

сте приели. Някои от вас не сте учили в умствения свят. Като ви гледам челото, виждам, че сте гладни, не сте дояли. Като гледам благоутробието, виждам, че сте яли повече отколкото трябва. Благоутробието да се смали. В нас обиколката на талията трябва да е два пъти обиколката на врата. Рамена широки. Бюджета на стомаха да се понамали. Бюджета на рамената да се увеличи. Не е в много ядене. Ние работим повече отколкото трябва. Всяка жена като стане сутрин взема тенджерата, свещенодействува. Пет часа само служене като свещеник с тенджерата. И целият ден го употребява за готвене. Туй не е естествено положение. Досатъчно е за приготовлението на яденето 1 час, нищо повече. Хайде и за вечеря един час – 2 часа. А пък сега имаме 8 часа. Аз, ако варя картошки няма да ги варя на бързо, ами ще ги варя полека. Нека вземе час и половина да се сварят. На силен огън нещата не овират добре. Ако тенджерата е херметически затворена, само да заври и ще я оставите да ври (на слаб огън). Ония масла, които са в картошките остават. Когато силно ври, губи се хранителното вещество. Бързите работи, които се вършат, нямат никаква философия. Отива един американски студент в Германия при един професор, понеже американците са много бързи, казва на професора:„ Имате ли някой курс по философия да го свърша за 5–6 месеца“. Казва: „Да, имаме. Имаме за 4 години, имаме и за шест месеца“. Само че, когато Господ искал да създаде динята взема му само шест месеца, а когато намислил да създаде дъба, му взело 100 години. Ако искаш да мязаш на динята – 6 месеца, ако искаш да мязаш на дъба – 100 години. Има една философия на динята, има и философия на дъбовете. Динята ще я садиш, другата година пак ще садиш, а дъб като сееш в 100, 200, 400 години веднъж. Хубавите неща изискват време. Не бързайте. Всяко нещо което го направите, да го направите добре.

Ха, сега ми изпейте „Учение, дъще“! (Изпяхме: „Учение, дъще, учение синко“.)

Мото:

Христос е човекът на изобилната сила,
Христос е човекът на изобилната вяра,
Христос е човекът на изобилната любов.

XVII година.
11 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 15 декември 1937 г., сряда, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1937_12_17 Възпитание на чувствата
Младежкия окултен клас

ВЪЗПИТАНИЕ НА ЧУВСТВАТА

Отче наш.
Духът Божий.

Пишете върху „Отношение на прави и криви линии“.

Ще говоря върху възпитание на чувствата, сетивата.

Един важен въпрос е да възпита човек чувствата си. Например, да възпиташ пипането. Хубавите и лошите неща, които произтичат от пипането. Например, дали един предмет е тежък или лек, според усещането как се познава? Вземате един предмет на ръката, усещате каква е неговата тежест. Казвате: Усещам, че е тежък, или че е лек. Какво произтича от леките и тежките предмети? Че слабият, ако носи тежък предмет ще се осакати. Много хора са повредени от носене на тежки предмети. Ако силният носи един тежък предмет, неговата сила се развива, ако слабият носи тежък предмет, губи силата си. Този закон е верен и в умствения свят. В умствения свят, ако някой слаб ум се занимава с някои тежки идеи, това не е за него. Има леки мисли и тежки мисли, има леки чувства и тежки чувства, има леки постъпки има и тежки постъпки. Не е лошото в тежките или в леките постъпки. Тежката постъпка за един герой е на място, тя е едно благо заради него, но тежката постъпка за един слаб човек не е на място, тя го лишава от силата. Тогава, ако един слаб човек се натовари с тежки предмети, той ще започне да пъшка и може да се осакати. При сегашния живот има хора, които се занимават да пренасят тежки предмети от едно място на друго, за да спечелят повече пари. Слабият понякой път се мъчи да носи тежки предмети и след това си създава неприятности, губи. Туй е по отношение на пипането.

По отношение на яденето човек пак трябва да възпита чувствата си. Значи, храната ви въвежда в един свят особен, светът да опитате. Но, ако вие не сте възпитали вашите чувства на яденето, може да преядеш, може да туриш повече отколкото трябва в стомаха, или пък някой път няма да турите толкоз, колкото трябва. Следователно яденето, този въпрос става по-деликатен. Някои животни, които нямат зъби, направо нагълтват храната си. Рибите направо гълтат храната си, птиците гълтат храната си, някои земноводни, змиите гълтат храната си. Но в мекопитающите, имаме един процес, природата създала зъби, едно техническо подготовление за да може по-добре да се храни животното. По-напред и хората са били без

зъби. Като почнали да мислят, зъбите израстнали. Онези същества, които са измислили зъбите са много културни. Зъболекарството или зъбната наука тогава се появява. Тогава имаме втората фаза. Сега турят изкуствени зъби. Първоначално турят органически зъби, клетки, от които да се образуват тия зъби. Казвам: От храната се раждат много противоположни стремежи у човека. Например, вземете тия месоядните животни. Много лоши навици и стремежи се развили у тях от яденето, от тяхната храна, която те са изгризали. Казвам: При сегашните условия вие имате една груба черта, обичате да се сърдите, да се биете с някого. Боят и най-жестоките чувства са произлязли за яденето. За убийства, крамоли, раздори, все храненето е станало причина за произлизането на тия раздори в живота. Или мнозина от вас се сърдите, че не ви е дадена достатъчно храна, че не е изобилна. Или пък, че нямате тази храна, която искате, не е храната, която обичате, някой път храната не е по вкуса ви. Например, мнозина се сърдят, ако нямат днес една опечена кокошка, или месце приготвено на кюфтета или, ако не са хубаво опържени. В яденето зъбите играят важна роля. Ние не знаем още произхода, образуването на кътните зъби и на резците. Какви са били причините, които са образували резците, какви са били причините, които са образували кътните зъби? Онези от вас, които са изучавали зоология в тези приживните животни и у месоядните, у кои кътните са по-хубаво направени? Вземете някои от тревопасните, най-първо събират храната си, преживни ги наричат, и след това тази храна после я предъвкват наново. В месоядните този процес е изчезнал. Те не предъвкват храната си, тъй както я вземат, така си остава. Този процес, преживянето, съществува и в човешкия ум. Най първо ти възприемаш в ума си известни факти, то е храна за ума, след туй предъвкваш, преживяш, събираш и в едно друго направиш известни заключения. Вече в този процес ти мязаш на преживните животни, които предъвкват храната си. Ти в умствено отношение, ако не си преживно, ти си месоядно. Онези хора, които не преживят идеите си те са месоядни в умствено отношение. Казвам: Това са аналогии. Трябва да се възпитате.

Ако човек иска да поправи живота си, той трябва да започне с възпитанието на петте си сетива, да ги възпита. Например, от обонянието в живота са се родили много лоши работи. После от слушането са се родили много лоши работи. И от гледането са се родили много лоши работи. Може да се каже, че падането на много висши същества, падението на някои същества, станало по единствената причина на техните очи. Човешката гордост се е явила от гледането на човешките очи. Виждаме тогава и /падението/ на човека се е родило от желанието му да яде, да опита нещата и от зрението. Защото яденето и зрението в човека са послужили за неговото съвременно падение. Един човек има желание да има някой предмет, в него ще се образува желанието да вземе този

предмет. От това желание не може да се въздържи. Той става крадец. Или вижда парите, или дреха някоя, или някоя хубава шапка, или някой балтон, заражда се в него желание да ги задигне. Онова, което човек види, в него се заражда желание да го вземе. Казвате: „Как се зародила кражбата у човека? Произхода на кражбата какъв е?“ Кражбата ние сме я турили. Най-първо, ако едно малко дете види някоя хубава шапка, тури я на главата си.. Питам: Това дете, което взело тази шапка, полезна ли е тази шапка заради него? Тогава, ако вземем в живота си една идея, която не ни е потребна, на място ли е? Или, ако имаме едно чуждо чувство? Има чужди чувства, които понякой път влизат у нас по навик. Вземете някой човек, не е гладен, но от обонянието, замирише му на ракийца или винце, заговори стомахът, казва: „Дай ми една чашка“. Ако нямаш туй обоняние, нямаше да има туй желание. Но като му замирише, у него се роди желание да яде. Та всичкото ви нещастие произтича от вашите сетива, от вашите чувства, понеже чувствата са по-останали невъзпитани. Когато вие възприемете някои неща със сетивата кои неща са ви потребни? Да допуснем, че във вас се заражда едно желание, просто желание да пипнете някой предмет. Но във всяко едно пипване в природата или вие ще дадете нещо, или вие ще вземете нещо. Не са нещата безопасни да ги пипа човек. Има неща много опасни за пипането. В природата тъй както е наредено, не е безопасно пипането. Запример, ако една муха по непредвидливост, пипне една нишка от паяжината на паяка, тя иска да го пипне да види. Но ако се закачи крилцето, какво ще стане с нея? От крилцата на пеперудите, природата дълги години се мъчила да приготви човешките ръце. Тя опитвала един метод, втори, трети да образува човешките ръце. Тя започнала с перките на рибите, тя дала един модел, правила опит за човешките ръце. После в насекомите правила опит за ръце. Природата е правила опит за създаването на човешките ръце и у растенията. Тя започнала да проектира по кой начин от растенията да създаде човешките ръце. Как да ги създаде, по кой начин? Сега, ако разглеждате ръцете, ако изучавате процеса, по който човешките ръце са станали, много интересен процес е.

Та сега какъв беше въпросът? Вкусването е същото. Има неща, ако ги помиришеш са опасни, има неща ако ги вкусиш са опасни. Има неща, ако ги слушаш са опасни. Има неща, ако ги видиш са опасни. В природата има два процеса, които вървят: единият нормален процес на живота, нещата са естествени или ги наричат морални, или хармонични, а другите са неморални, дисхармонични. Фиг. 1.12Да допуснем тази линия „A – B“ представя пътят, който трябва да изходите. /Фиг. 1.12/ Да кажем, какво ще ви застави да изходите този път „A – B“? Една птица за да изходи този път, може да намери своята храна, тя от „A – B“ ще изходи няколко пъти да иде и да се върне назад. Може да изходи този път. Питате: „Каква е идеята?“

Тази идея да изходи пътя „А – В“ има отношение към „Я“. „Я“ – към неизвестна една храна. Тази храна има отношение. Ако отношението към този път „А – В“, да кажем един пътник върви по този път, да кажем един пътник върви към причината. Значи гладът е, който регулира бързината на ходенето. Онзи човек, който ходи по този път, ако е гладен бърза. Гладът е по-слаб и бързането ще бъде по слабо. Сега при бързото ходене се изживява повече енергия. При бавното ходене отива по-малко енергия.

Да кажем един студент излиза от университета, тръгва към гостилницата и много бърза. Щом е гладен бърза. Питам: Какво добива от бързането? Ако вървите малко полека? Какъв трябва да бъде нормалният ход, по който човек трябва да върви? Някои хора вървят бързо. Ако вървиш бързо, или ако вземете голями крачки, има дълги и къси крачки. Каква ще бъде разликата? Има една особена наука за ходене – окология се казва. Един човек като ходи, да познаеш каква мисъл има, какво го движи? Още като ходи да знаеш каква е мисълта, с която се занимава той. Например, ти вървиш бавно с голями крачки, някой върви полека с малки и бързи крачки. Каква е идеята в единия и в другия начин? Вземете в говора. Ако един човек говори плавно, а друг бърза. Каква е разликата сега? Онзи, който бързо върви, бързо говори. Аналогия има, онзи който говори полека, полека и върви. Каква е разликата между бързото ходене и бързият говор? Има аналогия. Но не всякога, който ходи бързо не говори бързо. Но казвам: Ако ходите бързо какво ще добиете? Те са идеи във вас, които ви карат. В ходенето има цяла наука. Зависи как пристъпвате. Ако вие постоянно пристъпвате на пръстите си, ще имате един живот. Ако блъскате петите си няма да се минат 10–15 години, ще станете нервен човек. Вие, ако блъскате петите си ще си разстроите здравето. Тогава имаме, тревопасните блъскат петите си, а пък месоядните стъпват леко. Котката и другите животни стъпват на пръсти, много меко стъпват. Като върви едно месоядно, не може да го усетиш. Някое от тревопасните, като върви отдалече ще го усетиш. Един кон като върви, вдига шум. Тогава извадете една аналогия. Всеки от вас, който тропа, от коя порода спада? Сега кое е по-добре, като кон да тропаш ли или тихо да вървиш. Човек, ако иска да развива своята умствена сила, стъпва на пръстите и после на петите. Тия пръсти са свързани с по-висша нервна система. Ако искаш да събудиш своя ум трябва да мислиш да стъпваш на пръстите си. Някой път вие сте нервен. Много пъти вашата нервност се дължи на ходенето. Нервните хора, ако имам една школа, най-първо ще ги науча да стъпват на пръстите си. Някой път не знаете как да ходите. Вървиш и тропаш с краката си силно, веднага ще станеш още по-нервен. Някои от вас като не стават нещата, ходят силно, тропат. Големи хора, учени хора, тропат. Нищо не се добива.

Казвам: Мъчните работи в живота може да се добият по един лек начин. Туй тропане е конско. Ти по навик на конете, на тия тревопасните, тропаш. Тропането, ритането дето някой път искате да ударите, то са конски работи. Човек е бил кон. От коня човек се отличава по своята еволюция. Човешката еволюция отива на изток, а на коня на запад. Сега да ви аргументирам защо. Забележете, задните крака са турени отпред, ръцете на човека са те. Ръцете на човека се свиват като задните крака на коня. Както се свиват предните крака на коня, така се свиват човешките крака. Значи главата на човека е дошла на опашката на коня. Ако разгледаме главата у животните, как е вървяло издигането, ще видим, че у някои тя е срастната с гръбначния стълб, постепенно се повдига, после в жабите се подигнала на 45 градуса, в слона се вдигнала на 90 градуса, а повдигането на човешкото лице е станало на 180 градуса. Лицето на човека е дошло успоредно на гръбначния стълб, когато у змията лицето е сраснато с гръбначния стълб, че няма никакъв ъгъл. После в другите животни започва туй лице и се повдига у човека, дошло да върви успоредно с гръбначния стълб. 180 градуса човек изминал отзад напред. Туй, което у животните е отпред, у човека станало назад. Слизането на животните, този процес го наричаме инволюция. Качването у човека го наричаме еволюция. Човек е станал човек по закона на еволюцията. Думите „инволюция“ и „еволюция“ са непонятни като думите „красив“ и „грозен“. Какво разбирате под думата „красив“ или „грозен човек“? Да допуснем, че туй представя човешката уста, затворена, има две челюсти, две бърни. Ако тази бърна е такава, какъв ще бъде този човек? Ако бърните са един сантиметър и половина и два сантиметра дебелина или ако имате едни половин сантиметър бърни, или три–четири милиметра горната бърна, и три четири долната бърна. Каква разлика има тогава? Дебелината на бърните показва до каква степен са развити чувствата. Дебелината на бърните има отношение към симпатичната нервна система. На някои хора симпатичната нервна система е развита чрезмерно, а мозъчната е слабо развита. В някои мозъчната система е силно развита, а пък симпатичната нервна система е слабо развита. Мозъчната система може да уподобим на корените, а пък клонищата уподобяваме на симпатичната нервна система. В растенията главата е долу, мозъчната система е долу, а симпатичната нервна система е горе. В човека имаме точно обратен процес, мозъчната система е горе, а симпатичната нервна система е долу. Това е пътят, който е изходен. Този път, по който човек слиза е започнал връщането. Каква е първата причина отдето той излезъл? Та казвам сега, че ако във вас бърните са много тънки туй показва, че вашата симпатична нервна система е слабо развита. Следователно може да се яви недоимък. Такива хора са сприхави, нервни, обичат да се дразнят, ще бъдат сухички. А пък, ако са много дебели бърните тогава обичат да си угаждат, да си похапват и да си попийват. Всички онези, които обичат да пият бърните им са дебели. Има

желания, които произтичат от симпатичната нервна система. Казвам: Един пияница може да го отучиш да пие, трябва да знаеш как. Може да се направи един опит, но се изисква дълго време. Трябва да пипнеш горната и долната бърни по известен начин, полека-лека ще се отучи. Ще събудиш в него нормалното желание да пие вода, а не да пие ракия или вино. Или пък аз бих излекувал един, който обича да пие вино – досега не съм казвал туй лекарство, ще ви го кажа, но вие да не го давате никому. Ако имате някой, който обича да пие вино, искате да го лекувате. Когато спи вземете една гъбичка и му наквасете с вода устните. Цяла година като мажете, в него ще се възстанови първичният стремеж да пие вода, не вино. Той като започнал да пие вино забравил вкуса на водата. Следователно, ако прекарате през неговите устни водата, ще се зароди желание и той да пие вода. Може със себе си някой път, ако ви се пие винце, вземете гъбичка, прекарайте гъбичката с вода по устните, да видите, влиянието какво е. Някои болни, които страдат намазват с вода устните. Водата действува хубаво. Когато някой път, вие сте болен, водата действува хубаво. Човек да има едно шишенце с вода да намазва устните си с вода. Ако си нервен, сприхав, обичаш да се гневиш, да си имаш една гъбичка. Щом се разсърдиш, извади гъбичката, прекарай по устните. Другояче ще кажеш някоя дума. Тъй още в началото тури гъбичката, 4–5 пъти я прекарай. Хем е здравословно, хем с малко разноски ще те освободи от ненужни глоби, които може да ти наложат. Нали сега човека като каже някоя дума някъде при сегашното съдопроизводство, за обида може да лежи няколко месеца в затвора. А пък тъй за няколко секунди като прекараш гъбичката. Сега вие като слушате ще кажете: „Това ми остана да мажа устата си с гъба". Ти се въздържаш, но какво нещо е въздържанието? По какво се отличават киселините от основите? По какво се отличава една киселина от една основа? Ще кажете, че изменят лакмусовата книга. Ами, ако нямате лакмусова книга по какво ще познаете? Числото 1 – то е киселина, числото 2 – то е основа. Числото 3 – то е сол. Вие казвате: „Как се образува семейството?" Има някои работи в живота, трябват киселини, има някои работи, трябват основи. Сега питат някои: „Дали човек трябва да се жени в света или не?" Какво разбират те? Думата „да се жени" – значи трябва да работи. Трябва ли да мислиш или не, трябва ли да чувствуваш или не.? Но ти за да мислиш и за да чувствуваш, за да работиш, трябва ти киселина, трябва ти основа и трябва ти сол. По какво се отличава киселината? Разединяват нещата, не ги съединяват, но ги разединяват, разлагат ги. Какво правят основите? Основите примиряват, събират, което тази киселина разединила. Като влезе киселината веднага разединява, основата събира сега. Някои хора в обществото са кисели, като влезат разединяват. Киселина има в него. Някои като влезат примиряват, той има повече основа. Всичките морални хора са децата. Само децата са моралните в света. Те не знаят да лъжат. Бебетата не знаят да лъжат, да крадат, да

убиват, никакво престъпление не знаят да правят. Морални са децата. Бащата и майката не са морални. Колко кокошки са заклали за децата си. В дома най-морални са децата до една две години, като се родят. Отпосле бащата и майката ги научават да лъжат. Сега искате в съвременния строй възпитани хора, морални хора да бъдат. Де ще намериш моралност? Кажете ми? Щом имаш достатъчно сол, морален си. – „Ако солта обезсолее?“ Ако в живота съществуват само основи и само киселини, върху тях е създаден света. Устоят на човека зависи от солта, която има в човека. Сега заключението ще ви се види странно понеже имате известни понятия. Човек как може да стане морален? Ти имаш желание, което може да го изпълниш. Ти си киселина, имаш идея, която искаш да постигнеш за да си пробиеш път. Трябва да разединяваш нещата. Ти имаш известна основа. Да се покаже, че процеса е правилен. Ако в тази киселина след като се съедини с основата произвела сол, процесът е правилен. Не, че сега е лошо, че някой човек е киселина. Туй показва, че тия хора имат повече кинетическа енергия. Те са запалки. Носят огъня на живота. А пък основите те са материала, който трябва да гори. Резултатът вече, който ще излезе от това горене, то вече нито се окислява, то е сол.

Та казвам: Човек трябва да има идея. Идеята в живота е, че човек трябва да има сол. Солта е потребна като основа за добиване на живота. Животът е солта. Единственият елемент, който е условие, за да дойде в човека новият живот. Човек трябва да има толкоз сол, колкото му е необходима. Нали сега много пъти консервират някои храни със сол. Значи солта помага да се консервират някои храни със сол, помага да не се развалят храните. Онзи, който изучава условията на дългия живот, той трябва да знае, как да се справи със солта в себе си. Ако яде много солено, той ще пие много вода. В него ще се образува горение. Ако яде сол ще се образува жажда. Какъв е този процес, защо се образува жаждата в човека? Какъв процес става? Горение има. Но практически в живота трябва да имате две идеи. Едно от двете, ако искаш в умствения свят, вие тази философия в живота не я разбирате. Може да ви разправим много работи, в които връзката никога не може да видите. Човек става смешен когато иска научно някои работи.

Така е направено окото. Така е направена човешката уста. Имате и човешкия нос. Те са разхвърляни. Трябва окото да поставите на своето място, устата да поставите на своето място и носа да поставите на своето място. В сегашната наука всичко това е разхвърляно. Очите са на едно място, устата на друго, ушите на трето. След като направят дълги изследвания, трябва да дойде някой голям философ, да събере отвън и да ги постави на местото. Та сега вие казвате, човек да бъде морален. Откъде ще научите морала? Моралът ще го учите от децата. Вие искате да бъдете енергични. Откъде иде енергията? От баща /т/и. Искаш да бъдеш

разположен. Ще научиш туй разположение от майка си, от основата. Трябва да го научиш отнякъде. Тогава, ако вие мислите за киселината ще събудите енергия да работиш. Щом мислиш за основите, трябва да се гради нещо. От основата ще добиеш стабилност. Щом искаш да бъдеш морален, устой да имаш, ще мислиш за солта. Сега турят в яденето сол, солено трябва да бъде. Какво показва? Морален трябва да бъдеш. Но за да стане яденето де е бащата? Аз да ви кажа. Сготвеното ядене е детето вече. Огънят, който е отдолу е бащата, на който се готви яденето. Водата, която е сипана в яденето е основата, в която яденето увира. Бащата е отдолу, майката е водата, която се туря в яденето. Къде е вашият баща и вашата майка? Топлината, която усещате в себе си е бащата. Майка ви къде е вътре? Водата, която е в човека съставя голяма част от човека, водата. Пропорция има. За създаването на човешкия организъм едновременно действува и топлината, която е в организма, а самият живот в човека е туй, което искате да сготвите, яденето. Или моралния устой на човека, това е солта. Защото без един морал, животът няма една прицелна точка.

Например, ако вие вземете четирите струни на цигулката, пък ги опънете. Турете едната струна, турете другата, един цигулар три–четири струни туря. Цигуларят като свири с цигулката имате безброй начини. Четирите струни показват четирите препятствия, които съществуват в света, които притискат човека. Лъкът показва силата, която трябва да провежда този лък отгоре-надолу. Показва победата. Цигуларят, ако знае да кара своя лък по цигулката хубаво, ако не знае от цигуларя нищо няма да излезе.

Та казвам сега: Ако вие знаете да прекарате вашият лък, човек е една цигулка с пет струни, пет сетива. На цигулката са турени четири струни. Човек е една арфа, която съдържа пет сетива. Китарата колко струни има? Пианото, колко струни има? Цигулката е направена според темпераментите. Имаме четири темперамента. Кои са те? Сангвиничен, холеричен, нервен и флегматичен. Това са четирите темперамента, с които цигуларя работи. Сангвиничният кой е? Басът кой е? Той е флегматически. Флегматически в добрата смисъл, защото има и флегматичен патологически.

Аз искам да ви остане идеята. Някой път се спирате върху онова, което ви мъчи. Ако имаш известна киселина турена на ръката, мъчи те. Вземи, че измий, не оставяй киселината отгоре. Ти държиш една мисъл, която те измъчва, тури я настрани. Какво трябва да направиш с киселината? За да укротиш киселината трябва да намериш основа заради нея. Като се съедини с основата тя се укротява. Да кажем вие сте възбудени. Разгневили сте се. Вземи гъбичката понамокри устните си. Щом се разсърдите, вземете че прекарайте 3–4 пъти гъбичката по устните си, да проверите дали е

верно или не. Вие не знаете. Направете един път, втори, трети, четвърти, да видите сполучлив ли е опитът. Как ще започнете сега? Вие не знаете надясно ли ще започнете, наляво ли, накъде ще подвижите ръката си – надясно или наляво? Най-първо законът е към лявата страна и после към дясната. Към сърцето наляво ще започнете; ако причината е сърдечна, започваш отдясно и оставаш отляво. Ако причината е умствена започваш отляво и свършваш надясно. Направете това за опит. Неразположен си малко, разсърдил си се някому, казал ти някаква обидна дума, отиваш, мислиш да се караш с него. Вземи гъбичката, започни отдясно-наляво и обратно, попей си: „Аз няма да се сърдя вече, аз няма да се сърдя вече". /Учителят изпя няколко пъти – „Аз няма да се сърдя вече"/. Гледайте да не е много мокра гъбата да не капе. /Всички изпяхме: „Аз няма да се сърдя вече"/.

Самовъзпитание на чувствата. Помнете, че всички лоши неща в света са излезли от сетивата. Ако се поставите не на място ще се роди едно голямо зло. Ако парите поставите не на място ще се роди едно голямо зло. Ако красотата поставите не на място, ще се роди голямо зло. Всичките хубави работи, ако ги поставите не на място, те произвеждат лоши резултати. Следователно, за да се изправи светът всяко нещо трябва да бъде сложено на място. Например, много хора са станали лоши, понеже солта им не е на място. Силният чивек знае къде да постави силата си. Умният човек знае да поставя на място умът си. И добрият човек знае да постави на място добродетелта си. Ако ти с твоята доброта освобождаваш един лош човек, даваш му възможност да прояви злото, ти правиш престъпление. Казвам: Едно желание да имате, мислете си, човек трябва да поставя нещата на мястото. Освобождаваш един кон, но никога не освобождавай един вълк. Та в себе си по същия начин на възпитание, ще имате някои чувства свързани, някои ваши стремежи ще ги държите вързани. Вие искате да ги освободите. Казвате: „Да дадем ход на своите чувства". Но всички чувства не са тревопасни. Всички мисли не са тревопасни. Доста мисли има, които са месоядни. Доста чувства има, които са месоядни. Следователно, като дойдеш някога да освободиш нещо в себе си, ще бъдеш много внимателен. При самовъзпитанието някой път ние освобождаваме чувствата, които природата ги свързала. Да държим вързани тия чувства, които природата ги вързала. Някои чувства трябва да бъда вързани. Някои мисли трябва да бъдат вързани. Правила трябва да има при самовъзпитанието. Искате да възпитате хората. При възпитанието, тъй както природата направила, да не пристъпваме нейните правила. Тя е правила хиляди и хиляди опити и е намерила най-добрият метод. Ако ние нарушим едно от нейните правила, ние ще пострадаме.

Та казвам: При сегашните условия трябва да изучаваме условията. Кои са

добрите условия? Вземете за един музикант, кои са добрите условия? Вземете за един художник, кои са добрите условия? Един музикант не може да бъде музикант, докато не хармонизира мозъчната система със симпатичната система. Той не може да бъде музикант. Ако в него няма една добре развита и хармонизирана мозъчна симпатична нервна система, той не може да бъде музикант. Тон не може да има. Той не може да бъде музикант, ако ухото не е развито добре. При това и в музиката има вкус. Аз може да ви свиря и да ви накарам да ядете сладко. Има музика, която кара човека да яде сладко. Има музика, която кара човека да спре на едно място. Има музика, която ще ви накара да мислите. Има музика, която ще ви накара да спрете вашата мисъл. Казвам: Сега музиката е едно развлечение. Сега аз няма да ви свиря. /Учителя взема цигулката/, но ще ви дам една идея. В какво седи възпитателното действие на музиката? Ако сами не знаете да свирите или да пеете намерете някой, който знае да свири, пък му платете нещо да ви посвири малко. Дайте му малко пари да ви посвири, не се изисква много. /Учителят свири много тихо./ Колцина от вас може да го чуят? Изисква се вече хубаво да пеете, туй е което ще спаси българите. Това е нов ритъм в живота, разрешение на една мъчнотия. Какво ви прави впечатление? Откъде излиза тона в цигулката? Туй, което слушате не излиза всичко от цигулката. То са обертонове, които идат отвън. В музикалния свят като засегнеш правилно физическото поле, вече има отглас от музикалния свят. Казвам: Сега законът е същият. Ако засегнете една мисъл в себе си веднага ще има едно съзвучие във вас. То ще ви помогне. После, ти не може да туриш пръсти на цигулката, толкоз е деликатно. Как ще туриш пръстите? Най-малкото подвижване на пръстите се отразява на тона, може да бъде много груб или много нежен. Казвам: Ако живеете добре вие може да влезете в контакт с музиката. Има области, гдето само добрите хора може да влезат в контакт, само добрите хора в света ще снемат музиката в света. Каквито са хората, такава ще бъде и музиката, според тях. Има музиканти, които свирят. Музикантите в окултната музика, има известни парчета като засвирят, турят една похлупачка, като дигне похлупачката, колкото му трябват пари и парите дойдат. Ако знаеш как да свириш златото иде. Ако не знаеш, то не се мърда. Сега аз не ви казвам да вярвате в това, но казвам: Златото има един тон. Ако хората го знаят като засвирят този тон, то ще дойде да те слуша, ако не знаеш, няма да се мръдне. Пет пари не дава. Вие сега ще се научите да пеете.

„Злато“, „живот“ и „здраве“ – то са синоними. Ти здрав не можеш да бъдеш, ако нямаш музика. Човек богат не може да бъде, ако няма музика. За да бъдеш богат, да бъдеш умен, трябва да бъдеш добър и трябва да бъдеш справедлив. То е основа на богатството. Богатството е един резултат. Не книжно богатство, но злато да имаш, скъпоценни камъни да имаш.

Богатството ти трябва да има някаква цена в себе си. И знанието е също. Знанието да има сила в себе си. Да знаеш някои работи като майстор. Онзи капелмайстор знае всичките партитури. Онзи капелмайстор публиката чака, умее да дирижира. Като дигне ръката, сто хиляди събира. Онзи, който не разбира, ще си вземат хората парите назад.

Всяко нещо трябва да се направи според законите, които съществуват в природата. Вън от тия закони нищо не е постижимо. Ако върви по пътищата на тия закони то е разумно. Мислете, че всичко в света е разумно. Има голяма привилегия заради вас, ако слушате природата. Казвате: „Аз съм неразположен“. Но искам вие да бъдете разположени, както природата е разположена. Аз искам вие да бъдете разположени, както светлината е разположена. Аз искам вие да бъдете тъй разположени, /както/ пролетта е разположена. Аз желая вие да бъдете разположени, както цветята са разположени. Цветята много голямо разположение имат.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
12 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 17. XII. 1937 г., 5 ч.с.
София – Изгрев.

1937_12_19 С ключ и без ключ
утринно слово

С КЛЮЧ И БЕЗ КЛЮЧ

Т. м.

Много пъти съм чел Евангелието без време; сега ще го чета навреме. Всяко нещо трябва да става навреме. Ще прочета 15 глава от Евангелието на Матея. Много пъти сте я чели без време. Сега ще я слушате навреме, дошло й вече времето.

„Защо Твоите ученици престъпват преданията на старите и не си мият ръцете, когато ядат хляб?“ (2 ст.).

Христос отговорил: Защо и вие, заради вашето предание, престъпвате Божията заповед? (3 ст.). И вие, като не държите преданието, нямате вода за миене; няма с какво да се миете. Ако един от вас е праведен, а друг грешен – праведният си затваря водата и грешният остава немит. Щом потече водата на праведния, грешният се измива. Светът е нечист, понеже праведните са затворили водите. – Защо се затварят водите? – Защото не е завършена още инсталацията. И да искат, праведните не могат да пуснат водата. Трябва да има кранове, тръби, по които да тече водата. След време водата ще дойде, но трябва да знаете как да отваряте и затваряте крановете.

Вие искате да знаете защо стават грешки. Питам: Кога се спъвате? – Когато няма светлина. Значи, ако влезете в тъмна стая, непременно ще се спънете. Друг е въпросът, ако имате лампичка. Спъват ли се хората при електрическата светлина? Като видите, че някой се спъва, извадете лампичката от джоба си и му светнете. Щом имате светлина, осветявайте пътя на хората. – На какво можем да научим хората? – На всичко, което ги интересува. Ако срещнеш вълк, какво ще научиш от него? – Да ядеш месо. Но за тебе това не е ново. Друг е въпросът, ако той учи овцата да яде месо. Какво ще бъде положението на вълка, ако овцата започне да яде месо? Тогава, кой кого ще яде? Казвате, че, според новото учение, не трябва да се яде месо. – Какво ще правим без месо? – Тогава, именно, работите ви ще се оправят. Според мене, когато работите се оправят по човешки, светът се обърква; когато работите остават неоправени, светът се оправя. Досега хората все работите си оправяха. Престанете да оправяте работите си!
Един французин, в Париж, си купил няколко дузини кибрити, с цел да си осветява пътя като минава през гората. Една нощ го нападнала глутница вълци. Той започнал да пали една след друга клечките. Вълците го следвали, но не смеели да го нападнат. Светлината ги плашела. Така той

стигнал до селото. Изгорил всичките кибрити, но кожата си спасил. Човек трябва да даде нещо от себе си. Вие носите кибритени кутии, искате да ги продадете – да спечелите нещо от тях, обаче вълците ви следват. Драскайте една след друга клечките, осветявайте пътя си. Така ще се спасите от неприятностите. Този французин палил клечките не от щедрост, но от желание да спаси живота си. Ще кажете, че той бил умен човек. Да, той дал доста материал на вълците, но останал жив.

Сега ще изнеса една своя опитност. Тези дни си направих секретна брава на стаята си: никой да не влиза в стаята ми, освен мене. Мислех, че с този ключ съм сигурен. Турих ключа в старите панталони и облякох новите. Затворих вратата и слязох долу. След малко трябваше да се кача в стаята си. Търся в джобовете, ключа го няма. Сетих, се, че е в старите панталони. Какво да правя? Видях един брат, помолих го да се качи на една стълба и през балкона да влезе в стаята ми. След няколко дена стана обратното: ключът останал в новите панталони, а аз облякох старите. Излязох от стаята и затворих след себе си вратата. Пак трябваше да се качват по стълбата и да отключат стаята ми. Ето едно противоречие. Вие се чудите, на какво се дължат противоречията и нещастията. Казвам: Един чифт панталони ми трябват. Като ги скъсам, ще си купя нови. Противоречията в живота се дължат на факта, че хората имат по два чифта панталони и ключът се мести ту в старите, ту в новите панталони. Вие не предпочитате новите панталони пред старите, но става нужда да ги сменяте. Старите панталони са за всеки ден, новите – за светли дни. Обаче, ключа трябва постоянно да носиш със себе си; да помниш, като сменяш панталоните си, да изваждаш ключа и да го носиш със себе си. Ключът сам не може да излезе от джоба, ти сам трябва да го извадиш. С тази опитност изяснявам отчасти причината за противоречията.

– Как ще се оправи светът? – За кой свят питате, за вашия ли? – Много просто. Беден си, нямаш пет пари в джоба си. При бедността тури богатството – нищо повече. Слаб си, нямаш сила, чудиш се, какво да правиш. При слабостта тури силата. Дал си място на безлюбието; при безлюбието тури любовта. Изпълнен си с безверие; тури вярата при безверието. Отчаян си; при отчаянието тури надеждата. Затворил си стаята и ключът останал вътре. Извикай любовта и тя ще ти отвори. Като влезе в стаята ти, безлюбието казва: Не давам ключовете. Изпрати любовта да ти отключи. Само любовта може да се справи с безлюбието. Вярата може да се справи с безверието. Надеждата може да се справи с отчаянието. Ако вие бяхте в моето положение, как щяхте да си отворите стаята? Аз си мислех, че работата ми е уредена, че никой не може да влезе в стаята ми. Казвам си: Защо ми трябваше ключ? Трябваше да вярвам във всички хора. Щом съм без ключ и аз ще влизам свободно, и хората ще

влизат свободно. Като пожелах само аз да влизам в стаята си и никой друг, противоречието веднага дойде. Важно е сега, как да се справяме с противоречията. Един страдащ, беден човек, гладувал три дена, върви след тебе. Ти го питаш: Защо вървиш след мене? – Гладен съм, искам хляб, а ти имаш в торбата си. – Остави ме свободен; търси си някаква работа. – Искам да те придружа донякъде. – Какво намерение имаш? Този човек те следва, иска доброволно да му дадеш нещо. Щом не искаш да му дадеш нещо по човешки, той започва да те изучава: измерва те от главата до краката, да види колко си силен. И тогава, с насилие ще си вземе малко хляб. Ако по добър начин не му даваш нещо, с насилие ще дадеш. Щом е силен, той сам може да си вземе от твоя хляб. Той казва: Спри! Отвори торбата си! – Какво ще правиш? Насилие е това! Ще отвориш торбата си, в която има два хляба и ще му дадеш единия хляб. Ще кажеш, че той няма право да те насилва. Що е правото в юридически смисъл? Има ли право водата, от върха на Витоша да тече надолу? – Има право, разбира се. – По кой път ще слезе? – Отдето намери път, оттам ще тече. – Има ли право водата от долината да се изкачва нагоре? – Няма право. И да иска, не може. Има неща, които вие никога не можете да направите. Има неща, които всякога можете да направите. – Отде да мина? – Отдето искаш. – Как да направя добро? – Както искаш.

Всички спорове се дължат на факта, че всеки мисли, по кой път да мине. Няма какво да се мисли. Ще минеш оттам, отдето знаеш. *Любовта е път, който води отгоре-надолу, а не отдолу-нагоре. Ако изучавате любовта по пътя, който води отдолу-нагоре, никога няма да я разберете. Ако я изучавате отгоре-надолу, лесно ще я разберете.* Кой трябва да обича: слабият или силният? – Слабият не може да обича. Само силният обича. – Кой трябва да работи: слабият или силният? – Силният. – Кой трябва да прави благодеяние: богатият или бедният? – Богатият. – Кой трябва да се учи: невежата или ученият? – Невежата. Той трябва да намери учен, да го учи. *Лошият е невежа, добрият е учен.* Ако си невежа, т. е. лош, ще намериш един добър човек да те учи. Ако не знаеш да шиеш, ще намериш майстор-шивач да те научи да шиеш. – Как ще проповядвате на хората? – Ще им говорим за любовта. – *Обаче, любовта носи живот.* Значи, първата работа ще бъде да дадете живот на хората. *Без любовта човек е мъртъв. Дето влезе, любовта събужда заспалите, нахрани гладните, дава подслон на бездомниците.* – Да бъдем меки, да имаме добри отношения. – Това са второстепенни работи. *Първо, любовта носи живот.*

Преди няколко дни дойде при мене един брат, който свири на контрабас. Показа ми инструмента, разглеждах го, но не можах да свиря на него. Ако беше цигулка, щях да свиря. Каква е разликата между баса и цигулката? На баса струната сол е горе, а на цигулката – долу. Взех лъка и започнах да

свиря на празни струни. Казвам: Лесно се свири на празни струни, но дойде ли до промеждутъчните тонове, работата се усложнява. Да теглиш празни струни, това е все едно да обичаш себе си. Има ли нужда да те учи някой как да обичаш себе си? Дойдеш ли до любовта към другите, ти се натъкваш на мъчнотии. Щом пръстите се движат по струните, трябва да бъдеш майстор, да знаеш де да ги поставяш. Ако не знаеш, тоновете ще излизат неверни. Има ли нужда да те учи някой, как да ядеш? Всяко същество знае това. Достатъчно е да вземе лъка и да тегли па празните струни. Като дойде до промеждутъчните тонове, т. е. до другите хора, там той е невежа – трябва да се учи.

И тъй, радвайте се, че обичате себе си. Ако никого не обичате, поне себе си обичате. Радвайте се, че е останала поне тази малка обич. Тя представя обич към малките неща. Сега ще изучавате обичта към Цялото. Това е закон, на който Бог ще ви учи. Не можеш да научиш този закон сам – друг ще те научи. – Кой? – Само ученият може да ти покаже как да обичаш Цялото. – Кой е този учен? – Бог. Ако Той не те научи, завинаги ще останеш невежа. Женените ще влязат в Божественото училище, там да учат. Ще седнат един до друг и ще слушат какво им се преподава. Няма да се гледат в очите, но ще учат. Те ще гледат само Бога и Него ще следват. Рече ли жената да гледа мъжа в очите, и мъжът – жената, работата им остава назад. Грешката на всеки човек се заключава в това, че когото срещне на пътя си, все в очите го гледа. Бъди сляп за хората, а с отворени очи за Господа. – Защо сме невежи? Защото се гледате едни-други: ти гледаш едного, той гледа друг и т. н. Ето, и аз научих един урок от старите и новите си панталони. Станах по-учен. Когато обличам старите си панталони, първо проверявам де е ключът. Ако е в новите, турям го в старите; ако е в старите, турям го в новите. Гледам да не остана вън, пред затворената врата. Засега старото и новото са на еднаква почит. Иде новата епоха, която е несъвместима със старата. Един художник рисува човек, на когото челото е изпъкнало, а очите – вдлъбнати. Челото ще рисува по един начин, а очите – по друг начин. Мъчно се рисуват очите. Следователно, старата епоха си служи с едни методи, а новата – с други.

– От какво се нуждае болният? – От здраве. За да бъде здрав, човек трябва да има светлина, въздух, вода и храна, т. е. твърда почва. Четири елемента взимат участие в здравето, т. е. в човешкия живот – светлина, въздух, вода и почва. На химически език казано: Човек се нуждае от въглерод, водород, кислород и азот. Азотът е много устойчив елемент. Той не се изменя, не се влияе от външните условия. Казваме, че азотът е инертен газ. Кислородът поддържа живота; той носи топлина и мекота. Водородът носи влагата, а въглеродът – храната. За всеки организъм е определено в каква пропорция трябва да бъдат тези елементи. Някои страдат от липса на вода в

организма, а други – от изобилие. Едни страдат от липса на светлина, а други – от изобилие. Едни страдат от липса на храна, а други – от изобилие. Недоимъкът и изобилието произвеждат два различни резултата. Изобилието прави човека лаком, а недоимъкът – скържав. Кое е по-добро: скържавостта или лакомията?

Вие сте учили толкова години. Какво ще кажете, ако ви повикат на небето? Ще ви спрат пред райската врата и ще ви питат каква е паролата. Какво ще кажете? Ако сте англичанин, за да се обърнете към майка си, ще кажете на английски „мамо“. Ако сте българин, ще кажете на български „мамо“. Кажеш ли една дума, така трябва да я изговориш, че тя да оживее. Казваш: Обичам парите. Ако изговориш тези думи правилно, парите ще дойдат при тебе. Казваш: Обичам ябълките. Щом ги обичаш, те трябва да дойдат при тебе. За да опиташ силата си, изговори една дума, от която се нуждаеш. Ето, сега идат празници. Зима е. Имаш нужда от въглища, дрехи, обувки. Кажи: Имам нужда от пари. Ако парите дойдат при тебе, ти си изговорил думата правилно. Следователно, всяко нещо, което искаш и не получаваш, показва, че не си вложил сила в него, не си го одухотворил. Казваш, че обичаш Бога. Щом Го обичаш, Той трябва да дойде при тебе. Ако не дойде, не Го обичаш. Ако дойде Бог, цял свят се открива пред тебе. Какво по-голямо щастие от това? И тогава, ако болен дойде при тебе, той ще оздравее; глупавият поумнява, лошият става добър. Ти няма да го убеждаваш да стане добър, той сам ще стане такъв; безверникът става вярващ. Често цитирате стихове, какво казал Христос. За да разбереш, какво казал Христос, първо трябва да Го обичаш. Ако не Го обичаш, всичко за тебе е затворено. То е все едно да си загубил ключа от стаята си. Стоиш вън и не можеш да си отвориш.

Повтарям: Обикнете Бога, но така, че да се преобразите. Щом дойде Бог във вас, животът ви ще се подобри: ако сте били болни, ще оздравеете; ако сте били в лишения, всичко ще ви се достави, ще живеете в изобилие. Като обичаш Бога и в огъня да влезеш, няма да изгориш. Какво стана с тримата младежи, които хвърлиха в огнената пещ, изгоряха ли те? Мойсей видя горящата къпина, но изгоря ли тя? По какво се отличава човекът, в когото любовта живее? Той гори, без да изгаря – такъв е огънят на любовта. Който гори и изгаря, не живее в любовта. Този огън се отличава от свещения огън на любовта. Всички противоречия в живота се дължат на огъня, който всичко изгаря. Добрият живот, който търсите, ще дойде от огъня на любовта. В него се крие истинският живот. В този огън хората се познават помежду си. Как ще познаеш човека на бал маске? Познаваш ли лицето му под маската?

Казваш: Познавам еди-кого си. – Нищо не познаваш. Докато е млад, той е

красив. Като стане на 60 – 70 години, той си туря маска на лицето. Като млад, имал една маска; като стар – друга. Коя от двете маски е истинска? – Нито едната, нито другата. На онзи, който живее в Божествения свят, лицето никога не се изменя. И в него стават промени, но не в основните черти. Светлината на лицето му никога не се изменя. На любящия човек краката никога не отслабват. Той никога не обеднява, никога не се озлобява. Той не се страхува от нищо. Дето има страх, там е безлюбието. – Как да се освободя от вътрешния страх? – Извади безверието, безнадеждието и безлюбието вън от себе си и внеси вярата, надеждата и любовта в себе си. Казваш, че не искаш да те учат хората. – Тогава остави да те учи само Един. Казано е в Писанието: „Бог ни е Учител." Като се учиш от Господа, ще се облечеш в красивата дреха на любовта и като срещнеш ближния си, ще го възлюбиш. Красиво е лицето на твоя ближен. В любовта човек се показва в истинската си красота. Казано е: „Сега виждаме мрачкаво, като през огледало, а тогава ще виждаме лице с лице."

Едно се иска от вас – да обичате Бога. В това се крие разрешаването на всички въпроси. Без любов към Бога всички врати са затворени. Любовта към Бога е закон на Цялото. Като обичаш Бога, ти ще се справиш с недоволството и недоразуменията в своя живот. Дето минеш, пътят ти ще бъде отворен. Ако си първокласен певец, ще те приемат навсякъде. Дето и да отидеш – във Франция, Англия, Америка, навсякъде ще бъдеш добре дошъл. Ако си обикновен певец, кой ще те слуша? Повечето хора са обикновени певци, едва една октава взимат. Добри певци се искат навсякъде. Да допуснем, че някой от вас крие особена сила в себе си: каквото пипне, оживява в ръката му. Слепи прогледждат, глухи прочуват, хроми оздравяват. Какво ще бъде положението на този човек? Всички ще го търсят – бедни и богати, учени и прости. Всеки ще иска да сложи той ръката си върху него, да го излекува. – Възможно ли е това? – Възможно е. – Кога? – Когато обичаме Бога. Тогава ключът ще бъде в ръцете ни. Ако не обичаме Бога, ключът е в старите ни панталони и ние ще стоим вън. Това се отнася и до мене, и до вас. – Поне ще бъдем с нови панталони. – Да, с нови панталони, но ще стоите вън.

Казваш: Ти не ме обичаш. – Да, ключът ти е вътре в стаята, а ти си отвън. Ако и аз не те обичам и не те разбирам, и моят ключ е отвън. Значи, ключовете и на двамата са отвън. Отвън – значи и двамата живеем вън от Господа. Щом не разбирам хората, вън от Бога съм; щом ги разбирам, в Бога съм. Обичам даден човек – в Бога съм; не го обичам – вън от Бога съм. Имам вяра – в Бога Съм; нямам вяра – вън от Бога съм. – Как да те обикна? – Като влезеш в Господа. Щом си вън от Бога и да искаш, не можеш да ме обикнеш, забравил си ключа в стаята си. Бог е Любов, т. е. ключ, който отваря и затваря и дава свобода на човека, да влиза и излиза когато

пожелае. Свободен, в абсолютен смисъл на думата, е само Бог. Свободата е само за Бога. Следователно, не можеш да бъдеш свободен вън от Бога. Вън от Бога не можеш да имаш никакъв живот – това е немислимо. Значи, свободата е в Бога. Който иска да бъде свободен, да обича Бога. Вратата на този човек ще бъде всякога отворена. – За кого? – За любовта.

– Какво представя новото учение? – Учението на любовта, т. е. на онзи Божествен ключ, който отваря всички врати. – Кога? – Когато обичаш Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила. Сърцето и умът са във физическия свят, а душата и духът – в Божествения свят. Ако не живеете в душата и в духа си, и на земята ще бъдете отвън. Който живее в душата и в духа, ще бъде вътре. Любовта е понятна само за онзи, който живее в душата и духа, т.е. който живее в Бога. За сърцето и за ума любовта е неразбрана. Това трябва да се знае! Отчаян си, не знаеш какво да правиш. Обикни Бога и отчаянието ти ще изчезне. Беден си – обикни Бога. Болен си – обикни Бога. Светът ще се оправи само с една дума: люби! Възлюбете се един друг. Като възлюбиш ближния си, ще го туриш на своя стол и ще започнеш да му служиш. После той ще те тури на своя стол и ще започне да ти служи. Той ще ти служи, и ти ще му служиш – взаимно ще си служите. Той ще ти дава предпочитание, и ти ще му отговаряш със същото. Надпреварвайте се в отдаване почит един на друг. Това прави любовта. Ние не искаме да ни отдават предпочитание; искаме да отдаваме почит на другите. Ако очакваш да ти отдават почит, ти вървиш по законите на света, отдето идат всички противоречия. Без любов нищо не става. Без любовта ти си вън от Бога. За да предпочиташ другия, ти трябва да живееш в Бога, да бъдеш богат човек. И тогава, каквото и да даваш, ще се благослови. Направете опит, да проверите истинността на моите думи.

Апостол Павел казва: „Ако дам живота си на изгаряне, а любов нямам, нищо не съм.“ Всичко, което правиш без любов, нищо не струва. Учиш някого, но без любов. Каквото знание и да му предадеш, той ще го приеме, но след това ще почне да те коригира. Много ученици коригират учителите си. Първоначално ученикът е слаб, няма знания, но като приеме знанието и силата на учителя си, започва да се бори с него, да мери силата си. Дето и да отидете днес, навсякъде има борба. Един иска да пее, да покаже изкуството си. Веднага срещу него излиза друг и му обявява борба. Музиката има отношение към здравето, към хармонията. Следователно, щом двама души се карат, влезте между тях и започнете да пеете. Дето ходите, пейте. Един сляп цигулар седял на пътя и свирел с цигулката си. От време на време някой минувач хвърлял по пет стотинки в чинийката на стареца. Един ден Паганини минал край просяка, взел цигулката му и започнал да свири. Веднага улицата се напълнила с хора и всички се

трупали около Паганини да чуят големия майстор. В половин час чинийката на стареца се напълнила с едри звонкови монети. Когато Паганини престанал да свири, старецът му казал: Синко, де беше по-рано и мене да беше научил така да свиря!

Когато любовта дойде у вас и засвири, като Паганини, чинийката ви ще се напълни със злато. Докато вие свирите на вашите цигулки като стареца, чинийката ви всякога ще бъде празна. Желая Паганини да дойде у вас, да засвири на вашата цигулка и чинийката ви да се напълни. За да дойде Паганини у вас, вие непременно трябва да имате цигулка. Ако отправите любовта си нагоре и възлюбите Господа, Той ще засвири на цигулката ви и Неговите блага ще дойдат при вас. – Кога ще стане това? – Още днес може да стане – от вас зависи. Ако отлагате за утре и за други ден, нищо не можете да разрешите. Отлагането не разрешава въпросите. Нека всеки се запита: Мога ли да обичам Господа? – Как? – Доброволно, а не по закон. Според мене, ако има хора, които разбират новото, това сте вие; и ако има хора, които не разбират новото, това сте пак вие. Ако има хора, които могат да оправят света, това сте вие; и ако има хора, които не могат да оправят света, това сте пак вие. Хората, които Бог създаде, развалиха света; същите хора ще го оправят. Ако слушате Бога, светът ще се оправи; ако не Го слушате, още повече ще се развали. Превеждам думата слушане. Ако обичаме Бога, светът ще се оправи; ако не Го обичаме, ще се развали. Светът е развален, защото хората не обичат Бога. За сина, който не обича баща си, светът е развален. Той няма отношение към своя баща. Сърцето на бащата е отворено за онзи син, който го обича. Бащата е готов на всякакви жертви за този син. Следователно, от вас зависи да оправите своя свят. – Как ще го оправим? – Като възлюбите Господа.

Като ви наблюдавам, аз се уверявам, че Бог ви е създал и то такива, каквито трябва да бъдете. Той ви е дал всичко – и това зная. И като виждам, че страдате, зная защо. Страдате, защото не слушате. Вие трябва да слушате, какво ви говори Бог, а Той слуша вашите въздишки. Някога въздишате, но никой не влиза в положението ви. Обаче, Божият Дух е толкова отзивчив, че дава ухо и на най-слабия зов. Една въздишка да чуе, Бог полага ръката си върху човека и му помага. Той слуша болките и страданията на всички хора. Това значи, че Бог ни слуша. Повечето хора са глухи за страданията на своите ближни. Вие трябва да се учите да слушате, т. е. да дадете на човека онова, от което той се нуждае. Това е една от най-трудните работи.

Често се питате: Де отиде нашата любов? Какво стана с нея? – Не се страхувайте, нищо не е станало. Човешката любов е научила хората на хиляди добри работи. Същевременно тя е родила смъртта. Направиш си хубава къща, но изгубваш живота си. След тебе друг остава да живее в

твоята къща. Ставаш търговец, спечелиш много пари, но като умреш, друг наследява твоето богатство. Ставаш художник, рисуваш хубави картини, но един ден заболяваш и не можеш повече да рисуваш. В човешката любов губиш всичко, което си имал. Божествената любов се отличава по това, че, каквото придобиеш в нея, никой не може да ти го отнеме. Божието благо е толкова голямо, че никой не може да го открадне. Кой може да открадне слънцето? Ако имането ти е голямо като слънцето, кой може да ти го вземе? Даже и като луната да е, кой може да ти го вземе? Как ще го пренесе? Де ще го тури? Малките работи всеки може да ги вземе и да докаже, че са негови. За големите, обаче, как ще докажеш, че са твои?

„Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога.“ Това, което може да поправи света в един момент, е любовта към Бога. Тя е ключът на светлината. Като го завъртиш, веднага светва. Като пуснеш в движение машината на парахода, той веднага тръгва. Като завъртиш колелото на локомотива, тренът потегля. Следователно, ако разполагаш със силата на любовта, всички работи стават моментално. Ако не притежаваш тази сила, нищо не става. Да дойде Божията Любов в света! Казваш: Нямам любов, никого не обичам. – Никого не обичаш, защото си турил себе си на мястото на Бога. В която къща влезеш, на първо място ще видиш портрета на домакина. Той е у дома си, а същевременно и портрета си турил. Той е оригинал, а портретът му – копие. Защо му е копието? Никъде не виждам образа на Господа. Всеки стои нащрек и казва: Внимавай, да не ме обидиш. – Ако те обичам, няма да те обидя; ако не те обичам, ще те обидя. В любовта всичко става по най-добър начин. Дето има обиди, там любовта не присъства. Някой казва: Не ми харесва този брат. – Онзи харесва ли ти? – И той не ми харесва. – Изобщо, никого не харесвам. – Значи, само себе си харесваш. Питате ме: Харесваш ли ни? – Какво да ви харесвам? Аз харесвам себе си повече от вас. – Вие харесвате ли ме? – Харесваме те. – Страх ме е, че ме харесвате. Желал бих да не ме харесвате. Да обичам някого, това значи, да не го подозирам в нищо, да съм готов на всички жертви за него. – Обичаш ли ме? – Първо обичам Бога с всичкото си сърце и, като изляза от тази любов, аз я отправям към всички живи същества. Да гледаме на всичко, както Бог гледа. Това значи, че съм излязъл от Бога. – Защо не трябва да подозираме и да се съмняваме? – Защото сам Бог не подозира и не се съмнява в това, което е направил. Ако има нещо у нас за харесване, то не е наше. Бог обича в нас своето си, т. е. това, което Той сам е направил. Човешкото е направено по човешки, а Божественото – по Божествен начин. Като наблюдавам човешкото, някога виждам, че е добре направено; някога виждам нещо лошо в него. Доброто в човека е Божественото, а лошото – човешкото.

Една мома се влюбила в един момък, но скоро след това се разочаровала.

Дойде при мене да се оплаква, че била нещастна. – Защо? – Нейният възлюбен обичал и други моми. – Това не е лошо. Според мене, ако този момък обича всички моми, и тебе ще обича. Ако бях мома и дойде при мене един момък да ми каже, че ме обича, ето какво бих направил. Първо ще го запитам: Обичаш ли майка си? Ако ми каже, че мене обича повече от майка си, ще му отговоря, че той не е за мене. Друг е въпросът, ако ми каже, че обича майка си. Тогава ще зная, че и мене може да обича. Който не обича Бога, никого не може да обича. Това е мярка. Дойде някой и ми казва, че Бога не обича, но мене обича. Този човек да си върви, отдето е дошъл. Момъкът пита момата: Обичаш ли баща си? – Не го обичам повече от тебе. – Тогава ти не си за мене. Ако любовта ви към Бога е правилна и към другите ще бъде правилна и устойчива. В правилната любов на човека се крие щастието на човешката душа. – Защо свекърва и снаха се карат? – От страх. Свекървата се страхува, да не би снахата да задържи сина й само за себе си. И снахата се страхува, да не би свекървата да отнеме любовта на сина си от нея. Снахата трябва да обича свекървата, защото тя е майка на онзи, когото снахата обича. По степен на любовта, майката стои по-високо от онзи, когото родила. Ако някой каже, че те обича, първо го попитай, обича ли той майка си и баща си. Ако ти, човекът, си толкова умен, колко по-умен ще е този, който те е родил. Така гледам аз на нещата; така трябва да гледате и вие. Трябва да обичаме Бога, защото Той стои над всичко. Каквото имаме, всичко Той ни е дал. След всичко това ще дойдат да ми доказват, съществува ли Бог или не. Щом Го обичам, аз вече Го познавам. Аз зная де е Той, какво прави – навсякъде Го виждам. Щом не Го обичам, светът пред мене потъмнява.

Сега вие минавате за много учени. В това, именно, е вашата слабост. Вие мислите, че сте по-учени от мене. И аз съм на опасен път, ако мисля, че съм по-невежа от вас. Моето невежество се заключава в това, че не мога да разбера какви сте вие като хора; не мога да разбера и в какво се състои вашето учение. Някои мислят, че Учителят е много учен, а вие нищо не знаете. Аз пък мисля точно обратно: че вие сте много учени, а аз съм невежа. Ето едно противоречие. За да се примирите, аз ще ви дам малко от своето невежество, а вие – от своето знание. После аз ще ви дам от своето знание, а вие – от вашето невежество. В това е разрешението на въпросите. Така ще се опознаем. Вашето невежество и моето ще станат почва, а вашето знание и моето ще станат семки за посяване в тази почва. От тях ще излезе бъдещата култура. Така ще се изпълни Божията воля. С други думи казано: Вие ще ми дадете малко от вашата любов, а аз ще ви дам от моето безлюбие. После вие ще ми дадете от вашето безлюбие, а аз от своята любов. Така ще се разрешат всички въпроси. Разбирайте се като братя, защото всички сме излезли от Бога. Ние се различаваме само по съзнанието си. Който е излязъл по-рано от Бога, той е извървял по-дълъг

път. Че някой извървял хиляда километра, а друг – по-малко, това нищо не значи. След време вие ще бъдете там, дето съм аз днес. Важно е да се извърви този път. Светът сега се изменя, и аз уча. Това, което науча, си остава за мене. Това, което вие научите, си остава за вас. Един ден, като се върнем при Бога, ще се съберем заедно и всеки ще донесе своята опитност. Тогава ще ни се дадат много блага. Аз не мога да имам вашата опитност, нито вие – моята. Всеки ще разбере любовта по специфичен начин. По който начин схванете любовта, тя трябва да бъде примирително звено – условие за работа.

И тъй, обмяна е нужна на хората. Всички ще се обмените. Щом се съберете двама души на едно място, обменете си вашето невежество и вашето знание. Поставете невежеството за почва, а любовта – за семе. Така ще дойде примирението в света.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

12. Утринно Слово от Учителя, държано на
19 декември, 1937 г. София. – Изгрев.

1937_12_22 Ползата от краката
Общия окултен клас

ПОЛЗАТА ОТ КРАКАТА

Добрата молитва.

„Аз в живота ще благувам.“

Ще прочета 12 глава от 1 Послание към Коринтяните.

„Духът Божий.“

Чете се темата: „Ползата от краката“.

Краката са орган на добродетелите. Но краката са органи и на злото. Като пиете студена вода, ще имате един резултат, като пиете топла, ще имате друг резултат. Но водата е същата. Ако турите топла вода, или ако турите ледена вода в устата, да разтопявате, ще имате съвсем друг резултат. Ако вие в света живеете без любов, ще имате един резултат, ако живеете с любов, ще имате друг резултат. Ако живеете без вяра, ще имате един резултат, ако живеете с вяра, ще имате друг резултат. Ако живеете с надежда ще имате един резултат. Ако живеете без надежда, ще имате друг резултат. Сега има една научна страна. Ние вървим по един път на общи резултати. Например всеки иска да бъде богат, хубаво е да е богат човек, не е лошо. Но богатството е една идея само за човека. Какво ще разбере едно животно като коня, ако го натоварите със злато на гърба му или скъпоценни камъни. Ще съзнава ли коня, че носи някакво богатство? Човек трябва да има особено съзнание.Казвам: Вземете науката. Един човек, ако вземе една книга, ще я оцени. Но ако натоварите едно животно с книги, ще стане ли научено? Няма да стане. Та понякой път, когато говорим за свещените идеи, някои свещени идеи, някои възвишени идеи имат за нас толкоз полза, колкото научните книги върху гърба на някое магаре. Казвате, че човек трябва да бъде добър. Какво разбирате? Вие имате една идея и казвате: „Човек трябва да бъде добър“. Но ако кажете на едно животно, че добро трябва да бъде, какво разбира животното? Понеже всички вие имате особени възгледи за нещата в живота, за някакви идеи, казвам: Всички идеи влизат в стълкновение с нашите възгледи. Всеки един от вас има известни възгледи, особено за доброто, за любовта, за вярата, за надеждата, за учеността. Понятията, които имаме не са лоши. Та казвам: В света ние трябва да се стремим към едно знание, което обобщава, примирява нещата, не да ни отделя. Вие седите и казвате: „Този човек е много добър, онзи човек е лош“, но то е ваше разграничение, че е един човек по-добър. По отношение на вас, излиза по-добър, по отношение на вас повече ви дава, услужва ви, дава ви пари, съгради ви една къща, минава за добър човек. А всъщност, той може ни най-малко да не е добър. Нима

онзи вълк, който отхранва децата си, не е добър. Добър е. Спрямо овцете е лош. Онази овца спрямо тревата и тя е лоша, понеже тъпче тревата. Понякой път овцете смачкват най-хубавите цветя. Казвам: Овцете са благородни, но като минават през туй изложение, което дава природата, те стъпкват цветята. Сега, ако тъпчите едно цвете, вие сте една овца. Ако искате да разрушите една идея, вие сте един вълк. Сега някои от вас мислят, че много идеи трябва да имате, но вас ви трябва само една идея; многото идеи развалят човека. В какво седят многото идеи? Я ми кажете един човек, който има 10 идеи. Какви идеи например? Да кажем вие мислите идеята „лист“. Идея ли е единият лист или едно клонче, идея ли е това? – Или едно дърво идея ли е? – Под думата „идея“, ние разбираме една Божествена форма. Достатъчно е човек да има една идея, не му трябва повече. Любовта, това е една идея, вярата това е една идея, надеждата, това е една идея. Но ако ти имаш Любов, другите идеи сами по себе си идват. Дали ги търсим или не, самият живот при Любовта идва, понеже съставя едно цяло с нея. Като обичаш един човек, той ще дойде при тебе с тялото. Не е тялото човекът, но човекът без тялото ти е непонятен. На земята човек без тяло ще бъде непонятен. Един човек без крака ще бъде непонятен. Без ръце ще бъде непонятен, без очи ще бъде непонятен, без нос, без уста, ще бъде непонятен заради нас.

Да кажем някой казва: „И без любов може да се живее“. Но каква идея ще имаш за един човек, който няма Любов? На какво ще мяза човек, който няма любов, на един мъртъв човек. Може да е облечен със скъпоценни камъни, но от него без любов не може да изкараш нито една дума. Ще мяза на индуските философи, ще бъде мълчалив. Затова един индуски философ пратил един ученик да хвали мъртвите, да им каже най-хубавите работи и виж, казва, какво ще ти кажат мъртвите. Той отишъл и след като ги хвалил, хвалил, ни глас, ни слушание. Тия мъртви не искат да знаят. Ако ние хвалим мъртвите, слушат ли? Ако ги хвалим не слушат, но ако мислим, може нашата мисъл малко да ги съживи. Да хвалиш мъртвите, то е външната страна, обективната страна. Ти казваш: „Той беше много добър човек“. Но това не е мисъл. Ти казваш:„Един отличен, учен човек, като него няма“. То е външната страна. Единственото нещо, от което всичките хора се нуждаят кое е? Писанието казва: „Надпреварвайте се да си давате почит, да се уважавате.“ Казваш: „Защо трябва да уважавам еди-кого си?“ Него като уважаваш, ще почиташ Бога. Като обичаш ближния си, обичаш Бога. Всяко нещо в света, което направиш, Бог, Който е там, Той ще ти въздаде. Ако го обичаш, значи служиш на Бога, ако не го обичаш, значи не служиш на Бога. Ако вярваш в Бога. Да вярваш в един човек. Да вярваме в доброто, което е в него. Под думата „добро“, разбираме – има едно Абсолютно добро, което всичките хора го имат. Някъде има едно добро, което е човешко. Има едно добро в човека, което е ангелско; има добро, което е

Божествено. Сега ще ги разгледате, кажете ми по какво се отличава човешкото добро? Човешкото добро е замръзнал лед, замръзнала вода. Ангелското добро е размразена вода. А какво е Божественото добро? Вода, която носи живот на човека. Онези двете са външни условия. Човешкото добро е процес за пречистване на нещата. Ангелското добро е за употребление на нещата. Божественото добро е да внесеш живота. То е най-важното. Божественото добро в света е, което внася живота. Другите са условия. Ако човек е добър по човешки, той само ще филтрира, ще пречиства нещата; ако има ангелско добро, ще има само условия; ако няма Божествено добро, животът не може да дойде в него. Това е едно разграничение само, за да се покаже доброто какво е по същество. Доброто е резултат на Божествената Любов. Доброто е крайният, материален резултат на Любовта. Що е доброто? Крайният резултат на Любовта. (По доброто) се познава, че Любовта действува. Резултат вече е доброто. Следователно, като плод вече е доброто на Любовта. Ние трябва да имаме всичкото уважение към туй добро, понеже, то носи живота. Всеки един плод, това е едно добро, носи живот в себе си. Това е Божествено благо в света. Доброто е, което носи Божественото благо в нас. То сега е само едно понятие. Но сега едно практическо приложение. Някой казва: „Аз съм добър човек“. Ти си добър човек, но се безпокоиш. В доброто няма никакво безпокойство. Ти си добър човек, но се съмняваш. В доброто няма никакво съмнение. Щом се съмняваш в своята кола, че тази кола няма да издържи, липсва ѝ нещо, тогава тя няма да издържи. Или ти си добър, но си слаб човек; в доброто няма слабост. Ти си добър човек, но си сиромах, оплакваш се; в доброто няма сиромашия. Сиромашия, болести, безверие, безнадеждие, безлюбие, противоречия, няма в доброто. Доброто има всичко, то е крайният резултат на Любовта, то е Божественото добро. Та казвам: Щом някой каже: „Имам човешко добро“ – замръзнал е. „Имам ангелско добро“ – взел да се размразява, след туй ще дойде Божественото добро, да го превърне на плод. Туй добро да влезе във вас, във вас трябва да влезе доброто. Божественото добро е едно. Другите две добрини са външни, Божественото е вътрешно. Сега и трите са потребни. Защото човешкото добро филтрира. На земята човешкото добро е необходимо, то е един филтър. Сега доброто е като един инструмент. Имате един инструмент една китара, или цигулка, или пиано. Самата цигулка всичко няма да ви достави. В някой случаи цигулката може да ви бъде полезна. Вие имате една уста, в някои отношения устата може да ви бъде полезна. Кога? Когато вие идете на нивата, устата какво ще каже? Ако каже на нивата: Трябва да се изоре. Но като идеш на нивата, ръцете трява да работят, а устата да мълчи. А понякой път проучваш един предмет – ще говориш, казваш: „Аз трябва да разбирам“. Като кажеш: „Аз трябва да разбирам“, с туй разбирането иде ли? – Сега понякой път вие се намирате, в духовните работи. Има едно състояние, болезнено състояние, то

произтича, че религиозните хора стават чрезмерно чувствителни. Техният етерен двойник, или астралният двойник се отделят и излизат навън. И вследствие на това претърпяват големи несгоди и страдания. Страданията се дължат, че етерният, астрален двойник – обвивки са те, и излизат повече отколкото трябва навън, следствие на това приемат повече впечатления, отколкото трябва и страдат. Казвате: „Мене ми дотегнаха страданията". Събери двойника вътре в себе си. Та казвам: Когато духовните хора се съберат, излязат двойниците и един друг се преплетат, понеже като не разбират законите на Божествения свят, един тегли на една страна, друг на друга и мяза на една галимация, както някои певци всеки си пее каквото знае. Един пее едно, друг друго, и от някъде като слушаш, цялата такава бъркотия. Разправяше ми един господин, отива в Англия, в една църква, дето духът говорил на всички. Като влязъл, всичките в църквата говорят, но такъв трясък вътре. Всеки говори високо и той казва: „Тия хора са луди, Духът във всичките говори". Къде е погрешката? Няма никаква погрешка. Само тия хора по човешки говорят. Те трябва да мълчат. Наместо всички да говорят наведнъж, да накарат един да говори, да накарат духът чрез един да говори. Той като се умори, да започне друг, трети, четвърти. Но понеже всеки иска да се прояви, че така Бог говори, и се ражда тази голяма галимация. Или във вас се заражда желание, казвате: „Чакай да си кажа и аз мнението". Аз разбирам, вяра ето какво: един човек да ми дължи 20 пъти, и пак да му вярвам. Той като те излъже един път, може да те опитва, да вземе пари от тебе, не ти ги връща, може да те изпитва, този човек може да е милионер, казва: „Дай ми сто лева назаем". Той иска да ти направи едно добро, но иска да ти опита ума. Доброто, което ти направиш, ще го оцениш ли? Дойде: „Дай ми 100 лева", не ги връща. Дай 200 лева, не ги връща; 300 лева, не ги връща. Казваш: „Той мяза на вагабонтин". Най-после казваш: „Не давам, вече ти си затвори пътя". Живата, разумната природа когато иска да даде на някой човек едно благо, опитва го 99 пъти, ще те постави в голяма невъзможност, ако ти изтърпиш, тогава има доверие в тебе и ще ти даде благото. Туй е волята Божия. Казваш: Добър е Господ. Добър е Господ, добър е Господ ами че, какво има. Чудни сте вие, понякой път мислите, ако една вода 20 пъти замръзне и аз 20 пъти я размразя, туря я на огъня и я напека, какво има да ми се сърди тази вода. Туй, коравото състояние на водата, не е нейно свойство, то е едно от състоянията, и после, ако тази вода превърна на пара, и тази течната вода то е само една форма, и ако парата разложа на нейните елементи, защото не мислете, че само това е вода – съединението на водорода и кислорода. Има една вода, която се различава от земната вода. Има една вода, която е направена от йони, не е направена от атоми, но от йони. Йонична вода я наричаме. Сега ние пишем атомистична вода, но има вода на йони, следователно йоничната вода се превръща на атомична.

Това е само за да ви изясня една идея.

Фиг. 1

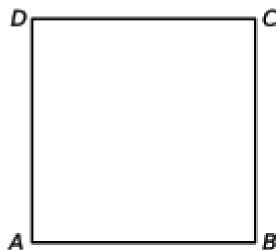

Вземете тази идея за квадрат /Фиг. 1./. Вие мислите какво нещо представя квадрата. Тия четирите страни на квадрата произтичат от един и същ център. Ако вие ги разгледате, едната страна отива тъй, другата отива в друга посока. Какво представя квадрата? – Това са 4 точки. Глупавите хора никога не може да направят един квадрат. В живата природа само разумните хора може да направят един квадрат. Четири точки съединени една до друга така, образуват един квадрат. Те може да работят. Значи, всеки си има поле. D, C то е възможност в туй направление и линията CD в такова направление може да се прояви. В геометрията ние считаме едно място заградено с 4 граници, наричаме го квадрат. Но в онази живата геометрия 4 души разумни, на които съзнанието работи в дадено място, то е квадрат. Има живи триъгълници. Има живи прави линии. Има живи точки. Има и живи кубове. Но човек най-първо трябва да е започнал с механическата геометрия, за да дойде до живата геометрия. Тогава вие, ако влезете в едно общество, да кажем неорганизирано, вие ще имате противоречия. Противоречия се разбира само между две разумни същества. Ако влезе едно трето същество между тях, веднага ще се наруши равновесието. Следователно, в правата линия, третата точка трябва да бъде извън между A и B. Но има някои неща, които не можем да ги обясним, понеже ако ги обяснявам, съвсем ще се объркате. Ако някои неща от висшата математика ви обяснявам, вие ще се объркате. Ще се объркате, понеже вие трябва да разберете какъв е Божественият закон. Всяко нещо в света си има един закон, по който човек може да работи. Например, вие ако бъдете музикант, във физическият свят, вие не можете да бъдете музикант и в астралния свят, не можете да бъдете в астралния свят. Едва музиката започва в умствения свят, и то във висшето поле, не в нисшето поле. Или музиката е място в рая. Туй, което индусите наричат будическо поле. Този съзнателния живот, там започва музиката. Понякой път вие не сте разположени да пеете. Щом не сте разположени да пеете, вие сте болни. Щом сте разположени, то е диагноза, че вие сте се повдигнали. Щом човек се повдигне, влезе в рая. Защо всеки ден да не можете да бъдете в рая, в будическото поле? Някои чакате да умрете, че тогава да идете в рая. Щом сега не можете да влизате в рая, и като умрете, няма да можете да влезете в рая. Щом ти можеш да пееш и ти тупти сърцето, ти си в рая. Сега заблуждението – онези, които не разбират закона, казват: „Ти трябва

да се приготвиш, че като умреш ще идеш в рая“. Че раят не е механическо място, да идеш. Че на кое място е раят? – Ако казвате, че има рай, где е раят? Тук не е раят. Но къде е раят? Раят е тук, в нашия салон е раят. Ние не го виждаме. Светиите са тук, ангелите са тук. Какво ще си представите вие? Този салон не е така малък. Вие го виждате по-малък, но той е много голям. За този салон вие имате едно заблуждение в себе си. Вие никога реалността не виждате както трябва. Нито малките неща ги виждаме, нито големите работи ги виждаме. Слънцето представя ли се в своята грандиозност? Такова малко е слънцето, защо? За да ни бъде понятно. Такова малко слънце природата го е отдалечила, за да ни бъде понятно, за да го схващаме. Като дойде наблизо, ще затворим очите, няма да може да виждаме другите работи. Малките работи природата ги е направила големи, като слънцето, за да ги виждаме. Ние имаме криви понятия за великото и малкото. Сега трябва да редуцираме, да намаляваме нещата и да увеличаваме. Кое трябва да намаляваме в света и кое трябва да увеличаваме? Вие всички увеличавате малките погрешки на човека; вие ги увеличавате, туряте микроскоп и казвате: „Голям грях“. Той е невидим някъде, вие го направите голям. Я го вижте, той е голям грях. Пък то е невидимо. Като има човек голяма добродетел, която е като слънцето, вие я намалите и казвате: „Вижте туй добро е такова малко“. Не е лошо, че човек увеличава, защото вие се учите на закон. Аз се радвам, че можете да увеличавате погрешките, то е хубаво нещо да я увеличиш погрешката, да я видиш. Само че вие като увеличите, не знаете как да я изправите. Не е погрешка, че сте я увеличили, погрешката седи в това, че не знаете как да я изправите. Като намерите доброто, какво ще получите от туй добро? Ако добрият човек го увеличите, като дойде ще ви засенчи. Намалето го, да ви не засенчува. Добрият човек трябва да седи далече, не трябва да хвърля сянка. Аз съм добър човек, аз съм това, аз съм онова. Никой, никого не трябва да засенчва. Свободата именно в това седи, никога не ограничавай, когото и да е. То е доброто. Щом ограничиш в какъвто и да е смисъл, тогава ще дойде злото. Що е злото в света? Ограничение. Що е доброто? Свобода. Свободата ти е дадена, да се проявиш. При доброто, ти си свободен да се проявиш така, както Бог те е създал. Когато се проявяваш, тъй както Бог не те е създал, това е лошото, това е злото в света. Сега това да го знаете. Казвате: „Не трябва човек да прави зло, а трябва да прави добро“. Как ще направите добро, кажете ми? Представете си, че вие искате да направите добро на един богат човек, който е много честолюбив, пропаднал е, как ще направите доброто, кажете ми? Вие сте един християнин, как ще направите доброто? – Ако идете и му дадете 1000 лева. Мене ми разправяше един български генерал из българския живот. Сега един български генерал, осъждат го, близо 2 години го лишават от граждански права. Лишават го от пенсия, пущат го от затвора, не го приемат в затвора, пенсия няма; приятелите не искат да му помагат, той

отива да работи, за да си изкара по малко хляб. Среща го един негов приятел и казва: „Гладен ще умра“. Той се е научил като генерал да заповядва. Тук заповядва, там заповядва. Сега не може никъде да заповядва, никой не иска да му помага. Този приятел му услужил с пари. Казва му: „Много ти благодаря“. Казва: „Опитах, спечелих, но от моето генералство нищо не остана“. Дошъл той да разбира. Казва: „Много ме мачка Господ“, но генералът започна да разбира как трябва да се живее. Не може по генералски. „Сега разбирам как трябва да се живее. В затвора ме ограничиха, разбрах какво нещо е ограничението. Като излязох отвън, работя тук в София“. Вие ще кажете: „Защо другите генерали не му помагат, защо другите генерали не се заинтересуваха от него?“ Такова е човешкото естество. Ако някой от вас изпадне като този генерал, кой ще се интересува от него? Често и вярващи има като генералите. Най-първо, вярващият мяза на един генерал, той поучава хората. Един ден така изпадне, че никой за него не мисли. Съвсем изгубен е този генерал, какво ще прави този изпаднал генерал? Сега, този генерал през тази опитност, която минава лошо ли е? Той започнал да разбира, едно посвещение минава, разбрал живота. Него го напуща жена му, напущат го децата му и всички го оставили. Жена му, дъщеря му го напущат, никой не се грижи за него. И отива смирено да (се) покае, за да си изкара прехраната. Не казва вече, че е генерал. Но казва: „Искам да работя, има ли някаква работа? Да ви услужа“. Той се смирява като един прост войник. Военните може да разжалват един генерал и да стане като прост войник. Като генерал ти си заблуден, ти не си се родил генерал. Хората са те подигнали генерал. След туй тия хора вземат, че те разжалват, значи в света всеки може да бъде разжалван и всеки може да бъде подигнат.

Казвам: Ще ви наведа на мисълта – Дотогава, докато ти вървиш по Божия път, по Божиите закони, ти ставаш генерал. В деня, в който престъпиш Божия закон, започват да те разжалват, и ти ставаш редови. Прост войник. Не тъй редови, но обикновен редови, когото постоянно нападат и наказват, днес го арестуват, утре го арестуват. Виждал съм с раница войник, турили му 25–30 кг на гърба, с пушка, стои на слънцето. Седи, мухите го хапят, но той не може да каже нищо. Военна дисциплина, разбира се когато е офицерът, никой не може да се помръдне. Войникът си казва: „Този дявол да се махне, да може да се махне“. Не му е позволено да махне с ръка. Седи по войнишки. Щом замине офицерът, той си движи ръцете, махне ръката без да го видят. Та казвам: Това е един процес, в природата става същото. Някой път ще те турят като войник с раница на гърба, с пушка, и каквито препятствия дойдат, всичко туй ще търпиш, няма да мърдаш. Тука е вече външната страна при войника, от немай къде, а един вярващ ако си, трябва да станеш съзнателен. Раницата носиш, една тежест, неразбран си от хората, хули, какви ли не подигравки. Това е раницата. Казва: „Той е

такъв и такъв". А ти не трябва устата си да отвориш. Не трябва да възразиш. Ако полковникът те е наказал, без раница, ако кажеш една дума, тогава ще ти турят 10 кила на гърба. Ако кажеш две думи, ще ти турят 20 кг. Ако кажеш 3 думи – 30 килограма. Каквото и да кажат на военния, той трябва да мълчи. Защото иначе се увеличава тежестта. Защо сега хората са внесли тази дисциплина? – Без дисциплина войниците не могат да извършат тази задача, която им предстои. Всичките войници имат една задача. Войниците имат добрата страна. Човек, който никога не се е учил на жертва, военните го карат да се жертвува за своето отечество, за народа, и без да иска, ще го накарат. Казват: „Или ще идеш да се биеш или куршум има. Ако останеш тук, куршум. Ще отидеш да се биеш, и ще опиташ поне, има ли Господ или не". И той предпочита да отиде, защото отзад ако остане има по-голяма опасност да го убият, отколкото ако е на бойното поле.

Ние казваме: „Защо животът е сега такъв?" Какъв трябваше да бъде? То е неразбиране на живота. Ако този войник, ако един прост редови имаше онова духовно знание на Божествените закони, той веднага ще обърне полковника и генерала и те ще се държат добре. Те ще постъпят другояче. Генералът пита: „Защо Господ създаде света така?" – Войникът не знае, и той го наказва. Той го пита: „Я ми кажи защо Бог тури Любовта в света?" Пита го да му каже. Той не знае. И генералът го наказва. Мислите ли, един войник, който се е провинил, ако генералът куца, има една болест, и ако войникът само се докосне до генерала и оздравее, то в такъв случай генералът ще го държи ли с раница срещу слънцето? – Той веднага ще намери известни условия на закона и ще го освободи. Ще каже този войник е добър. Щом нямаш никакви дарби, ще седиш. Казва: „Ти си длъжен да държиш оръжието и ще те наказват". Сега вие сте войници – религиозните хора, къде ви са пушките? Пушката ви е, вашият език. Този език ще го държим неприцом. Острието на пушката на войника е нагоре. Острието показва единство. Той казва: „Аз вече каквото казва Господ, ще слушам". Туй показва острието нагоре. Ако войниците обърнат острието надолу към земята, ще кажат: „Всичко, каквото каже земният господар, ще слушаме". Всичките набожни хора казват: „Ние с Бога сме, и каквото Господ каже, ще го направим". Ние сме с острието нагоре. Човешкият език е остър. Затуй понякой път, ще ви дам едно правило: Не подвивайте езика си надолу, но подвивайте езика си нагоре, към небцето го турете. Да пипате средата на вашето небце. Че езикът ви, непричом да е. Че езикът ви може да служи на Божественото, направете един опит. Някой път, когато сте разсърдени, искате да кажете нещо, турете езика си насред небцето, веднъж, дваж, триж, бутнете вашето небце и десетина пъти го бутнете, каква промяна ще стане. Ако вие така бутахте, от колко бели щяхте да се освободите. Ти туриш езика си понякой път, вземеш, че оближеш устните

си. Не е лошо да ги оближеш, казвам: Езикът има три качества. Той си има една особена аура. Има една форма чисто животинска. Щом ти си лижеш джуките, то е по навик на животните. Щом държиш езика си вътре, ти си човек. Кучето като лае си изплезва езика, а щом си човек, задържаш езика си вътре. А щом дойде ангелското състояние, започваш да говориш разумно. Това е ангелското състояние. А пък щом дойде Божественото, онова, което говориш и ще го правиш. Не само ще говориш, но кажеш да направиш добро и ще го направиш. Казваш, че ще посадиш едно семе, посаждаш го. Каквото кажеш, правиш го, то е Божественото. Някой път отиваш да прекопаваш дупки, само забелязваш местата, то е човешко.

Та казвам: Ние най-първо трябва да се освободим от много навици. Сега ще ви кажа, че хората едно време са били животни. Вие се лъжете. Нито един от вас не е бил животно. Вашето тяло е било животинско, но туй, което сега имате, то никога не е било животно, то е дошло отгоре. Някой казват, че според теорията на Дарвин, има еволюция на тялото, че от нисшите животни излязъл човекът. Автомобилът ни, желязото е излязло от земята, от него направиха автомобила, но аз не съм излязъл от земята. Аз, който влизам в автомобила, не съм направен от земята. Автомобилът е направен от земята. Той мина през тази фабрика, но тези, които направиха автомобила, не направиха мене. Та казвам: Той е бил едно време животно. Да живееш в една животинска форма, и ако не разбираш законите, ще се повлияеш от животинското. Облечен е човек в една животинска форма. Може един човек да е облечен в животинско разбиране. Та казвам: За да се освободите от животинското състояние в себе си, трябва да мислим. Защото и животните имат чувствувания, ти си се разчувствувал, то е животинско състояние. Когато започнеш да мислиш, ти си човек вече. Като започнеш да мислиш, то е човешко. Като започнеш да различаваш доброто от злото, то е ангелско, и като започнеш да прилагаш доброто в живота, то е Божествено; а като започнеш да мислиш, то е човешко. Сега тия неща трябва да ги различавате. Вие мислите, че като започнеш да мислиш, то е човешко, то е началото. Като започнете да различавате, казвате: Понеже Адам стана като един от нас, да различава доброто от злото, да не би да хапне от дървото на живота, затова го изпъдиха навън. Да (не) направи друга погрешка. Тя по-мъчно ще се поправи. Сега в живота сте дошли да поправите вашата погрешка и вторият път като влезете в рая, да не престъпвате Божия закон. Имаме две противоположни идеи, най-първо Бог каза на Адама, че в който ден яде, ще умре. Думата „умиране“ значи, че той ще влезе в един свят на промени. И там ще бъде много трудно. И пак му казва Господ: В който ден ядеш от това дърво, ти ще слезеш долу, а пък като дойде змията, казва: В който ден ядеш от този плод ще се качиш горе. Кое е вярното от двете? – Виждаме, че първото е вярно. Ние слязохме долу. А пък онова, което каза дяволът е

противоположното. Хората не се качиха горе. Дяволът не каза така, че след като ядете от забранения плод, най-първо ще слезете долу, и после Бог ще дойде, ще ви избави и вие ще се качите горе. Дяволът каза наполовина истината. Дяволът му каза, че ще се качи горе, само че Адам мислеше, той като яде, няма да слезе долу. А пък Бог му каза: Ще слезеш долу. Божественото разбира, като поправиш погрешката, тогава ще се качиш горе. А пък дяволът не казва за поправянето на погрешката. Той казва: Като ядеш, ще се издигнеш, ще отидеш горе и човек се заблуди.

Та сега да дойдем до онова, което можем да приложим. Всеки един от вас какво може да приложи. Има неща във вас, които Бог е вложил. Казваме ние, че Бог живее в човека. Бог живее в душата на всеки един човек, не в неговото тяло, но в неговата душа и очаква момента, когато в човека ще се пробуди неговото съзнание. Съзнанието трябва да се пробуди. И само когато се пробуди съзнанието, само тогава може духът да ни говори. Преди пробуждането на съзнанието, пак може да има говор. Някой път вие слушате някой да говори, говори ви нещо. Но по какво се отличава Божественото говорене от лъжливото говорене? В Цариград, когато за пръв път дошли евангелистите, един евангелист отива при един мисионер и му казва: „Каза ми Господ да ми дадеш пари назаем“. Мисионерът му казва: „Ако Господ те беше пратил, трябваше и аз да имам пари. Не те е пратил Господ, ти си разбрал криво, че той те е пратил някъде, пратил те е, но не те е пратил при мене, защото аз нямам пари. Защото, ако те праща при мене, трябва да имам аз пари. Не може аз да вземам от другаде. Защото аз и да ида, и на мене няма да ми дадат“. Та Божественото седи в това. Това, което ти казват, да бъде вярно. Тук един се занимавал със спиритизъм и казва на майка си: „Ти след 10 дни ще умреш“. Тя се окъпва, облича се хубаво, но тя не умира. И тя казва: „Останах“. Майка ѝ казала, че ще замине за другият свят, но тя не разбрала това, което майката ѝ казала. Тя ѝ казала: „В тебе това неразположение трябва да умре“. Ти не може да търпиш сиромашията. Ти не си яла три, четири деня и не можеш да търпиш сиромашията. Четиридесет дни и Христос е гладувал, и след 40-ия ден се оправи тази работа. Ако ти гладуваш 40 деня, 40 души ще дойдат да ти помогнат на тебе. Ганди употребява този метод. Когато иска да примири враждуващите секти, такива неразбрани, той ще пости 10–15 деня и веднага почват да го чувствуват и да казват: „Да не гладува заради нас“. Той заради тях гладува. Те се примиряват и той престава да гладува. Казвам: Духовете ги е страх от глада. Духовете не обичат да гладуват. Много са особени. Един свещеник ми разправяше, донесли му една кошница с грозде от 10 кг, казва: „Хубаво грозде, от Варненско“. Има едно валчесто грозде като кехлибар, димят, и казва свещеникът: „Цяла нощ не можах да спя. Ядох и докато не свърши кошницата, не спрях, това са духове“. Втори път казва: „Когато ще ми донесат грозде, вечерно време да

не ми го донасят, отвън да е, да не е при мене“. Той казва: „Хапна грозде, попях си, после втори грозд и цялата нощ пях и ядох, сутринта гледам, свършило се гроздето. Духовете идват“. Казва: „Ха за майка ми един грозд, дойде бащата, ха за мене един грозд, всички идеха и аз ядох. За този, за онзи ядох и цяла седмица ме боля корем. Тежко ми беше“. Той разправя една опитност. Разбрах, че никога нещата не трябва да бъдат при човека.

Та казвам сега: Новите идеи, които имате, новото учение в какво седи? Новото учение е в приложението на Божествената Любов. Приложението не да те запитат другите хора, да ти кажат погрешките, но приложението е ти сам да прилагаш Любовта и да виждаш нейните резултати. Щом отвън ти казват: Ти това направи, онова направи, то не е Любов. Но в Божественото, ти сам се възпитаваш. Всеки човек в Любовта сам се възпитава; и когато човек сам се възпитава, то е истинското възпитание; щом дойде другите отвън да те възпитават, никой не може да те разбере. За да поправиш нещо, ти сам трябва да го чувстваш. Например и в пеенето е същото. Ако ти сам не се вслушваш, и не правиш различие, ти не можеш да се поправиш. Ти сам трябва да правиш различие, да пееш. Ако не се вслушваш, добър певец не можеш да бъдеш. Тогава отвън поправки колкото и да ти дадат, колкото и поправки да правят, криво ще вземеш един тон.

Та казвам: Сега да сте дошли до Любовта, да сте дошли да я приложите като един метод за самовъзпитание. В туй никога не се обвинявайте, да кажете: „Ти нямаш Божията Любов“, това е прегрешение. Никой няма право да каже някому: „Ти нямаш Божията Любов“. Туй не си казвайте, то е престъпление. То не е Божият Закон. Любовта на Бога е във всяко живо същество: и в камъните, и в растенията, и в рибите, само че тази Любов чака своето време. Господ е навсякъде и всичко живее, и се движи в Него. Неговият Дух е във всичко. Писанието казва: „Земята беше неустроена и Божият Дух се носеше върху повърхността.“ Този същият Дух, Който се носи, започва да организира. Във вашето сърце, във вашата душа Духът Божи се носи и чака времето, когато ще дойде разумното Слово. И като каже Господ, ще започне да действува и постепенно ще започне да се формира вашият свят. Казвам: Никога не се осъждайте да кажете, ти нямаш Божията Любов. Мълчете по този въпрос. Някой може да каже: „Още не е израстнал. Не е посаден, почвата му не е хубава, малко сухо е мястото“. Такива работи може. Това е новото възпитание. А пък вие всички педагогически като дойдете, прилагате го. И често казвате: „Ти Учителю, не ме обичаш“. Казвам: Сега се уча и аз да обичам. Сега се уча да обичам. Тази идея какво разбира? Дойде някой, не го обичам. Какво иска, как да го обичам? Ако той иска тъй да го обичам, както той разбира, пак ще намери погрешка. Ако дойде при мене и ми каже: „Не ме обичаш“ как

да те обичам? „Трябват ми 100 лева“. Дам му сто лева, дойде втори път, пак казва: „Ти не ме обичаш“. Какво ти трябва? „Двеста лева“. Трети път дойде, казва: „Ти не ме обичаш“. Иска триста лева, изпитва ме. Той тъй разбира, но туй не е Любов, да му помагам материално, туй не е Любов, туй е външно условие, той ще си замине. Аз сега се изкушавам и казвам: Колко е нахален. Дадох му 100 лева, сега увеличава, иска 200, после иска 300 лева, но и в мене туй не е право. Аз нямам право да кажа, че е нахален. Когато иска 100 лева, това е ангелския свят, когато иска 200 лева, той слиза надолу, в човешкия. Когато иска 300 лева, деца му се родили. Когато иска 400, дъщеря има за женене. 500 лева, дългове има. 600 лева – загазил е. Това е моето тълкуване: 100 лева – в ангелският свят е; 200 лева – разногласие има тук, слиза на земята; после иска 500, 600 лева и колкото повече увеличава, аз му казвам най-после така: Завеждам го при една голяма каса и казвам: Ето тази каса, една грамадна сума има сега вътре. Давам му ключа на касата и казвам: Щом имаш нужда отвори касата и каквото ти трябва вземи, за да бъдеш свободен, ще бъдеш господар на касата, разполагай каквото има в нея и като почнеш да пачелиш, туряй в касата. Изваждай, туряй, но пак не се разрешава въпроса. Той изпохарчил всичко. Дойде, че ми казва: „Няма нищо в касата“. Това е само за обяснение, но има едно разрешение. Има едно разрешение в света. Ти не можеш да разрешиш един въпрос, докато не станеш слуга на Бога. Който и да е въпрос, не може да го разрешиш, ако не станеш слуга на Бога. За да разрешиш един въпрос, трябва да станеш слуга на Бога. Ако не станеш слуга на Господа, въпросите остават неразрешени. Ще ги разрешиш временно, ще ядеш, ще огладняваш, ще се радваш, ще умираш, трябва да умреш. Умирането е една промяна, която трябва да стане. В живота смъртта и раждането, те са две граници на проявения живот. Може да се родиш съзнателно и да умреш съзнателно. Пък може да се родиш несъзнателно и да умреш несъзнателно. Страданията идат от неразбирането на живота. Страданията в живота идат от нежеланието да слугуваш. Ако човек се реши да слугува на цялото човечество, да забравиш себе си, да слугуваш на всички, не само на един, но навсякъде да ходиш да слугуваш и да не обръща никакво внимание на нищо. Ако всичките хора биха се решили да слугуват един на друг, въпросът щеше да се разреши. Казва някой: „Аз роб ли ще стана?“ Сега ние сме роби. Ти вземеш например като онзи турчин, който взел от един българин 8 крини на заем, и след като плащал 8 години, имал да му връща още 80 крини, 8 години плащал и му останали 80 крини да връща. Вземеш пари назаем отнякъде и след 10 години станат 40–50 хиляди лева. Питам: Не е ли туй робство? Робство е и как. Вие турите някоя ваша погрешка в банката и погрешките се увеличават, но ако турите едно добро в банката и то се увеличава. И злото расте, механически, а доброто расте органически. Казвам: Никога не оставяйте една (лоша) мисъл да работи във вашето съзнание. Оставяйте

винаги положителното. Вечерно време прегледайте сметката на живота и не оставяйте в съзнанието си лоша мисъл да работи, защото тази лошата мисъл ще спре твоя прогрес, на тебе ще направи пакост и на другите.

Та сега вие печелите много и харчите много. Например, вие сега мислите, че не сте добри. Някои са ми казвали: „Ние дойдохме тук да станем светии, пък грешници станахме“. Много се заблуждавате. Вие сега сте хасъл светии. Сега имате един живот, с по-голяма светлина. За в бъдеще ще бъдете по-добри хора. По-напред бяхте в тъмнина и не виждахте вашите погрешки, а сега ги виждате и ще ги изправите. В миналото, един певец пял веднъж в годината, не прави погрешки. Сега ти си един певец и пееш арии, много сложни, ще направиш много грешки. Усвоил си да пееш. Не, че сега сте по-лоши, сега сте по-добри, но виждате вашите минали погрешки. Човек, като започне да се подига в Божествения свят, той вижда своето минало, сега стават нещата ясни. По-напред такива малки погрешки не сте виждали, сега една малка погрешка виждате. Например, дойде някой човек, иска нещо много малко и вие му казвате, нямам време, замине си. Казвате си: „Защо не помогнах на този човек? Много малко трябваше, за пет пари работа“; или дойде някой при тебе, иска да му скроиш една дрешка, да му направиш една услуга, ти казваш: „Нямам време“. Ти отиваш при Бога да се молиш, и Господ ще ти каже: И аз нямам време. Ти се молиш, боли те някъде крака да оздравее. Понеже тези 10 души дошли, ти не си услужил. Ти си услужил на някой, когото обичаш, да те похвали, да каже, че си добър. Но онези, които не ги обичаш, казваш: „Не може да търпя тази сестра“. Ако тази сестра Господ я търпи, ти защо да не я търпиш? – Господ я търпи, пък и слънцето изгрява заради нея, Господ ѝ дал добра майка, добър баща, че Господ е толкоз добър с нас, а пък ти казваш: „Аз не мога да търпя този“. Утре ще каже той, и аз не мога да го търпя. Ние едни други не можем да се търпим. Аз ако съм на вашето място, като седна на един стол ще кажа: Колко е добър този брат, отличен е. А ти сега седнеш, ще го критикуваш, той е много нервен, не може да седи спокоен, мърда се. Жив човек е той. Той се мърда на стола. Жив човек е той. Мъртвият, ако седне на стола не се мърда. Виж доброто. Понякой път може да ти хареса нещо, което не ти харесва. Кажи: „Колко хубаво говори“. Вие не оценявате. Някой знае няколко езика, ти Божественият език знаеш ли? Ти земните езици не си научил, че ще научиш Божествения. От 1–10 не знаеш да говориш, то е Божественото. Божественото е в едното, то е бащата, то е Господ; две това е майката. Три, това е братът. Четири е сестрата. 5 вече са всичките роднини, ще ги туриш. Всички тия числа до 10, то е Божественият порядък. От 10 до 100 са ангелите, а от 100 нагоре е човешкият порядък. А от 1000 нагоре е животинският. Всичките и най-дребните същества са турени в тия числа; и малките, които са невидими и те са отбелязани. Няма нещо в света, което

да не е отбелязано. В Божественото съзнание, всичко туй е нанизано. Всичките погрешки, които ние правим, всякога до Бога достигат. Една погрешка си направил, казват: Идете и купете тази погрешка. Тя е тор, ще дойдат при тебе и ще купят погрешката, която си направил. Вторият път направиш две погрешки, понеже печелиш, плащат ти хубаво и понеже ти образуваш една фабрика за производство, за такива торове, един ден тия хора нямат нужда от този тор и тогава всичката стока остава и започва да гние. Защото до известно време ще купуват. И тогава, когато Бог поправя света, ще идат понякой път и всичките тия грехове ги вземат на хората, занасят ги някъде, като че образуват някой нов свят. Той с тях наторява. Защото всеки нов свят, който ще се създаде, създава се от мислите. В туй място, тор му трябва, че ще вземе всичките грехове на хората и на туй място ще тури тор. И тия грехове ще ги преобрази, ще направи нещо ново. Понеже, ние сме развалили Божествения порядък, опетнили сме Божествената материя. Всичката тази материя трябва да се пречисти само. Казвам: Ние в света сме дошли на земята, за да изправим своите погрешки. Бог поправя чрез нас. Вие казвате понякой път, че ви е дотегнало да живеете. Хубаво е, че ви е дотегнало. Този живот е несъвместим. Да бъдеш кърт и постоянно да ровиш земята, какъв смисъл има. Да излезеш из дупката на този кърт, да станеш цигулар, да свириш, има смисъл. Да станеш художник има смисъл, да станеш пианист и оратор, има нещо хубаво в това. Или да добиеш туй знание на един ангел, да пътуваш от една слънчева система в друга, но може би тия неща след милиони години ще ги добиете. Вие сега не може да хвъркате от една система в друга, но за сега музиканти можете да станете, художници може да станете, певци може да станете, но да хвъркате не можете. Мнозина има, които казват: „Да се преместим в някоя друга слънчева система“. Казали гарджетата на майка си: „Мамо, извади ни от туй гнездо да идем на друго“. Тя им казала: „Ще вземете ли вашите седалища?“ „Ще ги вземем“. „И новото гнездо ще оцапате“.

Сега да преминем към друго. Я ми изпейте вие „Учение синко, учение дъще“. Ако ви кажа сега да ми изпеете „Отче наш“, как ще ми я изпеете? Има доста материал необработен. Да се помъчим сега да видим как ще го изпеете. (Учителят пее „Отче наш“.) Я го изпейте! Можете да го изпеете. Сега трябва да се качите в будическото поле. Човек като слезе на земята не може да пее. Тук на земята човек се безпокои. Вие всинца сте музикални, но у всинца музиката не е пробудена. Защото тоновете не само трябва да се разпределят по време, ами трябва да знаеш къде да ги туриш. Тоновете си имат място. Всеки един тон си има място. Сега вие какво мислите? Вие като седите, едно от големите препятствия е, че много мислите за себе си. Необходимо е човек да забрави себе си, да стане слуга и да мисли за Господа. За хубавото, за туй, което дава всичките блага на хората. Помисли

за всичко онова, което е хубаво и красиво, злото да го не виждаш. Като дойде Любовта, злото ще изчезне само по себе си. Злото се яви, когато Любовта изчезна. Щом дойде Любовта, злото става невидимо. Да кажем, вие имате някакво разположение, някаква мисъл ви мъчи; ами като идете при Господа, какво трябва да занесете при Него? Вие ще Го търсите. Вие мислите, че като умрете всичко ще изчезне. Че той е вътре във вас. Като идете при Господа какво ще занесете? Той като ви види, няма да ви гълчи, нищо няма да ви каже. Ти като се приближиш при Бога, най-първо ще започнеш да се топиш, ще се превърнеш на вода, после ще се превърнеш на пара, после ще се превърнеш на йоническа вода; всичките нечистотии, които имала водата, ще слязат долу. Тогава ще се пробудиш с новото съзнание. Като идеш, Бог ще ти стане око. Оттам нагоре като погледнеш, всичките тия хора от земята, отвътре като погледнеш, всичките хора ще ти станат мили, любезни, ще разбираш душите.

Изпейте „Отче наш" да видим кое запомнихте. Като обичате някого, как ще кажеш колко ви обичам? Как ще кажеш на някого, че го обичаш, понеже има външна страна обичта? Думата е малко профанирана. Понеже под думата „Любов" разбираме това, което не е. На Любовта туряме по-голяма цена. Нашата Любов има по-голяма цена, отколкото съдържа, погрешката е там. Не че думата „Любов" не е хубава, но на тази дума туряме една цена, която тя няма. Да кажем дойде един ангел да ви вика за небето, какво ще правите? Аз, ако съм, ще кажа: Не съм свършил работата, остави ме. Няма да му кажа, ще ида. Не съм готов да ида в небето, и да дойда там, няма да ви бъда полезен.

Пазете едно нещо. Почнете да се уважавате, да виждате доброто във всинца. Вие имате заложени дарби и да видите какво Бог е вложил във вас. Понеже във всеки един човек, благото, което виждате, вашето благо е благо и на другите, и тяхното благо е ваше. Всичко, което хората имат, ще бъде наше и ние каквото имаме, ще бъде общо. Божественото благо е общо за всички. Всеки носи нещо специфично хубаво, което друг не може да носи. Във всеки човек има нещо хубаво. То е вечното разнообразие. Ние сме необходими на Бога, за да се изрази Неговото разнообразие. Във всеки един човек виждаме разнообразие. Оставете всеки да се прояви. Някой от вас говорят повече, и аз говоря повече. Сега аз ви попях. Хубаво е и вие да попеете. Аз ви попях, попейте ми и вие. Аз пях, но сега и вие попейте. Някой от вас, може ли да ми изпее „Отче наш"? Ще пееш на Господа и ще забравиш другите. Ще се помолиш да ти даде Господ да пееш хубаво. Има една опасност в живота, тъй, както хората вървят, че ако на едно растение налеете гореща вода, ще му направите пакост. Някой път, ако ви се проповядва едно учение, за което не сте готови, то суши. Казвате: „И ние трябва да се обичаме". Ние трябва да се обичаме. Любовта е най-голямото

благо за постижение. Любовта е най-великият закон за постижение. Всичко онова, за което ламти човешката душа, там е истинският път. Няма друг път, по който може да се постигне. Всички трябва да минат по закона на Любовта. Разбирайте Любовта като постижение. Хората са едно условие, път по който минавате. Пътят, който минете, хората ще бъдат само показатели по пътя, по който вие вървите. Та всички си помагайте в Любовта. Мнозина имате много големи спънки. Някой от вас сте обезсърчени, казвате: „Не е като едно време. Едно време как беше?“ Сега сте по-добри, от колкото едно време. Едно време трябваше да ви возят с количка, сега сами вървите с краката си. Много по-добре е сега.

Та вярвайте в едно: Сега мисълта трябва да влезе – Вярвайте, че сега сте по-добри! Въпреки, че не сте по-добри, вярвайте, че сте добри. Знаете ли защо не сте добри? Ти си забогатял. След като са чели във вестниците, че си забогатял, идват при тебе около 100–200 души да вземат от тебе. На този плащаш, на онзи, и като се разплащаш на онези, които си дължал, повикай ги и дай им едно угощение, кажи: „Аз много ви благодаря, че толкоз време ме чакахте“. Тези 100 души да ги направиш приятели. Всички наши кредитори трябва да ги направим наши приятели. Сега като те срещне, ще поклати глава и ще каже: „Недоволен (съм)“. И ти си недоволен. Работата е да станем доволни едни от други. Мнозина се оплакват и казват: „Не върви тази работа. Като дойдохме тук, не зная къде, не върви на човека“. Не се самоизмамвайте. В края на краищата, земята ще намерите, където и да сте. Че ще намерите земята не е лошо, но като намериш земята, ще може ли да излезеш, да възкръснеш. Възкресението разбирам като едно растение да поникнеш. Ако поникнеш, не е лошо да бъдеш в земята, но ако не поникнеш, злото е там.

Казвам: Вярвайте, че сте добри. Престанете да мислите, че сте много лоши хора. Аз ви казвам, в България по-добри хора от вас няма. Но и по-лоши няма. Когато един човек започнат да му излизат 10 цирея, лошо ли е? Организмът му е започнал да се усилва. Че лошото е започнало да излиза. Сега във вас започнали са да излизат циреите. Чисти се организма ви. Не се плашете от циреите, от погрешките си, но мислете в себе си, че сте добри. Вярвайте, че и другите хора са добри. Не само аз съм добър, но да започна да вярвам, че и другите хора са добри. Не само да убедя другите хора, че Бог живее в мене, но че Бог живее и в другите хора. Не само да вярвам, че Бог ще спаси мене, но Бог ще спаси и другите. Да вярваме, че Господ ще оправи света. Това е новото учение. Туй да стане като насъщен хляб. И тогава като се срещнете, кажете си по една сладка дума. Понякой път вие се срещате, ще си обърнете главата и гърба, неразположени сте. Не е лошо човек да обърне гърба си, защото някой път нали си туряме гърба на слънцето, не че не обичаме слънцето, но да ни направи една услуга.

Сега, че не се поздравлявате не е лошо, но в себе си говориш, не за външна етикеция. Ти може да минаваш и като видиш един брат, не си разположен, и като минаваш може да не го поздравиш отвън, може да кажеш „добър ден", но може и да не го поздравиш, но в себе си кажи: „Много добър брат е". И той да мисли в себе си, и той да каже, че си добър. Та казвам: Научете се, не отвън, но отвътре: като минава някой брат, прати му една хубава мисъл, ако всички си пращате такива добри мисли (…) Сега ще го поздравиш и ще кажеш: „Не ми се хареса", друг поздравиш, и него не харесваш. Не, прати му хубава мисъл. Той ще мине и той ще каже; той може да не те поздрави, но да каже: „Тази сестра е много добра". Това е новото, Божественото. Това са правила. Според старото учение вие ще кажете: „Когато Духът дойде, ние ще го направим". Та мислете сега, че сте дошли сега да ви уча на пеене. Ако при мене не се учите на пеене, никой няма да ви научи. Ако при мене не се научите да пеете, никой друг няма да ви научи. Вие сега ще кажете: „Като дойде Духът, Духът ще ни научи". Духът е дошъл между вас и пее, вие сега чакате и си имате някаква идея. Пейте сега. В музиката има известни норми, но щом човек се научи да пее, за в бъдеще ще има една широка област. Мнозина от вас пеете, но има една критика. Някои от (вас) искат да изпъкнат повече, отколкото трябва, а други искат да се смалят повече, отколкото трябва. Казвам: Ако си трева, расти като трева; ако си дъб, расти като дъб; ако си бук, расти като бук, покажи си формата.

Та сега аз ви говорих днес. Краката, това са добродетели. Ползата от краката каква е? Тази лекция я наричам „Ползата от краката". От доброто разбиране на материалния свят. От материалния свят да разберем онова, което е скрито, което за в бъдеще ще се открие. Но сега дотолкоз, доколкото е открито, да можем да разберем Божията Любов. Днес може да бъдете радостни и весели, и за в бъдеще трябва да бъдете. Всичко имате на разположение. Ще кажете: „Аз обуща нямам". Който няма обуща, нека каже, аз ще му купя. Ако някой е бос, от мене са обущата. Които от вас са боси, нека си дадат кандидатурата. Ако искат шапки, не купувам шапки. Понеже е студено обуща трябват, но шапки не купувам. Ще кажете: „Защо не ни купиш палто?" И това може. Най-първо започвам с доброто. Ако обущата може да ги обуете, както аз зная, тогава и палтото ще дойде, няма нищо невъзможно. Аз може да купя обуща, а може да накарам и хората да ви купят обуща. Може да накарам жена ви да ви обича. Пък може да я накарам да ви търпи, може да (я) накарам, аз разбирам Божественото. Аз сега не искам да профанираме Божието Име. Аз вземам нещата върху себе си. Аз не искам да профанираме и да кажеме името Божие напразно. Казвам: Аз може да направя това. Ако скарам двама души, че не може да ги примирим. Ако скарам, трябва да ги примиря, то е в реда на нещата. Ако най-първо ги примиря, че после ги скарам, това не е хубаво. Ако ги

скарам, че после ги примирявам, тъй прогресирам. Ако първо ги примиря и после ги скарвам, това не е прогрес. Сега вие първото изкуство знаете. Вие най-първо примирявате хората и после ги скарвате. Аз уча хората най-първо да се скарват, а после да се примиряват. Аз туй не съм го учил, сега го уча. Аз сега съм майстор да ги примирявам, но за да ги примиря, трябва да ги скарам. Думата „скарване“ знаеш ли какво значи? – Трябва да го туря на скарата да го пека, да го направя човек. Как ще направя любезни хората, докато не го туря на пещта? Като го извадя навън, той ще има знание, ще ползува и хората. И те ще го ценят. Ще кажат: „Отличен човек“. Ще кажат: „Отличен хляб, направен“, навсякъде ще го приемат. Но докато не го прекарам през тази скара, през тия страдания, не може да си отвори път. Страданията са един метод, който отваря пътя да влезете в Божествения свят, да влезете в рая между светиите, между добрите хора. Ако не дойдат страданията в света, затворено е. Ако сме съучастници в страданията, ще бъдем съучастници и в радостите. Не че искаме страданията, ни най-малко, и мене ми са неприятни страданията. (Учителят пее „Отче наш“.) Така не се пее. „Отче наш“ още не е. „Отче наш“ и тъй не е. Трябва да дойде една малка топлина, та да стане „Отче наш“. Аз съм пял само веднъж „Отче наш“, както аз разбирам и втори път не искам тъй да го пея. Пях го сутрин. Като се намериш на някой голям зор, представи си едно въже, че тебе ще те поставят на въжето и тогава пях „Отче наш“. Тази работа, можеше да ме повреди. И като пях, забравих, че има страдания, всички (страдания), та като започнах да пея „Отче наш“, слязох от въжето, във въздуха седях. Ходих по въздуха. Ако река да започна да вземам криви тонове, започвам да слизам. Като изправя тоновете, ходя из въздуха. Щом вземам криви тонове, слизам долу.

Казвам: Пейте „Отче наш“, да можете да ходите във въздуха, да може да бъде вашата мисъл светла и вашето сърце топло.

Мото:

Христос е човекът на изобилната сила,
Христос е човекът на изобилната вяра,
Христос е човекът на изобилната любов.

Сега ще ви кажа едно нещо: Да имате моето добро на разположение. Доброто, което имам в мене, е на ваше разположение.

XVII година.
12 лекция на Общия окултен клас,

държана от Учителя на 22 декември 1937 г., сряда, 5 ч. с. София – Изгрев.

1937_12_24 Криви и прави линии
Младежкия окултен клас

КРИВИ И ПРАВИ ЛИНИИ

Отче наш.

Имате ли тема? – /Имаме./ – Четете. /Чете се темата „Отношение на прави и криви линии“./

В обективната наука между две точки може да теглим само една права линия. Това е най-късото разстояние между две точки. Правата линия е най-малката величина. Що е кривата линия? – Кривата линия е отношение на много точки, следователно, тя е на безкрайността. Вечността определят с една крива линия. Отношението между две точки е права линия, отношението между много точки е кривата линия. Щом има отношение на много точки то е крива линия. Ако някой ме слуша за правата линия, какво ще разбере? Казваме „прав човек“. Кой човек е прав? Казваме: Права линия, който има отношение между два центъра, между две точки. Между центърът на слънцето и центърът на земята може да имаме само една права линия.

Сега как ще си обясните, защо двата полюса на земята са безплодни? Най-големият студ е на полюсите. А пък топлите места се падат на екватора. Или на какво се дължи студът? Вие говорите за физическа топлина. Защо именно на полюсите на земята съществува топлината, а на екватора има повече. Вие ще кажете, че на екватора лъчите на слънцето падат перпендикулярно. Но нали и на високите планини, като Хималаите падат перпендикулярно, защо там е студено?

Да оставим сега това. Има известни противоречия. Казвате: „Аз съм неразположен“. Какво означава? Казвате: „Днес не искам да уча, защото съм неразположен“. Какво означава неразположението, защо си неразположен? Може да не си ял два дена, неразположен си. Или пък може 10 дена да не си ял и си неразположен. Но какво разбираме под думата „неразположение“? „Разположен“, значи имате добри отношения. Щом човек има добри отношения значи разположен, щом няма добри отношения е неразположен. Щом физически имаш добри отношения, си добре разположен. Щом по сърце си добър, значи разположен си, значи и умствено отношение имаш. Но там дето един човек е добре разположен, друг е неразположен на същото място.

Вземете здравия човек. Зимно време той може да ходи. Болният казва, че е студено отвънка. Но болният и лятно време не може да ходи. Казва: „Болен

съм, слаб съм“. Болният и лятно време не е разположен. Казвам сега: От какво зависи неразположението? Някой път казваме, че причините на неразположението са чисто физически. Ако един беден човек е неразположен защото е сиромах, ако болният е неразположен, това разбираме. Но когато богатият е неразположен, когато здравият е неразположен, как ще го обясните? Вие в окултната наука често имате статически понятия. В метафизиката и в съвременната окултна наука има много неща, които са излезли от недоучените ученици на окултната наука, които минават за учители. Те са направили много погрешни изводи. Под права линия всякога трябва да разбираме пътят на енергията, която изтича от един център към периферията. Всичките енергии, които изтичат от един център навън, към повърхността това са прави линии. Всичките енергии, които от повърхността се повръщат към центъра, са криви линии. Значи правите линии са от центъра към периферията, кривите от периферията към центъра. Това е отношение. Ти от периферията никога не може да се върнеш по права линия към центъра. От един център никога към периферията не може по крива линия да вървиш. Когато някой човек е изкривил своя път, той не се движи по права линия, значи не излиза от центъра, но се движи от периферията към центъра. Всякога човек когато се връща към центъра, върви по крива линия. Той се движи от периферията към центъра. Той и да иска не може да се движи по права линия. Ти по крива линия ще вървиш. На този човек и да му казвате, че трябва да върви по права линия, той ще върви по крива линия. Хората, които са изгубили своя път, те се намират на периферията. Които пък направо пътуват, те са в центъра, нямат право да изменят своя път. Туй са две противоположности. Правите и кривите линии имат точно противоположно движение, образуват се от противоположно движение.

Сега кривите линии се образуват и вън от центъра, накрая, от периферията към центъра. Правите линии се образуват от центъра, към периферията. Сега в окултно отношение може да приложите това. Ако ти всякога вървиш по права линия, ти ще изсъхнеш, сух ще станеш. Всички ония хора, които са много взискателни са все сухи хора. Никога не можеш до видиш един прав човек, който да е тлъст, но е изсъхнал, на пъстърма мяза. Пъстърма знаете какво е, сушено месо. Всичките тия, светии ги наричат изсъхналите светии, прави хора. Той всякога вижда погрешките навсякъде. Той търси навсякъде погрешки. Тази стъпка е крива. Направил си нещо казва, криво е. Казал си нещо – така не се говори. Така очите си не дръж, така не спи, така не яж. Правила има навсякъде. Казва, много не яж, колкото по-малко ядеш, по-праведен си. А пък човек като не яде пак греши. Ако човек яде много греши, но ако не яде, пак греши. Ако претоварите един кораб ще потъне, но ако го оставите съвършено празен, той може да се обърне в морето. Питам: Ако натоварите много този кораб

ще потъне, но ако го оставите празен, какво ще стане? – Ще се обърне. Следователно, човек никога не трябва да бъде съвършено празен. Под думите „да не бъде празен“ разбираме да има някаква тежест.

Казвам: Изучавайте. Сега науката минава по един особен път, фактите, които са събрани в съвременната наука, вие трябва да приложите, математика, геометрия, изкуства, всички изобщо науки трябва да им намерите място. Забелязва се, онези хора, които се занимават с естествените науки изобщо, челото им тук, отпред се развива, изпъква. Ако изучавате 10–20 години, челото изпъква. Онези, които се занимават с отвлечена философия 20–30 години, горната част на челото им се развива. Значи един човек, който се занимава с философия няма да се развие долната част на челото, но се развива горната част. Ако някой човек се занимава с техническите науки, инженерство, или банкер, ще започнат слепоочните части да изпъкват. По външната форма на главата на човека може да знаете в каква област се занимава – с естествени ли науки, с философия ли, или със строителни науки. Когато човек става добър, коя част на главата се развива? В добрината на човека едновременно влиза философия, влиза и животът. За да живееш добре, трябва долната част на челото да е развита, да имаш известно отношение с хората. Малко и технически способности трябва да имаш. Но тъй както вие по някой път разбирате да бъдете добри, вие разбирате да бъде човек мек, да не обича да се кара. Казвате: Той не се кара. Ако разбирате добър човек, който мълчи, който не се кара, не обижда никого, кои са отличителните черти на добрия човек? Той е умен. Щом е умен, има развито чело. После добрият човек има коронната част на главата добре развита, пък и задната част на главата и тя е добре развита. После на добрия човек и ръцете му са добре устроени, и краката му и очите му, на добрия човек всичко е добро. Той с добрината си действува. Добрият човек има много криви линии. И никой не може да бъде добър, който няма една обширна опитност. Добрият човек има обширна опитност. Той не е станал добър в един живот. Той е живял най-малко 100–200 прераждания за да стане добър. Не мислете, че из един път може да станете добри. Добрият човек е живял много животи, добротата е постижение на много животи. Казвате: Той е много добър човек. По закона на наследствеността, ред поколения са живяли добре. Неговите умствени познания, морални и физически са развити. Той работи в трите полета. На физическото поле работи добре и на духовния свят, и на Божествения свят той работи добро. Този човек е добър. Сега като говорим за добрия човек, лошият е контраст. Злият е точно обратно на добрия човек. Лошият човек какъв е? Фиг. 1.13Да кажем, /Фиг. 1.13/ А е доброто, В е злото. Те са на едно дърво за познаване на доброто и злото. Органическа работа е тази. Поставени са доброто и злото в плода. Тогава можем да кажем, че В – злото, е в корените, доброто е в клонищата горе.

Злото е в гъстата материя, доброто е в редката материя, горе, където дървото се развива в по-редка среда. Злото в човека е над ушите от двете страни. Доброто на човека е отгоре на главата, свода на главата. Ако изследвате ще видите, че колкото главата на човека е по-сплесната отгоре, този човек не е добър. Вземете главата на змията. Нейната глава е на една и съща равнина с грабначния стълб, никакъв ъгъл няма. Главата е широка, но няма никаква височина на главата си. Морален устой, добро в змията няма. Никакво добро няма в нея.

Сега какво нещо е добро? В света има една добра материя. Всеки човек, който няма тази материя не може да бъде добър човек. Да кажем, ако имате хубава глина може да направите най-хубавите съдове, но от обикновена кал може ли да направите едно порцеланово гърне? Глината, от която правят порцелана е специфична материя, строежът е друг. От обикновена глина не можете да направите порцеланови изделия. Да бъде добър човек, той трябва да има материя да се облече. Ти не можеш да бъдеш добър, ако нямаш такава материя да образуваш форма. Много хора не може да мислят, защото нямат мисловна материя, не може да образуват форми. Слабата мисъл не може да образува форми. Ние идваме в света до онази философия, две неща имаме: Там дето има форма, има и съдържание. Материалната страна дава формите. Ние казваме: Сила и материя. Силата е съдържанието, материята създава формите. Не може съдържанието да се прояви, ако няма форма. Формата и тя не може да се изяви, ако няма съдържание. И двете неща са необходими. Една твоя мисъл за да се прояви, трябва да има съдържание, трябва да има и форма. Една мисъл вън без форма, тя ще бъде непонятна. Може ли да си представите един човек без форма? Представете си, че един човек няма ръце, крака, нищо няма. Как ще си го представите?

Казвате, че Бог създал човека по свой образ и подобие. Какво е туй подобие? Ако един вол мисли, че Господ създал света, той ще мисли за Бога, че е като него. Ако една риба мисли за Господа, и тя ще мисли, че Господ е като нея. Волът ще мисли, че той е някой голям вол. Следователно, всички същества ще мислят, че той е като тях. Ние мислим, че Господ е като човека. Тъй както ви виждам, така си го представяте. Не е право. Че ако един грънчар направи едно гърне, гърнето може да мисли, че този който го направил мяза на него. Онази дреха, която е ушита, ако дрехата има съзнание може да каже, че онзи който ме уши е такъв какъвто съм аз. Онзи, който ушил дрехата, мяза ли на дрехата?

Казвате: „Този човек е добър“. Какво разбирате под „добър човек“? – „Добър човек“, разбираме този, който има устойчива форма, и устойчиво съдържание. Човек, който има устойчива форма и устойчиво съдържание,

той е добър човек. Човек, който няма устойчива форма и устойчиво съдържание той е лош човек. Имате една научна дефиниция. В живота виждаме един лош човек, той по десет пъти се изменя. Каквото ти обещае ще се измени. Обещае нещо, после се извинява. Долапи колкото щеш. Турците казват, когато някой не си държи на думата – арменски долапи. Има един анекдот за арменците, че са много пестеливи. Пред къщата на един богат арменец в Цариград умира едно куче на пътя. Арменецът седи горе, минава един турчин хамалин. Арменецът казва: „Давам ти един грош да изхвърлиш това куче". Турчинът казва: „Ще ти дам два – да го изхвърлиш". Арменецът слиза, взима кучето и го изхвърля. Лошият човек мяза на арменеца, който казва на турчина: „Ще ти дам един грош да изхвърлиш това куче". Той казва: „Аз ти давам два – ти да го направиш". Значи лошият човек всякога може да го накараш да свърши една работа за пари. Добрият не се унижава да направи всяка работа. Добрият човек не може да го подкупиш с нищо. Добрият човек и при правите линии, и при кривите линии върви без да се изкриви, и без да се изправи. А пък лошият човек и по правите линии се изкривява, и по кривите линии се изкривява. Ако го прекараш през най-правият път пак ще се изкриви. Ако вие накарате един куц човек да върви по най-правия път, дето хората вървят, той може ли да върви право? – Не може. И по най-правия път той все ще върви криво. Сега вие казвате, че външните условия влияят. Но то е разбиране на външните условия. Външните условия как ги разбирате вие? Трудните положения, външните условия ние сме ги създали. Когато ние казваме, че условията са лоши, условията ние ги създаваме. Всеки един човек е създал за себе си условията. Ако остане от чисто Божествено гледище първоначално, всеки един човек бил поставен при най-благоприятни условия. Отпосле, под ред съществувания ние сме си образували лошите условия, при които сега живеем. Сега вие седите и мислите и постоянно се спъвате, казвате: „Условията са лоши." Щом кажеш, условията са лоши, ти казваш: „Задачите са неразрешени." Днес имате известни задачи, утре трябва да се явите с разрешени задачи. Какво трябва да правите? Трябва да решавате. Една, две, три задачи трябва да ги разрешите. Казвате: „Не съм разположен." Питам: Един ученик трябва ли да бъде неразположен? Неразположенията са неща външни. Ученикът вътрешно винаги трябва да бъде разположен. Един българин отива някъде и се намира при много неблагоприятни условия. Като бил в България знаел малко да шие обуща, обущар бил. Дошло му на ум, че може да кърпи обуща и да помогне на себе си. Да кажем, някой от вас седи и казва: „Какво трябва да правя?" Намирате се в много неблагоприятни условия. Вие като окултни ученици какво сте измислили сега? Вие трябва да имате много измислени работи. Инженери трябва да бъдете. Да кажем вземете една мъчна задача, ако аз искам да стана окултен ученик, вземам най-мъчната задача и ще кажа: Ще реша тази задача. Не може да я решиш. Ще

я реша, ще я реша, ще я реша. И като реша задачата ще ида да кажа на другите, как съм решил тази задача.

Толстой е правил опити. Той когато писал някой разказ събирал децата и им го чел. Ако децата го разбирали, казвал: „Хубав е." Щом децата кажат, че не го разбират, той поправял разказа. Където децата не го разбирали, той поправял, коригирал. Пак го чел пред децата и когато децата престанат да го корегират той казвал: „Разказът ми е хубав." Толстой е един гениален човек като писател и той приемал малките деца да го корегират. А пък вие като Толстоя не бихте направили.

На децата как ще представите правата линия, каква е, кривата линия каква е? Всичките планети вървят по криви линии, нито една от тях не се движи по права линия. Всичките разбират кривите линии и все по криви линии се въртят. Правите линии са прави, но много енергия се изтощава, понеже излизат из центъра и голяма енергия се употребява. Кривите линии са икономични. Всичките планети вървят по най-малкото съпротивление. При правите линии има по-голямо съпротивление. Най-голямото съпротивление с тялото се намира при правите линии. Следователно едно голяма препятствие в света ти може да го преодолееш само по правата линия. Силният човек действува с правите линии. Мъдрият човек действува с правите линии. Мъдрецът действува с правите линии, и с кривите линии. Мъдрецът не изтощава много енергия. Той не отива да се бие. Мъдрецът, запример, ако има един неприятел, той ще остави онзи да го гони, той върви ден, два, три, онзи се се мъчи да го стигне, се остава видим пред него и не може да го стигне. Той върви подир него докато се умори и казва: „Няма да го стигна." Един лош човек го изморявате с вашите мисли. На лошите хора в света им трябва мисъл. Вие когато ставате лоши не мислите. Всеки човек, който не мисли става лош. Всеки човек, който мисли става добър. Туй като правило го вземете. Аз разбирам под думата „мисъл", разнообразие. Щом мислите еднообразно, вие спадате под закона, вие ще се изтощите. Еднообразието изтощава, разнообразието усилва. По-добре е да ходиш с два крака, отколкото с един. Как ще ходиш с един крак? Да кажем, ако на вас ви дадат задача да ходите с един крак, как ще ходите? С един крак се означава ума. С един крак на земята не може да ходите. Може ли човек да ходи с един крак? Защото как ще си подвижиш крака? Подвижваме десния крак имаме опора на левия. Левият крак движим, понеже имаме опора на десния. Ако имаш само един крак ти нямаш опора. Десният крак като не бъде опора на левия, с какво ще се движиш? Тогава ще намериш един човек с два крака, че да те премести от едно място на друго.

Следователно, когато всички вие не може да разрешите една мъчна задача,

вие имате само един крак. Когато казвате, че не може нещо, имате само един крак. Щом кажеш: „Мога“, създаваш един крак, щом кажеш: „Не мога“, оставаш с един крак. Затуй по-добре е да кажеш: „Мога“, за да създадеш един крак. Понеже, ако кажеш: „Мога“, ще създадеш един крак. Щом създадеш един крак създаваш възможност да разрешиш задачата. Психологически в закона на природата е така. Не че като кажеш нещата ще станат, но поне ще създадеш в себе си един крак. Щом кажеш: „Не мога“, един крак имаш, задачата винаги остава недовършена. Аз бих изтълкувал сега: Десният крак на човека представлява неговата сила, левият крак представлява неговата разумност. Като ходи човек на двата крака – единият е силен, другият е разумен. Следователно, силният помага на разумният и разумният помага на силният, и двамата вървят. И в ръцете е същото. Дясната ръка е справедлива, лявата е любяща. Следователно любовта помага на справедливостта и справедливостта помага на любовта. Дясната ръка е справедливост в човека, лявата е любяща ръка. Ако нямаш лява ръка любовта не може да се прояви, ако дясната ръка я няма, не работи, тогава справедливостта я няма. Казвате: „Ние сега пишем, работим с дясната ръка, понеже тя сега се развива, развиваме да бъдем справедливи.“ Аз говоря за конкретни работи. Трябва да бъдеме справедливи, понеже ако не сме справедливи ние не можем да прогресираме. Вие мислите, че справедливостта се отнася спрямо нас. Ако в себе си не може да отсъдиш право една постъпка, едно свое чувство, една своя мисъл, ако не може да отсъдиш правото, някой път може да осъждаш, някой път може да се хвалиш. Трябва да бъдеш справедлив. Като се хвалим, трябва да бъдем справедливи. Може да се похвалиш, но трябва да бъдеш справедлив. Може да се кориш, но пак трябва да бъдеш справедлив. И като се кориш и като се хвалиш трябва да бъдеш справедлив. Какво означава укора? Укорът от какво излиза? Щом се укоряваме, значи има един закон, една мярка. Известна мярка имаш и мериш, казваш: „Това не е така, както представя.“ Укорът е една мярка. Два закона имате, единият укорява, другият похвалва. По мярката на укора, веднага ще те…*[липсва страница 7 в оригинала на лекцията, има две страници 6]…онзи казал нещо. Питам: Ние какво ще кажем? Поне ние да внесем нещо микроскопично в света. Ако ви попитам: Вие какво ново сте внесли в света? Всеки от вас какво ново нещо микроскопическо е внесъл в света? Все таки трябва да внесете нещо, колкото и да е малко трябва да внесете нещо ново. Я ми кажете вие сега, какво ново е внесено в света? В Америка има дадена една премия да се даде на този, който внесе нещо ново в света. Може би 30 години седи и до сега не се е явил един кандидат, който да каже една нова идея в света. Една доста голяма сума за една нова идея, която не е казана досега. Вие, например, искате да знаете какъв ще бъде вашият живот. Сега мислите как ще започнете и как ще свършите. Искате да знаете бъдещето и някои може да ви гадаят. Ако дойде при мене

една овца да ѝ гадая, какво ще ѝ бъде бъдещето аз ще ѝ кажа. Десет години ще те стрижат по два пъти, най-първо ще вземат голямата вълна, после ярината. Някои един път стрижат овцете, други са по-лакоми, два пъти ги стрижат. Млякото ще ти вземат. Малките агънца, които ще раждаш и тях ще ти вземат, един ден и с тебе ще се свърши, няма да те има на света. При сегашните условия, ако врачувам на една овца, това ще ѝ кажа. Ако дойде едно куче и ми каже: „Какво ще бъде моето бъдеще?" Ще му кажа: Дълго време ще зъзнеш, много треперене ще има, много недояждане ще има, лошо малко ще свършиш. Врачувам му. Че казвам ви, ти ако седиш при къщата на един богат човек, като едно куче в двора му и очакваш за един комат хляб, че трепериш да ти се уредят работите, не си ли ти куче? Господ ти създал ум да работиш, пък ти си турил всичката надежда в богатите хора, чакаш година, две три, пет. Напусни тази работа. Щом те видя при богатия човек, казвам: Дълго време ще зъзнеш. Вие понякой път си туряте идеята да дойде отнякъде един милион. Вие сте при къщата на богатия човек. Най-първо, считайте, че има един милион. Считайте, че вие имате повече от един милион. Аз ако ви дам сто хиляди лева за двете ви очи, кой от вас ще ги даде? Казвате, че сте сиромаси. Кой от вас ще даде очите си за сто хиляди лева? Ако на някой от вас ви дадат сто хиляди само единия ви крак да отсече, ще се поколебаете. Казвате: „Сиромах човек съм." Сто хиляди лева струва само кракът ви, едното ви око около сто хиляди лева. Казвате, че сте сиромах, а имате 32 зъба. Всеки зъб струва по десет хиляди лева. Колко струват 32 зъба? Ако единия зъб струва десет хиляди лева, 32 хиляди струват зъбите ви. Сега и зъбите се продават. Има лекари, които изваждат здравия зъб и го турят на мястото на болния, на някой богат човек. Много хора си продават здравите зъби. Вие мислите, че сте сиромаси, пък вие имате несметни богатства. Някои от вас можете да станете отлични метереолози, може да предскажете какво ще бъде времето, дъждовно ли ще е или сухо, пролетта каква ще бъде? Имате тези уреди в себе си, може да давате съвет на хората. После, имате уреди, които показват, ще има ли ветрове. Вие седите и вашите уреди не са турени на работа. Аз, ако бях на ваше място, какво щях да развивам. Щях да развивам най-малкото гласа си, да достигам до три октави. Мислите ли, че ако аз вземам три октави, четири октави, аз ще бъда беден човек? Веднага ще ви заплатят, ще бъдете един първокласен певец. Казваш: „Аз това не мога да направя." Един крак имаш не можеш да ходиш. Започни да мислиш: Два крака имам, мога да ходя, мога да пея. Като кажа: ще пея, ще пея. Всички болезнени състояния в човека се явяват при едно понижение на трептенията. Щом се понижат трептенията на организма, тогава се явяват болестите. Всяко неразположение се дължи на понижение на трептенията на тялото. Всяко добро състояние се дължи на повишение на трептенията. Ако някой път се понижат трептенията на един орган, той заболява, ако се повишат трептенията му, подобрява се състоянието.

За музиката казвам, че никога светът не е бил така музикален както сега, но никога светът не е бил при такова изпитание. Много изпитания имат хората. На такива изпитания, музиката помага на хората. Хората не щяха да ги разрешат. Музиката в човека повдига трептенията. Може да направите един опит. Да кажем някого от вас го хванала хрема. Има парчета за хрема, ще пееш на хремата. Една статистика може да има. Онези, които страдат от хрема и пеят на хремата, три пъти, сутрин, обед и вечер, по-лесно оздравяват, отколкото ако не пеят. Представете си, че хремата е един джентълмен. Или имаш едно неразположение, пей му. Да кажем мързелив си, не обичаш да работиш. Пей на мързела. Мързеливите винаги започват от „ре". Защото мързеливият мисли, мисли, да тръгне или да не тръгне. Има един котешки характер. Котката има един характер, много особен. Тя е много аристократична. Ако има една преграда една педя висока, не иска да прескочи, обикаля да намери равно място, но ако я озориш, не на една педя, а на два метра скача. Понякой път и ние имаме този характер на котката, малкото препятствие, което можем да го прескочим. Казваш: „Кой тури препятствие тука?" Та колкото повече учени ставате повече дъски, повече препятствия ще ви турят. Учените хора имат много препятствия. Като имате характер на котката, няма да ги прескачате, ще кажете: „Кой ни тури тия дъски?"

Преди няколко време при мене дойдоха двама души да им дам съвет. Казвам: Представете си, че и двамата сте в някой мочурляк, ще затънете до пояс. Казвам: Не се движете, стойте, чакайте. Аз и да искам да ви помогна, и аз като влеза в мочурляка ще затъна, но ще чакате да донеса най-малко 20 дъски, че от сухата земя до вас да ги поставя, да минете по тях. Като влезете в някой мочурляк, дъски трябват. Колкото повече дъски има, толкоз по-безопасно ще излезете. Когато вие се намирате в трудни места вас ви трябват дъски, мисъл трябва. Всичките трудности изискват мисъл. Ще мислите, въпросът е разрешен. Всяка една мисъл повишава трептенията на тялото. Всяко едно лошо чувстване понижава трептенията на тялото. Всеки лош човек, безсърдечен, понижават трептенията. Щом се понижат трептенията, потъваш, потъваш. Виждам законът е същ. Щом се насърчаваш, като че ли се издигаш нагоре, повишават се трептенията. Щом се насърчиш, значи издигаш се, има движение нагоре. Щом се обезсърчиш, потъваш, има движение надолу.

Хайде сега изпейте: „Учение синко, учение дъще".

Фиг. 2.13Коя е най-важната мисъл, каква друга черта имат кривите линии? Те имат още две други черти, че са огънати и изпъкнали. Имате огънатостта на котела. Ако кривата линия е изпъкнала или огъната, ще

знаете посоката към която се движи кривата линия. Ако една крива линия е изпъкнала, тя се движи към центъра на земята, ако е огъната кривата линия, центъра е към слънцето. Когато някой е изпъкнал, горделив човек, той отива към центъра на земята. Когато е смирен, той е огънат. Огъната и вдлъбната линии – това са посока на движение. /Фиг. 2.13/ Когато главата нагоре е изпъкнала, тогава разрешаваме големите мъчнотии на земята, защото налягането на тази линия, в изпъкналата линия отдолу, и е по-голямо отколкото налягането отгоре, затова е станала изпъкнала. Фиг. 3.13В огънатата линия налягането е от вътре /Фиг. 3.13/ Когато налягането от слънцето е по-голямо, линиите стават огънати, когато налягането от земята е по-голямо, линиите стават изпъкнали. Фиг. 4.13Имаме две влияния – влиянието на слънцето и влиянието на земята /Фиг. 4.13/ Ако преодолееш мъчнотиите слънцето има надмощие. Когато земята има надмощие над нас, трябва да мислим повече, понеже материята в която се движим е по-гъста. При големи мъчнотии, по-големи разсъждения, по-голяма мисъл, по-голямо усилие, при по-малките, по-малко.

Но създайте си една идея в себе си. Сутрин като станеш, мисли за Господа, на обед, мисли за Господа, и вечер, по пет, десет минути мисли за Господа. Всеки ден, да изоставиш всичките си работи и само да мислиш за Господа, за Този, който направил всичко. Ти сутрин най-малко десет минути за Него да мислиш, после на обед, десет минути само за Него да мислиш, и вечерно време само за Него да мислиш, ще просветне умът ти. Пък сега нашият ум е занят с много работи, но с главното, което трябва да дойде в ума, което може да ни въздигне, ние за Господа не мислим. Като мислиш за него ще си помогнеш. То е най-хубавото нещо. Помисли си каквото и да е. Като мислиш, само тогава ще почувстваш, че ще дойде нещо от Него. Онези, които имат очи, като погледнат слънцето ще видят цялата природа, но един да кажем, който няма зрение, нищо не може да види, най-сетне ще почувства нещо в себе си. Казвам: Докато хората не възстановят тяхното вътрешно зрение, но все таки ще почувствуват силата на слънцето. Казвам сега: Какво ще правиш сутрин? Мисли за Бога. Още като се събудиш, за нищо друго не мисли. Като се събудиш, концентрирай си мислите за Бога. По-хубаво нещо от туй няма. Едно упражнение. Вие ставате сутрин, за какво мислите? Да си обуя ли обущата, или да не си ги обуя, да стана ли от леглото, дали е късно? После пак се сгушите. Да стана да чета ли? Сутрин като станеш, макар и под юргана мисли за Бога. Под юргана или не, както и да е, мисли. Като станеш не се обличай, туряй дебелото палто, мисли. Защото като речеш да се миеш, обличаш, ще забравиш, идеята ще изчезне, ще ти дойде нещо друго на ума.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

XVII година
13 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 24. XII. 1937 г.
София – Изгрев

*[липсва страница 7 в оригинала на лекцията, има две страници 6, вероятно при комплектуването страниците са разменени]

1937_12_26 Малките неща
утринно слово

МАЛКИТЕ НЕЩА

Т. м.

Ще прочета 9 глава от Деянията на апостолите.

Да се говори за стари работи не е толкова интересно. Старият не говори нови неща, но само за онова, което е преживял. Той разказва за миналото, какъв е бил като млад. И проповедниците разказват каква е била църквата някога. Да оставим настрана какво е било едно време. То си остава за едно време. Какво трябва да се прави в сегашното време? Че едно време апостол Павел страдал; че някога ходил в Дамаск; че гонил тогавашните християни, това днес не ни интересува. Де са тези християни? Важно е как трябва да разбираме Божия закон и заповедите Му. Заповедта „не убивай“ се отнася не само до физическия, но и до духовния и умствения свят. Можеш да убиеш тялото на човека, но можеш да убиеш и едно хубаво чувство в него или една хубава мисъл.

Всички трябва да учите. С това знание, което имате, не можете да отидете далеч. Какво ще постигне художникът, ако спре на своята първа картина? С една картина нищо не се постига. Животът трябва да се развива. Ако мислите, че знанието, което сте придобили като деца, е достатъчно, лъжете се. Казано е, наистина, че ако не станете като децата, няма да влезете в Царството Божие, но какво се разбира под „деца“? Деца има на физическия свят; деца има и в духовния, и в Божествения свят. Следователно, като се говори за деца, разбираме Божествени деца. Ако не станете Божествено дете, не може да влезете в Царството Божие. В стиха не се говори за физическото дете, понеже то постоянно се изменя. Ден след ден това дете се изменя, става възрастен, стар. Той сам казва за себе си: Аз не съм дете!

Казвам: Както се различават физическото дете от духовното, така се различават стремежите на човека от физическия и духовния свят. В духовния свят човек се ражда стар и колкото повече живее, повече се подмладява. И обратно: на физическия свят човек се ражда млад, дете и постепенно остарява. В духовния свят човек се ражда учен, с големи знания, но постепенно се освобождава от тях, докато остане само със същественото знание. – Защо е така? – Защото той иде от физическия свят, натоварен с много знания, с голямо богатство. В духовния свят не може да остане с такова знание и богатство, с толкова голям товар. Ето защо, той постепенно се освобождава от товара си, докато се подмлади и запази в

себе си само същественото знание. Ако не се разтовари и не стане като дете, той не може да разбере законите на духовния свят.

„Не убивай!“ Никога не обезсърчавай човека. Не казвай, че пътят, по който върви, не е за него. Не му казвай, че никога няма да намери Бога. Това е убийство, за което ще те съдят. Не казвай, че от него човек няма да стане. Бог го е направил човек, а ти му казваш, че няма да стане човек. Колко такива престъпления сте вършили! Ти не си авторитет, да знаеш кой ще стане човек и кой няма да стане. Бог е създал всички хора да станат истински човеци. Който не може да стане човек, Бог не го пуща в обръщение. И вие, които сте пуснати в обръщение, ще станете истински човеци. Казваш за някого: Това гърне не струва нищо. Не говори така. Нямаш право да казваш, че този или онзи е престъпник. Ти укоряваш Господа, че не го е направил добре. Ти хулиш Господа, петниш Неговото име. – Защо даден човек е престъпник? Ще обясня. Грънчар направил няколко гърнета от бял, чист порцелан. Ти взимаш едно гърне и туряш в него урина. Казваш: Това гърне е нечисто. Кой е виновен за това: грънчарят или онзи, който турил урина в гърнето? Следователно, грешният е виновен за престъпленията си дотолкова, че е станал гърне за греха. – Кой тури греха в това гърне? – Някое напреднало същество. И плювалникът е бил чист, но после изгубил чистотата си. Който мине край него, плюе вътре. Ако нямаше плювалник, де щяхте да плюете? Закон е: Нямаш право да плюеш и да се секнеш на земята. Тя е твоя майка, ще я пазиш чиста. Нямаш право да тропаш и да риташ на земята.

Съвременните християни имат обикновени схващания. Те само цитират, какво е казал Христос, а пренебрегват малките неща. Например, не е позволено да плюваш на земята. Ще се отнасяш с уважение към черната земя. Обикновеният човек не уважава земята, но това не е правилно. Ти си направен от тази земя. Като опетняваш нея, ти опетняваш и себе си. Ново разбиране е нужно за всички. Знаете, че Бог е навсякъде. Ако не е така, плювайте, дето искате и колкото искате. Ти вървиш и плюеш до себе си. Знаеш ли, че плюваш на твоя ангел, който върви до тебе? Вървиш и не знаеш, че един светия те придружава. Осекнеш се върху него. – Вярно ли е това? – Вярно е, разбира се. Аз, който минавам за Учител, често ме предупреждават да не плюя. Казват ми: Внимавай! Искам да кажа нещо, пак казват: Внимавай, така не се говори. Ние се страхуваме от неща, които не съществуват, а от реалните неща не се страхуваме. Че си плюл някъде, даже не помисляш. Ако не плюехте на земята, вие щяхте да станете човеци. Не казвам, че нищо няма да излезе от вас. Който се секне и плюе на земята, главата му ще пати. За всяка плюнка ще го глобяват.

Един наш приятел разказваше следното. Вървя по една от софийските

улици и плювам на земята. Веднага ме хвана стражарят и ми каза: Има закон да не се плюе на земята. Ще платите пет лева глоба. Едва сега приложиха този закон в България, а в чужбина отдавна е въведен. Един българин бил в Германия. Веднъж, като слизал от трамвая, хвърлил билета си на улицата. Неочаквано до него се приближил полицейският и му казал: Господине, вие сте чужденец. Ще знаете, че не се позволява да се хвърлят книги или предмети на улицата. Тук минават хиляди души и ако всеки хвърля по нещо, хората не биха могли да минават. На много места има поставени кутии, там хвърляйте непотребните предмети. Вие хвърляте билетите си, дето искате. – Не съм ли свободен да плюя, дето искам? Не съм ли свободен да хвърлям хартии, книжки, дето искам? – Това не е свобода. Ще бъдеш свободен, ако не плюеш, ако не хвърляш хартии по улиците. Свободен ли съм, например, да накъсам Библията на малки парченца? Ако я накъсам, не мога да чета от нея. Свободен съм, докато книгата е здрава и мога да чета по нея.

Казвам: Време ли е сега да говорим за такива малки работи? – Добре, да говорим тогава за големи работи. Кои са големи работи? – Да свършиш четири факултета; да знаеш десет езика; да станеш велик музикант или художник – това са големи работи. Какво ще нарисуваш като художник? Ако нарисуваш човек, който плюе на земята или който краде, ти вършиш престъпление. Ако нарисуваш вълк, който дави овца, или човек, който коли вол, ти вършиш престъпление. Казваш: Нека видят хората какво става по света. – Да показваш пътя на престъплението, това не е наука. Покажи на хората пътя на доброто. Има писани закони, има и неписани. И неписаните закони трябва да се спазват. Всеки човек си има по един неписан закон. Ние трябва да се освободим от законите на престъплението. Сега, ако няма писан закон за нещо, никой не ви съди. Досега нямаше закон за плюенето. Но в София вече глобяват всеки, който плюе на земята. Като влизате в духовния свят и направите най-малката грешка, още на границата ще ви спрат. Ще ви кажат: Вие сте чужденец, ще ви върнем на земята. Ако влезете в този свят и правите погрешки на всяка стъпка, вие не сте за там. Не е важно, дали вярвате в това. Но аз виждам цяла върволица хора, които се връщат назад, не ги приемат в духовния свят. Те пазят карантина на границата. Позволяват им само да надзърнат там. Божественият свят се отваря за тях само за момент, да видят една картина оттам и веднага се затваря. Като се върнат на земята, питат ги: Какво има на онзи свят? – Там се гледа през решетка. Някой-си отишъл в Йерусалим. Питали го: Какво видя там? – През решетка гледах, не видях много неща. И досега много хора гледат на живота през решетка, но това не е живот.

– Защо нямаме успех в живота си? – Защото всички сте големи критици.

Само онзи може да критикува, който има знания. Ако не можеш да оправиш една работа, по-добре не критикувай. Художник си. Гледаш един портрет и казваш, че линията на веждите не е хубава. – Каква трябва да бъде? Поправи я! – Не мога да я поправя. – Щом не можеш, не критикувай. Много жени правят веждите си, без да са художници. Като художник, аз мога да кажа какви трябва да бъдат веждите. И устата на много хора не е такава, каквато Бог я направил. Аз имам истинския оригинал. Бог направи човека. Това, което представя сегашният човек, в сравнение с онзи, създаден по образ и подобие на Бога, е карикатура. И носът на сегашния човек не е както трябва. Някой нос е вирнат нагоре, друг – увиснал надолу. Един рови с носа си, както свинята рови земята. Има носове, които изразяват любопитство. Такъв е характерът и на свинята. Такъв човек тук подслушва, там подслушва – той рови. Това не е нужно. Двама апаши се разговарят помежду си. Какво ново ще чуеш от техния разговор? Ще чуеш, как са ровили, как са бъркали в джобовете на хората и какво са задигнали. Колкото и да ги слушаш, нищо ново няма да научиш от тях. И в човека има такива апаши. Дойде някой и ти каже: Какво си тръгнал по ума на тези хора? Докога ще се заблуждаваш? Да се ровиш в живота на хората, това е апашлък. Защо ще отклоняваш човека от пътя му? Или ще му кажеш, че на този свят трябва само да ядеш и пиеш.

Тези дни четох една книга от голям авторитет, който доказва, че нямало друг свят. Авторитетът му се заключава в това, че отрича другия свят. Според мене, авторитетът му се заключава в доказване на другия свят. Неговото твърдение е относително вярно. То е все едно да доказвам, че водата на воденицата ще престане. Това подразбира, че водата ще се отбие някъде. Обаче, да доказвам, че водата, изобщо, е пресъхнала, това не е вярно. Ако водата на дадена воденица се отбие, друга воденица ще работи. Следователно, за тебе е вярно, че няма Бог. Значи, твоята вода се отбила. За тебе няма живот. Значи, щом умреш, Бог не съществува; щом живееш, Бог съществува. Ако не мислиш, няма Бог; ако мислиш, има Бог. Ако не чувстваш, няма Бог; ако чувстваш, има Бог. Докато се молиш, Бог съществува; щом престанеш да се молиш, Той не съществува. Имаш ли пари, има Бог; нямаш ли пари, няма Бог. Това е относителна наука. Всяко цвете, изложено на слънце, расте и се развива. Отнеме ли му се слънцето, то е бледо, хилаво, не може да даде плод.

Ако ви кажа сега, десет дена да не плюете по земята, а в кърпата, ще видите колко нарушения ще направите. Има закон, който регулира нещата. Щом го спазваш, преставаш вече да плюваш. И вие приличате на мене. Откакто съм турил секретни ключове, повече от двадесет пъти съм оставал отвън. Като изляза, мисля, че ключът е в джоба ми, а той останал вътре в стаята. Аз съм турил ключа в джоба на другите панталони, значи,

той е на място. Но този, който плюе, той си създава карма. Вие не знаете какви са последствията от плюенето. Ако минеш през мястото, дето е плюл един разбойник или прокажен и ти ще се заразиш от тях. Ако облечеш дреха, ушита от шивач сифилистик, ти ще възприемеш неговата болест. Това не е нищо друго, освен плюене на земята. Аз не казвам да се страхувате от това, но да се ограждате. Като не можеш да се ограждаш, ти плюеш на своята душа. Плюй всякога в кърпа, която сам ще переш. След това изкопай малка дупка и в нея изливай водата. Кажи: Господи, прости ме за моето невежество. Плюенето се дължи на някакво неразположение в организма. Затова организмът трябва да се очисти. Изхвърли нечистотиите си вън от организма. Колкото по-нечист е вашият живот, толкова повече плюнки излизат навън. – Не трябва ли да плюем? – Ще плюете, само дето трябва. Разумни трябва да бъдете. Плюене съществува и в трите свята: във физическия, духовния и умствения свят. Ако не възпитавате ума, сърцето и телата си, вие сами ще се натъкнете на големи мъчнотии.

Христос, като срещна Павла, попита го: Савле, защо ме гониш? Цял разговор имало между тях, но не е даден. Христос му каза: Не е този пътят, по който ще получиш благодатта на Бога. Ти мислиш, че като гониш и убиваш другите, ще бъдеш угоден на Бога. Ти вървиш по крив път и никога кракът ти няма да стъпи в Царството Божие. Павел попита: „Кой си Ти, Господи?“ – Аз не съм от онези, които учат хората да престъпват законите. Аз дойдох да науча хората как да живеят. – Какво трябва да правя? – Стани, ще ти кажа, какво трябва да правиш. Няма вече да плюеш по земята, т. е. няма да убиваш праведника, който върви по Бога. Още Мойсей проповядваше любовта, но говореше и за страха. Казано е: „Начало на мъдростта е страх Господен.“ Страхът е присъщ на животинското царство. Значи, началото на животинското е страхът. Началото на човешкия живот е любов към Бога. Това зная аз. Докато се страхуваш от Бога, ти си животно; щом възлюбиш Бога, ти си човек. Страхът се явява при всяко престъпление, при греха. Защо ще се плашиш от Онзи, Който те е създал? Ако Го обичаш, ще отвориш обятията си за Него. Ако вършиш нещо против законите Му, тогава „Страхът Господен е начало на мъдростта.“

И тъй, да изпълняваш нещата от страх, това не е истинско изпълняване на закона. Казано е, че изпълнението на закона е в любовта. Ако живееш по закона на любовта, ти всякога ще изпълняваш Божиите закони. Аз лесно мога да изправя грешките ви, но за това трябва да платя. Ако река да ви отвикна от плюенето на земята, трябва да платя най-малко 200 хиляди лева. Това е механически начин. Правете всичко по любов, със съзнание. – Защо да не плюем? – Плювайте, но не на земята, а в кърпа. – Ако нямаме

пари за кърпи? – Носете си в джобовете по едно шишенце с широко гърло и там плювайте. Това изисква законът на чистотата.

Аз говоря за чистотата като закон на любовта. Тя изисква абсолютна чистота. Когото обичаш, трябва да бъде образ на абсолютна чистота. Това е закон за всички светове: за физическия, духовния и умствения. По естество човек е чист. Такъв е бил той първоначално. Следователно, каквито сте били първоначално, такива трябва да бъдете и сега. Диамантът се отличава с чистота и твърдост. Ако изгуби тези качества, той не е вече диамант. Казвате, че на физическия свят не може да се говори за абсолютна чистота. Значи, има физическа и Божествена чистота, както и физическа, т. е. човешка и Божествена любов. Физическата любов е въведение в живота. Разликата между физическата и Божествената любов е следната: във физическата любов сееш много, жънеш малко. В Божествената любов малко сееш, много жънеш. Едно трябва да се знае: малките наглед неща са в действителност велики. Хората обръщат внимание на големите работи, а Бог – на малките. Не мисли, че ще бъдеш угоден на Бога, ако направиш голяма къща, училище, черква и други подобни. Ако се отвикнеш да плюеш на земята, ти ще бъдеш по-угоден на Бога, отколкото с големите добрини, които си направил. Ако говориш за някои хора лошо, а на други правиш добро, пак не си угоден на Бога. Не говори за човека лошо, не от страх, а от съзнание, че в него живее Бог. Да говориш лошо за своя брат, това е все едно да плюеш върху него. Казано е: „Вие сте храм Божи и Бог живее във вас.“ Ако Бог е в човека, как ще плюеш върху него? Ако Бог не е там, свободни сте да правите, каквото искате.

Ще изнеса един случай от моя живот. Тези дни имах нужда от пликове. Помислих си: Аз ли да отида да си купя или да помоля някой да ми услужи. В това време минава една млада сестра. Спрях я и казах: Сестра, можеш ли да ми направиш една услуга? – На драго сърце. – Моля те да ми купиш от бакалина за седем лева пликове. Тя взе парите и след малко се връща: носи 15 плика и седемте лева назад. Казва: Бакалинът, като чу, че пликовете са за Вас, върна парите. Казвам на сестрата: Ти направи грешка. Трябваше да вземеш пликовете за себе си, не трябваше да казваш, че са за мене. Бакалницата е чужда, не е на този, който продава. Грешката е в тебе. Ще занесеш парите на бакалина; няма защо да ми дават даром. Не обичам да ми дават чужди неща. Тя занесе парите на бакалина. Той ги взел, но й дал един портокал. Тя дава портокала на мене. Казах й: Слушай, ако бях взел пликовете без пари, бакалинът нямаше да ти даде портокал. Понеже ти ми услужи, портокалът е за тебе. Такъв е законът. Когато нещата се дават без пари, даром, за тебе няма нищо; когато се плащат, и за тебе има нещо. Това, което сестрата направи за мене, даде плод. Аз взех пликовете, а за нея остана портокала. Всички неща, които не се ядат, трябва да се

плащат; които се ядат, даром трябва да се дават. Разбиране е това.

Ще кажете, че хората ме обичат, затова ми дават без пари. Това не е обич. Някой ми донесе баница, но аз виждам какво се крие зад нея. Като ми донесат баницата, те искат да им се наредят работите. Че мислят така, за тях не е добре. Всичко, каквото мога да направя за тях, и без баница ще го направя. Който иска да ми направи баница, от любов да я направи. И като погледна баницата, да не виждам нищо друго в нея, освен любов. Като помириша баницата, от нея да лъха благоухание. Има смисъл да ям баница, но ако тя е пропита с любовта на онзи, който я правил. Иначе, все ще се намери нещо, което не е както трябва: или брашното не е прясно, или сиренето не е хубаво, или маслото е старо. – Какво ни интересува въпросът за баницата? Други въпроси ни занимават сега. – Аз ви навеждам на тези мисли, за да видите какво разбиране ви е нужно. Не искам да ви плаша, но обръщам вниманието ви към разумния свят, към възвишените същества, да разбирате тяхната мисъл, да се запознаете с тях. – Като отидем в другия свят, ще се познаем ли? – Чудни сте! Мислите ли, че ще се познаем само по това, че сте ми дали портокал, баница, масло или сирене? Портокалите не са ваши; баницата не е ваша; сиренето, маслото не са ваши. За всичко, което съм получавал, аз съм плащал по невидим път. Като получа една баница, аз я разглеждам, от какво е направена. Тя е направена от брашно. Веднага се свързвам с онзи, който е сял и жънал житото. Благославям труда на този човек и си отминавам. Намеря овцата, от млякото на която е направено сиренето – и на нея благодаря. Намеря кравата, която дала млякото си за масло – благославям и нея. Най-после, благославям и онзи, който направил баницата. Ето защо, когато ми дават баница, казвам: Благодаря за желанието ви да ми донесете баница, но много работа ми създавате. Трябва да употребя часове да търся този и онзи, да им благодаря за жертвата, която са направили. Ако не се отплатя по някакъв начин, пръв аз нарушавам закона на любовта. Това са новите разбирания, новите веяния.

Питам: Какви щяха да бъдат отношенията между хората, ако те благодаряха за всяко благо, дадено от Бога? Щеше ли да има болести и страдания? – Как да се лекуваме? – Лекувайте се по хомеопатичен начин. Това е нов метод в медицината. Като го прилагате, ще видите, какви чудеса стават с малките дози, Малките величини произвеждат по-големи резултати от големите. Хомеопатията си служи с крайно малки величини. Например, едно крайно малко число от килограма на дадено вещество, единица с 60 нули накрая, може да произведе голямо въздействие върху човешкия организъм. Достатъчно е болният да вземе само една капка от тази крайно разредена материя, и веднага да оздравее. В тази капка е вложена Божествена енергия. Ако вярваш в силата на тази енергия, в два-

три дена ще оздравееш. Повечето хора вярват на големите дози, на горчиви и кисели лекарства. При мене са идвали хора и всеки очаква да му дам нещо да оздравее. Казвам на болния: Иди си, ще оздравееш. – Как ще оздравея? – Иди си, нищо повече. Той си отива, но се оплаква, че не съм го приел добре. Обаче, като се върне вкъщи, той оздравява. После дохожда да ми благодари, че оздравял. Казвам му: Обичай Бога, благодари за всичко и никога няма да боледуваш. Вложи любовта в душата си и люби! – Защо ти не ме прие? Защо ми говори толкова силно? – Понеже слухът ти не е развит, трябваше да ти говоря високо, да ме чуеш. Щом живееш само на физическия свят, трябва да ти се говори високо. Ако и на небето говоря така, кракът ми няма да стъпи там.

Някога са идвали при мене сестри и братя нервни, сприхави, недоволни. Като не могат да се въздържат, те изсипват гнева си върху мене. Слушам ги и нищо не казвам. В себе си само се разговарям с Господа. Благодаря ти, Господи, че не съм на мястото на този човек. Като греши той, аз се оглеждам в него. Ако не греши той, аз ще греша. Аз ще платя половината за това, което изказа той, а другата половина ще плати той. Дойде някой при мене и говори хубави работи, пак деля с него печалбата: половината взимам аз, половината – той. Приятно ми е, когато и двамата делим и загубата, и печалбата. Така ще опитате и доброто, и лошото. Каквито думи говориш, пръв ти ще ги опиташ, а после аз. Само така светът може да се оправи. Да мислите по друг начин, това е старият път, по който днес върви светът. Това се отнася до всички – ще го имате предвид.

Казват: Духът ми проговори. – Духът не говори, както вие мислите. Той казва: Бъди търпелив да изслушаш, каквото ти казвам и бъди готов да бъдеш слуга в живота си. Вие имате много грешки, които трябва да изправяте. Голяма неблагодарност има във вас. – Ама Господ не мисли за нас. – Това е роптание. Някой те обича, но ти не си доволен. Обичаш някого, пак си недоволен. Защо си недоволен? – Намираш, че си прекалил в любовта си. Всъщност, недоволството се дължи на това, че не оценявате любовта. Обичат те, благодари на Господа, Който се проявява чрез тях. Любовта не е тяхна. Благодари за нея. Ако не те обичат, пак благодари. Казваш, че тези хора са изопачили нещо, искаш да се освободиш от тях. И на мене са казвали, че хората, които ме обикалят, са много опакави. – Как ги търпиш! – Това е за мене изпитание, което трябва да реша правилно. Ако ги съдя, значи Господа съдя. – Каква е тази тяхна любов към тебе? – Да ме обичат, това е тяхна задача. Дали мене обичат, или другиго, има причина за това. Дойде някоя жена да се оплаква от друга, че обичала мъжа ѝ. Няма нищо лошо в това. Бог ѝ казва да обикне този мъж, за да покаже на неговата жена как се обича. Тя го хока, недоволна е от него, а щом друга жена го обикне, започва да ревнува. Нека се учи от другата как

да се отнася с мъжа си. Вие сте женени, но не разбирате тези работи. Не ви съдя, понеже носите реалността в себе си. Аз пък виждам отвън; аз съм огледало на живота. Вие се оглеждате в мене, а аз се уча от вас. Вие сте предметно учение за мене. Ако не бяхте вие на това място, аз трябваше да бъда там – сам да опитвам нещата. Сега лесно минавам; уча се от вашите опитности.

В едно варненско село, Николаевка, имало една жена, крайно мъжествена, която възпитавала по особен начин мъжа си. Той обичал да пие и често ходел по кръчмите. Един ден тя пратила детето си да извика баща си от кръчмата. Той не искал да напусне компанията и продължавал да си пие. Разгневена, тя сама отишла в кръчмата, влязла вътре, хванала мъжа си за ръката и го извела вън, дето го набила добре и изкълчила ръката му. Той отишъл в съседното село при един лечител да му намести ръката. Последният го запитал: Какво стана, та изкълчи ръката си? – Яздих на едно конче, паднах от него и изкълчих ръката си. Той се срамувал да каже истината. С бой нищо не се постига; и с думи нищо не се постига. Работите се оправят с любов. С любов всичко се постига.

Забелязвам, като говоря на хората, някой ме хване за ръката, благодари и казва: Много добре говориш, всичко е вярно. Ако кажа нещо, което го засегне, той веднага се обижда. Това е старият начин; това е егоизмът в човека, той всякога реагира. Божествената любов възприема нещата добре. Каквото и да ви кажа, възприемайте правилно. Че ви казали нещо лошо, превръщайте го в добро. Например, кажат ти: Аз не те обичам. Превърни думите. Ще излезе: Не, аз те обичам. Трябва да знаете да превръщате. Така аз оправям работите. Ако претърпяваш всички обиди, след време ще станеш добър приятел с тези, които те обиждат.

Павел, който гонеше последователите на Христа, след време стана вярващ, един от великите апостоли – приятел на Христа. Онези, които не гонеха Христа, не станаха християни. Ако и вие имате неприятели, отнасяйте се с тях, както Христос със своите неприятели. Той запита Савла: Защо ме гониш? Какво имаш против мене? Веднъж сте тръгнали в новото учение, ще знаете, че то е великият закон на любовта. Досега любовта е действала механически, а сега действа органически. Значи, необходима е органическата любов. Снощи разговарях с двама приятели, които следват по музика. Аз им казвам: Конят може да бъде нещо повече от човека, но не е човек. Човек може да направи една машина, която да се движи по-бързо от коня, но пак не е кон. Рибата плува по-бързо от човека, но пак риба си остава. Човек е направил парахода, да се движи с него по водата, но параходът не е риба.

И тъй, докато обиждаш, ти си кон, който бяга, но не си човек. Който обижда, още се намира в животинско състояние. Като знаеш това, не говори лошо за Бога, не говори лошо за ближния си, не говори лошо и за себе си. Не казвай, че си лош, но кажи, че не постъпваш добре. Езикът може да казва и добри думи, не само обидни думи. Езикът може да говори и без обида. По-добре кажи една сладка дума, отколкото горчива. Дойдеш при мене и ми говориш цял час. След това казвам: По-добре да ядеш сладка баница, отколкото горчива. Горчивото си остава всякога горчиво, а сладкото – всякога сладко. Добрата дума носи своето благословение и след 25 хиляди години, а горчивата дума трае най-много до четири поколения. Колко повече се предпочита благата дума пред горчивата! – Защо? – Нейният капитал постоянно се увеличава. Всякога ще бъдеш здрав, с добри мисли и чувства. Като видиш някого, кажи: В този човек живее Бог, ще му говоря сладко.

Кажи си: Господи, много се радвам, че те срещнах в този човек. Отдавна не бях те виждал, светна ми пред очите! Ако кажеш на човека една лоша дума, четири поколения ще плащаш за нея. Това изисква новото учение. Не е ли по-добре да говорите добри думи? Ако добрите думи не траеха векове и хилядолетия, вие никога не бихте излезли от мочурлуците на този свят. Добре, че като си казал сто лоши думи, казал си и една добра, за да се балансират. Аз зная, че във всеки човек има нещо добро – това ме радва. Някой хваща едного с двата си пръста, а другиго – с двете си ръце. Първият затваря двете си очи, а вторият ги отваря и се радва на човека. Първият представя човешкия егоизъм, а вторият – Божественото в човека. Така ще познавате, кога се проявява егоизмът и кога – Бог. Няма да говориш на хората за това, но себе си ще познаваш. Значи, в човека има един търпелив и един нетърпелив. И вън от него има един търпелив, добър и един нетърпелив, лош. Двамата търпеливи – отвън и отвътре, както и нетърпеливите – отвън и отвътре, трябва да си подадат ръка за обща работа.

Помни: Като срещнеш човек, ти срещаш Господа. А това става, когато съзнанието ти е будно. – Кое съзнание? – Висшето, космическото съзнание, или съзнанието на духа и на душата. Тогава ти си готов да изпълниш Божията воля. Този е пътят, който води към щастието. Този е пътят, по който се уреждат работите във физическия, духовния и умствения свят. Този е пътят, по който хората ще се развиват правилно: певецът, музикантът, художникът постепенно ще се усъвършенстват. Всички ще бъдат здрави и весели, без никакви гърбици. За всичко, което виждаш около себе си, благодари. Кажи: Благодаря ти, Господи, че срещнах този човек. Благодаря ти, че видях този извор, тези мушици. Колко красив е изворът! Колко хубави са мушиците! Кацне една мушица на лицето ти,

благодари. Тя казва: Ида да те поздравя. Колко си хубав! И аз бих желала да бъда като тебе. Комар дойде отнякъде, кацне на носа ти и казва: Дойдох да си взема нещо от тебе. Ти го духнеш, и той отхвръква настрана. Веднага той пише, че човек го духнал, но добре направи, животът ми се преобрази. Някога го натиснеш и убиеш. Веднага комарските вестници пишат: Един човек убил комар. Какво ще направиш? Ще се опиташ да го съживиш. Така постъпвам аз. Като убия един комар, веднага се извинявам. Казвам му: Извини, не исках да те убия. Понеже си невъзпитан, реших да те помилвам, да ти предам нещо от себе си. Оказа се, че си много деликатен. Едва се докоснах до тебе и ти остана в ръцете ми. Ще те съживя, не се страхувай. Така се разговарям аз с комарите, за да има какво да кажа и на вас.

Възлюбете Господа в себе си! Той не е в лошите думи, които казвате. Той не е във вашето богатство, нито във вашето знание и сила. Той е във вашите хубави чувства, в желанието ви да служите. Ако всеки ден във вас се явява желание да служите, това е Господ. Той ви нашепва тихо: Служи и люби! Слушайте този глас, който ви говори и отвътре, и отвън. Дойде някой при вас, говори ви сладко – това е Господ. Слушайте Го! Не мисли, че ако говориш лоши, обидни думи, Бог говори в тебе. Казваш „бия, бич, биен“. Преведи тези думи. Какво означават на български, знаеш. Какво означава „bien“ на френски? На български бѝен означава едно нещо, на френски биѐн означава добре. Значи, ударението изменя съдържанието на думата. Някога кажеш една добра дума на едного, но той остава недоволен. Някога му кажеш една обидна дума, той е доволен, приятно му е да те слуша. Бащата казва на детето си: Моето пиленце, моето гълъбче! Ако му каже „моето шопарче“, става му неприятно. Какво означава думата „шопар“? Шоп-пар – шоп означава място за работа; пар – голям. Шопар означава голямо място за работа.

Освободете се от статическите неща. Една мисъл може да бъде лоша или добра, важно е, какво ударение има тя. Някога лошата мисъл има добри резултати. И обратно: добрата мисъл има лоши резултати. Езикът на различните народи показва промените, през които е минал човек. Един ден, когато мисълта на хората се уеднакви, те ще имат един общ език. Най-старият език е бил ватански. Българинът казва „вата“, т. е. памук, подплата на нещо. В песента „Аум“, думите „ом“ и „аум“ са ватански. Те са свещени думи, носят доброто в себе си. Пише се „аоум“, а някои го пишат „ом“. Ние казваме дом – същият корен. Ом е свещена сричка. Велика наука е да знаеш, как да произнасяш „аум“. Цяла школа трябва да минеш, за да се научиш правилно да произнасяш думите. Да разгледаме думата „зло“. Буквата „З“ отпред представя котва, отзад – отворена уста, готова за ядене. Вълкът върши престъпление, защото отваря устата си и изяжда овцата.

Ако не си отваряше устата, нямаше да върши престъпление. Злото е действие, което се върши безразборно, без оглед на другите. Когато правиш нещо, което е приятно само на тебе, това е зло; когато вършиш нещо, което е приятно и на другите, това е добро. Злото има предвид отделния човек; доброто има предвид всички хора, т. е. Цялото.

И тъй, чрез злото вършиш това, което е угодно на тебе; чрез доброто – което е угодно на другите, а чрез любовта – това, което е угодно на Бога. Казваш, че Бог приема молитвата ти. Една молитва е приета, когато има предвид Божията воля. Следователно, върши само това, което е благоприятно на Господа! Само тогава ще имаш добро разположение, мисълта ти ще бъде светла, чувствата ти – възвишени, благородни, а волята ти – силна, за да преодолява всички мъчнотии. Само така ще бъдеш здрав. Ако нямаш предвид Божията воля, законът на кармата ще дойде и ти ще се натъкнеш на големи противоречия. Векове ще минат, докато се справиш с тях. В Евангелието се разказва за онзи длъжник, който паднал пред нозете на господаря си и молил да му се прости дългът. Господарят му простил дълговете. И вашата карма може още днес да се ликвидира. – Как? – Чрез закона на любовта. – Това е закон без любов. Докато живееш в безлюбие, ще се раждаш и прераждаш. Щом дойде любовта, прераждането престава. Тогава ще влезеш в закона на вселяването.

Първото нещо: Не обезсърчавай себе си, не обезсърчавай ближния си. Не прави зло на никого. Злото има отношение към закона „не убивай!“ Живей по закона на любовта, но не от страх. Страхуваш се да кажеш няколко думи на човека, да не го обидиш. Ако не можеш да кажеш добра дума на човека, по-добре нищо не говори. Някой брат ви говори нещо, но като си замине, казвате: Много говори този брат! Не, кажи му: Добре говориш, братко. Изобилен, щедър човек си ти. А на онзи, който едва вади думите от устата си, кажи, че е умен. Който много говори, изгубва връзката в мисълта си, прилича на онзи, който му донесъл баница и мислил, че сам я направил. Нека благодари той на слънцето, на водата, на въздуха, на почвата, на житото, на овцата. Така поне постъпвам аз. Преди да ям баницата, благодаря на всички, които са взели участие и на онзи, който е направил баницата. Сега и на вас не искам да говоря много, защото зная, че вие сами ще се поправите. Поправяйте се, както и аз се поправям. Снощи направих една грешка. Имах малко сладко вино, което беше започнало да ферментира. Налях го в един буркан и го оставих отворен в един долап. След два-три дена усещам в стаята силна миризма на оцет. Търся причината. Намерих отворения буркан и си казах: Още в началото трябваше да пресипя виното в добре затворено шише. Прелях виното в шише. След това сипах гореща вода в буркана да го измия, но той се счупи на две. Водата беше много гореща. Ето де е грешката ми. От всяко нещо

излиза миризма – приятна или неприятна. Ако имате такава течност, сипете я в шише и го запушете добре. Всяка дума, добра или лоша, също има миризма. От добрата дума излиза ухание, аромат. Всеки ще опита миризмата на думите, с които си служи. Така ще опитате и силата си. Казано е: „С думите си ще се оправдаят.“ Аз казвам: От думите ти зависи да те обичат хората, или да не те обичат. Любовта се определя от думите на човека. Ако говориш сладко, тя ще дойде при тебе; ако думите ти са горчиви, тя ще те напусне.

Любов към Бога, любов към ближния, любов към себе си. Благодарност към Бога, благодарност към ближния, благодарност към себе си. Като направиш едно добро, благодари, че си го направил. Ако кажеш една блага дума, радвай се. Помислиш нещо хубаво, радвай се. Почувстваш нещо хубаво, радвай се. Написал си една хубава книга, пак се радвай. От тази книга ще се ползват и другите. Като работи твоят ум, с тебе заедно ще работят умовете и на другите хора. Добрата мисъл всякога се реализира. Знайте, че иде новото в света. – Трябва да се обичаме. – Радвайте се, че можете да се обичате. Важно е, как да се обичате.

Един момък се влюбил в една млада, красива мома. За да изпита любовта му, тя казала: Ще се оженя за тебе, ако ми донесеш сърцето на майка си, За да докаже любовта си към нея, той извадил сърцето на майка си, турил го в една кутия и тичешком ѝ го занесъл. По пътя той се спънал и паднал на земята. Сърцето трепнало и го попитало: Удари ли се, синко? – Това е любов. Майката не държи сметка за това, че синът ѝ я убил, но трепти за него, да не се удари. Тя всякога съжалява и помага.

Сега ще изтълкувам думите на момата. Тя искала да каже на своя възлюбен, че желае да види сърцето на майката, да го опита и да стане като нея. Момата виждала, че ѝ липсва нещо, затова искала да има по-близо сърцето на неговата майка, да я обикне. Тя искала да види, майка му ли е по-добра или той самият. И разбрала, че майката е по-добра от сина. Който съчинил този разказ, внесъл нещо жестоко в характера на момата. Не, момата разбрала, че майката на нейния възлюбен била умна, добра и мила жена.

Казано е в Писанието: „Сине мой, дай ми сърцето си.“ Значи, Бог иска сърцето на човека. Жесток ли е Той? Има ли нещо лошо в това, да дадеш сърцето си на Господа? Къде е сърцето ни днес? Щом обичаш, сърцето ти е в ръцете на Господа. Щом мразиш, сърцето ти е в ръцете на дявола. Щом служиш на Бога, сърцето ти е в твоите ръце. Това е диагнозата, която определя, в чии ръце е човешкото сърце.

Обичайте, за да бъде сърцето ви в ръцете на Господа.

Служете на Господа, за да бъде сърцето ви във вашите ръце. В това се крие силата на човека.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

13. Утринно Слово от Учителя, държано на
26 декември, 1937 г. София. – Изгрев.

1937_12_26 Имаше някой човек
неделна беседа

ИМАШЕ НЯКОЙ ЧЕЛОВЕК

„Отче наш“
„Ще се развеселя“
Ще прочета част от третата глава от евангелието на Йоана. „Имаше някой човек от фарисеите на име Никодим, началник юдейски.“
„Духът Божи“

Имаше някой човек от фарисеите, който се наричаше Никодим. В математиката има задачи с неизвестни, които трябва да се разрешат, за да станат известни. Ние живеем в един свят, който е колкото известен, толкова и неизвестен. Повидимому ние мислим, че разбираме света. Обаче в живота има всякога неща неразбрани. Когото и да попиташ, той мисли, че разбира живота, но в края на краищата той остава с впечатлението, че не е разбрал живота. Старият мисли, че има много знания, но в края на краищата и той умира с впечатлението, че не е разбрал работите.

Преди няколко време говорих за Шопен, роден в Полша, във Варшава, на 22 февруари 1809 година. Той е бил талантлив музикант, обаче някои го изкарват гений. Според моето мнение обаче той е бил първостепенен талант, който е писал дребни работи. Баща му бил французин, майка му била полячка. В 1829 г. той отива във Виена, а в 1831 г. тръгва за Лондон, но остава в Париж, дето се запознал с една госпожа писателка – Жорж Санд. След време обаче между тях става някакъв разрив, за което говорят неговите тъжни песни в живота му. Тази любовна драма в живота му се отразила на неговите тъжни песни. След това той заболял. Шопен бил силно поетическа натура със силно музикално въображение, но и със силно развити лични чувства. Той бил влюбчива натура и жените се влюбвали, привързвали се много към него. Навремето си много говорили за него. Той имал силно разработен музикален стил. Той имал голям изблик в чувствата си, но останало в него едно голямо неудовлетворение. Че имало нещо незадоволено в неговото сърце, се вижда от това, че той не мислел много дълбоко върху живота. Това не значи, че той имал лоши стремежи, но дълбоко вътре имало нещо незадоволено в него, вследствие на което даже и в най-веселите му песни имало някаква тъга. Тъгата прониква навсякъде в неговите песни. И наистина, когато французката и славянската кръв се смесят, те създават голямо различие. Преди всичко французите са стар народ, а славяните са млад народ.

Та понякога, когато старият дойде да живее с младия, той всякога става тъжен. И когато младият дойде да живее със стария, и той става тъжен, защото има нещо неразбрано в живота. Старият има съвсем други възгледи за живота и младият има съвсем други възгледи за живота. И единият е прав, и другият е прав. Както и да е, но има две течения в живота: едното е радостно, другото – тъжно. Тъжното, или скръбното, състояние произхожда винаги от сърцето, а не от ума на човека. Всичките нещастия в живота произхождат все от сърцето – значи има нещо неразбрано в него. И онзи, който скърби, и той не знае защо скърби. Изобщо хората нито в радостите си знаят защо се радват, нито в скърбите си знаят защо скърбят. Защото, ако майката би знаяла историята на своето дете, тя не би се радвала, когато то се ражда. Или ако тя би знаела какво може скръбта да ѝ донесе, тя не би скърбяла. Защото винаги в живота всяка една скръб се последва от една радост и обратно, всяка радост се последва от една скръб. Това е като закон, като правило в живота. Човек в първо време се радва, но после ще свърши със скръб. Той се ражда, но ще умре. Като се ражда детето, всички го посрещат с почести, с угощения, с радости и веселби. Майката го обвива в пелени, дава му ядене, хранят, учат го, но един ден този човек умира, погребват го, всички го изпращат със сълзи и плач. Като те занесат на гробищата, там ще се четат надгробни речи и ако си българин, ще те заровят, ще хвърлят малко пръст отгоре ти. Ако пък си англичанин или друг някой, ще има паметник, хубави надписи на гроба ти, венци и т.н. Сега, като ви говоря за Шопена, аз не искам да ви оставя тъжни впечатления, но казвам, че музиката на Шопен е за здрави хора. Който е здрав, не с разклатено здраве, и с издръжливи нерви, нека слуша музиката на Шопена. Който иска да се предпази от заболявания, той не трябва да слуша музиката на Шопена. Шопен не е за болни хора. Имаше някой человек. Человек е само онзи, който мисли, но не и който чувства. Онзи, който само чувства, той е животното, той не е човекът. Някой казва: „Аз тъй чувствам.“ Щом чувстваш, ти си животно. Щом мислиш, ти си човек. Следователно, който чувства и не мисли, той не е даже и животно, той е звяр. Това, което върши престъпления, то не е човекът, то е звярът. Звярът върши престъпления, а това, което мисли, то е човекът. Така трябва да се определят тези понятия. Що е човекът? Същество, което мисли право и не върши престъпления. Така познават човека на небето, или в онзи свят, между съществата, които мислят право и не вършат престъпления. Следователно всички онези, които мислят и не вършат престъпления, те са хора, човеци са те. Всички онези, които не мислят и вършат престъпления, те са или животни, или зверове. Под думата звяр аз разбирам същество, което не знае и не разбира защо му е даден животът. Всеки човек, който не разбира живота и не мисли, а счита, че само той, като е роден, има право да живее и използва всички блага, той е звяр. Той мисли, че всички други хора са родени да се мъчат. Всеки човек,

който разбира живота и иска всички да живеят, както и той живее, той мисли право. Той е човек. Този е идеалът, към който бъдещото поколение трябва да се стреми. Каквито и да са хората, те трябва да живеят. Мнозина разглеждат, че някои хора са светски, а други са религиозни. Това обаче не оправдава хората. Защо? Защото често религиозни хора вършат престъпления, а светски хора не вършат. Какво изисква набожността? Каква религия е тази, която върши престъпления? При това положение за религия не може да се говори. Под думата религиозни хора трябва да се разбират такива, които мислят, които вършат добро и които не правят престъпления. Това не са слабите хора, те са най-силните хора в света. Хора, които се видоизменят, т.е. не умират, за тях е бъдещият живот. Мнозина питат може ли човек да не умира. Може. Мислите ли, че гъсеницата, която излиза от своя пашкул, умира. Не, тя не умира, но тя е изхвръкнала. Нима мислите, че ако гъсеницата е престанала да живее като гъсеница, че тя е извън тялото си?

Сега няма да се спирам подробно върху този въпрос, защото има обширна наука, според която може да се познае кога човек е умрял и кога живее. Между живота и смъртта има едно разграничение. Аз определям смъртта и живота по следния начин. Смъртта е най-голямото ограничение, в което може да се постави едно разумно същество. Животът пък е най-голямата свобода, в която може да се постави човешкият ум. Следователно човек се намира между тези два полюса. Значи смъртта се определя като най-голямо ограничение. Това ограничение е необходимо за човека животно и за човека звяр. Човекът животно и човекът звяр ще минат през смъртта, през най-тънката цев, която съществува в живата природа. Тя е посаждане. Следователно, когато природата иска да се избави от такива типове, тя ги прекарва през най-тънката цев, дето и злото се спира. Когато злото дойде дотам, и то спира. Злото не може да мине от другата страна на тази цев, т.е. от другата страна на смъртта, защото от другата страна на смъртта, там е вече животът, животът на безсмъртието.
Какво се крие зад смъртта? Какво се крие, преди да е умрял човек? Ние знаем, че зад смъртта се крие животът на безсмъртието и който може да мине там, той оживява, но който не може да мине там, той остава в областта на промените, на ограниченията. Сега някой ще каже, че човек ще изчезне. Не изчезва човек. Нищо в света не изчезва. Въпросът не е в изчезването, но питам, какво се ползва, ако има много сетива и не може да ги упражнява. Ти имаш крака, ръце, но не си в състояние да ги движиш; имаш глава, но не можеш да мислиш; имаш очи, но не можеш да виждаш; имаш уши, но не можеш да слушаш – нищо не можеш да използваш. Какво те ползват тогава? Нищо не те ползва. Човек е само онова, което той може да тури в действие. Това е негативната мисъл. Под мисъл аз разбирам това, което е храна на човешката душа. Аз разглеждам душата в

съвсем друг смисъл от този, който обикновено разбират. Под думата душа аз разбирам най-възвишеното, най-благородното в света, видимото, което съществува в света. Умът пък е нещо невидимо, но единственото реално нещо за човека, това е неговият ум. Единственото безсмъртно нещо у човека, това е неговият ум. В смъртта чувствата на човека се прекратяват, и той не чувства вече. Той не чувства нещата като жив човек, но у него остават само известни впечатления от неговите желания, известна интензивност. Отвън този човек е пасивен, но може да се събуди. Отвън седи като един зародиш, пасивен е. Обаче, ако този умрелият човек го турите в едно тяло и дойде в съприкосновение с този жив човек, в него веднага ще се проявят известни инстинкти. След като грешният умре, той си остава пак същият. Ни най-малко смъртта не го е изменила. Той се изменя, когато мине само от другата страна на смъртта, а именно, в живота. Докато е в смъртта, той си е същият. Следователно, докато умът не дойде в човека и той не почне да мисли, той не може да се измени. Единственото нещо, което може да измени човешката натура, това е неговият ум.

Следователно умът е от нов произход, той отскоро е дошъл. Във времето на Мойсея, когато са писали тия неща, хората още не са ходили по своя ум. Какво нещо е умът, тайната на ума, това знаяха само египтяните, посветените. И Мойсей знаеше какво нещо е умът. Единствен той знаеше тайната за ума, а всички останали от израилския народ ходеха по своето сърце, по своите чувства. И Мойсей каза на израилския народ. В този ден Бог не ви даде един просветен ум, нито едно разумно сърце, да разбирате кои неща са постижими и кои са непостижими. И всички страдания на съвременните народи се дължат именно на стремежите на тяхното сърце. И всички французи, германци, китайци, японци и другите народи, всички имат желание да станат нещо велико, да направят знамения, но тези им желания не се дължат на ума. Това не е човекът, който мисли. Всички тия народи, които днес минават за културни, всички говорят за съвременната култура, за другите култури, но те не знаят в какво се различава нашата култура от другите култури. Като погледнете на всички ония култури на Персия, на Асирия, на Египет, които отдавна са изчезнали, обаче те са оставили своите недъзи и в съвременните народи. Техните недъзи и до днес съществуват като задачи за разрешение. Религиозните хора казват, че Господ ще оправи света. Думата Бог в български език няма глагол, от който да е произлязла, от което се вижда, че тя не е от български произход. Нашият Господ е английският Бог. Ние казваме: „Господи, Боже наш.“ Бог има два принципа. Бог и Господ. И в двата принципа се крият две различни идеи. Господ е нещо, което съдържа в себе си любовта. Бог е онова, което съдържа в себе си мъдростта. Това са два принципа. Единият носи абсолютната любов в себе си, а другият носи абсолютната мъдрост в

себе си. И двете се съединяват в едно и дават абсолютното понятие.

Сега хората застават и казват: „Няма Господ в света, няма никакъв Бог в света.“ Всеки, който отрича Бога в себе си, той е безумен. И животните нямат никакъв Бог, и те не вярват в Бога. Те вярват в човека, който ги впряга и ги бие. Като видят това божество, те бягат от него. Единственият Господ за животните, това е човекът. Но какво понятие имат те за своето божество? Те казват: „Да те пази Господ от това божество. То знае само да те вряга, да те гони, да те бие.“ Ужасно е това божество за животните. Та понякога и ние имаме такова понятие за Бога – като за същество, което само измъчва хората. То е друг въпрос вече. За да разбере човек дали има Господ, или няма, той трябва да има ум. Умът съдържа всичко в себе си. Той е безсмъртно начало. Това е човекът, който мисли. Ние отричаме Бога по единствената причина на нашето сърце. Всякога, когато ние се огорчим от нещо, ние сме готови да се нахвърляме върху нашите приятели, върху нашите братя и сестри, върху нашите майки и бащи, че били несправедливи спрямо нас, че не се отнесли спрямо нас както трябва. Ние идваме в света с големи претенции. И интересното е, че всеки, който страда, казва: „Защо ме е оставил Господ да страдам? Все аз ли трябва да страдам? Защо ме е оставил Господ без пари, без къща, куц, сляп? Защо ме е оставил така на произвола на съдбата?“
Разправят за един български овчар, някъде от Котленско – имал в сегашна румънска Добруджа около две хиляди овце. Той един ден си казал: „Де е Господ? Никакъв Господ няма в света.“ Изважда пищова си и започва: дан, дан, дан, иска да улучи Господа, да го гръмне. На другия ден се явява някаква болест между овцете му и всички до една измрели. Той изкопава един голям трап и там заравя всички измрели овце. След това напуща България и забягва някъде по чужбина. Десет години прекарал в чужбина, и пак се върнал в дома си, в родното си село. Селяните го запитали: „Умери ли най-после Бога?“ Казвам, това са детински схващания.

Питам, какво може да има Бог спрямо нас, щом той е създал целия свят. Той е създал цялата Вселена с един замах. Велик е Бог. Питам тогава, какво може да го подбужда да измъчва хората. Ако Бог има същите слабости като човека, тогава той никакъв Бог не е. Какви психологически причини ще заставят Бога да измъчва човека? Какво ще му допринесе това? Смешна работа е тази. Казва някой: „Мъчи ме Господ.“ Не, Господ не мъчи никого. Хората едни други се мъчат и след това хвърлят всички свои погрешки на Господа. С това аз не защитавам тази идея, защото тя не се нуждае от защита, но казвам – всички учени хора не вярват в Бога. Каквото и да им се говори, те все не вярват. И религиозните хора не вярват в Бога. Неверието, съмнението, като че е наследено у хората. И макар религиозните хора да се молят на Бога по три пъти на ден, но те се молят по навик само. И за тях

Бог не съществува. Щом религиозният човек се постави на някакъв изпит, той вече не може да издържи изпита си. Ако човек издържи изпита си докрай, тогава той остава верен на идеята си.

Какво нещо е вярата в Господа? Като те поставят и на най-големите изпитания, ти да не реагираш, да не искаш да умираш. И днес всички се чудят на мъчениците защо те не са реагирали. Че кой не може да убие няколко души? Днес всеки може да убие един, двама, трима, четирима и десетина души даже, но какво ще се ползва от това, когато и те, и той ще умрат в края на краищата. Нищо не се допринася. Затова именно умните хора са дошли до заключението: не отговаряй на безверието с безверие; не отговаряй на омразата с омраза; не отговаряй на неправдата с неправда; не отговаряй на насилието с насилие. Някой казва: „Ами не трябва ли да се браним?“ Има начин за бранене. Днес например, когато хората искат да се запазят от известни болести, те впръскват в кръвта си известен серум против тази болест. Съществуват известни версии, които поддържат този начин на предпазване от болести. Така именно ваксинират малките деца против шарка, особено във времето на епидемия. Вие може да разгледате теориите на учените хора, да видите какви са техните заключения по въпроса за болестите.

Казвам, и без ваксиниране може да се посрещне всякаква болест. Ако човек има абсолютно чиста кръв, без никакви чужди примеси, каквито и микроби да влязат в нея, те ще умрат, не могат там да се развиват. Когато един микроб влезе в една такава чиста кръв, той ще обиколи тук-там, ще ходи на едно и на друго място и като не намери храна, той ще умре от глад. В тялото на човека има цяла система на предпазване. Там има полиция, има обществена безопасност, има червена армия. В тялото на човека има скорострелни оръдия, картечници, пушки, саби, топове, а освен това те разполагат и със задушливи газове. Те имат ред предпазителни средства. Когато някой човек заболее от глава, веднага червените клетки обявяват война, те се поставят неприятелски спрямо всеки отвън дошъл гост ненавреме и ненамясто.

Днес всеки човек си има свои възгледи за живота, всеки си има свои понятия за нещата, свои традиции. Например едно време хората са вярвали в идолите, те са имали известни традиции, които никой не е смеел да наруши. И всеки човек, който не се кланял на идолите, го подлагали на наказания. Имаме такъв пример за трите момци евреи, които не искали да се поклонят на онзи идол, който вавилонският цар направил, вследствие на което ги хвърлили в огнената пещ. Като ги запитали защо не искат да се поклонят на този идол, те казали: „Ние вярваме в нашия Бог, един Бог само признаваме и на други богове не се кланяме. Нашият Бог е в сила да

ни избави. Пък и да не ни избави, ние пак няма да се поклоним на идола. Ние не сме дошли на земята, да се кланяме на идоли. Ние сме дошли на земята да се кланяме на Единия Бог и да служим на човечеството.“

Сега всички хора на земята все са дошли отнякъде, но няма какво да доказвам това нещо. Има някои хора, които знаят отде са дошли. Христос например казваше на учениците си: „Както аз не съм от този свят, така и вие не сте от този свят. Моето царство не е от този свят. Ако аз бях от този свят, моите слуги щяха да се състезават с вас по правилата на този свят, по законите, които вие имате, но затова аз съм готов да претърпя всичките мъчнотии и страдания.“

Сега да се върнем към онова, което е реално. Нито един от вас не иска да страда. Всички искате да бъдете радостни, да бъдете весели, а при това не може да бъдете здрави и весели. Защо? Има един начин, по който човек всякога може да бъде радостен и весел. Ако вие имате прозорци на стаята си и всяка сутрин изчиствате праха от тях, тогава светлината и топлината ще могат да влизат в стаята ви много правилно. Но ако вие занемарите прозорците си, тогава ще кажете: „Коя е причината, че светлината не влиза толкова много, както това ставаше едно време?“ Причината за това е, че вашият ум не работи. Понякога нашите прозорци на съзнанието са запрашени. Има един сърдечен прах, вследствие на което токовете, силите на живота не прииждат. В човека постоянно трябва да прииждa нещо от външния свят. Следователно умът е онази велика сила в природата, която възприема силите и ги обработва в себе си, при което част от тях задържа в своя живот, а останалите изпраща навън. Между природата и човека има отношения, които трябва да бъдат правилни. Човек е работник на живата природа. Дали това хората съзнават, или не, дали вярват, или не, то е безразлично.

Едно трябва да знаете всички. Даже и най-лошите хора природата ги е впрегнала да работят заради нея. Понякога вие се чудите как Господ търпи лошите хора на земята. Те работят за него. Вие как търпите фабриките, леярниците или работилниците около домовете ви и в градовете ви? Търпите ги, защото, макар и те да развалят въздуха, макар и да го опрашясват, но те изкарват нещо заради вас. Те работят изключително за вас. Сегашният живот се е скъсил по причина на фабриките, на праха, който се гълта, но въпреки това ние ги търпим, защото те работят за нас. Въздухът щеше да бъде много по-чист, ако всички фабрики и работилници се осветяваха и отопляваха с електричество. Но да оставим този въпрос настрана. В това отношение хората имат лоши мисли и чувства, наслоени са у тях, вследствие на което те мразят тези фабрики, които, освен че нищо не изкарват, но отделят от себе си един постоянен

дим. Например някой човек казва, че е намислил да се самоубие. Не, човек не може да намисли да се самоубие. Само човешкото сърце е в сила да направи това нещо. Когато човек се самоубива, това е неговото сърце, което постоянно му нашепва, че животът се свършва тук, на земята, че той няма никакъв смисъл и т.н. Ако човек сам не се самоубие, смъртта ще дойде по един естествен начин.

Природата е предпочела смъртта за страдащите хора. Тя е внесла смъртта като едно средство да освободи хората от робство. И действително смъртта освобождава хората от робство по най-правилен път, по естествен начин. Когато човек умира преждевременно, тя го е турила в рамките на онези условия, да се освободи от ограниченията и да живее свободно. За да проверите това нещо, трябва цяла една статистика от хиляди примери на хилядите години. После трябва да ви се покажат свидетелствата на същества, които са ходили на онзи свят и са се върнали. Има хора, които разправят какво има в онзи свят. Има същества и в другите светове, на които трябва да се доказва, че съществуват хора на Земята. Тези същества са много учени, но мъчно може да им се докаже, че има живот и на Земята. Те даже и не подозират това нещо и трябва да им се представят ред примери, ред доказателства, а някога сами трябва да дойдат на Земята, да проверят тази истина. По някой път от невидимия свят вземат някои екземпляри от Земята и ги занасят при съществата от невидимия свят, за да ги убедят в съществуването на хората. И всички хора, които умират, умират по причина на това, че съществата от невидимия свят, за да се уверят, че живеят хора на Земята, ги вадят оттам с въдици и като се уверят в истинността на този факт, те отново ги връщат на Земята. Хората не могат да водят един правилен, редовен живот между съществата на невидимия свят, затова ги връщат обратно на Земята.

Със смъртта човек не еволюира. Смъртта, това е един прелом на еволюцията и следователно, за да почне човек отново да еволюира, той трябва отново да се роди на земята и да започне оттам, отдето е прекъснал. Де е отишла водата от стомната, като се е обърнала тя и разсипала? Де е отишла стомната, като е паднала на земята и се е разчупила? Грънчарят трябва отново да направи каша, която да работи, да създаде отново една стомна, която пак да функционира. Мнозина мислят, че като отидат на онзи свят, те ще почнат отново да се развиват. Не, това е тяхно мнение. Като умре човек, той не еволюира, но като мине в другия свят, тогава той еволюира. Ако отидете в онзи свят, вие ще видите, че той представлява продължение на този.
Засега хората имат пет чувства, но ако у тях се развие шестото чувство, те ще видят много нови неща. Те ще видят земята много по-широка, отколкото е сега, а на небето ще видят повече звезди, отколкото сега

виждат. Вие казвате, че земята е много голяма. Не, тя е много по-голяма, вие даже и милионната част не виждате. Никой от вас не може да обхване земята с всичките населени и ненаселени места. Само един първостепенен гениален човек може да обхване земята в нейната естествена големина. А при това положение, при което днес хората се намират, те не могат да я обхванат в нейните истински размери. И след това един философ ще дойде да пише, че няма задгробен живот. Значи този човек, който отива едва на 50–60 километра разстояние, със своя ум детински ще вземе да доказва на хората, че всичко било празна работа. Ами че учените хора доказват, че ако разглеждаш една капка вода, в нея ще видиш милиони същества, но тя трябва да се постави под микроскоп. Ако не я гледаш под микроскоп, нищо не виждаш, обаче гледаш ли я под микроскоп, ще видиш цял свят, милиони същества се движат и всяко от тях върши своята работа. Какво правят тези същества там? И тези същества мислят, борят се, всички се избиват помежду си – все за храна. Между тях съществува голяма борба за живот. Каквото съществува между хората, съществува и между тия малки същества, между микробите.

Сега аз не искам да вляза в стълкновение с вашите вярвания. Вие ще кажете: „Не сме ли толкова достойни? Не сме ли напреднали?“ или „Не обичаме ли Господа? Не вярваме ли в него?“ и т.н. Аз вярвам, че сте напреднали, вярвам, че имате опитности, че обичате Бога, но казвам, днешното слънце няма да ни топли и за утре. След днешния ден ще настане една фаза на потъмняване и трябва да се минат най-малко 12 часа, докато се възстанови първото положение. Вярването в Бога показва само присъствието на нашия ум, но когато ти почнеш да живееш, да функционираш според законите на своя ум, тогава ще почнеш да служиш на Бога. Според мене думата Бог не е толкова съдържателна. Най-силната, най-съдържателната дума днес за всички народи е думата ум. Индусите имат думата ум, или ом, която считат като свещена дума и само посветените я произнасят по няколко пъти на ден. Българите са нарекли своя ум със същата дума, но тя е най-силната дума, която днес, в днешни времена съществува. Ако хората биха разбрали само какво нещо е тази дума, какво нещо е умът, цялата култура щеше да се измени. Като произнесеш тази дума както трябва, тя произвежда светлина в човека.

Един американец разправял своята опитност пред цяло едно събрание за ефекта, който произвело в него явяването на ума. Той казал: „До 30-ата си годишна възраст аз живях един неопределен живот, люшках се натук и натам.“ Един ден обаче изгряла в него мисълта, че той има ум, не толкова сърце, но ум има. „Веднага аз забелязах в себе си, като че целият ми живот се измени и в мене настана голяма радост. Нещо красиво се събуди в мене и мъчнотиите, които до това време не можех да разрешавам, сега ги

разрешавам с радост, защото разбрах, че имам ум.“ А сега хората чакат да дойде отнякъде някой ангел или някой учител, или Духът Божи да ги спаси. Когато един велик учител дойде в света, той ще запали свещите на хората, ще събуди техния ум и ще ги застави да мислят. Щом всички умове се запалят и се съединят в едно, това е учителят в света. Когато всеки човек каже в себе си: „Долу всички престъпления, долу убийствата!“ – това е умът. Когато хората съзнаят пороците си и кажат: „Долу всички пороци!“ – това е умът.

По какво се познават пороците? Когато един порок дойде в човека, той всякога ще даде малко, ще вземе много. Какво те ползва един човек, като дойде при тебе и каже, че те обича? Когато един човек отхранва едно агънце, милва го, целува го и дойде някой и му каже: „Продаваш ли това агне?“ и той отговори, че го продава, любов ли е това? И тия, които ще купят агънцето, ще го заколят, ще го опекат и после ще кажат: „Слава Богу, хубаво се нахранихме, вкусно беше това агънце.“ Питам, любов ли е това? Питам, какво се ползва агънцето от тази любов? Или какво се ползвам аз от тази любов, в която хората могат да ме принесат жертвоприношение? Едно време хората принасяха жертви. Казано е в Писанието: „Имаше някой человек на име Никодим, който каза на Христа какво да сторя, за да наследя живот вечен?“ Христос му каза: „Ако се не роди човек изново, няма да влезе в Царството Божие.“

Аз пък казвам, ако у вас не се роди умът, да почнете да работите, вие не можете да влезете в Царството Божие. Това значи, ако не се родите от дух и вода или ако вашият ум не почне да функционира на мястото на вашето сърце, и после ако умът ви не почне да функционира заедно с вашето сърце, вие не можете да влезете в Царството Божие. Защото само умът е в състояние да видоизмени противоречията на сърцето. Умът и сърцето представят две течения. Сърцето е гъстото течение, а умът е по-рядкото течение. Умът е артериалната кръв, а сърцето е венозната кръв. Що е сърцето? Това е венозната кръв, която отива да се пречисти. Ако венозната кръв не се пречисти в свещения огън на ума, тя не може да влезе на определеното си място. При това пречистване именно става и кръвообращението. При пречистването на кръвта работят най-разумни, най-интелигентни същества. И ако ние, хората, не грешим, те щяха да ни покажат пътя за безсмъртието. Те щяха да ни покажат по какъв начин можем да изхвърлим нечистотията от своята кръв. Вие не може да си представите какво нещо внася съмнението или подозрението в човешкия организъм. Вземете например мъж, който подозира жена си, или жена, която подозира мъжа си; вземете слуга, който подозира господаря си, или господар, който подозира слугата си; или пък учител, който подозира ученика си, или ученик, който подозира учителя си. Няма по-страшно нещо от подозрението. Дето и да отидете, на който и ъгъл да спрете, навсякъде ще видите детектив, който следи. Той винаги ще ти каже: „Дай

си личната карта.“ Ако не му дадеш личната си карта, той не ти вярва. Днес хората вярват на личната карта повече, отколкото на личността на човека. Това са хората, които не разбират. Дойде някой при вас и веднага ви представи свидетелството си, че е член на еди-коя си църква, и всички вярват в него. Това е глупава работа. Той трябва да носи свидетелството си на своя мозък, на своя ум.

Ако умът на човека е събуден, той има написани вече първите букви от божествената азбука. Който е добил ума, той мяза на човек, който знае де са скрити всичките богатства. Той знае де може да се получи най-хубавото жито, най-хубавата царевица, най-хубавите ябълки и круши. Не само това, но човекът на ума знае де се намира еликсирът на живота. Аз исках да направя едно добро на българите, да им покажа как да намерят еликсира на живота, но сега вече нищо няма да им дам. По-рано бях доста снизходителен към тях, бях готов да им покажа еликсира на живота, затова им говорих за слънцето, за посрещането на слънцето, но те дигнаха от това цял въпрос и затова да правят каквото искат – повече не се интересувам от тях. Аз употребих цели 12 години да изследвам българската глава, но я намерих много дебела. В дебелата глава няма много ум. Това не е за докачение, то е един факт. Аз исках да напиша нещо за българите, от което и те да се ползват, но като намерих колко е дебела българската глава, отказах се, това ще си остане за мене. И затова колкото научни данни съм събрал, аз ще ги взема за себе си, ще ги дам на някои посветени, те да ги използват. Понеже българинът не иска да възприеме, затова още 2000 години ще траска главата си, докато узрее. Светът не е така неразумен, както хората си го представят. Българите си въобразяват нещата. Не, няма въображение в света. Преди всичко аз виждам нещата, както никой не ги вижда. Аз съм голям реалист, аз виждам нещата ясно. И аз зная за всеки даден случай това, което е добро за мене. Ако това, което зная аз, е добро за мене, то е добро и за другите. Всяко нещо, което опитвам и виждам, че е добро за мене, то е добро и за другите хора. Ако ти вървиш по този път, и ти ще имаш същите резултати.

Казвам, като вървите по този път, всеки един от вас може да направи една проверка. Аз не искам да ви убеждавам в нищо. Какво ще се ползвам от една реалност, която не съществува. Например някои от вас не вярват в Бога. Какво ще се ползват от това, ако ви убеждавам, че съществува някакъв Бог? Не че не мога да ви убедя. Мога да ви убедя. Досега няма нито едно изключение, в което да не съм убедил някого в съществуването на Бога, но аз считам това за губене на време. И без да доказвам това нещо, всеки пак ще дойде до това убеждение. Досега аз съм направил само един опит да убедя едного в съществуването на Бога. Ще ви приведа този пример, ще видите как аз убедих този човек. Сега той е в другия свят. Той

беше един от прочутите адвокати във Варна. Той не вярваше в нищо и не искаше да спори по въпроса за съществуването на Бога. Казвам му: „Няма какво да спорим сега няма ли Господ, или има. Няма какво и да ти доказвам това нещо. Ти ще вярваш в това, в което сам си се убедил, а аз ще вярвам в това, в което аз съм се убедил. Обаче, ако косвено ти докажа, че съществува един свят вън от този, който виждаш, този външен свят зависи именно от този, който ти не виждаш и не признаваш. На основание на този закон аз ще ти предскажа точно това, което ще ти се случи. Ето запиши си сега: „След пет години точно, еди-коя си година, в този и този ден в тебе ще стане един преврат и ти ще започнеш да вярваш в това, което днес отричаш. Твоите възгледи коренно ще се изменят и ти на всеослушание ще изповядаш своите възгледи.“ Той каза: „Това значи да бъде човек луд.“ „Да, ти си запиши това и ако не стане, тогава аз съм луд, а ти си с ума си; ако пък стане, тогава ти ще бъдеш луд, а аз с ума си.“ След три години той се оженва и му се ражда едно момиченце. Той ходил в разни дружества и една вечер отишъл на едно заседание. В това време жена му искала да направи нещо. Запалила лампата, но по невнимание лампата се обърнала, паднала на земята, заляла роклята на жената, която веднага се запалила. Докато успее да се изгаси, цяла пламнала и изгоряла. Това стана точно пет години, откакто бяхме се срещнали. Тогава той писа на гроба на жена си, която много обичаше: „Ти стана жертва за мене, защото сега аз повярвах в това, в което по-рано не вярвах.“ След това той ме срещна и първата му дума беше: „Ти си прав. Стана точно така, както ми беше предсказал. Аз повярвах в Бога. Повярвах аз, но жена ми отиде.“ Да, жената влезе в него, затова той повярва. Наскоро след това за новите му убеждения го извадиха от служба, понеже го считаха за ретроград. Чудно нещо.

Ако някой човек влезе в един свят между святи хора, които виждат много повече от тях, които са слепи, трябва ли да не им се вярва? Тия хора виждат, те имат нещо повече от другите. Например аз ходя като вас, гледам като вас, но виждам нещо повече от вас. Вие не виждате това, което аз виждам. Та у всеки човек има едно шесто чувство, което, като се развие, то ще внесе в него нещо повече, отколкото у другите хора. То ще премахне страданията у човека. Това силното, което може да премахне страданията у човека не само за един момент, но за през целия му живот, това е новото положение, това е зрението, или това е още тъй нареченият ум, който ще дойде да се прояви. Той е в сила да премахне всички мъчнотии. И ако вие знаете, че някъде има заровени богатства, той ще дойде да ги разкопае. Вие ще си вземете колкото пари ви трябват и с тях ще си поправите къщата, ще си платите дълговете и ще помогнете на бедните. И ако някой заболее, ще можете да се лекувате.

Питам, в какво седи истинското знание? Ако болният извика един виден лекар да го лекува, трябва ли лекарят да се облече с най-хубавите си дрехи, да обуе най-хубавите си обуща, да си тури най-новата шапка и да пита болния дали го харесва. Болният веднага ще му каже: „Господин лекаре, аз не се интересувам нито от твоите нови дрехи, нито от твоята шапка или обуща, аз се интересувам от знанието, което имаш и с което можеш да ми помогнеш.“ Ако лекарят изпълни задачата си както трябва, тогава ето какво ще стане. Болният е милионер и затова, като се излекува, в знак на благодарност той ще даде на лекаря около половин милион долара, които ще бъдат достатъчни, за да уреди той работите си, защото лекарят има знание, вещина, но той е беден. Тъй щото парите ще му дойдат точно намясто. Следователно, когато ти се яви умът, той няма да те пита дали ме харесваш с дрехите и с новата ми шапка, но ще ти даде цяр за твоята болест. Затова пък ти на своя лекар ще повериш всичко, каквото имаш. Това е, което Христос е разбрал – да се отречеш от себе си и да повериш всичко на своя ум. Това е, което религиозните казват – да повери човек съдбата си на духа си, който го ръководи. Тъй щото да повериш всичко не на своята съдба, но на своя ум, който е божествен. Това е, което може да ни спаси. Човек ще повери съдбата си не на своето сърце, но на божествения ум в себе си.

Та казвам, има един човек у нас, когото ние не познаваме. Този човек е наречен мълчаливият. В окултната наука поддържат, че човек има едно място, дето този мълчаливият живее. Между веждите на човека има една малка празнина, в която нищо не може да влезе, и човек се задоволява да живее в това малко кюшенце, в тази малка дупчица. Този духовен, мълчалив човек влиза в това малко кюшенце и оттам през очите на човека наблюдава какво той върши. Този човек наричат мълчаливия наблюдател на живота. Човек на сърцето само въздиша, обикаля нагоре-надолу и само казва: „Няма ли кой да ме избави от това положение?“ Мълчаливият казва: „Има.“ „Къде е той?“ Мълчаливият пак си мълчи. Човекът на сърцето пак казва: „Дотегна ми вече сиромашията. Няма ли някой да ме избави от нея.“ „Има.“ „Де е той?“ Пак мълчание. Този мълчалив наблюдател е влязъл в човека вътре, в една малка дупчица и само мълчи и наблюдава като едно косерче. Ако кажеш на човека, че спасението му е вътре в него, между веждите, в една малка дупчица, те ще почнат да се смеят. Този човек е умен, той седи в това кюшенце и оттам с помощта на радиото си постоянно препраща и изпраща новини, съобщава за човека как прогресира и какво върши.

Имаше някой си человек. Някой казва: „Аз съм този.“ Питам, ако ти си човекът, кажи ми, ще умираш ли? Тогава ти не си човекът. Аз наричам човек онзи, който мисли и който не умира. Значи човекът животно или по-

право животното човек ще умре, а онзи човек на бъдещето, човекът в зародиш, който има безсмъртието, той е истинският човек. Всички хора на миналите векове са поддържали чувствата. Чувствата трябва да се поддържат като основа, като основа, върху която умът трябва тепърва да дойде и да работи. Христос казва: „Когато Духът на Истината дойде, той ще ви научи и припомни всичко.“ Или казано е в Писанието: „У когото няма Дух Христов.“ Христос подразбира под духа най-силното в човека. Това е неговият ум, който ще научи човека на всичко.

Казвам, сега трябва да се изучава човешкият организъм, човешката кръв, човешкият нос, очи, уши и цялата структура – как е построен изобщо човекът. Трябва да се изучава човешкото лице, брада, ръка, трябва да се изучава долната и горната страна на ръката, като две страни на Битието. С горната страна на ръката вие може да знаете само едната страна на живота, а от долната страна на ръката вие ще знаете само отрицателната страна. Даже и хиромантиците, като четат по ръката, от едната страна на ръката се четат наследените черти, а от другата страна се чете онова, което човек е придобил в живота си. Но има известни неща, които хиромантиците не могат да четат. Има известни черти, известни линии по ръката, които хиромантиците не знаят как да съпоставят. Едва сега са започнали да ги разпознават. Онези пък, които се занимават с изучаване престъпните типове, като Ломброзо, който е правил ред наблюдения върху такива отрицателни типове, те са забелязали, че у такива хора главата при ушите е широка, а горе – тясна. Това показва, че при широката част, дето се намират разрушителните способности у тия хора, се складирва повече енергия, която те изразходват по един неправилен начин. Ако тази енергия не се използва правилно, такъв човек е в състояние да убие някого. Тази енергия произвежда големи експлозии в човека. Трябва по някакъв начин тази енергия да се изразходва, и тогава в този човек може да стане един вътрешен преврат.

Сега в окултната наука другояче се обясняват нещата. Как може например да се обясни научно въпросът за възпитанието на децата? Майките трябва да знаят как да възпитават децата си. Това трябва да се учи в училищата. Например майката трябва да знае как и де трябва да прекара ръката си върху детето – дали отпред на главата, или отзад на главата му. Според това дали намясто, или ненамясто майката прекарва ръката си върху главата на детето, това може да се отрази благоприятно върху него или пък да създаде в него цял такъв катаклизъм. Майката оставя детето си на бабата и тя го бута по главата, дето ѝ попадне и както намери. Все бабите се заемат с тези работи, да оправят главата на детето. Но виждаме в края на краищата какво излиза от това бутане. Главата на детето остава все неоправена. Питам, защо се женят бащата или майката, като не знаят как

да бутат главите на децата си? Отлична работа е жененето, но като се роди детето, нито майката, нито бащата знаят как да бутнат главата му. Тогава защо се женят те? Някога майката взема детето, подхвърля го нагоре и го бутне по задницата. Така правят съвременните майки. Не, не бутайте детето по задницата. С това вие създавате много лош импулс в детето. Тази част от животинската част в човека и тя трябва да се бута най-после. Аз съм наблюдавал, че майките се занимават най-много със задницата на детето си. Сега, като наблюдавам какво са писали всички педагози, писали са много хубави работи, но де е този добър свят? Хората се женят, но не по Бога, вследствие се създават деца, каквито те не искат. Коя е причината за това? Аз зная коя е причината. Майките не знаят как да къпят децата си. Те ги къпят както не трябва. Те не знаят как и де да ги пипат и след като ги пипат както им падне, те ги развалят. Когато имам време, ще отворя един курс, в който ще преподавам на майките как да къпят децата си и как и де да ги пипат по главите, за да станат както трябва, а вие може да се посмеете малко, но ще имате резултат. Всяка майка ще плати по 10 хиляди лева за този курс. Ако има резултат, ще взема парите им, ако няма никакъв резултат, ще им върна парите. До това време ще държа парите в банката и ако имат резултат, ще взема тия пари с лихвите им.
Засега още ви давам всичко даром, понеже нищо още съществено не съм ви дал. Сега само ви забавлявам. Обаче ония от вас, които са умни, те ще работят и ще правят своите изводи, ще придобият много нещо. Сега, като говоря така, мнозина се спират и гледат де не съм направил мостове. Че аз не искам да направя всичките мостове изведнъж. Аз ходя само да видя де хората не са направили мостове. Мене мостове не ми трябват. Когато аз дойда до една река и видя, че тя няма мостове, тогава аз прилагам един от своите методи за преминаването ѝ. Аз не се нуждая от мостове. Защо? Защото или прехвръквам над реката, или пък гледам да не види някой, и тогава прескачам от единия бряг на другия без мост. Който мине след мене, той нека чака да направят мост, и тогава да мине. Или друго нещо правя. Като видя, че наоколо ми няма никой, тогава аз изваждам от джоба си една гумена лодка на тежина два килограма минимум и влизам с нея във водата. Като премина на другия край, пак свивам лодката, прибирам я в джоба си и продължавам нататък пътя. Казвате: „Как премина реката? Да не си прехвръкнал някак?"

Казвам, обективният ум е в сила да ни прекара през всички мъчнотии, да ни покаже един изходен път. Съвременните хора вървят по един съвсем крив път. И богатите хора вървят по един крив път, и сиромасите вървят по един крив път. Аз зная какво ще стане в края на краищата. На богатите ще пукнат главите, ще има много ръце и крака на богати счупени, ще има много къщи на богати изгорени, но и бедните няма да бъдат по-добре. И в края на краищата кой ял и кой пил, не се знае, все някой ще плаща.

Българите в 1912 и 1914 година се биха, но и досега плащат. И французите се биха, и англичаните се биха, и русите се биха, и цяла Европа се би, но спечелиха ли нещо. Нищо не спечелиха. Някой ще каже, че все е било за полза. Съгласен съм, за полза е било, но този въпрос имаше и друго разрешение. Хората можеха да разрешат тия въпроси и по друг начин. Сега ще дойде друга една война, и хората пак ще поумнеят. Възможно е тази война да се избегне, но ако хората вървят и в бъдеще така, както и сега, войната ще стане и страданията ще се увеличат. Това показва, че човешкото сърце работи, личните чувства действат. Съвременните хора живеят в задната част на главата си, а не в предната част. Великите хора не се интересуват от положението на българина. Но и българинът да е на тяхно място, и той не би се интересувал от тях. Вие ще кажете тогава: „Защо Господ е създал света така?“ Но в света ще стане една промяна, няма да ви кажа кога.

Когато тази промяна стане, вие сами ще я видите. Тази промяна ще стане внезапно. Хората ще заспят и като се събудят, те ще видят, че не са такива, каквито са били. Всички ще намерят, че са олекнали. Тогава страданията ще изчезнат и ще разберат това, което сега ви говоря. Вие ще станете спокойни и тихи. Лицето на цялата земя ще се измени. Това ще бъде присъствието на човешкия ум. И тогава всеки човек в лицето на своя брат ще види брата си, ще види човека. Във всеки човек ще виждаме божественото начало, което гори в него. Това начало, както и стремежите на всички хора, ще бъдат едни и същи. И тогава ще се даде възможност на всички талантливи хора, писатели, поети, музиканти, художници, всички да се проявят. Днес не им се дава тази възможност, никой не им влиза в положението. Никой не влиза и в положението на една майка. Какви преживявания има майката със своите синове и дъщери! Никой не влиза в положението на един баща, който има 4–5 дъщери за женене. Това е едно благо за него, но същевременно никой не вижда и каква съблазън, какво крушение, какво падение изживява той с тях. Аз виждам положението на онази майка, която има един син, който тръгва по крив път, и от нейните мечти и надежди нищо не остава – всичко пред нея се руши, пропада. Дойде дъщерята при майка си и започва да ѝ казва: „Колко си глупава, колко си невежа, нищо не разбираш. Защо си ме родила?“ Майката мълчи, въздъхне и си каже: „Да, по-добре е да не бях я раждала, но родих я вече. Глупава бях, че направих това нещо.“

Е, днес ние се хвалим с някаква цивилизация. Питам, де е почитанието на мъжа към жената? Погледнете, днес в цялата културна Европа зачита ли се жената? Ами мъжът зачетен ли е днес? Посетете всички съвременни фабрики и вижте какво е положението на работника там? Зачетен ли е там

мъжът? Де е човещината? При това ние минаваме за културни християнски народи, вярваме в Бога, в Христа, проповядваме това-онова, но де е нашето съзнание? Казваме, този е еретик, онзи е безбожник, да се преследват. Ние гледаме престъпленията, които се вършат пред нас, и казваме: „Ще се разреши животът.“ Гледаме с усмивка на всичко, което става днес. Има наистина едно разрешение на въпросите в живота, но то не е това, което проявяват днес. Умният човек ще разреши мъчнотиите, и то по следния начин. Как?

Един човек, който има този свещен ум в себе си, влиза в едно семейство и какво вижда? Всички седят, вкаменили се от студ, не могат и не знаят как да се стоплят. Той вижда, че те имат дърва, имат кибрити, всичко имат, но не знаят как да си запалят огъня. Той им казва: „Излезте сега всички навън.“ Той ги изпъжда вън и затваря след тях вратата. Той изважда клечка кибрит, драсва клечката, запалва огъня и след 15 минути той се разгаря. Вика ги всички, казва им: „Елате сега в стаята.“ Те влизат, нареждат се около огъня и казват: „Сега е много хубаво при огъня.“ След това те поседят известно време, но забелязват, че гладът ги мъчи. Чудят се какво да правят, за да задоволят глада си. Не знаят как да си направят хляб. Той им казва да влязат в другата стая, затваря се сам и започва работа. Вижда, че те имат и брашно, и вода, и нощви. Запретва ръкавите си, сипва водата и брашното на едно място, замесва го добре и прави от него една прясна пита. Туря я в огъня да се опече и след половин час и питата е готова. Туря я той в един месал да поизстине и отваря вратата, като им казва: „Заповядайте!“ Всички се чудят отде е капнала тази пита. Той разчупва питата и дава на всички да ядат от нея. Те ядат и намират, че е много хубава. Този учен човек носи изкуството в себе си, но го крие. Като пали огъня, той не иска никой да го види. Като прави питата, пак не иска никой да го види. А когато съвременните хора вършат нещо, те искат всичко да се знае. Обаче, когато всички неща се знаят, те същевременно и с това се опетняват.

Те казват – спасението съществува в света. Ако умните искат да се спасят, те трябва да знаят, че спасението е в тях. Ако има хиляди души умни, те могат да спрат директивата на хората от едно направление в друго. И тогава няма защо да се бият. Трябват хиляда души с ум, за да разрешат въпроса без война. В Израил имаше само един човек с ум, а всички други се водеха по сърцето си. В Израил този именно казваше на израилския цар де се намират неговите неприятели. И тогава главнокомандващият на тази неприятелска войска, като се научи, че плановете им се издават, той намисли да хване този пророк, загдето смее да издава плановете им. Слугата на пророка, като се връщаше, каза на господаря си: „Господарю, заобиколени сме отвсякъде.“ „Не бойте се, тези, които са с нас, са повече от

тези, които са против нас.“ Той отвори очите на слугата си да види, че цялата планина е пълна с войска, с коне, със светли ножове. И тогава пророкът се помоли на Господа и каза: „Господи, поради нашите неприятели.“ И всички неприятелски войски ослепели. Тогава пророкът им казва: „Аз сега ще ви покажа де е човекът, когото вие търсите.“ Той ги завел в центъра на израилското царство. И като ги видял царят им, той се почудил. Пророкът се обърнал към Бога: „Отче, да ги поразя ли тези?“ „Не, не ги поразявай. Дай им хляб да ядат и си вървят при господаря си, като му кажат, че не е време сега да се бият с един умен човек.“

Аз се чудя на съвременните хора. Днес има толкова правоверни в света, но как не се намери един като Елисея, да влезе в църквата и да каже на хората какво трябва да правят. Всички днес разискват върху въпроса, коя църква е най-права. Така да дойде днес един Елисей и да се помоли, да спаси всички хора. Той може да бъде православен, евангелист, будист, окултист или от каква и да е партия – комунист, демократ или какъв и да е – това не е важно. Важното е да се намери такъв един човек, който има свещен ум в себе си и който може да помогне на всички, не само на ближните си, но и на цялото човечество и да му покаже изворите на живота. В природата има такива извори, от които ние можем да черпим. Обаче природата дава само на умния. Тя дава богатствата си само на умните. България е една богата страна. И аз се чудя, че при това голямо богатство тя страда. България е една културна страна и аз се чудя, че при тая голяма култура българите живеят в невежество. Всички онези сили, които са вложени в тази страна, сили за култура и за прогрес, са били спъвани. Богомилите дойдоха в България с цел да проповядват канализацията, да покажат пътя на хората, но ги прогониха. Само истинските поети, писатели, философи, талантливи и гениални хора са в сила да отворят пътя, да се канализира човешката енергия. И всичко това ще се постигне с малко работа и усилие, не се изисква много работа, не се изискват големи усилия. Българинът, той е роб на труда, той е роб на своите чувства. Когато в него се фиксира една идея, той не може да се освободи от нея. Той е повече твърд, отколкото трябва. Твърдостта е чувство, то не е способност. Българинът е толкова твърд, че той по-скоро ще счупи черепа си от напрежение, отколкото да се склони да възприеме нещо, в което той не вярва. Твърдостта не е добра черта, тя трябва да се култивира. Тя е чувство, което трябва да се смени с някое морално чувство. Тя е основа на моралните чувства. Та казвам сега на сестрите и на братята, които искат да служат на Бога, които искат да служат на човечеството, те се нуждаят от ум, от знания. С това знание, което сега имате, вие ще отидете дотам, додето са отишли баба ви и дядо ви, вие ще имате същите постижения, каквито са имали те, и не можете да отидете по-далеч от тях.

Имаше някой человек, който дойде при Христа и му казваше, че иска да влезе в Царството Божие. Христос му отговори: „Ако не се роди някой изново, той не може да влезе в Царството Божие. Който няма ум, той не може да влезе в Царството Божие.“ Казвам, запознаването с Бога, това е новата култура, това е новото условие на живота. Но тогава ще имаме за Бога едно понятие такова, каквото не сме имали досега. Мнозина от вас може да са националисти и да кажат: „Как може той да говори така за българите?!“ Това е ваше лично чувство. Аз не съм против българите. Ако има някой човек, който желае доброто на българите, това съм аз. Ако българите поумнеят, аз нищо няма да спечеля от това. И ако българите страдат, аз нищо няма да изгубя от това. В двата случая аз нито печеля, нито губя. Радостите и скърбите за хората представят забавления за мене. Те са и техни забавления. Гледам, някой човек не иска да се избави от страданията. Той иска да има красива богата жена. Но красивата богата жена е изложена на толкова страдания, че и ти ще страдаш покрай нея. Около десетина любовници ще я обикалят, писма ще ѝ пишат, и ти само ще страдаш от това. Красива е жената. Обаче, ако тя е някоя грозотия, няма да има нито едно писмо. Ти си богат милионер, затова ще те обикалят най-малко десет апаши. Този милионер е красивата жена, която обикалят апашите. Откажи се от богатството си, облечи скъсани дрехи, обуй скъсани обуща, никой няма да те обикаля. Бедният никой не го поглежда. Като бръкнат в джоба му и не намерят нищо, ще кажат: „Ти си бедняк, не ни трябваш.“ Вие търсите спасението и казвате: „Какво е учил Христос, какво е писано в Евангелието.“ Вие само размествате нещата. Това е само анатомическо Евангелие, от което са останали само стаите, скелетът на умрелия човек. Тепърва вие трябва да го облечете в мускули, да му турите жилите, артериите, вените, кръвоносните съдове, мозъка и най-после в него да влезе Духът, за когото се казва в Писанието: „Когато Духът на Истината дойде, той ще ви припомни всичко, което съм ви казал.“

Та съвременните хора са хора на смъртта. Каквото и да разправят, те са хора на смъртта. Когато вървя по улицата, аз чувствам онези хора, които ще умрат. От тях излиза една неприятна миризма. Ако някой е осъден на убиване, и това се познава. Този човек още не е умрял, но от него излиза лоша миризма. Когато отида при някой болен, който ще оздравее, аз усещам, че от него излиза една приятна миризма. По това се познава, че този човек ще оздравее. Като ме викат при човек, който ще умре, аз казвам: „Викайте някой лекар при него.“ Аз виждам вече, че в него е настанал процесът на смъртта. Ако ме питат дали ще оздравее този човек, казвам: „Питайте лекарите, те ще ви кажат.“ Мислите ли, че когато питате нещо някой човек, който ви обича, че той няма да ви отговори. В Писанието е казано: „Преди да ми поискате нещо, ако ме обичате, аз ще ви отговоря и ще ви дам живот. Ще отговоря на желанията ви. И като ме

потърсите със сърцето си, което е тръгнало да го намери в пътя, ще ме намерите. Тогава ще изпратя у вас Духа си, и ще ме познават от малък до голям.“ Духът ще внесе в нас безсмъртието, началото на живота и ще бъдете синове и дъщери. Това е тълкуването на един нов език.

Среща ме един православен и ме пита: „Ти православен ли си?“ Казвам, ето един човек без ум. Среща ме един евангелист и ме пита: „Ти евангелист ли си?“ Ето един евангелист без ум. Среща ме трети и ме пита: „Ти принадлежиш ли към еди-коя си партия?“ Ето друг човек без ум. Аз съм готов да стана член на вашата партия, било тя демократическа или комунистическа, или пък готов съм да стана православен, евангелист, будист или какъв да е, ако това верую ми даде онова, което душата ми копнее. Но не искам такова верую, което да ме учи да убивам хората. Те и без това убиват. Убийството не е изкуство. Няма някой от вас, който да не е убивал. Няма някой, който да не е убивал поне една муха или стъпкал няколко мравки, или да не е откъснал крилцето на някоя пеперудка, или да не е отсякъл поне едно дърво. Че това са все престъпления. Как мислите вие? Де е вашият морал тогава? Ще кажете, че така не се живее. Че ние и сега не живеем още. С тези резултати, които имате, вие не трябва да оперирате. Например аз не съдя хората, но казвам, че всеки ще носи своите последствия, последствията на своя живот.

Сега нас ни съдят, ние сме на подсъдимата скамейка. Ние сме във второто пришествие. Следната война ще ни съдят със своите бомби, със своите картечници, със своите аероплани, със своите задушливи газове и т.н. Какво ще ни ползва това, че ще ни съдят? Ще ни съдят за онези неправилни мисли, чувства и постъпки, които сме проявявали и които и досега проявяваме. И днес всички учени хора казват: „Кой е изходният път в света?“ Всичко е умът. Нека високопоставените хора: владици, свещеници, всички управници, които ръководят държавите, нека снемат сегашните си дрехи. Нека всички владици и свещеници снемат черните си раса и се облекат с бели шопски дрехи. Нека турят на краката си опинците или чехлите. Нека богатите слязат от висотата на своето богатство, а сиромасите нека напуснат своята сиромашия. Нека сиромасите се простят с желанието си да крадат и убиват богатите, за да станат и те богати. Когато богатите отворят кесиите си, нека сиромасите не отиват да бъркат в тях. Когато богатите отворят кесиите си, нека кажат на сиромасите: „Ето тук има пари, вземете си колкото искате.“ Желанието на сиромасите сега е да изрежат главите на богатите – око за око, зъб за зъб. Но има и друг стих от Евангелието: „Който нож вади, от нож умира.“ Това не е разрешението на въпроса сега. Ако човек убие някого, с това той нищо не разрешава.

Ето какво трябва да направят богатите според новото учение. Те трябва да

повикат сиромасите, да им дадат най-хубави дрехи да се облекат, да им дадат едно голямо угощение за 10 дена най-малко и след това да им се изповядат. Те трябва да кажат: „Ние сме виновни пред вас. Ние сме вашите по-стари братя. Дадоха ни се средства, но не се обходихме спрямо вас, както бащите ни заповядаха. Ето защо ние сме готови сега, каквото имаме, по братски да го разделим; ще работим заедно и братски ще делим. И между нас няма да има господари, а най-способните, най-умните, най-добрите ще турим на местата им.“ Като заеме всеки своето място, така ще се разреши въпросът на живота. Казвате: „Кой може да направи това?“ Огънят. Ако отидете в една леярна, дето топят железа, и видите, че всяка една отделна частица от желязото в първо време не иска да се подчини, да се слее с другите и казвате: „Аз не искам да си дам свободата.“ Но като го турите на температура около хиляда градуса, тогава желязото се слива в едно и от него вече можеш да правиш каквото искаш. На съвременните хора трябва огън – Огънят на Любовта. Тогава всеки ще напусне своето детинство, ще се прости с нещастията и страданията и ще мине в нова фаза на живот.

Имаше човек, който дойде при Христа и му казва: „Учителю, какво да правя?“ И на вас казвам: намерете Христа, за да ви каже как да намерите вашия ум. Като дойде умът, той ще ви каже как ще се роди човек изново. Аз наричам ново раждане, да се събуди божественото в човека, да се намери в положението на онзи англичанин, който разправял, че в него се родило нещо ново и оттогава целият му живот се изменил. И всички хора трябва да очакват това зазоряване. Казвате: „Ще бъдем ли щастливи?“ Сега вие живеете в един свят на щастие и нещастие. Какво ви ползва, че някой ви обича, даже с най-свещената любов, когато вашият крак или ръката ви е счупена, и дето ви пипне този човек, най-леко даже, вие ще викате, ще кряскате. Как ще познаете неговата любов? Вие трябва да оздравеете, за да познаете любовта на този човек. Това е едно състояние, при което не можете да познаете кой ви обича и кой не. Ние не можем да познаем кой ни обича и ходим по пътя на залъгването. Казвам, истинският живот седи в това, да намериш безсмъртието, да намериш своя ум, да се освободиш от сегашните страдания и робство, от сегашния фанатизъм, от всичко, на което хората сега са станали роби.

Казвам, вижте сега, като ви говоря, че и днешният ден е съгласен с мене. Хубавото време, топлото слънце показва, че ако вие приложите думите ми, и животът ви ще бъде така ясен, така светъл, както е днешният ден. Ако моите думи не бяха верни, и отвън щеше да бъде мрачно, облачно. Но всички онези, които споделят тази идея, казват: „Кажете им, че е така.“ И потвърждават думите ми с времето. Кои са те? Онези, които ви обичат, които мислят за вас, онези, които ви лекуват от болестите, които ви

утешават при всички случаи, когато сте отхвърлени и изоставени от живота, и които ви спасяват от всички страдания и нещастия.

Разправят за един индус, който бил хванат от англичаните и хвърлен в една изба, а отгоре затворен с голям, тежък капак. Той прекарал там известно време и усилено се молил да го спаси някой. Една вечер посреднощ някой идва, отваря капака на тази яма, спуща едно здраво въже и му казва: „Хвани се здраво за въжето.“ Това се случва в Тибет. Той изпълзял от тази изба и на другия ден онзи гладиатор, който го турил в тази изба, като го вижда пред очите си, казва: „Силен е неговият Бог, защото можа да го избави от тази яма.“

Вие още не сте опитали онзи велик Бог на Любовта; не сте опитали още великия Бог на Мъдростта; вие още не сте опитали онзи велик Бог на Знанието и на Свободата; вие още не сте опитали онзи велик Бог на Всички Добродетели; не сте опитали онзи велик Бог на Вечния Живот; вие още не сте опитали онзи Бог на Вечното Благо, което съществува за всички онези, които се обръщат към него. Този Бог ви призовава днес. Той е създал света за себе си, но едновременно с това той го е създал и за нас. Всичко това, което той притежава, и вие можете да участвате в него, в неговите блага. Светът не може да стане ваш, това не е право, но всичко онова, което той е създал, и вие може да участвате в него като ваше. Следователно станете деца на Този Великия. Станете деца на Този Великия, на когото името не може да се каже.

Станете деца на Този Великия в света, който се проявява отчасти в Любовта, отчасти в Свободата и в тази непрекъсната Мъдрост и във всичките нейни наредби. Станете деца на Великия, който се проявява във всички области на Неговото Царство.

„Благословен Господ, Бог наш“
Тайна молитва

Десета неделна беседа
27 ноември 1932 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1937_12_29 Пред радостите и зад страданията
Общия окултен клас

ПРЕД РАДОСТИТЕ И ЗАД СТРАДАНИЯТА

Отче наш.

„Благославяй душе моя Господа.“

Тема имате ли?

Човек, трябва да има ясна представа, когато се говори за нещо, което във всичките философии и религии, след като се проповядват, има нещо, което не е ясно, неразбрано. Учат човека да вярва. В кое да вярва? – Туй, в което вярваш не го виждаш. Как ще го провериш? Да вярваш. Ще вярваш в някакъв авторитет. Този, който ти проповядва и той в какво вярва, не знае. Наредят се, вярват, но никой не е видял нещата, не ги знае. Или, когато ние казваме, че човек не трябва да говори много. Защо? – Пък някой път казваме, трябва да говори. Защо трябва да говори? – Има време, когато трябва да говори. Има време, когато не трябва да говори. Допуснете, че един учител преподава на френски. С какво ще запознае най-първо учениците? – Най-първо ще ги запознае с азбуката на френския език, после как се произнасят буквите. Някой елементарни думи. Ще им каже какви качества има езика, с който се отличава. Всеки език си има свое произношение. Английският език има свое произношение, френския език има свое произношение. Когато някой чужденец отиде във Франция, веднага познават, че не е французин. Когато дойде някой чужденец в България, вие знаете, че не е българин, в произношението има нещо. Значи, всеки народ има особено течение, известни трептения, които определят какъв е той. Французинът се определя с известни трептния, музикално се определя. Всеки народ има особена нота, с която се отличава. Всеки един от вас мисли, че знае. Че знаете няма съмнение. Всеки мисли, че е даровит. Няма човек, който да не мисли, че не е даровит. Всеки е даровит. Но дарбите във всички хора не са еднакво развити. Всеки един от вас мисли, че той диша. Но най-голямото нещастие в сегашния свят е, че хората не могат да дишат. Тъй, както Господ иска, ние не дишаме. В дишането няма никакъв ритъм, вследствие на това се произвеждат всичките болести, които имаме. Казва някой: „Аз дишам“. Как дишаш? Той диша бързо, отсечено. Но в дишането такова отсечено нещо няма. Музикалност има в дишането. Някой от вас като говорят, гласът му хрипкав. Туй показва, че той не диша добре. На някой гласът е груб, туй показва, че той не диша добре. На някой няма мекота в гласа, туй показва, че не диша добре. Не че дишането е всичко, но ритмичното дишане е разумно. Човек може да диша и без да е разумен. Не мислете, че

животните са здрави. И животните не дишат добре. Едно животно, което е подложено на страх, как диша? – В него сърцето се движи. Сега философията на дишането каква е? – Онези, които са изучавали дишането, знаят, че цяла една философия има.

Фиг. 1

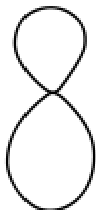

Има две течения: едното течение от слънцето – слънчево течение, от слънцето иде това течение. Има едно слънце в света, на което нашето слънце е отражение. Има и едно лунно течение. Едното течение е лунно, а другото е слънчево. Слънчевото течение иде от дясната страна на мозъка. Влиза в лявата и излиза през задната част, долу на опашката, на човека. Това е най-нисшия (център) у човека. Тия две течения образуват една голяма осморка /Фиг. 1/. И тогава другото течение минава от лявата страна и отива в дясно. През ноздрите, ако дишаш въздуха, ако твоят ум е съсредоточен, аз наричам едното течение, течение на ума, а другото течение е на сърцето. И двете образуват една осморка. Сега има едно практическо приложение. Вие искате да имате една ясна представа. Ако не дишате правилно, вие не можете да имате ясна представа за нещата, които Бог е създал. Защото две еднакви течения, които се посрещат, те се самоунищожават. Двама силни хора могат да се борят и двамата ще се самоунищожат. Някой път е по-хубаво единият да отстъпи. И двамата, ако са непобедими, те ще се самоунищожат. Ако и двамата са непобедими, те нямат никакъв резултат.

Да кажем във вас има желание да ядете. И друго едно желание да не ядете. Какво ще направите между тия две еднакви сили? В какво седи заблуждението? Вие казвате, че не трябва да яде човек. Какво разбирате под думите, че не трябва да яде. Много не трябва да яде, малко трябва да яде. Колко малко? – Или какво трябва да яде? – И колко много? – В човека има едно чувство, което определя. Има едни везни. Отвън не мислете, че могат да ви научат колко трябва да ядете. Всеки си има по едни везни. И когато везните са хубави, той знае колко да яде. Всеки един от вас знае как да яде, само че е забравил. Колко да яде и как да яде, той знае това. Казвам сега: Трябва да се възстанови онова, което ние знаем. Сега вие не сте забелязали, тревожите се, нервирате се. То се дължи на едно стълкновение, което имате вие в себе си, без да го знаете. Някой от вас иска да се подмлади. Че как ще се подмладите? – Например дойде и ви безпокои студа? Сега ви безпокои студа, безпокои те тебе този студ. Но, ако ти може да подигнеш трептенията на твоят ум, студът ни най-малко няма да те

засяга. Тебе ти е студено, понеже студът е по-силен от тебе. Ако ти станеш по-силен от студа, студът ще те познава като господар, и няма да ти е студено. Щом ти е студено, студът ти е господар. Ако ти станеш по-силен от топлината, тя няма да те изгори. Но ако тя е по-силна, ще те изгори. Значи студът и топлината, ако знаеш, ако подигнеш трептенията си, те ще ти бъдат слуги. Сега, студът ни изстудява, а топлината ни изгаря. Ние сме деца, които трябва да се учим. Казваме: „Голямо мнение имаме за себе си. Ти знаеш ли аз кой съм?" – Ти си човек, на когото студът заповядва. Друг казва: „Знаеш ли аз кой съм?" – Ти си човек, на когото топлината заповядва. Ами че ти си човек, на когото парите заповядват. Колко ли господари нямаш сега? – Някой проповядва, казва: „Човек да има материални работи". Какво разбирате под материални работи? Туй значи, да се не задръстиш. Когато влезе водата в кюнеца, да тече, да не се запуши. Туй, което те запуши, че не може да живееш, то е материализъм. Туй, което те запуши, че не можеш да живееш, не може да мислиш, туй е материализъм. Туй, което дава живот в себе си, то е духовното. Имате три неща: Живот, знание и свобода. На вас сега ви трябват живот, знание и свобода. Живот, вие казвате: „Ние не живеем ли?" – Животът както го живеем, страданието какво е и радостта какво е? – Те са две промени, две течения. Страданието не е нещо лошо. Една философска страна има страданието. Има едно страдание, което е дадено от Бога, то е благословение. Има едно страдание, което ние го създаваме, то е нещастие. Сега гледайте да се освободите от страданието на хората, то е едно нещастие, една голяма спънка. Но страданията, които Бог е дал, те са благословение. Ако влезеш в страданията, които Господ е дал, ти човек ще станеш. Пък ако влезеш в хорските страдания, прах ще станеш. Ако влезеш в страданието на хората, прах ще станеш и на кал ще се обърнеш. Не искаме ние кал, няма нужда от кал. Ако влезеш в страданията, които са от Бога, човек ще станеш. Ако влезеш в благото на човека, грешник ще станеш. Ако влезеш в благото на Бога, светия ще станеш. Туй е разликата. Сега искам да разбирате правилно. Казвате: „От Духа ще дойде всичко". Но тази дума знаете ли какво значи? – Вие го знаете в себе си. Ти искаш да бъдеш почитан, обичан, да бъдеш свободен. Всичко да ти е наред. Всичко туй е хубаво. Тъй, както го мислиш в себе си. Но туй, което го искаш за себе си, ти не го искаш за другите хора. А законът е: Туй, което искаш за себе си, искай го за всичките хора. Тогава ти ще бъдеш свободен. Не искай всичките хора да бъдат като тебе. Искай да живеят, както те знаят. Искай да имат знание. Искай да имат свобода, както за себе си. Свободата както е благо за тебе, така е и за тях. Свободата не може да бъде еднообразна.

Сега вие ще се спрете да кажете: „Толкоз години ние вече учим. Станали сме на 50–60 години и да не знаем още да дишаме". Аз ще направя един превод. Вие толкоз години сте учили френски и не можете да произнесете

една дума както французин. Според външната форма, френски е. Но не можете да ги произнесете. Има френски думи, аз ако ги произнеса в природата, мене ще посрещне, а французина няма да посрещне. Аз, светия (ако съм) като започна да говоря френски, като се помоля на Бога на френски, ще ме послуша. Онзи французин, макар да се моли на френски, да е роден французин, няма да го послуша. Тогава казвам: Може да се молиш на английски, може да се молиш на френски, на български, ни глас, ни слушание. Казвам: Вие може да минавате за християни, може да минавате за мохамедани, може да минавате за окултисти, за индуси, за всичко друго. Но питам: Като християнин ще те слуша ли Господ? – Като будист, ще те слуша ли Господ? – Ако като християнин не те слуша, не си християнин. Ако като будист не те слуша, не си будист. Един опит трябва. Казвам сега: Французите имат носово произношение. Аз се впущам в неща дребни. На френският език, всичкото е тук, в носът. И българите някога имат това. Трябва да допуснеш едно течение, което иде в носа. Да мислиш. Французинът се спира на „н"-то. Знаменито е това „н". „Ен", какво означава? – Ако го обърнем в български е „и". „И"-то е съвсем противоположно. Българинът взел, че обърнал французкото „N" и направил от него „И". Французинът направил една чаша и я обърнал надолу. Казва: „Изпих виното, да не пия повече". Българинът казва: „Ти си изпил, но аз никак не съм пил, я налейте сега".

Но да дойдем сега до същественото. Непременно трябва да дишате ритмично. Ти дишаш, приемаш въздуха. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7. Поемаш въздуха ритмично. Спри се след това 5 секунди. Чети в себе си без да дишаш. 1, 2, 3, 4, 5. И започни пак да изпущаш въздуха. Няма да дишаш бързо и рязко. Ако по този начин дишаш, трябва да се яви една мекота в гласа ви. За да станете певци, непременно трябва да дишате ритмично. Пък всички вярвате, че като дойде въздуха, ще ви научи на всичко. То е механическо разбиране. Значи, като дойде с тояга въздухът, как ще направи работите? – Не е разумна работа, когато се прави насила. Неща, които се причиняват от страх, те не са Божествени, те са животински състояния. Божествено е туй, на което Любовта е подбудителна причина. Станеш сутрин, спри се малко. Кажи: „Онова, което иде от Бога, да го приема". Събудиш се, да приемеш от Бога въздуха. Да приемеш теченията от слънцето. Ти като приемеш първата вдишка, да съзнаваш. Аз наричам първото вдишване там, когато съзнанието е будно. А когато не е будно, то е животинско състояние. Ти си едно животно. Хубаво е да бъдеш животно. Какво значи животно? – Ние се докачаме, когато ни кажат, че сме животно. Животно е всеки, който не мисли. Всеки, който не чувствува и не мисли е животно. Всеки, който мисли и чувствува, е човек. Животните мислят само когато се намерят в трудно положение. Едно животно мисли само когато е гладно и търси храната. Наблюдавайте. Някой път дошла котката и без да искам

правя наблюдения. Наскоро като дошъл студа, дошла още една котка и седят и двете и мъркат при моята врата. Едната влязла под стола. Чуждата котка е доста разположена. Донесли ми храна и те усещат. Като ми донесат баница, дам им. Туря на един вестник, но и двете мъркат. Нито едната смее да вземе от яденето, нито другата. Едната, ако рече да посегне, другата си подаде крака. И двете седят. Гледат, седи на весника баницата. Казвам: Яжте де. Те ме питат сега. Не че ме питат, те се гледат. И всяка една иска. Какво мислят не ги зная, но не ядат. Баницата седи, не ядат. Казвам: Сега във вас някой път станете сутрин, нямате разположение него ден да вършите волята Божия. Не сте ли вие в същото положение на котката, някоя друга котка има при вас. Какво има в ума ви, което не ви дава? – Какво ви смущава? – Казвате: „Нещо не съм разположен". Имате две деца. Едното момиче, другото момче. Ако едното вземе повече от яденето, другото се сърди. Ако са ябълки ще видите, ако едното вземе голямата ябълка, момиченцето се сърди, не е разположено. Защо по-голямото братче взело по-голямата ябълка. Отде му дойде на ума? – Значи има мярка. Туй дете знае, че големите ябълки са за него. Може би да турим, че тези големите ябълки не са толкоз доброкачествени, а по-дребните да са доброкачествени, по-вкусни. Братчето взело по-голямата ябълка, то не е толкоз умно. Ако онова вземе, и като опита, тогава да бъде доволно. Ние сега трябва да опитаме Божиите блага.

Сега аз не искам да ви уча на онова, което знаете. Защото да учиш хората това, което знаят, това е голямо пресищане. Да ви уча сега как? Да взема един французин как трябва да произнесе на френски или да уча някой англичанин как трябва да произнася? Че англичаните не са дошли още до онова произношение. Някой не говорят английски както трябва, а и българите не говорят както трябва. Според мене англичаните говорят по-добре, отколкото българите. И французите говорят много по-добре, отколкото българите. Започне ли един човек да говори добре, той става добър. – „Мари Маро, къде си била?" – „Бре Стояне, къде си сега?" – Туй положение е общо. Как ще го кажеш? – Може ли да го преведете на френски? – Французите нямат тия думи „бре", „мари". Та казвам: Във всинца ви забелязвам едно. Сега като се съберете и слушате липсва ви уважение и почитание. В някой ви липсва повече, в някой по-малко. Тази част на главата не е развита. Спри се един човек като говори да видиш, оцени го както трябва. Ти го видиш и казваш: „Той не знае". Нищо не е слушал от тая лекция. Слушали сте ги вие. Някой път сте ги слушали и сега ви се преподава по нов начин. В това няма никакво съмнение. У вас има знание. Като видите някого, отведнъж го оценявате. Отведнъж го претегляте. Някой път излиза вярна преценката. Някой път има известни заблуждения. Да се оцени човек не е лесна работа. Сега помнете едно нещо: Че в мислите си трябва да бъдете правдиви, понеже резултатите на

всяка една ваша мисъл – в природата съществува един закон: Всеки един резултат, какъвто и да е, всяко едно мнение, каквото и да е; каквото и да мислиш, добро или зло за себе си или за другите, то ще се върне при тебе. Ако е добро, като се върне като един капитал ще влезе в банката. И ако има да дължиш на банката, това са твоите погрешки. Тогава банката те облага с данък. Та сега онези, които препоръчват, че трябва да се молим на Бога, да мислим за Бога, вие не виждате практическата страна коя е. Ти като благославяш Господа, като се молиш на Господа, Бог е съвършен, Той не се нуждае от твоята мисъл. Но всяка една мисъл, която ти пратиш към Бога, да благодариш, тя ще се върне към тебе с лихвите и ще бъде благословение. Ако не се молиш на Бога, ти ще станеш един нещастен човек. Аз съм забелязъл онези, които мислят лошо. Един говедар, след като пасал говедата дълго време, говедарът започнал да мяза на говедата. Изпраща мисълта на говедата. Какво ще му прати едно говедо? – Да кажем един говедар казва: „Моето говедо е много добро“. В какво седи добрината му? – Не са много добри говедата. Сега някои от животните са възпитани. Една сестра скоро ми разправяше за една котка. Затворили една котка и тя започнала да мечи, да вдига шум, понеже искала да излезе навън, да се освободи. Ако не ѝ отворят, мечи, да я пуснат, но в тази котка вече се събудило известно съзнание. Казвам: В една котка се събужда съзнанието да излезе навън, да остане на чист въздух и да се върне. Ние се събираме тук да се молим на Бога. Не трябва ли да оставим всичките наши нечистотии? – Има нещо в нашето съзнание, което трябва да очистим. Аз говоря сега за нашето съзнание. Съзнанието си отвън трябва да го очистим. Вън от съзнанието много работи може да минат. Но никога не допущай на една лоша мисъл да се загнезди в твоето съзнание. Може да има грешки.

Да се върнем към дишането. Ти си неразположен. Тогава кажи си: „Аз мога да дишам вече добре“. Как можеш да дишаш добре? – Хайде сега си затворете дясната ноздра. Аз ще ви дам едно положение. Поемайте въздух, аз ще броя 1, 2, 3, 4, 5, 6. Сега задържайте въздуха. Аз пак ще броя 1, 2, 3, 4, 5, 6. А сега издишайте. 1, 2, 3, 4, 5, 6. Или индусите имат свещената дума „Ом“. „О“-то се произнася и от никъде не е ограничено, то излиза свободно. Ако произнесеш, някои от буквите все ще има някое допиране до небцето или до зъбите. Но на „О“-то гласът излиза свободно. И при буквата „А“, пак е свободен гласът. Та казвам някой път да произнесете думата „Аум“. Тогава може да произнесете думата „Аум“, ще вземете „сол“ на цигулката. Втората нота ще бъде „до“, а третото ще бъде „ми“. „сол, до, ми“. Ако искате да го вземете. (Изпяхме АУМ) Сега вижте какъв е закона? – Ако вземете „О“-то, то намалява. Тъй както пеем „Аум“, ще обръщаш внимание на малките добродетели. Всяка една мисъл в тебе трябва да бъде ясна. Всяко нещо в твоето съзнание за най-малките добрини, и микроскопическите, които Бог ти дава, трябва да се радваш.

Виждаш цветец, да се радваш. Когато идваш до големите работи пак да се радваш. Имате „Аум“. Имате „мило“. Колко букви има? – Две букви са внесени „И“-то и „Л“-то. Най-напред за големите работи ще мислиш. „А“-ом, обратното е „моа“. В „О“-то винаги се показва, че ти си свободен. „О“-то показва една величина, която нито може да се увеличи, нито да се намали. „О“-то показва, че никой не е в състояние да ти направи зло или добро. Буквата „А“ показва, че ти си бременен с известна идея, ти си бременен с нещо. Бременни са само ония хора, които имат известни идеи. „М“-то в дадения случай е условията, при които тази бременност може да се развие. „М“-то съставя първичната материя, от която формите са направени. В света има две неща, които постоянно функционират. „М“-то и „О“-то. „О“-то индусите го наричат прана. Праната е силата в света, която изпълня пространството. И в потенциално отношение съществува, и в кинетическо отношение съществува. Когато тя се преплете с материята, се образуват формите. Прана или жизнен елексир го наричат. Ако той не функционира. Ти искаш да бъдеш красив, ако не разбираш законите на праната, на жизнената сила или елексир, или ако не разбираш качествата на първичната материя, ако не разбираш качествата на „М“-то, ти не можеш да се подмладиш. За да се подмладиш, как ще премахнеш тия черните точки под окото? Туй какво показва? – Когато не функционира слънчевата, мозъчната и симпатичната система правилно, се образуват черното под очите. Или пък когато черният дроб е възбуден повече, отколкото трябва. Черният дроб е едно предприятие в природата дето се образуват всичките низши чувства, ония животински състояния, които животните имат се дължат на черния дроб. Нашето неразположение се дължи на черния дроб. Той трябва да функционира правилно. Той има две функции, две служби. Той спомага за храносмилането и същевременно тия, низшите, животински чувства се дължат на него. Той е близо в съседство със стомашния мозък или до слънчевото сплитане. Та казвам: Трябва да имате зад тази жизнена енергия, която Бог ви е дал. Та водата, в дадения случай, когато казва Христос „от вода и дух“, водата в дадения случай се взема първичната прана, силата, праната е туй. А Божественият Дух, то е разумното в човека, то е най-висшето съзнание. От вода и от дух, прана трябва. Има една част, за да се прояви, за да бъде в каквото и да е отношение, ти може да си музикант, трябва да имаш в себе си изобилно прана, изобилно първична вода. Трябва да имаш в запас. Щом няма тоя запас, той е неразположен. Въздухът ще започнеш да дишаш. Енергия да приемеш вътре в ума си. Значи като кажеш „аом“, свободен си. Ти ще вярваш, че няма в света никаква сила, която може да те мръдне, дето Бог те е турил. Туй, ако не вярваш, ти си безверник, ти пакостиш на себе си. Значи в „О“-то вътре, в туй „О“, там дето е, е хубаво. Щом Божият Дух е при тебе, кой ще ти направи пакост? – Но и когато Божият Дух е при тебе, когато майка ти е при тебе, че ти се плашиш, тогава на какво се дължи

твоя страх? – Та казвам: Сегашното ви верую ще се тури под един изпит. Тъй както мнозина вярвате, вие се намирате и мислите, че сте богати. Има богати хора, които не знаят сметките си. Мислят, че разполагат с 30–40 милиона. А ако направят един баланс, едва ли ще останат 10 хиляди лева. Той мисли в ума си, че е милионер. Някой мисли, че е сиромах, но в банката има голямо наследство, трябва някой да дойде да му каже: „Баща ти оставил голям капитал за тебе в банката“.

Сега, другата страна. Не се сравнявайте. Някой от вас мислите, че знаете повече от другите. Не се сравнявайте никога с хората. Защото, ако кажеш: „Аз от него зная повече“, друг ще каже за тебе, – „Аз от него зная повече“. Така нищо не се постига. Не се сравнявайте с хората. Считай, че всеки знае колкото тебе. Кажи: „И той знае колкото мене, но още не е проявен. И той знае толкоз, колкото аз зная“. Хубаво сега, по какво се познава вашето верую? – Какво е веруюто ви? – Вие вярвате в Бога, и аз вярвам. Вие пеете и аз пея. Разликата седи в това, че вие пеете по-хубаво от мене, че аз пея по-лошо от вас. В хубавото пеене седи разликата. Като пея и аз пея, но вие пеете по-хубаво. Не мислете, че вие можете да дойдете до едно място и да вземете тона съвършено музиката в своето проявление е безкрайна, понеже нашето ухо не е развито, ние мислим, че нашият тон е правилен. Но още хиляди години ще минат, докато хората дойдат до правилното вземане на един тон. Ако вземеш ти „ми“; казва някой, аз зная да взема „ми“. Ако го вземеш правилно, то веднага трябва да светне ума ти. Ти имаш някой труден въпрос, като вземеш правилно „ми“, веднага ти светне. Вземеш „ми“-то, пък нищо не светва. „до“ означава началото на живота. Пееш „до“, но животът не иде. Ако знаеш само „до“ как да изпееш, всяка една болест ще изчезне и нищо няма да остане. Като кажеш „до“, болестите ще изчезнат. Българският език е много музикален. Има думи, които са написани от три музикални акорди. Кажете ми една дума, която е музикална. „ми“, „ла“, „си“. Я го изпейте сега. (Всички пеем „ми“, „ла“, „си“). Сега я изпейте: „Аз мога да дишам вече добре.“ Започнете от „сол“. Вземете „сол“, „ми“ и ще се върнем на „до“. Я да видим как ще го изпеете, вие сте доста музикални. (Всички пеем: „Аз мога да дишам добре.“) Ето всички сте музикални. Ако някой може да каже нещо по-хубаво. „сол“, „ми“, то е най-хубавото. „до“ е бащата, „ми“ е майката. Сега сестрата как ще пее. Братът в музиката го наричат тенор, а сестрата е алтът. „Аз мога да дишам добре.“ Може ли някой да изпее „Отче наш“. (Учителят пее „Отче наш“.) „О“-то е свободно, не е ограничено.„Е“-то е закон на размножение. „Отче наш“, тъй както е ограничено отношение. Силата на „Отче наш“ седи в „О“-то. Когато казваме, че Господ е нашия Баща, ние разбираме онзи Бог, Който е свързан с нас. В мъчнотии, в теготи, в скърби и страдания, ние побеждаваме. Там, дето побеждаваме, там е бащата. Когато искаш да носиш страдания, там дето страдаш е Бащата. Там, дето ти се

усещаш, че си наследник, то е Отец, първият. Като кажеш Татко, Той е онзи, който воюва, Той е Бащата с тоягата. Тоягата носи винаги и наказва. Този, който наказва е татко, този който те учи; а пък този, който те благославя, е Отец. Не може да кажете, че татко и баща са еднакви. Те са различни. Един е онзи, който е писал, друг трябва да тури известно съдържание. Или вземете на български език думата „обич“. „Обич“, но този закон означава най-малката любов, най-чистата обич. Тя няма нищо покварено. Като кажеш думата Любов, там има нещо друго.

Фиг. 2

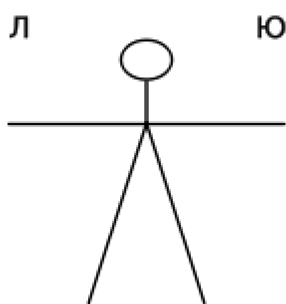

Фиг. 3

О
Б – В

Сега да ви приведа графически. „Л“ и „Ю“, „ю“-то е обърнато графически /Фиг. 2/. Каква трябва да бъде любовта? – Второто положение на Любовта е „О“. /фиг. 3/ Любовта показва, какво трябва да направиш. Туй е „Б“-то, което е изнесено. А туй е ябълката, която е посадена. Туй е устата (В). Трябва да го вкусиш. Любовта е туй, което можеш да вкусиш. Ако не е любов, не може да вкусиш. Ядеш ябълката, то е любов. Казвате: „Какво нещо е любовта?“ Туй, което издига човека от мъртвите, направя го да мисли; туй, което го посажда в земята; туй, което му дава да яде, то е Любов. Любов не значи да прегърнеш. Туй, което си похапнеш, туй е любов. Хлябът е любов. В молитвата „Отче наш“, се казва „хляб наш насъщни“. Казва: „Отче наш, Който си на небето, да се свети името Ти“. – Да светне у мен. „Да дойде Царството Ти“. – Да има ред и порядък в нас. „Да бъде волята Ти, както на небето, така и на земята“. После се казва: „Хлябът наш, който ни го даваш“, всеки ден, пари да не вземаш, без пари да го дадеш, даром. „И прости нашите грехове“. Като ядем прости, че много ядем и не плащаме. Прости ни затова, че ядем и нищо не плащаме. Прости нашите дългове, че много сме яли, без да плащаме. Но не сме работили още. Прости ни дълговете. „Не ни въвеждай в изкушение, но ни избави от лукаваго“. Там работата е трудна. В какво ще ни изкуси Господ? – Не ни изкушавай някой път да ядем горчиви работи, че после ги повръщаме назад. Като сме много лакоми, Господ даде храна, отвън сладка, и после горчива. И ние ги повръщаме. Това е изкушение. Той те

опитва дали ще опиташ храната. Ти опитваш храната и после повръщаш. Не ни давай такава храна, която можем да върнем назад. Избави ни от лукавия, който да не ни въведе в този път. Избави ни от дявола, който ни въвежда в пътя на безразборното ядене. „Отче наш", да я научиш право да мисли. Мисълта хубава, чиста да бъде. Хубаво да ям, да не се изкушавам от различни яденета. Избави ме от дяволските яденета, които ми показват, от чаша бира. „Да бъде Твоето Царство. Амин". Тъй да бъде. Седят някой да тълкуват „Отче наш." Може да го тълкуват както искат. Аз ви тълкувам: „Отче наш, да се свети името ти" – светлината да дойде в мене – туй означава. Та ние казваме, Христос какво е казал „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, ако не ме ядете, не може да ме познаете." Ако не можете да възприемете Словото, туй, което казвам, ще бъда неразбран. В моето Слово вие ще ме разберете. Казвам сега: Наскоро дойде един французин, лекар, който вярва в Христа и ме пита: „Какви са подбудителните причини аз да образувам туй течение в България". Казвам: То е все таки да ме питаш кои са били подбудителните причини, че сте дошли на земята. Туй, което заставя тебе да ме питаш, мене ме е заставило да образувам моето течение. Дал съм на някои хора да ядат. Аз не създадох яденето. Те са гладни. Аз имах хляб, дадох им да ядат. Ако ядат добре, аз печеля и те печелят, ако не ядат, аз губя и моят хляб ще изсъхне и те умират. Казвам: По-добре е да ядете – и на мене добре и вие да изядете хляба, хора да станете. Всякога, когато проповядвате, хубав хляб носете. Дойде сега някой и ми каже: Кажи ми, обичаш ли ме? – Тогава ако кажа истината, аз най-обичам себе си. Ти си вторият човек, когото може да обичам. Най-първо обичам Бога, който е вътре в мене, а ти си вторият човек, който идеш. Щом обичам вътрешният, ще обичам и външният. Дойде някой и ми казва: „Обичаш ли го?" – Ще му кажа: Как да го обичам? Ако онзи отвътре не го обичам, как ще обичам онзи отвън. Казва някой: „Обичаш ли ме?" Как ще ми покажете, че го обичате. Щом съм гладен и ме нахраните, обичате ме. Щом съм пътник, дойда в стаята, приемете ме, дадете ми вода, място да си почина, то е любов. Казвате: „Да мислиш добре за мен". Виждам, че обущата ти са скъсани. Обичам те, дам ти хубави обуща, дам ти хляб да се нахраниш, на пътя ти дам известни упътвания, а пък ти ако ме обичаш, няма да злоупотребиш с всичко онова, каквото казвам. Всичко трябва да се изпълни.

Та казвам сега: В какво седи Новата Любов? – Новата любов седи в това, не което е окачено на витрините. Любовта е била окачена само на витрина. Казвате: „Много хубави са тия дрехи, но пари нямаме". А пък новата любов, изведнъж даром се дава. Като ги вземеш, ще ги облечеш. Дойде някой и казва: „Как ми харесваш дрехите?" Казвам: По-хубаво на тебе, отколкото на витрината. Казвам: Любовта, всички несгоди на живота като дойде, ще ги премахне. Тя ще ни облече, ще ни даде всичко и ще ни

направи самостоятелни, любовта ще ни направи самостоятелни. Без нея ние сме голи, с Любовта ние сме облечени. Що е Любовта? – Това, което облича човека. Що е Любовта? – Това, което нахранва човека. Що е Любовта? – Това, което посещава човека. Що е Любовта? – Това, което дава сила. Що е Любовта? – Това, което примирява човека. Всичко туй хубавото, то е Любовта. И в търпението, и в милостта, и във въздържанието и в труда, навсякъде. Така като разбираме, то е реалното в света. Сега може да ви говоря, че Христос е страдал. Някой ми казва: „Знаеш ли как е страдал Христос?" – Не зная как е страдал. Описанията, както са направени за да го опитам, трябва да ме заковат и мене. Някой казва: „Знаеш ли как е страдал?" – Тъй, както е описано, описанието е направено, но то е неразбрано. Един ден да ме турят на кръста, да ми турят гвоздеи на краката и на ръцете, тогава ще зная. Аз ще викам Отче наш, и като сляза от кръста ще кажа: Научих как е страдал Христос. Ами, че ако вас ви заковат на кръста, за да знаете как е страдал Христос, ще имате една опитност, какво лошо има в това? – Веднъж може да те разпънат, два пъти не може. Вие повече от един път не можете да бъдете разпъвани. Вие мислите, че много пъти можете да бъдете разпънати. Най-първо ще разпънат мъжа, после жената, после децата, роднините. Но два пъти не може да се разпъне. Другото е вече отражение. Ако два пъти си разпъван, не си ти разпъван, друг в тебе е разпъван. Ако един човек разпъват 10 пъти, той ли е разпъван? Един човек колко може да го разпънеш? – Веднъж. Човек само веднъж може да бъде разпъван. Като го разпънеш веднъж, заминава за другият свят. Аз разпъвам подобен на него, но той е друг, той не е онзи. Онзи е вече свободен. Вие мислите, че втори път пак ще ви разпънат. Тогава вие не сте доразпънати. Нали разпъвате платното, след като се изтъче; то се изважда от мястото. Веднъж изтъкано платното, то не може да бъде разпънато. Сега каква е идеята? – Когато аз мисля за Любовта, аз винаги имам Бога пред себе си. Някой път има такива дреболии, които мен ме смущават. Казвам: Какво има да се смущавам? Имаш двама, трима души – милиони са на главата Му. Тия милиони и ти си един от тях, който постоянно Го безпокоиш, по 10 пъти на ден крякаш. Казвам сега: Как нямаш търпение. Слушай как нямаш търпение. Вчера гледам дошъл един брат, Георги. Дойде този Георги, пъшка. Една сестра казва: „Защо той не иде в болницата?" Аз рекох на себе си: Как ще иде в болницата, кой ще го вземе? Трябва да му хванем такси. Идат при мене и ми казват: Дядо Георги пъшка. Казвам: Сега си пъшка, да се донапъшка. 90 години пъшка и сега пъшка, какво от това. – Седя и мисля какво да направим. Иска дядо Георги да му дам едно такси. Хубаво казвам, ще дам 150 лева за едно такси, но по-хубаво е да си иде пеш и 150 лева му трябват на него, отколкото да ги даде за такси. Седя и разсъждавам по кой начин как да направя (услуга) на дядо Георги. Казвам: Аз ако бях на неговото място, как бих желал с мене да постъпят хората. Седя и разсъждавам. Ако съм като дядо Георги, той

тропа, казвам, Господ е добър. Малко страдания нищо няма. Седя и гледам. По едно време иде Петко Епитропов при мене с едно малко момиче, току гледам, търкули се на земята. Казвам: Какво стана на Петко Епитропов? Някой казва от яденето. Не е яденето. Но туй е дядо Георги. Но е същ като Петко Епитропов. Туй е дядо Георги с неговото момиче. Станах, отидох. Казвам: Дядо Георги, не пъшкай. Парите, които ще ги дадем за такси, на тебе ще ги дам; веднага дядо Георги тръгна да върви. Без пари се търкули на земята, а като му казах, че ще му дадем парите на него, той тръгна да върви. Казва си: „150 лева“, и веднага стана. Без пари се търкуля на лявата страна, момичето седи и го гледа. Той стана, поседя, поседя, казвам си аз: Хубаво, всичко туй стана запример, че да ви приведа този пример. Тук всичките вървите по пътя на дядо Георги. Щом нямат пари, търкалят се, щом имат пари, вървят изправени. Аз искам да бъдете всички свободни. Изисква се от нас всички да имаме едно благодарно сърце. Мъчно е, но най-хубавото нещо е да бъдем благодарни. Понеже ние мислим, че Господ Го няма никъде, то е едно заблуждение в човека. Ако Господ не те слуша, то е заблуждение. Има някакво препятствие. И благото, което иде от Бога, не може да дойде. Щом се прекрати Любовта, то е тежко положение, и мигновено, ако се прекрати любовта, човек става нещастен. Ако 1/30 хилядна част от секундата имаш скръб, ти мислиш, че имаш голяма скръб; много малко като се прекъсне Любовта, ти вече се чувстваш нещастен. (Всички пеем „Аз мога да дишам вече добре“.) Сега при дишането, когато приемате въздуха, дръжте мисълта си. Приемате въздуха, значи въздухът който иде от слънцето, тази енергия, приемате я дълбоко в дробовете, мислете върху това. А след това издишате, то е поврыщане към Бога. От периферията на живота се връщаме към Бога. При туй връщане човек трябва да каже нещо. Какво ще кажеш сега като дишаш? – Да кажем искаш да вдишваш, мисли за Любовта. А като издишаш мисли за Божията Любов. Три канала има в гръбначния стълб. Два канала са отворени, през които хората дишат и оттам вървят теченията. Горе, в големият мозък и в симпатичната нервна система (има) трети един канал, той е каналът на Истината, който в съвременните хора е затворен. Всичкото зло е там. Ако този канал се отвори, то е по средата. Влиза в мозъка, оттам минават теченията и трябва да минат в предната част на челото и в горната част на главата. Тогава човек придобива туй космическото съзнание. Този човек придобива съвсем друг изглед, съвсем друга сила се представя, понеже сега само двата канала са отворени. Единият канал в жените е повече развит, а другият канал в мъжете е повече развит. Третият канал е който децата трябва да развият. Дете е туй, което се ражда в нас. Новото, което постоянно се ражда, те са нашите деца. Всичките възвишени мисли, които идват в нас, те са нашите деца. те трябва да развиват тия течения. Запушеният канал е каналът на Истината. Когато се отвори този канал, ние ще бъдем свободни. Вие мислите, че е много

лесна работа да бъдете християни. Не. Или да бъдете от новото учение. Новото учение, това е наука. Колко работа има. И ако туй знание така се разхвърли между хората, ще има всеки да събира. Ще се образуват разни системи. Кой е прав? Един ден ще дойдат. Събират се сега и се питат: „Кой разбира Христа по-добре?“ Как ще разбереш Христа по-добре? – За да разберем Христа, трябва да имаме същото отношение, което той имал. Но при сегашното положение, ако Христос е на моето място, как ще постъпи? Казва някой: „Ти постъпваш ли като Христа?“ – Казвам: Аз се радвам, че ти виждаш, че аз не постъпвам като Христа. Някой казва: „Ти постъпваш като Христа“. Аз не зная. Казвам: Кажи ми как да постъпя сега? – Ако аз дойда в къщата ви и ви кажа вие не постъпвате добре, както Христос казва: „Вода за краката не ми дадохте да се измия, според обичая. А тази жена със своите сълзи ми уми краката. Прощават ти се греховете“. Това показва едно вътрешно състояние. Когато казваме ние, че той не постъпва добре или някой казва, ти си много нетърпелив. Аз сега не вземам търпението. Аз гледам, седя и наблюдавам, доколко аз съм търпелив. Някой път казвам: Не искам никой да ме безпокои. Седна да чета в стаята си или някоя нова идея ме занимава. Някой трак-трак на вратата. Изляза: Какво обичате? – Малки работи, занимава ме той. Друг дойде: трак-трак и той ме занимава с малки работи. Казвам на себе си: Ти като не искаш да те безпокоят, иди някъде, пък те нека си хлопат, ти да не ги слушаш. Какво си седнал тук и искаш да не ти хлопат. Искам, казва да ти кажа само две думи. Аз съм отворил вратата, не ги каня вътре, защото дълго време ще седят. А така на вратата за 5 минути ще свършат. Някой искат да влезем. Казвам: Свършете, че там е лошо. Казвам си: Нетърпелив съм. Някой път аз ги възпитавам. Дойде някой иска да приказва с мене. И си казвам, ако е топло, ще приказва повече. Затова взимам си палтото, турям шал и шапката и ги приема в студената стая. Той трепери и аз треперя. Сестрата трепери и казва:„ Да запалим собата“. Казвам: Ако запаля собата, по-дълго време ще седи. Сега аз треперя и те да треперят. Казват: „Ще изстинат тия гости“. Казвам: Че те ако изстиват, аз не изстивам ли? – Рекох: Ако са много умни, нека изберат слънчев ден, когато е топло да дойдат. Сега зимно време трябва да икономисваме дървата. Казвам: Тия разсъждения са опит, правя опит. Аз седя спокойно, внимателен съм. Някои се научили, като влязат си събуват обущата, по тънки чорапи влизат. Казвам: Обуй се, защото стаята не е топла, ще се простудиш. Ако имаш шушони влез, изчисти се. Ако беше топло, тогава се събувай. Той иска да влезе по чорапи. Казвам: Ще се изстудиш. Не му казвам, че не е запалена собата, защото като е по-студено, по-добре се говори. Ама аз зная едно нещо. Аз ви говоря една опитност.

Страданията и нещастията привидно съществуват. Аз съм прекарвал зимно време с тънко палто, без хастар. 15–20 градуса под нулата, аз съм

правил опити, спал съм 3 месеца на отворен прозорец. Казва: „Човек може да се простуди при отворен прозорец“. Сутринта като стана, два пръста сняг на леглото и не съм се простудил. Но сега, както живеем, ако оставим отворено, може да се простудим. Но, като отвориш има един начин. Щом мислиш, че ще се простудиш, не отваряй прозореца. Отворя прозореца и седя понякой път и нищо не ми става. Понякой път малко ме лъхне вятърът и дойде хремата. В човека вярата е едното крило на човека, а надеждата – другото крило. Двете крила, то са двете ръце. Що е вярата? – Вярата е дясната ръка, а надеждата – лявата ръка. Трябва да имаш вяра и надежда, с които може да работиш. Понеже иде сега Нова година, човешката година си отива, а Божествената продължава. Сега какво бихте желали да имате за идущата година? Този е последният ден, идущата сряда ще бъде Нова година. Тази песен е за идущата година, ние ги съединяваме. Сега какво бихте желали за новата година? – Я да видим едно желание, което да одобрим всички еднакво. Хайде за идущата сряда, намерете една идея, която да бъде за всичките еднаква. Идущата сряда донесете по една мисъл за туй, което желаете. Ако кажете тъй, както е идеята ви, ще ви се даде туй. Ако идеята ви не е на място, тогава да знаете, че онзи, когото не обичате, туй, което искате вие, ще му се даде два пъти. Ако кажете точно както е, ще дадем и на вас. А ако кажете както не е, на него ще дадем два пъти. Тогава ще изгубите вие. Това не е наука. Дойде един човек при мене, нищо не ми плаща, той ми казва, като че ми дал хиляди. Цял ден съм изгубил да му направя една услуга, и съм доволен. Като че ли ми е дал хиляди. Казвам: Много ти благодаря за услугата. Друг плати доста пари и пак съм недоволен. Този човек казва тъй думата, че тази дума остава в мене, тя плаща, тя е жива дума. Как ще кажете тази дума, че тя да плати, да бъде плащане? Една Божествена дума ще кажеш. Тогава аз казвам: От моята съкровищница ще извадя на един, който ми е направил услуга, ще извадя един скъпоценен камък, за услугата ще му дам, който ми е даден. Ами че всяка една дума, която изкажеш, да бъде скъпоценен камък в човека и където ходи, да помни твоята дума. И като погледнете, научете се да гледате. Казвате: „Тъй мило ме погледна“. Един ми разправя: „Тъй мило ме погледна, не мога да забравя този поглед“. Преди 20 години го срещнах, но тъй мило ме погледна, не може да го забравя. Та казвам: Като погледнете, пратете един поглед диамантен, като кажете една дума някой път, тъй да си подвижите ръката, че ръката ви да бъде проповядване. Та казвам: Тепърва трябва да учим туй изкуство. Сега понякой път аз правя някои големи контрасти. Аз като се движа, зная кои са дисхармонични движения. Правя някоя работа и като се върна трябва да ги поправям. Например, представям някого, който бил кисел. Тя е неразбрана идея. Сега искам да ви представя тази идея, колко е кисел някой или че искам да ви представя, че някой е горделив. Как ще ви го представя? – Че тъй трябва да го направя, та вие като видите, да кажете:

„Горделив човек“. (Учителят представя горделив човек). (После Учителят представя строг човек). (После Учителят представя мил човек, с добри обноски, деликатен, вежлив, кланя се). На български „р“-то, на френски е „п“. Как се пише на френски? – Казвам: Винаги да знаете, че във всяко движение което правите да присъствува съзнанието. Понеже, ако го направите без съзнание, както правите някои гримаси, след време лицето на човека ще се обезобрази. Мислете красиво. Дръжте образа на някой ангел пред себе си, на някой светия. Срещнеш една хубава жена, или някоя хубава, красива мома, някой мъж, направи хубаво движение с ръката, всичко туй е хубаво или виждаш някой плод. Ако искате да бъдете красиви, трябва да обръщате внимание на всички красиви форми. Видиш бистър извор, спри се. Така се възпитава човек. Не мислете, че може да се възпитаваме другояче. Духовното в тебе се буди като видиш най-духовните хора. Ще забележите вечерно време, вие може да проверите това. Вечерно време вие седите на леглото и мислите за нещо хубаво, нежно. Веднага ще забележите някаква малка хладина, студенина, като че те лъха по лицето. Като мислиш така, някое същество от възвишените светове ще дойде, ще те погледне и казва: „Много хубаво четеш, много хубаво мислиш“, погледне те любовно, защото ако мислиш нещо лошо, хване те за ухото, мушне те нещо и ти почувствуваш някаква болка. Мислете всякога хубаво. Трябва да знаете, че имаме неприятели, врагове имаме. Защо са? – Тогава знайте, законът е такъв. Зад нашите врагове е Бог. И при нашите приятели е Бог. Пред нашите приятели е Бог и зад нашите врагове е пак Бог. Той ги гледа какво ще направят отзад. Като рекат да направят нещо, той веднага ги хване за врата. Бог е пред нашите приятели, понеже те ни обичат. Той е пред нас, показва как трябва да се отнасят с нас. А Той върви подир враговете. И като ги хване, раздруса ги.

Казвам: При лошите условия, Бог е отзад, а при добрите условия Бог е отпред. Тази идея е верна. Когато дойде страданието, Бог отзад го наблюдава. Когато дойдат радостите, тогава Бог е отпред. Като се радваш, Бог е отпред, благодари на Господа ти. Щом е там Господ Бог, ще знаеш и ще седиш мирно. Ще наблюдаваш. Бог иде. Каквото и да мине отляво и отдясно, ти Господа гледай. Ти трябва да мълчиш, а онзи трепери. Лошият човек ще снеме пушката и ще каже: „Не ми е позволено да те убия“. Гледайте Господа, който е зад вашите страдания и Господа, който е пред вашите радости. Господ е зад страданията на вашето сърце. Господ е в радостите на вашия ум. Та благодарете на Бога. Гледайте и благодарете всякога.

Да прочетем Добрата молитва.

XVII година.
13 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 29 декември 1937 г., сряда, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1937_12_31 Дишане
Младежкия окултен клас

ДИШАНЕ

Отче наш.

Имате ли някоя тема зададена? – /Нямаме./ – Да имаме упражнение с дишането. Ще броите 7 при поемане, 6 при задържане, 8 при издишане. Числата играят роля, както течните и въздухообразните тела. Ритмично ще броите, както пулса, както когато човек се изкачва нагоре, върви нагоре равномерно. Ще запушите дясната ноздра, ще поемете, като броите до 7. Ще задържите въздуха, като броите до 6 и после издишате и броите до 8. /Направихме упражнението няколко пъти/.

Ще седите прави. Като седите да има правилна обмяна. Понеже симпатичната нервна система е свързана с центъра на земята, мозъкът е свързан със слънцето горе, двата центъра образуват един перпендикуляр. Под думата „перпендикуляр" ние разбираме отношението между центъра на слънцето и на земята, то е перпендикуляр. Значи възприемате отгоре. Вдишката, то е слънчево течение, което слиза чрез лявата ви ноздра, минава в дясно. Течението от лявата страна минава в дясно. Земното течение, или лунното течение, минава през дясната страна, влиза в лявата страна. Тъй както седите то слиза до гръбнака долу.

Сега вие за да познаете колко сте търпеливи ще поемете въздуха и вижте колко ви е търпението. Ако 15 секунди задържате въздуха, 15 ви е търпението. Търпението ви може да се определи от възможността да задържате въздуха в дробовете си. Ако 16 секунди задържате въздуха, 16 ви е търпението. Някой може да задържа 2 секунди, 3, 4, 5, 10, 20, 30, 40, 50, 100 секунди. Който задържа 100 секунди, доста търпелив човек е.

Сега във всяка работа умът ви трябва да присъства; всяка една работа, в която умът ви не присъства е безполезна. Защото туй, което човек мисли е важно – умът е свързан със слънцето. Сърцето е свързано със земята или с луната. Та сега определят разликата между човека и животните. Аз ще ви дам друго едно определение. Животните сега се учат да говорят. Когато човек не мисли, а само говори е животно. Животните не знаят да говорят. Те имат няколко думи елементарни. Те имат няколко елементарни думи. У кокошката има само няколко елементарни думи и у другите животни има само няколко елементарни думи. Човек учи животните как да говорят, а пък човек се учи как да мисли. Сега и вие се учите как да мислите. Да говорите знаете. Някои от вас може да говорят колкото искат. Това е придобивка на животните. Значи вие сте излезли от животинското

състояние и сте навлезли в човешкото състояние. Говорът трябва да бъде ръководен от мисълта. Всеки говор, който не е ръководен от мисълта е енергия.

Всичките нещастия на хората, всички хора страдат, че нямат съотношение между умът и сърцето. Някой път сърцето ги води като струя и като вятър, който отвява листата. Сега тази идея трябва да слегне да я опитате, не теоретически да вярвате, но да я опитате. Казвам: Нещастният живот се дължи, че умът не работи. Казвам: Недоволен си някой път, неразположен си. Седни и чети мислено 1, 2, 3, мислено нали може да броите? Всякога трябва да има един ритъм на сърцето. То е космически ритъм. У някои сърцето не бие така ритмично, но все таки сърцето е един добър капелмайстор. Понякой път сърцето се енервира, когато музикантите не свирят добре. Капелмайсторът прави забележка. Така някой път сърцето тупа по-бързо, някой път по-бавно. За човешкото сърце има две определения – човек има две сърца: едното, животинско сърце и другото, човешко сърце. Има един животински ум и един човешки ум. Животинският ум си обяснява фактите, но не мисли. Той е като Плюшкин. Той е животинският ум, каквото намери събира. Каква работа ще направи не разбира. Както Плюшкин събира гвоздеи, събира антични неща.

Да направим още веднъж упражнението за дишането. Не си натискайте дясната ноздра, само я затворете. Турете божествения палец така, отдолу на ноздрата, леко, носът ще се докачи. /Направихме упражнението няколко пъти/.

Проточете ръцете си настрани. Започнете да свивате палците, после бавно започвайте да свивате пръстите на ръката, като броите мислено до 7 – в това време поемете въздуха. Отваряне на пръстите и издишване. Ръцете нагоре, пак свиване на пръстите на юмрук и отваряне на пръстите и издишване, като се брои до 8.

Новата окултна хигиена трябва да се изучава сега. Сега разбира се трябва да изучаваме отношението, което съществува между етерния двойник на човека и тялото на човека. Етерният двойник, който свързва сърцето с ума на човека. Та казвам, те си влияят. Понякой път вие казвате, че се свива сърцето. Щом си свива сърцето, то е същия закон, когато някой човек се е простудил, свие се тялото. Трябва да се въдвори първото положение, разширение на капилярните съдове. Капилярните съдове са свързани с етерния двойник на човека. Когато става свиване на капилярните съдове, етерният двойник не може да функционира правилно. Или да кажем, сега вие сте неразположени, искам понякой път да пеете. В музиката например, по-лесно може да се заучава, ако турите 3-те пръста на корена

на носа. Може да турите и двата пръста, и по-лесно се възбужда музикално. Може да пеете някой път, ако хванете корена на носа и мислите, ще имате един резултат, ако поставите вашите пръсти на върха на носа, ще имате друг резултат. Някой път си сърдит, милвай края на носа, като че човек утихва. Излишна енергия се събира често на носа. Нали знаете, онези които са пияници, носът им е червен. Когато човек се разсърди, носът се зачервява. Насъбрала се известна енергия, носът има връзка с известни мозъчни центрове, прави цяло разстройство. Побутни, поглади малко носа. Я, да помилвате всички носа си от корена до върха, ръката настрана, после пак, от корена до върха го милвате, после дигане ръката настрана. Какво чувствувате? Някой от вас, някой път една микроскопическа промяна може да забележите. Помилвахте носа с дясната ръка, сега го помилвайте с лявата. Показалецът и палецът минават по носа, от корена на носа до върха. /Направихме три пъти упражнението с дясната ръка и три пъти с лявата/. Изпейте упражнението: „Аз мога вече да дишам добре“ /Изпяхме няколко пъти упражнението/.

Във вас чувствата вземат участие, после мисълта. В сопрана първо мисълта, после чувствата. Как ще изпеете? – „Аз мога да дишам, аз мога да мисля, аз мога да мисля“. Щом дишаш, всичко може да направиш. Щом не живееш, нищо не може да направиш и лошо, и добро. Каквото да направиш то е добро. Ние само така схващаме. Щом живееш, каквото и да направиш е все добро. Например, вие ще кажете как да е добро? Че не е ли добро, когато яздя един кон, на мене не е ли добро? Ако вие носите някого на гърба си на него е добро, на вас не е добро. Се таки, туй което правите се на някого е добро, на коня не е добро, на вас е добро. Казвам: В живота всичко, което става е добро. Понеже ние изхождаме от едно относително гледище, не е добро заради мене, но за цялото е добро. Не е хубаво да ядеш една кокошка, да, на кокошката не е хубаво, но на тебе е добро. Кокошката е турена вече да не прави престъпление, тази кокошка е турена на по-добро място, дето ще се мъчи в света, тя дойде да живее в тебе. Кокошката нищо не е изгубила, тя печели. Тя седне като един синовен син или като един приведен зет. Когато разглеждаме въпросът за вегетарианството, имаме предвид, че месната храна спира прогреса на човешката индивидуалност. Тогава, когато храната спира човека в неговото развитие, затова не трябва да се яде, не че в самото ядене има нещо, но ако яденето ще спъне човека, по-добре е да не го яде. Например, ако пиеш вино, че се опиеш та не може да се владееш, къде е погрешката? Ако беше пил 10–20 капки вино, в реда на нещата е, но като пиеш цяла една чаша и като се опиеш, това не е в реда на нещата. После защо виното не е полезно? В природата виното мухи са го направили, те са тези химици, те внесли някаква подкваса. Мухешка работа е виното. Щом пиеш вино, то е мухешка работа, на муха ще замязаш. Целият ден ходи, каца дето трябва и дето не трябва. Една муха

ще кацне върху някое изверждение, на някое животно и след туй ще кацне на носа ти отгоре. Тя няма понятие, не може да прави разлика между едно изверждение и един човек, за нея те са едно и също нещо. Тя няма интелигентност. С тази интелигентност като кацне, какво допринася? Или тя като направи виното, като пиеш нейното вино какво ще добиеш? Ще станеш като нея, и веднага, каквото мухите правят и хората правят. Щом се напие един човек, показва че е от мухите, изведнъж повръща навън, нечистото навън. Човек е минал вече тази школа на мухите, вие сте минали тази школа, не че сте излезли от мухите, но сте били в тази школа. Вашето мухешко съзнание не ви е потребно. Тази химия, с която се занимават мухите ни най-малко не ви е потребна. Ами, че лекарите дето правят тези инжекции, мухите отдавна ги правят. Една муха, един комар ще ти тури инжекция вътре. Казвам: Едва сега някои лекари турят инжекции. След като те ухапе комара веднага се подуе. Ако те ухапе един комар, веднага ще внесе в кръвта ти малария. След туй години ти взема, докато се освободите от инжекцията на един комар.

Казвам: Ще се научите сега да различавате. Аз не отричам, има едно знание, има едно авторитетно знание на мухите, и друго едно, което не е авторитетно. Когато една муха много се върти и скача, да знаеш, че времето ще се развали. Може да се ползуваш от нея. Ако си някъде, че хапливите мухи започнат да те хапят, ти си вземи шапката и ако си тънко облечен, да те няма там, скоро ще вали дъжд, ще те накваси. Какво казва мухата? – „Ако си човек, който мисли, не стой, тънко си облечен да си вървиш отдето си дошъл, защото дъжд ще вали.“ Когато времето няма да се развали, мухите не хапят. Електричеството е свързано с човешката мисъл. В човешката мисъл има електричество. Обаче, когато ще се развали времето, на хобота на мухите се набира много електричество, тази енергия не ѝ трябва, тя е излишна, тя хапе и казва: „Да ти дам малко енергия, ти може да мислиш.“ Тя като те ухапе, ти се сепнеш. Като те ухапят седем мухи доста електричество ще влезе в тебе. Сега това трябва да го проверите, не да вярвате. Забележете, когато кацне една муха, каква мисъл имате? Аз гледам като една муха кацне, каква мисъл ми дохожда. Гледайте, като ви ухапе една муха, каква мисъл имате и след това каква мисъл ви дохожда.

Вие казвате, че сте много самостоятелни. В какво стои самостоятелността на човека? Запример, вие сте неразположени, поднеса под носа ви емфие, веднага ще се измени вашето настроение. Или ако поднеса на вашето обоняние един цвят от здравец, веднага вашето състояние се изменя. Някои цветя изменят състоянието на човека, те са спомагателни средства. Някоя муха като те кацне, като те бута по носа, то е хубаво. Има мухи, които не хапят, има мухи с плоски хоботи. Знаете защо правят така? Те са

много добри мухи. Много микроби се полепят по носа, тя като иде, обира тия микроби, кацне на носа ти. Който не разбира, нека ходи да обира тия микроби, тя ще седне на носа ти, ще си тури крачката. Ти нямаш търпение, мислиш, такава инжекция не ти трябва. На носа има много микроби, учете се на търпение, като се наберат много микроби на носа, тя ще дойде, събере ги, събере ги и си иде. Сега две теории има, защо са създадени мухите. Едната теория поддържа, че млекопитаюшите в ония, хубавите времена, когато те са се развивали, когато имало богата храна за тях, че като се наядат целият ден спят под дърветата. Те не се учели много. И тогава се създават тези слуги да идат да ги хапят. Невидимият свят създал тия мухи да ги хапят за да работят. Те постоянно си мърдат опашката, тъй, че гръбначният мозък се учи. Животните като махат с опашка събуждат ума си. Задната опашка на животните, къде е дошла в човека? Тя е минала вече на човешкото лице, тя е човешкият нос. И вместо да си мърда опашката нагоре-надолу, сега вие туряте лявата или дясната ръка на носа, вие туряте слънчевото течение, ту лунното течение. Ако вие поглаждате носа с дясната ръка, имате слънчевото течение, ако турите лявата ръка, имате лунното течение. Със слънчевото течение ще внесете животворен магнетизъм, с лунното течение, ще внесете въображение във вас. Някои хващат носа с дясната ръка, някои с лявата ръка и с двете поглаждате носа някой път. Сега те са теоретически работи. Вие правете опити. Може да седите някъде на екскурзия, бройте от едно до шест и турете дясната ръка на носа и вижте, ще стане ли някаква промяна, ще дойде ли някаква идея. Може да ти се отвори някакъв нов аспект, нещо, което не ти идвало на ума, тогава ще дойде. Сега всичката погрешка е там, дето много работи ги казвате само теоретически, вие много малко сте приложили на опит. Проверени работи нямате.

Онези от вас, които сте музикални, как бихте изпели думите: „Аз мога да дишам". В пението басът са земните течения, в гъстата материя е човек. Басът оперира с дългите вълни, сопранът с късите вълни. Басът и сопранът това са полюсите дето се поляризират тоновете. Тенорът и алтът това са отглас, ехо. Алтът поддържа басът, дъщеря го наричам. Дъщерята поддържа баща си. Тенорът това е синът, той поддържа майка си. Той е нависоко, поддържа майка си. Тенорът толкоз високо не може да се вдигне колкото майката и алтът толкоз ниско не може да слезе колкото бащата, но се таки, алтът и басът си мязат. И басът не може да се повдигне по-високо от алтът. Сопранът не може да слезе толкоз, колкото тенорът. Тенорът е границата на сопранът, дето може да слезе. Между сопранът и тенорът има преплитане. Преплитане, тъкане има. Значи щом една нишка веднага се преплита и тогава иде бърдото, взема тази жичка. След туй, пак преплитане има на жичките. Когато два тона се преплитат, идея трябва да имаш, да пееш. Ако нямаш идея, не можеш да пееш. Трябва да имаш

някаква идея. Казваш думата „аз“. В пеенето значи имаш една идея, която носиш. „Азът“ с тази буква „З“, тя е бент. „З“-то трябва да се опитомява. Англичаните казват „ай“. В руския е „я“. Точно обратното на английското. Когато ние казваме „аз“, в зъбите с това „з“ хапене има. Ти за да опитомиш, туй което хапе в твоята мисъл, в твоите чувства, туй личното е, какво трябва да туриш на мястото на „аз“. Затуй българският народ не казва „аз“, но казва „ас“. Народът усеща, че друго трябва да се тури на мястото на „З“-то. При „аз“ на небцето си туряш езика, при „ас“ е малко по-добре. Трябва да смекчите. Например, англичаните смекчават „р“-то. В животните има такова ръмжене. Англичаните гледат да избегнат „р“-то, едва някъде ще го чуеш. Понеже, ако вземеш грубо „р“-то огрубява гласът. Има много неща, които трябва да облагородявате. Всеки народ се стреми да облагороди някои от звуковете. АЗ, АС, англичанинът казва АЙ. Много е съобразителен англичанинът. „Й“ – показва посока на движение. Англичанинът е практичен. Когато англичанинът се намира в трудно положение, много бърже разрешава. Когато е охолен все отлага, когато е на зор, веднага взема решение. Един богаташ всяка година търсил да намери едно перо да съкрати бюджета си. Много харчел и не можел да намери едно перо да съкрати. Случва се една година, че загубва една трета от капитала си, веднага намира какво да съкрати. Англичанинът мяза на този богат човек. Той като се намери на зор, бързо решава.

Вие трябва понякой път да изучавате психологията на животните. Турете една кост на две кучета, веднага ще започнат да си показват зъбите. Гледат костта и започват да мъркат. За една кост се карат, кое да вземе костта. Най-първо се гледат, но костта става причина да се скарат. Понякой път и ние мязаме на тях. Имаш и ти на пътя турена кост. Ти за една дума кипнеш. Каже ти някой: „Ти си невежа.“ Какво съдържа думата „невежа“? Невежите хора се учат. Учението е за невежите, а пък за учените хора е животът. Ученият какво трябва да прави? Той ще живее. Невежият след като се научи ще живее. Учението трябва да бъде едно пособие за живота. Всичките неща, и мислите, и чувствуванията са за да можем да живеем. Животът е главното в света. Ти трябва да пееш, защото като пееш животът всичко дава. Животът обича пеенето. Ти ще му пееш на живота, като дойде живота, всичко дава. Като не пееш той е скръжав. Щом пееш на живота той е готов всичко да плати. Щом не пееш не ти плаща. Казвам: Ако човек не пее, ако той не мисли, ако не направи някое добро, или ако не седне да си почине, или ако не яде, или ако не пие вода, те са средства, външни условия на живота. Яденето има известна музика. Природата защо турила тия зъби? Хората щом изгубят зъбите, в тях работата съвършено не върви. Без зъби, работата не върви. Децата, които нямат зъби, природата им дава редка храна – мляко. Когато вече дойде да се хранят с твърда храна, те вече нямат зъби. Някои от вас, които нямате зъби в умствено отношение, не са

израстнали зъбите. Аз на вас препоръчвам млечна храна. А пък на онези от вас, на които зъбите са пораснали, на вас казвам: Дъвчете! Мисленето е дъвкане. Една мисъл, ако не можеш да я разбереш, вземи, сдъвчи я хубаво. След като я изядеш, не приядай.

Да допуснем сега, че имате една мисъл, едно чувство, което ви мъчи. Да допуснем, че имате някаква болка или в коляното, или в ухото, или някъде в главата. Питам сега: Кой е естественният път да се освободите от едно бреме? Вие страдате от ревматизъм, направете му една песен. Сега вас ви се вижда смешно, че може ревматизъм да се лекува с песен. Нали усещате болка? Кой е основния тон? Вие нямате основен тон. За да се въдвори хармония в човешкия организъм, кой е основния тон? Основният тон на живота е „до“. Аз вземам в тази гама О, А, И, Е, У. Казвам „до“. Трябва да бъдеш свободен. Не ограничавай себе си, не си туряй излишни ограничения. Пратен си в света да живееш. Господ е помислил за тебе. Ако разбираш слънцето, звездите, всичко в света е заради тебе създадено. Казваш: „Какво ще правя?“ Чудна работа, всичко имаш, пък ти си нещастен. То е неразбиране. Този, който създал света той те обича вече. Ти значи трябва да съзнаеш, да има един отглас във вас. Ами, че вашият ум, който Бог дал, ами вашето сърце, което дал, нека проговори вашето сърце. Вие страдате, радвайте се че страдате. Понеже вашето сърце като трепти, Господ се радва че вашето сърце страда. Страданието е работа. Ако вашият ум започва да мисли, Господ се радва. Когато умът ви не работи, когато сърцето ви не работи, Господ може ли да се радва? Ами, ако детето на една майка не диша, сърцето спряло, не работи, лекаря иска да възстанови неговото дишане, майката плаче, че сърцето спряло, започват да вдигат ръцете нагоре да ги свалят, възстановяват неговото дишане и после като забие сърцето, майката става весела и лекаря се радва. Казвам: Хубаво нещо е да дойде една малка мисъл. На най-малкия импулс на ума и на сърцето се радват от невидимия свят. Като започнеш да мислиш, ти си жив в умствения свят. Като страдаш, ти живееш в духовния свят, а пък като работиш на земята, ти живееш на физическото поле. Тъй щото едновременно трябва да живеете на физическото поле, да работите на физическото поле, трябва да чувствувате, за да живеете в духовния свят и трябва да мислите, за да живеете в умствения свят. Пък има и по-високи области. Та казвам сега: Мисълта е живот, чувстването е живот и усета, който имаме на земята и той е живот. Сега толкоз пъти съм ви говорил, вие сте ученици. По какво познавате, че някой човек ви обича? Някой път казвате, че някой не ви обича. Как познавате, че някой не ви обича? Казвате: „Той ме обича, но непостоянна е неговата любов.“ Как познавате, че в един случай любовта е постоянна, а в друг случай непостоянна. Се имате известни данни. Кои са аргументите ви? Как ще докажете? Ако един човек ви срещне, пък ви вземе на гърба си, неговата любов ще бъде ли

постоянна? Ако се качи на гърба, неговата любов не е постоянна. Аз тъй познавам. Онзи, който се качи на гърба ми, казвам: Тяхната любов е ден и половина, когато ме вземат на гърба, вярвам в тази любов. Ако той ме носи казвам: Любовта му е устойчива. Та вие можете да проверите. Ти се качиш на един кон, качиш се на гърба му, колко време ще те обича коня? Докато държиш гема и юлара, конят се подчинява, но утре щом излезе юларя от ръката ти, той дигне опашка и хайде в гората. Казва: „Такава любов да нямаме." Сега аз вземам в сравнение. Всяка една идея, която попадне дълбоко в ума и я нося в умът си, възприемам една идея и я държа в ума си, моята любов ще бъде постоянна. На тази идея разчитам. Всяка идея, която погледна и не остане, казвам: Не е време. Ако тя е някаква свещена идея да направи нещо за мене. Идея, която човек възприема и носи в ума си, може да направи много работи. Но ако се качи той на тази идея тя да го носи, от тази идея, нищо няма да стане.

Та казвам: Носете идеите си с вас. Те не тежат много вашите идеи. Колко тежи една идея? Тежестта на една идея е единица със сто нули от милиграма. Каква тежест има тогава? Но идеята, малко взема, много дава. Всяка една идея, която туряте във вашия ум, ще проверите, много малко взема. Всяка една идея като дойде във вас ще ви донесе нещо. Стига една идея да имате, да я прегърнете, тя да ви донесе всичкото благо в света. Идеята за любовта, ако влезе във вас, във вашия ум, ако влезе във вашето сърце, няма ли да ви донесе вашето благо? Всичкият живот ще ви донесе. Сега, какво е отношението когато вървите, как се поставят ръцете, с левия крак коя ръка върви и с десния крак коя върви? Лявата ръка с десния крак и дясната ръка с левия крак. Защо да не е дясната ръка с десния крак и лявата ръка с левия крак? – Не върви така. В природата то е закон – десния крак напред и лявата ръка нагоре с показалеца. Вие всички имате слънчевото течение в тях. В левия крак, който е назад имате земното течение. Две противоположни течения имате. Тия течения свършват работа. Ако турите десния крак и дясната ръка те ще се обезличат.

Вие свързвате всички тия неща с вашия личен живот, с вашето лично разбиране. То е хубаво. Но има известни идеи в човека, които са извън неговия личен живот. Много сравнения трябва да се направят за да се изясни. Да кажем, вие зимно време вървите с хубав балтон, този балтон е на място. Но влизате в една топла стая дето трябва да учите, да се занимавате, този балтон потребен ли е? Ще го съблечете. На нашия личен живот аз гледам като на един много тежък балтон. Щом дойдем до Божествените работи, ние трябва да снемем този балтон. Ако не го снемем мъчно можем да учим. Личният балтон седи отгоре, усещаш нещо тежко. Ако един музикант се качи горе на естрадата с този тежкия балтон, как ще свири той? Ще свири нещо, но трябва да хвърли балтона, да остане с едно

палто. Казвам: Когато искаме да се занимаваме с Божественото, тия големите балтони, тия високите мисли, които имаме за себе си, че сте гениален човек, ще снемете този балтон, ще останете с тънко палто. После понякой път вие се оглеждате в огледалото, казвате: „Малко красив съм, хубав съм.“ Обаче има една красота, която не се мени. Тази красота, която се мени тя е балтона. Има нещо в човека красиво, което не се мени, има друго, което се мени. Да кажем лицето замязало на месечина, подпухнало, не е хубаво. Този балтон трябва да се хвърли, много дебела дреха е. Някой път може носът да се подуе, подуе се носът стане дебел. Но и като отънее носът е много лошо. И като задебелее пак е лошо.

Та да се освободите от ненужните мисли. За себе си мислите много повече отколкото трябва. Да допуснем, че аз съм неразположен. Аз ето какво ще направя. Ако някой ден съм неразположен, ще взема биографията на един велик човек, който се е подигнал и ще чета. Биографиите на великите хора са имали едно възпитателно значение. Не мислете, че великите хора са минали по път послан с цветя. Вземете живота на Едисона, изобретател, но първоначално бил вестникар, ходил от една работа на друга, какви не препятствия минал, докато се издигне. Казвам: В туй положение, в което ние се намираме, ако погледнем назад в миналото, какъв е бил човек и сега, което е постигнал и за в бъдеще да достигне тия висини на ума, той трябва да се отрече от много работи. Сега вие какво мислите за отричането, как да се отрече? В дадения случай вие под самоотричане мислите човек да се отрече за цял живот. За една секунда аз трябва да се отрека от едно нещо. Да допуснем, че аз бързам, идвам в една гостилница, всичките маси са заети. Казваш: „Как да намеря място“. Седни спокойно, хладнокръвно, почакай пет, десет минути, нищо няма да изгубиш. Често аз съм превеждал онзи пример за един руски княз и един англичанин, които се срещат в една тясна улица в Лондон със своите кабриолети. Двамата не може да се разминат. Руският княз изважда вестник „Таймс“, 16 страници има, и започва да го чете. Англичанинът праща слугата си и казва: „Господине, като прочетете вестника дайте и аз да го прочета“. Най-после, след като руският княз прочел вестника и след като англичанинът прочел вестника, англичанинът като по-практичен казва: „Господине, може ли да си разменим кабриолетите, аз на твоя и ти на моя за да може да минем?“ Разрешава се въпроса. Казвам: В живота има много противоречия, по този начин трябва да се разрешават. Ако бързаш, времето се развалило, нямаш време, нямаш пари, всичко това са факти, какво трябва да се прави? Изкълчиш си крака, какво трябва да се прави? Не трябваше да се изкълчи. Ще повикаш някой човек, който знае да прави изкълчено, ще се запознаеш с него. Ще бъдете ли толкова умни като този българин? Умни вие трябва да бъдете, когато се разрешават трудните задачи. В турско време във Варна, на един турски паша на жена му се изкълчил крака. Един чехатчия имало в

Ботйово, казва му: „Искам да наместиш крака на жена ми без да я бутнеш“. Пашата му казва това. Този казва: „Може“. Пашата имал един хубав ат и му казва: „Ще го държиш три деня, няма да му даваш да пие вода.“ След това качват ханъмката, господарката, жената на пашата на коня, свързват и краката отдолу и на коня дават да пие вода. Като започнал да расте коремът на коня, кракът се намества. Казвате: „Много учен бил този българин.“ Учен човек, платил му хубаво. Той искал да му покаже на пашата своето изкуство. Казва: „Турете една стомна на чувал, счупете я на 20–30 парчета, завържете чувала“, и така започва да намества парчетата на стомната, докато наместил всичките парчета на място. Казват: „Умен бил този българин.“ Вие трябва да бъдете толкоз умни да наместите кракът на ханъмката без да я бутнете. Това е един отличен, един хубав пример. Аз бих желал и вас да повикат да наместите крака на една ханъмка. Та разрешете някой път някоя трудна задача. Няма задача в света, която да не може да се реши.

Но сега на предмета. Понеже сте дошли на земята, вие имате известни задачи. Вие не сте дошли да живеете за себе си. Тогава е въпрос: За кого сте дошли да живеете? Ако моят крак ми каже тъй: „Защо съм дошъл?“ Казвам: Ти си дошъл да ми служиш. Ако ми услужиш и аз ще ти услужа. Кракът не е създаден заради него. Той е създаден заради мене. Понякой път ние трябва да разбираме нашата зависимост. Ние искаме да се наложим на природата. Казвате: „Ние трябва да подчиним природата.“ Ако под „природа“ разбирате онова грубо естество на човека, да, прави сте. Но, онова, разумното, което Бог създал, да го използуваш, както искаш да го подчиниш, ти си на крив път. Как ще го подчиниш, как ще хванеш светлината? Светлината може да я хванем. Ние сме прегърнали огъня, когато огъня е сто градуса, ти се справяш с него. Но когато този огън се увеличи на 1000, 2000, 10 000 градуса, как ще го подчиниш? Ние някой път мислим, че може да подчиним природата. Най-първо вие се научете да се подчинявате. Човек, който не се е научил сам да се подчинява, никого не може да подчинява. Силните хора нали слаби се раждат. Кой се е родил силен? Всичките хора с микроскоп трябва да ги търсиш някъде, но после туй същество се увеличава, увеличава. Ние имаме един пример. Вземете семката, като я посадите в земята и ѝ дадете добри условия, на цяло дърво се превръща. Малките неща имат възможности да станат големи. Използувайте условията, които природата ви дава. Не се бунтувайте против вашия ум, използувайте условията, които вашия ум ви дава. Не се бунтувайте против вашето сърце, използувайте условията, които вашето сърце ви дава. Ако аз бях на вашето място, и ако някой ден бях неразположен, ето аз какво щях да направя. Ако съм някъде някой голям чиновник, може министър-председател да съм, пак съм неразположен, ето какъв опит ще направя. Ще накарам домашните да ми сготвят най-

хубавото ядене, което обичам. Ще ида ще намеря един беден човек, ще му дам да яде и аз ще го гледам. Като го гледам да ми бъде приятно. Аз ще го гледам, ще се възпитавам. После ще го потупам, ще кажа: Много хубаво ядеш. То е възпитание. Ти ще кажеш: „Какъв глупав съм." Много добър опит е този. Казвам: Ще завидите на този беден човек. Допуснете сега, че въпросът другояче седи. На този бедният, министърът дава едно угощение, той гледа и се радва. Той казва: „Защо министърът не ми даде аз да опитам ролята на министър." Аз ако бях на вашето място и аз щях да бъда министър. Аз, ако съм, ще го потупам, ще кажа: Много хубаво яде, доволен съм. Мене като ми пеят някой път и аз ям, аз съм доволен. Всеки човек, който е успял в музиката радвам му се. Ти го гледай, един ден и ти ще свириш така. Няма да се мине дълго време, всички, които сте пратени на земята, ще дойде туй, което вие искате. Вие сега се бунтувате, защо да не бъде днес. То ще дойде на своето време. Някой път някои ваши желания ги искате две години по-рано, някой път десет месеца, някой път един месец. Природата не търпи такова разногласие. Тя точно на секундата като дойде, ще ти го даде. И последната секунда ще чакаш, като дойде последната секунда, блесне светлината, яденето е сложено. Ще започнеш. Някой път вие не дочаквате секундата. Много бързате. Казвате: „Много чакам". Ти си чакал толкова време, какво ти коства да почакаш още десет секунди? Някой път казваш: „Не мога да чакам". Заминеш. Работата е, че всичките неща за да ги постигнете изисква се и последните десет секунди да чакаш. Ако не чакаш, разваляш всичко, което е приготвено. Никога не допущайте да не дочакате и последната секунда, оставете да мине и още една секунда от уреченото време. Дал ви някой обещание да ви срещне. Той не дойде навреме. Нека мине една секунда от вас. Вие като погледнете на часовника, като мине една секунда, кажете: „Чаках, една секунда мина от уреченото време не може да чакам повече." За една секунда знаеш колко работа може да се свърши. Светлината за една секунда изминава 300 хиляди километра. За да измине човек този път, колко време му трябва? Ако пътуваш по 100 километра на ден, за колко време ще изминеш 300 хиляди километра?

Казвам: Една секунда за човек, който мисли, много значи. Има секунди, които са временни. Важни секунди има в живота. Аз да ви кажа, кои са секундите. Тия секунди, които ви тревожат, те са от евтините. Тия секунди, които не те тревожат, те са от скъпоценните камъни. Седиш спокоен, като че ли всичко е наред. В тази секунда, като че ли си разрешил много въпроси. Тази секунда е, в която се разрешават най-хубавите работи.

Та има допирни точки на ума и сърцето, при което има едно спокойствие. Казва Христос: Моя мир ви давам. Да бъде човек спокоен, значи да бъде готов да работи. Сега кои са най-важните работи? Колко работи може да

приложите? Кое е най-важното от казаното? Кое е най-важното, което може да остане и да го приложите?

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

XVII година
14 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 31. XII. 1937 г.
София – Изгрев.